

Truyện được đăng tải tại
bachngocsach.com

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

NHÓM DỊCH: VÔ HẠN CHI TÂM

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

[Quyển 4](#)

[Quyển 5](#)

[Quyển 6](#)

[Quyển 7](#)

Quyển 1

Chương 1: Đại Loạn!

Chương 2: Hi Vọng!

Chương 3: Mục Tiêu!

Chương 4: Gấp Rút Sửa Chữa

Chương 5: Đột Nhập!

Chương 6: Danh Hiệu: Noah!

Chương 7: Hi Vọng!

Chương 8: Quyết Định

Chương 9: Cứu Vớt!

Chương 10: Chính Phủ Cuối Cùng

Chương 11: Sách Lược Của Diêu Nguyên.Và Những Sự Chuẩn Bị Cuối Cùng

Chương 12: Ngày Cuối Cùng!

Chương 13: Vốn Là Đồng Đội!

Chương 14: Tân Nhân Loại!

Chương 15: Màu Lam Thân Thương.Tạm Biệt, Cố Hương!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Đại Loạn!

Diêu Nguyên căng lỗ tai lên lắng nghe tiếng động bên ngoài, nhưng đã mấy giờ trôi qua rồi mà bên ngoài vẫn không hề có chút tiếng động nào, hoàn toàn khác xa với tình hình mấy ngày trước, hiện tại trên quảng trường cứ như vùng đất chết, ban ngày kiếm cũng không ra được tới một bóng người còn sống.

Quân phản loạn vốn đã quét sạch nội thành, Diêu Nguyên khẽ quay đầu lại nhìn gian phòng mình đang đứng, nơi này là mặt tiền cửa hàng của bạn hắn, vốn đã bị cướp sạch đến một thứ cũng không còn, hơn nữa lại vô cùng rách nát.

Trên thực tế, ngay từ trước lúc tình huống hỗn loạn phát sinh thì bạn hắn đã dẫn vợ cùng con đi về miền quê, chẳng qua Diêu Nguyên lại có chìa khóa của cửa hàng này. Cho nên bạn hắn đã làm một quyết định to gan, khi mọi việc xảy ra đến lúc nghiêm trọng nhất thì bạn liền mở toang mặt tiền của cửa hàng này, đem đồ của cửa hàng ra bày phía trước rồi phá hỏng tất cả cửa cùng đồ đạc bên trong, giả làm tình huống như đã gặp phải một đám cướp. Xong xuôi mới trốn vào trong tầng hầm cửa hàng này.

Tiếp theo mọi việc quả nhiên xảy ra kịch biến, quân đội đã hoàn toàn hỗn loạn, những quân nhân bắt đầu đã mang súng đi bắn giết bừa bãi, dân chúng cũng bắt đầu bạo loạn. Trong tình huống đó, cửa hàng này vốn sẽ dễ dàng bị cướp cùng đập phá, nhưng bởi vì trong như cửa hàng đã từng bị cướp sạch cùng phá hoại, cho nên đến mấy ngày sau thì hầu như không ai thèm để mắt đến nơi này nữa...Bên trong mọi vật đã không còn nguyên

ven, bị phá cho đến không còn hình dạng, thậm chí còn có những tàn lửa cháy khắp nơi nhưng bởi vì trong cửa hàng không hề có chất gì gây cháy nên không có vấn đề gì lớn lắm, chẳng qua cửa hàng đã bị đốt cháy đen thui nhìn qua tựa như một phế tích không ai chú ý tới.

Chính là dưới tình huống như thế, Diêu Nguyên lại an toàn trốn trong hầm ngầm suốt năm ngày, sau đó vào lúc sáng sớm hắn lên cửa hàng kéo cửa sắt xuống, cho đến đấy thì hắn mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Vào buổi sáng hôm sau, hắn cũng đang tiếp tục lắng nghe các loại âm thanh bên ngoài.

Không có ai, đến thanh âm một người cũng không!

Trải qua mấy ngày bạo loạn vừa rồi, có người thì đã chết, hoặc rời khỏi thành thị, hoặc là ẩn núp, mà những tên quân nhân điên cuồng kia đều tự giết nhau mà chết, hoặc kéo bè kết phái rời đi, nhân khẩu bây giờ trong thành thị, không bằng cả một phần ngàn lúc nó còn hòa bình.

Diêu Nguyên vốn đã có thể sớm rời thành thị, nhưng làm một quân nhân đã giải ngũ, hắn đối với sự giết chóc của chiến tranh vẫn cảm hơn người thường rất nhiều, ước chừng nửa tháng trước khi toàn bộ những nhà lãnh đạo trên thế giới, các quan viên cao cấp nhất, những tướng lĩnh trong quân đội, các bộ đội đặc chủng tinh nhuệ nhất, cùng vô số các nhà khoa học gia, các tỷ phú trên thế giới, còn có một số nhân tài kiệt xuất, hoặc một ít minh tinh. Tất cả đều được xác nhận là đã biến mất. Lúc đó, hắn đã biết được chuyện này không hề bình thường, chắc chắn thế giới này sẽ phát sinh kịch biến.

Tiên đoán của hắn quả thật chính xác, nhưng hắn lại không hề có cách nào thay đổi nó, bởi vì ngay cả chính hắn cũng phảng phất như đang nằm mộng, tại sao những người lãnh đạo, giàu có nhất trên thế giới lại đột nhiên mất tích đây?

Cho dù những quan lớn đó biến mất thì cũng được thôi, nhưng những lời đồn thì sao đây? Nếu tất cả là thật thì..

Trong lòng Diêu Nguyên thầm than hồng hét rồi, trong lúc hấn đang lâm vào suy tư, bỗng nhiên lỗ tai của hấn khẽ động, nghe thấy được một tràng bước chân rất nhỏ truyền từ nơi xa, toàn thân lập tức trở nên căng thẳng, cả người cong lên, như con mãnh hổ lúc nào cũng có thể tấn công.

Đúng vào lúc Diêu Nguyên đang im lặng ẩn núp, chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với nguy hiểm, thì lúc này chợt vang lên từng tiếng chim cú ở ngoài xa, trong lòng Diêu Nguyên vừa động, liền hé miệng phát ra tiếng chim kêu y hệt như vậy. Sau khi hai bên trao đổi một hồi bằng tiếng chim cú, tựa như đối phương cũng hiểu được ám ngữ này, Diêu Nguyên mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, tiếp theo vội vàng kéo cửa sắt lên, chỉ thấy ở phía xa, kế bên đồng rác có một bóng người ngồi chồm hổm, như ẩn như hiện.

Tốc độ phản ứng của bóng người kia cũng cực nhanh, sau khi Diêu Nguyên mở ra cửa lớn, liền dùng cách di chuyển của chó mèo, phảng phất như bốn chi chỉ khẽ chạm đất một cái là đã phóng đi hơn 30m, trực tiếp chui vào bên trong cửa lớn của cửa hàng, mà Diêu Nguyên cũng vội vàng kéo cửa sắt xuống, cho đến lúc này, hai người mới đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

-Tiểu Lý tử, sao ngươi lại thành quân tiên phong rồi? Bọn lão Vương đâu?

Diêu Nguyên kéo tay người này lại, vội vàng hỏi.

Người này là một thanh niên tầm mười tám, mười chín tuổi, bất quá không hề có vẻ bông bột của những thiếu niên bây giờ, mà lại có một khí chất thiết huyết lạnh lùng của quân nhân, hấn cười ha hả một tiếng nói:

-Lão đội trưởng, sao ngài cũng đùa ta đây, ta đã là quân tiên phong hơn một năm rồi, bọn lão Vương họ còn ở ngoài thành, nội thành trước mắt

còn có tới mười mấy nhóm quân phản loạn tụ tập, mặc dù bọn chúng không là gì so với chúng ta, nhưng tiếng súng có thể thu hút rất nhiều quân phản loạn, cho nên bọn họ quyết định là buổi tối mới tiến vào, cử ta đi trước dò đường, nếu như không có trở về, thì có ý nghĩa là ngài vẫn mạnh khỏe, cả bọn mới có thể cùng nhau vào thành.

Diêu Nguyên gật đầu, hẳn đương nhiên biết, cho dù tên Tiểu Lý Tử này không trở về thì cả đội cũng không hề lo lắng, nên biết rằng, Tiểu Lý này chính là một thành viên trong đội Hắc Tinh a, mặc dù có thể coi như là tân nhân, nhưng nếu để đối phó với các quân phản loạn kia thì không thành vấn đề, đánh có thể không lại nhưng chạy trốn thì tuyệt đối nắm chắc, không ai có thể ngăn cản hẳn. Cho nên, nếu Tiểu Lý không có trở về, thì điều đó cũng đại biểu cho mình vẫn an toàn, chứ không phải Tiểu Lý đã gặp bất trắc.

Đại đội Hắc Tinh, có thể nói là một nhóm đội ngũ vô danh trên thế giới, thậm chí ở trong Trung Quốc cũng ít ai biết đến. So với các bộ đội đặc chủng có tên đội là một chữ Long ở đầu thì càng không phải nhắc tới, nhưng Diêu Nguyên cũng biết, bộ đội đặc chủng Hắc Tinh không hề yếu hơn các đội đó, thậm chí còn có thể thắng được bọn họ. Chẳng qua do nguyên nhân chính trị, bộ đội đặc chủng Hắc Tinh lại bị đối xử như con chồng với mẹ kế, đủ thứ xảy ra,...

Diêu Nguyên chấm dứt luồng suy nghĩ của mình, lắc lắc đầu nói:

-Tiểu Lý, đừng gọi ta là đội trưởng nữa, hai năm trước ta đã giải ngũ rồi, thậm chí còn chưa hề chỉ dạy người cái gì, người có gọi thẳng tên ta, hoặc kêu là Diêu đại ca cũng được.

Tiểu Lý nhất thời hốt hoảng, vội vàng nói:

-Không được đâu, Vương đội trưởng mà biết không đánh chết đệ mới lạ đó, hơn nữa thành viên trong đội ta mấy lần gặp phải nguy hiểm, đều dựa

vào lão đội trưởng ngài hỗ trợ mới vượt qua khỏi, dù sao thì ngài vẫn chính là lão đội trưởng của chúng ta!

Diêu Nguyên khẽ cười khố, cũng không nói thêm gì nữa, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Tiểu Lý, thậm chí khắp người còn dính đầy bùn đất, liền vỗ bả vai Tiểu Lý nói:

-Đi xuống tầng ngầm với ta, trước tiên thay y phục đã, rồi ăn ngon một bữa, đợi buổi tối các lão kia đến, ta sẽ nói cho người nguyên nhân vì sao lại gọi mọi người tới đây.

Tiểu Lý nhất thời cười ha hả một tiếng, thật thà đi theo phía sau Diêu Nguyên, hai người xuyên qua cửa hàng cùng các căn phòng bị phá tan hoang, đi tới đại môn của tầng ngầm đã bị đập nát, nhưng vừa tới đó, đã thấy Diêu Nguyên mạnh mẽ kéo một tấm sắt từ dưới đất lên, sau đó nhanh nhẹn chui xuống. Tiểu Lý cũng không dám chậm trễ, liền chui vào ngay, thứ đầu tiên đập vào mắt hẳn là một quãng sáng chói chang.

Đây là tầng hầm của tầng hầm, bên trong còn có sự thiết kế đặc biệt, Diêu Nguyên đã cải tạo lại nơi này thành một gian phòng rộng hơn 100 mét vuông, có đủ đèn chiếu sáng, cùng với mười mấy hòm thức ăn cùng nước, còn có một số máy móc như máy vi tính, quần áo cũng có vài hòm, ngoài ra thêm cả vài chục khẩu súng đủ loại.

Tiểu Lý có tên là Lý Hải Vân, hẳn hưng phấn đến mức suýt té xỉu, tiếp theo liền nhào tới một hòm chứa nước cùng thức ăn, không hề khách sáo mở ra đánh chén, vừa ăn vừa nói:

-Lão đội trưởng sống tuyệt thật, chẳng bù với chúng ta, mấy tháng trước còn phải đi huấn luyện ngoài sa mạc, nếu không phải có lão đội trưởng nhắc nhở chúng ta chú ý, có thể đội ngũ mình đã bị đội Long Hưng diệt gọn chôn thây nơi sa mạc rồi. Sau đó còn phải ẩn núp, chạy về thành phố này, đi về đúng là khổ gần chết...Ai, đây mới gọi là cuộc sống chứ.

Diêu Nguyên cười khỗ, hắc vồ vồ bả vai Lý Hải Vân, không ngờ lại khiến Lý Hải Vân té xỉu, dọa Diêu Nguyên thất kinh, vội sờ vào cổ Lý Hải Vân để kiểm tra, cũng may, nhịp tim cùng mạch vẫn bình thường, thân thể không hề có vết thương nào, thoát nhìn hắc là ngũ thiếp đi, chắc là mấy ngày qua di chuyển quá cực khổ rồi. Hắc lại vốn là tân binh trong Hắc Tinh đội, cho nên cũng mệt mỏi hơn nhiều các người còn lại. Đến giờ, mình mới biết vì sao lão Vương lại cho tên tiểu tử này đến đây trước rồi. Cũng vì cho hắc sớm nghỉ ngơi, nếu không có lẽ tên tiểu tử này lại ngất xỉu đường trường.

Diêu Nguyên lập tức bế Lý Hải Vân đến đặt trên một chiếc giường đơn giản, lắng nghe tiếng ngáy của hắc, một bên gõ vào máy vi tính của hắc, rất nhanh, một loạt ký tự lập tức xuất hiện, đồng thời còn có mấy câu tiếng Anh, ánh mắt hắc trầm xuống, nhìn về mấy chữ tiếng Anh kia, đến nửa ngày sau cũng không có phản ứng gì...

Thời gian một ngày trôi qua rất mau, Diêu Nguyên vẫn ở sau cửa sắt im lặng đợi, vốn là đội trưởng trước đây của bộ đội đặc chủng Hắc Tinh, sớm đã có thói quen bình tĩnh tỉnh táo, không hề có chút sốt ruột nào, thỉnh thoảng lại nghe được từ quảng trường đằng xa truyền tới tiếng ồn ào, tiếng kêu gào, tiếng quát lớn xen lẫn tiếng súng....Những âm này làm cho ánh mắt của Diêu Nguyên càng thêm âm trầm, hắc dĩ nhiên biết các thanh âm đó đại biểu cho điều gì...

Đó đại biểu cho văn minh loài người đã đến lúc suy tàn, đó là sự hoảng loạn điên cuồng của những người đã mất đi hi vọng, triệt để lâm vào trong cảnh tuyệt vọng, là thể hiện toàn bộ những mặt tối trong tâm hồn con người, đó là...

Đã tới lúc đêm, ở một nơi vô cùng xa trên bầu trời, một viên sao lóe lên những tia sáng kỳ lạ, át đi cả ánh trăng, mà ở trong nội thành, có một nhóm mười mấy người đang di chuyển vô cùng cẩn thận, xuyên qua thành

thị mà không hề kinh động bất kỳ ai, thoải mái tiến vào trong cửa hàng nơi Diêu Nguyên trú ngụ, sau đó bước vào tầng hầm của hẳn.

Khuôn mặt ai cũng hiện lên vẻ tang thương, trong mười mấy người này, lớn tuổi nhất thì đã ngoài ba mươi, so với Diêu Nguyên còn già hơn, người đó có tên là Vương Quang Chính, hiện đang là đội trưởng của bộ đội đặc chủng Hắc Tinh, bất quá, hẳn cũng vô cùng cung kính với Diêu Nguyên.

Những người còn lại, cho dù già hoặc trẻ, nhưng vô luận là người nào thì đều có tác phong vô cùng xuất sắc, mặc dù ai cũng cũng rất đói, nhưng bọn hẳn đều vô cùng khắc chế, sau khi ăn hết lượng thức ăn của mình, liền an tĩnh ngồi tại chỗ, đưa ánh mắt nhìn về phía Diêu Nguyên, mà lúc này, Vương Quang Chính mới đột nhiên hỏi:

-Lão đội trưởng, ngài gọi chúng ta đến đây, không phải chỉ để chiêu đãi một bữa cơm thôi chứ? Cứ việc nói, dù sao cũng chỉ còn nhiều nhất là tám tháng thôi, tình huống ra ra sao, có phải muốn dọn dẹp một ít loạn quân súc sinh trong thành phố này không? Cái này thì khi chúng ta còn sống còn có thể làm được!

Mười mấy người chung quanh đều nở một nụ cười hắc hắc, đặc biệt là một đại hán da đen, nhìn qua tựa như một cây cột thép, cao ít nhất là hai mét, cả người trông vô cùng dữ tợn, thoạt nhìn giống hệt như một người máy, thanh âm hẳn khàn khàn nói:

-Lúc hành quân tới đây lại thấy được các tên súc sinh kia tàn sát bữa bãi, lão đội trưởng, ngài chỉ cần lên tiếng, ngày mai chúng ta sẽ đi cắt đầu bọn chúng ngay!

Diêu Nguyên thở dài, lắc đầu nói:

-Những tên đó đúng là súc sinh! Nhưng bây giờ không phải lúc giải quyết chúng, chúng ta cần phải cứu giúp càng nhiều người càng tốt, sau đó

đợi đến ngày cuối cùng của tám tháng sau...Ta gọi các bạn đến đây cũng vì mục đích này.

Diêu Nguyên quay máy tính lại, hướng về chỗ mọi người, bọn họ đều thấy được mấy dòng tiếng Anh kia, nhưng không ai hiểu được, trừ sắc mặt của Vương Quang Chính khẽ động, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

Diêu Nguyên không chần chừ, nói thẳng:

-Đây là tọa độ, các dòng tiếng Anh dưới nói về một câu chuyện thần thoại, mà câu chuyện thần thoại này tên gọi chính là...

"Noah!"

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Hi Vọng!

Trong lịch sử phát triển của loài người, từ thời vượn cổ đã bắt đầu có những bước tiến bộ vượt bậc, từ lúc ban đầu sử dụng những hòn đá thô sơ làm vũ khí, rồi sau đó đến những lưỡi lao bén nhọn, về sau lại phát triển được kỹ thuật chế tạo kim khí, rồi đến cách thức nhóm lửa, sáng tạo ra các ký hiệu đơn giản đến phức tạp,...

Sự tiến bộ của con người chẳng bao giờ kết thúc, chỉ có nhanh hay chậm mà thôi, tỷ như các cuộc chiến tranh, phân biệt chủng tộc, đến các thời kỳ văn hóa phục hưng, thời kỳ khoa học kỹ thuật phát triển rực rỡ,... Loài người cứ thế mà đi tới thế kỷ hai mươi mốt, rốt cuộc đã có thể bước chân ra ngoài vũ trụ.

Năm 2027, nước Mỹ tuyên bố đã phá giải một bí mật thế kỷ đã tồn tại suốt năm mươi năm, vào lúc ấy, tại bang Tennessee phát hiện được một chiếc phi thuyền của người hành tinh bị hư hỏng, trên đó thậm chí còn có các thi thể người ngoài hành tinh đã thối rữa. Chuyện này đã được liệt vào hàng tối mật, và nước Mỹ vẫn âm thầm nghiên cứu chiếc phi thuyền đó, chẳng qua do trình độ khoa học kỹ thuật của hai bên chênh lệch quá lớn, cho nên đã qua mấy chục năm cũng chưa có tiến triển gì nhiều, thời gian cứ dần trôi đến tận thế kỷ hai mươi mốt...

Nền khoa học kỹ thuật của loài người phát triển rực rỡ sau cuộc cách mạng công nghiệp, cho đến cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ hai, thứ ba thì máy vi tính mới xuất hiện, các lý luận về khoa học kỹ tiên tiến cũng

được phát minh, nền khoa học kỹ thuật của con người phát triển vượt bậc cho đến tận cuối thế kỷ hai mốt mới có xu hướng chậm lại.

Nhưng vào lúc này, năm 2027 nước Mỹ đột nhiên tuyên bố đã phá giải thành công bí ẩn về phi thuyền của người ngoài hành tinh, đồng thời tuyên bố đã nắm giữ được kỹ thuật bước nhảy không gian, cuối năm 2027 bắt đầu tiến hành thử nghiệm, đây là một bước tiến quan trọng trong việc chinh phục Thái Dương hệ, đồng thời tìm hiểu các hành tinh khác, là một cột mốc quan trọng trong lịch sử loài người!

-Vào tháng 4 năm 2028, ta nhận được bưu kiện này, đó là do một vị chuyên gia giải mã điện tử gửi cho, ta cùng hẳn vốn có một chút giao tình, từng ở nước ngoài cứu con gái hẳn, lúc ấy trong bưu kiện là một đoạn mật mã lớn. Bất quá, lúc còn làm khách tại nhà hẳn, ta từng nghe nói đến việc hẳn đang nghiên cứu về một loại mật mã mới, sau đó mới tiến hành phá giải, không ngờ lại thu được tọa độ này cùng với các dòng tiếng Anh chú thích này.

Diêu Nguyên nhìn về mười mấy huỳnh đệ trước mắt hẳn, trầm giọng nói:

-Lúc ấy ta còn lơ đãng, không có bận tâm nhiều về nó lắm, do cho rằng đó chỉ là sự khảo nghiệm của lão đầu đó với ta, khảo nghiệm xem ta thuần thực mật mã đó tới mức nào, nhưng không lâu sau, trên mạng bắt đầu lưu truyền đủ loại tin đồn, lúc đó ta mới chú ý đến tọa độ này cùng với các dòng chú thích. Về sau, ta liền tìm cơ hội đến nước Ý thăm hỏi bọn họ, nhưng khi ta vừa đến trấn nhỏ nơi họ ở, liền phát hiện nhà họ thế mà đã bị giám thị chặt chẽ, nhìn qua thì tựa như không có gì khả nghi, nhưng thật ra xung quanh có dày đặc gián điệp chuyên nghiệp từ Mỹ, Anh. Cũng may lúc đó ta đã hóa trang hoàn hảo, cho nên mới không dả thảo kinh xà, thuận lợi chạy thoát, nhưng cũng mất một phen công phu mới cắt đuôi được bọn chúng. Lúc ấy, ta mới biết được tọa độ này cùng với các dòng Anh văn chú thích tuyệt đối không hề đơn giản.

Nhưng dù vậy, ta cũng không hề nghĩ ngợi sâu xa gì, chỉ cho rằng loại mật mã mới do lão đầu kia sáng chế có thể có giá trị cực lớn, cho nên mới dẫn tới việc hai nước Mỹ và Anh tranh nhau cướp đoạt, tạo thành tình huống như vậy. Lúc ấy, đã là mùa xuân năm 2029, ta vẫn đang suy nghĩ biện pháp giải cứu bọn họ...

Nhưng chờ ta chuẩn bị xong việc do thám tình hình, còn có vũ khí và đường trốn thoát, nhưng vào khoảng một tháng trước, các người biết chuyện gì xảy ra không? Lúc ấy, ta đang định rời khỏi nước, bỗng nhiên truyền đến tin tức toàn bộ các nhà lãnh đạo cao cấp, tỷ phú, các gia đình quyền quý đều biến mất, hơn nữa không hề có chính phủ nào đứng ra bác bỏ tin đồn đó. Toàn thế giới lúc đó đã hoàn toàn hỗn loạn, tới đó ta mới biết, thì ra chuyện không hề đơn giản như ta nghĩ, mà còn đáng sợ hơn nhiều...

Diêu Nguyên nói tới đây, khẽ vuốt vuốt đôi chân mày của hắn, có chút thống khổ nói:

-Ta với thần thoại Châu Âu cũng có chút nghiên cứu, nên mới biết được truyền thuyết về chiếc thuyền Noah...Cụ thể là: bởi vì Chúa nhận thấy thế gian này tràn đầy tội ác, cho nên quyết định thanh tẩy nó, tạo nên cơn đại Hồng Thủy nhấn chìm toàn bộ thế giới, chỉ có một người được Chúa báo trước, nên bắt đầu chế tạo hai chiếc thuyền song với nhau, trên hai chiếc thuyền chứa đủ các loại động vật, mỗi loại một con trống con mái, cùng với người nhà của hắn. Cho nên, hắn cùng người nhà và các động vật kia mới thoát chết, trở thành những sinh vật còn sống duy nhất, mà hai chiếc thuyền song song đó còn được gọi là chiếc thuyền Noah!

Vương Quang Chính bên cạnh trầm tư nói:

-Diêu đội trưởng, nếu như theo lời ngài nói, vậy cái gọi là tọa độ của chiếc thuyền Noah này rất có thể là...

Diêu Nguyên gật đầu nói:

-Không sai, nếu như ta đoán không lầm, những dòng tiếng Anh này khi nhắc tới Noah, rất có thể chính là phi thuyền vũ trụ, mà tọa độ này rất có thể chính là tọa độ của phi thuyền trên Địa Cầu! Đó là hi vọng trốn thoát duy nhất của chúng ta!

Từ một tháng trước, sau khi toàn bộ những nhà lãnh đạo cấp cao biến mất, toàn bộ thế giới đã lâm vào một cảnh hỗn loạn, dĩ nhiên theo như quy luật thông thường của xã hội, các chuyện giết người cùng việc quân đội bạo loạn sẽ không xảy ra, bởi vì còn chưa tới mức đó, nhiều nhất thì xã hội sẽ rối loạn một khoảng thời gian, sau đó lại bầu ra chính phủ mới, thế giới lại sẽ có thể bắt đầu ổn định lại.

Nhưng sau khi toàn bộ những quan chức kia mất tích, chỉ mấy ngày sau đã truyền đến một lời đồn, chính nó đã phá hoại mọi thứ, làm cho thế giới kịch liệt rung chuyển, mọi người bắt đầu điên cuồng và tuyệt vọng, quân đội nắm vũ khí trong tay cũng bắt đầu làm loạn, thẳng tay giết người, toàn bộ thế giới dường như đang chìm vào một tròng họa kiếp vô tận không lối thoát.

Nội dung của lời đồn này là, vào năm 2027, không bao lâu sau khi nước Mỹ tiến hành thử nghiệm bước nhảy không gian, các ống kính viễn vọng trên toàn thế giới khi đang quan sát bên ngoài Thái Dương hệ bỗng phát hiện một điểm dị thường, một tinh thể có mật độ cực cao đang bay về Thái Dương hệ với tốc độ cực nhanh, mảnh tinh thể này cũng không quá lớn, nhưng mật độ của nó lại lớn gấp mấy lần Địa Cầu, nó là những gì còn sót lại của sao tron sau khi trải qua một vụ nổ.

Theo như kết quả tính toán quỹ đạo nó, thì mảnh vỡ của ngôi sao tron này sẽ va chạm với Mặt Trời vào mùa xuân năm 2030, dẫn đến Mặt Trời phun trào ra sóng lửa bao trùm, thậm chí khiến cả Thái Dương hệ kịch

biển, mà điều không may nhất là, Địa Cầu lại vừa vụn nằm trong phạm vi ảnh hưởng từ vụ va chạm đó.

Điều đó tương đương với tận thế!

Tuyệt không phải chỉ cần đào một cái hầm ngầm dưới lòng đất gì đó, sau đó ẩn núp trong đó hơn mấy thập niên là có thể tránh thoát kiếp nạn, cũng không phải chỉ cần di cư đến Hỏa Tinh là có thể bảo tồn mầm mống của loài người, đây là vấn đề hủy diệt của toàn nhân loại, không, không riêng gì loài người, đó có thể là sự hủy diệt của toàn Địa Cầu!

Dưới tình huống như vậy, cơ hội sống sót duy nhất chính là sử dụng phát minh của nước Mỹ - kỹ thuật bước nhảy không gian, rời xa Thái Dương hệ, đi ra ngoài không gian vũ trụ, tìm tinh cầu khác có thể sinh sống được, đó mới là cơ hội duy nhất để kéo dài sự sống của loài người.

Nhưng lúc này toàn bộ các nhà lãnh đạo tối cao đã biến mất, hơn nữa theo các loại tin tức được công bố, những nhà lãnh đạo này đã bí mật chế tạo phi thuyền không gian từ nhiều năm trước rồi, giống như bộ phim khoa học viễn tưởng năm 2012 vậy, bí mật giấu diếm mà dân chúng không hề hay biết một tí gì, chỉ có những người quyền quý cùng tỷ phú mới có tư cách đi lên thuyền, những người lãnh đạo cao cấp nhất lại làm như thế, từ bỏ mấy tỷ đồng bào Địa Cầu của mình, một mình chạy trốn!

Gần bảy tỷ dân chúng sống trên Địa Cầu đã hoàn toàn mất đi hi vọng rồi, bọn họ không hề biết gì về công nghệ đó, cũng không đủ uy vọng để triệu tập mọi người chế tạo ra phi thuyền vũ trụ, huống chi thời gian đã không còn kịp nữa, bây giờ đã là mùa hè năm 2029, chỉ còn khoảng tám tháng nữa thôi, cả Địa Cầu sẽ hoàn toàn bị hủy diệt. Điều chờ đợi mọi người chính là sự hủy diệt! Không hề còn chút hi vọng nào!

Cho nên quân đội đã bạo loạn rồi, dân chúng cũng loạn rồi, tử vong, đồ sát, cưỡng gian, đủ mọi loại hình phát tiết ghê tởm đều xảy ra khắp nơi

trên thế giới, những quan chức chính phủ bị bỏ rơi là những người đầu tiên chịu tội thay, bọn họ cùng với thân nhân đều phải chịu đựng những cực hình khó mà tưởng tượng được, cùng với đó là các nữ nhân chân yếu tay mềm, các đứa trẻ yếu đuối...

-Chúng ta vẫn còn hi vọng!

Diêu Nguyên đâm mạnh xuống chiếc bàn kim loại, tạo thành một vết lõm sâu trên nó, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Chúng ta vẫn còn hi vọng! Nếu tọa độ cùng những dòng tiếng Anh này là sự thật! Thì chúng ta vẫn còn cơ hội sống sót! Một chiếc phi thuyền vũ trụ, một chiếc đủ để mang chúng ta rời khỏi Địa Cầu, là tia sinh cơ, là hi vọng duy nhất!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Mục Tiêu!

Vị trí của tọa độ đã được xác nhận, đó là một địa điểm tại bang Tennessee của Mỹ...

-Vị trí tọa độ không được phép sai sót nữa, một là địa điểm, hai là thời gian...Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu

Lời của Diêu Nguyên vẫn còn vang vọng trong tai của toàn bộ thành viên bộ đội đặc chủng Hắc Tinh.

-Về địa điểm thì ta không nói thêm gì nữa, Tennessee chính là nơi nước Mỹ công bố tìm được phi thuyền ngoài vũ trụ, ở đó có một trụ sở bí mật thì cũng là chuyện thường, ta hoàn toàn tin tưởng chuyện đó...Về phần thời gian thì các người đừng tưởng chúng ta còn có tới tám tháng, thật ra căn bản không hề có thời gian dài như các người tưởng đâu!

Đầu tiên chúng ta phải tìm được phi thuyền, tiếp theo phải học cách sử dụng nó, đây chỉ là điều cơ bản nhất, ngoài ra...Còn phải tìm được một lượng lớn thức ăn gọn nhẹ cùng lượng lớn nước sạch, thậm chí còn cần phải tìm cả hệ thống tinh lọc không khí cùng hệ thống tinh lọc nước, đừng nói tới cái gì mà phi thuyền có sẵn các thứ này, đây chính là trong không gian vũ trụ! Ngoài cửa khoang chính là vùng đất chết! Không có không khí cùng nước, các người sẽ biết tử vong thống khổ thế nào!

Sau đó còn có các loại linh kiện máy móc cùng vũ khí, những thứ này tạm thời không đề cập tới, thứ tối trọng yếu chính là con người.

Căn cứ theo sự lớn nhỏ của phi thuyền mà sẽ quyết định xem chúng ta cứu bao nhiêu người, các người đừng nhìn ta như thế, đây chỉ là bất đắc dĩ thôi, chúng ta rõ ràng không thể cứu được tất cả mọi người...Ta không rõ lắm những tên lãnh đạo kia có thể mang đi bao nhiêu người, nhưng nếu ta có khả năng, thì sẽ tận lực cứu càng nhiều người càng tốt, giúp nhân loại chúng ta có cơ may sinh tồn cao hơn, nhưng những người này không thể tự tiện cứu vớt. Ta chỉ yêu cầu mấy điểm, một là những nhà khoa học giỏi nhất, chỉ cần không bị đám lãnh đạo kia mang đi, thì chúng ta tìm được bao nhiêu sẽ mang đi bấy nhiêu...

Sau đó là những người có trình độ về kỹ thuật, hoặc những người có học vấn cao, còn có những người không hề phạm tội, cuối cùng chính là những người như chúng ta, là những quân nhân khi sống trong một thế giới tuyệt vọng như thế này vẫn không hề làm tổn thương người khác, tất cả điều cần thiết.

Chỉ chuẩn bị những thứ này thôi thì ta cũng không rõ tám tháng có kịp hay không, tuy nhiên nếu tinh thể bay về hướng Thái Dương hệ thật sự là mảnh vỡ của sao tron, mà mật độ của nó lại lớn gấp mấy lần Trái Đất, thì có thể khẳng định trọng lực nó tạo ra sẽ rất lớn. Ta không biết kỹ thuật mà nước Mỹ nghiên cứu ra dựa trên nguyên lý nào, nhưng ta biết một điều. Đó là khi trọng lực quá lớn, rất nhiều dụng cụ khoa học kỹ thuật hiện đại sẽ phát sinh sự cố, thậm chí đến cả tính chất vật lý cũng sẽ thay đổi, rất có thể sẽ không cách nào đưa chúng ta rời đi, cho nên chúng ta chỉ có sáu tháng, thậm chí là bốn tháng cuối cùng thôi.

Những thứ điều này là kết quả mà ta phân tích suốt một tháng nay, hiện tại nếu chúng ta phải đi tới bang Tennessee ở nước Mỹ, tốt nhất chỉ nên mất khoảng năm đến sáu ngày, sau đó mất khoảng nửa tháng để tìm được phi thuyền, trong vòng một tháng tận lực học cách sử dụng nó, từ đó chúng ta mới có hi vọng sống sót, các người hãy nhớ lấy, nhiệm vụ lần này không chỉ liên quan đến sự sống chết của chúng ta, mà còn liên quan đến

việc bảo tồn sự sống của loài người, bất kể thế nào, chúng ta phải thành công! Thân vi Hắc Tinh!

-Thắng tử vô hám! Mọi người còn lại đứng thẳng người, lớn tiếng quát.

Đúng vậy, thắng chết không tiếc! Chỉ cần thắng lợi, thì cho dù chết cũng không tiếc nuôi!

Khi màn đêm buông xuống, các thành viên trong Hắc Tinh vốn đã vô cùng mệt mỏi liền nằm xuống nghỉ ngơi, đây là một đêm họ thật sự buông lỏng sự cảnh giác của mình, an tâm nghỉ ngơi. Sáng sớm sau, mỗi người đều tự động tỉnh lại, bắt đầu ăn uống, chuẩn bị hành động theo sự an bài của Diêu Nguyên.

-Theo lời ta nói tối qua, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm phương tiện giao thông chuyên chở, tốt nhất là phi cơ, nhưng theo tình hình trước mắt, phi cơ quân đội thì không ổn lắm, cho dù có chắc hẳn cũng ở trong căn cứ, khoảng cách tuy không thành vấn đề nhưng ngoài chúng ta thì vẫn còn loạn quân, đạn vốn không hề có mất, bất kể chúng ta có tinh nhuệ thế nào, nhưng nếu không cần thiết thì vẫn nên hạn chế giao chiến, trong lúc này bất kỳ tổn thất nào đều có thể dẫn đến sự thất bại của nhiệm vụ, cho nên ta hi vọng các người chú ý, hôm qua các người làm rất tốt, âm thầm tiến vào trong đêm. Hôm nay cũng phải làm như thế, chờ sau khi tìm được phi thuyền thì mọi người có thể đại khai sát giới.

Diêu Nguyên nhìn các đồng đội đứng nghiêm túc tại chỗ, nói:

-Thành phố S này có tổng cộng ba sân bay dân sự, một ở trong khu phố xá sầm uất, hai ở ngoại thành. Trong khu phố xá sầm uất tạm thời bỏ qua, bởi năm ngày trước dường như trong đó đã xảy ra bạo loạn, còn có vật gì nổ mạnh, hệ thống giám thị của ta cũng hư hỏng trong vụ đó, cho nên khả năng tìm được phi cơ là quá thấp. Về phần hai sân bay kia, cá nhân ta

cảm thấy rất có khả năng tìm được phi cơ, như vậy bây giờ chúng ta bắt đầu phân đội, một nửa theo ta đi xem xét sân bay ở phía Nam thành phố, còn đội trưởng Vương thì dẫn dắt nửa còn lại đi xem xét sân bay ở phía Bắc, vô luận là tìm được phi cơ hay không, chúng ta đều phải tập hợp ở đây trước chín giờ tối!

Vương Quang Chính lập tức tiến lên trước một bước, giơ tay chào nói:

-Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Diêu Nguyên gật đầu, thanh âm vẫn nghiêm túc như trước:

-Bọn họ là đồng đội của chúng ta, mang theo bọn họ ra ngoài thì khi trở về cũng phải đem họ trở lại, thiếu một cũng không được!

Vương Quang Chính lập tức giơ tay chào một lần nữa, nói:

-Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

-Như vậy...giải tán!

Mọi người đều là quân nhân, hơn nữa là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cho nên cũng không nhiều lời, cũng không làm ra tràng cảnh tiễn biệt gì, mỗi người đều trầm mặc cẩn thận rời khỏi cửa hàng, trong tay ai cũng nắm chắc vũ khí riêng của mình, cẩn thận quan sát xung quanh trong lúc di chuyển, nhanh chóng hướng về phía mục tiêu.

Đây là lần đầu tiên Diêu Nguyên rời cửa hàng sau năm ngày qua, hẳn cẩn thận ẩn núp ở phía trước, đảm nhận nhiệm vụ tiên phong trinh thám cho cả đội, mặc dù vẫn duy trì sự cảnh giác cao độ, nhưng nhìn thấy tình hình bên trong thành phố, trong lòng hẳn vẫn không ngừng co thắt lại...

Quá thê thảm...

Trên phố, máu đã nhuộm đen con đường, bây giờ lại là mùa hè, cho nên bốc mùi hôi thối nồng nặc, vô số ruồi nhặng, còn có các con giòi mới nở tràn ngập con đường, thi thể đâu đâu cũng thấy được. Nơi đây sao có thể gọi là thành thị a, nó chính là địa ngục!

Trong năm ngày bạo loạn qua, sau khi đã mất đi hi vọng, hơn nữa sau khi kiểm chứng những tin tức được công bố kia tựa hồ là thật, các tên lãnh đạo cao cấp kia đều đã chạy trốn, để lại phần lớn dân chúng không nơi nương tựa. Khi mảnh vỡ sao tron ở ngoài Thái Dương hệ càng lúc càng tiến gần, Địa Cầu tựa hồ đã biến thành quả bom nổ chậm, mọi người đều triệt để điên cuồng rồi, tất cả đều phát tiết những gì xấu xa nhất trong tâm hồn con người, những thứ trước nay vốn được đè nén lại.

Căn cứ vào kiến thức chuyên nghiệp của Diêu Nguyên, dựa vào các vết tích cùng thời gian tử vong của các thi thể kia, hẳn có thể dễ dàng nhận ra, phần lớn người chết đều là nữ giới, bất quá khuôn mặt đã tổn hại khá nhiều cho nên không cách nào biết được đây có phải là mỹ nữ hay không, tiếp theo mới là các đứa trẻ, sau đó mới tới thi thể các nam nhân, từ số thi thể trên quảng trường, cùng với những tòa nhà cháy đen bên cạnh, đại khái có thể đoán được, dân chúng trong thành chưa kịp chạy thoát ít nhất đã chết mất tám phần, trong đó thậm chí có rất nhiều thi thể mặc quân trang.

Bất quá mặc cho trong lòng Diêu Nguyên tức giận cùng gặm thét thế nào, lý trí vẫn vững vàng chỉ huy hẳn, hẳn tựa hồ đã trở về thời điểm làm đội trưởng bộ đội đặc chủng Hắc Tinh lúc trước, cẩn thận, cẩn thận phân tích, quyết định của hẳn không hề sai, bởi vì bây giờ không chỉ có một mình hẳn, mà còn có tới mười mấy huynh đệ đang sát cánh bên nhau, còn có thể là tương lai của mấy vạn người, đây là nhóm bộ đội sẽ bảo tồn sự sống của loài người, cho nên hẳn phải thật cẩn thận.

Đội ngũ trên đường đi cũng gặp phải mấy nhóm loạn binh, những tên loạn binh này hầu hết đều đã uống rượu say mèm, hoặc rơi vào trạng thái điên cuồng, mỗi nhóm ít thì mấy người, nhiều thì hai ba mươi người, phần

lớn bọn họ đều nuôi nhốt trên một trăm nam nữ, dĩ nhiên nữ thì nhiều hơn một chút. Trên đường đi, Diêu Nguyên tận mắt thấy một nhóm người đang điên cuồng giết người, còn có một nhóm đang mở tiệc thác loạn, cũng gặp phải mấy nhóm liều mạng với nhau, trong đó tựa hồ có một nhóm là xã hội đen. Có trời mới biết bọn chúng làm sao có được súng trong tay.

Diêu Nguyên cố gắng áp chế sự tức giận trong lòng, cẩn thận tránh thoát tất cả đám loạn binh này cùng với bất kỳ dân thường nào, lựa những con đường ít có quảng trường, vùng đất rộng lớn để di chuyển, thậm chí còn di chuyển một đoạn dưới cống ngầm, rốt cuộc sau hai giờ đồng hồ, bọn họ đã đi tới sân bay nằm ở ngoại thành phía Nam thành phố. Nơi này đến một bóng người cũng không thấy, hơn nữa thi thể trên đất cũng ít đi rất nhiều, chẳng qua tình hình tựa hồ không tốt lắm...

Lối ra vào sân bay đã bị đóng lại, khắp nơi đều có vết nám đen, rõ ràng là dấu vết của hỏa hoạn, nhìn qua cửa kính đã cháy đen có thể thấy bên trong còn bị cháy lớn hơn nữa. Ngoài ra còn có vô số thi thể đã cháy thành than...

Trong lòng Diêu Nguyên run lên, cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh, rồi hướng ra sau kêu lên một tiếng chim cú, cho đến khi tổng cộng bảy đội viên tập hợp đông đủ, hắn mới chỉ ra mấy dấu tay, mọi người liền phân thành mấy tiểu đoàn tiên phong, hậu viện, thư kích, cẩn thận bước vào bên trong sân bay.

Cả sân bay không hề có một bóng người, chỉ có vô số thi thể...vô số thi thể bị đốt thành than...

Đây là một tràng đồ sát, không biết là ai đã cưỡng bức nhốt mấy ngàn người lại trong lầu một của sân bay, sau đó phóng hỏa đốt cháy cả sân bay. Ở đại sảnh, ngoại trừ những thi thể bị đốt cháy thành than, thì không thể tìm được thứ gì khác.

-Súc sinh!

Bên cạnh Diêu Nguyên, người nhỏ tuổi nhất là Lý Hải Vân rất cuộc không nhịn được chửi nhỏ một câu.

Ánh mắt của Diêu Nguyên cũng trở nên âm trầm, chẳng qua vẫn di chuyển về hướng kho bãi trong sân bay, vượt qua mấy cửa khẩu, mở ra vô số cánh cửa lớn, sau một hồi tìm kiếm mệt nhọc mọi người rất cuộc đã tìm được kho bãi. Lúc mở kho bãi, dường như không ai để ý thấy, đôi tay Diêu Nguyên tựa hồ đã có chút run rẩy.

Rất cuộc, cánh cửa của kho chứa máy bay đã mở ra, ở bên trong... Một chiếc phi cơ cũng không có!

Đúng vậy, một chiếc phi cơ cũng không có, nếu có thì cũng đã bị nổ bể tan tành, cả xác máy cũng bị xé thành từng mảnh nhỏ...

-Quay về thôi, chờ tin tức từ đội ngũ của Vương đội trưởng...

Ánh mắt Diêu Nguyên càng thêm âm trầm, sau khi nhìn thấy tất cả trước mắt, không chút do dự xoay người lại bước đi, để lại phía sau một ít đội viên còn đang ngẩn người.

(Đây rõ ràng có người cố ý phá hoại phương tiện giao thông bên trong thành phố, cách thức ra tay cũng rất chuyên nghiệp, tác phong rất giống với quân đội, tại sao? Chẳng lẽ...ngoại trừ ta, còn có người khác biết tọa độ kia sao? Hơn nữa cũng đã từng ở đây?)

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Gấp Rút Sửa Chữa

Vào buổi tối ngày hôm đó, đội ngũ do Vương Quang Chính chỉ huy cũng đã trở về, sau khi tập hợp đông đủ tại tầng hầm trong cửa hàng, sắc mặt ai cũng hiện vẻ khó coi, mặc dù hai bên không có trao đổi nhưng chỉ nhìn sắc mặt nhau thì cũng đủ hiểu đối phương không tìm được một chiếc phi cơ nào còn nguyên vẹn, hơn nữa phải là loại phi cơ tầm trung có thể chở được mười mấy người.

-Không có, nếu có cũng đã bị phá hủy, hoặc bị đập phá, tất cả phi cơ đều hỏng hóc.

Sắc mặt Vương Quang Chính hiện rõ nét khó xử, báo cáo.

Sắc mặt Diêu Nguyên càng thêm âm trầm, quay qua nhìn vào laptop một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng:

-Chúng ta phải đến bang Tennessee ngay lập tức, ta đang hoài nghi có lẽ còn có những người khác ngoài chúng ta biết tọa độ này, đã quá chủ quan rồi, lẽ ra phải sớm dự phòng trước, nếu chuyên gia giải mã kia có thể biết được tọa độ, hơn nữa còn gửi cho ta, thì sao người ngoài lại không biết được. Đây có thể là chiếc phi thuyền vũ trụ cuối cùng trên Địa Cầu ta, chúng ta tuyệt đối không thể để cho ai khác đoạt được...Đúng rồi, các người nói lúc trước tập huấn tại sa mạc, thì bị tiểu đội Long Hưng tập kích sao? Thời gian là vào lúc nào?

Vương Quang Chính khẽ sửng sốt, bỗng một quân nhân bên cạnh có khuôn mặt lạnh như băng mở miệng nói:

-Đúng, là vào khoảng hai mươi bảy ngày trước, đợt đó, tiểu đội chúng ta đang tiến hành huấn lệnh cùng tiểu đội Long Hưng, vốn không hề có chuyện gì phát sinh. Nhưng vào khoảng hai mươi bảy ngày trước, bọn họ bỗng nhiên ra tay nhằm vào chúng ta, chúng ta tử trận hết ba người, trọng thương hai người, sau đó hai người này cũng đã chết, bất quá bọn chúng cũng không tốt lành gì, ước chừng chết đi sáu người, còn lại khoảng tầm hai mươi người.

-Hai mươi bảy ngày trước sao?

Sắc mặt Diêu Nguyên càng thêm khó coi, hắn nói:

-Tiểu đội Long Hưng mặc dù không có mối quan hệ mật thiết lắm với cấp trên, nhưng sau lưng vẫn có người hậu thuẫn, hắn sẽ không thể dễ dàng vứt bỏ bọn họ. Một tháng trước là đúng vào lúc tất cả các tên lãnh đạo kia biến mất, có thể thời gian biến mất còn sớm hơn một chút, bởi thông tin đã bị phong tỏa một phần. Mà tiểu đội Long Hưng cũng vào khoảng hai mươi bảy ngày trước tập kích chúng ta, nói cách khác, tiểu đội Long Hưng nhất định là nhận lệnh từ cấp trên, mặc dù tất cả thành viên trong tiểu đội đều là cô nhi do quốc gia nuôi dưỡng, nhưng lòng người phức tạp, dưới tình huống chắc chắn phải chết này, bọn họ không thể nào vẫn trung thành với cấp trên được, hay nói ra là bọn chúng nhất định có biện pháp sống sót, lúc đó mới tuân lệnh cấp trên mà tập kích chúng ta...

Vương Quang Chính bưng tỉnh, nói:

-Nói thế, không lẽ bọn chúng cũng biết được tọa độ kia sao? Chính bọn chúng là những kẻ đã phá hoại phi cơ sao? Chẳng lẽ vì ngăn cản chúng ta đi bang Tennessee ở nước Mỹ? Mà để cho bọn chúng có thể thuận lợi đoạt lấy chiếc phi thuyền kia?

-Tám chín phần là như thế...Bất quá để ngăn cản chúng ta thì cũng chưa hẳn, một là bọn họ không biết được ta có tọa độ, hai là bọn chúng cũng không biết chúng ta đóng quân tại đây. Rất có thể đây chỉ là thói quen của bọn chúng, trong tứ đại bộ đội đặc chủng mang một chữ Long ở đầu tên, tiểu đội Long Hưng là nhóm bạo lực nhất, bọn họ vẫn thường tiến hành phá hoại cơ sở vật chất...Nếu thế thì chúng ta vẫn còn cơ hội.

Diêu Nguyên một bên cố gắng nhớ lại, một bên nói:

-Nếu quả thật là tiểu đội Long Hưng, như vậy bọn chúng phá hoại cũng không hẳn vì mục đích gì, mà chỉ là thói quen của bọn chúng thôi. Xét theo tình huống trước mắt, bọn chúng chắc chắn phải ưu tiên cho việc đến bang Tennessee, vì vậy không thể nào phá hủy mỗi chiếc phi cơ hoàn toàn được, vì vậy toàn bộ những chiếc phi cơ bị đập, bị nện hoặc dính mấy lỗ đạn,..đó là cơ hội của chúng ta.

Diêu Nguyên nói tới đây, ngẩng đầu lên nói:

-Ngày mai chúng ta sẽ đi dọn dẹp quảng trường phía ngoài, tìm một chiếc xe tải vận chuyển chúng ta đến sân bay phía Nam trước, ở đó bắt đầu tìm kiếm phi cơ bị hư hỏng nhẹ nhất, hoặc tìm một số phụ kiện trọng yếu, sau đó di chuyển về phía sân bay phía Bắc, xem tình huống các phi cơ ở đó thế nào, chỉ cần mục tiêu của bọn chúng không phải là phá hoại, thì chúng ta rất có khả năng sửa được một hai chiếc phi cơ, không cần quá tốt, chỉ cần có thể bay tới nước Mỹ là được. Nếu như cách này không được, thì chúng ta đành phải mạo hiểm tìm máy bay ở căn cứ quân sự vậy.

Tất cả mọi người đều khẽ gật đầu, bọn họ vốn là bộ đội đặc chủng, hơn nữa là loại tinh nhuệ nhất, mặc dù do nguyên nhân chính trị nên thỉnh thoảng vẫn bị chèn ép, nhưng cái đó không hề ảnh hưởng gì tới thực lực của cả đội. Bọn họ về cơ khí cũng có hiểu biết chút ít, hơn nữa trong đội còn có mấy người có thể sửa được phần lớn vũ khí cùng máy móc hiện hành, mặc dù chưa hề sửa qua loại phi cơ dân dụng cỡ lớn này, nhưng trong

lúc diễn tập cũng đã thực hành qua việc sửa trục thăng cùng máy bay chiến đấu, cho nên cả bọn đều không hề cho rằng việc này là bất khả thi, nếu suy nghĩ cẩn thận lại thì đây đúng là cơ hội lớn nhất.

Một đêm đó không ai mở miệng trò chuyện với nhau.

Sáng sớm hôm sau, cả tiểu đội Hắc Tinh đã sẵn sàng xuất phát, mọi người cũng tiến hành phân công vị trí, lấy nam tử lạnh lùng kia chỉ huy ba tay súng bắn tỉa, còn nam tử to lớn như cột thép kia thì dẫn đầu ba tay súng càn quét, còn có một nhóm khác trong đó có Tiểu Lý đảm nhận vai trò tiên phong, những người còn lại thì bắt đầu dọn dẹp quanh quảng trường và tìm kiếm xe tải lớn. Trong thành thị ngoài trừ các xác xe cộ bị vứt bỏ khắp nơi, đi đâu cũng thấy quân phản loạn hoặc là bạo dân cầm súng.

Không thể không nói, sự khác biệt lớn nhất giữa bộ đội đặc chủng cùng quân đội bình thường là loại hình tác chiến, quân đội bình thường thì chuyên về trận địa chiến, tiêu hao chiến cùng thường quy chiến. Còn bộ đội đặc chủng thì sở trường tác chiến trong những những đợt giao tranh nhỏ, có hoàn cảnh phức tạp, hoặc là các nhiệm vụ đặc thù.

Mà hoàn cảnh hiện tại trong thành thị, chính là vũ đài thích hợp nhất cho bộ đội đặc chủng.

Trên đường đi, có tay súng bắn tỉa, tay súng tầm trung cùng các cao thủ tiên phong cận chiến, tiểu đội không tới mười người này đã dễ dàng giải quyết được ít nhất hơn một trăm tên quân phản loạn, xã hội đen và bạo dân. Khách quan mà nói, thứ cản trở lớn nhất cho tốc độ hành quân của đám người Diêu Nguyên chính là vô số xác xe cộ trong thành phố, khiến cho chiếc xe buýt bọn họ tìm được cứ đi được một lát rồi lại ngừng, nếu cứ theo tốc độ đó thì đến hết ngày hôm nay cũng chưa đi tới được sân bay.

Bất quá, Diêu Nguyên lại phát hiện một niềm vui mà hẳn không bao giờ ngờ tới, đó là sau khi thanh trừng các quân phản loạn cùng bạo dân trên

đường, cũng cứu được hơn mấy trăm dân thường, mặc dù trong đó số lượng nữ nhân thì nhiều hơn một chút, nhưng ít nhất nam nhân cũng chiếm hai, ba phần trong đó. Hơn nữa trong đó, những người già đều đã chết, còn sống sót đều là những người có độ tuổi từ mười tám tới mười chín tuổi, hoặc là thanh niên trai tráng hai mươi tuổi, chỉ cần cho họ ăn uống đầy đủ, nghỉ ngơi một chút là có thể hoạt động bình thường.

Trong tình huống thế, Diêu Nguyên cũng không kịp nghĩ thêm gì, sau khi chờ cho đám người nghỉ ngơi xong, hắn liền bắt đầu chỉ huy đám người kia dọn dẹp con đường, một nhóm gồm mấy chục người làm việc trong một canh giờ, sau đó lại đổi cho nhóm khác. Cứ thay phiên như thế, đông người quả nhiên hiệu suất rất cao. Trong khi đó nhóm của hắn vẫn không ngừng lại hành động thanh trừ các quân phản loạn cùng bạo dân. Cuối cùng, số người đi theo đội ngũ này đã lên đến hơn ngàn người, và số nhóm dọn dẹp đã từ một biến thành ba, tốc độ di chuyển tăng lên rất nhiều.

Tuy thế, cả đội ngũ cũng phải đến tối mới tới được sân bay, phần lớn người trong đội ngũ đều mệt mỏi gần chết. Bọn họ dù sao cũng không phải là quân nhân hay binh lính trong bộ đội đặc chủng, lúc trước chỉ là dân chúng bình thường trong thành phố, có thể là học sinh, cũng có thể là thành phần trí thức, thậm chí còn có thể là triệu phú,..Bọn họ sớm đã chịu nhiều đau khổ trong tay đám quân phản loạn kia, cho nên khi vừa tới phi trường, cả bọn đều nằm rạp xuống bãi cỏ xung quanh nghỉ ngơi, một người cũng không đứng dậy nổi.

Bọn người Diêu Nguyên cũng không cản những dân chúng này, lập tức dẫn mười mấy người tiến vào sân bay, cẩn thận tìm tòi các phi cơ còn nguyên vẹn, hay các linh kiện quan trọng,..cứ như thế cho đến lúc rạng sáng, kết quả thu được thật khiến cho mọi người mừng rỡ.

Quả nhiên, trong số các phi cơ ở đây, trừ các phi cơ cỡ lớn bị nổ thành mảnh vụn, còn lại các loại phi cơ nhỏ khác thì đều bị đập phá, hoặc bị đạn bắn trúng. Trong đó có vài chiếc phi cơ cỡ trung chẳng qua chỉ bị hư hao

linh kiện, sau khi đổi mới linh kiện thì vẫn chạy tốt, còn có vài chiếc phi cơ bề ngoài tuy bị hư hỏng nhiều, nhưng bên trong phần lớn vẫn nguyên vẹn.

Dưới tình huống như vậy, ai ai cũng không kịp nghỉ ngơi, bọn họ làm suốt cả đêm, đem tất cả linh kiện còn dùng được ra chọn lựa lại, sau đó tìm một chiếc phi cơ có thể chứa vừa đủ mười mấy người, hơn nữa đủ sức bay tới nước Mỹ, thay cho nó những linh kiện mới nhất. Sau đó, mọi người còn chưa dám thả lỏng mà phải thử nghiệm cho Vương Quang Chính lái thử một vòng, cho đến khi mọi thứ đều hoàn thành tốt đẹp, tất cả mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

-Nhiệm vụ không thể chậm trễ, chúng ta lập tức khởi hành đi nước Mỹ đi!

Lý Hải Vân tựa hồ đã hết kiên nhẫn, hắn nhìn những đội viên bên cạnh đang tiếp tế nhu yếu phẩm vào trong phi cơ, hưng phấn nói với Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên gật đầu, nhưng lại đưa ánh mắt nhìn về những người dân bên cạnh, nam tử lạnh lùng bên cạnh còn tưởng hắn không đành lòng, trực tiếp mở miệng nói:

-Đã không còn kịp nữa, nếu chúng ta không đoạt được phi thuyền vũ trụ, thì theo tính cách của những tên trong đội Long Hưng, nhất định sẽ không hề cứu thêm một dân thường nào cả, mà sẽ trực tiếp lái phi thuyền rời khỏi Địa Cầu. Cho nên chúng ta nhất định phải tới nước Mỹ thật nhanh!

Diêu Nguyên khẽ gật đầu một lần nữa, hít một hơi dài nói:

-Ừng, ta biết, người cứ yên tâm, ta sẽ không xúc động đâu.

Bất quá khi đang nói chuyện, hắn đã đi tới trước mắt những người dân thường.

Giờ phút này mặt trời đã lên cao, nên có nhiều người dân tỉnh giấc, bất quá ai cũng từng bị hù dọa đến vỡ mật, vì vậy không dám đi lung tung, nghiêm chỉnh đợi trên bãi cỏ. Cho đến khi Diêu Nguyên đến gần, trong đám người mới xuất hiện một vài thanh âm náo động, bất quá rất nhanh liền yên tĩnh lại, tất cả đều nhìn vào Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên cũng không chần chờ, trực tiếp mở miệng nói:

-Ta vốn không hề quen biết các vị, và các vị cũng không hề biết ta, nhưng các vị chỉ cần biết rằng chúng ta không hề giống với những tên quân phản loạn cùng bạo dân kia, thế là đủ rồi...Bởi vì tình hình có chút thay đổi, chúng ta buộc phải rời khỏi thành phố này bằng máy bay, nhưng chúng ta sẽ trở về vào một hai tháng sau, các người có tin hay không thì tùy, ta cũng không có biện pháp nào ép buộc các người...

Sau khi nói xong những lời này, cả đám người đều huyên náo, thậm chí có người còn trực tiếp kêu bọn họ, có cô gái thì lớn tiếng khóc to.

Diêu Nguyên vẫn giữ tấm lòng sắt đá nói:

-Quyết định này quả thật có chút tàn nhẫn, nhưng trong thời gian này thì các người phải tự lo vậy, bất quá nơi này đã là ngoại thành, trong sân bay cũng có thể tìm được rất nhiều thức ăn, các người chỉ cần đi tìm các căn hộ, cửa tiệm bỏ hoang chung quanh thì đã có thể miễn cưỡng sống qua hai tháng rồi...Hiện giờ ta hỏi các người, có ai trong đây biết về máy tính không? Ta nói chính là cao thủ hacker thật sự, chứ không phải là những tên chỉ biết vẽ vẽ một vài thủ pháp đùa chơi cho vui. Nếu có người như thế, thì chúng ta sẽ mang đi và bảo vệ chu đáo. Dĩ nhiên ta không hi vọng các người lừa gạt ta, các người nên biết chúng ta có thể dễ dàng giết người bất cứ lúc nào, hơn nữa ta còn có vài thủ đoạn khiến cho người bị hành hạ suốt mấy ngày mấy đêm mà không chết, cho nên tốt nhất là hãy trung thực. Được rồi, ai là người chúng ta cần thì vui lòng đứng dậy.

Mới chỉ nghe được mấy câu đầu của Diêu Nguyên, đã có không ít người muốn thử xem, nhưng khi hắn vừa nói, cơ hồ tất cả đều im lặng, cả hiện trường không một ai lên tiếng.

Diêu Nguyên thoáng thất vọng lắc đầu, đang định xoay người rời đi, bỗng một người đàn ông trung niên béo mập bỗng đứng đứng lên, bên cạnh là một thanh niên tầm mười bảy mười tám tuổi, đầu tóc nhuộm đủ màu, trên lỗ tai còn gắn các thứ vòng kêu leng keng, rống lớn nói:

-Vị trưởng quan, con của ta rất rành về máy vi tính đây, hắn thậm chí là người nổi tiếng trong giới hacker ở Trung Quốc, đúng rồi, hắn còn là chủ lực trong vụ án xâm nhập vào lầu Năm Góc mấy năm trước. Xin hãy mang nó theo, ta đảm bảo nó sẽ không làm cho ngài thất vọng!

Diêu Nguyên vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ lướt qua đã có thể nhận ra, người đàn ông trung niên béo mập này trông vô cùng phúc hậu, mặc dù có vẻ hơi chật vật, trên người đầy những vết thương, y phục cũng rách mấy chỗ nhưng có thể thấy một điều, trước đây hắn chắc chắn là một người giàu có, hơn nữa càng không phải là một người giàu có bình thường.

Về phần người thanh niên bị lôi đi kia, sớm đã dọa sợ đến xanh cả mặt, hắn rống lớn nói:

-Cha, về máy tính con chỉ tìm hiểu chơi thôi, làm hacker cũng chỉ vì muốn quây phá chút. Không được đâu, con không đi cùng bọn họ đâu!

Trong lúc nói chuyện, hắn khẩn cấp từ chối, thậm chí gần như đã muốn khóc.

Người đàn ông trung niên béo mập cương quyết giữ tay hắn lại, một cây gậy không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên tay kia của hắn, thừa dịp người thanh niên kia còn đang giãy dụa đánh mạnh vào ót của hắn, làm cho người thanh niên hôn mê tại chỗ, đến đây, người đàn ông trung niên mới mỉm cười nịnh nọt với Diêu Nguyên:

-Trưởng quan, cứ tin ta, con của ta có trình độ vi tính rất cao, hẳn thậm chí còn có thể cùng một lúc điều khiển ba máy tính đồng thời tấn công mạng, ta tuyệt đối không dám đem tính mạng của con mình ra đùa giỡn.

Diêu Nguyên hứng thú đến bên cạnh người đàn ông trung niên đó, khẽ đánh giá qua người thanh niên này, đồng thời tò mò nhìn về người đàn ông trung niên hỏi:

-Chúng ta vốn không cần những người vô dụng, hơn nữa dù sao người cũng còn có thể an toàn ở đây một hai tháng, vậy mà người vẫn muốn con mình đi theo chúng ta sao? Hiện giờ muốn thay đổi ý định vẫn còn kịp, ta vốn không phải là con người tàn bạo.

Người đàn ông trung niên béo mập nhẹ nhàng vuốt ve gáy người thanh niên, thấp giọng nói:

-Trưởng quan, mặc dù ta không biết các người đi làm điều gì, nhưng hẳn các người có cách để sống sót, nếu không thì tám tháng sau mọi người cũng đều sẽ chết hết, kết quả vẫn vậy thôi. Ngài cứ yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, cứ để cho hẳn đi theo các ngài đi, kỹ thuật vi tính của hẳn rất tốt, còn nữa nhớ nói cho hẳn, ta sẽ núp ở một chỗ thật an toàn, tuyệt đối sẽ đợi được hai tháng, thậm chí còn lâu hơn nữa...

Sắc mặt Diêu Nguyên trở nên nghiêm túc, chăm chú nhìn vào người đàn ông trung niên, sau đó mới lên tiếng:

-Đúng, ta tin tưởng người có thể làm được. Yên tâm đi, chỉ cần hẳn vượt qua bài kiểm tra của chúng ta về kỹ thuật vi tính, thì chúng ta sẽ tuyệt đối không vứt bỏ hẳn, đây là lời hứa của ta...Còn chưa thỉnh giáo họ tên?

Người đàn ông trung niên cười ha hả một tiếng, vứt thanh gươm trong tay đi, nói:

-Ta họ Trương, hân tên là Trương Hằng...Trưởng quan, xin ngài dạy dỗ nó thật tốt, trước đây ta đã quá cứng chịu nó nên thể chất không được tốt lắm, ngài cứ huấn lệnh cho nó, à, nó còn đang nghiện thuốc phiện,..

-Ha ha ha không sao, nếu là thành viên trong tiểu đội ta, thì cho dù là bệnh tật hay thói hư tật xấu gì cũng sẽ biết mất hết.

Diêu Nguyên sáng khoái cười một tiếng, vỗ vỗ vào bả vai của người đàn ông trung niên, chợt lúc đó, một cây súng đã vô thanh vô tức nằm gọn trong áo hắn.

Thần sắc người đàn ông trung niên mập mạp hơi biến đổi, nhưng không hề nói gì mà chỉ cười ha ha vài tiếng, đưa mắt nhìn Diêu Nguyên đỡ Trương Hằng rời đi, đôi mắt phúc hậu của hắn dần dần hiện lên những giọt nước mắt...

Khoảng mười phút sau, dưới ánh mắt của hơn ngàn dân chúng, một chiếc phi cơ phóng lên trời, hướng thẳng về phía Đông...

-Lên đường! Mục tiêu là bang Tennessee của nước Mỹ!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Đột Nhập!

Lúc hừng đông, một chiếc phi cơ cỡ trung đáp xuống sân bay của một thành phố trong bang Tennessee thuộc nước Mỹ, từ đó xuất hiện hơn mười quân nhân vũ trang đầy đủ, còn có một thanh niên ăn mặc hoa hòe không ngừng run cầm cập.

Người chỉ huy chính là một nam tử ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cầm trong tay một chiếc máy đọc thẻ, cẩn thận so sánh đối chiếu một cái gì đó, rất lâu sau mới lên tiếng:

-Gần tới rồi, từ đây đi về hướng đông khoảng hai ngày là sẽ tới, bản đồ đâu?

Một người bên cạnh vội lấy ra một tờ bản đồ trong ba lô, cả đám người liền vây lại quan sát kỹ càng, thật lâu sau mới đứng lên, người nọ liền cẩn thận thu lại tấm bản đồ.

-Đi thôi, trên đường có thể sẽ đi ngang qua một thị trấn, hiện giờ trước tiên nên tìm xe cộ, mấu chốt là trong hai ngày tới phải đến được căn cứ.

Người chỉ huy khẽ phất tay, dẫn đầu đám người bước ra ngoài sân bay.

Đám người này chính là bọn Diêu Nguyên đến từ Trung Quốc, cả bọn đã bay suốt một ngày một đêm rồi, thực ra còn có dừng lại một lát tại Hawaii, dù sao thì phi cơ của bọn họ không phải là loại phi cơ cỡ lớn có thể vượt qua Thái Bình Dương, cho nên cần phải dừng lại để tiếp nhiên liệu.

Cũng may, cho dù Hawaii cũng xảy ra bạo loạn giống như tại Trung Quốc, nhưng sân bay lại không bị phá hủy quá nhiều, ít nhất vẫn còn có thể sử dụng được, nhưng dù thế vẫn khiến mọi người đến nước Mỹ trễ một chút.

Bất kể thế nào thì mục tiêu cuối cùng đã đạt được, mọi người sau khi rời khỏi sân bay thì đã bắt đầu tìm tòi trong các biệt thự cùng khu dân cư chung quanh, không lâu sau đã tìm được xe hơi. Thực ra, sân bay này vốn nằm ở ngoại thành, trong một số tòa biệt thự vẫn còn có người Mỹ sống sót, nhưng sau khi bọn họ thấy được đám người Diêu Nguyên, tất cả đều âm thầm trốn sạch. Bọn họ mặc dù đều có vũ khí, nhưng sao có thể so sánh với đám người Diêu Nguyên đây? Vũ khí của bọn Diêu Nguyên chính là các loại vũ khí chiến đấu đặc chủng, súng bắn tỉa, súng máy hạng nặng, còn có lựu đạn giắt trên người,...chỉ nhìn thì đã biết đây không phải là binh lính thông thường, cho nên các dân chúng còn sống sót tuyệt đối không ngu đến mức mà tập kích bọn họ.

Cứ thế, cả bọn đều an toàn lấy được xe hơi và rời khỏi vùng ngoại thành này. Nơi này vốn không thể so sánh với trong thành thị, trên đường cao tốc tuy cũng có xác xe hơi, nhưng dù sao mặt đường khá là rộng rãi, hơn nữa số lượng cũng không nhiều lắm, cho nên tốc độ của bọn họ thậm chí đã vượt qua dự tính. Khởi hành từ lúc sáng sớm, thì khi đến tối bọn họ đã đến một trấn nhỏ cuối cùng trong lộ trình.

Đây là một thị trấn mang đậm phong cách Mỹ, diện tích và nhân khẩu cũng không lớn lắm, nhưng điều khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên chính là nơi này đến một thị thể cũng không có, trong tình cảnh hỗn loạn thế này mà cả thị trấn lại không hề bị phá hoại chút nào, thoát nhìn...Thoạt nhìn quả thực khiến cho người ta rung mình ớn lạnh, cảm giác như mình đã tới một quỷ trấn vậy.

Trong lòng Diêu Nguyên giật mình, hẳn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nên lập tức ra lệnh mọi người xuống xe, sau đó ra chỉ mấy dấu tay

về các đồng đội, cả nhóm liền chia thành hai tiểu đội, một nhóm thì lên vào trong trấn, còn lại thì tiếp tục chờ ở ngoài xe, nam tử tên Ưng thì trực tiếp trèo lên nóc xe, lắp ráp súng bắn tỉa chuẩn bị nhắm bắn, các đội viên khác thì phân tán ra tứ phía.

Trương Hằng cảm thấy hơi khó hiểu, nhìn về thị trấn yên tĩnh nơi xa xa, rốt cuộc không nhận được hỏi người bảo vệ bên cạnh hẳn là Vương Quang Chính:

-Bọn họ tại sao lại không chạy xe vào trong thị trấn này vậy? Khó khăn lắm mới tìm được một thị trấn còn nguyên vẹn, lẽ ra nên đi tìm thức ăn cùng nước uống trước chứ, các người không đói sao?

Wương Quang Chính cũng không quay đầu lại mà vẫn nhìn chăm chú về hướng Diêu Nguyên biến mất, nói:

-Thị trấn này có chút cổ quái, tạm thời không nên tiến vào, chờ Diêu đội trưởng đi thám thính về rồi hãy tính...

Trương Hằng lại càng cảm thấy khó hiểu, tò mò hỏi:

-Tại sao lại cổ quái? Nơi này rất yên bình mà, các người ngay cả địa phương có đầy thi thể cũng không sợ, sao lại sợ nơi này chứ? Nói không chừng cư dân bên trong đã chạy đi hết rồi.

Wương Quang Chính quay đầu lại trợn mắt nhìn Trương Hằng một cái, mà thứ khiến hắn càng thêm khó chịu chính là mái tóc lòa loẹt cùng các khuyên tai linh kinh của Trương Hằng, lúc này Trương Hằng đã bị dọa đến mức té ngã về sau, nhìn qua gần như sắp òa khóc thì hắn mới bĩu môi, khinh thường nói:

-Người cho rằng chuyện đơn giản như vậy sao? Hiện giờ trên thế giới còn có ai không biết Địa Cầu sẽ bị hủy diệt sau tám tháng nữa. Các tên lãnh đạo kia đã chạy trốn trước rồi, dân chúng còn lại thì không rành về khoa

học kỹ thuật, hơn nữa cũng không đủ thời gian để chế tạo phi thuyền vũ trụ, cho nên tất yếu đều sẽ bị chết hết. Trong tình huống như thế, có ai mà không rơi vào điên cuồng? Nếu có chỉ thì chỉ sợ là số ít thôi. Thị trấn này, tối đa có bao nhiêu người thì không nhắc tới, nhưng tối thiểu cũng phải có hơn một vạn người chứ? Ta tuyệt không tin một vạn người này lại nằm trong số ít đó.

Hơn nữa toàn bộ người ở đây đều biến mất mà không tiếp tục sống trong thị trấn, người cảm thấy cái gì mới khiến tình huống như vậy phát sinh đây?

Sắc mặt Trương Hằng vẫn còn hơi tái nhợt, vô thức hỏi:

-Nguyên nhân gì?

-Thanh lý, đồ sát, di chuyển hoặc là...Thị trấn này chính là một chiếc bẫy!

Trương Hằng nghe được khẽ ngây ngốc, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cái gì là thanh lý a, đồ sát a, hoặc là chiếc bẫy...Những từ như thế, với một thiếu niên bình thường như hắn, thậm chí có thể coi là một tên côn đồ phề vật, đó chính là có mơ cũng không ngờ tới. Hắn đã hoàn toàn không biết nên nói cái gì mới đúng.

Bất quá tình hình lại không có nghiêm trọng như Vương Quang Chính tưởng tượng, không bao lâu sau Diêu Nguyên đã dẫn các thành viên khác quay lại. Trong thị trấn bọn họ cũng không phát hiện mối nguy hiểm nào, không có các loại virus tràn lan, không có cả bất kỳ thi thể nào. Thực tế, sau một phen tìm trong thị trấn, Diêu Nguyên mới tìm được một tiệm thức ăn nhanh. Khi hắn kết thúc việc kiểm tra trong tiệm thì cả người đã hoàn toàn nhẹ nhõm.

Đồ ăn trong tiệm thức ăn nhanh đã hoàn toàn thối rữa, ít nhất đã hai tháng rồi không có ai qua lại, hay nói cách khác, người trong thị trấn nhỏ

này đã có thể bị dời đi từ hai tháng trước rồi. Nguyên nhân có lẽ bởi vì nơi đây là vùng phụ cận của căn cứ bí mật kia. Vì để phóng phi thuyền lên không trung mà không để cho người ngoài biết, có thể sẽ tiến hành di dân cả thị trấn này.

-Tình huống cụ thể hẳn là như thế, dĩ nhiên cũng không thể loại trừ khả năng nơi này đã bị người khác dọn dẹp rồi, bất quá điều đó không có quan hệ gì với chúng ta, đi thôi, mau rời khỏi thị trấn nhanh đến căn cứ bí mật kia thôi, ta có cảm giác rất bất an, tựa hồ nơi đó còn có một thử thách rất nguy hiểm đang chờ chúng ta.

Diêu Nguyên vừa ăn xong mấy món ăn tìm được trong thị trấn, vừa lau miệng vừa nói.

Cả đội ngũ ở thị trấn ăn một buổi tối đơn giản, sau đó không hề nghỉ ngơi mà tiếp tục di chuyển về trước, lái xe hướng về tọa độ. Sau mấy giờ đi trên đường cao tốc thì tới được một trạm kiểm soát quân sự bên cạnh đường, dĩ nhiên ở trạm kiểm soát này không hề có bóng dáng một binh lính nào. Cứ thế, vào khoảng ba giờ sáng hôm sau thì cả đội đã tới một sơn cốc ở sâu trong núi, đây là một vùng núi không hề xuất hiện trong bản đồ, bởi thực tế lúc mọi người xem xét bản đồ nước Mỹ, thì tại nơi đây đáng lẽ phải không hề có vùng núi nào cả, nhưng giờ đây trước mắt cả đội chính là một ngọn núi nhỏ cùng một tòa sơn cốc.

Khi đoàn xe của mọi người đi qua trạm kiểm soát cuối cùng, thứ đập vào mắt bọn họ đều khiến cả bọn trở nên căng thẳng, bởi phía trước toàn là dấu vết bom đạn nổ tung, vỏ đạn rơi bừa bãi. Còn có mấy thi thể cùng với một số xác người máy nằm rải rác xung quanh. Dựa vào sự thối rữa của thi thể, có thể suy đoán khoảng thời gian chết là vào hai ngày trước.

-Cảnh giới, Ưng, chuẩn bị công tác bắn tỉa, Lý Hải Quân đi cùng với ta, Vương Quang Chính chỉ huy tiểu đội tản ra canh gác xung quanh. Hắc Thiết, chuẩn bị công tác bảo vệ!

Diêu Nguyên là người thứ nhất phản ứng, nhanh chóng mở cửa xe chạy ra ngoài, vừa nói vừa đến bên cạnh một thi thể, đưa tay kiểm tra vết máu trên người thi thể đó, vài giây sau thì cả đội ngũ đã tiến vào trạng thái chuẩn bị sẵn sàng. Lúc này, hắn mới cẩn thận đi tới xem xét một vật cơ khí hình cầu bên cạnh.

Cả đội ngũ tất cả đều tản ra, bọn họ đều vô cùng cẩn thận, Lý Hải Quân cùng một người khác trở thành đội tiên phong thám thính tình hình phía trước, không tới nửa phút sau đã truyền đến một tiếng huýt sáo bén nhọn như chim ưng kêu khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, tất cả đều quay lại nhắm vũ khí về hướng đó, nhưng sau đó tiếng huýt sáo lại biến thành tiếng chim cú kêu. Diêu Nguyên không dám chậm trễ, vội chạy về hướng phát ra thanh âm.

Chạy đến mấy trăm thước có dư, Diêu Nguyên đột nhiên thấy được một nam nhân đang thở dốc bên cạnh lô cốt, nam nhân này mày rậm mắt to, nhìn qua tựa hồ là một con người hào sảng nhưng trên bụng hắn chảy ra rất nhiều máu tươi, vết thương nghiêm trọng thế mà chỉ được băng bó đơn giản, dẫn đến mất máu quá nhiều nên lúc này đã hôn mê rồi...hoặc có thể là đã chết.

Chân mày Diêu Nguyên khẽ cau lại, người này hắn cũng biết, đó chính là đội trưởng của bộ đội đặc chủng Long Hưng, cũng là một trong những đối thủ lâu năm của hắn, lập tức lấy một chai nước khoáng từ trong ba lô hắn, trực tiếp đổ vào trong cổ họng của người nam nhân kia. Ngay lập tức, người nam nhân ho khan mấy tiếng, mơ màng mở mắt ra, sau một hồi lâu thất thần nhìn Diêu Nguyên thì ánh mắt mới có chút sinh khí trở lại.

-Diêu, Diêu Nguyên? Các người sao lại có mặt ở đây? Nơi này chính là nước Mỹ...Nga, ta biết rồi, người cũng biết được tin đó từ cấp trên sao? Không sai, nơi đây quả thật có một chiếc phi thuyền vũ trụ, một chiếc cuối cùng, nhưng thật khốn kiếp, bọn chúng rõ ràng muốn giết chúng ta, cả căn cứ này đã đặt trong lệnh giới nghiêm, bên trong hoàn toàn bị phong tỏa,

mật mã và dấu vân tay toàn bộ đều bị thay đổi. Ngay cả các người máy nhân tạo cũng được khởi động, tiểu đội của ta đã xong rồi, ha ha ha, bọn họ cho dù đã liều chết nhưng vẫn không thể, cả đời làm nhiều chuyện bất nhân thì quả nhiên sẽ bị quả báo, ha ha ha, Diêu Nguyên, ta chờ các người dưới Địa Ngục, chờ Hắc...Tinh...các người...

Nam nhân này đầu tiên thì cả kinh, nhưng sau đó lại vừa găm thét vừa làm nhảm, chẳng qua thanh âm của hắn càng ngày càng nhỏ, bởi vì do mất máu quá nhiều cũng như không được điều trị đúng lúc, cho nên sau khi nói được mấy câu thì đã nhắm mắt xuôi tay.

Ánh mắt Diêu Nguyên thâm trầm nhìn đối thủ lâu năm ra đi mà vẫn không nhắm mắt, khẽ thở dài vuốt đôi mắt của hắn, sau đó mới đứng lên nói:

-Mọi người chuẩn bị xong chưa, tất cả kiểm tra vũ khí cùng đạn dược, ngoài ra cũng phải trang bị cho Trương Hằng, đem tất cả laptop cùng với những đồ nghề dành cho hacker giao cho hắn, chúng ta chuẩn bị xung kích trụ sở bí ẩn này...

-Thân vi Hắc Tinh! (Thân là Hắc Tinh)

-Thắng tử vô hám! (Để hoàn thành nhiệm vụ thì cho dù phải chết cũng không tiếc)

Tất cả mọi người trừ Trương Hằng ra đều quát lên, sau đó đi theo sau Diêu Nguyên xông thẳng vào đại môn tối đen như mực!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Danh Hiệu: Noah!

Trong lòng Diêu Nguyên biết rõ, thực lực đội Hắc Tinh của mình vốn mạnh hơn một chút so với tứ đại bộ đội đặc chủng có một chữ Long ở đầu tên, nhưng do nhân số quá ít, lúc mạnh nhất cũng chỉ có hơn hai mươi người, hơn nữa trang bị vũ khí, trang bị quân dụng,...cũng không bằng bốn đội đó. Nói tóm lại, vì nguyên nhân chính trị, nên thực lực của đội Hắc Tinh so với tứ đại bộ đội đặc chủng kia không hơn kém nhau nhiều lắm.

Mà với thực lực của Long Hưng tiểu đội lại bị đoàn diệt trong đây, có thể thấy trụ sở này được bảo vệ nghiêm mật thế nào, dĩ nhiên khi nói tới việc tiểu đội Long Hưng gặp phải tập kích, thì một phần nguyên nhân là do mật mã trong trụ sở này đã thay đổi.

Nhưng bất kể là thế nào thì trong lòng Diêu Nguyên không ngừng đề cao cảnh giác, bởi hắn không phải chỉ chiến đấu cho chính mình mà còn cho mười mấy đồng đội sinh tử bên cạnh, thậm chí còn có quan hệ đến sự sống của mấy vạn người sau này, tuyệt đối không thể sơ suất!

Mọi người xông thẳng vào đại môn của trụ sở, với đội hình do Diêu Nguyên dẫn đầu đảm nhận việc tiên phong, tiếp đó là các nhóm bắn tỉa, yểm trợ, đột kích.

Cả trụ sở vốn tối đen, nhưng sau khi mọi người đi vào trong thì lối đi lập tức sáng lên, thì ra trong đây điện sẽ tự động mở khi cảm ứng thấy tiếng chân cùng nhiệt độ. Cái đầu tiên hiện lên trong mắt mọi người chính là một đại sảnh rộng lớn, sau đó là các lối đi cùng cầu thang ở khắp nơi, chỉ nhìn

qua thì cũng giống như đại sảnh ở các tòa nhà bình thường, không có gì đặc biệt cả.

Nhưng mà trong đại sảnh lại có tới bảy tám thi thể, có cái thì tứ chi đứt đoạn, cái thì thủng lỗ chỗ, đều chết vô cùng thê thảm. Thấy cảnh này tất cả mọi người đều nhú mày, Trương Hằng chỉ thấy một luồng khí xông thẳng vào mũi đã nôn ọe liên tục, cả người lặn ra đất suýt chút là nữa ngất đi.

Hắc Thiết đứng bên cạnh trực tiếp nhắc hắc lên, nói:

-Rõ hẳn thi, đúng là một tên kém cỏi, lần sau phải đem người ném vào trong đồng xác chết mấy ngày mấy đêm, ăn ngủ cùng đám giòi bọ đó xem người có nôn như vậy không.

Lời vừa nói ra Trương Hằng đã muốn nôn tiếp, nhưng khi thấy ánh mắt trợn trừng của Hắc Thiết thì hắc đành cố kiềm lại, chẳng qua khuôn mặt lại càng thêm trắng bệch.

Diêu Nguyên phía trước cũng không quay đầu lại, nói:

-Hắc Thiết, hắc bất quá chỉ là một người thường thôi, đừng dọa hắc nữa...Đi thôi, chúng ta tiến vào trong trụ sở.

Diêu Nguyên vừa nói vừa đi theo vết máu loang lổ phía trước, bước tới một cây trụ lớn trong sảnh, tiếp theo đi vòng vòng xung quanh cây cột sắt to lớn này, cẩn thận xem xét nó.

Một người đội viên bên cạnh bước lên, hắc có dáng ngoài rất thanh tú nhìn qua tựa như một tiểu bạch kiếm (công tử bột), bất quá cái lỗ tai chỉ còn lại một mẫu ngắn của hắc đã phá sạch cả vẻ bề ngoài thanh tú ấy. Nam tử này đi tới bên cây cột, cầm một chai thuốc màu trắng phun lên cây cột sắt bóng loáng.

Mười giây trôi qua, trên cây cột bỗng nhiên hiện lên rất nhiều dấu vết mà mắt thường có thể dễ dàng quan sát được. Diêu Nguyên cùng tên đội viên tiểu bạch kiểm khẽ nhìn nhau, sau đó cả hai cẩn thận ấn tay vào cây cột đúng theo dấu vết đã hiện, ngay lập tức sau mấy tiếng động ầm ầm cả cây cột đột nhiên tách ra, hiện lên một tòa thang máy ở bên trong.

Diêu Nguyên quay đầu lại nhìn mọi người một lúc, sau đó nói thẳng:

-Ta sẽ dẫn bốn người xuống trước, nếu như trong vòng năm phút không có ai sử dụng thang máy trở lên, hoặc thang máy trở lên nhưng không có lấy một bóng người, như vậy chúng tôi...

Nói tới đây, Diêu Nguyên cũng không biết nên nói tiếp như thế nào nữa.

Bởi nơi này đã là hi vọng cuối cùng của bọn họ, thậm chí có thể là hi vọng cuối cùng của nhân loại, mặc dù có khả năng không thể cứu được tất cả mọi người nhưng ít nhất đây là con đường sống duy nhất. Cho nên dù phía dưới là núi đao biển lửa, thì cũng không còn cách nào khác ngoài xông vào, bởi bọn họ đã không còn đường lui nữa rồi!

Diêu Nguyên cũng không nói thêm gì nữa, bước vào thang máy đầu tiên, tiếp đó là bốn bóng người theo sát phía sau, trong đó có Hắc Thiết đang nắm lấy Trương Hằng.

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

-Trương Hằng ở lại phía trên, Hắc Thiết người chịu trách nhiệm bảo vệ cho hắn, cứ vậy đi.

Hắc Thiết khẽ sửng sốt, rồi phản bác lại:

-Nhưng mà lão đội trưởng, tên tiểu tử này không phải rất giỏi về máy tính sao? Có lẽ bên dưới sẽ cần...

Diêu Nguyên mạnh mẽ ngắt lời hẳn, nói:

-Hắc Thiết, ta không muốn giải thích nữa! Đây là mệnh lệnh!

Hắc Thiết lập tức thực hiện động tác đứng nghiêm, gót chân khễ va vào nhau hét lớn:

-Rồ! Phục tùng mệnh lệnh!

Nói xong liền dẫn Trương Hằng rời khỏi thang máy.

Cho đến lúc có thêm hai người mới đi vào, Diêu Nguyên mới nhấn vào chiếc nút kim loại duy nhất chỉ hướng đi xuống, ngay lập tức cây cột sắt liền khép lại, trở về là một cây cột sắt bình thường như trước, chỉ còn lại sự thấp thỏm của mọi người ở trong.

Thật ra trong lòng Diêu Nguyên biết rõ, khi ở trong thang máy thì không hề có nguy hiểm, bởi nếu xét theo số lượng các thi thể ở trong đại sảnh cùng bên ngoài trụ sở, rõ ràng vẫn chưa đủ số lượng các thành viên trong tiểu đội Long Hưng, nhất định đã có thành viên chết trong trụ sở, sau đó mười mấy người còn lại sử dụng thang máy đào thoát lên trên, nhưng rất có thể các người máy bảo vệ chính là các vật cơ khí hình cầu đã theo các con đường khác tiến vào đại sảnh, tiếp tục truy sát bọn họ, nếu xét theo tử trạng của các thi thể thì lúc đó bọn chúng hẳn đã bị tấn công từ bốn phương tám hướng...

Diêu Nguyên cảm thấy có chút đau đầu, cố gắng trấn định lại, im lặng quan sát xem đã xuống độ sâu bao nhiêu thước rồi, một trăm thước, hai trăm, ba trăm,...Cho đến độ sâu gần tám trăm thước, cánh cửa thang máy mới mở ra, đập vào mắt hẳn chính là hơn bảy tám thi thể bị bắn thành mảnh vụn nằm rải rác trên đường đi.

Trụ sở dưới lòng đất này chỉ có một lối đi nhỏ, hướng thẳng về trước, mà phía sau lối đi này trừ cái thang máy còn có một huyết động khổng lồ,

tuy không thấy rõ huyết động này ra sao nhưng có thể đoán nó là huyết động nhân tạo, bởi dưới huyết động chính là một con đường từ từ hướng lên trên, tựa hồ chính là một con đường lớn cho xe cộ trên mặt đất trực tiếp đi xuống trụ sở này.

Diêu Nguyên cẩn thận xem xét chung quanh, bốn người còn lại thì nắm chặt vũ khí tiến hành cảnh giới, cho đến một phút sau thì Diêu Nguyên mới gọi một người tới, nói:

-Người trở lên gọi bọn họ xuống, thời gian đã quá năm phút rồi, không biết bọn họ có làm việc gì ngu ngốc không nữa, nhanh lên.

Người này lập tức thực hiện động tác chào, sau đó vội vàng dùng thang máy trở lên đại sảnh, còn Diêu Nguyên cũng không hành động gì thiếu suy nghĩ mà tiếp tục kiểm tra cánh cổng kim loại đằng xa.

Cánh cổng kim loại này rất lớn, cao tới chừng năm mươi thước, chiều rộng thì có tới hơn trăm thước. Con người khi đứng trước cánh cổng này quả thực cứ như một con kiến nhỏ bé, hơn nữa cánh cổng này lại là loại cổng dùng mật mã điện tử, không nói tới nó dày bao nhiêu, chỉ nhìn chất liệu cùng kết cấu của nó thì đã biết đây là cánh cổng được chế tạo để bảo vệ trụ sở trước nguy cơ nổ ra chiến tranh hạt nhân, cho dù dùng cả tên lửa hạt nhân bắn thẳng vào cũng chưa chắc có thể phá được nó, cho dù có thể phá được nhưng con mẹ nó, bây giờ hẵn ngay cả chất nổ dẻo C4 (1) cũng không có thì kiếm đâu ra tên lửa hạt nhân đây. Cho nên muốn phá nó xông vào cơ hồ là bất khả thi.

Như vậy cơ hội duy nhất là...

Diêu Nguyên nhìn về vật nổi lên duy nhất trên cánh cửa kim loại, đó là một thiết bị điện tử bảo mật, là thiết bị dùng mật mã nhập vào để mở khóa cánh cửa, chỉ cần nhập đúng mật mã thì sẽ có thể tiến vào, nếu như nhập sai thì...Có thể bọn hãn sẽ gặp phải kết cục như tiểu đội Long Hưng.

Diêu Nguyên cứ lẳng lẳng quan sát, cho đến thật lâu sau, tất cả thành viên trong đội đã đến sau hẳn, mới đem tất cả tình huống cùng phân tích mà hẳn quan sát được nói ra, sau đó im lặng nhìn về phía Trương Hằng.

Lúc này Trương Hằng đã bị dọa đến mức u mê, vội vàng lắc đầu nói:

-Ta chỉ là một tên hacker nhỏ nhoi thôi, không, không, ba ta không có lừa người, ta quả thực rất giỏi về máy vi tính, bất quá chỉ giỏi về các thứ như game, chat,...Ta mặc dù có thể điều khiển nhiều máy tính đồng loạt tấn công nhưng cũng không phải là hacker giỏi nhất Trung Quốc, bảng xếp hạng hacker trên thế giới cũng không có tên ta...

Trương Hằng thấy hẳn vừa nói ra câu đầu tiên đã khiến sắc mặt mọi người xung quanh tối sầm lại, lúc này mới vội vàng giải thích.

Diêu Nguyên đi tới trước mặt Trương Hằng, gắt gao nhìn vào ánh mắt của hẳn, nói:

-Người đứng hạng thứ bao nhiêu trong số toàn bộ hacker ở Trung Quốc? Nghiêm chỉnh trả lời ta!

Trương Hằng không chịu nổi khí thế bức nhân này, hoảng sợ quay đầu đi nói:

-Thứ, thứ ba...

Trong lòng Diêu Nguyên mừng thầm, nhưng vẫn giữ nét mặt nghiêm túc, nói:

-Như vậy là được rồi! Nghe đây, lát nữa khi phá giải mật mã có thể bị tấn công, nhưng người nhìn kỹ, ở trước cánh cửa này không hề có dấu máu cùng thi thể nào, hiển nhiên sự công kích không phải đến từ cánh cổng mà đến từ hai bên lối đi. Chúng ta sẽ bảo vệ trước mặt người, trừ phi toàn bộ

chúng ta chết hết, nếu không thì người chắc chắn sẽ còn sống! Chúng ta chỉ cần người tìm ra mật mã mở lấy cánh cổng này! Đó là yêu cầu duy nhất!

Trương Hằng ngây ngốc nhìn vào thiết bị điện tử trước mắt, khuôn mặt xám tro như muốn òa khóc, Diêu Nguyên không đợi cho hắn lên tiếng đã nghiêm mặt nói:

-Ta sẽ không uy hiếp gì người, bởi chúng ta cũng sẽ hữu tử vô sinh (không có cơ hội sót nào), ta chỉ nói một câu...Phụ thân người rất yêu người, vì sống sót của người mà dám can đảm đứng lên trong số hàng ngàn người, gây sự chú ý với hàng ngàn người khác thì hắn còn nguy hiểm hơn người nhiều, người phải hoàn thành nhiệm vụ này, chỉ cần chúng ta vào được bên trong...Được rồi, ta cho người biết, ở bên trong có một chiếc phi thuyền vũ trụ, chỉ cần có thể vào trong thì chúng ta nhất định sẽ giải cứu phụ thân của người, mang theo các người rời khỏi Địa Cầu! Nói cho ta biết, người có muốn cứu người thân của mình không?

Nước mắt Trương Hằng không ngừng tuôn rơi, cật lực gật đầu, bất quá hắn vẫn nói:

-Ta...có thuốc không? Cho ta một viên, để ta có thể tập trung hơn một chút.

Diêu Nguyên khẽ sững sốt, hắn cũng không lộ ra vẻ mặt khinh bỉ mà hướng về người đội viên tiểu bạch kiểm bên cạnh gật đầu. Người đó liền lấy một gói morphine (2) từ trong balô ra, sau đó nói với Trương Hằng:

-Ta sẽ tiêm cho người một liều morphine, thuốc này sẽ giúp người bình tĩnh lại một chút, hơn nữa cũng sẽ tăng sự tập trung trong một khoảng thời gian ngắn, bất quá người phải cẩn thận bởi hiệu lực không kéo dài đâu, biết không?

Trương Hằng vội vàng gật đầu giơ cánh tay ra, tiểu bạch kiểm kia liền tiêm hơn nửa liều morphine vào tay hắn.

Đến đây, Diêu Nguyên mới mang Trương Hằng cùng các đồng đội đi đến trước thiết bị bảo mật, tiếp đó mọi người đều bận rộn chuẩn bị, trước tiên là đem những thi thể nằm rải rác xung quanh chất lại thành đồng trước mặt, tạo thành một lô cốt đơn giản, sau đó kiểm tra lại vũ khí của mình cùng với bố trí lại các hướng phòng thủ.

Sau khi làm xong hết thủ, Diêu Nguyên mới gật đầu với Trương Hằng, mà Trương Hằng lúc này đã gắn dụng cụ phá giải mật mã lên trên thiết bị điện tử, khi hắn thấy Diêu Nguyên gật đầu liền hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng lướt tay trên laptop, màn hình laptop đã được bật. Cùng lúc đó thanh âm chói tai đột nhiên vang lên khắp thông đạo, trên các vách tường chung quanh hiện lên vô số vật cơ khí hình cầu.

-Tấn công! Thân vi Hắc Tinh! (3)

-Thăng tử vô hám! (4)

Từ bốn vách tường xuất hiện ít nhất hơn hai trăm vật cơ khí hình cầu, mỗi cái đều chỉ lớn bằng nửa quả dấm, trên nó có hai điểm sáng màu đỏ tựa như hai con mắt điện tử, ngoài ra còn có cánh mỏng bằng kim loại ở hai bên. Khi các cơ khí hình cầu vừa xuất hiện thì vô số thanh âm Hello Hello vang lên khắp nơi, giống như câu chào mọi người bằng tiếng Anh vậy.

Nhưng đây chính là tiếng chào của tử thần a!

Tốc độ di chuyển của chúng không nhanh, hơn nữa sức phòng ngự cũng không cao, khi vừa mới xuất hiện bị mọi người bắn một lượt đã giảm bớt hơn phân nửa, nhưng điều diễn ra kế tiếp mới chính là ác mộng cho mọi người!

Những thứ mà chúng bắn ra có tốc nhanh đến kinh người! Dưới con mắt điện tử của chúng có một lỗ nhỏ, tựa hồ chính là miệng súng, chỉ thấy ánh lửa lóe lên từ trong đó thì đã có ba người trúng đạn, hơn nữa tựa hồ bọn chúng sử dụng một loại đạn đặc biệt, bởi khi ba người bị trúng đạn kia cố

gắng sử dụng vũ khí công kích lần cuối cùng, thì viên đạn bắn vào trong cơ thể họ đã xé nát họ ra thành từng mảnh, cứ như có một quả bom nổ trong thân thể họ vậy, trừ thi thể của một người vẫn còn nguyên vẹn thì thi thể của hai người kia đã chia năm sẻ bảy rồi.

-Hồng hét! Là cao từ đạn!

Diêu Nguyên nhìn ba đồng đội chết đi mà vô cùng đau xót, bất quá bây giờ không phải là thời điểm để bi thương, hắn nhanh chóng lấy một quả lựu đạn bên hông ném ra ngoài, đồng thời hét lớn:

-Đem thi thể che chắn trước người của mình, dù là mảnh vụn cũng được. Đó chính là cao từ đạn, chỉ cần trúng đạn sẽ tử vong ngay, mọi người cẩn thận!

Những người còn lại dĩ nhiên cũng thấy thảm cảnh của ba đồng đội, nhưng đang ở chiến trường thì sao có thời gian thương xót, tất cả chỉ kịp bò lồm ngồm trên mặt đất, dùng những mảnh vụn của thi thể che chắn cho mình, ngăn cản những viên cao từ đạn chết chóc kia.

Cao từ đạn là một trong những loại đạn mới nhất hiện nay, hiệu quả hơi giống với đạn Dumdum (1), nhưng uy lực thì lớn hơn nhiều, bởi đây vốn là loại đạn được chế tạo đặc biệt dành cho súng nhắm Gauss, viên đạn này có tốc độ bắn ra cực nhanh hơn nữa độ xuyên thấu có thể nói là không gì sánh bằng, khi đạn bắn trúng vào trong thân thể thì do đặc tính điện từ bên ngoài viên đạn, trong nháy mắt sẽ chuyển vận tốc bắn ra thành vận tốc xoay tròn, tạo thành lực phá hoại khủng khiếp!

Chỉ cần bị loại đạn này bắn trúng, cho dù được bắn từ súng lục thì uy lực của nó cũng tương đương như bắn ra từ súng nhắm, trúng chân chân gãy, trúng tay mất tay, trúng bụng thì bụng sẽ bị khoan một lỗ to tướng, không cách nào khâu vết thương lại được.

Nhưng loại đạn này cũng có điểm yếu, đó là chỉ phát huy tác dụng với vật bị bắn trúng đầu tiên, nói cách khác nếu như lấy một thi thể che chắn trước người, thì trừ phi thi thể đó đã hoàn toàn bị hủy thành thịt vụn, nếu không đạn không cách nào gây ra sát thương cho người thứ hai.

Trước mắt, Diêu Nguyên cùng các đồng đội chính là đang sử dụng chiến thuật này, trừ ba thi thể của đồng bạn ra thì còn có mấy thi thể của tiểu đội Long Hưng trước mặt, trải qua mấy loạt cao từ đạn oanh kích thì phần lớn thi thể đã biến thành thịt vụn, nhưng chỉ cần trì hoãn một chút thời gian thôi thì quả lựu đạn Diêu Nguyên ném ra lúc đầu đã nổ tung, cùng lúc đó các thành viên khác đồng loạt bắn trả, đặc biệt là khi có sự trợ giúp của Hắc Thiết cùng các thành viên trong đội càn quét, mấy người này đều là những đại hán cao to cầm súng máy hạng nặng, chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi khi lựu đạn nổ tung đã bắn ra hơn một ngàn viên đạn, nhất thời toàn bộ tiếng chào Hello Hello ở phía trước đều biến mất sạch sẽ.

Cho đến lúc này mọi người đều thở dài nhẹ nhõm, Lý Hải Vân kêu lên một tiếng bi thương, nhào tới bên ba thi thể đã biến thành thịt vụn kia, vừa khóc vừa gọi tên ba đồng đội của mình.

Ba người này vốn thuộc về nhóm quân tiên phong trong đội, cũng là những người có quan hệ tốt nhất với Lý Hải Vân nhưng lúc này toàn bộ đều đã chết, Lý Hải Vân dù sao cũng chỉ là một hài tử nên vô cùng bi thương.

Diêu Nguyên khẽ thở dài, đi tới bên cạnh Lý Hải Vân rồi từ từ ngồi xuống, cẩn thận tìm ba tấm huy chương thân phận từ trong đồng thi thể nát tươm, đau đớn lên tiếng:

-Chiến hữu, hãy nghỉ ngơi cho tốt đi, các người đã quá mệt mỏi rồi... Chúng ta nhất định sẽ sống sót thay các người.

Nói xong liền dứt khoát đứng lên, sắc mặt đã trở về bình thường mà cũng không hề có giọt nước mắt nào xuất hiện, nhưng không ai phát hiện

nơi đôi tay đã thấm đầy máu tươi của đồng đội, những ngón tay nắm lấy huy chương thân phận đã trắng bệch.

Đúng lúc vào lúc các thành viên còn lại định khuyên nhủ Lý Hải Vân, đột nhiên một tiếng còi lại vang lên trong thông đạo, chỉ thấy cánh cửa phía trước đột nhiên chậm chạp mở ra, từ bên trong xuất hiện hơn mấy chục con nhện máy có đường kính chỉ hơn nửa thước.

Diêu Nguyên lập tức hét lớn:

-Bắn bắn! Ném lựu đạn ra...Trương Hằng, chuyện gì xảy ra vậy? Người nhập sai mật mã sao?

Lúc này Trương Hằng vẫn đang đứng tại chỗ, thân thể của hắn khẽ run rẩy nhưng thanh âm lại vô cùng rõ ràng:

-Không có! Đã phá giải được mật mã tầng 1! Đây là cơ chế tự vệ của trụ sở!

-Mẹ kiếp, còn mấy tầng mật mã?

Diêu Nguyên móc một quả lựu đạn ném ra, đồng thời rống lớn.

-Đây mật mã tầng 1, còn có hai tầng nữa, trụ sở này tổng cộng có tới ba tầng mật mã...

Trương Hằng vẫn không quay đầu lại hét lên, chỉ thấy ngón tay hắn đang gõ diên cuồng, tựa như một người động kinh đang bấm máy tính vậy.

-Mẹ kiếp...

Diêu Nguyên lại mắng to một tiếng, khi hắn ném ra một quả lựu đạn thì các đồng đội bên cạnh cũng đồng thời ném ra gần mười quả, tiếp đó vừa định giơ súng lên tấn công thì ánh sáng bỗng lóe lên trước mặt, cả quả lựu đạn mà hắn ném cộng thêm mười quả kia không ngờ đều nổ tung trên

không, hơn nữa tất cả lựu đạn đều mới chỉ bay xa hơn mười thước nên các người đứng ở đầu tiên là những người chịu ảnh hưởng nặng nhất, đầu tiên là Lý Hải Vân bị luồng sóng lửa hoàn toàn bao trùm, đến Diêu Nguyên cũng bị sức ép từ vụ nổ đẩy bay ra sau đến mấy thước mới dừng lại, lúc này hắn ngã lộn trên đất, khắp người đều đầy vết thương mệt mỏi rã rời.

(Đây là...Laser...)

Diêu Nguyên liều mạng muốn đứng lên, nhưng hắn căn bản không có cách nào nhúc nhích thân thể của mình, đây không phải do tê liệt mà là não hắn bị chấn động mạnh dẫn đến việc tạm thời mất đi năng lực hành động, hắn liều mạng muốn mở miệng hét lên, nhưng đến cả đầu lưỡi cũng không nhúc nhích được, mắt thấy các đội viên còn lại vẫn đang dùng súng chiến đấu, trong lòng vô cùng lo lắng.

Ở thời điểm nguy cấp này, khi cả đoàn đội đã cận kề lúc đoàn diệt thì Diêu Nguyên đột nhiên cảm giác được bốn phía hoàn toàn trở nên yên tĩnh, đúng, chính là cảm giác này, cảm giác đã từng trải qua này, lúc ấy mình đang thi hành nhiệm vụ ngoài trạm không gian, lần thứ nhất trải qua nó... (Cái này sao giống mở Cơ Nhân Tỏa trong VHKB quá ^^)

-Vương Quang Chính, đây là súng laser, thể tích của nhện máy không lớn cho nên số lần bắn nhất định có giới hạn, không cần tiếc lựu đạn bị nổ tung nữa, chỉ cần tiêu hao hết năng lượng trong người nhện máy là được...

Giờ phút này Vương Quang Chính đang liều mạng cầm súng bắn liên hồi, thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng nói, là tiếng của Diêu Nguyên, hắn không kịp nghĩ ngợi gì liền rống lớn nói:

-Tiếp tục ném lựu đạn! Mọi người tiếp tục ném lựu đạn!

Những người còn lại khê sửng sốt, ném lựu đạn cũng vô dụng bởi thực tế ban này đã chứng minh rồi, nhưng Vương Quang Chính đã là đội trưởng suốt hai năm qua, có thể nói mọi người đều tín nhiệm hắn tương đương với

Diêu Nguyên, hơn nữa theo bản năng của quân nhân khiến mọi người không chút suy nghĩ đồng thời ném ra lựu đạn. Đúng lúc đó, hai người đứng đầu vừa ném ra hai quả lựu đạn thì hai luồng sáng đã lóe lên, trên thân thể hai người đã xuất hiện hai cái lỗ to tướng, cả thân thể cháy đen trực tiếp ngã xuống đất tử vong.

Các quả lựu đạn được ném ra ngoài quả nhiên chỉ bay ra hơn mười thước đã bị nổ tung, nhưng Vương Quang Chính vẫn không ngừng chút nào, tiếp tục kêu gọi mọi người ném tiếp, rất nhanh, đợt thứ hai, đợt thứ ba,...Cho đến khi mọi người ném đi những quả lựu đạn cuối cùng trên mình, thì những tia laser đã biến mất, lựu đạn nhanh chóng nổ tung biến mấy chục con nhện máy thành mảnh vụn.

-Hô

Liên tục hai lần chiến đấu sinh tử, những người còn sống tuy đều cảm thấy kiệt sức, nhưng tất cả đều dùng ánh mắt kính nể nhìn về phía Vương Quang Chính, thế mà Vương Quang Chính không hề quay đầu lại, nói:

-Diêu Nguyên may là có phản ứng nhanh nhạy của ngài, lần này đã làm phiền ngài, nếu không chỉ đám nhện máy đã đủ khiến chúng ta đoàn diệt rồi.

Lúc này Diêu Nguyên mới đứng lên từ mặt đất, nhưng thân thể vẫn còn run rẩy, đầu hắn cứ kêu lên ong ong khiến cho cả trời đất như đang đảo lộn, hắn cười ha ha một tiếng mà không nói ra tiếng nào, bởi thực tế hắn cũng không thể nói chuyện, đầu lưỡi của hắn đến giờ vẫn chưa thể cử động.

Lại chết thêm ba người...

Những người còn lại im lặng đứng nguyên tại chỗ, tuy không phát ra lời nào nhưng sự bi thương trong lòng họ khó có thể hình dung được, những người đó là chiến hữu của ta, là những người cùng ta trải qua không

biết bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm, những đợt huấn luyện gian khổ, nhưng bây giờ chỉ trong chốc lát đã có sáu người ngã xuống...

Diêu Nguyên miễn cưỡng chống đỡ thân thể, vừa đi thu hồi hai huy chương thân phận, vào lúc hắn đi tới bên thi thể Lý Hải Vân thì bỗng nhiên rống lớn:

-Tiểu Bạch, người tới đây cho lão tử!

Tên đội viên bị mất một nửa lỗ tai khê sừng sốt, nhưng sau đó sắc mặt hiện lên vẻ mừng rỡ, cầm lấy balo chạy tới, nhìn thấy Lý Hải Vân cả người găm đầy mảnh đạn đang nằm trong vũng máu, hắn đã mất máu quá nhiều, thân thể cũng bị thương rất nặng nhưng dù sao vẫn chưa chết, tay chân còn chưa thiếu cái nào. Ngay lập tức, Tiểu Bạch liền rút ra một ống tiêm, tiêm thẳng vào người Lý Hải Vân, sau đó hét lớn:

-Hai người nữa mau tới đây khiên hắn ra phía sau, ta vẫn còn mang theo mấy túi máu, còn may là hắn có nhóm máu AB, ta sẽ lập tức sơ cứu cho hắn.

Đâu cần tới hai người a, khi Tiểu Bạch vừa rống lên thì Hắc Thiết đã xông tới, nhanh chóng ôm lấy Lý Hải Vân cấp tốc chạy về phía sau. Khi đến bên Trương Hằng, thì hắn chỉ khê liếc qua một cái rồi nhẹ nhàng đặt Lý Hải Vân trên mặt đất, Tiểu Bạch theo sát phía sau, bắt đầu giải phẫu đơn giản ngay tại chỗ.

Nhưng không ngờ tới lúc này thì tiếng còi báo động thứ ba lại vang lên, cánh cửa trước mắt mọi người lại mở ra một lần nữa, từ đó xuất hiện bảy tám tên người máy có bánh xích dưới chân, những tên này ngoài ống pháo gắn ở hai tay ra, ở lồng ngực còn những lỗ thùng to lớn như than tổ ong vậy. Không cần đoán cũng biết, với kinh nghiệm của mọi người thì đó chính là nơi bắn ra tên lửa cỡ nhỏ.

Những tên người máy này cao chừng hai thước, hơn nữa nếu nhìn về độ dày của thân thể...Thì các viên đạn bình thường sợ rằng khó mà xuyên qua nổi.

Trong lòng mọi người đã bắt đầu tuyệt vọng, bỗng nhiên một tiếng súng vang lên, một viên đạn súng nhắm đã bắn trúng vào một trong các lỗ thủng trên ngực tên người máy, ngay lập tức khiến hắn nổ tung tạo thành một vụ nổ kịch liệt, tuy cách xa hơn trăm thước nhưng mọi người vẫn cảm thấy luồng sóng nhiệt lướt qua rất cả mặt.

Nam tử lạnh lùng tên Ưng hét lớn:

-Tiểu đội bắn tỉa đâu? Các người là đồ ngu hả? Mục tiêu sờ sờ ra đó cũng không bắn, lão tử không nói lần hai, mau nhắm bắn vào lồng ngực của bọn chúng!

Nhất thời, hai người khác như sức tỉnh, vội nằm xuống giống nam tử tên Ưng, dùng súng ngắm của mình thay phiên nhau bắn, cứ như vậy mười mấy giây sau, bảy tám tên người máy này cả một viên đạn còn chưa kịp bắn ra đã hoàn toàn bị diệt, tình hình tựa hồ nhẹ nhàng hơn hai trận chiến trước kia rất nhiều.

Nhưng không...sau khi bảy tám người máy kia bị tiêu diệt, thì lại có bảy tám tên khác xuất hiện, dần dần, cả ba người bắn tỉa đã mình đầy mồ hôi.

-Còn chưa xong sao? Trương Hằng! Chúng ta sắp không chịu được nữa rồi!

Diêu Nguyên nhìn thấy như thế, cũng không trợ giúp như những người còn lại mà vọt tới bên Trương Hằng rống lớn.

Cả người Trương Hằng đầy mồ hôi, chỉ cần nghe thấy tiếng xích xe cùng tiếng nổ mạnh liên miên không dứt ngày càng gần, không cần quay

đầu lại cũng đủ biết tình huống rất nguy cấp rồi, hăn hét lớn trả lời:

-Đây là một loại mật mã mà ta bao giờ thấy qua, phương thức mã hóa của nó hoàn toàn mới, cứ như có trí tuệ, không phải, cứ như có ma lực vậy, ta cũng không biết hình dung thế nào nữa...Trời ạ, ta muốn điên rồi!

Trong Diêu Nguyên càng thêm sốt ruột, vào đúng lúc này truyền đến tiếng hô của Ưng.

-Hết đạn rồi! Mẹ kiếp, yểm trợ ta, Tiểu Bạch, mau quăng ta vài hộp đạn!

Lần này do không còn các tay súng nhắm tấn công, nên càng ngày có càng nhiều người máy xuất hiện, sau màn khói cùng ánh lửa rợp trời, bọn chúng đã giơ tay lên, cơ quan trước ngực cũng đã được khởi động, đã có thể thấy được đầu đạn tên lửa mơ hồ hiện ra...

-Noah! Là Noah!

Diêu Nguyên một lần nữa cảm thấy bốn phía hoàn toàn trở nên yên tĩnh, trong đầu hăn phảng phất như nhớ ra cái gì đó, bèn không chút nghĩ ngợi đã rống lên.

Trương Hằng ngây người, quay đầu lại hỏi một câu:

-Cái gì Noah?

-Tiếng Anh! Mật mã cuối cùng chính là Noah!

Diêu Nguyên cơ hồ dùng toàn bộ sức lực của mình rống lên.

Trương Hằng vô thức đánh vào từ Noah bằng tiếng Anh, bỗng nhiên một âm thanh vang lên khiến cho tiếng còi báo động ở khắp nơi dừng lại, các người máy sắp tấn công dường như cũng bị mất điều khiển, nằm cứng đờ trên đường đi.

Mà tại đây ngay sau lưng mọi người, cánh cửa khổng lồ từ từ được mở ra, một tầng, hai tầng, ba tầng,...Có tới bảy tầng cánh cửa kiên cố được mở ra, độ dày của mỗi cánh cửa vào khoảng mười thước, mà phía sau cánh cửa đó là...

Một chiếc phi thuyền hình mũi khoan to như một tòa núi nhỏ, dài tới mấy cây số...

Nó được đặt ở ngay bên trong!

Chú thích:

1/Thuốc nổ dẻo C4: là một loại thuốc nổ có hỗn hợp có thành phần 85% hexogen, 15% xăng crep, có dạng dẻo dễ nhào nặn. Chi tiết xin xem tại đây:

http://vi.wikipedia.org/wiki/Thu%E1%BB%91c_n%E1%BB%95#Thu.E1.BB.91c_n.E1.BB.95_d.E1.BA.BBo_C4

2/Morphine: là một thuốc giảm đau gây nghiện (opiat), là một alcaloid có hàm lượng cao nhất (10%) trong nhựa khô quả cây thuốc phiện, về mặt cấu tạo có chứa nhân piperridin-phenanthren. Chi tiết xin xem tại đây: <http://vi.wikipedia.org/wiki/Morphine>

3-4/ Lúc đầu mình cũng định dịch hai câu khẩu hiệu này ra tiếng Việt, nhưng do không kiếm được từ ngữ phù hợp với mình nghĩ khẩu hiệu để Hán Việt sẽ hay hơn nên vẫn giữ nguyên. Ý nghĩa của hai câu đó là:

-Thân vi Hắc Tinh---> Thân là thành viên của Hắc Tinh

-Thắng tử vô hám--->Để thắng lợi cho dù chết cũng không tiếc.

Đạn Dumdum: Dumdum là tên nhà máy sản xuất vũ khí của Anh ở Ấn Độ lần đầu tiên sản xuất ra loại đạn này, đầu đạn này sau khi đi vào cơ thể

mới phát nổ, làm bị thương nặng đối phương. Công ước quốc tế cấm sử dụng loại đạn này.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Hi Vọng!

Một quảng trường rộng lớn vô biên hiện ra trước ánh mắt sững sờ của mọi người, cho dù bọn họ cố sức căng mắt ra nhìn cũng không sao thấy được đâu là điểm cuối, cứ như nơi này là một thế giới thu nhỏ dưới lòng đất vậy.

Trong quảng trường to lớn này, có một chiếc phi thuyền to lớn đến khó tin nằm ngay chính giữa. Mọi người đang đứng ở vị trí đại môn, trên một chiếc bục cách mặt đất quảng trường khoảng hai trăm thước, trước mặt họ là một hành lang rộng lớn cùng các loại thang máy đơn giản.

Nhưng cho dù đứng ở khoảng cách cao như thế nhìn xuống, bọn họ cũng suýt chút nữa không nhìn thấy hết được chiếc phi thuyền, nếu chỉ dựa vào mắt phán đoán thì chiếc phi thuyền này phải dài ít nhất hơn một cây số, cũng có thể nhiều hơn, lớn gấp mấy chục lần một chiếc hàng không mẫu hạm bình thường, quả thực có thể coi nó là như một thành phố nhỏ di động.

Độ cao của phi thuyền ít nhất cũng hơn hai trăm mét, bởi nếu bọn họ nhìn thẳng qua thì nơi cao nhất trên phi thuyền còn cao hơn cả bọn họ, hay nói cách khác là còn cao hơn cả chiếc bục mà cả bọn đang đứng.

Một chiếc phi thuyền khổng lồ như vậy, có trời mới biết làm sao mà chế tạo được, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người mà có thể chế tạo được phi thuyền như vậy sao? Hơn nữa nếu nó khổng lồ như vậy thì làm sao bay lên trời đây? Cần tới bao nhiêu lực đẩy để gia tốc cho

nó có thể thoát khỏi lực hút của Trái Đất đây? Điều đó quả thực không thể tưởng tượng được.

Tuy không phải là nhà khoa học, nhưng trong lòng Diêu Nguyên cùng mọi người đều vô cùng khó hiểu, bởi ít nhất cả bọn đều biết những kiến thức khoa học cơ bản. Tỷ như muốn cho một vật rời khỏi Trái Đất thì điểm mấu chốt chính là vận tốc! Đó chính là vận tốc vũ trụ cấp 2 – là vận tốc tối thiểu để thoát khỏi lực hút của Trái Đất để bay ra ngoài không gian (vận tốc này là 11,2km/s), nhưng phi thuyền trước mắt này... Với thể tích khổng lồ như vậy, tốn bao nhiêu lực đẩy mới khiến cho nó đạt tới tốc độ như vậy đây? Không thể nào đạt được! Với nền khoa học kỹ thuật hiện giờ thì phải ít nhất vài trăm năm nữa mới làm được!

Nhưng bất kể ra sao thì hiện giờ cũng đã tiến vào khu vực bên trong trụ sở, tìm được mục tiêu quan trọng nhất trong nhiệm vụ lần này, ai ai cũng hít thở từng hơi lớn như sợ vật thể trước mắt chỉ là ảo giác, cho tới mấy chục giây sau, Diêu Nguyên mới hít sâu một hơi nói:

-Hắc Thiết, mang Tiểu Lý vào đây, Tiểu Bạch, vết thương của Tiểu Lý ra sao rồi?

Hắc Thiết liền đi tới bên Lý Hải Vân, cẩn thận bế hã lên tiến vào trong, người đội viên tiểu bạch kiểm thì khoát tay áo nói:

-Rất phiền toái, có mấy mảnh đạn găm vào quá sâu nên không thể giải phẫu ngay được, quan trọng nhất là máu, mấy túi máu ta có chỉ là những túi ta tiện tay lấy trong bệnh viện ở thị trấn, nên máu không đủ để phẫu thuật, hơn nữa một vấn đề lớn ở đây là thiếu thốn thuốc men cùng dụng cụ.

Diêu Nguyên trầm ngâm nhìn xuống Lý Hải Vân đang hôn mê, sau đó quay về người đội viên tiểu bạch kiểm hỏi:

-Có thể kéo dài mấy ngày? Nếu như ở tình trạng này...

Tiểu Bạch trầm mặc, sau một lát suy nghĩ ngẩng đầu lên nói:

-Nếu như truyền thêm nước biển, cùng với chú ý giữ gìn vệ sinh thì có thể kéo dài được năm ngày, lâu hơn nữa thì không được...

-Như vậy trong vòng ba ngày...

Ánh mắt Diêu Nguyên trở nên thâm trầm, nói:

-Trong vòng ba ngày, ta nhất định sẽ tìm được một bệnh viện thích hợp cho người giải phẫu.

Nói xong Diêu Nguyên dẫn đầu mọi người đi về phía thang máy, mà tất cả đội viên còn lại đều im lặng bước theo, chỉ có Trương Hằng vẫn còn ngồi chờ dẫn tại chỗ, cả người run rẩy như chưa hết sự kích động, tới khi Hắc Thiết đi qua bên cạnh hắn, vỗ bả vai hắn cười một tiếng rồi nói:

-Đi thôi, tiểu tử người cũng không tệ lắm, làm tốt hơn ta tưởng nhiều...Cám ơn!

Trương Hằng bị một cái vỗ đó làm cho ngã lăn quay ra trên đất, hồi lâu sau mới chợt tỉnh mà vội vàng đuổi theo Hắc Thiết:

-Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, ta cũng chỉ là tự cứu chính mình thôi...Nhưng mà không sao chứ? Bỏ lại thi thể các bạn người ở nơi đó.

Hắc Thiết khẽ trầm mặc, rồi hơi lắc đầu nói:

-Đây là chiến trường, biết không? Đây là một cuộc đấu tranh vì sự sống, chiến tranh...Cái chết của bọn họ đều có ý nghĩa, mà nơi họ xứng đáng yên nghỉ, đối với chúng ta không phải là chôn xuống đất hay hỏa táng đi, đó là nơi họ đã ngã xuống hi sinh tính mạng của mình, chỉ có nơi đó thì linh hồn của bọn họ mới có thể ra đi trong yên bình.

Trương Hằng cái hiểu cái không, chỉ đành âm ờ theo sát bên Hắc Thiết.

Vốn là người đi đầu nên Diêu Nguyên khi vừa chạm chân xuống mặt đất đã khom lưng kiểm tra nền đất chung quanh, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về bầu trời, nói chính xác hơn thì đó là bầu trời dưới lòng đất, thật lâu sau hẳn mới đi về một chiếc xe jeep gần đó.

Ở bên trong trụ sở này, trừ chiếc phi thuyền to lớn kia, còn có rất nhiều xe cộ được bày ở dưới, chung quanh còn có rất nhiều khu dân cư được xây dựng theo phong cách quân sự, tất cả đều giống nhau về hình, đều có những ánh đèn sáng ngời chiếu sáng cho con đường nhỏ được lát bằng kim loại, có tới mấy trăm lối đi và những tòa nhà như thế, tựa hồ như nơi đây đã từng là nơi ở cho rất nhiều binh lính.

Nhưng giờ phút này, bên trong trụ sở đến một bóng người cũng không thấy, chỉ có mười lăm người bọn họ đi lại trên quảng trường.

Khi Diêu Nguyên nhảy lên xe jeep cùng các người khác đi lựa chọn những phương tiện di chuyển, Vương Quang Chính đã đến bên Diêu Nguyên, vừa sờ vào cổ jeep vừa nói:

-Có chuyện gì vậy? Ngài nhìn ra điều gì sao?

Diêu Nguyên đưa tay ra chạm vào thân xe, chỉ chạm một cái thôi mà trên bàn tay đã bám đầy bụi đen.

-Ít nhất đã không có ai ở đây trong vòng nửa tháng qua, nhưng nguồn điện vẫn không bị cắt, cho nên nơi này có thể là loại trụ sở tồn tại vĩnh viễn, bên trong hẳn có lò phản ứng hạt nhân dùng để phát điện, hơn nữa nếu chiếc phi thuyền vẫn còn dùng được, thì cách duy nhất để nó bay lên chính là sử dụng kỹ thuật phản trọng lực.

Diêu Nguyên nhìn lên nóc động, nói.

Vương Quang Chính hơi sửng sốt, vội vàng hỏi:

-Phản trọng lực? Cái mà chỉ xuất hiện trong phim ảnh giả tưởng cùng tiểu thuyết sao?

-Đúng, chính nó.

Diêu Nguyên gật đầu nói:

-Trực tiếp nâng phi thuyền lên, người có thấy trên nóc hang động không, các nơi khác đều là nham thạch tự nhiên, bởi cái quảng trường này có thể được xây dựng trong một hang động ngầm to lớn, nhưng mái vòm phía trên phi thuyền lại được xây bằng kim loại, ta nghĩ nơi đó chắc có thể mở ra được, nhưng dù thế thì phi thuyền làm sao để bay lên đây? Dùng động cơ phun lửa đẩy sao? Đừng đùa, một phi thuyền khổng lồ như vậy thì dùng ngọn lửa như thế nào mới bay được? Lửa trên mặt trời à?

Cho nên cách giải thích hợp lý duy nhất chính là nguyên lý phản trọng lực.

Diêu Nguyên chậm rãi nói.

Vương Quang Chính vội vàng nhìn lên mái động, quả nhiên ở đỉnh động được làm bằng một tầng kim loại, nói cách khác, nếu như phi thuyền muốn bay ra khỏi căn cứ thì tựa hồ chỉ có thể sử dụng kỹ thuật kia.

Cuộc nói chuyện của hai người đến đây là chấm dứt, những người còn lại đều đã lên xe jeep rồi, tất cả đều lái xe hướng về phi thuyền vũ trụ, dù sao đây mới là mục đích của họ, cũng là con đường rời khỏi Trái Đất duy nhất. Cho nên chuyện quan trọng nhất bây giờ là tiến vào trong phi thuyền, xác nhận mọi thứ đều nguyên vẹn.

Sau khi đi qua một chặng đường hai mươi cây số mà không có nguy hiểm gì, lúc này mọi người đã đến được bên phi thuyền, thậm chí giờ tay ra

đã có thể chạm vào nó. Bây giờ, cả bọn mới cảm nhận được sự khổng lồ của chiếc phi thuyền, quả thực lớn đến mức khó tin, con người khi đứng dưới nó quả là một con kiến, một con kiến so với một con voi, không, không phải voi, mà là kiến so với một con khủng long.

Nhưng bây giờ thì cả bọn lại bắt đầu do dự, bởi không ai biết được trong phi thuyền liệu có bẫy rập hay cơ chế phòng ngự gì không? Chỉ cần các loại máy móc như vừa rồi đã khiến cả đám thập tử nhất sinh rồi, nếu như còn có một đợt khác nữa thì cầm chắc đoàn diệt.

Nhưng người vốn cẩn thận nhất trong đội là Diêu Nguyên lại không hề có vẻ gì khẩn trương, đi thẳng tới cánh cửa lớn ở khoang trước, trong chớp mắt đã tiến vào trong phi thuyền, những người còn lại ai cũng trù trù nhìn nhau, nhưng chỉ trong chốc lát, trừ Trương Hằng ra, tất cả mọi người đều bước vào.

Trương Hằng ngăn người, lớn tiếng hỏi:

-Uy, các vị, ở đây ta không có cách dừng các loại máy móc kia đâu, các người không sợ sao? Ê...Chờ ta một chút!

Trương Hằng chỉ mới rống lên vài tiếng thì mọi người đã gần đi mất, đành ba chân bốn cẳng hộc tốc đuổi theo mà chưa kịp thốt lên câu kế tiếp.

Bên trong phi thuyền quả thật vô cùng lớn, giữa vô số lối đi nhỏ là các gian phòng có cửa khóa, còn có rất nhiều phương tiện khác nhau, thậm chí Tiểu Bạch còn lớn tiếng hoan hô khi tìm được các nơi chữa bệnh riêng biệt, ngoài nơi giải phẫu còn có các phòng trị bệnh đặc thù khác, có rất nhiều gian phòng lớn nhỏ khác nhau, thậm chí các gian phòng dùng để giải trí cũng nhiều không kém.

Đây là một chiếc phi thuyền vũ trụ đã hoàn thành, nội thất bên trong đã được chuẩn bị hết sức đầy đủ, hơn nữa sức chứa cũng vô cùng khổng lồ, đừng nói tới một vạn người, cho dù là mười vạn người cũng dư dả!

Càng xem xét bên trong phi thuyền, thì mọi người càng vui mừng, thậm chí về sau đã có người lớn tiếng cười to, nhưng bọn họ không hề phát hiện, sắc mặt Diêu Nguyên càng lúc càng tái xanh, chẳng qua do hắn luôn là người đi đầu nên không ai phát hiện thấy.

(Hồng bát, chiếc phi thuyền này quá hoàn mỹ, đầy đủ các vật dụng, đầy đủ các phòng chứa, hơn nữa còn có đủ loại phương tiện, lúc này ta còn thấy cả các gian phòng chứa các vật dụng có thể sử dụng liên tục, chiếc phi thuyền vũ trụ như vậy thì dù rời khỏi Địa Cầu, sống mười năm ngoài không gian cũng còn được, nhưng khi đã hoàn hảo như vậy...Tại sao các tên lãnh đạo kia lại vứt bỏ nó đây? Chẳng lẽ có chỗ nào nguy hiểm hoặc tai họa tiềm ẩn đáng sợ sao?)

Diêu Nguyên càng nghĩ nhiều thì tâm tình càng khẩn trương, hơn nữa phi thuyền vũ trụ này cũng quá lớn, mặc dù bên trong cũng có xe lửa tự động, nhưng ai mà biết được phòng điều khiển, hoặc là phòng hạm trưởng ở nơi nào đây?

Cho tới khi đi được hai tiếng đồng hồ, Trương Hằng đã bắt đầu than vãn không ngớt, thì Diêu Nguyên bỗng quay đầu lại, chỉ về màn hình liên lạc trên tường nói với Trương Hằng:

-Trương Hằng, ta muốn người xâm nhập vào chiếc phi thuyền này, thứ khác không cần quan tâm, người chỉ cần tìm bản đồ phi thuyền này cho ta, trước hết chúng ta phải tìm được phòng điều khiển đã.

Trương Hằng sửng sốt, vừa định khóc kể thì bỗng dưng thấy được khuôn mặt xanh xao nhưng nghiêm túc của Diêu Nguyên, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, nên đành miễn cưỡng đáp ứng, dùng công cụ hacker bắt đầu xâm nhập màn hình truyền tin kia.

Rất nhanh, bởi bây giờ không hề có thanh âm cảnh báo gì, hơn nữa sau khi Diêu Nguyên nói ra cách giải mã kiểu mới thì Trương Hằng đã

nhanh chóng xâm nhập vào bên trong hệ thống, nhưng vào lúc này, trên chiếc laptop lại xuất hiện một tổ hợp các ký hiệu kỳ lạ, tiếp theo cả màn hình biến thành một dãy tần số, mà người đứng trước dãy tần số này lại là một ông già người Âu Mỹ.

Thanh âm kinh hô của Diêu Nguyên truyền đến từ phía sau, bởi đây chính là người gửi bưu kiện cho hắn, là bố của người con gái mà hắn đã từng cứu, hơn nữa còn là bạn thân của hắn, chính ông ta là người chỉ dẫn hắn lại đây.

-Chào Diêu Nguyên, đây là kênh lưu trữ mật mã bí mật mà chỉ có những người hiểu được mật mã của ta mới có thể thấy được, sao rồi? Người có thích lễ vật cuối cùng này của ta không, đây là lễ vật mà ta dùng để đáp lại ân tình người đã cứu sống con gái ta đấy?

Ông già người Âu Mỹ cười hắc hắc mấy tiếng, rồi nghiêm túc nói.

-Lắng nghe kỹ những lời sau đây của ta, Diêu Nguyên, điều này có quan hệ đến mạng sống của người, đến các đồng đội của người, hay thậm chí là đến mười mấy vạn dân chúng nữa, đây là chuyện về chiếc phi thuyền có tên là Noah số hai...

Đây là chiếc phi thuyền vũ trụ có một khuyết điểm trí mạng...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Quyết Định

-Vào thập niên 50 của thế kỷ hai mươi, tại bang Tennessee của nước Mỹ đã phát hiện được một chiếc đĩa bay ngoài hành tinh, chiếc đĩa bay này không phải vừa mới rơi xuống như tài liệu đã công bố, mà là một chiếc đĩa bay có tuổi thọ ít nhất là từ tám ngàn đến một vạn năm tuổi, cho đến tận thập niên 50 mới được nước Mỹ tìm thấy...

Chiếc đĩa bay này bên ngoài được bọc bằng một loại hợp kim đặc thù mà loài người chúng ta chưa hề biết tới, thậm chí ngay cả các quốc gia có nền khoa học kỹ thuật hàng đầu trên thế giới liên kết lại để nghiên cứu cũng không cách nào phân tích được, kỹ thuật này đã vượt qua nền khoa học của loài người không biết bao nhiêu năm mà kể.

Chúng ta sở dĩ có thể mở được cửa khoang chiếc đĩa bay này cũng nhờ vào việc sử dụng virus máy tính tấn công không ngừng vào hệ thống của nó, cho dù thế thì nước Mỹ cũng phải mất đến tám mươi năm ròng rã từ lúc tìm ra nó cho đến giờ, đây còn là nhờ sau khi phát minh ra máy vi tính, thì virus máy tính cũng càng ngày càng được cải tiến, ngoài ra còn phải kể đến sự chi viện hùng hậu của cả nước Mỹ. Bù lại sự khó khăn đó, thì cái mà chúng ta thu được trong chiếc đĩa bay này đã vượt xa những gì chúng ta tưởng tượng.

Ông lão trên màn hình cười khố nói:

-Thật ra ta đã luôn lừa ngươi, Diêu Nguyên, nhà ta bị quân chế cũng do ta là một trong những người tiếp xúc với chiếc đĩa bay sớm nhất, thân

vốn là một trong những nhà mật mã nổi tiếng nhất trên thế giới nên ta mới có may mắn được tham dự vào quá trình xây dựng chiếc phi thuyền này, vì thế ta mới biết được các thông tin liên quan đến nó, ngoài ta ra thì còn có vô số các nhà mật mã học, chuyên gia máy tính, chuyên gia ngôn ngữ học,...cơ hồ toàn bộ nhân tài giỏi nhất của các nước trên thế giới tham gia vào dự án này, dù vậy chúng ta vẫn phải mất tới mười năm, sử dụng đến các siêu máy tính hiện đại nhất mới lấy được toàn bộ thông tin trong chiếc đĩa bay đó, đồng thời đạt được các kỹ thuật tiên tiến của nó.

Bất quá bí mật sẽ không còn là bí mật khi có người vạch trần nó, trong dự án về chiếc đĩa bay mà ta tham dự đã được phần lớn các cường quốc trên thế giới biết đến, cho nên nhân viên tham gia được đến từ rất nhiều nước như Anh, Pháp, Đức, Nga, Trung Quốc, Nhật Bản,... Cơ hồ là toàn bộ các siêu cường trên thế giới.

Vì vậy khi tìm được các kỹ thuật tiên tiến này thì liền bị các cường quốc này chiếm đoạt, dĩ nhiên ta đoán các quốc gia này cũng phải trả giá thật đắt mới có thể lấy được êm xuôi, tỷ như ta biết nước Trung Quốc các người đã vì chuyện này mà mua một phần lớn quốc trái của nước Mỹ, chuyện chính trị tạm thời không nói tới, hiện giờ ta sẽ nói đến một vài kỹ thuật được tìm thấy trong chiếc đĩa bay, tỷ như hệ thống trọng lực là hệ thống có thể tạo nên trọng lực cùng với triệt tiêu nó, đó chính là nguyên nhân tại sao lại thiết kế chiếc Noah số hai khổng lồ như thế mà không hề lo đến việc nó có thể đột phá tầng khí quyển hay không, cũng bởi vì có hệ thống trọng lực tồn tại.

Dĩ nhiên, các nước không hề tìm được các kỹ thuật về vũ khí mà bọn họ mong muốn, bởi vì...chiếc đĩa bay đó tựa hồ là một chiếc đĩa bay khảo sát hoặc tương tự thế, trong đó chỉ có một thi thể người hành tinh...Những thứ linh tinh kia tạm thời không cần biết, các tài liệu chi tiết ta đều để trong hệ thống máy tính ở trung ương chiếc phi thuyền này, chỉ cần sử dụng kiểu mật mã của ta là có thể lấy ra.

Cái quan trọng nhất chính là khoa học kỹ thuật, là kỹ thuật đủ để thay đổi tương lai của loài người – Bước nhảy không gian! Đây mới là kỹ thuật quan trọng nhất mà các quốc gia tìm được.

Nguyên lí cụ thể về bước nhảy không gian thì chúng ta hoàn toàn không hiểu được, các nhà vật lý nổi tiếng mà ta biết đều không hề giải thích nổi hiện tượng này...Bởi vì, hiện tượng này đã siêu việt những kiến thức vật lý thông thường mà họ biết tới, tại sao chỉ dùng một ít năng lượng lại có thể làm cho một vật thể khổng lồ xuyên qua không gian đây? Hiện tượng này hoàn toàn phá vỡ các định luật từ trước đến giờ.

Nói tới đây, sắc mặt của ông lão càng lúc càng khó coi, khẽ xoa xoa cặp mắt kính của mình rồi nói:

-Nhưng bất kể thế nào, chính phủ các nước đều xác nhận kỹ thuật bước nhảy không gian là có thật, cho nên con người đã có thể làm những điều mà trước giờ không sao làm được, như trực tiếp rời khỏi Thái Dương hệ, đi đến những tinh hệ khác, khám phá những bí mật tiềm ẩn trong vũ trụ mà trước đây con người đến mơ cũng không dám. Nhưng tác dụng lớn nhất của nó là gì, người biết không? Đó là khi Địa Cầu rơi vào hoàn cảnh thiếu hụt tài nguyên thiên nhiên, số lượng dân cứ tăng lên quá đông khiến cho điều kiện sống càng lúc càng khắc nghiệt thì loài người vẫn có thể tìm đến tinh cầu khác sinh sống. Đó là tác dụng của nó, đại biểu cho loài người cơ hồ sẽ không thể bị tuyệt chủng, bởi cho dù Địa Cầu có nổ tung, thì loài người vẫn có thể rời đi sinh sống ở các hành tinh khác!

Cho nên, với sự dẫn đầu của nước Mỹ, toàn bộ các quốc gia phát triển trên thế giới đều đều xuất ra nhân lực và vật lực. Đó là vào khoảng năm 2004, dự án chế tạo hai chiếc phi thuyền khổng lồ được bắt đầu, hai chiếc này đều được chế tạo ở hai nơi khác nhau, nhưng trên thực tế, chế tạo đơn lẻ mỗi chiếc phi thuyền cũng phải mất ít nhất là hai mươi năm, cũng do nguyên nhân kích thước của nó cùng với sự phân chia nhân lực, vật lực. Hai chiếc phi thuyền này chính là Noah số một cùng Noah số hai, là hai

chiếc phi thuyền tượng trưng cho hi vọng của cả loài người, cho dù Địa Cầu bị hủy diệt thì loài người vẫn có cơ hội sống sót...

Nhưng lại thất bại, đó là vào vào năm 2027 khi Noah số một được thử nghiệm, lúc ấy trên chiếc phi thuyền có tới ba vạn binh lính do các quốc gia khác nhau gửi vào, còn có một lượng lớn nhà khoa học cùng các chuyên gia trong mọi lĩnh vực, bọn họ sau khi khởi động quy trình bước nhảy không gian thì mới phát hiện năng lượng tiêu hao quá nhanh, cơ hồ không phải tiêu hao theo phần trăm mà là theo cơ số nhân. Do giai đoạn quá độ (chuẩn bị) thất bại, hơn nữa lượng năng lượng thu vào xuất ra quá lớn khiến nhiên liệu cùng máy móc trên tàu không chịu nổi mức năng lượng khổng lồ như vậy, cho nên ầm một tiếng, phi thuyền nổ tung trong không gian...

Chuyện về sau thì các người cũng biết rồi, sau lần thí nghiệm đầu tiên về bước nhảy không gian, rất nhanh sau đó, chúng ta thông qua ống kính viễn vọng đã phát hiện được một vật thể khổng lồ đang bay về phía Thái Dương hệ với một tốc độ khủng khiếp, căn cứ vào khối lượng cùng mật độ vật chất của nó, các nhà khoa học phán đoán đó chính là một mảnh vỡ của sao tron...

Đó là sao tron a, trừ lỗ đen bí ẩn trong vũ trụ ra thì đó là vật có mật độ vật chất lớn nhất trong vũ trụ từng được biết đến, bọn chúng rất khó phân tách ra, bởi cho dù hai ngôi sao tron va vào nhau thì cũng không hoàn toàn vỡ vụn....Hơn nữa, ngôi sao tron này đột ngột xuất hiện mà không hề có dấu hiệu gì báo trước, điều này nói lên cái gì? Chỉ có một khả năng, đó là ngôi sao tron này đến vì bước nhảy không gian không lâu trước đó, là sự tấn công của sinh vật ngoài hành tinh với Trái Đất.

Nói tới đây, khuôn mặt ông lão đã tràn đầy sự tức giận, rống lớn nói:

-Rất nhiều nhà khoa học đã từng nói qua, ai dám chắc toàn bộ người hành tinh đều thân thiện đây? Đừng nói là khoa học kỹ thuật càng phát triển thì xã hội càng hòa bình, đúng là tự lừa mình dối người, ai cũng biết, chỉ có

chiến tranh mới là chất xúc tác nhanh nhất cho sự tiến bộ về khoa học kỹ thuật! Đây là định luật tàn khốc của tự nhiên, khi mà vũ trụ là một cánh rừng bao la, tất cả chủng tộc là dã thú trong đó, chủng tộc nào bại lộ trước thì sẽ bị các chủng tộc kia đánh cho một đòn trí mạng! Mà loài người chúng ta chính là chủng tộc đã bại lộ!

Ông lão thở hắt hển mấy hơi, từ từ trấn tĩnh lại tâm tình của mình rồi mới lên tiếng:

-Thật không phải, là ta chuyện bé xé ra to, có lẽ nên nói tiếp về phi thuyền thôi... Chiếc phi thuyền này có cấu tạo tương tự như Noah số một, khi các quốc gia đều xác nhận hai năm sau là ngày tận thế thì bọn họ đều phái các nhà khoa học tinh nhuệ nhất cải tạo lại chiếc phi thuyền này, trang bị cho nó một lò phản ứng hạt nhân, hơn nữa còn dự trữ trong đó một lượng lớn Uranium, có thể làm cho phi thuyền thực hiện bước nhảy một trăm lần, hoặc khi chở năm vạn người cùng đầy đủ các nhu yếu phẩm thì có thể nhảy năm mươi lần...Điều này người phải ghi nhớ, bởi tùy vào khối lượng của phi thuyền mà sự tiêu hao năng lượng cho các bước nhảy cũng khác nhau, ở máy tính tại trung ương có một tổ hợp công thức hoán đổi đầy đủ, người có thể tìm các nhà khoa học tối tiến hành tính toán để xem người có thể mang tối đa bao nhiêu người cùng đồ vật.

Tiếp đó, do trong một khoảng thời gian ngắn mà cần tới một nguồn năng lượng quá khổng lồ, dẫn đến các loại máy móc có thể gặp trục trặc hoặc bị phá hủy hoàn toàn, bởi vì khoa học kỹ thuật của chúng ta căn bản không cách nào đạt đến trình độ kỹ thuật của bước nhảy không gian...Nền kỹ thuật này tiên tiến hơn nền khoa học kỹ thuật của chúng ta ít nhất là một ngàn năm! Cứ như là một người nguyên thủy cầm khẩu súng trong tay, hần căn bản không biết cách điều khiển, cho nên kể cả khi đầu súng quay lại phía mình cũng không biết. Vì vậy sau khi biết được tình hình thực tế, chính phủ các nước đã tạm thời dừng dự án này lại, bắt đầu chế tạo các phi thuyền cỡ nhỏ có thể chứa từ mấy trăm người đến mấy ngàn người, những

tên ngu xuẩn, bọn họ chẳng lẽ không biết không gian sinh tồn càng nhỏ thì càng dễ bị tai nạn hủy diệt toàn bộ sao...

Bất quá những phi thuyền vũ trụ kia do có quy mô nhỏ nên có thể dễ dàng chứa hơn mấy ngàn người sinh sống trong vũ trụ suốt mấy chục năm, mà số bước nhảy mà phi thuyền có thể thực hiện được lên đến hàng ngàn, thậm chí còn nhiều hơn, chỉ cần lò phản ứng hạt nhân kia còn đủ nguyên liệu là được. Hơn nữa lượng năng lượng cần trong trường hợp đó không quá lớn, với trình độ khoa học kỹ thuật của con người thì có thể miễn cưỡng chịu được, nên ta đoán trên Địa Cầu hiện giờ, tất cả quan chức chính phủ cùng những tên nhà giàu đều đã biến mất rồi sao?

Ông lão nói tới đây thì bỗng nhiên thở dài, ánh mắt trở nên nghiêm túc nhìn về trước nói:

-Điều Nguyên hoặc là các bằng hữu may mắn khác có thể đến được nơi này, thật sự xin lỗi các người, cũng do trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta quá kém, thậm chí chúng ta còn không cách nào khống chế được điểm mà bước nhảy di chuyển tới, tất cả đều nhờ vào vận khí mà thôi, cả vũ trụ vốn khổng lồ như vậy, tìm được một tinh cầu thích hợp cho việc sinh tồn, hơn nữa vừa vặn ở gần chỗ bước nhảy di chuyển tới thì độ khó có thể nói như hái sao trên trời...Cho nên, cầu Chúa phù hộ các bạn, cầu Chúa phù hộ loài người chúng ta, Amen...

Đoạn phim đến đây là kết thúc, cả màn ảnh lại trở về bình thường, mà hiện tại tất cả mọi người đều đã trợn mắt há mồm.

Chỉ có phản ứng của Điều Nguyên là khiến người khác khó hiểu, sắc mặt trắng xanh của hắn không những biến mất mà còn thở phào nhẹ nhõm, thật lâu sau mới lên tiếng.

-Tình huống còn tốt hơn ta nghĩ, ít nhất chiếc phi thuyền này vẫn hoàn hảo, có thể bay lên không trung, hơn nữa còn có năng lực rời khỏi Thái

Dương hệ.

Như vậy bắt đầu hành động thôi mọi người, Trương Hằng, bắt đầu tìm bản đồ đến phòng điều khiển của phi thuyền, trước tiên chúng ta phải có quyền khống chế phi thuyền đã, sau đó tiến hành họp tiểu đội để thảo luận các bước nên làm kế tiếp.

Diêu Nguyên nhìn lướt qua mọi người, sau đó tiếp tục nói:

-Tiếp theo thì bắt đầu hành động tìm kiếm cùng giải cứu các người còn sống, còn có thu gom các loại vật liệu, các loại vũ khí, rất nhiều thứ khác,...

Mục tiêu của chúng ta là mang theo mười vạn người, trong đó bao gồm các nhà khoa học, nhân viên kỹ thuật, nhân viên quản lý, một số lượng lớn nam nữ khỏe mạnh, và các quân nhân có tự chủ, là những người trong hoàn cảnh tuyệt vọng thế này vẫn không tấn công người khác...

Sau đó chúng ta sẽ rời khỏi Địa Cầu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Cứu Vớt!

Ireland vội vàng thu thập giấy tờ trên bàn, ở phía sau một thiếu nữ tóc vàng đang gấp rút kêu lớn:

-Nhanh lên cha ơi, những người đó sắp tới quảng trường rồi!

Ireland cũng không ngoảnh đầu lại, nói:

-Xong ngay, xong ngay đây. Julia, kết quả chi tiết về tình huống va chạm giữa một vật thể có mật độ vật chất cao với mặt trời đâu rồi? Ta nhớ đặt nó ở đâu đây mà?

Thiếu nữ tóc vàng tên là Julia đang vô cùng lo lắng nên nàng còn quản chi tới kết quả, luận văn gì nữa, nhanh chóng nắm lấy tay Ireland mà kéo hẳn chạy ra khỏi phòng, hướng về phía cửa sau, Ireland chỉ kịp với lấy cái hòm trong tay thì đã bị con gái kéo đến tận vườn hoa ở sau rồi, sau đó đi vào trong ga-ra, cho đến khi hẳn ngồi bên ghế phụ cạnh con gái đang cầm lái, lúc này mới thất thần mà lẩm bẩm nói:

-Không có, tất cả đều mất rồi...

Julia khẽ đau xót nhìn qua cha mình, nàng một bên vừa lái xe chạy ra trước, vừa nói:

-Không, cha, ít nhất chúng ta vẫn còn sống...

-Sống sót? Không, chúng ta cũng không sống được đâu, bởi vì...Đã sắp đến ngày tận thế rồi.

Hai mắt Ireland vô hồn nhìn ra ngoài cửa xe, nói đúng ra thì đôi mắt hắn vẫn luôn nhìn về bầu trời, nhìn về những đám mây trắng đang trôi lơ lửng giữa không trung, chỉ còn hơn tám tháng nữa thôi là mặt trời tươi đẹp này sẽ là tử thần tàn sát tất cả nhân loại...

Là một nhà vật lý thiên văn học nổi tiếng tại nước Anh, không, phải là nổi tiếng trên toàn thế giới, Ireland mặc dù chỉ mới hơn năm mươi tuổi nhưng đã đạt được thành tựu mà có người cả đời cũng chưa dám mơ tới.

Hắn còn có một con gái, mặc dù người vợ đã sớm ra đi nhưng hắn vẫn cảm thấy hạnh phúc, niềm hạnh phúc đó bình dị như một phần bò bít tết mà con gái hắn làm cho hắn mỗi sáng vậy, cho dù mùi vị của nó cũng không xem là ngon lắm, nhưng so với các đầu bếp tại nhà hàng thì vẫn có một hương vị riêng biệt. Con gái hắn vẫn làm theo cách của mẹ nó, làm món bò bít tết một cách đơn giản, nhưng mùi vị của nó lại là thứ Ireland thích nhất...

Nhưng niềm hạnh phúc đó không kéo dài lâu, vào năm 2027 khi được tin nước Mỹ đã tìm ra bí mật đằng sau vụ rơi đĩa bay ngoài hành tinh, lúc ấy hắn chỉ cười nhạt mà cho rằng đó là tin đồn cá tháng tư, nhưng khi biết về thí nghiệm bước nhảy không gian thì hắn đã mừng đến phát cuồng, sau đó liền tìm đến nước Mỹ để xin được tham gia vào dự án thí nghiệm đó. Nhưng xui xẻo thay, lão đối thủ của hắn vốn cũng là một nhà vật lý thiên văn học nổi tiếng của nước Mỹ, là một người lớn tuổi và được kính trọng hơn hắn, hơn nữa trong quá khứ đã từng đoạt được giải Nobel, cho nên đã trở thành đội trưởng của nhóm chuyên gia nghiên cứu. Chính lão ta là người từ chối hắn thẳng thừng.

Chuyện này đã khiến Ireland giận dữ suốt một năm trời, bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách thông qua một số thông tin rời rạc về bước nhảy không

gian mà hần thu thập được, tự mình tính toán và lập đội để tiến hành nghiên cứu, nhưng đến khi hần còn chưa thu thập đủ tài liệu, thậm chí ngay cả đội ngũ nghiên cứu còn chưa kịp lập thì lúc đó thế cục thế giới đã thay đổi mãnh liệt.

Ước chừng hơn một tháng trước, đột nhiên toàn bộ các nhà lãnh đạo cùng các tên nhà giàu trên thế giới đều biến mất, tiếp đó là vô số tin tức bí mật mà các nhân viên chính phủ công bố, nói rằng cả đám người đó đã sử dụng bước nhảy không gia để rời khỏi Địa Cầu, bỏ lại mấy tỷ dân thường trên hành tinh này. Nguyên nhân cụ thể là do vào năm 2027, kính thiên văn đã quan sát được một mảnh vỡ của sao tron đang bay thẳng tới Thái Dương hệ, mà mục tiêu của nó chính là mặt trời!

Sao tron? Sao lại sinh ra mảnh vỡ được đây? Hơn nữa làm sao lại có thể bay đến từ bên ngoài Thái Dương hệ nhằm thẳng vào mặt trời? Cái tốc độ gì thế? Nếu phát hiện vào năm 2027 thì sao chỉ qua hai năm lại vượt qua được một quãng đường lớn như vậy? Đó là loại tốc độ khủng bố như thế nào!

Đầu tiên Ireland không hề tin vào tin tức này, nhưng sau đó các số liệu được công bố ngày càng nhiều, đứng ở phương diện là một chuyên gia về vật lý thiên văn học, điều này đã thôi động sự tò mò của hần. Lúc đó, hần đã giam mình trong phòng thí nghiệm của trường đại học hơn mười ngày, tiến hành vô số các thí nghiệm giả định nhưng lại thu được một kết quả mà ai cũng phải tuyệt vọng...Một người chạy cũng không thoát, chỉ cần trong phạm vi của Thái Dương hệ thì loài người, không, kể cả Địa Cầu sẽ bị xóa sổ toàn bộ!

Vào lúc hần nhận được kết quả này, thì mấy ngày sau thế giới đã hoàn toàn rơi vào rối loạn, không còn đường trốn, cũng không còn hi vọng sống sót, chín phần nhân loại đã hoàn toàn điên rồi, điên cuồng phát tiết dục vọng nguyên thủy nhất của mình, thậm chí cả quân đội cũng tham gia vào, cũng đúng, bọn họ đã không còn là quân đội nữa, bởi ngay cả chính phủ

cũng không còn thì bọn họ bắt quá chỉ là những tên côn đồ cầm súng mà thôi!

Trong tình huống như vậy, Ireland cùng con gái của mình rời khỏi biệt thự, lái xe hướng về nông thôn...

Nhưng nông thôn cũng không phải là nơi yên bình gì, nó cũng đã rơi vào trong vòng xoáy điên cuồng, do đa số người dân đều chạy nạn về nông thôn, mà theo đó số lượng bạo dân cũng tăng lên, giết chóc vẫn tiếp diễn, cường gian vẫn tiếp diễn, các loại hành hình, phát tiết vẫn đang tiếp diễn không ngừng...

Hai mắt Ireland vô hồn nằm trong phòng chứa củi, đột nhiên một tiếng mở cửa rất khẽ truyền tới, Ireland hơi giật mình nhưng bây giờ cả người hẫng như nhũn ra, làm gì còn chút sức lực nào nữa? Không đợi hẫng kịp phản ứng, một cô bé có khuôn mặt hơi lấm lem cùng mái tóc màu vàng kim bước vào, thân thể nàng dính đầy bùn đất, nàng vừa đi vào đã nói:

-Cha, sao người lại ngồi dậy rồi? Mau nằm xuống đi, cha còn đang sốt cao đó...Cha, con đã phát hiện ra một ruộng khoai lang, nhưng lại bị một đám bạo dân canh gác nên con không dám đến gần, chờ tới buổi tối con sẽ nghĩ biện pháp lén vào, ít nhất cũng trộm được một chút khoai lang.

Ireland đang từ từ nằm xuống, nghe thấy lập tức khàn khàn kêu lên:

-Không được, cha không cho phép con đi! Con cũng không phải chưa từng thấy những thứ bạo dân đó tàn bạo với đồng loại như thế nào sao? Con vẫn còn chưa quên cảnh tượng một cô bé mười hai tuổi bị phanh thây, sau đó bị nướng ăn hết hả?

Sắc mặt Julia hơi tái đi, nhưng lúc này một tràng ho khan của Ireland đã đánh thức nàng từ trong những ký ức kinh khủng đó, nàng vội vàng tiến lên đỡ Ireland ngồi xuống, lên tiếng:

-Không sao đâu cha, con sẽ không vào ruộng mà sẽ lên vào theo khe nước, buổi tối họ sẽ không phát hiện thấy con đâu, rồi con sẽ đào bên mé ruộng ra mấy củ khoai lang...Cha, chúng ta đã không ăn gì suốt ba ngày rồi, chỉ uống nước cầm hơi thôi, con vẫn còn chưa sao nhưng cha lại đang sốt cao a, cha nhất định phải ăn cái gì đó!

Ireland quỳnh lên, nhưng hắt lại ho càng lúc càng mạnh, đến nói cũng không ra tiếng, thấy thế Julia mới thêm vào:

-Dù sao con cũng đã quyết rồi! Cha biết tính con rồi đấy, đến tối con sẽ tự mình lên đi, dù sao cha cũng không thể biết được.

Thật lâu sau Ireland mới chấm dứt cơn ho nhưng hắt đã không còn sức để nói cái gì nữa, hai mí mắt díp lại, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng thốt ra vài lời trước lúc hôn mê:

-Cha sẽ đi cùng con, ở bên cạnh canh gác cho con, nếu không khi con đào khoai lang lên, không cẩn thận để phát ra tiếng động thì hỏng bét.

Tiếng nói vừa dứt thì hắt đã chìm vào trong giấc ngủ.

Julia nhìn cha, chỉ qua hai mươi ngày mà cha đã già và gầy đi nhiều, đôi mắt nàng đỏ lên, thấp giọng khóc rấm rứt.

Buổi tối đó quả nhiên Ireland cương quyết đi theo Julia, mà Julia sợ nếu mình chạy mất thì cha mình vẫn ngoan cố đi theo, một lão nhân bệnh tật như cha nếu bỏ nhà đi thì sao mà kiếm được? Vạ nhất gặp phải các tên bạo dân kia thì nàng có hối cũng không kịp, cho nên không còn cách nào khác, đành dẫn theo Ireland đến chỗ ruộng khoai lang.

Hai người cứ đi một chút rồi ngừng, bởi thể lực của cả hai đã quá mệt mỏi rồi, đến hơn hai giờ sau mới đến được ruộng khoai lang kia, quả nhiên nơi vùng quê đã mất điện, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt thì đưa tay ra cũng khó mà thấy được năm ngón tay. Ireland cẩn thận bò tới một gò đất

cao, sau đó nhìn Julia đang bò trong khe nước tới gần đám ruộng, từ từ bò lên bờ, bước vào trong đám khoai lang...

Nhưng đúng lúc này, thanh âm keng keng liên tiếp vang lên, thì ra các tên bạo dân đã dây chuông khắp nơi xung quanh ruộng khoai lang, và Julia đã rơi vào bẫy của bọn họ, lập tức xung quanh vang lên vô số tiếng quát của nam nhân, Julia đã bị dọa đến trắng bệch cả mặt còn Ireland thì hoa cả mắt, xém chút nữa đã té xỉu.

-Ha ha, tóm được rồi, hình như là con gái a, mấy ngày nay không có mẻ thịt mới nào, giờ có cái để chơi một hai ngày rồi, ha ha, nhanh lên mau bắt lấy nàng!

Cầm đầu là một tên da trắng cao lớn, cầm khẩu súng săn trong tay điên cuồng bắn về phía Julia, khiến cho Julia đang hốt bỏ chạy ra ngoài thì bấp chận bị trúng một viên đạn, kêu lên một tiếng bi thảm cả người ngã gục xuống đất, Ireland cũng không quản cái gì nữa, chạy xuống từ gò đất trên cao ôm lấy Julia vào lòng, dùng thân thể của mình che chở cho con gái khỏi đám bạo dân kia... Mặc dù hẳn biết chỉ vô dụng, mặc dù hẳn biết là chết chắc, con gái sau đó cũng sẽ bị hành hạ đến chết, nhưng mà, nhưng mà...

-Ha ha, còn có thêm một lão già nữa này, bọn bây, đem lão già này làm củi đốt đi, thấy sao?

Một tên bạo dân trong đó điên loạn tru lên.

Bọn bạo dân này có tới mười mấy người, khuôn mặt ai cũng hung tợn đi về hướng Ireland cùng Julia, trong mắt bọn chúng tràn đầy tia máu, trên mặt hiện lên vẻ nanh ác, bọn chúng đã không còn là con người nữa rồi, là ác ma đội lốt người thì đúng hơn! Đến linh hồn bọn chúng cũng đã thối rữa rồi!

-Cha, con sợ.

Julia khóc nức lên, nàng dù sao cũng chỉ là một cô bé mười bảy mười tám tuổi, một tháng trước nàng vẫn còn là một tiểu thư, là một mỹ nhân được rất nhiều bạn trai theo đuổi, là cô bé có một cuộc sống hạnh phúc, nhưng giờ phút này, nàng chỉ là một cô bé sợ sệt trốn trong lòng cha mình.

Ireland ôm chặt lấy con gái mình, nhìn đám bạo dân càng lúc càng gần, miệng hăn lăm bầm nói:

-Chúa ơi, nếu người thật sự tồn tại thì xin hãy hiển linh. Chúa ơi, con thỉnh cầu người lần cuối cùng, xin hãy cứu ta, cứu vớt con ta...

Lúc tên bạo dân cầm đầu đã giơ súng sẵn lên nhắm bắn về phía đầu Ireland, thì đột nhiên một tiếng súng vang lên trên đỉnh đầu Ireland, đỉnh đầu của tên bạo dân kia đã nát bấy, tiếp đó là một loạt bảy tám tiếng súng vang lên, mười mấy tên bạo dân còn lại thì năm sáu người đã ngã xuống, các tên khác thì nằm úp mặt xuống đất không dám ho he cái gì nữa.

Sau đó liền có mấy ánh đèn từ nơi xa chiếu rọi tới, Ireland cùng Julia ngậy ngốc nhìn về phía ánh sáng, từ hướng đó xuất hiện năm sáu người mặc đồ quân nhân, toàn thân không dính chút bùn, trong đội có người da trắng, người da đen lẫn người da vàng, dẫn đầu chính là một quân nhân da vàng thoạt trông có vẻ rất lạnh lùng.

Người quân nhân da vàng lạnh lùng nhìn qua các tên bạo dân kia, sau đó lấy từ trong người ra một cuốn sổ ra, so sánh Ireland với tấm hình trong cuốn sổ, sau đó mới kính cẩn chào nói:

-Ngài khỏe chứ, tiến sĩ Ireland, ta là thiếu úy Ưng, hay ngài còn có thể gọi ta là Ưng, ta vâng lệnh cấp trên đến đây để chiêu mộ ngài, bởi chính phủ của chúng ta rất cần những nhà vật lý thiên văn học xuất sắc như ngài. Nếu ngài đồng ý thì xin đi tới căn cứ cùng chúng ta, ở đó ngài sẽ nhận được sự đãi ngộ tương xứng với thân phận của mình, còn có phòng thí nghiệm và những dụng cụ thích hợp với ngài, đúng rồi, chúng ta cũng đã lập nên một

tổ chuyên nghiên cứu về vật lý thiên văn học, nếu ngài muốn thì có thể trực tiếp nhậm chức tổ trưởng của tổ này.

Cả người Ireland thờ dẫn ngây ngốc không biết trả lời thế nào, mặc dù chỉ qua một tháng thôi nhưng hẳn có cảm giác như đã qua mấy thế kỷ rồi mới có thể nghe được những lời văn minh như thế, cho đến khi vị thiếu úy tên Ưng kia nhíu mày, hẳn mới sức tỉnh mà kêu to:

-Đúng là ta, ta nguyện ý, ta chính là Ireland Bert. Còn đây là con gái của ta - Julia. Ta yêu cầu tiểu đội các người bảo vệ người thân ta, đúng rồi, các người có phương tiện di chuyển không? Chên con gái ta đã bị trúng đạn rồi, nó không cách nào đi xa được, hơn nữa cần trị liệu khẩn cấp!

Trên khuôn mặt lãnh khốc của Ưng rớt cuộc hiện lên một nụ cười, đồng thời vẫy tay với một người lính da đen bên cạnh, nói:

-Sơ cứu khẩn cấp cho vị tiểu thư này, chúng ta lên máy bay rồi nói tiếp, hoàn cảnh nơi này không thích hợp cho căn bệnh của ngài, hơn nữa tựa hồ ngài bắt đầu phát sốt rồi, xin cứ yên tâm, ở trụ sở có những bác sĩ cùng điều kiện chăm sóc tốt nhất...

Ireland cuối cùng mới triệt tiêu sự cảnh giác của mình với đám người do Ưng chỉ huy, quân phục cùng trang bị của đám người này dường như đều là tiêu chuẩn của quân đội Mỹ, hơn nữa sắc mặt khí chất của bọn họ cũng không hề giống đám loạn dân kia...Tựa hồ bọn họ đúng là người của chính phủ.

Lúc này, một tiếng rít vang lên trên không, do bóng đêm nên Ireland không nhìn thấy rõ đó là cái gì, nhưng cái này hẳn là phi cơ hay trực thăng gì đó. Xem ra bọn họ đúng là những quân nhân chính quy, có kỷ luật và tổ chức....

Tới đây Ireland đã có thể yên tâm hôn mê rồi.

Vì thế nên hắn không nhìn thấy được cảnh Ưng lạnh lùng phân phó cho các binh lính phía sau, trực tiếp giết sạch những nạn dân đang cầu xin tha thứ kia.

-Đúng là hữu dụng a, phương pháp mà lão đội trưởng đưa ra quả nhiên rất tốt, trải qua thời thế hỗn loạn kia thì những chuyên gia này khát vọng nhất chính là trật tự cùng quy tắc, chỉ cần chúng ta ra vẻ có một chính phủ trật tự, ổn định thì bọn họ nhất định sẽ cầu xin ngàn lần, vạn lần để gia nhập vào chúng ta, rất tốt...

Ưng thấp giọng nói nhỏ mấy câu, sau đó quay đầu về những binh lính đang canh gác hai bên, gật đầu nói:

-Nhiệm vụ giải cứu mục tiêu hoàn thành, trở về khinh khí cầu thôi, chúng ta sẽ quay về trụ sở.

-Rõ, trưởng quan.

Bọn lính đồng thanh hét lớn.

Thoáng chốc, vào buổi tối ngày thứ hai, Ireland giật mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng, hắn hơi trở người dậy thì điều hiện ra trước mắt hắn chính là một bóng đèn sáng ngời, trên người mình đang đắp một chiếc mền trắng muốt êm ái, ngoài ra còn có mấy ống tiêm đang cắm vào trong tay hắn. Bên cạnh, con gái hắn đang ngồi bên giường bệnh, trông bộ dáng thì đang nghe nhạc, trong tay thì cầm một cuốn tiểu thuyết đọc say sưa, toàn thân đều đã tắm rửa sạch sẽ, khôi phục lại bộ dáng là một thiếu nữ xinh đẹp.

Ireland không kinh động tới con gái đang say mê đọc sách mà thoải mái nằm trên giường, cảm thụ sự yên bình, sự hạnh phúc mà hắn tưởng chừng đã biến mất. Hắn khẽ thở dài thỏa mãn...

Hắn muốn hạnh phúc này kéo dài mãi mãi, mặc kệ cái gì tám tháng nữa, bất kể chính phủ muốn hắn làm thí nghiệm gì...

Hắn thề sẽ bảo vệ hạnh phúc này bằng chính đôi tay của mình!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Chính Phủ Cuối Cùng

Từ khi Diêu Nguyên dẫn dắt cả đội Hắc Tinh cùng với hacker Trương Hằng đi tìm phi thuyền vũ trụ, thì đã qua ba tháng rồi kể từ khi họ tìm được chiếc thuyền Noah số hai.

Qua ba tháng này, mọi nhân loại trên Địa Cầu vẫn giãy dụa tìm sự sống trong đau khổ, mỗi ngày đều có hơn trăm vạn dân chúng chết đi, chết bởi hỗn loạn, chết bởi đồ sát, chết bởi bạo loạn, chết bởi thiếu lương thực và nước uống,...Khi một xã hội mất đi sự trật tự cơ bản nhất thì sự hỗn loạn sẽ diễn ra rất lâu, cho đến khi có một tổ chức mạnh mẽ lập lại trật tự mới chấm dứt. Sự luân chuyển này đã diễn ra không ít trong số hơn mấy ngàn năm lịch sử của loài người.

Với tình hình của thế giới hiện giờ, thì một số người ẩn núp ở nông thôn, hoặc là kết thành đoàn thể, hoặc là được sự bảo vệ của một số quân nhân còn lý trí, bọn họ cứ thế sống qua ba tháng, cuối cùng chỉ còn lại một số ít có thể sống sót. Nếu như không phải vì Thái Dương hệ chỉ còn lại bốn tháng cuối cùng, thì loài người có lẽ sẽ hồi sinh từ trong đông đồ nát, xã hội sẽ một lần nữa trở thành về văn minh.

Dưới tình huống như thế, quanh các thành phố trọng yếu trên thế giới, quanh các vùng nông thôn xa xôi, có một lời đồn được lưu truyền bởi các đoàn đội, lời đồn đó chính là tựa hồ trên Địa Cầu vẫn còn một chính phủ cuối cùng tồn tại, bọn họ còn có một chiếc phi thuyền vũ trụ cuối cùng, mà chính phủ hiện tại sở dĩ vẫn chưa rời đi Địa Cầu là bởi vì bọn họ vẫn còn đang lựa chọn những người nhập tuyển!

Tin đồn như vậy bị đại đa số mọi người cười nhạo, vì nó cứ như là nằm mộng mà đoán mò vậy đó. Nhưng thực tế rất nhiều người vẫn thầm cầu mong trên Địa Cầu thật sự tồn tại một chính phủ như vậy, hơn nữa chính mình trở thành người nhập tuyển, bởi như vậy mới có cơ hội sống tiếp.

Giờ phút này những người được gọi là thành viên quan trọng trong chính phủ mới kia, thật ra chỉ có mười lăm người mà thôi, mười bốn người là thành viên của bộ đội Hắc Tinh, còn có một thành viên ngoài biên chế là Trương Hằng, tính ra tính lại thì cũng chỉ có mười lăm người này thôi.

Lưu Bạch – thành viên thuộc bộ đội đặc chủng Hắc Tinh, thường được các thành viên khác gọi là Tiểu Bạch, hoặc là tiểu bạch kiểm.

Hắn chính là điển hình của một công tử bột trong nhà giàu...Hoặc có thể nói là một công tử khốn khổ. Lúc ban đầu, hắn đã cãi lại ý muốn của gia tộc, cương quyết gia nhập vào quân đội, mặc dù hắn bên ngoài trông rất tuấn tú, hơn nữa lại có làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ nhìn, cho dù phơi nắng bao lâu thì làn da vẫn trắng như thường. Với ngoại hình bắt mắt như thế nên khi hắn gia nhập quân đội thì luôn bị người khác xem thường, mặc dù với thân phận của hắn thì cũng không có ai ra mặt bắt nạt hắn một cách thái quá, nhưng sự thật là bên người hắn không có đồng bạn nào cả.

Nhưng Lưu Bạch có quyết tâm thật sự, nên đã điên cuồng rèn luyện mình suốt hai năm, chẳng những vượt qua toàn bộ bài kiểm tra, bắt được không ít kẻ địch, còn có kỹ thuật quân y của hắn, tất cả thứ đó cộng thêm sự trợ giúp từ gia tộc nên vào năm thứ hai, hắn đã được kết nạp vào một trong tứ đại bộ đội đặc chủng có một chữ Long ở đầu tên, trở thành một thành viên của bộ đội Long Ẩn.

Nhưng về sau, gia tộc hắn khi tranh đấu chính trị chỉ vì một lựa chọn sai lầm mà thất thế, tuy chưa đến mức đuổi tận giết tuyệt nhưng thế lực đã

không lớn bằng lúc trước, hơn nữa do cấp trên nghi ngờ, hẳn liền bị điều khỏi đội Long Ân gia nhập vào trong đội Hắc Tinh, trở thành quân y Tiểu Bạch trong bộ đội đặc chủng Hắc Tinh.

Giờ phút này hẳn đang dẫn theo bảy tên lính cùng với một gia đình năm người, ngồi trên một quả khinh khí cầu, bay về phía trụ sở bí mật ở bang Tennessee của nước Mỹ. Trong gia đình năm người này, lớn tuổi nhất là một ông lão cũng là mục tiêu chính trong nhiệm vụ lần này của hẳn, nhà vật lý học nổi tiếng người Đức – Schiele Stan, mà bốn người còn lại chính là vợ hẳn, con trai, con dâu cùng cháu gái hẳn. Gia đình năm người này có thể nói là vô cùng may mắn, do kịp ẩn núp trong tầng hầm của một biệt thự ở ngoại thành nên tránh thoát được kiếp nạn, trừ thiếu thốn quần áo lương thực, thì một người cũng không bị chút vết thương nhỏ nào.

Nhưng năm người này đã sớm tuyệt vọng rồi, thậm chí đã cùng ước định ngày tự sát. May nhờ Lưu Bạch tới kịp, bảy người bọn họ vốn mang trang bị của quân đội chính quy tinh nhuệ, hơn nữa đi trên một chiếc khinh khí cầu tới nên gia đình Schiele hoàn toàn không nghi ngờ gì, đồng ý đi đến trụ sở bí mật phục vụ cho chính phủ mới, điều kiện chỉ là phải có những đãi ngộ phù hợp với thân phận của họ thôi.

Lưu Bạch nhìn về phía Schiele xa xa đang sửa sang lại cặp tài liệu, nói:

- Schiele tiến sĩ, xin ngài cứ yên tâm. Căn cứ của chúng ta rất có kỷ luật và luôn trật tự, đồng thời chúng ta cũng cam kết khi ngài trở thành tổ trưởng của tiểu tổ Vật Lý học của chúng ta, trở thành thủ tịch vật lý học tiến sĩ, thì ngài cũng người nhà sẽ nhận được sự đãi ngộ rất tốt. Gia đình ngài sẽ được bố trí mỗi người một gian phòng, đồng thời mỗi ngày sẽ được cung cấp đủ thức ăn cùng nước uống. Nên xin ngài cứ yên lòng.

Schiele là một người có tính cách điển hình của người Đức, lúc này hẳn đang cẩn thận sửa sang tỉ mỉ mọi thứ trong chiếc túi, từ các bản thảo

cho tới các cuốn sách tài liệu, nên không hề ngẩng đầu lên, nói:

-Ta tin tưởng lời của người, bởi tổ chức bình thường không thể nào có được những khinh khí cầu thế này, trên thực tế ta cũng không biết được bất kỳ quốc gia nào có được nền khoa học kỹ thuật nào cao như vậy, thiết bị phản trọng lực a, cái này quả thực không có nền khoa học nào ở Địa Cầu có thể chế tạo ra được...

Lưu Bạch mỉm cười nói:

-Ta cũng không biết việc đó, ngài biết đấy, ta chỉ là một thiếu úy nho nhỏ mà thôi, chuyện của cấp trên thì sao mà biết rõ được, nhưng ngài có thể yên tâm. Đó là ngài cùng người nhà của ngài đang đến một nơi vô cùng trật tự, hơn nữa trong tương lai hai tháng chúng ta sẽ rời khỏi Địa Cầu.

Schiele khẽ hừ hừ mấy tiếng, lúc sau mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Lưu Bạch, nói:

-Các người có phi thuyền vũ trụ thật sao? Hơn nữa nó có thể mang mấy ngàn người rời khỏi Địa Cầu sao? Thực ra ta vẫn luôn hoài nghi về vấn đề này, một là kỹ thuật bước nhảy không gian chỉ là sản phẩm tưởng tượng trong phim thôi, đề tài này vẫn còn gây tranh cãi rất nhiều trong giới khoa học, hai là cứ cho bước nhảy không gian có thật, thì năng lượng cần để khởi động nó cũng lớn đến mức không tưởng, nếu như dựa vào lượng vật chất để tính toán, thì năng lượng cần để di chuyển một người trưởng thành thôi thì cũng đủ để ép khô mặt trời rồi...Nhưng bất kể thế nào, cho dù thật sự bốn tháng sau là ngày tận thế đi nữa, thì ít nhất chúng ta vẫn còn có cơ hội sống trong thế giới văn minh. Cho nên ta còn muốn cảm ơn người, cảm ơn chính phủ phía sau người nữa là.

Lưu Bạch cười khở mấy tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì hẳn chỉ là quân nhân trong bộ đội đặc chủng mà thôi, chứ không phải là nhà khoa học gì, cho nên việc thảo luận hiện tượng vật lý với nhà vật lý học

Schiele nổi tiếng thế giới thì cứ như heo cùng bò thảo luận xem sườn lợn rán với thịt bò nướng cái nào ngon hơn, đơn giản chỉ là nằm mộng ...(Cá nhân mình thấy thịt bò nướng ngon hơn, =)) còn các bạn thì sao?)

Kinh khí cầu bay trên bầu trời cơ hồ như không hề phát ra thanh âm nào, tuy không có thanh âm khổng lồ giống máy bay phản lực nhưng tốc độ còn nhanh hơn máy bay phản lực nhiều. Vào buổi tối ngày hôm đó, kinh khí cầu chở Lưu Bạch rốt cuộc đã đến sơn cốc, nơi đặt trụ sở bí mật kia.

Lúc này sơn cốc đã hoàn toàn khác xa lúc bọn Diêu Nguyên tiến vào, cho dù là ban đêm thì cả sơn cốc cũng được chiếu sáng tựa như ban ngày, vô số bóng đèn chiếu sáng khắp nơi, mà ở lối vào duy nhất luôn có ít nhất năm trăm binh lính canh gác ở đó, trong sơn cốc thì nơi đâu cũng chỉ chút lều, bạt. Tuy nhìn qua thì vô cùng bừa bộn, nhưng thật ra tất cả đều dựng theo kế hoạch vạch trước, tuy nhiều nhưng rất chỉnh tề, chừa ra các con đường cho xe cộ qua lại, hơn nữa lúc vào tới đại môn của trụ sở, nơi quảng trường có đường kính hơn ngàn thước thì ngoài mấy chục binh lính cầm súng nghiêm chỉnh canh gác nơi lối vào căn cứ, thì mấy trăm người còn lại trên quảng trường, người thì lớn tiếng hô hào, người thì khiêu vũ, người thì đốt lửa trại,...Nếu không có các binh lính nghiêm chỉnh canh gác, thoát nhìn thì nơi đây giống với một trại cắm trại tập thể hơn, căn bản không hề có cảm giác gì là ngày tận thế sắp tới cả.

Schiele cùng người nhà khế giật mình, bọn họ vốn nghĩ chỗ ở của chính phủ này rất có thể là một nơi vắng vẻ, tràn đầy máy móc, hoặc là rất nhiều phòng thí nghiệm kỹ thuật. Ở đó tuy bọn họ cũng được đãi ngộ xứng đáng, nhưng nhất định sẽ giam giữ nghiêm mật,...Không ngờ rằng vừa đến đây lại thấy được cảnh tượng như vậy.

Lưu Bạch thấy ánh mắt của nghi hoặc của cả gia đình Schiele, nên hơi mỉm cười nói:

- Schiele tiến sĩ, ta đã nói rồi mà, chúng ta không giống với chính phủ các nước khác, chúng ta chỉ hi vọng có thể cứu được nhiều người hơn thôi, những người trong lều này chính là những binh dân còn may mắn sống sót mà chúng ta tìm được, dĩ nhiên, sức chứa của phi thuyền có hạn nên chúng ta không thể nào cứu vớt mọi người được, vì vậy chúng ta chỉ tuyển chọn những người có thân thể khỏe mạnh, không có bệnh di truyền cũng như phải có một số kiến thức nhất định, đồng thời nhất định phải không có tiền án gì, trong loạn thế cũng chưa từng làm hại người vô tội. Trong đó số tuổi cũng không được quá cao, dĩ nhiên, nếu như cha mẹ của bọn họ phù hợp với điều kiện thì chúng ta vẫn thể hiện tấm lòng nhân đạo, cho phép tất cả thân nhân của họ cùng đi.

Trước mắt, số binh dân mà chúng ta thu nạp đã đạt tới con số tám vạn bảy nghìn người, trong đó số người có độ tuổi từ mười lăm trở xuống là hơn ba ngàn người, số người có độ tuổi từ năm mươi lăm tuổi trở lên là hơn bốn ngàn người, còn lại đều là nam nữ có độ tuổi từ mười lăm đến năm lăm.

Lưu Bạch giải thích sơ lược tình huống trong căn cứ cho Schiele, không ngờ Schiele lại kích động nắm lấy tay hắn, người đàn ông vốn rất nghiêm túc đã đổ lệ:

-Bây giờ ta mới tin tưởng các người có phi thuyền vũ trụ, hơn nữa ta xin đại biểu cá nhân cảm ơn các người, cảm ơn các người đã cứu vớt nhiều người như vậy...Cảm ơn các người.

Lưu Bạch có chút bất ngờ về hành vi của Schiele, không rõ tại sao ông ta lại kích động như vậy, tuy thế hắn vẫn mỉm cười đón nhận. Sau đó, khi khinh khí cầu hạ xuống đất thì có hơn mười binh lính chạy đến, trừ các binh lính trong khinh khí cầu ra thì bọn họ nhanh chóng ghi chép lại thông tin về gia đình Schiele, đồng thời còn có người nhanh nhẹn mang laptop đến, chụp hình các thành viên trong nhà Schiele, chỉ một thoáng sau thì trong tay năm người đã có năm chiếc thẻ từ.

Lưu Bạch tỏ vẻ hối lỗi với năm người trong gia đình Schiele:

-Vô cùng xin lỗi tiến sĩ Schiele, đây là quy tắc trong trụ sở, năm chiếc thẻ từ chính là thẻ chứng minh thân phận của các người. Xin vui lòng cất giữ cẩn thận, khi chúng ta bắt đầu lên phi thuyền thì với thẻ từ này, mọi người sẽ được ưu tiên lên trước, có thể tự do lựa chọn phòng ngủ của mình. Một lát sau, sẽ có người mang mọi người đến khu cư trú ở trong sơn cốc, trong đó đã có sẵn các tiện nghi thông thường như phòng bếp, phòng vệ sinh, phòng ngủ, phòng khác, còn có các đồ điện tử dân dụng khác. Hiện giờ ta không thể làm bạn với mọi người được nữa rồi, vì ta còn phải đi báo cáo nhiệm vụ.

Nói xong, Lưu Bạch nghiêm trang chào Schiele, bắt tay với hắn sau đó xoay người đi về lối vào của trụ sở.

Tâm trạng năm người nhà Schiele lúc này quả thật vô cùng mừng rỡ, tất cả mọi thứ đều khiến họ hài lòng, đặc biệt là quy trình làm thẻ từ chính quy kia, còn có phòng ốc mà bọn họ sắp ở là những ngôi nhà có đầy đủ tiện nghi hẳn hoi chứ không phải là những chiếc lều đơn giản khác. Những thứ này không thể nghĩ ngờ gì khiến họ cảm thấy mình như biến hóa, trở thành một thành viên chính thức trong trụ sở chứ không phải là những dân chúng bình thường kia. Cảm giác này chỉ có thể cảm nhận được chứ khó mà nói thành lời.

Trong lúc gia đình Schiele đang mừng rỡ, thì hai chiếc xe jeep đồng thời thảng lại bên cạnh họ, cùng lúc đó hai người lính nhảy ra khỏi chiếc xe, một người trong đó là một đại hán da đen, nghiêm trang chào Schiele, rồi nói:

- Schiele tiến sĩ, ta phụng mệnh cấp trên mang ngài đến khu cư trú, xin mời lên xe.

Nói xong liền gác tay đứng bên cạnh chiếc xe jeep, đợi mọi người lên xe.

Schiele khẽ nhìn qua vợ, con trai, con dâu cùng đứa cháu gái nhỏ của mình, hơi gật đầu, ngồi lên một chiếc xe jeep. Cho đến khi mọi người đều đã lên xe, thì hai người lính mới trở lên xe, lái chiếc xe hướng vào trong sơn cốc.

Schiele quay đầu lại nhìn về phía lối vào trụ sở mà Lưu Bạch đang đi, nhưng đã không còn thấy bóng dáng hắc đầu nữa. Hắc khẽ thở dài, sau đó chuyển người trở lại, lấy ra một điều xì gà mà hắc cất dấu cẩn thận từ mấy tháng trước, điều thuốc này vốn hắc định dùng vào ngày cuối cùng, như bây giờ đã lấy ra rồi.

-Nơi này thật tốt a...

Schiele thở ra một ngụm khói, nói

Người da đen bên cạnh cười ha ha một tiếng, gật đầu nói:

-Đúng vậy, thật tốt a, nếu so với bên ngoài thì trụ sở này chính là thiên đường...

-Đúng, là một thiên đường xứng đáng phải bảo vệ, chỉ còn bốn tháng nữa thôi, không, chắc còn sớm hơn nữa, con trai, hãy cố gắng bảo vệ nơi này, vì hi vọng cuối cùng của chúng ta, vì sự yên bình cuối cùng này...

Ánh mắt của người da đen trở nên kiên nghị, khẽ đồng tình gật đầu. Bỗng tiếng nhạc truyền đến từ nơi xa xa trên quảng trường, bất tri bất giác mắt của Schiele, cùng với các thân nhân đã hơi ươn ướt...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Sách Lược Của Diêu Nguyên.Và Những Sự Chuẩn Bị Cuối Cùng

Từ khi Diêu Nguyên cùng tiểu đội Hắc Tinh tìm được phi thuyền Noah số hai, khi đoạt được quyền khống chế nó thì cả đội ngũ mười lăm người liền mở một cuộc họp nhỏ, mục đích của cuộc họp là bàn bạc xem mọi người nên làm gì tiếp theo.

Diêu Nguyên ngồi trên ghế hạm trưởng nhìn về mọi người chung quanh...kể cả Trương Hằng. Mặc dù mọi người trong tiểu đội Hắc Tinh khi nhìn Trương Hằng vẫn thấy hấn chướng mắt như cũ, nhưng lần này có thể tìm được Noah số hai thì Trương Hằng có thể nói là đã bỏ sức rất nhiều. Cho nên vô hình chung bọn họ đã tiếp nhận Trương Hằng trở thành một thành viên trong đội, đương nhiên kế tiếp là sẽ toàn lực huấn luyện cho Trương Hằng.

Diêu Nguyên nhìn lướt qua mọi người, mở đầu buổi họp:

-Chúng ta đã tìm được Noah số hai, hơn nữa cũng đã chứng thực được nó là một chiếc phi thuyền hoàn chỉnh, nhưng nó vẫn chưa phải là mục tiêu cuối cùng của chúng ta. Bởi rời khỏi Địa Cầu thì không có đơn giản như vậy.

Chúng ta cần rất nhiều người! Chúng ta cần tới mười vạn, ít nhất là mười vạn người cùng đi với chúng ta ra ngoài vũ trụ!

Diêu Nguyên nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, trầm giọng nói:

-Đầu tiên chúng ta đã chịu biết bao gian khổ nguy hiểm, hi sinh cả mấy đồng đội không phải chỉ vì có thể chạy trốn ra ngoài không gian, lưu lạc mấy năm ngoài đó rồi chết trong tuyệt vọng. Không, chúng ta nhất định có thể sống sót, có thể tìm được hành tinh giống như Địa Cầu để có thể tiếp tục sinh tồn.

Nhưng muốn làm được hết thảy, thì điều đầu tiên phải có đủ người! Nhân tài là thứ quan trọng nhất, bởi vì có đủ người nên mới có thể có đủ lực lượng, kiến thức, nòi giống,....Không giống với những tên nhà giàu khốn kiếp kia, chỉ vì chạy cho nhanh nên chỉ mang theo mấy ngàn người, đó chính là tự tìm đường chết!

Diêu Nguyên bỗng nhiên chỉ vào Hắc Thiết hỏi:

-Hắc Thiết, ngươi có biết luyện gang không?

Hắc Thiết hơi sừng sốt, gãi gãi đầu nói:

-Lão đội trưởng, người hỏi làm sao luyện thành thép sao? Ta cũng có xem qua sách nói về cách luyện.

Diêu Nguyên cười một tiếng, lắc đầu nói:

-Không, chỉ là việc luyện gang thôi, ngươi biết không?

Hắc Thiết thẳng thẳng lắc đầu, nói:

-Không, ta không có học thì sao biết được? Bất quá nếu về công đoạn làm nguội hoặc mấy thứ tương tự thế thì ta còn có thể thử xem.

Diêu Nguyên khẽ cười, lại bỗng nhiên chỉ về Vương Quang Chính hỏi:

-Lão Vương, người có biết công thức về năng lượng không? Nó được chứng minh trên lý luận nào?

Vương Quang Chính ngậy cả người, suy nghĩ hồi lâu rồi mới khó khăn lên tiếng:

-Ta chỉ nhớ được bộ phận đơn giản nhất thôi, hình như là tốc độ ánh sáng và khối lượng gì đó...Ngài có gì cứ nói thẳng đi, ta không phải là nhà khoa học, vật lý gì thì sao biết được?

Diêu Nguyên cũng không trả lời mà lại chỉ về phía tiểu bạch kiểm, hỏi:

-Tiểu Bạch, người có làm sao mới tổng hợp được cái loại thuốc này không? Dù sao người cũng có học quân y, cái này chắc gần với sở trường của người a?

Tiểu bạch kiểm cười hắc hắc, xua tay nói:

-Không phải là có gần hay không, ta đúng là quân y nhưng ta chỉ biết làm sao để cầm máu, để giải phẫu, sơ cứu khẩn cấp,...Đừng nói là dùng hóa chất để tổng hợp thành thuốc, ngài chỉ cần hỏi ta làm cách nào để trị bệnh ung thư thôi thì ta đã lè lưỡi bó tay rồi.

Lúc này Diêu Nguyên mới cười ha hả, thật lâu sau mới nghiêm nghị nói:

-Đúng vậy, các bạn, ta cũng như các bạn một thứ cũng không biết, nói cụ thể ra thì ta cũng không biết làm cách nào để luyện gang, không biết chứng minh công thức năng lượng như thế nào, tổng hợp thuốc ra sao,...Chuyện này cũng không phải là thứ gì mất mặt, ít nhất chúng ta còn biết cách làm thế nào để giết người nhanh nhất...Thế giới này vốn đã không còn là thế giới nguyên thủy như mấy ngàn năm trước, hoặc là xã hội phong kiến gì rồi, toàn bộ thế giới đã phân thành vô số ngành nghề hoàn

chỉnh, mà mỗi ngành lại có vô số ngành nghề phụ, kiến thức đi kèm. Bây giờ cho các người đi bắt một thường dân về, hỏi qua loa về các vấn đề thông thường thì tám phần trở lên họ sẽ trả lời được, nhưng khi hỏi thật chi tiết thì chín phần trở lên sẽ mù tịt.

Trong vũ trụ chúng ta có thể gặp được chuyện gì đây? Không ai biết cả, tỷ như linh kiện trong phi thuyền bị hư thì sao? Không lẽ phải thay mới, nhưng mà thay bằng linh kiện nào đây? Hoặc nếu đổi mà không có linh kiện phù hợp thì sao? Muốn chế tạo mới thì phải chế như thế nào? Tất cả thứ này phải được chuẩn bị đầy đủ mới được! Hơn nữa, nếu chúng ta tìm được một tinh cầu mới thì làm gì tiếp theo đây? Trở về xã hội nguyên thủy một lần nữa sao? Không, ta đã quen với xã hội hiện đại rồi, không muốn trải qua xã hội nguyên thủy một lần nữa, cho nên...

Chúng ta cần người! Rất nhiều người, nhân tài, học giả, nhà khoa học, rất nhiều, còn có công nhân kỹ thuật khỏe mạnh, lao động nam nữ trẻ tuổi, hơn nữa nếu trong tương lai chúng ta cần bổ sung thêm binh lính, thì đời sau của các dân chúng cũng là một lực lượng để bảo vệ chiếc phi thuyền này!

Diêu Nguyên nói tới đây, từ chỗ ngồi đứng lên, chân thành nhìn mọi người:

-Chúng ta phải có đủ nhân lực, mà đầu tiên là các nhà khoa học. Nếu chỉ dựa vào mười mấy người chúng ta thì nội việc tìm ra họ thôi cũng là một vấn đề, chưa kể tìm ra họ rồi thì làm sao mới có thể khiến họ cam tâm giúp đỡ chúng ta đây. Ngoài ra khi số người càng nhiều thì vấn đề an ninh cũng rất quan trọng, vừa phải đảm bảo an toàn cho chúng ta, vừa phải đảm không có bạo loạn phát sinh, bảo vệ chiếc phi thuyền không bị phá hoại....Đây chính là một số việc mà chúng ta phải làm càng nhanh càng tốt.

Đầu tiên, chúng ta phải có một kỷ luật nghiêm khắc! Sau khi trải qua thời loạn thì cái mọi người cần nhất chính là sự trật tự, chỉ cần sự trật tự

này có thể đảm bảo cuộc sống hòa bình của họ là được...Sau khi lập được trật tự thì chúng ta cần lập ra một ban lãnh đạo, đây là điểm quan trọng nhất để ngăn chặn dân chúng bạo loạn và để cho binh lính nghe lệnh chúng ta. Chúng ta phải chánh quy hóa, hệ thống hóa toàn bộ cơ cấu, tạo cho bọn họ cảm giác chúng ta là một chính phủ thật sự, mà không phải chỉ là mười mấy tên bộ đội đặc chủng...

Để làm thế thì trước tiên chúng ta cần trở về Trung Quốc chiêu mộ chừng hai mươi quân nhân, dĩ nhiên tất cả đều phải là những quân nhân lương thiện, cho dù ngày tận thế đã tới vẫn không sa đọa. Coi lực lượng này là nòng cốt, sau đó sẽ xây dựng cả tổ chức từ lực lượng này, quan trọng nhất là phải bí mật phong tỏa trụ sở này, trừ mười mấy người chúng ta ra thì tuyệt đối không cho phép người ngoài tiến vào, nếu có người tiến vào thì sẽ xử tử với tội danh là bạo dân trà trộn vào! Tuy tàn khốc nhưng đây là cách làm hữu hiệu nhất, tiếp theo chúng ta phải xác định lại cấp bậc của mình, không thể định quá cao được, phải tạo cảm giác đằng sau chúng ta vẫn còn những quân nhân khác nữa....Trong khoảng thời gian còn lại thì dành một tháng để chiêu mộ mấy trăm binh lính, hơn nữa phải huấn luyện bọn họ trở về trạng thái trật tự lúc còn chính phủ, tổ chức lại đội ngũ của bọn họ, xác định lại tên gọi cũng như chức vụ của từng người, đồng thời cho bọn họ một chức danh. Đây là chuyện quan trọng nhất trong một tháng tới.

Sau đó, chúng ta có thể lấy danh nghĩa quân đội chính quy, bắt đầu tìm và giải cứu các nhân tài, dân chúng, sắp xếp bọn họ vào ở trong sơn cốc. Đồng thời mở rộng sĩ số quân đội, tốt nhất là đến số lượng một ngàn người. Trong hai đến ba tháng tiếp theo thì trừ việc tìm nhân tài, dân chúng, thì còn phải thu gom một lượng lớn thức ăn, nước uống, nhu yếu phẩm,...tất cả đều cần dùng đến. Ngoài ra quan trọng nhất là phải có ý kiến của các chuyên gia khoa học về mọi lĩnh vực.

Như vậy hiện giờ bắt đầu nhiệm vụ, cấp bậc của ta sẽ là thiếu tá, cấp bậc Vương Quang Chính sẽ là thượng úy, còn lại cấp bậc của mọi người là thiếu úy...Trương Hằng, tuy người vẫn chưa là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, nhưng hiện giờ người cũng có thể coi như là chiến hữu của chúng ta. Cho nên cấp bậc hiện tại của người sẽ là thượng sĩ, đầu tiên người nên cai nghiện đi, sau đó tích cực rèn luyện thân thể cùng học tập các kỹ năng, kiến thức về chiến đấu. Chờ đến lúc người thành thạo thì người sẽ trở thành một thành viên trong đội Hắc Tinh, lúc đó người sẽ được thăng cấp làm thiếu úy, có ý kiến gì không?

Diêu Nguyên nói xong lời cuối cùng, liền nhìn về phía Trương Hằng.

Trương Hằng thật ra vừa mừng vừa sợ, nói thật, khi hần tiến vào phi thuyền vũ trụ thì sợ nhất các quân nhân này trở mặt, tốt thì vút hần qua một bên, xấu nhất là trực tiếp giết người diệt khẩu. Nhưng hần lại không ngờ tới kết quả lại không hề như hần tưởng tượng, đã thế lại còn được thăng cấp làm thượng sĩ....Nên biết, cho dù Diêu Nguyên hiện giờ là lãnh đạo tối cao thì cấp bậc của hần cũng mới là thiếu tá mà thôi, cấp bậc thượng sĩ của hần sẽ quyết định sự đãi ngộ cho hần trên phi thuyền sau này, sau lại không vui mừng đồng ý được chứ.

-Như vậy, vẫn còn một điều cuối ta cần nói, chúng ta không phải là chúa cứu thế, chúng ta chỉ muốn sống sót mà thôi, vì dự phòng những tình huống bất trắc xảy ra trong vũ trụ...Người khác ta không biết, nhưng ta muốn số lượng người Trung Quốc trong phi thuyền phải đạt từ năm mươi phần trăm trở lên.

Lưu Bạch đi theo thông đạo tiến vào trụ sở bí mật dưới lòng đất, dọc theo đường đi hần lại hồi tưởng về những gì Diêu Nguyên đã nói mấy tháng trước. Đúng là may mắn a, Diêu Nguyên lại là lão đội trưởng của tiểu đội Hắc Tinh chứ không phải là địch nhân của bọn họ, bởi vì tất cả mọi chuyện diễn ra mấy tháng sau đều đúng với kế hoạch mà Diêu Nguyên vạch ra.

Trong mấy tháng này, đám người Lưu Bạch chia làm ba tiểu đội, một tiểu đội đặc biệt tìm kiếm các nhà khoa học xuất sắc cùng các học giả ưu tú, một tiểu đội thì chịu trách nhiệm tuyển chọn dân chúng trên toàn thế giới, điểm đầu tiên là phải xét xem họ có tiền án gì không, ngày tận thế sắp đến mà có tham gia bạo loạn hay không, sau đó là tình hình sức khỏe,...Dùng những chỉ tiêu đó để quyết định họ có thể lên phi thuyền vũ trụ hay không, về tiểu đội thứ ba thì tìm tòi các nguyên vật liệu hữu dụng trong các thành thị.

Lưu Bạch chính là một thành viên trong tiểu đội tìm tòi các nhà khoa học, mấy tháng này hắn đã tìm hơn một trăm người rồi, có người thì đã chết, có người thì đã trốn theo lũ nhà giàu kia, cũng có người đã mất tích. Cho nên số lượng tìm được cũng không nhiều, chỉ có hơn hai mươi người. Nhưng hơn hai mươi người này đều là những người mà Diêu Nguyên sau khi tra tìm dữ liệu đặc biệt lưu ý, tất cả đều là những nhà khoa học, chuyên gia xuất sắc nhất về mọi lĩnh vực, trong thời bình thì bất cứ ai trong đó đều là bảo vật quốc gia!

Trong mấy tháng này, Lưu Bạch đã thấy được đường lối lúc trước Diêu Nguyên đề ra là vô cùng chính xác, đó chính là chánh quy hóa cùng hệ thống hóa, tác dụng của nó cũng giống như dương cao lá cờ khởi nghĩa vào thời phong kiến, để cho các quân nhân kia phục tùng mệnh lệnh một cách tự nguyện, để cho các dân chúng kia bình tĩnh lại, để cho các nhà khoa học kia cam tâm tình nguyện đi tới trụ sở, hơn nữa ngay lập tức bắt tay vào công việc.

Cho đến bây giờ, cái gọi là tổ chức do mười mấy người sáng lập lên, từ lúc ban đầu chỉ mang tính trấn an thì đến bây giờ đã trở thành một tổ chức đích thực. Có tới một ngàn hai trăm binh lính trực thuộc đến từ các quốc gia khác nhau, có sáu trăm nhà khoa học, học giả, cùng với hơn bảy ngàn công nhân kỹ thuật lành nghề, thậm chí các dân chúng bình thường

cũng là những người có học thức, giáo dục đầy đủ. Tổ chức như vậy đã chính thức trở thành một chính phủ hợp cách.

Lưu Bạch đi đến cửa vào thang máy, hơn ba mươi binh lính bảo vệ cửa đồng thời chào hân, nhưng khi Lưu Bạch tiếp cận bọn họ vẫn dùng súng cảnh giới, sau đó lễ phép yêu cầu Lưu Bạch trình thẻ từ thân phận.

Đến bây giờ, tuy phụ cận phi thuyền vẫn cấm dân thường đến gần nhưng các nhà khoa học, các nhân viên kỹ thuật, còn có một số binh lính đã có thể tiến vào trụ sở bí mật rồi. Tất cả đều là tác dụng của việc chánh quy hóa, hệ thống hóa cơ cấu. Làm cho mọi người từ trong sự hỗn loạn điên cuồng vừa rồi trở về với sự trật tự, hòa bình, nghiêm túc làm việc trong chính phủ mới.

Lưu Bạch lấy thẻ từ chứng minh thân phận của mình ra, sau khi được xác nhận liền theo đại môn tiến vào trụ sở bí mật. Chiếc phi thuyền khổng lồ vẫn làm hân rung động như xưa, không bao lâu sao, hân liền được một binh lính lái xe jeep đến đón, tiến vào bên trong phi thuyền, sau mấy lần ngồi phương tiện di chuyển mini trong phi thuyền, rốt cuộc đã tới được phòng hạm trưởng.

Hân còn chưa tới gần thì đã nghe được bên trong truyền ra tiếng cãi vã kịch liệt, Lưu Bạch khẽ sửng sốt, vội bước nhanh vào, vừa hay nhìn thấy Diêu Nguyên đang đứng một bên cười khố, ra sức khuyên nhủ bảy tám ông lão.

-Ireland! Ta cho người biết! Phương pháp tính toán của người tuyệt đối sai lầm! Cái mà người phân tích hôm qua, dựa vào cái gì để kết luận tốc độ của mảnh vỡ sao tron đã tăng lên? Đừng bảo ta là người dùng sóng ngắn phân tích, bởi vì mảnh vỡ đó có mật độ vật chất quá lớn, dẫn đến hệ quả là ánh sáng chiếu vào sẽ bị bẻ cong, dùng phương pháp phân tích bằng sóng ngắn hoàn toàn không đáng tin, chỗ này nên sử dụng phương pháp này mới đúng...

Một ông lão mái tóc đã nhuộm bạc đang rống lớn bằng tiếng Anh.

Cùng giảng co với ông ta là nhà vật lý thiên thể học nổi tiếng nước Anh – Ireland, khuôn mặt cũng đã đỏ hồng, nhìn bộ dáng cứ như hận không thể xông lên đánh nhau một trận với ông lão kia, tức giận giơ bản báo cáo chi tiết trên tay lên, nói:

-Thúi lắm, ta sao lại không biết trọng lực lớn có thể làm cho ánh sáng bị bẻ cong sao? Các trị số này đều do ta tính ra theo phương pháp khoa học, thông qua sự bẻ cong của sóng ngắn ngoài không gian, dựa vào vị trí tương đối của nó để xác định tốc độ của mảnh vỡ, suy luận như vậy có vấn đề sao? Hay là Gallonfeite tiến sĩ, người có phương pháp nào tính toán tốt hơn à?

Tiến sĩ tên là Gallonfeite kia lập tức phản bác:

-Dĩ nhiên, phương pháp tính toán của ta là...

Bên kia, Diêu Nguyên vội chạy tới bên Lưu Bạch, hỏi:

-Tiểu Bạch, tìm được chứ? Tìm được Schiele, nhà vật lý học nổi tiếng của nước Đức rồi sao?

Lưu Bạch gật đầu nói:

-Tìm ra rồi, ông ta vô cùng khỏe mạnh, hơn nữa lại có vẻ rất hài lòng với nơi đây....Bọn họ đang tranh luận gì thế?

Diêu Nguyên nở nụ cười méo xẹo, thấp giọng nói:

-Bọn họ mượn mấy chiếc khinh khí cầu đi tới các kính thiên văn lớn tại nước Mỹ, cùng nhau tính toán khi nào thì mảnh vỡ sao tron va chạm vào Thái Dương hệ, từ đó tính ra thời gian cuối cùng mà chúng ta dùng để trốn thoát. Nhưng kết quả cuối cùng thì hai người lại chia thành hai trường phái

khác nhau, Ireland cho rằng chúng ta bắt buộc phải di chuyển vào tháng sau, nếu không do nguyên nhân trọng lực tăng lên đột ngột sẽ dẫn đến các mối nguy hiểm không ngờ. Còn Gallonfeite thì lại cho rằng chúng ta còn tới hơn hai tháng nữa, có trời mới biết vì sao kết quả của bọn họ lại xê dịch nhau tới một tháng...

Lưu Bạch cũng nở nụ cười khổ, những nhà khoa học này sau khi bình tĩnh lại, hơn nữa khi gia nhập vào một chính phủ chánh quy thế này thì bọn họ quả thật nhiệt tình đến dọa người, cơ hồ mỗi ngày đều có những yêu cầu mới, báo cáo mới, nhiều vô số kể, ngay cả Diêu Nguyên cũng bị họ làm cho bạc đầu bạc tóc.

Lưu Bạch hỏi:

-Vậy ngài định làm như thế nào? Tháng sau khởi hành hay là vào tháng sau nữa? Lão đội trưởng, ngài nên biết phụ thân của Trương Hằng còn chưa tìm được.

Diêu Nguyên trầm mặc một hồi, sau đó lắc đầu nói:

-Tuy khả năng này cực kỳ thấp nhưng nó lại liên quan đến mạng sống của nhiều người, chờ một tháng nữa, trong một tháng nữa tận lực tích lũy thức ăn, nước và các loại nguyên liệu, tìm tất cả các nhà khoa học còn sót lại, cũng như cho Trương Hằng thêm một chút thời gian để tìm kiếm phụ thân, đúng rồi, gọi Ủng về đi, để cho hắn trợ giúp Trương Hằng, hắn vốn là chuyên gia về phương diện này, ta cũng chỉ có thể làm được nhiều đó cho Trương Hằng thôi...

Cuối cùng...Một tháng sau, chúng ta sẽ rời khỏi Địa Cầu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Ngày Cuối Cùng!

Vào một đêm trăng cuối tháng 12 năm 2029...

Đây là đoàn đội gồm hai trăm binh lính do Vương Quang Chính chỉ huy, bọn họ đang áp tải một đoàn xe thu gom nguyên vật liệu tiến về thành thị cuối cùng.

Hiện giờ chỉ còn mười lăm ngày nữa thì trụ sở, à không, phải là Noah số hai sẽ khởi hành rời khỏi Địa Cầu. Cả trụ sở bây giờ đã có sáu vạn bốn ngàn người da vàng, trong đó người Trung Quốc ước chừng năm vạn, tiếp theo là một vạn ba ngàn người nước Mỹ, hơn một vạn bốn ngàn người châu Âu, một vạn bốn ngàn người da trắng ở các nước còn lại như Australia, Canada, cuối cùng là hơn chín ngàn người da đen. Ngoài ra còn có hơn chín trăm nhà khoa học cùng các chuyên gia về mọi lĩnh vực, tiếp theo là hơn ba ngàn công nhân kỹ thuật lành nghề, một ngàn năm trăm binh lính và các nhân viên hậu cần khác. Tổng cộng, số lượng người trong trụ sở bây giờ đã đạt tới con số mười hai vạn người.

Noah số hai là một chiếc phi thuyền cực kỳ khổng lồ, hầu như toàn bộ đều được xây dựng bởi sự hợp tác giữa các nước, hơn nữa phải mất hết hai mươi năm mới hoàn thành, nếu dựa theo bản thiết kế ban đầu thì nó vốn không được xây dựng trở thành phi thuyền, mà được thiết kế để trở thành một thành thị thu nhỏ trong vũ trụ. Nếu theo các số liệu chi tiết trong bản bảo cáo thì nó có chiều dài đến ba vạn năm ngàn mét, hay chính là ba mươi lăm cây số a! Ngoài ra chiều rộng là hai ngàn bốn trăm mét, chiều cao là ba trăm bảy mươi mét! Đây quả thực là một chiếc phi thuyền khổng lồ, là kỳ

tích của nền khoa học kỹ thuật thời hiện đại, là kỳ quan thứ chín của nhân loại !(1)

Số lượng người tối đa mà nó có thể chứa lên tới hai mươi vạn người! Nếu có đầy đủ lương thực cùng nước uống thì nó có thể duy trì sự sống của hai mươi vạn người trong vòng mười năm!

Dĩ nhiên, do lượng năng lượng cần thiết cho bước nhảy không gian quá lớn, nó tăng theo cấp số nhân của mật độ vật chất mà phi thuyền mang theo, mà chiếc phi thuyền này do thể tích quá lớn cho nên chất lượng tổng thể cũng không hoàn hảo lắm. Vì vậy, dù là Diêu Nguyên đã hoàn toàn kiểm soát được chiếc phi thuyền này thì cũng không dám mang theo hai mươi vạn người, thực ra lúc đầu hẳn chỉ dự định mang theo mười vạn người thôi, nhưng qua năm tháng sàng lọc thì số lượng người đã đạt tới mười hai vạn, toàn bộ đều là tinh anh trong tinh anh.

Mười hai vạn người này không có một ai là loạn dân, cũng chưa từng cướp bóc, giết hại những người vô tội, cũng không hề điên cuồng phát tiết những mặt tối trong tâm hồn. Đại đa số trong đó là những người nam nữ trẻ tuổi, đều có trình độ học vấn tương đối khá, còn có hơn chín trăm nhà khoa học, ba ngàn công nhân kỹ thuật lành nghề, có thể nói mười hai vạn người này tương đương với toàn bộ nhân tài của một quốc gia! Thậm chí về phương diện khoa học còn muốn hơn hẳn.

Cũng do có tới mười hai vạn người nên nhu cầu về nguyên vật liệu, nhu yếu phẩm như: thức ăn, nước uống, các loại dụng cụ, các máy móc, các đồ dùng hàng ngày....đều tăng lên rất nhiều. Mà tất cả đều phải là những thứ tốt nhất có thể tìm được, bởi vì mười hai vạn người này đều hiếu. Một khi rời khỏi Địa Cầu thì bọn họ cũng như một cái cây tự đứt đi gốc rễ của mình, chuẩn bị có nhiều đến đâu cũng không đủ, ai mà biết được trong vũ trụ sẽ gặp được tình huống gì? Ai dám đảm bảo không một vật phẩm nhỏ nhoi nào đó mà có thể sẽ cứu sống toàn bộ người trên phi thuyền đây? Cho nên, bảng vật liệu cần thu thập từ lúc ban đầu cho đến hiện giờ đã thay đổi

đến năm lần, mà mỗi một lần thì số lượng vật phẩm đều tăng rất nhiều, các tiểu đội đi tìm kiếm vật liệu từ lúc ban đầu là năm mươi người đã gia tăng đến bốn trăm người, chia làm hai tiểu đội hộ tống đoàn xe cuộn cuộn tìm kiếm trong các thành phố lớn ở nước Mỹ.

Trong đó, Vương Quang Chính là chỉ huy của một tiểu đội, có hai trăm binh lính tìm kiếm nguyên vật liệu của chính phủ mới, dĩ nhiên, hiện tại đều đã trở thành thuộc hạ dưới quyền hắn. Đoàn xe này đã rời khỏi căn cứ hơn nửa tháng rồi, tìm kiếm hơn sáu thành phố lớn, trước mắt là một thành phố lớn khác, dĩ nhiên đây cũng là thành phố cuối cùng họ kiểm tra. Sau khi hoàn thành xong việc tìm kiếm ở thành phố này thì bọn họ sẽ trở về trụ sở, chờ đến mười lăm ngày sau sẽ rời khỏi Địa Cầu.

Vương Quang Chính ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, hiện giờ cả đội đang ở trên một cột mốc ở đường cao tốc, cách thành thị cuối cùng tầm ba mươi cây số nữa. Nếu đi tới nữa thì đã có thể tiến vào thành thị nhưng bây giờ trời đã dần tối, mặc dù đã bạo loạn đã trải qua năm tháng rồi, nhưng ai dám đảm bảo trong thành thị còn có bạo dân hay loạn dân không? Dĩ nhiên, với đoàn đội có vũ khí tiên tiến và tính kỷ luật cao như thế này thì tuyệt không ngại các tên bạo dân kia, nhưng chiến trường vốn luôn vô tình, tàn khốc. Súng đạn thì không hề có mất, ai dám chắc chắn rằng mình có tấm thân bất tử, cho nên...

Vương Quang Chính quay về phía sau, nói với đoàn xe bằng tiếng Anh:

-Đoàn xe tạm dừng, đội một và đội ba kiểm tra xung quanh, các đội còn lại bắt đầu dựng doanh địa, nhắc lại một lần nữa...

Cả đoàn xe nhanh chóng dừng lại, các xe sắp chỉnh tề thành một hàng dài, dù sao trên đường cao tốc thì cũng không sợ tắc đường....Tiếp theo chính là việc kiểm tra cảnh giới xung quanh, dựng doanh địa,...Trước lúc trời tối, cả đội ngũ đã dựng lên một quân doanh tạm thời bên đường, tiếp

theo từng đội cũng đã trở về, xác nhận tất cả đều ổn thì sự khẩn trương trong quân doanh lúc này mới được xua tan, một vài tiếng cười nói bắt đầu vang lên.

Lúc này cả đội đã bắt đầu ăn tối. Bữa tối của cả đội, kể cả Vương Quang Chính có thể coi như tương đối đầy đủ. Dù sao trước mắt còn chưa phải rời khỏi Địa Cầu, hơn nữa sau khi bạo loạn phát sinh, thì tuy nhiều cửa hàng đã bị đập phá thêu hủy, nhưng một số lượng lớn thực phẩm vẫn chưa bị hủy. Bọn họ vốn mang nhiệm vụ tìm kiếm nguyên vật liệu, là những người đầu tiên tiếp xúc với đám thực phẩm này nên dĩ nhiên bữa tối cũng hơi xa hoa một chút.

Các miếng sườn, thịt bò nướng thơm phứt, còn có các loại gia vị, trứng cá muối, nước trái cây,...Còn có làn khói từ những miếng gà hạng sang mà các quân nhân này trước đây có mơ cũng không kiếm ra nổi. Nếu có thêm rượu thì buổi tối này càng thêm tuyệt vời.

Hơn nữa, trong kế hoạch ban đầu của Diêu Nguyên, thì khi chiêu mộ các quân nhân này phải có một điểm quan trọng, chính là phải có người thân, hoặc cha mẹ khỏe mạnh, như vậy mới đảm bảo sự trung thành của các quân nhân này với chính phủ, không dễ dàng xảy ra bạo loạn,... Vì vậy, sau khi ăn tối xong thì rất nhiều người tụ họp lại với nhau, bàn về gia đình của mình, con cái của mình hoặc là người yêu của mình. Những quân nhân này đều có một niềm tin mãnh liệt vào ngày mai, hơn nữa với công việc hiện tại cũng hết sức hài lòng. Nên biết rằng, làm quân nhân trong căn cứ thì sự đã ngộ cũng tương đương với các nhà khoa học cùng các công nhân kỹ thuật lành nghề. Người nhà bọn họ có thể sinh sống tại những ngôi nhà trong căn cứ, điều kiện tốt hơn rất nhiều so với dân thường. Ít nhất thì người nhà của bọn họ được ở trong các gian phòng độc lập, chứ không phải là các lều trại được dựng tạm bợ.

Lúc này Vương Quang Chính đang ngồi ăn tối, bữa tối gồm một hộp trứng cá muối cùng một tảng thịt bò nướng, vừa ăn vừa nói chuyện với các

binh nhất ở kế bên.

Trong đó có một người da đen đang dùng dao găm của hắn cắt một miếng thịt bò, vừa ăn vừa nói:

-Thượng úy, trụ sở cái gì cũng tốt nhưng sao mà cấp bậc được phong lại thấp quá, ta lúc trước dù gì cũng là sĩ quan cấp úy của bộ đội hải quân, nhưng bây giờ dùng một cái lại biến thành binh nhất. Khác biệt quá lớn a, đúng rồi, tên Tom là thủ hạ lúc trước của ta, trước kia cũng là một lão chiến hữu nhưng bây giờ lại biến thành binh lính thông thường, cho nên mới bất mãn lắm lắm với ta xong đây.

Vương Quang Chính cười cười, nhìn về mấy người còn lại, thấy ai cũng căng lỗ tay lên chăm chú lắng nghe, mới lên tiếng:

-Bởi vì đội ngũ chúng ta tổng cộng chỉ mới hơn một ngàn người a, đào đâu ra nhiều sĩ quan cấp úy như vậy chứ? Chẳng lẽ muốn một sĩ quan cấp úy lãnh đạo toàn quân mang cấp sĩ (2)? Hoặc là một sĩ quan cấp tá lãnh đạo một đội quân toàn cấp úy? Không có biện pháp a, trừ phi bộ đội được mở rộng hơn nữa, nếu không thì lúc trước cấp sĩ sẽ thành binh nhì, lúc trước cấp úy sẽ trở thành cấp binh nhất, lúc trước cấp tá sẽ trở thành cấp úy, bộ đội của chúng ta dù sao cũng quá nhỏ a!

Một quân nhân da trắng bên cạnh đột nhiên nói:

-Thượng úy, nói thật biên chế của chúng ta chỉ có một ngàn năm trăm người là quá ít, nên biết rằng trụ sở đã có tới mười hai vạn người, mà chỉ có một ngàn năm trăm người chúng ta thì hành các nhiệm vụ giải cứu, sưu tầm nguyên vật liệu, phòng thủ,...Thậm chí đến việc dân chúng tranh chấp mà còn phải đi quản. Ta có một huynh đệ hiện đang là binh nhất, vừa xử lý xong một chuyện tranh chấp trong dân chúng đã về nói với ta, cái gì mà thật hâm mộ ta và vân vân...Thượng úy, ngài nói chúng ta có nên mở rộng

đội ngũ thêm một chút không? Hoặc là xây dựng thêm hệ thống cảnh sát chẳng hạn?

Vương Quang Chính cười lắc đầu, nói:

-Chúng ta chỉ là quân nhân thôi, các sự tình kia đều là việc chính trị thì để cho cấp trên quyết định đi, chúng ta nhiều nhất chỉ đề xuất ý kiến thôi. Bất quá, ta dường như có nghe thiếu tá nói qua về việc xây dựng một ban tham mưu. Chắc là hệ thống quân sự cũng đã được xây dựng hòa thiện, kế tiếp chắc sẽ có mở rộng quân đội đó.

Mấy binh nhất đứng bên cạnh nhất thời lộ ra nét mặt hưng phấn, bởi vì khi quân đội được mở rộng thì cũng tương đương với việc chức vụ cùng cấp bậc của bọn họ sẽ được tăng lên, cấp bậc tăng lên thì phúc lợi cũng tăng theo, cái đó chưa tính tới thì ít nhất là khi xưng hô cũng dễ nghe hơn bây giờ, có ai suốt ngày bị gọi là binh nhất mà dễ chịu đâu?

Trong lúc mọi người đang hưng phấn thì đột nhiên một tiếng kêu báo động vang lên, như là phản xạ có điều kiện, mọi người lập tức cầm lấy vũ khí bên cạnh, cùng lúc đó các binh nhất bắt đầu thực hiện trách nhiệm của mình là điểm danh các đội viên trong đội. Còn Vương Quang Chính vốn trước đây đã từng làm đội trưởng của bộ đội đặc chủng cũng phản ứng lại, lập tức giơ tay ra hiệu, dẫn các đội còn lại chạy về nơi phát ra tiếng động.

Nhưng kết quả lại làm cho người ta dở khóc dở cười, thì ra không phải là loạn dân hay bạo dân gì đó, chỉ là mấy trăm người nạn dân...Đúng vậy, là những cư dân chạy nạn.

Các nạn dân này nam có nữ có, già trẻ đều có đủ. Nhìn qua đều thấy chật vật vô cùng, cơ thể gầy nhom, còn ánh mắt cùng động tác thì hoảng loạn, trong bọn họ trừ vài người trẻ tuổi cầm gậy gỗ trong tay ra, thì đến một vật bén nhọn cũng không có. Đừng nói tới việc đến đây giết người, sợ rằng ngay cả sức để ăn trộm cũng không có nữa là.

Bọn họ hẳn là thấy ánh đèn từ doanh địa và tụ tập tới, hoặc có thể người được mùi thơm của thức ăn từ trong đây bay ra, cả đám người đều đứng chết lặng nhìn những quân nhân trước mặt, trong ánh mắt chết lặng của họ đầu tiên là đại ra, sau đó là kinh nghi, kể đến là suy đoán nhưng quá nửa trong đó là sự vui mừng. Nhưng bọn họ lại lo sợ sự suy đoán này là giả, cho nên tất cả mấy trăm dân chúng đều đứng ngây người, một câu cũng không dám nói.

Các binh sĩ chung quanh cũng đưa ánh mắt về phía Vương Quang Chính, bất quá tất cả đều là những quân nhân có kỷ luật nghiêm khắc, tuy trong mắt hiện rõ sự hoang mang cùng do dự, nhưng mọi người đều nắm chặt lấy súng trong tay, đồng thời cảnh giới xung quanh. Lúc này, bốn bề đều không có lấy một tiếng động.

Vương Quang Chính sau một hồi chần chờ, mới nói với một binh nhất bên cạnh:

-Cử hai đội ra tiếp bọn họ, chỉ huy bọn họ xây dựng một doanh địa kế bên chúng ta, phát cho họ liều bột, cũng như đồ ăn thức thuốc...Ngoài ra làm theo quy định trong trụ sở, thăm dò xem trong đó có nhân viên hay dân chúng nào đáp ứng đủ điều kiện tiến vào trụ sở không.

Sắc mặt binh nhất này hiện lên vẻ vui mừng, lập tức giơ tay lên chào, nói:

-Rõ, trưởng quan!

Ngay lập tức toàn đội đã bắt đầu hành động, hướng dẫn nạn dân chỗ ở cùng với việc cắm trại, còn Vương Quang Chính chỉ im lặng đứng bên quan sát, suốt cả quá trình không hề lên tiếng. Trước mắt, các binh lính đang dựng lều trại cho nạn dân và phân phát thức ăn cho bọn họ, thì bỗng nhiên, một thanh âm báo động phát ra từ trên không, tất cả mọi người đều cầm súng lên đề phòng, nhưng không đến mấy giây sau thì trên bầu trời lóe

lên một tia sáng, một chiếc khinh khí cầu đã xuất hiện, cấp tốc bay về hướng mọi người.

Vương Quang Chính khẽ nghi hoặc, bởi những chiếc khinh khí cầu này đều là các sản phẩm khoa học kỹ thuật cao tìm được bên trong Noah số hai, là trang bị phản trọng lực mà cả trụ sở chỉ có hơn ba mươi chiếc, căn bản đều dùng để tìm kiếm các nhà khoa học, sao lại phải ra một chiếc đến tìm hãn? Chẳng lẽ trụ sở có biến?

Nhưng cho dù thế nào, Vương Quang Chính cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng ra lệnh dọn dẹp một bãi đất trống, đợi đến lúc khinh khí cầu hạ xuống, thì rất nhanh đã có mấy người lính từ bên trong chạy ra. Bọn họ đầu tiên là giơ tay chào Vương Quang Chính, sau đó nói cho hãn vào trong khinh khí cầu sử dụng thiết bị truyền tin, nguyên nhân là cấp trên có việc khẩn cấp tìm hãn.

Trong lòng Vương Quang Chính càng lúc càng lo lắng, vội vàng chạy vào trong khinh khí cầu, cầm lấy tai nghe, lập tức nghe được thanh âm của Diêu Nguyên truyền đến.

-Vương Quang Chính, có biến, mảnh vỡ sao tron bỗng nhiên gia tăng tốc độ vào lúc xế chiều, tổ thiên văn vật lý đã gửi cho ta mức báo động cao nhất, người lạc quan nhất trong bọn họ thì cho rằng chúng ta còn có thời gian năm ngày, còn bi quan nhất thì cho rằng chúng ta chỉ còn chưa tới hai mươi bốn giờ để khởi hành...Về trụ sở ngay, vào sáu giờ ngày mai chúng ta sẽ khởi hành rời khỏi Địa Cầu, ta muốn người dùng khinh khí cầu về trụ sở ngay lập tức, tiểu đội Hắc Tinh chúng ta có nhiệm vụ, Trương Hằng cùng Ưng đã...

Bọn họ đang ở Trung Quốc tìm kiếm phụ thân của Trương Hằng thì bị một nhánh quân đội phục kích, toàn bộ đoàn đội bị diệt, Trương Hằng bị bắt sống, Ưng trọng thương nhưng may mắn trốn thoát, đám quân đội kia tựa hồ biết chúng ta có một phi thuyền vũ trụ, cho nên đưa ra yêu sách cho

bọn họ lên phi thuyền, yêu cầu này không thể đáp ứng được! Bởi đây rõ ràng là một đám loạn quân!

Ta muốn người tự mình chỉ huy, tập hợp tất cả thành viên Hắc Tinh còn lại và mang theo năm trăm binh lính, dùng khinh khí cầu và cao tử đạn trong căn cứ, tiêu diệt đám loạn quân kia, trước sáu giờ ngày mai đón Trương Hằng cùng Ưng trở về!

Chú thích:

1/ Có thể ý tác giả nói tám kỳ quan lúc trước là bảy kỳ quan thế giới mới gồm: Vạn lý trường thành ở Trung Quốc, Đấu trường La Mã ở Rome, đền Taj Mahal ở Ấn Độ, Machu Picchu của Peru, Tượng chúa Jesus ở Brazil, Thành cổ Petra ở Jordan, Kim tự tháp Chichen Itza ở Mexico và một kỳ quan cuối cùng là kim tự tháp Giza - kỳ quan cổ đại duy nhất còn sót lại.

2/ Cấp sĩ ở đây chỉ các cấp hạ sĩ, trung sĩ và thượng sĩ. Trên cấp sĩ là cấp úy với các cấp thiếu úy, trung úy và thượng úy. Dưới cấp sĩ là các cấp binh nhất và binh nhì. Binh nhất cấp cao hơn binh nhì.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Vốn Là Đồng Đội!

-Người không phải là thành viên trong bộ đội đặc chủng Hắc Tinh.

Một người đàn ông đầy sẹo ngồi trên chiếc ghế ở trước mặt Trương Hằng, cả người hắn nhìn qua thì có vẻ như là một đại hán to lớn thô kệch, nhưng trên khuôn mặt chất phác đó lại hiện lên một nét âm hiểm.

Lúc này Trương Hằng đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ở trong một phòng kín, đây là phòng thẩm vấn trong cục cảnh sát. Ba ngày trước, khi hắn và Ứng cùng tiểu đội đang tìm kiếm cha của hắn tại thành phố H thì gặp phải phục kích, hơn nữa đợt phục kích này vô cùng bất ngờ, ngay cả Ứng vốn là chuyên gia trong lĩnh vực cũng không phát hiện được. Trận đánh đó, cả đoàn đội cơ hồ đều bị diệt, Ứng bị trúng đạn vào bụng nhưng may mắn trốn thoát được bằng đường cống thoát nước, còn Trương Hằng thì sau khi ăn một viên đạn vào cánh tay đã bị bắt sống.

Ba ngày nay, Trương Hằng không hề bị tra khảo tí nào, thậm chí còn được cấp cứu là gấp lấy viên đạn trong cánh tay cùng với tiêm thuốc kháng sinh. Cho đến hôm nay, hắn mới bị tra hỏi, mà người tra hỏi hắn chính là thủ lĩnh giấu mặt của đội ngũ mấy ngàn người này.

Trương Hằng nhìn kẻ thù trước mặt, hít mấy hơi dài để miễn cưỡng áp chế sự sợ hãi trong lòng, hồi lâu sau mới lên tiếng:

-Ta, ta không có gì để nói cho người hết, ta cũng không biết cái gì là thành viên trong bộ đội đặc chủng Hắc Tinh...

Tên thủ lĩnh kia hơi sững sốt rồi cười cười, không hề tức giận mà nhìn Trương Hằng nói:

-Không, ta không hỏi người, thật ra lúc đầu ta đã biết được người không phải là thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, cả thành viên cũ hay mới đều không phải...Thậm chí ta hoài nghi người có thật là quân nhân không nữa.

Trương Hằng ngăn người, thật lâu mới không nhịn được lên tiếng hỏi:

-Người không phải đến đây để tra hỏi, tra khảo gì ta sao?

Hắn ta chỉ cười cười nói:

-Không, tra hỏi người để làm gì? Chỉ cần điều người biết thì ta cũng biết là đủ rồi, tỷ như trụ sở bí mật, rồi chiếc phi thuyền vũ trụ cuối cùng trên Địa Cầu gì đó à? Hiện giờ mấy cái đó đã không còn là chuyện gì bí mật nữa rồi.

Trương Hằng thất kinh, bởi vì những điều mà hắn ta nói quá mức kinh người cho nên không biết phản ứng ra sao mới phải.

Hắn lại cười cười nói:

-Đừng sợ, ta không có ý giết người, thực ra thì ta đến đây vốn không phải để tra hỏi người, về tình hình trong căn cứ của người...Thì khi mấy tháng qua các người liên tục thu nạp các người hợp tuyển trên toàn thế giới, cùng với việc tích cực tìm kiếm các nhà khoa học cùng học giả đã đủ biết rồi. Thời buổi hỗn loạn này tuy tin tức không lưu thông lắm, nhưng tin đồn về các hành động của các người vẫn bị lan truyền khắp nơi. Chỉ cần nghe qua rồi suy luận một chút là đủ hiểu rõ toàn bộ tình hình rồi, có gì đáng ngạc nhiên đâu? Nếu đổi lại là thành viên khác trong tiểu đội Hắc Tinh thì có lẽ ta không cần nói bọn họ cũng hiểu.

Trương Hằng khẽ cử động một cách bất an, thật lâu sau mới lên tiếng:

-Người không phải tới đây để tra hỏi ta, vậy nói nhiều chuyện như vậy với ta để làm gì?

Tên thủ lĩnh kia không trả lời, mà bỗng dừng móc lấy một tấm hình từ trong ngực ra, ném về phía Trương Hằng. Trương Hằng vội vàng chụp lấy, sau khi nhìn thấy tấm ảnh thì nước mắt tuôn trào, đó là tấm ảnh về cha mẹ hắn, là tấm ảnh chụp chung hắn, cha và mẹ hắn. Nhưng bây giờ mẹ thì đã chết trong tay đám loạn quân, cha thì mất tích, vì thế khi nhìn thấy tấm hình này thì quả khó có thể hình dung được sự thống khổ trong lòng hắn.

Trương Hằng vội vàng hỏi:

-Tấm hình này người lấy được ở đâu? Ta nhớ nó vốn được đặt trong bóp tiền của cha ta mà.

Tên thủ lĩnh gật đầu, nói:

-Đúng thế, ta nghe nói về mục tiêu của tiểu đội người, nên trong ba ngày qua liên vận dụng mối quan hệ của ta tra tìm thử xem, không may là người đàn ông này tựa hồ đã chết trong cơn dịch bệnh ở ba tháng trước, bề ngoài của hắn vốn hơi khác người, hơn nữa trên tay còn có một khẩu súng lục nên thủ hạ của ta còn nhớ khá rõ. Lúc này ta mới lấy tấm ảnh này về giúp người.

Trương Hằng vội vàng cất tấm ảnh đi rồi mới lên tiếng:

-Rất cuộc người muốn ta làm gì, ta nói trước, trong trụ sở ta vốn không hề có địa vị gì cả...Tuy không phải là thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh nhưng tiến cử mấy chục người thì không thành vấn đề, không phải người muốn lên phi thuyền vũ trụ sao?

Tên thủ lĩnh bật ra một tràng cười giễu cợt, khi tiếng cười vừa dứt thì khuôn mặt hắn hiện vẻ dữ tợn, nói:

-Lên phi thuyền vũ trụ sao? Không, nếu như đó là chiếc phi thuyền do ta làm chủ thì ta còn có hứng thú, bất quá nếu như do tên ngụy quân tử kia chỉ huy thì ta dù chết cũng không đi...Ta không cần người làm gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn ở đây làm mồi nhử là được rồi. Theo như tính cách của tên ngụy quân tử kia thì hắn nhất định sẽ phái quân đội tới đây cứu người, người chỉ cần đợi đến lúc đó thôi...

Ta muốn báo thù tiểu đội Hắc Tinh a...

Diêu Nguyên tỉnh dậy từ giấc ngủ say, nhìn qua đồng hồ thì đã chín giờ sáng rồi.

Vào hai giờ sáng ngày hôm qua, Vương Quang Chính đã dẫn toàn bộ đội viên Hắc Tinh còn lại, cùng với năm trăm binh lính tinh nhuệ đi về Trung Quốc. Trang bị của bọn họ ngoài cao từ đạn trong trụ sở, còn có các loại súng và giáp chống đạn hiện đại nhất của nước Mỹ, ngoài ra còn có hệ thống liên lạc qua vệ tinh và khinh khí cầu phản trọng lực trợ giúp. Một chi bộ đội như vậy đủ để bóp nát bất kỳ đám loạn quân nào, cho dù bọn chúng có mấy vạn người đi nữa cũng không thể, điểm này Diêu Nguyên rất tin tưởng.

Nhưng điều làm Diêu Nguyên thật sự lo lắng lại là người vừa xuất hiện trong giấc mộng vừa rồi...Đó là tên phản đồ trong tiểu đội Hắc Tinh, đã bị mình giết chết trong nhiệm vụ ngoài trạm không gian rồi mà, tại sao mình lại đột nhiên mơ thấy hắn đây?

Còn có mấy tháng vừa rồi, mình càng lúc càng cảm giác rõ trạng thái kỳ lạ kia...Tựa hồ tất cả đều do trạm không gian đó mang lại.

-Lão Vương, chờ ta, ta cảm thấy có nguy hiểm, cảm giác bất an này...

Diêu Nguyên im lặng nhìn vào trong chiếc khinh khí cầu mà hắn đang đi, đồng hồ trên vách hiện lên con số chín, chín giờ sáng...Hắn xuất phát muộn hơn đám người Vương Quang Chính nửa tiếng, bây giờ chắc bọn họ đang chiến đấu cùng địch nhân sao?

Không sai, lúc này Vương Quang Chính cùng các đội viên khác trong tiểu đội Hắc Tinh đã phân thành mấy tiểu đội, dẫn theo năm trăm binh lính bắt đầu tiến công căn cứ điểm của đám loạn quân. Trên thực tế, bởi do khinh khí cầu có thiết bị liên lạc với trụ sở mà Ứng cũng đem theo thiết bị liên lạc này trên người, vì thế nên trụ sở mới biết được tin tức Trương Hằng cùng Ứng đã gặp bất trắc, phái ra đám người Vương Quang Chính tiếp cứu nhanh đến vậy.

Về phần chỗ ở của đám loạn quân này thì Vương Quang Chính chỉ cần sử dụng vệ tinh dò tìm một lát là ra, mặc dù thế giới diễn ra bạo loạn, nhưng các bạo dân này cũng không thể nào bay ra ngoài không gian để phá hủy các vệ tinh chứ? Vì thế nên các vệ tinh vẫn còn có thể sử dụng, đặc biệt trong phi thuyền đã có sẵn mười mấy vệ tinh nhân tạo, cho nên chỉ trong thời gian ngắn Vương Quang Chính đã tìm được nơi đóng quân của đám loạn quân kia, đó là một tòa nhà lớn ở trong thành thị, kế bên sở cảnh sát.

Đám loạn quân này tổng cộng có khoảng ba nghìn người, dĩ nhiên, trong đó số người có vũ khí đích thực trong tay chỉ khoảng bảy, tám trăm người, thậm chí là còn ít hơn nữa. Còn lại đều là đám lưu manh, du côn và các người dân bình thường. Đại đa số đều chỉ có mã tấu, gậy gộc,...thoạt nhìn cứ như là một đám côn đồ.

Vương Quang Chính cũng không chậm trễ, dù sao thời gian vốn không hề đợi con người, hơn nữa có trời mới biết Trương Hằng còn sống hay không, bọn họ cần phải tấn công ngay lập tức, giải cứu con tin!

-Tấn công! Tấn công! Tấn công! Các tiểu đội bắt đầu tấn công mục tiêu theo chiến lược của mình. Các sĩ quan cấp úy thực hiện nhiệm vụ chỉ

huy tiểu đội của mình, bắt đầu tấn công!

Vương Quang Chính ra lệnh bằng tiếng Trung theo thói quen, bởi vậy sau khi nói ra liền cảm thấy dường như có gì không ổn lắm. Quả nhiên khi nhìn lại, thấy đại đa số binh lính ngỡ ngàng nhìn mình thì đành bất đắc dĩ lặp lại mệnh lệnh một lần nữa bằng tiếng Anh.

Rất nhanh, tổng cộng mười bốn chiếc khinh khí cầu liền xông thẳng đến tòa nhà cao tầng, năm khẩu pháo trên mỗi chiếc khinh khí cầu điên cuồng nhả đạn, các tên lính bạo loạn đang canh gác bên ngoài lập tức bị bắn tan xác, thân thể bị xé thành mảnh nhỏ. Ngay lập tức, tiếng còi báo động vang lên in ỏi khắp tòa nhà.

Vương Quang Chính ngẩng đầu nhìn lên trời, trên sân thượng của tòa nhà cao tầng đã có một chiếc khinh khí cầu đáp xuống. Đó là tiểu đội do Lý Hải Vân chỉ huy, chịu trách nhiệm đột kích từ bên trong tòa nhà. Thấy thế, Vương Quang Chính cũng không dám chần chừ, lập tức kiểm tra vũ khí cùng giáp chống đạn của mình lần cuối.

Tiếp theo, khi khinh khí cầu vừa hạ xuống mặt đất, hắn đã chỉ huy cả đội chia thành mấy hướng đồng loạt tấn công vào trong tòa nhà cao tầng...

-Ha ha ha...Quả nhiên đã tới rồi!

Ở tòa nhà kế bên, tên thủ lĩnh đang nhìn vào hệ thống giám thị trên tường, đó là hệ thống điều khiển toàn bộ camera bên ngoài. Hắn bình thản nhìn đội ngũ do Vương Quang Chính chỉ huy, đang sử dụng lựu đạn khói cùng lựu đạn thường mở đường tiến tới gần tòa nhà, với ưu thế tuyệt đối về vũ khí, hơn nữa tất cả đều là những binh lính tinh nhuệ nhất. So ra thì các tên loạn binh không đáng được coi là quân nhân kia, và một đám bạo dân hỗn loạn còn lại thì đội ngũ do Vương Quang Chính chỉ huy quả thực áp đảo. Dễ dàng đột kích thẳng vào trong tòa nhà, rất nhanh sau đó đã quét sạch kẻ thù ở mấy tầng dưới cùng và đánh chiếm lên trên.

Ánh mắt tên thủ lĩnh oán hận nhìn vào màn ảnh, dữ tợn cười nói:

-Người biết không? Ta vốn là gián điệp của cấp trên nằm vùng ở tiểu đội Hắc Tinh, nhưng loại chuyện như thế thật ra cũng khá bình thường. Diêu Nguyên trước khi thành đội trưởng Hắc Tinh thì cũng phải trải qua mấy năm nằm vùng rồi, tiểu đội làm gì thì cấp trên đều biết cả, chuyện này tính ra thì có lợi với cả hai bên, không có sự nghi kỵ thì cấp trên mới có thể trang bị cho tiểu đội Hắc Tinh càng nhiều như về phúc lợi, vũ khí, các mặt khác....Đây là một chuyện tốt, tất cả mọi người đều có thể yên tâm về nhau...Nhưng tên Diêu Nguyên chó chết đó, không những không biết ơn ta vì đã giúp tiểu đội Hắc Tinh, ngược lại còn dám ám toán ta, âm mưu giết hại ta trên trạm không gian!

Hắn không lẽ không nghĩ tới, ta cũng có người thân, nếu như không phải bị ép buộc thì ai nguyện ý trở thành gián điệp nằm vùng chứ? Nhưng hắn không hề bỏ qua mà vẫn ép ta đến tuyệt cảnh, nếu như không phải ta gặp may, tìm được đường sống trong cỏi chết thì không chừng đã biến thành cái xác khô ngoài không gian rồi, nhưng người nhà của ta thì không may mắn như vậy, bởi vì cái chết của ta, bởi vì nguyên nhân chính trị khốn kiếp mà cấp trên không thể nào thừa nhận ta là điệp viên do họ an bài, họ chỉ biết nói ta là gián điệp do nước ngoài phái tới, vân vân...Người nhà của ta đều đã chết, tất cả đều do các tên chính khách hèn hạ kia!

Khuôn mặt của tên thủ lĩnh đỏ bừng, hắn lớn tiếng gầm thét một hồi, thật lâu sau mới nở một nụ cười, nói:

-Diêu Nguyên chỉ là một tên ngụy quân tử, tự cho rằng luôn đặt bạn bè và chiến hữu lên trên hết, luôn quên mình cứu sống bọn họ! Được rồi, vậy thì hôm nay ta sẽ giết sạch đồng bạn của hắn, ta muốn xem thử, hắn liệu có thể bỏ qua cơ hội thoát ra ngoài vũ trụ mà đến đây để truy sát ta hay không, ha ha ha ha ha...

Tên thủ lĩnh cất tiếng cười to, sau đó lấy ra một bộ điều khiển từ trong ngực, nhìn về khuôn mặt hoảng sợ của Trương Hằng, thì thào nói:

-Biết đây là cái gì không? Đó là bộ kích hoạt số thuốc nổ mà ta thu thập được suốt mấy tháng qua, chỉ cần ấn nhẹ vào một cái thì tòa nhà kia sẽ sụp đổ không còn sót lại thứ gì nữa, ha ha ha...Bây giờ vẫn chưa được, vẫn còn mấy tiểu đội ở bên ngoài tòa nhà, khi bọn chúng tiến vào trong tòa nhà thì...

Trương Hằng tuyệt vọng nhìn về màn hình, đội ngũ của Vương Quang Chính đang không ngừng tiến vào trong tòa nhà, càng lúc càng nhiều, thời gian càng trôi qua thì bọn Vương Quang Chính đã quét sạch kẻ địch ở phân nửa tòa nhà, dần dần, tất cả mọi người đều đã tiến vào trong...

Tên thủ lĩnh điên cuồng cười lớn, ngón tay của hắn đã dần dần ấn vào chiếc nút trên bộ điều khiển, nhưng vào lúc này, ở cánh cửa sổ phía sau Trương Hằng đột nhiên hiện ra một bóng đen càng lúc càng lớn, tiếp theo bóng đen đá mạnh vào cửa kính, tiếng kính vỡ vang lên thì cả người bóng đen đã nhảy vào trong phòng. Khi vừa chạm đất thì bóng đen đã nhanh chóng rút súng ra bắn về phía tên thủ lĩnh, nhưng phản xạ của tên thủ lĩnh cũng không chậm. Cả người hắn ngã sát về sau, vừa vặn tránh thoát được viên đạn bay tới, tiếp đó hắn theo đà lộn ngược lại, trong lúc xoay tròn đã rút ra một khẩu súng bắn ngược về phía bóng đen.

-Diêu Nguyên! Người còn dám tới đây gặp ta sao?

-Lăng Ba Đào! Quả nhiên là người, người vẫn chưa chết ngoài không gian sao?

-Lão Tử đâu chỉ muốn gặp người! Lão tử muốn giết người!

Song phương đều rống lên, mà trong lúc đó cả hai người đều đồng loạt dùng các động tác né đạn mà Trương Hằng có mơ cũng không tưởng tượng

ra, trong lúc né đạn vẫn không ngừng bắn về phía đối phương...Cứ như bọn họ biết rõ viên đạn sẽ bắn về đâu vậy!

Tức khắc, cả gian phòng tràn ngập mưa bom bão đạn!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Tân Nhân Loại!

Diêu Nguyên rõ ràng cảm giác được, tốc độ di chuyển của hắn thật ra không có nhanh như vậy, trên thực tế nhiều nhất hắn chỉ nhanh hơn bộ đội đặc chủng cấp một một chút thôi, không có vượt quá xa như Trương Hằng tưởng tượng.

Nhưng hiện giờ hắn có thể né tránh được viên đạn, nguyên nhân không phải do tốc độ của hắn quá nhanh hay hắn có năng lực phản ứng siêu cường, thực ra hắn không cách nào thấy rõ quỹ đạo di chuyển của viên đạn, cho dù tốc độ phản ứng thần kinh của hắn có tăng lên một chút nhưng cũng chưa đạt tới trình độ khoa trương như thế.

Hắn sở dĩ có thể tránh né được viên đạn là do hắn cảm nhận được “sát ý”, đó chính là sát khí tỏa ra từ mỗi viên đạn bắn ra, nhờ đó hắn có thể cảm giác được đối phương đang nhắm bắn vào đâu, thậm chí hắn còn có dự cảm có thể đoán trước được những cử động mà thân thể sẽ thực hiện trong vài giây tới, từ đó có những cách né tránh tốt nhất.

Bên cạnh đó, hắn cũng có cảm giác mơ hồ về địa điểm mà đối phương sẽ né tránh, từ đó mà tiến hành công kích. Đây là một cảm giác rất tự nhiên như là bản năng vậy, không hề có bất kỳ căn cứ chứng thực nào, nhưng bởi vì nó quá mãnh liệt nên hắn mới thực hiện theo, không ngờ kết quả nó mang lại thật quá sức tưởng tượng của hắn. Hắn quả thật đã tránh né được đường đạn, hơn nữa còn có thể đoán chính xác được động tác né tránh của đối phương.

Nhưng tên thủ lĩnh Lăng Ba Đào kia dường như cũng có được năng lực giống với Diêu Nguyên, không ngừng né tránh đường đạn trên không, đồng thời khóa chặt động tác né tránh của Diêu Nguyên mà bắn liên tục.

Hai người vừa né tránh vừa bắn lẫn nhau, chỉ trong chớp mắt ngăn ngui thì khẩu súng lục trong tay họ đã hết đạn. Hai người dường như biết được mình đã hết đạn, căn bản không hề lãng phí sức lực tiếp tục bóp cò súng mà đồng loạt quăng súng đi, khễ đập mạnh trên mặt đất lao về phía đối phương. Chỉ nghe thanh âm phanh phanh vang lên, nó lớn đến nỗi khiến cho lỗ tai Trương Hằng đau nhức.

Cho đến lúc này, sự chênh lệch giữa hai người mới được thể hiện, mặc dù Trương Hằng không thể nhìn ra nhưng hai người trong cuộc đấu thì lại biết khá rõ. Ở phương diện cận chiến thì Diêu Nguyên rõ ràng mạnh hơn Lăng Ba Đào không ít, chỉ trong mấy hiệp giao thủ ngăn ngui thì cả hai đều có cảm giác được, Lăng Ba Đào thất thủ chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

-Sát nhân quyền của người càng ngày càng lợi hại a! Bất quá đáng tiếc...

Lăng Ba Đào dùng hết toàn lực đỡ mấy quyền, trong đó một quyền đã đánh trúng bả vai hăn, mặc cho hăn có thể cảm nhận được sát ý của quyền đó nhưng vô luận thế nào cũng không thể tránh được. Nhưng trong lúc bị đánh trúng đó hăn lại cười to nói.

Tiếp theo, hăn mượn lực từ quyền đó lộn về phía sau, khi hăn vừa bay ngược về sau thì cánh cửa phòng đã bị đá bay ra, mấy tên lính canh gác bên ngoài xông thẳng vào trong. Các binh lính này rõ ràng đã trải qua sự huấn luyện nghiêm chỉnh, vừa tiến vào đã muốn dùng súng càn quét cả phòng, nhưng bọn chúng tuy nhanh thì Diêu Nguyên còn nhanh hơn. Từ lúc bọn chúng đá văng cánh cửa ra thì Diêu Nguyên đã đập mạnh trên mặt đất lao thẳng tới, bởi vì sức bật quá lớn cho nên cả thân thể hăn giống như đang lao về trước.

Cho nên khi các tên lính vừa giơ khẩu súng bán tự động lên thì Diêu Nguyên đã xông tới trước mặt một tên lính rồi, bọn chúng còn chưa kịp bóp cò thì với tốc độ như sấm giập, một tiếng ba ba giòn tan vang lên, Diêu Nguyên đầu tiên đánh ra một quyền vào bụng tên lính đầu tiên, sau đó khé lướt qua bên người hắn dùng khuỷu tay bổ thẳng vào xương sống tên đó. Thanh âm vang lên vừa rồi chính là thanh âm xương sống gãy lìa.

Quá trình này thậm chí không đến một nháy mắt, nhiều nhất chỉ có thể coi như một sát na, khi hình ảnh lưu trong võng mạc của bọn người đó còn chưa kịp biến mất thì sự việc đã hoàn thành, lúc này bọn chúng vẫn còn đang giơ tay muốn bóp cò.

Nhưng chỉ một giây sau đó Diêu Nguyên đã nhắc bổng tên lính bị gãy xương sống kia, chặn ngang người mình trước các nòng súng. Một tràng tiếng súng càn quét vang lên, lúc này tên lính mà Diêu Nguyên dùng để che chắn trước người vẫn không ngừng co giập. Một hai giây sau, các tên lính kinh ngạc dừng lại, bởi vì vật che chắn trước mắt họ không ngờ lại là một thi thể, cứ như một đoạn cắt ghép trong phim ảnh, khi hình ảnh một người lóe lên bất chợt thì theo bản năng, bình thường mọi người sẽ dừng lại tất cả động tác đang thực hiện.

Tiếc là các tên lính này là người bình thường, mà thứ bọn chúng đang đối mặt lại không phải là người bình thường. Diêu Nguyên khi đang núp phía sau thi thể thì bỗng dưng cảm nhận được sát ý ở phía trước biến mất, hắn không hề do dự bỏ lại thi thể lao tới trước, xông thẳng vào giữa đám người...

Kết quả căn bản không cần nhiều lời, kỹ thuật cận chiến mà Diêu Nguyên sử dụng không phải là Quân Thể Quyền mà binh lính Trung Quốc được học, cũng không phải là Cầm Nã Thủ của bộ đội đặc chủng, càng không phải là quyền pháp truyền thống của Trung Quốc. Kỹ thuật mà hắn sử dụng do hắn tự nghĩ ra, tổng cộng mất tới tám năm hắn mới hoàn chỉnh được bộ quyền pháp này, trong đó các động tác đều là những chiêu thức

hợp nhất với hãn, lợi dụng chiều dài cánh tay và chân làm sao để tung đòn sát thủ một cách nhanh nhất. Mà bộ quyền pháp này được hãn đặt tên là Sát Nhân Quyền, có chút tương tự với Tiệt Quyền Đạo, đều là loại quyền pháp nghiên cứu làm cách nào để giết người một cách nhanh nhất.

Khi hãn xông vào giữa đám người, thì một chưởng đánh ra đã đập nát cổ họng một tên lính, tiếp đó là một cước đá thẳng vào huyệt thái dương của một tên lính khác, thân thể của hãn thì mượn lực xoay tròn trên không, đồng thời đá ra một cước vào cổ họng của tên lính cuối cùng. Đến đây, thì toàn bộ các tên lính vọt vào trong phòng đã bị giải quyết xong.

Nhưng Diêu Nguyên xoay tròn trên không vốn không phải vì mục đích giết tên lính cuối cùng, thực ra chỉ cần cho hãn một nháy mắt thì đã có thể dễ dàng giết chết được tên lính kia. Hãn sở dĩ thực hiện động tác xoay tròn là bởi vì tên thủ lĩnh kia đã phóng phi đao liên tiếp về hãn, tuy hãn đã giơ chân đá bay các phi đao nhưng dù sao cũng do bất đắc dĩ. Bởi tuy hãn đã cảm nhận được sát ý nhưng không cách nào né tránh, vì thế chỉ đành dùng động tác xoay tròn để đá bay các phi đao phóng tới.

Phản ứng của hãn tuy mau, nhưng dù sao tốc độ phản ứng của thân thể không thể bắt kịp được với dự cảm, hơn nữa tốc độ đá ra cũng cũng không nhanh bằng tốc độ ném phi đao, đặc biệt là khi phi đao đã được phóng ra thì mới bắt đầu tránh né. Cho nên kết quả cuối cùng không tốt lắm, khi hãn kết thúc động tác xoay tròn trên không thì đã bị hai thanh phi đao cắm phải. Trong đó đã có một thanh phi đao cắm vào bên trái bụng. Bất quá, cũng do động tác xoay tròn của hãn nên thanh phi đao này chỉ đâm chéo vào trong người, không hề tổn thương tới nội tạng.

Nhưng...một thanh khác lại đâm trúng vào vai phải, đây mới chính là điểm trí mạng.

Cao thủ khi chiến đấu với nhau thì chỉ cần một điểm chênh lệch rất nhỏ thôi cũng sẽ biến thành nhược điểm trí mạng. Tên Lăng Ba Đào kia lúc

này cất tiếng cười to, tấn công thẳng về hướng Diêu Nguyên. Các chiêu đánh ra đều là sát chiêu, nếu người bình thường gặp phải các đòn như vậy thì không chết cũng bị thương.

Thấy tình hình như vậy thì thâm tâm của Trương Hằng càng lúc càng lo lắng, hần hiếu, một khi Diêu Nguyên chết thì hần nhất định cũng không sống được, bởi vì hần chỉ là một mồi câu để hấp dẫn tiểu đội Hắc Tinh, nếu như cá lớn đã mắc bẫy thì cần gì đến cái mồi nhỏ nhoi như hần nữa?

Huống chi qua bốn tháng tiếp xúc, hần đã vô cùng bội phục Diêu Nguyên, nhờ có hần mà chính phủ cuối cùng trên Địa Cầu mới có thể lực như bây giờ, hơn nữa trong việc cứu vớt mười mấy vạn người thì công đầu phải kể đến Diêu Nguyên. Mà huống chi chỉ có tiểu đội Hắc Tinh mới biết được mật mã khổng chế phi thuyền, nếu như Diêu Nguyên chết, tiểu đội Hắc Tinh cũng chết sạch trong tòa nhà cao tầng kia, thì kết quả của mười mấy vạn người trong trụ sở không cần nghĩ cũng biết...

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại hoàn toàn khác xa những gì Trương Hằng tưởng tượng, hần chỉ thấy được một chân của Diêu Nguyên khẽ chạm nhẹ vào một cánh tay của tên lính trên mặt đất. Ngay lập tức tiếng súng vang lên, thì ra một cước vừa rồi của Diêu Nguyên đã đè lên ngón tay bóp cò của thi thể này, mà họng súng thi thể đó đang cầm lại vừa vịn nhằm về phía Lăng Ba Đào đang lao tới!

Lăng Ba Đào mặc dù cũng cảm thấy sát ý hướng về hần, nhưng tình huống lúc này của hần giống hệt với Diêu Nguyên lúc trước, có thể dự cảm được nhưng thân thể lại không phản xạ kịp, hơn nữa do tốc độ súng bắn cùng tốc độ hần lao tới quá nhanh nên không thể nào tránh khỏi, hần chỉ có thể cố gắng né tránh những chỗ nhược nhưng khi loạt súng kết thúc thì cả nửa bụng dưới của hần đã thủng lỗ chỗ, thương tích như thế đã vô phương cứu chữa rồi.

Lăng Ba Đào bị văng ngược về sau, vẻ mặt của hắn có chút khác lạ, không hề có những cảm xúc như sợ hãi hay bị thương gì đó, ngược lại cứ như được giải thoát....Hắn thở mạnh mấy hơi, lúc này mới cất thanh âm khàn khàn hỏi:

-Diêu Nguyên, người cố ý để phi đao đánh trúng sao? Chỉ vì có thể dụ ta lao tới sao?

Diêu Nguyên lắc đầu, ánh mắt bình thản của hắn nhìn về khuôn mặt Lăng Ba Đào, nói:

-Không, lúc đó quả thật ta không thể né hết được. Bất quá khi rơi xuống đất, ta đột nhiên cảm giác được có thể dùng biện pháp này để hạ người, đây là một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Lăng Ba Đào khẽ sửng sốt, hồi lâu sau mới phá lên cười ha ha, nói:

-Xem ra trời cũng muốn diệt ta, lúc còn ở tiểu đội trước kia, người luôn vượt trội hơn ta về mọi mặt, vô luận về mưu kế, đảm lược hay khả năng hiệu triệu mọi người, tên ngụy quân tử người luôn thắng thế, thật không cam lòng, ngay cả năng lực này người cũng hơn hẳn ta...Người chắc cũng cảm nhận được năng lực này sao? Lúc ở Địa Cầu thì có thể ta và người không cảm thấy gì. Nhưng lúc ở trạm không gian thì hoàn toàn khác hẳn, cái cảm giác cô độc tịch mịch phát ra từ tâm linh đó, ngoài ra còn có cảm giác bất an, áp lực đè nặng...Lúc ấy, ta đã trải qua tất cả những thứ đó rồi mới có thể có được năng lực này...

Người hắn sẽ sớm rời khỏi đây đi vào vũ trụ sao, ta đoán năng lực này có thể sinh ra do việc loài người tiến vào vũ trụ, là năng lực bảo hộ chúng ta trong vũ trụ vô biên vô tận...Xem ra chúng ta đều đã tiến hóa thành tân nhân loại rồi...Nhưng bây giờ chỉ còn một người là người thôi...

Lan nhi, ta đến với nàng đây...

Thanh âm Lăng Ba Đào càng lúc càng yếu, tiếp đó là tắt hẳn, nhắm mắt xuôi tay trên nền đất lạnh giá.

Diêu Nguyên lặng lẽ nhìn hẳn, thật lâu thật lâu sau mới tiến đến bên người hẳn, lấy ra một huy chương thân phận đặt vào trong ngực, sau đó mới nhìn về phía Trương Hằng nói:

-Người còn có thể di chuyển không?

Lúc này Trương Hằng mới khôi phục lại tinh thần, mạnh mẽ nhảy lên nói:

-Không thành vấn đề, ta hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng mau lên, phải báo cho bọn Vương Quang Chính biết, tòa nhà bọn họ tiến vào có đặt bom.

Diêu Nguyên giật mình, nhưng sau khi thấy thiết bị kích nổ đã bể tan tành trong góc phòng thì mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

-Không cần lo lắng, không có thiết bị kích nổ thì bom không dễ phát nổ đâu. Lăng Ba Đào là thành viên tinh nhuệ trong bộ đội đặc chủng, hẳn không thể nào sơ suất đặt bom tại những nơi dễ thấy hay những nơi dễ bị đạn bắn trúng đâu...Đứng lên đi, vào lúc sáu giờ chiều thì phi thuyền sẽ khởi hành rời khỏi Địa Cầu, người đã tìm được phụ thân chưa?

Thần sắc Trương Hằng buồn bã, cả hốc mắt đã ươn ướt, lắc đầu nói:

-Phụ thân ta đã chết...

Diêu Nguyên thở dài, vỗ vỗ vào bả vai Trương Hằng, nói:

-Có nén bi thương...Đi thôi, người sống thì vẫn phải sống tiếp. Trước tiên hội họp với đám lão vương, rồi sau đó lập tức ngồi khinh khí cầu trở về phi thuyền.

Trương Hằng vừa muốn đáp ứng, thì bỗng nhiên giật mình, lớn tiếng nói:

-Chờ một chút, Diêu Nguyên, ta cầu xin ngài...Ở trong cục cảnh sát này còn có rất nhiều cô gái bị các tên loạn quân kia giam giữ, số phận các nàng quả thật vô cùng thâm thảm, xin hãy cứu các nàng, số lượng bọn họ không nhiều lắm, chỉ hơn một trăm người thôi, có thể cho các nàng cùng lên phi thuyền không? Khi ta bị giam giữ thì trong ba ngày qua, có ba nữ tử đã thay phiên giúp đỡ ta, cung cấp nước uống cho ta, đắp thuốc cho ta, băng bó cho ta. Một nàng tên là Bạch Ngưng Tuyết, một nàng tên là La Miêu, còn nàng cuối cùng ta không biết họ, chỉ biết tên nàng là Ba Lệ. Ba nàng này đã chiếu cố ta rất nhiều, ta xin ngài! Ta nguyện ý dùng cấp bậc sĩ quan của ta để đổi lấy việc cho phép các nàng lên phi thuyền.

Diêu Nguyên chăm chú nhìn Trương Hằng, thật lâu sau mới xoay người ra cửa, vừa đi vừa nói:

-Ta hi vọng đây là lần cuối cùng nghe thấy việc người dùng cấp bậc để đánh đổi một thứ! Người đã là quân nhân rồi, thì chết cũng là quân nhân! Nhưng người đã dám đánh cược cả mạng sống cho các nàng! Quả thật ta đã không nhìn lầm người...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Màu Lam Thân Thương.Tạm Biệt, Cố Hương!

Trương Hằng nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, nhưng còn chưa kịp nói lời cảm ơn thì Diêu Nguyên đã xông vào trong đồn cảnh sát, bắt đầu càn quét các loạn quân trong đồn. Nên Trương Hằng chỉ đành hốt hải chạy xuống hầm ngầm của cục cảnh sát.

Chạy không bao lâu thì hắn đã tới nơi. Ở đó, hắn thấy được mấy cô gái trẻ tuổi đang làm nhiệm vụ canh gác, khuôn mặt ai cũng lộ vẻ tiều tụy, tay thì trống trơn không có lấy một tắc sắt, quần áo thì rách nát tơi tả. Thay vì nói các cô gái trẻ tuổi này là thủ vệ, thì không bằng nói ra là đây những người có “trách nhiệm” hầu hạ các tên loạn quân hôm nay thì đúng hơn. Cũng phải nói thêm rằng, hơn một trăm cô gái bị giam giữ ở đây đều là những cô gái trẻ đẹp, tùy tiện chọn lấy một cô đều là những hoa khôi học đường, người đẹp công sở, siêu mẫu lúc trước,... (Hèn gì ku này mới tích cực đi cứu như vậy =)))

Khi các nàng thấy Trương Hằng thì ai ai cũng ngạc nhiên, các nàng dĩ nhiên biết Trương Hằng bởi khi hắn bị trúng đạn thì trong ba ngày sau vốn được an bài ở trong đây. Hơn nữa còn cho ba cô gái chăm sóc hắn, cho nên các cô gái bị giam ở đây đều gặp qua hắn, nguyên nhân là vì ai cũng đều tò mò vì sao một người đàn ông như hắn lại bị nhốt tại tầng hầm này.

Nhưng lúc này Trương Hằng lại đến một lần nữa, mà bên ngoài lại vang lên tiếng súng, cho nên trong lòng các cô gái này nảy sinh ra một loại dự cảm, cả người khẽ run rẩy hi vọng nhìn về phía Trương Hằng.

Trương Hằng cũng không làm cho các nàng thất vọng, khi vừa gặp phải mọi người đã rống lớn:

-Có quân đội chính quy tới giải cứu cho mọi người! Tất cả nhanh chóng thu thập vật dụng tư trang của mình ngay, không mang theo nhiều đồ quá, chỉ mang một ít vật trọng yếu như nhẫn, đồng hồ kỷ niệm thôi, nhanh tay lên, quân đội chỉ chờ mọi người mười phút thôi, sau thời gian đó thì sẽ lập tức rời khỏi, nhanh tay lên nào, a, nhớ báo cho tất cả cùng biết!

Mấy cô gái sau một hồi ngần người thì lập tức hoan hô, nhanh chóng chạy vào bên trong, vừa đi vừa gọi lẫn nhau. Bởi các nàng đã bị giam ở đây mấy tháng trời, cho nên ít nhất cũng có vài bạn bè quen thuộc, vì vậy khi biết được tin liền lập tức chạy vào thông báo cho bạn bè. Kết quả là trong hành lang xuất hiện càng lúc càng nhiều cô gái, thậm chí một số người không chờ được đã sớm chạy ra ngoài.

Trương Hằng không có theo các cô gái rời đi, bởi dù sao thân phận của hắn và họ khác nhau. Có thể mười phút sau các nàng không tới kịp thì Diêu Nguyên sẽ quyết định bỏ rơi họ, nhưng nếu Trương Hằng không tới, thì Diêu Nguyên nhất định sẽ đợi hắn. Trải qua biến cố này, Trương Hằng lại càng hiểu thêm về tính cách của Diêu Nguyên, cho nên hắn không hề lo lắng việc mình có tới trễ hay không...Chỉ cần không chậm quá mức tới mấy chục phút là được.

Hắn chạy thẳng vào trong hành lang, thấy được rất nhiều mỹ nữ quần áo sặc sỡ, thậm chí có người trần truồng thay đồ, lựa lấy những bộ đồ đẹp nhất, còn hoàn chỉnh nhất của mình mặc vào. Trương Hằng chỉ kịp nhìn thoáng qua rồi vội vã chạy tới gian phòng nơi hắn bị nhốt lúc trước. Quả nhiên, đã thấy được ba cô gái đang ở trong đó.

Trong đó có một cô gái da trắng như tuyết, có mái tóc màu vàng kim đang ôm lấy một cô bé chừng mười lăm, mười sáu tuổi đang không ngừng run rẩy. Cô bé này có một sợi tóc dài đen nhánh như mực, khuôn mặt vô

cùng ngây thơ xen lẫn nét tinh nghịch, nhìn qua cứ như là một con mèo nhỏ nhất gan vậy.

Về phần cô gái còn lại thì ngồi nơi xa xa, đang thẩn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, thậm chí khi Trương Hằng chạy vào thì nàng cũng không hề quay đầu lại, cứ như không hề hay biết tất cả những chuyện xảy ra xung quanh vậy.

Trương Hằng cũng thấy điều đó nhưng không hề trách cứ, qua ba ngày tiếp xúc thì hẳn cũng coi như quen biết cả ba nàng. Cô gái xinh đẹp có làn da trắng như tuyết kia tên là Bạch Ngưng Tuyết, còn cô bé nhất gan như một con mèo nhỏ kia thì gọi là La Miêu Miêu, các nàng tựa hồ là tỷ muội từ lúc trước khi phát sinh bạo loạn, Bạch Ngưng Tuyết luôn lấy thân phận tỷ tỷ của mình để bảo vệ La Miêu Miêu.

Về phần cô gái còn lại thì tên là Ba Lệ, biểu hiện của nàng có chút kỳ quái, không hề thích nói chuyện mà chỉ thích ngồi đọc sách một mình, thích ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ mà không hề động đậy gì cả, cứ như là một cô gái ngớ ngẩn vậy.

Trương Hằng đi vào giữa phòng, sau khi xác nhận cả ba đều an toàn thì lớn tiếng kêu lên:

-Mọi người nhanh chóng đi theo ta, loạn quân đã bị tiêu diệt rồi, là do quân đội chính quy làm. Bọn họ cho chúng ta thời gian mười phút, nhanh lên nào, các người có thể cùng nhau rời khỏi nơi này rồi!

Khuôn mặt của Bạch Ngưng Tuyết cùng La Miêu Miêu hiện lên vẻ kinh hãi, sau khi liếc nhìn lẫn nhau thì lớn tiếng hoan hô. Hai người liền bắt đầu chạy tới góc phòng bắt đầu thu dọn các thứ lặt vặt, nhưng Trương Hằng sau có thể chờ các nàng làm đủ thứ như vậy, lập tức kéo hai người lại rồi lên:

-Còn thu thập các thứ này làm gì? Đây chính là ngòi khinh khí cầu rồi đi a, tải trọng có hạn, hơn nữa thời gian chỉ có mười phút thôi! Hai cô còn không mau lên! Ba Lệ, nàng cũng mau lên một chút! Nhanh nhanh, chỉ đem theo vật kỷ niệm cực kỳ quan trọng thôi, còn lại mọi thứ đều bỏ lại!

Bạch Ngưng Tuyết cùng La Miêu Miêu đều hiện lên vẻ mặt không đành lòng, nhưng cuối cùng thì Bạch Ngưng Tuyết vẫn tìm kiếm trong hành lý của hai người, lấy ra ví tiền cùng mấy tấm hình, những thứ phụ tùng,...rồi không nói gì thêm, lập tức kéo La Miêu Miêu chạy ra ngoài. Về phần Ba Lệ thì vẫn giữ bộ dáng an tĩnh thoát tục, không vướng sự đời (Sorry, cái này khó dịch quá nên mình chế đại, mong bà con thông cảm). Nàng không hề tìm kiếm cái gì mà đi thẳng ra ngoài cửa.

Trương Hằng khẽ sững sốt, vội nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Ba Lệ, nói:

-Nàng không có vật kỷ niệm gì sao? Yên tâm đi, trong mười phút vẫn còn tới bảy tám phút nữa mà, vẫn đủ cho nàng tìm kiếm.

Ba Lệ khẽ liếc qua Trương Hằng, rồi lắc đầu nói:

-Không, không có vật gì cả...Đã không còn gì là kỷ niệm nữa rồi.

Nói xong, nàng khẽ đẩy cánh tay Trương Hằng ra, rồi đi thẳng ra ngoài, xen lẫn vào trong dòng người tấp nập.

Lúc này bên ngoài cục cảnh sát, Diêu Nguyên đang ngồi trên bậc thang không ngừng thở dốc, hắn đã dọn sạch tất cả loạn quân trong đây. Chỉ cần trạng thái kỳ lạ mà Lăng Ba Đào gọi là tân nhân loại này thì hắn đã dư sức dọn sạch cả nơi này mà không hề sút mẻ gì. Nhưng sau đó thì thân thể hắn vô cùng mệt mỏi, khiến cho hắn hận không thể nằm xuống đất ngủ một giấc cho đã. Cảm giác mệt mỏi này quả thật quá mãnh liệt, ngay cả mí mắt hắn cũng rung lên, phảng phất như đeo nặng nghìn cân vậy.

Nhưng dù gì thì hãn vẫn là binh lính đặc chủng tinh nhuệ nhất, ý chí của Diêu Nguyên vượt xa người thường, gắt gao chống chọi với cơn mệt này, cứ như vậy mà ngồi điều tức trên cầu thang. Mà cách đó không xa, chiếc khinh khí cầu mà hãn ngồi trước đây đã hạ xuống, từ bên trong chạy ra hơn hai mươi binh lính vũ trang hoàn hảo. Tất cả đến trước mặt hãn, thực hiện động tác nghiêm chào, một người trong đó rống to:

-Thiếu tá! Tiểu đội thứ hai mươi một đã tập hợp xong!

Diêu Nguyên cố gắng cường lại cơn mệt, đứng lên nói:

-Lập tức liên lạc thượng úy Vương Quang Chính ở tòa nhà bên cạnh, để cho hãn chỉ huy mọi người rời khỏi đó. Con tin đã giải cứu thành công, hơn nữa báo cho hãn nghĩ biện pháp để mang theo hơn một trăm cô gái bị bắt làm tù binh ở đây. Nhớ tiến hành sàng lọc các nàng kỹ càng...Nếu có thể qua được vòng kiểm tra thì cho phép các nàng lên phi thuyền, nhưng phải hỏi rõ họ tên cùng trình độ học vấn, vân vân...Đồng thời chuyển giao quyền chỉ huy ở đây cho thượng úy Vương Quang Chính, hiện tại hãn sẽ trở thành chỉ huy tạm thời.

Đội trưởng kia lập tức giơ tay chào, nói:

-Rõ, thưa trưởng quan, nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh!

Đang lúc nói chuyện thì trừ một quân y chạy tới bên Diêu Nguyên, các binh lính còn lại thì phân ra làm hai tổ, một tổ xông vào cục cảnh sát...tổ còn lại thì đi tới tòa nhà cao tầng kế bên.

Khi thấy được như thế thì trong lòng Diêu Nguyên như được nhấc xuống gánh nặng, rốt cuộc không thể chống lại cơn mệt, cả người ngã gục xuống đất chìm vào giấc ngủ.

Khi Diêu Nguyên tỉnh lại thì hãn đã nằm trên một chiếc giường đơn giản, đập vào mắt là lớp vỏ của khinh khí cầu, còn ngồi bên cạnh hãn là tất

cả thành viên Hắc Tinh còn lại, kể cả Trương Hằng cũng ở bên cạnh hắn.

Diêu Nguyên ngồi dậy thì phát hiện các chỗ bị phi đao đâm trúng đều đã được băng bó, nhưng cũng không để ý lắm mà lập tức hỏi:

-Thế nào? Đã tiếp nhận các cô gái kia xong chưa?

Khi các thành viên tiểu đội Hắc Tinh xung quanh còn đang vừa mừng vừa sợ nhìn hắn thì Vương Quang Chính đã trả lời:

-Đã thu dụng xong, cũng may là khinh khí cầu có thể chở thêm nhiều người như vậy, thời gian bây giờ là bốn giờ hai mươi phút chiều, chúng ta đã đến nước Mỹ rồi, cách trụ sở ở Tennessee khoảng mười phút phi hành, nhất định sẽ về kịp lúc phi thuyền cất cánh vào khoảng sáu giờ như kế hoạch.

Lúc này Diêu Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, đang khẽ giật giật tay trái để cảm thụ vết thương mà thanh phi đao kia gây cho hắn thì bỗng nhiên Vương Quang Chính hỏi:

-Đúng...là Lăng Ba Đào sao? Khi ta biết ngài đến thì cẩn thận lục soát một hồi ở tòa nhà, phát hiện được rất nhiều thuốc nổ được bí mật đặt ở khắp nơi, cách thức này....là Lăng Ba Đào sao?

Diêu Nguyên hơi trầm mặc, rồi gật gật đầu nói:

-Không sai, là hắn...Nhưng bất quá hắn đã chết rồi.

Wương Quang Chính khẽ thở dài:

-Ân...Ngài không sao chứ? Ngài hôn mê đã bảy giờ rồi, trong lúc đó thì Tiểu Bạch cũng đã khám qua, nhưng không phát hiện ngài có vết thương gì trí mạng cả...

Về vấn đề này thì Diêu Nguyên vốn không hề có ý định giấu diếm, trực tiếp nói ra:

-Đúng là đã có tình huống khác thường xảy ra, lúc trước ta còn cho đó là tình cờ nhưng bây giờ đã có thể xác nhận, tựa hồ thật sự tồn tại một trạng thái như vậy, hay có thể nói là tiến hóa...Chờ lúc phi thuyền ra ngoài không gian, thoát ly khỏi Địa Cầu thì ta sẽ nói cặn kẽ mọi chuyện cho tất cả biết, nếu như chuyện này có thật thì vấn đề mộ lính ở đâu của chúng ta có thể giải quyết được rồi.

Vấn đề mộ lính ở đâu...Đúng rồi, vấn đề mộ lính ở đâu!

Cả phi thuyền có tổng cộng là mười hai vạn người, hơn nữa tất cả đều là những người có thành tựu, có IQ cao, có kỹ năng xuất sắc,...Bọn họ đều là những người ưu tú trong xã hội mà các tên nhà giàu không sao có thể sánh bằng. Nhưng còn thừa lại chỉ có 1500 quân nhân, tỷ lệ này quá thấp.

Diêu Nguyên cũng đã nghĩ tới việc mở rộng bộ đội, bởi dù sao ngoài không gian có nguy hiểm gì thì không ai biết trước cả. Nhưng chắc chắn đó không phải là một nơi hòa bình. Bộ đội chỉ có 1500 người, chết một người là ít đi một người, làm sao mới tốt đây? Không thể nào bắt các nhân viên kỹ thuật ưu tú, các nhà khoa học xuất chúng đi làm lính được. Đó chính là lãng phí!

Về phần tìm kiếm ở thế giới bên ngoài thì...Nói thật, sau khi bạo loạn bắt đầu thì hẳn bỏ ra mấy tháng thời gian, cũng chỉ tìm được 1500 quân nhân này, là những quân nhân trong thời loạn thế vẫn không sa đọa mà cầm súng bảo vệ người khác, cho nên muốn chiêu mộ thêm từ bên ngoài đúng là khó càng thêm khó.

Chẳng qua nếu loài người khi tiến vào vũ trụ, xác xuất tiến hóa thành tân nhân loại là có thật thì vấn đề mộ lính ở đâu sẽ được giải quyết. Một tân nhân loại có thể so sánh với mười, không phải là mười mấy quân nhân

chuyên nghiệp. Nếu số lượng không thể tăng lên thì đề cao chất lượng cũng tốt.

Trên đường phi hành cũng không còn xảy ra cuộc nói chuyện nào nữa, cho tới lúc khinh khí cầu đưa bọn họ tới trụ sở, thông qua một lối đi bí mật mà trực tiếp đến thẳng chỗ sâu nhất dưới trụ sở. Mà bên trong, hơn ba ngàn kỹ thuật viên ưu tú, chín trăm nhà khoa học gia xuất sắc cùng với 1500 quân nhân đều đã lên phi thuyền vũ trụ. Hơn nữa bên trong cũng đã phân chia khu vực xong, định ra nơi ở của nhân viên kỹ thuật, nơi ở của các nhà khoa học gia cùng với nơi ở của các quân nhân và người nhà của bọn họ.

Về phần các quân nhân thì đều đứng xung quanh phi thuyền cảnh giới, tất cả đều vũ trang bởi vũ khí hạng nặng, sử dụng đội hình phòng ngự.

Khi đám người Diêu Nguyên vào tới trong căn cứ thì lập tức ra lệnh mở ra lối đi, khởi động tất cả xe cộ đưa mười hai vạn dân chúng vào, dựa theo quốc tịch, ngôn ngữ mà phân loại, tất cả bắt đầu di chuyển trật tự vào trong phi thuyền.

Tuy thế, quá trình vận chuyển cũng mất hơn một giờ, cũng may là mọi việc đã sớm định trước kế hoạch, hơn nữa phương tiện vận chuyển đều là các xe tải có tải trọng lớn nhất, nếu không có trời mới biết để di dời mười hai vạn người này cần mất biết bao thời gian.

Đây là lần đầu tiên những dân chúng này tận mắt nhìn thấy phi thuyền, mỗi người đều ngẩn người ra nhìn mà thầm cảm thán trong lòng, cũng có người vì tìm được con đường sống thì tỏ ra mừng như điên. Cho nên ở quảng trường xảy ra hỗn loạn một lần nữa, cũng may còn có các quân nhân vũ trang hạng nặng chung quanh, đồng thời không ngừng cử ra các binh lính để duy trì trật tự nên cuộc hỗn loạn nhanh chóng bị dập tắt. Tất cả bắt đầu trật tự di chuyển lên phi thuyền, tổng cộng có hơn mười hai cánh cửa được mở ra, mỗi dân chúng chỉ cần trình ra thẻ từ xác minh của mình thì đã có thể lên được phi thuyền.

Nhưng cứ như vậy, thời gian đã vượt qua lúc sáu giờ, cho đến tận tám giờ thì tất cả mọi người mới chính thức lên phi thuyền.

Nhưng bên trong phi thuyền lại xảy ra hỗn loạn một lần nữa, bởi dù sao các người dân thường thì không có quyền lựa chọn gian phòng cho riêng mình, mà phòng ốc bên trong phi thuyền cũng không đủ để chứa mười hai vạn người. Trước đây Diêu Nguyên đã từng suy nghĩ qua về vấn đề này nhưng quả thật rất khó để phân chia. Nếu như người có chân tài thực học thì còn dễ sắp xếp, tỷ như các nhà khoa học xuất sắc, các học giả ưu tú, còn có các nhân viên kỹ thuật,...Bọn họ có điều kiện sống tốt hơn thì không khiến cho mọi người oán trách, thậm chí có rất nhiều người trong mấy tháng này không ngừng tìm kiếm tư liệu trong thư viện, không ngừng tự học để đạt được trình độ như vậy, cũng có thể coi như đó là một phần thưởng khích lệ tinh thần học tập của mọi người.

Nhưng nếu đều là dân thường, người thì có phòng người thì không có phòng, như thế tất nhiên dẫn đến hỗn loạn.

Cho nên Diêu Nguyên dứt khoát ra quyết định, tất cả dân thường không có phòng thì bắt đầu dựng liều ở các quảng trường trong phi thuyền.

Lúc này, đám người Diêu Nguyên cùng với mấy trăm nhà khoa học, học giả, các nhân viên kỹ thuật cùng với một số quân nhân đang làm nhiệm vụ, tất cả đều tập trung tại vị trí của mình. Còn Diêu Nguyên cùng các đội viên trong tiểu đội Hắc Tinh, bao gồm cả Trương Hằng thì tập trung tại phòng hạm trưởng.

-Ra lệnh mở lối ra bên trên của trụ sở!

-Hạm trưởng ra lệnh, mở lối ra bên trên của trụ sở!

-Mở lối ra bên trên của trụ sở....

Ngay lập tức, tầng kim loại bên trên phi thuyền chậm chạp tách ra, bởi vì đã sớm thử qua nên bước này không hề có trục trặc gì. Một phút sau, cả bầu trời rộng lớn đã hiện ra ở bên trên mọi người, không gian xuất hiện đủ để phi thuyền bay lên.

-Ra lệnh khởi động hệ thống phản trọng lực của phi thuyền, thiết lập thời gian đếm ngược là mười giây!

-Hạ trưởng ra lệnh, khởi động hệ thống phản trọng lực của phi thuyền, thời gian đếm ngược là mười giây!

-Mười, chín, tám, bảy...

Trước một vài giây cuối cùng, cả ba lò phản ứng hạt nhân trên phi thuyền đồng thời khởi động. Cả phi thuyền khẽ rung lên, rồi chậm chạp nhưng vững vàng nổi lên trên. Mà mọi người bên trong phi thuyền mặc dù không thể thấy được bên ngoài, nhưng dựa vào sự rung động của phi thuyền thì hô hấp của tất cả như ngừng lại, bọn họ biết thời điểm quyết định đã tới.

Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, tốc độ bay lên của chiếc phi thuyền càng lúc càng nhanh, bởi vì do hệ thống phản trọng lực khởi động nên phi thuyền càng lúc càng nổi lên cao, cho đến độ cao mấy ngàn mét, mấy vạn mét...Thẳng tới khi chiếc phi thuyền đã vượt ra ngoài tầng khí quyển của Địa Cầu thì vẫn còn tiếp tục bay lên, nhưng tốc độ đã giảm xuống rõ rệt.

-Ra lệnh khởi động hệ thống mạch xung động lực, gia tốc rời khỏi Địa Cầu!

-Hạ trưởng ra lệnh, khởi động hệ thống mạch xung động lực, gia tốc rời khỏi Địa Cầu!

-Khởi động hệ thống mạch xung động lực, tổng xuất lực tăng đến 123%, hệ thống hoạt động bình thường!

Trong lúc phi thuyền rời xa Địa Cầu, trong phòng hạm trưởng thì ánh mắt mọi người đều nhìn qua cánh cửa sổ khổng lồ, nhìn về viên tinh cầu màu xanh lam ở trong vũ trụ tối tăm. Sự mỹ lệ của nó khiến cho người ta phải khẽ cảm thán trong lòng...

Một màu xanh thật đẹp a...

Trong lòng mọi người đều khẽ đau xót, thậm chí Trương Hằng đã không kiềm được nước mắt.

-Ra lệnh khởi động động cơ bước nhảy không gian, thiết lập thời gian đếm ngược là ba mươi giây, trị số phụ hà xuất lực tiêu chuẩn!

-Hạm trưởng ra lệnh, khởi động động cơ bước nhảy không gian, thiết lập thời gian đếm ngược là ba mươi giây, trị số phụ hà xuất lực tiêu chuẩn!

-Khởi động động cơ bước nhảy không gian, thời gian đếm ngược là ba mươi giây, trị số phụ hà xuất lực tiêu chuẩn đạt mức 92,23 %, các lò nhiên liệu hoạt động bình thường, ở lò năng lượng thứ ba xuất hiện sự chấn động rất nhỏ...

Diêu Nguyên khẽ nhìn qua lần cuối về viên tinh cầu xanh lam kia, sự kích động trong lòng hẫng khó mà hình dung được...

Tạm biệt! Cố hương!

-Ra lệnh...bước nhảy không gian...

Quyển 2

Chương 1: Lần Đầu Thực Hiện Bước Nhảy

Chương 2: Hành Tinh!

Chương 3: Kế Hoạch Đổ Bộ Cùng.Nguy Cơ!

Chương 4: Thức Tỉnh!

Chương 5: Ổn Định.Cùng Tiểu Đội Lên Đất Liền!

Chương 6: Rơi Xuống

Chương 7: Bên Ngoài Tàu Con Thoi

Chương 8: Cứu Vớt!

Chương 9: Chạm Trán!

Chương 10: Phi Thuyền Hi Vọng Đổ Bộ!

Chương 11: Sưu Tầm!

Chương 12: Không Thể Làm Gì

Chương 13: Giải Cứu

Chương 14: Kinh Hoàng

Chương 15: Cứu Hồi

Chương 16: Màu Xanh Khủng Bố

Chương 17: Lừa Dối

Chương 18: Giải Phẫu

Chương 19: Nhãn Hiệu

Chương 20: Chiến Dịch Giải Cứu "Bình Ấc-Quy"

Chương 21: Phản Lừa Gạt

Chương 22: Giải Cứu Cùng Kế Hoạch (Thượng)

Chương 23: Được Ăn Cả, Ngã Về Không!

Chương 24: Bay Lên Đi! Hi Vọng!

Chương 25: Buộc Phải Khởi Hành

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Lần Đầu Thực Hiện Bước Nhảy

Đối với bước nhảy không gian thì hiểu biết của con người về nó còn rất ít, có thể nói là gần như là con số không.

Từ một chỗ trên vũ trụ đột nhiên được dịch chuyển đến một nơi khác, mà khoảng cách giữa hai nơi lên tới mấy ngàn, mấy vạn, mấy chục vạn đến hơn mấy trăm vạn năm ánh sáng...Đối với nền khoa học của loài người thì điều này dường như chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng, nhưng lại biến thành sự thật vào năm 2027.

Nếu xét với trình độ khoa học kỹ thuật của loài người hiện giờ thì những hiểu biết của họ về vũ trụ còn rất nông cạn, bởi tất cả những thông tin về vũ trụ đều dựa vào sự suy đoán, quan sát hoặc tính toán mà ra. Cả vũ trụ quá rộng lớn, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ thì cho tới năm 2027, loài người chỉ mới thành công trong việc bước lên mặt trăng, ngay cả sao Hỏa còn chưa chinh phục được.

Nhưng loài người ai cũng biết, sau này họ bắt buộc phải phát triển ra ngoài vũ trụ. Vô luận là vì nguyên nhân số nhân khẩu trên Địa Cầu tăng lên quá nhanh, hay là sự khan hiếm các tài nguyên thiên nhiên không thể tái tạo,...Đó là những nguyên nhân quyết định. Như vậy muốn phát triển thêm, muốn tương lai không bị lụi tàn, thì bắt buộc phải di dân ra ngoài vũ trụ, tìm lấy những tinh cầu mới có thể thỏa mãn được nhu cầu của con người, đó là con đường trong tương lai duy nhất của loài người.

Chính bởi vì thế, cho nên sau khi giải mã được bí mật bước nhảy không gian, các cường quốc mới gấp rút thí nghiệm nó, cùng với việc kiến tạo hai chiếc phi thuyền vũ trụ vô cùng khổng lồ.

Nhưng mà...không thể không thừa nhận, thời đại trong vũ trụ vẫn còn cách con người quá xa. Mặc dù đã giải mã được bí mật của bước nhảy không gian, nhưng loài người căn bản không cách nào phân tích hoặc đề ra biện pháp cải tiến nó. Cho tới suy đoán ra nguyên lí hoạt động cũng không được, cứ như là một người nguyên thủy...không, như là người vượn...không, phải như một loài động vật sơ cấp hơn nữa, như là một loại động vật bò sát cao cấp nhận được một khẩu súng lục vậy. Có lẽ trong lúc vô tình đè lên cò súng mà giúp nó bắn chết con mồi, cứ thế mà lợi dụng nó trong việc săn mồi, nhưng sinh vật đó làm sao biết súng lục là cái gì? Làm sao biết được tại sao súng lục lại có thể giết chết được con mồi?

Bước nhảy không gian đối với con người cũng tương tự thế.

Nếu theo như các lý luận của con người về vũ trụ, thì vượt qua tốc độ ánh sáng là điều không thể. Nếu có thì chỉ may ra dựa vào lý luận về “worm hole” (1), tạo nên cánh cửa nối liền các không gian vũ trụ với nhau. Dĩ nhiên lý thuyết về worm hole này thì trước mắt vẫn chỉ là sự suy đoán của loài người mà thôi, căn bản không có đài quan sát nào có thể phát hiện ra bằng chứng về nó.

Nhưng bước nhảy không gian hoàn toàn khác với worm hole, nó gần như là một phương thức thuận di (dịch chuyển tức thời), đem một vật thể truyền tống đến một nơi thật xa. Cách làm như thế trên lý thuyết là hoàn toàn không thể thực hiện được, đã phá vỡ tất cả những lý luận về khoa học cơ bản của loài người, giống như việc không có tốc độ nào nhanh hơn tốc độ ánh sáng vậy đó.

Đám người Diêu Nguyên, bao gồm cả mười hai vạn người trong phi thuyền hần phải cảm thấy vinh dự, bởi bọn họ đang thực hiện bước nhảy

không gian, giống như động vật bò sát kia lần đầu tiên sử dụng súng lục, sử dụng kỹ thuật tiên tiến hơn tới mấy ngàn, mấy vạn, cho đến mấy chục vạn năm... Hơn nữa điều quan trọng nhất là - bọn họ vẫn còn sống.

Bước nhảy không gian được hoàn thành trong nháy mắt, tất cả mọi người kể cả Diêu Nguyên đều không cảm thấy có tình huống gì đặc thù xảy ra. Bất quá cảm giác kia đúng là quái lạ không cách nào hình dung được, chỉ trong một sát na thất thần thì bọn họ đã khôi phục lại, trừ một số ít người có thể quan sát bên ngoài phi thuyền ra, thì những người khác căn bản còn không hay biết bước nhảy không gian đã thực hiện hay chưa, hoặc đã thành công hay thất bại, đại đa số mọi người vẫn còn đang nơm nớp lo sợ.

Diêu Nguyên nhìn ra bên ngoài khoảng không vũ trụ vô tận, ở nơi đó sắc lam của Địa Cầu đã biến mất. Hiển nhiên, nơi này đã không còn là Thái Dương hệ mà là một nơi bất kỳ trong vũ trụ mà bước nhảy không gian mang họ tới, quả thực vô cùng may mắn, bọn họ đã thực hiện bước nhảy thành công, phi thuyền cũng không phát sinh bất kỳ vụ nổ nào.

Diêu Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền lập tức ra lệnh:

-Toàn bộ thành viên trong phi thuyền chú ý, kiểm tra tình trạng hỏng hóc trên phi thuyền, đồng thời tiểu đội chấp pháp bắt đầu tuần tra. Kiểm tra sự ảnh hưởng của bước nhảy không gian lên mọi người, đồng thời công bố cho mọi người biết bước nhảy không gian đã thành công....Đã có thể mở tầng cách ly trên phi thuyền vũ trụ, lộ ra các cửa kính để cho dân chúng tự do xem xét cảnh tượng bên ngoài. Chờ cho bọn họ xác nhận bước nhảy không gian thành công thì dùng những người này để trấn an tinh thần của mọi người.

Đối với điểm này thì Diêu Nguyên vô cùng rõ ràng, nếu như trên Địa Cầu thì không có vấn đề gì, mọi người ai cũng sống trên mặt đất, tự do hít

thở khí trời, chỉ cần không gặp tai họa quá lớn, bị người khác giết, bị dã thú tập kích,...thì cơ bản mọi người đều được an toàn.

Nhưng đây là ở trong vũ trụ, loài người chỉ cách không gian tĩnh mịch chết chóc kia một lớp vỏ kim loại, chỉ cần phi thuyền gặp sự cố thì mọi người bên trong đều không có lối thoát. Cho nên cảm giác nguy hiểm, bất an luôn thường trực trong lòng mọi người, hơn nữa đây là một cảm giác tích lũy từ từ, nếu như bị đè nén quá nhiều thì sẽ có thể bộc phát ra. Dẫn đến các hậu quả vô cùng nghiêm trọng như điên cuồng giết người, hoặc là khủng bố,...tất cả đều có thể xảy ra.

Dĩ nhiên, số người xung quanh càng nhiều thì loại cảm giác này cũng sẽ càng lúc càng ít, đây cũng là một hiện tượng tâm lý bình thường của con người. Tỷ như khi hỏa hoạn xảy ra, trừ những người bất thường thì trên chín mươi phần trăm con người sẽ có xu hướng chạy về nơi càng có nhiều người càng tốt. Đây chính là bản năng tìm kiếm sự an toàn theo số đông của con người.

Vì thế nên Diêu Nguyên mới có thể kiên trì mang theo mười mấy vạn người, cũng là nguyên nhân vì sao hẳn nói các tên chính khách chỉ mang theo mấy ngàn người kia căn bản là chết chắc.

Khi Diêu Nguyên công bố các mệnh lệnh thì sau đó cả phi thuyền vũ trụ đều hành động. Cũng nhờ căn cứ đã sớm chuẩn bị kế hoạch hoàn hảo, 1500 quân nhân thì cử ra sáu trăm người chia làm sáu mươi tiểu đội tuần tra, sử dụng phương tiện xe điện để di chuyển. Còn những dân chúng bình thường thì đều nghe được thông báo trên thiết bị truyền thông, biết được tin phi thuyền đã thực hiện bước nhảy thành công, cho nên cả phi thuyền đều nghiêm chỉnh chấp hành nhiệm vụ.

-Hồi báo hạm trưởng, đã nhận được các tin hồi báo từ các ngành.

Lúc này, trong phòng hạm trưởng vang lên tiếng nói, cùng lúc đó, trên màn hình rộng hiện lên sơ đồ kết cấu chi tiết của phi thuyền, tạo thành một biểu đồ phức tạp và rộng lớn. Mà trên đó có mười điểm hồng đang nhấp nháy.

-Lượng năng lượng bên trong phi thuyền do thực hiện bước nhảy không gian đã bị tổn thất, trong đó khoang năng lượng số 6, số 12, số 31 hoàn toàn hư hỏng. Còn lại mọi thứ trên phi thuyền đều bình thường, không có phát hiện di chứng gì từ việc thực hiện bước nhảy không gian.

-Hồi báo hạm trưởng, nhân viên bên trong phi thuyền đều mạnh khỏe, trừ những người có tâm tình quá mức kích động nên bị té xỉu ra thì không phát hiện bất cứ ai mất tích hoặc bị thương, tất cả đều bình thường.

-Hồi báo hạm trưởng, toàn bộ vật liệu đã kiểm tra xong, không có phát hiện bất kỳ...

Các đoạn tin tức báo cáo sự việc không ngừng được hồi báo cho Diêu Nguyên thông qua thiết bị liên lạc, cho đến tận mười phút sau, Diêu Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ra lệnh:

-Lập tức phái ra tiểu đội xây dựng, tiến hành thay thế cùng sửa chữa các chỗ mà phi thuyền bị hư hại, nếu cần ra khỏi phi thuyền thì tìm đến nhân viên tại bãi tập, xuất ra giấy chứng nhận cho tiểu tổ an toàn cùng với trình báo lên cấp trên.

Tổng đài bắt đầu tiến hành quan trắc, ta muốn biết vị trí trước mắt của chúng ta, nhớ so sánh với bản đồ chòm sao xung quanh. Phải xác định rõ nơi đây có thuộc hệ ngân hà hay không, và xung quanh có hành tinh nào tồn tại không.

Ta muốn ban năng lượng tiến hành tính toán và đưa ra báo cáo chi tiết về lượng năng lượng đã sử dụng trong lần nhảy không gian vừa rồi, ngoài

ra tính toán xem chúng ta còn có thể thực hiện bước nhảy không gian thêm mấy lần nữa, và số năng lượng tiêu hao mỗi ngày là bao nhiêu.

Điều Nguyên vừa mới nói xong những lời này thì phát hiện các đội viên trong tiểu đội Hắc Tinh đang tập trung về màn hình phía bên trái của phòng. Cả bọn đều chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, phảng phất như bên ngoài có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ vậy.

Điều Nguyên vội vàng đi tới bên cạnh nhìn sang, ở phía không gian tối đen kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện một viên hắc tinh tỏa ánh sáng cùng nhiệt năng ra xung quanh. Bất quá do khoảng cách quá xa cùng với thủy tinh màu đen cản bớt lại nên ánh sáng không chói mắt lắm.

Nhưng điều hấp dẫn mọi người nhất không phải là viên hắc tinh này mà là ở bên trái, ở một khoảng cách vô cùng xa xôi hiện lên một hành tinh màu vàng...

Một hành tinh!

Ở bên ngoài khoảng không mênh mông, tại một nơi mà có thể dùng phi thuyền bay tới được...

Nơi đó có một hành tinh!

Chú thích:

1/ Worm hole: đây là một thuật ngữ thường xuất hiện trong phim khoa học viễn tưởng, có thể hiểu đây là một con đường nối liền các không gian với nhau, ngắn hơn nhiều so với việc phi hành. Cả hai so sánh với nhau như việc đi xuyên qua một quả đồi thì sẽ luôn ngắn hơn việc đi trên bề mặt nó vậy. Chi tiết hơn thì xin tham khảo tại: <http://vnexpress/gl/khoa-hoc/2007/02/3b9f32e5/>

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Hành Tinh!

Vũ trụ quá lớn, lớn đến mức không thể nào tưởng tượng được. Nếu dùng câu hạt cát trong sông Hằng để chỉ mối quan hệ giữa hành tinh với vũ trụ thì đó quả thực ngu ngốc, nếu lấy vũ trụ là dòng sông thì số hành tinh trong đó còn nhiều hơn cả số phân tử nước trong dòng sông, nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng so sánh với một hạt quark (1) trong nguyên tử thôi.

Chính vì bao la như thế nên tỷ lệ của việc một chiếc phi thuyền vũ trụ thực hiện bước nhảy đầu tiên đã đến ngay bên cạnh một tinh hệ, hơn nữa sát bên còn có một hành tinh nhỏ đến mức một phần trăm triệu trăm triệu phần trăm, gọi là con số thiên văn cũng không đủ nói lên tỷ lệ này mong manh đến mức nào!

Về điểm này, chẳng những Diêu Nguyên biết rõ mà các nhà khoa học khác cũng hiểu. Thậm chí ngay là phần lớn dân chúng cũng biết được điều đó, bọn họ lên phi thuyền chủ yếu chỉ vì tìm kiếm một con đường sống sót, mặc dù tỷ lệ này so ra còn ít hơn tỷ lệ thả súc sắc ra con số 6 hơn 100 lần liên tục vậy. Nhưng dù sao thì nó vẫn còn hi vọng, không phải sao?

Cho nên ai cũng không ngờ tới ngay bước nhảy đầu tiên đã có thể thấy được hành tinh, trên thực tế, sau khi tính toán năng lượng tiêu hao cho việc di chuyển thì kết quả thu được là: Phi thuyền chỉ có thể thực hiện bước nhảy vòn vẹn ba lần. Biết được tin tức này cũng chỉ có Diêu Nguyên, tất cả thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, thậm chí ngay cả Trương Hằng cũng không biết, tiếp đến là các nhà vật lý học đã tính ra kết quả. Ai cũng không

dám nói cho người bên cạnh biết, bởi tất cả đều e ngại phi thuyền sẽ phát sinh bạo động.

Chỉ có ba lần a, ba cơ hội đối với vũ trụ mà nói thì nhỏ bé đến mức nào đây?

Nhưng với xác suất như vậy mà bọn họ lại thật sự gặp phải một hành tinh! Đây quả thực như là món ăn rơi từ trên trời xuống! Hơn nữa đồ ăn lại là thứ không lạnh không nóng, chỉ há mồm ra là có thể nuốt trọn!

Ngay cả Diêu Nguyên cũng vô cùng kích động, khi nhìn về hành tinh màu vàng ở phía xa xa thì trong lòng quả thực đang mừng rỡ như điên.

Không đợi cho hẵn kịp hoan hô thì tất cả đội viên Hắc Tinh, kể cả Trương Hằng đã lớn tiếng reo hò. Mỗi người đều thỏa sức bộc lộ tâm trạng của mình mà reo hò mừng rỡ, đó là sự vui mừng khi tìm thấy được con đường sống sót.

Mọi người dường như cảm thấy từ tiếng reo hò vang lên không ngớt từ trong phi thuyền, cứ như cả mười hai vạn người đều đồng loạt hoan hô vậy.

Nên biết, có hành tinh thì đại biểu cho việc phi thuyền có thể tiếp đáp, đây là điều mấu chốt nhất, ngoài ra còn sẽ có vô số điều kiện thuận lợi khác giúp cho con người sống sót.

Đầu tiên, ở nơi này không có bị mảnh vỡ của sao tron tấn công cho thì thời gian để chuẩn bị khá dư dả. Tiếp theo, hành tinh này không giống như một hành tinh nhỏ, cho nên rất có thể sẽ tìm được nguyên liệu phóng xạ từ nó, cũng tức là tìm được nguyên liệu cho lò phản ứng hạt nhân – Uranium!

Lượng nhiên liệu mà phi thuyền chứa chỉ đủ cho mười hai vạn người thực hiện bước nhảy không gian ba lần, điều này không có nghĩa là phi thuyền có thể chứa nhiều Uranium hơn nữa, nếu không chỉ cần đem mấy

chục mỏ phóng xạ chế biến thành Uranium nhét đầy trên phi thuyền, thì đã có thể thực hiện bước nhảy không gian tới mười mấy lần, trăm lần, thậm chí nhiều hơn sao?

Cho nên hành tinh này mặc dù không có tầng khí quyển, hoặc có tầng khí quyển không thích hợp với điều kiện sinh sống của loài người thì điều này cũng không thành vấn đề. Nền khoa học kỹ thuật của con người hiện giờ đã không còn lạc hậu như hồi đầu thế kỷ 21, hiện tại đã là năm 2030, kỹ thuật sinh tồn ngoài không gian đã tiến bộ rất nhiều, tỷ như các bộ đồ phi hành gia đều là những vật phẩm tiên tiến nhất, ngoài ra còn có một chiếc phi thuyền khổng lồ làm chỗ dựa cung cấp dưỡng khí cùng nước uống, các vật liệu có thể sử dụng tuần hoàn (tức là sử dụng, tái chế nhiều lần). Chỉ cần đặt chân lên hành tinh đó, tìm kiếm nguyên liệu phóng xạ đồng thời lợi dụng năng lượng mặt trời để tạo ra thức ăn. Như thế thì khi tiêu tốn ba bốn năm, hoặc là năm năm thì chiếc phi thuyền này sẽ nâng cao khả năng sống sót lên gấp mười lần hiện tại, còn quan tâm gì đến chỉ còn ba lần bước nhảy đây?

Đây quả thực là một hành tinh cứu mạng!

-Tổng đài, thông báo mệnh lệnh này cho mọi người. Khởi động tất cả thiết bị thăm dò bên trong phi thuyền, dùng nó để thăm dò hành tinh ở gần chúng ta. Ta muốn trong hai mươi bốn giờ tới phải có được tất cả thông tin về nó, như trọng lực, tốc độ quay quanh trục, tình hình tầng khí quyển, khí tượng,...Đúng rồi, nhớ công bố tin tức phát hiện hành tinh này cho toàn bộ mọi người trên phi thuyền cùng biết...

Diêu Nguyên quay trở lại ghế hạm trưởng, kích động nắm chặt lấy bàn tay của mình, một lát sau mới ra lệnh cho mọi người thông qua thiết bị liên lạc.

(Thần linh thật sự tồn tại sao? Họ vẫn tiếp tục bảo vệ loài người chúng ta sao? Như thế...Xin người hãy tiếp tục sự bảo vệ này, hãy giúp chúng ta

kéo dài hi vọng cuối cùng của nhân loại!)

Một ngày sau khi bước nhảy không gian...

Morrison tỉnh lại từ trong giấc ngủ, ánh mắt mờ mịt của hắn đầu tiên nhìn lên trên, khi thấy được mái liều đen ngòm thì mới định thần lại, nhớ ra mình đang ở đâu...Nơi này chính là một căn liều bên trong phi thuyền vũ trụ a, mình đã rời khỏi Địa Cầu rồi, hơn nữa đã thành công thực hiện bước nhảy không gian đến một nơi chưa ai biết đến trong vũ trụ.

Hắn không phải là nhà khoa học gì, cũng không phải là nhân viên kỹ thuật xuất sắc, thậm chí...ngay cả đại học hắn còn chưa từng học qua. Cái thứ gọi là ưu tú hoàn toàn vô duyên với hắn bởi hắn đơn thuần chỉ là một tên lừa đảo, một tên lừa đảo chuyên nghiệp. Tư liệu mà các tên quân nhân kia tra được trong máy tính, cái gì mà trình độ học vấn, cái gì mà tốt nghiệp đại học Harvard, cái gì mà có rất nhiều bằng tiến sĩ, cao học...Toàn bộ đều là những thứ mà hắn ta nhờ người khác làm giả.

Không ngờ rằng cái việc làm mà hắn cho là lãng phí từ mấy năm trước lại cứu hắn một mạng, để cho hắn có thể dùng thân phận dân thường ưu tú tiến vào trong phi thuyền, có được một cơ hội sống sót.

Morrison tự cười giễu cợt chính mình. Hồi lâu sau mới dậy khỏi giường, sắp xếp lại quần áo cùng chăn màn, đồng thời chỉnh đốn lại trang phục rồi mới bước ra ngoài. Bên ngoài cũng có vô số liều bật giống hắn, cùng với rất nhiều bóng người đi tới đi lui, thấy thế hắn chỉ khẽ cười hắc hắc....Ưu tú sao, những người này gọi là ưu tú sao. Không ngờ rằng có ngày mình lại có thể ở chung với các tên ưu tú chó má này.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên một thanh âm vang lên bên cạnh hắn, Morrison vội vàng quay đầu lại nhìn thì thấy được một cô bé tầm mười tám, mười chín tuổi đang chớp mắt nhìn hắn, đồng thời không ngừng líu lo nói cái gì đó.

Morrison khẽ đau đầu, hẳn chỉ có thể hiểu tiếng Anh còn lại các tiếng kia thì một chữ bẻ đôi cũng không rành, cho nên đành bất đắc dĩ nói:

-Cô có thể nói tiếng Anh không?

Cô bé kia vừa chớp mắt vừa nói:

-Ngài không hiểu tiếng Pháp sao? Ngài học chuyên ngành gì trong đại học vậy? À, tôi đang tính nói...Ngài có rảnh không? Có thể giúp ta mang một thùng nước tới đây được không? Cơn mưa của mấy ngày trước đã khiến liễu của tôi lấm bùn hết rồi, vốn định là xong chuyện sẽ dọn ngay nhưng không ngờ việc di chuyển lại gấp rút như vậy. Vì thế liễu của tôi lấm bùn hơi nhiều nên tôi muốn cọ rửa nó sạch sẽ.

(Cho nên ta mới ghét ngoại ngữ...)

Morrison chỉ đành mỉm cười gượng gạo, vừa gật đầu vừa nói:

-Dĩ nhiên là không có vấn đề rồi, tôi có thể hỏi tiểu thư một vấn đề không, chuyện là cô có biết tìm nguồn nước ở đâu chứ? Hoặc là phòng vệ sinh gần quảng trường của chúng ta nhất là ở đâu không?

Cô bé tròn mắt ngạc nhiên, đôi mắt đó thật quá thanh thuần khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác như tâm hồn được gột rửa. Nàng khẽ chớp mắt nói:

-Trời ạ, tối qua ngài không đi ăn tối sao? Khi đi ăn cơm tối thì mỗi người sẽ được phát cho một bản đồ của khu vực lân cận cũng như các khu vực quan trọng. A, phải rồi, ngài có biết tiếng Trung không? Chữ trên bản đồ đều là tiếng Trung mà không hề phiên dịch ra tiếng Anh, chắc là chính phủ nơi đây sử dụng tiếng Trung...Ngài chờ một chút, để tôi đi tìm bản đồ cho, tôi vốn đã phiên dịch các từ tiếng Trung trên bản đồ rồi, bất quá lại dịch thành tiếng Pháp.

(Cho nên ta mới ghét ngoại ngữ...)

Morrison vẫn tiếp tục mỉm cười, chẳng qua khi bé gái kia xoay người lại thì trên trán hẳn đã nổi gân xanh...

Thật lâu sau thì bé gái mới cầm theo một trang giấy chạy tới, vừa chạy vừa cầm bút ghi gì đó trên tờ giấy. Tiếp đó thì cô bé mới đưa tờ giấy cho Morrison, đồng thời giơ tay ra.

Morrison khi vừa nhận được tờ giấy thì bắt đầu quan sát kỹ càng, rất nhanh liền hiểu được tình hình xung quanh. Gần đây có mười hai nhà vệ sinh công cộng, có sáu phòng tắm chia ra nam nữ mỗi bên một nửa, cùng với hai nhà ăn lớn, còn có....

Đúng lúc này thì Morrison mới để ý thấy bàn tay nhỏ bé của cô gái đang giơ ra, kỳ quái hỏi:

-Cô không phải muốn ta xách giùm một thùng nước sao? Ta còn cần bản đồ này để đi chứ.

Cô bé thật thà trả lời:

-Tôi chỉ muốn ngài biết qua về bản đồ thôi, thuận tiện phiên dịch cho ngài những chỗ khó hiểu. Nhưng đây vốn là bản đồ của tôi nên ngài phải đưa lại cho tôi, cũng vì ngài không rành ngoại ngữ nên chỗ nào ngài không rõ thì tôi sẽ dẫn ngài đi.

Những lời hùng hồn này khiến cho Morrison một lần nữa nở nụ cười...

(Cho nên! Ta! Ghét! Ngoại ngữ!)

Cứ thế, Morrison tay cầm bản đồ bắt đầu công việc tìm nước. Trên bản đồ hiển thị ra ba chỗ có nước, một nơi là nước dành để uống, còn hai

nơi kia dành cho sinh hoạt. Khi hân vừa tới khu vực cấp nước cho sinh hoạt thì mới phát hiện đã có hơn một trăm người xếp hàng từ sớm rồi, bất quá cũng may, ai ai cũng đều là người có giáo dục nên không xảy ra hiện tượng xô đẩy, chen lấn....Hơn nữa ở nguồn nước có tới sáu vòi nước cùng với sáu binh lính canh gác, cho nên tốc độ lấy nước của mọi người cũng khá nhanh.

Khi tới lượt Morrison, hân vừa cầm lấy thẻ từ của mình lướt qua bộ phận kiểm tra một cái thì một người lính đã đưa cho hân thùng nước:

-Mỗi người chỉ có một thùng nước, nên hãy hạn chế việc làm mất hoặc hư hỏng. Nếu hỏng thì việc sửa chữa chỉ tiến hành một tuần một lần. Mỗi ngày thì mỗi người có tiêu chuẩn là hai thùng nước, xin hãy cố gắng tiết kiệm. Tốt, người kế tiếp.

Morrison cứ thế mà xách hai thùng nước trở về nơi ở...Đây là một quảng trường vô cùng rộng lớn nhưng các phương tiện giải trí đã bị đội ngũ xây dựng tháo bỏ, cho nên nơi này cũng khá rộng rãi. Ở đây tổng cộng có hơn năm ngàn liều và Morrison đang sống tại một trong số đó.

Cô bé kia thì vẫn ở cạnh bên liều của Morrison, nàng tựa hồ cũng không còn người thân nào cho nên khi thấy Morrison trở về thì vui mừng chạy tới đón. Cô bé vừa nhận lấy thùng nước, thì đột nhiên Morrison cảm thấy xung quanh tối sầm lại, cả người ngã về trước...

Hân phát cơn sốt cao...

Trong ý thức mơ hồ của Morrison, thì hân phảng phất cảm nhận được mình vẫn đang ở trong phi thuyền, bên ngoài là vũ trụ bao la và tối tăm...

Đó là một khoảng không gian tịch mịch, cô độc và vô cùng nguy hiểm...

Chú thích:

1/ Hạt Quark: là một hạt sơ cấp cơ bản và là một thành phần cấu tạo nên vật chất. Các quark tổ hợp với nhau lại tạo thành hadron, mà các hadron ổn định nhất là proton và neutron. Cho nên có thể coi như loại hạt này là loại hạt bé nhất mà khoa học từng biết đến. Chi tiết thì xin xem thêm tại: <http://vi.wikipedia.org/wiki/Quark>

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Kế Hoạch Đổ Bộ Cùng.Nguy Cơ!

Vào buổi trưa của ngày kế tiếp sau khi thực hiện bước nhảy không gian, tại phòng ăn tụ tập đông đảo các nhà khoa học, bọn họ tụm năm tụm ba thảo luận rôm rả về các tình hình của hành tinh mới tìm thấy.

-...Dựa theo hình chụp thì sơ bộ có thể nhận thấy, tinh cầu này có tầng khí quyển nhưng tầng mây lại mỏng một cách kỳ lạ, hơn nữa cho đến hiện tại thì với các công cụ quan trắc, chúng ta vẫn chưa phát hiện được dấu vết của bất kỳ đại dương hay nguồn nước nào trên tinh cầu này. Thậm chí ở hai cực cũng không phát hiện thấy tầng băng, cho nên có thể kết luận rằng tinh cầu về cơ bản thì có cấu tạo khá giống với sao Hỏa.

Một nhà khoa học có mái tóc bạc phơ, vừa nhìn hình chụp, vừa ăn món thịt bò xào khoai tây, nói.

Nhà khoa học bên cạnh khẽ cau mày, nói:

-Có sự khác biệt chứ, thông qua hình chụp có thể thấy bề mặt tinh cầu này cơ hồ đều là sa mạc, vậy núi đồi ở đâu? Đồng bằng ở đâu? Tựa hồ ở đâu cũng không có, ít nhất theo sự quan sát của chúng ta thì cả viên tinh cầu này tựa hồ đều bao phủ bởi sa mạc. Nhưng kết quả này lại khác hẳn với kết quả thăm dò khí tượng của chúng ta. Nơi đó tựa hồ không hề có cơn lốc xoáy nào mạnh cả, tốc độ gió nơi đó cũng không mạnh đến mức có thể làm phong hóa tất cả đồi núi được, vậy thì sa mạc trên tinh cầu này là từ đâu ra?

Lúc này thì một nhà khoa học nữ người Italy cũng gật đầu tán đồng:

-Đúng thế, điều này hoàn toàn trái ngược với lẽ thường. Trừ phi đã trải qua thời gian trên trăm triệu năm, không, phải là mấy chục tỷ năm không ngừng bị phong hóa mới tạo thành tình trạng như thế, nhưng điều này là vô lý, vũ trụ mới có bao nhiêu năm tuổi? Bất quá cũng không phải không có khả năng, có thể do những kết quả tính toán của chúng ta sai lầm, chứ thực ra tuổi thọ của vũ trụ còn có thể lớn hơn chúng ta dự đoán nhiều lắm.

Lúc đó, một nhà khoa học bưng khay thức ăn vừa vặn đi ngang qua, nghe thấy như thế thì trợn mắt, dựng râu tức giận nói:

-Tại sao nói những kết quả tính toán từ trước giờ là sai lầm? Đây là những tri thức mà tiền nhân đã tích lũy không biết qua bao nhiêu năm! Người dám nói các điều mà vật lý học cổ điển phát hiện ra là sai lầm sao? Người dám phủ nhận lực vạn vật hấp dẫn sao? Người dám...

-Được rồi, được rồi Schiele, chúng ta đi qua bên cạnh ăn thôi. Muốn cãi vã gì thì lát nữa lên bàn họp rồi hãy nói, tới lúc hai giờ mới đúng là khai hội đó.

Lúc này, một ông lão tầm năm mươi tuổi đứng kế bên vôi vàng kéo lấy Schiele, đồng thời áy náy nhìn về các nhà khoa học còn lại.

-Thật xin lỗi mọi người, đây là bạn của tôi - nhà vật lý học Schiele của nước Đức. Bởi vì là người Đức nên tính tình hơi nghiêm khắc, hơn nữa nghe được người ta nói rằng các định luật mà vật lý học tìm ra là sai lầm cho nên...Thật xin lỗi.

Ông lão này sau khi nói xong thì hơi cúi người xin lỗi, rồi sau đó lôi Schiele đi ra chỗ khác, còn Schiele vẫn chưa chịu thua mà cố nói với theo:

-Ireland, ông không lẽ không biết tình hình của ngành vật lý học bây giờ sao? Bước nhảy không gian đã hoàn toàn phủ nhận các khái niệm trụ cột trong ngành vật lý của chúng ta, cứ thế thì ngành vật lý sẽ...

Hai người dần dần đi xa, còn các nhà khoa học kia cũng chỉ đành cười khố. Trên thực tế, chuyện như thế thì trước khi sử dụng bước nhảy không gian chưa hề xảy ra, nhưng bởi vì do kỹ thuật bước nhảy không gian quá tiên tiến so với nền khoa học kỹ thuật hiện tại của loài người, cho nên với trình độ hiện giờ con người căn bản không cách nào giải thích được nó. Cứ như là một người cổ đại bỗng nhiên đi tới thời hiện đại, thấy được các thứ như máy bay, ca-nô, tivi,...thì lúc đó, sự giải thích duy nhất bọn họ có thể nghĩ ra là đây chẳng phải là thần tích, hay ma pháp gì đó sao....

Và bước nhảy không gian đối với nền vật lý hiện đại chính là một khái niệm tương tự thế, cho nên có thể thường xuyên nghe được thanh âm bất mãn của các nhà vật lý học, đặc biệt là từ một người Đức...

-Vậy chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi nào.

Nhà nữ khoa học người Italy khẽ cười nói:

-Cá nhân tôi cảm thấy thì bắt buộc phải đổ bộ lên bề mặt hành tinh này, chỉ thế mới có thể nghiên cứu kỹ càng nguyên nhân tại sao viên tinh cầu này lại quái lạ như thế. Thật mong chờ a, cách này có thể giúp chúng ta thu thập được rất nhiều tư liệu quý giá, nói thật, tôi đã nôn nóng lắm rồi.

Một nhà khoa học trẻ tuổi bên cạnh bỗng nhiên nói:

-Chỉ sợ cấp trên không đồng ý a, bọn họ giữ trật tự rất nghiêm. Người ngoài căn bản không cách nào tiến vào khu vực cư xá nơi chúng ta ở, thậm chí ngay khu vực của nhân viên kỹ thuật cũng thế. Người muốn vào phải thông qua quân đội, xin phép ở cấp trên mới được. Ngày hôm qua mọi người có xem nội quy trong cư xá không? Nội quy đúng là nghiêm khắc.

-Nghiêm khắc một chút cũng phải.

Nhiều nhà khoa học lớn tuổi gật đầu đồng tình, trong đó một người nói:

-Nội quy nghiêm khắc nói lên rằng cấp trên mong muốn sự trật tự mãnh liệt thế nào, người trẻ tuổi, cậu có biết không? Nếu không phải nơi này có kỷ luật nghiêm minh cùng trật tự thì ban đầu ta đã không đến đây rồi, ở thời đại này...Điều cần thiết nhất chính là trật tự, chỉ cần không bị đối xử tàn bạo thì chúng ta đã may mắn lắm rồi.

Cứ thế, mọi người như được khơi gợi lại những hồi ước bi thảm lúc trước, đua nhau kể về những ngày tăm tối trước khi vào được trụ sở. Ai ai cũng lộ vẻ đau buồn, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì có thể còn sống, được gia nhập vào trụ sở. Và như vậy buổi ăn trưa lặng lẽ trôi qua, các nhà khoa học cũng đã trở về phòng riêng của mình hoặc quay lại phòng thí nghiệm để chuẩn bị các tài liệu cần thiết cho việc trình bày quan điểm sắp tới của mình

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc này các nhà khoa học liên quan đều đang lục tục tới phòng hội nghị, nào là nhà khí tượng học, nhà địa chất học, nhà vật lý thiên văn học, nhà hóa học, thậm chí còn có nhà bệnh độc học (chắc là nhà khoa học nghiên cứu về dịch bệnh), cùng với các nhà khoa học thuộc các ngành liên quan tới tình cầu. Lần này số nhà khoa học được mời đã ngót nghét chiếm hơn phân nửa số nhà khoa học trên phi thuyền, tất cả đều đang thảo luận về chuyện đổ bộ lên hành tinh.

Vào đúng hai giờ, một nhóm binh lính đã có mặt bên ngoài cánh cửa phòng họp, trên bả vai của họ đều có ký hiệu một ngôi sao đen nhỏ. Đây chính là ký hiệu của bộ đội đặc chủng được chọn lọc ra từ 1500 quân nhân của trụ sở, cũng là những quân nhân tinh nhuệ nhất, nhân số tổng cộng chỉ có hơn tám mươi người. Đội quân này được Diêu Nguyên đặc biệt giao cho nhiệm vụ bảo hộ các nhà khoa học cùng Trương Hằng, là những người quan trọng nhưng lại không có năng lực tự bảo vệ mình.

Tiểu đội này rất nhanh liền thực hiện nhiệm vụ bảo vệ phòng hội nghị, đến lúc này, Diêu Nguyên cùng với Vương Quang Chính mới cùng ngòi xe từ từ xuất hiện. Hai người vốn vẫn giữ thói quen trong quân đội, khi xuống

xe không hề lãng phí thời gian thực hiện việc xã giao với các nhà khoa học đang chờ trước cửa, mà trực tiếp nói thẳng vào vấn đề:

-Cùng vào thôi mọi người, chúng ta sẽ bắt đầu cuộc họp ngay bây giờ. Thời gian cấp bách, hôm nay chúng ta nhất định phải quyết định xem có hay không đổ bộ lên hành tinh. Không thể nào để phi thuyền dừng lại một chỗ trong vũ trụ quá lâu được.

Mấy tổ trưởng trong từng tiểu tổ khoa học hơi kinh ngạc, bọn họ mặc dù là nhà khoa học nên không quá quan tâm với phương diện chính trị, nhưng dù gì thì cũng đã trải qua rất nhiều hội nghị cấp quốc tế, đặc biệt là khi tổ chức ở các nước lớn như Mỹ, Trung Quốc, Nga...Lúc ấy, thì thông thường lúc bắt đầu cũng phải có những nghi lễ chào hỏi, tỷ như trước khi bắt đầu hội nghị thì phải có nghi thức bắt tay chào mừng,...Những quốc gia lớn đều không phải làm thế để tuyên truyền trước công chúng sao?

Bất quá hiện giờ nơi này là bên trong phi thuyền, hơn nữa Diêu Nguyên cũng không phải là nguyên thủ quốc gia gì đó, nên các nhà khoa học mới kịp phản ứng lại, vội vàng theo sau Diêu Nguyên vào trong phòng họp. Trong đó một nhà khoa học hơn sáu mươi tuổi bỗng nhiên nói:

-Thiếu tá, ta hi vọng có thể sử dụng phòng hạt giống đã bị niêm phong, nơi này đã không còn trong Thái Dương hệ, bởi vì Hằng Tinh khác nhau (ý chỉ Mặt Trời khác nhau) nên nguồn sáng có thể sẽ khác nhau. Cho nên rất có thể sẽ dẫn đến việc sinh trưởng của các hạt giống sẽ khác nhau. Hơn nữa, ta cũng mong có thể tiến hành thí nghiệm việc sinh trưởng của hạt giống trong điều kiện của vũ trụ, dự định sẽ dùng một phần mười số hạt giống dự trữ.

Thực tế, ngay từ trước khi rời đi Địa Cầu thì Diêu Nguyên cũng có cứu theo một số nhà sinh vật học cùng với chuyên gia về nông nghiệp, khi đó hẳn liền giao cho họ các tài liệu về cách sinh sống trên vũ trụ cho bọn họ tham khảo, hoặc có thể coi như là học tập cũng được. Trong các tài liệu đó

thì điều quan trọng nhất được đề cập chính là công đoạn trồng lương thực bên ngoài vũ trụ.

Cả phi thuyền có chiều dài tới hàng chục cây số, chiều rộng là mấy cây số còn chiều cao lên tới mấy trăm mét. Tất cả có tới sáu tầng, mỗi một tầng đều vô cùng kiên cố, đủ để chứa hơn mười vạn người. Cho nên có thể nói, cả con thuyền có thể chứa được hơn năm mươi vạn người! Nhưng đây chỉ là có thể thôi, vì nếu số người quá nhiều thì năng lượng cần để thực hiện bước nhảy không gian sẽ càng nhiều hơn nữa. Cơ hồ là tăng theo cấp số nhân.

Vì thế nên cả phi thuyền thì chỉ có tầng một, hai và ba là chứa dân chúng, tầng bốn là nơi ở của các nhà khoa học và nhân viên kỹ thuật, còn tầng năm là nơi quân đội đóng quân. Đồng thời ở tầng năm còn có rất nhiều phòng quan trọng như phòng chế luyện sắt thép, phòng chế tạo vũ khí,... Còn có rất nhiều phòng chứa các nguyên vật liệu quan trọng như hạt giống, một số động vật, thư viện điện tử (dù toàn bộ dữ liệu đã được lưu vào trong máy chủ của phi thuyền),.... Về phần tầng sáu thì hầu hết là các vùng đất canh tác nhân tạo, các cánh rừng sinh thái...

Cho dù ở nơi đâu, chỉ cần có ánh sáng mặt trời, có Hằng Tinh tồn tại thì như vậy có thể không ngừng trồng trọt lương thực để cung cấp cho mọi người, hơn nữa qua việc trồng trọt có thể tái sử dụng dưỡng khí, bổ sung lượng Oxi bị tiêu hao. Cùng với đó là việc chăn nuôi gia súc ở các vùng sinh thái, như các loại heo, bò, dê... Những giống loài này đều được Diêu Nguyên mang lên phi thuyền theo lời khuyên của các nhà khoa học, cơ hồ đều là những chủng loài tốt và phổ biến nhất trên Địa Cầu.

Lúc này Diêu Nguyên đang đi vào trong phòng hội nghị, sau khi nghe được lời nói từ nhà khoa học kia thì hơi khựng lại một chút, nhưng sau đó thì vẫn đi thẳng về trước, vừa đi vừa nói:

-Một phần mười thì hơi nhiều, trước mắt chúng ta vẫn còn chưa biết gì về Hằng Tinh của tinh hệ này, vẫn chưa rõ ánh sáng do nó phát ra có thể gây ra sự biến dị hoặc thương tổn gì đó cho các hạt giống không. Bất quá thức ăn đúng là một vấn đề lớn, chúng ta không thể nào cứ sử dụng thức ăn đóng hộp hoặc đông lạnh một thời gian dài được...Được rồi, ta cho phép ngài sử dụng năm phần trăm số hạt giống, có thể sử dụng cùng một lượng hạt giống để thăm dò sự thay đổi của hệ sinh thái.

Các nhà khoa học kia nghe vậy thì tỏ ra vô cùng vui mừng, liên tục hướng về Diêu Nguyên đảm bảo là sẽ chú ý cẩn thận tới tình huống của các hạt giống, đồng thời sẽ gửi báo cáo về thường xuyên,...Mắt thấy các nhà khoa học này kiểm được chỗ tốt, các tổ trưởng của các tiểu tổ khác cũng trở nên khẩn trương. Nhưng không đợi cho bọn họ lên tiếng thì phía trước đã là giảng đài trong phòng hội nghị rồi, nên họ đành bất đắc dĩ quay lại chỗ ngồi của mình. Còn Diêu Nguyên thì đi thẳng lên giảng đài, Vương Quang Chính ngồi ở bên dưới, trên một ghế sát bên.

-Các vị tiên sinh, các nữ sĩ, thời gian còn lại của chúng ta không nhiều lắm. Mỗi phút ở trong không gian vũ trụ cũng sẽ tiêu hao một lượng lớn dưỡng khí, nước, nguyên liệu,...và thải ra biết bao là rác thải, khí thải... Chúng ta sẽ đi thẳng vào vấn đề chính của hội nghị hôm nay. Về phần tài liệu liên quan cho hội nghị thì ta nghĩ các vị đều có trên tay hết rồi...

Một hành tinh cách phi thuyền chúng ta một tháng lẻ năm ngày phi hành, ta sẽ phát ra toàn bộ các thông tin mà chúng ta có được về nó cho đến thời điểm hiện tại. Ta hi vọng các vị có thể cho ta một đáp án...

Chúng ta có nên đổ bộ lên hành tinh này hay không?

Vào lúc xế chiều....

Trương Hằng dĩ nhiên không cần tham gia lần họp này, thực tế, phần lớn đội viên của tiểu đội Hằng Tinh cũng đều không cần tham gia hội nghị

này. Bọn họ chỉ đều tập trung tại một phòng huấn luyện ở tầng năm, tiếp tục rèn luyện kỹ năng bắn súng hoặc là kỹ năng võ thuật của mình. Về phần Trương Hằng, bởi vì vết thương vẫn còn chưa lành hẳn nên không thể nào huấn luyện được, cho nên hắn được tự do trong thời gian này.

Đến lúc này Trương Hằng mới thấy được những lợi ích mà quân hàm thượng sỹ mang lại cho mình, đúng là đặc quyền a. Từ lúc xế chiều thì hắn đã không ngừng cảm thán như vậy rồi.

Cả phi thuyền có tổng cộng sáu tầng, dân thường vốn chỉ có thể sinh hoạt trong ba tầng đầu. Hơn nữa chỉ có thể di chuyển trong phạm vi phụ cận nơi mình ở, mà không thể đi qua vùng khác, nếu không sẽ bị cảnh cáo, rồi bị tổng giam.

Về phần các nhà khoa học, nhân viên kỹ thuật thì có thể tự do di chuyển trong bốn tầng đầu, bất quá khi đi tới ba tầng đầu thì sẽ được an bài theo một binh lính để hộ tống, mà số lượng binh lính tổng cộng chỉ có 1500 người cho nên khi bọn họ muốn đi tới ba tầng đầu thì đều phải trình báo lên trên. Về phần tầng thứ năm, nếu muốn tiến nhập thì cũng cần phải trình báo, hoặc phải là một thành viên trong tiểu tổ nào đó mới có thể tiến vào.

Về phần binh lính thì căn bản đều có nhiệm vụ bên mình, nên sao có thời gian đi dạo chơi được. Nhưng nếu như thật sự có thời gian rỗi thì có thể tự do di chuyển trong cả năm tầng, riêng về tầng sáu thì không được phép tiến vào.

Chỉ có mười bốn người trong tiểu đội Hắc Tinh, cùng với bản thân Trương Hằng mới có tư cách di chuyển vào bất cứ nơi đâu mà không cần trình báo lên trên. Hơn nữa Trương Hằng còn được ưu đãi là bên cạnh hắn lúc nào cũng có hai binh lính bộ đội đặc chủng tiểu Hắc Tinh bảo vệ. Chỉ cần hắn rời khỏi tầng năm thì cho dù đi bất cứ đâu, hai người này sẽ luôn theo sát hắn, đúng là con mẹ nó thoải mái, bởi hai người này chính là hai đại mỹ nữ trong bộ đội đặc chủng...

Trong lòng Trương Hằng cảm thấy vô cùng đặc ý, nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ ra vẻ gì cả. Nhưng trong lúc đi dạo quanh ba tầng đầu, khi nhìn thấy sự trật tự của mọi người sau cơn hỗn loạn, còn thấy được nụ cười nở trên môi của rất nhiều người, vô hình chung hẳn cũng tò mò nhìn theo. Quan sát tất cả mọi người, từ những người da vàng, da trắng hay người da đen...Bọn họ đều ở chung một chỗ, trên khuôn mặt đều tràn ngập hi vọng chứ không như lúc còn ở trên Địa Cầu, tràn đầy tâm tình chán chường, tuyệt vọng...

Hiện tại ai ai cũng mong về một tương lai tốt đẹp, tỷ như khi Trương Hằng thuận đường đi ngang qua đã nghe được mấy người Trung Quốc đang bàn luận về số thức ăn cung cấp cho họ mỗi ngày. Trừ những người quá khổ hay quá thèm ăn ra thì phải trình báo lên cấp trên, một khi được xác nhận vậy có thể nhận được lượng thức ăn cho hằng ngày tăng lên.

Mấy người Trung Quốc này tựa hồ từng là hàng xóm của nhau, trong đó phần lớn đều có người nhà, trẻ nhỏ. Trương Hằng khi đi ngang qua cũng vừa hay nghe được họ đang bàn luận về lượng thức ăn phát cho bọn họ hằng ngày tựa hồ hơi nhiều, vì vậy có nên tiết kiệm một ít hay không, chờ tới lúc đói thì mới đi lãnh đồ ăn tiếp đây? Và một ngàn lẻ một vấn đề linh tinh khác trong cuộc sống mà bọn họ gặp phải.

-Không biết bao giờ chính phủ mới tạo ra tiền a.

Một nam tử hơi béo mập nói:

-Tính ra thì không tốt lắm, ta tuy chỉ mới học về kinh tế học những cũng có thể biết được. Hiện giờ trong phi thuyền có tới mười hai vạn người, nhân số đã tương đương với một thành phố rồi còn gì, trước mắt thì chế độ phân phối chỉ có thể áp dụng trong thời gian ngắn, nếu để quá lâu, tỷ như một năm, hai năm thì chế độ này sẽ hiện ra nhiều bất cập ngay. Các người thử nghĩ xem, các người lính giúp đỡ chúng ta vận chuyển, phân phối thức ăn cho chúng ta,...Các binh lính đó đều có khối lượng công việc

khá lớn, tuy đều được ở trong khu vực đặc biệt tại tầng năm, nhưng những công tác này hoàn toàn không hề thích hợp với bọn họ. Nếu chỉ trong thời gian ngắn thì không sao, chứ nếu kéo dài thì....Bản thân ta lo rằng bọn họ sẽ cho rằng đãi ngộ quá thấp, kể đó là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Một thiếu phụ tầm ba mươi tuổi, đang bế một bé gái ngồi cạnh chồng khẽ gật đầu nói:

-Đúng thế, ở trên phi thuyền thì dù đối mặt với khó khăn nào chúng ta cũng không sợ, chỉ cần đồng sức đồng lòng là được. Nhưng sợ nhất là lòng người hiểm ác a, đặc biệt là quân đội nắm vũ khí trong tay, nếu có biến cố gì xảy ra thì chúng ta đúng thật là sống không bằng chết...May là cấp trên dường như là người Trung Quốc, còn may còn may.

Những người chung quanh nghe thế cũng cảm thán gật đầu.

Về phần Trương Hằng thì hoàn toàn kinh hãi, hẳn trước kia chỉ là một tên công tử ăn chơi, rảnh thì đi tìm gái, hút thuốc phiện, hoặc nghịch một ít kỹ thuật của hacker,...Chứ nào biết về mấy đạo lý trong xã hội đâu, hiện tại nghe được lời của mấy người này thì cảm thấy rất có lý, lập tức hơi dè chừng liếc qua hai mỹ nữ đang bảo vệ hẳn phía sau. Nhưng cũng may tựa hồ hai mỹ nữ này không hiểu tiếng Trung, nên vẻ mặt không lộ ra nét gì khác thường, vẫn chuyên tâm cảnh giác xung quanh.

Nhưng Trương Hằng thì lại cảm giác càng nguy hiểm hơn, hẳn không biết rõ hai mỹ nữ này thật sự nghe không hiểu, hay là hiểu mà cố ý che giấu, cho nên bắt đầu nghi thần nghi quỷ, cộng thêm thương thế trên người vẫn chưa lành bắt đầu tái phát. Cho nên mỗi lần khi đi ngang qua cửa kính hướng ra vũ trụ, nhìn thấy khoảng không đen nhánh bên ngoài, bất chợt sâu trong nội tâm hẳn cảm nhận được vô số cảm xúc. Sợ hãi, tịch mịch, cô độc, nguy hiểm....Các cảm xúc trái chiều này cứ thi nhau xuất hiện, càng lúc càng rõ ràng.

Lập tức, Trương Hằng cảm thấy mắt mình tối sầm lại, cả người ngã về trước.

Hắn phát cơn sốt cao...

Trong lúc mơ hồ hắn vẫn cảm nhận được vô số cảm xúc bất an đó. Cô độc, tỉnh mịch, bất an,...(Tân nhân loại thứ ba ra đời rồi, Đố các bạn Tân nhân loại thứ hai là ai đây?)

Ở trong phòng hội nghị, Diêu Nguyên đang trao đổi, tham khảo ý kiến của các nhà khoa học.

-Trước mắt, theo chúng ta quan sát được thì bề mặt hành tinh này đều được bao phủ bởi sa mạc, được rồi, các nhà khí tượng học kia dường như có ý kiến, ta biết các vị muốn nói gì. Ta cũng như các vị, cũng thấy được khí tượng trên hành tinh này dường như không hề có hoạt động gì kịch liệt cả, nhưng ta phải nhấn mạnh là ta vốn không phải đến đây để tranh luận mâu thuẫn này với các vị, ta chỉ trình bày một sự thật mà thôi...

Ở trên bục cao, tổ trưởng của tiểu tổ địa lý đang thuyết trình, đó là một người đàn ông khỏe mạnh tầm bốn mươi tuổi, thoạt nhìn có vẻ hơi côn đồ nhưng thật ra hắn rất nổi tiếng trên thế giới, bởi dù gì thì hắn cũng là tổ trưởng của một tiểu tổ trên phi thuyền.

Hắn tiếp tục nói:

-Cả hành tinh đều được bao phủ bởi sa mạc, hơn nữa theo tình huống trước mắt thì chúng ta vẫn chưa phát hiện được nguồn nước nào cả... Nhưng ta muốn đề cập đến một vấn đề khác thường, đó chính là vấn đề về địa hình. Bãi đất, đồi núi, cao nguyên, biển cả,...các địa hình này ở đâu? Không có, đâu cũng không có, cả viên tinh cầu này đều là sa mạc. Vậy nguyên nhân là gì, không thể do thời gian quá dài mà đồi núi đã bị phong hóa hết được, bởi tiểu tổ thiên văn đã cho kết quả thăm dò vào trưa nay. Theo báo cáo chi tiết của họ thì tuổi của hành tinh này tuyệt đối không thể

lớn hơn Trái Đất. Nói cách khác, nó không thể nào đã trải qua mấy chục tỷ năm phong hóa được, thời gian đâu mà đủ ! Chính bởi vì thế nên tiểu tổ chúng tôi đã đưa ra một kết luận khó tin...

Không khí trên viên tinh cầu này có thể mang tính ăn mòn mãnh liệt, bất kỳ vật chất nào bị nó bao quanh đều bị ăn mòn, từ đồi núi đất cát cho đến cả nước. Cho đến khi tất cả biến thành sa mạc mới thôi! Chúng ta nếu tiến vào đó, rất có thể sẽ lái phi thuyền tiến vào một nơi có nồng độ axit Sunfuric đậm đặc (1)!

Người đàn ông này vừa nói xong thì một loạt tiếng kinh hô đã vang lên từ phía dưới. Rất nhiều người khẩn cấp thảo luận với người kế bên mình, còn người đàn ông trên bục thì không bình luận thêm gì, khẽ cúi chào mọi người rồi bình tĩnh trở về chỗ ngồi của mình, để lại vô số thanh âm thảo luận vang lên không ngớt.

Diêu Nguyên cau mày, khẽ nhìn lên tổ trưởng của tiểu tổ khí tượng học, nhưng nhà khoa học nữ này đang vội vã nói chuyện với các thành viên khác trong đội mình, xem ra tạm thời vẫn chưa thể lên thuyết trình được. Hắn thở dài bất lực, đành phải tự mình bước lên trên bục, vừa đi vừa suy nghĩ làm cách nào để giảm bớt sự ảnh hưởng từ những tin tức vừa rồi gây ra cho mọi người...Bất kể đều đó có thực hay không thì chưa cần quan tâm vội, trước mắt cần phải tạo nên một sự hi vọng cho phi thuyền, một khi hi vọng này mất đi thì kết quả xảy ra thì không chỉ mình hắn, kể cả toàn bộ phi thuyền này cũng không sao chịu nổi...

Nhất định phải đổ bộ lên hành tinh đó! Cho dù nó nguy hiểm đến thế nào đi chăng nữa! Đây là hành tinh đầu tiên chúng ta gặp phải, vì thế nhất định phải đổ bộ lên nó! Đây là quyết định của hắn!

Diêu Nguyên vừa đi lên trên bục cao, vừa lặng lẽ nhìn ra khoảng không vũ trụ đen nhánh bên ngoài thông qua các cửa kính, không gian đó vẫn tràn ngập sự cô độc, tĩnh mịch như xưa

(Đúng là một nơi nguy hiểm a, một khi rời khỏi phi thuyền thì con người sẽ trở nên yếu ớt như một con kiến vậy...Không, so với con kiến thì còn yếu ớt hơn...Cả vũ trụ thì ra tràn ngập sự cô độc, tịch mịch, nguy hiểm, không lối thoát....)

Diêu Nguyên còn chưa đi tới trên bục thì đột nhiên cánh cửa phòng họp mở toang ra, mấy người lính từ bên ngoài vội vã chạy vào. Bọn họ không màng tới các nhà khoa học đang tròn mắt ngạc nhiên mà chạy thẳng tới bên Diêu Nguyên, sau đó một người lính khẽ nói vào tai của hắn điều gì đó. Một nhà khoa học bên cạnh chỉ nghe được vài từ rời rạc như bảy mươi ba người, bao gồm mười hai Hắc...

Diêu Nguyên khẽ biến sắc mặt, bất quá chỉ trong nháy mắt liền trở về như cũ, khẽ nói với người lính kia mấy câu rồi sau đó vẫy tay với Vương Quang Chính.

Wương Quang Chính thấy thế liền vội vàng chạy tới bên cạnh, thấp giọng hỏi:

-Xảy ra chuyện gì thế? Sắc mặt của ngài sao lại khó coi vậy? Chẳng lẽ phát sinh bạo động sao?

Diêu Nguyên hơi lắc đầu nói:

-Không, ta đang nghi ngờ không biết có virus đang lây lan trên phi thuyền này hay không. Tiểu đội Hắc Tinh trừ người cùng ta ra thì mười hai người còn lại đều phát sốt, Trương Hằng cũng thế. Ta đang nghi ngờ không biết lúc ấy Lăng Ba Đào có bố trí bệnh dịch gì ở tòa nhà cao tầng cùng cực cảnh sát hay không, ngoài ra còn có một số dân chúng cũng phát bệnh tương tự, tổng cộng là bảy mươi ba người đã lâm vào cơn sốt cao, cần cách ly bọn họ ngay lập tức, lão Vương, người lập tức đến nơi....

Khi đang nói tới những lời này thì đôi mắt Diêu Nguyên bỗng tối sầm lại, nhưng dù sao thì hắn cũng có ý chí vượt xa người thường nên vẫn còn

hơi găng gượng được, tuy thế thì sự bất an trong lòng hắn chỉ có tăng chứ không giảm, hắn khẽ mở mắt ra vội vàng nói:

-Không ổn, ta cũng có thể bị lây nhiễm rồi. Mau cách ly ta chung với mọi người, lão Vương, nhớ kiểm soát chặt chẽ quân đội...

Lời chưa nói xong thì Diêu Nguyên đã ngã xuống hôn mê rồi. Trong lúc mơ hồ hắn vẫn còn nghe được vô số thanh âm hoảng hốt xung quanh, tiếp đó cái gì cũng không biết tới nữa.

Chẳng qua trong lúc mê man, hắn vẫn phảng phất cảm giác được thân thể của mình tồn tại, đây là một vùng hư không đen tối lạnh lẽo như băng, nơi đó tràn đầy các loại cảm xúc : bất an, cô độc, tịch mịch,...

Hắn phảng phất cứ như biến thành một nguồn sáng, mà xung quanh còn có bảy mươi ba đốm sáng nữa, thậm chí còn có một số đốm sáng nữa đang tạo thành, mà trong đó, hắn là đốm sáng khổng lồ nhất...

Chú thích:

1/ Axit sunfuric: là một loại axit vô cơ mạnh, công thức hóa học của nó là H_2SO_4 . Nó có thể tan trong nước với bất kỳ tỉ lệ nào. Dung dịch axit Sunfuric đậm đặc là khi nồng độ phần trăm của nó trong dung dịch đạt tỷ lệ từ 98% trở lên. Đây là một axit khá mạnh với tính ăn mòn khá nguy hiểm nên cần phải cẩn thận trong việc sử dụng. Muốn biết thêm chi tiết xin mời xem thêm tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ax%C3%ADt_sunfuric

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Thức Tỉnh!

Cảm giác kỳ diệu này loan tỏa trong lòng Diêu Nguyên...

Đúng vậy, trong cảm giác mơ hồ của hắn thì cả vũ trụ đều lạnh lẽo như băng, tràn ngập sự tịch mịch, nguy hiểm, cô độc....Hết thảy đều là những thứ mà con người khó mà thích ứng được, vẫn còn xa lắm con người mới có thể tự do tung hoành trong vũ trụ, bây giờ chỉ mới là thế kỷ 21 a! Loài người đã bước chân ra ngoài vũ trụ quá sớm, ít nhất là sớm tới một ngàn năm!

Nơi này chính là vũ trụ a, sự hiểu biết của loài người về vũ trụ có thể coi như chỉ mới đạt mức sơ cấp, thậm chí có thể coi như là trẻ nít cũng không sai. Dưới tình huống như thế mà loài người lại phải bắt buộc tiến vào vũ trụ, hơn nữa còn là mang thân phận di dân. Vì thế nên cảm giác bất an này mới mãnh liệt như thế.

Lấy ví dụ đơn giản nhất, nếu cho người một căn nhà có đầy đủ phòng vệ sinh, phòng ăn, phòng khách...Rồi sau đó người dời gian nhà đó, chuyển vào sống trong một cái hộp nhỏ, mà chiếc hộp nhỏ đó lại bị vứt vào trong dung nham. Người không thể nào biết được khi nào dung nham sẽ hòa tan cả chiếc hộp nhỏ này, người cũng không biết khi nào mới có thể được cứu khỏi chiếc hộp đó...Thậm chí đến việc gọi cứu viện cũng không làm được!

Như vậy người có sợ không? Chẳng lẽ không sợ? Hiện tại mọi người đang ở trong một phi thuyền nhưng so ra thì họ còn hoảng sợ hơn những người trong chiếc hộp kia nhiều! Ít nhất những người trong hộp còn biết

được thứ bao quanh mình bên ngoài là dung nham, mà những người trong phi thuyền, có trời mới biết họ sẽ đối mặt với thứ gì bên ngoài. Sự sợ hãi lớn nhất trên đời này chính là nỗi sợ những thứ chưa từng được biết đến...

Diêu Nguyên tự nhủ với lòng là mình không cần sợ. Từ khi kế hoạch bắt đầu trên Địa Cầu thì hắn đã liên tục thầm nhủ với lòng là mình không thể sợ, chỉ cần nghe theo lời của nàng từ những năm trước thì mình sẽ không còn sợ hãi nữa, mình sẽ sống thay cho phần của nàng...

Nhưng khi tiến vào trong vũ trụ, trở thành người chỉ huy tối cao trên chiếc phi thuyền, thậm chí có thể coi như là nhà độc tài thì hắn đã mang trên mình quá nhiều gánh nặng rồi. Từ khi kế hoạch tìm phi thuyền được bắt đầu thì cơ hồ mỗi ngày, số giờ ngủ của hắn không lúc nào vượt qua bốn tiếng. Nào là sắp xếp chỉnh lí lại các tài liệu, an ủi động viên các nhà khoa học, thăm hỏi gia đình các quân nhân, bổ nhiệm các chức vụ mới cho từng binh lính, quản lý sự sinh hoạt của cả mười hai vạn người cùng với khổ nhọc tính toán phi thuyền còn dư bao nhiêu không gian nữa, lựa chọn mang theo người này hay vứt bỏ người khác...

Tất cả thứ này tạo thành một áp lực như núi Thái Sơn đè nặng lên vai hắn, nếu đổi lại là người khác thì sớm đã không chịu được rồi, nhưng hắn vẫn luôn tự nói với lòng - mình phải kiên trì!!

Bởi vì hắn phải sống, vì lời thề lúc xưa, vì những huynh đệ xung quanh, vì hi vọng sinh tồn cuối cùng của loài người...

Có lẽ trong tâm trí các thành viên khác của tiểu đội Hắc Tinh thì hắn là một con người tức trí đa mưu, tính toán hơn người, là một người lòng dạ rộng rãi, là một chỉ huy tốt, là một hảo chiến hữu, chỉ cần có mặt hắn thì bất kỳ khó khăn nào cũng sẽ được giải quyết,...Nhưng không ai phát hiện được, nội tâm của hắn yếu ớt như thế nào, hắn vẫn có những cảm giác sợ hãi, bất an của chính mình. Nhưng hắn chính là thủ lĩnh, là người lãnh đạo của hơn mười hai vạn người, là người điều khiển quân đội! Cho nên hắn

phải nguy trang, hẳn phải tạo cho mình một bộ dáng kiên cường đáng tin cậy, hẳn phải biểu hiện ra cho mọi người thấy, chỉ cần hẳn còn sống sót thì mọi người cũng có thể!

Sử dụng cách đó để tạo nên hi vọng cho mọi người...

Vì thế nên tất cả những cảm xúc mềm yếu đó, những tâm trạng bất an, hoảng sợ đó đều bị hẳn chôn dấu thật sâu thật sâu trong lòng, đến nỗi không ai có thể phát hiện ra...

Đến lúc này, hẳn có thể cảm giác được bảy mươi ba đốm sáng đang vây quanh mình, những đốm sáng này cách hẳn không xa cũng không gần, phảng phất như lúc nào cũng có thể chạm vào hẳn, nhưng mặc cho hẳn cố gắng thế nào cũng không thể nhích tới gần bọn họ được. Chỉ có thể mơ hồ cảm giác được bảy mươi ba đốm sáng này truyền lại cho hẳn đủ loại tâm tình, trong đó những tâm tình mãnh liệt nhất chính là sự cô độc, tịch mịch, bất an...

Nhưng không rõ làm sao, dường như bảy mươi ba đốm sáng kia cũng từ từ cảm ứng thấy nhau thì sự cô độc, tịch mịch từ từ giảm bớt đi, cứ như có một phương thức trao đổi không lời nào đó đã làm cho bọn chúng hiểu được mình không cô độc. Mặc dù không ai trong số chúng biết được nó đang trao đổi về cái gì, nhưng cảm giác an lòng, bình thản này lại xuất hiện vô cùng rõ ràng. Với cảm giác đó đã khiến cho tâm tình Diêu Nguyên từ từ bình tĩnh lại, phảng phất như được trở về trong bụng mẹ hay được quay về cố hương, và cứ thế hẳn dần dần chìm vào giấc ngủ say.

Không biết qua bao lâu thì Diêu Nguyên mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt hẳn chính là mấy người mặc đồ bảo hộ đang vây quanh hẳn ghi chép cái gì đó. Diêu Nguyên cũng không hốt hoảng mà cẩn thận quan sát chung quanh. Nơi này chỉ là một gian phòng nhỏ, còn là một phòng cách ly bên trong phi thuyền. Hẳn chợt hiểu được thì ra mình vẫn còn ở trong phi thuyền, và đang nằm trong khu cách ly đặc biệt.

Cùng lúc đó, hân cũng phát hiện được trên người mình mặc đầy các thiết bị thăm dò chuẩn đoán, ngoài ra theo trong tầm mắt của hân thì bên ngoài cánh cửa còn có vô số gian phòng tiệt trùng giống như hân vậy. Mặc dù không rõ các gian phòng đó có người hay không, bất quá trực giác mách bảo hân ở đó có bốn thành viên của tiểu đội Hắc Tinh bảo vệ. Nhìn thần thái bình tĩnh của họ thì dường như mọi chuyện vẫn bình thường, cả phi thuyền vẫn chưa xảy ra hỗn loạn, mất kiểm soát.

Đến lúc này, Diêu Nguyên mới từ từ ngồi dậy, còn mấy người mặc đồ bảo hộ thấy thế kinh ngạc lui về sau mấy bước liền. Nhưng Diêu Nguyên chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ, vừa xoa bóp bả vai đau nhức do hôn mê quá lâu, vừa hỏi:

-Đã qua bao lâu rồi, ta hôn mê đã bao lâu rồi?

Mấy người mặc đồ bảo hộ vừa mừng vừa sợ, lập tức dùng thiết bị truyền tin bên người mình báo cáo cái gì đó. Cho đến vài giây sau thì một người trẻ tuổi trông có vẻ là chỉ huy đám người này mới bước lên nói:

-Thiếu tá, ngài đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi. Trong lúc đó chúng ta đã thực hiện các biện pháp cách ly ngài hoàn toàn, bao gồm tất cả những nhân viên bị sốt cao và hôn mê. Bao gồm cả thiếu tá thì tổng số người bị cách ly là ba trăm chín mươi hai người, bất quá...

Người đàn ông trẻ tuổi này nói tới đây thì bỗng dừng lại.

Diêu Nguyên ngăn người, nói:

-Bất quá như thế nào? Có phải đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng không? Nói cho ta biết.

Người đàn ông trẻ tuổi này chần chờ một hồi lâu, sau cùng mới lên tiếng:

-Bởi vì đột nhiên xảy ra virus lây lan cho nên chúng tôi đã thực hiện các biện pháp cách ly khẩn cấp. Tuy thế do số binh lính không đủ nên Vương thượng úy đã ban hành lệnh giới nghiêm, đó là tiến hành kiểm tra toàn bộ khu vực dân cư, lệnh này đã thi hành được hai ngày rồi, hiện giờ bên ngoài mọi người đang rất hoang mang.

Nghe được thế thì Diêu Nguyên như trút được gánh nặng trong lòng, tình huống như thế so với sự tưởng tượng của hắn thì còn tốt hơn cả trăm lần, có thể nói là tình huống tốt nhất rồi.

Không sợ lệnh giới nghiêm, không sợ lòng người sợ hãi, chỉ cần giải quyết trong thời gian nhanh nhất là được. Hắn sợ nhất chính là nơi này xảy ra bạo loạn a, nơi này cũng không phải là Địa Cầu mà là đang ở trong vũ trụ. Một khi phát sinh ra bạo loạn thì khi quân đội tham gia vào, cho dù có một trăm người như hắn cũng không ngăn được, tình hình trước mắt có thể nói là tốt gấp trăm lần tình huống tồi tệ nhất mà hắn tưởng tượng ra!

-Hiện tại tình trạng thân thể của ta như thế nào? Đã tìm ra virus đó là gì chưa?

Diêu Nguyên khẽ suy nghĩ, rồi hỏi tiếp.

Người đàn ông trẻ tuổi đó vội vàng cầm lấy bản ghi chép, nói:

-Trước mắt đã kịp thời cách ly tất cả những người có dấu hiệu nhiễm bệnh, tổng số người bị cách ly là ba trăm chín mươi hai người, trong đó bốn mươi ba người đã chết, còn lại tất cả đều trong tình trạng hôn mê. Thiếu tá là người thức tỉnh sớm nhất, ta hi vọng được ngài cho phép kiểm tra toàn diện thân thể ngài, bất quá về virus thì...Chúng ta không tìm được nó, thật sự là kỳ quái, trong tất cả bệnh nhân còn lại cũng không tìm được virus nào cả, tình trạng thân thể hết thấy đều khỏe mạnh, không hề phát hiện bất kỳ nguyên nhân khác thường nào dẫn tới việc phát sốt cao nhưng bọn họ vẫn phát sốt và hôn mê bất tỉnh, hơn nữa tất cả loại thuốc hiện có đều không

hữu hiệu. Thật xin lỗi ngài, thiếu tá, chúng ta không tìm được bất kỳ loại virus nào cả.

Nói xong, đàn ông trẻ tuổi này khẽ cúi người hướng về Diêu Nguyên, tư thế quen thuộc này khiến cho Diêu Nguyên hơi nhú mày, bất quá chỉ trong nháy mắt thì hắn đã bình tĩnh lại, không ai bên cạnh có thể phát hiện sự dị dạng đó.

-Người có vẻ rất quen thuộc với những thứ này a, đúng rồi, người là tổ trưởng của tiểu tổ này sao?

Diêu Nguyên tùy ý hỏi.

Người thanh niên trẻ tuổi này lập tức cung kính trả lời:

-Tôi chính là Điền Tam Lang, là tổ trưởng của tiểu tổ phòng chống virus. Thật xấu hổ a, tôi đã không tìm được bất kỳ mẫu virus nào cả, thậm chí cũng không tìm ra bất kỳ phương thức cứu trị nào hiệu quả. Sau khi sự việc này kết thúc thì có lẽ tôi đành phải từ chức tổ trưởng này, xem ra tôi không phải là một tổ trưởng hợp cách.

Chỉ trong nháy mắt đó thì vô số suy nghĩ đã hiện lên trong đầu Diêu Nguyên, trên thực tế, vì tính công bình với mọi người trên phi thuyền, hắn lựa chọn người da vàng châu Á cũng không phải toàn bộ đều là người Trung Quốc, mà cũng có một số người từ Nhật Bản, thậm chí còn có hai ngàn người Hàn Quốc. Dĩ nhiên, sau khi lựa chọn người từ những quốc gia phát triển nhất châu Á như Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản thì về cơ bản đã đủ. Còn về các dân cư từ những quốc gia khác, như Indonesia chẳng hạn thì hắn cũng chỉ giải thích một cách sơ sài (*), mà những người bên trong phi thuyền cũng không nhàn rỗi đến mức quan tâm việc đó.

(*: Đoạn này mình xin giải thích một chút về nguyên nhân của nó, ý của Diêu Nguyên là nó lo ngại nếu như chọn toàn người da vàng là người TQ thì sẽ dễ dẫn đến sự bất bình của mọi người, nên nó mới cố ý chọn

thêm người từ NB và HQ, còn các nước khác như Indonesia chẳng hạn thì cơ bản không cần nhắc tới.)

Hắn tuyệt không ngờ rằng một người Nhật Bản lại trở thành tổ trưởng của tiểu tổ phòng chống virus, đây cũng không phải là chuyện mà hắn có thể can thiệp vào được. Thực tế, mỗi tổ trưởng của mỗi tiểu tổ đều là những nhà khoa học hàng đầu trên thế giới đảm nhiệm. Vô luận là về thực tài hay danh tiếng đều khiến cho người khác phải khâm phục, cho nên trừ các tiểu tổ trọng yếu như vật lý thiên văn tiểu tổ, vật lý tiểu tổ, hóa học tiểu tổ, sinh học tiểu tổ, còn các tiểu tổ khác thì Diêu Nguyên đều để cho các thành viên trong tiểu tổ đó tự mình chọn lựa đội trưởng cho tổ mình. Dù sao thì công việc cũng quá nhiều, không thể nào ôm đồm tất cả được.

Không ngờ rằng các nhà khoa học kiều ngạo từ các nước Mỹ, châu Âu lại chấp nhận cho một người trẻ tuổi Nhật Bản trở thành tổ trưởng, xem ra...Người này quả thực là có tài a.

-Không cần đâu, người cứ tiếp tục làm tổ trưởng đi. Bởi vì nếu toàn bộ nhân viên đều không có phát hiện lấy virus thì không thể đổ hết trách nhiệm lên người người được.

Diêu Nguyên nói tới đây thì khẽ chuyển mình, nói:

-Các người cứ bắt đầu kiểm tra toàn diện thân thể của ta đi. Bao gồm cả việc đo lường sinh hóa nữa, đồng thời liên lạc với Thượng Ủy Vương Quang Chính, nói cho hắn biết là ta đã tỉnh, ta muốn lập tức nói chuyện với hắn.

Mấy tổ viên nghe thế thì mừng rỡ thi hành mệnh lệnh, từng mục đo lường xét nghiệm bắt đầu được tiến hành. Ước chừng sau mấy phút đồng hồ thì thanh âm của Vương Quang Chính đã vang lên trong phòng.

-Lão đội trưởng...Lãnh đạo Diêu Nguyên, Vương Quang Chính chờ mệnh lệnh của ngài!

Diêu Nguyên vẫn để cho các nhà khoa học kiểm tra thân thể của mình, vừa trả lời:

-Vương thượng úy, cho đến lúc xác nhận ta đã khỏe lại đồng thời không còn lây nhiễm virus nữa thì người vẫn sẽ đảm nhiệm việc quản lý phi thuyền, đồng thời, ta ban bố ba mệnh lệnh. Một là lập tức dỡ bỏ lệnh giới nghiêm, đã không còn cần thiết nữa, hai là lập tức chuẩn bị phương tiện liên lạc để ta thông báo cho toàn phi thuyền, ba là lập tức ra lệnh cho các nhân viên điều khiển phi thuyền, điều chỉnh hướng bay của phi thuyền về phía hành tinh, sử dụng tốc độ tiêu chuẩn tiết kiệm năng lượng để phi hành...

Chỉ ba mệnh lệnh này thôi, hãy chuẩn bị thực hiện ngay lập tức.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Ổn Định.Cùng Tiểu Đội Lên Đất Liền!

Quá trình kiểm tra thân thể của Diêu Nguyên diễn ra rất nhanh chóng nhưng muốn có được kết quả thì vẫn phải đợi một lát nữa. Còn bây giờ, yêu cầu được nói chuyện với toàn thể phi thuyền của hạm sắp bắt đầu.

Diêu Nguyên khẽ điểm lại những điều cần nói trong lòng một lượt, rồi dùng giọng tiếng Anh khá chuẩn nói về phía thiết bị truyền thanh:

-Chào mọi người, ta chính là thiếu tá Diêu Nguyên, cũng là hạm trưởng hiện thời của phi thuyền chúng ta.

Vô cùng xin lỗi vì đã để cho mọi người sợ hãi trong hai ngày qua, ngay bây giờ ta xin chân thành cảm ơn mọi người, đúng vậy, không phải là xin lỗi mà là cảm ơn, bởi vì...Chuyện xảy ra lần này trong phi thuyền vốn có nguyên nhân từ hai ngày trước, vào lúc đó đột nhiên có bệnh nhân phát sốt cao rồi hôn mê, bởi vì chuyện này nên hạm trưởng tạm thời là Thượng Úy Vương Quang Chính đã ban hành lệnh giới nghiêm trên toàn bộ phi thuyền.

Đây chính là một trách nhiệm của hạm trưởng nên rất cần sự phối hợp của các vị, bởi vì nếu không nhanh chóng cách ly người bệnh thì bệnh dịch sẽ rất dễ lây lan ra toàn bộ phi thuyền, dẫn đến nguy hiểm chết người, vì thế ta vẫn cho rằng mệnh lệnh của Thượng Úy Vương Quang Chính là vô cùng chính xác, điều này không cần thiết phải xin lỗi.

Nhưng nhờ các vị vẫn giữ kỷ luật nghiêm minh cho nên lệnh giới nghiêm mới có thể thực hiện một cách tốt đẹp. Mặc dù nó có thể sẽ hạn chế sự tự do của các thân nhân người bệnh, nhưng đây là các biện pháp cần thiết để bảo vệ an toàn cho mọi người, cho nên ngay tại đây, ta xin chân thành cảm tạ mọi người.

Diêu Nguyên nói tới đây khẽ dừng lại, suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

-Đúng thế, các vị không có nghe lầm. Mệnh lệnh đó được ban bố bởi hạm trưởng tạm thời là Vương Quang Chính, hạm trưởng ta đây cũng đã xuất hiện các triệu chứng sốt cao và hôn mê, vì thế đã bị cách ly. Cho nên các vị bằng hữu có người thân bị cách ly, hoặc có người quen xuất hiện triệu chứng nhưng chưa bị cách ly thì nên báo ngay lập tức cho quân đội địa phương. Đây không phải là trại tập trung để giết hại các người bệnh mà là nơi đang nhanh chóng thực hiện các công việc điều trị, ngay cả ta cũng ở đây cơ mà, vậy các vị còn lo lắng gì nữa?

Nói thật, ta biết trong lòng các vị rất sợ, ta cũng thế, hơn nữa còn rất nhiều. Chúng ta luôn sợ hãi những thứ chung quanh, những thứ chưa hề được biết tới trong vũ trụ, nếu nhìn qua cửa kính thì chỉ có thể thấy được một mảnh khoảng không vô tận đen ngòm, không có rừng cây, không có biển rộng lẫn trời cao, cũng không có núi đồi lẫn đồng bằng. Ở nơi đây con người chúng ta quá mức nhỏ bé, ngay cả dùng lời nói cũng không cách nào hình dung hết được sự sợ hãi trong lòng chúng ta...

Nhưng mà...!

Thanh âm của Diêu Nguyên bỗng nhiên cao hẳn lên, hẳn lớn tiếng nói:

-Nhưng mà cho dù sợ hãi thì đó cũng không phải là lý do chúng ta tuyệt vọng, buông xuôi tất cả! Loài người chúng ta, cho dù chỉ còn lại mười hai vạn người nhưng chúng ta vẫn muốn sống sót, cho dù là ở trong vũ trụ

chúng ta vẫn có thể sống sót! Bởi vì chúng ta là niềm hi vọng, là những mầm móng truyền thừa của loài người!

Mỗi người ở đây, cho dù là nhà khoa học, học giả hay kỹ thuật viên, từ quân nhân hay là thành phần trí thức bình thường, thậm chí là thành phần lừa đảo trong xã hội, vân vân...Những thứ này ta không quan tâm! Bởi vì quá khứ của các người đã chết trên Địa Cầu rồi, nếu đã ở trên phi thuyền thì chúng ta đã có chung một con đường để đi. Vậy chúng ta phải đoàn kết lại, bất kể là ai, bất kể là chủng tộc nào, vì sống sót, vì sự truyền thừa của loài người, hãy cố gắng và phấn đấu vì điều đó!

Bắt đầu từ ngày mai thì mọi việc sẽ trở về như cũ. Lúc đói thì đi ăn cơm, lúc khát thì đi lại chỗ đặt bình nước, nơi ở dơ dáy thì đi vệ sinh sạch sẽ,...Nội trong một tháng tới chúng ta sẽ mở lại các con phố trên quảng trường, nơi đó sẽ có các phương tiện giải trí đơn giản, cũng sẽ có một số lớn phòng máy tính được mở, mỗi ngày thì mỗi người sẽ được phép lên mạng Inte hai tiếng đồng hồ, đồng thời thì mỗi ba ngày sẽ được tắm vòi sen một lần, có thể xem xét đối thành hai ngày một lần, đồng thời mỗi tuần lễ sẽ có được một lần phân phát xà phòng tắm. Trong thời gian ba tháng đến nửa năm chúng ta sẽ từ từ khôi phục lại cuộc sống như ở thời kỳ văn minh, ví dụ như các hoạt động trao đổi các vật phẩm, nói đơn giản là sẽ phát hành tiền. Tiền này sẽ được phát cho các người thực hiện nhiệm vụ trên phi thuyền từ đó đổi ra các dịch vụ khác, như có thể sẽ có được đồ ăn tốt hơn, có nhiều thời gian lên mạng hơn, có quyền được sử dụng xà phòng hay thậm chí đạt được các chức danh như người làm việc chăm chỉ chẳng hạn, ngoài ra còn có cơ hội đi khắp sáu tầng của phi thuyền, thấy được màu xanh của thiên nhiên.

Diêu Nguyên từ từ nói ra kế hoạch của hắn:

-Tương lai của chúng ta vẫn tràn đầy hi vọng, vậy hà cớ gì chúng ta lại phải tuyệt vọng, nếu không phải vì mình thì cũng vì hậu nhân của chúng ta chứ, đúng không? Trong mười hai vạn người chúng ta có tới gần một vạn

trẻ nhỏ cả nam lẫn nữ, bọn họ đều có tương lai tươi sáng mà chúng ta phải bảo vệ.

Chúng ta cho các vị nửa năm, mỗi người hãy tự xét lấy mình có sở trường cùng kiến thức chuyên môn về lãnh vực gì rồi tự đề cử mình vào vị trí thích hợp nhất, tỷ như nhà nghệ thuật, tỷ như người phụ trách công tác xã hội,...Trong tương lai một tháng tới thì chúng ta sẽ tiếp tục tuyển dụng thêm 1500 binh sĩ, 1200 người trong đó có độ tuổi từ mười tám đến hai tám, 300 người còn lại thì được tuyển dụng theo các lĩnh vực riêng như quân y, hộ sĩ....Cho nên các vị không cần lo lắng mình sẽ thất nghiệp, đây là phi thuyền vũ trụ a, các vị chính là chủ nhân đích thực của quốc gia này. Các người có thể lựa chọn các công việc mình có khả năng thực hiện để nhận được các danh hiệu và tiền thưởng, hơn nữa nếu làm tốt, là nhân viên cống hiến cho chính phủ liên tục một năm trời, hoặc là có những cống hiến đặc biệt, thì sẽ được phép mang người thân vào ở trong khu dân cư, đó không phải là những túp lều nữa mà chính là những phòng ốc hảnh hoi, có đầy đủ tiện nghi như một ngôi nhà đích thực.

Cho nên, hãy cố gắng lên, các vị, chúng ta hãy cùng nhau vượt qua tương lai đầy thử thách này!

Bài phát biểu của Diêu Nguyên đến đây là chấm dứt, một mặt là giải thích việc lệnh giới nghiêm....Phương diện khác chính là cố gắng phổ biến kế hoạch về cuộc sống tương lai trên phi thuyền, đây đã là những thứ tối đa mà hần có thể làm được, dù sao thì hần cũng không phải là nhà chính trị ưu tú gì....

-Hô, hi vọng nguy cơ lần này sẽ trôi qua êm đẹp, bất quá nguy cơ thì vẫn là nguy cơ, đằng sau nguy hiểm chính là cơ hội, nói không chừng qua dịp này thì có thể nhờ nó mà tiêu trừ sự phân biệt chủng tộc trên phi thuyền, cũng như dẹp yên sự bất an trong lòng dân chúng, quả nhiên a, hi vọng, hi vọng mới là quan trọng nhất...

Diêu Nguyên nhỏ giọng lầm bầm nói, nghĩ ngợi cả nửa ngày rồi mới nói với các nhà nghiên cứu virus bên cạnh:

-Phiền các vị mau chóng hoàn thành báo cáo về tình trạng thân thể ta, đồng thời cách ly hoàn toàn nơi này, bao gồm cả ta nữa. Nếu xác nhận không có virus xuất hiện, hơn nữa khi đem mẫu máu của ta tiêm vào các động vật khác mà không hề có triệu chứng bất thường gì, thì sau một tháng cách ly sẽ xác nhận mọi việc đều ổn.

Một tháng sau, cũng coi như gần đến hành tinh kia rồi, khi đó hãy chuẩn bị cuộc họp về việc đổ bộ, cứ như vậy, hi vọng vậy cũng đã đủ rồi...

Trong lúc nói chuyện, bất tri bất giác Diêu Nguyên lại chìm vào giấc ngủ...

Bầu không khí bên trong phi thuyền kể từ sau bài phát biểu của Diêu Nguyên đã từ từ chuyển biến tốt đẹp hơn, thậm chí còn tốt hơn cả lúc trước nữa. Mọi người kể từ khi lên phi thuyền đều mang tâm trạng lo lắng đề phòng, nhưng qua lệnh giới nghiêm lần này đã cảm nhận được sự trật tự kỷ luật cao độ, mười hai vạn người này sớm đã chịu không ít đau khổ trong thời kỳ hỗn loạn, sự trật tự kỷ luật cao độ này mặc dù hạn chế tự do của bọn họ nhưng thật ra mục đích của nó là để đảm bảo an toàn cho mọi người. Thật ra vấn đề mà mọi người lo sợ nhất chính là trong phi thuyền xảy ra hỗn loạn, hiện tại nhìn thấy mọi việc trở lại bình thường thì mọi người cũng dần bình tĩnh lại.

Hơn nữa đúng như Diêu Nguyên nói, hi vọng còn quan trọng hơn các thứ khác nhiều, mà cái Diêu Nguyên hứa hẹn với bọn họ chính là hi vọng, niềm hi vọng về một tương lai tươi sáng...

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, một ngày rồi hai ngày...

Các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh sau khi trải qua các cơn sốt cao thì bắt đầu từ từ tỉnh dậy, tiếp đó là đến Trương Hằng và hơn tám mươi

nam nữ... Dĩ nhiên, đến cuối cùng tổng cộng có hơn năm trăm người phát sốt cao rồi hôn mê, nhưng còn sống tỉnh dậy thì chỉ có một trăm lẻ hai người, bao gồm các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, trừ Vương Quang Chính ra thì nếu tính cả Diêu Nguyên vào là mười ba người, bao gồm cả Trương Hằng nữa thì hơn năm trăm người chỉ sống sót được có một trăm lẻ hai người, tỉ lệ tử vong đã vượt hơn 80%, nhưng lại không hề tìm ra bất kỳ mẫu virus nào, hơn nữa khi tỉnh lại thì không ai có dấu hiệu sinh bệnh, cũng không có dấu hiệu lây lan cho người khác.

Đột nhiên xuất hiện dịch bệnh rồi lại kết thúc đột ngột, tỉ lệ tử vong lại vượt hơn 80%, hết thấy đều nói lên rằng... Vũ trụ so với sự tưởng tượng của loài người còn kinh khủng và huyền bí hơn gấp bội.

Có nhà khoa học suy đoán là do tia vũ trụ, có nhà khoa học thì suy đoán đây là tác dụng phụ do bước nhảy không gian mang lại, cũng có nhà khoa học thì đoán là do một loại virus kiểu mới gây nên, nhưng vô luận là suy đoán nào cũng không sao tìm ra được bằng chứng về nó, hơn nữa một trăm lẻ hai người sống sót này lại không hề có dấu hiệu phát tác gì cả.

Sau này sự việc được máy chủ của phi thuyền lưu lại, với tên gọi là sự kiện virus thần bí, không lâu sau thì tạo ra một cơn chấn động, qua đó mọi người mới biết được thì ra trình độ y tế của loài người đã thụt lùi một cách nghiêm trọng, hơn năm trăm tân nhân loại mà chỉ còn lại hơn một trăm lẻ hai người...

Trương Hằng đi ra bên ngoài gian phòng tiết trùng, hít một hơi thật sâu, mặc dù cũng chỉ là không khí tinh lọc bên trong phi thuyền nhưng cảm giác này lại khiến cho hắn cứ hít mãi không thôi, trời ạ, rốt cuộc cũng tự do rồi, tất cả sinh hoạt trong một tháng đều phải ở trong căn phòng nhỏ đó, chỉ có trời mới biết hắn thống khổ thế nào, đây quả thực còn khổ gấp vạn lần việc cai nghiện lúc trước... Ách, hoặc coi như trăm ngàn ngàn lần cũng được, ít nhất là sự thống khổ trong lúc cai nghiện còn xa mới bì được việc này.

Trương Hằng vươn vai hít thở thoải mái xong, vừa xoay người lại thì thấy được Hắc Thiết cùng các đội viên khác trong tiểu đội Hắc Tinh, bọn họ đều hớn hờ cười một cách xấu xa về phía Trương Hằng, hắn thấy thế thì khẽ rung mình, rồi lập tức thấy được ba mỹ nữ đang xấu hổ đứng bên cạnh họ, đó là cô bé có vóc người thon thả hay xấu hổ - La Miêu Miêu, hay cô gái có làn da trắng như tuyết - Bạch Ngưng Tuyết, còn có cô gái không biết lấy đâu ra cuốn sách vừa đọc vừa đi về trước - Ba Lệ.

Trương Hằng chờ cả người ra, trong nhất thời cũng không biết chào hỏi ra sao, chỉ đành gãi gãi đầu nói:

-Ha ha, chờ có lâu không, ta vừa được tự do nên không nhịn được hơi cao hứng một chút, ha ha ha...

Hai cô gái kia còn chưa kịp nói gì thì Ba Lệ đã đi tới trước mặt hắn, nói:

-Được rồi, ta thấy rồi, giờ ta về đây.

Nói xong nàng liền gấp cuốn sách đang cầm trên tay lại, xoay người trở về. (Có cá tính, mình thích cô nàng này nhất:oe07:)

Bạch Ngưng Tuyết vội vàng nắm lấy cổ áo của Ba Lệ, kéo nàng quay ngược lại rồi mới nhìn về Trương Hằng, áy náy nói:

-Xin lỗi, tính tình của nàng vốn là như vậy. Vài ngày trước, nàng thậm chí còn nhốt mình trong phòng đến bốn năm ngày liền, cũng không rõ nàng đi ăn cơm vào lúc nào nữa, chắc là lại mơ mộng đến ngẩn cả người rồi... Ách, Trương Hằng, chúng ta đến đây là để cảm ơn anh, cảm ơn anh đã chiếu cố bọn tôi nhiều như vậy, nhờ có anh mà chúng tôi mới có thể ở các phòng tại lâu năm. Sau này chúng tôi mới biết được, dân chúng bình thường chỉ có thể ở trong ba tầng đầu, hơn nữa đều ở trong liệu trại...Cảm ơn anh.

La Miêu Miêu bên cạnh cũng cúi đầu nói lí nhí:

-Trương...Trương Hằng...Cám ơn người.

Càng nói thì khuôn mặt càng lúc càng đỏ, cứ cúi gằm đầu xuống.

Trương Hằng càng lúc càng bối rối, hắn cũng không biết nên nói gì mới ổn, cũng may lúc này Hắc Thiết đi tới, vỗ mạnh vào vai Trương Hằng một cái, cười ha ha nói:

-Không tồi, kỹ thuật tán gái của tiểu tử ngươi quả nhiên lợi hại, thật không hổ danh trước đây là con nhà giàu, hoa hoa công tử, ha ha ha!

Trương Hằng nghe được lời này thì càng lúng túng, bất quá lời tiếp theo của Hắc Thiết làm cho hắn khẽ giật mình, nụ cười trên môi cũng biết mất.

Hắc Thiết nói oang oang:

-Hạ trưởng ra lệnh, Trương Hằng lập tức thăng chức làm hạ úy, trở thành đội viên trong đội Hắc Tinh, mang chức danh binh lính kỹ thuật máy tính hỗ trợ cho tiểu đội tác chiến...

Theo bản năng, Trương Hằng lập tức trở về tư thế nghiêm, lớn tiếng nói:

-Rõ, thưa trưởng quan, tiếp nhận mệnh lệnh.

Hắc Thiết cười nói:

-Tốt lắm tốt lắm, không cần nghiêm túc như vậy, dù sao thì lão đội trưởng cũng không có ở đây...Trương Hằng, bây giờ ngươi hãy bắt đầu huấn luyện các kỹ năng về súng ống đi, người nhiều nhất chỉ còn thời gian năm ngày thôi, ít nhất cũng phải biết được cách bắn súng chứ.

-Hả?

Trương Hằng sửng sốt nói:

-Tại sao? Cái gì mà ta chỉ còn thời gian năm ngày?

-Bởi vì đoàn trưởng đã quyết định, các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh chúng ta chính là những người tiên phong trong việc đổ bộ lên hành tinh, chúng ta sẽ là những quân nhân đầu tiên đặt chân lên đất liền!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Rơi Xuống

-Dự đoán sau ba mươi giây nữa sẽ đến được điểm thứ ba trên quỹ đạo, bắt đầu điểm ngược, 29, 28, 27...

Trải qua một tháng phi hành trong vũ trụ, rốt cuộc vào hôm nay, nếu tính theo đồng hồ trên Địa Cầu là vào lúc mười một giờ trưa thì phi thuyền Hi Vọng rốt cuộc đã tới bên ngoài quỹ đạo của hành tinh sa mạc, chỉ cần thêm ba mươi giây nữa thôi thì phi thuyền đã có thể xuất hiện trên bầu khí quyển của hành tinh này.

Đến đây cũng xin giải thích thêm về tên gọi Hi Vọng, đây là kết quả sau bài phát biểu của Diêu Nguyên thì phi thuyền này đã được đông đảo dân chúng gọi như thế, đến lúc sau thì chính phủ cũng nhận thấy cái tên này khá thích hợp để thay thế cho tên cũ là Noah số hai, vì vậy mà chiếc phi thuyền này có một tên mới là Hi Vọng.

Nhưng hãy khoan bàn tới các vấn đề linh tinh khác, lại nói về phi thuyền Hi Vọng. Sau một tháng lẻ tám ngày phi hành liên tục thì phi thuyền đã tới được hành tinh sa mạc, cũng là hành tinh duy nhất mà nó có thể bay tới được.

Đây là một hành tinh có bầu khí quyển lẫn bề mặt khá kỳ lạ, thông qua sự quan sát tỉ mỉ của các thiết bị thăm dò thì bề mặt của hành tinh này hầu như đều là cát, nhưng lớp vật chất bên trong là gì thì tạm thời vẫn chưa biết được. Ngoài một tầng cát dày bao phủ bên ngoài, hành tinh này còn có bầu khí quyển, thể tích của nó gấp 1,007 thể tích của Địa Cầu, cơ hồ là không

hơn kém nhiều lắm, còn về trọng lực thì thông qua tính toán có thể xác định hành tinh này có trọng lực gần bằng so với trên Địa Cầu.

Bất quá tốc độ quay quanh trục của hành tinh này khá nhanh, một ngày của nó chỉ có chừng 16 tiếng đồng hồ, còn thời gian khi nó quay một vòng xung quanh Hằng Tinh là 270 ngày.

Thông qua các số liệu tính toán thì nhiệt độ trên bề mặt hành tinh này vào lúc ban ngày khoảng 50 độ, đến tối thì chỉ còn khoảng -10 độ. Nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch quá lớn, bất quá vẫn còn trong mức mà con người có thể chịu được.

Bởi vì...hành tinh này có thể là nơi cho phi thuyền Hi Vọng dừng chân từ một năm đến mấy năm liền, cho nên tiểu tổ về thiên văn đã bỏ công sức rất lớn trong việc thăm dò, thậm chí sử dụng đến cả siêu cấp máy tính trong phi thuyền để tính toán, cho nên trừ các thông tin mà chỉ khi đổ bộ lên hành tinh mới biết được, tỷ như: thành phần của bầu khí quyển, thành phần của sa mạc, dấu hiệu tồn tại của các sinh vật,...thì về cơ bản, các số liệu khác đều đã có kết quả.

Mà kết quả làm cho mọi người cảm thấy vui mừng nhất trong suốt 1 tháng quan sát vừa qua là, khí tượng trên hành tinh này tựa hồ không quá mãnh liệt, thậm chí có thể nói trên hành tinh này không hề có các thiên tai lớn nào, mỗi nguy hiểm duy nhất có thể coi là thiên tai chính là sự sụt lún trên sa mạc, điểm mấu chốt là phải xem xét xem cấu trúc bên trong của hành tinh này có các tầng nham thạch kiên cố hay không, hoặc là có hiện tượng lưu sa hay không.

-Trước mắt vẫn chưa cách nào biết được thành phần của bầu khí quyển trên hành tinh này, cũng như kết cấu địa chất chi tiết của nó có đủ mạnh để cho phi thuyền Hi Vọng đáp xuống hay không, cho nên chúng ta cần phải phái ra một tiểu đội tinh nhuệ lên thăm dò trước, sử dụng tàu con thoi loại nhỏ để tiến hành thăm dò lần đầu tiên.

Diêu Nguyên nhìn bốn người trước mặt, theo thứ tự chính là Ưng, Hắc Thiết, Lưu Bạch cùng Trương Hằng, ba người ở trước thì chính là thành viên cũ trong tiểu đội Hắc Tinh, về phần Trương Hằng thì là tân thành viên mới gia nhập vào. Đội quân tiên phong lần này sẽ được bốn người này chỉ huy, trong đội ngũ này ngoài họ ra còn có hai mươi binh lính tinh nhuệ cùng với tám nhà khoa học.

Diêu Nguyên tiếp tục nói:

-Phi thuyền Hi Vọng của chúng ta chỉ có ba chiếc tàu con thoi loại nhỏ, đây là loại tàu có thể vượt qua tầng khí quyển bên ngoài để đổ bộ lên hành tinh, hoặc có thể xuyên qua tầng khí quyển để bay ra ngoài không gian, được trang bị hệ thống phản trọng lực với nguồn năng lượng có phi hành mười tám giờ liên tục, lấy trình độ chế tạo vật liệu hiện giờ của chúng ta...Thì chúng ta căn bản không có cách nào chế tạo được chủng loại tàu này, cho nên mỗi chiếc đều rất quan trọng, nhiệm vụ tiên phong đổ bộ này thì các người sẽ sử dụng một chiếc trong đó.

Bây giờ hãy lắng nghe kỹ những lời ta nói, về nguyên nhân tại sao ta lại lựa chọn bốn người các người, Ưng – người chính là người tinh táo nhất trong tiểu đội Hắc Tinh, có thể nói so với ta còn lãnh tỉnh hơn, cho nên nếu gặp phải tình huống nguy hiểm, ta cho phép người toàn quyền quyết định mọi việc, kế tiếp là Hắc Thiết – nhiệm vụ của người chính là trợ giúp Ưng chỉ huy tốt hai mươi binh lính tinh nhuệ, còn Lưu Bạch – ta muốn người đảm nhận nhiệm vụ vừa là nhân viên y tế cũng như là sĩ quan cấp úy trong đội. Riêng Trương Hằng, người nhất định sẽ rất kỳ quái vì sao ta nhất định phải cho người vào đội đúng không, lý do chính là vì người có được kỹ thuật máy tính cao siêu mà không ai trên phi thuyền này sánh bằng.

Nói tới đây, trong lòng Diêu Nguyên khẽ cảm thán về lúc gặp gỡ Trương Hằng, chẳng những nhờ hắn mà có thể tìm được phi thuyền, mà bây giờ lại có thêm một lá bài tẩy không ai biết tới.

Hắn tiếp tục nói:

-Trương Hằng, ta cũng không giấu người, thống kê về các khả năng của dân chúng cơ bản đã được hoàn thành trong 1 tháng qua, các lĩnh vực về khoa học như lượng tử vật lý học, thiên văn học,...đều có các chuyên gia nổi tiếng. Còn các lĩnh vực về kỹ thuật như luyện thép, luyện thiết, hoặc là tổng hợp cao su,...cũng có các kỹ sư lành nghề cùng các nhà khoa học am hiểu, nhưng nói đến lĩnh vực máy tính thì người chính là người giỏi nhất bên trong phi thuyền. Điều này ta không hề gạt người, cho nên trong nhiệm vụ đổ bộ này thì vai trò của người là quan trọng nhất.

Ở trên tàu con thoi có một thiết bị liên lạc với công suất cực lớn, thiết bị liên lạc này được chế tạo theo kỹ thuật được tìm thấy trong đĩa bay, có thể nói là cùng cấp bậc với kỹ thuật của bước nhảy không gian, cho nên công suất của nó rất lớn, bất kể trong hoàn cảnh bị nhiễu sóng, phong bế, rối loạn nào cũng có thể liên lạc được với phi thuyền, nhưng có một điểm mấu chốt trong đó, chính là nó được lập trình để sử dụng theo cách mã hóa, hơn nữa phương thức mã hóa này không cách nào biết trước được, có thể đó chính là cách mã hóa đặc biệt của nền văn minh này, mặc dù cách mã hóa này đã bị virus máy tính tấn công liên tục nên đã yếu bớt rất nhiều nhưng cứ cách mười phút nó lại thay đổi cấu trúc mã hóa một lần, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của thiết bị liên lạc này.

Điền Nguyên nói tới đây thì thở dài, nói:

-Thật ra công cụ khởi động bước nhảy không gian cũng sử dụng loại kỹ thuật mã hóa này, nhưng nhờ trên phi thuyền có siêu cấp máy tính tiên tiến nhất thế kỷ 21 cùng với crack (công cụ bẻ khóa) hiện đại nhất mà tiến sĩ lưu lại nên mới có thể tiến hành giải mã sau mỗi lần chuyển đổi, nhưng khi áp dụng cách đó trên thiết bị liên lạc thì đành bó tay, cho nên chỉ có thể trông cậy vào người, thông qua bản crack mà tiến sĩ lưu lại để tiến hành giải mã thủ công thôi, hơn nữa kiểu mã hóa này dường như người đã từng học qua, cách phá giải này hoàn toàn phù hợp với nền kỹ thuật trên đĩa bay

nên người nhất định có thể giải mã được, chỉ là thời gian phá giải sẽ lâu hơn...Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể lựa chọn người am hiểu kỹ thuật máy tính nhất trên phi thuyền là người, mặc dù người tính ra vẫn là lính mới nhưng cũng đành chịu.

Trương Hằng lúc này mới tỉnh ngộ, hẳn rồi cuộc mới biết được vì sao trong tiểu đội tiên phong lại có sự hiện hữu của hắn, bất quá hắn cũng không thể nói gì thêm? Không đi sao? Đừng có đùa chứ! Hắn chỉ mới được hưởng thụ sự ưu đãi cùng tài nguyên dành cho tiểu đội Hắc Tinh thôi mà, với kinh nghiệm là một công tử nhà giàu trước đây thì hắn biết rõ lúc nào nên chấp nhận sự thật, tình huống hiện tại là hắn đang chạy trốn trong vũ trụ a, hết thấy chỉ có thể dựa vào chính mình, hơn nữa đã không còn cha dùm bọc bảo ban nên hắn chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Diêu Nguyên khẽ gật đầu rồi lớn tiếng nói:

-Như vậy mọi người hãy đi chuẩn bị đi, nửa giờ sau thì tàu con thoi sẽ xuất phát tiến vào bầu khí quyển, đồng thời sau khi tàu con thoi tiến vào bầu khí quyển xong, nó sẽ lập tức truyền tải các thông tin về bầu khí quyển cho các người, nếu như trong không khí phát hiện axit hay các khí độc hại gì đó thì ta cho phép các người quay về, nếu không thì...Các người sẽ tiếp tục đổ bộ lên hành tinh này, tiến hành thu thập các mẫu vật cần thiết như: thành phần không khí, thành phần đất, còn có thí nghiệm về tải trọng tối đa mà mặt đất chịu được qua đó xác nhận phi thuyền Hi Vọng có thể đổ bộ lên hành tinh hay không.

Còn nữa, các người cũng cần chú ý các điểm...

Cứ như vậy cho đến hơn mười phút sau, bốn người mới ngồi xe điện trở về, lúc tới bộ phóng Trương Hằng khẽ than thở:

-Hình như lúc bình thường người đó đâu có lảm lời vậy đâu, ta nói ở đây chính là thiếu tá Diêu Nguyên a.

Ứng cũng không trả lời mà chăm chú kiểm tra súng nhắm của mình, đồng thời cẩn thận lau chùi một viên cao từ đạn. Hắc Thiết đứng bên thì đang điều khiển tubin vận chuyển, khẽ quay người lại cười ha ha, nói:

-Lão đội trưởng là người như thế đó, bình thường thì rất lạnh khốc đến độ có thể so với tên Ứng này, nhưng một khi đến chấp hành nhiệm vụ thì luôn đông dài thế đấy....Được rồi được rồi, Ứng, người đừng nhìn ta chăm chăm như thế, ta biết cái đó gọi là cẩn thận, rất nhiều nhiệm vụ trước kia cũng nhờ sự cẩn thận của hắc mà chúng ta có thể sống sót, ta biết mà, nhưng chẳng qua thấy lão đội trưởng hơi giống bà bà mụ mụ thôi, ha ha ha....

Lưu Bạch thì chỉ mỉm cười, nói:

-Trương Hằng, người mới gia nhập tiểu đội Hắc Tinh nên có thể chưa biết tính cách của lão đội trưởng, anh ấy là một người vô cùng cẩn thận, anh ấy tuyệt không hi vọng một thành viên nào trong tiểu đội Hắc Tinh vì sự sơ suất của mình mà hi sinh, sau này người sẽ từ từ quen thôi, anh ta là một người tốt.

Mọi người còn đang nói chuyện thì phía trên đài cao, hai mươi binh lính tinh nhuệ cùng với tám nhà khoa học đã sớm chờ sẵn ở nơi đó. Sau đó một tàu con thoi từ từ xuất hiện trên bộ phóng, hình dáng của nó cũng giống như các tàu con thoi thông thường khác, chẳng qua hơi lớn hơn một chút.

Bốn người cũng không nói thêm gì mà bắt đầu kiểm tra trang bị của mình lần cuối, từ vũ khí của Ứng và Hắc Thiết đến túi y tế của Lưu Bạch hay laptop cùng các dụng cụ máy tính của Trương Hằng. Bọn họ kiểm tra đến mấy lượt, rồi sau đó mới dẫn đầu đội ngũ gồm hai mươi binh lính cùng tám nhà khoa học gia hưng phấn bước vào trong tàu con thoi, chờ đến lúc khởi hành.

-Cửa khoang thứ nhất sắp mở, các nhân viên ở xung quanh chú ý mau chóng rời khỏi, ba mươi giây sau sẽ bắt đầu mở cửa khoang, tiến hành điều chỉnh áp lực cân bằng...

-Bệ phóng thứ nhất di chuyển đến vị trí phóng, nhắm về hướng quỹ đạo, bắt đầu tính toán tỷ lệ tiếp cận...Tỷ lệ tiếp cận đạt mức 100%, bắt đầu quá trình nạp điện và khởi động bệ phóng thứ nhất, dự tính hoàn thành sau ba mươi giây...

-Bắt đầu đếm ngược, 30, 29, 28...

Lúc này ở trên phi thuyền Hi Vọng, cơ hồ cả mười hai vạn người đều nhìn không chớp mắt về hướng tàu con thoi, tất cả mọi người đều biết trong đó chính là tiểu đội đầu tiên đảm nhận việc thăm dò hành tinh xa lạ này, một hành tinh cách Địa Cầu không biết bao nhiêu năm ánh sáng mà kể, một hành tinh có tầng khí quyển!

Mỗi người đều thành khẩn cầu nguyện, cầu nguyện theo tín ngưỡng riêng biệt hoặc tín niệm của mỗi người, hi vọng tàu con thoi vận hành suôn sẻ, hi vọng hành tinh có tầng khí quyển này có thể đổ bộ, hi vọng nơi này có thể trở thành nơi tránh nạn của bọn họ, hi vọng...

Rất nhiều hi vọng, niềm hi vọng của mười hai vạn người đều tập trung vào trong chiếc tàu con thoi nhỏ nhoi này, đội ngũ hơn ba mươi người nặng mang trên người hi vọng của cả phi thuyền.

Rốt cuộc, ba mươi giây đếm ngược đã kết thúc, trên bệ phóng tỏa ra vô số tia điện sau đó tàu con thoi được phóng lên, bay thẳng ra ngoài phi thuyền Hi Vọng tiếp cận với quỹ đạo của hành tinh, máy tính chủ của tàu con thoi đã sớm tính toán xong góc độ xuyên qua bầu khí quyển cho nên quá trình thâm nhập không hề có vấn đề gì, chỉ là do sự ma sát với bầu khí quyển nên nhiệt độ trên bề mặt tàu con thoi tăng chóng mặt, biến nó thành một màu đỏ hồng.

Ở trên phi thuyền, tim của mọi người đã sớm căng thẳng lắm rồi, bất qua cũng may kế tiếp không có phát sinh sự cố bất ngờ nào, tàu con thoi sau khi xuyên qua bầu khí quyển thì bắt đầu tiếp cận với tầng không khí, mà lúc này Ưng cũng đã tiếp nhận quyền điều khiển tại phòng chỉ huy, cùng lúc đó hệ thống phản trọng lực trên tàu con thoi cũng được khởi động, tàu con thoi vốn đang rơi xuống càng lúc càng nhanh thì đã bắt đầu trở nên vững vàng lại, từ từ hạ xuống phía mặt đất.

-Tốt!

Cả mười hai vạn người bên trong phi thuyền thông qua thiết bị quan trắc không gian đã thấy được trạng thái hiện thời của tàu con thoi, tất cả mọi người đều biết lúc nguy hiểm nhất đã qua, trước mắt hệ thống phản trọng lực đã khởi động cho nên cơ hồ không có bất kỳ nguy hiểm gì nữa. Tất cả mọi người đều nhiệt liệt hoan hô, thậm chí nhiều người sung sướng ôm chầm lấy nhau khóc ròng, trong lúc nhất thời cả phi thuyền Hi Vọng tràn ngập sự vui mừng.

Lúc này bên trong tàu con thoi, hai nhà khoa học đang vội vã thông qua cánh tay máy của tàu bắt đầu thu thập mẫu không khí, thông qua các thiết bị tiên tiến bắt đầu đưa mẫu không khí lấy được vào trong một phòng trên tàu con thoi, phòng này chính là một phòng thí nghiệm tạm thời cỡ nhỏ trên tàu. Hai người này đều bận bịu phân tích cùng thí nghiệm, trên khuôn mặt hiện rõ sự vội vàng cùng hưng phấn, thậm chí ngay cả người đang căng thẳng tính toán thời gian, chuẩn bị sẵn sàng phá giải mật mã Trương Hằng cũng nhìn về phía hai nhà khoa học này.

Thành phần không khí của hành tinh này quyết định rất nhiều việc, thậm chí có thể nói nó liên hệ tới tương lai sau này của loài người...

-...Đã phân tích xong, cái này...không thể nào! Trong tầng khí quyển, có tới 20% dưỡng....

Giờ phút này Diêu Nguyên đang ngồi trong phòng hội nghị, trước mặt hẳn là cơ hồ toàn bộ nhà khoa học còn lại trong phi thuyền, còn có tất cả thành viên Hắc Tinh khác. Lúc này thanh âm đó thông qua thiết bị truyền tin vang lên trong hội trường, thậm chí còn thông qua liên tiếp các thiết bị truyền thanh khác vang lên khắp nơi trong phi thuyền. Tất cả mọi người nghe thấy đều ngây người, thậm chí cả Diêu Nguyên cũng thế, trong lúc nhất thời bọn họ vẫn chưa hiểu được mình đang nghe cái gì...

Dường...Là chỉ dưỡng khí (ý nói Oxi) sao?

Trong lòng mọi người khẽ nháy lên một cái, hi vọng được nghe tiếp các thông tin xác nhận, bỗng nhiên trong đầu mười mấy nhân viên trong phi thuyền đột ngột hiện lên một dự cảm xấu, những người này bao gồm cả Diêu Nguyên hoảng hốt đứng bật dậy, đồng loạt rống to.

-Không ổn! Đừng hạ xuống!

Đáng tiếc là đã chậm, trên màn hình hiện rõ hình ảnh tàu con thoi đang vững vàng hạ từ từ xuống bỗng nhiên...phảng phất như mất đi khả năng phản trọng lực, con tàu đột ngột rơi thẳng xuống dưới, mà dưới tác dụng của trọng lực tốc độ rơi càng lúc càng lớn...

Cách mấy cây số bên dưới chính là mặt đất, một khi rơi xuống, cho dù bên dưới là sa mạc thì tàu con thoi chỉ có một kết cục...

Thuyền hủy người diệt!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Bên Ngoài Tàu Con Thoi

Người đầu tiên phát hiện hệ thống phản trọng lực mất đi tác dụng chính là Ứng - người đang điều khiển phi thuyền. Thực tế, khi phi thuyền còn cách mặt đất khoảng năm cây số thì Ứng đã sớm cảm giác được một mối nguy hiểm tiềm ẩn mà không sao nói lên thành lời.

Nhưng hẳn cố ý đè nén sự cảnh báo mãnh liệt đó, bởi vì nhiệm vụ lần này vốn là một nhiệm vụ thăm dò nguy hiểm, là nhiệm vụ đổ bộ đầu tiên mà con người thực hiện lên một hành tinh khác ngoài mặt trăng, cho nên trong nhiệm vụ có những mối nguy hiểm tiềm ẩn nào thì khó ai có thể liệt kê hết được.

Tỷ như có một cơn gió lốc cực mạnh, hoặc là sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm trên hành tinh, hoặc là các thiên tai về địa chất, thậm chí có khi virus, sinh vật ngoài hành tinh mà chúng ta thường thấy trên các bộ phim khoa học giả tưởng cũng có thể xuất hiện....Đây vốn là một hành động dùng mạng sống của mình để đánh cược, có thể nói nếu gặp nguy hiểm là chuyện rất bình thường, cho nên Ứng cũng bỏ qua cảm giác bất an mãnh liệt này.

Nhưng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt nhất là khi tàu con thoi còn cách mặt đất khoảng năm cây số, lúc này hẳn chỉ cảm thấy con tàu đột ngột rơi thẳng xuống dưới, đó là do tác dụng của trọng lực tác động đến con tàu. Ở bên trong tàu con thoi thì mọi người đều té ngã trên mặt đất, hoặc là bị ép vào vách khoang, trong lúc nhất thời không ai có thể cử động được!

Bởi vì do hệ thống phản trọng lực cho nên trong phi thuyền Hi Vọng mới có trọng lực, nhờ đó mọi người không phải sống trong cảnh không trọng lực như ở các tàu không gian bình thường khác, còn nếu ở trên hành tinh thì có thể sử dụng hệ thống phản trọng lực để thoát khỏi sức hút của hành tinh, cho nên trong lúc phi hành thì tàu con thoi bay rất vững, không hề bị nảy sốc gì cả. Cũng vì thế nên bên trong phi thuyền rất ít người cài dây an toàn, thậm chí đến cả nón bảo hộ trong du hành vũ trụ cũng không đeo vào, nếu có cũng chỉ mặc bộ đồ du hành vũ trụ mà thôi.

Lúc này hệ thống phản trọng lực đột nhiên biến mất cho nên con tàu đột ngột rơi xuống, đồng thời làm cho những ai không cài dây an toàn trong tàu bị quay cuồng.

Ứng chính là một trong rất ít người cài dây an toàn, sự tỉnh táo và cẩn thận của hắn lúc này đã cứu nguy cho mọi người. Khi hắn bị ép bay về hướng ghế ngồi thì bàn tay của hắn đã liều mạng vươn tới nhấn vào mấy nút ở phía trước, nhưng do hấp lực quá mãnh liệt cho nên phải mất một hồi gắng sức mới chạm được vào mấy cái nút đó.

Khi mấy cái nút bị đè xuống thì cuối cùng động cơ của tàu con thoi đã được khởi động, một cột lửa phun ra từ phía đuôi nó. Nhờ đó mà tốc độ rơi của tàu con thoi đã giảm dần, nhưng lúc này nó đã rơi được hơn mười giây, gần hai mươi giây rồi nên tốc độ rơi lúc này là rất lớn, hơn nữa khoảng cách với mặt đất đã không còn xa nữa. Tuy có lực đẩy từ động cơ nên tốc độ rơi đã giảm xuống từ từ nhưng vẫn không thể cưỡng lại lực hút của hành tinh, con tàu vẫn rơi thẳng xuống dưới.

Ứng toát mồ hôi khắp người, hắn vừa điều khiển con tàu hạ cánh vừa rống lớn:

-Mọi người chú ý! Gần chạm đất rồi! Chuẩn bị tư thế sẵn sàng va chạm!

Nói là nói như thế nhưng bên trong con tàu đã quá hỗn loạn, vừa bị ảnh hưởng do sự rơi xuống còn thêm vào lực đẩy lên từ động cơ cho nên khiến cho đại đa số mọi người đều té ngã trên mặt sàn, chỉ có một số ít nhờ vào thân thể khỏe mạnh cùng với phản xạ nhanh nhẹn mới trụ lại được trên ghế ngồi, miễn cưỡng thắt lại dây an toàn. Cứ thế một tiếng ầm thật lớn vang lên, cả con tàu đã tiếp đất và trượt dài trên mặt cát, lún xuống tới tận mấy mét mới ngừng lại.

Mọi người bên trong phi thuyền ai ai cũng chật vật, cũng may là tất cả đều mang đồ bảo hộ trên người, chỉ là do phần lớn không mang nón bảo hộ vào cho nên có bảy tám người bị thương chảy máu ở đầu. Còn lại thì mọi người cũng chỉ bị xây xát nhẹ mà nén đau chịu đựng. Thật lâu sau cũng chưa ai đủ sức thốt lên lời nào.

Đúng lúc này, một nhà khoa học vừa hoàn hồn lại từ cú rơi lập tức thất thanh kêu lên:

-Không ổn! Không khí tràn ra ngoài rồi!

Tất cả mọi người đều giật mình, lập tức kiểm tra khắp tàu con thoi, đồng thời cấp tốc đội nón bảo hộ vào. Bất quá rất nhanh mọi người đều phát hiện ra nhà khoa học không hề nhìn về phía vách tàu, mà là run rẩy nhìn về phía ống nhiệm bể nát chứa mẫu không khí trong phòng thí nghiệm, không khí từ hành tinh này đã tràn ra ngoài

Sắc mặt ai cũng tái đi, bởi vì đây không phải là không khí từ Địa Cầu mà chính là không khí từ hành tinh này, có trời mới biết bên trong nó chứa gì, nếu lỡ như là virus ngoài hành tinh thì bọn họ hoàn toàn không có sức miễn dịch với nó, mặc dù có thể các loại virus này chẳng qua chỉ là những loại vô cùng bình thường trên hành tinh này, nhưng chừng đó thôi cũng có thể làm bọn họ chết vô cùng thảm.

Một nhà khoa học bên cạnh hiểu rõ tâm trạng của mọi người, vội vàng đứng lên nói:

-Mọi người đừng sợ, trước mắt chúng ta vẫn chưa biết hành tinh này có tồn tại sự sống hay không, hơn nữa trên hành tinh này thì bốn bề đều là sa mạc, khí hậu vô cùng khô ráo cho nên khả năng virus tồn tại trong không khí cũng không cao. Vì vậy mọi người đừng lo sợ, đầu tiên là có cảm thấy miệng và mũi mình nóng lên không, đó là cách kiểm tra tính axit trong không khí.

Nghe được lời ấy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo liền bắt đầu kiểm tra miệng và mũi mình cẩn thận, kể cả mắt vân vân...Bất quá không hề có cảm giác gì khác lạ cả, cứ như là đang hô hấp trong một bầu không khí bình thường vậy.

Chỉ có sắc mặt của mấy nhà khoa học là rất khó coi, bởi vì bọn họ đều hiểu, cho dù là không khí khô ráo đi nữa nhưng khả năng tồn tại virus vẫn có, đây là hành tinh ngoài vũ trụ cho nên không thể nào suy luận theo lý thuyết thông thường trên Địa Cầu được. Bất quá trước mắt chưa phải là lúc thích hợp để nói chuyện này, chỉ đành trông chờ vào hai nhà khoa học đang loay hoay với ống nghiệm chứa không khí bế tan tành kia.

Một nhà khoa học trong đó chừng năm mươi tuổi, tuy trên đầu còn đang chảy máu nhưng vẫn tập trung tinh thần cao độ vào việc kiểm tra thành phần không khí, không ai trong tàu con thoi phát ra tiếng động, tất cả đều nín thở nhìn về phía nhà khoa học này. Thời gian cứ thế trôi qua, không biết qua bao lâu sau thì nhà khoa học kia bỗng thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt hiện rõ sự vui mừng.

-...Hàm lượng dưỡng khí (Oxi) chiếm hơn 20% không khí, còn lại phần lớn chính là khí nitơ, chiếm khoảng 68%. Tiếp đó là một loại khí đặc thù chiếm chừng 10%, ngoài ra còn có một số khí hiếm (2) cùng CO₂. Thành phần của loại khí đặc thù này vẫn chưa thể xác định rõ ràng nhưng

chúng không hề có tính chất ăn mòn gì cả, cũng không phải là khí CO (1)... mang độc tính, mà tính chất của khí đó gần giống với khí trơ (2), tựa hồ không thể hòa tan vào chất lỏng cùng máu...

Nhà khoa học này hưng phấn nói tiếp:

-Các vị biết cái này có ý nghĩa gì không? Không khí này chúng ta có thể trực tiếp hít thở a! Loài người chúng ta có thể tự do hô hấp trong hoàn cảnh này a!

Nhà khoa học này càng nói càng hưng phấn, cơ hồ là vừa nói vừa khoa tay múa chân, trong lúc nói chuyện còn chỉ vào ống nghiệm:

-Thông qua kính hiển vi ta cũng không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ có sinh vật tồn tại, dĩ nhiên nếu muốn tìm thấy virus thì cần phải có kính hiển vi có độ phóng đại lớn hơn nữa kìa, cái đó thì cần phải trở về phi thuyền Hi Vọng mới có...Nhưng lấy tình hình trước mắt thì với không khí khô ráo như vậy...Các vị, xin chú ý kỹ lời nói của ta, khô ráo nghĩa là hàm lượng nước trong không khí rất thấp, cũng có nghĩa là khả năng có virus cùng vi sinh vật rất thấp, các vị, chúng ta quả thật rất may mắn a!

Chúng ta đang đặt chân trên một hành tinh mang hi vọng của toàn thể nhân loại a! Có dưỡng khí có nghĩa là chúng ta có thể hô hấp, hơn nữa có dưỡng khí chứng tỏ nơi này có thực vật quang hợp, mặc dù loại thực vật này có thể ở những nơi bí mật nên trước mắt chúng ta vẫn chưa phát hiện được, nhưng hàm lượng dưỡng khí trên hành tinh này đã đủ để nói lên tất cả rồi, đây có thể chính là nơi mà con người chúng ta phát triển a!

Nhà khoa học này vừa nói mà nước mắt tuôn rơi, đó chính là những giọt nước mắt của hạnh phúc.

Lúc này Ưng đột ngột đứng lên, nói với mọi người:

-Bất kể như thế nào thì mọi người vẫn phải mang nón bảo hộ, chừng nào chưa thể chắc chắn là trong không khí không có virus thì tuyệt đối không cho phép mọi người hít thở trực tiếp không khí từ hành tinh này....Tốt lắm, mặc dù quá trình có có chút nguy hiểm nhưng dù sao thì chúng ta đã đổ bộ thành công, các vị, có thể bắt đầu nhiệm vụ riêng của mình rồi. Mỗi nhà khoa học sẽ được hai binh lính đi theo bảo vệ, các vị tốt nhất nên mặc vào đồ bảo hành vũ trụ cùng nón bảo hộ là có thể đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ của mình rồi, Trương Hằng, riêng cậu thì lưu lại, những người còn lại bắt đầu hành động đi, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu, trước hết dưỡng khí chúng ta phải trở về phi thuyền Hi Vọng.

Những người còn lại đều tuân lệnh thực hiện, mỗi nhà khoa học đều có hai binh lính đi kèm, còn các binh lính còn lại dưới sự chỉ huy của Lưu Bạch và Hắc Thiết đều chuẩn bị tiến ra ngoài tàu con thoi. Lúc này trong khoang thuyền chỉ còn lại Ưng và Trương Hằng thì Ưng mới nói:

-Trương Hằng...lập tức phá giải mật mã, ta muốn liên lạc với phi thuyền Hi Vọng.

Trương Hằng không dám chậm trễ, vội vàng ngồi vào ghế điều khiển ở trước tàu con thoi, chăm chú phá giải mật mã. Ước chừng bốn, năm phút đồng hồ sau thì mới thở ra nhẹ nhõm, cùng lúc đó một thanh âm vang lên bên trong tàu con thoi.

-Đơn vị liên lạc, đây là phi thuyền chủ Hi Vọng, nếu nghe được xin trả lời... Đơn vị liên lạc, đây là phi thuyền chủ Hi Vọng, nếu nghe được xin trả lời...

Ưng vội vàng nói về phía thiết bị liên lạc:

-Phi thuyền chủ Hi Vọng, đây là đơn vị liên lạc.

-...Ưng, có sao không? Tỉ lệ thương vong của nhân viên thế nào? Tàu con thoi còn có thể vận hành không? Lúc trước đã xảy ra chuyện gì, tại sao

tàu con thoi lại đột nhiên rơi xuống vậy?

Thanh âm Diêu Nguyên truyền đến từ thiết bị liên lạc.

Khuôn mặt Ứng trở nên nghiêm túc, nói:

-Lúc trước khi còn cách mặt đất khoảng năm cây số, hệ thống phản trọng lực của tàu con thoi bỗng nhiên ngưng hoạt động, cho đến giờ cũng không cách nào khởi động lại. Nhưng thông qua thiết bị kiểm tra sự cố trên tàu thì hệ thống phản trọng lực không hề gặp bất kỳ trục trặc gì, từ mọi thứ như máy móc, nguyên liệu đến hệ thống đều hoàn hảo. Hiện tại hệ thống phản trọng lực vẫn còn đang vận hành nhưng kỳ lạ ở chỗ nó không hề sinh ra bất kỳ tác dụng phản trọng lực nào, cứ như đã biến mất tăm vậy!

-...Gửi cho chúng ta toàn bộ chi tiết về hệ thống phản trọng lực thông qua thiết bị liên lạc ngay. Ngoài ra tàu con thoi còn có thể cất cánh không? Tỷ lệ thương vong của nhân viên ra sao? Ở đó có tình huống gì đặc biệt xảy ra không?

Diêu Nguyên vẫn tiếp tục hỏi.

Ứng hồi đáp:

-Có thể cất cánh, mặt đất đều bao phủ bởi lớp cát rất dày, tàu con thoi có phòng máy chống va đập nên việc khởi động động cơ để cất cánh thì không thành vấn đề, chỉ là nếu như không có hệ thống phản trọng lực thì chúng ta sẽ không cách nào xuyên qua tầng khí quyển được, mà nơi đây cũng không có tên lửa nâng tàu...Về phương diện nhân viên thì có mấy người bị thương nhẹ, Tiểu Bạch có thể giải quyết ổn thỏa nên cũng không có vấn đề gì lớn. À, ngoài ra cũng đã phân tích xong thành phần không khí trên tinh cầu này, trừ một loại khí đặc thù chiếm hơn 10% thì thành phần của nó cơ hồ giống như đúc trên Địa Cầu (3), nếu theo lời nói của nhà khoa học xét nghiệm thì chỉ cần xác nhận trong không khí không có virus hay vi sinh vật nữa là có thể kết luận, không khí này có thể trực tiếp hô hấp.

Cho tới bây giờ vẫn chưa phát hiện được bất kỳ sinh vật ngoài hành tinh nào, lượng cát bao phủ hành tinh này quả thật quá dày nhưng không tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào của hiện tượng lưu sa, còn về việc mặt đất có thể chịu được sức nặng bao nhiêu thì các nhà khoa học đang kiểm tra, lát nữa ta sẽ gửi báo cáo chi tiết qua thiết bị liên lạc...

Diêu Nguyên trầm mặc một hồi lâu, rồi sau đó mới lên tiếng:

-Chúng ta đợi báo cáo của người...Khổ cực rồi, bởi vì chúng ta không thể chế tạo hệ thống phản trọng lực cũng như các thiết bị quan sát sử dụng công nghệ phản trọng lực nên mới dẫn đến sự cố ngoài ý muốn này, yên tâm, ta nhất định có thể cứu các người ra khỏi đó.

Ứng gật đầu, phảng phất như đó là một việc nhỏ nhặt không đáng để bận tâm, nói:

-Ta biết, cũng giống như những lần trước, từ xưa đến giờ ta vẫn chưa hề hoài nghi lời hứa của người...Như vậy chúng ta đợi tại nơi này chờ cứu viện, đơn vị liên lạc đã trò chuyện xong.

Trong lúc Ứng đang liên lạc bên trong tàu, thì lúc này ở bên ngoài, Hắc Thiết và Lưu Bạch đang chỉ huy mấy binh lính cẩn thận bước ra ngoài cửa khoang, có thể coi như đây là bước chân đầu tiên đặt lên hành tinh này.

Đây là một tầng cát dày màu vàng, đi trên nó cứ như là đi trên một lớp bông vải mềm mềm vậy. Nhưng bên dưới nó lại vô cùng chắc, không hề có cảm giác bị lún xuống gì cả. Từ người đầu tiên cho đến khi tất cả đều ra hết, cả bọn đều khẩn trương lấy vũ khí cảnh giới bốn phía, bất quá bọn họ không hề nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào khả nghi. Giờ phút này là thời điểm ban ngày trên hành tinh này, ánh sáng chói chang chiếu khắp nơi, trải theo tầm mắt thì đâu đâu cũng là những lớp cát vô tận, nếu như không biết thì có khi sẽ ngộ nhận rằng đây chính là một sa mạc bình thường trên Địa Cầu, không hề có hiện tượng gì đặc thù xuất hiện cả.

Chẳng qua mọi người lại không phát hiện, do bên trong tàu con thoi đã trải qua một phen quay cuồng nên đã làm bể mấy cái ống nghiệm, trong đó khá nhiều ống nghiệm chứa nước cất, chất lỏng....Rất nhiều nước đã dính vào lòng bàn chân của các binh lính, khi mọi người bước ra sa mạc thì lớp nước dính vào cũng tiếp xúc với lớp cát, sau đó bốc hơi bay lên trên không...

Với khả năng khứu giác của con người thì vẫn còn lâu mới phát hiện được, những phân tử nước này theo không khí bay đi rất xa, từ mấy cây số, mấy chục cây số đến mấy trăm cây số....

Chú thích:

1/ CO: có tên gọi hóa học là Cacbon Monoxit, là một chất khí không màu, không mùi, bắt cháy và có độc tính cao. Nó là sản phẩm chính trong sự cháy không hoàn toàn của cacbon và các hợp chất chứa cacbon. Chi tiết xin xem thêm tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/Cacbon_m%C3%B4n%C3%B4xit

2/Khí trơ và khí hiếm: Cơ bản thì hai loại khí này là một. Có thể nói bởi vì các loại khí này trơ (không có khả năng phản ứng hóa học hoặc có những phản ứng rất kém) cho nên mới gọi chúng là hiếm. Chứ không phải vì các loại khí này có giá trị sử dụng cao như các kim loại hiếm. Các loại khí này thuộc nhóm 18 trong bảng tuần hoàn nguyên tố hóa học, gồm: heli, neon, argon, krypton, xenon, radon và ununocti (có thể không phải khí hiếm). Chi tiết xin xem thêm tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/Kh%C3%AD_tr%C3%91_v%C3%A0_kh%C3%AD_hi%E1%BB%83n

3/Thành phần bầu khí quyển trên Trái Đất: Gồm Nitơ (78,1%), Ôxi (20,9%), Argon (0,9%), CO₂ (dao động không cố định, nhưng vào khoảng 0,035%), còn lại là hơi nước và một số chất khí khác. Chi tiết xin xem tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/Kh%C3%AD_quy%E1%BB%83n_Tr%C3%A1i_%C4%90_%E1%BB%83n

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Cứu Vớt!

Hôm nay, một người thầy mà mình kính yêu đã ra đi mãi mãi.

Thầy có thể chỉ là một người thầy bảo vệ bình thường, nhưng chính nhờ thầy mà mình đã học được không biết bao nhiêu điều quý giá trong cuộc sống.

Thưa thầy, hôm nay khi nhận được tin thầy mất, con đã rất sững sờ và đau buồn, nhưng bây giờ đến ngay cả việc đến viếng thầy con cũng không làm được. Liệu thầy có tha lỗi cho sự bất hiếu của con không thầy?

Dù gì đi nữa, con thật lòng mong thầy được an nghỉ bình yên. Thầy sẽ vĩnh viễn sống trong lòng chúng con, trong lòng các học trò, trong lòng lớp 12H năm đó.

Tạm biệt thầy, tạm biệt...

Đây là chương truyện mà mình dành tặng cho người thầy của mình, đó có lẽ việc duy nhất mà mình có thể làm lúc này. Vì vậy, mong các bạn có copy đi nơi khác xin hãy giữ lại những dòng này. Chân thành cảm ơn các bạn.

-Hệ thống phản trọng lực vì sao lại mất tác dụng?

Ở trong phòng hội nghị trên phi thuyền Hi Vọng, Diêu Nguyên gầm lên giận dữ, nói thật, đây là lần đầu tiên mà hắn nổi giận như thế trước các nhà khoa học cùng các binh lính kia, đương nhiên là đã trừ đi các thành

viên trong đội Hắc Tinh, thậm chí đã tức giận đến mức không cách nào kiềm chế được.

Trước đó hắn đã từng nghĩ đến khả năng nơi đó sẽ có rất nhiều nguy hiểm, bao gồm cả chất lượng của tàu con thoi, bao gồm cả tính ăn mòn của không khí, bao gồm đủ loại thiên tai trên tinh cầu, thậm chí đến việc sinh vật ngoài hành tinh xuất hiện thì hắn cũng đã tính đến, nhưng thiên toán vạn toán lại không ngờ rằng hệ thống phản trọng lực giả lại gặp trục trặc, đây chính là sai lầm của hắn!

Là một quân nhân nên Diêu Nguyên cũng không phải là một bà bà mụ mụ gì, hắn biết chỉ cần có nhiệm vụ thì nguy hiểm chết người là không sao tránh khỏi, cũng như lúc đầu quyết định tiến vào trong trụ sở tìm phi thuyền vũ trụ, mặc dù chết mấy đồng đội nhưng hắn không hề tức giận, đúng như khẩu hiệu của đội Hắc Tinh, thân là Hắc Tinh thì để thắng lợi, chết cũng không tiếc!

Đúng vậy, chỉ cần giành được thắng lợi, chỉ cần sự hi sinh có giá trị, thì đội viên Hắc Tinh sẽ không ngại hi sinh...

Nhưng cái này không bao gồm sự hi sinh vô ích, cùng với sự hi sinh do sai lầm của đội trưởng!

Diêu Nguyên đứng trên bục cao của đại sảnh phòng hội nghị, khuôn mặt tái xanh đi vì giận dữ, nói:

-Tất cả chi tiết đều đã được chuyển qua rồi, các vị, ta biết điều này có hơi khó khăn với các vị, nhưng chúng ta thật sự không còn thời gian nữa. Ở bên dưới chính là tám nhà khoa học, hơn hai mươi binh lính tinh nhuệ, tuy bên trong tàu con thoi vẫn còn bình chứa đường khí nhưng để cung cấp cho ba mươi hai người thì...Nó chỉ duy trì được tám đến mười tiếng thôi, các vị, chúng ta không còn thời gian nữa.

Đông đảo các nhà khoa học ngồi bên dưới, từ các nhà khoa học về hành tinh, tàu con thoi, sinh vật, khí tượng, vân vân....Căn bản tất cả đều tập trung lại ở trong phòng họp, ngoài ra còn có hơn một ngàn kỹ sư ưu tú đang theo dõi thông qua màn hình liên lạc. Tất cả bọn họ đều đang lắng nghe những lời mà Diêu Nguyên nói.

-Ta chỉ muốn các vị giải quyết ba vấn đề, thứ nhất, tại sao lúc đầu hệ thống kiểm tra tự động lại không phát hiện ra sự cố trong hệ thống phản trọng lực? Thứ hai, nguyên nhân của việc hệ thống phản trọng lực mất tác dụng là gì? Ngoài ra có biện pháp nào giải quyết không? Thứ ba, nếu bỏ qua hệ thống phản trọng lực thì liệu có cách nào để chúng ta cứu bọn họ không? Chỉ có ba vấn đề này thôi.

Sau khi nói xong thì Diêu Nguyên vẫn đứng trên đài cao, nhìn về mọi người phía dưới:

-Ta sẽ ở đây đợi tin tốt từ các vị, mọi người có thể trở về phòng thí nghiệm của mình, hoặc đi tìm các nhà khoa học khác để bàn bạc nhằm sớm tìm ra giải pháp cho ba vấn đề này. Các vị, ở bên dưới chính là đồng bào của chúng ta, bọn họ cần chúng ta trợ giúp, đó là hơn ba mươi hai mạng người a, đó là những binh lính ưu tú cùng các nhà khoa học xuất sắc, nếu mất đi họ thì tổn thất là không sao tưởng tượng nổi, chúng ta phải cứu họ bằng mọi giá!

Cứ như vậy, thời gian trong phi thuyền Hi Vọng cứ thế chậm rãi trôi qua, từng giây từng phút mất đi một cách vô tình. Mười hai vạn dân chúng trên phi thuyền đều đã biết được tin tức về các thành viên trong tàu con thoi, bọn họ vẫn may mắn sống sót, bây giờ đang đợi cứu viện, nhưng lượng dưỡng khí trong con tàu chỉ cho phép bọn họ cầm cự từ tám đến mười tiếng thôi. Trong lúc đó thì phi thuyền Hi Vọng phải cứu được bọn họ, nếu không những người đầu tiên đổ bộ lên hành tinh này rất có thể sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở về được nữa...

Đã hai tiếng mười phút từ vụ tai nạn của tàu con thoi...

Trong phòng thí nghiệm sinh học...

-...Không được, cũng không được, hình ảnh thì dù sao cũng chỉ là hình ảnh, đó không phải là mẫu vật chân chính, nếu sử dụng kính hiển vi có độ phóng lớn hơn thì cũng chỉ thấy được các vân ảnh thôi, chết tiệt!

Mitsuda Saburo giận dữ đấm một quyền xuống chiếc bàn kim loại mà gào lên, ở phía sau, khuôn mặt của những trợ lý cùng các nhà khoa học khác cũng xám xịt.

Nhiệm vụ của bọn họ là xét nghiệm xem trong không khí của hành tinh này có tồn tại virus hay vi sinh vật nguy hiểm nào không, hoặc là có những vật thể siêu nhỏ bí ẩn chẳng hạn...Bởi vì không ai biết được, virus hoặc vi sinh vật ngoài hành tinh này có hình dạng ra sao, có thể như những hạt bụi kiểu sinh vật hữu cơ không? Nếu không phải là những sinh vật hữu cơ thì cũng là kiểu sinh vật vô cơ, như vậy thì sẽ không nhất thiết cần có nước mới tồn tại được. Nói cách khác, vũ trụ này quá rộng lớn cho nên không ai biết được virus ngoài hành tinh sẽ tồn tại dưới dạng nào đây? Ai dám khẳng định nó sẽ tồn tại dưới dạng hữu cơ?

Loài người, còn có tuyệt đại đa số sinh vật trên trái đất đều là những sinh vật hữu cơ, với thành phần cấu tạo chính là Cacbon. Cho nên loài người cần phải hấp thu năng lượng như đường, và các chất khác như nước và dưỡng khí từ bên ngoài. Phương thức hấp thụ các chất đó nếu gọi theo ngôn ngữ của chúng ta thì đó chính là ăn, là cách hấp thu các nguyên tố Oxi, hydro và cacbon để tạo thành chất hữu cơ.

Về phần sinh vật vô cơ, chẳng qua chỉ tồn tại trong những bộ phim, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng thôi. Nhưng bây giờ chúng ta đang ở trong vũ trụ, nó to lớn bao la đến mức không ai biết được, vậy sao người dám chắc rằng trong nó không có tồn tại sinh vật dưới dạng vô cơ? Nếu thật sự

có nó thì loài sinh vật này căn bản không cần nước vẫn có thể sinh tồn, hay nói cách khác, ai dám khẳng định vì trong không khí không có nước nên không tồn tại các loại virus hay vi sinh vật đây?

Lúc này nhà sinh vật học Mitsuda Saburo cùng các chuyên gia khác về sinh học, virus, còn có các giáo sư về việc phòng chống dịch bệnh đang đối mặt với vấn đề khó khăn này. Nhiệm vụ của của bọn họ chính là cần tìm ra xem trong không khí này có virus hay vi sinh vật tồn tại hay không, hơn nữa lại không thể tự tay xét nghiệm trên mẫu vật thật. Cho nên bọn họ chỉ còn cách phân tích dựa trên các dữ liệu mà những nhà khoa học đang ở trên hành tinh truyền tới thôi, ngoài ra đến một đầu mối cũng không có. Cái này mà gọi là kiểm tra, xét nghiệm hả?

Một người đàn ông da trắng ở phía sau Mitsuda Saburo thở dài, nói:

-Chúng ta có lẽ nên báo cho thiếu tá thôi, tình huống như thế này thì làm sao mà xét nghiệm được, ít nhất cũng phải có một mẫu vật thật chứ.

Một nhà khoa học là con lai người da đen cũng lên tiếng:

-Đúng thế, chúng ta chẳng qua chỉ là những nhà khoa học thôi, cũng không phải là siêu nhân thì sao có thể nhìn hình mà xét nghiệm ra được có virus tồn tại hay không, đúng là tức chết đi mà, tổ trưởng, chúng ta cùng đi tìm thiếu tá thôi.

Mấy người còn lại cũng đều tán thành, thật ra thì tất cả đều đã cố gắng hết sức rồi, cũng chỉ vì hi vọng có thể làm cho Diêu Nguyên bớt giận... Hôm nay thật sự có rất nhiều người đã bị dọa, bởi đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Diêu Nguyên giận dữ như vậy. Hẳn chính là người chỉ huy trên toàn phi thuyền, cơ hồ là một nhà độc tài đích thực, cho nên trong lòng của rất nhiều người đã hơi sợ hãi, bọn họ chỉ hi vọng lúc này giải quyết thật tốt công việc của mình chứ không phải là chọc giận Diêu Nguyên.

Nhưng không ai ngờ tới Mitsuda Saburo lại đâm tiếp một quyền vào bàn, cơ hồ gào lên nói:

-Không được! Đó là ba mươi hai mạng người đó...Mạng người là vô giá! Không thể bởi vì sự không cố gắng của chúng ta mà khiến họ lâm vào nguy hiểm hoặc mất mạng được, ta sở dĩ theo đuổi ngành virus học chính là vì những lúc này! Ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh một lần nữa, tuyệt đối không...

Mitsuda Saburo quay đầu lại, cơ hồ điên cuồng nhìn các người khác, nói:

-Thay ta liên lạc với thiếu tá, nói cho hắn biết ta muốn được trao quyền sử dụng máy tính chủ của phi thuyền Hi Vọng, đồng thời hi vọng thiếu tá cho phép khởi động chương trình phân tích trong máy tính, nghe nói chương trình đó cũng là một trong các thứ được chế tạo bằng kỹ thuật ngoài hành tinh như các thứ: hệ thống phản trọng lực, thiết bị liên lạc siêu cấp, động cơ bước nhảy không gian...

Đã hai tiếng mười phút kể từ sự cố trên tàu con thoi...

Bên trong phòng thí nghiệm vật lý, phòng phân tích hệ thống phản trọng lực...

Ở trên Địa Cầu, sau khi cứu sống được một lượng lớn các nhà khoa học thì dự án nghiên cứu hệ thống phản trọng lực đã được khởi động lại, đúng vậy, loài người quả thật đã có thể chế tạo được động cơ phản trọng lực, nhưng về nguyên lý của động cơ đó cùng với cơ cấu hoạt động của nó thì vẫn còn khá mù mờ. Loài người chỉ có thể dựa vào những mẫu vật hoàn chỉnh để phục chế lại mà thôi, thậm chí đến độ lớn nhỏ của động cơ cũng không cách nào không chế được.

Hệ thống phản trọng lực xét ra cũng tương tự như hệ thống dây điện trên Địa Cầu, không hề khổng lồ như mọi người thường nghĩ mà chẳng qua

được lắp đặt khắp nơi trong khinh khí cầu, trong tàu con thoi. Nó giống như một thiết bị loại nhỏ có thể lắp đặt ở bất kỳ đâu vậy, ví dụ trên tàu con thoi có ba bộ thiết bị phản trọng lực, còn trên khinh khí cầu thì có hai bộ, còn về phi thuyền Hi Vọng thì đâu đâu cũng được lắp đặt động cơ phản trọng lực. Với trình độ khoa học kỹ thuật của loài người thì đến độ lớn nhỏ của động cơ cũng không sao khống chế được, cho nên đây cũng là một nguyên chủ yếu lí giải vì sao phi thuyền Hi Vọng lại rộng lớn thế.

Mục đích thành lập của phòng thí nghiệm này chính là phân tích hệ thống phản trọng lực, các nguyên lí cùng cơ cấu hoạt động của nó. Thậm chí nếu có thể hiểu được các nguyên lí cơ bản của nó thì càng tốt, từ đó nền khoa học kỹ thuật của loài người có thể tiến thêm một bước dài.

Lúc này, bên trong phòng thí nghiệm đã có hơn mười nhà khoa học tụ tập, càng có vô số các trợ lý không ngừng tính toán các thông tin chi tiết mà tàu con thoi truyền về. Hơn nữa còn thông qua các thí nghiệm giả định để tiến hành nghiên cứu về động cơ phản trọng lực, nhưng mà...Cứ như người cổ đại có được súng lục, hơn nữa dựa vào đại sư có khả năng đúc chế vũ khí như Mạc Tà (hình như là một thợ rèn kiếm nổi tiếng thời Xuân Thu Chiến Quốc thì phải) miễn cưỡng phục chế lại nó, cho nên bọn họ vĩnh viễn không có cách nào biết được nguyên lí hoạt động cụ thể của nó, vân vân...

Tình huống bây giờ đúng là như thế, tất cả mọi người đều nhăn mày nhíu mắt nhìn về phía hệ thống phản trọng lực...Động cơ đó rất nhỏ, chỉ lớn bằng ngón tay cái nhưng lại được cấu thành bởi vô số các đường dẫn phức tạp, cứ như là các vi mạch máy tính trong phi thuyền vậy, khi dòng điện chạy theo các đường dẫn đó thì sẽ trực tiếp biến đổi dòng điện thành tác dụng phản trọng lực hoặc tạo ra trọng lực...Đối với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người thì việc này quả thực như là một kỳ tích.

Một nhà khoa học có mái tóc bạc phơ thở dài nói:

-Không có biện pháp, chúng ta không thể chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà phân tích ra được hệ thống phản trọng lực, cái này cần phải trải qua vô số thí nghiệm...Chắc đành phải thông báo cho thiếu tá thôi, chúng ta đã bó tay rồi.

Nói tới đây thì nhà khoa học này lại thở dài, đẩy đẩy lại gọng kính của mình, tựa hồ đang định tự thân đi gặp Diêu Nguyên.

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng vang lên.

-Đúng thế, chính là điện trở.

Thanh âm này phát ra từ Ba Lệ, chính là cô gái mà Trương Hằng thỉnh cầu Diêu Nguyên thu nhận. Trong bản ghi chép kiến thức của dân chúng một tháng qua, bởi vì nàng có được một bằng tiến sĩ vật lý cho nên mới được đề cử để trở thành một trợ lý trong phòng thí nghiệm này, không ngờ vào đúng lúc này nàng lại đứng lên phát biểu.

Khi Ba Lệ vừa nói ra những lời này thì tất cả mọi người đều nhìn về phía nàng, ai ai cũng kinh ngạc trước sự can đảm đó, thậm chí còn có mấy trợ lý nhìn chăm chăm về nàng, cứ như chỉ cần có lệnh là sẽ tống cổ nàng ra khỏi phòng vậy.

Nhưng không ai ngờ rằng tổ trưởng của tiểu tổ Vật lý lại lập tức lên tiếng, hỏi:

-Cô vừa nói cái gì? Nói lại thật rõ ràng xem, cái gì điện trở?

Lúc này Ba Lệ đang chìm đắm vào trong một cảm giác đặc thù, cứ như chung quanh không hề tồn tại bất kỳ thanh âm nào vậy, nhưng thực tế thì nàng có thể nghe rõ được thanh âm của mọi người, hơn nữa còn cảm nhận được vô số cảm xúc ghen tỵ lẫn kinh ngạc. Nhưng điều ngạc nhiên

nhất là vô số tri thức không ngừng hiện lên trong đầu nàng, làm cho nàng lập tức trả lời:

-Đúng, là do vấn đề của điện trở. Bởi vì hệ thống phản trọng lực sử dụng nguồn điện làm năng lượng, cho nên chỉ khi dòng điện có thể chạy qua mới có thể sinh ra tác dụng phản trọng lực hoặc có trọng lực tương ứng. Nếu như lúc đó xảy ra một tình huống đặc thù, khiến cho điện trở của tàu con thoi đột ngột tăng vọt thì, hoặc là do từ trường ảnh hưởng đến điện áp thì như vậy hệ thống phản trọng lực sẽ mất tác dụng ngay. Đó cũng là nguyên nhân duy nhất lí giải cho việc hệ thống phản trọng lực ở tàu con thoi không hề bị hư hỏng, nhưng lại không cách nào sinh ra tác dụng phản trọng lực.

Ba Lệ một hơi nói ra tất cả những lí giải trong đầu mình, đến khi kết thúc mới khẽ thở hắt hển...Nhờ bài nói này mà thiếu chút nữa đã khiến nàng ngạt thở.

Tổ trưởng của tiểu tổ vật lý cau mày suy nghĩ hết mấy phút đồng hồ, sau đó quả quyết ra lệnh:

-Giảm điện áp trong phòng thí nghiệm xuống 5V, sau đó tiến hành thí nghiệm trên hệ thống phản trọng lực, mỗi lần thí nghiệm xong lại tiếp tục giảm xuống 5V...Tiến hành ngay lập tức! Các vị, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu!

Sau khi nhà khoa học trưởng rống to lên thì trong nhất thời cả phòng thí nghiệm đều náo động, ai ai cũng khẩn trương tiến hành công tác của mình. Riêng nhà khoa học trưởng lại đi tới bên cạnh Ba Lệ, nói:

-Cô là trợ lý mới đến sao? Rất tốt, cô tên gì?

-Ba Lệ...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía nhà khoa học trưởng, bình thản đọc tên của mình.

-Ba Lê? Trong các họ ở Trung Quốc có họ Ba sao? Nhưng mà cũng không sao, cô làm rất tốt, nếu như thành công ta sẽ đề bạt cô với thiếu tá, cho cô thăng chức từ trợ lý lên thành nhà khoa học chính thức...Cô có biết không? Cô có thể không chỉ cứu sống ba mươi hai mạng người bên dưới, nếu như phát hiện của cô là đúng thì chúng ta rất có thể sẽ tìm ra biện pháp cho phi thuyền Hi Vọng đổ bộ xuống mặt đất.

Nhà khoa học trưởng hưng phấn nói:

-Nếu quả thật vấn đề là do điện trở dẫn đến hệ thống phản trọng lực hoạt động kém hiệu quả, như vậy nếu có thể sẽ giải quyết được vấn đề của lò hạt nhân trên phi thuyền Hi Vọng, đó chính là vấn đề độ bền của vật liệu cùng với mức tiêu hao năng lượng của nó, nếu chúng ta có đầy đủ điện áp để tăng cường cho hệ thống phản trọng lực thì có thể sẽ khởi động được nó, khởi động được bước nhảy không gian một lần nữa!

Cô rất có thể sẽ cứu được mọi người

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Chạm Trán!

Đã sáu giờ trôi qua từ sự cố trên tàu con thoi...

Diêu Nguyên vẫn ngồi ở trên bục cao tại sảnh đường phòng họp, vừa chờ đợi tin tức truyền về từ hành tinh, vừa chờ kết quả thảo luận của các nhà khoa học. Trong lúc đó, thông qua sự đồng ý của hắn thì đã có mấy tổ khoa học được cấp quyền sử dụng máy tính chủ của phi thuyền Hi Vọng, dùng nó vào mục đích phân tích các kết quả thí nghiệm.

Sáu giờ cứ thế trôi qua, hiện tại người đầu tiên báo cáo kết quả cho hắn lại là người Nhật Bản mà hắn từng có ấn tượng đặc biệt, nhà virus học và sinh vật học người Nhật Bản – chuyên gia Mitsuda Saburo.

-Thiếu tá, chúng tôi đã có kết quả xác nhận, không khí trên hành tinh không hề chứa bất kỳ loại virus hay vi sinh vật nào cả, chẳng qua trước mắt vẫn không thể phân tích được lượng khí lạ chiếm tới 10% thành phần không khí kia là cái gì, nhưng chỉ cần có thể chứng minh nó không độc hại với con người thì như vậy đã có thể kết luận – con người có thể hô hấp bình thường trên hành tinh này.

Mitsuda Saburo đứng dưới bục cung kính nói.

Diêu Nguyên cau mày hỏi:

-Tại sao lại có thể xác nhận được? Ta nhớ các người không hề có mẫu vật không khí trong tay mà?

-Đúng thế.

Mitsuda Saburo khẽ cúi đầu nói:

-Nhưng khả năng tính toán của máy tính chủ vượt xa những gì chúng tôi tưởng tượng, nó đã phục chế lại hoàn mỹ mẫu vật không khí thông qua tấm ảnh mà tiểu tổ dưới mặt đất gửi lên, thậm chí đến cả những kính hiển vi hiện đại nhất của chúng tôi cũng không sao phát hiện được sự bất thường. Theo kết quả thì trong không khí chỉ có tồn tại một lượng lớn bụi cát, sau khi trải qua hơn một trăm lần so sánh nó cùng với mẫu cát bụi trên Địa Cầu, chúng tôi đã có thể kết luận trong không khí không tồn tại virus cùng vi sinh vật, hơn nữa với không khí khô hanh này...Đến cả một phân tử nước cũng không phát hiện, cơ hồ hoàn toàn khô ráo!

Diêu Nguyên chăm chú nhìn về phía Mitsuda Saburo, còn Mitsuda Saburo cũng ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt sắc bén của Diêu Nguyên. Lúc này trong lòng Diêu Nguyên lại đột ngột nhớ về trạng thái đặc thù của mình khi chiến đấu với Lăng Ba Đào, giá như mình có thể tiến vào trạng thái đó thì đã có thể cảm giác được sát ý rồi, nhưng cái đó thì không thể cưỡng cầu được. Lúc chiến đấu với Lăng Ba Đào là một tình huống đặc biệt, khi đó hẳn chỉ đơn thuần muốn cứu các đội viên đang lâm vào nguy hiểm, thì vô tình chung đã tiến nhập vào trạng thái đó.

Làm thế nào mới có thể tiến nhập vào trạng thái đó đây?

(Chẳng lẽ phải nhờ vào cảm giác nguy hiểm sao? Tựa như lúc trước, khi tàu con thoi chỉ còn cách mặt đất năm cây số thì cảm giác nguy hiểm chợt xuất hiện?)

Diêu Nguyên đứng lên đi qua đi lại vài vòng, người ngoài nhìn vào thì ai cũng cho rằng hẳn đang suy nghĩ xem có nên để cho ba mươi hai người bên dưới hít thở không khí trên hành tinh không, chứ nào ai ngờ rằng hẳn lại đang suy nghĩ xem làm sao mới có thể tiến nhập vào trạng thái tân nhân

loại, cảm giác nguy hiểm a, làm sao mới có thể cảm nhận được cảm giác nguy hiểm đây?

Đến tận mấy phút sau thì Diêu Nguyên mới thở dài chán chường mà quay lại ghế ngồi, cảm giác nguy hiểm là một cảm giác mà chỉ có những người tự thân trải nghiệm qua mới hiểu được, trừ phi là bị thôi miên hoặc có vấn đề về thần kinh, chứ nếu là người bình thường thì làm gì có ai lại muốn mình gặp nguy hiểm chứ. Nếu muốn đạt được trạng thái hể muốn là có thể cảm thấy được nguy hiểm thì còn phải huấn luyện dài dài mới được...

-Tốt, cảm ơn sự cố gắng của người – tiến sĩ Mitsuda Saburo, người và tiểu tổ của mình đã làm rất tốt, ta sẽ lập tức thông báo cho ba mươi hai người bên dưới. Ra lệnh cho bọn họ nếu trong trường hợp hết dưỡng khí thì có thể thử dùng không khí trên hành tinh, các người đã làm xong nhiệm vụ của mình rồi, giờ cứ đi nghỉ đi, một lần nữa ta xin cảm tạ sự cố gắng của mọi người.

Diêu Nguyên đứng lên bắt tay với Mitsuda Saburo, sau đó nói về phía các thành viên còn lại trong tiểu tổ.

Mitsuda Saburo nở một nụ cười vui mừng mà các thành viên còn lại khác cũng thế, bọn họ không chỉ đơn thuần vui mừng vì sự cố gắng của họ đã có kết quả, mà phần lớn là vì đã thoát nạn. Nhưng Mitsuda Saburo mừng là vì cố gắng của mình đã không uổng phí, cảm giác cứu sống được người khác...quả thật rất tuyệt vời.

(Tứ Lang, Hoa Tử, ba, mẹ, con sẽ cố gắng làm mọi việc tốt nhất có thể, con sẽ cố gắng cứu thật nhiều người, hãy phù hộ con từ thế giới bên kia nhé...)

Khi toàn bộ thành viên trong tổ sinh vật học rời khỏi, Diêu Nguyên mới hít vào một hơi thật sâu rồi ngồi chờ đợi tín hiệu liên lạc mà mười phút

mới có một lần giữa tàu con thoi và phi thuyền. Nhưng hẳn sao cũng không ngờ tới mấy tổ trưởng của tiểu tổ vật lý đang trên đường đi tới phòng họp, theo sau họ chính là các nhà khoa học trực thuộc và trợ lý, số lượng lên tới gần một trăm người.

Vật lý vốn là một chuyên ngành rất rộng lớn, bao gồm ngành thiên văn vật lý học, vật lý học,...bất quá bây giờ đều gọi chung là vật lý. Lúc này, Diêu Nguyên vừa thấy nhiều người đi đến như vậy đã vội đứng lên đón, bởi vì tiểu tổ vật lý là nhóm có khả năng giải quyết vấn đề khó khăn nhất trước mắt, chỉ có bọn họ mới có khả năng giải quyết trục trặc mà hệ thống phản trọng lực gặp phải.

Sau một hồi nói chuyện thì Diêu Nguyên cau mày hỏi:

-Các người nói nguyên nhân là do điện trở của hệ thống phản trọng lực thay đổi sao? Nhưng hiện tại hẳn đâu có cách gì sửa chữa lại, một là không có kỹ thuật, hay là không có đủ dụng cụ trong tay, ta cũng không thể nào để cho phi thuyền Hi Vọng đổ bộ lên một tinh cầu mà tình hình vẫn chưa ổn định, mặc dù đã biết rõ nguyên nhân rồi nhưng cũng không thể mạo hiểm như vậy được.

Nhà vật lý học của nước Đức Schiele – hay còn gọi là nhà khoa học trưởng của tiểu tổ vật lý nói:

-Trước tiên chúng ta có thể tiến hành thí nghiệm điều đó lên...một tàu con thoi khác, cải tiến nó cùng với tăng cường nhiên liệu cho nó, đồng thời trang bị cho nó thiết bị phát điện khẩn cấp, chỉ cần chiếc tàu con thoi này có thể xác nhận hệ thống phản trọng lực hoạt động kém hiệu quả là do điện trở thì phi thuyền Hi Vọng đã có thể đổ bộ rồi, bởi nếu nguồn cung cấp năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng đã có thể gánh nổi số năng lượng khổng lồ khi thực hiện bước nhảy không gian, thì việc điện trở gia tăng còn con này sao làm khó nó được.

Điều Nguyên trầm tư trong chốc lát rồi quả quyết nói:

-Tốt! Hãy cải tạo một...chiếc tàu con thoi khác đi, ta trao cho các người quyền hành cao nhất, tất cả vật liệu, tất cả kỹ sư ưu tú, hết thảy đều được điều động theo lệnh của các người. Hãy nhanh lên, mặc dù đã xác nhận không khí trên hành tinh này có thể tự do hô hấp nhưng ai mà biết được lượng khí lạ chiếm tới 10% kia là thứ gì, nó ảnh hưởng tới sức khỏe con người ra sao, chúng ta phải nhanh chóng cứu bọn họ về.

Sau khi được trao quyền cao nhất, tất cả nguồn lực liên quan đều được điều động, thiếu người thì ta cấp thêm người, thiếu vật liệu thì ta mở kho cho lấy vật liệu, rất nhanh sau đó, hệ thống phản trọng lực trên một...chiếc tàu con thoi khác đã được gỡ ra, bắt đầu công cuộc cải tạo nó cùng với các khoang chứa nhiên liệu.

Nhưng mà...

Mặc dù trên phi thuyền Hi Vọng có tới mười hai vạn người, có tới gần một ngàn nhà khoa học, thêm vào đó cả mấy ngàn kỹ sư ưu tú, nhưng điều đó cũng không chứng tỏ tất cả đều am hiểu công nghệ kỹ thuật cao, ít nhất trong nhóm người này vẫn chưa hề có các nhân viên chuyên về hệ thống phản trọng lực, đồng thời cũng không hề có nhân viên đã từng chế tạo qua động cơ bước nhảy không gian...Phi thuyền vũ trụ, tàu con thoi, những nhân viên từng làm việc trên các thiết bị công nghệ cao này cũng không hề có!

Cho nên chỉ với việc các nhà khoa học hướng dẫn cho các kỹ sư nên làm gì cũng đã mất mười mấy giờ rồi, sau đó mới hoàn thành công việc cải tạo, mà công đoạn này cũng chẳng qua chỉ mới là bước đầu thôi, vẫn còn tồn tại rất nhiều hiểm họa tiềm ẩn khác...

Rốt cuộc tàu con thoi thứ hai dưới sự điều khiển của mấy binh lính tình nguyện đã bắt đầu bay từ từ ra khỏi phi thuyền Hi Vọng, hướng thẳng

về phía hành tinh bên dưới, mà mọi người trên phi thuyền Hi Vọng cũng đang quan sát họ thông qua thiết bị quan trắc với một tâm trạng bất an, thấp thỏm. Bởi vì tàu con thoi này có sứ mạng không chỉ đơn giản là giải cứu ba mươi hai người đang bị vây bên dưới, mà nó còn quyết định xem việc phi thuyền Hi Vọng có thể đổ bộ lên đất liền hay không...

Mà nó, cũng có thể sẽ quyết định vận mệnh của mọi người...

Vào lúc này, tại nơi một nào đó trên hành tinh, Ưng, Hắc Thiết, Lưu Bạch và Trương Hằng bốn người bọn họ đều đang ngủ say, không chỉ đơn thuần bốn người bọn họ mà các binh lính khác, cùng với các nhà khoa học đều mặc vào bộ đồ phi hành vũ trụ cũng đều như thế.

Bọn họ đã đợi trên hành tinh này hơn hai mươi mấy giờ rồi, tính ra là đã hai ngày một đêm. Trong thời gian đó, bọn họ cũng không hề có bất kỳ đồ ăn hay nước uống nào cả, hơn nữa lại ở ngay bên trong sa mạc, nên ai cũng vừa khát vừa đói, đặc biệt tình trạng khát nước là nghiêm trọng nhất. Trên thực tế, theo lời của Lưu Bạch thì dưới hoàn cảnh nóng bức như vậy, chỉ cần qua mười hai giờ nữa thì bọn họ sẽ rơi vào trạng thái mất nước nghiêm trọng, nếu qua hai mươi bốn giờ nữa...Thì trong ba mươi hai người ngồi đây, không ai có thể sống sót!

Cùng lúc đó, năng lượng trên tàu con thoi cũng đã cạn kiệt, bởi vì hệ thống phản trọng lực tiêu hao năng lượng rất lớn, còn có thiết bị liên lạc siêu cấp kia cũng thế, cho nên nhiên liệu còn lại trên tàu cũng chỉ là nhiên liệu dùng cho động cơ phun lửa, còn điện năng trên tàu thì gần như đã hết sạch. Hệ thống phản trọng lực ngừng hoạt động, hệ thống giữ ấm cũng ngừng hoạt động, và thiết bị liên lạc siêu cấp cũng thế. Trừ thiết bị phát ra tín hiệu để định vị cho con tàu ra, thì trên tàu con thoi đã không còn bất kỳ thiết bị nào hoạt động nữa.

Bọn họ đã đến bước đường cùng rồi...

Đúng lúc này Ưng, Trương Hằng, Hắc Thiết và Lưu Bạch, cả bốn người cơ hồ đồng thời mở mắt ra và ngồi bật dậy. Nhưng không ai trong số họ có thể giải thích được vì sao mình lại làm vậy, họ chỉ đột nhiên cảm thấy mình cần phải tỉnh dậy, rõ ràng là đang trong cơn đói khát mà tại sao tinh thần của mình lại trở nên vô cùng hưng phấn đây?

-Cách, cách...

Một tràng âm thanh rất nhỏ vang lên, lúc này vốn vô cùng yên tĩnh cho nên cả bốn người đều nghe được tiếng đó, thanh âm đó hình như đến từ bên ngoài con tàu, hơn nữa lại ở ngay bên ngoài cửa chính.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, cả bọn đều cảm thấy sờn tóc gáy. Ngay cả tên đầu gấu Hắc Thiết vốn không sợ trời không sợ đất cũng im thin thít, hồi lâu sau Ưng mới lên tiếng:

-Đánh thức mọi người dậy ngay. Chúng ta đi ngoài kiểm tra xem đó là tiếng gì.

Trương Hằng cười lớn nói:

-Biết đâu là do gió thổi quá mạnh khiến cát va chạm với cửa khoang thì sao? Hiện giờ bên ngoài vẫn chưa sáng, chúng ta tốt nhất không nên đi ra ngoài.

Hắc Thiết không thèm để ý đến Trương Hằng mà bắt đầu đánh thức các người còn lại, riêng Lưu Bạch thì thấp giọng thì thầm nói:

-Không được, chúng ta phải ra ngoài kiểm tra. Chúng ta là đội quân tiên phong, nhất định phải kiểm tra toàn bộ tình huống trên hành tinh này, bao gồm...bao gồm cả việc có sinh vật ngoài hành tinh hay không! Người còn nhớ kế hoạch cứu viện của bọn họ không? Một khi chúng mình được điện trở là nguyên nhân dẫn đến việc hệ thống phản trọng lực mất hiệu quả, thì phi thuyền Hi Vọng sẽ đổ bộ xuống đây, chúng ta tuy chỉ có ba mươi hai

người nhưng trên phi thuyền lại có tới mười hai vạn người...Chúng ta bắt buộc phải ra ngoài kiểm tra!

Trong lúc nói chuyện thì hai mươi tên lính đã tỉnh dậy, bắt đầu kiểm tra vũ khí của mình. Còn tám nhà khoa học kia thì vẫn còn đang lơ đãng, tổ chất thân thể của bọn họ hơi kém, hơn nữa thêm vào sự mất nước nên lại càng nghiêm trọng, cơ hồ đã rơi vào trạng thái suy yếu.

Cứ như vậy với Hắc Thiết dẫn đầu, Ưng đi sát theo sau, tiếp đó là các binh lính còn lại cùng Lưu Bạch, chỉ có Trương Hằng là nhấn nhó đi cuối cùng. Ba người Ưng không hề quan tâm tới khuôn mặt nhấn nhó như khi ăn ớt của Trương Hằng mà vẫn đi về phía cửa khoang trước, vừa giơ tay ra hiệu thì mọi người đã phân tán ra các vị trí khác nhau, ai ai cũng cầm chắc vũ khí trên tay. Khi mọi người đã chuẩn bị xong xuôi thì Hắc Thiết đá mạnh cửa khoang xông ra ngoài, đồng thời giơ khẩu súng bán tự động của mình về phía trước.

Ở bên ngoài...không có gì cả, đâu đâu cũng chỉ có sa mạc vô tận, thông qua ánh đèn pin khẩn cấp từ tàu con thoi chiếu qua, thì bên ngoài ngoại trừ cát ra, đến một bóng ma cũng không thấy.

Trong lòng mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm, bất quá Hắc Thiết vẫn cẩn thận từ từ bước ra ngoài, đồng thời theo sau là các binh sĩ vẫn kiên trì giữ nguyên đội hình, lát sau Ưng và Lưu Bạch cũng đã ra tới.

-Xem ra ngoài này chẳng có gì cả.

Mọi người cảnh giác kiểm tra bốn phía trong sa mạc, thật lâu sau cũng không hề có phát hiện gì cả. Tối tận lúc này Hắc Thiết mới cẩn thận nói.

-Trưởng quan, có phải các ngài hơi đa nghi không.

Các binh lính bên cạnh cũng từ từ bình tĩnh lại, trong đó một binh nhất tên là Trần Vĩ vốn có quan hệ không tệ với Hắc Thiết, hắn vừa đi về trước

vừa cười nói.

Nhưng vào lúc này, khi Trương Hằng đang vừa định bước ra khỏi cửa khoang thì sắc mặt của hắn đại biến, thất thanh kêu lớn:

-Cẩn thận!

Lời vừa dứt thì mấy xúc tu bằng kim loại màu nâu đã mạnh mẽ đâm lên từ dưới cát, tất cả xúc tu đều đâm xuyên qua người Trần Vĩ và đẩy thi thể hắn lên cao, dưới ánh mắt sững sờ của mọi người, chỉ ngắn ngủi một hai giây thì Trần Vĩ đã biến thành một cái xác khô...

Chất dinh dưỡng trong người hắn chỉ trong nháy mắt đã bị hút sạch!

Cũng trong tầm mắt của mọi người thì từ trong lớp cát, một con quái vật dần dần hiện ra, bề ngoài nó dài chừng bảy tám mét, rộng chừng ba bốn mét nhưng độ dày của nó chỉ bằng một tấm giấy mỏng. Bên ngoài nó được bao bọc bởi một lớp giáp xác màu nâu trông như kim loại, nó không hề có miệng cùng tứ chi mà chỉ có một xúc tu thật lớn bao quanh người, ngoài ra thì con quái vật này tựa hồ đến mắt cũng không có!

Sau khi quái vật này hút khô Trần Vĩ thì không hề tiếp tục tấn công về các người còn lại, mà thân thể của nó hơi rung rung như đang làm gì đó, chỉ trong chốc lát thì từ bên dưới nó đã chui ra mấy chục con quái vật giống hệt với con mẹ, chỉ khác là kích thước nhỏ hơn nhiều, ít nhất là nhỏ hơn tới mấy trăm lần.

Những con quái vật nho nhỏ này lại có tốc độ tấn công cực kỳ kinh người, nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt thì bọn chúng đã vượt qua hai mươi mấy mét lao thẳng về phía mọi người. Hai binh lính đi đầu là những người đầu tiên bị tấn công, bọn họ cơ hồ bị chúng bám chặt vào trên người, xúc tu của chúng cũng từ đó đâm vào cơ thể vật chủ.

So với Trần Vĩ thì hai binh lính này ít ra còn có thể giãy dựa kêu gào, nhưng cũng vô dụng, thân thể của bọn họ bắt đầu khô lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy rõ. Còn các con quái vật bám vào trên người bọn họ thì lại lớn lên một cách rõ ràng, mà ở phía sau, các con tiểu quái vật khác vẫn tiếp tục lướt qua hai người lính xấu số mà tấn công về phía mọi người.

-Bắn! Bắn!

Cho đến lúc này thì mọi người mới hoàn hồn lại, sau tiếng rống to của Ưng thì ai ai cũng vội vàng giơ súng lên mà xả đạn điên cuồng, bởi tất cả đều bị dọa đến rụng tóc gáy rồi, nếu còn muốn sống thì cứ liều mạng mà bắn đi.

Sinh vật ngoài hành tinh...Nhanh vượt của nó đã hé lộ lần đầu tiên trước mặt loài người!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Phi Thuyền Hi Vọng Đổ Bộ!

Đây là loại quái vật gì vậy?

Cứ như những con quái vật trong ác mộng lại đột ngột hiện ra giữa đời thực!

Thân thể mỏng dính như tờ giấy, không có mắt cũng không có miệng, bên ngoài cơ thể nó cũng không hề có bất kỳ bộ phận gì mà chỉ có vô số xúc tu cứng rắn như kim loại bao quanh. Giáp du hành vũ trụ so với loại xúc tu này quả thật cứ như tờ giấy, chỉ cần bị đâm phải một cái là đã lủng.

Kinh khủng hơn nữa là mấy chục con tiểu quái vật, tốc độ di chuyển của bọn chúng nhanh đến chóng mặt, hơn nữa chỉ lớn cỡ bằng nắm tay nên khó mà bắn trúng được. Tốc độ di chuyển của bọn chúng thậm chí đã nhanh đến mức mắt thường cũng không sao theo kịp, trong làn đạn của mọi người thì chỉ có hơn mười con bị bắn trúng mà bể tan tành, nhưng vẫn còn bảy tám con thoát được mà lao thẳng về phía Hắc Thiết cùng các binh lính khác.

Lúc này Hắc Thiết lại cảm thấy cực kỳ, cực kỳ bình tĩnh. Dường như cả bốn bề đều đột ngột yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng la hét và đạn bắn cũng không tồn tại... Ở nơi đó, hắn chỉ cảm nhận được nhịp tim đập mạnh liệt của mình, cùng với ý thức đói...đói đến điên cuồng...

Đúng vậy, đúng là đói đến điên cuồng, mà lại thấy được trước mặt mình có một đồng lớn đồ ăn bày sẵn, ý thức đó trần trụi và cực kỳ đơn giản

- đói!

Cảm giác kỳ lạ đó lan tỏa khắp người Hắc Thiết, bất chợt theo bản năng hắn rút khẩu súng bán tự động trong tay đi mà nhanh chóng thay bằng khẩu súng lục bên hông, dưới khoảng cách gần như vậy thì sự cơ động cùng độ chính xác của súng lục cao hơn nhiều so với súng máy.

Tốc độ của bọn tiểu quái vật quá nhanh, nhanh đến nỗi cứ như là đạn bắn vậy. Trên sa mạc này chỉ có một số người có thần kinh thị giác vượt trội mới có thể miễn cưỡng thấy được sự di chuyển của chúng, nhưng thấy được với bắn trúng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, khi bọn tiểu quái vật đã vượt qua làn lửa đạn thì bảy tám con quái vật này chỉ còn cách mọi người không đến mấy mét, cơ hồ chỉ trong nháy mắt là đến bên cạnh mọi người. Mà chỉ trong chớp mắt đó thì khẩu súng bán tự động bị Hắc Thiết rút bỏ mới vừa chạm đất.

-Đùng, đùng, đùng!

Trong nháy mắt đó, khi Hắc Thiết bóp cò ba lần thì ba con quái vật đã bị bắn nát. Sau đó Hắc Thiết nhanh nhẹn nhảy lên không trung, khi hắn vừa nhảy lên thì một con quái vật khác đã tiếp cận ngay bên dưới, liền đó hắn đạp mạnh một cái dậm nát bảy con quái vật đó

Con tiểu quái vật này dù sao cũng mới ra đời, lớp giáp xác bên ngoài chúng cũng không quá cứng rắn như xúc tu của chúng, hơn nữa vóc người Hắc Thiết vốn cao lớn cộng vào độ cứng rắn của bộ đồ du hành, chỉ cần đạp xuống là con quái vật kia đã biến thành đồng thịt nhão.

So với Hắc Thiết thì bốn tên lính kia không may mắn như vậy, vũ khí của bọn họ căn bản không hề bắn trúng mấy con quái vật đó. Chỉ nghe liên tiếp mấy tiếng bịch bịch thì mấy con quái vật này đã bám vào trên người bọn họ, bắt đầu ghim xúc tu vào dưới tiếng kêu gào thảm thiết của nạn nhân. Thân thể của bốn binh lính kia bắt đầu khô lại với một tốc độ kinh

khủng, còn các con quái vật bám vào người bọn họ lại bắt đầu lớn lên, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi thì đã lớn như một cái bồn rửa mặt, hơn nữa dường như càng lúc càng to hơn.

Ứng phản ứng cũng không chậm, rộng lớn:

-Mau lui lại, mọi người lập tức rút lui vào trong tàu! Hắc Thiết! Người cũng mau lui về!

Vừa nói vừa xả một loạt đạn về hướng mấy con quái vật.

Nhưng ở nơi xa, chuyện kinh khủng hơn vẫn còn đang phát sinh, chỉ thấy từ thân thể khổng lồ của con quái vật mẹ lại bắt đầu xuất hiện thêm mười mấy con tiểu quái vật nữa. Còn hai binh lính lúc trước bị quái vật tấn công đã biến thành hai cái xác khô, các con quái vật đó sau khi hút xong thì diện tích cơ thể chúng đã đến hai mét vuông, độ dày vẫn mỏng như thế nhưng chiều ngang của nó đạt tới hai mét, chiều dài một mét. Bọn chúng sau khi vứt hai cái thân sang một bên thì lại bắt đầu lao về phía mọi người.

Mọi người vừa nã súng vừa lui vào bên trong tàu con thoi, còn bên kia Hắc Thiết vừa hạ xuống đất đã lập tức lui về sau. Nhưng khi hắn vừa đi được mấy bước thì đã kêu lên thảm thiết mà ngã vật xuống đất, mọi người chỉ thấy bàn chân trái vừa dùng để dậm nát con quái vật kia đang bốc khói mù mịt, cứ như nó đã dính phải một loại axit cực mạnh, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi thì chân trái của hắn đã bị ăn mòn hơn phân nửa, từ đùi trở xuống không còn sót lại chút gì.

Lúc đó thì hai con quái vật kia đã gần tới nơi, Ứng cùng Lưu Bạch bên cạnh đều giật mình hoảng hốt, cả hai vừa định xông lên trước giải cứu Hắc Thiết thì bỗng nhiên Ứng lại đột ngột đứng lại. Hắn đột nhiên cảm giác được xung quanh bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, hết thấy mọi chuyện xảy ra đều hiện lên trong mắt hắn, thậm chí đến những đường vân trên cái xúc tu của con quái vật mẹ ở đằng xa cũng thấy rõ, cứ như động tác của mọi

người xung quanh đột ngột chậm lại vậy. Lưu Bạch thì đang hồi hả chạy trên cát về phía Hắc Thiết, mọi người ở đằng sau thì đang chen chúc rút lui vào trong tàu, còn Hắc Thiết thì thống khổ giãy dụa, cố gắng dùng tay lết về trước. Đám quái vật ở đằng xa thì ngoe ngậy những xúc tu của mình, vừa di chuyển với một tốc độ đáng kinh ngạc.

Tất cả đều hiện lên trong đầu một cách rõ ràng khiến cho hắc bất tri bất giác dừng lại, sau đó vừa vút khẩu súng bán tự động trong tay qua một bên, vừa lộn tay ra phía sau một cái thì khẩu súng nhắm đã hiện ra. Nhưng kỳ lạ thay, hắc dường như không cần nhắm mà đã bóp cò...một phát rồi lại một phát nữa, có thể nói tốc độ bắn của Ứng tương đương với tốc độ bắn của súng lục, chỉ thua tốc độ của các khẩu súng bán tự động trong tay các binh lính thôi. Cho đến khi tiếng súng dừng lại thì Lưu Bạch cũng đã đến bên cạnh Hắc Thiết, vừa công hắc lên lưng rồi sau đó tập tễnh chạy vội về sau.

Lúc này các binh lính đang chen chúc ở ngoài cửa khoang, còn có Trương Hằng đang run rẩy đều trợn mắt há hốc mồm. Bởi vì mấy phát súng vừa rồi của Ứng đều vô cùng hoàn mỹ, mỗi viên đều trúng ngay vào trung tâm của con quái vật lớn kia, khiến cho chúng đều bị văng ngược ra sau, lăn vài vòng trên cát rồi không còn cử động gì nữa.

Đến tận đây Ứng mới choàng tỉnh lại mà sững sờ nhìn về hai tay của mình, bất quá cũng may là hắc phản ứng nhanh, sau phút thất thần liền chạy tới bên Lưu Bạch giúp hắc đỡ lấy Hắc Thiết cấp tốc lui về sau. Cho đến khi cả ba vừa tiến vào trong thì cửa khoang mới được đóng lại, tất cả đều thở phào như trút được gánh nặng.

Tìm được đường sống trong cõi chết a, không, chết có lẽ vẫn chưa thấm vào đâu, những gì đã trải qua lúc này so với chết còn kinh khủng hơn nhiều, chỉ trong mười giây ngắn ngủi mà thân thể đã bị biến thành một cái xác khô...chỉ nghĩ thôi mà đã rùng mình rồi.

-...Đó chính là sinh vật ngoài hành tinh sao?

Cả người Trương Hằng kịch liệt run rẩy, ngay cả lời nói ra cũng cà lăm.

Không ai trả lời hẳn, bởi ai ai cũng đều sợ như nhau, đặc biệt là các binh lính lúc trước khi đến gần loại quái vật đó. Thậm chí đến cả Ứng và Lưu Bạch cũng còn đang bàng hoàng, bất quá sự trầm mặc này không kéo dài lâu bởi thanh âm từ Hắc Thiết đã đánh thức mọi người, Lưu Bạch vội hét lớn:

-Mọi người mau giúp ta đem Hắc Thiết vào trong, còn nữa, nhanh giúp hẳn cởi bỏ bộ đồ du hành vũ trụ ra.

Những người còn lại vội vàng làm theo, trước tiên ba chân bốn cẳng dời Hắc Thiết vào bên trong rồi vội vàng giúp hẳn cởi bỏ bộ đồ du hành vũ trụ. Nhưng khi cởi ra thì mọi người mới hoảng sợ phát hiện, chân trái Hắc Thiết thì từ đùi trở xuống đã không còn thứ gì cả, ngay cả xương cũng không. Mà ở bên trên thì xương, mạch máu, gân cốt dường như vẫn bị ăn mòn với một tốc độ khủng khiếp, thanh âm xèo xèo vang lên không ngừng.

Khuôn mặt Lưu Bạch tối sầm lại, cũng không nhiều lời nữa mà nhanh chóng lấy ra một con dao phẫu thuật từ trong túi cứu thương, vừa lấy vừa vội vàng nói:

-Hắc Thiết, lão huynh đệ, người ráng chịu cho ta! Mẹ kiếp, ta biết người có thể mà, tuyệt đối không được ngắt đi, người mất máu quá nhiều, lại còn đang mất nước nữa nên ngàn ngàn vạn vạn lần không được ngắt đi, tỉnh cho ta a!

Lúc này khuôn mặt của Hắc Thiết đã tái nhợt, hẳn hữu khí vô lực nói:

-Người cứ cắt đi, yên tâm, mạng ta còn cứng lắm. Tên của ta là Hắc Thiết, so với đá còn cứng hơn nhiều.

Lưu Bạch khẽ đưa mắt về phía Ưng ra hiệu, Ưng hiểu ý bèn dùng lấy bao tay phi hành vũ trụ của Hắc Thiết nhét vào miệng hẳn. Làm xong thì Lưu Bạch mới bắt đầu giải phẫu, loại bỏ từng miếng thịt bị ăn mòn, kể cả gân hay mạch máu cũng thế. Cho đến lúc trên chân Hắc Thiết không còn tiếng xèo xèo nào nữa mới thôi, sau đó Lưu Bạch lại lấy ra một túi bột màu trắng từ trong hòm cứu thương, rắc lên vết cắt rồi băng bó lại. Khi tất cả đều xong xuôi thì Lưu Bạch mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nhìn về phía Hắc Thiết.

Hắc Thiết đã kiên trì được, dưới tình huống sơ cứu vội vàng như vậy, đến cả thuốc gây mê cũng chưa kịp tiêm nhưng hẳn lại ngoan cường chịu được. Nhưng hậu quả là cả người đều kiệt sức, nhìn tình hình thì có lẽ đến một cử động nhỏ cũng làm không xong.

Trong mấy nhà khoa học đang run rẩy đứng kế bên bỗng có một người đi lên, hẳn cẩn thận nhìn những mẫu thịt vụn trên sàn, ở nơi đó chỉ còn lại chi chít những lỗ nhỏ - kết quả từ việc axit rơi xuống. Phải biết rằng, chất lỏng này là axit đã bị pha loãng không biết bao nhiêu lần mà kể.

-Axit cực mạnh a, không ngờ trong cơ thể sinh vật ngoài hành tinh này lại có axit mạnh thế này...

Nhà khoa học đó sau khi quan sát thì thở dài, sau đó nhìn về phía Ưng nói:

-Tốt nhất sau khi quay trở lại phi thuyền Hi Vọng thì hãy kiểm tra máu của anh ta. Đây là sinh vật ngoài hành tinh, hơn nữa loại axit này lại vô cùng mạnh, chẳng may nó còn có độc tính thì...

Ưng cũng thở dài nói:

-Không có cách nào a, nếu có thể trở về phi thuyền Hi Vọng thì chúng ta đâu có bị mắc kẹt ở chỗ này...

Những người còn lại đều trầm mặc, trong lòng ai ai cũng hiện lên sự tuyệt vọng, tình hình lúc trước mặc dù khó khăn nhưng mà bên ngoài không có thứ quái vật kinh khủng kia, chứ hiện tại thì...

Ứng vừa thở dài vừa quay qua Trương Hằng nói:

-Chúng ta đã hết năng lượng rồi, thiết bị liên lạc siêu cấp cũng không thể sử dụng được, nhất định phải ngăn bọn họ đổ bộ a, các vị, chúng ta có chết cũng chỉ mất đi ba mươi hai mạng người, nhưng trên phi thuyền Hi Vọng lại có tới mười hai vạn người, trong đó còn có thân nhân, bạn bè của chúng ta nữa, chúng ta nhất định phải...

Đúng lúc này thì bỗng nhiên một tràng âm thanh đô đô đô vang lên từ phòng điều khiển khiến cho ai cũng giật mình, Ứng lập tức hỏi Trương Hằng:

- Tín hiệu đó là do Phi thuyền Hi Vọng liên lạc sao? Trả lời ta!

Hắn vừa nói vừa chạy về phía phòng điều khiển.

Trương Hằng dường như vừa mừng vừa sợ, nói:

-Không, đó là...đó là tín hiệu báo có một tàu con thoi đang bay về phía chúng ta. Năng lượng trên tàu chúng ta đã cạn sạch rồi, nên thiết bị liên lạc căn bản không thể nào nhận được tín hiệu.

Lời vừa dứt thì tất cả mọi người đều ngẩng ra nhìn về Trương Hằng, còn Lưu Bạch thì lẩm bẩm:

-Có tàu con thoi bay về hướng chúng ta, nếu chiếu theo kế hoạch cứu viện lúc trước thì, nói cách khác, chỉ cần chứng minh hệ thống phản trọng lực không bị ảnh hưởng thì phi thuyền Hi Vọng...

-Phi thuyền Hi Vọng đã sắp đổ bộ rồi sao?!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Sưu Tầm!

Khi đi đến kết luận phi thuyền Hi Vọng sắp đổ bộ thì mọi người trong tàu con thoi đều vừa mừng vừa lo. Mừng là bởi vì đã có cơ hội sống sót, cái này không phải từ sự ích kỷ của bản thân mà chỉ là bản năng sinh tồn của loài người, chẳng lẽ không ai muốn sống tiếp sao? Còn về lo thì cũng vì trên hành tinh này có loài quái vật quá kinh khủng. Một khi phi thuyền Hi Vọng đổ bộ thì sẽ chết bao nhiêu những binh lính chưa có kinh nghiệm cùng các dân chúng bình thường đây? Trong đó còn có người nhà của bọn họ nữa!

Ung dậm mạnh lên vách thuyền, giận dữ nói:

-Tìm tàu con thoi đang tiếp cận ngay! Sử dụng thiết bị liên lạc của họ để báo cho phi thuyền Hi Vọng, bảo họ tuyệt đối không được đổ bộ!

Tất cả đều trầm mặc, chỉ có Lưu Bạch lên tiếng:

-Ung, bình tĩnh lại một chút. Bây giờ vẫn còn là buổi tối, mà hành tinh này cũng không giống Trái Đất chúng ta có mặt trăng bay xung quanh, cho nên bên ngoài không hề có bất kỳ nguồn sáng nào cả. Có thể gọi là giờ tay cũng khó mà thấy được năm ngón, mà khi đổ bộ chúng ta cũng không có đem theo thiết bị chiếu sáng, cũng do chúng ta dự đoán sai lầm, cứ tưởng rằng chỉ đổ bộ lên đây mấy tiếng rồi trở về chứ nào ai ngờ lại bị kẹt tới hai mươi mấy tiếng. Vì vậy có đi chúng ta cũng khó mà tìm kiếm được gì trong bóng đêm, hướng chi...

-Bọn quái vật bên ngoài...

Đúng lúc này thanh âm suy nhược của Hắc Thiết truyền đến:

-Bên ngoài là đám quái vật ngoài hành tinh kia, bọn họ không hề có sự chuẩn bị trước nào cả...

Ứng vội chạy tới bên cạnh Hắc Thiết, chăm chú nhìn hắc hời lâu rồi mới lên tiếng:

-Động tác lúc trước của người rất xuất sắc, có phải hay không...

Hắc Thiết khẽ nhếch miệng cười lớn, nói:

-Đúng, là một trạng thái bí ẩn, lúc trước không phải người cũng đã tiến vào trạng thái đó sao? Trong trạng thái vừa rồi ta có thể cảm nhận được, loại quái vật này không hề có tư duy mà chỉ có một ý thức....Ăn, không, có lẽ là uống, bọn chúng khát đến cùng cực, chỉ cần một giọt nước thôi thì bọn chúng vẫn sẵn sàng liều mạng để dành được. Ứng, không nên đi, bởi vì lúc này suy nghĩ của người đang rối loạn.

Ứng sửng sốt một hồi rồi tự tát mình một cái thật to, sau đó hít một hơi dài, lên tiếng:

-Hắc Thiết, ta cũng tiến vào một trạng thái bí ẩn giống vậy, nhưng không hề cảm giác được ý thức của bọn quái vật kia, trong thái đó ta có thể thấy được mọi thứ chung quanh cực kỳ rõ ràng, cứ như tất cả đều tự động hiện lên trong đầu ta, chỉ cần ta bóp cò là có thể bắn trúng....Dùng lời rất khó miêu tả cụ thể nhưng cảm giác đại khái là thế.

Nói tới đây, Ứng nhìn về phía các nhà khoa học rồi tiếp tục:

-Các vị, ta sẽ miêu tả cẩn thận hình dáng của quái vật vừa rồi, mong các người nghiên cứu xem nó làm cách nào để định vị được vị trí của loài

người chúng ta.

Tiếp đó Ưng liên miêu tả toàn bộ đặc điểm của chủng loài quái vật đó mà mọi người biết được, các nhà khoa học đều tập trung lắng nghe. Trong đó có một nhà sinh vật học, sau khi nghe hết tất cả thì khẽ trầm tư, một hồi lâu sau mới nói:

-Nếu như ngài xác nhận bên ngoài quái vật không hề có bất kỳ bộ phận hít thở nghe nhìn nào, kể cả mắt cùng lỗ mũi, lỗ tai...Như vậy chúng ta cơ bản có thể xác nhận loại quái vật này được trang bị một dụng cụ có chức năng dò xét. Hơn nữa nó lại vô cùng nhạy, có thể dễ dàng cảm nhận được bất kỳ chấn động nào nơi xa, có lẽ nó cũng giống như dơi có khả năng cảm nhận sóng âm, nhưng ở trường hợp này thì nó có khả năng cảm nhận chấn động của mặt đất.

Hắc Thiết nằm ở bên cạnh góp ý:

-Còn có nước nữa...Ta cảm giác được, bọn chúng khát vọng nước mãnh liệt, so với khát vọng sống còn lớn hơn nữa.

Nhà sinh vật học kia lắc đầu nói:

-Đó chỉ là cảm giác mà không hề có căn cứ rõ ràng, các chúng ta đang làm là nghiên cứu khoa học....

Nhưng không ngờ một nhà khoa học kế bên lại lên tiếng:

-Không, có lẽ chúng ta có chứng cứ...

Tất cả mọi người đều ngẩng người nhìn về nhà khoa học vừa lên tiếng, đó là người đặc biệt nhất trong số các nhà khoa học được phái tới đây, người chuyên xác định trạng thái của sa mạc cùng mọi thứ liên quan. Hắc cũng là người đưa ra giả thiết lý giải vì sao hành tinh này bị phong hóa như vậy trong lần hội nghị lúc trước – tổ trưởng của tiểu tổ địa lý.

Hắn nghiêm túc nói:

-Chúng ta vốn vẫn luôn tự hỏi vì sao sa mạc lại nhiều như vậy, cả hành tinh hầu như đều biến thành sa mạc. Nếu do phong hóa thì thời gian tuyệt đối không đủ, mà kết quả thăm dò tầng khí quyển trước mắt cũng đưa ra kết luận trong không khí không tồn tại axit. Nói cách khác nguyên nhân không phải phong hóa, cũng không phải do không khí, như vậy phải có một nguyên nhân khác tạo nên hình dạng bây giờ của tinh cầu. Nhưng hiện giờ khoan bàn đến vấn đề đó, bầu khí quyển của hành tinh này vốn cực kỳ khô ráo, thậm chí đến một phân tử nước cũng không tồn tại trong không khí, nhưng chúng ta lại phát hiện được sinh vật trên hành tinh này...

Hắn nhìn nhà sinh vật học kia nói:

-Người nên biết, chỉ cần là sinh vật thì nhất định phải có nước mới có thể sinh tồn, ví dụ như loài người chúng ta. Nhưng cũng có những loài không hề cần có nước vẫn tồn tại như là sinh vật vô cơ, theo các dữ kiện thì loại quái vật này rất cần nước, hơn nữa sau khi hút được nước thì lập tức sinh trưởng nhanh chóng, tất cả đều nói lên bọn chúng rất.. rất cần nước. Căn cứ theo quan điểm của sinh vật học thì các loài sinh vật sẽ tiến hóa theo hướng từ từ thích nghi với môi trường, quái vật này đã cần nước như vậy thì dĩ nhiên sẽ từ từ tiến hóa theo hướng phát triển cơ quan tìm kiếm nước. Nếu phân tích theo hướng này thì có thể suy ra bọn chúng nhất định phải có một cơ quan dò tìm nước, lý giải này so ra thì hợp lý hơn nhiều so với lý thuyết bọn chúng có cơ quan cảm nhận chấn động, ở đây nước mà bọn chúng cảm nhận được có thể là các phân tử nước bay ra từ lúc chúng ta nói chuyện cũng như hô hấp.

Nhà sinh vật học kia nghe mà ngơ ngác một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng:

-Đúng, người nói rất đúng, nhưng ta vẫn giữ nguyên quan điểm của ta, đó là bọn chúng hẳn có khả năng cảm giác được chấn động trên cát...

Ứng sau khi nghe được hai nhà khoa học tranh luận thì khẽ suy tư, một hồi lâu mới nói:

-Nếu chúng ta đội nón bảo hộ lên, dùng chức năng quang hô hấp của bộ đồ này thì có thể hít thở trong vòng bao lâu?

Mọi người xung quanh đều ngẩn người, nhưng rất nhanh đã có người thử nghiệm. Kết quả là chỉ có thể duy trì trong mười lăm phút, nếu lâu hơn thì không thể.

Lưu Bạch lắc đầu nói:

-Không thể tính toán như vậy được, tốc độ hít thở của một người ngồi im bất động khác xa với tốc độ hô hấp của một người chạy bộ, hơn nữa lượng oxi tiêu hao cũng khác cho nên không thể kết luận như vậy được. Ứng, ta hiểu ý của người. Nếu đội nón bảo hộ mà đi lại trong sa mạc thì lượng oxi trong đó chỉ có thể duy trì trong khoảng năm phút, đó là cực hạn rồi. Sau đó bắt buộc phải mở nón ra để lấy thêm dưỡng khí, nếu không rất có thể dẫn tới hiện tượng ngất xỉu do thiếu dưỡng khí.

-Năm phút đồng hồ sao?

Ứng đi lại trong đại sảnh của tàu con thoi, rồi bỗng nhiên nhìn về phía Trương Hằng.

Trương Hằng thấy thế mà sợ hết hồn, vội kêu lên:

-Đừng bắt ta làm thí nghiệm chứ! Ta sao có thể so với các người được, trước đây ta có trải qua đợt huấn luyện quân sự nào đâu.

Ứng lắc đầu nói:

-Ta sẽ không bắt người làm thí nghiệm gì đó đâu...Trương Hằng, nói cho ta biết. Vì sao sao trước khi Trần Vĩ tử nạn người có hét lớn cẩn thận,

đừng hiểu nhầm, vào lúc người kêu lên thì con quái vật đó vẫn còn tiềm phục trong cát, người căn bản không hề thấy nó mới đúng.

Trương Hằng chờ một lát rồi gật đầu trả lời:

-Rất kỳ quái, nói ra sợ các người không tin, nhưng khi Trần Vĩ hấn vừa bước tới thì ta bỗng cảm nhận được chung quanh bất chợt trở nên yên tĩnh, một cảm giác yên tĩnh rất khó hình dung, phảng phất như toàn bộ tiếng động đã biến mất, rồi một dự cảm đột nhiên hiện lên trong đầu ta, ta thậm chí có thể thấy trước được cảnh tượng Trần Vĩ tử vong từ một hai giây trước. Cảm giác đó rất khó miêu tả, thôi dù sao nói ra thì bọn người chắc cũng không tin đâu.

Ung thở phào nhẹ nhõm, hần nghiêm trang nói:

-Ta tin người, mặc dù trạng thái thần bí mà ta, người và Hắc Thiết tiến vào không giống nhau. Nhưng rất rõ ràng, nhờ nó mà chúng ta đã có được năng lực hơn hẳn người bình thường, Hắc Thiết thì có thể cảm nhận được sát ý cùng cách tránh nó, ta lại có thể quan sát rõ được mọi việc, còn người thì....tựa hồ có thể gọi đó là dự cảm (khả năng dự báo trước tương lai), nếu như vậy thì chúng ta có thể hành động rồi.

-Mọi người, xin hãy lắng nghe kỹ những lời ta nói rồi sau đó hãy quyết định có nên theo ta tìm bằng được con tàu con thoi kia hay không.

Đầu tiên chúng ta sẽ đội nón bảo hộ rồi đi con tàu này, đồng thời mang theo đồng hồ để cứ năm phút thì tiến hành bổ sung dưỡng khí một lần. Trên đường đi thì Trương Hằng người phải tuyệt đối cảnh giác, dùng khả năng của người để cảm ứng có quái vật nào ở gần không. Nếu có thì không được chần chờ, chỉ cần có cảm giác thì phải hét to lên ngay cũng như phương hướng xuất hiện của nó...Ách, người có chơi game CS (1) hoặc trò nào tương tự không? Trò chơi đó phân các phương hướng theo 12

múi giờ (2), chỉ cần người hét lên hướng mấy giờ thì ta sẽ lập tức tiến vào trạng thái thần bí kia, tiêu diệt con quái vật đang tiếp cận ngay!

Mọi người, ta biết, hành động lần này rất nguy hiểm, thậm chí là lấy tính mạng của mình ra để đặt cược...Nhưng hãy tin ta, ba mươi hai người chúng ta, không, hiện giờ đến ba mươi hai người cũng không đủ. Hai mươi mấy người chúng ta, so ra thế nào cũng chỉ là con kiến với hơn mười hai vạn người trên phi thuyền Hi Vọng, nhưng mà! Chúng ta là loài người, chúng ta còn có người thân cùng bạn bè trên phi thuyền, cho dù phải chết cũng tuyệt đối không thể để cho bọn họ gặp nguy hiểm.

Mọi người cứ suy nghĩ đi, nửa giờ sau trời sẽ sáng, vào lúc bình minh thì mọi người phải đưa ra quyết định là hành động theo kế hoạch của ta hay không...

Ứng nói tới đây thì im lặng, sau đó đi thẳng tới bên cạnh vách khoang ngồi xuống, nhắm mắt lại như đã ngủ, dường như không hề có việc gì lo lắng cả.

Nhưng các binh lính còn lại thì không được thông dong như thế, ai cũng trong tâm trạng rối bời. Riêng Trương Hằng mấy lần như muốn mở miệng lên tiếng nhưng rốt cuộc lại không thốt ra được lời nào...Trong lòng hấn quá sợ hãi, hấn sợ...sợ khi mình từ chối thì sẽ bị Ứng giết chết ngay lập tức. Dự cảm nói cho hấn biết Ứng thật sự sẽ làm thế.

Cuối cùng thì bình minh cũng xuất hiện, tổng cộng có mười hai binh lính quyết định làm theo kế hoạch, bởi vì tất cả bọn họ đều có người nhà trên phi thuyền Hi Vọng...không phải con cái thì cũng là vợ, thậm chí cả cha mẹ...

Lưu Bạch cũng quyết định tham gia, dù sao hiện giờ Hắc Thiết đã không còn cần tới hấn nữa. Không có thuốc men cùng dụng cụ y tế thì hấn ở lại nơi này cũng vô dụng, về phần tám nhà khoa học kia thì bị Ứng buộc

phải lưu lại, vô luận ra sao thì bọn họ đều là những người mà Ủng phải đặc biệt bảo vệ, mọi người có thể chết nhưng các nhà khoa học này thì không thể...ít nhất, bọn họ cần sống đến lúc cuối cùng!

Đúng vào giây phút mọi người bước ra cửa khoang, Hắc Thiết bỗng nhiên dùng hết tất cả sức lực còn lại mà quất lên từ trong khoang thuyền:

-Thân là Hắc Tinh! (3)

Ủng cùng Lưu Bạch cũng đồng thời quất lớn:

-Thăng tử vô hám! (3)

Trong quất vang vọng thì cả hai người dẫn đầu đoàn người bước ra ngoài...

Chú thích:

1/CS ở đây có thể là Counter Strike, một game bắn súng góc nhìn thứ nhất khá nổi tiếng trong quá khứ (thuộc thể loại game FPS - First person shooter). Trong game người chơi có thể gia nhập vào hai phe là terrorist (khủng bố) hoặc counter-terrorist (lực lượng chống khủng bố) để thực hiện nhiều nhiệm vụ khác nhau, như terrorist sẽ phải thực hiện các nhiệm vụ đặt bomb phá hủy mục tiêu hoặc tiêu diệt kẻ thù...Tương tự như thế với bên counter-terrorist. Lưu ý ở đây là Counter Strike hoàn toàn khác với dòng game Half - Life nổi tiếng, mong mọi người đừng lầm lẫn khi đưa 2 game này ra so sánh. Chi tiết xin xem thêm tại: <http://vi.wikipedia.org/wiki/Counter-Strike>

2/ Cách phân hướng theo 12 múi giờ này thật ra cũng không xa lạ với chúng ta. Nói một cách đại khái thì nếu lấy chúng ta làm chuẩn, hướng 12h chính là hướng trước mặt, hướng 6h là đằng sau, hướng 3h và 9h tương ứng sẽ là bên phải cùng bên trái. Như vậy khi nói hướng 1h có thể hiểu đó là hướng đằng trước mà hơi lệch về bên phải một chút. Cách phân hướng này

có thể chỉ rõ tất cả phương hướng xung quanh ta một cách nhanh và rõ ràng nhất. Đó là những gì mình hiểu, nếu sai sót gì thì bà con cứ góp ý nha.

3/ Cái này mình đã có chú thích ở chương 6 quyển 1 rồi, nhưng thôi nhắc lại luôn:

Lúc đầu mình cũng định dịch hai câu khẩu hiệu này ra tiếng Việt, nhưng do không kiếm được từ ngữ phù hợp với mình nghĩ khẩu hiệu để Hán Việt sẽ hay hơn nên vẫn giữ nguyên. Ý nghĩa của hai câu đó là:

-Thân vi Hắc Tinh---> Thân là thành viên của Hắc Tinh

-Thắng tử vô hám--->Để thắng lợi cho dù chết cũng không tiếc.

Chúc mừng ngày nhà giáo Việt Nam 20-11.

Tính làm quả bom ăn mừng nhưng sức người có hạn, thôi thì từ giờ tới 20-11 thì sẽ cố gắng một ngày một chương nha mọi người.

À, mình xin edit lại tên chuyên gia virus người Nhật Bản trong C4-Q2 từ Điền Tam Lang thành Mitsuda Saburo cho thống nhất với các chương dịch sau này. Bạn nào nếu có copy đi nơi khác thì edit lại hộ mình nhé. Chân thành cảm ơn.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Không Thể Làm Gì

Đây là một hành động đánh cược bằng tính mạng!

Bao gồm Ủng, mỗi người trong số họ không ai biết được khi rời tàu con thoi thì sẽ chạm trán phải gì.

Bởi đến giờ vẫn chưa biết rõ đám quái vật ngoài hành tinh kia làm sao có thể phát hiện được con người, nhờ vào mắt sao? Hay là nhờ vào nhiệt độ? Hay là nhờ vào âm thanh? Hoặc là nhờ vào chấn động của mặt đất? Hay có khi nào nhờ vào cái khả năng khó tin là phát hiện được phân tử nước trong không khí chẳng?

Không ai dám chắc chắn cả, bây giờ cả bọn chỉ có thể chuẩn bị đối phó cho tất cả khả năng có thể xảy ra, nhưng nếu như nguyên nhân không nằm trong dự kiến thì kết quả của cả đội chỉ có thể là...đoàn diệt. Ngay cả Ủng cùng Trương Hằng cũng không ngoại lệ, mặc dù bọn họ có trạng thái thần bí kia nhưng thân thể con người thì có giới hạn, khó mà thay đổi được. Thân thể con người làm sao mà có thể so như siêu nhân, có thể phi thiên độ địa được, một khi gặp phải một đám quái vật kinh khủng kia thì cũng cầm chắc cái chết.

Cho nên tâm trạng của tất cả mọi người đều rất khẩn trương, bọn họ khi còn sống trên Địa Cầu thì đều xuất thân từ quân đội chính quy trên các quốc gia, tỷ như hiện giờ trong đội có hai quân nhân người Đức, một quân nhân người Pháp, một quân nhân người Anh, ba quân nhân người Mỹ cùng với hai quân người Trung Quốc....Tuy không phải tất cả đều là tinh nhuệ,

thậm chí trong đó có người chỉ khá hơn hơn lính mới một chút, nhưng với súng ống thì bọn họ đều vô cùng quen thuộc. Bởi thế, tuy vô cùng lo lắng nhưng mỗi người đều tuân theo lệnh của Ứng, cả bọn chia thành ba tiểu đội phân thành trước sau với Trương Hằng là trung tâm, từ từ tiến về trước.

Một cột khói màu đen bốc lên từ phương xa, với thời tiết lặng gió vào lúc bình minh thế này thì cột khói kia đã gián tiếp chỉ rõ vị trí của tàu con thoi kia...cho nên thật ra cả đội cũng không cần bỏ quá nhiều sức để tìm... Chỉ có điều khoảng cách hơi xa, trên đường đi ít nhất cũng phải mất mười lần bổ sung dưỡng khí, cũng tức là mất từ năm mươi phút đi đường đến một tiếng đồng hồ. Với thời gian đó thì quả thật có thể gọi đây là một đoạn đường tử vong!

Ai ai cũng thật cẩn thận, thậm chí ngay cả Ứng cũng thế. Cho nên tốc độ tiêu hao dưỡng khí trong nón lại hết nhanh hơn so với dự đoán, trong đó khốn đốn nhất chính là Trương Hằng. Trước đây hẳn bất quá chỉ là một tên lưu manh trộm cắp, còn là một tên nghiện ngập mà chỉ mới cai nghiện không bao lâu, có thể nói thể chất còn kém hơn cả người bình thường, càng không thể so sánh với những quân nhân này, đặc biệt với tình trạng thiếu hụt dưỡng khí thì sắc mặt của hắn đã bắt đầu trắng bệch.

Lưu Bạch là người đầu tiên phát hiện ra tình trạng này, lập tức ra lệnh cho cả đội dừng lại rồi chạy đến bên Trương Hằng, mở nón của hắn ra đồng thời hô lớn:

-Ứng, cho mọi người dừng lại đi! Lập tức mở nón ra bổ sung dưỡng khí, đồng thời nghỉ ngơi tại chỗ!

Ứng cau mày nhìn đồng hồ trên tay, thì ra chỉ mới chỉ trải qua ba phút nên hắn vẫn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Trương Hằng.

Lưu Bạch quay đầu lại thấy được cảnh đó thì bốc hỏa, lao thẳng về phía Ứng đá cho hắn một cái, đồng thời gào lên:

-*** muốn sao hả! Hãn là một thành viên trong Hắc Tinh, mẹ kiếp, cái này không thể giỡn chơi được! Thân thể của hãn vốn đã không khỏe, hơn nữa trước đây còn chưa hề trải qua bất kỳ khóa huấn luyện nào thì không chịu được là chuyện bình thường? Người có ngon thì trợn mắt nhìn ta một cái nữa xem! Tất cả mọi người! Đồng loạt gỡ nón bảo hộ ra!

Ứng lãnh trợn cú đá từ Lưu Bạch nên bị ngã văng ra xa, sau đó mới chật vật đứng dậy đồng thời thở dài nói:

-Xin lỗi người, ta sai rồi...Nghỉ ngơi hai phút, trong lúc đó vẫn giữ vững cảnh giới. Trương Hằng, người vẫn còn có thể dự cảm chứ?

Vừa rồi Trương Hằng vẫn còn bị sát khí của Ứng dọa cho chết khiếp nên vội vàng vừa thở dốc vừa nói:

-Không thành vấn đề, ta vẫn còn có thể cảm giác được...

-Tốt!

Ứng khẽ gật đầu rồi không nói gì thêm nữa, thậm chí ngay cả lời xin lỗi Trương Hằng cũng không. Hãn chỉ im lặng ngồi xuống tại chỗ, trên tay vẫn lăm lăm khẩu súng nhắm.

Đến giờ Trương Hằng mới hết thở dốc mà sắc mặt của hãn cũng từ từ hồng hào trở lại. Còn Lưu Bạch thì đi tới bên cạnh hãn, vừa lấy ra một viên thuốc màu đen từ trong túi cứu thương vừa nói:

-Ngậm viên thuốc này vào trong miệng đi, lúc đầu thì có hơi khó chịu nhưng sau đó thì sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều...Trương Hằng, người đừng giận Ứng, hãn vốn là một tên lỗ mãng như vậy, người muốn gọi hãn là tên ngốc cũng được, yên tâm, người chính là thành viên chính thức trong tiểu đội Hắc Tinh chúng ta, vì vậy không ai trong chúng ta sẽ bỏ rơi người.

Trương Hằng miễn cưỡng gật đầu rồi sau đó tập trung quan sát chung quanh, nhưng nhìn cả một hồi thì cũng chỉ thấy được bốn bề xung quanh đều là sa mạc mênh mông, căn bản không hề nhận thấy bất kỳ dấu hiệu nào bất thường cả. Hẳn cũng muốn cố gắng tiến vào trạng thái mà bốn bề đều yên tĩnh đó nhưng đáng tiếc hẳn căn bản không biết cách nào để tiến vào trạng thái đó, cho nên chỉ có thể im lặng mà quan sát chung quanh. Ở trên hành tinh này thì nhiệt độ vào lúc ban ngày cao kinh khủng, cho dù hẳn đã rơi vào trạng thái mất nước nhưng mồ hôi vẫn toát ra như tắm.

Thời gian hai phút trôi qua rất nhanh, may mắn là trong khoảng thời gian đó cũng không hề xuất hiện bất kỳ con quái vật nào, trong lòng ai cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng có người suy đoán có lẽ số quái vật trên hành tinh này không nhiều, dù sao thì ở đây cũng là sa mạc mà lại phải nuôi sống một con quái vật khổng lồ như vậy, nói không chừng mỗi con đều cách nhau rất xa.

Cứ như vậy trải qua bốn mươi phút đồng hồ, mọi người đi một chút rồi lại ngừng. Trên đường chân trời đã có thể thấy được bóng tàu con thoi từ từ hiện ra.

Tất cả đều mừng rỡ, ai ai cũng gia tăng tốc độ di chuyển, nếu cứ giữ tốc độ này thì chỉ ước chừng bốn năm lần bổ sung dưỡng khí nữa là đã có thể tới nơi. Bất quá vào lúc này, sắc mặt của Trương Hằng bỗng biến đổi.

Lưu Bạch vốn vẫn một mực quan sát vẻ mặt của Trương Hằng, cũng bởi vì trong cả đội thì hẳn là người có thể chất yếu nhất nên cũng là người đầu tiên phát hiện ra dị dạng của Trương Hằng, lập tức hỏi:

-Sao thế? Có phải lại kiệt sức rồi không, ráng lên một chút nữa, chúng ta khi tới được tàu con thoi thì sẽ được nghỉ ngơi, bọn họ khi đổ bộ xuống nhất định phải mang theo thức ăn cùng nước uống...

Trương Hằng vừa lắc đầu cắt đứt lời của Lưu Bạch, vừa lớn tiếng hô:

-Ừng! Ta cảm giác được nguy hiểm! Ngay phía sau chúng ta...hướng sáu giờ, tốc độ di chuyển của nó rất nhanh, ta cảm giác được nguy hiểm a!

Mọi người ai cũng giật mình, Ủng lập tức quát lớn:

-Lập tức chuẩn bị vũ khí! Các đội viên ở phía sau giữ vững đội hình, còn mọi người ở phía trước thì dựa sát vào nhau! Trương Hằng, làm tốt lắm...Lùi về sau mau, Lưu Bạch, người đưa cho hắn một cây súng. Trương Hằng, khi người cảm giác được nơi nào bất thường thì cứ bắn về đó, có bắn hụt cũng không sao, chỉ cần chỉ ra vị trí đại khái là được!

Trương Hằng gật đầu lia lịa rồi nhận lấy khẩu súng lục từ tay Lưu Bạch. Lúc này thì hắn bỗng nhớ lại khoảng thời gian mà tên Hắc Thiết hào sảng kia lôi hắn đi tập bắn súng, có thể nói trong tiểu đội Hắc Tinh thì tên đầu bò kia là một trong những người đối xử tốt nhất với hắn. Nghĩ tới đây thì bất giác nước mắt lại trào ra, nhưng hắn mạnh mẽ kiềm lại mà chăm chú nhìn về trước, bất quá ngón tay cầm súng vẫn rung rẩy không ngừng.

Cảm giác của Trương Hằng không phải là cảm giác có thể cảm nhận được sát ý như Hắc Thiết, nó chỉ đơn thuần có thể cảm nhận được nơi đó sẽ phát sinh ra một chuyện gì đó....Có thể nói loại dự cảm này cứ như là giác quan thứ sáu của loài người vậy. Cho nên hắn hết sức chăm chú nhìn về phía trước, ngay cả mí mắt cũng không dám chớp, hắn sợ chỉ vì một sơ suất của mình mà bỏ sót điều gì đó, làm hại chết đồng đội mình.

Cứ như vậy mọi người đứng bất động tại chỗ dưới ánh nắng chói chang, hết sức căng thẳng như chuẩn bị đón nhận một điều gì đó bất ngờ xảy ra. Chỉ chớp mắt thì đã một phút trôi qua, trong cả đội thì đã có mấy người nảy sinh lòng nghi ngờ, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Ủng cùng Lưu Bạch thì chỉ đành im lặng, không dám ho he gì...Rồi, bỗng nhiên.

-Ở đó!

Trương Hằng rộng lớn, đồng thời bắn về một đụn cát phía trước. Ngay lập tức Ưng giơ súng nhắm lên, chỉ trong một sát na đó thì hắn lại tiến vào trạng thái thần bí kia, tất cả xung quanh đều yên lặng, hắn có thể thấy được rõ ràng từng viên cát đang bay, thậm chí hắn cảm thấy mình dường như có thể miêu tả được quỹ tích chuyển động của từng hạt cát đó.

Trong những hạt cát đó thì hắn có thể thấy được bóng dáng của con quái vật kia...Đây là một con quái vật khổng lồ với vô số lông mao, mà tất cả lông mao này đều bao quanh một quả cầu màu đen ở giữa, xung quanh đó là vô số các xúc tu to lớn. Nhìn qua thì cứ như một con hải sâm biến dị khổng lồ.

Các xúc tu xoay qua xoay lại mãi không ngừng, chỉ nhìn thôi mà đã khiến người ta nổi da gà!

-...Nơi này, không, là nơi này, không...chính là nơi này!

Ưng khẽ lẩm bẩm, còn trong lúc đó con quái vật kia vẫn tiến về phía mọi người với một tốc độ khủng khiếp. Nhưng ngay sau đó, khẩu súng nhắm trên tay hắn đã khạc đạn, chỉ một viên...một viên đạn duy nhất đã xuyên qua toàn bộ các xúc tu cũng như các sợi lông bảo vệ, xuyên thẳng qua hạt nhân hình cầu ở chính giữa tạo nên một tiếng nổ thật lớn. Hạt nhân đó đã vỡ tan thành mấy mảnh nhỏ, đồng thời vô số chất lỏng màu đen từ bên trong cũng bắn ra tứ phía. Trong phạm vi mười thước xung quanh nó thì tất cả mọi thứ đều bị thứ chất lỏng kia ăn mòn, tạo thành vô số hố sâu.

Ưng kịch liệt thở dốc, hắn cảm giác rất...rất mệt mỏi, chỉ hận không được nằm xuống mà ngủ luôn một giấc. Phát súng vừa rồi đã tiêu hao một lượng lớn tinh thần của hắn, thân thể thì không sao nhưng tinh thần thì khá mệt mỏi.

Tất cả mọi người đều bắt đầu hoan hô, ai ai cũng cao giọng hét lớn nhưng chỉ riêng sắc mặt của Trương Hằng thì càng lúc càng tối lại, hắn vội

rống lên:

-Không ổn, không ổn..Những thứ dịch màu đen kia cũng là nước a, ta cảm giác được ở nơi xa đã có không biết bao nhiêu con quái vật mà kể đang tiến tới, rất nhiều...Cho dù nó ở xa như thế thì ta vẫn cảm giác được.

Tất cả mọi người sửng sốt, sắc mặt ai cũng trở nên tuyệt vọng. Bởi vì lần dự cảm vừa qua của Trương Hằng đã khiến cho đại đa số những ai còn hoài nghi với khả năng của hắn buộc phải suy nghĩ lại, cho nên sau khi lời này vừa thốt ra thì tất cả mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng.

Thế nhưng Ưng lại hét lên:

-Vội cái gì? Chúng ta phải mau lên nữa! Những con quái vật kia chính là cảm nhận được chất lỏng từ đồng dịch này nên mới tìm đến, chứ không phải là chúng ta. Cho nên mục tiêu của bọn chúng chính là nơi này mà không phải đâu khác! Mở nón bảo hộ ra! Tất cả bắt đầu chạy mau! Chỉ cần đi đến tàu con thoi là sẽ có thể sống sót!

Mọi người vừa nghe được thì cũng học theo Ưng bắt đầu cấp tốc chạy về trước, còn Lưu Bạch và Ưng thì vội đến bên cạnh Trương Hằng, cứ như hai người đã ngầm thỏa thuận, mỗi người một tay đỡ lấy hai bên Trương Hằng rồi giúp hắn chạy về trước giống mọi người.

Cứ như vậy, 1000 mét, 800 mét, 500 mét....

Ai ai cũng liều mạng chạy về trước, đằng sau đã thấp thoáng nghe được vô số tiếng vang, cứ như là tiếng của một sinh vật khổng lồ đang bò dưới đất vậy. Không ai trong số họ biết được liệu mình có thể đến kịp cửa khoang hay không, sự tuyệt vọng này cứ tăng lên mỗi lúc một lớn, thấm dần đến tận xương tủy của mỗi người. Điều mà bọn họ có thể làm duy nhất lúc này là chạy...chạy thật nhanh về phía trước!

Đã gần, gần lắm rồi, ngay trước mắt thôi....

Cuối cùng đã có được người tới được khoang tàu con thoi, vừa giơ tay để chuyển đổi trạng thái khóa cửa khoang thành trạng thái mở thì đã ngã vật ra trong khoang thuyền, không sao đứng lên nổi, tiếp đó là người thứ hai, người thứ ba....

Cuối cùng chính là Ưng cùng Lưu Bạch đang dìu Trương Hằng, sau khi xông vào trong khoang thuyền thì ở đằng sau đã có thể thấy được vô số quái vật kinh khủng đứng xếp thành một hàng ở nơi xa, con nào con nấy đều có chiều dài từ 20 mét trở lên, cả đám quái vật đều đang lướt trên mặt cát phẳng cứ như là những con cá mập đang bơi trong biển lớn, càng nhìn càng cảm thấy kinh khủng, lúc này bọn chúng đã cách tàu con thoi không tới 100 mét.

Ưng lạnh lùng quay lại nhìn về đám quái vật kia, sau đó xoay một cái cửa khoang đã chuyển về trạng thái đóng. Đến tận lúc này thì hẳn mới có thể thở phào nhẹ nhõm mà ngồi bệt xuống mà thở dốc, cả người đều hoàn toàn kiệt sức.

Đúng lúc này thì bỗng nhiên một người mặc đồ phi hành bỗng nhiên vọt ra từ bên trong, run rẩy giơ khẩu súng bán tự động về hướng mọi người. Nhưng khi nhìn rõ là ai thì mới bình tĩnh lại mà thở phào.

Lưu Bạch là người đầu tiên định thần lại, vội vàng hỏi:

-Các người là viện binh sao? Những người còn lại đâu rồi? Đúng rồi, thiết bị liên lạc trên tàu con thoi còn có thể sử dụng không?

Người lính này vội vàng buông khẩu súng bán tự động xuống, thực hiện động tác nghiêm chào trả lời:

-Báo, báo cáo thiếu úy, bình nhất...

-Trả lời ta!

Lưu Bạch vội vàng ngắt lời.

-Không có, không có...

Binh nhất này gần như hoảng loạn kể lại:

-Bọn họ đều chết hết rồi, sau khi tất cả dùng mô tô chuyên dụng trên đất liền rồi đi một lúc thì ta liên lạc với bọn họ bằng thiết bị liên lạc, bọn họ nói nơi này nóng quá, vừa định giở chai nước lên uống một hớp thì....rất nhanh sau đó ta liền nghe được thanh âm gào thét của bọn họ, tất cả ...tất cả đều chết rồi. Nơi này có sinh vật ngoài hành tinh, chính bọn chúng đã tấn công chúng ta...

Dường như binh lính đã bị dọa đến mức hoảng loạn, gần như sắp phát điên rồi.

Lưu Bạch và Ưng khê liếc nhìn nhau, sau đó Ưng hỏi:

-Đừng sợ, binh nhất! Chúng ta đã ở đây rồi, không hề có bất kỳ sinh vật ngoài hành tinh nào cả...Chỉ là tai nạn thông thường ngoài sa mạc thôi! Nghe đây binh nhất, lấy thức ăn và nước uống tiếp tế cho chúng ta, rồi sau đó dẫn ta đi đến chỗ thiết bị liên lạc siêu cấp. Chúng ta đi, Trương Hằng, đến lúc làm việc rồi.

Trương Hằng miễn cưỡng ổn định thân thể mà đứng lên, nhưng không ngờ những lời tiếp theo của tên binh nhất kia làm cho hắn suýt nữa thì ngất đi.

-Nước, đúng rồi, có nước và thức ăn chuẩn bị sẵn cho mọi người... Nhưng thiết bị liên lạc siêu cấp đã không còn sử dụng được nữa rồi. Các nhà khoa học kia khi cải tạo lại tàu con thoi đã nâng mức điện áp trên tàu lên quá cao với mục đích hỗ trợ cho hệ thống phản trọng lực, nhưng làm thế cũng tương đương với việc phá hỏng toàn bộ hệ thống trên tàu, thiết bị

liên lạc siêu cấp cùng chương trình của nó đã cháy vi mạch rồi, không còn sử dụng được nữa...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Giải Cứu

-Quá trình điều chỉnh quỹ đạo của phi thuyền Hi Vọng kết thúc, đã tính toán xong góc độ xâm nhập bầu khí quyển, bắt đầu lần kiểm tra tổng quát thứ ba....

-Lần kiểm tra kết thúc, tất cả thiết bị đều vận hành hoàn hảo, lần kiểm tra chi tiết thứ ba bắt đầu....

-Tất cả chi tiết đều tương thích, sau 30 giây nữa phi thuyền Hi Vọng sẽ bắt đầu đổ bộ, bắt đầu đếm ngược, 30, 29, 28...

Dưới sự điều khiển của máy tính chủ trong phi thuyền Hi Vọng thì cả phi thuyền bắt đầu quá trình đổ bộ xuống hành tinh. Dựa vào tác dụng của hệ thống phản trọng lực thì tốc độ hạ xuống của phi thuyền không quá nhanh, cho nên cũng không xảy ra quá trình bốc cháy do ma sát quá lớn, điều này cũng góp phần giảm bớt sự nguy hiểm trong quá trình đổ bộ.

Diêu Nguyên đang ở trong phòng hạm trưởng, vừa nghe các tin tức báo cáo về mọi mặt vừa ra mệnh lệnh chỉ đạo. Dĩ nhiên, các mệnh lệnh hay kế hoạch gì đó đều đã được lên kế hoạch từ trước, mà bản kế hoạch này được chính thân nhiều nhà khoa học cùng đề xuất. Cho nên Diêu Nguyên chỉ cần dựa vào nó mà làm thôi.

-Ra lệnh, khởi động lò phản ứng phân hạch 1 và 2, lò phản ứng 3 tiếp tục giữ nguyên trạng thái ngủ đông.

-Hạ trưởng ra lệnh...

Theo từng mệnh lệnh ban ra thì phi thuyền Hi Vọng càng lúc càng tiến gần với hành tinh. Còn mười hai vạn người trên phi thuyền thì đều tập trung tại khoang thuyền của mình, chăm chú nhìn về hành tinh trước mắt thông qua cửa kính.

Vào ba giờ trước, một tàu con thoi khác đã hạ xuống hành tinh, hơn nữa theo như tin tức truyền về thì chỉ cần tăng điện áp lên là đã có thể giải quyết được vấn đề hệ thống phản trọng lực làm việc kém hiệu quả. Qua đó cũng cho thấy phi thuyền Hi Vọng hoàn toàn có thể đổ bộ lên hành tinh này, bởi vì hệ thống cung cấp năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng vốn đã được nâng cấp để có thể cung cấp đủ năng lượng cho bước nhảy không gian, cho nên dù phải cung cấp một lượng điện áp lớn hơn đến mấy lần hiện tại thì cũng không vấn đề gì.

Cũng vì thế mà sau khi nhận được tin tức, toàn bộ nhà khoa học trên phi thuyền Hi Vọng đều cấp tốc thảo luận với nhau, mặc dù vẫn có một số ít người kiên trì cho rằng đổ bộ lên hành tinh xa lạ này có quá nhiều rủi ro, nhưng có tới 90% nhà khoa học trở lên cho rằng phi thuyền Hi Vọng chính là một nơi vô cùng an toàn, hơn nữa với hệ thống phản trọng lực thì lúc nào cũng có thể rời khỏi hành tinh này. Cho nên hầu hết đều nhất trí với việc đổ bộ lên hành tinh, đồng thời cứu viện các nhân viên đang mắc kẹt trên đó kèm theo đó là thăm dò hành tinh này một cách toàn diện. Điều đầu tiên là phải tìm xem hành tinh này có mỏ Uranium hay không, đây chính là mạch sống của phi thuyền Hi Vọng.

Vì thế, sau buổi thảo luận thì Diêu Nguyên lập tức ra lệnh đổ bộ lên hành tinh. Toàn bộ phi thuyền Hi Vọng sau lệnh đó đã bắt đầu việc chuẩn bị, cho đến giờ mới xong mà bắt đầu công cuộc đổ bộ.

-Thời gian cất cánh dự kiến là 30 phút sao?

Diêu Nguyên ngồi trong phòng hạm trưởng mà nhìn về một bản báo cáo. Bản báo cáo này là do các kỹ sư cùng nhà khoa học đảm nhận việc tính toán năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng viết ra.

Bởi vì phi thuyền Hi Vọng quá to lớn, cho nên muốn cất cánh thì không thể nào dùng cách thông thường như cách dùng tên lửa đẩy lên được....Chỉ còn cách duy nhất là dùng hệ thống phản trọng lực, cho nên lúc trước Diêu Nguyên mới chần chờ không quyết được là có nên để cho phi thuyền Hi Vọng đổ bộ không, một khi hệ thống phản trọng lực mất tác dụng thì phi thuyền Hi Vọng sẽ biến thành một đồng sắt vụn, vô phương cất cánh.

Lúc này khi đổ bộ xuống hành tinh, mặc dù vấn đề khó khăn nhất đã được giải quyết nhưng vì lí do điện trở tăng nên điện áp cũng phải tăng lên, hệ thống năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng tuy có thể chịu nổi gánh nặng đó nhưng điều đó cũng không nghĩa là phi thuyền Hi Vọng muốn cất cánh là có thể cất cánh. Muốn thế phải trải qua một loạt động tác thay đổi điện áp, và các kỹ sư đưa ra báo cáo ước lượng khoảng thời gian cần thiết cho toàn bộ công đoạn là 30 phút. Tóm lại nếu phi thuyền Hi Vọng muốn cất cánh thì phải tốn hết 30 phút đồng hồ chuẩn bị.

Diêu Nguyên xem xong phần báo cáo rồi thầm ghi nhớ chi tiết 30 phút này lại, sau đó mới nhìn qua một phần báo cáo khác....Đây là bài báo cáo do một nhà địa chất viết ra, trên thực tế, bài báo cáo này đề cập đến hai chuyện cực kỳ quan trọng.

Thứ nhất, bọn họ đã thông qua máy tính chủ trong phi thuyền tính toán được sơ đồ bề mặt chi tiết của hành tinh, trong đó cũng đã xây dựng xong một bản đồ địa chất hoàn chỉnh. Tuy không thể nào chính xác được trăm phần trăm nhưng cũng có thể chấp nhận được, theo như bản đồ địa chất đó thì vị trí mà hai tàu con thoi đổ bộ không thích hợp cho phi thuyền Hi Vọng hạ cánh, như vậy rất có thể làm lún tầng cát bên dưới dẫn tới vô số kết quả mà không ai lường trước được.

Theo sự tính toán gần đúng thì tại một nơi cách hai chiếc tàu con thoi 170 km, các nhà địa chất học phán đoán nơi đó có địa hình cao hơn mặt nước biển cùng bên dưới có một tầng nham thạch cứng rắn. Đó chính là nơi thích hợp nhất cho phi thuyền Hi Vọng đổ bộ.

Về chuyện thứ hai chính là việc các nhà địa chất mong sau khi phi thuyền Hi Vọng đổ bộ thì có thể được cấp phép tiến hành khoan thăm dò mặt đất. Một là để xác nhận kết cấu của địa hình nhằm hạn chế việc tải trọng của phi thuyền Hi Vọng quá lớn dẫn đến các tai họa địa chất xảy ra. Hai là khi thăm dò kết cấu của hành tinh này thì có thể dựa vào kết quả để tìm các mỏ khoáng vật, nước hay các tài nguyên khác....Cũng như tìm kiếm lý do tại sao hành tinh này lại biến thành như thế...Không thể nào ngẫu nhiên mà một hành tinh lại được bao phủ bởi sa mạc, chuyện lạ trong vũ trụ tuy rất nhiều nhưng là chuyện gì thì cũng phải có thể giải thích được bằng khoa học, cho nên hiện tượng kỳ lạ trên hành tinh này cũng phải thế!

Điều Nguyên vốn không phải là nhà khoa học hay nghiên cứu sinh gì, thực tế về các phương diện này hẳn một chữ bẻ đôi cũng không biết. Bất quá hẳn cho rằng như thế cũng tốt, đó là có thể tiếp thu ý kiến của người khác, ý kiến của các nhà khoa học giàu kinh nghiệm. Cũng giống như hẳn là một chuyên gia trên chiến trường nên tất cả đồng đội đều nghe theo lệnh hẳn, cũng như thế, trên phương diện khoa học thì hẳn thậm chí còn không bằng cả một lính mới cho nên tốt nhất là cứ nghe theo ý kiến của các nhà khoa học, hơn nữa phải là ý kiến mà được đại đa số các nhà khoa học đồng ý. Điều này có thể sẽ có rủi ro nhưng còn tốt hơn nhiều so với việc mình phải ngồi vò đầu bứt trán mà suy nghĩ.

Điều Nguyên cẩn thận đọc hết phần tài liệu này. Hẳn cảm giác, cảm giác dường như trong đó có vấn đề, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra được nó là gì. Dù sao khối lượng của phi thuyền Hi Vọng quá lớn cho nên việc đáp xuống sa mạc là một quyết định rất mạo hiểm. Cho nên trước hết phải tìm hiểu kỹ kết cấu địa chất trên hành tinh, gần như sau khi đáp xuống là

phải tiến hành ngay, vì vậy sau hơn nửa ngày suy tư thì Diêu Nguyên đã đồng ý với bản báo cáo trên, đồng thời ra lệnh cho ba trăm binh lính tinh nhuệ đi theo hộ tống các nhà khoa học này....

Vì thực hiện việc thăm dò địa chất yêu cầu độ chính xác cùng tiến độ phải nhanh, cho nên bản báo cáo này cũng liệt kê một loạt các nhân lực, vật lực.... cần thiết cho việc thăm dò. Thứ khác thì không bàn tới, vật liệu trên phi thuyền Hi Vọng vốn tương đối đầy đủ, nhưng điều làm cho Diêu Nguyên kinh hãi chính là lượng nhân lực.

Cần tổng cộng 300 kỹ sư xây dựng cùng nhân viên kỹ thuật, đồng thời cần thêm 1500 công nhân đi kèm. Nhiều người như vậy rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì...

Diêu Nguyên vừa nghĩ tới điểm này thì vội vàng sửa lại số lượng binh lính hộ tống là 500 người. Đến đây hắn mới thở dài mà ngả người ra ghế, im lặng chờ đợi quá trình đổ bộ lên hành tinh hoàn tất. Sau đó hắn sẽ bắt đầu chiến dịch cứu viện, do đích thân hắn chỉ huy cùng các thành viên Hắc Tinh khác thực hiện, dùng công cụ có tốc độ nhanh nhất là khinh khí cầu để giải cứu đám người Ưng đang mắc kẹt.

-Chờ ta, Ưng, Lưu Bạch, Hắc Thiết, Trương Hằng. Lần này là ta sơ suất, ta nhất định sẽ cứu sống toàn bộ các người!

Hơn 10 phút sau, khi phi thuyền Hi Vọng vượt qua độ cao là năm cây số so với mặt đất thì vẫn bình yên vô sự, vững vàng hạ xuống. Sau đó nhẹ nhàng đáp xuống một khoảng đất lớn bên trong sa mạc. Đến lúc này thì tất cả mọi người bên trong mới vui mừng hoan hô, thậm chí đã có nhiều người vui sướng đến mức ôm chầm lấy nhau. Rốt cuộc đã đổ bộ rồi, đổ bộ lên một hành tinh có dưỡng khí, một hành tinh mà có thể sẽ trở thành cố hương của chúng ta trong tương lai!

Mười hai vạn người đều vô cùng hưng phấn, mặc dù vẫn hơi sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ trên hành tinh này nhưng vẫn có trên một vạn người muốn rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, muốn tự mình có thể đặt chân xuống hành tinh này. Dĩ nhiên, tất cả yêu cầu này đều bị từ chối, trước khi biết rõ mọi thứ về hành tinh này thì Diêu Nguyên tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ ai rời khỏi phi thuyền Hi Vọng.

Sau khi mất thêm nửa giờ chuẩn bị thì đội ngũ do Diêu Nguyên chỉ huy gồm tất cả thành viên còn lại trong tiểu đội Hắc Tinh, trừ Vương Quang Chính tạm thời giữ chức hạm trưởng ra thì còn có thêm 100 binh lính tinh nhuệ cùng năm chiếc khinh khí cầu...Khinh khí cầu này là thiết bị sử dụng hệ thống phản trọng lực, dĩ nhiên, trên hành tinh này thì khó có thể sử dụng được hệ thống phản trọng lực nhưng bản thân chiếc khinh khí cầu này cũng là một chiếc phi thuyền, vẫn có tính năng bay trên không hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, cho nên sau khi đổ bộ lên hành tinh thì thiết bị này vẫn có thể dùng làm phương tiện di chuyển.

Trước lúc rời đi, Diêu Nguyên nghiêm túc nói với Vương Quang Chính:

-Lão Vương, ngươi là người trầm ổn nhất, cho nên đành phiền ngươi quản lý nơi này, có bất kỳ tình huống gì thì cứ liên lạc với ta hoặc cứ trực tiếp xử lý. Ta tin ngươi nhất định sẽ làm tốt.

Wương Quang Chính vẫn không cam lòng nói:

-Nhưng tại sao ngài bắt buộc phải chỉ huy đội ngũ giải cứu? Ngài là hạm trưởng, là người lãnh đạo của mười hai vạn người ở đây. Chỉ có ngài ở đây thì mới khiến bọn họ yên tâm được, tại sao không cho ta chỉ huy thay?

Diêu Nguyên cũng không giấu diếm, nói:

-Lão Vương, có lẽ ngươi không tin nhưng...ta có dự cảm, nếu như để ngươi chỉ huy đội ngũ giải cứu thì rất có thể sẽ khiến ngươi gặp phải mỗi

nguy lớn. Đừng nói ta mê tín, cái trạng thái thần bí kia ta đã từng nói qua cho người rồi mà? Tuy rất khó tin nhưng nó quả thực tồn tại, hơn nữa đó cũng không phải là do ta tưởng tượng...Ta phải chỉ huy đội ngũ giải cứu, còn người thì trấn thủ phi thuyền Hi Vọng, hãy chú ý cảnh giác. Tốt lắm, cứ làm thế đi, lão Vương, hãy an tâm chờ ta mang bọn họ về. Bọn họ vẫn chưa chết...Ta có thể cảm giác được.

Wang Guang Zheng chỉ đành thở dài, cười khổ nói:

-Được rồi, được rồi, ngài cứ an tâm mà đi đi...Mẹ kiếp, đó là cái cảm giác gì thế.

Hai người sau khi nói chuyện thì khẽ giơ nắm đấm chạm vào nhau, rồi Diêu Nguyên liền bước lên khinh khí cầu, ra lệnh:

-Khởi hành thôi mọi người, chúng ta sẽ đi cứu bọn họ, những anh hùng của chúng ta đang mắc kẹt trên hành tinh này!

Cùng lúc đó, các nhà khoa học trong tiểu tổ địa chất cũng đang gấp rút chuẩn bị các thứ cần thiết, cùng với năm trăm binh lính tinh nhuệ, các kỹ sư xây dựng lành nghề, cùng các công nhân tình nguyện được tuyển ra từ mười hai vạn người bên trong phi thuyền Hi Vọng, tất cả bắt đầu khởi hành...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Kinh Hoàng

Diêu Nguyên luôn cảm thấy bất an, kể từ khi phi thuyền Hi Vọng đổ bộ thì hắn luôn cảm thấy bất an. Cảm giác đó thật khó mà miêu tả bằng lời được, nó giống hệt với cảm giác lần đầu hắn lên chiến trường, hơn nữa lại xui xẻo lạc vào giữa bãi địa lôi. Lúc đó ngay cả bước cũng không dám bước, thật lâu rồi hắn mới gạt lại cảm giác luống cuống chân tay đó.

Hành tinh này nhất định có một mối nguy hiểm tiềm ẩn, Diêu Nguyên có thể khẳng định như vậy trong lòng, dĩ nhiên, đây chỉ là dự cảm của hắn thôi cho nên hắn vẫn chưa nói cho ai biết, tránh hạ thấp tinh thần của mọi người.

Năm chiếc khinh khí cầu im lặng bay đi trong gió, dĩ nhiên không ai nói chuyện không có nghĩa là bọn họ lơ là. Tất cả đều chăm chú quan sát cảnh vật bên ngoài, mặc dù đâu đâu cũng chỉ thấy được sa mạc vô biên nhưng cảm giác được ở trên một hành tinh làm cho nhiều người hưng phấn đến phát run, thậm chí đã có mấy binh nhất sau khi xin phép cấp trên xong thì lấy máy ảnh, máy quay phim ra chụp lại cảnh vật xung quanh.

Diêu Nguyên tuy nhìn thấy tất cả nhưng cũng không ngăn cản, dù sao đa số những binh lính này đều đến từ phương Tây, chỉ cần không phải là lúc chiến tranh hay huấn luyện thì cuộc sống thường ngày của họ tương đối tự do. Điều này hoàn toàn khác hẳn với quân đội Trung Quốc, nếu ngoan cố đàn áp xuống thì có khi lại phản tác dụng cũng nên, chỉ cần bọn họ không tự do như vậy trên chiến trường là được, những thứ lật vật này Diêu Nguyên vẫn có thể nhắm mắt mà bỏ qua.

Cứ thế, khinh khí cầu vẫn di chuyển trên sa mạc với một tốc độ kinh khủng, chỉ trong chốc lát thì đã đi được một nửa quãng đường, chỉ còn cách xác tàu con thoi mấy chục km.

Đúng lúc này thì bỗng có mấy binh nhất báo cáo, nói nhiệt độ trên sa mạc quá nóng, hi vọng chỉ huy cho phép bọn họ gỡ nón bảo hộ ra cho thoáng mát hơn đồng thời bổ sung thêm nước, cũng như việc bầu không khí trên hành tinh này dường như giống hệt với Địa Cầu nên chắc có thể hô hấp được.

Nhưng không ngờ Diêu Nguyên lại vô cùng kiên quyết trong vấn đề này, ra lệnh tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai mở nón bảo hộ ra. Mặc dù trong bầu không khí của hành tinh này vẫn chưa phát hiện bất kỳ virus hay vi sinh vật nào, nhưng bầu không khí của nó vẫn chứa tới 10% một loại khí lạ. Không ai có thể biết được loại khí đó có gây hại gì với con người hay không, đám người Ưng cũng bất đắc dĩ nên mới làm thế, dù sao thì cũng còn đỡ hơn việc nghẹt thở mà chết. Nhưng bây giờ lại khác, bọn họ đều được trang bị bình dưỡng khí đầy đủ cho nên thà chịu nóng một chút chứ tuyệt đối không thể tiếp xúc với loại khí lạ kia.

Sau khi bị từ chối thì những binh nhất kia cũng đành cam chịu, chỉ có thể trở về vị trí của mình giải thích với những người khác. Cũng may là các binh lính cũng không quá bận tâm về vấn đề này, dù sao thì ngay từ lúc ở trên phi thuyền Hi Vọng thì bọn họ đã biết được thành phần không khí trên hành tinh này. Trước mắt các nhà khoa học trên phi thuyền Hi Vọng đang gấp rút xét nghiệm, cố gắng tìm hiểu về loại khí lạ này nhằm xác định nó có độc hại với con người hay không. Trước khi tìm ra được công thức của thứ khí đó thì tất cả nhà khoa học cùng bác sĩ đều đã đưa ra lời cảnh báo, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai tự tiện mở nón bảo hộ ra nhằm tránh những hiểm họa tiềm ẩn sau này.

Nói tới đây thì cũng phải nhắc tới trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của con người, nền khoa học vào năm 2029 đã tiến bộ hơn hẳn so với đầu

thế kỷ 21, tỷ như kỹ thuật nano (1) ứng dụng trên các loại máy móc, vật liệu như kim loại, thủy tinh, nhựa, thậm chí đến cả vải vóc cũng được cải tiến bằng công nghệ đó. Bộ đồ du hành mà mọi người đang mặc cũng đã được cải tiến lại, so với bộ đồ dày cộm nặng nề lúc trước thì giờ đây nó đã mềm mại và nhẹ hơn rất nhiều. Hiệu quả giữ ấm cho cơ thể cũng tăng lên, hơn nữa nón bảo hộ còn có thể tự động đóng mở, ngoài ra độ linh hoạt của các đốt ngón tay cũng được cải tiến rất nhiều, làm cho con người có thể dễ dàng thực hiện các động tác phức tạp trong không gian.

Lúc ở trên Địa Cầu thì Diêu Nguyên đã cố ý tìm bằng được loại đồ du hành này, thậm chí vì có thể kiểm đủ số lượng hẳn đã không ngại ra lệnh cho các đội ngũ tìm kiếm lật tung cả Mỹ, Trung Quốc, Nga,... đều là những nước có khả năng đi đầu trong công nghệ vũ trụ. Cơ hồ là vết sạch toàn bộ các kho hàng của họ, cuối cùng mới kiểm được gần một vạn bộ đồ du hành này.

Cho nên tất cả bọn họ đều được trang bị loại trang phục này. Thời gian cứ từ từ trôi đi, sau mấy phút kể từ khi yêu cầu của các binh nhất bị bác bỏ thì Diêu Nguyên bỗng nhận được tin nhắn từ phi thuyền Hi Vọng.

Tin tức này là từ các tiểu tổ khoa học truyền tới, bọn họ đã hoàn thành việc phân tích thành phần của bầu khí quyển nơi đây. Kết quả cho thấy trong bầu khí quyển này không hề có bất kỳ virus hay vi sinh vật nào, trừ loại khí đặc thù chiếm tới 10% kia thì thành phần còn lại tựa hồ giống hệt với Địa Cầu, trong đó đặc biệt hàm lượng dưỡng khí (Oxi) rất cao.

Điều mà Diêu Nguyên quan tâm lớn nhất vẫn là lượng khí lạ chiếm tới 10% kia, mà điều này cũng được các nhà khoa học tìm ra sau khi phân tích cấu tạo của phân tử khí đó....

-...Chúng ta đã tìm ra công thức cấu tạo của loại khí đó rồi, không thể tin được! Công thức của loại khí này là...

Trong dụng cụ liên lạc, một nhà khoa học đang hưng phấn nói nhưng Diêu Nguyên nghe một tràng mà một chữ bẻ đôi cũng chả hiểu, bất quá cũng may hắn còn biết được những kiến thức cơ bản của hóa học, cho nên sau khi nghe qua cấu tạo của loại khí đó thì tò mò hỏi:

-Công thức phân tử của loại khí đó sao lại lớn như vậy? Nó thật sự là khí sao? Hơn nữa người chắc là không lầm chứ? Mà sao trong cái công thức chết tiệt này lại có kim loại vậy?

Nhà khoa học kia vẫn hưng phấn nói:

-Chúng ta đã kiểm nghiệm rồi, quả thật không sai đâu! Tuy chúng ta rất kinh ngạc nhưng loại khí này thật sự có công thức cấu tạo rất lớn, hơn nữa trong đó lại chứa cả kim loại. Thật sự quá thần kỳ mà cũng rất quý dị, chúng ta không sao giải thích được mà chỉ đành cho đó hiện tượng kỳ lạ trong vũ trụ...Thực tế thì, thiếu tá, chúng ta cũng không ngại nói cho ngài biết, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của chúng ta thì cho dù biết rõ cấu tạo của loại khí đó nhưng chúng ta cũng không có cách nào chế ra nó, đúng vậy, với trình độ của chúng ta thì vô phương chế ra nó!

-Ngài phải biết rằng, cái gọi là khí thì đại đa số đều do các nguyên tử hợp lại tạo thành phân tử, mà toàn bộ trong số chúng đều là phi kim như dưỡng khí thì gọi là O_2 , hoặc đặc thù hơn là khí cacbonic thì gọi là Co_2 Chúng ta chưa hề thấy qua bất kỳ loại khí nào mà lại có kim loại trong cấu tạo...Đó là một kỳ tích a!

Nhà khoa học kia càng nói càng hăng, thậm chí đến mức Diêu Nguyên phải vội ngăn lại:

-Ta hiểu tâm trạng của người, bất quá chuyện lạ thì trong vũ trụ nhiều lắm. Cũng do kiến thức của chúng ta quá kém cỏi nên mới thế thôi, người cùng tiểu tổ của mình cứ từ tìm hiểu loại khí lạ này, điều mà ta muốn biết bây giờ chính là loại khí này có hại hay không thôi!

Nhà khoa học kia lập tức trả lời:

-Có hại? Sao lại có hại? Loại khí này có các loại kim loại như Thiếc... hơn nữa loại khí này có thể hòa tan vào máu. Cho dù là hít thở cả ngày cũng chỉ hấp thụ không tới 1% lượng kim loại trong đó nữa, đương nhiên sẽ không hề độc hại gì cả. Ngược lại, loại khí này còn có thể bổ sung vi chất cho con người, hiệu quả thậm chí còn tốt hơn nhiều so với thức ăn. Thiếu tá, ta đề nghị nếu như có thể thì nên lập tức cho mọi người trong phi thuyền hít thở loại không khí này, nó hoàn toàn có ích cho chúng ta. Cảm tạ Chúa Trời!

Hiển nhiên đến đây thì nhà khoa học người Mỹ kia lại bắt đầu màn cầu nguyện Chúa Trời, cho nên Diêu Nguyên cũng đành bó tay thúc thủ, cực chẳng đã hỏi lại:

-Đã thí nghiệm xong rồi sao? Loại chuột bạch ZH mới mà tiểu tổ sinh vật thí nghiệm ra sao rồi?

Nhà khoa học kia lập tức trả lời:

-Chính là loại chuột cải tạo gien kia sao? Loại chuột bạch ZH kia có tốc độ trao đổi chất gấp hai trăm lần loài chuột thông thường, tuổi thọ của nó ước chừng kéo dài mười ngày. Đúng rồi, chúng ta đã sử dụng loại chuột này để thí nghiệm tác hại của loại không khí này. Theo kết quả thì không những không hề có di chứng gì mà tốc độ trao đổi chất của nó còn tăng lên, đồng thời tuổi thọ cũng tăng lên rõ rệt. Cho nên chúng ta mới vội vàng báo cáo với ngài, thiếu tá, không khí này hoàn toàn có thể hít thở. Hơn một trăm bảy mươi nhà khoa học chúng ta đã đồng thời xác nhận trong bản báo cáo, kết luận bầu khí quyển này có thể hô hấp thoải mái!

Nghe đến đó thì Diêu Nguyên mới trút được gánh nặng, chân thành nói:

-Cảm ơn sự cố gắng của người, như vậy thì các người hãy thông báo kết quả này cho thượng úy Vương Quang Chính đi, nói hẳn ra lệnh mở cửa khoang phi thuyền Hi Vọng để cho mọi người có thể hít thở bầu khí quyển này, mà không cần phải dùng tới máy lọc không khí kia nữa!

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc thì Diêu Nguyên mới đồng ý cho mọi người bỏ nón bảo hộ ra, đồng thời phân phát nước uống cho mọi người. Ai cũng được một chai, rất nhiều người sau khi nhận được nước thì vội mở ra mà uống một ngụm lớn...

Diêu Nguyên cũng mở nắp chai nước trên tay, trong khoảng khắc khi hẳn mở nắp chai thì một cảm giác kỳ quái bỗng nhiên xuất hiện, hẳn cảm giác được dường như mình đã ra một quyết định vô cùng sai lầm. Bất quá loại cảm giác kia chỉ lướt qua một cái rồi biến mất, hẳn ngồi nghĩ cả nửa ngày cũng không sao nghĩ ra đó là cái gì, cho nên chỉ đành càu nhàu mà uống nước.

Cứ thế, khinh khí cầu vẫn tiếp tục bay trên không, mà ở phương xa đã có thể thấy được một bóng tàu. Chỉ cần mấy phút nữa thì mọi người đã tới được một trong hai xác tàu con thoi.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một cơn bão cát dữ dội xuất hiện bên dưới năm chiếc khinh khí cầu. Cơn bão cát đó xuất hiện vô cùng đột ngột, chỉ trong chớp mắt đã nuốt chửng lấy một chiếc khinh khí cầu. Trong cơn bão cát đó hiện lên một “đóa hoa” giấp xác vọt lên từ mặt đất, khẽ mở tung ra rồi nuốt chửng lấy chiếc khinh khí cầu xấu số đang quay cuồng trong bão cát. Toàn bộ quá trình cứ như là một cây hoa ăn thịt đang đớp một con ruồi vậy.

Nhưng hơn nữa, sau khi bị đóa hoa kia nuốt phải thì chiếc khinh khí cầu đó liền nổ tung thành từng mảnh nhỏ...

Chú thích:

1/Công nghệ nano: là ngành công nghệ liên quan đến việc thiết kế, phân tích, chế tạo và ứng dụng các cấu trúc, thiết bị và hệ thống bằng việc điều khiển hình dáng, kích thước trên quy mô nanômét (nm, $1 \text{ nm} = 10^{-9} \text{ m}$). Chi tiết xin xem thêm tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/C%C3%B4ng_nghệ_nano

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Cứu Hồi

Diêu Nguyên không hề hay biết dự cảm kia đã thành hiện thực, khi cơn bão cát xuất hiện bên dưới thì hắn chỉ cảm nhận được một luồng sát khí cực kỳ dày đặc, đó là một loại sát ý cực kỳ tinh khiết không có chút tạp chất nào, chỉ có một ý nghĩ đơn thuần là ăn— ăn hết tất cả những ai trước mặt nó.

Luồng sát khí đó quả thật quá mãnh liệt làm cho Diêu Nguyên gần như chết lặng, nhưng cảm giác vô lực đó chỉ tồn tại trong nháy mắt thì Diêu Nguyên đã nhanh nhẹn cắn mạnh lưỡi, dùng cơn đau để khiến mình thanh tỉnh lại nhằm thoát khỏi áp lực khổng lồ từ luồng sát ý kia. Lúc đó hắn mới định thần lại mà nhìn kỹ đóa hoa giáp xác khổng lồ kia.

Đây là một đóa hoa giống hệt với loài sinh vật giáp xác. Bên dưới thì là một rễ cây khổng lồ còn ở trên thì là một màng giáp xác bị cắt mấy đường, nhìn thoáng qua thì giống hệt với một đóa hoa được tạo thành từ giáp xác. Điều đáng sợ nhất là sự khổng lồ của nó, nếu chỉ xét riêng chiều cao thôi thì nó đã đạt tới một trăm mét, còn đường kính của cánh hoa thì lên tới hai mấy mét, sau khi mở ra thì còn khổng lồ hơn nữa. Chả trách chỉ một cái tấp thôi thì đã đớp gọn một khinh khí cầu.

Bất quá khinh khí cầu cũng không phải là sinh vật, cho nên sau khi bị cắn thì lập tức nổ tung làm cho đóa hoa kia nát bầy, chặt đứt lìa cánh hoa khỏi nhánh cây làm cho cái cây co quắp dữ dội. Từ miệng vết thương phun ra một dòng chất lỏng màu đen rơi tung tóe trên sa mạc, những chỗ nó

chạm vào bong bốc khí nồng nặc, thì ra toàn bộ cát trên sa mạc đều đã bị ăn mòn tạo thành vô số lỗ nhỏ sâu hoắm.

-A!

Khinh khí cầu nhất là một chiếc khinh khí cầu ở gần đó không may dính phải luồng chất lỏng bắn ra, chỉ trong chớp mắt thì toàn bộ đã tan chảy – kể cả người ở trên đó, cứ như đã bị nung nóng tới mấy vạn độ vậy. Mọi người xung quanh chỉ thấy được vô số khí trắng bốc lên kèm theo thanh âm gào thét giãy dụa, nhưng tất cả chỉ kéo dài tầm hai ba giây thì sau đó thì cả chiếc khinh khí cầu đã biến mất không chút tăm tích. Sự việc diễn ra nhanh đến mức cả ba chiếc khinh khí cầu bên cạnh còn chưa kịp làm gì thì việc đã rồi.

-Lùi ra sau ngay! Lùi khinh khí cầu lại ngay, tuyệt đối không thể tiếp xúc với loại chất lỏng đó!

Diêu Nguyên gào lớn:

-Mọi người đội nón bảo hộ lên mau, ngàn vạn lần không được tháo ra, các khí bốc lên này có thể có độc!

Các nhân viên lái ba chiếc khinh khí cầu lúc này mới giật mình tỉnh lại mà vội vàng điều khiển lùi về sau, đồng thời ai ai cũng gấp rút đội nón bảo hộ lên. Khi làm xong tất cả thì mọi người mới hoàn hồn mà nhìn về con quái vật bên dưới, đóa hoa bị chấn bay kia đã sớm không còn thấy tung tích đâu nữa mà chỉ thấy một làn sương trắng dày đặc. Đó chính là khí trắng bốc lên từ những chỗ bị chất lỏng ăn mòn.

Bởi vì...mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đột nhiên xuất hiện một cơn bão cát rồi trong đó lại nhảy ra một con quái vật khổng lồ, chỉ tấp một cái thì đã nuốt gọn một chiếc khinh khí cầu, rồi chiếc khinh cầu xấu số đó nổ tung làm cho con quái vật cũng tan xác, nhưng máu của nó....Nếu như đám

axit đậm đặc kia thật sự là máu của nó thì...thì máu của nó lại hủy diệt thêm một chiếc khinh khí cầu nữa.

Hai chiếc khinh khí cầu với hơn bốn mươi binh lính trên đó, còn có bốn đội viên Hắc Tinh. Tất cả bọn họ đều hi sinh trong chớp mắt, thậm chí ngay cả việc kêu cứu cũng không kịp, sinh mệnh của con người thật quá yếu ớt, con người so với vũ trụ...thì quả thật là quá mỏng manh.

Diêu Nguyên nhìn đám sương mù màu trắng kia mà chết lặng, thật lâu sau cũng chưa thốt lên được lời nào. Cho tới khi một tiếng súng vang lên thì hắn mới choàng tỉnh, thì ra tiếng súng đó đến từ chỗ xác tàu con thoi ở đằng xa. Khi dùng ống nhòm quân sự để quan sát thì có thể thấy được một người đang dùng sức vẫy hai lá cờ.

Diêu Nguyên nhìn kỹ xác tàu con thoi kia, hắn cũng chưa để ý nhiều lắm đến hai lá cờ mà cảm thiết bị liên lạc lên, nói:

-Mọi người hãy chuẩn bị, chúng ta sẽ tiếp cận tàu con thoi để giải cứu những người bị mắc kẹt, đồng thời chú ý cảnh giới bốn phía.

Thực tế thì các binh lính vốn rất sợ hãi, loại quái vật kia thật quá kinh khủng mà đòn tấn công của nó cũng quá bất ngờ, đối mặt với nó thì đến cả việc kêu cứu cũng không làm được. Với tình huống như thế thì sắc mặt Diêu Nguyên bắt đầu hiện lên sát khí, còn các đội viên Hắc Tinh khác đang ở trên khinh khí cầu cũng trở nên cảnh giác, một khi phát hiện bất cứ điều gì bất thường thì lập tức sẽ ra tay ngay.

Nhưng đúng vào lúc này, một binh nhất bỗng báo cáo:

-Thiếu tá, người kia hình như không phải chỉ vẫy cờ báo hiệu thôi đâu, hình như người này từng là một hải quân, hắn đang liên lạc với chúng ta thông qua tín hiệu cờ!

Diêu Nguyên hơi sửng sốt, vội vàng chú ý về hướng lá cờ, đồng thời hỏi:

-Tín hiệu cờ của hãn là gì? Người có thể dịch ra không?

Người binh nhất này hơi chần chờ rồi trả lời:

-Được thưa thiếu tá, nhưng ngài nên biết rằng tín hiệu cờ trên biển vốn chỉ dùng để truyền đạt các từ đơn giản mà không thể diễn đạt đầy đủ được sự việc Tín hiệu cờ của người này gồm mấy từ, một là hàng hóa nguy hiểm, hai là mau dừng ý định của người ngay, ba là người đang gặp nguy hiểm, bốn là cứ làm công việc thợ lặn và hãy án binh bất động giữ nguyên khoảng cách. Tổng cộng chỉ có bốn tin này thôi. Hãn một mực phát đi phát lại bốn tin này.

Diêu Nguyên lập tức chớp lấy một tờ giấy từ người lính bên cạnh, gấp rút ghi lại ý nghĩa của bốn tín hiệu cờ kia, sau đó nói với tên lính đã báo cáo:

-Cám ơn người, binh nhất. Cứ tiếp tục quan sát cử động của người lính đó đi, nếu có gì bất thường thì báo ngay cho ta biết.

Sau khi nói xong thì hãn lại nhìn về tờ giấy.

Bốn thông điệp này được truyền đến từ cờ hiệu kia, hiện giờ khinh khí cầu chỉ cách tàu con thoi kia không đến mấy phút bay nhưng nếu cứ đi qua thì có ổn không? Người lính kia chắc chắn biết có mối nguy hiểm gì đang chờ cho nên không thể đợi thêm mấy phút nữa mà đã gấp rút phát tín hiệu.

Nhưng mối nguy hiểm đó là gì đây?

Bốn thông điệp này, cái đầu tiên chính là hàng hóa nguy hiểm – ý chỉ người ở đây sao? Khinh khí cầu chở con người có thể coi là hàng hóa sao?

Nhưng cách gọi như thế thì quá lạ rồi? Có lẽ còn cách giải thích khác cũng nên....

Hai – mau dừng ý định của người lại, ý chỉ không nên tiếp cận tàu con thoi kia sao? Chẳng lẽ nó là một cái bẫy? Nơi này không lẽ đã bị quái vật vây kín, chỉ chờ đợi viện quân của loài người là lập tức tấn công? Nhưng những con quái vật ngoài hành tinh này lại thông minh đến thế sao?

Nghĩ tới đây thì Diêu Nguyên lập tức ra lệnh bằng thiết bị liên lạc:

-Tất cả khinh khí cầu lập tức dừng lại, ở nguyên vị trí đợi lệnh, đồng thời chú ý chung quanh!

Nói xong cũng không kịp nhìn phản ứng của mọi người mà lại lập tức chìm vào suy nghĩ. Ba – người đang gặp nguy hiểm, không lẽ ý nói bên dưới có quái vật sao? Cho nên người ở đây sẽ rất nguy hiểm, hay là cách nói ngược, đó không phải chỉ người mà chỉ những người bên trong tàu con thoi nguy hiểm chăng?

Về phần thông điệp thứ tư thì cơ bản là tối nghĩa, chẳng hề có ý nghĩa gì hết...Sao lại nói tiếp tục làm thợ lặn, rồi cứ giữ khoảng cách. Nơi này rõ ràng là sa mạc nên làm gì có nước mà lặn chứ....

Khoan đã! Nước! Lặn xuống nước!

Diêu Nguyên giật mình đứng lên, lập tức ra lệnh cho mọi người:

-Cấm mọi người tuyệt đối không được mở nón bảo hộ ra! Ta nói lại một lần nữa, cấm tất cả mọi người mở nón bảo hộ ra! Tất cả cũng đóng nắp kỹ chai nước lại, tuyệt không để một chai nào còn mở! Sau đó thì lái khinh khí cầu tiếp tục đi về phía tàu con thoi.

(Thì ra là như vậy, bốn thông điệp rời rạc kia hẳn có ý như thế, nếu lấy loài người so với hàng hóa thì hơi vô lý, hơn nữa các binh lính này vốn

không phải là kẻ ngốc nên không thể sử dụng cách so sánh tối nghĩa như vậy được. Hàng hóa ở đây không phải chỉ con người mà chỉ lượng nước khoáng mà chúng ta mang theo. Còn dừng lại không phải kêu chúng ta bỏ qua ý đồ tiếp cận mà là kêu chúng ta chấm dứt hành động mở nón bảo hộ, hóng gió và uống nước. Những tin này vốn mang ý nghĩa khác hẳn với thông điệp của nó. Mà cũng nhờ hai câu trước nên câu thứ ba mới có nghĩa, người đang gặp nguy hiểm có nghĩa là một khi người để lộ hơi nước ra bên ngoài thì như vậy sẽ lập tức gặp phải nguy hiểm. Còn về câu thứ tư chính là giải thích nguy hiểm này đến từ đâu)

Diêu Nguyên lại một lần nữa cảm giác được xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường, những suy nghĩ không ngừng hiện ra trong đầu hần. Chỉ trong thời gian ngắn thì hần đã hiểu rõ ý nghĩa của bốn ám hiệu kia. Đối chiếu lại tất cả thì mọi việc quả nhiên trùng khớp, lúc trước bọn họ đi một hồi lâu vẫn bình yên vô sự thì sao đến đây lại đột nhiên gặp phải quái vật phục kích đây? Đó là từ lúc hần cho phép các binh lính mở nón bảo hộ ra, đồng thời phát nước cho mọi người, hết thủy đều bắt nguồn từ đó!

(Hay nói cách khác, là do nước sao? Nước có thể hấp dẫn bọn quái vật tới sao?)

Trong lúc Diêu Nguyên suy nghĩ thì khinh khí cầu đã tới được xác tàu con thoi. Rốt cuộc thì mọi người đã thấy được những người bị kẹt lại, đó là tám nhà khoa học, các binh lính và Hắc Thiết vốn đang bị thương nặng, giờ đang rơi vào tình trạng hôn mê. Còn có Ưng, Lưu Bạch, Trương Hằng và một số binh lính trở về từ xác tàu con thoi kia, còn có....Một thi thể sinh vật ngoài hành tinh mỏng dính, diện tích ước chừng hai ba mét vuông, toàn thân bị bao phủ bởi vô số xúc tu.

-Mang nó phi thuyền Hi Vọng giải phẫu.

Ưng khi nhìn thấy Diêu Nguyên thì chỉ kịp chỉ vào thi thể kia mà thều thào thốt lên một câu, sau đó đã lăn ra bất tỉnh nhân sự....Hần đã quá mệt

mỏi rồi, sau khi tiến vào trạng thái thần bí kia thì hẳn đã sớm kiệt sức rồi, nhưng do cố gắng cầm cự nên mới kiên trì được đến giờ. Cho nên đến khi thấy được Diêu Nguyên thì hẳn như trút được gánh nặng mà ngã xuống hôn mê luôn.

Nhưng, Diêu Nguyên vốn bị tập kích quá mức bất ngờ, hơn nữa sau khi suy luận ra ý đồ bên trong tín hiệu thì đã vội vàng ra lệnh bay tới xác tàu con thoi, nên nhất thời quên báo lại chuyện quái vật ngoài hành tinh cho phi thuyền Hi Vọng. Mà đúng lúc này, tất cả cửa khoang của phi thuyền Hi Vọng đồng loạt mở ra để cho tất cả dân chúng có thể hít thở bầu không khí tự nhiên nơi đây, mà không cần dùng tới máy lọc không khí kia nữa.

Kết quả của việc đó là vô số hơi nước từ phi thuyền Hi Vọng tỏa ra chung quanh...

Và cơ hồ cùng lúc đó, tiểu đội địa chất gồm mấy ngàn người cũng bắt đầu lên đường. Địa điểm mà bọn họ lựa chọn khảo sát chính là một gò cát cách phi thuyền Hi Vọng hơn 20 km. Bọn họ dự định sẽ dùng mũi khoan thăm dò kết cấu của hành tinh này ở đây, rồi từ đó có thể biết được nguyên nhân vì sao hành tinh này lại sa mạc hóa...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Màu Xanh Khủng Bố

Morrison cảm thấy rất...rất buồn bực, có thể nói là buồn sắp phát điên rồi.

Sau khi hấn lên được phi thuyền thì xui xẻo thay lại trúng vào cơn dịch bệnh, sau khi bị hành hạ trong cơn sốt cao lại còn bị cách ly hết một tháng nữa. Những ngày khổ khổ đó quả thực y hệt như lúc hấn còn ngồi tù vậy.

Nếu chỉ thế thôi thì cũng đành chịu, nhưng sau khi hấn rời khỏi phòng cách ly vài ngày thì những tên quân nhân kia lại không ngừng tới thăm dò nghề nghiệp của hấn...Lúc đó hấn cứ tưởng là mình đã bại lộ rồi chứ, nào ai ngờ khi hấn vừa đang định thú nhận thì người ta đã tin sái cổ vào mấy cái bằng giả của hấn. Nhưng không đợi hấn ăn mừng xong thì cái bằng giả kia lại lôi hấn vào việc đại rắc rối khác.

Hấn đã được chọn trong đợt tuyển nhân viên cho tổ địa chất, cũng là đội ngũ đầu tiên thám hiểm trên hành tinh này. Mục đích chính của đội ngũ này chính là thăm dò kết cấu địa chất của hành tinh này có chắc chắn hay không, nhằm tránh những hậu quả nghiêm trọng gây ra bởi sức nặng khổng lồ của phi thuyền Hi Vọng khi đổ bộ.

Có thể nói, nhiệm vụ lần này của đội địa chất là rất cấp thiết, cơ hồ liên quan trực tiếp đến mạng sống của toàn bộ người trên phi thuyền Hi Vọng, cho nên trước khi tổ chức thăm dò các mối nguy hiểm tiềm ẩn trên hành tinh này thì Diêu Nguyên đã phái đội ngũ này ra trước rồi.

Bất quá Diêu Nguyên cũng không phải là nhà khoa học, kỹ sư hay công nhân lành nghề gì....Cho nên để đảm bảo an toàn cho đội ngũ vô cùng quan trọng này thì hần đã phái thêm 500 binh lính bảo vệ, hơn nữa lại điều thêm mấy chiếc khinh khí cầu làm phương tiện tiếp tế cho cả đội. Dù sao địa điểm thăm dò chỉ cách phi thuyền Hi Vọng hơn 20 km mà thôi, với tốc độ của khinh khí cầu thì chỉ trong chốc lát là đến.

Lý do Morrison buồn bực cũng là vì thế, trước khi lên phi thuyền Hi Vọng thì hần đã sớm chuẩn bị xong tấm bằng của mình, nó tuyệt đối không được liên quan tới hàng không vũ trụ, cũng không được có gì dính dáng tới hóa học, sinh học, vật lý hay thiên văn gì...Ngoài ra các ngành về kinh tế như quản lý, buôn bán gì cũng không được. Tất cả các ngành nào mà có cơ hội bị sử dụng trong tương lai đều bị hần loại trừ, cho dù chỉ liên quan một tí thôi cũng không được, tránh cho tới lúc bại lộ tấm bằng của mình thì tiêu đời.

Nghĩ tới nghĩ lui, Morrison đã nghĩ tới được ngành khảo sát địa chất, tìm kiếm mạch nước ngầm....Hay còn gọi là ngành địa chất học. (Tội em nhỏ, chạy trời không khỏi nắng =)))

Quá hoàn hảo, đúng không? Chúng ta đi ra ngoài vũ trụ mà, làm gì còn có ai quan tâm tới địa chất cơ chứ...Có thể nói đây là ngành nghề mà hần cơ bản khỏi cần xài tới cho đến lúc chết.

Nhưng hiện thực thì sao được như mơ, hần lại bị đẩy vào cái đội ngũ địa chất chết tiệt này, hơn nữa lại còn đảm nhiệm chức vụ một tiểu đội trưởng. Nhiệm vụ chính của hần chính là phân tích các mẫu vật cùng khoáng chất tìm được.

Khuôn mặt Morrison méo xẹo, trong khi ai ai xung quanh hần đều đang hớn hờ vui mừng thì chỉ duy mình hần là trái ngược. Bộ mặt tội nghiệp đó cứ như là dân đánh bài ăn tiền mà lại thua đậm vậy, đến mức cả chiếc quần sịp đồ gia truyền cũng đi tong (Muốn biết thêm chi tiết về kết

quả bí thăm đó xin liên hệ căn cứ chính của hội siêu nhân quần sịp đỏ tại 4r banlonghoi.com – câu này là chế thêm vào đó, đừng chém nha mấy bạn). Nhưng đúng lúc đó thì bỗng một bàn tay nhỏ nhắn khẽ vỗ vào vai hắn, Morrison hốt hoảng quay đầu lại thì thấy được một cô gái đang cười hì hì với hắn.

-A? Là cô sao? Ách, cô tên gì thế nhỉ?

Morrison hơi sững sốt rồi lên tiếng, cô gái trước mắt chính là người đã nhờ hắn đi xách nước lúc trước, cũng là người hắn gặp cuối cùng trước lúc hôn mê.

Cô gái kia khẽ nhoén miệng cười, rồi lấy tay chỉ vào mặt mình nói:

-Phong Tiểu Chanh...Đó là tên của ta.

Morrison vẫn chưa hiểu, lăm băm:

-Phong cùng quả chanh nhỏ...Tên của cô sao mà kỳ quái thế? (Chanh nhỏ sao...Làm mình tưởng, đúng là tên sao người vậy mà)

Cô gái kia giận dữ phản bác:

-Cái gì mà phong cùng quả chanh nhỏ! Người có biết kiến thức cơ bản không hả? Là Phong! Tiểu! Chanh! Đây là tên ta đặt cho mình theo tiếng Trung đấy, hình như là dịch theo ngữ pháp của tiếng đó...Phong Tiểu Chanh. Nếu sau này chính phủ mà dùng tiếng Trung thì nhất định phải xưng tên bằng tiếng Trung rồi, nên ta mới đi trước một bước, đặt tên mình bằng tiếng Trung luôn!

Morrison vừa nhú mồm nhăn trán vừa nguyên rủa cái thứ ngoại ngữ chết toi kia. Bất quá hắn cũng không muốn nói thêm về vấn đề này mà hỏi:

-Được rồi, Phong cái gì nhỏ nhỏ...À, là Phong Tiểu Chanh phải không? Tại sao cô lại ở trong đội này vậy? Phi thuyền Hi Vọng không phải kiểm soát cửa ra vào rất nghiêm khắc sao? Trừ các nhân viên thuộc tổ địa chất ra thì dân chúng bình thường sao lại ra được đây, cô làm sao trốn ra hay thế?

Phong Tiểu Chanh khẽ dẫu môi nói:

-Người thật không lịch sự tí nào! Cái gì mà trốn ra, ta đường đường chính chính đi ra mà! Ta biết rất nhiều ngôn ngữ đó nha, hừ hừ, so với người chỉ biết đúng tiếng mẹ đẻ thì khác xa, không phải lúc trước bốn cô nương đã phiên dịch giùm người sao? Đúng rồi, quên nói cho người biết, huy chương của ta là hoàng kim đó nha.

Đội khảo sát địa chất này dù sao cũng mới thành lập, cho nên rất nhiều người trong đó cũng không hề quen biết nhau, cũng như biết ai ai làm chức gì...Để tránh khỏi hỗn loạn cũng như rắc rối thì sau khi được mấy kỹ sư nhắc nhở, các nhà khoa học đã khẩn cấp làm ra mấy huy chương phân cấp bậc bằng màu vải...Thật ra cái gọi là huy chương chỉ qua là một miếng vải có màu mà thôi, trong đó màu đỏ là quan trọng nhất, là màu chỉ các nhà khoa học cùng các kỹ sư xây dựng.

Tiếp đó là màu vàng – ý chỉ các nhân viên kỹ thuật lành nghề cùng với các nhân viên chỉ đạo, ngoài ra còn có thêm một số nhân viên phiên dịch. Đó cũng là lý do Phong Tiểu Chanh lại có huy chương màu vàng, cũng nói thêm rằng các nhân viên quản lý thì có huy chương màu xanh biếc, còn các công nhân thì có huy chương màu xám tro.

Cho nên khi Phong Tiểu Chanh dương dương đắc ý khoe tấm huy chương màu vàng của mình thì gân xanh của Morrison đã sắp nổi lên rồi, cô bé này chỉ mới mười bảy mười tám tuổi thôi mà chức vụ đã cao hơn hẳn, hơn nữa lại còn có bộ dáng đáng ghét kia. Khó khăn lắm hẳn mới kiềm lại được mà lên tiếng:

-Được rồi, cô là cấp trên, là boss (sếp đó các bạn ^^). Vậy bây giờ sếp có ra lệnh gì không?

Phong Tiểu Chanh che miệng cười thích thú, hồi lâu sau mới lên tiếng:

-Tạm thì chưa, nhưng mà người cũng có thể làm người hầu của ta đó. Giúp ta mang mấy thứ này với, những dụng cụ xét nghiệm khoáng vật kia nặng quá.

Morrison vừa định nhếch mép từ chối, nhưng trong lòng bỗng nghĩ ra ý gì đó bèn vội vàng đáp ứng, nói:

-Cũng được, với bộ dáng mười tám mười chín tuổi của cô thì đúng là khó mà mang được đồng đồ nặng tới mười mấy kí kia. Như vậy đi, ta sẽ làm người hầu cho cô, giúp cô khiêng hết đồng đồ này. Đổi lại cô phải phiên dịch lời người khác cho ta nghe, sao ok không?

Phong Tiểu Chanh vui mừng nhìn Morrison, vừa nắm lấy tay Morrison vừa nói:

-Được chứ, như vậy người sẽ là người hầu của ta. Ta đi đến chỗ nào thì người cũng phải đi đến chỗ đó đấy, mà tất cả vật này người cũng phải mang dùm ta đó.

Morrison cố ý giả vờ nói:

-Ta thì không có vấn đề gì, nhưng bất quá công việc của ta thì sao? Lỡ như mấy tên khoa học kia hỏi tới, ta biết trả lời làm sao đây.

-Quản bọn họ làm gì cho mệt!

Phong Tiểu Chanh cười hì hì nói:

-Đây chỉ là công việc tình nguyện thôi mà, đến cả chút tiền thù lao cũng không có, hơn nữa người khiêng đồ thì cũng tính là làm việc mà, còn

quan tâm tới bọn họ làm gì? Tốt lắm, người hầu số 1, đi lấy giùm ta một chai nước khoáng coi, ta đang khát đây.

Morrison hơi nhún vai nói:

-Cái này thì ta chịu, tất cả vật phẩm tiếp tế đều đã được chuyển đến địa điểm khảo sát từ trước rồi. Nghe nói nơi đó các binh lính cũng đang dựng trại cho chúng ta, nếu như cô khát quá thì cố mà đi mau lên đi.

Phong Tiểu Chanh rốt cuộc cũng hết mè nheo mà gật đầu, sau đó nàng vừa cười vui vẻ vừa nắm tay của Morrison lôi hắn chạy về trước, nói:

-Vậy chúng ta cũng đi mau lên, nhanh hơn nữa nào, ta đang muốn làm việc đây, he he...

-Trời ạ, cô điên rồi sao? Đừng điên bất chợt vậy chứ, cát ở đây mềm quá, ta sắp té đó...

Hai người vừa chạy về trước vừa đùa giỡn khiến cho tất cả mọi người chung quanh đều nở nụ cười. Một người là cô bé mười bảy mười tám tuổi mộng mơ, một người là thanh niên trẻ tuổi đẹp trai, hơn nữa còn nắm tay thân mật như vậy nữa. Quá rõ rồi, không cần nghĩ cũng biết đây là một đôi rồi. Ở hoàn cảnh này, khi đang chạy nạn mà vẫn có những mối tình như thế chớm nở thì quả thật tuyệt vời, bảo sao ai ai lại không mỉm cười cơ chứ...

Cứ như là tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng ta vậy, chỉ cần trên hành tinh này tìm được nguồn nước, hơn nữa nhờ vào nỗ lực của con người cải tạo lại nơi này thì khi đó sớm muộn gì cây xanh cũng sẽ mọc lên, khi đó...Hành tinh này rất có thể sẽ là quê hương thứ hai của loài người!

Mọi người vừa nghĩ tới đó thì đôi chân như được tiếp thêm sức lực, tốc độ di chuyển cũng tăng lên...

Lúc này trên phi thuyền Hi Vọng, Vương Quang Chính đã nhận được tin tức do Diêu Nguyên truyền về. Một là đã xác nhận giải cứu thành công những người may mắn sống sót, trong đó có Hắc Thiết bị thương rất nặng, cần gấp rút phẫu thuật cùng truyền máu cho nên Diêu Nguyên muốn Vương Quang Chính sắp xếp thật nhanh.

Hai là hành tinh này có những loài quái vật cực kỳ nguy hiểm, những con quái vật này dùng cách gì để phát hiện ra chúng ta thì vẫn chưa kết luận được, nhưng theo suy đoán thì rất có thể nó dựa vào các phân tử nước trong không khí. Dĩ nhiên, cũng không thể loại trừ các nguyên nhân khác, cho nên hiện tại hẳn sẽ đem một thi thể của loài quái vật đó về để tiến hành giải phẫu cùng phân tích, vì vậy hẳn cần Vương Quang Chính an bài các chuyên gia sẵn sàng. Tốt nhất là những chuyên gia có liên quan đến sinh học.

Điều cuối cùng chính là Diêu Nguyên yêu cầu phi thuyền Hi Vọng lập tức bay lên trên không, đồng thời ngăn cản đội ngũ địa chất đang đi ra ngoài khảo sát, nhưng đáng tiếc thay....Đội ngũ địa chất đã sớm rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, bởi vì...lần thăm dò này sẽ xác định xem liệu phi thuyền Hi Vọng đổ trên mặt đất có an toàn hay không, cho nên tốc độ của đội ngũ này cực nhanh. Đến lúc này thì dự đoán đã đến được địa điểm khảo sát, và cũng có thể đã bắt đầu công việc rồi.

Vương Quang Chính sau khi kết thúc liên lạc thì không dám chậm trễ, một mặt thì ra lệnh cho các nhân viên trong phòng điều khiển bắt đầu cho phi thuyền Hi Vọng bay lên, bên cạnh đó thì bắt đầu ra các mệnh lệnh khác.

Nhưng cũng rất nhanh, hẳn nhận được một tin tức kinh hoàng...

Lượng năng lượng dự trữ bên trong phi thuyền Hi Vọng đang bị tiêu hao với một tốc độ khủng khiếp. Theo như kết quả kiểm tra thì nguyên nhân bắt nguồn từ bên dưới phi thuyền Hi Vọng, nơi đó có vô số xúc tu cắm vào mặt kim loại tiếp xúc với lớp cát, bọn chúng đang hấp thụ năng

lượng của phi thuyền Hi Vọng, hơn nữa dường như đang có xu hướng ăn mòn các tầng dưới cùng của phi thuyền...

Cùng lúc đó, ở nơi cách phi thuyền Hi Vọng 20 km, tại đây đã mọc lên một doanh trại kích cỡ nhỏ tụ tập rất nhiều nhân viên bận rộn làm việc. Mà ở trung tâm, mũi khoan chủ khổng lồ đang bắt đầu khoan xuống lòng đất.

Nhưng công việc khoan này không hề thuận lợi chút nào, không biết do nguyên nhân gì mà sau khi khoan tới độ sâu hai trăm mét thì năng lượng của mũi khoan liên tục bị thất thoát, điều đó khiến cho các kỹ sư cùng nhà khoa học xung quanh ai ai cũng nghi hoặc. Rốt cuộc thì cả bọn chỉ đành bất đắc dĩ ra lệnh lấy mũi khoan lên, để kiểm tra xem bên dưới rốt cuộc là có thứ gì.

Khi mũi khoan được đưa lên thì phần mũi của nó đã bị bao phủ bởi một lớp thực vật xanh biếc, cứ như là rêu vậy. Nhưng những thứ này chẳng giống rêu tí nào, bọn chúng đang tỏa ra rất nhiều xúc tu đâm sâu vào trong mũi khoan hút lấy nguồn điện trong nó, hơn nữa, dường như mũi khoan càng lúc càng ngừng lại.

Đúng vậy, đám thực vật xanh đó đang hấp thụ cùng “xơ tái” mũi khoan bằng hợp kim! Hơn nữa, sau khi bị ăn mòn thì những tạp chất bên trong mũi khoan rơi xuống mặt đất, tất cả đều nhỏ xíu như những hạt cát vậy.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Lừa Dối

Lúc này Diêu Nguyên đang ngồi bên trong khinh khí cầu, tâm trạng của hắn quả thật vô cùng tồi tệ, thậm chí có thể nói là đang vô cùng lo lắng.

Hắn đã thành công trong việc tìm đến xác tàu con thoi để giải cứu đám người Ưng. Nhưng đến tận sau đó hắn mới sực nhớ lại việc báo tin cho phi thuyền Hi Vọng, không chỉ mình hắn quên mất mà những binh lính hộ tống đi theo, những năm mươi con người cũng quên nốt?

Chuyện nghiêm trọng như vậy mà có thể quên sao?

Sự lo lắng của hắn chính là từ việc này, nếu chỉ có mình hắn quên đi thì cũng không có gì lớn lao lắm, con người dù sao cũng không phải là máy móc thì sao lại không mắc lỗi được chứ. Nhưng nếu cả năm mươi người mà đều quên mất thì đó mới là chuyện lớn, chính điều đó là cho hắn cảm thấy cực kỳ lo lắng...

Đến cả năm mươi người lại quên mất việc báo tin!

Diêu Nguyên sau khi suy nghĩ thì rút ra một kết luận, dĩ nhiên kết luận đó không hề có bằng chứng gì cụ thể cả. Rốt cuộc thì điều gì đã làm cho họ quên mất việc báo tin đây? Mà hơn nữa đến cả năm mươi người đều đồng loạt như thế?

Cho nên Diêu Nguyên mới phiền não như vậy, với những nguy hiểm thông thường thì hắn không sợ, cái đáng sợ nhất chính là những mối nguy

hiểm vô hình...

Mỗi nguy hiểm mà không ai biết đến mới là kinh khủng nhất, bởi vì ngay cả việc nó xuất hiện lúc nào thì cũng không ai rõ, vậy sao có thể phòng chống được đây? Đây là cảm giác hiện giờ của Diêu Nguyên.

(Không thể tiếp tục phiền não nữa, chuyện đã qua rồi bây giờ có lo lắng cũng vô dụng, điều bây giờ là phải bình tĩnh suy nghĩ lại)

Diêu Nguyên nghĩ tới đây thì mới bình tâm lại, khẽ hít thở thật sâu rồi đội nón bảo hộ lên, nhờ vào dưỡng khí tinh khiết giúp cho mình bình tĩnh lại, sau đó bắt đầu cẩn thận suy nghĩ mọi việc.

Đầu tiên, đây là hành tinh mà phi thuyền Hi Vọng phát hiện vào 1 tháng trước, cũng là hành tinh duy nhất mà phi thuyền Hi Vọng có thể bay tới được với kỹ thuật khoa học hiện giờ.

Tiếp đó, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu tiếp cận hành tinh này, trong lúc đó thì trên phi thuyền đột ngột xảy ra một dịch bệnh virus kỳ lạ, tổng số người mắc bệnh lên tới hơn 500 người, trong đó chỉ có 102 người còn sống, tỉ lệ tử vong đạt tới trên 80%.

Loại virus này xuất hiện vô cùng đột ngột nhưng biến mất cũng bí ẩn không kém, nhưng điều kỳ lạ là sau khi hết bệnh thì không hề để lại di chứng gì. Thậm chí các nhà khoa học không hề phát hiện được bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ virus này có tồn tại, cho nên sau đó sự việc này cũng bị chìm xuống, được lưu lại trong cơ sở dữ liệu của máy chủ với cái tên - virus thần bí.

Nói tới đây thì cũng xin nhắc lại, khi phi thuyền Hi Vọng tới hành tinh này thì sau khi hệ thống kiểm tra hoàn tất, Diêu Nguyên đã ra lệnh cho bốn người Ưng, Hắc Thiết, Lưu Bạch và Trương Hằng cùng các nhà khoa học, các binh lính tiên phong thực hiện cuộc thám hiểm lên hành tinh này, trở thành những người đầu tiên đặt chân lên hành tinh.

Ở đây cũng nói thêm cho mọi người rõ, sau khi Diêu Nguyên ra lệnh cho các nhân viên kỹ thuật khởi động hệ thống kiểm tra thì không phải là việc kiểm tra ngoài không gian bình thường khác, giống như việc phóng người máy thăm dò lên sao Hỏa vậy, hoàn toàn khác xa....

Nguyên nhân thì khá đơn giản, đó là những nhân viên khoa học, kỹ thuật viên mà Diêu Nguyên cứu được đều là những người bị chính phủ bỏ lại, cũng do bọn họ đâu có biết gì về khoa học kỹ thuật không gian cả, tỷ như hệ thống kiểm tra, dò xét, thám hiểm ngoài không gian, tỷ như cách chế tạo tàu con thoi....Bọn họ căn bản không hề biết thứ gì cả, cứ thử nghĩ xem, các nhà khoa này vốn chỉ thí nghiệm tại nhà hoặc tại các phòng thí nghiệm tại trường đại học thì sao có thể tiếp xúc được với các công nghệ trên? Những nhân tài trong các lĩnh vực đó sớm đã bị các chính phủ mang đi hết rồi. Cho nên trên phi thuyền Hi Vọng, mặc dù các nhà khoa học đang cố gắng nghiên cứu theo phương hướng đó nhưng không phải trong thời gian ngắn là có thể thành công được, điều đó cần một quá trình nghiên cứu lâu dài và tỉ mỉ, cũng như lượng vật liệu phong phú hậu thuẫn.

Được rồi, bây giờ chúng ta hãy quay trở lại chuyện chính. Lúc ấy Diêu Nguyên và toàn bộ dân chúng trên phi thuyền Hi Vọng đều không phản đối khi phái tiểu đội đầu tiên lên mặt đất, thậm chí Diêu Nguyên còn tự tìm một lí do cho mình...Hắn cần tạo cho mọi người một hi vọng, nhưng mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy sao?

Nguồn năng lượng dự trữ trên phi thuyền Hi Vọng chỉ đủ để thực hiện bốn lần bước nhảy không gian, cũng như nguyên vật liệu đủ để cho các dân chúng sống trong vũ trụ mấy chục năm. Nếu phân phối có khoa học cũng như dùng năng lượng mặt trời làm điện năng, thì có thể kéo dài lâu hơn một chút. Bởi vì tầng sáu của phi thuyền Hi Vọng chính là một tầng sinh thái riêng biệt, nếu có đủ ánh nắng mặt trời thì nơi đây có thể sản xuất lượng thực đủ để nuôi sống mấy vạn người.

Nếu như tiết kiệm thì đủ cho mười hai vạn người sống trong vũ trụ mười năm, thậm chí có thể còn lâu hơn....

Cho nên phi thuyền Hi Vọng cũng không cần gấp gáp tìm nơi đổ bộ như thế, nó hoàn toàn có thể dừng lại ngoài không gian mà quan sát kỹ càng hành tinh này, không cần hấp tấp phái người thăm dò như vậy. Nhưng điều kỳ lạ là trên phi thuyền lại không có ai đưa ra lời phản đối nào, nên biết rằng, các nhà khoa học trên phi thuyền chủ yếu đều là người Phương Tây, trong quân đội thậm chí cũng có rất nhiều người Anh, Mỹ, có khi chiếm đến một nửa tổng số...Nhưng tất cả đều không có ý kiến gì...Nếu thật sự bọn họ cảm thấy không ổn thì cho dù phải đối mặt với quân đội bọn họ cũng dám chống lại, điều này hoàn toàn khác xa với dân chúng Trung Quốc.

Nhưng kết quả là không có ai phản đối cả, bọn họ dường như cho rằng phái người xuống thám hiểm hành tinh đó là một chuyện đương nhiên, là chuyện cực kỳ bình thường. Ngay cả khi phi thuyền Hi Vọng đổ bộ thì cũng không ai dị nghị gì cả...

(Đúng rồi, ta tìm được vấn đề ở chỗ nào rồi!)

Diêu Nguyên giật mình ngồi bật dậy. Hắn nhớ tới một nhiệm vụ mà hắn đã làm trong quá khứ, đó là nhiệm vụ tiêu diệt một gián điệp nước ngoài, bởi vì chuyện này không thể để lộ ra cho công chúng biết nên cấp trên chỉ phái hắn và đội trưởng của tiểu đội Long Ẩn truy đuổi thôi. Hắn và nàng thường chia nhau điều tra các manh mối, nhưng khi đụng đến các manh mối quan trọng thì bỗng dưng thường xuyên bị chóng mặt nhức đầu, sau đó đưa ra các phán đoán sai lầm khiến cho mục tiêu trốn thoát.

Sau này trong lúc may mắn mới có thể giết chết được tên gián điệp kia trước khi hắn trốn ra nước ngoài, cho đến khi đó Diêu Nguyên mới biết được người đó thì ra là một chuyên gia về tâm lý học cùng thôi miên, hắn

có thể thông quan màu sắc, chữ viết, ký hiệu, cách trang trí, tiếng nói để thôi miên người khác, làm cho người khác dễ trở nên phán đoán sai lầm.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, khi làm cho người khác ra phán đoán sai lầm thì còn làm cho hẳn tuyệt đối tin tưởng vào phán đoán của mình. Cũng giống như mình hiện giờ vậy, chưa gì hết đã bắt cần cho người xuống thám hiểm hành tinh, hoặc là việc quên truyền lại tin tức cho phi thuyền Hi Vọng....

Nói cách khác, hẳn cùng mười hai vạn người trên phi thuyền Hi Vọng đều bị thôi miên?!

-Liên lạc với phi thuyền Hi Vọng cho ta.

Diêu Nguyên bỗng nhiên đứng lên, nói với nhân viên liên lạc.

Nhưng không ngờ, lúc này tín hiệu trên thiết bị liên lạc lại sáng lên, Diêu Nguyên vội vàng cầm lấy thiết bị liên lạc mà nói:

-Lão Vương, sao thế? Sao lại bỗng dưng liên lạc vậy?

Thanh âm Vương Quang Chính hoảng loạn vang lên:

-Lão đội trưởng, chúng ta gặp phải một chuyện cực kỳ kinh khủng. Bên dưới phi thuyền Hi Vọng...

Sau đó, Vương Quang Chính liền kể lại toàn bộ chuyện năng lượng của phi thuyền Hi Vọng bị hút đi, đồng thời phát hiện bên dưới xuất hiện một lớp thực vật màu xanh. Lớp thực vật này không ngừng hút năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng đi, nhưng không chỉ thế, chuyện kinh nhất chính là theo tin tức từ đội địa chất truyền về. Một khi năng lượng bị hút hết thì loại thực vật này sẽ bắt đầu hấp thụ cùng hòa tan kim loại, để lại tạp chất bên trong nó dưới dạng những hạt cát, còn kim loại thì bị xới tãi...Nói cách

khác, một khi năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng bị hút hết thì sau đó, phi thuyền Hi Vọng sẽ bị ăn mòn tựa như gỗ vậy!

Diêu Nguyên chỉ nghĩ tới đây là đã thấy lạnh gáy, phi thuyền Hi Vọng chính là niềm hi vọng của toàn bộ mười hai vạn người. Một khi nó bị phá hủy thì như vậy mọi người sẽ bị buộc phải ở lại trên hành tinh này, nếu như vậy...Thì mười hai vạn người này đều sẽ chết!

Bởi vì hành tinh này còn có các sinh vật kinh khủng kia, nếu như loài người rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, hoặc phi thuyền Hi Vọng không thể bay lên thì sớm muộn gì loài sinh vật đó cũng giết sạch con người!

-Các con quái vật kia thì sao? Trừ đám thực vật màu xanh kia thì có con quái vật nào tập kích phi thuyền Hi Vọng hoặc doanh địa của tổ địa chất không?

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát rồi hỏi.

Vương Quang Chính cũng ngờ vực nói:

-Đây mới đúng là chỗ chúng ta nghĩ hoài không ra, mặc dù theo suy đoán thì đám sinh vật ngoài hành tinh kia có thể nhờ vào hơi nước mà định vị được chúng ta, nhưng thực tế thì chúng ta vẫn chưa hề bị tấn công lần nào cả. Trừ đám thực vật màu xanh kia ra thì chúng ta không hề phát hiện được bất kỳ con sinh vật ngoài hành tinh nào hết.

Thực vật, hấp thụ năng lượng cùng ăn mòn kim loại, sau đó biến tạp chất dư thừa thành cát...

Sinh vật ngoài hành tinh, có máu là axit cực mạnh, hơn nữa có cực kỳ cần nước, thậm chí vì nước mà sẵn sàng liều mạng...

Diêu Nguyên dường như nghĩ ra được gì đó, hần cảm giác được mình đã tiến đến gần chân tướng rồi, chỉ kém một chút nữa thôi là hần có thể tìm

ra lời giải cho tất cả. Vì sao hành tinh này đều bị bao phủ bởi sa mạc, tại sao hắc và mười hai vạn người nữa đều mù quáng quyết định hạ xuống đây, tại sao các sinh vật ngoài hành tinh kia lại không tấn công phi thuyền Hi Vọng...Hắc cảm giác mình đã tiến đến gần lắm rồi, sắp tìm được điểm mấu chốt nhất rồi, chỉ còn một tí nữa thôi, chỉ còn thiếu một đầu mối nữa thôi...

Đúng lúc này thì hắc nghe được bên kia đầu dây, Vương Quang Chính dường như đang nghe ai đó báo cáo. Rồi mấy chục giây sau thì Vương Quang Chính vội vã hồi báo.

-Không ổn rồi lão đội trưởng, ở doanh địa bên kia, sau khi đám thực vật xanh đó ăn sạch mũi khoang thì bỗng dưng toàn bộ đều biến mất trong lòng đất. Kể đó thì cả doanh trại đều bị tập kích bởi đám quái vật kia, quân đội mặc dù đã bố trí trận địa phản kích nhưng cũng tử thương thảm trọng, làm sao giờ? Chúng ta có cần phái viện quân ra không?

Diêu Nguyên nghe được báo cáo thì trong đầu bỗng lóe lên tia sáng, rốt cuộc hắc đã tìm ra được mảnh ghép cuối cùng rồi, ngay lập tức trả lời:

-Không cần phái viện quân ra đâu, người bảo bọn họ đổ toàn bộ nước ra bên ngoài, sau đó đội nón bảo hộ lên và nhanh chóng rút lui. Nhớ, trên người tuyệt đối không được dính chút chất lỏng nào, hơn nữa trên đường cũng không cho phép mở nón bảo hộ ra. Cứ như vậy rút lui toàn bộ, nói cho bọn họ biết, tốc độ rút lui phải nhanh hết mức có thể!

Sau khi nói xong thì bỗng dưng Diêu Nguyên hỏi Vương Quang Chính một câu lạ lùng:

-Lão Vương, người có từng nghe qua ý thức của quần thể không?

Vương Quang Chính giờ đây đang bù đầu bù cổ chỉ huy, nên chỉ nghe được loáng thoáng rồi vội vàng trả lời:

-Ngài nói cái gì chứ, là nói liên hiệp công nông à? Hay là hợp tác xã?

-Không...Thôi, coi như ta chưa hỏi người vậy. Người cứ ra lệnh cho toàn bộ các nhà sinh vật học trên phi thuyền Hi Vọng chuẩn bị sẵn sàng, bí ẩn gần được giải đáp rồi. Chỉ cần giải phẫu xong thi thể sinh vật ngoài hành tinh này xong thì chúng ta sẽ có thể vạch trần được bí mật trên hành tinh này...

Nếu như ta đoán không lầm, thì những thực vật này là...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Giải Phẫu

Vào khoảng 3h chiều theo múi giờ trên Địa Cầu, phi thuyền Hi Vọng phát hiện một loại thực vật màu xanh trên tinh cầu sa mạc (đây là tên gọi tạm thời của hành tinh này), loại thực vật đó giống hệt như rêu nhưng lại có vô số xúc tua tỏa ra xung quanh, các xúc tua này không ngừng hút lấy năng lượng từ phi thuyền, hơn nữa còn có thể ăn mòn lớp kim loại tiếp xúc. Điều kiện để việc ăn mòn bắt đầu là toàn bộ năng lượng phải bị hút sạch sẽ.

Cùng lúc đó, vào lúc 3h 05' theo múi giờ trên Địa Cầu, tại doanh trại của đội địa chất thì đám rêu xanh đó cũng xuất hiện tại chỗ mũi khoan thăm dò, sau khi hút hết năng lượng của mũi khoan thì ăn mòn nó sạch sẽ, chỉ để lại một đồng lớn tạp chất dưới dạng cát.

Vào lúc 3h 08' theo múi giờ trên Địa Cầu, doanh trại đội địa chất bị quái vật ngoài hành tinh tập kích. Đợt tấn công thứ nhất xuất hiện các sinh vật hình dẹp cùng sinh vật hình nhím biển, khi đó số lượng nhân viên tử vong là 73 người, các nhân viên còn sống sót thì trốn vào trong doanh trại. Cùng lúc đó, đội địa chất tổng cộng hơn 2000 người nhận được mệnh lệnh từ phi thuyền Hi Vọng - lập tức lên đường rút lui, nhưng các nhân viên lập tức nhận ra xung quanh xuất hiện vô số dấu vết của quái vật ngoài hành tinh, chỉ qua là không biết khi nào bọn chúng sẽ tấn công đây...

Khi Diêu Nguyên dẫn tiểu đội giải cứu trở về phi thuyền Hi Vọng thì tình hình đã nghiêm trọng như vậy rồi. Vào lúc 3h 11' theo múi giờ trên Địa Cầu, thương vong của đội địa chất đã lên tới 107 người, trong lúc bọn họ đang báo cáo thì bốn phía bỗng xuất hiện vô số quái vật ngoài hành tinh,

thậm chí còn có các con quái vật tự giết lẫn nhau. Cho nên bọn họ không dám khinh suất đổ nước ra, thực tế, sau đợt tấn công thứ nhất làm 73 người chết thì những con quái vật đó đã kéo đến càng lúc càng đông, cứ như là ruồi ngửi được mùi thức ăn vậy đó.

Cho đến khi một nhóm binh lính tuân lệnh đổ nước ra thì những con quái vật đó mới thể hiện sự điên cuồng của mình. Bọn chúng chẳng những nuốt sạch chỗ cát được đổ nước, thậm chí các nhân viên đổ nước cũng không thoát. Toàn bộ binh lính đều bị xé thành mảnh nhỏ, một người cũng không chạy khỏi. Cho nên có thể kết luận, những quái vật ngoài hành tinh này chắc chắn không chỉ có được năng lực định vị con người nhờ vào hơi nước mà phải có thêm năng lực định vị khác, cho dù không dò tìm được hơi nước thì bọn chúng vẫn hung tàn, điên cuồng như trước.

Hơn nữa, theo tin tức từ đội địa chất truyền về, đội ngũ hơn 2400 người bọn họ đang bắt đầu trở về phi thuyền Hi Vọng, nhưng bọn quái vật đang bám theo họ rất sát. Mặc dù cả bọn đều không hề bỏ nón bảo hộ ra, cũng không hề để lộ bất kỳ hơi nước nào nhưng các con quái vật kia vẫn theo sát bọn họ, hơn nữa càng lúc càng điên cuồng, lúc nào cũng có thể tấn công. Bởi vậy có thể thấy được, những con quái vật ngoài hành tinh này có được năng lực học tập nhất định, hoặc là bọn chúng sau khi giết chóc đã nhận ra những sinh vật bên trong lớp giáp bảo hộ đó, tuy không có bất kỳ hơi nước nào thoát ra nhưng chúng lại rất “bổ dưỡng”....

Hiện nay Diêu Nguyên đang đối đầu với cục diện như thế, đội ngũ đó cần phải được cứu viện ngay, nếu không thì sợ rằng bọn họ sẽ không bao giờ trở về phi thuyền Hi Vọng được nữa. Nhưng bên cạnh đó, năng lượng bên trong phi thuyền Hi Vọng đang không ngừng bị rút đi. Theo kết quả kiểm tra thì lượng thực vật xanh bên dưới phi thuyền Hi Vọng đang càng lúc càng nhiều, điều đó dẫn đến lượng năng lượng bị hút đi càng lúc càng lớn. Nếu cứ duy trì tốc độ như vậy thì cho dù phi thuyền Hi Vọng có tới ba lò phản ứng hạt nhân, thì cũng chỉ có thể duy trì tối đa là 6 tiếng. Một khi

hết năng lượng thì phi thuyền Hi Vọng sẽ biến thành một nắm mờ, một nắm mờ bằng kim loại khổng lồ!

Thời gian dành cho Diêu Nguyên không còn nhiều...

-Ta hiểu rồi, vẫn còn 6 tiếng sao?

Diêu Nguyên sau khi nghe được báo cáo thì lập tức triệu tập các nhà khoa học có liên quan, đồng thời trao cho bọn họ thi thể của quái vật ngoài hành tinh kia.

-Đây là thi thể hoàn hảo nhất mà chúng ta có được, ta hi vọng mọi người lập tức giải phẫu xét nghiệm nó, đúng rồi, có lấy được mẫu vật chi tiết của đám thực vật đang hút năng lượng của phi thuyền Hi Vọng không?

Diêu Nguyên hỏi các nhà khoa học liên quan, trong đó có các nhà khoa học về sinh vật, hóa học, gen...Gần một trăm người đều đã tập trung đầy đủ tại phòng họp. Gương mặt của tất cả đều hiện lên vẻ lo lắng, dĩ nhiên, bọn họ đều hiểu rõ tình trạng hiện giờ của phi thuyền Hi Vọng, hiểu rõ tình hình đang vô cùng nguy cấp.

Trong đó, một nhà khoa học trả lời:

-Đúng thế, chúng ta đã lấy thử một ít mẫu vật đó, nhưng loại thực vật đó thì cái gì cũng xơi tất. Từ kim loại, nhựa, thủy tinh, đồ sứ,...không có cái nào chứa được nó cả. Khi còn năng lượng thì nó không làm gì cả, nhưng một khi hết năng lượng thì tất cả đều bị phân giải thành cát. Hơn nữa, với lượng năng lượng hấp thu được thì nó sẽ càng sinh sôi nhiều hơn, rồi theo đó sẽ phân giải càng nhiều hơn.

-Axit!

Diêu Nguyên bỗng nhiên nói:

-Lấy axit cực mạnh ra, loại nào cũng được. Chỉ có axit cực mạnh mới kiềm chế được khả năng sinh trưởng cùng phân giải của nó.

-Axit?

Các nhà khoa học bên dưới đều ngỡ vực, bọn họ căn bản nghĩ không ra loại thực vật đó lại có quan hệ gì với axit đây. Bất quá Diêu Nguyên cũng đã gợi ý được một hướng đi mới, cho nên lập tức có nhà khoa học vội vàng chạy ra khỏi phòng họp, đi về phòng thí nghiệm mẫu vật. Còn đa số nhà khoa học còn lại sau khi nhận được thi thể quái vật ngoài hành tinh thì cũng lục tục rời đi, chỉ còn một số nhà khoa học do Diêu Nguyên bảo lưu lại.

-Mọi người, ta gọi mọi người lưu lại là muốn hỏi ý kiến của tất cả... Mọi người cho rằng loại thực vật này có ý thức không?

Sau khi cân nhắc từ ngữ một cách cẩn thận, lúc này Diêu Nguyên mới hỏi các nhà sinh vật học.

Các nhà sinh vật học này hầu hết đều từ năm mươi tuổi trở lên, đều là những chuyên gia nổi tiếng trên thế giới. Các nhà khoa học này hơi chần chờ, rồi một ông lão mở miệng trả lời:

-Thiếu tá, chúng ta có thể xác nhận với người. Loại thực vật này có ý thức, điều này thì đã qua rất nhiều thí nghiệm xác nhận rồi. Tỷ như thực vật này có thể căn cứ theo nhiệt độ của ngọn lửa mà thay đổi nồng độ dịch trong người nó, cũng như thế, chúng còn có thể căn cứ vào thành phần của loại thuốc được tiêm vào mà sản sinh ra kháng thể chống lại. Có thể nói, bọn chúng chắc chắn có ý thức, đồng thời có thể liên kết với nhau, cứ như là nhiều cái cây có cùng một bộ rễ vậy...

Diêu Nguyên lập tức ngắt lời mà hỏi tiếp:

-Ý ta hỏi là, các người có cho rằng loại thực vật này có ý thức như loài người không? Tỷ như cách bày bầy ra dụ con mồi vào, chờ lúc nó sa bẫy thì nuốt chửng. Thực vật có thể có ý thức như vậy không?

Mấy nhà khoa học kia lập tức nhìn nhau khó hiểu, bọn họ không rõ Diêu Nguyên có ý gì nên một nhà khoa học đứng lên nói:

-Sợ rằng không thể, cho dù trên Địa Cầu đã từng tồn tại một số thực vật đặc thù như cây nắp ấm, đúng là nó có thể đặt bẫy để bắt côn trùng nhưng cái đó chẳng qua là một sự phản xạ của nó thôi. Khi côn trùng khi vướng vào bề mặt cánh hoa của nó thì sự va chạm sẽ làm chất lỏng trong bông hoa di chuyển, khiến cho cánh hoa khép lại, nguyên lí giống hệt với cây hoa mắc cở mà chúng ta thường thấy. Cho nên đây không phải là loài thực vật mà thiếu tá đang nghĩ tới, không hề có các khái niệm như “ta” “ăn” “ăn hết”, thực vật không thể có dây thần kinh như động vật được, cũng như không hề có hệ thần kinh và đại não,...Bọn chúng không thể nào có ý thức được...

Diêu Nguyên nghe đến đó thì hơi suy tư, sau một hồi lâu cẩn thận sắp xếp lại từ ngữ trong đầu thì mới nói:

-Các vị, ta chỉ có ý nói tương tự thôi. Các vị cứ thử nghĩ xem, có thể có trường hợp nào thực vật trong quá trình tiến hóa bỗng nhiên phát sinh ý thức. Cứ như là con kiến trong tổ hoặc là con ong thợ vậy đó. Một con, một nhánh cây thì không có gì nhưng khi tập trung lại với số lượng lớn thì mỗi con lại có vai trò như một tế bào não, tập hợp lại sẽ tạo thành một ý thức hoàn chỉnh.

Ta không biết phải diễn tả như thế nào nữa. Mọi người, xin mọi người hãy suy nghĩ kỹ, nơi đây là vũ trụ chứ không còn là Địa Cầu chúng ta nữa, chúng ta không chỉ gặp phải quái vật ngoài hành tinh...mà còn gặp phải loại thực vật kinh khủng này. Vì vậy mong mọi người hãy bỏ qua lối suy nghĩ thông thường đó đi, xin hãy suy nghĩ kỹ, thực vật có khả năng tiến hóa

đến trình độ như ta nói hay không? Một tập thể khổng lồ có ý thức riêng biệt, hơn nữa không chỉ có suy nghĩ đơn giản, bọn chúng thèm khát năng lượng, thèm khát kim loại, thậm chí bọn chúng còn thao túng tất cả sinh vật ở đây. Bọn chúng đã phân giải sạch hành tinh này cho nên nó mới biến thành sa mạc như vậy, không chỉ đơn thuần như thế, bởi vì số lượng của chúng rất khổng lồ cho nên một khi có phi thuyền tiếp cận, bọn chúng có thể cảm nhận được năng lượng và kim loại đang đến gần. Do đó mới sinh ra một năng lực hấp dẫn con mồi cứ như là hương thơm từ cây nếp ẩm, khiến cho con mồi vô thức tới gần, tất cả điều đó có khả năng xảy ra hay không?

Mấy nhà khoa học kia càng nghe càng hoảng sợ, không biết phải trả lời ra sao. Toàn bộ kiến thức mà bọn họ biết được cơ hồ hoàn toàn mâu thuẫn với lời nói của Diêu Nguyên, không biết qua bao lâu thì một nhà khoa học bỗng lên tiếng:

-Được rồi, thiếu tá. Chúng ta sẽ bỏ đi cách suy luận thông thường như lúc còn ở trên Địa Cầu mà nghĩ theo cách “điên rồ” khác, ý của ngài là, có một loài thực vật nào đó bỗng nhiên đột biến, khi bọn chúng tập hợp lại với một số lượng lớn thì sẽ sinh ra ý thức...Nhưng có điều vô lý, nếu như bọn chúng có ý thức thì sẽ rất có khả năng tạo nên một nền văn minh mới, mặc dù rất khó tin nhưng một nền văn minh do thực vật tạo ra cũng không phải là chuyện gì khó tưởng tượng lắm. Chỉ có điều tại sao bọn chúng lại hủy diệt hành tinh của mình vậy? Tại sao lại biến hành tinh này thành sa mạc?

Diêu Nguyên không biết diễn đạt ý mình ra sao, chỉ đành cố gắng nói:

-Không, có thể các người hiểu nhầm ý của ta. Ý của ta là, những sinh vật này khi tập hợp lại sẽ sinh ra ý thức, nhưng cái ý thức này...Ách, có thể nói giống như là trẻ con đi. Cứ như ý thức của con kiến hay con ong thợ vậy, chỉ biết việc đi tìm thức ăn, sinh sản hoặc tránh né kẻ thù...Nói chung là đại loại như thế đó, tình huống như vậy có thể xảy ra hay không?

Các nhà khoa học bên dưới vẫn mang bộ mặt khó hiểu, nhưng không ngờ vào lúc này thì bỗng có mấy nhà khoa học xuất hiện, bọn họ hưng phấn hô to:

-Thiếu tá, việc giải phẫu sinh vật ngoài hành tinh đã bắt đầu rồi. Chúng ta đã phát hiện trong thi thể của chúng có một lượng lớn thực vật màu xanh, không, hẳn là ấu thể của loài thực vật đó. Chỉ cần cho một chút nước vào ấu thể đó thì nó sẽ lập tức trưởng thành. Đúng rồi, thứ thực vật trưởng thành kia chúng ta đã ngâm nó vào axit cực mạnh, quả nhiên tất cả các hoạt động của nó đều bị kiểm chế, không còn khả năng phân giải kim loại hay hút năng lượng nữa, nhưng chúng vẫn còn sống. Sức sống của bọn chúng thật quá kinh khủng!

-Chúng ta có thể chứng minh, thứ thực vật này là những sinh vật điều khiển tinh cầu sa mạc!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Nhãn Hiệu

-Theo kết quả giải phẫu chi tiết thì có thể thấy được...

Thi thể ngoài hành tinh đang được giải phẫu với một tốc độ nhanh nhất có thể, còn Diêu Nguyên thì đang đứng bên ngoài phòng mổ nhìn các nhà khoa học đang cặm cụi làm việc. Bên cạnh hẳn còn có mấy nhà khoa học đang giải thích sự việc.

-Thứ sinh vật này được bao quanh bởi một lớp kim loại, cứ như là một lớp giáp vậy. Nhưng lớp kim loại này có độ cứng và bền rất cao, ít nhất cũng hơn hẳn hợp kim bình thường mà phải tương đương với hợp kim cấp trung, dĩ nhiên, đây cũng không phải là điểm mấu chốt nhất...

Khuôn mặt của nhà khoa học này hiện rõ nét hưng phấn, nói:

-Đây là một loại sinh vật hoàn toàn mới, có thể nói là một loại động thực vật...Đúng vậy, thiếu tá, người không nghe lầm đâu. Loài sinh vật này không phải là động vật thuần túy mà trong cơ thể của nó có chứa thực vật, cũng là loại thực vật đang hấp thụ năng lượng của phi thuyền Hi Vọng. Có thể nói nó là một sự kết hợp của thực vật lẫn động vật.

Đầu tiên, sinh vật này không cần bất kỳ loại thức ăn nào, chỉ cần có nước là bọn chúng đã có thể sống sót. Bởi vì nước có thể nuôi dưỡng thực vật trong người nó, từ đó tiến hành quang hợp để tạo ra chất dinh dưỡng nuôi sống chính nó. Thậm chí có thể không cần cả ánh sáng cũng được...

Nhà khoa học này chỉ về một khay thí nghiệm trong phòng, trên đó có đặt một nhúm thực vật xanh, tiếp tục nói:

-Đây là ấu thể của loài thực vật kia, nó không thể hấp thu năng lượng cũng như ăn mòn kim loại, nhưng nó có thể hấp thu loại khí lạ chiếm tới 10% bầu khí quyển nơi đây, theo như nghiên cứu của chúng ta thì nó chỉ cần hấp thụ loại khí đó cộng thêm nước là có thể tự tổng hợp ra chất dinh dưỡng cho mình. Dĩ nhiên, nếu có thêm ánh sáng mặt trời thì quá trình này sẽ diễn ra nhanh hơn, đây là một phản ứng hóa học mà con người chúng ta chưa hề biết tới.

Nhà khoa học này quả thật rất vui mừng, sau khi huyền thuyên một hồi lâu thì bất chợt Vương Quang Chính hỏi:

-Ta nhớ trong thi thể của sinh vật này có chứa axit cực mạnh mà? Nếu như nó bị loại thực vật này ký sinh (1) thì sao còn có axit?

Nhà sinh vật học kia lập tức lắc đầu nói:

-Không, không phải ký sinh, phải gọi là cộng sinh (2) mới đúng, thực vật đó chỉ tạm trú...Có thể nói là chỉ tạm trú trong cơ thể của sinh vật kia thôi, bởi dưới dạng ấu thể thì loại thực vật này cực kỳ yếu ớt. Một khi thiếu nước thì sẽ lập tức rơi vào trạng thái ngủ đông, nếu tình trạng thiếu nước cứ tiếp diễn thì nó sẽ chết, cho dù có ánh sáng cũng vô dụng. Cho nên có thể kết luận sức sống của nó chỉ tương đương với thực vật bình thường trên Địa Cầu, thậm chí còn không bằng cả cây xương rồng....

Vì vậy ấu thể của nó cần một nơi bảo vệ, cần một sinh vật tìm kiếm nguồn nước cho nó. Còn sinh vật muốn tìm thức ăn tại một nơi khi ho cò gáy như vậy cũng là chuyện bất khả thi, cho nên chỉ có thể dựa vào chất dinh dưỡng do loài thực vật này tổng hợp mà sống sót. Qua đó thì quan hệ cộng sinh đã được hình thành. Nhưng bên cạnh đó, loài thực vật này lại có năng lực phân giải cực mạnh, một khi trưởng thành thì sẽ lập tức xới tãi

loài động vật mà nó đang cộng sinh, cứ như những sinh vật này chỉ là nơi ấp trứng của nó vậy, một phần nguyên nhân cũng vì thân thể của loài động vật này chứa tới 90% là kim loại...

Cho nên sinh vật vì hạn chế khả năng đó đã sản sinh ra loại axit cực mạnh này. Tác dụng của loại axit này nhằm hạn chế tốc độ sinh trưởng của thực vật kia, nếu xét theo điều kiện bình thường thì theo kết quả điều tra, lúc nồng độ axit trong người sinh vật này giảm xuống thì cũng là lúc loại thực vật này chui ra, xới tái vật chủ.

Cùng lúc nhà khoa học này giải thích thì trong phòng thí nghiệm, có một nhà khoa học đổ một ít nước lên ấu thể thực vật kia. Ngay lập tức, từ kích thước của một ngón tay út thì nó đã lớn thành một đám rêu xanh lớn như một quả dấm, tỏa ra ánh sáng xanh kỳ dị, hơn nữa bắt đầu phân giải khay đựng.

Mấy nhân viên bên cạnh lập tức đổ axit đậm đặc lên người nó thì mới tạm ngăn được sự phân giải đó.

Nhà khoa học này sau khi quan sát tất cả thì mới quay đầu về hướng Diêu Nguyên, nói:

-Đúng là như thế, hơn nữa chúng ta phát hiện. Loại thực vật ở dạng trưởng thành này tựa hồ có một năng lực cảm ứng đặc thù nào đó, có thể kích thích các ấu thể xung quanh trong một phạm vi nhất định...Tương tự như là một tín hiệu, hoặc là một điện tâm não vậy. Trước mắt thì chúng ta vẫn chưa dò xét được tín hiệu này cũng như cách thức liên lạc của nó, nhưng điều này cũng chỉ ra được nguyên nhân tại sao động vật trên hành tinh này lại có thể né tránh được đám thực vật kia.

Diêu Nguyên chăm chú nhìn vào phòng thí nghiệm, đột nhiên hỏi nhà khoa học bên cạnh:

-Năng lượng cùng kim loại bị hấp thu thì được chuyển đi đâu? Chẳng lẽ toàn bộ đều được dùng cho việc sinh trưởng của nó sao?

Sắc mặt của nhà sinh vật học kia bỗng trở nên khác lạ, thật lâu sau hẳn mới thở dài nói:

-Không, không phải như thế...Thiếu tá, xin ngài hãy nhìn kỹ mô hình phóng lớn này...

Ở trong phòng thí nghiệm hiện lên một màn hình lớn, trên đó hiện rõ mô hình thực vật được phóng to.

-Loại thực vật này dường như có được ý thức độc lập, mỗi khi được tập hợp lại với một số lượng lớn thì sẽ tạo thành một thân thể hoàn chỉnh, ở trung tâm của thân thể đó hình thành nên một cái túi lớn. Theo như sơ đồ này thì bên trong thân thể đó chứa các kim loại bị chúng phân giải, hơn nữa được xếp rất chỉnh tề. Mỗi thứ kim loại bên trong đó đều là những kim loại tinh khiết nhất, ví dụ nếu như hợp kim bị phân giải thì sẽ bị phân chia thành các kim loại thành phần như thiếc, đồng, sắt...Về phần chiếc túi kia thì bên trong nó chỉ có một viên tinh thể trong suốt nhỏ như viên bi.

Nhà sinh vật học kia tiếp tục nói:

-Chúng ta đã tìm được 90% lượng kim loại bị phân giải trong cơ thể chúng, còn 10% còn lại đều được chúng thải ra ngoài không khí hoặc chúng đã hấp thu rồi. Đó chỉ là phán đoán đại khái thôi chứ chúng ta vẫn chưa tìm ra số liệu cụ thể, chỉ có năng lượng thì...t toàn bộ năng lượng đều biến mất. Chỉ để lại một viên bi nhỏ trong chiếc túi ở trung tâm, cho nên có nhà khoa học nghi ngờ...nghi rằng viên bi đó chính là năng lượng được kết tinh lại.

-Năng lượng được kết tinh lại?

Khuôn mặt Diêu Nguyên hiện ra nét bất ngờ.

Khuôn mặt nhà sinh vật học kể bên cũng như thế mà không thốt lên được lời nào, bỗng một nhà vật lý xen vào:

-Thiếu tá, ta có thể phát biểu không.

Nhà sinh vật học khẽ gật đầu đồng tình rồi nhường chỗ cho nhà vật lý đi vào. Người vừa lên tiếng thì dĩ nhiên Diêu Nguyên có quen biết, đó chính là nhà vật lý người Đức nổi tiếng – Schiele. Hắn vừa đi tới màn hình vừa nói:

-Cái gọi là năng lượng ngưng tụ thành vật chất thì chỉ là sản phẩm của phim khoa học viễn tưởng hoặc tiểu thuyết thôi. Lúc ban đầu người ta chỉ tình cờ phát hiện được một số mẫu khoáng vật hoặc tinh thể ngoài vũ trụ có chứa một lượng năng lượng cực kỳ lớn, cho nên mới khai sinh ra thứ đó trong phim ảnh cũng như trong games, tỷ như một game hồi xưa mà ta thường chơi là Star Craft (3). Bên trong nó cũng có thứ tài nguyên gọi là năng lượng ngưng tụ thành, toàn bộ chỉ là đồ hư cấu...

Theo sự phát triển của vật lý thì trên lý thuyết, năng lượng quả có thể ngưng tụ thành vật chất. Dù sao thì năng lượng cũng có thể chuyển đổi thành vật chất và ngược lại, hơn nữa với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật thì không có gì là không thể trong tương lai cả. Cho nên theo quan điểm của khoa học thì không có gì gọi là “tuyệt đối” hết. Nhưng xin lưu ý là điều đó hoàn toàn bất khả thi với trình độ khoa học hiện giờ của chúng ta, hơn nữa muốn tạo thành một khối năng lượng như vậy thì cần một lượng năng lượng khổng lồ may ra mới thành công.

Schiele nói tới đây thì giơ tay chỉ về tinh thể trên màn ảnh nói:

-Cái khác thì ta không biết, nhưng về cái tinh thể đó thì ta có thể khẳng định, nó tuyệt đối không phải do năng lượng tinh khiết kết tinh thành. Chắc chắn nó phải được tạo thành từ nhiều loại vật liệu khác nhau, sau đó mới có chức năng lưu trữ năng lượng. Dĩ nhiên, với trình độ khoa

học kỹ thuật hiện giờ của loài người thì còn lâu mới đạt đến kỹ thuật lưu trữ này, thậm chí...đến cả việc phân tích tinh thể này cũng không làm được. Đơn giản bởi vì chúng ta không biết rõ tinh thể nào chứa bao nhiêu năng lượng, cũng như mù tịt về đặc tính của nó. Nếu như năng lượng trong đó quá lớn dẫn tới việc mất khống chế thì chỉ cần ầm một tiếng, phi thuyền Hi Vọng cũng sẽ biến thành tro bụi a...

-Bất quá.

Schiele dường như chợt nhớ tới điều gì đó bèn nói:

-Khi nhìn nó ta nhớ một phỏng đoán kỳ lạ khác, không biết thiếu tá có muốn nghe không?

Lúc này Diêu Nguyên cũng đang trầm tư suy nghĩ, hẳn đang suy nghĩ nên lợi dụng loại thực vật này như thế nào để cứu đội ngũ địa chất đang bị vây khốn đây, đồng thời nhược điểm của nó ở đâu. Cho nên sau khi nghe câu hỏi của Schiele thì gật đầu, ra hiệu cho hắn tiếp tục.

Một lát sau thì một thiếu nữ với gương mặt băng giá xuất hiện, Diêu Nguyên bất ngờ nhận ra mình có biết nàng. Nàng chính là một trong ba thiếu nữ được Trương Hằng giải cứu, hơn nữa cũng là một trong các dân chúng hiếm hoi có thể sống ở tầng 5 – Ba Lệ.

Ba Lệ khẽ gật đầu chào Diêu Nguyên, rồi không hề vòng vo mà nói thẳng:

-Ta cho rằng – các đặc tính của loại thực vật này không phải do tiến hóa mà có...Mà là do người tạo thành.

Diêu Nguyên ngây người, khó hiểu hỏi:

-Người tạo ra? Người nói về việc cải tạo gen sao? Nhưng loài người chúng ta căn bản chưa hề đạt tới trình độ đó mà.

Ba Lệ liếc mắt nhìn Diêu Nguyên cứ như là đang nhìn một tên đầu đất, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ:

-Như vậy thì cứ cho rằng là do người ngoài hành tinh tạo thành đi.

Diêu Nguyên tiếp tục hỏi:

-Mục đích là gì? Người ngoài hành tinh chế ra thứ thực vật hủy diệt cả tinh cầu này để làm gì? Chẳng lẽ do phòng thí nghiệm gặp phải sự cố cho nên mới xuất hiện tai họa sinh học này sao?

Ba Lệ quay người lại nhìn về màn hình, bình thản nói:

-Mục đích? Có thể coi như phòng thí nghiệm gặp tai nạn dẫn đến việc bọn chúng xuất hiện đi. Nhưng ngài không cảm thấy loài thực vật này có một mục đích quá rõ ràng sao? Tìm kiếm kim loại, thu thập năng lượng rồi lưu trữ vào tinh thể...Ta có thể cảm thấy được, đây là một dụng cụ thu hoạch của người ngoài hành tinh. Nói đơn giản thì nó giống hệt với chiếc máy khoan tìm khoáng vật của chúng ta vậy, chỉ là trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta còn quá thấp cho nên mới cần sức người đi đào bới, còn với nền kỹ thuật hiện đại của người ngoài hành tinh thì họ không cần mất công như vậy, chỉ cần chế ra loài thực vật này rồi quăng chúng lên một hành tinh là được. Sau đó chờ một thời gian, có thể là mấy chục năm, trăm năm hoặc hơn nữa thì bắt đầu thu hoạch. Như vậy thì bọn họ không tốn chút công sức nào đã có thể lấy được toàn bộ khoáng sản cùng năng lượng có trên hành tinh này, rồi cứ thế lại qua hành tinh khác...

Ngài không cảm thấy phương thức thu hoạch như vậy hiệu quả hơn nhiều cách của chúng ta sao?

Diêu Nguyên khi nghe đến đây thì cảm thấy cả người ớn lạnh, mồ hôi toát ra như tắm...

Nếu như đó là sự thật, như vậy thì trình độ khoa học kỹ thuật của đám người ngoài hành tinh đó đã đến mức nào rồi? Có thể nói đó gần như là năng lực của Thần rồi! Loài người so với họ phỏng chừng chỉ như một con kiến, tạo ra một sinh vật có thể xới tãi cả hành tinh...Quá kinh khủng!

Đúng lúc này thì bên trong phòng thí nghiệm vang lên một tràng reo hò, Diêu Nguyên vội vàng nhìn lại thì thấy được nhà sinh vật học kia đang cầm thiết bị liên lạc nói chuyện với bên trong, sau đó hấn cúp máy rồi nói:

-Thiếu tá, đã phân tích xong sơ đồ gen của loài thực vật kia rồi, nhưng mà...Thiếu tá, ngài có muốn xem không?

-Dĩ nhiên!

Diêu Nguyên lập tức trả lời:

-Cho ta xem ngay!

Ngay lập tức, màn hình bắt đầu hiện lên sơ đồ gen được phóng lớn của loài thực vật kia...

Đó là một đồ hình kỳ quái chứa những văn tự quái lạ, không...thay vì nói là văn tự thì đúng hơn là...

-Nhãn hiệu sao?

Vương Quang Chính ở bên cạnh thốt lên kinh hãi.

Diêu Nguyên trầm mặc gật đầu, sau đó lặp lại:

-Đúng thế, là nhãn hiệu...

-Là nhãn hiệu để đề phòng các sinh vật khác giả mạo sao?

Chú thích:

1/Ký sinh: Là một hình thức sống với một bên là vật ký sinh, còn một bên là vật chủ bị ký sinh. Vật được ký sinh sẽ hấp thu chất dinh dưỡng của vật chủ để tồn tại và phát triển.

2/Cộng sinh: Là một hình thức sống với hai bên đều dựa vào nhau để sinh tồn. Cả hai bên đều có lợi trong việc này. Ví dụ như mối quan hệ giữa mối và trùng roi sống trong ruột mối: Mối ăn được gỗ nhưng không tiêu hóa được, trùng roi trong ruột mối tiêu hóa được gỗ (xenlulozơ) chất dinh dưỡng cả 2 cùng sử dụng.

3/Star Craft: Đây là một game chiến thuật thời gian thực rất nổi tiếng, xoay quanh cuộc chiến giữa ba chủng tộc: Zerg (chủng tộc người ngoài hành tinh có hình dáng côn trùng), Terran (loài người), Protoss (một chủng tộc hình người tiên tiến với khả năng tâm linh). Muốn biết thêm chi tiết mời các bạn tham khảo thêm tại: <http://vi.wikipedia.org/wiki/StarCraft>

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Chiến Dịch Giải Cứu "Bình Ấc-Quy"

Đây là một sự bàng hoàng sâu sắc mà khó có thể nói hết bằng lời!

Gen của một sinh vật hẳn phải do thiên nhiên tạo ra, nó phải được tạo thành cũng như hoàn thiện qua vô số quá trình tiến hóa cũng như chọn lọc.

Nhưng bản đồ gen trước mắt lại là một đồ hình với những văn tự kỳ lạ, thậm chí còn có thể thấy rõ trên nó có mấy điểm sáng như tượng trưng cho hành tinh, mặt trời, cứ như là kiến trúc hình tam giác vậy. Đây rõ ràng do sự chế tạo của người ngoài hành tinh nên mới tạo thành những đồ hình kỳ dị như vậy. Nhưng cho dù như thế thì loài thực vật bọn họ tạo ra vẫn có sức sống mãnh liệt như thế, thậm chí còn có cả ý thức lẫn mục đích cụ thể. Đây là điều mà trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người có mơ cũng không bao giờ làm được, nó quả giống như thần tích trước mắt mọi người vậy!

Đó là một sự uy hiếp trắng trợn, mặc dù đó có thể là tập tính của đám người ngoài hành tinh kia...Bởi có trời mới biết nền văn minh này đã sản sinh ra bao nhiêu tổ chức thực vật như vậy, cho nên bọn họ có thể có thói quen tạo một cái nhãn cho từng loại.

Nhưng đối với loài người thì đây chính là một áp lực, một nỗi sợ hãi không lời!

Chúng ta tồn tại! Chúng ta ở ngay đây! Chúng ta đã chế tạo ra nó!

Vậy loài người là gì so với bọn họ đây?

Có lẽ không bằng cả một con sâu nữa là...

Ai ai cũng đứng tại chỗ ngây ngốc mà không thốt lên nổi lời nào, bởi cái vừa hiện lên vượt quá trình độ tưởng tượng của mọi người, nó thậm chí còn ấn tượng hơn cả những kỹ thuật tiên tiến nhất mà mọi người từng biết tới. Tất cả hiện lên trước mắt họ như để nhắc nhở tất cả rằng, loài người nhỏ bé như thế nào. Đến cả Ba Lệ cũng mở to mắt đến mức ngơ ngẩn cả người khi nhìn tấm bản đồ gen đó.

Thật lâu sau thì Diêu Nguyên mới giật mình tỉnh lại, vội vàng hỏi:

-Mọi người mau điều tra số tuổi của loài thực vật này mau? Có phải đã đến lúc đám người ngoài hành tinh kia thu hoạch chưa? Đáng chết! Chúng ta ngàn vạn lần không thể chạm trán với nền văn minh này, nếu không thì chúng ta sống cũng không bằng chết!

Sắc mặt của các nhà khoa học này cũng tái mét, trong đó một nhà sinh vật học nói:

-Theo lý thuyết thì loài thực vật này đã sớm trưởng thành rồi, cho nên rất khó để biết nó đã bao nhiêu tuổi, bởi vì hành tinh này biến thành sa mạc cũng không biết bao lâu rồi...

Nhưng không ngờ Ba Lệ bên cạnh lại khẳng định:

-Chúng tộc chế tạo ra thực vật này hẳn đã tiêu vong, hoặc ít nhất thì bọn họ đã sớm quên lãng nơi này rồi. Cho nên chúng ta không cần sợ bọn họ tấn công.

Diêu Nguyên tựa hồ nhận ra điều gì đó, nhưng hẳn vẫn chất vấn:

-Tại sao lại khẳng định như vậy? Cô phát hiện điều gì sao?

Ba Lệ chỉ vào thi thể sinh vật ngoài hành tinh trên giường mổ:

-Thực vật có mối quan hệ cộng sinh với sinh vật này chứ không phải là ký sinh, điều đó đã cho thấy sinh vật trên hành tinh này đã có thể thích ứng với sự thay đổi trên hành tinh. Muốn tiến hóa đến mức đó thì không phải chỉ vồn vẹn mấy trăm năm, mấy ngàn năm là có thể hoàn thành được. Ít nhất phải dùng đơn vị là vạn năm để đo lường, bất kể là nền văn minh gì thì cũng khó mà bỏ mặc hành tinh này đến vạn năm mà chưa thu hoạch, nó khiến cho tôi không thể không nghi ngờ, rất có thể nền văn minh ngoài vũ trụ này đã diệt vong.

Diêu Nguyên cẩn thận cân nhắc những lời đó, rốt cuộc mới gật đầu nói:

-Quả thật như thế, có lẽ không chỉ sinh vật tiến hóa mà đến cả thực vật cũng tiến hóa theo. Chúng vốn được dùng để thu hoạch khoáng sản cùng năng lượng trên hành tinh, nhưng lại từ từ sinh ra ý thức...Tốt lắm, mọi người, hầu hết bí ẩn đã được sáng tỏ. Điều ta muốn biết bây giờ là nên dùng cách nào để giải cứu tiểu đội địa chất đang bị vây khốn đây, cùng với làm sao mới có thể diệt trừ lớp thực vật đang hút lấy năng lượng của phi thuyền Hi Vọng.

Nhất thời mọi người xung quanh đều im lặng, đừng nói là các nhà khoa học này, ngay cả trong lòng Diêu Nguyên cũng cảm thấy tuyệt vọng. Khi hắn nhìn thấy bản đồ gen kia thì cảm giác đó đã sớm xuất hiện trong lòng hắn. Áp lực do nền văn minh thần bí kia để lại quá lớn, chế tạo một loài thực vật có thể “xơi ợn” cả một hành tinh, như vậy với trình độ khoa học hiện giờ của con người thì sao có thể tiêu diệt nó đây?

Loài người liệu có thể trốn thoát được không?

Diêu Nguyên thở dài nói:

-Như vậy mọi người hãy thảo luận đi, xem nên dùng cách nào mới có thể tiêu diệt loại thực vật này. Ta cho mọi người thời gian một tiếng. Nhớ - chỉ có một tiếng thôi...Nếu mọi người không nghĩ ra thì có thể lấy ý kiến của mười hai vạn dân chúng. Tích tiểu thành đại, biết đâu lại có ý tưởng gì hữu hiệu sao?

Lời vừa dứt thì Diêu Nguyên khẽ xoay người, rời khỏi phòng thí nghiệm.

Vương Quang Chính theo sát sau hắn, vừa đi vừa hỏi:

-Chúng ta đi bây giờ sao? Không chờ tới lúc bọn họ nghĩ ra cách giải quyết sao?

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

-Không, đây là hai việc khác nhau. Chúng ta có trách nhiệm của chúng ta, còn họ thì có trách nhiệm của riêng mình. Trách nhiệm của họ là tìm biện pháp tiêu diệt loài thực vật này, còn chúng ta thì có trách nhiệm...giải cứu đội ngũ địa chất đang bị vây khốn. Đó là mạng sống của mấy ngàn người a, tuyệt đối không thể để họ chết như vậy được!

-Sao?

Vương Quang Chính giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của Diêu Nguyên. Vẻ mặt này hắn đã thấy rất nhiều lần rồi, mỗi lần vương phải tuyệt cảnh thì Diêu Nguyên cũng sẽ có vẻ mặt như thế. Khi đó, thì cho dù vấn đề có khó khăn đến đâu hắn cũng có thể giải quyết dễ dàng.

-Ngài đã nghĩ ra cách khắc chế các sinh vật ngoài hành tinh kia sao? Số lượng bọn chúng dường như rất nhiều a.

Diêu Nguyên gật đầu khẳng định:

-Không sai, số lượng bọn chúng rất nhiều. Ở trên địa hình sa mạc, tuy có kích thước thân thể lớn nhưng lại có tốc độ công kích rất nhanh, hơn nữa lại có năng lực ẩn thân. Có thể nói không có cách nào để giết hết bọn chúng. Nhưng vỏ quýt dày thì có móng tay nhọn. Bọn chúng cũng có nhược điểm riêng, người có biết vì sao ta lại tốn hết mười mấy phút đồng hồ để đi tới phòng thí nghiệm nghe bọn họ giải thích quá trình giải phẫu không? Cũng chỉ để tìm ra nhược điểm của bọn họ thôi, và hiện tại thì...Ta đã tìm ra nhược điểm này rồi, cho nên chúng ta phải hành động ngay.

Chiến dịch lần này có tên là...Chiến dịch giải cứu “ Bình ắc quy”.

Sau mấy phút từ lúc đó thì tại tầng 5 của phi thuyền Hi Vọng, tất cả binh lính còn lại đã tập hợp đầy đủ bên trong phòng chỉ huy. Trừ Hắc Thiết ra thì tất cả sĩ quan cấp úy, bao gồm cả thiếu tá duy nhất là Diêu Nguyên cũng có mặt. Hiện giờ, Diêu Nguyên đang ngồi trên bàn tác chiến, chuẩn bị bố trí nhiệm vụ sắp tới.

--Đây chính là những điểm mấu chốt trong chiến dịch lần này, nhất là điểm này – cần phải vớt bình ắc-quy ra ngoài.

Diêu Nguyên nhìn các binh lính bên dưới đang chăm chú lắng nghe, cẩn thận dùng tiếng Anh nói:

-Trước mắt chúng ta cần giải cứu hai đội ngũ. Một đội ngũ ở trong doanh địa cách phi thuyền Hi Vọng tầm 20km, bên trong có gần 200 binh lính, hơn 300 nhà khoa học cùng kỹ sư. Tổng cộng có hơn 600 người ở đó. Số lượng khinh khí cầu chính xác ở nơi đó thì ta cũng không rõ lắm, có thể bị sinh vật ngoài tinh phá hủy một hai chiếc rồi. Tóm lại chuyện này không có thông tin chính xác.

-Một...đội ngũ khác thì cách phi thuyền Hi Vọng không tới 3 hoặc 4 km. Bọn họ có nhân số hơn 2400 người, trong đó có chừng 200 binh lính. Đa số trong đó đều là dân thường. Đặc biệt, bọn họ không hề có khinh

khí cầu nên chỉ có thể đi bộ về phi thuyền Hi Vọng. Hơn nữa, bọn họ cũng không có doanh địa che chở, mặc dù hiện giờ vẫn chưa bị sinh vật ngoài hành tinh tấn công nhưng một khi bị tấn công, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm gấp bội đội ngũ còn lại!

Cho nên, trong lúc khẩn cấp như vậy ta sẽ cho phép các người dùng toàn bộ khinh khí cầu còn lại, đúng - là tất cả! Đầu tiên ba trăm binh lính sẽ khởi hành đến doanh địa, nhiệm vụ của các người là hộ tống đội ngũ ở đó rút lui an toàn.

Sau đó dùng các khinh khí cầu còn lại đến chỗ 2400 người kia, lưu lại nơi đó hai khinh khí cầu, trong đó có mỗi một chiếc đều mang bình ắc-quy. Cứ cách mười mét thì ném ra một bình ắc-quy...cứ thế luân phiên tiếp tục. Với quãng đường 3 km còn lại thì ước chừng cần khoảng 600 bình ắc-quy. Bất quá, để dự phòng các tình huống bất ngờ xảy ra thì các người sẽ mang theo 1000 bình ắc-quy. Nếu gặp phải đám sinh vật đó tới gần thì có thể thẳng tay ném nhiều hơn.

Khinh khí cầu chở 300 binh lính đến doanh địa thì có nhiệm vụ mang bình ắc-quy theo. Với tốc độ di chuyển trên khí cầu cộng với việc các người không để lộ ra hơi nước thì các sinh vật kia sẽ không tấn công các người đâu. Sau khi tới doanh địa thì các người đến vị trí rìa ngoài của nó, nơi mà không có bóng quái vật thì bắt đầu ném bình ắc-quy ra. Đợi đến khi những con quái vật đó bị thu hút thì lập tức tản ra, quay lại đón các nhân viên đang mắc kẹt trong doanh địa, sau đó mở hết tốc lực trở về phi thuyền Hi Vọng.

Diêu Nguyên nói tới đây thì quay lại nhìn về mọi người bên dưới, nói:

-Chiến dịch lần này không thể coi là phức tạp nhưng lại có độ nguy hiểm rất cao. Mọi người nên biết rằng, tất cả sẽ đối mặt với những sinh vật phi nhân loại, nó không hề giống với bất kỳ cuộc chiến tranh nào trên Địa Cầu. Cho nên ta hi vọng mọi người hãy cố gắng cẩn thận để không mắc

phải bất kỳ sai lầm nào. Trong trường hợp cần thiết thì mọi người được phép phá hủy các vật dụng mang theo, thậm chí cả khinh khí cầu. Nhưng vô luận thế nào cũng phải cứu bằng được những nhân viên đang bị vây khốn.

Mọi người hãy nhớ, cả nhân loại chúng ta chỉ còn lại mười hai vạn người này! Chúng ta không thể chịu thêm bất kỳ mất mát, tổn thương nào nữa! Bất cứ ai cũng có thể quan hệ đến tương lai của loài người!

Bây giờ thì giải tán! Mười phút sau bắt đầu chiến dịch!

Tất cả binh lính đều đồng loạt đứng lên, giơ tay chào Diêu Nguyên, đồng thời dùng tiếng bản ngữ của mình hô lớn.

-Rõ, thưa trưởng quan. Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Phản Lừa Gạt

Morrison rất buồn bực, vô cùng buồn bực, buồn bực đến sắp điên mất....

Nhưng không nói tới nói đến chuyện buồn bực hay mấy thứ linh tinh khác nữa, bởi vì hắn đã gần tuyệt vọng rồi.

Giờ phút này, đội ngũ nghiên cứu đang bị vây trong sa mạc không cách nào thoát ra được, mà mọi hướng xung quanh đội ngũ đều xuất hiện bóng dáng của đám quái vật trên hành tinh này. Thậm chí ngay cả mặt đất dưới lòng bàn chân thỉnh thoảng cũng thấy rung rung, điều này rõ ràng cho thấy có quái vật đang di chuyển ở bên dưới lớp cát.

Tình hình quả thật tồi tệ. Bề ngoài của đám quái vật này vốn là rất dữ tợn, bao bọc quanh cơ thể khổng lồ của nó là một lớp giáp xác để phòng ngừa sự thất thoát hơi nước. Nó hoàn toàn khác xa sinh vật Địa cầu. Điều quan trọng nhất, đây không phải là việc xảy ra trong phim khoa học viễn tưởng hay là tiểu thuyết kinh dị, mà là việc có thật diễn ra ngay bên cạnh mình. Vậy bảo sao mà người khác không sợ chứ?

Nhưng càng làm cho người ta tuyệt vọng hơn chính là, 200 binh lính bên mình hoàn toàn không có cách nào gây ra thương tổn cho đám quái vật kia, thì làm sao có thể bảo vệ bọn họ đây. Trước tiên không đề cập tới sự khổng lồ của con những quái vật này, chỉ riêng việc chúng có thể mai phục bên dưới lớp cát thì đã là mối nguy hiểm kinh khủng nhất rồi.

Dĩ nhiên, nếu ở đây là 2400 binh lính Địa Cầu chánh quy cùng với xe tăng, tên lửa đạn đạo, thêm cả các loại công nghệ dò xét tiên tiến của nhân loại hỗ trợ thì căn bản không cần mọi người liều mạng làm gì. Trước thì dùng tên lửa đạn đạo cày một hồi, sau đó tới máy bay thả bom oanh tạc. Nếu mà vẫn không xong, lo sợ đám quái vật này chạy trốn thì vũ khí hạt nhân của loài người cũng không phải là để làm kiếng. Cho dù bọn chúng có cơ thể mạnh mẽ nên không bị nhiễm độc từ chất phóng xạ, thì xét cho cùng chúng cũng không phải là đám quái vật có năng lực đặc biệt. Cho nên chỉ cần chúng không trốn ở trong thành phố thì loài người muốn tiêu diệt toàn bộ thật quá dễ dàng, không khó hơn giết chó là bao.

Chỉ có điều hơn 2400 người ở đây thì chỉ có 200 binh lính, còn lại hơn 2200 người đều là dân chúng bình thường, vậy có thể coi nó là một đội ngũ quân đội bình thường sao?

Khi chạy trốn khỏi Địa Cầu bằng kỹ thuật bước nhảy không gian thì bọn họ cơ bản không hề mang theo những thứ đó. Không có máy bay ném bom cũng như không có quả tên lửa đạn đạo cả, đừng nói gì đến kỹ thuật thăm dò quy mô lớn. Trang bị của 200 binh lính chỉ là các loại súng máy hạng nhẹ, súng tự động và súng lục. Đạn của bọn họ là đạn cao tử công nghệ cao của thế kỉ 21, có tính xuyên thấu mạnh cộng với lực sát thương lớn, có thể tạo thành uy hiếp với đám quái vật ngoài hành tinh kia.

Tất cả chỉ có thế. Không hơn không kém.

Cho nên đội ngũ này thật sự đang trong cơn hoảng sợ cùng cực xen lẫn sự tuyệt vọng. Đám quái vật càng ngày càng đến gần thì sự hoảng sợ càng lúc càng dâng cao.

Morrison cũng vô cùng hoảng sợ, hắn sao cũng không ngờ rằng, chỉ từ một công việc tình nguyện lại lại biến thành chuyện như vậy. Nghĩ tới đây thì hắn bỗng chợt dạ, len lén nhìn qua cô gái Phong Tiểu Chanh xinh đẹp đang nắm lấy tay hắn bên cạnh, chẳng lẽ mọi việc đều có liên quan tới bà

cô này sao? Mỗi lần gặp phải bà này thì y như rằng đều xảy ra chuyện như vậy...

Morrison vừa miên man suy nghĩ, vừa cố ý kéo Phong Tiểu Chanh đi tới vị trí ở giữa trung tâm và ngoài rìa đội ngũ. Trên thực tế, trong một đội ngũ lớn như vậy thì ở trung tâm cùng với ở bên rìa đều nguy hiểm như nhau, một khi xảy ra sự cố dẫm đạp thì người ở trung tâm thường bị dẫm đạp chết trước, còn ở bên rìa thì tất nhiên sẽ dễ bị đám quái vật ngoài hành tinh tấn công. Cho nên xét một cách tương đối, nơi này là chỗ an toàn nhất.

Đúng lúc này thì bỗng nhiên có mấy binh lính trong đội ngũ vội vã chạy tới bên cạnh. Bọn họ tản ra hỏi rất nhiều người xung quanh, trong đó có một người lính đi tới trước mặt Morrison, thuận miệng hỏi:

-Trên người của ông có đem theo vật gì chứa năng lượng không? Ví dụ như máy nghe nhạc chẳng hạn, hoặc là pin cũng được?

Morrison cùng Phong Tiểu Chanh đồng loạt lắc đầu. Phong Tiểu Chanh thấy binh lính kia hỏi xong thì sắp chạy đi nơi khác bèn vội hỏi:

-Những thứ đó của chúng tôi đều bị lấy từ lúc lên phi thuyền rồi, trừ lều mền và mấy thứ linh tinh khác thì được giữ lại. Đến hiện giờ cũng chưa được phát lại. . . Tại sao anh lại cần những thứ này? Có thể nói cho chúng tôi biết tại sao không?"

Người binh lính kia hiển nhiên đang rất gấp, bất quá Phong Tiểu Chanh dù sao cũng là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp, hơn nữa thanh âm rất trong trẻo khiến cho hắn vô thức trả lời:

-Ta không biết, bất quá theo tin tức truyền tới từ tàu Hi Vọng thì viện quân sắp tới rồi, hơn nữa đám quái vật ngoài hành tinh kia rất sợ năng lượng...Cho nên chỉ cần có pin hay thứ gì chứa năng lượng là có thể bảo đảm an toàn cho chúng ta!

Lời vừa dứt thì hắn đã chui vào trong đám người rồi.

Phong Tiểu Chanh chờ cho binh lính đó đi xa mới chán nản nói:

-Ta có một Laptop, còn có một MP4, còn có một iPhone, còn có. . ."

Morrison lập tức ngắt lời nàng:

-Cô mang nhiều thứ như vậy thì bị tịch thu là đúng rồi. Những thứ không quan trọng thì đâu được phép mang lên phi thuyền Hi Vọng, tất cả đều buộc phải bỏ lại Địa Cầu. Tư trang của mọi người mang lên đều không được nặng hơn 20 kg mà, quy định này cô không biết sao.

Phong Tiểu Chanh trợn mắt nhìn Morrison một cái, giận dữ nói:

-Cái gì chứ! Ta đang nói về vật chứa năng lượng mà, người nghĩ đi đâu vậy. Hừ hừ, ba cái quy định hay điều luật gì đó đều được viết bằng mấy thứ tiếng mà. Người biết tiếng Anh thì sao chứ? Ta có thể hiểu hết tất cả các loại đó. . ."

Nhất thời gân xanh lại sắp xuất hiện trên trán của Morrison, bất quá nghĩ lại thì cũng đúng. Cô gái Phong Tiểu Chanh đúng là một người có tài năng thật sự. Điều mà Morrisolo lắng nhất hiện giờ chính là sợ thân phận của mình bị người khác trên phi thuyền điều tra ra. Một khi biết được hắn là một tên lừa đảo, không có tài năng gì thì có trời mới biết hắn sẽ bị đối xử sẽ như thế nào. Không chừng rất có thể sẽ bị đuổi cổ ra khỏi phi thuyền. Cho nên nếu quen được một người có năng lực, sau này không chừng có thể nhờ nàng hỗ trợ. Khi nghĩ tới đây, thì dù trong lòng hắn đang rửa trôi mười tám đời tổ tông nhưng cái miệng bên ngoài cũng phải cười giả lả vài tiếng.

Đúng vào lúc đó thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nổ súng dữ dội. Xen lẫn với nó còn có tiếng kêu gào thảm thiết, bất quá tiếng gào đó chỉ vang lên trong chớp mắt nên khó mà biết được bên ngoài đang xảy ra

chuyện gì. Morrison cùng Phong Tiểu Chanh vốn đang ở giữa trong đám đông cho nên cũng không thấy rõ chuyện gì mới xảy ra.

Bất quá theo tiếng súng cùng tiếng gào vang lên thì cả hiện trường nhất thời rối loạn. Bởi hầu hết mọi người đều là dân chúng bình thường chứ không phải là binh lính chính quy gì cả, hơn nữa thêm vào lớp cát dưới chân thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng rung rung nên tất cả mọi người đều sợ hãi chạy loạn cả lên. Bọn họ tuy biết rõ không có cách nào chạy thoát nhưng đó là bản năng tự nhiên của con người. Vì vậy sự hỗn loạn đã xuất hiện, thậm chí có rất nhiều người bị dẫm đạp ở dưới chân người khác.

Binh lính ở phía bên ngoài tuy cố gắng duy trì trật tự, nhưng sao có thể ổn định lại được? Chỉ có một kết quả duy nhất là nhóm binh sĩ này cũng bị chia cắt bởi đám đông.

Càng lúc càng nhiều binh lính ở phía ngoài đụng độ với đám quái vật ngoài hành tinh. Lúc trước là một con quái vật có hình dạng như nhím biển với xúc tu bao quanh tấn công 2 người lính. 2 binh lính tuy tử vong tại chỗ nhưng con quái vật hình nhím biển cũng bị các binh lính còn lại bắn loạn lên khiến cho thân thể nó thủng lỗ chỗ như cái rổ. Ngay lập tức một lượng lớn chất lỏng có tính axit cực mạnh bắn ra. Bất quá, những binh này sớm đã biết được những việc này thông qua thiết bị liên lạc cho nên đều đã tránh ra xa, vì thế nên không có binh lính bị thương cả.

Nhưng mà, như vậy không có nghĩa là mọi thứ đã ổn. Bởi vì nếu một con quái vật chết đi thì máu của nó sẽ phun ra, cũng có nghĩa là xuất hiện phân tử nước trong không khí, ngay sau đó. . . Bọn quái vật bắt đầu điên cuồng!

Rất nhiều quái vật, trên bề mặt sa mạc đồng thời xuất hiện tới vài chục con, hơn nữa chiều cao của bọn chúng đều trên mấy chục thước. Trong đó có một con hơi giống với Cốt Long trong truyền thuyết Phương Tây. Hình dáng bên ngoài của nó thoát nhìn như một bộ xương, dài tới ba bốn mươi

mét, phần đầu chỉ là một cái miệng khổng lồ mà không hề có mắt lỗ mũi hay bất kỳ cơ quan nào cả. Vừa mới xuất hiện trên sa mạc thì há miệng tấp một cái xuống bên dưới, nuốt trọn một lượng cát lớn cùng con người vào trong miệng, một cái tấp của nó đã ăn hết mười mấy người a...

Ngay khi một con quái vật bắt đầu tấn công thì chỉ trong vài giây ngắn ngủi tiếp theo, 200 binh lính chỉ còn lại hơn chục người đang đau đớn kêu gào, còn số lượng dân chúng bình thường chết còn nhiều hơn. Phía ngoài rìa và trung tâm đã có tới 120 người chết. Càng lúc càng có nhiều người chạy trốn ra xung quanh, nhưng chưa kịp chạy thì vô số xúc tu bỗng đột ngột đâm thẳng từ dưới cát lên, xuyên qua thân thể bọn họ và hút họ thành thây khô. Dần dần, không ai còn dám ra chạy bên ngoài nữa. Kết quả là càng dồn ép vào trong dẫn đến việc càng ngày càng có nhiều người bị giẫm đạp, hơn nữa còn có một số quái vật lại hiện ra giữa đám đông. Nhất thời, số lượng người chết tăng vọt đến mức khó mà hình dung được.

-... Năng lượng, năng lượng, năng lượng...

Lúc này Morrison đã sợ hãi đến cùng cực, cảm giác nguy hiểm này luôn đe dọa hằn, làm cho bàn tay đang nắm lấy Phong Tiểu Chanh không ngừng run rẩy.

-Đúng rồi, cái này cũng là năng lượng!

Morrison vội vàng mở nón bảo hộ ra, đưa tay vào bên trong áo lực tìm. Vài giây sau thì tìm thấy một cây bút bi. Nhưng điều khó tin nhất là ở cuối chiếc bút có một bóng đèn nhỏ, nhấn vào liền có thể phát ra ánh sáng mờ mờ.

Phong Tiểu Chanh sợ hết hồn, ngay lập tức giơ tay lên muốn giúp hằn khép lại nón bảo hộ, đồng thời hét lớn:

-Người điên rồi sao? Những con quái vật kia có thể ngủ thấy được hơi nước, người mở nón bảo hộ ra là muốn chết à!"

Đột nhiên, mặt đất dưới chân hai người rung lên khiến cho bọn họ cùng mọi người chung quanh đều bị ngã lăn trên mặt đất. Đúng lúc này, một cái miệng to lớn xuất hiện từ mặt đất, đó chính là con quái vật giống như Cốt Long trong truyền thuyết Phương Tây. Cái miệng to lớn của nó hề há ra tấp một cái là đã đi mất mấy người rồi. Chỉ thấy cái đầu nhô lên cao rồi tấp mạnh xuống dưới. Có thể do hơi nước xuất hiện từ Morrison nên mới thu hút nó đến đây.

-Đây là năng lượng a! Mẹ kiếp , các người không phải rất sợ năng lượng sao? Đây cũng là con mẹ nó rất nhiều năng lượng a!

Cái miệng khổng lồ kia đã sắp cắn tới mang theo khí tức chết chóc mãnh liệt. Đúng vào lúc đó thì Morrison bỗng cảm giác dường như xung quanh hắn bỗng trở nên hoàn toàn yên tĩnh, tất cả thanh âm phảng phất như biến mất, chỉ còn duy nhất sót lại tiếng hét của hắn đang lan truyền ra xa, đặc biệt là mấy chữ cuối cùng . . . Rất nhiều năng lượng a!

Ngay lập tức, cái đầu to lớn kia bỗng dừng lại giữa không trung mà không bổ xuống nữa. Từ những khe xương hở của nó bỗng xuất hiện rất nhiều thức vật màu xanh di chuyển, khiến cho con quái vật khổng lồ dường như rất đau đớn. Nó thống khổ vặn vẹo rồi nhanh chóng rút dưới lớp cát. Lấy Morrison làm trung tâm, tầng cát bên dưới không ngừng rung chuyển ngọ nguậy, phảng phất như có cái gì bên dưới sắp nhô lên.

Đồng thời, đám quái vật chung quanh phảng phất như bị cái gì đó xua đuổi, căn bản không hề để ý tới đám dân chúng đang sợ hãi kia mà tất cả đều di chuyển ra bên ngoài vài dặm...

Lấy Morrison làm trung tâm, mặt đất chợt xuất hiện vô số thức vật, bọn chúng vươn lên tỏa xúc tu của mình ra cứ như muốn hấp thu cái gì đó. Nhưng trên thực tế, bọn chúng chưa hấp thu được cái gì cả....

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Giải Cứu Cùng Kế Hoạch (Thượng)

Các nhà khoa học đều lục tục trở về phòng thí nghiệm của riêng mình. Tất cả bọn họ đều là tổ trưởng của từng tiểu tổ cho nên khi trở về dĩ nhiên phải giải thích lại cho các thành viên trong tổ mình.

Thực thế, năng suất quản lý của Diêu Nguyên với các nhà khoa học này không cao, với mười hai vạn dân chúng bình thường trên phi thuyền cũng thế.

Một là do phải rời khỏi Địa Cầu quá gấp gáp, hai là lượng người có năng lực quản lý trong tay hãn cơ hồ bằng không. Ba là hãn chỉ là một đội trưởng của một tiểu đội bộ đội đặc chủng mà thôi, chỉ vì tình thế đưa đẩy nên mới buộc hãn phải làm thế.

Cách thức quản lý các nhà khoa học này không phải là cách chia thành từng chuyên ngành mà là căn cứ vào số lượng cùng như danh tiếng của từng người, từ đó hợp thành từ mấy tiểu tổ bất đồng. Ví dụ nhà thiên thể vật lý nổi tiếng người Anh Ireland được Diêu Nguyên bổ nhiệm làm tổ trưởng của tiểu tổ thiên thể vật lý, nhưng đồng thời Ireland cũng phải quản lý tới mấy tiểu tổ có liên quan tới thiên thể vật lý. Sự việc đại khái là thế.

Lúc này trong phòng thí nghiệm đang tập hợp đông đảo các nhà khoa học trong mọi ngành. Nào là hóa học, sinh học, gen, thậm chí là ngành nào có dính dáng tới năng lượng cũng đều có mặt. Nhưng khuôn mặt ai đều hiện lên nét lo âu, thời gian quá ít, hơn nữa vấn đề này quả thật quá khó, nó liên quan đến mạng sống của hơn mười hai vạn người trên phi thuyền này,

cũng là hi vọng cuối cùng của phi thuyền. Tất cả hợp lại tạo thành áp lực đè nặng lên vai của mọi người.

Khi tổ trưởng quay lại giải thích rõ tình huống hiện tại nguy cấp như thế thì nào thì hầu như không có tiếng nói nào vang lên. Cả căn phòng vốn ồn ào bỗng đồng loạt im lặng, còn sắc mặt của mỗi người trong đó đều tái đi. Phần lớn bọn họ đều có người thân trên phi thuyền Hi Vọng, hơn nữa bọn họ cũng biết được sự kinh khủng của đám thực vật này, biết được sẽ có hậu quả gì nếu phi thuyền Hi Vọng hết năng lượng. Bởi vì biết nhiều hơn người khác cho nên bọn họ càng tuyệt vọng hơn các dân chúng bình thường.

Bỗng nhiên, một giọng nữ vang lên:

-Mọi người, có thể nên bỏ đi cách suy luận thông thường đi. Hãy rũ bỏ toàn bộ những điều mà chúng ta cho là không tưởng lúc còn trên Địa Cầu đi. Hãy thử suy nghĩ như trong các bộ phim khoa học viễn tưởng xem sao?

Tất cả mọi người đều nhìn về nhà khoa học nữ này, đó là một nhà khoa học phúc hậu tầm năm mươi tuổi, nói tiếng Anh mang khẩu âm của người Italy:

-Mọi người, hãy thử nghĩ theo hướng đó xem...Ta cho rằng, trước mắt thì chúng ta vẫn còn khá mù mờ về loại thực vật này, vậy thì sao không liên kết tất cả dữ kiện lại với nhau? Đừng phân tích mỗi đặc điểm như là một dữ kiện riêng biệt mà hãy kết nối lại với nhau, tỷ như thiếu tá đã từng đề cập về việc đám thực vật này khi tập hợp lại thành quần thể thì sẽ sinh ra ý thức. Chính ý thức này đã ảnh hưởng tới chúng ta, thậm chí có thể thôi miên chúng ta khiến cho chúng ta bất cần phái tàu con thoi xuống thăm dò...

Thanh âm của nhà khoa học nữ này càng nói càng lớn:

-Như vậy thì tại sao chúng ta không thay đổi cách suy nghĩ đi? Có thể đó không phải là chiếc bẫy mà chính là bản năng của loài thực vật này. Cũng như là các động tác đã được lập trình sẵn, giống hệt với lúc chúng ta xài lò viba vậy đó. Khi cài thời gian nấu là năm phút thì sau khi hết năm phút, lò viba sẽ tự động kêu lên để nhắc nhở chúng ta rằng món ăn đã chín. Cũng như nếu chúng ta vẫn không đến tắt lò thì nó vẫn sẽ báo hiệu, nhằm nhắc chúng ta rằng thức ăn đã nấu xong rồi.

Như vậy thì ý thức của đám thực vật rất có thể giống như thế, tại sao không? Nó không hề tạo ra bẫy hay thôi miên dụ dỗ chúng ta gì cả, mà chỉ là muốn nói cho chúng ta biết năng lượng cùng khoáng thạch đã thu hoạch xong, nên mới phát ra âm thanh nhắc nhở chúng ta thôi. Việc thôi miên làm cho chúng ta hạ cánh bất quá cũng chỉ là một sự nhắc nhở thôi.

Khi nhà khoa học nữ này nói xong thì ánh mắt của rất nhiều nhà khoa học bỗng lóe sáng, trong đó có một nhà khoa học trẻ tầm hai mươi tuổi, hoặc có thể nói là một nghiên cứu sinh. Hắn bỗng nhiên cảm giác bốn bề trở nên tĩnh lặng, trong cái cảm giác thần kỳ đó thì hắn phảng phất nghe được một lời nói thầm vang lên như là có người đang rủ rì bên tai hắn vậy, hắn mở miệng phát biểu trong vô thức:

-Đúng, đúng là thế. Điều này cũng giải thích vì sao đám thực vật này tuy cắn nuốt và hấp thụ sinh vật trên hành tinh này, nhưng lại không hề gây hại cho chúng ta. Cũng không hề hấp thụ nguyên tử kim loại trong cơ thể con người...Hắn là do tác động của sóng điện não đặc thù nào đó.

Chúng ta có điểm gì khác với các sinh vật ngoài hành tinh này? Là ý thức, loài người chúng ta có ý thức nên mới sinh ra các khái niệm như “ta”, “người”, “hắn” các loại. Bên cạnh đó chúng ta cũng có sự suy nghĩ, có được nền văn minh của riêng mình. Còn đám thực vật kia phần lớn chỉ hành động theo bản năng, mặc dù có ý thức nhưng cao lắm cũng chỉ ở cấp bậc của dã thú thôi...Ta biết rồi, ta biết rồi...

Nghiên cứu sinh này bỗng nhiên kêu to, đôi mắt hấn sáng quắc lên nhìn về các nhà khoa học đang trợn mắt há hốc mồm ngó hấn, nói to:

-Đúng, là nền văn minh! Nền văn minh chế tạo ra đám thực vật này khẳng định có cài một sự hạn chế lên nó. Cứ như là ba định luật hạn chế mà chúng ta đã từng cài lên người máy vậy, bởi vì thực vật này quá mức kinh khủng, thậm chí có thể xới tái cả một hành tinh nên người ngoài hành tinh khẳng định phải cài một hạn chế vào nó. Chính cái đó đã buộc nó không được phép thương tổn đến sinh vật có trí khôn hoặc nền văn minh, về phần làm sao biết được đó là sinh vật có trí khôn hay không thì chắc dựa vào tần số sóng điện não đặc thù nào đó. Bởi vì nếu suy nghĩ càng nhiều thì tần số sóng điện não này càng tăng cao. Đạt đến một mức độ nhất định có thể sẽ khiến cho nó ngộ nhận rằng có một nền văn minh đang đến, tỷ như loài người chúng ta...

Đúng vậy! Đám thực vật này căn cứ vào tần số sóng điện não mới nhận ra chúng ta! Cho nên bọn chúng sẽ không thương tổn chúng ta! Bọn chúng đã coi chúng ta như là chủ nhân rồi!

Giả thuyết này đã mở toang cánh cửa bí ẩn trong lòng mọi người, khi cánh cửa đó mở ra thì mọi người phảng phất như nghĩ tới vô số giả thuyết có thể phát sinh, ai ai cũng cau mày trầm tư suy nghĩ.

-Như vậy liệu có khả năng dùng suy nghĩ điều khiển đám thực vật này không?

Một nhà khoa học trên năm mươi tuổi khác bỗng đứng phát biểu.

-Nói theo cách đơn giản thì liệu dựa vào các thiết bị trên tàu có thể phóng đại tần số sóng điện não lên không, dựa vào đó để điều khiển loài thực vật này? Từ đó ra lệnh cho chúng nhả ra lượng năng lượng và khoáng vật mà chúng đã hấp thu? Điều đó có khả năng hay không?

Đông đảo các nhà khoa học thảo luận âm ỉ, ai ai cũng không ngừng nêu ra các suy đoán cũng như lý luận của mình, thậm chí các suy đoán còn dẫn tới sự tranh cãi của các nhà khoa học. Đến tận mười phút sau thì nhà khoa học nữ kia bỗng nhiên vỗ tay, kêu gọi mọi người nhìn về phía mình rồi nói:

-Mọi người, bây giờ chúng ta sẽ tổng kết lại những giả thuyết cùng lý luận có khả năng nhất hiện giờ.

Đầu tiên, loài thực vật này quả thật khi tập hợp lại sẽ có ý thức, rất có thể đặc tính này từ được chế tạo từ đầu. Đặc tính này sở dĩ được tạo ra rất có thể bởi vì do nền văn minh đó lo ngại đám thực vật này mất khống chế, hơn nữa còn có thể đảm bảo sự an toàn trong lúc thu hoạch cũng như khả năng sống sót của nó...

Phi thuyền Hi Vọng của chúng ta sau bước nhảy không gian đã đến được tinh vực này, đặc biệt khi bay đến gần hành tinh này thì loài thực vật kia lập tức cảm nhận được loài người chúng ta. Hơn nữa thông qua cách bí ẩn nào đó, có thể là qua tần số sóng điện não mà nhận biết được chúng ta là chủng tộc có trí khôn, cho nên mới phát ra tín tức là khoáng vật cùng năng lượng đã thu hoạch xong, ra hiệu chúng ta mau đến đây thu hoạch.

Chỉ là chúng ta căn bản không hề hiểu được loại tín hiệu này, cho nên vô tình bị thôi miên điều khiển phi thuyền Hi Vọng hạ xuống sa mạc. Mà lúc đó chúng ta cũng không hề có năng lực khống chế đám thực vật này cho nên chúng nó mới hành động theo bản năng, bắt đầu hấp thu năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng. Dĩ nhiên, theo bản năng của chúng thì loài thực vật này tuyệt đối không được làm tổn thương chúng ta – những sinh vật có trí khôn.

Nhà khoa học nữ kia nói đến đây thì khẽ dừng lại lấy hơi, sau đó tiếp tục:

-Trở lại vấn đề tại sao đám thực vật này có ý thức hay không, còn có tại sao hai người kia lại có thể triệu tập được nó thì theo ta có một khả năng, đó là dưới tình huống đặc thù thì tần số sóng điện não của hai người đó bỗng đột ngột tăng lên tới mức có thể điều khiển được đám thực vật kia, cho nên mới triệu tập được chúng. Chúng cảm nhận được họ đang gặp nguy hiểm thì dám chuyện gì nó cũng dám làm lắm. Dù sao những chuyện này cũng không phải là hiếm trong tự nhiên, cho nên ta cho rằng khả năng này rất lớn.

Một nhà khoa học nữ bên cạnh lập tức nói:

-Như vậy có thể lợi dụng hai người bọn họ xua đuổi đám thực vật bên dưới phi thuyền Hi Vọng hay không?

Nhưng nhà khoa học này sau khi phát biểu thì bỗng nhận ra được điều gì đó, hơi lắc đầu.

Một nhà khoa học khác bên cạnh thở dài nói:

-Không có khả năng, dù sao thì sức người cũng có hạn. Chúng ta căn bản không có kỹ thuật tăng cường tần số sóng điện não lên. Hai người đó tuy lợi hại đến dường nào thì nhiều nhất trong một lần cũng chỉ có thể xua đuổi được thực vật trong phạm vi 100 mét vuông, nhưng diện tích phi thuyền Hi Vọng rộng bao nhiêu? E rằng bọn họ vừa rời đi thì một đám thực vật khác sẽ xuất hiện lại, trừ phi có tới mấy vạn người như bọn họ đồng loạt xua đuổi thực vật, còn không thì có đuổi cũng vô dụng.

Sắc mặt của mỗi người điều tái đi, ngay cả nhà khoa học nữ kia cũng không thốt lên lời nào. Ai ai cũng hiện lên trầm ngâm, thể hiện sự nặng nề.

Nhưng không ai ngờ, người phá vỡ sự im lặng này lại là người thanh niên nghiên cứu sinh lúc trước.

Nghiên cứu sinh này lại cảm thấy bốn bề chợt trở nên yên tĩnh, một giọng nói thần bí vang lên bên tai hắt hắt khiến hắt không tự chủ được mà vô thức nói:

-Các vị tiến sĩ, giáo sư, ta vẫn luôn cho rằng, từ “tuyệt đối” không hề tồn tại trong khoa học...

Mọi người chung quanh lại một lần nữa kinh ngạc nhìn về nghiên cứu sinh này, người thanh niên tuy nét mặt có hơi chút ngượng ngùng nhưng thanh âm của hắt càng lúc càng lớn.

-Mọi người hắt đều có một niềm tin như vậy đúng không, đó chính là bất kỳ hệ sinh thái, một hành tinh nào cũng có những điểm khác nhau. Không thể xét chung với nhau theo lẽ thường được, tỷ như virus ngoài hành tinh, có lẽ đối với một hành tinh khác thì nó chỉ là thuốc bổ hoặc sinh vật bình thường thôi, nhưng đối lại một hành tinh khác thì không chừng tác hại của nó còn kinh khủng hơn cả thảm họa sinh học...

Như vậy liệu có tồn tại khái niệm có hay không có không? Đó chính là loại thực vật trước mắt chúng ta, đó là vật thu hoạch năng lượng cùng khoáng vật mà nền văn minh ngoài hành tinh tạo ra, vì vậy đương nhiên họ phải cố ý chế tạo nó sao cho phù hợp với hoàn cảnh trên hành tinh này chứ, phải không? Bởi vì trong khoa học không tồn tại khái niệm “tuyệt đối” hay “miễn dịch” gì cả, cho nên bất kỳ loại virus hay thực vật nào cũng chỉ có thể miễn dịch một cách tương đối trên hành tinh này thôi.

Nghiên cứu sinh này hưng phấn nói tiếp:

-Vì vậy cần gì phải dùng tới axit mạnh hay súng laser công suất cao gì đó...Mọi người, ý nghĩ của chúng ta từ đầu đã bị trói buộc bởi những lý luận mà chúng ta coi là hiển nhiên rồi. Ai dám chắc là vi sinh vật, virus ngoài hành tinh “chắc chắn” có hại với con người đây? Ai dám chắc virus, vi sinh vật từ hệ sinh thái của chúng ta không phải bệnh nan y với sinh vật

ngoài hành tinh đây? Đó chỉ là sự tương đối thôi, chúng ta sợ virus ngoài hành tinh thì nói không chừng, sinh vật ngoài hành tinh cũng sợ virus từ Địa Cầu chúng ta!

Tầng thứ sáu của chúng ta là một hệ sinh thái riêng biệt, không phải trong đó đã gieo trồng không ít thực vật sao? Chúng ta không phải có một lượng lớn thực vật, vì sinh vật cùng virus trên Địa Cầu sao? Lấy ra thí nghiệm ngay! Có lẽ chúng ta có trong tay một lá bài tẩy hoàn mỹ cho việc này! Chỉ là chúng ta không biết nó có tồn tại hay không thôi!

Lúc này thì Diêu Nguyên đang thẩm vấn Morrison cùng Phong Tiểu Chanh về những sự việc lúc trước. Đó là về việc Morrison lấy ra một cây bút, hét lớn từ năng lượng....Rồi sau đó một lượng lớn thực vật xuất hiện.

Morrison đang thở phào nhẹ nhõm, chuyện hăn lo lắng nhất đã không có xảy ra. Bất quá đối với những câu hỏi về sự việc lúc trước thì ngay cả hăn cũng không biết chính xác là gì đã xảy ra, cho nên chỉ có thể trả lời một cách mơ hồ. Phong Tiểu Chanh ở kế bên cũng y hệt, nàng căn bản không hề biết rõ chuyện gì đã xảy ra cho nên không thể cung cấp thêm thông tin nào cả.

Diêu Nguyên khẽ trầm tư một hồi lâu rồi đột nhiên hỏi:

- Morrison, ngài là một trong 102 người sống sót sau bệnh dịch virus thần bí kia, đúng không?

Morrison hơi sững sốt rồi gật đầu lia lịa, nói:

-Đúng thế, cơ thể của ta vốn khỏe mạnh nên có thể gắng gượng vượt qua bệnh dịch đó.

Diêu Nguyên dường như nhận ra điều gì đó mà nhìn chăm chú vào hồ sơ của Morrison, hồi lâu sau bỗng thốt lên một câu làm cho Morrison khiếp sợ:

-Hồ sơ này là giả. Ngài Morrison, ngài là một tên lừa đảo đúng không, hơn nữa cũng chưa từng học qua đại học, cao đẳng gì hết có phải không?

Morrison vội vàng biện bạch:

Thiếu tá, xin người hãy nghe ta giải thích, thật ra đây là một sự hiểu lầm mà thôi...

Diêu Nguyên trực tiếp gấp hồ sơ lại, cười nói:

-Tốt, ta tin tưởng đây có thể là một sự hiểu lầm. Như vậy thì xin ngài hãy nói lại kỹ càng cho ta biết, rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, cảm giác lúc đó ra sao! Tại sao đám thực vật kia lại xuất hiện?

Khuôn mặt Morrison hiện lên nét khổ sở, hần gần như mếu máo nói:

-Thiếu tá, ta đã nói rồi mà. Ta căn bản không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì hết...

-Vệ binh! Trục xuất hẳn khỏi phi thuyền Hi Vọng!

Diêu Nguyên gào lớn.

Khi mấy binh sĩ từ bên ngoài vội vã chạy vào thì Morrison mới vội vàng rống lên:

-Lúc ấy ta cảm thấy bốn bề đều yên tĩnh! Hết thấy thanh âm dường như đều không hề tồn tại, rồi ta cảm thấy dường như ta có thể lừa gạt được cái gì đó. Sau đó thì ta liền hô lớn, đây là năng lượng rất lớn gì gì đó thì bỗng dưng đám thực vật kia xuất hiện. Đó là tất cả rồi, thiếu tá, ngài phải tin ta. Ta xin thề với Chúa!

-Ta không tin lời thề của một tên lừa đảo, bất quá...

Diêu Nguyên khẽ phẩy tay ra hiệu cho các binh lính kia rời khỏi, sau đó liền trầm tư.

(Có loại năng lực này sao? Lừa gạt...Ngay cả đám thực vật ngoài hành tinh có ý thức kia cũng lừa được sao?)

Đúng lúc này thì màn hình trên tường bỗng sáng lên, trên đó xuất hiện khuôn mặt hưng phấn của mấy nhà khoa học.

Một nhà khoa học trong đó vội vàng nói:

-Thiếu tá! Có một tin tốt cùng một tin xấu! Tin tốt là chúng ta đã tìm ra cách khắc chế loại thực vật này rồi, một loại virus thông thường làm khô héo lá cây trên Đại Cầu có thể tổn thương loài thực vật này. Chỉ cần tiêm loại virus này vào trong người nó thì lâu nhất sau ba đến năm giây nó sẽ làm cho đám thực vật kia khô héo đến chết, nguyên nhân cũng bởi vì nó có hiệu suất trao đổi chất cực cao!

Nhưng thiếu tá, tin xấu là tốc độ hủy diệt của loài virus này quá nhanh cho nên tốc độ lây lan không thể theo kịp tốc độ phá hủy. Theo nhiều cuộc thí nghiệm thì trừ phi tiêm vào mỗi chỗ một ít virus mới hiệu quả, còn nếu không nếu chỉ tiêm một chỗ thì chỗ bị tiêm sẽ nhanh chóng bị khô héo sau đó tách rời khỏi đám thực vật. Còn những chỗ khác vẫn bình yên vô sự hấp thu năng lượng...

Khuôn mặt của các nhà khoa học trên màn hình lộ ra nét dờ khóc dờ cười, lúc trước thì sợ virus trên Địa Cầu không thể thương tổn tới đám thực vật này, bây giờ đã xác nhận có thể thương tổn rồi...nhưng bởi vì nó thương tổn quá nhanh cho nên không có cách nào làm cho toàn bộ thực vật khô héo được...Đúng là chuyện gì quá tốt thì cũng không xong.

Nhà khoa học kia tiếp tục nói:

-Cho nên một nghiên cứu sinh trong chúng ta đưa ra khái niệm...

Tiêm virus vào nơi quan trọng nhất của đám thực vật, đó chính là nơi chứa khoáng vật cùng với tinh thạch năng lượng, nếu như thành công...Thì phi thuyền Hi Vọng sẽ có cơ hội bay lên không!

Nhưng vấn đề mấu chốt là chúng ta không có biện pháp để chủ thể của đám thực vật này xuất hiện. Trừ phi là ba lò phản ứng hạt nhân trên phi thuyền Hi Vọng đồng loạt khởi động, gia tăng hiệu suất năng lượng tỏa ra, bất kể hậu quả thu hút đám thực vật trên hành tinh này thì....Nhưng theo sự tính toán của chúng ta thì lượng năng lượng còn lại của chúng ta tựa hồ vẫn không đủ để hấp dẫn chủ thể ra, thiếu tá, đây là phương pháp xử lý cuối cùng mà chúng ta nghĩ ra rồi.

Diêu Nguyên nghe đến đây thì đột nhiên quay phắt đầu lại, nhìn chăm chăm vào Morrison.

- Morrison, ta tin tưởng không có gì là không thể ...Nếu như ngài có thể hoàn thành nhiệm vụ này thì tất cả những gì ta thấy được này giờ đều chỉ là hiểu lầm thôi.

Diêu Nguyên mỉm cười một cách từ ái. (Nhưng mình thấy thằng này cười gian bà cố =)))

-Hả?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Được Ăn Cả, Ngã Về Không!

Vào lúc 4h45' chiều theo múi giờ trên Địa Cầu, toàn bộ nhân viên địa chất bị mắc kẹt đều được giải cứu thành công, tổn thất tổng cộng ba chiếc khinh khí cầu, 200 binh lính và hơn 100 nhà khoa học, kỹ thuật viên. Những người này đều là thành phần tinh nhuệ trong tinh nhuệ, có thể nói là tổn thất vô cùng thảm trọng đối với phi thuyền Hi Vọng.

Vào lúc 4h50' theo múi giờ trên Địa Cầu, chiếc tàu con thoi cuối cùng trên phi thuyền Hi Vọng được phóng lên bầu trời, bay vòng vòng xung quanh sẵn sàng đợi lệnh. Mà cùng lúc đó, ba lò phản ứng hạt nhân trên phi thuyền Hi Vọng đồng loạt khởi động, mức năng lượng trên phi thuyền đã đạt đến mức cao nhất, gần kề cận với mức chuẩn bị thực hiện bước nhảy không gian.

Chỉ trong một khoảng ngắn ngủi từ lúc đổ bộ thì mức năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng chỉ còn đủ để thực hiện bước nhảy không gian hai lần, nói cách khác, lượng năng lượng trong phi thuyền đã bị hút đi một phần ba...

Ở bên trong chiếc tàu con thoi cuối cùng, ba người Diêu Nguyên, Trương Hằng cùng Morrison đang mặc trên người bộ đồ du hành vũ trụ, bất quá nón bảo hộ đã được mở ra. Trên tay mỗi người đều đang cầm một điều xì gà, Diêu Nguyên cùng Morrison đều đang tận hưởng hương vị của nó, chỉ riêng Trương Hằng thì hơi chật vật một chút, bắt chước hai người đó hít lấy một hơi nhưng kết quả lại ho sặc sụa.

Diêu Nguyên thấy vậy thì hơi cau mày, nói:

-Trương Hằng, thôi đi. Người không quen với việc hút thuốc thì bỏ đi, không cần miễn cưỡng bắt chước theo Morrison đâu.

Trương Hằng vừa cầm điếu xì gà vừa hơi run run trả lời:

-Ta biết, thật ra ta chỉ quen với vị của thuốc phiện hay thuốc lắc thôi, bất quá ta vẫn chưa từng hưởng thụ qua hương vị của xì gà nên mới nhân cơ hội này trải nghiệm, nếu không thì e rằng sau này không còn cơ hội nữa.

Diêu Nguyên thở dài, hơi vỗ vỗ vai của hắn, đồng thời im lặng không nói gì.

Morrison đứng bên cạnh thì khẽ cười lạnh, nói:

-Người có tham bằng ta không, người dù gì cũng là sĩ quan cấp úy thì phải chấp nhận nguy hiểm trong lúc làm nhiệm vụ chứ. Ta nha, chỉ bất quá làm sai có chút xiu thôi nhưng không ngờ lại bị ép làm việc này...Về phần ngài thì sao? Thiếu tá đại nhân, ngài là ông vua không ngài, là nhà độc tài của phi thuyền Hi Vọng này. Sao ngài lại chịu chết cùng chúng ta vậy?

-Ta chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ của mình thôi.

Diêu Nguyên không nhìn về Trương Hằng hay Morrison, chỉ hơi ngửa đầu lên trên lẩm bẩm:

-Cả đời người thường mang theo rất nhiều gánh nặng, chỉ có những người hèn nhát mới chọn cái chết để chối bỏ gánh nặng...nó đôi khi là trách nhiệm, là nghĩa vụ mà chúng ta phải gánh vác, không thể nói bỏ là bỏ xuống được...

Morrison khinh thường, cao giọng cười:

-Quả thực là một người cao thượng, tư tưởng của ngài cao thượng quá, tiếc là nó chẳng liên quan gì đến người bình thường như ta đâu...Nếu không, đám tội phạm ngoài đời đã tự sát tạ tội hết rồi.

-Cao thượng sao?

Trong đôi mắt Diêu Nguyên bỗng xuất hiện một sự ôn nhu hiếm thấy, hần rít một hơi thật sâu đến nỗi cả hần cũng bị sặc, nước mắt trào ra ngoài mi.

-Chẳng qua chỉ để hoàn thành một lời hứa từ rất lâu thôi...

Diêu Nguyên bỗng nhiên nhìn về phía Morrison cùng Trương Hằng, thật lòng nói:

-Nói thật, ta không hề sạch sẽ như các người đâu. Không, tay của ta vốn đã nhuộm đầy máu tươi cùng tội lỗi rồi, các người căn bản không thể nào tượng tưởng nổi đâu. Những từ như cao thượng hay gì đó hoàn toàn không hề có duyên với ta. Đây chỉ là một sự hứa hẹn, là một gánh nặng, là một trách nhiệm mà thôi. Ta chỉ đơn giản muốn sống tiếp, muốn hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần sống sót và hoàn thành nhiệm vụ là đủ rồi, không hơn không kém...

Có thể các người vẫn còn oán hận với nhiệm vụ này, nhưng mà... Morrison, người Mỹ các người không phải có một câu nói sao? Năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, các người có năng lực hơn người, chính xác theo lời những người khác thì đó là khả năng của tân nhân loại. Tạm thời không bàn tới tên gọi chính xác hay không, nhưng có thể gọi chúng ta là những người đặc biệt. Trương Hằng, người có khả năng dự đoán trước tương lai, có thể dự báo trước nguy hiểm từ 1 đến 2 giây. Morrison, người thì có được năng lực lừa gạt, dùng tội phủ nhận, lúc trước người có thể sống sót đều dựa vào nó cả. Còn ta, ta có khả năng cảm nhận được sát khí,

có được thị lực hơn người đồng thời tốc độ phản xạ thần kinh cực cao, cho nên ta là người lái thích hợp nhất cho chiếc tàu con thoi cuối cùng này...

Trương Hằng, người sẽ đảm nhiệm việc báo động, khẽ cảm thấy bất kỳ nguy hiểm nào thì phải báo ngay cho ta, về phần Morrison... Mặc dù có hơi tàn nhẫn nhưng nhiệm vụ của người chính là làm mờ, là mờ để dụ con mẹ của đám thực vật này đến. Một khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ lần này, người khác không cần nói tới, riêng Morrison người, ta cam đoan với người, tất cả những điều người làm trong quá khứ sẽ toàn bộ bị xóa bỏ. Từ nay về sau, hồ sơ của người sẽ trở về nguyên vẹn như trước, tuyệt không ai có thể biết đến quá khứ của người, hơn nữa người sẽ trở thành anh hùng, người có thể hưởng thụ những đãi ngộ của một binh nhất, có thể tự do ra vào tầng thứ năm, được ở trong một căn phòng độc lập cũng như được đãi ngộ như một binh nhất thực thụ.

Về phần Trương Hằng thì... Người sẽ không được thêm bất kỳ ưu đãi nào nữa, bởi vì người vốn đã là thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh. Cho nên người chỉ có một sự quan tâm duy nhất là hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần có thể sống sót qua nhiệm vụ này thì sẽ không còn ai trong tiểu đội Hắc Tinh xem thường người. Tỷ như Ưng... bởi vì người đã trở thành anh hùng, là anh hùng của mọi người.

Morrison quả thật đã hơi động tâm, chỉ cần xong việc này thì mối lo lớn nhất của hắn sẽ được giải quyết, hơn nữa còn trở thành anh hùng...

-Ba, mẹ, ta nhất định sẽ trở thành anh hùng! Hãy chờ xem!

Giọng nói trẻ con đó cứ vang lên hồi lâu trong đầu Morrison, làm cho hắn ngần ngại một hồi rồi sau đó mới nói:

-Dù sao thì không đi cũng chết, tùy ngài sắp xếp. Ta chỉ sợ lát nữa cái mà ngài gọi là tinh thần lừa gạt của ta không có tác dụng thôi, đến đó mới thú vị.

Diêu Nguyên nở nụ cười nói:

-Nếu thế thật cũng không sao, chúng ta đã cố gắng hết mệnh rồi, ngay cả mạng mình cũng đã liều rồi thì còn sợ gì thất bại nữa...Hơn nữa cho dù chết thì chúng ta vẫn có thể tự hào trước những người đã khuất, nhưng thân nhân của chúng ta...

-Chết sao? Ngài thích địa ngục à? Ta thích thiên đường hơn.

Morrison hiển nhiên vẫn khó chấp nhận lời nói mang đậm tính tông giáo Trung Quốc như vậy, cho nên lại phản bác một lần nữa.

Diêu Nguyên không để ý đến hấn nữa mà nhìn về phía Trương Hằng.

Lúc này cả người Trương Hằng đều đang run rẩy, ngay cả cánh tay cầm điều xì gà cũng run run, không sao dừng lại được.

Diêu Nguyên lại vỗ bả vai hấn một lần nữa:

-Không nên sợ, Trương Hằng. Lúc trước khi tìm được phi thuyền thì người là một tên như thế nào, không sai, chỉ là một tên hạ lưu, côn đồ hạng bét, chơi gái, đánh bạc, hút ma túy,...Cái chuyện xấu gì người cũng đã thử qua. Cái đó là sự thật không thể chối cãi. Nhưng điều đó không có nghĩa người không phải là một nam nhân chân chính!

Nam nhân phải luôn trưởng thành, lúc trước cho dù người là một tên tệ hại thế nào thì đều có cơ hội trở thành một người đàn ông thật sự! Phải tin tưởng vào chính mình, người có sự dũng cảm đó. Người đã từng dũng cảm thế nào lúc phá giải mật mã trong trụ sở, lúc người tìm kiếm ba người, hay lúc người cầu xin ta đem theo các cô gái hả!

Hãy cho ta nhìn thấy nó một lần nữa, Trương Hằng, hãy cho ta thấy sự dũng cảm của người! Cho ta xem, người đã lột xác từ một tên mật hạng trở thành một người đàn ông chân chính như thế nào!

Cú vồ vai của Diêu Nguyên làm cho Trương Hằng chấn động, một sức mạnh từ bả vai truyền khắp thân thể hắn khiến cho hắn bất chợt ngừng run rẩy, trong lòng bỗng tràn ngập cảm giác ấm áp, cùng với kiên cường khó mà hình dung được.

-Tốt lắm, bây giờ là 5h chiều theo múi giờ trên Địa Cầu, đi thôi, đã đến giờ xuất phát rồi!

Trong lúc nói chuyện thì Diêu Nguyên đã khép nón bảo hộ lại, sau đó đi thẳng về cửa chính của tàu con thoi. Còn hai người Trương Hằng và Morrison thì theo sát bên cạnh, cả ba người đều lục tục đi trong tàu con thoi.

Lúc trước, sau khi Diêu Nguyên trải qua sự thảo luận cùng các nhà khoa học, cùng với mấy thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh thì đã quyết định thi hành nhiệm vụ cuối này.

Nhiệm vụ có tên: được ăn cả, ngã về không!

Toàn bộ ba lò phản ứng hạt nhân trên phi thuyền toàn bộ đều được khởi động, làm cho lượng năng lượng trên phi thuyền đạt tới mức chờ cao nhất, chỉ có như thế thì hệ thống phản trọng lực của phi thuyền Hi Vọng mới có thể giúp phi thuyền bay lên không.

Nhưng bởi vì trọng lực nên thời gian cần thuyết để đạt tới độ cao 5 km cũng mất nửa giờ, và trong lúc đó thì đám thực vật dưới đáy của phi thuyền đã có thể dư sức hút sạch năng lượng trên tàu...Toàn lực cung ứng cùng với bị động hấp thụ, đó chính là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn.

Theo sự gia tăng của năng lượng thì lượng năng lượng hấp thụ được của đám thực vật cũng sẽ tăng lên. Lúc đó, phi thuyền Hi Vọng bay lên thì đám thực vật có thể sẽ bị xé đứt, hoặc là kéo dài ra. Nếu như năng lượng đủ lớn rất có thể sẽ kéo ra được bản thể của nó, và khi đó, chính là thời điểm phóng tàu con thoi ra.

-Tàu con thoi chỉ có thời gian hai phút, sau hai phút đó thì toàn bộ năng lượng trên tàu sẽ cạn kiệt, không còn cách nào sử dụng hệ thống phản trọng lực nữa, cho nên trong vòng hai phút chúng ta bắt buộc phải hoàn thành việc tiêm virus vào cơ thể con mẹ, rồi trở về phi thuyền Hi Vọng, nếu không thì chúng ta sẽ xong đời...

Diêu Nguyên ngồi trên ghế lái, hít một hơi thật sâu rồi quay sang nói với Morrison ở bên cạnh:

-Nhiệm vụ của người là quan trọng nhất, phải trong thời gian ngắn nhất lừa gạt được đám thực vật kia, lừa nó rằng nơi đây có rất nhiều năng lượng, nó nhiều đến mức mà phải dùng tới cơ thể con mẹ mới hấp thu hết được. Trong vòng hai phút, không, hẳn là trong vòng một phút, nếu như người thất bại thì chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể trở về phi thuyền Hi Vọng được nữa, mà phi thuyền Hi Vọng cũng không còn cách nào bay lên, tất cả mọi người sẽ chết hết...

-Uy!

Morrison không ngừng dùng sức vỗ mạnh lên mặt, lớn tiếng nói:

-Đừng gây áp lực lớn cho ta vậy chứ! Ngay cả trước kia, khi ta tham gia trận chung kết bóng bầu dục thiếu niên cũng không có áp lực lớn như vậy nữa là...

-Vậy biến áp lực thành động lực đi!

Diêu Nguyên rống lớn một câu, rồi sau đó mạnh mẽ kéo cần gạt xuống. Ngay lập tức, một cột lửa phun ra từ phía sau tàu, theo sự chỉ dẫn của các ngọn đèn hướng dẫn, tàu con thoi tăng tốc lao vọt ra khỏi phi thuyền Hi Vọng...

Phảng phất như một quả tên lửa bay lên, lao ra bầu trời đen tối bao phủ lấy phi thuyền Hi Vọng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Bay Lên Đi! Hi Vọng!

Tàu con thoi chở ba người bay ra ngoài vừa phi thuyền Hi Vọng thì lập tức mọi thứ trở nên tối sầm. Bởi vì đột ngột di chuyển từ nơi có ánh đèn chiếu sáng bên trong phi thuyền Hi Vọng đến màn đêm bên ngoài nên thị giác của cả ba vẫn chưa kịp thích ứng. Bất quá, Diêu Nguyên chỉ trong nháy mắt là đã thích ứng xong, còn Trương Hằng và Morrison thì chậm hơn một lát.

Khi cả bọn mở mắt ra thì cả ba đều trợn trừng mắt, tất cả đèn chiếu sáng xung quanh phi thuyền Hi Vọng đều được bật, chiếu sáng cả một vùng đất xung quanh. Lúc này phi thuyền Hi Vọng đã bay lên không ở độ cao chừng 400m, mà ở phía dưới đáy chính là một dây leo thực vật lớn tầm ba mươi mét đang không ngừng ngọ nguậy. Các xúc tu của nó vươn ra không ngừng đâm vào đáy phi thuyền, từ đó lóe lên vô số tia điện, cho dù là mắt thường cũng có thể thấy được sự hấp thu năng lượng của nó. Cho dù phi thuyền Hi Vọng có tới ba lò phản ứng hạt nhân, lượng năng lượng nó phát ra dư sức cung cấp cho một thành phố lớn thì bây giờ cũng đã bị hút đi mất bảy, tám phần rồi. Có trời mới biết đám thực vật này làm sao hút năng lượng nhanh như vậy.

Lúc này tuy các dây thực vật này đều đã bị kéo đứt rời khỏi mặt đất nhưng vẫn còn mấy dây thực vật khổng lồ khác. Năng lượng từ phi thuyền không ngừng bị bọn chúng hút đi, mà phi thuyền Hi Vọng càng lên cao thì tốc độ hút năng lượng của bọn chúng càng nhanh.

-Bắt đầu đếm ngược hai phút! Một phút năm mươi chín giây, một phút năm mươi tám giây...

Khi hệ thống phản trọng lực trên con tàu khởi động thì hai phút đếm ngược cũng bắt đầu, Diêu Nguyên lập tức rống lớn.

-Morrison! Mau lên! Làm cái gì cũng được! Nhanh lên cho lão tử!

Diêu Nguyên vừa kêu lớn vừa điều khiển tàu con thoi bay xuống dưới đất.

Giờ phút này thì ngay cả mặt Morrison cũng đã đỏ bừng, cố gắng vận sức cả người, liều mạng tiến vào trạng thái lúc trước. Nhưng vô luận hãn cố gắng như thế nào, thậm chí đến cả sức lực để bú sữa mẹ cũng xài nốt nhưng vẫn không có cách nào tiến vào trạng thái thần kỳ đó. Xung quanh chỉ truyền đến tiếng hít thở của hai người, cùng với tiếng kêu gào của Diêu Nguyên, hoàn toàn không hề có cảm giác yên tĩnh như lúc trước.

-Một phút bốn mươi bảy giây, một phút bốn mươi sáu giây...

-Morrison!

Diêu Nguyên cùng Trương Hằng gấp rút kêu lớn một lần nữa.

-Ta biết, ta biết! Đừng gây áp lực cho ta nữa!

Morrison cũng bắt điên tiết rống lớn.

Nói thì nói thế, chứ loại trạng thái thần bí kia có phải nói muốn vào là có thể vào đâu. Cho nên mặc cho Morrison dùng sức như thế nào, hai người còn lại gào thét thế nào thì cả người hãn vẫn run rẩy, cả người đỏ lên. Thay vì nói tiến vào trạng thái thần bí thì không bằng nói là tiến vào trạng thái đào thải có vẻ đúng hơn.

-Một phút ba mươi ba giây, một phút ba mươi hai giây...

-Nguy hiểm, trạng thái nguy hiểm!

Diêu Nguyên lại một lần nữa rống lớn:

-Nghĩ về trạng thái nguy hiểm nhất của người đi!

-Mẹ kiếp, ta ngồi bên trong tàu con thoi thì có gì là nguy hiểm hả? Nếu như người đá ta ra khỏi phi thuyền thì may ra!

Morrison cũng gào lên đáp lại.

Trương Hằng bỗng nhiên nói:

-Vậy thì nhớ lại một chuyện khắc cốt minh tâm của người đi, dù sao cũng phải hết sức tập trung!

-Đúng, đúng, chính là như vậy. Tập trung toàn bộ suy nghĩ của mình...Morrison! Không nghe được thì không cần nghe, chỉ cần tập trung là đủ. Yên tâm đi, dù sao chúng ta cũng đem tính mạng ra đánh cược rồi, sợ gì thất bại nữa...Chúng ta tin tưởng người!

Diêu Nguyên lớn tiếng nói.

-Chúng ta tin tưởng người!

- Chúng ta tin tưởng người...

Khẩu hiệu của đội bóng bầu trường trung học XX...

-Morrison, quá tuyệt vời! Cậu sẽ là runner (1) nhanh nhất! Cậu nhất định sẽ trở thành cầu thủ chính thức, hơn nữa trở thành á chủ bài trong đội!

-Morrison, chạy! Nhanh lên, chạy về trước! Quá tuyệt vời, chúng ta thắng rồi, chúng ta thắng rồi! Một đội hạng hai lại có thể thắng được một đội hạng nhất, ha ha!

-Morrison, cậu được đội trưởng chọn rồi. Cố gắng lên, nhớ đem tin này về báo cho cha mẹ, để cho bọn cùng vui vẻ. À, nếu được thì mời bọn họ tới xem trận đấu chung kết của đội chúng ta, ha ha ha..

-Thật sao? Ha ha, Morrison, con của ba quá tuyệt. Chúng ta nhất định sẽ tới xem trận đấu đó, hồi xưa ba cũng là một vận động viên bóng bầu dục đó. Sau này con có trở thành ngôi sao thì khi trả lời phỏng vấn, nhớ nói rằng con được ta dạy bóng bầu dục từ nhỏ, ha ha ha...

Ngày thi đấu...

-Xin lỗi, Morrison. Cậu hãy nhường vị trí cho người đó đi...Người đó chạy nhanh hơn cậu.

-Morrison, đừng nghe cái tên nịnh hót huấn luyện viên kia nói, nó chỉ cậy cái thể con trai của hiệu trưởng thôi, cậu vĩnh viễn là người chạy nhanh nhất trong chúng ta!

-...Thì ra là thế sao? Morrison, con không có xuất hiện, cũng không có ra sân. Con làm cha mẹ thất vọng quá, con lại nói dối cha mẹ một lần nữa sao...

-Không, con không có lừa cha mẹ, con không có...

-Tên lừa gạt...

-Người chỉ là một tên lừa gạt!

-Tôi muốn chia tay với anh! Cái gì mà tốt nghiệp đại học danh tiếng chứ! Ngay cả tiếng Pháp còn không nói được...

-Người chỉ là một tên lừa gạt! Cha của người căn bản không hề là một ngôi sao bóng bầu dục!

-Người chỉ là một tên lừa gạt

-Lão tử là một tên lừa gạt đó, thế thì sao!

Morrison rộng lớn, nhưng điều làm cho hắn ngạc nhiên là hắn dường như đã tiến nhập trạng thái thần bí kia. Lúc này đây bốn bề đều yên lặng, cứ như là nơi chân không trong vũ trụ, không hề tồn tại một thanh âm gì, đến cả tiếng hét của hắn cũng không...

-Nơi này có rất nhiều năng lượng như trên Hằng tinh a! Nhiều tới mức có thể làm nổ tung cả tinh cầu.

Thanh âm này không chỉ vang dội bên trong tàu con thoi, mà còn biến thành một loại tần số ba động mà con người không cách nào hiểu được, lan truyền ra ngoài, thậm chí xuyên thấu qua cả lòng đất...

Ngay sau đó cả sa mạc kịch liệt run rẩy, sự chấn động đó phảng phất như một trận động đất cấp 9, cấp 10, không, phải là cấp 11 hoặc cấp 12 gây nên.

Mặt đất chấn động rồi từ từ nứt ra!

Cả bề mặt sa mạc nứt toác ra, biến thành rất nhiều đường kẻ chằng chịt, những vết nứt đó càng lúc càng lớn rồi cả mảnh đất bên dưới phi thuyền cũng sụp xuống. Cho dù đứng từ trên không nhìn xuống cũng chỉ thấy được một mảnh đen ngòm, diện tích của nơi đó lớn hơn diện tích của phi thuyền Hi Vọng ít nhất là trăm lần!

Ngay sau đó...

Một quả táo cầu khổng lồ bay lên, quả táo cầu này quả thật lớn đến mức không tưởng, không cách nào so sánh cùng phi thuyền Hi Vọng. Bởi vì phi thuyền Hi Vọng bất quá cũng đang chỉ đứng dựa trên một xúc tu nhỏ của nó thôi. Quả cầu thực vật đó quả thật rất lớn, cứ như là một tiểu hành tinh vậy!

Nó nổi lên từ từ, còn chung quanh có vô số xúc tua khổng lồ ngoe nguẩy, mỗi cái xúc tua như thế đều lớn ngang với phi thuyền Hi Vọng, hơn nữa tốc độ của chúng cực nhanh. Chỉ qua vài tiếng rít là đã có vô số xúc tua từ bốn phương tám hướng lao đến phi thuyền Hi Vọng. Xúc tua khổng lồ như vậy thì đừng nói tới việc bị nó quấn phải, chỉ cần chạm nhẹ thôi thì cũng đủ hủy diệt tàu con thoi rồi.

-Tốt lắm! Morrison, nắm chặt vào! Tiếp tục duy trì trạng thái hiện giờ của người, đừng buông lỏng a!

Diêu Nguyên mạnh mẽ kéo cần gạt xuống khiến cho động cơ đẩy phía sau tàu con thoi mạnh hơn hẳn, đồng thời quất lớn:

-Trương Hằng, tập trung chú ý cho ta. Nếu cảm giác thấy nguy hiểm thì báo ngay!

-Một phút hai giây, một phút một giây, một phút, năm mươi chín giây...

Tàu con thoi dưới sự điều khiển của Diêu Nguyên mạnh mẽ xông thẳng vào quả cầu tảo khổng lồ đó, lúc này cả tâm trí Diêu Nguyên đều đang tập trung vào vật thể trước mắt. Hẳn điên cuồng muốn bắt ép mình tiến vào trạng thái thần bí kia, nhưng khi thử mới biết gian nan, hẳn căn bản không thể nào tiến vào trạng thái đó, thậm chí có thể nói là chẳng biết cách nào để tiến nhập cả. Mặc cho hẳn tập trung chú ý như thế nào thì trạng thái thần bí kia vẫn không xuất hiện.

Đúng lúc này Trương Hằng bỗng nhiên kêu lớn:

-Cẩn thận! Bên trái có một xúc tu tấn công!

Chỉ trong sát na đó, Diêu Nguyên bỗng cảm giác bốn bề chợt trở nên yên tĩnh, đó là một cảm giác khó có thể diễn tả thành lời, cứ như là thân thể đang ở trong môi trường vũ trụ vậy.

Hắn mạnh mẽ lay cần điều khiển, cả tàu con thoi ngay lập tức phóng vút lên cao với một động tác khó mà tưởng tượng được, cơ hồ là né tránh xúc tua kia chỉ trong gang tấc. Mà lúc này, hắn càng hiểu rõ tường tận trạng thái này.

Không giống với những người còn lại, hắn có thể cảm giác được sát ý truyền đến từ bốn phía hoặc là ác ý của các sinh vật khác. Hơn nữa vô cùng rõ ràng cứ như một con chim ưng đang bay lượn trên không, cao ngạo nhìn xuống chúng sinh. Tất cả mọi việc xảy ra xung quanh đều hiện rõ trong đầu hắn, không sót một thứ gì. Nhờ đó hắn cũng có thể dự cảm được nguy hiểm như Trương Hằng, có thể dự báo được nó trước đến một vài giây. Trừ năng lực lừa gạt thần kỳ của Morrison ra thì năng lực của hắn phảng phất như là sự tập hợp năng lực của mọi người.

Bất quá, hắn cảm giác mình có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh nhưng không rõ ràng được như Ưng, đối với cảm giác nguy hiểm cũng không chuẩn xác như Trương Hằng, có lẽ ngay cả cảm giác được sát ý cũng không bằng Hắc Thiết...Nói cách khác, mỗi loại năng lực hắn đều có một ít, nhưng không tinh thông cái nào cả.

Tất cả chỉ là những suy nghĩ trong chớp mắt của hắn, mà tay của hắn không lúc nào ngừng nghỉ. Liên tiếp điều khiển tàu con thoi bay về hướng quả cầu tảo khổng lồ kia. Lúc này, tàu con thoi bất quá chỉ cách con quái vật kia tầm 200m mà thôi.

Cho đến lúc này, Diêu Nguyên mới có thể nhìn xuyên qua màn đêm, nhìn thấy được rõ ràng quả cầu tảo khổng lồ kia. Nó không phải là một gốc cây thực vật thông thường mà là vô số phân tử tảo nhỏ tập hợp lại mà thành!

Vô số, có thể đến hơn ngàn trăm triệu con tụ tập lại vào một chỗ, dùng xúc tu kết nối lẫn nhau tạo thành một thể khổng lồ. Điều này đã chứng tỏ

đám thực vật này có ý thức, hơn nữa cấp bậc có thể không thấp, chỉ là do sự hạn chế nào đó mà không thể tự chủ được thôi.

Khi tàu con thoi càng tiến lại gần thì xúc tu từ bốn phía càng thêm linh hoạt, những xúc tu to như phi thuyền Hi Vọng đó bắt đầu sinh sôi, phân giải. Một dây biến thành mười dây và cứ thế tiếp, mà tất cả chúng đều đồng thời tỏa ra xung quanh, đan xen lẫn nhau với một tốc độ khủng khiếp, cơ hồ tạo thành một bức tường ngăn chặn đường đi của tàu con thoi.

-Năm mươi ba giây, năm mươi hai giây...

Lúc này, tàu con thoi chỉ cách quả cầu tảo không tới trăm mét, nhưng lại bị vô số xúc tu chặn lại. Với khoảng cách hơn trăm mét thì chỉ cần nhiều nhất là hai giây, thậm chí đến hai giây cũng không tới là đã đến nơi... Nhưng, trong vòng năm mươi giây còn lại mà vượt qua hơn trăm cái xúc tu đang đan xen với nhau như vậy thì quả là bất khả thi, chuyện như vậy...

-Bám chặt vào!

Diêu Nguyên hét lớn một tiếng rồi mở động cơ hết tốc lực, tàu con thoi không chút chần chờ lao thẳng về phía trước.

Hơn trăm cái xúc tu lao tới tàu con thoi, vụt vụt vụt...âm thanh chói tai vang lên không dứt. Mà tàu con thoi cứ như một con chuột linh hoạt, không ngừng luồn lách qua từng khe hở, vừa không ngừng né tránh sự tấn công của các xúc tu. Kỹ thuật cùng tốc độ phản ứng như vậy...Quả thật không phải là trình độ mà con người có thể đạt tới!

Nhưng mà...

Cái này không phải là thân thể Diêu Nguyên né tránh mà là điều khiển tàu con thoi né tránh. Cho nên tốc độ né tránh chỉ có thể đạt đến tốc độ cực hạn mà tàu con thoi đạt tới mà thôi. Cái này hoàn toàn không phải là thứ dùng sức người có thể thay đổi được, mà các xúc tu đang đâm tới kia quả

thật quá nhiều. Khi tàu con thoi cách quả cầu tảo 30m thì muốn tránh cũng đã không thể tránh được!

-Cẩn thận, bên trái, bên phải, đằng sau...Không được rồi a, bốn phía đều có nguy hiểm!

Đầu Trương Hằng đã đầy mồ hôi.

-Khốn nạn! Ngồi chắc vào!

Diêu Nguyên mạnh mẽ gạt cần điều khiển, tàu con thoi bỗng dừng chống ngược thẳng lên trên. Ngay sau đó thì cả chiếc tàu vang lên một tiếng giòn tan, phảng phất như bị thứ gì va chạm vào phần lưng. Cùng lúc đó thì Morrison lập tức phản ứng, hấn lớn tiếng gào thét.

-Không có! Nơi này không có năng lượng đâu, năng lượng bay lên trời rồi, đã bay lên trên rồi!

Các chiếc xúc tu từ bốn phương tám hướng vừa đang định lao về phía tàu con thoi bỗng dừng dừng lại, sau đó khẽ chuyển động ra xung quanh để dò xét. Khi không tìm thấy gì thì mới bắt đầu chuyển hướng lên cao, mặc dù nơi đó vốn đã chẳng có gì...

Còn về tàu con thoi thì phần thiết bị phía sau nó đã bị đánh nát, may mắn là tàu con thoi không có nổ tung, hơn nữa nơi động cơ vẫn có thể phát ra một ngọn lực nhỏ tạo thành lực đẩy. Nhưng cho dù thế thì muốn dùng tốc độ lúc trước để xông vào quả là nằm mơ.

Lúc này...

Vị trí của tàu con thoi đã cách quả cầu tảo chừng mười mét, cả tàu cơ hồ lơ lửng bên trên nó.

-Bốn mươi bảy giây, bốn mươi sáu giây...

Chú thích:

1/ Runner: là một vị trí trong môn bóng bầu dục Mỹ (American football). Cơ bản thì có 3 cách để ghi điểm trong bóng bầu dục, đó là: bóng đưa tới phần sân sau vạch cầu được 4 điểm; sút bóng lọt khung thành phía trên xà ngang được 6 điểm; bàn thắng từ quả phạt trực tiếp hoặc gián tiếp được 3 điểm. Trong trận đấu, cầu thủ có thể chuyền bóng bằng chân (về mọi hướng), bằng tay (chỉ được chuyền về phía sau), bắt bóng bằng tay và di chuyển khắp sân. Cầu thủ phòng ngự được phép xô đẩy, chèn, ngáng, ôm đối phương để giành bóng. Runner là cầu thủ có thể di chuyển khắp sân nhưng chủ yếu là dựa vào tốc độ (không phải sức mạnh) để đưa banh qua phần sân sau. Đó là những hiểu biết sơ lược của mình về môn thể thao này. Nếu có gì thắc mắc các bạn chịu khó search trên mạng để biết thêm chi tiết nhé. Thời gian vẫn không ngừng đếm ngược, từng tiếng tí tách vang lên một cách tàn nhẫn, nó sẽ mang đến cái gì đây, là hi vọng hay tuyệt vọng...

Lúc này, tàu con thoi đang dựa vào hệ thống phản trọng lực mà lơ lửng trên không, cách quả cầu tảo chủ chỉ tầm mười mét. Nhưng hệ thống phản lực của tàu đã bị hư hỏng rồi, chỉ có thể dựa vào hệ thống phản trọng lực để lên xuống, qua lại mà thôi. Tuy có thể di động một cách chậm chạp nhưng giờ phút này, thứ mà mọi người thiếu nhất chính là thời gian, sao mà còn rảnh đâu mà di chuyển chậm chạp chứ?

Diêu Nguyên ngồi trên ghế lái trầm mặc trong giây lát, sau đó lập tức nhảy ra khỏi ghế, lao thẳng về phía cửa khoang, đồng thời la lớn với hai người còn lại:

-Các người khống chế sự ổn định của tàu, không cần lái, chỉ cần giữ cho nó ổn định là được!

Tiếng nói vừa vang lên thì cả người Diêu Nguyên đã biến mất, hần chạy băng băng qua các khoang thuyền, đồng thời chớp lấy một chiếc hộp đen nơi vách khoang. Khi hai người kia định thần lại thì Diêu Nguyên đã

vọt tới cửa khoang rồi, chỉ thấy hần nhanh chóng thắt dây an toàn vào bên hông bộ đồ bảo hộ, rồi chộp lấy một con dao quân dụng, khẽ lui về sau mấy bước rồi nhảy mạnh về hướng quả cầu tảo chủ.

Do có lực gia tốc của con tàu cộng thêm lực nhảy lấy đà từ đôi chân thì mười mét không phải là một khoảng cách xa lắm, nhưng sự dũng cảm để nhảy ra khỏi tàu con thoi trong tình trạng này khiến cho Trương Hằng cùng Morrison thấy mà lè lưỡi, thật lâu sau mới đồng thời quay sang nhau hỏi:

-Người có biết lái tàu không?

-.....

Ở bên ngoài tàu con thoi, khi Diêu Nguyên đã bay đi được gần tám mét thì bắt đầu rơi xuống dưới, cách quả cầu tảo chủ càng lúc càng gần. Lúc này, tác dụng của sợi dây an toàn mới bắt đầu phát huy, nhờ vào sự chắc chắn cùng chiều dài hơn trăm mét của nó mà Diêu Nguyên đã có thể lơ lửng trên không cách mặt đất tầm 50 mét, có thể chạm được vào cơ thể vật chủ kia.

Ngay lập tức, cơ hồ không hề do dự Diêu Nguyên rút thanh đao quân dụng ra cắm thẳng vào người quả cầu tảo chủ rồi rạch mạnh xuống. Lực kéo khiến cho hần trượt xuống thêm 10m nữa nhưng lực phản chấn cũng khiến cho hần suýt chút nữa đánh rơi cả con dao trong tay. Bất quá rốt cuộc hần vẫn chụp nó lại được. Hần nào dám chần chờ thêm liền vội dùng dao nạy ra một khe hở để lách người vào, khi hần vừa lọt vào trong thì chỉ trong nháy mắt vết đứt đã bị biến mất. Cứ thế, một tay hần dùng dao mở đường tiến vào trong, tay kia thì cầm theo chiếc hộp đen.

Bên trong chiếc hộp đó chính là ba ống thuốc tiêm, vì chỉ còn một tay nên Diêu Nguyên không có cách nào lấy ra, chỉ đành dựa vào sức ép từ cơ

thể của quả cầu tảo chủ để cố định chiếc hộp, sau đó rút tay ra nhưng khi rút tay ra thì lớp giáp bảo hộ tay đã biến mất.

Bất quá như vậy cũng tốt, bộ đồ vũ trụ thô to khiến cho hắn không cách nào cầm được ống nghiệm nhỏ như vậy. Lúc này Diêu Nguyên bỗng nhiên không hề cảm thấy sợ hãi, hắn cảm thấy bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, khi toàn tâm toàn lực cảm ứng ý niệm của đám thực vật này thì đồng thời vô số cảm giác kỳ lạ hiện lên, nào là cảm giác được nguy hiểm, cảm giác được dường như có một giọng nói thì thầm bên tai mình, chỉ dẫn mình nên làm thế nào,...Lúc đó hắn thật sự bình tĩnh một cách biến thái, bình tĩnh như một người máy thực thụ vậy, nếu chờ thêm chút nữa thì e rằng đến cảm xúc, tình cảm trong người hắn cũng biến mất nốt.

Chỉ thấy hắn len lỏi tiến vào trong cơ thể quả cầu tảo chủ theo khe hở, tiếp đó giơ cánh tay trần lên chộp lấy một ống tiêm, cắm thẳng vào người quả cầu!

Theo ống tiêm truyền virus vào, quả nhiên giống hệt với kết quả mà các nhà khoa học đã thử nghiệm. Thân thể của quả cầu bắt đầu khô héo với một tốc độ kinh hoàng, dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ được. Chỉ ngắn ngủi mấy giây thì lớp thịt trước mặt hắn đã hoàn toàn khô héo.

Diêu Nguyên thấy thế thì hơi chần chờ, trong lòng vẫn đang nhẩm tính đếm ngược số thời gian còn lại. Nhưng khi nhìn thấy thân thể khổng lồ của quả cầu cùng với tốc độ khô héo của nó thì hắn như đã hạ quyết tâm, cắn mạnh răng lao vọt vào bên trong. Mặc cho đám thực vật ngoài hòa tan bộ đồ du hành vũ trụ trên người với chiếc dây an toàn bên hông, hắn chỉ dùng hai tay nắm chặt lấy hai ống tiêm, cả người điên cuồng chen lấn về phía trước.

Đúng lúc này thì bên trong tàu con thoi vang lên một tiếng động lớn, Trương Hằng cùng Morrison hốt hoảng quay đầu lại thì nhìn thấy sợi dây

an toàn tự động cuộn trở về khoang, nhưng ở đầu dây thì...không hề có cái gì cả!

-Mẹ kiếp, hắn thật sự muốn làm chúa cứu thế sao? Một tên ngốc như vậy sao lại nói tin tưởng ta chứ!

Ánh mắt Morrison cũng đã đỏ ngầu, rống lớn một tiếng rồi nhanh chóng quay về buồng lái.

-Trương Hằng, chuẩn bị điều khiển tàu, một hồi nữa thì lái tàu con thoi bay lên!

Vừa lớn tiếng la hét, Morrison vừa cài một sợi dây an toàn khác vào bên hông bộ đồ bảo hộ của hắn, sau đó nhìn ra ngoài, hơi thoáng chần chờ.

-Mẹ kiếp! Tin ta cái ***!

Morrison kêu to một tiếng rồi nhảy khỏi tàu con thoi...

-Ba mươi một giây, ba mươi giây...

Ở nơi khác, Diêu Nguyên cơ hồ nín thở lên về trước. Hắn cũng không biết mình rốt cuộc đã đi tới đâu, chỉ đột nhiên cảm thấy phía trước bỗng nhiên có một vật gì cứng cứng chạm vào hắn. Vật cứng đó chỉ nhỏ bằng một nửa quả cầu tảo thông thường, độ cứng của nó hoàn toàn bất đồng với cơ thể mềm xộp của quả cầu tảo chủ.

Ngay lập tức trong lòng hắn chấn động, nhanh nhẹn rút hai ống tiêm ra đồng thời cắm mạnh vào vật thể đó. Sau đó dùng sức đẩy ống tiêm, truyền tất cả virus vào trong nó.

Lúc đó, hắn cảm giác được một nỗi sợ hãi, một nỗi sợ hãi rất thuần khiết cứ như là ý thức của một đứa trẻ sơ sinh vậy. Khi tiêm xong thì cả thân thể hắn cũng buông lỏng, cả người đổ sập xuống đè lên quả cầu chủ đã

hoàn toàn khô héo. Khi nó khô héo thì lộ ra một chiếc túi khổng lồ và cả một hệ thống vận chuyển chúng, hơn nữa ở nơi xa xa còn có những chiếc túi khác. Thì ra trong cơ thể của nó có vô số túi chứa năng lượng cùng khoáng thạch chứ không phải chỉ một chiếc túi như các nhà khoa học suy đoán.

Mà nơi Diêu Nguyên vừa truyền virus vào chính là một chiếc túi vừa vận tiến tới bên rìa của quả cầu. Nó bị virus tiêm vào thì liền bị khô héo với một tốc độ khó có thể tưởng tượng được, rồi bắt đầu lan ra hệ thống vận chuyển, cả một vùng đều bắt đầu khô héo với nó là trung tâm.

Một mảng lớn thực vật khô héo rơi xuống đất, càng lúc càng có nhiều thực vật khô héo, hơn nữa virus cũng đã theo hệ thống vận chuyển lan rộng khắp nơi, thậm chí đến cả những xúc tu đang bám vào phi thuyền Hi Vọng cũng chịu chung số phận. Chỉ trong mười giây ngắn ngủi thì lớp thực vật dưới đáy phi thuyền Hi Vọng đã hoàn toàn khô héo. Cả quả cầu khổng lồ cũng đã khô héo hết một phần ba, hai phần ba còn lại cũng bắt đầu bị khô héo.

Diêu Nguyên dĩ nhiên đang ở trong một phần ba hoàn toàn bị khô héo đó. Cả tảng lớn thực vật khô héo lần lượt rơi xuống khiến cho hắn cũng rơi theo. Đến lúc này, hắn mới phát hiện mình đang trần như nhộng, bộ đồ du hành vũ trụ bao gồm cả dây an toàn đều đã bị hòa tan sạch sẽ. Cả người hắn hầu như khỏa thân giữa không trung, chỉ có thể dựa vào bản năng chụp lấy quả cầu nhỏ màu lam kia, sau đó bắt đầu rơi tự do

(Kết thúc rồi sao?)

Diêu Nguyên nhìn phần lớn thực vật khô héo trước mắt, từ từ nhắm mắt lại.

(Nhiệm vụ kết thúc rồi..Rốt cuộc cũng kết thúc. Ta không có tự sát, cũng không có trốn tránh. Ta đã cố gắng đến cùng, hoàn thành nhiệm vụ

đến cùng... Như vậy...Ta đã có thể gặp em được chưa? Ta đã quá mệt mỏi rồi...)

Không ai ngờ tới vào đúng lúc đó, một tiếng gió rít vang lên. Chỉ nghe bộp một tiếng thì một vật cứng đã quật mạnh vào sau lưng Diêu Nguyên, làm cho hắn suýt chút nữa thì bất tỉnh. Cùng lúc đó thì một đôi tay bỗng tóm lấy hắn từ phía sau, làm chậm lại tốc độ rơi xuống của hắn rồi sau đó từ từ kéo hắn bay lên, hơn nữa tốc độ bay càng lúc càng nhanh

-Mẹ kiếp, có người liều mạng như ngài sao? Ngài đúng là siêu nhân a!

Một thanh âm khàn khàn truyền đến, Diêu Nguyên không cần quay lại cũng biết đó là tiếng của Morrison, việc này quả thật khiến cho hắn ngỡ ngàng không nói nên lời. Nói thật, hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới cuối cùng mình lại được một siêu lừa đảo cứu sống. Nên biết rằng đây không phải là việc chỉ giơ tay là có thể cứu người, mà là phải nhảy ra khỏi phi thuyền mới có thể cứu hắn a, không nói trước việc có thể cứu được hay không thì chỉ bằng lòng dũng cảm nhảy khỏi tàu con thoi thôi cũng đã phi thường rồi, sợ rằng ngay cả bộ đội đặc nhiệm cũng không chắc chắn làm được, nhưng ai mà lại ngờ rằng Morrison lại có thể làm được?

Bất quá hắn cũng không nói gì thêm, chẳng qua đánh giá về Morrison trong lòng lại tăng lên mấy bậc. Hơn nữa đây là ơn cứu mạng, đại ân này chỉ dùng lời thì không sao nói hết được, chỉ cần nhớ trong lòng là đủ rồi. Huống chi giờ này bọn họ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, hệ thống phản trọng lực trên tàu con thoi chỉ còn cầm cự được mười giây nữa thôi, có trời mới biết trong khoảng thời gian ngắn ngủi này bọn họ có kịp trở về phi thuyền Hi Vọng không?

-Ta muốn hỏi ngài một câu, tại sao ngài lại nói là tin tưởng ta? Ngài không biết ta là một tên lừa gạt sao?

Morrison bỗng dừng hỏi.

-A, là câu nói đó sao...Bởi vì người đã chấp nhận cùng ta lên tàu con thoi, đã đem tính mạng phó thác cho ta, bất kể tự nguyện hay không thì đó đã là biểu hiện sự tin tưởng của người với ta...Người tin ta, ta dĩ nhiên cũng sẽ hoàn toàn tin tưởng người. Nếu không thì sao có thể gọi là chiến hữu được?

Diêu Nguyên bình thản đáp, đồng thời ngẩng đầu nhìn về bầu trời cao.

Bên trong tàu con thoi, cả người Trương Hằng đầm đìa mồ hôi điên cuồng nhấn một cái nút. Không sai, hẳn không hề biết cách lái tàu, nhưng dù sao cũng có kinh nghiệm từ những nhiệm vụ trước, hơn nữa cũng được nghe giảng giải về trình tự điều khiển của phi thuyền, chỉ là không có thử thôi. Lúc nguy cấp này thì hẳn cũng không còn nhớ được gì quan trọng, chỉ theo như ấn tượng trong đầu liều mạng nhấn vào nút phản lực, khởi động động cơ phản lực ở mức tối đa. Còn hệ thống phản trọng lực thì không cần quan tâm, cứ thế, dựa vào hệ thống phản trọng lực triệt tiêu trọng lực bay lên đồng thời với động cơ đẩy phía sau điều chỉnh phương hướng, cả chiếc tàu con thoi khó nhọc bay về hướng phi thuyền Hi Vọng.

Phi thuyền Hi Vọng cũng đang hạ xuống về phía này, bất quá do thể tích quá lớn cho nên cho nên tốc độ không thể nào nhanh như tàu con thoi được. Lúc này, phi thuyền Hi Vọng đang ở độ cao 600m, còn tàu con thoi thì đang ở độ cao tầm 300m, chỉ còn 300m nữa thôi....

-Mười giây, chín giây, tám giây...

-Nhanh lên! Nhanh lên nữa! Ta khó khăn lắm mới sống được, cha đã tạo cơ hội cho ta sống sót, cả đám người Diêu Nguyên cũng tạo cơ hội cho ta sống sót, thì ta cũng phải tự tạo cơ hội sống sót cho chính mình. Vất vả lắm mới được người khác tôn thờ, ta mới không còn là một tên côn đồ, lưu manh hạng bét nữa...

Trương Hằng khóc ồ lên, một thanh niên chỉ mười tám mười chín tuổi giờ lúc này đang gào khóc như một đứa trẻ. Đôi tay của hắn vẫn không hề rời khỏi chiếc nút, điên cuồng điều khiển tàu con thoi bay về phi thuyền Hi Vọng. Còn thời gian vẫn cứ trôi đi một cách vô tình.

-Ta muốn sống sót! Ta muốn trở thành một nam nhân! Ta muốn...Trở thành anh hùng!

-Bốn giây, ba giây, hai giây...

Tàu con thoi đã càng ngày càng gần với phi thuyền Hi Vọng, khoảng cách giữa hai bên chỉ ngắn ngủi hơn một trăm mét, dùng mắt thường cơ hồ cũng có thể thấy được ở nơi cửa khoang đã có hơn một trăm người đứng đó. Bọn họ cũng vô cùng khẩn trương lớn giọng gào thét, Trương Hằng thậm chí còn có thể thấy được những người quen trong đó, các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh như Ứng, Lưu Bạch, thậm chí còn có cả Hắc Thiết, rồi còn cả Bạch Ngưng Tuyết, La Miêu Miêu, Ba Lệ, còn có...

Hắn chưa từng trải qua giây phút nào như thế, hắn muốn sống, muốn sống cùng với những người thân yêu kia....

-Một giây...

-Bay lên đi! Hi Vọng của chúng ta!

Thời gian đếm ngược kết thúc, hệ thống phản trọng lực trên tàu con thoi cũng không có hoàn toàn hỏng hóc nhưng cũng đã đến cực hạn rồi, mấy chỗ khác trên tàu cũng bắt đầu bốc khói đen, nhưng cả chiếc tàu con thoi như cảm nhận được khát vọng sống sót của Trương Hằng. Nó lắc lư, nó chao đảo một cách khó khăn nhưng vẫn ngoan cường, từng chút một, chút một bay lên trên, gần, gần lắm rồi...

Tiếng nổ thành thạch của động cơ cuối cùng cũng tắt ngấm, toàn bộ năng lượng trên tàu đều cạn sạch. Trong giây phút cuối cùng đó, tàu con

thoi nhờ vào quán tính của lực đẩy cuối cùng từ động cơ vọt thẳng vào bên trong cửa khoang, trượt dài trên mặt băng rồi sau đó đập mạnh vào vách tường kim loại, sau đó dừng lại bất động.

Lần va chạm này thì Trương Hằng đang ở trong buồng lái cũng bị đập mạnh đầu vào bàn điều khiển, khiến cho mắt hắn tối sầm lại rồi ngã xuống hôn mê. Nhưng trước lúc hôn mê, hắn phảng phất nghe được, cảm giác được...

Thì ra tiếng reo hò, tiếng vui mừng lại dễ chịu như vậy...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Buộc Phải Khởi Hành

Phi thuyền Hi Vọng khi lên tới độ cao 5000m thì hệ thống phản trọng lực một lần nữa khôi phục lại hoạt động bình thường. Tốc độ bay lên vốn chậm chạp bỗng được tăng tốc, rất nhanh sau đó thì phi thuyền đã đột phá tầng khí quyển, trở về khoảng không vũ trụ đen nhánh. Lúc này, mọi người trên phi thuyền Hi Vọng mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc đã thoát rồi...thoát rồi, tất cả mọi người đều chạy ra ngoài để chúc mừng lẫn nhau, vô số tiếng reo hò vang lên.

Lúc Diêu Nguyên tỉnh lại thì phi thuyền Hi Vọng đã bay ra khỏi tầng khí quyển. Khi đó hẳn tuy được Morrison cứu nhưng vẫn bị treo lủng lẳng trên dây cứu hộ, cả người vốn đã kiệt sức, hơn nữa khi đáp xuống thì không có bộ đồ bảo hộ bảo vệ nên cả người bị va chạm mạnh với khoang lái, nên cứ thế mà lăn ra bất tỉnh.

Khi hẳn tỉnh lại thì thấy được mình đang nằm trên một chiếc giường cấp cứu, được các binh sĩ gấp rút mở đường, còn các bác sĩ xung quanh vừa đi theo kiểm tra tình trạng thân thể, vừa băng bó cho hẳn.

Diêu Nguyên im lặng cảm nhận tình trạng thân thể của mình, tay chân vẫn còn cảm giác được, chỉ là hơi đau nhức một chút. Điều này không nghiêm trọng lắm, hẳn là do lúc va chạm với khoang lái mà thôi. Còn lại thì vẫn không sao, do đám sinh vật kia vốn không hề tổn thương hẳn gì hết.

-Ta hôn mê bao lâu rồi?

Diêu Nguyên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Mấy bác sĩ đang kiểm tra thân thể của hắn nghe thế thì giật mình, sau đó vui mừng nói:

-Thiếu tá, ngài hôn mê chưa lâu. Chỉ mới tầm mười phút thôi.

Trong đó một bác sĩ nói:

-Thiếu tá, lần va chạm lúc này rất nghiêm trọng, xương của ngài của thể bị gãy vài nơi. Điều đó cần phải xét nghiệm mới rõ ràng được, hơn nữa não của ngài cũng có thể bị chấn động mạnh. Cho nên lúc này là ngài cần phải nghỉ ngơi...

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

-Không, không thể nghỉ được, ít nhất bây giờ là không thể. Các người mau sơ cứu, băng lại mấy vết thương bên ngoài cho ta. Sau đó đưa cho ta một chiếc xe lăn, đẩy ta đến phòng hạm trưởng. Bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi.

Mấy bác sĩ kia dường như muốn ngăn cản nhưng lại thôi, trong đó một vị bác sĩ hơn 40 tuổi có vẻ như là người chịu trách nhiệm chính hơi chần chờ, rồi gật đầu nói:

-Được rồi, thiếu tá. Nếu ngài đã kiên trì như vậy thì...Nhưng sau khi mọi việc xong ổn thỏa thì ngài phải để cho chúng ta kiểm tra tổng quát thân thể ngài.

-Đương nhiên rồi, có trời mới biết đám thực vật kia có ký sinh trên người ta hay không.

Diêu Nguyên cười cười rồi nhắm mắt lại, nằm trên giường đợi xe lăn chuyển đến.

Hắn đã quá mệt mỏi rồi...

Trạng thái thần bí kia quả thật đã ban cho hắn một năng lực khủng khiếp, nói thật, nhiệm vụ lần này chỉ có thể dùng từ không thể tin nổi để hình dung. Chỉ trong hai phút ngắn ngủi phải hoàn thành toàn bộ, sau đó trở về phi thuyền Hi Vọng, có thể nói tỷ lệ thành công của việc đó là gần như bằng không. Nhưng bọn hắn đã thành công, trong đó Morrison cùng Trương Hằng là hai anh hùng, đều này không còn nghi ngờ gì nữa.

Tất cả đều dựa vào trạng thái thần bí kia, trạng thái đó quả thật kỳ diệu, một cái có thể lừa gạt cả những sinh vật ngoài hành tinh, Trương Hằng thì có được khả năng dự đoán trước nguy hiểm, còn có trạng thái thần bí của hắn nữa. Nếu không có nó thì sao hắn có thể dễ dàng đến nơi cần tiêm virus như vậy?

Chỉ là trạng thái thần bí này sau khi dùng xong thì cả cơ thể đều rã rời, chỉ muốn ngã xuống đánh một giấc thật đã. Nó quả thật còn mệt mỏi hơn nhiều so với việc chạy Ma-ra-tông đường dài. Lúc này Diêu Nguyên cũng đã thấy được hai giường cứu thương khác đang đi song song với mình, đó là Trương Hằng cùng Morrison, quả nhiên cả hai đều đang ngủ. Thực tế, mí mắt của Diêu Nguyên cũng đang muốn díp lại, hận không thể nằm xuống ngủ một giấc cho đã.

Nhưng sao có thời gian để ngủ đây?

Hắn nghe được tiếng hoan hô từ nơi khác truyền đến, bọn họ đã thoát rồi, đã rời khỏi hành tinh sa mạc rồi. Không cần sợ đám quái vật kinh khủng ở đó nữa, ít nhất chỉ cần ở trên phi thuyền Hi Vọng thì bọn họ sẽ được an toàn, nó là chỗ trú ẩn duy nhất của họ.

Nhưng các người dân kia nào biết, để thoát khỏi đó thì phi thuyền Hi Vọng đã phải trả giá như thế nào?

Đó là lượng năng lượng đủ để thực hiện hai lần bước nhảy không gian a!

Ở trên hành tinh sa mạc không hề tìm được bất kỳ khoáng thạch năng lượng nào, chắc là do đám thực vật kia cho đó là năng lượng nên đã phân giải hết rồi, hoặc là chúng đều được chứa sâu trong những túi bọc khổng lồ trong người chúng. Cái giá mà phi thuyền Hi Vọng bỏ ra quá lớn nhưng lại không thu được gì cả, nên phi thuyền đã cần kế tuyệt cảnh...

Lượng năng lượng còn lại chỉ đủ để thực hiện bước nhảy không gian một lần, phần còn dư ra thì chỉ có thể cung cấp cho mười hai vạn người trên phi thuyền Hi Vọng một hai tháng.

Trong vũ trụ bao la này thì!

Lần đầu tiên sử dụng bước nhảy không gian đã gặp ngay một hành tinh, có thể nói là cực kỳ may mắn, nói là kỳ tích cũng không ngoa nhưng bây giờ chỉ còn thực hiện được một lần bước nhảy không gian, còn phải tìm được hành tinh có chứa mỏ Uranium, mà phải trong điều kiện có thể khai thác được...Xác suất gặp được việc đó nhỏ đến mức đáng thương!

Cho nên Diêu Nguyên buộc phải có được các thông tin mới nhất về lượng năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng, đồng thời thảo luận một phen với các nhà khoa học khác. Để nghĩ xem có thể có biện pháp nào khai thác năng lượng cùng kim loại trong đám thực vật kia, dùng nó để bổ sung cho phi thuyền Hi Vọng.

Những chuyện này không thể chậm trễ. Vậy thì sao hẳn lại có thời gian ngủ được?

Trong lúc Diêu Nguyên trầm tư suy nghĩ thì bỗng nhiên có mấy người lính chạy tới, người dẫn đầu là Lưu Bạch, hẳn tiến tới quan sát Diêu Nguyên một lúc rồi nói:

-Yên tâm đi, không gãy tay đứt chân. Chắc là không có vấn đề gì đâu...Lão đội trưởng, viên tinh thạch năng lượng mà ngài ôm về xử lý như thế nào bây giờ? Nó vẫn còn ở bên cạnh tàu con thoi, chúng ta không dám di chuyển. Đã báo cho các nhà khoa học khác rồi, ngài có kế hoạch gì chưa?

-Tinh thạch năng lượng?

Diêu Nguyên hơi sửng sốt rồi chợt nhớ tới vật thể mà mình chớp lấy trong lúc vô thức, nó là một quả cầu nhỏ màu lam trong chiếc túi lớn kia. Vốn hẳn còn tưởng nó chỉ là một loại khoáng thạch, không ngờ rằng nó lại là một viên tinh thạch năng lượng.

Hắn khẽ suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

-Chắc là không có vấn đề gì đâu. Lúc trước khi ta chớp lấy nó thì đã va chạm mạnh với phi thuyền rồi, nếu nó phát nổ do sự tiếp xúc mạnh hay cái gì đó đại loại thế thì đã sớm nổ rồi, cho nên vấn đề an toàn chắc không sao...Bất quá cũng không nên cho người tới gần, bởi đây là một loại năng lượng hoàn toàn mới, nên có thể chứa phóng xạ gây hại cho cơ thể con người. Cứ giao nó cho các nhà khoa học là được rồi.

Lưu Bạch gật đầu nói:

-Rõ...Lão đội trưởng, hay là ngài nghỉ ngơi đi? Tuy công việc vẫn còn nhưng cũng không cần gấp như vậy chứ?

Diêu Nguyên cười khỏ một tiếng mà không nói gì thêm. Thực tế, hắn vẫn chưa nói cho bất kỳ ai biết về tình trạng lượng năng lượng thực tế trên phi thuyền Hi Vọng, trừ các một số ít nhà khoa học ra thì ngay cả thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh cũng không biết. Đặc biệt là dưới tình huống này, bên cạnh vẫn còn có quá nhiều người nên hắn không tiện nói ra.

Cứ thế, hơn mười phút sau thì Diêu Nguyên đã được đưa đến phòng hạm trưởng, thông qua thiết bị liên lạc thảo luận với toàn bộ các nhà khoa học biết rõ về tình trạng năng lượng trên phi thuyền.

-Thiếu tá, đã tính toán xong lượng năng lượng còn lại trên phi thuyền Hi Vọng...Ước chừng vẫn còn có thể sử dụng bước nhảy không gian một lần nữa, đồng thời lượng năng lượng thừa vẫn còn đủ cho chúng ta sử dụng trong hai mươi lăm ngày tới. Độ sai lệch tầm trên dưới năm ngày.

Một nhà khoa học vừa nhìn vào bản báo cáo chi tiết trên tay, vừa nói mà khuôn mặt âu sầu.

Diêu Nguyên khẽ vỗ mặt mình một cái, uống một ngụm trà lớn rồi nói:

-Vậy năng lượng mặt trời thì sao? Nếu huy động toàn bộ pin năng lượng mặt trời trên phi thuyền Hi Vọng hấp thụ thì sao?

Một nhà khoa học khác lắc đầu nói:

-Không được thưa thiếu tá. Nó cần một lượng lớn người thao tác, hơn nữa với diện tích hấp thụ năng lượng mặt trời như thế thì chỉ có thể cung cấp cho một phần ba dân chúng sử dụng tuần hoàn. Như vậy thì chúng ta vẫn còn tới tám vạn người, tương đương với hai phần ba số năng lượng dự kiến rồi. Hơn nữa cũng cần phải tính tới việc tiêu hao đột xuất. Nếu đem toàn bộ năng lượng có được từ năng lượng mặt trời cung cấp cho tầng thứ sáu thì cũng chỉ vừa đủ để duy trì hệ sinh thái ở đó thôi. Thực tế, khả năng hấp thụ năng lượng mặt trời của phi thuyền Hi Vọng chính là sự chuẩn bị cho những sự cố có thể xảy ra cùng với duy trì tình trạng bình thường ở khu sinh thái.

-Như thế sao?

Lòng Diêu Nguyên càng trầm xuống, trầm tư một lát rồi nói:

-Vậy còn hành tinh sa mạc thì sao? Hiện tại con chủ đã bị tiêu diệt, chúng ta có thể trở về hành tinh đó một lần nữa không, ở đó bắt đầu tìm kiếm khoáng thạch năng lượng hoặc là tìm kiếm trong đồng thi thể của con chủ đó tìm lấy khoáng thạch phóng xạ, có thể không?

Sắc mặt của các nhà khoa học bỗng trở nên nặng nề, thật lâu sau một người trong số đó mới nói:

-Sợ rằng không được đâu...Thiếu tá, thực tế chúng ta đang hoài nghi, con chủ mà chúng ta tiêu diệt chẳng qua chỉ là một trong những con chủ sống ở trên hành tinh thôi.

-Chỉ là một con trong đó ư?

Diêu Nguyên sửng sốt, vội vàng hỏi:

-Có ý gì?

Nhà khoa học này khẽ quay người lại nói với các thực tập sinh ở đằng sau, sau đó ngay lập tức một bản đồ 3D hiện lên trước mắt. Hắn vừa chỉ vào đó vừa nói:

-Thiếu tá, xin ngài hãy nhìn vào đây. Đây là toàn bộ địa hình thu nhỏ của hành tinh. Ở chỗ này chính là nơi phi thuyền Hi Vọng chúng ta đáp xuống. Thực tế, mặc dù phi thuyền Hi Vọng của chúng ta khá khổng lồ nhưng đối với loại quái vật này, cũng như đối với hành tinh này thì vẫn khá nhỏ bé, không đáng kể.

Chúng ta dừng lại trên hành tinh sa mạc cũng không lâu, nhưng rất nhanh sau đó, chúng ta đã bị đám thực vật tấn công hút lấy năng lượng. Cái này có ý nghĩa, chúng ta đáp xuống nơi cách con chủ không xa, hơn nữa nếu căn cứ vào độ lớn của nó thì...

Trừ phi chúng ta xui xẻo cùng cực, vừa đáp xuống đã trúng ngay nơi ở của con chủ trên hành tinh này. Nếu không thì có lẽ đó chỉ là một trong hơn bốn mươi con vật chủ trên hành tinh, bọn chúng được phân tán rải rác ở khắp nơi, bao trùm khắp cả hành tinh sa mạc, mà con chúng ta gặp chỉ là một trong số chúng thôi.

Diêu Nguyên nhìn lên màn hình đó, ở đó đang thể hiện hình ảnh của phi thuyền Hi Vọng cùng với bản đồ chi tiết của hành tinh sa mạc. Quả thật, nếu như hành tinh này chỉ có một con vật chủ thì như vậy bọn họ đã đáp xuống ngay trên nó, còn nếu không thì xác suất gặp nó chỉ có 1/40 mà thôi...Bởi vì với độ lớn như vậy thì nó không thể nào bao phủ cả hành tinh được. Cộng tất cả chiều dài xúc tu của nó thì cũng nhiều nhất chỉ bao trùm 1/40 hành tinh thôi.

Nói cách khác, khả năng lớn nhất chính là hành tinh này vẫn còn các con vật chủ khác, phân bố ở khắp nơi.

-Cho nên, thiếu tá, căn cứ theo sự tính toán của chúng ta thì nếu như phi thuyền Hi Vọng đổ bộ một lần nữa, rất có thể sẽ gặp được...một con vật chủ khác. Hơn nữa, chỉ cần bị hút đi một ít năng lượng thôi thì chúng ta sẽ xong ngay. Sợ rằng lúc đó thì ngay cả việc thực hiện bước nhảy không gian cũng là một vấn đề nữa là. Cho nên, kết luận của chúng ta là...Không thể đáp xuống được nữa, tốt nhất là tránh xa hành tinh này.

Nét mặt nhà khoa học này hơi khổ não, lên tiếng nói.

Diêu Nguyên im lặng không nói nên lời, đến tận một lúc sau mới nói:

-Ta hiểu. Không thể mạo hiểm mạng sống của mười hai vạn người được. Mặc dù sử dụng bước nhảy không gian tuy mạo hiểm, nhưng hành tinh này quả thật vô duyên với chúng ta. Với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ thì khó mà sinh sống trên đó được, bất luận là đám thực vật hay là

quái vật ngoài hành tinh kia, đều là những thứ mà chúng ta không có sức chống cự...

Nhưng còn những hành tinh khác? Những hành tinh khác trong tinh hệ này thì sao? Đã...nhiều ngày như vậy rồi thì hẳn cũng đã thăm dò ra chứ?

Diêu Nguyên ôm tia hi vọng cuối cùng hỏi.

Liền đó, một nhà thiên văn đứng dậy trả lời:

-Thiếu tá, đã thăm dò được sáu hành tinh trong tinh hệ này. Trong đó có ba hành tinh ở trạng thái rắn còn ba hành tinh ở trạng thái khí, nhưng tiếc là...Hành tinh ở trạng thái rắn gần chúng ta nhất lại cách tới một tháng phi hành, còn các hành tinh ở trạng thái khí kia thì cần tới bốn tháng, xa hơn nữa chính là bảy tháng. Hai hành tinh ở trạng thái rắn khác thì...bọn chúng ở quá xa, cơ hồ là nằm ở ngoài rìa của hệ hằng tinh này. Khoảng cách của nó giống như khoảng cách giữa Trái Đất và Hải Vương Tinh, Diêm Vương Tinh vậy, thậm chí còn xa hơn nữa. Để đi đến đó, chúng ta cần ít nhất là một năm...

Trừ kỹ thuật bước nhảy không gian ra, thì kỹ thuật du hành vũ trụ của chúng ta vẫn còn quá lạc hậu a.

-Như thế sao?

Diêu Nguyên ảm đạm nhắm mắt lại, một lúc lâu sau cũng không nói gì. Thậm chí đến khi những người chung quanh cho rằng Diêu Nguyên đã ngủ thiếp đi, thì hẳn mới khó nhọc nói:

-Sử dụng bước nhảy không gian thôi. Chúng ta không thể trì hoãn ở đây được, tương lai...giao cho nó tự quyết định vậy. Chúng ta đã cố hết sức rồi. Một giờ sau bắt đầu quá trình bước nhảy không gian. Thượng úy Vương Quang Chính sẽ tạm thời đảm nhiệm chức vụ hạm trưởng. Nhớ, cố

gắng tiết kiệm năng lượng dù chỉ là một giờ. Có lẽ sau bước nhảy không gian này chúng ta còn có thể gặp được hành tinh khác...

Thanh âm vang lên càng lúc càng yếu ớt, khi tiếng nói vừa dứt thì Diêu Nguyên cũng đã lâm vào trạng thái hôn mê...

Những người còn lại im lặng đứng nhìn, nhìn người thiếu tá kiêm chức hạm trưởng này, hẳn là nhà độc tài, là ông vua trên phi thuyền Hi Vọng, cũng là người đã cứu sống hơn mười hai vạn mạng người. Tất cả mọi người nơi đây, dù là người da trắng, da đen hay da vàng đều nhìn hẳn một cách kính trọng.

Lúc đó, tất cả đều tắt thiết bị liên lạc của mình, phòng điều khiển nhất thời chìm vào khoảng lặng. Nơi đó chỉ còn vang lên tiếng hít thở của Diêu Nguyên, cùng với tiếng bước chân của Vương Quang Chính cùng những binh lính bảo vệ...

Trong lòng mỗi người đều trĩu nặng tâm sự...

Một hành tinh thoát nhìn như là niềm hi vọng cho loài người, một bước nhảy không gian như là kỳ tích nhưng kết quả thu được lại như vậy sao? Rốt cuộc còn những gì đang đợi chờ chúng ta đây?

Không ai biết cả...

Một giờ sau, phi thuyền Hi Vọng cuối cùng cũng thực hiện bước nhảy không gian cuối cùng. Chỉ vài giây sau, cả phi thuyền đã biến mất trong tinh hệ này, cứ như là chưa bao giờ từng xuất hiện...

Quyển 3

Chương 1: Tinh Vân

Chương 2: Tái Sử Dụng

Chương 3: Chuyện Đời Thường (1)

Chương 4: Chuyện Đời Thường (2)

Chương 5: Chuyện Đời Thường (3)

Chương 6: Tân Nhân Loại

Chương 7: Nổ Tung

Chương 8: Sự Cố Cùng Nguy Cơ!

Chương 9: Năng Lượng.Năng Lượng.

Chương 10: Bảo Vệ

Chương 11: Giây Phút Cuối Cùng

Chương 12: Anh Hùng

Chương 13: Hi Vọng Nơi Bóng Đêm

Chương 14: Cải Cách Cùng Hi Vọng

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Tinh Vân

Diêu Nguyên ngủ rất say, trong giấc ngủ ấy hắn mơ về rất nhiều chuyện đã qua.

Từ những chuyện trong gia tộc hắn khi tranh đấu chính trị thất bại, bị thảm sát đến những kỷ niệm trong quân đội, những nhiệm vụ nguy hiểm mà hắn phải chấp hành...cứ thế, hắn đắm chìm vào những ký ức đó...

-Đồ ngốc, anh phải sống. Bất kể có xảy ra việc gì, có mệt mỏi đến đâu cũng không được bỏ cuộc, cùng lắm thì chỉ cho anh ngủ một chút như bây giờ thôi...

-Anh...đã quá mệt mỏi rồi.

-Mệt đến đâu cũng không được bỏ cuộc. Đồ ngốc, anh là hi vọng của rất nhiều người, không chỉ thuộc về riêng em. Cho nên phải cố gắng sống cho tốt, để bảo vệ hi vọng của mọi người chứ...

-...Đừng đi, cho dù đây có là mơ đi chăng nữa thì cũng đừng rời xa anh...

Diêu Nguyên từ từ mở hai mắt ra nhìn, thứ đầu tiên hiện lên trước mắt hắn là trần nhà bằng kim loại. Hắn thấy thế thì hơi thở dài thất vọng, khẽ nhắm mắt lại.

Hết thấy chỉ là mơ thôi sao, thì ra khi tỉnh lại nàng sẽ biến mất...

Mỗi ngày trôi qua đều như thế, chưa hề thay đổi mà cũng không có cách nào thay đổi...

Một lát sau khi đã bình tĩnh lại, Diêu Nguyên từ từ mở mắt ra, quan sát xung quanh theo thói quen.

Nơi đây là khu vực bệnh viện trong phi thuyền, hơn nữa lại là bệnh viện quân đội nằm trong tầng thứ năm của phi thuyền Hi Vọng. Hẳn là sau khi mình ban bố mệnh lệnh thì bất tỉnh, rồi được các nhân viên y tế đem mình đến đây.

Diêu Nguyên cẩn thận kiểm tra thân thể của mình. Toàn thân đều đã được băng bó lại, hơn nữa những vết thương bên ngoài đều đã được sát trùng bôi thuốc, không còn đau nhức nữa. Có vẻ như hẳn đã hôn mê hơn một ngày rồi, thậm chí có khi còn lâu hơn.

Tiếp đó, Diêu Nguyên nhìn lên bóng đèn trong phòng. Nó vẫn chiếu sáng, chứng tỏ vẫn chưa xuất hiện tình trạng thiếu hụt điện năng, còn phi thuyền đang bay rất vững vàng không hề có tiếng huỳnh náo nào. Như vậy thì tình hình trong phi thuyền vẫn chưa có gì bất ổn, hơn nữa việc thực hiện bước nhảy không gian cũng đã thành công.

Diêu Nguyên từ từ ngồi dậy, thì ra chỉ có mình hẳn trong phòng bệnh này nên hẳn bèn nhấn vào nút gọi bên cạnh giường.

Trong chốc lát thì đã có tiếng bước chân vang lên bên ngoài. Sau đó, mấy bác sĩ còn có những y tá đã xuất hiện. Tất cả khi thấy Diêu Nguyên đã tỉnh lại thì đều hiện lên nét mặt vui mừng. Bác sĩ chịu trách nhiệm chính bây giờ cũng là người chăm sóc hẳn trước khi hôn mê, vội bước lên cạnh Diêu Nguyên rồi kiểm tra thiết bị bên giường.

-Thiếu tá, thân thể của ngài rất khỏe mạnh. Trừ vài chỗ bị thương do va quệt ra thì không hề bị gãy xương, não cũng không bị chấn động. Đúng vậy, thương tích trên người ngài thì chỉ cần sát trùng, khâu lại những vết

thương rồi bôi thuốc lên. Chờ cho da non kéo lại là khỏi. Có thể nói ngài hoàn toàn khỏe mạnh.

Bác sĩ này mỉm cười với Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên nghe vậy thì khẽ vươn vai đứng dậy. Các y tá xung quanh vội vàng gỡ các thiết bị theo dõi trên người hắn, sau đó thì Diêu Nguyên mới hỏi:

-Trương Hằng và Morrison đâu? Bọn họ không sao chứ?

Bác sĩ này vội vàng nói:

-Hai người đó đã thức dậy rồi. Chẳng qua do mệt mỏi cùng khổ trương quá độ thôi, nghỉ ngơi một lát thì không có vấn đề gì đâu. Hạ úy Trương Hằng đang chờ ở tầng này, còn Morrison thì tựa hồ đang ở ba tầng dưới.

-Ra thế sao?

Diêu Nguyên gật đầu rồi đứng lên, bắt tay với bác sĩ kia, sau đó mỉm cười chào mọi người:

-Cảm ơn tất cả mọi người. Ta bây giờ phải quay trở về làm việc rồi, còn rất nhiều thứ đang chờ ta...Một lần nữa cảm ơn mọi người.

Vị bác sĩ đang bắt tay Diêu Nguyên nói:

-Không, thiếu tá. Chúng ta mới là người cảm ơn mới đúng. Cảm ơn mọi thứ ba vị đã làm. Nếu như không có ba vị thì mọi người chúng ta có thể đã lưu lại mãi mãi trên hành tinh sa mạc kia rồi. Hi vọng cuối cùng của loài người, hi vọng cuối cùng của phi thuyền...chính là ba vị. Các vị chính là anh hùng!

Diêu Nguyên không nói thêm gì, sau khi bắt tay với vị bác sĩ đó thì rời khỏi phòng. Ở ngoài cửa đã có hai binh lính mang huy hiệu Hắc Tinh chờ sẵn, khi thấy Diêu Nguyên bước ra ngoài thì đều giơ tay chào, sau đó thực hiện động tác đứng nghiêm về phía Diêu Nguyên.

-Đem xe điện ra, đưa ta đi về phòng hạm trưởng.

Diêu Nguyên chào đáp lễ lại với hai người, sau đó ra lệnh.

Rất nhanh, Diêu Nguyên đã ngồi trên chiếc xe điện tiến về phòng hạm trưởng. Trên đường Diêu Nguyên cũng hỏi thăm hai binh lính về những chuyện đã xảy ra trong lúc hôn mê.

-Thiếu tá đã hôn mê một ngày hai đêm rồi. Khoảng 36 tiếng, còn chúng tôi là binh lính bảo vệ của đội thứ năm.

Một người lính trong đó trả lời.

-36 tiếng a...Trong lúc ta hôn mê có chuyện gì xảy ra không? Bước nhảy không gian lần này có xảy ra tình huống gì không? Còn có...Chúng ta đã đi tới nơi nào vậy? Trong khoảng không vũ trụ sao? Xung quanh có hành tinh, tinh thể,...nào gần không?

Diêu Nguyên liên tiếp hỏi mấy vấn đề, mà sau khi hỏi xong câu cuối cùng thì trái tim của hắn cũng không tự chủ được đập nhanh hơn, bởi vì...vấn đề cuối cùng này lại có thể quyết định sự sống chết của mười hai vạn người, cũng như có thể phán định xem nền văn minh của loài người có diệt vong hay không.

Trên mặt hai binh lính hiện lên sự khác lạ, rồi một người lính đáp:

-Thiếu tá, trong lúc ngài hôn mê không có sự kiện đặc thù nào. Việc đặc thù duy nhất có lẽ là dân chúng hi vọng được tổ chức một số hoạt động ăn mừng việc thoát khỏi hành tinh sa mạc. Ách, có lẽ có một chuyện khác

đặc thù, đó là người thân của những nhân viên đã chết, bao gồm cả những binh lính hi vọng có thể tổ chức một tang lễ cho những người hi sinh. Hơn nữa hi vọng tang lễ này được chính phủ tổ chức, bởi vì bọn họ cho rằng những người này đã hi sinh vì tất cả dân chúng trên phi thuyền, vì chính phủ trên phi thuyền...Cho nên mong có thể được trao tặng huy chương và ghi vào lịch sử.

Trên mặt Diêu Nguyên không hề có nét bất ngờ, hầu như không cần suy nghĩ mà trả lời ngay:

-Hoạt động ăn mừng thì không thành vấn đề, nhưng không thể lãng phí vật tư được. Chuyện này có thể cân nhắc, còn về tang lễ thì dĩ nhiên phải tổ chức, bởi vì hầu hết di thể của những nhân viên hi sinh đều nằm ở trên hành tinh sa mạc, chỉ một số ít được đem về phi thuyền Hi Vọng cho nên trong tang lễ có thể dùng phương thức chôn cất quần áo hoặc di vật. Hơn nữa, bây giờ đang ở trong vũ trụ cho nên có thể không tiện mai táng, vì vậy nếu được thì có dùng cách tinh táng không, cái này cần sự đồng ý của người thân bọn họ...Còn gì không? Chúng ta đang ở đâu đây? Chung quanh có hành tinh nào có thể bay tới không?

Sắc mặt của hai binh lính càng lúc càng khác lạ, bọn họ dường như không biết trả lời sao cho phải. Mà lúc này, xe điện đã rời khỏi khu chữa trị ra tới hành lang rộng lớn. Ở đó, có lắp những cửa kính nhìn xuyên ra ngoài, cho nên Diêu Nguyên mới hơi nghiêng người nhìn ra đó...

Đó là một khoảng không vũ trụ mờ ảo xen lẫn trong đó là những ánh sáng xanh nhạt, ở nơi xa hơn thì ánh sáng xanh thỉnh thoảng lóe lên rồi biến mất, nơi này...Nơi này thật sự là không gian vũ trụ sao? Tại sao không phải là màu đen? Tại sao nó lại là một khoảng không mờ ảo xen lẫn với những ánh sáng xanh nhạt? Nơi này...nơi này rốt cuộc là chỗ nào đây?

Diêu Nguyên sững sờ đến mức không thốt nên lời, may thay sau đó xe điện đã gặp được Vương Quang Chính đang đi tới. Ngoài ra còn có hơn

mười nhà khoa học đi cùng. Tuy Diêu Nguyên có rất nhiều vấn đề muốn hỏi rõ nhưng nơi này quả thật không tiện, tuy đây là tầng năm nhưng cũng không thể nói chuyện lung tung. Hắn chỉ đành áp chế chế sự lo lắng, bồn chồn và tò mò trong lòng, cho đến khi tất cả đã tiến vào trong phòng họp tại phòng hạm trưởng, hắn mới vội vàng hỏi mọi người:

-Bên ngoài phi thuyền Hi Vọng là cái gì vậy? Chẳng lẽ chúng ta đã đến một chiều không gian khác rồi sao? Hay là chúng ta đang ở bên trong một hành tinh? Không, khả năng này không thể xảy ra, bởi nếu thế thì phi thuyền Hi Vọng sẽ nát vụn mất...Vậy đây rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao khoảng không vũ trụ bên ngoài không phải là màu đen? Mà lại là một khoảng không mờ ảo xen lẫn ánh sáng xanh nhạt?

Những người ngồi đây đều là các nhà khoa học nổi tiếng trong các lĩnh vực vật lý, thiên văn, thiên thể...Trong đó đứng đầu chính là nhà vật lý thiên văn học nổi tiếng – Ireland, hắn nghe được câu hỏi của Diêu Nguyên thì chần chờ hồi lâu mới đáp lại:

-Không, nơi này vẫn là một khoảng không vũ trụ bình thường, chúng ta không có đi qua chiều không gian khác nào cả...Điều đó là không thể nào, bởi loài người chúng ta thì làm sao có thể tồn tại trong không gian bốn chiều hay hai chiều đây? Ý của ta muốn nói bước nhảy không gian sẽ không đưa chúng ta đến một không gian khác, nơi này vẫn là một vũ trụ bình thường, cũng không phải đang ở gần hành tinh ở trạng thái khí nào cả...thực tế...Trải qua sự thăm dò cùng thảo luận, cùng với những chi tiết thu thập được thì chúng ta đã đưa ra giả thuyết – nơi này là Tinh Vân.

-Tinh Vân?

Diêu Nguyên khẽ cau mày nói.

Kể từ sau khi tìm được phi thuyền Hi Vọng, Diêu Nguyên đã bỏ ra rất nhiều thời gian để tìm hiểu những kiến thức thông thường về vũ trụ, bao

gồm cả đặc điểm của các vật thể có thể quan sát hoặc không thể quan sát được, tỷ như hung thủ hủy diệt Trái Đất – sao tron (1), sao lùn trắng (2), sao đỏ khổng lồ (3)...Càng không phải nhắc tới những thứ cực kỳ nguy hiểm trong vũ trụ như sự hủy diệt của một hành tinh, lỗ đen vũ trụ(4)...

Trong đó, sự giới thiệu về Tinh Vân (5) hẳn cũng đã từng đọc qua...

-Không đúng! Tinh Vân phải ở trạng thái loãng chứ, chỉ do chúng ta cách nó quá xa nên mới thấy chúng phát ra ánh sáng hoặc có hình dạng cụ thể. Cho nên khi ở trong nó thì sao lại mờ ảo, cùng như có nhiều màu sắc như vậy? Nói đúng ra thì thể tích của Tinh Vân phải rất lớn, thậm chí đường kính của nó có thể đạt tới mấy chục năm ánh sáng, cho nên khi ở trong nó thì lý ra phải không có gì khác so với ở bên ngoài chứ, không lẽ bên trong nó không có chỗ nào là chân không à?

Diêu Nguyên ngờ vực hỏi.

Nét mặt các nhà khoa học kia cũng hơi khác lạ, thật lâu sau bỗng nhiên có một cô gái trẻ tuổi đứng lên từ phía sau, nàng chính là trợ lý trong tiểu tổ vật lý – Ba Lệ mà Diêu Nguyên đã từng gặp, nhẹ nhàng nói:

-Đúng thế, Tinh Vân bình thường quả đúng như vậy. Ở trong nó quá thật không thể nào có thể thấy được những cảnh như vậy, thậm chí căn bản là không thể. Chân không trong nó thậm chí còn hoàn mỹ hơn cả chân không được tạo ra trong phòng thí nghiệm, nhưng tình trạng bây giờ của nơi này không thể lý giải theo cách thông thường được.

Chúng ta không thể ở một chiều không gian khác, cũng như không thể nào đang nằm trong lõi một hành tinh. Bước nhảy không gian không thể rời khỏi vũ trụ, cho nên chúng ta không thể nào rời khỏi thế giới kỳ bí này được. Nếu như loại trừ đi toàn bộ những khả năng bất hợp lý ra, thì chỉ còn lại một khả năng duy nhất.

Ba Lệ nói tới lời cuối cùng với dáng điệu vô cùng quả quyết.

Điều Nguyên khẽ nheo mắt nhìn về Ba Lệ, không ai biết hẳn đang nghĩ gì, thật lâu sau hẳn mới lên tiếng:

-Tốt, vậy thì cô có thể cho ta biết không. Đáp án duy nhất khả dĩ là gì?

Ba Lệ gật đầu, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như xưa:

-Đáp án hợp lý duy nhất là...Tinh Vân đang chuẩn bị sinh ra một hệ Hằng tinh mới. Thậm chí có thể đã có được một Hằng tinh sơ sinh, bởi vì... Tinh Vân này phát ra ánh sáng màu xanh. Điều đó chứng minh gần đây có một Hằng Tinh, bởi nếu không thì Tinh Vân thông thường chỉ phát ra ánh sáng màu hồng...

Đây là một Tinh Vân chuẩn bị ngưng tụ lại, hay nói cách khác chính là một loại Tinh Vân vật chất. Chúng ta đang ở trong một hệ Hằng Tinh sắp sửa hoặc đã ra đời. Và khoảng không mờ ảo xung quanh chính là vật chất mà hệ hằng tinh sinh ra...

Chú thích:

1/Sao tron: là những gì còn sót lại từ sau một vụ nổ một ngôi sao lớn hoặc vụ nổ siêu tân tinh. Mật độ của nó rất cao, thông thường lớn gấp 1,35 lần đến 2,1 lần Mặt Trời, lớn hơn mật độ của sao lùn trắng và nhỏ hơn mật độ của lỗ đen. Chi tiết xin tham khảo thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Sao_tron

2/Sao lùn trắng: Sao lùn trắng là thiên thể được tạo ra khi các ngôi sao có khối lượng thấp và trung bình "chết" (tiêu thụ hết nhiên liệu phản ứng hạt nhân trong sao). Chi tiết xin tham khảo thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Sao_l%C3%B9n_tr%E1%BA%AFng

3/Sao đỏ khổng lồ: là một sao khổng lồ toả sáng với khối lượng thấp hay trung bình khi đang ở giai đoạn cuối quá trình tiến hoá của nó. Nó cũng là các ngôi sao có bán kính lớn gấp hàng trăm lần bán kính Mặt Trời đã cạn

kiệt nguồn cung cấp hydro trong lõi và chuyển sang giai đoạn tổng hợp hydro trong một lớp vỏ bên ngoài lõi. Chi tiết xin tham khảo thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Sao_kh%C4%91%E1%BB%8F

5/Lỗ đen: là một vùng trong không gian có trường hấp dẫn lớn đến mức lực hấp dẫn của nó không để cho bất cứ một dạng vật chất nào, kể cả ánh sáng thoát ra khỏi mặt biên (chân trời sự kiện) của nó, trừ khả năng thất thoát vật chất khỏi lỗ đen nhờ hiệu ứng đường hầm lượng tử. Chi tiết xin tham khảo thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%97_%C4%91en

6/Tinh Vân: là những đám bụi khí và mây trong vũ trụ, chúng có thể quan sát được là nhờ do chúng sáng hoặc tối hơn nhiều so với vật chất xung quanh. Các đám mây và bụi khí có thể tụ tập lại với nhau do lực hấp dẫn (nhưng vẫn chưa đủ để tạo thành một ngôi sao hay thiên thể lớn), hoặc đám mây, bụi khí đó cũng có thể do sự kết thúc của một ngôi sao tạo ra. Tinh Vân có mật độ tập trung vật chất không đồng đều, một số nơi có thể rất đậm đặc còn một số nơi có thể rất loãng. Tinh Vân có màu sắc chủ yếu nhờ bức xạ ánh sáng của một số chất khí khi ở cạnh một hăng tinh (ngôi sao có nhiệt độ cao). Màu xanh là do khí ôxi bức xạ ánh sáng, còn màu hồng là do khí nitơ và hiđrô bức xạ. Chi tiết xin tham khảo thêm tại http://vi.wikipedia.org/wiki/Tinh_v%C3%A2n

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Tái Sử Dụng

Trong vũ trụ thì Tinh Vân vốn không phải hiếm gặp...ít nhất là so với sao tron, siêu tân tinh...thì phổ biến hơn nhiều

Vũ trụ bây giờ vẫn đang tiếp tục mở rộng, cho nên một Tinh Vân cỡ lớn có thể khuếch tán đến hơn mấy chục năm ánh sáng, nó lớn đến mức dùng cả biên giới Thái Dương hệ cũng không đủ để mô tả, nên chúng ta đành xét tạm vị trí của sao Diêm Vương để hình dung.

Ánh sáng được mặt trời phát ra, muốn đi đến Diêm Vương Tinh thì cần khoảng 9 tiếng đồng hồ, cũng tức là khoảng cách giữa nó và mặt trời là 9 tiếng ánh sáng. Chỉ với khoảng cách đó cũng đủ để cho con người thúc thủ vô sách, ít nhất là với nền khoa học kỹ thuật trước mắt (thế kỷ 21) thì quãng đường đó chỉ có thể mơ mà thôi. Cho dù là bắn vệ tinh không người lái với tốc độ cao nhất thì cũng phải mất tới 8 hay 9 năm mới đến được Diêm Vương Tinh!

Đó chỉ là quãng đường có 9 tiếng ánh sáng thôi, vậy thì năm ánh sáng thì sao? Nếu dùng tốc độ ánh sáng đi một năm thì sao? Mà đường kính của Tinh Vân cỡ lớn có khi đạt tới mười năm ánh sáng...

Phạm vi lớn như thế đối với con người quả thật vô vọng, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người thì cho dù sử dụng tốc độ tối đa, muốn vượt qua quãng đường mấy chục năm ánh sáng kia thì phải mất tới mấy chục vạn năm. Nó thậm chí còn lâu hơn cả chiều dài lịch sử văn minh của loài người!

Cho nên khi Diêu Nguyên nghe thấy phi thuyền Hi Vọng đang ở trong một Tinh Vân dạng vật chất thì sắc mặt của hắn lập tức trở nên tối sầm. Đừng nói tới phạm vi mấy chục năm ánh sáng, chỉ cần là tính bằng hàng đơn vị, hoặc là 1/100, thậm chí là 1/1000 năm ánh sáng thôi thì cũng đủ chết rồi!

Nên biết rằng với lượng năng lượng còn lại trên phi thuyền Hi Vọng thì phi thuyền đã không còn cách nào sử dụng bước nhảy không gian nữa rồi. Mà lượng năng lượng còn thừa lại cũng chỉ đủ để cung cấp cho phi thuyền trong vòng 25 ngày...Cho dù đóng cửa, tắt đèn, đồng thời cắt bớt năng lượng ở những nơi không cần thiết thì phi thuyền cũng cần năng lượng để bay chứ? Đó cũng là một số năng lượng không nhỏ rồi.

Cho nên dù tiết kiệm cỡ nào, với năng lượng để duy trì hệ thống sinh thái cho mười hai vạn người, năng lượng cho những hoạt động cơ bản trên tàu, cộng với năng lượng cần thiết để bay về trước thì...nhiều nhất chỉ cầm cự được 30 ngày thôi! Sau 30 ngày thì phi thuyền Hi Vọng sẽ biến thành một nắm mồ kim loại khổng lồ, toàn bộ mười hai vạn người trên phi thuyền sẽ không còn ai sống sót!

Nhưng trong thời gian 30 ngày thì...với tốc độ phi hành của phi thuyền Hi Vọng so với phạm vi của Tinh Vân mà nói...không bằng cả một bước đi của con kiến trên Trái Đất nữa là!

-Tinh Vân vật chất a...Mọi người đã thăm dò, hoặc tính ra biên giới của nó ở đâu chưa?

Thật lâu sau Diêu Nguyên mới hỏi tiếp.

Sắc mặt của các nhà khoa học hiện lên nét khổ sở, Ireland là người đầu tiên đứng lên trả lời:

-Không có, hay có thể nói là không thể...Thiếu tá a, ngài đã quá đề cao chúng ta rồi. Mặc dù trên phi thuyền Hi Vọng có kỹ thuật bước nhảy

không gian, có hệ thống phản trọng lực và thiết bị liên lạc siêu cấp...nhưng cái đó không phải đại biểu cho việc nền khoa học loài người chúng ta đã đạt tới trình độ như vậy. Nền khoa học của chúng ta vẫn là nền khoa học của thế kỷ 21 a, nó còn cách nền khoa học kỹ thuật vũ trụ ít nhất là 1000 năm!

Tinh Vân vật chất cũng chỉ là một cái tên do giới khoa học đặt ra thôi thôi, đúng là nó khi chuẩn bị sinh ra một hệ hăng tinh mới thì sẽ tạo ra lớp vật chất này, nhưng đó cũng chỉ là sự suy đoán mà thôi. Còn về nó có thật hay không thì có trời mới biết. Có thể nói, với loại Tinh Vân này chúng ta mặc dù có thể không nói là không biết gì, nhưng tất cả kiến thức, suy luận cùng tính toán về nó đều được thực hiện ở khoảng cách rất xa, chính là từ Trái Đất quan sát nó...Ở xa quan sát với quan sát ở trong nó khác nhau một trời một vực a.

Irenlan khỗ sở cười nói:

-Hơn nữa loại Tinh Vân này có tầng hạt tích điện, chính là lớp ánh sáng màu xanh mà ngài đã từng thấy. Cho nên tất cả những công cụ dò xét của chúng ta đều không hiệu quả, hơn nữa chúng ta thật sự cũng không hiểu rõ lắm về loại Tinh Vân vật chất này, vì vậy...Chúng ta căn bản không hề biết nó có đường kính rộng bao nhiêu, phi thuyền Hi Vọng đang ở vị trí nào trong nó, có cách biên giới xa không...Tất cả mọi thứ chúng ta đều không biết.

Sau khi những lời này vang lên thì toàn bộ mọi người trong phòng họp đều trầm mặc, bởi vì bất cứ ai ngồi tại đây đều biết được tình trạng năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng, cũng biết được phi thuyền chỉ có thể cầm cự tối đa một tháng. Sau một tháng thì khi năng lượng hết sạch, cũng là lúc mọi người tử vong.

-Như thế sao?

Diêu Nguyên khẽ nói một câu rồi trầm tư suy nghĩ, không nói lời nào hoặc có thể coi như hẳn không biết nói gì cho phải.

Bầu không khí bên trong phòng họp đang lâm vào tuyệt vọng thì lúc này, bỗng nhiên trong số các nhà khoa học có một thanh niên trẻ tuổi đứng lên, nói ra một câu động trời:

-Thật ra chúng ta vẫn còn có một cơ hội...

Tất cả mọi người đều sững sốt nhìn về người thanh niên trẻ tuổi này, Diêu Nguyên lập tức nhận ra anh ta. Đó chính là người đầu tiên suy luận ra sự thật về đám thực vật trên hành tinh sa mạc, cũng là người đầu tiên đưa ra lý thuyết tương khắc nhau giữa các loài – lý thuyết về virus ngoài hành tinh có thể là tuyệt độc đối với con người thì tương tự, virus trên Trái Đất cũng có thể là thiên địch với sinh vật ngoài hành tinh.

Diêu Nguyên xen vào, hỏi:

-Ta còn nhớ cậu. Lúc ở trên hành tinh sa mạc, chúng ta có thể thoát được hoàn toàn là nhờ vào lý thuyết mà cậu đề ra. Xin hỏi tên cậu là?

Người thanh niên trẻ tuổi này tựa hồ mang dòng máu người Ả Rập, có thể nói là một người con lai mang hai dòng máu Âu và Ả Rập, anh ta hơi sững sốt rồi lập tức trả lời:

-Tên của tôi là Yvaine Mohammed Beith XXX. . .Thiếu tá, họ của tôi tương đối dài dòng cho nên ngài chỉ cần gọi tôi là Yvaine thôi.

Diêu Nguyên gật đầu, nói:

-Tốt, Yvaine, cậu mới nói chúng ta vẫn còn có một cơ hội, đó là cơ hội gì vậy?

Lúc này Yvaine thoáng hơi chần chừ...Thực tế, một trợ lý 26 tuổi như hần lại có thể quyết định vận mệnh của mười hai vạn người khiến cho hần cảm thấy hơi căng thẳng. Mà cũng nhờ vào lý luận của hần trên hành tinh sa mạc thì hần đã không còn là một trợ lý nho nhỏ nữa, mà đã trở thành một thành viên đích thực trong tiểu tổ khoa học, đãi ngộ theo đó cũng tăng lên rất nhiều.

Hần cẩn thận sắp xếp lại suy nghĩ một lát, rồi từ tốn nói:

-Thiếu tá, về phần Tinh Vân thì ta không hề biết rõ. Dù sao chuyên môn của ta cũng không phải về phương diện này, bởi ngay cả Tinh Vân có bao nhiêu loại ta cũng không biết. Nhưng chúng ta không thể bó tay chịu chết như vậy được, phi thuyền Hi Vọng của chúng ta vẫn còn một nguồn năng lượng khác!

-Cái gì?

Mọi người xung quanh đều chú ý lắng nghe, chăm chú nhìn về phía Yvaine. Còn trong lòng Diêu Nguyên cũng dường như nhớ tới cái gì, giây phút đó tất cả mọi thứ bỗng trở nên yên tĩnh, mà chỉ trong sát na đó thì có bốn chữ hiện lên trong đầu hần, phảng phất cứ như có một người thì thâm vào tai hần vậy.

-Tinh thạch năng lượng!

Yvaine cũng vừa vắn nói ra bốn từ này, hăng say nói:

-Căn cứ vào thí nghiệm của chúng ta lúc trước, đám thực vật ngoài hành tinh kia muốn tạo thành một 1/10 milimet vuông ước chừng cần phải hấp thu một vạn kw điện...

Diêu Nguyên lập tức ngắt lời hần, nói:

-Đội đã, kw nghĩa là...độ (1) phải không? Cũng có nghĩa là cứ 1/10 milimet vuông tinh thạch năng lượng chứa một vạn độ điện lượng, phải không?

-Độ?

Yvaine cùng các nhà khoa học khác hơi nhú mày, bởi vì lúc này Diêu Nguyên nói tới đơn vị “độ” theo tiếng phổ thông, cho nên các nhà khoa học này đều không hiểu thiếu tá có ý gì.

Ba Lệ ngồi bên cạnh khẽ nhú đôi mày thanh tú, thấp giọng mắng một tiếng ngốc rồi đứng lên nói:

-Đúng thế, một kw chính là một độ điện, bất quá kw là từ ngữ chuyên môn còn độ là cách gọi dân gian.

Diêu Nguyên cười cười với Ba Lệ, rồi nói với Yvaine:

-Xin lỗi, mời tiếp tục.

Yvaine gật đầu, trình bày tiếp:

-Về phương diện năng lượng thì quả thật ta không rành lắm, nhưng chuyện tính toán hoán đổi vẫn có thể làm được. Tiểu tổ chúng ta căn cứ vào lượng điện đó để tính toán, thiếu tá, viên tinh thạch năng lượng mà ngài mang về có thể tích tầm 1500 vạn milimet vuông, tức là lớn bằng một nửa quả cầu thông thường. Nếu như có thể hấp thu hoàn toàn lượng năng lượng trong nó thì tức là chúng ta...chúng ta sẽ có được một ngàn tỷ năm trăm triệu kw năng lượng!

-Bao nhiêu?

Không chỉ đơn thuần Diêu Nguyên cùng các đội viên Hắc Tinh sửng sốt, mà các nhà khoa học khác cũng trợn mắt há hốc mồm hỏi.

-Một ngàn tỷ năm trăm triệu kw năng lượng!

Yvaine khẳng định, đồng thời lấy ra rất nhiều bảng báo cáo chi tiết, đưa cho các nhà khoa học khác, thậm chí đến khi hăn tiếp tục nói thì mọi người vẫn chưa hết hoàn hồn:

-Dĩ nhiên, đó là trong trường hợp hấp thụ hoàn toàn. Tức là đám thực vật kia tiếp xúc bao nhiêu năng lượng sẽ chuyển hóa toàn bộ thành tinh thạch năng lượng. Nhưng mà trên thực tế thì không thể nào có chuyện đó, bởi cơ thể đám thực vật đó không phải là chất siêu dẫn (2), hơn nữa khi hấp thụ vào thì đám thực vật đó cũng đã sử dụng bớt một phần rồi, cho nên tiêu tố chúng ta đã hạ thấp bớt hiệu suất xuống còn 1%, tức là mỗi 100kw điện năng hấp thụ vào thì đám thực vật sẽ chuyển hóa thành 1kw điện năng vào tinh thạch.

Nhưng cho dù thế...

Yvaine tự tin nói:

-Cho dù thế, viên tinh thạch năng lượng mà ngài mang về rất có khả năng, chứa lượng năng lượng ít nhất là mười tỷ năm mươi triệu kw!

Diêu Nguyên cảm thấy choáng váng, cả đầu óc quay mòng mòng như bị một tấm kim loại đập một phát. Hăn vội dùng sức chà chà mặt rồi lẩm bẩm nói:

-Chờ...chờ một chút. Để ta tính cái đã...Vào năm 2026, cả nước Trung Quốc sử dụng hết một tỷ một trăm triệu kw, còn nước Mỹ là tám trăm mười triệu kw... Yvaine, cậu có biết cậu đang nói gì không? Một viên tinh thạch năng lượng nhỏ bé như thế, lại chứa đựng lượng năng lượng đủ để cung cấp cho toàn bộ loài người trong 10 năm, cái này quả thực...

Yvaine tái khẳng định một lần nữa:

-Ta biết, thiếu tá, mọi người. Điều này quả thật rất khó tin, nhưng đó là kết quả chúng ta có được sau mấy lần tính toán. Sai số không quá lớn, hơn nữa lượng năng lượng mà viên tinh thạch này chứa không thể ít hơn nữa, nhưng vấn đề mấu chốt là...Làm cách nào để sử dụng nó đây? Nó là vật vượt qua toàn bộ hiểu biết của chúng ta, ngay cả việc phân tích nó chúng ta cũng không làm được, vậy thì sao dùng nó đây?

Phòng họp lại một lần nữa rơi vào trạng thái im lặng, bất quá sự im lặng này không kéo dài lâu, bởi Ba Lệ bỗng nhiên lên tiếng.

Cảm giác lúc đó của Ba Lệ rất kỳ quái, nàng một lần nữa tiến vào trạng thái mà bốn phía đều yên tĩnh, rồi một thanh âm thì thầm bên tai nàng, khiến cho nàng cơ hồ như phản xạ bất thối.

- Giải linh hoàn nhu hệ linh nhân...

Bảy chữ đó vang lên khiến cho mọi người, hầu hết là các nhà khoa học nước ngoài, trong đó có cả thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh đều không hiểu. Tất cả đều mờ mịt nhìn về Ba Lệ, ngoại trừ Diêu Nguyên. Bởi lúc đó linh quan trong đầu hắn chợt lóe lên, nhất thời hiểu được ý của Ba Lệ.

-Quả thật, nền khoa học kỹ thuật của chúng ta cách nền khoa học tạo ra khối tinh thạch năng lượng quá xa. Tuy nhiên xa không có nghĩa là nó khác về mặt bản chất. Trong thế giới này, vạn vật đều quy tông, bất cứ chuyện gì đều có sự tương sinh tương khắc!

Diêu Nguyên hưng phấn đứng lên, lớn tiếng nói:

-Nếu đám thực vật ngoài hành tinh có thể hấp thu năng lượng để tạo thành tinh thạch thì như vậy bọn chúng dĩ nhiên phải có cách hấp thu năng lượng từ tinh thạch. Đúng vậy, đây là cách duy nhất khả thi.

Chúng ta đã có tiêu bản của đám thực vật ngoài hành tinh, hầu hết chúng đều được ngâm vào trong dung dịch axit mạnh. Bây giờ có thể sử

dụng rồi, nhất định phải cẩn thận, dùng nó để khám phá ra bí mật trong tinh thạch năng lượng!

30 ngày! Mọi người, chúng ta chỉ có 30 ngày!

Tất cả tiểu tổ khoa học có liên quan đều phải hành động. Phải trong vòng 30 ngày tìm ra cách mà đám thực vật tái sử dụng tinh thạch năng lượng! Đó là con đường sống duy nhất của chúng ta, mọi người! Tất cả phải cùng hành động thôi!

Chú thích:

1/Độ: là cách gọi kw theo tiếng Trung. Lưu ý, nó chỉ là cách gọi dân gian, phổ thông. Còn chính xác thì vẫn phải gọi là kw.

2/ Vật liệu siêu dẫn: là những vật liệu có điện trở gần như bằng không. Tức là khi dòng điện truyền qua nó thì hầu như không hề bị thất thoát năng lượng.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Chuyện Đời Thường (1)

Silva là một cô gái 28 tuổi, sinh sống ở nước Mỹ, đã từng học tại trường trung học XX, trường đại học YY, nghề nghiệp là...

Nói tóm lại, nàng chỉ là một cô gái bình thường, nếu dựa theo tiêu chuẩn sàng lọc trên phi thuyền Hi Vọng thì thực tế, nàng không hề có cơ hội lên phi thuyền.

Bất quá nàng lại may mắn có được một người chồng tốt, anh ta vốn là một thành viên trong bộ đội hải quân lục chiến của Mỹ. Hơn nữa, trong những ngày hỗn loạn đó thì chồng nàng đã bảo vệ nàng cùng con gái, hơn nữa cũng giúp đỡ những người hàng xóm kế bên, tổng cộng hơn mười người đều được anh ta bảo vệ. Vì vậy anh ta mới được gia nhập vào đội ngũ quân đội trên phi thuyền Hi Vọng.

Trong những ngày hỗn loạn đó, mặc dù Silva rất sợ hãi nhưng may mắn là nàng vẫn có thể ở bên cạnh chồng. Điều đáng tiếc duy nhất là đứa con gái ba tuổi của nàng, nó còn nhỏ như thế mà sắp chết sao? Mỗi lần nghĩ tới đó chỉ khiến cho nàng đau đớn đến mức không muốn sống nữa.

Nhưng khi bước lên phi thuyền Hi Vọng, sinh sống tại khu vực quân đội ở tầng năm thì sự lo lắng của nàng đã bớt đi rất nhiều. Đặc biệt là sau việc phi thuyền Hi Vọng thực hiện bước nhảy không gian thành công, cảm giác thoát chết trong gang tấc, hơn nữa tất cả người thân của mình đều bình an vô sự, mà quan trọng nhất là con gái mình vẫn còn cơ hội sống sót khiến nàng vô cùng vui sướng. Vì vậy, từ lúc bước lên phi thuyền cho đến nay,

Silva vẫn luôn mỉm cười mãn nguyện, giống hệt với lúc nàng còn sống ở thị trấn nhỏ bé kia vậy.

Nhưng cho đến mấy ngày trước...

-Chào phu nhân Lasdole, tôi đại biểu cho trung đội lục binh thứ ba của chính phủ Hi Vọng gửi cho phu nhân bức thư này. Tất cả chỉ để cảm ơn chồng của phu nhân đã vì phi thuyền Hi Vọng, đã vì chính phủ, vì mười hai vạn người dân quên mình hi sinh. Chúng tôi vĩnh viễn sẽ không quên sự dũng cảm của anh ta khi chiến đấu trên hành tinh sa mạc, bởi vì sự hi sinh của anh ta mà chúng tôi mới có thể giải cứu được 341 nhân viên kỹ thuật lẫn các nhà khoa học và hơn 74 quân nhân. Vì vậy, ngay lúc này đây, xin cho chúng tôi...

Silva sửng sờ nhận lấy phong thư này, loại thư như thế nàng đã quá quen rồi. Bởi làm vợ của một sĩ quan thuộc bộ đội hải quân lục chiến, nàng cũng quen biết được một số gia đình binh lính khác, đa từng thấy qua bức thư báo tử này gửi đến nhà các binh lính hi sinh vì nhiệm vụ. Nhưng nàng không thể nào ngờ rằng, lại có một ngày mình lại nhận được bức thư đó.

Trong giây phút đó, Silva đã ôm mặt khóc đến mức sắp ngất xỉu, nếu không phải con gái 3 tuổi của nàng hoảng hốt kéo kéo vạt váy nàng thì có lẽ giờ đây nàng đã nằm trong bệnh viện rồi.

Chỉ đến khi con gái nắm lấy tay nàng, ngây thơ nói mẹ ơi đừng khóc thì nàng mới sức tỉnh mà ôm chặt lấy nó. Lúc đó, nàng bỗng cảm thấy mình phải kiên cường hơn, dũng cảm hơn nữa.

Mình nhất định sẽ sống tiếp, sẽ nuôi nấng con gái nên người, phải cho con biết, cha của nó là một anh hùng!

Vì sự sinh tồn của mười hai vạn người, cha nó đã hi sinh!

Không, chỉ thế thôi chưa đủ, phải tổ chức tang lễ cho anh ta nữa! Phải là tang lễ cho chính phủ tổ chức! Bởi đây là nghĩa vụ của chính phủ...

Chồng ta đã hi sinh vì chính phủ, như vậy phải được tôn vinh xứng đáng. Hơn nữa, là vợ và con gái của anh ấy phải được chính phủ trợ cấp, bao gồm cả việc giáo dục con gái trong tương lai...

Với ý nghĩ như vậy cùng với sự kiên cường của một bà mẹ, Silva bắt đầu liên lạc với thân nhân của các binh lính hi sinh khác.

Từ sau trận chiến trên hành tinh sa mạc thì có đến gần 300 binh sĩ tử trận, bọn họ phần lớn đều có thân nhân, không phải cha mẹ thì cũng là vợ con. Nếu tập hợp lại đông đủ thì cũng phải hơn 1000 người, và Silva đang tích cực liên lạc với họ. Nhờ sự cố gắng của cô mà hôm nay, cuộc họp của những gia đình có người thân tử nạn trong chiến dịch mới được bắt đầu.

Địa điểm họp chính là một rạp phim công cộng, lúc này đã có hơn 100 người chờ sẵn, và số người vẫn còn tiếp tục tăng lên.

- Jennifer phu nhân, Ellis phu nhân, xin lỗi, ta đến hơi trễ.

Silva vừa tiến vào phòng họp thì đã thấy hai người phụ nữ đi về phía nàng, bèn lên tiếng chào hỏi.

Hai người phu nhân đó, một người là con lai người da đen, một người là người da trắng. Phu nhân da đen tầm 24, 25 tuổi còn phu nhân da trắng khoảng 30 tuổi. Hai nàng đều mỉm cười với Silva, phu nhân da đen có tên là Jennifer cười hỏi:

- Silva, cô sưu tầm nhiều tài liệu như vậy sao?

Silva đang ôm trong tay một đồng lớn giấy tờ, văn kiện. Nàng khẽ nhoẻn cười rồi đưa cho hai người kia mỗi người một bộ tài liệu, nói:

-Đúng vậy, đây là một số ví dụ về việc đãi ngộ gia đình quân nhân tử trận của quân đội Mỹ, còn đây là Hiến pháp của nước Mỹ, rồi cả một số công ước của quốc tế về việc này. Đúng rồi, ngoài ra còn có một ít luật Trung Quốc về phương diện đó, nhưng mà số lượng rất ít, hơn nữa cũng không diễn giải cặn kẽ...Hai cô biết đấy, hạm trưởng là quân nhân Trung Quốc mà.

Hai phu nhân cười khó hiểu, trong đó phu nhân Ellis nói:

-Đúng, vậy. Ông ta đúng là quân nhân Trung Quốc, nhưng cũng là anh hùng của chúng ta. Chính ông ấy đã cứu hơn mười hai vạn người trên phi thuyền này, giúp đảm bảo sự trật tự cùng an toàn tại đây...Ít nhất trước mắt thì vẫn chưa có điểm nào không công chính cả. Đồng thời trên hành tinh sa mạc, nhờ vào nỗ lực của ông ấy thì chúng ta mới có thể trốn thoát được. Nói tóm lại, ông ấy là một nhà lãnh đạo tốt.

Silva khẽ sững sốt rồi lắc đầu nói:

-Cô hiểu lầm ta rồi, Ellis phu nhân. Ta biết ông ta là một anh hùng, là một nhà lãnh đạo tốt. Các chính sách mà ông ấy đề ra đều cực kỳ công bằng, không vì chủng tộc, màu da khác biệt mà đối xử khác nhau. Ta không có ý chỉ trích ông ta, nhưng mà các cô cũng biết đấy, dù sao ông ta cũng là người Trung Quốc, cho nên rất có thể sẽ chịu ảnh hưởng bởi luật pháp Trung Quốc, vì vậy ta mới chuẩn bị những văn kiện này.

Hai người đồng ý gật đầu, rồi cùng bàn bạc với Silva về những giấy tờ luật pháp, công ước này. Các nàng đều biết, Silva vì đồng giấy tờ này mà đã nhiều lần đi xuống ba tầng dưới tìm kiếm các chuyên gia luật pháp từ Mỹ, Châu Âu, Châu Á, Trung Quốc, thậm chí đến các công ước quốc tế cũng không bỏ sót. Có thể nói xấp giấy tờ này đã khiến nàng lao tâm khổ tứ rất nhiều. Bất quá cũng may là mọi việc đã xong, bây giờ chỉ còn việc chỉnh sửa lại một chút là đã có thể sử dụng.

Ba người này chính là ba người đầu tiên đề xuất ra việc tổ chức tang lễ cho các binh lính tử trận. Chồng của các nàng đều đã hi sinh trên hành tinh sa mạc, thậm chí đến cả di cốt cũng không còn. Hơn nữa, do có cùng cảnh ngộ nuôi con gái, cho nên cả ba là những người tích cực nhất trong tất cả. Ba người đều mong muốn tổ chức một tang lễ thật xứng đáng cho chồng, đồng thời có nhận được trợ cấp cho con.

Không lâu sau thì Silva đã bước lên bục, nàng nhìn gần 200 người bên dưới mà hơi nhúu mày, bất quá lúc này cũng không kịp để thắc mắc nữa rồi, chỉ có thể hơi mỉm cười rồi nói với micro:

-Chào mọi người, ta nghĩ ta không hề quên ai cả mà. Lúc trước, ta đã thông báo cho tất cả người nhà của các binh lính tử trận, nhưng mà...Sao lại vắng mặt nhiều thế này?

Mọi người bên dưới đều kinh ngạc, thực tế, cuộc họp lần này cũng có rất nhiều người chuẩn bị giấy tờ giống như Silva, có thể nói là đã rất nhiều công sức vì nó. Cho nên khi nghe Silva vắng mặt nhiều người thì bọn họ sao lại không kinh ngạc được...Tại sao lại thế? Đó chính là người thân của mình mà, đó là chồng, là con trai của mình. Chẳng lẽ bọn họ không hề thương xót họ gì sao?

Lúc này, sắc mặt của mấy người ngồi trong góc có hơi khác lạ, một người trong đó đứng lên nói:

-Không hẳn thế đâu, Thompson phu nhân. Ta nghĩ ta có thể giải thích được.

Thompson là họ chồng của Silva, cho nên mọi người đều gọi nàng là Thompson phu nhân.

Silva nghe vậy liền nhìn về hướng đó, thì ra là một phụ nữ Châu Á xinh đẹp mang kính, thoát nhìn chỉ tầm 28, 29 tuổi.

-Cô là Manos phu nhân sao? Cô có biết...vì sao các người khác vắng mặt không?

Silva lễ độ hỏi.

Người phụ nữ Châu Á này gật đầu, nhận lấy chiếc loa từ người bên cạnh rồi nói:

-Mọi người nên biết, ta chính là một người di dân gốc Hoa, có thể nói quê gốc là ở Trung Quốc. Mà trong số những binh lính chết trận này có tới hơn 30% là quân nhân Trung Quốc. Toàn bộ người thân của các quân nhân này đều vắng mặt, ách, ta cũng không biết phải diễn tả như thế nào, nhưng những câu nói tiếp theo của ta không hề có ý xúc phạm bất kỳ chính phủ, hay dân tộc nào.

Nàng quay sang những người xung quanh tiếp tục nói:

-Bọn họ có thể đều đang đợi, cũng có thể đang sợ hãi. Ta cho rằng đây chính là nguyên nhân bọn họ vắng mặt.

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, thậm chí là khó hiểu. Một ông lão ngoài 50 tuổi đứng lên, nhận lấy chiếc loa rồi nói:

-Cháu có thể nói rõ hơn không? Bọn họ đang đợi cái gì, cái này chúng ta còn có thể hiểu, dù sao phi thuyền Hi Vọng vẫn chưa từng tuyên bố là sẽ không tổ chức tang lễ. Bất quá, chúng ta muốn bọn họ xúc tiến nhanh hơn, cho nên mới tụ họp ở đây để thảo luận. Nhưng điều làm chúng ta khó hiểu là...Bọn họ đang sợ cái gì?

Phu nhân Manos khẽ chần chờ, rồi cuộc dưới sự trông đợi của mọi người đành nói:

-Bọn họ sợ chính phủ...Mọi người nên biết, trong những ngày cuối cùng ở Trái Đất, bọn họ cũng giống như chúng ta, cũng đã chịu qua rất

nhều điều khủng khiếp, sự khủng khiếp trong lúc vô chính phủ...

Một người phụ nữ da đen khác bỗng đứng lên hỏi:

-Đúng thế, nhưng không phải phi thuyền Hi Vọng đã có chính phủ rồi sao? Hơn nữa trật tự, kỷ cương cũng rất nghiêm ngặt, thậm chí có lúc chính phủ này đã quá đặt nặng sự trật tự. Cơ hồ có khi xâm phạm đến quyền công dân. Cho nên với một chính phủ như thế thì bọn họ hoàn toàn không cần phải sợ sự mất trật tự chứ.

Phu nhân Manos cắn răng do dự, rồi như đã quyết, nàng nói:

-Chính phủ quả đúng là vô cùng nghiêm khắc và kỷ cương a. Nhưng hiện tại, phi thuyền Hi Vọng là tổ chức chính phủ độc tài, bọn họ sợ...Sợ có lúc chính phủ này sẽ trở thành hỗn loạn như trước. Hơn nữa, đây là chuyện liên quan đến vấn đề quân đội. Lúc trước, tại Trung Quốc thì phương diện quân đội chính là do chính phủ trực tiếp quản lý, căn bản không hề cho bọn họ có quyền kháng nghị, cho nên bọn họ đã có thói quen...Hơn nữa, một điểm quan trọng là, hiện giờ phi thuyền Hi Vọng đang ở trong vũ trụ, bọn họ lo lắng không biết sự kháng nghị của họ có dẫn đến hậu quả nghiêm trọng gì không. Bọn họ nói với ta như thế, bọn họ vẫn còn người nhà, vẫn còn con cái để chăm sóc, cuộc sống trước mắt đã rất tốt rồi, không cần phải thay đổi nữa...Đó chính là cái bọn họ sợ!

Mọi người xung quanh nhất thời trở nên xôn xao, một ông lão hơn 60 tuổi đứng lên, phản bác:

-Sao lại có chuyện như vậy. Lần tang lễ này, có thể sẽ tạo ra tiền đề cho những dịp sau này, hơn nữa trong đó có những thân nhân của chúng ta thì sao chúng ta lại có thể đứng bên ngoài được? Chúng ta không phải là tội phạm, mà là đang đấu tranh đòi đảm bảo cho quyền lợi của mình thôi. Chính phủ không thể nào xử lý chúng ta được.

-Đúng thế, hơn nữa thiếu tá là một anh hùng công chính, ông ấy chắc chắn sẽ...

-Chúng ta đang trợ giúp chính phủ hoàn thiện điều lệ thì sao lại xuất hiện các chuyện nghiêm trọng kia được...

-Đúng thế, Manos phu nhân, có phải bọn họ đang hiểu lầm không...

Tất cả những người đến từ Châu Âu, Châu Mỹ...đều xôn xao bàn tán. Đúng lúc này, bỗng nhiên cửa chính mở toang ra, hai sĩ quan cấp úy trong tiểu đội Hắc Tinh bước vào, đi sau là hơn mười binh lính.

Khi những quân nhân này xuất hiện thì cả phòng chiếu phim đều trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn ra cửa, còn trên khuôn mặt của phu nhân Manos hiện lên nét sợ hãi, thân thể khẽ run lên.

Hai thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh kia thì người dẫn đầu chính là Lưu Bạch. Hắn dẫn cả đội ngũ đi thẳng đến dưới đài, rồi một mình đi lên bục. Đầu tiên, hắn khẽ mỉm cười với Silva rồi nhận lấy micro từ tay nàng, long trọng chào mọi người sau đó mới nói:

-Theo lệnh của thiếu tá, chúng ta sẽ tổ chức tang lễ long trọng nhất dưới dạng tinh táng với sự tưởng nhớ của hơn mười hai vạn người. Đồng thời sẽ cải tạo lại đại sảnh của tầng năm, cải tạo nó trở thành nơi kỷ niệm anh hùng. Thu thập tất cả những vật dụng, cùng tên họ của những binh lính tử trận đặt tại đó. Để cho đời sau của chúng ta có thể đời đời kỷ niệm cho những anh hùng đã khuất này, có thể nhớ được những công lao to lớn này.

Mặt khác, đối với vấn đề trợ cấp cho những gia đình có người thân tử trận, chính phủ phi thuyền Hi Vọng sẽ cho các vị một tuần để đề xuất các kiến nghị. Xin yên lòng, mọi người sẽ được thừa hưởng tất cả sự vinh quang từ người chồng, người con của các vị. Con của các vị sẽ được tiếp nhận sự giáo dục tốt nhất, ngoài ra mọi người vẫn có thể tiếp tục ở tại căn

phòng của mình ở tầng năm. Con các vị có thể kiêu ngạo, ngẩng cao đầu mà nói...

...Cha của ta, là anh hùng đã hi sinh vì sự sống còn của loài người!

Hội trường sững sờ một hồi lâu rồi rốt cuộc cũng bùng phát, tất cả đều lớn tiếng hoan hô, ăn mừng. Phảng phất cứ như bọn họ vừa chiến dịch về vang một chiến dịch. Còn phu nhân Manos kia thì ôm mặt khóc nức nở, từng giọt nước mắt tuôn rơi trên sàn...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Chuyện Đời Thường (2)

-...Lần này bọn họ bí mật tụ họp, thảo luận gì đó thì có thể không nhắc tới, nhưng những chuyện như vậy không thể tái diễn!

Vương Quang Chính lớn tiếng trong phòng họp trưởng, bởi trong phòng chỉ có hắn và Diêu Nguyên cho nên nói chuyện không cần câu thúc gì.

-Bọn họ muốn làm gì? Không hài lòng với chính phủ của phi thuyền Hi Vọng sao? Bọn chúng có não không vậy! Nếu không phải do ngài dẫn dắt mọi người, định ra một loạt những quy chế, trật tự để bảo vệ bọn họ thì bây giờ bọn chúng có sống nổi không! Không nói tới chuyện sao tron, chỉ riêng những ngày hỗn loạn trên Trái Đất cũng đủ rồi, chẳng lẽ bọn chúng vẫn không hiểu à?

Vương Quang Chính vẫn còn bất bình nói tiếp:

-Cái đó cũng chưa tính là khổ sở gì. Chiến đấu, hoạch định tương lai cho phi thuyền, còn vì chuyện năng lượng mà tính toán cẩn thận...Toàn bộ đều do chúng ta làm, bọn họ có làm được cái gì không? Chỉ biết nhốn nháo lên mà thôi, chẳng lẽ bọn họ tưởng chúng ta thật sự đứng đưng với những binh lính tử trận sao?

Lúc này Diêu Nguyên đang xem những văn kiện, giấy tờ. Đó là những tài liệu phân tích kết cấu của toàn thân phi thuyền Hi Vọng. Rất nhiều khu vực cực kỳ hao tổn năng lượng...Còn có những phân tích, đánh giá và kiến

ngệ của chuyên gia. Nếu dùng hệ thống duy sinh nơi đây, tắt bớt hệ thống phản trọng lực tại đây...thì sẽ không ảnh hưởng gì nhiều lắm đến phi thuyền Hi Vọng. Nếu làm thế thì mỗi ngày sẽ tiết kiệm được bao nhiêu năng lượng...Toàn bộ những thứ này đều được trình lên cho Diêu Nguyên quyết định.

Diêu Nguyên nghe vậy thì ngẩng đầu lên, cười nói;

-Lão Vương, người đứng ở chỗ ta bất bình cũng vô dụng a, thật ra người cũng biết rõ mà...Điều đó không đơn thuần chỉ vì muốn tổ chức tang lễ cho những binh lính tử trận, mà còn nhằm mục đích thăm dò chúng ta.

Vương Quang Chính hơi sửng sốt rồi sau đó cười khỏ.

Diêu Nguyên tiếp tục nói:

-Nhưng cũng không thể trách bọn họ được. Tuy chúng ta là những người di dân cuối cùng của Trái Đất, nhưng dù sao cũng chỉ mới rời khỏi nó được 1 tháng. Thời gian chưa dài, hơn nữa những người thuộc thế hệ này đều từ khắp nơi trên Trái Đất, ý thức dân tộc, ý thức quốc gia, và phong tục có nhiều bất đồng. Tỷ như người có thể xuống ba tầng dưới để xem xét, mặc dù khi lên phi thuyền chúng ta đã cố ý sắp xếp các dân tộc khác ở chung với nhau, nhưng tình huống cụ thể thì thế nào? Vẫn là phần lớn người da trắng tụ tập lại một chỗ, người da vàng ở một nơi, còn người da đen thì cũng một khu hoặc sống chung với người da trắng.

Nhưng thứ đó cũng không phải là quá nghiêm trọng, bởi bọn họ đều đến từ nhiều quốc gia khác nhau, đều có sự khác biệt về tiếng nói lẫn tập quán. Cho nên điều đó đã có thể đoán trước, đương nhiên ít nhất là trong vòng mấy năm tới thì những thói quen, tư tưởng hời còn ở trên Trái Đất sẽ còn tác động khá lớn đến hành vi người dân.

Diêu Nguyên dừng một lát rồi tiếp tục nói:

-Mà những người tham gia cuộc họp kia căn bản chỉ có những người Âu, Mỹ. Bọn họ thật ra cũng đang lo sợ a, cho nên cuộc họp đó có thể coi như một lần thăm dò, bởi vì chính phủ chúng ta là người da vàng. Bọn họ sợ chúng ta sẽ hành xử giống như các chính phủ khác trên Trái Đất, hoặc nói đúng hơn là sẽ độc tài hoặc áp bức. Bọn họ đúng là cần sự trật tự, nhưng nếu sự trật tự này lại trở thành một sự trật tự độc tài, áp bức thì bọn họ tất nhiên sẽ phản kháng. Cho nên cuộc họp này thực chất chỉ là một sự thăm dò thôi.

Vương Quang Chính chần chờ một chút rồi hỏi:

-Vậy quyết định của ngài là gì? Ta thấy dường như ngài định thỏa hiệp...

-Không thể coi là thỏa hiệp.

Diêu Nguyên lắc đầu, vừa cầm một xấp giấy tờ lên đọc vừa nói:

-Trên phi thuyền Hi Vọng không thể có dân chủ, ít nhất không phải là loại dân chủ mà bọn họ đã từng sống. Để tìm thấy mái nhà, hành tinh mới, để đảm bảo an toàn cho mọi người thì ta không thể giao quyền lực trên phi thuyền Hi Vọng cho bất kỳ ai. Dĩ nhiên, nếu như cả đời ta vẫn chưa tìm được hành tinh thích hợp, thì khi ta chết đi, ta có quyền chọn một người thừa kế.

Ta tuyệt đối sẽ không giao quân quyền cho bất kỳ ai. Quân đội sẽ lấy ta làm hạch tâm, sau đó tiểu đội Hắc Tinh là nòng cốt. Ngoài ra ta cũng đang dự định thành lập một ngành quân sự hoàn chỉnh. Một thể chế như vậy sẽ có đa số phục tùng một số ít thiểu số, như sĩ quan cấp úy, cấp tá trong quân đội. Cho nên trong phương diện chính quyền thì sẽ không có khả năng xuất hiện tổng thống, thủ tướng hay tổng thư ký có nhiệm kỳ mười năm gì đó...Nếu ta thật sự làm như vậy thì mới là sự vô trách nhiệm lớn nhất với mọi người, cả phi thuyền Hi Vọng sẽ bị hủy diệt.

Chúng ta có bao nhiêu người đây, mười hai vạn người mà thôi, trong vũ trụ chúng ta không bằng cả một con kiến hôi nữa là. Ngay cả sự an toàn còn chưa được đảm bảo thì sao ta có thể để bọn họ làm loạn được? Bất quá về phương diện dân sự, thì ta cũng đã dự định phân tán bớt quyền lực.

Một tháng kế tiếp chính là cửa ải sinh tử với phi thuyền Hi Vọng. Chỉ cần chúng ta có thể vượt qua cửa ải khó khăn này thì sẽ thực hiện được khá nhiều việc. Đầu tiên, ta sẽ dựa vào màu da, tiếng nói, tập quán,...và căn cứ theo số lượng tỷ lệ các dân tộc trong số mười hai vạn người để đề ra số người có thể tham gia vào quốc hội. Đương nhiên đại biểu sẽ được dân chúng bầu ra, nhưng quốc hội này sẽ không được xen vào những quyết định quan trọng. Mà ta cũng có quyền chấp thuận hoặc phủ định đề nghị của họ, đây là điều thứ nhất.

Thứ hai, về phương diện quản lý dân sự thì quân đội sẽ từ từ rút lui nhường chỗ cho cảnh sát thay thế. Sau đó về những quy định, pháp luật thì để cho quốc hội tự mình định đoạt. Đó là nền móng đầu tiên xây dựng nên pháp luật trên phi thuyền, cần phải có một thời gian dài và cẩn thận, cho nên cứ để cho quốc hội từ từ thảo luận.

Diêu Nguyên nói đến đây thì ngừng lại như muốn bổ sung thêm, nhưng khi thấy Vương Quang Chính nhiều lần phảng phất như muốn nói nhưng lại thôi, bèn khẽ mỉm cười với hắn, rồi lên tiếng:

-Ta biết ngươi là một đảng viên, hơn nữa là một đảng viên có lập trường vô cùng kiên định. Nhưng lão Vương ơi, có điều này ta không thể không nói với ngươi...Hiện tại chúng ta là những người di dân cuối cùng của loài người, toàn bộ tâm lực đều đặt vào trong việc cầu sinh, cho nên nếu như trong nội bộ xảy ra tranh chấp thì sao đủ sức hoàn thành sứ mệnh chứ? Không lẽ còn cần ta phải uy hiếp cái này không được ăn, cái này không được làm, và cải cách một lần nữa sao?

-...Được rồi, ta hiểu rồi. Sau này ta sẽ chỉ quản việc trong quân đội thôi.

Vương Quang Chính thở dài nói.

Diêu Nguyên khẽ cười lắc đầu, không tiếp tục truy vấn nữa mà nói tiếp:

-Chuyện về chính trị tới đây là chấm dứt, sau này người đừng quan tâm nhiều chi cho mệt. Bây giờ bàn tới chuyện khác...đó là chuyện về tân nhân loại.

Tân nhân loại...

Sắc mặt Vương Quang Chính ửng đỏ nói:

-Mặc dù ta vẫn còn hoài nghi cái trạng thần bí của ngài và đám người Ủng, nhưng nếu ngài đã khẳng định như vậy thì ta sẽ không nói thêm gì nữa...Trong tiểu đội Hắc Tinh chỉ có một mình ta không phát sốt thôi, còn lại các người đều là tân nhân loại a.

Diêu Nguyên chân thành nói:

-Chưa hẳn thế đâu...Nói chuẩn xác ra là, những dấu hiệu đó chỉ là chúng ta suy đoán mà thôi. Dĩ nhiên, với một loạt sự kiện trên hành tinh sa mạc, sự săn đuổi của đám quái vật kia...thì không cần hoài nghi sự tồn tại của nó. Chuyện này ta đã giao cho các nhà khoa học tìm hiểu, còn có tổ chức các đợt kiểm tra với những người từng bị phát sốt. Kết quả cụ thể có lẽ tới mai mới có, nhưng đã có nhà khoa học đưa ra bản báo cáo sơ lược rồi, người xem thử xem.

Diêu Nguyên biết, Vương Quang Chính là người duy nhất trong tiểu đội Hắc Tinh không bị phát sốt. Hiện tại cơn sốt trong quá khứ kia có thể chính là nơi bắt nguồn cho tân nhân loại, hơn nữa những người có thể sống

sót đều là những thanh niên từ 30 tuổi trở xuống, mà Vương Quang Chính đã hơn 30 tuổi rồi...Nhưng Diêu Nguyên lại cảm thấy cực kỳ may mắn khi Vương Quang Chính không trở thành tân nhân loại.

Khi Diêu Nguyên là đội trưởng tiểu đội Hắc Tinh thì Vương Quang Chính chính là đội phó của cả đội, là người phụ tá đắc lực nhất của hắn. Mặc dù xét về các phương diện trí óc, bình tĩnh,... thì Vương Quang Chính không thể so sánh với Diêu Nguyên nhưng hắn có một ưu điểm mà Diêu Nguyên không có. Đó chính là sự cẩn thận, vô cùng cẩn thận. Hơn nữa hề là chuyện Diêu Nguyên nhờ thì hắn sẽ thực hiện một cách hoàn mỹ, không hề bỏ sót điểm gì. Nếu không phải Vương Quang Chính có những đức tính đó thì Diêu Nguyên đã không nhờ Vương Quang Chính đảm nhiệm chức vụ hạm trưởng vào những lúc hắn bận bịu. Có thể nói, Vương Quang Chính là tâm phúc không thể thiếu của Diêu Nguyên.

Bất quá việc mình không trở thành tân nhân loại vẫn khiến Vương Quang Chính buồn bực. Dù sao toàn bộ thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh đều đã trở thành tân nhân loại, chỉ có hắn là không, cảm giác đó cứ như hắn bị chia cắt khỏi tập thể. Đó cũng là lý do mà Vương Quang Chính chán nản trong khoảng thời gian gần đây.

Hắn bất đắc dĩ nhận lấy tờ giấy kia, bất quá rất nhanh đã chăm chú đọc nó. Diêu Nguyên ở bên cạnh khẽ gật đầu, thói quen này của hắn cũng chính là một trong những cái mà Diêu Nguyên tán phục nhất ở Vương Quang Chính. Đó chính là chuyện công và chuyện tư luôn rõ ràng.

Trên tờ giấy báo cáo là những nhận định của những nhà khoa học đã tận mắt chứng kiến thấy năng lực đó trên hành tinh sa mạc, và còn có những nhận xét của những tân nhân loại đã biết, như Diêu Nguyên, Ưng, Hắc Thiết, Trương Hằng, Morrison...Bất quá tư liệu không nhiều lắm, chỉ là một số tổng kết về tân nhân loại thôi.

-Số người phát sốt là 102 người, trong đó có 7 chết trên hành tinh sa mạc. Hiện tại đã xác định được 95 người còn lại, trong đó đã chắc chắn được 18 tân nhân loại, những người còn lại đều đang trong quá trình quan sát...

Trong số những tân nhân loại đã biết, có thể chia thành dự tri giả (người tiên đoán) như Trương Hằng... Năng lực là cảm giác trước được nguy hiểm trong mấy giây sắp tới. Thuộc tính bị động, thông thường khi tiến vào trạng thái thần bí đều do hoàn cảnh ép buộc. Trong trạng thái đó thì khi có nguy hiểm, xác suất cảm giác được nguy hiểm đạt trên 90%. Điều này đã được Trương Hằng chứng thực trong thí nghiệm hôm qua...

Khi phiên giả (người lừa gạt) như Morrison thì thông qua tình huống cụ thể, có thể lừa gạt được tất cả sinh vật sống thông qua sóng điện não. Sinh vật khi trúng phải sóng não này thì sẽ rơi vào trạng thái thôi miên. Thuộc tính chủ động, cần phải tiến vào trạng thái thần bí mới có thể sử dụng. Hiện tại vẫn chưa rõ cách tiến nhập trạng thái này, có thể nó không phụ thuộc vào trạng thái nguy hiểm mà vật chủ tiếp nhận...

Thanh tích giả (người quan sát) như thiếu úy Ưng. Năng lực là quan sát tất cả sự vật xung quanh, tình trạng thị giác lúc đó đạt đến mức viễn siêu nhân loại. Nó thậm chí có thể phân biệt được từng chi tiết mà chỉ khi nhìn qua kính hiển vi mới có thể phân biệt. Hơn nữa, tình trạng thị giác này có thể khống chế thân thể vật chủ, làm cho vật chủ có khả năng bắn chính xác kinh người. Thuộc tính chủ động, cần phải tiến vào trạng thái thần bí mới có thể sử dụng. Cách tiến nhập trạng thái là cảm giác nguy hiểm...

Nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở) như Ba Lệ, Yvaine... Năng lực là trong lúc suy nghĩ tới các vấn đề trọng yếu, sẽ có xác suất tiến nhập vào trạng thái thần bí. Khi đó họ sẽ nghe được một thanh âm kỳ lạ nói lên đáp án bên tai. Cách tiến nhập không rõ, thuộc tính không rõ...

Toàn năng giả (người toàn năng) như thiếu tá Diêu Nguyên...

Dịch giả: Naron

Nguồn: Bàn Long chiến đội - Banlonghoi.com

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Chuyện Đời Thường (3)

Ba người Thích Hiểu Điều, Lâm Khâu Thu, Vương Đan Đan đang ngồi trong liêu đàm đạo chuyện nhân sinh (chính xác hơn là chém gió)

Ba người đều là sinh viên của đại học Cáp Nhĩ Tân, hơn nữa đều có gia cảnh từ quê lên thành phố học. Thực tế, cả ba đều là hàng xóm hoặc là bạn từ thuở nhỏ cho nên quan hệ của ba người rất thân thiết, có thể nói là bạn nối khố với nhau.

Lúc còn ở trên Trái Đất, bởi vì mọi việc diễn ra quá nhanh, nào là từ việc chính phủ biến mất đến việc mảnh vỡ sao tron xuất hiện...Cơ hồ chỉ trong mấy đêm thôi thì cả thế giới đã triệt để rối loạn, cả nhân loại đã điên cuồng.

Lúc ấy ba người vẫn còn đang học đại học, khi tin tức truyền ra thì tuy trong trường vẫn chưa hỗn loạn nhưng dĩ nhiên không thể tiếp tục dạy học rồi. Các sinh viên thì kéo nhau lên Inte tìm hiểu thông tin nhưng lúc ấy mọi việc đã hỗn loạn lắm rồi, ngay cả Inte cũng bị chặn vì vậy các sinh viên mới nhận ra việc này không hề bình thường chút nào. Cho nên tất cả sinh viên đều bắt đầu trở về quê nhà.

Ba người này cũng đã định chạy về quê nhưng lúc này xã hội đã chìm trong sự hỗn loạn. Cướp bóc, giết người, hãm hiếp,...đủ loại tệ nạn hoành hành. Cũng may cả ba đều cẩn thận, mặc dù rất lo về tình trạng cha mẹ ở quê nhà, nhưng vẫn kiên trì đợi ở gần trường suốt mấy ngày. Quả nhiên, sự cẩn thận này đã cứu bọn họ một mạng. Bởi rất nhiều sinh viên nóng vội

chạy khỏi thành thị, nào là lái ô tô đường dài, nào là ngồi xe lửa, máy bay, ca-nô...thì mười phần đã chết hết tám, chín phần. Phần còn sống đều là các sinh viên nữ, tuy nhiên có thể nói họ sống không bằng chết. Trong mấy tháng giãy dựa tìm đường sống đó, cả ba đã thấy rất nhiều thảm cảnh của bạn gái cùng lớp, quả thực thê thảm đến mức không nỡ nhìn.

Cứ thế, ba người lẫn trốn trong thành phố tới mấy tháng, định cho mọi việc tạm lắng xuống thì mới trở về nhà, nhưng mà...Trong thời loạn thế này, bọn họ sao có thể tìm được cha mẹ, thân nhân của mình đây? Thực ra cả ba đã sớm biết đến kết cục này, từng đau khổ than khóc mấy lần. Tuy nói ba người đều là nam nhi trai tráng 20 tuổi nhưng cả bọn chưa hề trải qua lần sinh tử li biệt nào. Cho nên khi biết được tin toàn bộ người thân của mình đã mất tích thì cả ba người suýt chút nữa đã hỏng mất.

Nhưng cũng may là ba người đều ở chung một chỗ, hơn nữa đều có chung nỗi đau nên có thể san sẻ bớt cho nhau. Một người đau buồn thì sẽ được hai người kia an ủi.

Nhờ thế mà cả ba mới có thể vượt qua được khoảng thời gian tuyệt vọng đó mà từ từ trở nên kiên cường hơn. Trong thời loạn này, ba người tuy không có vũ khí, cũng chẳng biết đánh nhau, chiến đấu, giết người hay gì đó...Nhưng nhờ vào trí óc của mình, cả ba đã cứu giúp được một nhóm người già yếu, bảo vệ họ và giúp họ tìm kiếm thức ăn. Nhờ thế mà có thể miễn cưỡng sống sót.

Sau đó, cả bọn gặp được đội ngũ do thành viên tiểu đội Hắc Tinh chỉ huy, và được lên phi thuyền Hi Vọng...

Tuy nói trong mấy tháng hỗn loạn thì cả ba đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng vẫn thanh niên trẻ tuổi. Sau khi an toàn, mà trên phi thuyền không có gì làm khiến cho cả bọn tự nhiên bày nhiều trò quái chiêu, nào là trò chơi ngoài hành tinh, nào là tán dóc về các bạn gái xinh tươi, nào là chọc phá...

-Ê, các anh em. Tao đi qua bên khu cư xá C4 thấy được kho niêm phong máy tính đó. Mặc dù không thấy rõ bên trong nhưng khi ta nhìn qua khe cửa, thì thấy máy tính ở gần đều là hàng pro đó nha. Toàn bộ đều là hàng mới cứng, từ màn hình đến thùng máy...Không biết cấu tạo bên trong thế nào, nhưng chắc không thể tẽ được đâu.

Thích Hiếu Điều ngồi ở bên liêu, vừa uống nước vừa cười hắc hắc nói.

Hai người còn lại đang bàn về những trò game online mà cả hai chơi trước đây, nghe vậy thì vô cùng hưng phấn, Lâm Khâu Thu lập tức đứng lên nói:

-Đi, chúng ta đi xem sao. Đã nghe từ trước là có thứ này mà, nhưng tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì. Không biết cấp trên rốt cuộc có mở Inte hay TV gì không nữa.

Vương Đan Đán từ chối thẳng thừng:

-Muốn đi thì hai đứa bây đi đi. Tao không đi, dù sao thì có sờ vào được đâu. Nhìn thấy thì chỉ khó chịu hơn thôi, có trời mới biết khi nào mới mở cái đồng đó...Hơn nữa lúc chiều không phải chúng ta còn phải đi lên quân bộ theo lệnh triệu tập sao?

Thích Hiếu Điều và Lâm Khâu Thu còn đang muốn khuyên Vương Đan Đán vài câu, nhưng khi nghe tới việc lên quân bộ vào lúc chiều thì cả hai đều im lặng, rầu rĩ ngồi tại chỗ.

Thật lâu sau, Lâm Khâu Thu mới lẩm bẩm nói:

-Tao nói hai đứa mày nghe, chuyện mộ binh sao lại đến lượt chúng ta a? Không bàn tới số tuổi...thì chúng ta chỉ là sinh viên thôi mà. Sau này khi phi thuyền Hi Vọng phát triển thì còn cần nhân tài như chúng ta chứ? Sao bây giờ lại muốn chúng ta gia nhập quân đội vậy.

Vương Đan Đán cũng dè dặt nói:

-Đúng thế, chúng ta hẳn phải thuộc về nhóm khoa học hay kỹ thuật ở tầng 4 mới đúng chứ. Nhưng cũng không được nên mới sống trong liều thế này. Vậy mà dùng một cái lại muốn chúng ta gia nhập quân đội, thật chả biết mấy cha quan trên nghĩ như thế nào nữa...

Thích Hiếu Điều cũng trầm mặc, thật lâu sau mới nói:

-Có nhiều người nghĩ như mày không?

Hai người còn lại hơi sững sốt, đồng thời hỏi:

-Cái gì?

-Tao hỏi.

Thích Hiếu Điều lặp lại một lần nữa:

-Có nhiều người nghĩ như mày không? Những người ở trong liều như mày chắc biết nhiều tin hơn những người ở trong phòng...

Lâm Khâu Thu lập tức trả lời:

-Đúng thế, người nghĩ như tao rất nhiều. Tỷ như hai vợ chồng lão Vương ở liều bên cạnh, bọn họ đều là giáo sư cho nên cứ đinh ninh rằng mình phải được ở trong tầng 4. Còn cái tên Lý gì đó, hẳn nói mình từng học qua xã hội học, cho rằng ba tầng dưới có quá nhiều gian phòng chưa mở ra, phi thuyền Hi Vọng lớn như vậy mà lại tập hợp cả mười hai vạn người vào một chỗ, lại còn ở trong liều thì sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra a...

Thích Hiếu Điều lập tức khuyên hai người bạn:

-Hai tụi bây đừng có theo bọn họ gây náo loạn. Bây giờ phi thuyền Hi Vọng không thể náo loạn, nếu thật sự hỗn loạn thì chết cả lũ.

Lâm Khâu Thu cùng Vương Đan Đán gật đầu đồng tình, Vương Đan Đán nói:

-Tụi tao dĩ nhiên biết không thể náo loạn được, mà nghĩ bọn tao là lũ ngu à. Hiện tại đám người phản nà kia cũng chỉ dám nói vài câu sau lưng thôi. Còn mấy người Âu Mỹ kia mới thật là náo loạn, đừng nói cái gì tổ chức lễ ăn mừng, tổ chức tang lễ gì gì đó...Thật ra toàn là điều võ dương oai, biểu lộ sự bất mãn của mình với cấp trên thôi. Hắc hắc, bọn người Âu Mỹ kia cho rằng tụi tao ngu như bọn chúng à? Mấy trò đó tụi tao đã thuộc nằm lòng rồi, vậy mà bọn chúng còn dám diễn lại?

Lâm Khâu Thu đồng tình nói:

-Đúng vẫn là đúng, chưa chắc ai ngu hơn ai đâu? Chỉ là chúng ta có thói quen nội liêm thôi, hoàn toàn khác với mấy người Trương, Dương gì đó cho nên sao biết trước kết quả được? Lúc trước ta còn vô tình nghe được mấy người Âu Mỹ nói với nhau, chê chúng ta cái gì cũng không dám làm, đúng là chết nhất. Hắc hắc, bọn họ sao lại không nghĩ tới, hiện tại chúng ta đều ở chung trên một phi thuyền. Chính phủ của phi thuyền Hi Vọng cần chúng ta, bởi tổng số dân chỉ mới hơn mười hai vạn người thôi. Mặc cho chính phủ có ngốc, có tàn bạo đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không phó với chúng ta đâu, trừ phi bọn họ muốn tự hủy diệt. Cái chính phủ cần chỉ là thời gian, ta cam đoan trong những ngày kế tiếp, chính phủ nhất định sẽ phân ra các khu vực riêng biệt cho người dân sinh sống, hơn nữa các phương tiện giải trí cũng sẽ được triển khai rộng rãi. Nói không chừng còn có thể phát hành tiền mới nữa, cho nên bây giờ gây náo loạn có ít gì? Chỉ tạo thêm áp lực cho chính phủ thôi.

Thích Hiểu Điều gật đầu nói:

-Tụi bây hiểu rõ thế là tốt. Lo làm tốt bốn phận của mình thôi, đi náo loạn làm cái gì...À, nếu tụi bây đã nói tới chuyện mộ binh thì tao cũng tiết lộ một chút thông tin mà tao thu thập được trong hai ngày vừa qua.

Hai người kia lập tức chăm chú nhìn Thích Hiểu Điều, hẳn cũng không chậm trễ mà mở miệng nói ngay:

-Ở trên hành tinh sa mạc đã có tới mấy trăm quân nhân tử trận, vì thế chính phủ phi thuyền Hi Vọng nhất định muốn bổ sung quân đội. Số lượng cụ thể thì tao không rõ lắm, nhưng có một chuyện làm tao rất ngạc nhiên... Đó là những người nhận được lệnh triệu tập không chỉ đơn thuần là thanh niên như chúng ta. Còn có mấy ông già với cả con gái nữa. Chuyện này quả thực rất kỳ quái, tuy con gái cũng có thể đầu quân, tử như tham gia vào bên quân y...nhưng lần này lại có tới hai mươi đứa con gái được triệu tập. Không lẽ quân y lại thiếu hụt như vậy sao, cho nên tao liền đi hỏi thăm từng người, tụi bây biết kết quả là gì không?

-Là gì?

Hai người kia trăn miêng một lời hỏi.

Thích Hiểu Điều nói:

-Hai mươi đứa con gái kia đều giống hệt với chúng ta, đều chịu cơn sốt do loại virus thần bí kia gây nên, và cũng là những người hiếm hoi còn sống sót...Giống hệt với chúng ta a! Đều là những người từng nhiễm phải loại virus bí ẩn kia!

Nói đến loại virus bí ẩn thì sắc mặt của hai người kia tối sầm lại, bất quá Vương Đan Đan lập tức hỏi:

-Ý của mày là, hể là người từng nhiễm phải loại virus kia thì đều được triệu tập?

Thích Hiểu Điều gật đầu khẳng định:

-Không biết tụi bây có tin hay không nhưng kể từ khi nhận được lệnh triệu tập, trong đầu tao mấy ngày qua toàn xuất hiện chuyện liên quan tới

virus. Phảng phất như có cái gì nói cho ta biết tất cả mọi việc đều có liên quan đến thứ virus chết toi kia, cảm giác đó rất kỳ diệu. Đầu mỗi cứ hiện lên trong đầu tao, để tao có thể tìm thấy ý, rồi đem đi phân tích, thu thập tư liệu thôi đã có được đáp án rồi...

Loại virus thần bí kia là mấu chốt, bởi bao gồm cả hạm trưởng, những sĩ quan cấp úy trong tiểu đội Hắc Tinh, còn có anh hùng Morrison như trong lời của đám người Âu Mỹ kia, đều đã từng nhiễm virus, tổng hợp tất cả điều này lại thì có thể kết luận...

Những người nhiễm phải loại virus thần bí kia nhưng không chết...Có phải có được cái gì đặc thù không? Tuy chúng ta không phát hiện nhưng chính phủ đã có thể chú ý tới điểm này rồi.

Cho nên, có thể đây là lý do triệu tập chúng ta gia nhập vào quân đội ?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Tân Nhân Loại

Vào lúc 3h chiều ngày thứ tư sau bước nhảy không gian lần thứ hai, chính phủ trên phi thuyền Hi Vọng lần đầu tiên thực hiện đợt mộ binh cho quân đội.

Đối tượng mộ binh là các quân nhân đã giải ngũ, còn có những bác sĩ quân y. Dĩ nhiên, bao gồm tất cả những người từng nhiễm phải virus còn sống sót.

Về phần phạm vi thì đương nhiên là hơn mười hai vạn dân chúng trên phi thuyền Hi Vọng, trong đó ước chừng triệu tập 500 quân nhân và 2000 cảnh sát. Từ nay về sau sẽ bắt đầu phân chia công việc, các việc quản lý dân sự như trông coi trị an, xử lý tranh chấp đều giao cho cảnh sát thực hiện. Quân đội chỉ tham gia vào các sự kiện đặc biệt như thám hiểm các nơi bí ẩn, đối phó với các sự kiện nguy hiểm ngoài hành tinh như sự kiện trên hành tinh sa mạc vậy. Đó mới chính là nhiệm vụ của quân đội.

Vào khoảng 2h chiều theo múi giờ trên Trái Đất, tại lối vào tầng ba đến tầng 4 đã tụ tập hơn ngàn người dân, hơn nữa vẫn còn nhiều người lục tục kéo đến. Vào khoảng 2h30' thì số người tụ tập đã lên đến ba bốn ngàn người, hơn nữa xu hướng vẫn còn tiếp tục gia tăng.

Thực tế, tuy nhiều người như vậy nhưng đến dự tuyển vào cảnh sát chiếm đến hết 80%, dù sao trận đánh trên hành tinh sa mạc đã khiến không ít người giật mình bàng hoàng. Vũ trụ không phải là nơi an lành gì, còn đám quái vật, thực vật kia thì càng không cần phải nói. Có khi còn gặp phải

những thứ kinh dị hơn nữa, vũ trụ bao la như vậy, ai mà biết trước được tương lai mình sẽ gặp phải đây? Nói không chừng còn đụng độ với sinh vật có trí tuệ nữa là, cho nên làm quân nhân...quá nguy hiểm.

Nhưng so sánh ra thì đãi ngộ cho cảnh sát kém hơn quân đội rất nhiều, nhưng nếu làm cảnh sát hơn ba tháng thì đã có thể có được một gian phòng riêng, có phòng bếp, phòng vệ sinh riêng rồi. Không cần phải chen chúc trong chiếc liều chật hẹp nữa, mà công việc chỉ đơn thuần là trị an, hoặc là vận hành các phương tiện công cộng như rạp chiếu phim, vòi nước, nhà vệ sinh...Cơ bản chẳng hề có nguy hiểm gì cả.

Cho nên trên 80% người đến đây đều muốn làm cảnh sát.

20% còn lại thì căn bản là những quân nhân đã giải ngũ, hay có thể gọi là quân dự bị. Số lượng không nhiều lắm, chỉ tầm bảy tám trăm người đến theo lệnh triệu tập thôi. Số tuổi trung bình của những người này đều từ 28-30 tuổi, ai ai cũng trông cũng vạm vỡ, khỏe mạnh.

Đãi ngộ của quân nhân so với cảnh sát thì cao hơn nhiều, đầu tiên tất cả đều có thể được một phòng riêng trên tầng năm, hơn nữa gian phòng lớn hơn nhiều. Hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp và một phòng vệ sinh. Các loại đồ gia dụng, máy vi tính đều được trang bị, hơn nữa trừ phần cơm tập thể được phát vào lúc huấn luyện ra, bọn họ còn có thể nhận lấy nguyên liệu để tự nấu ăn.

Những thứ này cũng là đương nhiên thôi, bởi theo một số tin đồn thì do chiến dịch trên hành tinh sa mạc, các binh lính đã chiến đấu rất anh dũng nhưng thương vong quá lớn. Vì vậy chính phủ Hi Vọng đang triển khai một chính sách đền bù bằng hiện kim, cũng chính là phát hành tiền trong quân đội. Cứ mỗi tháng phục vụ trong quân đội thì sẽ nhận được một lượng hiện kim nhất định, có thể dùng nó để mua nguyên liệu nấu ăn, trừ việc đó ra còn có thể dùng nó để đổi lấy xa xỉ phẩm (hàng xa xỉ)

Có câu: cho bao nhiêu thì sẽ nhận lại được bấy nhiêu. Tuy làm quân nhân nguy hiểm hơn rất nhiều, nhưng cũng vì thế mà sự dãi ngộ có thể làm cho người ta thêm rõ dãi. Vì vậy khi gần tới 3h thì số người đến mộ binh làm quân nhân cũng đến gần một ngàn người.

Vào lúc 3h chiều theo múi giờ trên Trái Đất, mười mấy binh lính xuất hiện trên quảng trường rộng rãi, dựng hơn mười bàn ghi danh. Trong đó thì bên cảnh sát có chín bàn ghi danh, bên quân đội có tám sáu bàn ghi danh. Rất nhanh sau đó, trên quảng trường xuất hiện mười lăm hàng người dày đặc, ai ai cũng đứng nghiêm trang trong hàng của mình.

Cũng may, những người được lên phi thuyền theo tiêu chuẩn của Điều Nguyên đều có trình độ giáo dục tối thiểu là cao đẳng, cho nên ý thức giữ gìn trật tự khá tốt. Dưới tình huống như vậy không ai chen ngang, lấn hàng gì cả...Mặc dù cũng có một số người muốn chen ngang nhưng khi nhìn thấy hầu hết đều xếp hàng trật tự thì không có can đảm để thực hiện, chỉ đành làm theo số đông theo hàng từ từ đi về trước.

Lúc này, trong hàng mộ binh quân nhân, có một thiếu nữ da vàng tầm mười tám mười chín tuổi, cao khoảng một mét bảy, khuôn mặt khả ái dễ thương như một cô bé hàng xóm tinh nghịch vậy.

Hai tay nàng khoanh lại, cái chân thì nhịp nhịp trên mặt đất, đồng thời cau có nói với người con trai đằng sau:

-Nhâm Đào, thấy ta nói đúng chưa, tới sớm một chút có phải tốt hơn không. Người xem, hiện tại đã đứng đầy rồi, tức chết ta đi mà! Muốn đến được bàn ghi danh chắc cũng phải một hai tiếng nữa, hừ, nếu như làm muộn bữa cơm tối của ta, khiến ta không lấy được suất rau mà ta thích nhất thì người liệu hồn đó!

-Trừu Nguyệt, lạy thánh Allah, đừng gấp gáp như vậy chứ. Thực ra chúng ta không xếp hàng cũng không sao mà...

Người con trai phía sau bối rối trả lời, nét mặt hiện lên vẻ ngơ ngác.

Cô gái có tên là Trừu Nguyệt kia bất mãn quay đầu lại liếc người con trai kia một cái, hừ nói:

-Không xếp hàng? Chẳng lẽ người muốn chen ngang à? Ta nói cho người biết, Nhâm Đào! Người không thể làm những chuyện mất mặt người Trung Quốc chúng ta! Người tự đi mà xem, nơi này người nước ngoài vô số kể, lúc này ta còn nghe được loáng thoáng tiếng Hàn, tiếng Nhật nữa đó. Người mà dám chen ngang thì ta đánh gãy chân người!

-...Không, ý của ta là nơi này đâu cần phải xếp hàng. Nhiều người như vậy thì cô đâu cần lo hết thức ăn?

Nhâm Đào vẫn từ tốn trả lời nhưng nét mặt vẫn ngơ ngác.

Trừu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, càng thêm bất mãn nói:

-Người có nghĩ tại sao chúng ta lại xếp hàng ở tí đằng sau không hả? Trời ạ! Thôi, nói cho người cũng vô dụng, người là chúa mau quên mà... Mới vừa rồi đi với ta sau lại tự dừng biến mất hả? Hại ta kiếm một phen bỏ hơi tai, mới kiếm được người gần chỗ ống thông gió. Nhưng cũng lạ, sau người có thể trèo tường lên chỗ đó được nhỉ? Mặc dù chỗ đó có trần thấp hơn nhiều, nhưng cũng phải cao tới bốn năm mét chứ, sao người lên đó được hay thế?

-Ách...Ta quên mất rồi.

Nhâm Đào rút cuộc mới định thần lại, ngượng ngùng cười cười rồi trả lời một câu khiến cho Trừu Nguyệt xém tí nữa là trào máu họng.

-...

Trần Nguyệt cất lực vuốt vuốt những sợi gân xanh trên trán, thật lâu sau mới nói:

-Thôi bỏ đi, mặc xác người. Tóm lại, người ngoan ngoãn đứng đây cho ta, chờ kết thúc ghi danh này thì về liền...hừ hừ, khôn hồn thì an phận chịu quỳ đi.

Hai cô cậu này mãi mê nói chuyện mà không để ý tới những ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Cô gái thì thôi rồi, mặc dù dáng người khá cao, ít nhất là một mét bảy mét tám trở lên nhưng vóc người hơi gầy yếu. Còn chàng trai kia thì càng hết biết, chiều cao tuy không tệ lắm, cũng được mét bảy nhưng vẫn còn thấp hơn cô bé kia đến nửa cái đầu. Vóc dáng của anh ta cũng khá gầy yếu, căn bản chả hề giống với quân nhân gì cả. Thay vì nói đây là hai quân nhân thì nói là hai đứa trẻ mới đúng.

Bất quá nơi này ai ai đều đang bận xếp hàng, nên cũng không rảnh rỗi mà lo chuyện bao đồng. Vì vậy mà hai cô cậu đó cũng bình yên xếp trong hàng, cứ thế từ từ nhích về trước. Qua hơn một tiếng sau thì đã đến phiên cô gái ghi danh.

Khi Trần Nguyệt đi tới bàn ghi danh thì người tiếp nhận là một người da vàng và một người da trắng, khi thấy Trần Nguyệt là người da vàng thì người đàn ông da vàng tiếp nhận hồ sơ khẽ cười, dùng tiếng Trung nói:

-Tiểu cô nương, lần này mộ binh quân đội thì theo nguyên tắc sẽ không tuyển phái nữ. Em có chắc là đến đây gia nhập quân đội mà không phải gia nhập cảnh sát không?

Trần Nguyệt bất bình hừ một tiếng, vênh vao nói:

-Ta đây sao mà biết, là các người mời ta mà. Hừ hừ, ta cũng rất tò mò muốn biết xem tại sao lại mời ta đây, bốn cô nương vốn không phải là quân

nhân giải ngũ, cũng không biết chữa bệnh giải phẫu gì cả, lái xe tăng thiết giáp gì đó thì lại càng mù tịt. Nói tóm lại tất cả đều không biết. Kỳ quái, các người không tuyển phái nữ thì mắc gì lại gửi giấy cho ta!

Vừa nói Trừu Nguyệt vừa lấy ra một tờ giấy đóng dấu, đập mạnh lên bàn. (Em này hồ báo quá)

Hai người ghi danh sững sốt nhìn nhau, hiển nhiên là khá bất ngờ trước thái độ của Trừu Nguyệt. Người đàn ông da vàng cầm lấy tờ giấy lên đọc, thì ra nó được ghi bằng hai thứ tiếng Anh-Trung. Nội dung đại khái là vào lúc 3h chiều hôm nay, mời cô xxx đến quảng trường theo lệnh triệu tập, gia nhập vào quân đội.

-Gia nhập từ trước à? Nói như vậy thì cô là tân nhân loại rồi?

Người đàn ông da vàng ngạc nhiên nhìn Trừu Nguyệt.

Trừu Nguyệt hơi sững sốt, rồi lập tức phản bác:

-Cái gì mà tân nhân loại? Người nói tân nhân loại là sao? Là những đứa trẻ lêu lổng ngoài xã hội đó sao? Là những đứa trẻ nhuộm tóc, xuyên lỗ tai, mặc ba cái đồ kỳ quái đi long bong ngoài đường hả? Đừng có đùa! Các người muốn những đứa trẻ bỏ đi đó làm quân nhân sao? Hừ, ta đây đúng là chả yên tâm về cái đội quân bảo vệ này chút nào.

-Không, không, không phải ý đó.

Người đàn ông da vàng cười khố, liên tục phẩy phẩy tay nói:

-Tóm lại, cô đã được tuyển rồi. Không cần xếp hàng ở đây đâu. Chỉ cần tìm một quân nhân bất kỳ ở bên kia, đưa tờ giấy này cho họ thì bọn họ sẽ dẫn cô lên tầng bốn ghi danh.

Nói xong hắn gấp rút trả tờ giấy cho Trừu Nguyệt.

Cho dù là Trừu Nguyệt thì khi nghe được tin này cũng ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi đỏ lên như chuẩn bị nổi cơn tam bành, bất quá một lát sau nàng vẫn còn nhịn được, tức giận nói:

-Nhâm Đào, lại để cho tên ngốc kia đoán trúng rồi, quả nhiên không cần xếp hàng. Đúng là cái đồ...ngốc?

Trừu Nguyệt vừa quay đầu lại thì sững sốt phát hiện, người đứng sau mình là một thanh niên da đen cao to. Anh ta thấy Trừu Nguyệt nhìn mình thì hớn hờ cười lại, nhe răng ra như muốn khoe hàm răng trắng bóng của mình.

Nhâm Đào đã biến mất...

Trời ạ, lại nữa sao?

Sắc mặt Trừu Nguyệt tối lại, tức giận muốn điên người. Nàng hầm hầm tìm kiếm xung quanh nhưng vẫn không tìm thấy được Nhâm Đào, tới lúc nàng gần như không còn kiên nhẫn nữa thì từ đằng xa bỗng truyền đến tiếng kinh hô, nàng liền vội vàng chạy qua, vừa lúc thấy được mấy binh lính không ngừng hét lớn ở một trụ TV tại góc quảng trường.

Ở trên đỉnh màn hình có một thanh niên đang lơ ngơ ngẩn ngời đó, chỗ ấy vốn cách mặt đất đến bảy tám mét, có trời mới biết làm sao hắn leo lên đó được...

Chỉ đến hơn 10' sau, khi các sĩ quan mượn được một chiếc thang đem đến thì Nhâm Đào mới được trèo xuống. Mà lúc này Trừu Nguyệt đã sớm không nhịn được, tức giận cho anh ta một đấm khiến cho hai mắt của hắn đổi qua một màu mới.

Sau đó, hai người cùng với hơn mười mấy người nữa được một sĩ quan dẫn lên tầng bốn.

Trên đường đi, Trừu Nguyệt hơi tò mò nhỏ giọng hỏi Nhâm Đào:

-Sao người biết chúng ta không cần xếp hàng? Mà mười mấy người đi cùng đều xếp hàng mà.

Nhâm Đào sững sốt, vừa xoa xoa hai con mắt sớm đã đổi màu của mình, vừa lẩm bẩm nói:

-Chỉ là một sự suy luận thông thường thôi mà. Không biết có chuyện gì xảy ra chứ mỗi lúc ta nghĩ đến một vấn đề, thì ngay lập tức rất nhiều đầu mối hiện ra...

Trừu Nguyệt, chúng ta có thể không phải tới đây để làm một quân nhân bình thường đâu.

Ánh mắt Nhâm Đào phức tạp nhìn mười mấy người còn lại, nhỏ giọng nói:

-Ta cũng không rõ lắm là do gì nữa, nhưng có thể liên quan tới cơn sốt mà loại virus thần bí kia gây nên...Trừu Nguyệt, nếu lát nữa có xảy ra chuyện gì thì ngàn vạn lần đừng nên phản kháng...

Chúng ta có thể có hai kết quả đối lập nhau, một là an toàn, thậm chí là sung sướng nữa hoặc là chết chắc, thậm chí có khi đến chết cũng không được...

Nếu như trở thành vật thí nghiệm thì...

-Nếu quả thật trở thành vật thí nghiệm thì người yên tâm. Ta sẽ giết người trước, ngoan, đảm bảo không đau đâu...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Nổ Tung

Lời của Nhâm Đào khiến cho Trừu Nguyệt lạnh người.

Thực tế, tuy nhìn vóc dáng Nhâm Đào gầy yếu, ngu ngơ thế kia, ngày thường luôn bị Trừu Nguyệt ăn hiếp nhưng thật ra từ nhỏ, Nhâm Đào đã luôn là chỗ dựa cho nàng. Trong thời kỳ hỗn loạn kia, khi cha mẹ bọn họ đều đã chết trong loạn quân thì cũng nhờ vào Nhâm Đào bảo vệ, tính toán cẩn thận nên cả hai mới có thể hóa hiểm vi di (biến nguy thành an), thậm chí lên được phi thuyền Hi Vọng. Có thể nói, trong lòng nàng thật ra rất sùng bái vị “ca ca” này.

Dĩ nhiên đó chỉ là trong lòng thôi, ngoài mặt thì...các hành động của nàng khó mà gọi là “sùng bái” được. (Chính xác phải gọi là ngược đãi)

Cho dù trong lòng Trừu Nguyệt khá kinh hãi nhưng bên ngoài vẫn vờ bình tĩnh, thậm chí còn giơ tay xoa xoa đầu Nhâm Đào, thấp giọng hỏi:

-Tại sao? Tại sao lại nói như thế? Chẳng lẽ chúng ta sắp đối mặt với chuyện gì kinh khủng à?

-Còn tùy tình huống nữa...

Nhâm Đào cũng nhỏ giọng trả lời:

-Một là phải xem giá trị của chúng ta thế nào, hai là mức độ nguy hiểm của chúng ta ra sao, ba là lương tâm của các quan chức...Yếu tố thứ ba có lẽ là khả thi nhất, bởi dù sao lượng người trên phi thuyền Hi Vọng

vẫn còn quá nhỏ, chỉ có mười hai vạn người thôi thì chính phủ khó có thể mà làm điều ác được, nếu như vậy thì...

Trần Nguyệt im lặng một hồi rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt khẽ đỏ lên, lẩm bẩm hỏi:

-Nếu như ta chết...Ta chỉ nói là nếu như thôi nha, vậy người sẽ làm gì? (Khui sâm banh ăn mừng chứ sao)

Nhâm Đào ngơ ngác nói:

-Ách, ta chắc sẽ gây náo loạn một hồi, giết đi mấy người. Nếu như có thể thì chắc sẽ đem tin tức của chúng ta truyền bá ra ngoài, dĩ nhiên thì thể của cô là cách đầu tiên gây nên hỗn loạn...

Bốp!

Đáng tiếc thay, chỉ vì những lời đó mà từ một mắt bầm tím, Nhâm Đào đã lãnh thêm con nữa cho đủ cặp.

Tuy trên đường hai người đùa giỡn với nhau để giảm bớt áp lực, nhưng càng đến tầng bốn thì hai người vẫn không sao thoát được sự sợ hãi trong lòng. Khi đến được phòng thí nghiệm lớn ở tầng bốn thì bên ngoài đã có hơn mười người đang đợi, ngoài ra còn có mười mấy binh lính, thậm chí trong đó còn có những binh lính mang biểu tượng Hắc Tinh.

Thấy được cảnh đó, sắc mặt Trần Nguyệt khẽ cứng lại, nắm tay của Nhâm Đào cũng hơi run run. Tuy thế thì nét mặt của hân hoàn toàn ngược lại, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước bất quá đã có đôi chút cảnh giác.

Lúc này, một thanh niên da trắng bước ra khỏi phòng thí nghiệm, hân không ngừng xoa xoa cổ của mình vừa lẩm bẩm nguyên rủa. Không lâu sau, một thanh niên da vàng cũng bước ra, hơi vặn người rồi nói chuyện với người thanh niên da trắng kia.

Nhìn thấy được cảnh đó thì Nhâm Đào thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói với Trừu Nguyệt:

-Không có chuyện gì rồi. Một hồi cẩn thận chút là được, cố gắng nhớ tất cả các bước kiểm tra nha. Sau khi trở về chúng ta sẽ so sánh với nhau xem coi có gì khác lạ không.

Trừu Nguyệt nghe nói không có chuyện gì thì thở phào, bất quá ngoài mặt vẫn ra vẻ bất cần đời, hừ lạnh nói:

-Nhớ thì không vấn đề gì, nhưng người thì sao? Người có thể nhớ được cả quy trình kiểm tra sao? Chúa đang trí kia.

-Ách, ta sẽ cố gắng mà...

Hai người vừa ra bước ra khỏi phòng thí nghiệm chính là hai nhân vật nổi như cồn trong phi thuyền Hi Vọng gần đây, một người được mọi người Âu Mỹ phong tặng chức anh hùng -Morrison, người còn lại là người nhỏ nhất trong tiểu đội Hắc Tinh cũng như trong ban lãnh đạo – Trương Hằng.

Hai người bọn họ, và Diêu Nguyên là ba người đã cứu sống hơn mười hai vạn người, cũng chính là ba nhân vật được nhắc tới nhiều nhất trong thời gian gần đây.

(Xem ra những người còn sống trong cơn sốt kia đều có một giá trị đặc thù, cho nên căn bản không hề lo sợ chuyện nguy hiểm tới tính mạng, chẳng qua giá trị đặc thù này là gì...)

Nhâm Đào thầm suy nghĩ, trong lúc vô thức hẳn đã đi tới bên một ống thông gió, thoát cái đã trèo lên đỉnh ngòi trầm ngâm...

-Uy, Nhâm Đào? Người chạy đâu nữa rồi...

Ở nơi khác, Trương Hằng cùng Morrison đang đi về tầng năm, vừa đi Trương Hằng vừa nói:

-Sao thế? Xem bộ dáng khó chịu của người kia, không lẽ thí nghiệm hôm nay không thành công sao?

Morrison vừa xoay cổ vừa cau có nói:

-Những tên thí nghiệm kia đúng là đồ điên! Người biết bọn chúng làm gì với ta không? Quăng ta vào một quả cầu kim loại lớn rồi xoay tròn với tốc độ cao, chẳng lẽ bọn họ cho rằng dùng biện pháp như thế có thể đem não ta văng ra sao? Ta đúng là bá phúc cái đám điên rồ đó!

-Đó không phải là quả cầu, mà là máy ly tâm...

Trương Hằng cười khố nói:

-Cũng coi như ta còn hên, kỹ năng của ta là kỹ năng bị động. Khi gặp phải nguy hiểm mới tự động cảm ứng, không có phiền toái như kỹ năng của người hay Ưng. Đến bây giờ hai người vẫn chưa nắm vững kỹ năng của mình thì sao đạt tới mức như yêu cầu của các nhà khoa học đó kia chứ, kỹ năng nào chưa hoàn toàn thuần thục thì mức độ rủi ro quá cao, không thể khởi động theo cách thông thường được.

-Nghe mấy tên đó nói nhảm làm gì.

Morrison khinh thường nói:

-Người tin hay không thì tùy, chứ ta thì hoàn toàn không tin. Nếu không thì sao Diêu Nguyên đã có thể nắm giữ được loại kỹ năng này rồi? Ngay buổi thí nghiệm ngày hôm qua người cũng thấy rồi đấy. Không cần bất kỳ tình huống nguy hiểm nào mà hắn vẫn có thể sử dụng kỹ năng tân nhân loại đó thôi. Chỉ là bọn khoa học bất tài không tìm ra được biện pháp thôi.

Trương Hằng cười khổ, thực tế, từ sau nhiệm vụ sinh tử kia thì hắn và Morrison đã trở nên thân thiết hơn, nói chuyện cứ như chiến hữu lâu năm vậy, cho nên nghe những lời này cũng là đều bình thường. Thật ra lý do tại sao Morrison lại chán đời như vậy thì Trương Hằng cũng biết mấy phần.

Kể từ sau khi chiến dịch trên hành tinh sa mạc kết thúc, thì hắn là người anh hùng đã cứu vớt toàn bộ mọi người, cũng đồng thời sở hữu năng lực tinh thần khi phiến (năng lực lừa gạt) cực kỳ quá hiếm. Cho nên Morrison đã ngay lập tức được đưa đến tầng năm, và được Chính phủ phi thuyền Hi Vọng trực tiếp tuyển thẳng hắn gia nhập vào quân đội, nơi ở, vật dụng chu cấp hằng ngày đều được phân phối theo tiêu chuẩn của một hạ úy. Có thể nói những điều kiện như vậy thì trước đây Morrison có mơ cũng không dám tưởng tượng tới.

Nhưng mà, sau khi hắn vui mừng đi tìm Phong Tiểu Chanh, muốn mời nàng đến ở cùng hắn tại tầng năm thì nàng ta lại đóng cửa không tiếp. Thậm chí ngay cả nói chuyện cũng không, hoàn toàn không hề có dáng vẻ thân mật, khả ái hay kêu ngạo như trước nữa. Đơn thuần là mặt lạnh như băng.

-...Tên lừa gạt, đừng để cho ta gặp lại người lần nữa.

Đó là câu nói duy nhất của Phong Tiểu Chanh, đêm hôm đó, Morrison cơ hồ đã uống sạch phần rượu được phân phối trong tháng, ngày hôm sau thì thành ra bộ dáng chán đời như bây giờ.

Trương Hằng cũng bó tay không biết khuyên giải hắn như thế nào, chỉ có thể cười khổ đi theo Morrison lên tầng năm. Lâu sau, Morrison bỗng dừng nói:

-Tính ra tiểu tử người may mắn hơn ta nhiều, sao nào, ba mỹ nữ kia người chọn ai hả?

-Ba mỹ nữ?

Trương Hằng kinh ngạc, bất quá tiếp đó nở nụ cười méo xẹo:

-Chọn cái gì mà chọn hả. Người nói La Miêu Miêu, Bạch Ngưng Tuyết và Ba Lệ sao? Các nàng chẳng qua đã từng giúp ta nên ta giúp lại thôi, làm gì có vụ chọn với không chọn chứ...Huống hồ, người cũng biết quá khứ của ta rồi đấy. Ta chỉ là một tên lưu manh, côn đồ hạng bét thôi, đi tìm cha mà còn bị bắt chờ người ta tới giải cứu nữa là. Người cũng đã biết toàn bộ rồi đó, sao ta có thể chọn ai đây? Các nàng có chọn ai cũng không đến phiên ta đâu.

Không ngờ tới Morrison lại phá lên cười, vỗ vỗ vai Trương Hằng nói:

-Người Trung Quốc các người không phải có câu vọng tự phi bạc (đừng hạ thấp mình) sao, thứ khác thì ta không biết nhưng về phương diện này thì người phải tin ánh mắt của một chuyên gia lừa đảo như ta chứ. Ta dám thề, cô nàng Ba Lệ quái chiêu thì ta chịu, nhưng La Miêu Miêu và Bạch Ngưng Tuyết tuyệt đối có hảo cảm với người a. Chỉ cần người âm thầm theo đuổi, thêm chút lãng mạn xen lẫn mờ ám vào thì hắc hắc, ôm cả ba cô nàng thì ta không chắc nhưng cửa đổ được một em thì không thành vấn đề...

Đúng lúc này, hần và Trương Hằng, còn có hơn chục người ở gần phòng thí nghiệm tại tầng bốn đồng loạt nhìn về một hướng như đang tìm cái gì đó. Tất cả mọi người đồng loạt thốt lên trong vô thức:

-Không ổn, có chuyện xảy ra rồi!

Lời vừa dứt thì cả phi thuyền Hi Vọng bỗng chấn động mãnh liệt, thậm chí trong những người đứng gần có người ngã nhào xuống đất. Cùng lúc, tiếng còi báo động trên phi thuyền vang lên inh ỏi. Tất cả mọi người trên phi thuyền Hi Vọng ngơ ngác không hiểu đều chuyện gì xảy ra, ai ai cũng lo lắng sợ hãi.

Mười giây trước đó...

Tại một phòng thí nghiệm nào đó tại tầng bốn, hơn mười mấy người đang bận rộn làm việc, chuẩn bị túi bụi. Thì ra tại tầng này có tổng cộng năm tiểu tổ khoa học với hơn 100 nhà khoa học đang bận rộn nghiên cứu, mà hạng mục nghiên cứu của bọn họ chính là nghiên cứu xem làm cách nào đám thực vật ngoài hành tinh lại có thể tái sử dụng năng lượng tinh thạch, chuyển đổi năng lượng trong tinh thạch ra ngoài để giúp phi thuyền Hi Vọng vượt qua kiếp nạn trước mắt. Mà viên tinh thạch năng lượng đó chính là viên tinh thạch mà Diêu Nguyên đem về từ hành tinh sa mạc.

Nhà khoa học chịu trách nhiệm chính tại tiểu tổ này chính là người bộc lộ tài năng ở hành tinh sa mạc - Yvaine Mohammed Beith XXX. Khi hẳn trở thành một nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở) thì hẳn đã có đủ tư cách để thành lập nên một tiểu tổ. Dĩ nhiên, những nhân viên trong đây sẽ không thể so sánh với những nhà khoa học kỳ cựu khác, nhưng với năng lực của một nhĩ ngữ giả thì hẳn luôn có rất nhiều linh cảm sáng suốt. Cho nên quá trình hoạt động của tiểu tổ này khá suôn sẻ, đã bắt đầu thí nghiệm trên mẫu vật thật, hơn nữa thông qua một loại thuốc mới được điều chế đã cho thực vật hấp thụ một mẫu năng lượng tinh thạch, việc còn lại chỉ là làm cách nào để tái sử dụng nó thôi.

Hiện giờ đang thực hiện thí nghiệm lần đầu tiên, trước mắt mọi người chính là một gốc thực vật lớn bằng bàn tay, đã thôn phệ xong một 1/10 mẫu tinh thạch năng lượng có diện tích 5 mm vuông. Trên cơ thể thực vật đó đã xuất hiện dòng điện lưu chuyển, dường như thành công đã tới gần.

Một nhà khoa học bên cạnh Yvaine cười nói:

-Yvaine tiến sĩ, loại thuốc mà ngài phối chế thật sự có công hiệu a. Công thức của nó là gì vậy? Chúng ta sao không thử chia sẻ loại thuốc này cho những tiểu tổ khác thí nghiệm xem sao.

Yvaine định gật đầu nhưng lại bỗng dừng lắc đầu, nói:

-Vẫn chưa xác định được loại thuốc này có công hiệu hay không. Công thức của nó hơi phức tạp, thành phần phối chế có sử dụng một vài chất trong máu đám sinh vật ngoài hành tinh kia. Axit mạnh có thể áp chế sự sinh trưởng của những bào tử mới, mà vẫn có thể giữ được hoạt tính của đám tế bào cũ, giúp nó kéo dài sự hấp thụ năng lượng. Lúc nhìn thấy nó thì ta đã cảm giác được dường như nó có thể dùng để tái sử dụng năng lượng, không ngờ rằng quả đúng như vậy...

Nhưng đúng vào lúc này, gốc cây thực vật kia bỗng nhiên sáng bừng lên, càng lúc càng sáng. Phảng phất như đã biến thành một bóng đèn. Từ khi nó phát sáng thì mười mấy người trong phòng đã hốt hoảng lui về sau, nhưng không kịp đợi họ thực hiện thì ầm ầm. Cả gốc thực vật kia đã nổ tung, dòng điện tỏa ra bốn phía, thậm chí đã tạo thành một lưới điện lan khắp phòng, hơn nửa gian phòng đều bị nó bao trùm...

Trong vụ nổ đó, Yvaine không hề chạy trốn mà điên cuồng lao về chiếc máy tính trên bàn, cả người ôm lấy chiếc máy, dùng thân che chở cho nó. Giờ phút ấy, trong đầu hẳn chỉ còn lại một ý nghĩ...

Bằng mọi giá phải bảo vệ công thức của loại thuốc mới này!

Nó hữu hiệu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Sự Cố Cùng Nguy Cơ!

Khi vụ nổ phát sinh thì tất cả mọi người trên phi thuyền Hi Vọng đều cảm thấy được chấn động, trong đó có mười mấy người thậm chí dự cảm trước được vụ nổ.

Lúc Diêu Nguyên dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy tới phòng thí nghiệm thì nơi đó đã tụ tập một lượng lớn binh lính, có cả Morrison và Trương Hằng. Dù sao nơi này cũng là tầng bốn, mà Diêu Nguyên lại chạy từ tầng năm xuống.

Hơn phân nửa phòng thí nghiệm đã bị hòa tan, nhiệt độ mà lưới điện tạo ra dư sức hòa tan cả những loại thép tốt nhất. Trừ một số nhân viên đứng gần cửa bị bỏng nhẹ ra, những người còn lại e rằng lạnh ít dữ nhiều.

Sau đó, các binh lính vội vàng kéo vòi chữa cháy tới. Lúc này đã không còn kịp quan tâm đến việc có thể làm hư hỏng dụng cụ thí nghiệm bên trong nữa rồi, phải nhanh chóng dùng nước hạ nhiệt độ xuống. Nước gặp phải nhiệt độ cao khiến cho hơi nước bốc lên mù mịt, ngay cả Diêu Nguyên đứng đằng xa còn cảm giác được. Lòng hẫng vô cùng bàng hoàng, không lẽ những nhà khoa học bên trong đã chết sạch rồi sao...

Trên hành tinh sa mạc đã chết đi mười mấy nhà khoa học rồi, bây giờ lại thêm mười mấy người nữa...Chúng ta chỉ có tổng cộng gần một ngàn nhà khoa học thôi! Đây có thể nói là những phần tử trí thức cuối cùng của nhân loại! Là tinh hoa và hi vọng cuối cùng của loài người!

Nhưng lại chết như vậy sao...

-Bên trong phòng thí nghiệm này có những ai? Danh sách đâu?

Diêu Nguyên hỏi những nhà khoa học bên cạnh. Các nhà khoa học này đều là những người chịu trách nhiệm chính trong ngành mình, như Ireland, Schiele...Bởi lúc này, các ngành khoa học vẫn còn trong quá trình xây dựng cấu trúc cho nên tạm thời vẫn sử dụng phương thức quản lý là một người chịu trách nhiệm chính. Những đãi ngộ của các nhà khoa học, chức vụ, nơi làm việc...đều là những người này thương lượng với nhau và quyết định.

Về mặt của những nhà khoa học lúc này cũng tái mét, trong đó một nhà hóa học lên tiếng:

-Ta nhớ được tiểu tổ này, hình như là...Đúng rồi, là do Yvaine chịu trách nhiệm. Đây là một tiểu tổ dùng phương pháp hóa sinh nhằm làm cho đám thực vật có thể tái sử dụng tinh thạch năng lượng.

Về vấn đề sử dụng thực vật ngoài hành tinh để tái sử dụng tinh thạch năng lượng thì trong nội bộ các nhà khoa học cũng có những bất đồng. Phần lớn nhà khoa học cho rằng khả năng này không khả thi, bọn họ cho rằng nên sử dụng phương pháp vật lý tương tự như trong lò phản ứng hạt nhân để lấy năng lượng từ tinh thạch. Bất quá do trình độ khoa học của loài người và người ngoài hành tinh tạo nên tinh thạch năng lượng chênh lệch nhau quá xa, có thể nói cách nhau ít nhất hơn 1000 năm, lấy ví dụ đơn giản nhất là...Ngay cả kính hiển vi hiện đại nhất bây giờ của con người cũng không thể nhìn ra tinh thạch năng lượng do thứ gì tạo thành...Không có phân tử, không có nguyên tử, cũng không hề có một nguyên tố nào tồn tại cả. Chỉ là một khối điện tử lớn đến mức có thể thấy được, đơn giản vậy thôi...

Nói một cách tương đối thì cũng có một số ít nhà khoa học đồng tình với cách nghĩ của Diêu Nguyên. Những nhà khoa học này cho rằng điều quan trọng đầu tiên là phải cho nó hấp thu năng lượng đã, thứ khác tính sau. Mà nghiên cứu về việc tái sử dụng năng lượng đều lấy các ngành hóa học, sinh học và gen làm cơ sở.

Yvaine cũng chính là một trong những người đó. Đặc biệt do hạng mục này có liên quan tới thực vật ngoài hành tinh mà hắn đã từng giải quyết trên hành tinh sa mạc, cho nên hắn mới được cấp quyền tạo nên một tiểu tổ mới. Xem ra từ vụ nổ này thì tiểu tổ của hắn đã tìm được điều gì mang tính đột phá rồi.

-Yvaine?

Sắc mặt Diêu Nguyên càng lúc càng tối lại.

Lý do Diêu Nguyên biết Yvaine không chỉ đơn thuần là do công lao của hắn trên hành tinh sa mạc, mà đặc biệt do hắn là một trong hai nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở) được biết đến cho lúc này.

Tân nhân loại về sơ bộ được chia làm mấy loại, trong đó nhĩ ngữ giả là một loại tương đối đặc thù, tương tự như khi phiến giả (kẻ lừa gạt) Morrison vậy. Cả hai loại này đều có thể phát huy tác dụng trong các cuộc chiến, hoặc dự đoán trước các tai nạn. Nói cách khác, họ là những người vô cùng quan trọng trong những tình huống gay go sau này.

Tuy tổ chất thân thể của nhĩ ngữ giả không hề tăng lên, cũng không có năng lực dự cảm hay chiến đấu nào thích hợp trong những tình huống nguy cấp. Nhưng tác dụng của họ lại vô cùng to lớn, khi đối mặt với những vấn đề khoa học hóc búa thì bọn họ luôn có xác suất tìm ra phát kiến mới, hay còn gọi là “linh quang nhất thiết”. Cái bọn họ cần là những dữ kiện liên quan, thế là đủ để tìm ra kết luận rồi. Hơn nữa, năng lực của bọn họ có

thuộc tính bị động, không cần đến những tình huống nguy hiểm mới có thể khởi động, chỉ cần suy tư về những vấn đề khoa học là đủ...

Cho nên Diêu Nguyên kỳ vọng rất lớn về hai người Yvaine và Ba Lê, hai nhĩ ngữ giả được biết đến duy nhất lúc bấy giờ. Bởi có thể hai người này chính là Newton, Einstein của tương lai. Nền kỹ thuật của loài người trong thời gian ngắn có tiến triển hay không có lẽ đều phải dựa vào hai người này.

Nhưng ai nào ngờ, khi ý tưởng này của hắn mới chỉ xuất hiện chưa tới hai ngày, thì đúng một cái lại xảy ra một tai nạn, mà tai nạn này rất có thể khiến cho Yvaine tiêu tùng...

-Mẹ kiếp! Yvaine chẳng lẽ không biết những quy định về an toàn trong phòng thí nghiệm sao?

Trong lòng Diêu Nguyên bưng bưng tức giận, thậm chí đã quát nạt những người xung quanh:

-Lại là sự cố trong lúc thí nghiệm. Lúc trước các người đã nói gì hả? Cái gì mà tinh thạch năng lượng vô cùng an toàn đây sao?

Những nhà khoa học bên cạnh đều im thin thít, bỗng một nhà vật lý học nói:

-Thiếu tá, tinh thạch năng lượng quả thực vô cùng an toàn. Mặc dù chúng ta không thể phân tích kết cấu của nó là gì, nhưng quả thật việc cắt nó rất an toàn, thậm chí cho dù đập nó đi chẳng nữa thì nó cũng hóa thành bột thôi, không hề tạo ra vụ nổ nào cả. Cho nên chúng ta mới chia viên tinh thạch năng lượng này trên diện rộng...Ta cho rằng, có thể tiến sĩ Yvaine không phải không tuân theo các quy định an toàn trong phòng thí nghiệm, mà hắn quả thật đã tìm được phương thức tái sử dụng năng lượng rồi. Nhưng trong quá trình chuẩn bị, trung gian có sự cố xảy ra nên mới dẫn đến tai nạn này.

Diêu Nguyên hé miệng muốn phản bác nhưng cuối cùng lại chẳng nói lên lời nào. Mặc dù lúc này hắn vẫn còn tức giận đến điên người, nhưng lý trí đã chiến thắng. Hắn tuyệt không thể vô lễ với những nhà khoa học này, chỉ đành đứng bên buồn bực. Đúng lúc này, bỗng có tiếng reo vui mừng vang ra từ phòng thí nghiệm.

Diêu Nguyên lập tức lao vào, nhưng khi vừa bước vào cửa đã chạm ngay phải một luồng khí nóng rực. Sự việc cấp bách, hắn vội vàng lấy xô nước từ một người lính bên cạnh, xối lên người mình rồi lao thẳng vào trong phòng thí nghiệm. Vừa đi vào đã thấy có mấy người bóng khấp người, làn da cháy xém lộ ra những thớ thịt màu hồng đang nằm rên rỉ.

Khi Diêu Nguyên nhìn thấy kết cấu của phòng thí nghiệm, thấy được nó chia làm trong ngoài hai tầng, hơn nữa tại trần của ngoại tầng vẫn còn nhỏ nước thì rốt cuộc hắn mới hiểu được, vì sao vẫn còn mấy người sống sót.

Nhất định trong lúc vụ nổ phát sinh đã kích hoạt hệ thống chữa cháy trong phòng, cho nên lập tức có nước đổ xuống. Nhưng vụ nổ này có uy lực quá lớn khiến cho đồ dùng trong phòng đều đã cháy rụi, bên ngoài vẫn còn đỡ hơn một chút nhưng vẫn bị tổn hại rất nhiều. Hơn nữa vụ nổ này có thể đã làm hỏng cả hệ thống chữa cháy cho nên nước chảy xuống rất ít.

Những người may mắn sống sót này đều là những người vừa vận đứng dưới vòi nước, cho nên mới toàn mạng. Nhưng với thương tích như vậy, cả người bóng nặng thể thì tám chín phần không qua khỏi rồi...

Diêu Nguyên khẽ thở dài, đồng thời chạy nhanh tới những người còn sống sót. Tất cả gồm có năm người, da thịt đều tróc nát, cả người đỏ bừng cháy xém. Trong đó có một người nhỏ tuổi nhất tầm 20 tuổi, đang ôm trong lòng một chiếc máy vi tính – Yvaine.

Lúc này hắn đã hoàn toàn hôn mê, mặc dù vẫn còn sống nhưng bộ dạng như vậy thì có lẽ không còn cầm cự được lâu.

Diêu Nguyên lập tức kêu to gọi mọi người bên ngoài:

-Gọi cứu thương đến đây, nhớ mang theo dụng cụ sơ cứu nữa, nơi này còn người sống sót...Mau lên! Yvaine còn sống, phải cứu hắn bằng mọi giá!

Cả hiện trường nhất thời rối loạn...

Khi mọi việc được xử lý ổn thỏa thì đã là vào tối hôm sau rồi.

Trong năm người đó thì có hai người bất hạnh tử vong, chỉ còn lại ba người đang hôn mê sau cuộc phẫu thuật. Ba người họ đều đang được theo dõi 24/24, bởi vẫn chưa đảm bảo rằng cả ba đã an toàn.

Còn một chuyện khác nữa...vào lúc vụ nổ xảy ra thì thiết bị phản trọng lực bên trong phòng thí nghiệm đã bị hư hỏng, dẫn đến hậu quả là vài giờ sau vụ nổ, nơi đó đã từ từ trở thành một khu vực không trọng lực.

Về việc khu vực đó trở thành nơi không trọng lực thì Diêu Nguyên cũng đã nhận được báo cáo, bất quá hắn không coi trọng chuyện đó lắm, chỉ đơn thuần hạ lệnh phong tỏa nơi đó thôi.

Cho đến ngày tiếp theo, khi các nhà vật lý hoảng loạn chạy tới tìm hắn thì hắn mới nhận thức được, khu vực ấy lại có thể tạo thành mối nguy hại khôn lường cho phi thuyền Hi Vọng.

-Thiếu tá, có thể ngài không hiểu tại sao phi thuyền Hi Vọng lại có kết cấu như thế này.

Một nhà vật lý vội vàng giải thích cho Diêu Nguyên:

-Bởi vì mô hình phi thuyền dài và mảnh, có thể coi nó tương tự như chiếc đĩa mà người Châu Á các ngài thường dùng, là loại phi thuyền cỡ lớn duy nhất mà chúng ta có thể chế tạo được.

Bởi nếu một chiếc phi thuyền vũ trụ nếu quá lớn, thì theo vật lý học. Khối lượng khổng lồ của nó sẽ sinh ra lực hấp dẫn từ bên ngoài, lực này nếu tác động lên phi thuyền có thể sẽ phá nát bộ phận bên trong của nó, đặc biệt là khi phi thuyền tiếp cận những vật thể có khối lượng lớn như Trái Đất chẳng hạn...Như là triều cường trên Trái Đất, lực này do Mặt Trăng tác động lên Trái Đất. Thiếu tá, ta lấy một ví dụ đơn giản là...

Một cây thép dài mười mét thì vô luận trong gió bão thế nào cũng khó mà ngã được. Nhưng nếu là một cây làm bằng bột mỳ dài mười thước thì sao. Chỉ cần gió lớn một chút là gãy ngay. Nguyên nhân chính là do độ cứng của hai cây này khác nhau, hay nói cách khác thép cứng hơn nhiều so với bột mỳ...

Một phi thuyền có thể chở được mười mấy vạn người, còn có chứa được một số lượng lớn thức ăn, nước uống, tài nguyên, không khí...Với công nghệ kim khí của chúng ta hiện giờ thì vật liệu làm nên phi thuyền này, so với những vật liệu trong vũ trụ này thì chúng cũng không khác bột mỳ là bao đâu! Nếu không có hệ thống phản trọng lực triệt tiêu sức kéo từ bên ngoài thì sợ rằng ngay cả thoát khỏi Trái Đất chúng ta cũng không làm được, bởi vì vừa ra khỏi vũ trụ thì phi thuyền Hi Vọng đã gãy thành hai khúc rồi!

Phi thuyền Hi Vọng sở dĩ có hình dạng dài và mảnh như chiếc đĩa là bởi vì chỉ có hình dạng đó, với trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta mới có thể tính toán, sắp xếp được vô số thiết bị phản trọng lực sao cho lực hút bên trong và lực kéo bên ngoài triệt tiêu lẫn nhau. Nếu nâng cao hơn một chút, giống như các chiến hạm trong phim viễn tưởng mang hình chữ nhật, hoặc là các đĩa bay ngoài hành tinh mang hình cầu, elip thì độ khó của việc

tính toán sẽ tăng vọt đến mức không tưởng. Cho dù là siêu máy tính hiện đại nhất thì cũng bị cháy máy, chập mạch khi tính toán thôi...

Cho nên, trình độ khoa học kỹ thuật như thế nào thì hình dạng phi thuyền cũng sẽ tương ứng như thế. Nói cách khác, hình dáng chiếc đĩa là đơn giản nhất, tiếp đó là hình dáng hơi dẹp một chút, đơn cữ như chiếc bánh quy chẳng hạn, có thể tròn hoặc vuông. Nhưng chỉ cần như thế thôi thì độ khó cho việc tính toán đã tăng lên gấp mười lần rồi. Nếu như thiết kế phi thuyền dưới dạng hình cầu thì độ khó thậm chí tăng lên gấp trăm lần. Dĩ nhiên, nếu kỹ thuật của chúng ta đạt đến mức như người ngoài hành tinh đã tạo ra đám thực vật kia, thì cơ bản không cần để ý hình dạng làm gì. Thậm chí thiết kế hình người cũng được, nhưng điều đó với chúng ta chỉ là trong mơ thôi...

Cho nên, thiếu tá. Lý do vì sao chiếc phi thuyền này lại cần tới 20 năm mới hoàn thành, trừ nguyên nhân độ lớn của nó ra, thì một trong các nguyên nhân chính là thời gian cho việc sắp xếp, tính toán từng thiết bị phản trọng lực trong nó sao cho lực hút bên trong triệt tiêu hoàn toàn lực kéo bên ngoài!

Nhưng hiện tại, bên trong phi thuyền Hi Vọng đã xuất hiện một khu vực không trọng lực. Mặc dù tạm thời vẫn an toàn, nhưng nếu chúng ta tăng tốc đột ngột so với bên ngoài, tỷ như quẹo cua, bẻ lái hoặc hạ xuống một hành tinh, tới gần một thiên thạch có trọng lớn thì khu vực không trọng lực kia sẽ là một điểm yếu trí mạng!

Nó rất có thể sẽ khiến cho phi thuyền Hi Vọng gãy lìa mất!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Năng Lượng.Năng Lượng.

Kiến thức của Diêu Nguyên có thể nói là khá rộng, bởi từng là bộ đội đặc chủng, cho nên hắn cơ hồ đã đi khắp cả thế giới vì nhiệm vụ. Sau này, khi giải ngũ thì hắn nhờ vào quan hệ trong gia tộc mình, cộng với vài sự quen biết trong giới bộ đội mà gia nhập vào một tập đoàn lớn, làm người tìm kiếm nhân tài. Cũng vì thế mà hắn tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống.

Do đó, hắn càng tin tưởng vào những chuyên gia, bởi trong việc giải quyết một vấn đề cụ thể, một người bình thường có kiến thức rộng rãi đến đâu cũng khó mà sánh bằng các chuyên gia trong lĩnh vực đó. Dĩ nhiên, chuyên gia ở đây là những chuyên gia thực thụ chứ không phải là những kẻ lừa đảo nửa mùa.

Cho nên, khi mấy nhà khoa học cùng đến nói với hắn về một vấn đề, thì hắn lập tức nhận ra...Phải tu bổ lại hệ thống phản trọng lực ở nơi đó!

-Thiếu tá, ý của ngài là khôi phục lại hệ thống phản trọng lực sao?

Các nhà khoa học kinh ngạc nhìn Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên hơi khó hiểu trước những cái nhìn đó, hắn nói:

-Đúng thế. Thiết bị phản trọng lực của nơi đó hư thì phải sửa thôi. Trong máy tính chủ của phi thuyền Hi Vọng có cả bản đồ kết cấu của phi thuyền và bản vẽ của thiết bị phản trọng lực, chỉ cần đối chiếu với nó tạo ra

một cái thiết bị phản trọng lực mới y hệt cái cũ là xong, thế là giải quyết được mọi chuyện, không phải sao?

Các nhà khoa học đồng loạt cười khố, trong đó một nhà khoa học nói:

-Thật xin lỗi, thiếu tá. Có thể ngài nghĩ ngài vẫn đang còn ở trên Trái Đất...Xin lỗi, ta không có ý châm chọc ngài. Ý của ta là, chúng ta còn đủ năng lượng sao?

-Hả?

Diêu Nguyên mù mờ nhìn về nhà khoa học này.

Nhà khoa học kia tiếp tục nói:

-Muốn chế tạo thiết bị phản trọng lực thì về mặt lý thuyết, chỉ cần có bản vẽ mẫu thiết kế trong máy tính chủ của phi thuyền Hi Vọng là đủ. Nhưng mà, thiếu tá, loại thép đặc biệt dùng để chế tạo nó lấy đâu ra? Không sai, ở phi thuyền Hi Vọng quả thật có loại thép này, nhưng có một vấn đề quan trọng là – năng lượng trên phi thuyền chúng ta không đủ a. Bởi muốn tạo ra loại thép này phải thông qua lò luyện kim trên phi thuyền chế tạo, mà lò luyện kim này sử dụng nguồn năng lượng chính là điện. Vì lý do phi thuyền Hi Vọng là một thể kín cho nên không thể sử dụng than đá hay dầu mỏ, chúng quá ô nhiễm...Mà nếu sử dụng điện năng để tinh luyện ra loại thép kia thì chúng ta cũng mất một lượng lớn năng lượng rồi.

Đầu tiên là phải hòa tan những thỏi thép đặc biệt kia, sau đó dựa vào bản vẽ để tạo ra khuôn mẫu, vẽ mạch...rồi lắp ráp những linh kiện phức tạp vào. Quá trình này cũng tốn thêm một lượng năng lượng rồi.

Diêu Nguyên nghe thế liền hiểu rõ, khẽ suy tư hồi lâu rồi chợt hỏi:

-Như vậy theo sự tính toán của các vị, mỗi lần chế tạo một thiết bị phản trọng lực cần phải tiêu hao mấy ngày năng lượng của phi thuyền? Ý ta

là lượng năng lượng dùng để vận hành phi thuyền trong một ngày đó.

-Khoảng năm ngày.

Hiển nhiên, các nhà khoa học đã sớm chuẩn bị kỹ càng những số liệu này. Khi Diêu Nguyên hỏi thì đã lập tức đưa ra ngay một bản báo cáo chi tiết. Khi Diêu Nguyên xem qua tờ báo cáo này thì hần chỉ trầm ngâm không nói gì.

Sự cố lần này xảy ra khiến cho 3 thiết bị phản trọng lực trong phòng thí nghiệm hư hỏng hơn phân nửa, cơ hồ không thể sửa chữa được. Còn có 7 thiết bị khác cũng bị hư hỏng nhẹ, sửa một chút là có thể sử dụng bình thường. Nhưng tình hình trước mắt là không có đủ năng lượng để sửa chữa, nói cách khác, tổng số thiết bị phản trọng lực cần sửa chữa là 10 nhưng... để sửa hết được đồng đó thì toàn bộ lượng năng lượng còn dư lại của phi thuyền Hi Vọng cũng không đủ!

-...Ta hiểu, ý của các vị là muốn dùng thiết bị phản trọng lực trên khinh khí cầu thay cho phi thuyền Hi Vọng phải không?

Diêu Nguyên nhìn bản báo cáo rắc rối kia đến hơn nửa ngày mới hiểu được ý của các nhà khoa học.

Ban đầu khi phi thuyền Hi Vọng rời khỏi Trái Đất, vì để giảm bớt tải trọng cho nên những vũ khí hạng nặng như xe tăng hay xe bọc thép...đều không có mang theo. Chỉ mang theo chừng 20 khinh khí cầu được trang bị hệ thống phản trọng lực và ba tàu con thoi mà thôi.

Trước mắt thì phi thuyền Hi Vọng chỉ còn lại một tàu con thoi, hơn nữa đang bị hư hỏng. Mà khinh khí cầu chỉ còn lại 19 cái, nhưng tất cả thứ này đều thuộc về trang bị của quân đội. Bởi đó là những trang bị không thể thiếu được khi thám hiểm lên một hành tinh mới, có thể nói mỗi chiếc đều là những tài sản vô cùng quý giá. Mà muốn sửa chữa hoàn tất thì cần lượng linh kiện có trong 10 chiếc khinh khí cầu mới đủ, có thể nói là như cắt một

phần thịt của quân đội vậy. Khó trách sao bọn họ lại tìm tới Diêu Nguyên, bởi chỉ có Diêu Nguyên mới có đủ thẩm quyền quyết định những chuyện như vậy thôi.

-Được, ta sẽ giao cho các vị 10 chiếc khinh khí cầu. Các vị có thể tự do lựa chọn những nhân viên kỹ thuật và kỹ sư. Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất sửa xong chỗ đó...Mặt khác, có manh mối gì về thí nghiệm của tiến sĩ Yvaine chưa? Thứ gì đã tạo nên vụ nổ vậy?

Diêu Nguyên cũng không keo kiệt mà dứt khoát đưa cho bọn họ 10 chiếc khinh khí cầu. Sau đó, hắn mới hỏi đến nguyên nhân của sự cố.

Nghe thế, Schiele nói:

-Trong sự cố lần này có một người may mắn chỉ bị bỏng nhẹ, theo lời hắn thì Yvaine cho rằng trên đời, vạn vật đều có sự tương sinh tương khắc, nên nếu muốn đám thực vật kia tái sử dụng tinh thạch năng lượng thì phải tiếp cận chúng trong những điều kiện tương thích, đúng hơn là trong điều kiện của hành tinh sa mạc. Vì thế mà hắn đã phân tích máu hay dung dịch axit mạnh trong người đám quái vật ngoài hành tinh kia. Theo như suy luận của Yvaine thì đám thực vật có thể tồn tại trong người quái vật, hắn có liên quan đến việc đám quái vật đó có khả năng hấp thụ năng lượng từ thực vật, hay nói cách khác bản thân bọn chúng có biện pháp để bắt đám thực vật kia tái sử dụng năng lượng. Vì vậy, trong máu bọn chúng nhất định sẽ có manh mối.

Sau đó, hắn đã thành công chế tạo ra một loại thuốc đặc thù. Nhưng công thức của loại thuốc đó vẫn chưa rõ, chỉ có bản thân Yvaine mới biết được và lưu trong máy tính, cho đến khi sự cố xảy ra...

Nghe tới đây, Diêu Nguyên khẽ cau mày nói:

-Sự cố xảy ra trong lần thí nghiệm đầu tiên phải không? Ai...Được rồi, chuyện này tạm thời không nhắc đến nữa, vậy còn công thức cho loại

thuốc kia thì sao? Không phải nó vẫn còn nằm trong máy tính sao? Sao không dùng công thức tìm được để chế tạo ra loại thuốc mới, rồi để các vị nghiên cứu xem rốt cuộc nó có khiếm khuyết gì mà tạo nên sự cố như vậy.

-Nguyên nhân của sự cố chúng ta đã tìm ra rồi.

Một nhà khoa học đứng bên cạnh nói, đó là một trong những nhà khoa học lớn tuổi nhất ở đây. Thoạt nhìn phải hơn 60 tuổi, đầu bị hói, có một chiếc mũi khoằm, khuôn mặt đơ như khúc gỗ.

Diêu Nguyên cũng biết nhà khoa học này, ông ta là nhà khoa học người Mỹ - Ellison, là một chuyên gia trong lĩnh vực công nghệ vật liệu với sở trường là nghiên cứu về chất siêu dẫn. Ông ta từng được đề cử cho giải Nobel nhưng rất tiếc lại không đoạt được. Nghe nói sau khi mảnh vỡ sao tron bị phát hiện thì chính phủ Mỹ từng cố gắng liên lạc với ông ta, nhưng lúc đó ông ấy vẫn còn tức giận vì giải Nobel, nên trong lúc nói chuyện đã đả tội những nhà khoa học Mỹ nổi tiếng khác. Vì vậy mà ông ta bị chính phủ Mỹ bỏ lại, và được Diêu Nguyên tìm được, mang lên phi thuyền Hi Vọng.

Gương mặt Ellison lạnh lùng nói:

-Bọn họ là một đám ngu xuẩn! Nếu đã tìm được loại thuốc có thể khiến đám thực vật kia tái sử dụng năng lượng từ tinh thạch, vậy thì sao không chuẩn bị gì đã tiến hành thí nghiệm rồi? Đó đúng là đi tìm chết mà!

Diêu Nguyên cũng không tức giận trước thái độ này, bởi nguyên tắc từ trước giờ của hắn là luôn lễ độ với những nhà khoa học này. Thiên tài cũng có đôi chút khác người chứ, huống chi những nhà khoa học này đều là thiên tài trong những thiên tài.

Hắn khách khí cười nói:

-Giáo sư Ellison, ngài có thể nói cho ta biết không? Nguyên nhân gây ra sự cố lần này là gì?

-Còn có thể là gì nữa?

Ellison hừ một tiếng nói:

-Đương nhiên là sau lúc năng lượng được ngưng tụ, mà không tìm được đường ra từ đó làm cho nó mất đi tính ổn định, sinh ra vụ nổ thôi...Ta nói đơn giản hơn là, thiếu tá, thực vật ngoài hành tinh hấp thu năng lượng để tạo thành tinh thạch năng lượng, đó chính là đường truyền năng lượng vào, đem chúng bảo quản ở tại một chiếc túi trong cơ thể chúng, ngưng tụ thành tinh thạch năng lượng, đó là một quá trình.

-Nhưng còn quá trình tái sử dụng thì sao?

Ellison càng nói càng tức giận, thanh âm càng lúc càng lớn, hơn nữa càng vang dội. Không chút nào có vẻ già yếu của một ông lão 60 70 tuổi.

-Thực vật hấp thu năng lượng, đó là cách truyền năng lượng vào! Vậy còn truyền ra thì sao, bên ngoài có thứ gì để chứa chúng nó, để dẫn chúng đi không? Không có! Cho nên năng lượng sẽ tập trung tại mặt ngoài của thực vật càng lúc càng nhiều. Cái này giống như một khối thuốc nổ không ổn định vậy, khi đến điểm giới hạn thì cả gốc thực vật chứa sẽ nổ tung. Đó cũng là nguyên nhân gây nên tai nạn!

Diêu Nguyên nghe thế thì bình tĩnh, lập tức vui mừng nói:

-Nếu như vậy, như vậy thì nếu giáo sư Ellison thành lập một tiểu tổ, chế tạo ra đường truyền năng lượng ra ngoài, sau đó thông qua loại thuốc này để cho đám thực vật kia dẫn xuất năng lượng ra ngoài. Các vị thử thí nghiệm xem cách này có được không, đó chỉ là lý thuyết nhưng có khả năng thành công lắm chứ, tuy tất cả phải nhờ thực tiễn chứng minh mới được nhưng nếu chúng ta chuẩn bị tốt công tác an toàn thì...

Không ngờ, lời này vừa nói ra thì mấy nhà khoa học, bao gồm cả Ellison đều cười khố. Diêu Nguyên khó hiểu nhìn mọi người, hắn tò mò nhìn mấy người đó, hoàn toàn không hiểu vì sao bọn họ lại cười khố, chẳng lẽ hắn nói sai điều gì sao?

Lúc này, Schiele nói:

-Thiếu tá, ta hiểu sự khao khát năng lượng của ngài, bởi dù sao đó cũng liên quan tới sự sống chết của mười hai vạn người chúng ta, nhưng mà...Đầu tiên, nếu muốn chế tạo ra một đường truyền năng lượng phải sử dụng những nguyên liệu truyền dẫn tiên tiến nhất mới có thể chịu được sự tăng vọt mức năng lượng một cách đột ngột như vậy mà không bị nổ tung. Nhưng vật liệu này không có sẵn trên phi thuyền Hi Vọng, nếu muốn có phải dùng tới lò luyện kim, mà như thế lại mất thêm 5 tới 10 ngày năng lượng của phi thuyền Hi Vọng nữa

Tiếp đó, đến việc cài đặt hệ thống phản trọng lực cũng cần tiêu hao năng lượng, vậy còn lần thí nghiệm này thì sao? Ai dám chắc nó sẽ không nổ tung đây? Cho nên chúng ta không thể thí nghiệm trên phi thuyền Hi Vọng được, bởi chỉ cần xảy ra sự cố một lần nữa thôi thì phi thuyền Hi Vọng sẽ xong mất. Vì vậy, bắt buộc phải dùng tàu con thoi, cho nó bay ra ngoài không gian và thí nghiệm tại đó. Mà muốn làm như thế thì cũng tiêu hao một lượng năng lượng nhất định rồi...

Được rồi, thiếu tá, cứ cho chúng ta phá phủ trầm chu (1), liều một phen dùng toàn bộ năng lượng có trên phi thuyền Hi Vọng. Bởi dù sao nếu không tìm ra biện pháp tái sử dụng năng lượng từ tinh thạch năng lượng thì mọi người tại đây cũng chết thôi. Cho nên đánh cược một lần cũng được, nhưng điểm mấu chốt nhất là...

Công thức của loại thuốc mà Yvanine tìm ra tuy đã được lưu trong máy tính, nhưng chiếc máy đã bị hư hỏng nặng trong vụ nổ. Muốn sửa cũng không biết đến bao giờ mới xong, mà Yvaine vẫn đang hôn mê...

Cho nên, chúng ta không cách nào tìm ra công thức của loại thuốc đó a!

Chú thích:

1/ Phá phủ trầm chu: đập nổi chìm thuyền (quyết đánh đến cùng).
Thành ngữ này dựa theo điển tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Bảo Vệ

Schiele ngồi trước bàn ăn, cùng vợ, con trai, con dâu và cháu mình dùng bữa. Năm người trong nhà đều có thể quây quần dùng cơm tối, quả thật hạnh phúc.

Bây giờ đã là ngày thứ chín sau bước nhảy không gian lần thứ hai, khu vực không trọng lực trên phi thuyền Hi Vọng về cơ bản đã sửa chữa xong. Và theo kế hoạch thì tối hôm nay sẽ hoàn tất việc sửa chữa tàu con thoi, đồng thời chấm dứt việc lắp đặt hệ thống truyền dẫn năng lượng trên nó. Vì phục vụ cho mục đích này mà bên trong tàu đã được cải tạo thành một phòng thí nghiệm mini.

Cùng lúc đó, toàn bộ các chuyên gia về máy tính trên phi thuyền Hi Vọng, từ chuyên gia về phần mềm đến phần cứng đều được triệu tập. Tất cả bọn họ đều đang làm việc cật lực để sửa chữa phần máy tính hư hỏng kia. Theo dự tính thì trong vòng mấy tiếng nữa sẽ hoàn thành.

Và lúc này, lượng năng lượng còn lại trên phi thuyền Hi Vọng...chỉ còn đủ cho bốn ngày nữa.

Schiele là một trong số ít người hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại. Là nhà vật lý học nổi tiếng trên thế giới, lại là nhà khoa học đứng đầu của tiểu tổ vật lý cho nên hẳn dĩ nhiên biết được các tin tức này. Biết được sự sống trên phi thuyền Hi Vọng chỉ còn có thể duy trì trong 4 ngày, hơn nữa đã phải dùng hết số năng lượng tương đương với 3 ngày để vận hành các thiết bị cần

thiết cho việc thí nghiệm. Tỷ như phóng tàu con thoi, sử dụng hệ thống phản trọng lực chủ để đưa tàu con thoi trở về,...

Cho nên, nói cách khác thì thời gian cho phi thuyền Hi Vọng chỉ còn đúng một ngày một đêm thôi.

Schiele bình thản cắt miếng bít-tết. Hôm nay hân đã cố ý xài rất nhiều hàng xa xỉ được cấp trong tháng, như thịt bò, rượu vang đỏ, xì gà, trứng cá muối, một cặp tôm hùm và kèm theo rất nhiều trái cây, rau quả. Dĩ nhiên, thịt cá ở đây đều là loại ướp lạnh, không hề tươi mới nhưng nước trái cây, rau quả thì đều là hàng tươi sống từ tầng sáu của phi thuyền Hi Vọng. Trước mắt thì đây mới là hàng xa xỉ nhất trên phi thuyền.

Bởi vì bữa ăn tối rất thịnh soạn cho nên mọi người đều ăn rất vui vẻ. Đặc biệt là cháu gái hân trông thật hạnh phúc khi được ăn tôm hùm, uống nước trái cây.

-Này mình, hôm nay sao lại xài sang vậy? Những thứ này sợ rằng là toàn bộ đồ được cấp trong cả một tháng đó.

Vợ của Schiele hỏi.

Con trai Schiele và con dâu, cùng đứa cháu gái mười tuổi đều nhìn về phía ông ta.

Schiele khẽ nhấp một ngụm rượu vang đỏ, cười nói:

-Cũng không có gì đặc biệt đâu. Bởi vì hôm nay mới hoàn thành xong một đồ án cho nên mới mở tiệc ăn mừng thôi. Hơn nữa chế độ trên phi thuyền Hi Vọng sắp được cải cách rồi. Thân làm nhà khoa học đứng đầu trong tiểu tổ vật lý cho nên đãi ngộ nhất định sẽ tăng lên. Vì vậy cứ ăn đi, không có gì đáng lo đâu.

Những người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nói chuyện với nhau về những việc xảy ra gần đây.

Schiele biết rõ, người nhà của mình đã chịu quá nhiều đau khổ trên Trái Đất rồi.

Trước khi bước lên phi thuyền Hi Vọng, tuy Schiele cùng người nhà không có gặp phải tao ngộ khủng khiếp như nhà thiên thể vật lý học Ireland, nhưng cả gia đình Schiele đều hiểu rõ sự đáng sợ của bạo loạn. Cho nên trong mấy tháng trốn trong nhà, tất cả mọi người không ai dám ra ngoài tìm thức ăn hay gì cả... Vì vậy có một khoảng thời gian bọn họ cơ hồ chịu đói. Người lớn thì còn đỡ, chứ đứa cháu gái của hắn mới tội nghiệp. Vì vậy mà bây giờ, đứa cháu vốn một mực ăn kiêng của hắn đã thay đổi 180 độ, bữa ăn nào đều ăn hết phần của mình, không chừa sót lại thứ nào cả.

Hơn nữa người nhà trong gia đình Schiele cũng đã chứng kiến điều kiện sinh hoạt trong ba tầng đầu tiên. Mọi người ở nơi đó đã sống trong liều suốt hai tháng rồi. Không có phòng ngủ, phòng bếp, nhà vệ sinh riêng. Hàng xa xỉ cũng không, thậm chí đến giường cũng không có. Bữa ăn hàng ngày của họ đều ăn chung nồi. Nếu so sánh ra thì đãi ngộ của nhà Schiele, cho dù so với các nhà khoa học khác cũng đã rất tốt rồi.

Lúc đầu khi bước lên phi thuyền Hi Vọng thì gia đình bọn họ vốn rất lo lắng, bởi vì hạm trưởng vốn là người Trung Quốc. Do đó có thể các nhà khoa học khác quốc tịch sẽ không được coi trọng, hoặc sẽ sống dưới một chế độ khắc nghiệt hơn như đãi ngộ thấp xuống chẳng hạn... Cho nên với sự đãi ngộ bây giờ thì bọn họ đã rất hài lòng rồi, bởi vì nó đã vượt qua những gì mà họ mong đợi.

-Đúng rồi, hôm nay em gặp phải Silva phu nhân đó. Hình như cô ấy đang cùng nhân viên hậu cần tìm kiếm loại sữa bột thích hợp cho con... Ai, thật đáng thương. Chồng chết sớm như vậy để lại một mình cô ấy nuôi con.

Bất quá cũng may chính phủ xử lý chuyện này không tệ, phúc lợi của cô ta không hề giảm sút mà còn tăng lên rất nhiều. Một tháng được năm thùng sữa bột cao cấp, gần bằng nhà chúng ta rồi còn gì.

Vợ của Schiele nói.

Schiele trả lời:

-Cô ta sống một thân một mình cũng không dễ dàng gì đâu, lại còn thêm con nhỏ nữa. Tính ra nhà ta một tháng được phân tới bảy thùng sữa bột thì hơi nhiều. Tôi với mình đều không có uống, bé Wall giỏi lắm một tháng chỉ uống được 3-4 thùng thôi...Còn dư thì đưa hết cho cô ấy đi.

Không ngờ rằng, cô bé Wall lại kêu lên kháng nghị:

-Sao không cần, nhờ sữa của con mà ông bà mới khỏe lên vậy đó! Hừ, sau này mỗi buổi tối con sẽ uống sữa nhiều gấp ba cho coi! Không cho ông bà tặng người khác!

Cô bé này chỉ mới mười tuổi, tính tình vẫn còn trẻ con cho nên khi nghe được lời này, những người còn lại đều mỉm cười. Ngay cả Schiele vốn đang mang tâm sự cũng cười ha hả, cao hứng gắp xiên tôm hùm của mình cho đứa cháu nhỏ, khiến cho cô bé reo hò, nói ông nội tốt nhất.

(Như vậy...như vậy...niềm hạnh phúc này, chúng ta nhất định phải bảo vệ nó, cho dù hi sinh cả mạng sống!

Schiele lắng nghe tiếng cười của đứa cháu, nhìn nụ cười trên môi của người nhà. Tất cả đều vang vọng trong đầu hắn, rồi bỗng dưng hắn nhớ lại cuộc họp hôm nay.

-Thí nghiệm lần này rất quan trọng, có thể nói là quyết định sự sống chết của phi thuyền Hi Vọng. Nhưng nó cũng rất nguy hiểm, người thực hiện có thể sẽ chết chắc chứ không như đám người Yvaine, tuy bị thương

nặng nhưng vẫn còn sống sót...Bởi vì, thí nghiệm này diễn ra trên tàu con thoi cách phi thuyền Hi Vọng ít nhất là một ngàn mét. Một khi xảy ra sự cố thì tàu con thoi rất có thể sẽ nổ tung khiến cho mọi người bên trong tử vong.

Lúc này có hơn 20 nhà khoa học đang thảo luận, cơ hồ đều là những nhà khoa học đứng đầu tiêu tổ của mình, như là Ireland, Schiele hay Ellison...Toàn bộ đều là những nhà khoa học xuất sắc nhất trên thế giới, những nhân vật trong tầng lớp tối cao của phi thuyền.

Người vừa phát biểu chính là Ellison. Cách nói chuyện của ông ta vốn có phần hơi gay gắt khiến cho người nghe hơi khó chịu, thậm chí là chán ghét. Nhưng vào lúc này không ai lại quan tâm tới tiểu tiết đó, bởi cả người ông ta dường như bừng bừng sức sống, nhìn mọi người kiên quyết nói:

-Ta bất kể các người quyết định thế nào, lần thí nghiệm này ta nhất định sẽ tham gia!

Các nhà khoa học còn lại ngạc nhiên nhìn ông ta, một nhà khoa học da vàng đứng lên nói:

-Giáo sư Ellison...Hình như ngài vẫn còn có người nhà mà? Sao không để chúng tôi đi thay? Tôi, còn có mấy người nữa đều độc thân, cũng không có gì vướng bận nữa cho nên có chuyện gì cũng không sao, còn ngài...

Ellison thẳng thừng ngắt lời nhà khoa học kia, nói;

-Không, bởi vì ta còn người nhà trên phi thuyền Hi Vọng nên ta mới quyết định đi! Chuyên ngành của ta chính là vật liệu dẫn điện, về phương diện này ta có thể tự tin trên phi thuyền Hi Vọng không người nào có thể hơn ta được...Một người cũng không! Cho nên nếu ta không đi thì ai đi? Chỉ có ta thôi! Nếu đây là hi vọng cuối cùng thì tại sao không lựa chọn những người thực hiện tốt nhất hả?

Tiếp đó...bởi vì người nhà của ta còn ở trên phi thuyền Hi Vọng nên ta mới cần phải đi...Không giấu gì mọi người, phi thuyền Hi Vọng nói thẳng ra chỉ là một chiếc hộp sắt khổng lồ. Nó không có bầu trời cao xanh, không có đất liền lẫn đại dương bao la. Có thể cháu của ta cả đời còn lại cũng không thể thấy được những cảnh này nữa, nhưng mà...Hiện giờ nó vẫn đang sống rất hạnh phúc! Bởi chỉ có sống, mới có hi vọng! Trong vũ trụ bao la này, ai mà biết được chúng ta sẽ gặp được gì. Có thể chỉ sau một bước nhảy không gian đã rơi vào trong Hằng Tinh mà tan tành, hoặc cũng có thể lạc vào trong lỗ đen vũ trụ mà tử vong...Nhưng mà chúng ta vẫn có thể tìm được gia viên, quê hương mới cho tất cả, tạo nên một thời đại mới cho loài người, ai biết được? Tương lai có thể luôn tàn nhẫn nhưng ít nhất nó vẫn còn có hi vọng, hi vọng của mọi người!

Ellison càng nói càng kích động, tóc của ông ta đã bạc phơ, khuôn mặt đã nhăn nheo khiến cho ông ấy có vẻ hơi khó gần. Nhưng vào lúc này, cả người ông ấy phảng phất như sáng bừng lên.

-Bởi vì có hi vọng nên người nhà của ta mới có thể sống hạnh phúc. Bọn họ không chết trên Trái Đất, không chết trong cuộc bạo loạn, cũng không chết trong ngày cuối cùng vậy thì sao lại chắc chắn rằng tương lai mình sẽ chết đây. Cho nên, tạo ra hi vọng cho tương lai không phải là việc của những nhà khoa học chúng ta sao?

Vì hạnh phúc của họ, ta nguyện bảo vệ nó cho dù phải hi sinh cả tính mạng của mình!

Ellison khẽ tháo cặp kính lão của mình ra, vuốt vuốt đôi mắt rồi nói với những người còn lại:

-Bây giờ chỉ cần tuyển thêm bốn người nữa thôi. Một nhà vật lý, một nhà hóa học, một nhà sinh vật học và một người chịu trách nhiệm điều khiển các thiết bị, cứ như vậy đi, mọi người...Ta đã nói rồi. Những người tham gia trong thí nghiệm lần này phải là những người giỏi nhất, thông

thạo nhất. Nếu như ai có đủ quyết tâm thì sáng mai tập trung bên cạnh tàu con thoi.

Schiele hồi tưởng lại buổi họp đó, rồi bỗng nhiên ông ta đứng dậy, hôn đứa cháu gái nhỏ nhắn của mình, nói:

-Còn có hai tháng nữa là tới sinh nhật của bé Wall rồi...Ông nhất định sẽ tặng con một món quà tuyệt vời.

-Thật không ông?

Bé Wall lập tức vui mừng nhảy nhót, không ngừng kéo tay Schiele hỏi ríu rít về món quà.

Còn Schiele chỉ khẽ mỉm cười nhưng không hề trả lời. Chỉ có điều, nụ cười ấy đã mang theo nét kiên quyết không gì lay chuyển được.

(Đúng vậy, hạnh phúc này xứng đáng để chúng ta bảo vệ, cho dù phải hi sinh đi nữa!)

Vào ngày hôm sau, Schiele cố ý dậy sớm và chuẩn bị mọi việc. Khi ông ta đến nơi Ellison đang đứng thì xung quanh đã có hơn mười nhà khoa học tụ tập...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Giây Phút Cuối Cùng

Cuối cùng, năm người được chọn theo thứ tự là: Nhà khoa học về vật liệu siêu dẫn nổi tiếng người Mỹ - giáo sư Ellison, tiếp đó là nhà vật lý trứ danh người Đức – giáo sư Schiele, nhà sinh vật học xuất sắc người Trung Quốc – Viên Bình, nhà hóa học nổi tiếng người Ý – Hannah, cuối cùng là nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở) duy nhất còn lại – Ba Lệ với công việc trợ lý. Ba Lệ có thể xem là trường hợp đặc biệt, bởi vì khả năng “linh quang nhất thiết” của nàng rất có thể sẽ hữu ích cho thí nghiệm này.

Năm người này đúng như lời Ellison nói, đều là những người xuất sắc nhất trong các lĩnh vực, có thể nói trừ nhĩ ngữ giả Ba Lệ ra thì những người còn lại đều là những tinh hoa trong giới khoa học còn sót lại của loài người. Cho nên nếu bọn họ mà chết đi thì e rằng Diêu Nguyên sẽ tự sát theo họ luôn mất.

Khi năm người này đợi dung dịch thuốc tổng hợp xong, bước lên phi thuyền thì những người còn lại, bao gồm Diêu Nguyên và các đội viên trong tiểu đội Hắc Tinh kể cả Morrison và Trương Hằng, tất cả chỉ biết im lặng nhìn vào cánh cửa khoang tàu, đợi giây phút nó khởi hành.

-Đi thôi, bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ. Đứng ở chỗ này cũng không làm được gì, thay vì bồn chồn lo lắng một cách vô ích thì sao không nhân dịp này tĩnh tâm suy nghĩ, nghĩ xem nên làm gì kế tiếp đây.

Diêu Nguyên dẫn đầu mọi người quay trở về, vừa đi vừa nói. Mọi người đi theo đều ngạc nhiên nhìn hắn, sau đó bối rối nhìn lẫn nhau, nhưng

rốt cuộc vẫn bước theo chân hẵn. Chẳng qua tâm sự trong lòng mọi người không hề vơi bớt mà càng thêm nặng nề, một phần lo cho sự an toàn của năm nhà khoa học, một phần là về lời nói của Diêu Nguyên...Bây giờ nên làm gì kế tiếp đây?

Nếu thí nghiệm thất bại thì sợ rằng đến lần kế tiếp cũng không có...

Năm nhà khoa học im lặng ngồi trong khoang tàu, bầu không khí trầm mặc một cách khó tả thì bỗng nhiên, Ellison chợt mở nón bảo hộ của mình ra, cởi bỏ toàn bộ đồ bảo hộ. Hành động này của ông ta khiến cho mọi người xung quanh kinh ngạc nhưng ông ấy không hề để ý, bình thản lấy ra một chiếc Mp3 từ trong túi, khởi động nó. Nhất thời, tiếng nhạc du dương vang vọng khắp tàu.

-Giáo sư Ellison, bộ đồ bảo hộ này, ngài không định...

Hannah lập tức hỏi.

Ellison cẩn thận sửa sang mái tóc bạc phơ của mình, mỉm cười đáp:

-Không cần thiết. Dù sao nếu thí nghiệm thất bại thì có bộ đồ bảo hộ hay không cũng không quan trọng, thậm chí việc có được phi thuyền Hi Vọng cứu về hay không cũng chẳng còn ý nghĩa nữa. Nếu được cứu bất quá chỉ chết muộn hơn một chút thôi, nếu đã thế thì chi bằng chết trong vụ nổ cho thống khoái.

Bốn người bên cạnh nghe vậy thì hơi trầm mặc, sau đó thì Ba Lê là người đầu tiên cởi bộ đồ bảo hộ của mình ra, tiếp đó là Viên Bình và Schiele cũng làm theo. Riêng Hannah thì chần chờ hồi lâu nhưng rốt cuộc sau tiếng thở dài, bà ta cũng bỏ đi bộ đồ bảo hộ.

Năm người ngồi lắng nghe tiếng nhạc mà khẽ trầm tư, lúc này đây không ai biết được trong đầu họ rốt cuộc đang nghĩ về điều gì. Cho đến mấy phút sau, khi thanh âm đếm ngược vang lên thì năm người mới lục tục

cài dây an toàn. Tiếng điểm ngược vừa dứt thì tàu con thoi liền được phóng vào giữa khoảng không vũ trụ tràn ngập ánh sáng xanh mờ ảo, trong chốc lát nó đã cách phi thuyền Hi Vọng hơn một ngàn mét.

Đến đây thì tất cả thiết bị liên lạc giữa tàu con thoi và phi thuyền Hi Vọng đều đã vô dụng. Bởi vì nơi này là Tinh Vân vật chất, cả bốn bề đều có lớp hạt tích điện cho nên tất cả kỹ thuật dò xét mà con người có được cho đến lúc này đều vô dụng. Thực tế, trừ mắt thường thì con người vốn đã không cách nào quan sát thế giới bên ngoài phi thuyền Hi Vọng. Tất cả chỉ biết đó là một khoảng không vũ trụ rộng lớn tràn ngập ánh sáng xanh mờ ảo, có tên là Tinh Vân vật chất.

Ba Lệ cúi xuống xem xét chiếc máy truyền tin rồi lắc đầu nói:

-Đúng như mọi người dự đoán, tất cả thiết bị liên lạc đều vô dụng, chỉ trừ thiết bị liên lạc siêu cấp kia. Đáng tiếc ta không phải chuyên gia hacker cho nên mù tịt việc giải mã bẻ khóa này. Vì vậy thiết bị liên lạc này có cũng như không.

Ellison cất tiếng cười ha hả:

-Không cần, không cần. Đây không phải là buổi biểu diễn kết quả thí nghiệm đâu, chúng ta chỉ cần đợi kết quả là được. Sau đó nhờ cô lái tàu con thoi về phi thuyền Hi Vọng thôi. Mọi người trên tàu vốn chỉ cần kết quả, còn về chuyện làm sao để nó diễn ra...thì đó là nhiệm vụ của chúng ta.

Vừa nói xong thì ông ta đã đặt chiếc Mp3 lên một chiếc bàn khác, bắt đầu chuẩn bị dụng cụ trong tiếng nhạc du dương.

Đúng lúc đó, Hannah đột nhiên hỏi:

-Giáo sư Ellison, xin lỗi. Tên bài hát này có phải là...bài hát Last Second (giây phút cuối cùng) nổi tiếng không?

Ellison kinh ngạc quay đầu lại, bất gặp ánh mắt nghi ngờ của Hannah thì mới mỉm cười gật đầu đáp:

-Đúng vậy, chính là bài hát đó-bài hát Last Second.

Ta còn nhớ vào năm 2012, lúc đó tin đồn về ngày tận thế nổi lên rất nhiều, đặc biệt là càng tới tháng 12 thì các hoạt động của những tà phái càng táo tợn hơn. Trong đó có một tà phái ở nước Mỹ vào đúng ngày 21/12 đã gây nên một vụ thảm sát tại một ngôi trường tiểu học. Theo lời bọn chúng, thay vì chờ đợi sự cứu rỗi mờ mịt của Thượng Đế thì không bằng bán linh hồn cho quỷ dữ, chỉ có cách đó mới có thể thoát khỏi sự phán xét trong ngày tận thế. Vì vậy mà bọn chúng đã giết hại những đứa trẻ, dùng chúng làm vật tế cho ác quỷ...

Bọn chúng rải đầy xăng trong trường, sau đó tụ tập hơn một ngàn học sinh lại một chỗ rồi châm lửa đốt...

Khi đội cứu hộ và cảnh sát tới nơi thì trường học đã biến thành một biển lửa không cách nào dập tắt được. Tuy thế khi đứng bên ngoài, người ta vẫn nghe được tiếng gào thét của những đứa trẻ, tiếng giãy dụa mưu cầu sự sống của chúng. Tiếng gào khóc đó, tiếng kêu tuyệt vọng đó đã khiến cho các đội viên cứu hộ không kìm được nước mắt. Đã có rất nhiều người dùng cảm xông thẳng vào đám lửa, quyết cứu bằng được những đứa trẻ đáng thương kia...

Nhưng trường học cháy rất dữ dội khiến cho nhiều nơi đổ sập. Tuy bên trong còn có một vài đứa trẻ may mắn sống sót, nhưng nếu tiến vào, chỉ sợ chưa cứu được đứa trẻ mà mình đã bị chôn vùi trong đó rồi...

Thời khắc đó, những lời mà đội trưởng đội cứu hộ nói với phóng viên bên cạnh đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong ký ức ta...

Ellison mỉm cười, phảng phất như nhớ lại ký ức khốc liệt đó:

-Chúng ta sở dĩ đứng tại đây bởi vì đây là trách nhiệm của chúng ta, là nhiệm vụ mà những người lính cứu hộ chúng ta bắt buộc phải làm... Dĩ nhiên, chết không phải là nghĩa vụ mà chúng ta phải chịu. Có thể mọi người sẽ nói chúng ta đã cố hết sức rồi, không cần xông vào đâu bởi đó không phải là nghĩa vụ của chúng ta. Đúng, ta biết các người nói đúng, không ai sai cả... Nhưng, cứu người không phải là nghĩa vụ của loài người chúng ta sao? Cho nên, xin đừng ngăn cản chúng ta, xin hãy cho chúng ta kiên trì đến giây phút cuối cùng!

Dưới sự dẫn đầu của người đội trưởng, tổng cộng hai mươi tám người lính cứu hộ đã xông vào trường học. Lần đó bọn họ đã cứu được mười một đứa trẻ may mắn sống sót, nhưng ở lần sau, trong giây phút cuối cùng, khi những người lính ấy xông vào... Thì ngôi trường đã hoàn toàn đổ sập, hai mươi tám người đội viên ấy đã hi sinh toàn bộ trong nơi đó, trong biển lửa khốc liệt.

Ellison ngẩng đầu nhìn mọi người, nét mặt hiện lên sự cương nghị và quyết tâm không gì lay chuyển được:

-Một trong mười một đứa trẻ may mắn sống sót ấy chính là cháu của ta. Nó tuy bị bỏng nặng nhưng vẫn còn sống, bây giờ đã hơn 20 tuổi rồi, là một sinh viên đại học đã tốt nghiệp rồi.

Mọi người biết không? Ta rất thích bài hát này, bài hát kỷ niệm hai mươi tám anh hùng đã hi sinh trong vụ việc khủng khiếp đó. Bài hát được một nhà soạn nhạc nổi tiếng trên thế giới viết và được trình bày bởi một trong những dàn nhạc hàng đầu – bài hát Last Second...

Ellison lấy tất cả những thiết bị đo lường dòng điện ra, nào là điện kế, máy biến áp, lấy ra toàn bộ. Ông ta vừa làm vừa nói:

-Cho nên tìm ra nguồn năng lượng mới, cứu sống hơn mười hai vạn người trên phi thuyền Hi Vọng chẳng lẽ không phải là trách nhiệm của

những nhà khoa học chúng ta sao. Dĩ nhiên, nhất định sẽ có người nói, toàn bộ thí nghiệm đã được chuẩn bị xong, bây giờ chỉ cần làm theo các bước đã định sẵn là được. Vì vậy, những nhà khoa học chúng ta hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm, chết không phải là nghĩa vụ của chúng ta. Chỉ bằng thay bằng một nhóm người khác ít quan trọng hơn, cho dù bọn họ có chết cũng không ảnh hưởng gì tới phi thuyền Hi Vọng...

Với lời đó thì ta chỉ có thể nói, đúng, tuy mạng người không thể cân đo đong đếm như vậy được nhưng năm người chúng ta quả thật rất cần thiết cho phi thuyền Hi Vọng. Những tri thức mà chúng ta biết vẫn chưa kịp truyền lại cho đời sau, phi thuyền Hi Vọng vẫn còn cần chúng ta, cho nên chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm, nhưng ta phải nói...phi thuyền Hi Vọng vốn là một nơi hoàn mỹ hơn ta tưởng tượng gấp nhiều lần. Mọi người sống trong đây, từ người thân của ta đến những người dân bình thường sống trong ba tầng đầu, ai cũng đều sống rất hạnh phúc. Bọn họ hạnh phúc vì tương lai vẫn còn hi vọng. Vì hi vọng đó, vì hạnh phúc đó, ta sẵn sàng bảo vệ nó cho dù phải hi sinh cả tính mạng. Hơn nữa, bảo vệ hi vọng, bảo vệ hạnh phúc, bảo vệ mạng sống không phải là nghĩa vụ mà loài người chúng ta phải làm sao?

Cho nên...

Ellison mỉm cười bình thản nhìn mọi người. Lúc này, ông ta phảng phất như đang tỏa sáng, từ một nhà khoa học cau có, khó gần hay có thể nói hơi hà khắc bỗng đang thay đổi, trở thành một nhà khoa học nổi tiếng, uy tín từng được đề cử giải Nobel. Ông ta nói một cách chậm rãi nhưng đầy dứt khoát:

-Mọi người, xin hãy cùng ta kiên trì đến giây phút cuối cùng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Anh Hùng

Năm đó, Ellison mới tầm 50 tuổi, đầu tóc tuy đã bạc trắng nhưng vẫn được cắt tỉa cẩn thận. Mái tóc ấy mà kết hợp với chiếc kính lão, thêm vào bộ vest mà ông thường mặc thì nếu nhìn thoáng qua, người ta thường hay lầm tưởng ông là một doanh nhân thành đạt chứ không phải là một nhà khoa học nổi tiếng... Thực tế, ông ấy đúng là một doanh nhân nổi tiếng trên thế giới. Là nhà khoa học đứng đầu nhóm nghiên cứu tạo ra vật liệu siêu dẫn mới, hơn nữa cũng là nhà đồng phát minh vô số các ứng dụng khác dành cho vật liệu siêu dẫn. Chỉ riêng những điều đó thôi đã đủ khiến cho ông ta trở thành danh nhân, hơn nữa nhận được một số tiền khổng lồ, thậm chí có thể được đề cử cho giải Nobel.

Hôm nay, Ellison mới thương lượng xong với quan chức chính phủ về vài chuyện trong cuộc sống. Bởi vì hạng mục lúc trước đã thành công rực rỡ cho nên nhóm của ông ta có thể nhận được tài trợ nhiều hơn vào năm nay. Đồng thời, ông ta muốn loại trừ vài thành phần không “ngoan ngoãn” trong tổ mà thay bằng những người “dễ bảo” hơn. Dĩ nhiên những chuyện này đều được chấp thuận...

-Hừ, thành công vốn không phải do tình cờ mang lại. Không có tài năng, cũng không biết kính trọng trên dưới thì tốt nhất là nên xéo ra ngoài mà tự mình làm đi. Nhóm nghiên cứu của ta không cần những tên phế vật như vậy.

Ellison ngồi trên xe vừa xem báo vừa thăm nghĩ. Lúc này, tài xế đang chở ông ấy đi đón cháu trai của mình.

Sau đó, Ellison thấy được trận hỏa hoạn kinh hoàng kia...

Ông ta nghe được những lời nói cuối cùng của người đội trưởng kia...

Cháu của ông ta tuy bỏng nặng, nhưng rốt cuộc vẫn sống...

Ông ta thấy được trường học kia đổ sập trong biển lửa. Toàn bộ hai mươi tám đội viên cứu hộ vĩnh viễn không còn thấy được ánh mặt trời nữa...

Từ ngày đó, Ellison đã thay đổi.

Ông ta càng lúc càng nghiêm khắc, thẳng tay loại bỏ những nhân viên mới chỉ biết nịnh nọt người khác. Chỉ để lại những người có tâm huyết thực sự, dĩ nhiên ông ta vẫn luôn đốc thúc họ, nghiêm khắc yêu cầu họ tuân theo những quy định của mình...

Ông ta trở nên đam mê nghiên cứu một cách điên cuồng, rất nhiều hạng mục, tài liệu chỉ vì có vài khiếm khuyết nhỏ mà đã bị ông ta thẳng thừng gạt phắt đi... Vì những chuyện như thế mà ông ta đã làm mất lòng những người cộng sự của mình. Tuy ông ta đã nghiên cứu thành công rất nhiều hạng mục, nhiều hơn nhiều so với quá khứ, thậm chí vì thế mà ông được đề cử cho giải Nobel danh giá. Nhưng tính cách ấy lại khiến cho ông ta bị giới khoa học Mỹ cô lập, ai ai cũng sợ hãi sự nghiêm khắc đấy, rất nhiều nhân viên và thực tập sinh chỉ nghe đến tên ông là đã sợ vỡ mật. Cho đến những ngày cuối cùng, cũng vì tính cách quái gở đó mà cho dù ông ta có tài năng thực sự, nhưng vẫn bị chính phủ Mỹ vứt bỏ.

Vào lúc này, tuy nét mặt vẫn có sự nghiêm khắc như xưa, nhưng với tinh thần quyết tâm hi sinh, ông ta là đầu tàu tạo nên nhóm khoa học gồm năm người này.

Thí nghiệm được tiến hành rất nhanh, loại thuốc do Yvaine đặc chế được chính tay nhà hóa học Hannah chia làm 10 phần bằng nhau. Sau đó

xử lý theo những cách khác nhau, từ pha loãng tới chưng cất...Tiếp đó tới lượt nhà sinh vật học Viên Bình dùng nó thí nghiệm trên mẫu thực vật ngoài hành tinh. Đồng thời, Schiele với sự hỗ trợ của Ba Lệ đã cắt nhỏ phần tinh thạch năng lượng thành mấy khối có kích thước lớn nhỏ khác nhau. Nhỏ nhất là một khối có diện tích 1/100 milimet vuông, lớn hơn chút nữa là khối có diện tích 1/10 milimet vuông, rồi tới 1/5 milimet vuông, 1 milimet vuông và 10 milimet vuông.

-Tốt lắm mọi người. Bây giờ ta muốn quan sát kỹ càng hiện tượng dẫn điện ra ngoài, để có thể kịp thời vận hành thiết bị xử lý theo sự thay đổi điện thế. Cho nên nhờ mọi người thực hiện việc thí nghiệm vậy.

Ellison nói.

Bốn người còn lại thì Schiele vốn là người nổi tiếng nhất. Bất quá người thích hợp nhất cho thí nghiệm lần này chính là Viên Bình – nhà sinh vật học người Trung Quốc. Ông ta cũng là một trong những nhà khoa học hàng đầu thế giới, đặc biệt với thành công tạo ra giống lúa nước đột biến ZH- giống cây lương thực quan trọng nhất trong thập kỷ qua. Cho nên Viên Bình trở thành người chỉ huy cuộc thí nghiệm.

-Mọi người, nếu vậy thì chúng ta bắt đầu đi.

Viên Bình khẽ hít một hơi dài, nhìn vào lớp kính cách ly trong phòng thí nghiệm rồi nói.

Bên trong con tàu con thoi đã được cải tạo thành một phòng thí nghiệm đơn giản. Ở chính giữa phòng có một lớp thủy tinh cách ly bao quanh các mẫu vật, các nhà khoa học bên ngoài chỉ có thể thao tác thí nghiệm bằng cách dùng cánh tay máy hoặc dùng bao tay cao su. Dĩ nhiên, điều này không hề giảm bớt tính nguy hiểm của cuộc thí nghiệm chút nào. Bởi dù sao đó chỉ là một lớp thủy tinh cách ly mỏng manh, căn bản không thể nào ngăn cản được vụ nổ hay lưới điện do sự bất ổn điện áp gây ra.

Dưới sự quan sát cẩn thận của bốn người còn lại, Viên Bình đem mẫu thực vật ra khỏi dung dịch axit mạnh, sau đó đặt vào trong chén thủy tinh đã chuẩn bị sẵn. Axit này là loại cực kỳ đậm đặc, đến xương người cũng hòa tan dễ dàng. Vậy mà nó chỉ có thể kìm hãm sự sống của mẫu thực vật kia thôi. Cứ thế, lát sau thì mẫu thực vật đó bắt đầu ngoe nguẩy, sợ rằng mười mấy giây tiếp theo đã có thể khôi phục sự sống, bắt đầu quá trình phân giải và tiêu hủy toàn bộ vật phẩm xung quanh.

Đúng lúc đó, Viên Bình nhận lấy mẫu thuốc do Hannah dùng cánh tay máy đưa qua. Đó là mẫu thuốc được pha loãng nhất, đồng thời Schiele đặt bên cạnh mẫu thực vật mẫu tinh thạch năng lượng có diện tích nhỏ nhất -1/100 milimet vuông.

Trên phòng thí nghiệm là một màn ảnh lớn hiển thị toàn bộ quá trình thí nghiệm. Khi mẫu tinh thạch năng lượng được đặt bên cạnh mẫu thực vật, đồng thời mẫu thực vật được tiêm thuốc thì không lâu sau, mẫu thực vật đó đã ngừng ngoe nguẩy trong chốc lát rồi lại bắt đầu tiếp tục quá trình phân giải. Không chỉ mẫu tinh thạch năng lượng bị phân giải mà những vật xung quanh cũng chịu chung số phận. Ở bên cạnh, Ellison gần như mở hai mắt trừng trừng nhìn vào thiết bị đo lường điện áp.

Mười giây sau, khi mẫu tinh thạch năng lượng bị mẫu thực vật phân giải hết thì Ellison mới lắc đầu, nói:

-Không có, không có bất kỳ điện năng nào được sinh ra. Tinh thạch năng lượng quá ít, đúng như dự đoán. Năng lượng cung cấp quá ít cho nên khi thực vật hấp thu vào, trước khi tái sử dụng đã xài hết rồi, dù sao bản thân nó không phải là chất siêu dẫn cho nên không thể nào truyền năng lượng mà không có sự tiêu hao được.

Mấy người kia đều im lặng, Viên Bình thở dài rồi nói bằng tiếng Anh:

-Như vậy thì tiếp tục lần thí nghiệm thứ hai thôi...Lần này sẽ thí nghiệm bằng mẫu tinh thạch năng lượng có diện tích 1/10 milimet vuông, mẫu thuốc dùng vẫn như cũ.

Lần thí nghiệm thứ hai bắt đầu...

Thời gian từ từ trôi qua, năm người thực hiện thí nghiệm không hề biết đã trải qua bao lâu, nhưng những người thân, bạn bè và đồng nghiệp... của họ đều đứng bên cửa kính của phi thuyền Hi Vọng, im lặng quan sát. Ở nơi đó, chỉ có một chiếc tàu con thoi đang trôi lơ lửng giữa khoảng không vũ trụ vô tận, bao quanh nó là vô số ánh sáng xanh mờ ảo. Do không thể liên lạc với nhau nên không ai biết được kết quả thí nghiệm như thế nào. Tất cả chỉ có thể im lặng chờ đợi. Thất bại hay thành công, chết hay sống, không lâu sau nữa sẽ rõ.

Hiện giờ đã hơn bốn tiếng trôi qua, những người chờ đợi đều hiện rõ nét mặt mỏi, thậm chí có mấy nhà khoa học không chịu nổi đã ngất xỉu tại chỗ. Vì vậy, Diêu Nguyên đã phải hạ lệnh buộc các nhà khoa học nghỉ ngơi, chỉ còn lại hãn và các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, Trương Hằng và Morrison đứng lại chờ, chờ kết quả của cuộc thí nghiệm quyết định sự tồn vong của loài người.

-Lần thí nghiệm thứ 89, sử dụng mẫu vật tinh thạch năng lượng có diện tích 1/10 milimet vuông và mẫu thuốc pha loãng cấp bảy, thí nghiệm bắt đầu.

Sau thanh âm của Viên Bình, một mẫu tinh thạch năng lượng được đặt xuống trên bàn thí nghiệm cách ly, kèm theo đó một liều thuốc mới được tiêm vào mẫu thực vật. Dưới kích thích của thuốc tiêm thì mẫu tinh thạch năng lượng kia nhanh chóng bị mẫu thực vật phân giải, nhưng không hề có chuyện gì xảy ra cả. Không có dòng điện xuất hiện, không có vụ nổ, không có lưới điện...toàn bộ đều không có. Cứ như là bọn họ chỉ đơn thuần cho đám thực vật này ăn thôi.

-Ai, lại thất bại.

Viên Bình không kiềm được thở dài nói.

Mấy người khác cũng lắc đầu ngao ngán, còn Ellison thì càng nôn nóng hơn:

-Không thể nào a. Ta đã từng tới chỗ vụ nổ trong phòng thí nghiệm rồi, nơi đó chắc chắn đã xuất hiện lưới điện, tại sao không hề có dòng điện nào sinh ra đây? Không lẽ quy trình thí nghiệm của chúng ta không đúng? Hay là công thức hóa học của thuốc có gì sai sót?

Hannah lắc đầu nói:

-Công thức hóa học tuyệt đối không sai, bởi vì mẫu thực vật chỉ hấp thu tinh thạch năng lượng mà giảm bớt việc phân giải đồ vật xung quanh. Có thể nói quá trình hấp thụ đã thành công, nhưng vì sao nó lại không dẫn xuất dòng điện ra? Rốt cuộc chúng ta đã sai ở chỗ nào đây?

-Đúng thế.

Chân mày của Schiele cũng cau lại, nói;

-Thí nghiệm lần này của chúng ta có điểm nào khác biệt với thí nghiệm của tiến sĩ Yviane đây?

Ba người họ đồng loạt nhìn về phía Ba Lệ, bởi vì bọn họ biết Ba Lệ là một nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở). Năng lực thần kỳ của nhĩ ngữ giả cho đến giờ vẫn là một điều bí ẩn, nhưng thực tế đã chứng minh, nó quả thật tồn tại...Người sở hữu nó thường có được linh cảm, đầu mối về những sự kiện, hiện tượng đang suy nghĩ, cho nên có lẽ...Ba Lệ sẽ nghĩ ra được điều gì mới lạ chẳng.

Không biết bây giờ Ba Lệ đang nghĩ gì trong đầu, chỉ thấy nàng nhìn chăm chăm vào mẫu thực vật một hồi lâu rồi bỗng nhiên nói:

-Xin lỗi bốn vị giáo sư, tôi không nghĩ ra được gì cả. Tại tôi cũng không nghe được âm thanh lạ nào, tôi cảm thấy....Quy trình thí nghiệm đã chính xác rồi, chỉ có điểm sai lầm là chúng ta quá cẩn thận thôi. Theo như dự đoán từ lúc trước, khi mẫu thực vật này tái sử dụng năng lượng thì nhất định phải tiêu hao một lượng năng lượng. Mà tinh thạch năng lượng chúng ta dùng để thí nghiệm toàn bộ đều là những mẫu có diện tích từ 1/10 milimet vuông trở xuống. Tôi e rằng lượng năng lượng trong đó chỉ đủ cho nó tiêu hao mà không có dư để phát ra ngoài. Có lẽ chúng ta đã quá mức cẩn trọng, vì vậy tôi đề nghị lần thí nghiệm tới dùng mẫu tinh thạch năng lượng lớn hơn xem sao.

Bốn người còn lại nhìn nhau trao đổi, rồi lát sau Ellison bỗng cười to, nói;

-Không sai, nếu chúng ta đã quyết tâm hi sinh thì còn phải sợ gì nữa? Không ngờ ta vẫn còn cảm thấy sợ hãi, được, ta ủng hộ đề nghị của Ba Lệ.

Ba người còn lại hơi chần chờ nhưng rốt cuộc vẫn đồng ý. Sau đó, lần thí nghiệm tiếp theo được tiến hành với mẫu tinh thạch năng lượng có diện tích 10 milimet vuông, mẫu thuốc tiêm vào là loại pha loãng nhất...

Quả nhiên, khi mẫu thực vật đã phân giải được một phần mẫu tinh thạch năng lượng thì bên ngoài nó xuất hiện rất nhiều dòng điện xoay chuyển. Hơn nữa, cả thân thể nó từ từ sáng lên. Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, khi đó Ellison nhanh chóng dựa vào thiết bị thăm dò lắp bên ngoài mẫu thực vật để quan sát tình hình. Quả nhiên, theo màn hình hiển thị thì đã có dòng điện xuất hiện, chính là điện áp cao thế.

-Có rồi!

Ellison hưng phấn reo lên như một đứa trẻ, tác phong cau có, khó gần kia cơ hồ biến mất sạch mà thay vào đó là sự vui vẻ, hân hoan.

Khuôn mặt của những người còn lại cũng hiện nét vui mừng, nhưng niềm vui ngắn ngủi chưa kéo dài bao lâu thì bỗng dưng mẫu thực vật sáng bừng lên, năng lượng tụ tập bên ngoài nó càng lúc càng nhiều. Một tiếng nổ giòn tang xảy ra do thiết bị đo lường điện áp mà Ellison lắp đặt phát nổ, đẩy ông ta ngã lăn ra trên mặt đất. Đồng thời, một lượng điện áp khổng lồ tràn ngập đường truyền năng lượng.

Tuy biết lượng năng lượng có trong tinh thể rất lớn, nhưng chỉ một mẫu vật có diện tích 10 milimet vuông lại có thể phát ra lượng năng lượng khổng lồ như vậy, quả thật khiến cho người ta kinh hãi. Tuy đường truyền năng lượng được làm bằng những vật liệu tiên tiến nhất, nhưng ai dám chắc nó không nguy hiểm đây?

Làm sao bây giờ?

Ba vị giáo sư còn lại đều sợ đến đờ cả người, nhưng khi bọn họ muốn lấy lại mẫu tinh thạch thì họ kinh hoàng phát hiện. Mẫu thực vật đã bao kín mẫu tinh thạch, hơn nữa bên ngoài nó lại có vô số dòng điện xoay chuyển. Tình hình đã gần tới mức nổ tung rồi, nếu như bọn họ cưỡng chế gắp mẫu tinh thạch năng lượng ra thì sợ rằng sẽ phát động vụ nổ mất.

Nhưng không ngờ, giáo sư Ellison vốn bị vụ nổ đẩy ra xa lại chồm dậy, như được một sức mạnh thần bí tiếp sức lao thẳng bàn thiết bị điều khiển lúc trước. Ông ta tới nơi thì gấp rút bấm vài nút, chỉ lát sau đã có thêm mấy đường truyền năng lượng phụ được kết nối với mẫu thực vật. Nhờ có thêm vài đường truyền mà mẫu thực vật từ từ tối lại, tuy nhiên giải pháp này cũng chỉ cầm cự được trong chốc lát. Bởi tinh thạch năng lượng vẫn còn ít nhất là 8-9 milimet vuông nữa chưa được hấp thu, với lượng năng lượng còn lại khổng lồ như vậy thì chiếc tàu con thoi nhỏ nhoi này căn bản không thể chịu nổi.

Đúng lúc đó, Ba Lệ chợt cảm giác bốn bề trở nên yên tĩnh, tiếng nói thần bí mà nàng trông đợi lại vang lên một lần nữa.

-Mẫu thuốc! Độ pha loãng! Chúng ta pha loãng nó chưa đủ! Nếu chúng ta muốn hiệu ứng tái sử dụng vừa phải thì nồng độ thuốc không được quá đậm đặc, đúng rồi, axit mạnh! Dùng axit mạnh pha loãng loại thuốc này, nếu tạo điều kiện giống với môi trường trong cơ thể sinh vật ngoài hành tinh thì sẽ có thể làm giảm hoạt tính của quá trình này xuống, mau!

Ba Lệ hốt hoảng kêu to đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Ba người còn lại nhanh chóng phản ứng, đặc biệt là Hannah – nhà nữ hóa học trung niên. Nàng nhanh chóng lao tới bàn thí nghiệm, điều khiển cánh tay máy trút hết số axit mạnh còn dư lại lên người mẫu thực vật. Quả nhiên, khi axit mạnh vừa tiếp xúc với mẫu vật thì nó bắt đầu ngừng chuyển động, ánh sáng cũng từ từ tối lại. Trong vòng mười mấy giây tiếp theo, mẫu thực vật đã lâm vào trạng thái ngủ đông, tất cả năng lượng bên ngoài nó đều biến mất.

Cùng lúc đó, tại phi thuyền Hi Vọng, những người quan sát còn lại – bao gồm cả đám người Diêu Nguyên, đều thấy được tàu con thoi phát ra ánh sáng điện rực rỡ. Trong khoảng không mờ ảo như thế thì luồng sáng đó mới chói mắt làm sao...

Đã 6 tiếng 32 phút kể từ lúc cuộc thí nghiệm bắt đầu, nhóm nghiên cứu đã an toàn trở về phi thuyền Hi Vọng. Bọn họ mang về tỷ lệ phối chế giữa thuốc và axit mạnh, đồng thời thể tích tinh thạch năng lượng, thể trọng mẫu vật thực vật thí nghiệm... Có những thông tin này thì các nhà khoa học có thể tính toán ra, một mẫu thực vật có thể hấp thu và phát ra bao nhiêu năng lượng, sử dụng mẫu tinh thạch năng lượng nào là tốt nhất. Do đó sẽ không xảy ra việc lãng phí cũng như phát sinh các vụ nổ, sự cố... Cứ thế, phi thuyền Hi Vọng, nơi trú ẩn cuối cùng của hơn 12 vạn người đã bình an

vượt qua mỗi nguy hiểm lớn nhất mà không ai hay biết một cách êm thấm...

Đã 6 tiếng 47 phút trôi qua kể từ khi cuộc thí nghiệm bắt đầu, nhà khoa học Ellison đã bất hạnh qua đời bởi nguyên nhân suy tim do sốc điện, hưởng thọ 72 tuổi. Một tuần sau đó, ông ta được trao tặng huy chương anh hùng nhân loại và được vinh dự tưởng niệm tại hội trường anh hùng, lưu truyền tên tuổi mãi mãi...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Hi Vọng Nơi Bóng Đêm

Vào ngày thứ hai sau cuộc thí nghiệm, công thức chuyển đổi năng lượng đã được các nhà khoa học tính toán xong, bắt tay vào việc lắp đặt đường truyền năng lượng tại nơi nào đó ở tầng năm. Ngoài ra họ cũng gấp rút chế thêm nhiều dung dịch thuốc, axit mạnh và mẫu thực vật phục vụ cho quá trình tái sử dụng năng lượng. Tinh thạch năng lượng chủ yếu được dùng đều là loại có diện tích 1 milimet vuông.

Cứ thế, trong gian phòng lắp đặt đã hình thành một lò năng lượng thực vật kỳ lạ, mà nguyên liệu là những viên tinh thạch năng lượng kết tinh.

Dĩ nhiên, một lò năng lượng nhỏ nhoi như thế không thể nào cung ứng cho cả phi thuyền Hi Vọng sử dụng. Lượng năng lượng mà phi thuyền cần cực kỳ khổng lồ, gần như tương đương với lượng điện cần cho một thành phố có dân số 1 triệu dân. Bởi đang ở trong vũ trụ cho nên hệ thống duy trì sự sống, hệ thống lọc khí tuần hoàn, hệ thống điện lực dân dụng...đều được mở liên tục. Tuy chỉ có 12 vạn người thôi nhưng lượng năng lượng tiêu tốn 1 ngày có thể tương đương với cả một thành phố.

Lò năng lượng này có công năng chủ yếu là chế tạo thêm nhiều đường truyền năng lượng nữa. Theo như bản thiết kế của nhà khoa học Ellison đã khuất, thì lò năng lượng này chỉ cần 3 ngày đã có thể chế tạo đủ nguyên liệu cho việc lắp đặt đường truyền năng lượng. Từ đó bắt đầu sử dụng tinh thạch năng lượng để thay thế nguồn nguyên liệu truyền thống trên phi thuyền.

Đây là chuyện quan trọng nhất cần phải làm, cho nên ngay cả Diêu Nguyên cũng không dám xem nhẹ. Hẳn gần như túc trực 24/24 bên lò luyện kim, mỗi khi ra lò một đường truyền năng lượng thì ngay lập tức giao cho các nhà khoa học, kỹ sư mang đi lắp đặt tại những vị trí định sẵn. Cứ thế, theo số lượng lò năng lượng tăng lên thì số đường truyền năng lượng được sản xuất cũng tăng lên theo bội số nhân, gần như gấp 10 lần lúc đầu. Đường truyền năng lượng càng nhiều thì lượng năng lượng tiêu hao càng nhiều. Cứ thế, đến ngày thứ năm thì năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng đã cạn kiệt, bắt đầu chuyển qua quá trình sử dụng năng lượng từ tinh thạch.

Đến đây thì lượng năng lượng đã đạt mức cân bằng, lượng năng lượng sản xuất ra đã bằng với lượng tiêu hao. Nhưng quá trình luyện kim vẫn không dừng lại. Các nhà khoa học đều hưng phấn đề ra kế hoạch mới, họ hi vọng có thể chế tạo một lò phản ứng khổng lồ tại tầng năm, sử dụng tinh thạch năng lượng có diện tích 500 milimet vuông làm nguyên liệu. Cái này sẽ có thể sản xuất ra đủ lượng năng lượng cần thiết cho việc thực hiện bước nhảy không gian, hoàn toàn thay thế lò phản ứng hạt nhân.

Nên biết, bước nhảy không gian ngoài đặc điểm cần một lượng năng lượng khổng lồ ra, thì điểm quan trọng còn lại là số năng lượng cần trong một giây quá lớn. Bởi thế, cho nên Noah số một mới chỉ thực hiện bước nhảy không gian đã nổ tung, dẫn đến việc phi thuyền Hi Vọng được cải tiến, chứa tới 3 lò phản ứng hạt nhân.

Hiện giờ, mô hình lò năng lượng thu nhỏ có thể cung ứng đủ năng lượng cho sự tiêu hao trong phi thuyền Hi Vọng vào lúc bình thường, hơn nữa còn dự trữ được một ít cho tình huống khẩn cấp. Nhưng xét một cách tương đối, nó vẫn không thể nào kham nổi việc thực hiện bước nhảy không gian, bởi lượng năng lượng cần trong một giây là quá lớn. Nếu lò phản ứng khổng lồ kia thì may ra còn có cơ hội.

Bất quá, đường truyền năng lượng khổng lồ đang trong quá trình chế tạo, ngoài ra một số nhà hóa học cùng sinh vật cũng đang phản đối. Theo

như bọn họ phân tích, kỹ thuật của loài người hiện giờ vẫn còn quá kém, không có cách nào chế tạo ra dung dịch axit mạnh tương đồng với axit mạnh tìm thấy trong cơ thể đám sinh vật ngoài hành tinh kia. Cho nên, việc giảm bớt hoạt tính lò năng lượng khổng lồ này là quá khó, nếu như vận hành ngoài đời thì e rằng nó sẽ nổ tung mất, làm cho phi thuyền Hi Vọng gãy thành hai mảnh.

Do thế, sau khi kế hoạch được chỉnh sửa thì đã thay thế lò năng lượng khổng lồ kia thành một lò năng lượng nhỏ hơn, sử dụng tinh thạch năng lượng có diện tích 300 milimet vuông làm nguyên liệu. Dĩ nhiên, lượng điện mà nó cung cấp không đủ tiêu chuẩn để thực hiện bước nhảy không gian...

-Nói cách khác, trước mắt chúng ta chỉ có thể duy trì hoạt động sống bình thường trên phi thuyền Hi Vọng, chứ không thể nào thực hiện bước nhảy không gian sao?

Diêu Nguyên chán nản nhìn mấy nhà khoa học trước mặt, hần lướt sơ qua vài tài liệu trên tay, đó là những bản báo cáo trình bày chi tiết cần bao nhiêu năng lượng trong một giây cho quá trình thực hiện bước nhảy không gian, cùng với lượng năng lượng sản xuất ra được trong một giây của phi thuyền Hi Vọng. Hai số liệu chênh lệch quá lớn, trừ phi có thể chế tạo được một lò phản ứng khổng lồ, nếu không thì phi thuyền Hi Vọng sẽ bị kẹt tại nơi này.

Các nhà khoa học kia cũng rất bất dĩ.

Lúc còn ở trên Trái Đất, có thể loài người còn chưa nhận ra. Các quốc gia có thể từ từ phát triển, tuy tài nguyên trên Trái Đất không phải là vô hạn nhưng nếu nền khoa học kỹ thuật của loài người phát triển tới mức cao hơn, thì nó không thành vấn đề. Chỉ cần ra ngoài không gian, dùng phi thuyền thu thập quặng, nguyên liệu ngoài đó. Thái Dương hệ lớn như vậy, lượng

tinh thạch, quặng thô mà nó chứa đựng cũng cực kỳ khổng lồ. Cho nên có thể nói tài nguyên khoáng sản là vô hạn.

Mà theo sự phát triển khoa học kỹ thuật của loài người, nhiều nhất chỉ cần thêm 100 năm nữa là đã có thể thực hiện.

Nhưng loài người bị buộc phải tiến vào vũ trụ quá sớm, với nền khoa học kỹ thuật của thế kỷ 21 thì nó không đủ để thỏa mãn con người. Chỉ riêng những ngành công nghiệp vật liệu cơ bản nhất như kim loại, dung dịch...đều không đáp ứng đủ tiêu chuẩn trong vũ trụ. Tỷ như trong trường hợp này, nếu nền kỹ thuật của loài người phát triển hơn một chút thì đã có thể chế tạo ra loại axit mạnh phù hợp với yêu cầu. Như vậy đã có thể xây dựng lò phản ứng khổng lồ dùng tinh thạch năng lượng có diện tích 500 milimet vuông làm nguyên liệu, thậm chí có khi dùng tới tinh thạch 1000 milimet vuông. Lúc đó, cần gì lo lắng về vấn đề năng lượng nữa.

Schiele thở dài nói:

-Chúng ta đã pó tay rồi, lò phản ứng khổng lồ như thế không phải là thứ mà chúng ta có thể xây dựng với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay. Dĩ nhiên, nền khoa học sẽ luôn luôn tiến bộ, nếu cho chúng ta thêm 5 năm, không, chỉ cần 3 năm nguyên cứu thôi. Thì lúc đó có thể thử chế tạo lò phản ứng như vậy...Nhưng mà hiện giờ, chúng ta quả thật không nghĩ ra biện pháp nào khả thi cả.

Diêu Nguyên biết rõ điều đó cho nên hắn chỉ thở dài, lấy ra vài tài liệu từ quyển sách trên bàn đưa cho Schiele. Schiele nhìn lướt qua là đã biến sắc, rồi nhanh chóng đưa tờ giấy đó cho các nhà khoa học khác. Mấy người khác cũng tương tự, khi đọc xong tờ giấy thì sắc mặt đã tái nhợt.

-Mọi người rõ chưa? Thật ra khi chúng ta rời khỏi Trái Đất thì khả năng sống sót là vô cùng mỏng manh. Nói thật, có thể kiên trì đến lúc này,

tìm thấy được nguồn năng lượng mới thay thế cho năng lượng hạt nhân đã là đại hỉ trong đại hỉ rồi.

Diêu Nguyên nhận lại tờ giấy vừa đưa, cười khố nói:

-Hơn mười hai vạn người a. Tầng 6 vốn là một hệ sinh thái riêng biệt, trừ khu vực trồng trọt còn có thêm khu vực chăn nuôi heo, bò, gà...Bởi vì trong môi trường chiếu sáng 24/24, thêm vào các giống cây, vật nuôi tốt nhất, cho nên thời gian thu hoạch đã giảm xuống gần 1/3. Chỉ cần không lãng phí, thêm vào sự hỗ trợ đặc lực của nguồn điện thì việc nuôi sống mười hai vạn người là không khó.

Nhưng còn thứ khác thì sao? Tỷ như phân bón. Muốn sản xuất nó thì nguyên liệu đâu? Còn có dung dịch thuốc đặc biệt và axit mạnh dùng trong lò phản ứng nữa. Hiện giờ chúng ta đều sử dụng hàng có sẵn trong kho, nhưng về lâu dài thì sao? Không có nguyên liệu a, phi thuyền Hi Vọng không phải là nơi có nguồn nguyên liệu vô tận.

Nếu nói về hai thứ quan trọng nhất là nước và dưỡng khí thì tuy phi thuyền Hi Vọng có hệ thống hơi nước, nước thải tuần hoàn hoàn chỉnh. Nhưng dù sao trong quá trình xử lý, khó tránh khỏi thất thoát một lượng nước nhất định. Dưỡng khí cũng như thế. Nếu không có nguồn bổ sung thì về lâu dài, vấn đề sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều...

Diêu Nguyên nhìn tài liệu trên bàn, âu sầu nói:

-Bây giờ vấn đề năng lượng đã không cần lo nữa. Theo như các nhà khoa học, nếu tính theo lượng năng lượng mà 1 milimet vuông tinh thạch năng lượng có thể tạo ra, thì phi thuyền Hi Vọng dư sức hoạt động hơn 10 năm, nhưng còn vấn đề vật liệu...Nhiều nhất là 3 năm nữa, các loại vật liệu sẽ tiêu hao hết. Ba năm sau, đầu tiên sẽ hết phân bón, rồi tới các nguyên liệu dùng để chế tạo dung dịch thuốc đặc biệt, axit mạnh cho việc tái sử dụng năng lượng. Sau đó tới dưỡng khí, nước...Cho nên, nói một cách lạc

quan- phi thuyền Hi Vọng chỉ có thể tồn tại trong vũ trụ lâu nhất là 3-4 năm thôi.

Các nhà khoa học kia im lặng không nói nên lời, tất cả bọn họ đều hiểu điều này. Giống như loài người, từ lâu đã muốn tạo nên vật liệu siêu dẫn, như vậy sẽ có thể truyền tải điện mà không hề thất thoát. Nhưng đến mãi bây giờ, họ vẫn không thể nào chế tạo được chất siêu dẫn trong trạng thái bình thường (1). Cứ như đó là một chân lý- khi truyền dẫn điện thì phải có hao tổn. Tương tự thế, bất kỳ hệ thống duy trì sự sống, hệ thống tuần hoàn nước nào cũng đều có những thất thoát nhất định. Cũng may phi thuyền Hi Vọng là nơi hội tụ công nghệ, thiết bị tiên tiến nhất của loài người, cho nên mới hao tổn nhỏ như vậy.

Bất quá, chỉ cần tìm được một hành tinh, hoặc là mây thiên thạch thì phi thuyền Hi Vọng sẽ không cần lo tới việc thiếu hụt nguyên liệu nữa rồi.

Chỉ cần tìm được nguyên liệu phóng xạ, thì lò phản ứng hạt nhân sẽ được dùng để khởi động bước nhảy không gian. Mà trong những nguyên liệu thô đó vẫn có rất nhiều chất có ích như Oxi, hydro...chỉ cần dùng thêm năng lượng là có thể tạo ra nước. Còn có tài liệu tạo nên dung dịch thuốc, axit mạnh cũng có thể tìm được bằng cách đó. Cho nên, một là năng lượng, hai là nguyên liệu. Hai thứ đó sẽ quyết định số phận của phi thuyền Hi Vọng, chỉ cần có được hai thứ đó thì nếu không gặp phải tai nạn nghiêm trọng, phi thuyền Hi Vọng vẫn có thể sinh tồn ngay cả khi không có bước nhảy không gian.

Bởi phi thuyền Hi Vọng to lớn như thế, dân số tới hơn mười hai vạn người. Điều này đảm bảo sự đa dạng của nguồn gen, rồi còn có các nhà khoa học, máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng ghi lại toàn bộ kiến thức của loài người. Nó đảm bảo cho nền văn minh của loài người sẽ được lưu truyền mãi mãi, không bị mai một...

-Cho nên, chúng ta hãy cùng cầu nguyện.

Diêu Nguyên đặt tài liệu xuống bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nơi đó chỉ là một khoảng không tràn đầy ánh sáng xanh mờ ảo. Hần lẩm bầm nói:

-Cầu nguyện cho tinh vân này đã ngưng tụ đến cực hạn, khiến cho phạm vi của nó nhỏ nhất. Để từ đó, trong vòng ba năm, phi thuyền Hi Vọng có thể rời khỏi nơi này. Hơn nữa, hi vọng rằng chúng ta đang ở trong khu vực của một hệ Hằng tinh (giống như kiểu hệ mặt trời của chúng ta đó) mới...Không phải các vị đã nói, màu sắc đó ngoài khoảng không kia tượng trưng cho việc có một Hằng tinh đang ở gần sao?

Cầu nguyện cho chúng ta có thể nhìn thấy được bóng đêm, bóng đêm của vũ trụ. Tuy bóng đêm thường đại diện cho sự tuyệt vọng, chết chóc. Nhưng vào lúc này, thì việc rời khỏi tinh vân, nhìn thấy bóng đêm mới là hi vọng của chúng ta!

Chú thích:

1/Cho đến giờ thì vật liệu siêu dẫn chỉ có thể tạo ra bằng hiện tượng siêu dẫn, mà muốn cho hiện tượng siêu dẫn xảy ra thì nhiệt độ và áp suất cần thiết là rất nhỏ, gần như là bất khả thi trong điều kiện bình thường. Cho nên, có thể nói vật liệu siêu dẫn gần như không tồn tại trong điều kiện bình thường.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Cải Cách Cùng Hi Vọng

Lò phản ứng tinh thạch tổng cộng có 73 lò, trong đó 70 lò phản ứng cỡ nhỏ và 3 lò phản ứng cỡ trung. Nó cần số lượng nhân viên làm việc lên tới 3000 người, với hơn 400 người là kỹ sư, nhân viên kỹ thuật. Trừ những người làm việc hằng ngày ra thì còn có một số người giám sát lò phản ứng 24/24.

Bởi do phi thuyền Hi Vọng có nguồn năng lượng dồi dào, cho nên tầng 6 bắt đầu được sử dụng hết công suất. Công việc này cần hơn 5000 nhân viên thực hiện, từ việc cho gia súc ăn, rồi đến việc thu hoạch thịt, trứng,...Do đó, số lượng nhân viên cần thiết khá lớn

Khi đã giải quyết ổn thỏa vấn đề năng lượng, nhìn lại, Diêu Nguyên mới hốt hoảng phát hiện những chuyện đời thường trong dân chúng đã kìm nén tới mức khó mà kiểm soát được nữa.

Đầu tiên là về vấn đề chỗ ở, từ lúc rời Trái Đất lên phi thuyền Hi Vọng đến nay, đã 3 tháng trôi qua nhưng gần mười hai vạn dân chúng vẫn phải ở trong liệu trại. Không có phòng tắm, phòng vệ sinh, phòng bếp riêng,... Muốn tắm rửa chỉ có thể tìm đến các nhà tắm công cộng.

Đó là một quá trình chuẩn bị, hệt như Diêu Nguyên đang chơi một trò chơi quản lý vậy. Hắn muốn cho tất cả mọi người, từ sinh viên học sinh, thành phần trí thức đến tư sản, vô sản...hiểu rõ sự khác biệt giữa các mức sống.

Mười hai vạn người trên phi thuyền Hi Vọng đều là thành phần trí thức, có trình độ cao. Nếu còn sống trên Trái Đất, tuy có thể không thành triệu phú nhưng cũng dư sức sống khá giả.

Đây không phải do Diêu Nguyên phân biệt đối xử, vì sự sinh tồn, tuy điều đó hơi tàn nhẫn nhưng vẫn phải làm.

Lấy ví dụ đơn giản: nếu trong sáu tỷ người Trái Đất chỉ có thể chọn mười vạn người. Vậy người chọn nông dân, học sinh, sinh viên, thương nhân hay là kỹ sư, nhà khoa học, binh lính tinh nhuệ đây?

Câu trả lời có thể tàn nhẫn, nhưng nếu để cho loài người tiếp tục sinh tồn, thì đáp án chỉ có một...

Diêu Nguyên đã lựa chọn như thế, cho nên, bây giờ hắn đang đối đầu với một vấn đề mới.

Mười hai vạn người hắn chọn lựa căn bản không phải là những người quen chịu khổ. Khi sự sống không còn bị đe dọa thì đương nhiên, bọn họ sẽ bắt đầu đưa ra yêu cầu: yêu cầu tăng mức đãi ngộ sao cho phù hợp với thân phận của mình. Giống như tình hình trước mắt của phi thuyền Hi Vọng, nhu cầu khẩn cấp nhất của họ bây giờ là được sống trong những căn phòng thơm mát, chứ không phải trong những chiếc liều chật chội.

Diêu Nguyên hiểu rất rõ tầm quan trọng của vấn đề này. Tuy hắn vốn là một quân nhân đã xuất ngũ, nhưng trong những năm thực hiện nhiệm vụ, hắn gần như đã đi khắp thế giới. Thấy được rất nhiều người, biết được nhiều chế độ chính trị ở các quốc gia khác nhau. Nhờ đó mà kinh nghiệm của hắn về vấn đề này cũng kha khá, hoàn toàn khác với Vương Quang Chính.

Vương Quang Chính chỉ đơn giản nghĩ, mạng người do ta cứu. Hơn nữa, phi thuyền Hi Vọng là nơi trú ngụ cuối cùng của loài người, vậy sao có thể muốn gì là có nấy được? Tốt nhất là ngoan ngoãn chấp hành mệnh

lệnh, nếu ta buộc người ở trong lầu thì các người phải ở trong đó. Bây giờ là thời điểm khó khăn, các người phải cố gắng vượt qua vì một tương lai tươi sáng hơn. Nói chung, đại loại thế.

Diêu Nguyên thì bình tĩnh hơn nhiều. Đầu tiên, phi thuyền Hi Vọng là một nơi rộng lớn như vậy, mọi người đều là một mắc xích trong sợi dây thừng. Nếu sợi dây đứt thì tất cả đều xong. Cho nên, chính phủ trên phi thuyền Hi Vọng tuyệt đối không thể đối lập với dân chúng, cho dù là cưỡng bức dân chúng phục tùng cũng không thể.

Đối mặt với yêu cầu từ tầng lớp ưu tú, chính phủ chỉ có 2 lựa chọn: một là đàn áp, hai là chấp nhận. Nhưng, có thể đàn áp sao? Tổng cộng chỉ mới có hơn mười hai vạn người, tất cả đều là tầng lớp ưu tú, nếu đàn áp họ thì chẳng khác nào tự hủy diệt chính mình.

Cho nên chỉ có thể chấp nhận, tức là để cho mười hai vạn người này tham gia vào công việc của chính phủ. Cho bọn họ thấy được những khó khăn, và nhờ họ giải quyết những khó khăn đó. Đồng thời thêm mức đãi ngộ cho họ. Từ từ, bọn họ sẽ trở thành người của “mình”, không còn ý định chống đối gì nữa...

Do đó, sau khi vấn đề năng lượng được giải quyết xong, thì trong những ngày kế tiếp, Diêu Nguyên lần đầu tiên đưa ra chế độ huy chương theo bốn cấp bậc. Thấp nhất là thủ vệ nhân loại, rồi đến vệ sĩ nhân loại, dũng sĩ nhân loại, cuối cùng là anh hùng nhân loại. Ban cho nhà khoa học Ellison vừa mất huy chương anh hùng nhân loại, tiến hành nghi thức tâng bốc long trọng nhất. Đồng thời, trao huy chương vệ sĩ nhân loại cho tất cả những binh lính từng hi sinh. Hai chuyện quan trọng này được Diêu Nguyên làm trước hết.

Kế tiếp, hân bắt đầu chiêu mộ một lượng lớn nhân viên.

Đầu tiên là nhân viên vận hành và kiểm tra lò phản ứng, sau đó là tới nhân viên làm việc tại tầng sáu – tầng trồng trọt. Rồi tới những nhân viên quản lý, quét dọn, tuần tra, phục vụ công cộng...

Cuối cùng, theo lệnh của Diêu Nguyên thì các chuyên gia đã chiêu mộ hơn 3 vạn người, gần như toàn bộ công nhân khả dĩ trên phi thuyền. Đó cũng là mức cao nhất rồi, bởi tuy phi thuyền Hi Vọng có lớn nhưng hơn 3 vạn công nhân đã dư sức làm xong toàn bộ công việc. Nếu miễn cưỡng nhồi nhét thêm vào thì e rằng khó mà gọi đó là chiêu mộ nữa.

Cho nên, trong ba tháng kế tiếp thì sự kiện tuyển nhân viên được tiến hành liên tục. Theo như lệnh của Diêu Nguyên, đợt tuyển này phải ưu tiên cho những người có gia đình. Lý do là khi một người được tuyển thì sẽ làm cho cả gia đình được vào ở chung, như vậy có thể giảm bớt gánh nặng về nơi ở.

Sau ba tháng chiêu mộ thì vẫn còn hơn 2 vạn người sống trong liều. Tất cả bọn họ đều là những người có chuyên môn không phù hợp với công việc, hoặc là những người độc thân, không được ưu tiên trong đợt dự tuyển.

Hai vạn người này quả thật là một vấn đề khó khăn với Diêu Nguyên, đầu tiên, không thể khinh suất cho bọn họ vào ở trong phòng. Bởi chỉ có những người có công việc như cảnh sát, công nhân, nhân viên...mới có thể ở trong phòng. Nếu cũng cho bọn họ vào ở trong phòng thì quả thật không công bằng, những người vừa mới vào làm việc kia sẽ nghĩ sao đây?

Điều đó mà xảy ra thì Diêu Nguyên thật không dám nghĩ đến hậu quả. Cho nên hẳn chỉ còn dùng cách cuối cùng, đó là cho những người này làm dân binh dự bị. Lấy những người khỏe mạnh có gia đình gia nhập vào đội dân binh dự bị, còn với những người độc thân cũng gia nhập nốt. Tất cả đều được huấn luyện vào thứ tư mỗi tuần. Từ đó, mới có lý do để an bài họ vào các nơi...

Nhưng vẫn chưa xong, chuyện trong dân chúng sao có thể dễ dàng giải quyết êm đẹp như vậy được? Khi công việc được an bài xong, chỗ ở cũng phân phối hết thì Diêu Nguyên lại đối mặt với nhu cầu khẩn yếu tiếp theo, đó là sự trao đổi vật bình đẳng...

Dân chúng đã sớm mệt mỏi với việc ăn chung nồi, dùng chung vật phẩm cấp mỗi ngày rồi. Bọn họ luôn khao khát dùng thù lao nhận được từ công việc của mình để đổi lấy một ít xa xỉ phẩm.

Cho nên, sau khi kìm nén một thời gian dài thì nhu cầu này rốt cuộc cũng bùng phát. Vì nó mà Diêu Nguyên lại bắt đầu những cuộc họp triền miên với các chuyên gia, đến nỗi hăn cảm thấy, dường như gần đây tóc của mình ít đi hăn...

Đã nửa năm trôi qua từ lúc phi thuyền Hi Vọng rời khỏi Trái Đất, bốn tháng sau bước nhảy không gian thứ hai...

Hôm nay là buổi huấn luyện đầu tiên của nhóm dân binh dự bị.

Morrison lúc này đã mang quân hàm thượng sỹ. Hăn mặc trang phục bộ đội, miệng nhai kẹo cao su, khuôn mặt điển trai kết hợp nụ cười mỉm, thêm vào thân hình vạm vỡ. Quả thật, hăn hệt như một quân nhân thực thụ đầy nam tính. Từ lúc hăn đi vào thao trường, ngoài rất nhiều binh lính hành lễ thì cũng không ít nữ học viên liếc mắt đưa tình với hăn.

Morrison dường như không để ý lắm tới mấy chuyện đó, chỉ chào lại sơ sài bằng nghi thức quân đội, rồi đi về một hướng trong thao trường. Nơi đó, có một tiểu đội đã giải tán, tức là chỉ tiêu huấn luyện hôm nay đã xong và các học viên dân binh có thể về nhà.

Trong đội ngũ ấy, Phong Tiểu Chanh đã sớm thấy Morrison đang đi tới. Quả thật, nàng khó mà tìm ra điểm chung nào giữa một tên lồi thoi, râu tóc đầy mặt lúc trước với một tên bánh bao trước mặt. Hơn nữa, hăn còn trông có vẻ rất nam tính, cứ như một quân nhân đích thực. Câu nói miêu tả

hắn chính xác lúc này có lẽ là, một tên lừa đảo xuất sắc phải có một vẻ ngoài phù hợp. Mà không nghi ngờ gì nữa, Morrison chính là một tên lừa đảo số một.

Phong Tiểu Chanh đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, nàng tức giận siết tay lại. Thực tế, bốn tháng qua, Morrison vẫn luôn kiên trì đến chỗ nàng. Ách, hình như còn đến cả những nơi gần đó nữa. Hắn luôn kiếm cớ bắt chuyện với nàng, nhưng nàng kiên quyết từ chối. Bởi, loại người mà nàng hận nhất chính là những tên lừa đảo, gia đình của nàng vì bọn chúng mà đã...

-Hừ! Hôm nay không thèm để ý tới hắn!

Phong Tiểu Chanh nói thầm trong lòng, rốt cuộc, khi Morrison từng bước từng bước tiến về phía nàng, càng lúc càng gần. Thậm chí, nàng gần như có thể ngửi thấy mùi hương trên người hắn, mà mọi người xung quanh đều đổ xô nhìn về phía này. Chết rồi, hắn muốn bắt chuyện với mình, làm sao bây giờ? Nên từ chối ngay hay sao?

-Ta không nói chuyện với người, tên lừa đảo kia...

Phong Tiểu Chanh vội vàng hô lên.

Nhưng không ai ngờ, Morrison lại đi lướt qua người nàng bắt chuyện với một cô gái tóc vàng phía sau. Cô gái ấy cũng khá xinh đẹp, tuổi tầm 20-23, dáng người cực kỳ nóng bỏng. Mặc dù đang mặc trang phục dân binh, nhưng bộ ngực đầy đặn kia vẫn hấp dẫn rất nhiều cặp mắt thèm thuồng của đám sắc lang bên cạnh. Lúc đó, Morrison đang mỉm cười với cô gái ấy, hỏi cô ấy liệu tối nay có rảnh không. Nếu được thì đi ăn tối với anh nhé, anh sẽ mời em tại nhà hàng quân đội ở tầng năm. Nơi đó đồ xa xỉ rất nhiều...

-Đồ lừa đảo!

Phong Tiểu Chanh khẽ so sánh ngực của mình với cô gái ấy, rồi đỏ bừng mặt hét lên một tiếng, giơ chân đá Morrison một phát thật đích đáng. Lúc đó, Morrison đang bận tập trung cho “nhiệm vụ cao cả” nên nào có đề phòng, lãnh ngay một đá vào chân khiến hắn giật thót cả người, vội vã ôm chân nhảy cà nhắc. Còn Phong Tiểu Chanh thì khóc nức lên, xoay người bỏ chạy... (Bà con biết lý do sao khóc rồi đó)

Cùng thời điểm, tại phòng quan trắc ở phi thuyền Hi Vọng, vì Tinh Vân này không thể thăm dò bằng kỹ thuật thông thường của loài người, cho nên chỉ có thể dựa vào mắt thường để quan sát. Nơi này có tới hơn 40 quân nhân đảm nhận nhiệm vụ, cứ bốn giờ lại đổi một nhóm khác. Bốn tháng qua, bọn họ hầu hết chỉ biết tán dóc cho qua ngày thôi...Khoảng không mờ ảo bên ngoài chẳng biết đâu là cuối cả, hơn bốn tháng qua những người này đã chán đến tận cổ rồi.

Trong lúc nói chuyện, bỗng có một người lính kêu lên “ hình như có gì hơi là lạ” làm cho mọi người đổ xô về phía hắn. Còn tên lính đó bỏ chai nước trong tay xuống, dùng ống nhòm nhìn chăm chú ra xa.

Những người còn lại cũng thấy bất thường, vội vã nhìn về hướng đó. Dần dần, bọn họ cũng phát hiện được điều gì là lạ, dường như...dường như màu xanh đang nhạt dần. Đúng vậy, màu xanh đang nhạt dần, từ từ biến thành màu đen. Màu đen của không gian vũ trụ!

-Mau, mau lên. Liên lạc với phòng điều khiển chính, liên lạc với hạm trưởng. Chúng ta, chúng ta đã rời khỏi Tinh Vân rồi!

Sau 6 tháng 17 ngày theo Hi Vọng lịch (lịch được tính từ lúc phi thuyền Hi Vọng rời khỏi Trái Đất), phi thuyền Hi Vọng đã thoát khỏi Tinh Vân sau gần 5 tháng phi hành, trở về màn đêm vũ trụ quen thuộc...

Trước mặt bọn họ, cảnh tượng đang chờ là...

Quyển 4

Chương 1: Mục Tiêu! Vành Đai Thiên Thạch!

Chương 2: Tiền, Báo Chí Đã Tới

Chương 3: Khai Thác Thiên Thạch Trong Vũ Trụ

Chương 4: Thiết Kế

Chương 5: Thử Nghiệm Mô Hình

Chương 6: Cải Tạo!

Chương 7: Chính Phủ Và Đại Cải Cách.

Chương 8: Khởi Hành.

Chương 9: Thành Lập Quốc Hội.

Chương 10: Phương Pháp Vận Dụng Thực Vật Ngoài Hành Tinh

Chương 11: Mùa Thu Hoạch

Chương 12: Phát Triển Vượt Bậc

Chương 13: Niềm Hạnh Phúc Trong Cơ Bản Bụi

Chương 14: Tiến Vào Nơi Ở Dưới Lòng Đất

Chương 15: Tiệc Mừng Năm Mới

Chương 16: Hằng Tinh Ba Động

Chương 17: Sụp Đổ

Chương 18+24 Tiếng Ngụy Cấp (1).

Chương 19+24 Tiếng Ngụy Cấp (2).

Chương 20+24 Tiếng Ngụy Cấp (3).

Chương 21+24 Tiếng Ngụy Cấp (4).

Chương 22+24 Tiếng Ngụy Cấp (5).

Chương 23+24 Tiếng Ngụy Cấp (6).

Chương 24+24 Tiếng Ngụy Cấp (7).

Chương 25+24 Tiếng Ngụy Cấp (8).

Chương 26+24 Tiếng Ngụy Cấp (9).

Chương 27+24 Tiếng Ngụy Cấp (10).

Chương 28: Linh Hồn Chi Ca

Chương 29: Chưa Bao Giờ Từ Bỏ Hi Vọng

Chương 30: Tại Sao Lại Tin Tưởng Ta?

Chương 31: Xin Hãy Tin Ta

Chương 32: Lần Đánh Cuộc Cuối Cùng

Chương 33: Bước Nhảy Không Gian Trong Cơ Nguy Cấp

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Mục Tiêu! Vành Đai Thiên Thạch!

Chưa bao giờ mọi người lại mong chờ màn đêm như lúc này.

Cũng chưa bao giờ loài người lại rơi vào tình trạng khốn đốn như vậy, chỉ còn hơn mười hai vạn người lưu lạc trong vũ trụ.

Vào lúc phi thuyền Hi Vọng rời khỏi Tinh Vân, trở về màn đêm vũ trụ bình thường thì mọi người, bao gồm Diêu Nguyên, thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, kể cả Trương Hằng và Morrison cùng những binh lính, nhà khoa học, kỹ sư, nhân viên kỹ thuật và hơn mười hai vạn dân chúng đều thở phào nhẹ nhõm.

Mọi việc trong mấy tháng quả đúng như Diêu Nguyên dự đoán. Nếu không thể trấn áp thì chỉ còn cách thu phục bọn họ, cho họ gia nhập vào tầng lớp lãnh đạo trên phi thuyền Hi Vọng. Nói cách khác, phải cho dân chúng biết, phi thuyền Hi Vọng không phải của chính phủ mà là của dân chúng. Đó mới là thành công.

Vì vậy, khi cho dân chúng làm công việc trên phi thuyền thì từng bước một, tiết lộ một số bí mật cho người dân biết...Thực tế, căn bản không cần tiết lộ dân chúng cũng đã có thể suy đoán sơ lược. Bởi, phương diện quản lý nhân khẩu, vật liệu...đều có người dân tham gia quản lý. Dĩ nhiên, những nhu yếu phẩm xa xỉ, khẩn yếu thì phải do quân đội quản lý một cách độc lập.

Tuy thế, điều đó không ảnh hưởng nhiều đến sự dự đoán. Trong mười hai vạn dân chúng, người thông minh không ít. Có thể nói trong mười hai vạn người này không có ai ngu ngốc cả. Bởi, nếu một hai người tự nhận mình thông minh, thì có thể đó chỉ là những đứa tự cao, tự đại hoặc là coi trời bằng vung. Nhưng nếu coi thường mười hai vạn người ưu tú được lựa chọn kỹ càng thì người lãnh đạo mới là một tên ngốc.

Thực ra, cho dù không thực hiện cải cách thì cũng đã có người lờ mờ đoán ra được: có thể phi thuyền Hi Vọng sẽ gặp chút sự cố. Dĩ nhiên, những chuyện này không lớn tới mức cần phải tra xét....Điều mấu chốt là, người dân bằng công việc của mình đã có thể tự do đi lại khắp nơi trong phi thuyền Hi Vọng, trừ tầng năm và tầng sáu cần có chức vụ hoặc nhiệm vụ mới có thể tiến nhập, hoặc như lò phản ứng tinh thạch do quân đội canh gác nghiêm ngặt ra, những chỗ khác đều có thể ra vào thoải mái.

Do đó, sau mấy tháng tìm hiểu, người dân đã sơ lược đoán ra lượng nguyên vật liệu mà phi thuyền Hi Vọng mang theo, cũng như tính ra thời gian phi thuyền Hi Vọng có thể tồn tại trong không gian. Mặc dù có sai lệch với kết quả thực tế một hai năm, nhưng cũng không khác nhau nhiều lắm. Nói cách khác, trong nhận thức của mười hai vạn dân chúng thì phi thuyền Hi Vọng tối đa chỉ có thể sinh tồn trong vũ trụ khoảng năm năm.

Dự đoán đó được người dân nhận ra sau mấy tháng làm việc trong phi thuyền Hi Vọng. Mà kết quả hết như những gì Diêu Nguyên dự đoán trước, thay vì đàn áp không bằng kết nạp, biến họ thành người của “mình”. Khi đó, người của mình không phải luôn bảo hộ lợi ích của mình sao.

Tình hình lúc sau trong phi thuyền quả đúng như thế, lượng thức ăn lãng phí giảm mạnh, lượng năng lượng tiêu hao cũng giảm bớt. Người dân làm việc một cách nhiệt tình hơn khiến cho phi thuyền Hi Vọng gọn gàng, ngăn nắp hẳn. Cứ như đây không phải những con người di dân đang lưu lạc trong vũ trụ, mà là một quốc gia mới đang bùng bồng phát triển.

Dĩ nhiên, nếu ai nhìn xa trông rộng sẽ hiểu. Sự nhiệt tình này khó mà duy trì được lâu, nếu kéo dài quá thì e rằng, sẽ chuyển thành sự tuyệt vọng cũng nên...

Nhưng hi vọng lại đến một cách thật bất ngờ. Trong mấy tháng bay trong Tinh Vân, mọi người đã quen nhìn thấy cảnh không gian mờ ảo xen lẫn ánh sáng xanh, đột nhiên màn đêm vũ trụ lại hiện ra trước mặt.

Đây là một hệ Hằng Tinh mới ra đời. Lúc này, phi thuyền Hi Vọng đã rời khỏi Tinh Vân cho nên các phương pháp, dụng cụ quan sát đều được sử dụng. Vì vẫn còn e ngại từ việc hành tinh sa mạc, nên khi vừa rời khỏi Tinh Vân, phi thuyền Hi Vọng liền bay chậm lại. Đến cuối thì dừng hẳn trong không gian, bắt đầu tiến hành thăm dò.

Vào buổi tối hôm đó, cũng tức là 8h tối theo múi giờ trên Trái Đất thì đã có kết quả hoàn chỉnh. Vào lúc 9h, tất cả tin tức được tập hợp tại phòng họp, cũng là nơi mà Diêu Nguyên cùng các nhà khoa học khác thảo luận.

-Đây là một hệ Hằng tinh mới ra đời. Hằng tinh này có thể đang trong giai đoạn trưởng thành. Thực tế, dựa vào tinh vân, chúng ta đoán rằng viên Hằng tinh này đang ở giai đoạn trung gian giữa nguyên Hằng tinh (hằng tinh sơ sinh) và chủ tỵ tinh (hằng tinh trưởng thành). Nói cách khác, đây là một Hằng Tinh trẻ tuổi.

Một nhà khoa học đang phát biểu trên bục, tay cầm bản báo cáo.

Quá trình Hằng Tinh ra đời như thế nào hầu hết đều được các nhà khoa học công nhận. Đó là lúc Tinh Vân ngưng tụ tới cực điểm, giống như Tinh Vân phi thuyền Hi Vọng vừa vượt qua lúc trước. Bình thường, Tinh Vân có đường kính tính bằng năm ánh sáng, thậm chí lên đến mấy chục năm ánh sáng. Nếu nhìn xa, trông nó giống như một đám mây mù, nhưng lâm vào đó thì mới biết, dùng mắt thường khó mà thấy được bất kỳ vật chất, màu sắc nào. Cho dù loại Tinh Vân có đường kính hơn mấy chục năm

ánh sáng đi nữa, thì số lượng các loại hạt nguyên tử bên trong nó cũng rất ít, gần như có thể coi là chân không. Thậm chí, chân không này còn hoàn hảo hơn loại chân không mà con người tạo ra.

Mà muốn đạt tới mức không gian bên trong nó mờ ảo, xen lẫn ánh sáng xanh ở khắp nơi như vậy thì Tinh Vân này phải cực kỳ ngưng tụ. Ngưng tụ tới mức cao nhất, mà trạng thái này theo sự hiểu biết của loài người chính là trạng thái thích hợp nhất để hình thành một Hằng Tinh mới.

Hằng Tinh được ra đời trong điều kiện Tinh Vân được ngưng tụ tới mức cao nhất. Bởi trong Tinh Vân có rất nhiều nguyên tố Hidrô, nếu một lượng lớn Hidrô được nén lại sẽ tạo thành một khu vực suy sụp do có mật độ vật chất quá cao. Rồi động năng chuyển thành nhiệt năng. Khi nguyên Hằng tinh tiếp xúc với nơi này sẽ kích thích phản ứng nhiệt hạch xảy ra, làm cho nhiệt độ tăng vọt. Lúc đó, các nguyên tử trong Tinh Vân đã bị hấp thụ hết tám, chín phần rồi và Hằng tinh ra đời.

Hằng tinh đang được quan sát trước mắt chính là nguyên Hằng Tinh bước vào giai đoạn trưởng thành cuối cùng. Đó là việc hấp thu toàn bộ vật chất trong Tinh Vân, bên trong Hằng tinh này đã xảy ra phản ứng nhiệt hạch, khiến nó từ từ trở thành một Hằng Tinh trưởng thành.

-Nói cách khác, phi thuyền Hi Vọng của chúng ta vẫn còn trong phạm vi lớp vật chất của Hằng tinh sao?

Diêu Nguyên nghe mà toát mồ hôi, mỗi lần nhớ tới việc lúc trước lại khiến hấn hoảng hốt.

Nhà khoa học trên bục là một chuyên gia nổi tiếng về vật lý thiên thể học, mà người hỏi lại là một người mù tịt về chuyện này, cho nên ông ta chỉ cười cười, đáp:

-Thiếu tá, lớp vật chất Tinh Vân này không thể coi như lớp vật chất Hằng Tinh được. Chẳng qua, trong tương lai nó sẽ được Hằng Tinh hấp thụ

thôi. Dĩ nhiên, có thể xem chuyện này là một chuyện đáng mừng, bởi nếu không phải lượng vật chất trong Tinh Vân thừa thớt như vậy thì với tốc độ của phi thuyền Hi Vọng, e rằng đến mười vạn năm sau cũng không thoát khỏi nó.

Diêu Nguyên gật đầu, hỏi tiếp:

-Được rồi, vấn đề nguyên Hằng Tinh này tạm thời bỏ qua. Còn tinh hệ thì sao? Ở giai đoạn này, trong hệ Hằng Tinh có nguy hiểm gì không?

Nhà khoa học hơi sửng sốt, rồi mỉm cười trả lời:

-Không...Thiếu tá, ngài nên biết rằng đây là lần đầu tiên chúng ta quan sát một Hằng tinh gần như vậy. Một Hằng tinh đang trưởng thành, và không ngừng hấp thụ vật chất trong Tinh Vân. Đây là kỳ tích trong giới khoa học, mà chúng ta có thể đứng tại đây quan sát cũng là kỳ tích rồi...

Trước mắt, Hằng Tinh đang hấp thụ vật chất trong Tinh Vân một cách ổn định, đồng thời đang từ từ tăng nhiệt độ cho đến lúc nó trưởng thành mới thôi. Trong quá trình đó, không hề có biến cố bất ngờ gì xảy ra cả. Trong hệ Hằng Tinh đang trưởng thành này, theo kết quả quan sát, không hề có dấu hiệu gì cho thấy sự ra đời của hành tinh dạng rắn, hành tinh dạng khí. Nhưng cách phi thuyền Hi Vọng khoảng nửa tháng bay, có một...một lớp vật chất Tinh Vân khổng lồ, và một vành đai thiên thạch bao quanh.

Theo sự quan sát và tính toán của chúng ta, cùng với việc so sánh các hình ảnh chụp được từ Trái Đất, căn bản có thể xác nhận, Tinh Vân này sẽ trở thành một hệ Hằng tinh dạng khí. Mà vành đai thiên thạch kia giống hệt vành đai thiên thạch bao quanh sao Thổ. Dĩ nhiên, vành đai quanh sao Thổ không thể so sánh với vành đai này được. Đó là thành quả quan trọng nhất trong lần quan sát này...

Nhà khoa học bấm một nút trên bục, sau đó một màn hình giả lập 3D hiện ra sau lưng, chiếu lên các hình ảnh.

Nhà khoa học kích động chỉ vào màn hình:

-Mọi người, xin hãy nhìn vào đây. À, chờ một chút, để ta phóng lớn nó đã...

Nơi đây là vành đai thiên thạch khổng lồ mà chúng ta phát hiện, đã có rất nhiều thiên thạch gắn lại với nhau. Mọi người thấy không? Là chỗ này!

Nhà khoa học càng nói càng kích động, khuôn mặt hân hoan hồng lên:

-Đây là giai đoạn đầu tiên hình thành nên một hành tinh dạng rắn! Một lượng lớn thiên thạch, vật chất ngưng kết lại với nhau dưới tác dụng của lực hấp dẫn. Từ đó tạo nên một hành tinh. Dĩ nhiên, quá trình này cần tới mấy triệu năm, thậm chí là lâu hơn nữa, lâu tới mức chúng ta cũng không tính toán ra...

Nhưng xin mọi người hãy quan sát kỹ. Vành đai thiên thạch này rất lớn, mảnh thiên thạch to nhất thậm chí lớn gấp mười lần phi thuyền Hi Vọng. Mà những mảnh thiên thạch kia chắc chắn chứa vô số kim loại, từ đồng, thiết đến các loại mỏ quặng khác như mỏ Uranium chẳng hạn. Do đây là một tinh hệ mới hình thành, đang trong quá trình tạo hành tinh cho nên có thể có rất nhiều khoáng vật quý hiếm chỉ tồn tại lúc nguyên thủy, sau đó chúng đã mất từ từ do quá trình phân hủy....Tất cả đều có thể!

Câu nói cuối cùng của nhà khoa học giống hệt với những gì Điều Nguyên nghĩ.

-Chúng ta phải đi tới đó, đi tới vành đai thiên thạch cách phi thuyền Hi Vọng nửa tháng bay đó! Nơi ấy chính là nơi chúng ta có thể lấy được vô số nguyên liệu, và cả hi vọng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Tiền, Báo Chí Đã Tới

Mọi người trên phi thuyền Hi Vọng đều có chỗ ở. Dĩ nhiên, nơi ở ba tầng đầu không thể so sánh với tầng bốn hay năm được. Nó chỉ có một một phòng ngủ, và một phòng nhỏ làm phòng khách. Đương nhiên phòng nào cũng có nhà bếp, nhà vệ sinh riêng. Nếu gia đình từ ba người trở lên, hoặc có con trưởng thành thì được phân nơi có hai phòng ngủ, một phòng khách nhỏ.

Tuy thế, cũng có một số người hơi bối rối trước cách phân chia này.

Có khoảng hai đến ba vạn người như vậy, đều là những người không có việc làm, bị chính phủ cưỡng chế gia nhập đội dân binh dự bị. Họ cũng được chia phòng để ở, nhưng đám người này hầu hết đều độc thân, cho nên phòng ốc được phân đều là loại nhỏ nhất.

Sau khi cải cách, thẻ chứng minh thân phận của mọi người đã có thêm chức năng chứa tiền điện tử - hay còn gọi là đồng tiền nhân loại. Mỗi đồng tiền nhân loại có thể mua được 1 kg gạo hoặc 0,7 kg lúa mỳ. Lấy dân binh dự bị làm thí dụ, mỗi tháng họ được cấp 120 đồng tiền nhân loại. Dĩ nhiên, số tiền này dư sức nuôi sống bọn họ, một người trưởng có thể ăn bao nhiêu trong một tháng? Cho dù phàm ăn đến mức nào đi chăng nữa, cũng chỉ có thể ăn tối đa khoảng 50 kg gạo thôi. Dù ăn gạo hay lúa mỳ thì tối đa chỉ tốn 50 đến 70 đồng tiền nhân loại.

Nhưng, con người có thể chỉ ăn gạo hay lúa mỳ thôi sao?

Khi còn ở chế độ bao cấp có thể họ còn chưa để ý, nhưng sau cải cách, cầm tiền trong tay mới thấy được cần phải mua rất nhiều thứ. Nào là bàn chải, kem đánh răng, khăn giấy, khăn mặt, muối ăn, rau, dưa...

Nhiều vô số, 120 đồng tiền nhân loại quả có thể nuôi sống một người trưởng thành, nhưng tuyệt đối đừng mơ tới xa xỉ phẩm hay thứ gì khác.

Mà trong đó, một số ít dân binh dự bị cũng có người thân. Cho nên, 120 đồng tiền nhân loại sao mà đủ sống đây?

Đối với những trường hợp này, Diêu Nguyên không thể ưu tiên một cách đặc biệt, nhưng có thể tăng phúc lợi xã hội lên. Tỷ như con cái, một nhà ba người, nếu hai người kia không có công việc thì các loại phúc lợi sẽ được tăng lên. Nói chung, cuộc sống sẽ dư dả hơn so với sống độc thân.

Trừ dân binh dự bị ra, những người có công việc bình thường như người vệ sinh, người thực hiện công tác xã hội có tiền lương mỗi tháng khoảng 250-300 đồng tiền nhân loại. Đó là một khoản lớn rồi, hơn nữa còn cộng thêm phúc lợi xã hội nữa. Một tháng xài xa xỉ phẩm một hai lần không thành vấn đề.

Về các công việc cao cấp hơn, liên quan đến kỹ thuật tỷ như nhân viên vận hành máy móc, giáo sư chẳng hạn. Tiền lương bọn họ sẽ là 350-400 đồng tiền nhân loại một tháng. Theo thứ tự đi lên nữa sẽ là cảnh sát, nhân viên kỹ thuật, kỹ sư. Bọn họ có tiền lương trên 500 đồng tiền nhân loại. Về phần các nhà khoa học thì có đãi ngộ cao nhất trong dân chúng. Thực tập sinh có tiền lương trên dưới 500, nhân viên nghiên cứu vào tầm 650, còn nhà khoa học thì được hưởng theo cấp bậc. Thấp nhất là 700, rồi tăng lên từ từ. Cao nhất chính là những người như Ireland, Schiele – những nhà khoa học nổi tiếng trên thế giới. Trung bình họ được cấp 1200 đồng tiền nhân loại một tháng.

Về phần quân nhân, thực tế tiền lương họ nhận được thấp hơn nhiều so với dân chúng tưởng tượng. Một quân nhân bình thường một tháng chỉ nhận được tầm 200 đồng tiền nhân loại, sĩ quan cấp thấp thì 250, sĩ quan cấp úy, người huấn luyện binh sĩ cũng chỉ mới được 500 mà thôi. Mọi nhu cầu của quân nhân đều được nhà nước lo liệu. Người thân của họ thì được chính phủ trợ cấp hằng tháng. Dĩ nhiên, sau khi cải cách đã không còn việc cấp xa xỉ phẩm nữa, cho nên nếu muốn sử dụng thì họ bắt buộc phải tự mua lấy.

Tất cả điều này chính là kết quả sau 3 tháng thảo luận giữa Diêu Nguyên và các nhà khoa học, chuyên gia. Mặc dù phương án này trong mắt những người như Vương Quang Chính thì hơi tàn khốc, phân ra kẻ giàu người nghèo rõ rệt. Nhưng đó là chủ ý của các nhà khoa học Mỹ, phương Tây. Sự chênh lệch này sẽ giúp xã hội tiến bộ. Hơn nữa, tuy tầng lớn tư sản tồn tại, nhưng chênh lệch giàu nghèo không lớn. Thu nhập cao nhất và thấp nhất chênh lệch tới mười lần, nhưng dựa vào phúc lợi xã hội thì sự chênh lệch này đã bị thu hẹp. Tính ra, khoảng cách giàu nghèo này còn kém xa lúc còn ở trên Trái Đất.

Diêu Nguyên đối với chuyện này cũng có lý do riêng của mình....Có thể nói, mục đích con người làm việc chỉ vì lợi ích. Lợi ích tuy có thể sinh ra tội ác, nhưng bản thân nó không có tội, chỉ có con người quá coi trọng, lợi dụng nó mà biến thành thiện ác thôi. Trước mắt, loài người vẫn còn trong cảnh vật lộn tìm đường sống, là lúc cần mọi người thể hiện khát vọng đấu tranh của mình. Họ làm sao cam chịu cảnh bao cấp suốt đời được, thế còn gì ý thức đấu tranh, vươn lên nữa? Điểm này, Diêu Nguyên hoàn toàn đồng ý với các nhà khoa học kia, cho nên mới có chính sách như vậy.

Có nhu cầu, dĩ nhiên sẽ sinh ra động lực phấn đấu...

Diêu Nguyên đang đợi, rất mong đợi sự phấn đấu đó...

-Hắc, các anh em, mạng Inte mở rồi. Mỗi tiếng tốn 0,5 đồng tiền nhân loại, nhưng không ngờ game trong máy lại là trò Star Craft 3 mới nhất. Sao nào? Thử không?

Thích Hiếu Điều rút một hơi thuốc, rồi quay về hai đứa bạn Lâm Khâu Thu cùng Vương Đan Đán hỏi.

Vương Đan Đán tức giận nói:

-Thử cái đầu mày á! Từ giờ đến cuối tháng còn tới 11 ngày nữa, còn lâu mới phát tiền lương, mày còn tiền không hả? Tiền của tao không thể xài hoang xu nào cả, nó chỉ vừa đủ mua đồ ăn thôi.

Lâm Khâu Thu chần chờ như muốn nói lại thôi, về sau cắn răng quả quyết:

-Sợ con khỉ gì! Chúng ta trước giờ không phải chưa từng nhịn đói sao. Đi, hôm nay tao mời tụi bây. Ba chúng ta đi chơi một tiếng. Mẹ kiếp, nửa năm rồi chưa được rờ tới cái máy vi tính. Mày chưa thông báo mà tao đã ghiền muốn chết rồi.

Không ngờ Thích Hiếu Điều lại thở dài, vỗ vỗ bả vai hăn rồi ngồi xuống bên cạnh:

-Tha lỗi cho tao, là tao không đúng, không nên bàn ba thứ này làm gì. Lúc trước cũng bởi vì tao đề nghị mà chúng ta mới đi mua mấy gói thuốc lá cùng bia về, thêm một ít đồ nhậu nữa...Ai da, ai bảo đây là lần đầu tiên lãnh lương chứ. Nào ngờ vừa mua một phát thì ba em chúng ta đã thành ăn mày rồi.

Vương Đan Đán nhìn vẻ mặt đưa đám của hai đứa bạn, cũng thở dài nói:

-Thôi, thật ra tao nghĩ hoài cũng không hiểu. Mà nói thử xem, trong chín mươi mấy người bị nhiễm virus, từng phát bệnh sao chỉ chọn có mười mấy người gia nhập quân đội vậy? Hơn nữa, bọn họ đâu có như chúng ta, phải làm dân binh dự bị hoặc các công việc lật vật khác. Mấy tên đó, đứa kém nhất cũng là binh nhất rồi. Ăn uống có chính phủ lo, khỏi sợ chết đói. Hơn nữa, mỗi tháng lại được chính phủ phát cho 200 đồng tiền nhân loại. Mà nói thử xem, sao chúng lại sướng hơn chúng ta vậy chứ?

Nói tới đó, ba người đều đồng loạt than thở, Lâm Khâu Thu bỗng nhiên nói:

-Hiếu Điều, mày là đứa thông minh nhất trong chúng ta. Mày thử nghĩ xem, sao mấy tên đó lại có thể gia nhập quân đội vậy. Mà chúng ta trước đây vốn được chiêu binh, giờ lại rớt xuống dân binh dự bị rồi?

Thích Hiếu Điều khoát tay áo nói:

-Mày hỏi tao, tao hỏi ai đây? Có lẽ bọn chúng khác với chúng ta, sao mà tao biết được...

Hai tên kia còn biết nói gì nữa, Vương Đan Đán ôm đầu than thở nói:

-Tiền ơi là tiền, mày là cái thứ khi gì vậy hả. Phải chi có ông Bụt nào tốt bụng cho tao vài ngàn đồng tiền nhân loại nhỉ. Tao mà có thì ngày nào cũng phải ăn tôm hùm, uống rượu vang đỏ, chơi Internert 24/24. Đứa nào dám can tao, tao lấy tiền đập vào mặt nó!

Lâm Khâu Thu cũng phụ họa theo. Bất chợt, Thích Hiếu Điều nghe được cuộc nói chuyện của hai nhân viên vệ sinh bên cạnh. Một người thì đang hút thuốc lá, nói hăng say về việc chỉ hơn 10 ngày nữa, phi thuyền Hi Vọng sẽ đến được tiểu tinh cầu trong vành đai thiên thạch kia. Người còn lại thì vừa nghe vừa phụ họa, bình phẩm phi thuyền Hi Vọng nên khai thác quặng thạch trên tiểu tinh cầu đó như thế nào. Cứ như cả hai là những chuyên gia thực thụ vậy.

Tuy thế, nghe được cuộc nói chuyện đó thì Thích Hiểu Điều bỗng cảm giác được bốn bề trở nên yên lặng, vô số chi tiết hiện lên trong đầu hẳn rồi dần dần tổ hợp thành một kết quả...

-Cải cách tiền tệ, sự chênh lệch giàu nghèo...Đúng rồi, tại sao đột huấn luyện dân binh tự vệ lại kết thúc vào mấy ngày trước. Thì ra, tất cả đều do sự sắp xếp của chính phủ, bọn họ đang chờ chúng ta hành động a!

Thích Hiểu Điều càng nói càng hưng phấn, chỉ là cố gắng hạ thấp giọng xuống, vừa đủ cho Lâm Khâu Thu cùng Vương Đan Đán nghe thôi.

Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán kinh ngạc nhìn tên bạn thân, Lâm Khâu Thu ngờ vực hỏi:

-Ê mày, đừng nói với tao là mày hám tiền đến phát điên nhá? Tỉnh lại đi, điều thuốc trên tay không phải mày cố ý để dành lại sao? Làm luôn đi, cho anh em hưởng ké vài hơi nữa chứ.

Thích Hiểu Điều chỉ cười hắc hắc, nói:

-Điên cái đầu mày! Ta nói hai đứa mày, không phải muốn phát tài sao? Ta vừa nghĩ ra một cách làm giàu cực kỳ hiệu quả đó.

-Cái gì?

Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán đồng thanh hỏi:

-Mày có cách tìm việc mới hả? Việc mà thích hợp với chúng ta đó?

-Không phải là tìm việc mới.

Thích Hiểu Điều cười một cách mờ ám, hẳn nói:

-Mà là một việc sáng tạo!

Ngày thứ hai, Thích Hiếu Điều, Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán, cả ba thế chấp số tiền trợ cấp trong nửa năm để vay chính phủ một khoản tiền. Số tiền này dùng để mua một số lượng lớn giấy, đồng thời thuê một phòng in tại tầng năm, thuê vài người có nghề nghiệp liên quan như ký giả, biên tập, người soạn thảo...

Một tuần sau, tờ báo đầu tiên trên phi thuyền Hi Vọng được xuất bản. Mỗi tờ chỉ bán với giá từ 1-2 đồng tiền nhân loại. Số báo được phát hành định kỳ một tuần một lần, đăng những tin tức như tình hình vũ trụ bên ngoài, khoảng cách tới các hành tinh ra sao, các vị trí việc làm trên phi thuyền Hi Vọng, mùa thu hoạch tại tầng sáu, cùng với những chuyện cười, chuyện tán gẫu đời thường khác...

Sau một tuần xuất bản, tờ báo tiêu thụ được hơn hai vạn tờ, cơ hồ gần như một nửa hộ gia đình trên tàu đều mua loại báo này. Một tuần sau, chính phủ Hi Vọng lập tức trưng thu phương tiện in ấn, nhân viên của tờ báo, lập nên tòa soạn đầu tiên trên phi thuyền Hi Vọng. Mà Thích Hiếu Điều, Lâm Khâu Thu cùng Vương Đan Đán là ba cổ đông sáng lập, trở nên giàu có...

Khi mọi người nhìn thấy cơ hội phát tài từ việc phát hành báo thì phi thuyền Hi Vọng đã đến rìa vành đai thiên thạch, nơi có tiểu hành tinh...

Lần khai thác khoáng vật đầu tiên trong vũ trụ sắp bắt đầu rồi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Khai Thác Thiên Thạch Trong Vũ Trụ

Vào ngày 2 tháng 7 theo Hi Vọng lịch, phi thuyền Hi Vọng chính thức tới được hành tinh ở trạng thái khí gần nhất. Phi thuyền dừng lại cách hành tinh khoảng 50 km, theo sự điều chỉnh của máy tính chủ giữ vững khoảng cách đó. Mục đích nhằm tránh mọi sự va chạm có thể xảy ra. Đồng thời, mấy quả tên lửa đạn đạo hiểm hoi được mang theo từ Trái Đất cũng đã sẵn sàng, chuẩn bị khai hỏa bất cứ lúc nào.

Cùng lúc đó, tàu con thoi được cải tạo lại nhằm mục đích khai thác nguyên liệu từ thiên thạch. Vì việc thu thập này cho nên đã gắn thêm hai cánh tay máy bên ngoài tàu, thêm vào bộ phận gắn xích để cố định những thiên thạch loại nhỏ, chuyển chúng thẳng vào trong tàu con thoi.

Đương nhiên, cả phi thuyền Hi Vọng, hơn mười hai vạn người không thể chỉ trông chờ vào một chiếc tàu con thoi để thu thập nguyên vật liệu. Đó là cuộc thử nghiệm, thăm dò xem các mẫu thiên thạch đó có nhiễm virus ngoài hành tinh hay bất cứ yếu tố nào gây hại không. Hoặc thăm dò xem thiên thạch đó có giá trị khai thác không...Tóm lại, trải qua bài học xương máu từ hành tinh sa mạc, hiện giờ bất cứ ai trên phi thuyền Hi Vọng cũng thế, mọi chuyện trong vũ trụ tốt nhất phải kiểm tra kỹ càng. Chừng nào xác nhận mọi việc an toàn thì muốn làm gì thì làm.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, vào khoảng 2 chiều theo múi giờ trên Trái Đất, mấy nhân viên nghiên cứu, kỹ sư cùng hai quân nhân bắt đầu tiến vào tàu con thoi....Trên bộ phóng, sau phút đếm ngược thì chiếc tàu

được phóng lên, rời khỏi phi thuyền Hi Vọng hướng thẳng về tiểu hành tinh kia.

Trong vũ trụ thì 50 km không phải xa xôi gì lắm, chỉ lát sau chiếc tàu con thoi đã tiếp cận tiểu hành tinh. Đương nhiên, nó không hề dám xâm nhập, chỉ bay dọc theo quỹ đạo của tiểu hành tinh, lựa chọn vài khối thiên thạch nhỏ nhất, dùng cánh tay máy, bộ phận gắn xích gấp lấy và đưa chúng vào trong phi thuyền.

Tất cả đều được hệ thống điều khiển trong phi thuyền Hi Vọng tiến hành. Từ sau khi rời khỏi Tinh Vân thì các công cụ, phương pháp quan trắc của loài người đã có thể vận hành bình thường. Tuy trình độ khoa học kỹ thuật về vũ trụ của loài người mới ở mức sơ khai, nhưng phi thuyền Hi Vọng vẫn là kết tinh của toàn bộ các công nghệ hiện đại nhất trong thế kỷ 21. Chỉ cần có thể vận hành toàn bộ thì không nơi đâu trên Trái Đất có thể so sánh với nó.

Lúc này, dựa vào hệ thống theo dõi của phi thuyền Hi Vọng thì hình ảnh về các mẫu thiên thạch đều hiện lên trên màn hình. Thực tế, vì động viên mọi người, hơn nữa cũng để tích lũy kinh nghiệm cho việc khai thác thiên thạch chuẩn bị cho tương lai. Cho nên lần khai thác này được tòa soạn báo tường thuật độc quyền. Cả phi thuyền Hi Vọng đều có thể theo dõi thông qua màn hình được gắn khắp nơi trên tàu.

-Mọi người, như đã thấy. Tàu con thoi đã tiến hành việc thu thập mẫu thiên thạch đầu tiên. Diện tích ước chừng vài mét vuông. Bàn tay máy đã tóm được nó rồi. Chỉ cần chuyển nó đến hệ thống dây xích để đưa vào trong tàu. Tốt quá, hệ thống dây xích đang vận hành bình thường. Người đang điều khiển cánh tay máy là một kỹ sư chuyên thực hiện các nhiệm vụ trực vớt. Có thể nói, trình độ điều khiển cánh tay máy của anh ta là số một trong chúng ta. Tên của anh ấy là...đúng vậy, anh ta gọi là Consile Biques. Hãy cùng vỗ tay chúc mừng anh ta, chúc mừng anh ấy trở thành người đầu tiên khai thác thiên thạch thành công.

So với đoạn phim mà quân đội có được, thì đoạn phim chiếu cho người dân có thêm một người dẫn chương trình giải thích. Người dẫn chương trình này là một MC nổi tiếng, với thâm niên làm việc lâu năm tại Mỹ. Mà hiện giờ, nàng đang làm việc tại tòa sạn đầu tiên trên phi thuyền Hi Vọng.

-Mong mọi người đang theo dõi hãy kiên nhẫn chờ đợi. Bởi, việc phân tích mẫu khoáng vật cần tới 3-6 tiếng đồng hồ. Dĩ nhiên, ai trong chúng ta đều biết vũ trụ là một nơi tràn ngập nguy hiểm. Tuy đây là thiên thạch nhưng không ai dám khẳng định nó có chứa gì độc hại hay không. Vì vậy, trước khi có kết luận rõ ràng, tàu con thoi không được phép mang bất kỳ mẫu khoáng vật nào về phi thuyền Hi Vọng. Lúc này, chúng tôi đã mời giáo sư Viên Bình đến đây giải thích rõ những nguy hại mà virus ngoài hành tinh có thể mang lại cho chúng ta. Ông là nhà sinh vật học nổi tiếng thế giới với thành tựu tạo ra giống lúa đột biến ZH. Có thể nói, giáo sư Viên Bình là chuyên gia hàng đầu về lĩnh vực này....

Trong phòng hạm trưởng, đám người Diêu Nguyên đang chăm chú theo dõi màn hình chính. Ở đó đang chiếu toàn bộ hoạt động bên trong tàu con thoi. Cả quá trình thí nghiệm cũng được phát, nhờ nó mà những người lãnh đạo cấp cao như Diêu Nguyên có thể biết kết quả thí nghiệm một cách sớm nhất.

Trương Hằng cùng Morrison và những đội viên Hắc Tinh khác đang xem bản tin này, khi nghe tới đoạn giới thiệu giáo sư Viên Bình thì Trương Hằng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hỏi:

-Giáo sư Viên Bình? Ông ta không phải là người ghét những tiết mục này nhất sao? Làm gì mà lại tham gia vào chuyện này được? Hơn nữa, ông ta lại là người đứng đầu trong lĩnh vực sinh học của chúng ta cơ mà. Ta tưởng giỏi lắm chỉ có thể mời được các nhà khoa học bình thường tới thôi chứ.

Diêu Nguyên cũng không ngẩng đầu lên, nói:

-Là ta bảo ông ấy đi. Một phần là để cho người dân biết được sự nguy hiểm trong vũ trụ, phòng ngừa việc bọn họ quá mức hưng phấn, cứ gặp cái gì là đòi đồ bộ. Tựa như lúc còn ở trên hành tinh sa mạc vậy, ai ai cũng muốn rời khỏi phi thuyền Hi Vọng... Phần nữa là, người không để ý sao? Giáo sư Viên Bình là người nói tiếng Trung.

-Đúng thế, nhưng tiếng Trung thì liên quan gì tới đây?

Vương Quang Chính cũng tò mò hỏi.

-Tuy nói tiếng Trung, nhưng bên dưới có phụ đề bằng tiếng Anh mà, người hiểu không?

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

-Hiện giờ, trên phi thuyền Hi Vọng có tới hơn 10 loại tiếng đang sử dụng. Trong đó, thứ tiếng dùng nhiều nhất chính là tiếng Trung cùng tiếng Anh, rồi tới tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nga, thậm chí đến tiếng Hàn, tiếng Nhật cũng có...Tóm lại, quá nhiều thứ tiếng khiến cho việc quản lý phi thuyền gặp khó khăn. Ngắn hạn thì đành chịu, nhưng nếu phát triển dài hạn thì không thể để yên như vậy, chúng ta phải hợp nhất tất cả lại thành một dân tộc, đó là điểm mấu chốt.

Điều kiện trước mắt vẫn chưa cho phép chúng ta làm điều đó, tuy nhiên, nếu chúng ta khai thác được nhiều nguyên vật liệu tại đây, nếu may mắn tới mức có thể tự cung tự cấp, sinh sống tại hệ Hăng tinh này thì việc thống nhất ngôn ngữ là điều rất quan trọng. Hiện giờ, ta có ý định dùng tiếng Trung là thứ tiếng chuẩn, mà giáo sư Viên Bình, cùng với một số người phát biểu trên bản tin sau này đều sử dụng tiếng Trung, là một bước đệm cho việc đó.

Diêu Nguyên đang nói chuyện bằng tiếng Trung, cho nên Morrison nghe mà cũng như không. Cũng may nơi này chỉ có đội viên Hắc Tinh như Trương Hằng, Morrison. Các nhà khoa học khác thì đều đợi trong phòng thí nghiệm, chờ tin tức từ tàu con thoi. Cho nên, Diêu Nguyên nói bằng tiếng Trung không hề có vấn đề gì. Chỉ điều Trương Hằng nhìn Morrison hơi áy náy...Tên đáng thương này đảm bảo sẽ dở sống dở chết với tiếng Trung cho coi. Bất quá, theo tin đồn thì cô nàng mà hắn đang theo đuổi không phải là một nhà phiên dịch nổi tiếng sao? Hi vọng tới lúc đó, hắn đã cửa ải được cô nàng.

Mọi người vừa chờ đợi vừa nói chuyện phiếm, còn bên trong tàu con thoi, các nhân viên nghiên cứu đang bận rộn thí nghiệm. Đầu tiên là nhân viên kỹ thuật sử dụng máy cắt chế đôi tảng thiên thạch ra, rồi tới nhân viên kiểm tra bề mặt, phần lõi. Sau đó tới các xét nghiệm chuyên môn, các phép thử để phân loại thành phần, sàng lọc vật chất trong mẫu thiên thạch. Đặc biệt, về phương diện quan trọng nhất là sinh vật học thì được kiểm tra kỹ càng nhất, đủ loại thí nghiệm từ sinh vật hữu cơ cho đến sinh vật vô cơ.

Thời gian từ từ trôi qua, đến hơn 4h chiều thì đã có tin tức xác nhận: mẫu thiên thạch không chứa bất kỳ sinh vật nào. Nhưng thành phần của nó cực kỳ phức tạp, có kim loại, có silic, còn có cả nước rồi tới các chất phi kim...thậm chí, theo kết quả đo lường phóng xạ thì bọn họ đã phát hiện hàm lượng chất phóng xạ ở trên đây. Tuy nồng độ rất nhỏ nhưng nó đã chứng tỏ-đây là một mẫu khoáng sản phóng xạ!

Điều này đại biểu cho việc, trên tiểu hành tinh, nhất định có mỏ khoáng sản phóng xạ!

Khi tin tức này truyền về thì các nhà khoa học trên phi thuyền Hi Vọng thiếu chút nữa đã phát cuồng, đồng loạt hoan hô. Bởi kết luận này đã chứng minh lý luận của họ chính xác, khi một tinh hệ mới ra đời thì chắc chắn sẽ có đủ các loại nguyên tố. Đặc biệt là nguyên tố phóng xạ, do chu kỳ

bán rã chưa tới nên số lượng chất phóng xạ sẽ nhiều hơn nhiều so với trên Trái Đất, điều này đại biểu cho cái gì? Nó đại biểu cho việc phi thuyền Hi Vọng sẽ tìm được nguồn năng lượng bổ sung!

Có nó, sẽ có thể khởi động bước nhảy không gian!

Hơn nữa, thông qua việc nghiên cứu thiên thạch, bước đầu xác nhận thiên thạch này không hề chứa virus hay sinh vật sống nào cả. Nó vô hại, lại chứa nhiều nguyên tố như vậy, chỉ cần có số lượng lớn, thông qua phương pháp hóa học có thể phân tách thành nhiều thứ khác như, như nước, nguyên liệu chế tạo thuốc đặc biệt, hóa chất, phân bón...thậm chí có khi cả nguyên liệu tạo thuốc men!

Nó có ý nghĩa gì?

Mang ý nghĩa chỉ cần tinh hệ này không có biến cố gì xảy ra, thì phi thuyền Hi Vọng có thể sinh sống tại đây mãi mãi! Loài người có thể lấy được nguyên liệu từ thiên thạch, tiểu hành tinh. Rồi sau đó từ từ phát triển nền khoa học kỹ thuật, kiến tạo nhiều phi thuyền giống như phi thuyền Hi Vọng hơn. Số lượng loài người sẽ tăng lên, nền văn minh sẽ phát triển hơn. Qua vô số năm sau, khi hành tinh mới ra đời, lúc đó con người sẽ đổ bộ xuống, cải tạo lại cả hành tinh với nền khoa học kỹ thuật của mình...Tạo ra một Trái Đất mới!

-Nơi này...là quê nhà mới của chúng ta sao?

Diêu Nguyên thông qua màn ảnh, nhìn thấy cảnh các nhà khoa học cùng dân chúng hoan hô, khê lăm bầm nói. Nhưng không biết vì sao, hẳn có cảm giác, dường như tinh hệ này có cái gì đó đang đè nặng lên người hẳn, mà nó bắt nguồn từ...Hằng tinh mới ra đời kia.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Thiết Kế

Tối hôm đó, vào khoảng 8h tối theo múi giờ Trái Đất, tàu con thoi trở về phi thuyền Hi Vọng, mang theo mảnh thiên thạch đã được xét nghiệm.

Dĩ nhiên, mẫu thiên thạch vẫn bị bảo quản chặt chẽ, không cho tiếp xúc với không khí trong phi thuyền Hi Vọng. Dù sao, những xét nghiệm trên tàu con thoi chỉ là những xét nghiệm đơn giản nhất, rất nhiều công đoạn khác cần phải có thiết bị trên phi thuyền Hi Vọng mới có thể làm được. Vì đề phòng vạn nhất, vẫn còn một đợt kiểm tra cuối cùng để đảm bảo mảnh thiên thạch này an toàn 100%!

Là người lãnh đạo tối cao trên phi thuyền Hi Vọng, Diêu Nguyên cũng phải có mặt. Những chuyện tiếp đón, cảm ơn các nhân viên đã cực khổ thì không thể không làm, mà thật ra hẳn không hề qua loa mà làm rất nghiêm túc. Dù sao, nào ai biết được trong vũ trụ có gì? Liệu ai dám đảm bảo mảnh thiên thạch kia có an toàn hay không? Những người thực hiện điều hiểu điều này, vì vậy mặc cho người khác coi là diễn kịch cũng được, Diêu Nguyên vẫn thật lòng cảm kích bọn họ.

Công đoạn tiếp theo dành nhờ vào các phòng thí nghiệm chuyên dụng tại tầng bốn và tầng năm. Đủ loại thí nghiệm, phân tích được tiến hành, nào là hóa học, vật lý, sinh học....tất cả nhà khoa học cơ hồ bận rộn trắng đêm. Nhưng không ai than phiền cả, thực tế, nhiều người còn hưng phấn đến mức mèm chảy cả máu mũi. Vật liệu ngoài hành tinh à, hơn nữa là vật liệu từ thiên thạch. Nếu theo sự phát triển khoa học kỹ thuật trên Trái Đất, thì ít

nhất phải đến đầu thế kỷ 22, hoặc cuối thế kỷ 21 loài người mới có thể làm được những điều tương tự, nhưng bây giờ họ đã thực hiện thành công.

Cứ thế, đến sáng thứ hai, các bước kiểm tra mẫu thiên thạch đã hoàn thành. Tất cả chi tiết, kết quả đều được ghi ra giấy, tập trung tại phòng hạm trưởng – nơi Diêu Nguyên làm việc.

Diêu Nguyên cẩn thận đọc kỹ các bản báo cáo này, từ khi rời khỏi Trái Đất gần như hẳn không có ngày nào rảnh rỗi. Trừ công việc cố định hằng ngày ra, thời gian còn lại hẳn đều ra sức học tập, không cần chuyên sâu, quan trọng là phải có kiến thức tổng quát.

Cũng may, trước khi rời khỏi Trái Đất Diêu Nguyên đã chuẩn bị chu đáo, không nói tới vật liệu hay đồ dùng...Mẫu chốt là một lượng lớn các nhà khoa học cùng các kỹ sư lành nghề. Từ lúc ở hành tinh sa mạc, trong Tinh Vân cho đến lúc khai thác vật liệu trong vũ trụ, những người góp công lớn nhất chính là các nhà khoa học, kỹ sư...Bọn họ quả là những người xuất sắc nhất trong nhân loại, hoàn thành trách nhiệm nặng nề này rất tốt.

Căn cứ theo báo cáo của họ, mảnh thiên thạch được xác nhận không chứa loại virus hoặc vi sinh vật nào cả, bao gồm cả sinh vật vô cơ. Tất cả đều không.

Tiếp đó, mảnh thiên thạch chứa rất nhiều loại nguyên tố, nhưng hầu hết đều nằm dưới dạng chất ôxy hóa. Chỉ cần có năng lượng, dùng cách điện giải hoặc luyện kim là có thể chiết xuất ra nguyên liệu.

Theo kết luận của các nhà khoa học, thiên thạch trong vành đai kia quá nhỏ, hầu hết đều nát vụn. Việc khai thác không những bất lợi mà hàm lượng nguyên tố trong nó cũng không lớn, chất nhiều nhất là silic, rồi tới nham thạch. Trừ việc cung cấp nguyên liệu tạo ra ôxy thì các chất còn lại không có hữu dụng mấy với phi thuyền Hi Vọng.

So ra, hành tinh đang trưởng thành cách phi thuyền Hi Vọng hai tháng bay kia quan trọng hơn nhiều. Hàm lượng vật chất trong nó rất lớn, mà diện tích cũng gần bằng một vệ tinh nhỏ rồi. Hơn nữa, lực hấp dẫn xung quanh nó nhất định rất lớn, như vậy mới có thể thu hút vật chất xung quanh tạo thành một hành tinh mới. Cho nên, trên hành tinh này nhất định có đủ loại khoáng sản phong phú, đặc biệt là nguyên liệu phóng xạ. Đây mới là thứ mà phi thuyền Hi Vọng cần nhất.

Diêu Nguyên xem xong rồi cầm bản báo cáo trên tay, hơi trầm tư.

Trên bản báo cáo, các nhà khoa học đưa ra hai cách. Một cách cho rằng nên lập tức bay về phía hành tinh đang trưởng thành kia. Nơi đó đủ rộng cho phi thuyền Hi Vọng hạ cánh, hơn nữa các mảnh thiên thạch cũng lớn hơn rất nhiều. Việc khai thác sẽ dễ dàng hơn, cũng như hàm lượng nguyên tố, đặc biệt nguyên tố phóng xạ sẽ dồi dào hơn.

Nhưng cách khác lại cho rằng, trong vũ trụ có quá nhiều rủi ro. Có lẽ, chỉ chốc lát nữa đã có nguy hiểm rồi, cho nên thay vì tốn hai tháng đi tới hành tinh kia, thì nên thu thập nguyên liệu nơi đây trước. Ít nhất cũng phải tìm đủ lượng nguyên liệu phóng xạ để thực hiện bước nhảy không gian 2-3 lần, bổ sung nước, dưỡng khí, các loại hóa chất khác cho phi thuyền Hi Vọng. Xong xuôi thì mới bay đến hành tinh kia, tiến hành khai thác, đó là cách làm ổn thỏa nhất.

Hai cách có hai lý do khác nhau, bất quá cách thứ hai được tới hơn 70% các nhà khoa học ủng hộ, ngay cả Diêu Nguyên cũng đồng tình với giải pháp này.

Nhưng cách này có nhược điểm trí mạng, đó là phi thuyền Hi Vọng tuyệt không thể tới gần hành tinh dạng khí kia nhằm đề phòng sự va chạm giữa phi thuyền và hành tinh. Thực tế, khoảng cách 50 km đã bị các nhà khoa học cho là không an toàn, theo họ, khoảng cách an toàn tốt nhất vào tầm 100-200 km.

Bởi thế, phi thuyền Hi Vọng không thể nào tự mình đi khai thác, mà phải phóng ra các tàu nhỏ làm thay.

Nhưng vấn đề quan trọng là phi thuyền Hi Vọng chỉ có một tàu con thoi. Cho dù sử dụng 24/24 đi chẳng nữa nhưng công việc này không phải là đào đất khai thác khoáng sản như trên Trái Đất, mà là thu thập thiên thạch ngoài vũ trụ. Nó đòi hỏi việc chọn lựa thiên thạch cẩn thận, dựa trên màu sắc, kích thước bên ngoài để phán đoán sơ bộ lượng vật chất mà mảnh thiên thạch chứa... Rồi đến việc dung tích của tàu có hạn, thời gian vận chuyển... Vô số tình huống kéo dài, một chiếc tàu con thoi căn bản không thể gánh nổi sự tiêu hao của phi thuyền Hi Vọng, nếu chờ khai thác xong thì ít nhất mất tới 8-9 tháng. Mà trong khoảng thời gian đó, đã tiêu hao rất nhiều nguyên liệu rồi...

-Chẳng lẽ chỉ có thể chọn cách thứ nhất sao? Bay đến hành tinh kia, hạ cánh tại một mảnh thiên thạch rồi khai thác bằng phương thức truyền thống?

Diêu Nguyên buồn bực xoa xoa chân mày.

Bất chợt hắn nhìn thấy một bản báo cáo trong đồng giấy tờ chất cao như núi. Bản báo cáo này do Ba Lệ viết, cũng là nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở) khỏe mạnh duy nhất trên phi thuyền Hi Vọng... Yvaine vẫn còn trong phòng điều trị, vết bỏng nghiêm trọng kia nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn thì phải đợi đến lúc giống heo chuyển gen trưởng thành. Da của loại heo đó có thể cấy ghép cho Yvaine bởi nó được tạo ra từ gen của Yvaine. Đây là thành tựu khoa học kỹ thuật của năm 2020, áp dụng cho trường hợp này đảm bảo sẽ chữa khỏi vết bỏng hoàn toàn.

Trên bản báo, Ba Lệ đề nghị chế tạo một phi thuyền khai thác khoáng vật đơn giản. Nó nhỏ gấp 10 lần tàu con thoi, bên trong chỉ có chỗ cho 1-3 người, được trang bị hệ thống liên lạc đơn giản và hệ thống duy trì sự sống bình thường. Chiếc tàu có thể sinh tồn trong vũ trụ từ 4-5 tiếng, hơn nữa

không có khoang chứa thiên thạch, chỉ có một cánh tay máy để giữ thiên thạch. Cách điều khiển cũng khá đơn giản, người điều khiển chỉ cần lái nó đến gần vòng đai thiên thạch, chọn các mẫu thiên thạch nhỏ có diện tích từ 5-10 mét vuông, dùng cánh tay máy cầm lấy rồi bay về, thế là xong...

Diêu Nguyên cẩn thận đọc kỹ phương án thiết kế đó, phi thuyền khai thác này quả thật rất nhỏ, vách khoang cũng khá mỏng manh, hoàn toàn không thể so với tàu con thoi. Trang bị bên trong vô cùng đơn sơ, một thiết bị liên lạc đơn giản, một động cơ và một hệ thống duy trì sự sống cho 2-3 người. Hoàn toàn không có hệ thống phản trọng lực, không có hệ thống liên lạc tiên tiến,...nói cách khác, thay vì nói phi thuyền này là phi thuyền vũ trụ, không bằng nói nó là một chiếc xe hơi kín mít thì đúng hơn. Một chiếc xe có hệ thống điều khiển qua lại thêm vào hệ thống duy trì sự sống bên trong. Chỉ thế, không có gì khác biệt nữa.

Bất quá, loại phi thuyền cỡ nhỏ này tiêu hao nguyên liệu rất ít, gần như không đáng kể, do không phải dùng công nghệ cao nào chế tạo. Theo như sự tính toán của Ba Lệ, nếu lò luyện kim, phòng linh kiện, phòng lắp ráp và các kỹ sư, công nhân trên phi thuyền Hi Vọng toàn lực chế tạo, mỗi ngày có thể ra lò 5-7 chiếc tàu loại này. Hơn nữa, thời gian càng dài thì sẽ càng thuần thục, lúc đó 10 chiếc một ngày cũng không phải không thể.

-Nếu như cái này được tiến hành thì...

Diêu Nguyên nghĩ là làm. Mười mấy phút sau, hắn đã đứng trong một phòng thí nghiệm, bên cạnh là Ba Lệ đang bận bịu tính toán.

Vẫn là khuôn mặt thanh tú mỹ lệ đó, nhưng trang phục thì không tương xứng tí nào. Đầu tóc, quần áo hơi lộn xộn và rối bời. Khi Diêu Nguyên hỏi về phương án trong bản báo cáo, Ba Lệ chỉ buông một tiếng:

-Nổ.

-Nổ? Là sao?

Diêu Nguyên khó hiểu nói.

-Nổ là nổ chứ gì nữa.

Ba Lệ hơi mất kiên nhẫn, đưa mắt nhìn Diêu Nguyên cứ như đang thấy một tên ngốc. Sau đó, bấm vài nút trên bàn phím máy vi tính, một đoạn phim hiện ra trên màn hình.

Diêu Nguyên thấy hình ảnh mô phỏng một chiếc tàu khai thác loại nhỏ rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, bay về hành tinh dạng khí kia. Bay đến nửa đường thì động cơ bỗng bốc cháy, cả chiếc thuyền nổ tung trong vũ trụ, tạo thành một đóa hoa lửa giữa đêm đen. Nhưng cái khiến cho Diêu Nguyên toát mồ hôi là khi kết thúc, màn hình còn hiện ra dòng chữ Game Over.

-Động cơ của tàu này không thể dùng loại của tàu con thoi, bởi kích thước hai bên khác nhau, lượng năng lượng cần thiết cũng khác, thời gian chờ cũng khác. Điểm này cần phải khắc phục ngay, tốt nhất là chế tạo riêng một loại động cơ đặc biệt dành cho loại tàu này. Nhưng trong thời gian ngắn, một mình ta không thể làm hết đồng việc đó.

Ba Lệ thần nhiên nói.

Diêu Nguyên hơi thất vọng, đang định rời khỏi thì bỗng nhiên nghe được lời trên, vui mừng hỏi:

-Thật sao? Kỹ thuật bây giờ của chúng ta có thể thu nhỏ loại động cơ này lại à?

-Dĩ nhiên.

Ba Lệ liếc hẳn một cái, lạnh giọng trả lời:

-Thiết kế của ta không có vấn đề gì, mấu chốt là phải chế tạo động cơ sao cho phù hợp, ngoài ra...

Diêu Nguyên cười to, vui mừng vỗ vỗ đầu Ba Lệ khiến cho nàng bất mãn trừng mắt lại, nhưng hăn không hề để ý, hoan hỉ rời khỏi phòng thí nghiệm.

Chiều hôm đó, khi các kỹ sư chuyên nghiệp cùng các nhà khoa học được triệu tập lại thì Diêu Nguyên mới đưa ra phương án chế tạo loại động cơ đặc biệt này, cùng những khó khăn gặp phải...

Ba ngày sau, động cơ mới này đã được chế tạo thành công. Các nhân viên tham gia đều được thưởng 150 đồng tiền nhân loại, còn Ba Lệ là người thiết kế thì được thưởng 250 đồng tiền nhân loại. Nối tiếp, chiếc tàu khai thác đầu tiên cũng ra đời.

-250...

Ba Lệ nhìn tin nhắn mới hiện lên trên thẻ từ, cười lạnh, nhăn trán tức giận.

-Hừ, cho dù biết thân phận của ta cũng không cần dùng cách này để nói với ta...

Tưởng ta là đồ ngốc à! Người mới là tên đại ngốc!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Thử Nghiệm Mô Hình

Ngày thứ ba, vào lúc 3h chiều theo múi giờ trên Trái Đất, chiếc phi thuyền khai thác quặng thử nghiệm đầu tiên đã chế tạo thành công. Nó vừa ra lò đã bị các chuyên gia về hệ thống điều khiển không người lái tóm lấy, cấp tốc cải tạo.

Khi hoàn thành mọi thứ thì đã vào khoảng 9h tối theo múi giờ trên Trái Đất, bất quá phi thuyền Hi Vọng không có khái niệm về đêm. Nếu có, chỉ có lẽ là những chiếc máy tính nối mạng Inte thôi, bất quá giá thuê khá cao. Người bình thường khó mà có tiền để chơi thường xuyên, mà người có tiền vốn lại vô cùng bận rộn. Bận huấn luyện hoặc nghiên cứu, thời gian rảnh đâu mà chơi bời. Cho nên, tuy đã 9h tối nhưng cuộc thử nghiệm vẫn được tiến hành.

Theo sự điều khiển của nhân viên, chiếc phi thuyền khai thác quặng thử nghiệm rời phi thuyền Hi Vọng bay ra vũ trụ, tuy tốc độ phi hành hơi chậm nhưng rất ổn định.

Diêu Nguyên nhìn màn ảnh bên cạnh, gật gật đầu nói:

-Hệ thống điều khiển không người lái này quả không tệ a, cho dù xảy ra sự cố trong lúc khai thác cũng không gây thương vong về người. Liệu có thể cải tạo tất cả phi thuyền khai thác thành loại này không?

Một chuyên gia bên cạnh lắc đầu:

-Thiếu tá, hệ thống điều khiển không người lái chỉ có thể xài trên Trái Đất thôi. Còn trong vũ trụ, có quá nhiều loại sóng gần và phóng xạ, điều đó sẽ làm nhiễu hệ thống điều khiển. Trong một khoảng cách gần thì còn được, chứ một khi vượt qua khỏi 10 km, thì sự nhiễu đó cực kỳ nghiêm trọng...

Tiếp theo, thiếu tá, vành đai thiên thạch này có địa hình cực kỳ phức tạp. Hệ thống điều khiển không người lái nếu như sử dụng trên bầu trời hoặc biển rộng thì còn khả thi, nhưng ngài đã từng thấy một người máy chạy xe trên đường núi chưa?

Chuyên gia trả lời.

Điều Nguyên suy nghĩ kỹ hơn một chút liền hiểu. Trên Trái Đất, hệ thống điều khiển không người lái này được dùng nhiều nhất trong quân đội, tỷ như máy bay trinh sát không người lái, hoặc máy thăm dò đáy biển hay các địa hình nguy hiểm khác. Nhưng xét tương đối, địa hình càng phức tạp thì tỷ lệ sử dụng hệ thống điều khiển không người lái càng nhỏ, bởi tỷ lệ thất bại quá cao. Thực tế, với trình độ khoa học kỹ thuật của loài người bây giờ, chừng nào chưa phát minh ra trí tuệ nhân tạo thì hệ thống điều khiển không người lái vẫn còn rất nhiều hạn chế.

Người điều khiển phi thuyền hiện giờ là một chuyên gia về lĩnh vực này, có chức vị binh nhất, nghề nghiệp làm trước đây là nhân viên điều khiển máy bay trinh sát không người lái.

Trên màn hình, phi thuyền khai thác quặng thử nghiệm chậm chạp rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, bay ra ngoài không gian. Tuy tốc độ chậm nhưng độ linh hoạt rất cao, chỉ cần người hướng dẫn ra một khẩu lệnh thì phi thuyền thử nghiệm này sẽ thực hiện ngay, điều này khiến cho mọi người chung quanh mỉm cười hài lòng.

-Tốt, tăng tốc độ lên mức 70%.

Người chuyên gia bên cạnh gật đầu, ra lệnh.

Nhân viên điều khiển hơi giật mình, vội vàng thực hiện. Động cơ trên phi thuyền phun ra một chùm lửa lớn khiến cho tốc độ của phi thuyền tăng cao, nhưng lúc này, sự linh hoạt đã không còn nữa. Thậm chí, nếu thực hiện các động tác đột ngột có thể khiến cho phi thuyền bị quay vòng vòng.

Trong quá trình thử nghiệm suốt 1 tiếng, Diêu Nguyên đã nhận được đánh giá sơ bộ của các chuyên gia về loại hình phi thuyền này.

Phi thuyền khai thác quặng thử nghiệm đầu tiên có tính ổn định không tồi, dù sao kỹ thuật của thế kỷ 21 đã tiến bộ hơn nhiều so với thế kỷ 20, các phương diện an toàn và ổn định đều tiên tiến hơn hẳn. Cho nên, phi thuyền khai thác quặng thử nghiệm đầu tiên này có tính an toàn và ổn định khá tốt.

Nhưng điều quan trọng nhất là hệ thống phản lực không đạt được hiệu quả mong đợi. Đầu tiên, tốc độ và sự linh hoạt không thể nào song hành cùng nhau. Đó là khuyết điểm của động cơ phun lửa, nhưng đây đã là kết quả thành công nhất mà trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ có thể làm được. Trừ phi kỹ thuật chế tạo có bước tiến vượt bậc, phát minh ra động cơ loại mới như động cơ đẩy điện từ, cao hơn nữa là động đẩy đẩy hạt phân tử...Từ giờ cho tới đó, thì việc có một động cơ vừa mang tốc độ cao vừa linh hoạt chỉ là trong mơ thôi.

Bởi thế, sau khi thử nghiệm kết thúc, các nhà khoa học cùng các chuyên gia liền bắt đầu việc khắc phục khẩn cấp, từ đó tạo ra chiếc phi thuyền khai thác quặng thử nghiệm số hai. Phi thuyền này có động cơ yếu hơn cái đầu tiên, bởi vì lúc chế tạo đã đặt phương hướng không cần khai thác những mẫu thiên thạch quá lớn, cho nên không cần động cơ có công suất quá cao. Mà nếu giảm bớt công suất của động cơ thì có thể tăng độ linh hoạt lên...

Sau đó, là một loạt các thí nghiệm khác...

Trương Hằng rất buồn bực, bởi vì hắn nhận được giấy báo do chính tay Diêu Nguyên viết. Tờ giấy chỉ định hắn là người đầu tiên thử nghiệm việc lái phi thuyền khai thác quặng, cho nên mấy ngày qua hắn gần như vùi đầu trong buồng lái mẫu để thực hành. Được rồi, không nói tới chuyện này, cái quan trọng là, tại sao lại là hắn?

-Không còn cách nào khác. Cậu là tân nhân loại duy nhất có khả năng cảm nhận trước nguy hiểm. Phi thuyền khai thác quặng thử nghiệm số 3 này được trang bị hệ thống thoát hiểm tự động. Khi xảy ra sự cố, trong vòng 0,3 giây hệ thống sẽ phóng người lái ra ngoài. Với bộ đồ du hành thì cậu có thể sống sót trong vũ trụ hơn 1 tiếng. Thời gian đó phi thuyền Hi Vọng sẽ phái tàu con thoi giải cứu cậu. Cho nên, nhiệm vụ lần này chỉ có thể do cậu đảm nhiệm.

Đó là câu trả lời của Diêu Nguyên.

Cho nên Trương Hằng mới buồn bực, thậm chí không thể nào phản bác lại dù chỉ một câu. Thật lòng hắn không hề muốn làm nhiệm vụ này, nhưng thân là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, vừa là sĩ quan cấp úy, có những việc hắn không muốn cũng phải làm. Cho nên, hai ngày nay mặt của hắn mới nhăn nhó như khi ăn ớt vậy.

-Này, Trương Hằng. Hôm nay chúng ta đi ăn cơm không.

Trương Hằng đang định về nhà bỗng bị một giọng nữ gọi lại. Hắn hơi quay đầu thì thấy được Bạch Ngưng Tuyết đang kéo La Miêu Miêu, hai cô gái xinh đẹp đứng ở hành lang nhỏ bên cạnh. Vừa rồi là Bạch Ngưng Tuyết gọi hắn.

Trương Hằng ngẩn người, hắn chợt nhớ tới mấy ngày trước. Đó là lúc Bạch Ngưng Tuyết cùng La Miêu Miêu đến nhà hắn dùng cơm, hai nàng tâm sự đôi chút về cuộc sống, đại khái hai người mỗi tháng chỉ có chừng 240 đồng tiền nhân loại, cái gì cũng không dám ăn. Những thứ như rau quả,

nước trái cây đắt tiền chỉ có thể nhìn mà thôi. Mà do cả hai đều là học sinh, căn bản không thể tìm được công việc nào phù hợp,....

Từ khi lên phi thuyền Hi Vọng, quan hệ giữa Bạch Ngưng Tuyết, La Miêu Miêu và Trương Hằng đã dần tốt hơn. Hai cô từng chăm sóc cho Trương Hằng lúc hắn bị bắt cóc, rồi sau do Trương Hằng cầu xin Diêu Nguyên nên mới được lên phi thuyền Hi Vọng. Có thể nói, cả ba vốn có duyên với nhau, hơn nữa đều là những người trẻ tuổi, sau vài lần gặp gỡ đã dần trở thành bạn thân.

Cho nên Trương Hằng nổi hứng muốn chứng tỏ sự ga lăng. Hắn khoe khoang về tiền lương cấp úy của mình, nói rằng hắn vốn không cần quan tâm chuyện ăn uống. Tất cả đã có quân đội lo, tiền lương chỉ đơn thuần dành cho việc mua xa xỉ phẩm thôi. Cho nên, tuần sau hắn sẽ mời hai nàng đến nhà hàng quân đội ăn một bữa ra trò.

Mà hôm nay, hình như đúng là ngày thứ bảy...

Trương Hằng hơi sững sốt, dù gì cũng đã hứa rồi nên hắn miễn cưỡng cười cười, nói:

-Đúng rồi, hôm nay là thứ bảy mà...Được, chúng ta đi ăn một bữa thật ngon trong nhà hàng quân đội nào.

Hai cô gái khẽ hoan hô, rồi đi theo Trương Hằng tới nhà hàng quân đội ở tầng năm.

Tính ra, nhà hàng quân đội này không phải chỉ là nơi chiêu đãi quân nhân không thôi. Bởi vì có liên quan tới tầng năm, hơn nữa do chính phủ trực tiếp quản lý nên nơi này có thể nói là nhà hàng tốt nhất trong phi thuyền Hi Vọng. Nó có riêng mấy đầu bếp nổi tiếng, đủ loại nguyên liệu, vật liệu. Tuy giá không rẻ chút nào, nhưng vẫn là nơi hưởng thụ mà người dân trên phi thuyền Hi Vọng muốn đến.

Khi ngồi vào chỗ, hai cô gái cũng không hề có vẻ lóng ngóng gì cả. Bởi Trương Hằng biết, cho dù là Bạch Ngưng Tuyết hay La Miêu Miêu, hoàn cảnh gia đình lúc trước của hai nàng chắc chắn không tệ. Nếu không phải là cháu nhà quan thì cũng là con nhà giàu, nói theo cách bình dân là các tiểu thư quý tộc.

Hai cô gái liền thoảng chọn món ăn. Nào là thịt bò, trứng cá muối, rượu vang đỏ, nước trái cây, salad. Sau khi ăn món khai vị thì trong lúc ngồi đợi thức ăn chuẩn bị, các nàng ngồi nói chuyện với Trương Hằng về cuộc sống lúc còn ở trên Trái Đất.

Nhìn Trương Hằng như thế nhưng thật ra hắn cũng từng là cậu ấm, trước đây có thứ gì mà hắn chưa thử qua chứ? Nói chuyện với hai cô nàng một hồi, hắn từ từ quên mất sự buồn bực do nhiệm vụ sắp tới, mà bắt đầu bàn tán về cuộc sống trên Trái Đất. Nào là trước đây ăn chơi thế nào, đua xe ra sao, vào casino...Đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, ba người càng nói càng hăng.

-Hắc hắc, một tên lưu manh, hai cô nàng hư hỏng. Toàn là cậu ấm cô chiêu thôi, quả xứng đôi. Bất quá thật không ngờ, phi thuyền Hi Vọng lại cho mấy thứ rác rưởi như các người lên tàu. Bọn người có giả mạo lý lịch không đó? Hừ, cái đồ bị thối...

Đột nhiên, một tràng cười lạnh vang lên, phụ họa theo là mấy tiếng cười lớn. Cùng lúc đó, một bàn tay vỗ vỗ bả vai Trương Hằng.

Trương Hằng cả kinh, sau đó cảm thấy hoảng sợ. Theo tiếng cười thì đối phương có ít nhất ba bốn người, hơn nữa đều là đàn ông. Bọn này dường như đã từng bị tầng lớp thượng lưu đè đầu cưỡi cổ, mà dưới tình huống này...

Nhưng bây giờ đang ngồi cùng mỹ nữ, nên dù trong lòng Trương Hằng hoảng sợ thế nào nhưng bên ngoài vẫn hiện vẻ bình tĩnh. Đặc biệt,

trải qua chiến dịch trên hành tinh sa mạc, đảm khí của hắn đã tăng lên rất nhiều. Vì vậy, hắn giả bộ đập mạnh bàn, đứng lên quay về phía sau.

Đó là một người lính cùng vài dân binh dự bị, tuổi đều tầm 20. Người vừa rồi vỗ vai Trương Hằng là một dân binh dự bị, khoảng 23 tuổi, khuôn mặt hiện nét cười lạnh cùng khinh thường, nhìn đáng điệu tựa như chỉ xem ba người Trương Hằng là đồ rác rưởi.

Trương Hằng hôm nay chỉ mặc thường phục, quân phục của đội viên Hắc Tinh, cũng là quân phục hạ úy của hắn đều để ở trong phòng. Nhưng khi hắn vừa đứng lên, người lính kia lập tức nhận ra hắn...Cả phi thuyền có bao nhiêu sĩ quan cấp úy hạ, không muốn nhận ra cũng khó. Lúc này, người lính kia vội vàng thực hiện động tác chào, đứng nghiêm nói:

-Hạ úy, đây là bằng hũ của ta. Chúng ta...ta không biết ngài...

Nghe thế, Trương Hằng mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhưng hắn không thể nào tỏ ra yếu đuối được, bèn cười lạnh nói:

-Thì ra quân đội chúng ta vốn đối xử với dân chúng như vậy à ... Tất cả viết bản kiểm điểm cho ta, ngày mai nộp cho quân bộ, rồi đến bộ kỷ luật báo cáo. Toàn bộ!

Người lính kia dậm mạnh hai chân, giơ tay nói:

-Rõ, thưa hạ úy!

Nói xong, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, còn các dân binh dự bị kia, đặc biệt là người thanh niên vừa rồi vỗ vai Trương Hằng vẫn đứng trơ như phỗng, hoàn toàn không biết nên làm gì mới phải. Cả nhà hàng, ai cũng quay đầu nhìn về phía này.

Trương Hằng cũng không làm khó dễ bọn họ, nói xong ra hiệu bảo bọn họ rời đi. Bất quá, khi hắn ngồi xuống thì Bạch Ngưng Tuyết và La

Miêu Miêu đều nhìn hắn một cách ngưỡng mộ.

Trong lòng Trương Hằng hơi bối rối, hắn không hề có cảm giác vinh quang khi bảo vệ được mỹ nữ hay tự hào về chức vụ của mình. Hắn chỉ cảm thấy bi ai, một nỗi buồn khó hiểu cứ vương vấn trong lòng. Hắn uống một ngụm rượu lớn, rồi nói:

-Ngưng Tuyết, Miêu Miêu. Bây giờ chúng ta đã không còn là chúng ta lúc trước nữa. Nơi này không phải Trái Đất, chúng ta cũng không phải là tầng lớp thượng lưu gì nữa. Bây giờ, ta chỉ là một quân nhân, còn hai nàng là học sinh...Cùng cố gắng lên nào, học nhiều hơn. Rồi sau này, hai nàng sẽ cảm nhận được mình đã trưởng thành như thế nào...

Bây giờ, Trương Hằng mới nhận ra ý nghĩa thực sự về cấp bậc của mình.

Đơn giản, nhận được bao nhiêu thì cũng mất bấy nhiêu. Nếu mình đã hưởng thụ những tiện nghi do thân phận mang lại, thì cũng phải chịu gánh nặng mà nó mang tới. Hắn đã không còn là một tên ăn chơi lê lững nữa, mà càng không muốn trở về lúc đó...

Hắn là Trương Hằng! Thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh – Trương Hằng!

Trương Hằng không ngờ rằng lúc đó, Diêu Nguyên đang ngồi tại góc phòng ăn. Diêu Nguyên vừa ăn xong thì thấy được cảnh tượng đó, nghe được lời nói của Trương Hằng, vô thức, hắn khẽ cười nhẹ gật đầu...

10h sáng ngày thứ hai, cuộc thử nghiệm phi thuyền khai thác quặng số 3 bắt đầu. Người lái là tân nhân loại với khả năng dự đoán trước nguy hiểm – Trương Hằng...

12h sáng ngày thứ hai, cuộc thử nghiệm thành công, không phát sinh sự cố ngoài ý muốn nào. Tất cả đều phù hợp với dự đoán. Lấy phi thuyền

khai thác quặng số 3 này làm mẫu, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu chế tạo số lượng lớn các phi thuyền khai thác khác. Đến thứ sáu, 20 phi thuyền khai thác quặng đầu tiên được đưa vào sử dụng. Hôm đó, phi thuyền Hi Vọng thu thập được 50 tấn thiên thạch, trong đó có 1 tấn đồng, khoảng 800 gram khoáng vật phóng xạ...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Cải Tạo!

-Báo mới, báo mới đây! Phi thuyền khai thác quặng kiểu mới đã vận hành an toàn, không có sự cố gì xảy ra. Theo chuyên gia, độ an toàn của nó thậm chí còn hơn cả xe hơi, máy bay...

- Báo mới, báo mới đây! Lần đầu tiên khai thác thiên thạch trong vũ trụ, chúng ta thu được 50 tấn khoáng thạch! Trong tương lai, khi số phi thuyền khai thác tăng lên thì lượng khoáng thạch thu được trong một ngày có thể lên tới 1000 tấn!

-Tin sốt dẻo, sốt dẻo...

Mới sáng sớm, cả ba tầng đầu trên phi thuyền Hi Vọng đã có rất nhiều đứa trẻ lớn tiếng rao bán thời báo Hi Vọng hàng tuần. Nói là đứa trẻ nhưng trong số người rao, cũng có người từ mười mấy tuổi trở lên. Dĩ nhiên, bọn họ thường bán ở những nơi công cộng đông người, chứ không thể chạy khắp nơi như những đứa trẻ kia được.

Lúc đầu, mỗi tờ báo chỉ có 0,2 đồng tiền nhân loại, nhưng bây giờ đã tăng giá lên 0,5 đồng tiền nhân loại. Tuy thế, điều đó không ảnh hưởng lắm, bởi một tháng chỉ có 4, nhiều nhất là 5 tuần thôi. Nhân lên thì cả tháng chỉ tốn khoảng 2 đồng tiền nhân loại, ngay cả với tiền lương 120 đồng tiền nhân loại của dân binh dự bị cũng có thể mua được.

Phương tiện giải trí trên phi thuyền Hi Vọng quá ít, trừ tờ báo phát hành hàng tuần ra thì chỉ có một số cuốn sách nói về những kiến thức thông

thường trong vũ trụ, còn có một vài tiểu thuyết nổi tiếng trên Trái Đất. Có thể nói, tờ báo này là một trong những thú giải trí hiếm hoi của người dân trên phi thuyền Hi Vọng.

Lúc này, ba người Thích Hiểu Điều, Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đan đang ngồi bên công viên ăn bánh quẩy (hình như là bánh giò cháo quẩy), uống sữa đậu nành. Thấy cảnh người người rao bán tấp nập như vậy, bọn họ cười mãi không thôi.

Lâm Khâu Thu là người đầu tiên nói:

-Không tệ a, xem ra tuần này số lượng báo tiêu thụ có khi hơn 4 vạn tờ đó. Lúc trước, ta còn hơi lo, sợ rằng tăng giá tiền lên 0,5 đồng tiền nhân loại thì số lượng tiêu thụ sẽ giảm xuống. Nhưng bây giờ xem ra không có vấn đề gì rồi. He he, quả nhiên, đem phần lớn cổ phần cùng quyền quản lý giao cho chính phủ đúng là sáng suốt, chúng ta chỉ cần sở hữu cổ phần để được chia lợi tức là đủ.

Vương Đan Đan đang ăn nên không mở miệng nói chuyện được, chỉ có thể gật gù.

Thích Hiểu Điều cũng cười, nói:

-Tụi bây không biết chúng ta may mắn như thế nào đâu. Tuy là người đầu tiên lập ra tòa soạn, nhưng chỗ đó không phải là thứ chúng ta có thể giữ được. Nên biết, tờ báo này gần như là tờ báo duy nhất trên phi thuyền Hi Vọng, điều này có ý gì? Là phương tiện truyền bá thông tin độc quyền của chính phủ. Cho nên, chính phủ tuyệt không thể giao quyền quản lý cho bất kỳ ai được, hiểu chưa? Dừng đúng lúc mới là người thông minh, chúng ta chỉ cần 10% cổ phần để ăn tiền hoa hồng, đó là quả đủ rồi. Nhiều đó thôi thì mỗi tháng chúng ta đã có hơn mấy trăm đồng tiền nhân loại. Hơn nữa, tương lai, lượng người tăng lên, quy mô tờ báo phát triển rộng ra thì tuy phần trăm hoa hồng có giảm xuống, chúng ta vẫn thu lợi chán.

Hai đứa kia đều gật đầu đồng tình. Thích Hiếu Điều căn vội miếng bánh cuối cùng rồi bật cười ha hả, làm cho ai ai cũng quay đầu lại nhìn. Nhưng hắn không hề để tâm, nói với hai người bạn:

-Hai đứa bây ăn mau lên. Xong rồi đi ra tiệm Inte, hôm qua chơi Star Craft 3, Warcraft 4 còn chưa đã ghiền. Hôm nay chơi tiếp đi.

Một bên khác, vô số người dân mua lấy một tờ báo bên đường. Họ tranh thủ thời gian còn sớm, chưa đến giờ làm việc để xem tin tức. Hầu hết đều chú ý đến mục khai thác khoáng vật, chỉ có một số ít để mắt đến phi thuyền khai thác quặng. Trong lòng ai cũng có suy tính riêng.

Cùng lúc đó, lò luyện kim trên phi thuyền Hi Vọng đã tinh luyện xong những khoáng vật thu thập được. Đồng thời bắt đầu sản xuất sắt, thép cho việc chế phi thuyền khai thác quặng. Nhất thời, tầng năm bận rộn hẳn lên.

-Không đủ người sao?

Điều Nguyên nhìn bản báo cáo của những người chịu trách nhiệm chính, trên đó phản ánh vấn đề nhân lực.

Lúc trước, chiêu mộ nhân viên chỉ theo quy mô thông thường. Nhưng việc khai thác và tinh luyện đang trở nên gấp gáp, gần như làm việc 24/24 nên lượng nhân công rõ ràng không đủ.

Bất quá chuyện này không đáng lo, không nói trước mấy vạn người đang chờ tìm việc làm, thì vẫn còn rất nhiều ngành có công nhân rảnh rỗi. Tỷ như ngành phục vụ công nghiệp chẳng hạn...Cho nên, chỉ cần đưa ra thông báo tuyển mộ là sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề. Việc này không cần quá bận tâm.

Thực ra Điều Nguyên không hề lo lắng, ngược lại hắn còn cảm thấy vui nữa là. Mà nhiều người khác cũng như hắn.

Đầu tiên, việc khai thác thiên thạch trong vũ trụ đã thành công, khoáng sản phóng xạ cũng đã tìm được. Nói cách khác, điều kiện tiên quyết để thực hiện bước nhảy không gian đã thỏa mãn, trong đó điều quan trọng nhất là việc phi thuyền Hi Vọng tìm ra nguồn bổ sung từ bên ngoài. Những nguyên liệu chế tạo phân bón, axit mạnh, thuốc...đều được bổ sung.

Còn có rất nhiều thứ được tiếp tế, như Oxi trong thiên thạch, từ đó tạo ra khí Oxi. Rồi cả Hidro nữa. Chỉ cần tốn thêm chút năng lượng là tạo ra nước rồi. Hơn nữa, khí Oxi còn có thể lưu trữ dưới dạng chất lỏng, cất trong kho cho sau này.

Về phần kim loại trong thiên thạch thì có một lượng lớn phi thuyền khai thác rồi. Tất cả chứng tỏ, nhân loại trên phi thuyền Hi Vọng đã dần dần thích nghi với cuộc sống trong vũ trụ, hơn nữa bắt đầu cố gắng chăm chỉ hơn. Đó quả là tin mừng.

Diêu Nguyên tạm thời bỏ xuống các bản báo cáo này, dự định phê chuẩn nó sau. Rồi, hắn cầm bản báo cáo do các nhà khoa học viết lên.

Bản báo cáo của nhà khoa học không có gì đặc biệt, chỉ ghi những điều đơn giản như thành phần nguyên tố trong thiên thạch, độ lớn, màu sắc của nó. Tất cả được các nhà khoa học phân tích, lọc lại rồi gửi lên.

Nhưng trong đó, có một bài viết khiến Diêu Nguyên chú ý.

Đó là bài viết do một tiểu tổ sinh vật học hợp tác cùng một tiểu tổ hóa học viết ra. Trong bài viết, bọn họ đề xuất việc lợi dụng thực vật ngoài hành tinh để khai thác quặng.

Loại thực vật này có năng lực sinh tồn quá kinh khủng, khi trưởng thành thậm chí không cần có khí Oxi lẫn nước mà vẫn tồn tại. Bọn chúng có thể xói tái toàn bộ vật chất mà chúng chạm phải, rồi tinh luyện lại, chứa trong người. Dĩ nhiên, các thông tin này Diêu Nguyên điều biết. Nhưng hắn khó lòng đồng ý với kế hoạch này. Nguyên nhân quan trọng nhất là không

thể nào không chế được loại thực vật ngoài hành tinh kia. Cho dù có loại virus tiêu diệt nó, nhưng lỡ như loại thực vật này sinh trưởng quá nhanh thì sao? Hay trong lúc thực hiện, vô tình để nó lây lan ra khắp phi thuyền Hi Vọng thì sao?

Tóm lại, nếu đã có phi thuyền khai thác thì Diêu Nguyên tuyệt đối không đồng ý việc dùng loại thực vật kia.

Bất quá, có một đoạn trong bài viết khiến Diêu Nguyên hứng thú.

Đó là đoạn nói về những loại kim loại thu được sau khi cho loại thực vật kia phân giải thiên thạch. Trừ các loại kim loại cực kỳ tinh khiết ra, còn thu được một ít hợp kim đặc thù. Mà với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người cũng không cách nào rèn được loại hợp kim đó. Cho nên, phần lớn đều không xài được, nếu có thì may ra lợi dụng độ cứng của nó để chế vũ khí, áo giáp thôi.

Còn có một loại hợp kim khác có đặc tính dẫn điện hoàn hảo, gần như tương đương với chất siêu dẫn, tức truyền điện đi mà hao phí cực ít. Hơn nữa, nó còn có thể dát mỏng, kéo dài ra tự do.

Bài viết chỉ ra, nếu sử dụng loại hợp kim này để nâng cấp đường truyền năng lượng cùng các thiết bị cung cấp năng lượng cho bước nhảy không gian, thì khi đó, bước nhảy không gian rất có thể sẽ được ổn định. Không phát sinh trường hợp nổ tung hoặc chập điện nữa, mà lại tiết kiệm được một lượng lớn năng lượng!

Đọc đến đây, Diêu Nguyên thiếu chút nữa đã nhảy khỏi ghế, hần cần thận đọc đi đọc lại đoạn này, từng chữ từng chữ một. Thật lâu sau, hần mới dùng thiết bị liên lạc trong phòng hạm trưởng yêu cầu hai tiểu tổ kia tới tập mặt, đồng thời triệu hồi các nhà khoa học có liên quan, trong đó thậm chí có cả Ba Lệ.

Không lâu sau, các nhân viên đã tập hợp đầy đủ trong phòng họp trưởng. Đầu tiên, Diêu Nguyên đưa bản báo cáo này cho những ai chưa hay biết gì đọc sơ qua, sau đó mới lên tiếng:

-Mọi người, ta nghĩ ai cũng đều hiểu rõ. Điều gì quyết định khả năng sinh tồn trong vũ trụ của phi thuyền Hi Vọng đây? Đó là tính ổn định của bước nhảy không gian.

Đầu tiên, nếu chúng ta có càng nhiều người, thì khi dùng bước nhảy không gian sẽ càng tiêu hao nhiều năng lượng. Cho nên, phi thuyền Hi Vọng mới không chứa đầy người và nguyên liệu. Nếu không, trang bị đầy đủ cho nó thì phi thuyền Hi Vọng ít nhất có thể chứa tới 20, 30 vạn người, còn có vô số nguyên liệu khác, đúng không?

Nhưng chúng ta chỉ mang đi 12 vạn người, thậm chí, lượng nguyên vật liệu mang theo chỉ có thể chu cấp cho 10 vạn người. Tất cả gộp lại, tính luôn cả lượng thức ăn có từ tầng 6 thì chúng ta chỉ sinh tồn trong vũ trụ được mấy năm thôi, nguyên nhân là gì? Bởi vì, khi thực hiện bước nhảy không gian, chúng ta không thể mang theo quá nhiều thứ.

Diêu Nguyên nói tới đây, rồi chỉ ra cửa sổ, hướng về vành đai thiên thạch xa xa kia, tiếp lời:

-Cứ như vành đai thiên thạch kia, mọi người đều tin rằng chỉ cần tìm được nó, phi thuyền Hi Vọng sẽ được tiếp tế đầy đủ nguyên liệu, tương lai có thể thực hiện bước nhảy không gian nhiều hơn, khả năng sinh tồn cũng cao hơn, nhưng tất cả đều không thể! Vì sao, vì chúng ta không thể mang quá nhiều nguyên vật liệu cùng con người được. Chúng ta chỉ có thể bổ sung những tiêu hao từ trước giờ, đồng thời tích lũy một lượng lớn khoáng sản phóng xạ thôi. Các thứ kim loại khác thì đành chịu, không thể nào chứa thêm nữa, thậm chí, đôi khi chúng ta còn phải vứt bỏ một số nguyên liệu chế tạo...

Diêu Nguyên chăm chú nhìn mọi người, trầm giọng nói:

-Hiện giờ, ta chỉ cần một câu trả lời trung thực! Loại hợp kim được sinh ra từ đám thực vật ngoài hành tinh, quả thật có khả năng nâng cấp đường truyền năng lượng cho lò năng lượng, và các thiết bị cung cấp năng lượng cho bước nhảy không gian không? Nếu có thể, hơn nữa củng cố được tính ổn định và an toàn của bước nhảy, cho chúng ta mang theo được nhiều nguyên vật liệu hơn thì ngay tại đây! Ta đảm bảo với mọi người!

Bất luận là ai, bất luận là nguyên vật liệu gì, kể cả thực vật ngoài hành tinh. Mọi người muốn dùng cái gì, ta đều cho phép! Ta chỉ cần một câu trả lời thôi.

Có thể! Hay không thể!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Chính Phủ Và Đại Cải Cách.

-Báo mới, báo mới đây! Phi thuyền khai thác quặng kiểu mới đã vận hành an toàn, không có sự cố gì xảy ra. Theo chuyên gia, độ an toàn của nó thậm chí còn hơn cả xe hơi, máy bay...

Khoa học là một công việc đòi hỏi tính khách quan cao, không thể nào tự tiện thay đổi vì ý nhà lãnh đạo. Nếu còn ở trên Trái Đất, có thể do vài chế độ cai trị mà khiến cho nền khoa học phải sửa đổi, một cộng một thành ba, nhưng ở trong vũ trụ thì chuyện này là không thể. Dĩ nhiên, khi nền khoa học kỹ thuật tiến bộ đến một bước nào đó, biết đâu sẽ thay đổi được những công thức, hằng số, định luật vật lý bây giờ...

Nhưng, nền khoa học trước mắt hiện giờ vẫn chưa đạt tới trình độ đó.

Cho nên, chỉ một câu hỏi của Diêu Nguyên thì các nhà khoa học đã trả lời ngay. Đặc biệt là các nhà khoa học nổi tiếng, bọn họ có danh tiếng, dĩ nhiên cũng có đạo đức nghề nghiệp đi cùng. Hơn nữa, cuộc sống trong các nước phương Tây sớm đã khiến họ không còn sợ hãi trước các nhà lãnh đạo.

Khi Diêu Nguyên đưa ra câu hỏi hệ trọng kia, hần bỗng nhiên sầu não phát hiện. Các nhà khoa học nổi tiếng hoàn toàn phớt lờ hần, chỉ lo chú tâm hỏi kỹ càng các nhân viên nghiên cứu của hai tiểu tổ. Toàn bộ chi tiết, quá trình thí nghiệm, vô số thuật thuật ngữ chuyên môn, kết quả lấy mẫu khiến cho hần hoa cả mắt.

Sau đó, các nhà khoa học mới bắt đầu bàn bạc, rồi nói. Bọn họ cần có thời gian để kiểm tra các chi tiết này, đồng thời cần nhiều nhà khoa học hơn để thí nghiệm. Ít nhất, trong thời gian ngắn vẫn chưa thể trả lời Diêu Nguyên được.

Thấy thế, Diêu Nguyên lại cảm thấy an tâm hơn. Thực tế, hắn cũng cảm giác mình hơi nóng vội. Dù sao đây không phải là chuyện nhỏ mà là chuyện có quan hệ sinh tử với 12 vạn con người, quan hệ đến việc truyền thừa nền văn minh nhân loại. Tốt nhất phải càng cẩn thận càng tốt.

Cho nên, trong khoảng thời gian kết tiếp, hắn vô cùng kiên nhẫn chờ đợi, không hề nóng vội hay hối thúc các nhà khoa học kia đưa ra câu trả lời. Hằng ngày, hắn chỉ giải quyết những chuyện liên quan đến việc chế tạo phi thuyền khai thác, việc khai thác thiên thạch, rồi đến các việc tinh luyện khoáng vật...

Bất quá, hắn vẫn là hạm trưởng của phi thuyền Hi Vọng, tuy không hề lập cái gì gọi là “chính phủ của phi thuyền Hi Vọng”, nhưng trong lòng dân chúng, thứ đó sớm đã tồn tại. Trừ bộ phận các nhà khoa học chuyên tâm làm nhiệm vụ của mình, các phương diện khác hầu như đều cần hắn giải quyết. Từ phương diện dân sự, quân sự, nhân sự....tất cả đều do hắn quyết định.

Lúc trước, khi còn ở hành tinh sa mạc hoặc ở trong Tinh Vân thì còn đỡ, lúc đó hầu hết người dân đều sống trong liều, chỉ cần giám thị quản lý chặt một chút là xong. Cho nên, những chuyện mà Diêu Nguyên cần xử lý trong khoảng thời gian đó không nhiều, là những chuyện đơn giản như phân phối nhu yếu phẩm, nguyên vật liệu...

Nhưng tới giờ, phi thuyền Hi Vọng đã thực hiện xong việc phân chia nhà ở, phát hành tiền, nâng cao chất lượng sống cho người dân. Điều này khiến cho người dân tràn đầy phấn khởi, hăng hái tham gia các công việc trên phi thuyền, tỷ như khai thác thiên thạch ngoài vũ trụ...Nó dẫn đến

lượng công việc cần quản lý trong phi thuyền Hi Vọng càng lúc càng nhiều, một mình Diêu Nguyên khó mà kiểm soát hết.

Cho nên, hắn mới băn khoăn, liệu có nên tạo ra một chính phủ thật sự không.

Đầu tiên, hắn không thể nào dùng cách bầu cử dân chủ thông thường được. Tuy hắn biết, lần bầu cử đầu tiên, thậm chí là lần thứ hai, thứ ba, hắn chắc chắn thắng cử. Nhưng hắn có cần tự mình tìm phiền phức vậy không? Phi thuyền Hi Vọng có thật sự cần việc bầu chọn dân chủ không?

Hiện giờ là thời điểm loài người giãy dụa tìm đường sống, vì sự sinh tồn thì đôi khi phải hi sinh. Nhưng nếu có một chính phủ dân chủ, người đứng đầu chính phủ quyết định như thế thì bị cắt chức là cái chắc. Như vậy, người kế nhiệm kế tiếp sao dám kiên quyết làm những chuyện y hệt?

Nếu tất cả mọi chuyện đều theo ý người dân, vào lúc nên dừng thì không dừng, thời khắc quyết định thì lại băn khoăn lo sợ, lúc đó cả phi thuyền có còn an toàn không?

Cho nên, tuyệt đối không thể có bầu cử dân chủ, điểm này Diêu Nguyên hiểu rõ. Hắn phải nắm giữ cả chính phủ lẫn quân đội trong tay, có quyền quyết định tối cao.

Bất quá, chính phủ không thể nào cai trị theo chế độ độc tài, hoặc tồi tệ hơn là chế độ phong kiến để. Trong mấy chục năm tới, Diêu Nguyên vẫn còn khỏe mạnh, nhưng lỡ hắn có gì bất trắc thì sao, ai là người nối nghiệp hắn? Không lẽ chọn đại một người từ chính phủ sao?

Do đó, nghị viện mới được thành lập.

Tiếp theo là phương diện lập pháp, cái này có thể chia ra làm luật dân sự và luật quân đội. Cái quan trọng nhất là luật pháp về những vấn đề gặp phải trong vũ trụ, một khi có liên quan đến vấn đề sinh tồn của phi thuyền

Hi Vọng thì cho dù phải làm trái luật dân sự, luật quân đội đi nữa cũng phải thực hiện theo bộ luật này. Thực tế, bộ luật về vũ trụ có thể coi là bộ luật chính trên phi thuyền Hi Vọng, hay còn gọi là hiến pháp. Đương nhiên, điều này còn cần các chuyên gia về pháp luật xem xét, đánh giá và soạn thảo kỹ lưỡng.

Tiếp đó là cơ cấu của quân đội. Quân bộ là cơ quan quản lý mọi việc trong quân đội, cùng với việc tác chiến, thám hiểm ngoài vũ trụ, cũng như đối phó với những hiểm nguy từ bên ngoài. Bên trong có thể có những cơ quan phụ, nhưng thực ra chỉ cần một cơ quan là đủ, bởi số người trong quân đội không nhiều lắm, chỉ tầm 2000 người thôi.

Sau đó là cơ cấu của chính phủ, hẳn cần một nhóm người tài giỏi về các phương diện quản lý, quan hệ công chúng, tổ chức...Tạm thời gọi nơi nhóm người này làm việc là phòng làm việc chính phủ. Bởi số lượng người và quyền hành của nó không thể so sánh với bộ, phòng là thích hợp nhất.

Rồi tới bộ khoa học kỹ thuật, chịu trách nhiệm quản lý toàn bộ các nhà khoa học, giải quyết những chuyện như phân phát phúc lợi, cung cấp nguyên vật liệu nghiên cứu...

Bộ thông tin cũng cần thiết – ma tước tuy tiểu, ngũ tạng câu toàn (chim sẻ có thể nhỏ nhưng nó cũng có đủ bộ phận – ý nói tuy số lượng người trên phi thuyền có thể ít nhưng vẫn phải có đủ cơ quan quản lý). Tạm thời, lấy tòa soạn duy nhất hiện giờ làm phương tiện tuyên truyền thông tin chính, tương lai nếu được sẽ phát triển thêm. Bất quá điều này phải chờ số lượng dân cư tăng lên, chứ với quy mô hiện giờ thì không cần thiết lắm.

Bộ công nghiệp là nơi chịu trách nhiệm quản lý các kỹ sư, công nhân. Thực hiện việc lưu trữ nguyên liệu cùng sử dụng nó.

Bộ tài chính là nơi thống kê, phân phối toàn bộ tiền tệ trên phi thuyền Hi Vọng, ngoài ra còn đảm nhiệm việc ổn định tỷ giá quy đổi giữa tiền và

vật...

Đã qua 10 ngày kể từ khi phi thuyền Hi Vọng dừng lại để khai thác thiên thạch. Hiện giờ, số phi thuyền khai thác đã lên tới 240 chiếc, lượng khoáng sản khai thác mỗi ngày lên đến hơn 1000 tấn. Với sản lượng như thế, phi thuyền Hi Vọng thu được một lượng khoáng sản phóng xạ kha khá, đủ để thực hiện bước nhảy không gian hai lần...

Vào buổi trưa ngày hôm sau, De Binou đang quét dọn một hành lang trên phi thuyền. Đây là công việc của hắn, mỗi sáng sớm quét dọn hành lang cho sạch sẽ. Công việc không thể coi là nặng nhọc, chỉ có điều hơi đơn điệu và nhàm chán. Bất quá, De Binou cũng biết hiện giờ rất khó tìm công việc. Cả phi thuyền Hi Vọng có tới trên 20% dân cư đang thất nghiệp, cho nên công việc này đã khiến De Binou khá hài lòng rồi. Dù sao nơi này không phải là Trái Đất a, làm gì còn cảnh sung sướng vinh quang lúc trước...

Sau khi quét xong hai hành lang, De Binou cùng với mấy đồng nghiệp khác tụ tập tại quảng trường, ngồi trên ghế tán gẫu. Nội dung toàn là những chuyện linh tinh trong đời thường, hoặc các thông tin của phi thuyền Hi Vọng mới được cập nhật. Đặc biệt là về số lượng khoáng sản khai thác được mỗi ngày, đó hầu như là tin tức mà dân chúng thích nghe nhất.

Hắn cứ cùng mọi người tán dóc như vậy, một lúc lâu sau, khi điều thuốc trên môi hắn chỉ còn hơn phân nửa....Thuốc lá cũng là hàng xa xỉ, cho nên dù hắn là con nghiện thuốc lá chính hiệu nhưng chỉ có thể miễn cưỡng hút một điếu một ngày thôi, nhiều hơn hắn không chịu nổi.

Không ngờ, một chiếc xe điện bỗng chạy đến, đậu ngay cạnh hắn. Hai binh lính bước ra từ chiếc xe, một người trong đó liếc qua xấp tài liệu trên tay, rồi đi về hướng De Binou.

Cả đám người De Binou đều hơi khẩn trương, bất quá phương diện này Diêu Nguyên đã quản lý cực kỳ thành công. Trong quân đội, mọi người từ người da vàng, da trắng đến người da đen đều được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc...rồi sau đó phân phối phúc lợi và công việc cực kỳ công bằng. Cho nên, danh tiếng của quân đội trên phi thuyền Hi Vọng cực kỳ tốt, chưa hề phát sinh vụ việc xung đột nào với dân chúng cả.

Chỉ thấy hai người lính này đi tới trước mặt mọi người, giơ tay chào rồi người lính da trắng lấy ra một tờ giấy, hỏi:

-Xin lỗi, ngài có phải là De Binou không? Nếu phải, vào bốn giờ chiều nay, mời ngài đến phòng hạm trưởng tại tầng 5. Tờ giấy này có thể dùng làm giấy thông hành, chỉ cần đưa ra là có thể vào. Xin ngài nhớ đến đúng giờ.

Nói xong, hắn giơ tay chào một lần nữa, rồi cùng người lính còn lại đi lên xe điện, chạy đi nơi khác.

Suốt cả quá trình, De Binou cả một câu cũng không thốt nên lời. Thực tế, hắn vẫn còn cảm giác như đang nằm mơ, cho đến thật lâu sau, khi mấy người xung quanh nhắc nhở thì hắn mới vội đọc tờ giấy đang cầm trong tay. Tờ giấy rất đơn giản, chỉ ghi lại sơ yếu lý lịch của hắn, và thêm dòng chữ mời hắn đến phòng hạm trưởng vào lúc bốn giờ chiều nay.

Bất quá, đoạn sơ yếu lý lịch ngăn ngủi kia lại làm hắn giật mình...

Từng là cố vấn tài chính cấp cao cho chính phủ, phó bộ trưởng...

Chẳng lẽ...

Trong lòng De Binou cuồn hỉ, nhưng khuôn mặt chẳng lộ ra bất cứ biểu tình gì. Hắn chỉ cười cười xin lỗi mọi người xung quanh, rồi bình thản đi về nhà. Tối nhà, trong ánh mắt khó hiểu của người thân, hắn lặng lẽ lấy

ra bộ vết duy nhất của mình mặc vào, sau đó đi thẳng về phòng hạm trưởng tại tầng 5...

7h tối hôm đó, De Binou trở thành bộ trưởng Bộ tài chính đầu tiên của chính phủ Hi Vọng, hưởng đãi ngộ tương đương với các nhà khoa học.

Đã qua 12 ngày kể từ khi phi thuyền Hi Vọng dừng lại để khai thác thiên thạch, Diêu Nguyên đang ở trong phòng hạm trưởng xem xét, ký kết các văn kiện. Trong đó, có bản báo cáo nói về việc linh kiện điện tử dùng để chế tạo phi thuyền khai thác quặng đã hết, phi thuyền Hi Vọng cũng không có nơi chế tạo ra mạch điện điện tử tối tân như vậy. Đọc tới đây, hắn khẽ nhú chân mày.

Lúc này, bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Sau tiếng mời vào của hắn, một cô gái xinh đẹp da trắng xuất hiện, nói:

-Thiếu tá, Schiele và các nhà khoa học khác đến tìm ngài.

Diêu Nguyên gật đầu nói:

-Tốt, mời bọn họ vào.

Sau khi cô gái này rời đi không lâu thì hơn 10 nhà khoa học lục tục tiến vào, không đợi cho Diêu Nguyên kịp đặt câu hỏi, một nhà khoa học hưng phấn nói:

-Thiếu tá, chúng ta thành công rồi! Đường truyền năng lượng mới đã hoàn thành, hơn nữa sau khi kiểm nghiệm, đã xác nhận nó có thể truyền tải năng lượng cường độ cao!

Phi thuyền Hi Vọng chỉ cần cải tạo lại toàn bộ đường dây truyền năng lượng cung cấp cho thiết bị bước nhảy không gian, là đã có thể chịu được toàn bộ năng lượng do 3 lò năng lượng hạt nhân hoạt động hết công suất,

hiệu suất có thể nói tăng gấp đôi! Hơn nữa, không hề phát sinh tình trạng chập điện, cháy nổ nào cả!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Khởi Hành.

Trải qua hơn 10 ngày với vô số các cuộc thử nghiệm cùng thảo luận của các nhà khoa học, lúc này mới xác nhận hợp kim thu được từ loại thực vật ngoài hành tinh kia quả thật có khả năng dẫn điện tuyệt vời. Hơn nữa, rất dễ dát mỏng và kéo dài, tính ổn định cũng rất cao. Có thể nói, đây là hợp kim mà nền khoa học hiện giờ của loài người chỉ có mơ chứ khó mà chế tạo được.

Với hợp kim này, sau khi dùng nó cải tạo đường dây truyền năng lượng thì không chỉ 3 lò phản ứng hạt nhân chạy hết công suất, cho dù thêm vào tất cả các lò phản ứng tinh thạch nó cũng dư sức chịu nổi. Thậm chí, nhiều đó còn lâu mới tới cực hạn của loại hợp kim này.

Nó đã giải quyết vấn đề khó khăn nhất trên phi thuyền Hi Vọng, đó là tính nguy hiểm quá cao của bước nhảy không gian và tác dụng phụ không thể mang theo quá nhiều nguyên vật liệu.

Một khi vấn đề này được giải quyết thì khả năng sinh tồn của phi thuyền Hi Vọng hoàn toàn được nâng đến một tầm mới, thậm chí sống trong vũ trụ hơn 10 năm cũng không thành vấn đề

Hơn nữa, với khả năng dẫn truyền nhiều năng lượng hơn thì số nguyên liệu phóng xạ có thể chứa tăng lên, từ đó số lượng bước nhảy không gian có thể thực hiện cũng tăng lên. Tuy không thể quá lỗ tới mấy vạn lần, nhưng mấy lần thì không thành vấn đề.

Diêu Nguyên càng nghĩ càng hưng phấn, bất quá sau cơn vui mừng, hẳn vẫn còn tỉnh táo hỏi lại:

-Loại hợp kim này có nhiều không? Cần phải tiêu thụ bao nhiêu nguyên vật liệu mới tạo ra nó? Còn nữa, để cải tạo toàn bộ đường dây truyền năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng thì cần bao nhiêu loại hợp kim này? Nếu cải tạo xong, khi sử dụng trong vũ trụ hoặc bước nhảy không gian thì liệu có xuất hiện tình huống nguy hiểm gì không?

Các nhà khoa học nhìn nhau, thực tế, lần này đi tới không chỉ có mấy nhà khoa học mà có các chuyên gia trong phòng làm việc chính phủ. Các chuyên gia này nghe thế thì khẽ gật đầu tán thưởng, những lời này của Diêu Nguyên quả thực đã nêu ra toàn bộ những vấn đề mấu chốt. Làm một người lãnh đạo, hạm trưởng của cả phi thuyền Hi Vọng, lãnh tụ của hơn mười hai vạn người thì sự cẩn thận này là tối cần thiết.

Trong đó, một chuyên gia lập tức đưa tờ báo cáo đang cầm trong tay ra, nói:

-Thiếu tá, vấn đề đó chúng ta cũng điều tra được vài chi tiết. Đầu tiên, về số lượng của nó...Thật đáng tiếc, thiếu tá, chúng ta không cách nào phân tích được thành phần của nó, cả quá trình hình thành nó như thế nào cũng không biết nốt. Mà số lượng của nó cũng không nhiều lắm. Nếu lấy sản lượng hợp kim thu thập được chia đều cho số nguyên vật liệu hấp thụ, thì trung bình, một tấn nguyên vật liệu mới cho ra được 3-4 gram hợp kim

-Hả?

Diêu Nguyên nghe tới đây thì giật mình, sừng sốt kêu lên. Một tấn nguyên vật liệu mới cho ra được 3-4 gram hợp kim thôi sao.

Nếu làm một phép tính đơn giản thì cả phi thuyền Hi Vọng hiện giờ có 300 phi thuyền khai thác quặng. Cho dù sử dụng toàn bộ, một ngày chỉ có thể khai thác được chừng 1200-1500 tấn thiên thạch, trong đó phần lớn là

chất thải công nghiệp không cần thiết. Nguyên vật liệu có thể sử dụng chỉ tầm 50 tấn thôi.

Nhưng loại thực vật ngoài hành tinh kia phải hấp thu một tấn nguyên vật liệu mới sinh ra 3-4 gram hợp kim. Nói cách khác, phải có 1000 tấn nguyên vật liệu mới tạo ra được 3-4 kg hợp kim? Vậy thứ hợp kim này còn quý hơn cả vàng sao? Không, còn quý hơn cả kim cương sao?

Một nhà khoa học bên cạnh vôi vàng giải thích:

-Thiếu tá, có lẽ ngài cảm thấy một tấn nguyên vật liệu mới tạo ra một chút hợp kim như vậy là quá không thực tế, nhưng thực ra, nguồn nguyên vật liệu cung cấp cho chúng ta là vô tận! Chỉ cần vành đai thiên thạch này thôi cũng đã chứa hơn trăm triệu tấn thiên thạch rồi. Hơn nữa, số lượng lẫn chất lượng thiên thạch ở nơi này vẫn còn khá kém. Chỗ mà chúng ta phải tập trung khai thác là hành tinh đang hình thành cách phi thuyền Hi Vọng hai tháng phi hành kia. Nơi đó, mảnh thiên thạch lớn nhất cũng đã tương đương với mặt trăng, còn mảnh nhỏ nhất đã có thể so với phi thuyền Hi Vọng. Ngài nghĩ thử xem, nơi đó chứa bao nhiêu nguyên vật liệu chứ?

Hơn nữa, loại thực vật này có sức sống cực kỳ mãnh liệt, khả năng sinh sản cực nhanh. Chỉ cần chúng ta đưa mầm mống nó ra ngoài, đến một nơi thích hợp thì nó thậm chí có thể hấp thụ cả một tiểu hành tinh. Như vậy, chỉ cần cho nó hấp thụ những mảnh thiên thạch lớn hơn thì đã dư sức sinh ra đủ lượng hợp kim cải tạo cho phi thuyền Hi Vọng, điều này căn bản không cần nghi ngờ.

Điều Nguyên nghĩ kỹ một lát rồi gật đầu nói:

-Được rồi, như vậy vấn đề này có thể bỏ qua...Tới việc cần bao nhiêu hợp kim mới có thể cải tạo cả phi thuyền Hi Vọng...ừm, điều này cũng có thể bỏ qua. Chỉ cần có thể thu thập đủ thiên thạch thì cần bao nhiêu hợp kim cũng không thành vấn đề. Nhưng điểm quan trọng nhất, sau khi cải tạo

xong, liệu thực hiện bước nhảy không gian có nguy hiểm gì không? Trong lúc cải tạo có nguy cơ xảy ra tai nạn nào hay không?

Vị chuyên gia phát biểu lúc trước giờ trang tiếp theo của bản báo cáo, nói:

-Đúng vậy, thiếu tá. Đây là vấn đề mà chúng ta muốn trình bày...Bởi vì, lần cải cách này gần như phải thay đổi toàn bộ đường dây truyền năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng, trong đó quan trọng nhất là đường dây truyền năng lượng cho thiết bị bước nhảy không gian, lò phản ứng tinh thạch. Tất cả thứ này đều phải thay đổi hoàn toàn, cho nên, trong lúc đó, phi thuyền Hi Vọng sẽ không thể khởi động hay phi hành, cũng như thực hiện bước nhảy không gian. Trong quá trình chuyển đổi thì bên trong phi thuyền không có vấn đề, chỉ có nguy hiểm từ bên ngoài thôi.

Dù sao tinh hệ này cũng mới vừa hình thành một hệ hằng tinh mới, có thể sẽ xuất hiện việc thiên thạch va chạm. Nếu trong lúc phi thuyền Hi Vọng không thể di chuyển mà gặp phải sự cố này, chuyện đó cực kỳ nguy hiểm.

Người chuyên gia đó nói tiếp:

-Thiếu tá, ngoài ra, trong lúc cải cách thì phần lớn khu vực trên phi thuyền Hi Vọng sẽ rơi vào trạng thái mất năng lượng. Thực tế, nếu có thể cắt toàn bộ năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng thì tốc độ cải tạo sẽ cao hơn nhiều.

-Cắt toàn bộ năng lượng?

Diêu Nguyên cau mày, hần nhìn vị chuyên gia này:

-Nhưng ông phải hiểu điều này chứ. Chúng ta đang ở trong vũ trụ chứ không phải trong thành phố trên Trái Đất. Nói cắt là cắt sao, một khi hệ thống duy trì sự sống không hoạt động thì hơn mười hai vạn người trên phi

thuyền Hi Vọng sẽ chết. Chẳng lẽ mọi người không nghĩ tới chuyện này sao?

Các nhà khoa học khác hơi mỉm cười, trong đó Schiele gật đầu nói:

-Dĩ nhiên, thiếu tá, chúng ta đã nghĩ tới các loại khả năng khác nhau. Nếu như cứ cải tạo từng phần trong phi thuyền Hi Vọng thì do thể tích khổng lồ của nó, cũng như lo ngại đến việc ảnh hưởng đường dây truyền năng lượng quan trọng sẽ khiến thời gian cải tạo lên tới mấy năm. Nhưng, nếu chúng ta dừng lại ở hành tinh trạng thái rắn nào đó, đào một hầm ngầm trong lòng đất rồi cải tạo sơ lại, chuyển bộ phận phản trọng lực và hệ thống duy trì sự sống qua, tạo thành một nơi ở tạm cho dân chúng.

Nơi đó sẽ được cung cấp năng lượng bởi lò phản ứng tinh thạch. Khi đó, lâu nhất là hai tuần thôi, toàn bộ đường dây truyền năng lượng quan trọng trên phi thuyền Hi Vọng sẽ được thay thế. Sau hai tuần, đã có thể đưa người dân quay trở về rồi, còn những đường dây không quan trọng khác sẽ tiến hành từ từ. Cái quan trọng nhất, trong khoảng thời gian cải tạo, phi thuyền Hi Vọng sẽ tránh được sự cố va chạm bởi thiên thạch, những hiểm nguy bất ngờ khác.

Tóm lại, đây là phương án tốt nhất mà chúng ta nghĩ ra.

Diêu Nguyên nghe thế thì trầm mặc, chân mày nhíu lại. Lúc này, hẳn đang nghĩ tới những nguy hiểm có thể xảy ra trong kế hoạch này, nhưng tính ra nó vẫn có thể chấp nhận được. Lâu sau, hẳn mới hỏi tiếp:

-Nhưng hành tinh nào thích hợp cho chúng ta đổ bộ đây? Hình như tinh hệ này vẫn chưa có hành tinh nào ở trạng thái rắn cả mà? Vì vậy, chúng ta sẽ phải hạ xuống đâu? Đó là điều đầu tiên. Điều thứ hai, nếu chúng ta đào một hầm ngầm trong lòng đất, lắp đặt hệ thống phản trọng lực và hệ thống duy trì sự sống trong nó thì lỡ như trên hành tinh đó xảy ra thiên tai thì sao? Tỷ như động đất chẳng hạn.

Vẫn là Schiele trả lời:

-Thiếu tá, nói là hành tinh nhưng không nhất thiết phải kiếm một hành tinh đích thực. Nơi chúng ta nhắm đến là hành tinh đang hình thành kia. Quan trọng nhất, nó có khối lượng khá lớn, đủ để tạo thành lực hấp dẫn các mảnh thiên thạch xung quanh. Theo sự quan trắc và tính toán của chúng ta, trọng lực trên nó bằng một nửa so với Trái Đất, hơn nữa, nó có một ưu điểm là không hề có thêm lục địa giống Trái Đất. Cho nên, gần như không có khả năng xảy ra động đất.

Mặc dù có thể phát sinh tình huống va chạm, dung hợp lẫn nhau giữa hành tinh và thiên thạch, nhưng quá trình này tương đối chậm. Nó phải mất hơn mấy trăm vạn năm mới hoàn thành, mà chúng ta chỉ sống trên đó lâu nhất tầm hai tháng thôi, cho nên điều này không phải là vấn đề lớn.

Diêu Nguyên lại một lần nữa im lặng suy nghĩ, hơn nữa lần này còn lâu hơn các lần trước. Thật lâu sau, khi đã có vài người dần mất kiên nhẫn thì hắn mới đứng lên, nói:

-Tốt, mọi người. Phi thuyền Hi Vọng sẽ bay về phía hành tinh kia. Từ giờ tới đó còn hai tháng, trong khoảng thời gian này ta hi vọng mọi người hãy tính toán, thí nghiệm, cùng dự báo toàn bộ những tai nạn, biến cố có thể phát sinh ra.

Đừng cảm thấy việc này phiền toái, mà cũng đừng coi nhẹ việc này. Đây là việc quan hệ tới sống chết của hơn mười hai vạn người, cũng có quan hệ đến việc nền văn minh của nhân loại có truyền thừa được hay không!

Sáng mai, chúng ta sẽ khởi hành bay về phía hành tinh kia!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Thành Lập Quốc Hội.

Phi thuyền Hi Vọng nhanh chóng rời khỏi vành đai thiên thạch. Do đó, các công việc thu hoạch thiên thạch, tinh luyện kim loại đều được tạm dừng, làm cho một lượng lớn nhân công thất nghiệp.

Theo lẽ thường, chuyện này sẽ thành đề tài bàn tán xôn xao của dân chúng, thậm chí đôi khi còn gặp phải lời phàn nàn phản đối. Nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến cho mọi người dường như quên hẳn việc này.

Vào ngày thứ ba sau khi rời khỏi vành đai thiên thạch, theo thông tin từ miệng các nhân viên làm việc tại phòng chính phủ, mọi người dần dần biết được tin chính phủ sắp thành lập quốc hội. Dự định sẽ chọn lựa 200 người từ hơn 12 vạn dân chúng, không giới hạn nghề nghiệp, trình độ học vấn, giới tính và số tuổi...

Trở thành thành nghị sĩ trong quốc hội sẽ được hưởng phúc lợi riêng, tuy chưa rõ số lượng bao nhiêu. Nhưng điểm quan trọng nhất, đây là lần đầu tiên chính phủ Hi Vọng công bố tuyển quan chức số lượng lớn...Được rồi, người Âu Mỹ thì cho rằng đây là tuyển nghị sĩ, còn người châu Á thì cho rằng đây là tuyển quan chức. Tạm thời không xét đến sự khác biệt này, cái chính là sự kích động của dân chúng. Hễ ai tự cho rằng mình có đủ tư cách đều rỗi rít thảo luận, hỏi thăm về quá trình tuyển chọn. Ví dụ như khi nào bắt đầu, quá trình chọn lựa ra sao, người được chọn là do dân bầu hay sao...

Phi thuyền Hi Vọng trải qua gần một tháng nhộn nhịp như thế, cho đến khi dân chúng dần dần mất kiên nhẫn thì chính phủ mới công bố quy tắc tuyển chọn.

Thực ra, không phải Diêu Nguyên cố ý trì hoãn một tháng mà là trong khoảng thời gian này, hãn phải hội họp không ngừng với các chuyên gia, phân tích thiệt hơn với họ. Đặc biệt mấy vấn đề mà hãn đưa ra liên quan tới tiếng nói, màu da, rồi tới các quy tắc tuyển chọn đều bị các chuyên gia gạt bỏ, phản bác kịch liệt. Thậm chí, có mấy lần xem tí nữa vỗ bàn đập ghế rồi xông lên đánh nhau rồi.

Ý định của Diêu Nguyên về vấn đề này thật ra rất đơn giản. Trước khi rời khỏi Trái Đất, do quyết định chung của cả đội Hắc Tinh mà số lượng người da vàng, đặc biệt là người Trung Quốc trên phi thuyền đặc biệt nhiều hơn các nước khác. Cho nên, nếu tuyển nghị sĩ theo hình thức dân chủ, đảm bảo người Trung Quốc chiếm ít nhất hơn một nửa số ghế. Như vậy, họ sẽ quản lý các dân tộc khác thế nào? Đây không phải tự dung làm nội bộ lục đục hay sao?

Cho nên, theo tính toán của hãn, nên hạn chế bớt số lượng người tham dự theo tiếng nói, màu da. Tỷ như 200 nghị sĩ, dựa theo tỷ lệ thì người Trung Quốc tốt nhất chỉ nên chiếm từ 50 đến 70 người thôi, chưa tới một nửa...

Đó là ý định của Diêu Nguyên.

Nhưng các chuyên gia lại đưa ra ý kiến khác, hơn nữa thẳng thừng gạt phắt ý định của hãn.

Theo lời các chuyên gia, nếu Trái Đất đã hủy diệt, thì loài người chỉ còn lại hơn 12 vạn người này. Cho nên, nếu sau này tìm được hành tinh mới, thì không hề có nước này nước nọ cả, tiếng nói này tiếng nói kia hết. Tất cả đều hợp lại thành một, thành một chủng tộc duy nhất. Nếu cứ khăng

khăng phân chia người dân dựa vào màu da, tiếng nói, quốc gia thì đó chỉ là một chính sách ngu xuẩn, tàn bạo.

Đúng vậy, thậm chí các chuyên gia còn chỉ thẳng vào mặt Diêu Nguyên nói ra hai chữ tàn bạo. Nhìn bộ dáng đỏ mặt, tía tai của họ Diêu Nguyên cũng rất buồn bực. Chẳng lẽ bọn họ không sợ mình giết họ sao? Hoặc sau này cắt lương sao?

Bất quá, thật đáng tiếc. Tuy trong số các chuyên gia này có đủ mọi dân tộc, từ người da vàng, da trắng đến da đen. Nhưng tựa hồ ý kiến của tất cả đều như nhau, đó là chính phủ (ý nói Diêu Nguyên) tuyệt đối không thể quyết định bậy bạ, tuyệt đối không nên phân chia dân chúng. Nên đối xử bình đẳng với tất cả, thậm chí, còn nên dốc sức làm phai mờ khoảng cách giữa các dân tộc. Nhất định phải làm cho dân chúng hiểu, tất cả bọn họ vốn chỉ là một, không hề có sự khác biệt hay kỳ thị gì cả. Tại đây, chỉ có một dân tộc, đó chính là loài người!

Diêu Nguyên thảo luận những việc này với các chuyên gia mất hết một tháng trời, cùng lúc đó cũng âm thầm thăm dò tình huống trong dân chúng, trưng cầu ý kiến của các thành viên còn lại trong tiểu đội Hắc Tinh. Cuối cùng, hắn đã chấp nhận quyết định của các chuyên gia mà từ bỏ ý định của mình.

Lần bầu cử này không hề phân biệt tiếng nói, màu da gì cả...Mà dùng cách bầu cử khá quen thuộc theo kiểu Trung Quốc, đó là lựa chọn số người hợp lệ trên đơn vị một cư xá, mà Trung Quốc gọi là cách dùng ủy ban...

Được rồi, tạm thời không bàn tới việc này. Về việc bầu cử, sẽ chọn số lượng nghị sĩ theo số cư xá. Cụ thể là căn cứ theo số người trong từng cư xá, mỗi cư xá bình thường sẽ có 3 người được chọn. Sau đó tới lượt toàn bộ người dân sống trong cư xá chọn một trong ba người, Không phân biệt tiếng nói, màu da, phàm là người sống trong cư xá đều có tư cách bỏ phiếu bầu.

Vào tháng thứ hai từ khi rời khỏi vành đai thiên thạch, việc quan trọng nhất trên phi thuyền Hi Vọng hiện giờ chính là bầu cử quốc hội.

Cùng lúc đó, phi thuyền Hi Vọng cũng công bố quyền lợi và trách nhiệm mà nghị sĩ được hưởng.

Đầu tiên, quốc hội có thể thảo luận về các mệnh lệnh mà chính phủ đưa ra (nhưng không có quyền phủ quyết hoàn toàn), cũng có quyền được biết những thông tin về các hành động của chính phủ (nhưng không có quyền can thiệp hoàn toàn). Đó là hai quyền quan trọng nhất.

Tiếp đó, quốc hội nắm trong tay quyền tác động đến các việc liên quan đến dân chúng. Tỷ như điều kiện sinh sống, hoàn cảnh công việc, các yêu cầu của người dân....Quốc hội có thể tiến hành trưng cầu ý dân, rồi chuyển cho phòng chính phủ tổng hợp, chỉnh lý lại. Cuối cùng, kết quả sẽ đóng dấu chứng nhận rồi gửi lên chính phủ. Trong vòng 7 đến 15 ngày, chính phủ sẽ cho giải quyết hoặc cho câu trả lời.

Còn nữa, quốc hội có quyền thảo luận các vấn đề liên quan tới luật dân sự, đề nghị sửa đổi hay thay đổi nó. Ngoài ra, nếu xảy ra vấn đề tranh chấp giữa người dân, quốc hội cũng là nơi giải quyết...

Tóm lại, mọi thứ như Điều Nguyên tính toán. Quốc hội có thể có được quyền tự do nhất định, nhưng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến các quyết định của chính phủ, đặc biệt về những vấn đề liên quan đến sự tồn vong của phi thuyền Hi Vọng, đến sự truyền thừa của loài người. Chức năng chính của quốc hội là giải quyết, trấn an những vấn đề trong dân chúng. Đúng như dự tính của hắn, với người dân chỉ có hai cách quản lý, một là đàn áp, hai là tiếp thu. Nếu đã không thể đàn áp thì phải tiếp thu một cách vừa phải, như vậy mới là cách hay.

Về vấn đề phúc lợi của các nghị sĩ thì đầu tiên, hai trăm nghị sĩ này có thể tiếp tục làm công việc bình thường của mình. Mỗi tháng, một người sẽ

được thưởng thêm 150 đồng tiền nhân loại. Còn chủ tịch quốc hội, phó chủ tịch quốc hội thì không thể đảm nhận các công việc khác được. Quốc hội cần bọn họ quản lý hằng ngày, cho nên những người này sẽ được nhận 500 đồng tiền nhân loại mỗi tháng. Nhiệm kỳ của từng nghị sĩ sẽ kéo dài 3 năm, sau đó bắt đầu đợt bầu cử mới. Ngoài ra, không có nghị sĩ nào được đảm nhiệm chức vụ quá 3 kỳ liên tục.

Cứ thế, trong hai tháng vừa qua, người dân trên phi thuyền Hi Vọng đều hưng phấn thảo luận về chuyện quốc hội. Đủ thứ chuyện xảy ra, nào là diễn thuyết, đi tuyên truyền... Hơn 12 vạn người chỉ lựa chọn ra 200 nghị sĩ, không kể tới phúc lợi mỗi tháng như thế nào, chỉ riêng thân phận nghị sĩ cũng đủ khiến họ tự hào rồi. Cho nên, phàm là những người cho rằng mình có đủ tư cách, đều đang gấp rút chuẩn bị...

Vào tuần cuối cùng của tháng thứ hai, lần đầu tiên hơn 12 vạn người trên phi thuyền Hi Vọng tổ chức một sự kiện chính trị chính thức. Nó được ghi lại trong hồ sơ của máy chủ trên phi thuyền Hi Vọng. Cho đến tận mấy trăm năm sau, khi hậu nhân tổng hợp lại các dữ kiện lịch sử mới phát hiện được file hồ sơ này.

Vào tháng thứ tám từ khi rời khỏi Trái Đất, những người di dân cuối cùng của nhân loại bắt đầu tiến hành bầu cử quốc hội lần đầu tiên. Bất quá trong người dân, vẫn có người thầm bàn tán, cho rằng chính phủ trao quyền tự do cho bọn họ quá ít, đúng là độc tài. Nhưng đến mấy năm sau, khi mọi người đã dần dần trưởng thành hơn, hơn nữa gặp phải các nền văn minh ngoài hành tinh khác, xảy ra chiến tranh với họ thì mọi người mới hiểu. Thì ra chế độ của mình mới là chế độ dân chủ, tự do. Còn lại, trong vũ trụ bao la này... hai từ dân chủ không hề tồn tại, trừ nền văn minh loài người ra!

Khi cuộc bầu cử quốc hội bắt đầu, Diêu Nguyên sớm đã nghĩ về chuyện khác. Bởi trong suy nghĩ của Diêu Nguyên, quốc hội đã có thể lo liệu được các việc như giải quyết mối quan hệ giữa người dân và chính

phủ, xoa dịu dân chúng...Hắn không cần phí tâm làm những điều không thuộc trách nhiệm của hắn nữa.

Lúc này, hắn chỉ chú ý tới một vấn đề, đó là kế hoạch cải tạo đường dây truyền năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng.

Đây là lần cải tạo quy mô lớn đầu tiên trên phi thuyền Hi Vọng. Hơn nữa còn là lần cải tạo cho một chiếc phi thuyền ngoài vũ trụ, là nơi trú ngụ cho hơn 12 vạn người, mà quan trọng hơn, việc cải tạo này thực hiện trong điều kiện không hề có hành tinh nào thích hợp cho việc đổ bộ.

Có thể nói, lần cải tạo này sẽ quyết định vận mệnh của toàn bộ nhân loại. Chúng ta sẽ biến mất giữa vũ trụ bao la này hay sẽ sinh tồn hơn mấy trăm năm, có thể thực hiện mấy trăm bước nhảy không gian nữa? Tất cả đều chờ vào lần cải cách này, vào kết quả nó mang lại.

Mà các nhà khoa học không để cho Diêu Nguyên thất vọng, trong hai tháng này bọn họ không ngừng tính toán, thí nghiệm, dự đoán và ghi lại tất cả tình huống có thể phát sinh. Rồi sau đó phân tích, giải quyết các vấn đề đó. Từ việc đào bới quy mô lớn trên tiểu hành tinh, tạo một trạm không gian đơn giản rồi đến việc di dời 12 vạn người, dời hệ thống phản trọng lực, hệ thống duy trì sự sống, nơi đặt lò năng lượng tinh thạch....Tất cả vấn đề đều được giải quyết.

Thời gian thực hiện tất cả công việc trên ước chừng 3 tháng, sau đó là một tháng cải tạo phi thuyền Hi Vọng. Hay có thể nói, để cải tạo xong phi thuyền Hi Vọng cần tới 4 tháng, trong đó không thể có sự cố nào phát sinh.

Cùng lúc đó, khi Diêu Nguyên đang thảo luận với các nhà khoa học thì trong phòng kiểm tra đo lường, các nhân viên vẫn đang ngồi tán chuyện như thường lệ. Đột nhiên, trên biểu đồ đo đặc lượng phóng xạ cùng từ trường trên Hằng tinh kia, số liệu từ mức bình thường bỗng nhảy vọt lên cao một cách bất thường rồi trở về như cũ, phảng phất như không hề có

chuyện gì xảy ra cả. Mà các nhân viên không hề để ý tới việc này, vẫn ngồi trò chuyện với nhau...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Phương Pháp Vận Dụng Thực Vật Ngoài Hành Tinh

Trải qua hai tháng bay không ngừng nghỉ, cuối cùng phi thuyền Hi Vọng cũng tới được vành đai thiên thạch xung quanh tiểu hành tinh kia.

Tiểu hành tinh này có đặc điểm hoàn toàn khác với hành tinh dạng khí kia. Vành đai thiên thạch bao quanh hành tinh dạng khí chỉ chứa những mảnh thiên thạch cỡ nhỏ, lớn nhất cũng chỉ tầm mấy mươi mét khối thôi, căn bản không có cái nào vượt qua 100 mét khối. Hơn nữa mật độ khá thưa thớt, thậm chí có thể nói là mỏng manh.

Nhưng nơi đây khác hẳn, mảnh thiên thạch có đủ kích cỡ, từ mấy mét, mấy chục, mấy trăm, mấy ngàn mét khối tới mấy vạn đều có. Bên trong còn có cả những tiểu hành tinh to lớn. Dĩ nhiên, những hành tinh này không phải là hành tinh chính quy, mà là những khối thiên thạch lớn được tạo thành do sự dung hợp từ những mảnh nhỏ hơn.

Nơi đổ bộ cũng được các nhà khoa học chọn từ vành đai thiên thạch. Theo tính toán, thiên thạch này có trọng lực bằng 1/20 Trái Đất, đủ để cho phi thuyền Hi Vọng đổ bộ mà không bị trôi đi. Đồng thời, nó không phải hoàn toàn là thiên thạch, mà thành phần chủ yếu là nham thạch. Điều này sẽ làm cho việc đào bới dễ dàng hơn, chứ không, có giỏi thì người đi đào hầm trên thiên thạch thực sự xem?

Tổng hợp các nguyên nhân đó lại, phi thuyền Hi Vọng đã lựa chọn thiên thạch này.

Bất quá, trước khi đổ bộ vẫn còn nhiều chuyện phải làm. Bởi vì tai nạn trên hành tinh sa mạc lúc trước, cho nên trước khi hạ cánh, các nhà khoa học cùng kỹ sư trên phi thuyền Hi Vọng đã chế tạo hơn mười công cụ thăm dò. Khi phi thuyền Hi Vọng bay đến trên tiểu hành tinh này thì phóng chúng ra.

Sau đó là một loạt các công việc thăm dò, nào là tính toán trọng lực, đo lường từ trường,...Kết quả hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của các nhà khoa học. Cho nên, đến ngày thứ ba, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu đổ bộ..

Cả quá trình hạ cánh không có sự cố gì bất ngờ xảy ra, lúc khoang thuyền khổng lồ của phi thuyền Hi Vọng chạm đất thì tất cả mọi người trên tàu đều thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn có người lớn tiếng hoan hô. Nói như thế nào đi chăng nữa, cuộc đổ bộ này đã thành công tốt đẹp.

Mấy ngày kế tiếp, phi thuyền Hi Vọng liên tiếp cử đội ngũ ra ngoài thăm dò, thành phần chủ yếu là quân nhân thêm vào số ít nhân viên nghiên cứu. Các đội ngũ này rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, tiến tới mảnh thiên thạch bắt đầu thăm dò, công việc chủ yếu là thu hoạch mẫu vật nham thạch của nó, mục đích dò xét kết cấu cũng như trọng lực của nó.

Kết quả kiểm tra đều hoàn hảo, không hề có vấn đề gì khiến cho kế hoạch gặp trục trặc.

Sau đó là mấy ngày phân tích, tính toán...

Thực tế, vũ trụ ẩn dấu quá nhiều mối nguy hiểm. Cho nên, không ai trong tổ phân tích lại tỏ vẻ khó chịu, mất kiên nhẫn. Mỗi chi tiết, vấn đề đều được phân tích, lập kế hoạch, dựng mô hình mẫu...Tuyệt không phải chỉ quyết định qua loa cho xong. Bởi đây là việc liên quan tới sự sống chết của 12 vạn người, sự truyền thừa của nhân loại nên không thể bỏ sót, sơ suất được.

Cứ thế, sáu ngày trôi qua từ lúc đội ngũ đầu tiên lên tiểu hành tinh thăm dò. Lúc này, các nhà khoa học mới chân chính xác nhận mảnh thiên thạch này không có bất kỳ mối nguy hiểm gì. Dĩ nhiên, mặc đồ du hành vũ trụ là điều kiện tối thiểu. Do nơi đây không có bầu khí quyển, hơn nữa còn có ánh sáng từ Hằng Tinh chiếu tới. Nhân viên rời khỏi phi thuyền Hi Vọng làm nhiệm vụ, cho dù mặc đồ bảo hộ đi chẵn nữa cũng không được nhìn thẳng vào ánh sáng này... Vô số điều cần chú ý được các nhà khoa học nêu ra.

Ngày kế tiếp, đội ngũ xây dựng đầu tiên khởi hành. Bọn họ lựa chọn một địa điểm bằng phẳng cách phi thuyền Hi Vọng khoảng 3 cây số, nơi đó dựng nên giàn khoan đồ sộ. Đây đương nhiên không phải là giàn khoan dầu gì đó mà nhằm khoan sâu vào lòng thiên thạch, tạo một căn hầm khổng lồ, làm chỗ ở cho 12 vạn người sinh sống. Lượng công việc này có thể nói là vô cùng lớn.

Thực tế, trừ những người lạc quan nhất, chứ trong những người tham gia đào sâu vào lòng đất, không ai cho rằng trong vòng 3 tháng có thể kiến tạo một kiến trúc to lớn như thế. Cho dù không xét đến độ chi tiết của nó, chỉ riêng tính khổng lồ thôi cũng đủ làm con người tuyệt vọng. Hơn nữa, nơi thực hiện là ngoài không gian, không thể so sánh với điều kiện làm việc trên Trái Đất được. Trên Trái Đất, muốn tạo nên một căn hầm có thể chứa hết 12 vạn người trong 3 tháng cũng là bất khả thi.

Bất quá cũng may, người phụ trách chính không yêu cầu bọn họ đào căn hầm lớn như thế. Chỉ yêu cầu tiểu tổ tạo nên một hang động, sau đó tận lực đào sâu một chút.

Khi công việc đào hầm đang được tiến hành, một cửa hang động rộng chừng 10 mét đã dần xuất hiện, thì ở trong phi thuyền Hi Vọng, tại phòng thí nghiệm sinh học, Diêu Nguyên đang quan sát Yvaine chỉ đạo các nhân viên của mình giải phẫu mẫu thực vật ngoài hành tinh.

Đúng vậy, là Nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở) Yvaine, hẳn đã hồi phục nhờ công nghệ chuyển gen tiên tiến nhất. Trừ nhiều vết sẹo trên mặt và thân thể ra, hẳn đã hoàn toàn khỏi hẳn. Nhờ công phát hiện công thức thuốc đặc chế, thêm vào thân phận nhĩ ngữ giả cho nên địa vị của hẳn đã tăng lên đáng kể. Xét riêng tư cách, hẳn đã là một nhà sinh vật học tiếng tăm.

Và lần này, muốn hoàn thành căn hầm trong vòng 3 tháng thì điều mấu chốt nằm trong thí nghiệm của tiểu tổ Yvaine.

Đúng vậy, các nhà khoa học đề xuất dùng thực vật ngoài hành tinh để đào hầm, ngoài ra nó còn có thể cắn nuốt một lượng lớn khoáng vật để tạo thành hợp kim. Đây quả thực nhất cử lưỡng tiện.

-Được rồi, suy nghĩ của mọi người quả thật rất sáng tạo.

Diêu Nguyên hồi tưởng lại ngày đó, ngày mà hẳn nghe các nhà khoa học mô tả tình huống đào hầm. Cả người hẳn quả thật sợ đến ngáy người, điều khiến hẳn bất ngờ nhất là trí tưởng tượng phong phú của các nhà khoa học.

Nên biết rằng, cơ chế hấp thụ của thực vật ngoài hành tinh, cũng như thành phẩm mà nó tạo ra như năng lượng tinh thạch, hợp kim... Tất cả thứ này, không thứ nào có thể giải thích được bằng khoa học. Nhưng các nhà khoa học cũng không có ngồi không, là những người duy nhất có khả năng khống chế sinh mạng ngoài hành tinh này, bọn họ quả thật cất công tìm hiểu nó rất nhiều. Đặc biệt về phương diện vận dụng thực vật ngoài hành tinh, các nhà khoa học có rất nhiều sáng kiến.

Diêu Nguyên cẩn thận hỏi:

-Quả thật, dùng thực vật ngoài hành tinh để đào hầm thì trong thời gian ngắn, có thể hoàn thành. Nhưng mọi người, các vị nên biết rằng chúng ta hoàn toàn không có biện pháp khống chế sự hấp thụ của bọn chúng. Một khi để cho bọn chúng tự do hấp thụ, lỡ bọn chúng phát triển vượt tầm kiểm

soát thì sao, các vị đã nghĩ tới vấn đề này chưa? Mảnh thiên thạch này không đủ rộng cho bọn chúng hấp thụ đâu!

Diêu Nguyên chỉ vào khoảng không đen nhánh bên ngoài cửa kính:

-Thực vật ngoài hành tinh quả thật sẽ không làm tổn thương loài người chúng ta, nhưng chúng có thể hấp thụ toàn bộ những thứ nó tiếp xúc, kể cả bộ đồ du hành vũ trụ. Dù trong hoàn cảnh như hành tinh sa mạc, chúng ta có thể giết được một con thực vật ngoài hành tinh trưởng thành. Nhưng nơi này không phải là hành tinh có bầu khí quyển đó, lấy ai tiêm virus cho nó? Làm sao giết nó đây?

Các nhà khoa học đối mặt với sự chất vấn của Diêu Nguyên thì bắt đầu trả lời. Nhưng câu trả lời của bọn họ quá mức kỳ dị, đến mức Diêu Nguyên còn tưởng rằng bọn họ không phải là các nhà khoa học, mà là những nhà văn viết tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

-Quả thật, đúng như thiếu tá nói, thực vật ngoài hành tinh có thể hấp thụ bất kỳ vật gì, từ kim loại, nhựa, thủy tinh cho đến gốm sứ... Tất cả đều bị hấp thụ hóa thành cát. Đáng sợ hơn là bọn chúng còn có thể hấp thụ được cả năng lượng. Được rồi, theo lời thiếu tá thì trong hoàn cảnh chân không, chúng ta không thể cử người đi tiêm virus, nhưng nếu chúng ta làm cách khác thì sao? Nếu chúng ta đặt virus vào trong người nó thì sao?

-Đặt virus vào trong người?

Diêu Nguyên khẽ lẩm bẩm, nhưng không đợi cho hắn đặt câu hỏi, các nhà khoa học đã tiếp tục giải thích.

-Đúng, trước tiên là chuẩn bị sẵn virus. Dĩ nhiên, thực vật ngoài hành tinh cực kỳ mẫn cảm với loại virus này. Một khi tiếp xúc thì gần như chết ngay lập tức, cho nên không thể tiêm vào trước. Hơn nữa, bất kỳ vật chất nào chứa đựng virus cũng sẽ bị nó hấp thụ, về lý thuyết, đặt virus vào người nó là không thể. Nhưng, chúng ta đã nảy ra một ý..

Có một dạng vật chất mà thực vật ngoài hành tinh sẽ không hấp thụ, chúng ta đã thí nghiệm qua. Cho dù là thứ nào đi nữa, từ vàng ròng hay hợp kim nó đều hấp thụ sao đó tổng hợp lại trong cơ thể. Nhưng chỉ riêng một thứ nó không hấp thụ, mà trực tiếp bao lại chuyển vào trong cơ thể...Đó chính là tinh thạch năng lượng!

Đúng vậy, năng lượng tinh thạch là thứ duy nhất thực vật ngoài hành tinh không hấp thụ, nó sẽ trực tiếp bao lấy mẫu tinh thạch năng lượng và đưa vào trong cơ thể. Hơn nữa, năng lượng tinh thạch có kết cấu khá ổn định, độ cứng không cao. Vì vậy, thiếu tá, chúng ta đã thiết kế ra một kế hoạch, đem một người máy cỡ nhỏ đặt trong một viên tinh thạch năng lượng. Người máy này có thể được điều khiển thông qua tín hiệu điện tử bên ngoài, hơn nữa dù tín hiệu điện tử bị vô hiệu, vẫn có thể lập trình cho người máy này phản ứng khi đến giờ. Tỷ như sau ba ngày hoặc năm ngày, một khi đến giờ cài đặt, người máy sẽ phá vỡ lớp vỏ tinh thạch năng lượng chui ra ngoài, tiêm virus vào trong người thực vật ngoài hành tinh. Nó sẽ khô héo mà chết đi!

Tóm lại, đó chính là phương pháp khống chế cũng như sử dụng thực vật ngoài hành tinh mà chúng ta nghĩ ra! Nó sẽ trở thành một công cụ mà chúng ta có thể điều khiển được, dùng để đào bới, thu hoạch năng lượng cùng nguyên liệu, rất nhiều việc có thể dùng nó!

Thiếu tá, trình độ khoa học kỹ thuật của loài người chúng ta nếu so với vũ trụ thì quả thật vô cùng lạc hậu! Nhưng, đó không phải bởi vì chúng ta ngu dốt, chúng ta chỉ thiếu thời gian để phát triển thôi!

Trí tuệ của nhân loại chúng ta...Tuyệt đối không thua bất kỳ chủng tộc nào trong vũ trụ!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Mùa Thu Hoạch

Tiến trình giải phẫu thực vật ngoài hành tinh diễn ra rất thành công. Vì dự phòng vạn nhất, các nhà khoa học không để cho thực vật ngoài hành tinh tự mình hấp thụ năng lượng tinh thạch, mà là dùng một người máy cỡ nhỏ đặt vào trong viên tinh thạch năng lượng, sau đó để viên tinh thạch vào bao nang của chúng.

Trải qua ba lần liên tục thí nghiệm, phân biệt là trong trạng thái thực vật ngoài hành tinh bình thường, đã trưởng thành cũng như trong điều kiện tín hiệu bị cách ly. Ba lần thí nghiệm đều thành công, thực vật ngoài hành tinh quả thật quá yếu ớt trước mặt loại virus này.

Hơn nữa, các nhà khoa học trên còn phát hiện, sau khi thực vật ngoài hành tinh khô héo, xác của nó cũng là thứ nguyên liệu cực kỳ quan trọng. Tỷ như là nguyên liệu cho công nghiệp chế tạo giấy, gần đây do sự phát triển của tòa sạn báo Hi Vọng nên nhu cầu về giấy càng lúc càng cấp bách.

Đến đây, các nhà khoa học đã có thể tuyên bố, toàn thân thực vật ngoài hành tinh đều là bảo bối. Quả thực là thứ không thể thiếu trong quá trình phiêu bạt ngoài vũ trụ a!

Thực tế, ngay cả Diêu Nguyên cũng bắt đầu coi trọng hơn loại thực vật ngoài hành tinh này, thậm chí hẳn còn ra lệnh, lấy một phần nhỏ của nó niêm phong lại cất trong kho, lưu lại mầm mống sau này. Tất cả để tiện cho việc lấy ra sử dụng, bồi dưỡng, hoặc chờ lúc nền khoa học kỹ thuật của con người phát triển hơn, lấy nó ra cải tạo lại.

Những thứ này tạm thời không đề cập tới, về phương diện khác, sau khi việc đào hầm trên mặt đất hoàn thành thì việc tiếp theo chính là sử dụng thực vật ngoài hành tinh. Trước khi cho chúng hấp thụ thì vẫn còn rất nhiều việc phải làm, tỷ như quản chế nghiêm ngặt tiến độ hấp thụ cũng như trưởng thành của nó, vận chuyển đất đá đào được ra ngoài, cài đặt hệ thống theo dõi... Dĩ nhiên, hệ thống theo dõi chắc chắn sẽ bị thực vật ngoài hành tinh xói mòn, nhưng từ đó cũng có thể suy đoán được tiến độ hấp thụ của nó, vì vậy chút tổn thất này vẫn có thể tiếp nhận.

Chỉ riêng việc lắp đặt như vậy đã mất cả ngày, dù sao đây là lần đầu tiên nền văn minh của con người sử dụng khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh. Hơn nữa còn sử dụng chúng vào việc đào bới cùng khai thác nguyên vật liệu. Cho nên cần thận một chút cũng không quá đáng. Thực tế, cho đến giờ vẫn có một số rất ít các nhà khoa học lớn tuổi phản đối việc sử dụng thực vật ngoài hành tinh. Theo lời bọn họ nói với Diêu Nguyên, thà rằng tiêu tốn một năm, thậm chí mấy năm làm việc chứ tuyệt đối không nên vì ham chút thời thời gian, đã vội vàng sử dụng thứ mà con người không thể nào phân tích cùng điều khiển.

Diêu Nguyên hiểu rõ tính cách của các nhà khoa học lớn tuổi này, bọn họ vốn là những người vô cùng cẩn thận cùng bảo thủ. Hơn nữa, lời nói của bọn họ không hề sai, nhưng hắn vẫn hạ lệnh cho phép sử dụng thực vật ngoài hành tinh. Trừ việc tốn ít thời gian và công sức ra, hắn còn có ý thông qua việc này để thu thập hợp kim.

Dĩ nhiên, trừ hai lý do này, Diêu Nguyên vẫn còn lý do khác chưa nói ra. Không biết vì sao, gần đây hắn luôn cảm thấy như có cái gì đè nén, hơn nữa cảm giác càng lúc càng nghiêm trọng. Không chỉ riêng hắn, bởi vì hắn đã từng bí mật hỏi qua Trương Hằng, thì Trương Hằng thậm chí còn cảm thấy cảm giác đó sớm hơn hắn nữa. Chẳng qua cảm giác đó dường như không phải là cảm giác nguy hiểm, chỉ là một loại tâm tình phiền não thôi. Vì vậy, hắn vẫn chưa nói cho bất kỳ ai.

Chính cảm giác kia thúc dục đã khiến cho Diêu Nguyên hạ lệnh sử dụng thực vật ngoài hành tinh. Bất kể cảm giác đè nặng kia là gì, nhiệm vụ quan trọng nhất trước mắt là nhanh chóng cải tạo phi thuyền Hi Vọng, đồng thời tích trữ thật nhiều nguyên vật liệu. Khi đó mặc cho có tình huống nguy hiểm gì, chỉ cần dùng bước nhảy không gian là xong.

Cho nên, sau khi công việc đào bới sơ bộ hoàn thành, thực vật ngoài hành tinh mang trong người tinh thạch năng lượng chứa người máy siêu nhỏ đã chuẩn bị xong, đang ngâm trong dung dịch axit mạnh, đặt tại chỗ sâu nhất ở hầm ngầm. Có ít nhất bốn mẫu vật như được chuẩn bị.

-Mỗi nhữ bằng năng lượng chôn dưới lòng đất đã khởi động.

-Hệ thống quản chế hoạt động bình thường.

-Khởi động hệ thống tái tạo hình ảnh thông qua cảm ứng nhiệt.

-Khởi động hệ thống tái tạo hình ảnh bằng tia phóng xạ...

Diêu Nguyên ngồi trong phòng hạm trưởng, lắng nghe tin tức truyền đến từ khắp nơi. Trên căn bản, tất cả hệ thống quan sát có thể hoạt động trên phi thuyền Hi Vọng đều được sử dụng, cùng nhau theo dõi chặt chẽ quá trình trưởng thành của thực vật ngoài hành tinh. Đây cũng là tất cả biện pháp khoa học kỹ thuật mà con người có thể vận dụng. Hơn nữa vì dự phòng vạn nhất, phi thuyền Hi Vọng lại bay lên một lần nữa, cách mặt đất 500m. Tất cả công đoạn chuẩn bị đã hoàn thành, chỉ chờ Diêu Nguyên phát ra mệnh lệnh cuối cùng.

-Ra lệnh kích hoạt các quả bom cỡ nhỏ chứa axit.

-Hạm trưởng ra lệnh, kích hoạt các quả bom cỡ nhỏ chứa axit mạnh

Dưới sự quan sát của hệ thống theo dõi, từng quả bom chứa thực vật ngoài hành tinh được ngâm trong dung dịch axit mạnh đều được kích nổ,

bất quá mức độ vụ nổ rất nhỏ, ngay cả tia lửa cũng không xuất hiện.. Sau đó, một mẫu vật thực vật ngoài hành tinh lớn rơi ra từ trong quả bom, không hề nhúc nhích.

Tại phi thuyền Hi Vọng, rất nhiều người đang quan sát thông qua màn ảnh, mẫu thực vật ngoài hành tinh kia dần dần biến hóa. Theo sự trôi qua của thời gian, mẫu vật bắt đầu từ từ mở rộng ra. Trừ bộ phận quan trọng nhất nằm ở giữa, các xúc tu còn lại đều bắt đầu bám vào các khối đất đá, kim loại bên cạnh, hấp thụ chúng. Chỉ lát sau, một khối nham thạch to lớn đã hóa thành đồng cát, mẫu thực vật ngoài hành tinh có vẻ đã thoát khỏi trạng thái ngủ đông, bắt đầu mở rộng thêm các xúc tu. Bộ phận trung tâm đang ngưng tụ cũng biến lớn, hóa thành một khối cầu có đường kính chừng 2-3 mét. Từng khối nham thạch, khoáng thạch kim loại như đồng, sắt đều bị hấp thụ, chuyển hóa rồi lại hấp thụ. Thực vật ngoài hành tinh vẫn đang hấp thụ và di chuyển về phía mảnh năng lượng làm mờ ở bên dưới.

Đám thực vật ngoài hành tinh này có diện tích khoảng chừng 30 mét vuông, sau khi thôn phệ được khá khoáng thạch, đặc biệt là các khối năng lượng chôn dưới đất thì đã phát triển đến mấy trăm mét vuông. Hơn nữa, tốc độ thôn phệ càng lúc càng nhanh, tốc độ phát triển cũng nhanh hơn. Đặc biệt, sau khi thôn phệ một mảnh nham thạch màu vàng đen thì nó liền lập tức điên cuồng sinh trưởng, trong chốc lát đã lớn thêm 10 mét vuông.

Hiện tượng này lập tức được ghi chép lại, chú ý đặc biệt đến bề ngoài khối nham thạch kia như màu sắc, độ lớn nhỏ, đặc điểm...Bởi khối nham thạch này có thể là một khối khoáng thạch phóng xạ đặc thù, sau này nhất định phải tiến hành nghiên cứu.

Cứ thế, chỉ trong vài giờ đám thực vật ngoài hành tinh thôn phệ, một lỗ nhỏ khoan dưới lòng đất đã biến thành một hang động có đường kính lên tới mấy trăm mét, hơn nữa theo sự thôn phệ của nó thì hang động này vẫn càng lúc càng to hơn.

Trong lúc thôn phệ thì thực vật ngoài hành tinh ngoài hành tinh cũng tỏa ra rất nhiều khí. Chuyện này các nhà khoa học đã sớm biết, trong lúc tiêu hóa thì các nguyên tố trong kim loại như ôxy sẽ được phân giải, tạo thành dưỡng khí thải ra ngoài. Đây có thể là nguyên nhân chính tạo nên dưỡng khí trên hành tinh sa mạc.

Lần này sự thôn phệ kéo dài chừng 7 tiếng đồng hồ, thực vật ngoài hành tinh đã có thể tích 100 mét khối, còn diện tích hang động đã đạt mức 1000 mét vuông. Thực ra, lúc này vẫn có thể tiếp tục thôn phệ nhưng thực vật ngoài hành tinh lại đột ngột chuyển hướng, bắt đầu thôn phệ lên trên. Chuyện này không thể được, cửa vào có đường kính 10 mét đã quá đủ rồi, bọn họ không cần thực vật ngoài hành tinh mở rộng thêm, cho nên bất đắc dĩ, đành phải khởi động việc tiêu diệt nó. Người máy mini nhận được tín hiệu, bắt đầu phá vỡ lớp vỏ của tinh thạch năng lượng mà thực vật ngoài hành tinh đã thôn phệ lúc trước, chui ra ngoài hướng thẳng về phía bao nang của chúng. Chỉ chốc lát sau, thực vật ngoài hành tinh đã bắt đầu khô héo, và trong mười mấy giây kế tiếp, tất cả đã hoàn toàn bị tiêu diệt!

Mọi người trên phi thuyền Hi Vọng lớn tiếng hoan hô, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi đã tạo thành một hang động khổng lồ dưới lòng đất, công việc mà nếu dùng sức người phải mất tới mấy tháng trời, đây quả thực là kỳ tích!

Kế tiếp, phi thuyền Hi Vọng hạ cánh một lần nữa, một đội ngũ gồm quân nhân và nhân viên nghiên cứu bắt đầu xuất phát, tiến vào hang động dưới lòng đất. Bọn họ kiểm tra kỹ càng mọi tình huống dưới đó, đặc biệt về sự sống sót của thực vật ngoài hành tinh. Tất cả đều như kế hoạch, thực vật ngoài hành tinh đã hoàn toàn tử vong, để lại một lượng lớn sợi thực vật, đồng thời còn có vô số hợp kim trong bao nang. Càng làm cho mọi người vui mừng hơn, trong bao nang họ đã tìm được một tinh thạch năng lượng lớn bằng quả bóng bàn!

Đúng vậy, một viên tinh thạch năng lượng khác!

Đừng cho rằng nó nhỏ, viên tinh thạch năng lượng như vậy đã tương đương với 1/10 số lượng dự trữ trên phi thuyền Hi Vọng!

Sau đó là vô số kim loại được chiết xuất ra từ khoáng thạch như thiết, đồng, chì...

Còn thêm cả một lượng lớn hợp kim, trừ một vài loại chưa biết công dụng ra thì cũng thu hoạch được hợp kim dùng làm chất truyền dẫn!

Công việc vận chuyển mất hết một ngày một đêm. Kim loại, hợp kim còn có sợi thực vật ngoài hành tinh, quả thực là một mùa thu hoạch phong phú!

Nhưng hang động vẫn chưa đủ chỗ để chứa 12 vạn người, cho nên việc đào bới vẫn phải tiếp tục. Ít nhất phải làm tiếp 10 lần nữa, hay nói cách khác, còn có thể thu hoạch được thêm 10 lần!

Việc tìm kiếm kim loại, năng lượng tinh thạch hay sợi thực vật đã không cần lo lắng. Chỉ riêng mười lần thực hiện việc đào móc này cũng đủ cho cả phi thuyền Hi Vọng sử dụng, thậm chí còn thừa nữa là. Về phần các vật phẩm khác, các loại hóa chất như phân hóa học, dược liệu bào chế thuốc...đều có sẵn trên hành tinh, không cần phải đặc biệt tìm kiếm.

Cái ngoại lệ duy nhất là khoáng thạch phóng xạ, nó cũng là thứ quyết định cho việc vận hành bước nhảy không gian. Bất quá nói một cách tương đối, một tinh hệ mới ra đời thì khoáng vật phóng xạ vẫn còn khá phong phú, điều này căn bản không cần lo. Tóm lại chỉ mất thời gian thôi, bởi sau việc cải tạo đường dây truyền năng lượng, có thể chứa nhiều nguyên liệu hơn, rồi mới tới việc tìm kiếm, tích trữ khoáng thạch phóng xạ, sử dụng cho bước nhảy không gian sau này.

Cứ thế, mỗi nhân viên trên phi thuyền Hi Vọng đều tràn đầy tin tưởng vào tương lai tươi sáng trước mắt...Tinh hệ này quả thật là một mỏ quặng khổng lồ, một điểm tiếp tế vĩ đại, nơi này là một thiên đường!

Trong lúc lần đào bới thứ hai bắt đầu thì bên trong phi thuyền Hi Vọng, một vài nhân viên đang xem xét những báo cáo dữ liệu về Hằng được lưu lại trong máy tính. Trong đó, một người bỗng nhiên nói:

-Ê, mọi người tới đây xem cái này chút. Hôm qua, lượng phóng xạ trên bề mặt Hằng Tinh bỗng có sự dao động kịch liệt.

Một nhân viên khác không hề ngẩng đầu lên, đáp luôn:

-Đúng rồi, dao động lớn rồi trở về bình thường phải không?

Người kia sửng sốt nói:

-Không sai, đúng là như thế.

-Vậy thì không có vấn đề gì đâu.

Một nhân viên khác tiếp lời:

-Hai tháng trước cũng đã phát hiện chuyện này, nhưng theo sự tính toán cùng thăm dò của chúng ta, phóng xạ trên Hằng Tinh vẫn rất ổn định, không có biến hóa gì trong phạm vi lớn. Vì chuyện đó mà chúng ta đã từng báo lên cấp trên, làm các nhà khoa học hết hoảng nghiến cứu một hồi, nhưng không phát hiện được gì. Các dữ liệu cho thấy Hằng Tinh vô cùng ổn định, hơn nữa sự biến hóa này chỉ xảy ra trong chốc lát rồi trở về bình thường, điều này không hề phù hợp với sự phát triển của một hành tinh khổng lồ như vậy. Cho nên, chúng ta dự đoán hệ thống nhận tín hiệu sai, hoặc hệ thống có trục trặc, hoặc do gần đó có vụ va chạm giữa các tiểu hành tinh, tạo nên hiện tượng bất thường đó rồi khôi phục như cũ.

Tóm lại, chúng ta cứ ghi chép, sau đó báo lên cấp trên. Nhưng chắc không có vấn đề gì đâu.

Các nhân viên cũng không để ý tới nó nữa, vẫn vùi đầu thống kê và kiểm tra các chi tiết khác...

Bên ngoài phi thuyền Hi Vọng, viên Hắc Tinh mới ra đời vẫn cháy rực rỡ, tỏa ra ánh sáng cùng nhiệt lượng ra xung quanh...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Phát Triển Vượt Bậc

-Cả đồng chuyện a!

Từ việc dùng thực vật ngoài hành tinh đào hầm, rồi tới thu hoạch kim loại, hợp kim, tinh thạch năng lượng, sợi dây mà nó bỏ lại...Thì lượng vật chất trên phi thuyền Hi Vọng đã vượt qua giới hạn an toàn. Chính xác là nhiều hơn rất nhiều, nếu như lúc này mà tiến hành bước nhảy không gian thì phi thuyền Hi Vọng sẽ nổ tung ngay.

Dĩ nhiên, thu hoạch lớn như vậy là để chuẩn bị cho việc du hành sau này. Những nguyên liệu thu được, cộng thêm số tinh thạch năng lượng đủ để cho phi thuyền Hi Vọng tồn tại trong vũ trụ 30 năm mà không cần tiếp tế. Đó không hề là một con số nhỏ, đời người có mấy lần 30 năm đây?

Bởi thế, những nguyên vật liệu này tuy là gánh nặng, nhưng vẫn phải tích trữ. Để có thể vận chuyển chúng an toàn, buộc lòng phải cải tạo toàn bộ đường dây năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng. Nó không những đảm bảo an toàn cho việc tích trữ đồng nguyên vật liệu này, mà còn cho phép chứa thêm chúng nhiều hơn nữa, như: nguyên liệu phóng xạ, kim loại... Ngoài ra, nó còn làm bước nhảy không gian ổn định, loại trừ nguy hiểm khi sử dụng.

Vì vậy, trong lúc thực vật ngoài hành tinh đang được sử dụng cho việc đào hầm, thì các kỹ sư cùng nhân viên kỹ thuật đã chuẩn bị xong việc cải tạo dưới lòng đất. Kế hoạch cải tạo dự trù kéo dài khoảng hai tháng, bao

gồm các việc lắp đặt hệ thống duy trì sự sống, hệ thống phản trọng lực, hệ thống chiếu sáng, hệ thống tuần hoàn nước...

Một loạt công đoạn đều được các kỹ sư thảo luận kỹ càng với chuyên gia, sau đó đưa lên phòng làm việc chính phủ chỉnh sửa, rồi mới chuyển cho Diêu Nguyên phê duyệt.

Mọi thứ đều tiến hành trôi chảy, một phần cũng do nhân viên trong phòng làm việc chính phủ đều là những người có kinh nghiệm, tỷ như thư ký của hắc...

Đến đây thì không khỏi thừa nhận, thư ký của Diêu Nguyên là một mỹ nữ tuyệt sắc. Đồng phục của nàng là một đôi tất chân màu đen tuyền, phối hợp với chiếc váy ngắn, thân hình bốc lửa với vòng ngực ít nhất là phải cỡ E trở lên (tức là E cup đó các bác =))). Ban đầu khi lựa chọn thư ký, Diêu Nguyên vốn không định chọn nàng. Lý do không có gì khó hiểu, đơn giản là nó ảnh hưởng không tốt. Được rồi, tuy nghe có vẻ ngớ ngẩn nhưng đó đúng là suy nghĩ thật của Diêu Nguyên. Hắc vốn không định tuyển thư ký cho việc mờ ám gì đó (mờ ám cái gì thì tự hiểu @@) cho nên không quá để ý đến dung mạo. Nhưng cuối cùng lại chọn một mỹ nhân tóc vàng với thân hình bốc lửa, khiến cho mọi người trong tiểu đội Hắc Tinh đều nhìn Diêu Nguyên với ánh mắt hơi quý dị.

Lúc đó, khi lựa chọn thư ký cho hạm trưởng, theo lý lịch thì có năm người phù hợp. Trong đó hai người từng làm việc trong chính phủ, ba người còn lại đều là quản lý trong doanh nghiệp nhà nước, hoặc là thư ký cho tổng giám đốc. Dĩ nhiên, Diêu Nguyên phải tiến hành phỏng vấn cả 5 người.

Kết quả phỏng vấn cho thấy Ewers là người xuất sắc nhất. Nàng thông thạo năm thứ tiếng, có vốn kiến thức rộng với sở thích là xem tạp chí khoa học tự nhiên, tính tình nhanh nhạy đồng thời cũng là một người sống sót

qua cơn dịch bệnh virus bí ẩn. Tất cả đều khiến cho nàng trở thành ứng cử viên sáng giá nhất.

Diêu Nguyên thực rất không muốn chọn nàng, nhưng nàng đúng là người tốt nhất. Trong đợt thử việc, quả nhiên không hổ danh là một thư ký chuyên nghiệp, nàng an bài sắp xếp mọi việc đều rất chu đáo và kỹ càng.

Trừ nàng ra thì những nhân viên khác trong phòng làm việc chính phủ cũng là những người tài giỏi nhất trong mười hai vạn người trên phi thuyền Hi Vọng. Nên biết rằng mười hai vạn người này đều là những thành phần ưu tú, mà trong đó lại lựa chọn ra những người xuất sắc nhất. Có thể nói, hiệu suất của phòng làm việc chính phủ cực kỳ cao. Sau khi thành lập nó ra, Diêu Nguyên thậm chí còn rảnh rỗi đi ăn tối trong nhà hàng quân đội, hoặc thay thường phục đi dạo xung quanh. Nếu là trước đây, hẳn căn bản không có thời gian làm những việc này.

Nhưng dù hiệu suất làm việc cao như thế, với bản kế hoạch cải tạo này thì phòng làm việc chính phủ vẫn bận rộn như thường.

Đầu tiên, là kế hoạch khai thác khoáng thạch phóng xạ của ban nhiên liệu. Bọn họ vạch ra kế hoạch khai thác khoáng thạch ngay tại hành tinh này, dưới sự trợ giúp của công cụ thăm dò. Hơn nữa, việc khai thác không dùng tới thực vật ngoài hành tinh, bởi chúng sẽ thôn phệ sạch sẽ tất cả khoáng thạch, cho nên bắt buộc dĩ chỉ có thể dùng sức người, tức là dùng kỹ thuật Trái Đất để tiến hành khai thác.

Bởi vậy, bọn họ muốn thành lập một tiểu đội gồm kỹ sư, nhân viên kỹ thuật, công nhân...Ngoài ra, còn hợp tác với quân đội trong việc vận chuyển khoáng thạch cũng như đảm nhiệm việc bảo vệ...Kèm theo đó là chuẩn bị một loạt dụng cụ như nhiên liệu, dưỡng khí, bộ đồ bảo hành vũ trụ, công cụ khai khoáng...

Được rồi, việc thành lập một tiểu tổ này vẫn còn đang tiến hành, thì bỗng nhiên phát sinh tình huống mới. Lần này là về ngành công nghiệp, bọn họ muốn chế tạo thêm các linh kiện, vật liệu...

Theo lời họ, các loại linh kiện hiện đại đem từ Trái Đất đã xài hết rồi, chúng đặc biệt tiêu hao nhiều trong thời điểm chế tạo phi thuyền khai thác quỹ đạo trước đây. Cho nên trước mắt, họ hoàn toàn không còn linh kiện điện tử hiện đại nào.

Về phần công xưởng trên phi thuyền Hi Vọng thì chủ yếu đều là công cụ tinh luyện kim loại hoặc là máy móc chế tạo công cụ, tức là chế tạo ra các loại dụng cụ, máy móc cơ bản rồi dựa vào nó để tạo ra những dụng cụ tiên tiến hơn. Lúc rời khỏi Trái Đất, vì để tiết kiệm khối lượng mang theo, những máy móc chế tạo dụng cụ, linh kiện hiện đại đều bị bỏ lại, dù sao một chiếc nặng tới mười mấy tấn a, nên chỉ mang theo thành phẩm tồn kho thôi.

Do đó, bộ trưởng bộ công nghiệp đã đệ trình báo cáo, chỉ ra phi thuyền Hi Vọng hiện tại đang thiếu nghiêm trọng các loại linh kiện hiện đại. Nếu có sự cố gì xảy ra, chỉ có nước lấy linh kiện từ máy móc có sẵn, chứ hoàn toàn không còn linh kiện thay thế trong kho. Đó là việc vô cùng nghiêm trọng, đề nghị phi thuyền Hi Vọng đẩy mạnh tiến độ chế tạo các loại máy móc sản xuất linh kiện hiện đại.

Được rồi, đây là nhu cầu cấp bách, cần thiết nên không chờ thêm được. Ngay sau đó, phòng làm việc chính phủ đã lập tức ra kế hoạch khẩn cấp, đồng thời tham khảo ý kiến của các chuyên gia, kỹ sư rồi thực hiện công tác chuẩn bị...

Bất quá sóng trước chưa đi, sóng sau đã tới. Khi đề xuất của bộ công nghiệp vừa xong thì lại đến báo cáo của bộ quốc phòng.

Quân đội hi vọng được chế tạo thêm tàu con thoi, là một chiếc tàu hoàn chỉnh chứ không phải là cái khuôn đúc như phi thuyền khai thác quặng...Đúng vậy, trong bản báo của bộ quốc phòng thì phi thuyền khai thác quặng được gọi là cái khuôn đúc. Tàu con thoi theo như đề cập trong đó phải là chiếc tàu được trang bị hệ thống phản trọng lực, hệ thống duy trì sự sống cũng như có khả năng xuyên qua tầng khí quyển, tức là giống hệt chiếc tàu con thoi duy nhất còn sót lại trên phi thuyền.

Bản báo cáo của bộ quốc phòng quả thật có tham vọng rất lớn, bọn họ hi vọng có thể chế tạo ít nhất năm chiếc tàu con thoi loại này, đồng thời trong báo cũng chỉ ra tình huống hiện giờ của phi thuyền Hi Vọng. Trong trường hợp khẩn cấp, phi thuyền Hi Vọng hầu như không có cách nào tránh được sự tấn công của thiên thạch, cho nên cần có tàu con thoi cơ động tiến hành phòng ngự. Vì vậy, bản báo cáo đề xuất ý tưởng, hi vọng năm chiếc tàu con thoi chế tạo mới bao gồm một chiếc đã có sẵn được, tất cả được cải tạo lại, trang bị thêm hệ thống tên lửa đạn đạo, nhằm gia tăng khả năng tác chiến trong vũ trụ.

Được rồi, Diêu Nguyên không khỏi thừa nhận, ý tưởng này có hơi quái dị, bọn họ cho tàu con thoi là cái gì đây? Phi thuyền chiến đấu ngoài vũ trụ sao?

Bất quá nếu suy nghĩ cẩn thận thì ý tưởng này cũng có lý, trong vũ trụ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Phi thuyền Hi Vọng khổng lồ như thế, nếu gặp phải thiên thạch tấn công mà lại không thể di chuyển được, tàu con thoi mang tên lửa đạn đạo sẽ...

Vì thế, Diêu Nguyên lại bắt đầu bàn bạc với các chuyên gia, nhà khoa học. Đặc biệt là kiểm tra qua kho tên lửa đạn đạo trên phi thuyền Hi Vọng, xem nó có khả năng tác chiến trong vũ trụ và có khả năng tự chế tạo không. Sau khi nhận được lời khẳng định chắc chắn thì kế hoạch chế tạo tàu con thoi cũng được đưa vào tiến hành, dĩ nhiên, số lượng đã bị tình giảm từ năm chiếc xuống ba chiếc...

Ngay sau đó, lại có một bản báo cáo khác được đề xuất, lần này là của bộ nông nghiệp....

Bởi chế độ tiền lương đã được cải cách, nên việc dân chúng tiêu xài hoang phí hay lạm phát đều không diễn ra. Nhưng xét một cách tương đối, các loại thịt đặc biệt là thịt bò, thịt heo, trứng...số lượng tiêu thụ của chúng đều tăng lên hàng tháng. Theo thống kê, nhân viên quản lý đã đưa ra cảnh báo, trước mắt nhu cầu về thực phẩm này đã đến mức giới hạn. Còn tầng thứ 6 chủ yếu chỉ trồng các loại cây lương thực, hoa quả như lúa mạch, đậu xanh...Trong đó, khu chăn nuôi có diện tích không lớn, khó mà cung cấp đủ lượng thịt trứng cho hơn mười hai vạn người được. Hầu như lượng thịt cung cấp chủ yếu đều lấy từ trong kho.

Phần báo cáo này đề xuất việc nên tăng giá bán thịt, trứng nhằm hạn chế sự tiêu hao. Hoặc phải tìm cách mở rộng diện tích khu chăn nuôi, để có thể cung cấp nhiều thịt trứng hơn.

Và ý tưởng của bộ nông nghiệp thì càng thêm khó tin, hay có thể nói là quái dị...

Bọn họ đề nghị ngoài tầng thứ sáu ra...thì xây dựng thêm một tầng thứ bảy bên ngoài khoang thuyền.

Phi thuyền Hi Vọng có hình dáng như một chiếc đĩa, sở dĩ cấu tạo như thế do đây là cực hạn trong việc tính toán sắp đặt hệ thống phản trọng lực, hay có thể nói đó là thành quả cao nhất của nền khoa học kỹ thuật loài người rồi. Nếu tăng hoặc giảm bớt khoang thuyền sẽ làm thay đổi cấu tạo phi thuyền, như vậy khiến cho phi thuyền Hi Vọng chịu lực ép lớn hơn, có thể dẫn đến tai nạn nghiêm trọng.

Rất rõ ràng, bộ nông nghiệp hẳn đã nghiên cứu tỉ mỉ tình hình, cho nên trong bản báo cáo, chỉ đề xuất việc thêm vào một khoang thuyền bên ngoài. Trong tình huống tiếp xúc với chân không vũ trụ, có thể gắn bên ngoài.

Còn trong việc tiến tới gần hành tinh hoặc sử dụng bước nhảy không gian thì có thể mở khoang thu hồi lại, dùng cách này để tăng diện tích chăn nuôi.

Được rồi, Diêu Nguyên lại bị thuyết phục một lần nữa. Hẳn tuyệt đối không thể nào chấp thuận việc thịt, trứng...đồng loạt lên giá. Bởi việc đó có thể sẽ gây nên bất cập trong thời gian dài. Tựa như hăn, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng nhiều, mà trách nhiệm càng nhiều thì phúc lợi phải tương xứng.

Nên nhớ, nếu muốn ngựa chạy nhanh phải cho nó ăn no đã. Cùng đạo lý, ban đầu tuyển chọn những con người ưu tú, họ đã không làm hăn thất vọng. Quả thật, ai ai cũng xuất sắc trong công việc, cho nên bọn họ phải nhận được đãi ngộ tương xứng. Người không thể nào dùng một cái lại bắt họ húp cháo được, hưởng chi tình hình hiện giờ vẫn chưa tẻ lắm, hay có thể nói là chưa đến lúc sinh tử tồn vong, chỉ cần vượt qua lúc khó khăn này thôi.

Tóm lại, trong danh sách công việc của phi thuyền Hi Vọng lại có thêm một hạng mục nặng nề nhất, một khoang thuyền khổng lồ...

Ngay sau đó, công cuộc chiêu mộ được diễn ra rầm rộ trong dân chúng, tiền lương cũng được nâng cao, từ 300 đồng tiền nhân loại lên 400 đồng tiền một người...

Đúng như kỳ vọng của mọi người, thời đại phát triển vượt bậc cuối cùng đã đến...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Niềm Hạnh Phúc Trong Cơn Bận Bịu

-Ta cảnh cáo người, tên lừa gạt kia, liệu hồn thì tránh xa ta ra!

Tại công trường khai thác khoáng vật phóng xạ, hơn một trăm người đang bận rộn vận hành vô số mũi khoan tiến hành đào bới. Gần đó, mấy công trường đang được tiến hành xây dựng. Thực tế, trên mặt đất có một trăm người bận rộn thì bên dưới, có tới hơn ngàn người đang miệt mài làm việc. Có thể nói, nơi đây là một công trường khổng lồ!

Trước mắt, toàn bộ dân chúng trên phi thuyền Hi Vọng, hầu như không còn ai thất nghiệp nữa. Không chỉ thế, những dịch vụ không quan trọng như bảo an, tuần tra...cũng bị cắt giảm biên chế, khôi phục lại lượng nhân viên như cũ. Mà hễ công nhân viên nào bị sa thải, sẽ được thu nhận vào các hạng mục đang tiến hành của phi thuyền Hi Vọng.

Cách khu bình nguyên mà phi thuyền Hi Vọng đậu không xa, là khu khai thác khoáng thạch phóng xạ. Quy trình khai thác chủ yếu dựa vào kỹ thuật Trái Đất, khoan sâu xuống dưới, sau đó dùng công cụ thăm dò hàm lượng phóng xạ bắt đầu tìm kiếm. Chỉ là nơi đây, hơn 5000 công nhân viên được tuyển dụng không phải đều cùng làm việc một lúc, bởi vì hoạt động suốt 24h cho nên số lượng không thể ít được.

Dù sao nơi này không phải là Trái Đất, hoặc như hành tinh sa mạc, có bầu khí quyển để hô hấp. Nơi đây là việc khai thác khoáng vật ngoài vũ trụ, thực hiện trên một mảnh thiên thạch có trọng lực chỉ bằng 1/20 Trái Đất. Cho nên, thể lực tiêu hao lớn hơn nhiều, chế độ làm việc 8h lúc đầu đã

được điều chỉnh xuống còn 5h, như thế mới giải quyết ổn thỏa tình trạng này được.

Bởi vì có hơn 5000 nhân viên làm việc, đây là con số khổng lồ nhường nào a. Trong đó, công nhân lại đến từ khắp nơi trên thế giới, thậm chí kỹ sư, kỹ thuật viên cũng có quốc tịch khác nhau. Tiếng nói chính của bọn họ có thể là tiếng Anh, tiếng Trung, tiếng Nga hoặc đôi khi là tiếng Nhật... Tóm lại, dưới tình huống như vậy thì vai trò của người phiên dịch càng trở nên quan trọng.

Trừ những nhà phiên dịch thì còn có quân đội tham gia. Bọn họ chịu trách nhiệm bảo vệ mọi người trong tình huống khẩn cấp, cộng thêm vai trò vận chuyển, thay thế các loại vật liệu. Tỷ như thực hiện việc thay đổi bình dưỡng khí trong môi trường chân không, kỹ thuật này dựa trên phát minh mới nhất vào năm 2023, hoặc chở các loại khoáng thạch phóng xạ trở về phi thuyền Hi Vọng. Có thể nói, lượng công việc của họ rất nặng, không phải đơn thuần ngồi chơi.

Bất quá Phong Tiểu Chanh buồn bực phát hiện, tên quân nhân đang kề bên mình này giờ lại là Morrison – một tên lừa đảo chuyên nghiệp!

Morrison sai chân bước theo Phong Tiểu Chanh, cười hắc hắc nói:

-Đây là công việc của ta mà. Phải theo sát cô trong mọi hoàn cảnh - nhân tài phiên dịch xuất sắc ạ. Ta đã xem qua lý lịch của cô rồi, tuy trẻ nhưng đã thông thạo 8 thứ tiếng, trong đó còn có mấy loại tiếng đang học tập. Nhân tài như vậy thì phải...

Phong Tiểu Chanh phảng phất như một chú mèo bị giẫm phải đuôi, lớn tiếng hét to:

-Người, người dám xem hồ sơ của ta?

Morrison hơi khó hiểu trước phản ứng đột ngột này, bất quá vẫn gật đầu đáp:

-Ta là sĩ quan phụ trách tại đây, hơn nữa cô lại là người đứng đầu tổ phiên dịch, cho nên dĩ nhiên ta có quyền xem...

Phong Tiểu Chanh rốt cuộc không kiềm chế nổi, dùng dùng giơ chân đá Morrison một phát. Nhưng mà nàng lại dùng sức hơi mạnh, trong lúc vội vã quên bém mắt nơi đây là bề mặt thiên thạch, nơi chỉ có trọng lực bằng 1/20 Trái Đất. Cho nên, vừa nhảy lên thì đã mặt mũi tái xanh, hét chói tai cầu cứu.

Morrison thở dài, đưa tay tóm lấy đôi chân của Phong Tiểu Chanh kéo xuống. Nhưng nơi đây có trọng lực quá yếu, vì vậy cho dù có cộng thêm khối lượng của hân đi chẳng nữa, phải mất mấy phút sau cả hai mới hạ xuống.

-Cô bị điên hả? Những điều luật an toàn quên hết rồi à? Được, lập tức trở về ngay, học thuộc toàn bộ điều luật đi rồi nói!

Morrison vừa đứng lên đã nổi giận, lớn tiếng mắng.

Không ngờ, Phong Tiểu Chanh lại khóc òa, vừa dùng sức đẩy Morrison ra vừa lớn tiếng khóc:

-Ta mới không cần người dạy, người cho mình là ai hả? Tên lừa đảo, ta mới không cần người thuyết giáo! Người còn dám xem hồ sơ của ta, có biết tôn trọng quyền riêng tư cá nhân không? Tránh xa ta ra! Đi mà tìm mỹ nữ tóc vàng ngực bự của người đi, không cần người quản!

-Bà cô ngu ngốc kia, ta nói cho cô biết...

Hai người cứ thế cãi cọ không thôi. Còn ở đằng xa, hơn trăm công nhân thấy thế điều mỉm cười, việc giận dỗi giữa cặp tình nhân vốn không

hiếm thấy ở phương Tây, cho nên không hề có tình huống vậy lại xem hoặc bàn tán. Thực tế, gặp cảnh như vậy thì những ai tinh ý chỉ cười một tiếng, dù sao lúc này vẫn còn đang phiêu bạt trong vũ trụ, những mối tình chớm nở như vậy luôn khiến cho người ta cảm thấy nhẹ lòng, hạnh phúc.

Cùng lúc đó, tại nhà hàng trong phi thuyền Hi Vọng, Trương Hằng đang ăn cơm như chết đói, bên cạnh là các đĩa thức ăn, rau xanh, trái cây còn có một quả táo đỏ tươi. Hiển nhiên, không thể thiếu nước trái cây bên cạnh. Bữa ăn như vậy đã là rất xa hoa, tiền lương một tháng bình thường của các công dân tầng 1 chỉ có thể ăn như vậy tầm 2 3 lần thôi.

Ngồi đối diện Trương Hằng là hai mỹ nữ Bạch Ngưng Tuyết cùng La Miêu Miêu, hai nàng chỉ khẽ mỉm cười nhìn Trương Hằng cật lực chiến đấu với đồng đồ ăn trước mặt. Thật lâu sau, khi Trương Hằng ngẩng đầu lên mới bắt gặp nụ cười cùng đôi mắt quan tâm của hai nàng, hắn mới đỏ mặt nói:

-Thật thất lễ, tại ta đói quá. Bận rộn cả ngày trời mới được nghỉ một chút, cho nên mới ăn như vậy.

Hai nàng đều đồng loạt lắc đầu, Bạch Ngưng Tuyết hỏi:

-Công việc của anh mệt thế sao? Sao không đổi công việc nhẹ nhàng hơn?

Trương Hằng khẽ cười:

-Làm sao mà đổi được đây? Trong số các tân nhân loại hiện giờ, chỉ có ba người bao gồm cả ta có năng lực dự cảm nguy hiểm. Nhưng hai người kia cũng có lúc dự cảm không chính đúng, không giống ta có khả năng dự cảm chính xác 100%. Các nàng nên biết rằng công việc của ta cực kỳ quan trọng a, khu cư trú tạm thời dưới đất kia vẫn đang được cải tạo, nó vốn được đào bởi thực vật ngoài hành tinh, ai mà dám chắc nó an toàn hay không. Lỡ mà phát sinh việc sụp lở thì rất cần ta dự báo trước.

Việc của ta chính là thế, tìm kiếm mối nguy hiểm đang rình rập ở khắp nơi, sau đó nói dự cảm của mình để mọi người tiến hành gia cố nơi đó. Chuyện này có thể nói là quan trọng bậc nhất, hai người tân nhân loại kia vốn có lúc dự cảm được, lúc lại không, chỉ có ta mới đảm nhận được công việc này thôi!

Trương Hằng nói đến đây, tuy giọng nói mang ngữ điệu than vãn, nhưng khuôn mặt lại tràn ngập vẻ tự hào cùng kiêu ngạo. Vẻ mặt đó phối hợp với khí chất nam nhân tạo nên cảm giác khác hẳn.

Nên biết rằng, điểm khác biệt cơ bản giữa đàn ông và con trai là gì? Đó chính là khí chất này, là sự trưởng thành, gánh vác trách nhiệm trong cuộc sống.

Bất chợt, Trương Hằng đã có tới khí chất này, và Bạch Ngưng Tuyết cùng La Miêu Miêu hiển nhiên cũng cảm thấy nó. Các nàng chợt phát hiện tim mình bỗng đập nhanh hơn, một cảm xúc khó hiểu cứ quanh quẩn mãi trong lòng.

Trương Hằng nói xong những lời này, thì ngay cả hắn cũng giật mình nhận ra nói hơi quá lỗ, bèn bối rối gãi đầu nói:

-Đúng rồi, đừng nói chuyện của ta nữa, còn các nàng thì sao? Gần đây chuyện học hành sao rồi?

Hai nàng khi nghe Trương Hằng hỏi thì đồng loạt chu đôi môi nhỏ nhắn ra, Bạch Ngưng Tuyết nói:

-Còn ra sao nữa, mỗi ngày đều như vậy thôi. Bất quá, thầy giáo của em rất thú vị a, ông ấy đã nhiều lần phát biểu trong lớp học, nói chính phủ Hi Vọng quả thực vô dụng. Ngành nào cũng xây dựng bộ riêng để quản lý, nhưng lại quên mất bộ Giáo Dục. Ông còn nói cái gì nếu muốn kéo dài nền văn minh loài người, thì giáo dục là điều không thiếu. Thế mà lại quên mất việc dựng bộ Giáo Dục, đúng là muốn đem chúng ta diệt vong mà...

Ba người vừa nói chuyện vừa đùa giỡn, bọn họ vốn dĩ gần bằng tuổi nhau, hơn nữa đều đã trải qua chung thời khắc khó khăn, thậm chí về gia thế cũng có thể coi như tương xứng, cho nên hàn huyên rất hợp. Cả ba ai cũng đều cười vui vẻ.

Cũng trong nhà hàng, tại một bàn ăn lớn khác, có mấy người trung niên đang ăn tối cùng bảy tám người trẻ tuổi. Bọn họ ăn uống ngon lành thức ăn trên bàn, đồng thời thỉnh thoảng uống một hơi bia trong ly. Khuôn mặt ai cũng hiện lên nét cười thỏa mãn.

-A

Một người trung niên da trắng vừa uống cạn bia trong ly của mình, thở dài nói oang oang:

-Đây mới là con mẹ nó sống chứ! Mỗi ngày làm xong việc thì về đến nhà với gia đình, được ăn uống đầy đủ, lại có bia uống. Nếu như có thêm truyền hình thì cuộc sống này quả thật tươi đẹp.

Đám người này là một nhóm nhỏ công nhân viên mới tan tằm, bởi vì tiền lương đều được tăng cho nên họ rũ những đồng bạn mới quen đi ăn một bữa. Đồng thời thưởng thức bia, thứ mà đã lâu rồi chưa được nếm. Thậm chí, còn mua cả thuốc lá, mỗi người sau khi ăn xong đều được 1 điếu. Ai ai cũng hiện ra nét mặt sáng khoái.

-Một tháng được 500 đồng tiền nhân loại, hơn nữa làm vióá còn được cung cấp một chút xa xỉ phẩm, trong đó bia và thuốc lá đều có. Cuộc sống như vậy đúng là không tệ.

Một người trẻ tuổi bên cạnh cũng thở dài thỏa mãn nói.

-Đúng thế.

Người đàn ông trung niên da trắng vừa nãy rít một hơi thuốc lá rồi lên tiếng:

-Ta là nhân viên kỹ thuật cho nên cũng biết được một ít tin tức. Để ta nói cho nghe, hiện giờ đây là cơ hội ngàn vàng mà trăm năm sau chưa chắc đã gặp lại. Tại tinh vực này, có rất nhiều nguyên vật liệu, thậm chí nó còn phì nhiêu hơn cả Trái Đất. Cho nên mới cần rất nhiều công nhân để cho phi thuyền Hi Vọng phát triển. Các người biết không? Trước đó, trong lúc phi thuyền Hi Vọng bay ngoài không gian, nhiều khi ta đang ngủ bỗng giật mình tỉnh dậy...

Chúng ta đã quá cô độc rồi, quá tịch mịch rồi, quá nguy hiểm, vũ trụ căn bản không phải là nơi chúng ta nên thám hiểm với nền khoa học kỹ thuật hiện giờ, mọi người biết không? Tìm được một nơi có nhiều nguyên vật liệu như vậy là quá may mắn. Tìm được vật liệu, có thể cải tạo phi thuyền Hi Vọng, có thể tạo ra nhiều khoang thuyền sinh sống hơn, có thể có nhiều công việc hơn, phúc lợi đãi ngộ cũng sẽ tăng theo...

Người đàn ông da trắng ấy phả ra một ngụm khói, làn khói trắng mịt mù che khuất khuôn mặt hắc, chỉ nghe thanh âm vang lên:

-Ta có một đứa con trai, nó mới sáu tuổi thôi. Lúc trước ta rất sợ, sợ nó còn chưa kịp khôn lớn đã chết. Nhưng hiện giờ, ta không còn lo lắng nữa. Có thể thấy được cảnh tượng phi thuyền Hi Vọng bận rộn phát triển như thế, mỗi ngày ta đều thầm cảm tạ Thượng Đế...

Loài người chúng ta sẽ sống sót trong vũ trụ bao la này, sẽ phát triển hơn nữa...

Ta tuyệt đối tin tưởng vào điều này!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Tiến Vào Nơi Ở Dưới Lòng Đất

Cuối cùng, sau hai tháng mười chín ngày, việc xây hầm dưới lòng đất về cơ bản đã hoàn thành.

Nếu tính theo vị trí cùng độ sâu thì nó có tổng cộng 3 tầng. Tầng đầu tiên có diện tích lớn nhất, là nơi ở của dân chúng với sức chứa lên tới 8 vạn người. Đồng thời, nó còn có những tiện ích tối thiểu như nhà vệ sinh, nhà tắm, quảng trường hay phòng ăn,...

Tầng thứ hai cũng là nơi ở của dân chúng, sức chứa 5 vạn người. Cơ bản, chỉ cần tầng 1 và 2 đã dư sức chứa tất cả mọi người.

Về phần tầng 3, nó là một công trường lớn. Trong thời gian 2 tháng, nó sẽ là nơi phi thuyền Hi Vọng được cải tạo. Ngoài ra, nó cũng là nơi sản xuất ra dụng cụ, linh kiện hiện đại, tàu con thoi, khoang thuyền ngoài không gian... Tất cả những thứ này đều được chế tạo tại đây.

Dĩ nhiên, căn hầm này là nơi bảo vệ an toàn của hơn 12 vạn dân chúng. Nói đơn giản hơn, một khi có sự cố gì với quy mô lớn xảy ra thì nền văn minh nhân loại sẽ bị diệt vong.

Cho nên, sau khi công việc xây dựng tạm hoàn thành, chuyên gia trong các tiểu tổ đều tiến hành kiểm tra chất lượng nghiêm ngặt, tuyệt không bỏ sót nơi nào thiếu an toàn. Thậm chí, Diêu Nguyên còn đẳng đẳng sát khí ra công văn, nếu do chất lượng công trình quá kém dẫn đến sự cố thì

sẽ tử hình toàn bộ những người có trách nhiệm liên quan, cho dù số lượng nhiều ít ra sao, phạm là ai có dính líu đều giết không tha!

Nhưng thật ra, công việc xây dựng này cũng có liên quan tới sự an toàn của người nhà những kỹ sư, nhân viên kỹ thuật, công nhân. Cho nên, bọn họ đều thực hiện rất kỹ càng.

Thực tế, việc xây dựng chỉ cần hai tháng đã hoàn thành. Nhưng do vấn đề chất lượng công trình, phải tiến hành đủ khâu kiểm tra, lấy mẫu rồi lại kiểm tra, rốt cuộc đến hai tháng mười chín ngày mới xong.

Sau một tuần lễ liên tục kiểm tra, các chuyên gia trong các tiểu tổ quả thực đã kiểm tra hết sức kỹ càng, đến nỗi ngay cả ngài hạm trưởng luôn miệng đe dọa giết người như Diêu Nguyên cũng chào thua. Sau khi cải tạo lại vài chỗ trong hệ thống tuần hoàn nước thì các chuyên gia mới xác nhận khu hầm an toàn.

Lúc này, đã hơn 11 tháng kể từ khi phi thuyền Hi Vọng rời Trái Đất. Chính xác chỉ còn hơn mười ngày nữa là tròn một năm, hay là năm mới theo Hi Vọng lịch. Thời khắc năm mới là thời khắc tối quan trọng, không riêng vì nó là năm mới đầu tiên theo Hi Vọng lịch, mà còn do nó đã đánh dấu một năm bốn của loài người, thực hiện ba bốn lần bước nhảy không gian tìm vùng đất mới.

Tất cả đều làm cho mọi người cảm thấy tự hào, phi thuyền Hi Vọng đã bổ sung đủ nguyên vật liệu cho hơn ba mươi năm tồn tại, năng lượng cũng đủ cho phi thuyền Hi Vọng vận hành trong thời gian dài. Ngoài ra, với lượng phóng xạ chiết khấu được từ khoáng thạch khai thác trong hơn 2 tháng qua, kết hợp với lò phản ứng tinh thạch thì phi thuyền Hi Vọng có thể thực hiện 370 lần bước nhảy không gian!

Trừ những thu hoạch căn bản này ra, các nhà khoa học còn phát hiện nhiều đồng vị phóng xạ (1) kỳ lạ trong khoáng thạch, là những nguyên tố

trước giờ chưa hề có trên Trái Đất. Trong đó, có vài nguyên tố có chu kỳ bán hủy (2) khá ngắn, có thể đây là nguyên do khiến cho các nhà khoa học không thể tìm ra nó trên Trái Đất. Về phần các nguyên tố này có tác dụng gì thì các nhà khoa học hoàn toàn mù tịt. Tất cả đều phải chờ họ từng bước từng bước thí nghiệm, tìm hiểu mới có thể đưa ra kết luận.

Bất quá, có thêm cũng không tồi. Vô số khoáng vật chứa nguyên tố phóng xạ được thu thập chất đống trong kho. Tuy rằng bọn chúng hiện giờ chỉ là phế phẩm, nhưng trong tương lai, bọn chúng chưa hẳn đã vô tác dụng. Có thể một trong số đó là nguyên liệu chủ yếu khiến cho nền khoa học kỹ thuật loài người nhảy vọt, tựa như tác dụng của Uranium với vũ khí hạt nhân vậy. Ai dám nói trước tương lai đây?

Nhờ lần thu hoạch này, người dân trên phi thuyền Hi Vọng mừng rỡ không thôi. Hơn nữa, gần đây do lượng công việc khá nhiều, cho nên tiền lương được trả tương đối cao. Điều này đã kích thích nhu cầu tiêu dùng trong dân chúng. Mà Diêu Nguyên cũng không keo kiệt xa xỉ phẩm, dù sao, căn bản mọi thứ đều có thể sản xuất được. Như ở tầng sinh thái, đã có nơi trồng các loại cây như cà phê, thuốc lá,...đủ loại. Thậm chí, trong hồ đầm tự nhiên còn có cả hải sản như tôm hùm, cua biển.. Vì xa xỉ phẩm đều có khả năng tuần hoàn, tự sản xuất ra cho nên không nhất thiết phải thắt chặt quá mức.

Những điều trên khiến cho người dân mừng rỡ. Nói thật, số nụ cười trên môi họ trong ba tháng gần đây còn nhiều hơn khoảng thời gian tám, chín tháng trước. Thậm chí, có khi còn nhiều hơn số nụ cười trên Trái Đất. Dù sao, chỉ khi mất đi mới biết trân trọng những thứ quý giá. Cho nên, sau khi mất đi Trái Đất, từ bỏ cố hương, rời bỏ hoàn cảnh sinh sống êm đềm thì bây giờ, bọn họ lại đạt được nó một lần nữa, nhiều đó thôi đủ cho bọn họ vui mừng rồi.

-Mọi người chú ý, trước khi rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, tiến vào khu vực chân không thì quan trọng nhất, phải kiểm tra xem bộ đồ du hành của

mình có vận hành tốt không, kiểm tra toàn bộ. Ngoài ra, nhớ kỹ các điều quan trọng như khi đi, không được dùng sức quá mạnh, tốt nhất khi di chuyển nên nắm tay lẫn nhau. Mọi người chú ý...

Ở mỗi lối ra tại từng khoang thuyền, có một khoang cách ly bằng chân không. Mỗi lần mở ra chỉ chứa được 100 người. Tổng cộng có gần mười mấy khoang như thế, ước chừng mỗi 30 phút có thể xuất nhập được hơn 1500 người. Đây chính là cửa ra vào môi trường chân không của phi thuyền Hi Vọng, mười hai vạn dân chúng từ nơi này rời khỏi phi thuyền, tiến vào hầm ngầm dưới lòng đất.

Lúc này, mười hai vạn dân chúng đang di chuyển vào nơi ở tạm thời. Bởi số lượng khá đông, trong mười hai vạn người có gần bảy vạn phụ nữ và trẻ em. Hầu hết đều chưa hề rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, tiến vào môi trường chân không, cho nên lần di chuyển này chính phủ thực hiện vô cùng cẩn thận. Do lo sợ xuất hiện sự cố, nên mỗi lần rời khỏi phi thuyền chỉ cho phép 1500 người. Ngoài ra còn có 300 quân nhân hộ tống.

Hơn nữa trước lúc rời khỏi phi thuyền Hi Vọng, mọi người đều được dặn dò, hướng dẫn cẩn thận bởi các nhân viên, chuyên gia chuyên nghiệp. Thậm chí, còn có chuyên gia mặc hộ cho, có thể nói, chính phủ đã cố gắng hết sức rồi.

Về phần không có bộ đồ du hành vũ trụ cỡ nhỏ cho trẻ em, thì các nhà khoa học đã khẩn cấp nghiên cứu ra một khoang thuyền mini để di chuyển. Có thể nói, nó như một chiếc xe buýt nhỏ, có thể chứa tầm hai mươi đứa trẻ, trong đó bộ phận duy trì sự sống có thể cung cấp đủ dưỡng khí cho 8h. Thiết bị này chỉ dành riêng cho việc chuyên chở trẻ em.

Toàn bộ công việc di chuyển mất hết 3 ngày 3 đêm, rất may là không có sự cố nào xảy ra. Trong lúc dân chúng di chuyển thì các nhu yếu phẩm như nước ngọt, dưỡng khí, thức ăn, lều bạt...đều đã được chuyển xuống

dưới hầm. Sau khi đến nơi, chỉ cần đưa ra thẻ từ chứng minh thân phận là có thể nhận được chúng, cho nên không cần lo lắng về nó.

Cứ thế, 3 ngày sau thì tất cả dân chúng đã di dời an toàn. Còn thừa lại là chỉ là nhân viên kỹ thuật đang cải tạo phi thuyền, thêm vào một số ít quân đội cùng công nhân viên đặc biệt. Bọn họ chịu trách nhiệm bảo vệ cũng như duy trì hoạt động trong tầng sinh thái. Dù sao những thứ này không thể bỏ bê được.

Bên kia, Diêu Nguyên đang cùng quân đội hộ tống tiến vào bộ chỉ huy tạm thời dưới lòng đất, nơi đó có thể liên lạc với phi thuyền Hi Vọng thông qua hệ thống truyền tin trên phi thuyền. Bộ chỉ huy dưới đất cũng có rất nhiều việc, như công việc khai khoáng phóng xạ, vận hành việc chế tạo tại tầng 3, rồi giải quyết tranh chấp, điều phối lương thực trong dân chúng... Thực tế, từ khi đi xuống lòng đất, công việc của hắn còn nhiều hơn.

Sáu ngày sau khi tiến vào lòng đất, lúc này Diêu Nguyên đang phê duyệt một văn bản nói về tiến độ cải tạo tàu con thoi, thì các thành viên Hắc Tinh không có nhiệm vụ như Trương Hằng, Morrison đồng loạt tới tìm hắn, đề xuất một ý tưởng.

-Tiệc mừng năm mới? Đêm lửa trại? Còn có...đại hội cinema? Transformers 7, Spider Man 8, Final Destination 9...

Diêu Nguyên nghe những chiến hữu đang hưng phấn nói ra ý tưởng của mình, trong thoáng chốc, hắn mới nhận ra, chỉ còn mấy ngày nữa thôi là đến năm mới. Quanh đi ngoảnh lại đã được 1 năm rồi...

-Tiệc mừng năm mới thì có thể, đêm lửa trại thì không. Một là không có nhiên liệu để đốt, hay là khói sau khi đốt thì xử lý ra sao? Hơn nữa, còn vấn đề an toàn nữa. Bất quá, đại hội cinema thì không thành vấn đề. Có thể dựng lên mấy rạp chiếu phim riêng biệt, muốn chiếu cái gì thì cứ bỏ phiếu quyết định. Bất quá, không cho phép công chiếu những nội dung nhạy cảm

cầm vị thành niên. Dương Ngõa La, người đừng có cười đều như vậy. Ta biết tổng mấy ổ đĩa mà người góp nhặt chứa cái gì (phim xem xong xóa đó bà con), những thứ đó hoàn toàn không được công chiếu cho mọi người.

Diêu Nguyên cẩn thận suy nghĩ rồi cảm thấy việc mở tiệc mừng năm mới hoàn toàn không có vấn đề. Một là để động viên tinh thần, hay là giảm bớt cảm giác không an toàn trong dân chúng, ba thì đúng là, chúng ta có đủ lý do để ăn mừng. Nói thật, thu hoạch trong mấy tháng nay khiến cho hẳn cũng cảm thấy khó tin. Thu hoạch trong mấy tháng này thậm chí đã có thể khiến cho con người có thể sinh tồn trong vũ trụ hơn 30 năm, như vậy còn chưa đáng ăn mừng sao?

Lời vừa nói xong, không đơn thuần là những người đề nghị hoan hô, mà ngay cả những nhân viên của phòng làm việc chính phủ ở nơi xa, còn có cô vị thư ký đứng bên cạnh đều mỉm cười, lộ ra vẻ mặt chờ mong.

-Ngày hôm nay quá xá là vui, quá xá là vui...

Nhìn các đội viên Hắc Tinh vừa ca hát nghiêu ngao, vừa đi ra cửa, Diêu Nguyên chỉ khẽ lắc đầu mỉm cười. Bất quá, cảm giác hạnh phúc này quả thật không dễ gì có được.

-Chỉ mong hàng năm, chúng ta đều có được sự kiện như vậy. Nếu Thượng đế quả thực tồn tại, hoặc có vị thần vô danh nào đó, xin người hãy phù hộ chúng con, hãy cho chúng con để dừng khí để tiến bước về trước, vượt qua hành trình phiêu lưu trong vũ trụ mệnh mông này, hãy giúp chúng con tìm được quê nhà mới.

Trong lòng Diêu Nguyên khẽ cầu nguyện, sau đó bật cười lắc lắc đầu, rồi tiếp tục công việc phê duyệt các loại văn kiện, giấy tờ khác...

Năm mới đã đến rồi.

Chú thích:

1/Đồng vị phóng xạ: Cơ bản, các nguyên tố trong tự nhiên hầu hết đều có đồng vị. Đồng vị của một nguyên tố là chỉ các nguyên tố có cùng số proton nhưng lại có số tron khác nhau. Nhân nguyên tử của các đồng vị của một nguyên tố có thể bền (stable) tức là tồn tại mãi mãi, hoặc không bền (unstable). Nhân đồng vị không bền sẽ bị phân hủy tự nhiên theo thời gian để đạt tới trạng thái bền hơn. Đồng vị có nhân không bền được gọi là đồng vị phóng xạ (radioisotope). Tỉ dụ như trong ba đồng vị của hydrogen đồng vị tritium H-3 là đồng vị phóng xạ vì có nhân không bền.

2/ Chu kỳ bán hủy (hay còn gọi là chu kỳ bán rã): Là khoảng thời gian cần để một đại lượng nguyên tố phân hủy còn một nửa lượng ban đầu. Thời gian này thường được ký hiệu là $T_{1/2}$. Khái niệm này xuất hiện lần đầu trong phân rã hạt nhân. Mỗi chất phóng xạ, cứ sau mỗi chu kỳ bán hủy, một nửa số nguyên tử của chất ấy biến đổi thành chất khác. Về sau, khái niệm này đã được áp dụng cả trong nhiều môn học khác.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Tiệc Mừng Năm Mới

Chương này có đoạn lời bài hát, khúc ấy mình chỉ ráng dịch sao cho mọi người hiểu được nó đang nói cái gì.

Nên nếu ngôn từ không được trau chuốt thì thông cảm nha.

Tin tức về tiệc mừng năm mới cùng đại hội cinema không hề được giấu giếm, sau được Diêu Nguyên đồng ý thì các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh và nhân viên trong phòng làm việc chính phủ đều nhanh chóng lan báo ra ngoài. Dân chúng vốn là những người mong đợi năm mới nhất thì hồi hả truyền tin cho nhau, toàn bộ đều hoan hô vui sướng.

Đương nhiên, như thế càng làm cho Diêu Nguyên cùng chính phủ thêm bận rộn. Vì tiệc mừng năm mới diễn ra, cho nên vô luận là nhân viên đang làm việc trên phi thuyền Hi Vọng, hay là những công nhân đang khai thác quặng phóng xạ, hoặc là những nhân viên kỹ thuật đang thực hiện công tác tại tầng 3, tất cả đều sẽ trở về khu cư trú để tham dự tiệc mừng, dĩ nhiên, những nhân viên đảm nhận những việc cố định trên phi thuyền Hi Vọng thì không thể đi, bất quá có thể phân công thay phiên. Trong đó, chia thành từng nhóm, thay nhau nghỉ ngơi cùng làm việc.

Tới nữa là vấn đề thức ăn, cho dù văn hóa khác biệt nhưng hầu như ở quốc gia nào, ai cũng muốn chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn nhân ngày đầu năm. Một bữa ăn ngon sẽ càng làm niềm vui thêm trọn vẹn, bất kể phong tục tập quán khác nhau ra sao.

Cho nên, đã tổ chức tiệc mừng năm mới thì thức ăn không thể thiếu được. Các loại xa xỉ phẩm như thuốc lá, rượu, nước trái cây... cũng không thể ít. Dĩ nhiên, mọi thứ phải được tính toán cẩn thận, tồn kho còn bao nhiêu nguyên vật liệu, dù sao kế hoạch trồng trọt còn chưa được chính thức triển khai trên tại tầng sinh thái. Trước mắt, tầng sáu trên phi thuyền Hi Vọng đã được sử dụng hết công suất rồi, không thể nào cung cấp lượng thịt, trứng, sữa, hải sản... lớn hơn được. Hầu như đều phải sử dụng hàng trong kho.

Bất quá, cho dù hoạt động chúc mừng kéo dài tới hai ngày, hình thức tổ chức là những bàn ăn thịnh soạn hoặc tiệc buffet, chỉ cần khoang thuyền phụ bên ngoài được chế tạo xong, thêm vào kế hoạch trồng trọt chăn nuôi tại khu sinh thái được vận hành thì sẽ nhanh chóng bổ sung lại thực phẩm trong kho. Cho nên, Diêu Nguyên càng hạ quyết tâm ký quyết định cho phép sử dụng một lượng lớn nguyên vật liệu tồn kho, sau đó bắt đầu chiêu mộ những đầu bếp có tay nghề trong dân chúng.

Được rồi, thức ăn cùng xa xỉ phẩm có thể căn răng xử lý được, nhưng mà không thể nào tổ chức một tiệc mừng mà sau khi đã ăn uống no say, người ta dùng tiếng Pháp chào mình, mình lại trả lời bằng tiếng Trung được a?

Cho nên, tiếp đó Diêu Nguyên lại bù đầu với mớ công việc trù bị cho tiệc mừng...

Trần Nguyệt vừa đi trên đường tới phòng ăn vừa kéo Nhâm Đào, hẳn đang mang khuôn mặt cau có mặc cho Trần Nguyệt vừa đi vừa nói:

-Nhâm Đào a, ông đừng có mang vẻ mặt đó được không. Ta đâu có phá giấc mơ của mi, được rồi, lần sau ta hứa sẽ đánh thức nhẹ nhàng hơn, được chưa...Bây giờ ta hỏi thiệt ông, ông cảm thấy ta nên tham dự cuộc thi tuyển chọn ca sĩ cho buổi yến tiệc không? Ta coi vậy chứ biết nhiều ca khúc hot lắm nha.

Nhâm Đào chán nản vò vò lỗ tai, nói:

-Miễn, bà tính đem cái giọng giết người ấy hù chết người ta à? Bà nên biết rằng tiệc mừng năm mới này, tất cả nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, kỹ thuật đều tham gia. Lúc đó, bà rống lên một tiếng, thanh niên trai tráng thì còn đỡ, nhưng lỡ mấy ông lão chịu không nổi phát bệnh tim chết thì sao? Bà nên biết bọn họ đều có thân phận rất cao, có bồi thường cả đời cũng không đền nổi đâu.

Mặt Trừu Nguyệt đỏ lên, giận dữ lấy tay gõ đầu Nhâm Đào, lớn tiếng nói:

-Cái gì chứ! Chỉ là tiếng hơi thô một chút thôi, không biết nói nhẹ một chút à! Tên chết tiệt! Cái đồ chỉ thích chọc ngoáy người khác! Hừ, không tham gia thì không tham gia, dù sao ta còn hơn ông. Ta là tân nhân loại đó, có năng lực dự cảm đấy. Hừ hừ, ông thấy tên Trương Hằng kia oai phong không, chờ ta luyện tập năng lực của mình thành thực rồi, nói không chừng sẽ không kém hẳn ta đâu! Ít nhất, còn hơn ông, ngay cả tân nhân loại còn không phải!

Nhâm Đào chỉ cười ngơ ngác, không hề trả lời lại. Lúc này, hắn đang kiểm tra lại những suy luận của mình trong mấy tháng qua.

Cái gọi là tân nhân loại là chỉ những người sống sót trong cơn bệnh dịch virus thần bí kia. Trong bọn họ có một số ít người sở hữu năng lực mà ngay cả khoa học cũng không giải thích được, như khả năng dự cảm trước nguy hiểm, hay có thể gọi là giác quan thứ sáu. Vấn đề này từ lâu đã được các nhà khoa học dày công nghiên cứu, tuy vẫn chưa thành công, nhưng thực tế giác quan thứ sáu quả có thực. Hơn nữa, những người có giác quan thứ sáu mạnh có thể báo trước được nguy hiểm của những người chung quanh.

Trong những tân nhân loại được biết đến bây giờ, thì năng lực của Trương Hằng khá nổi tiếng, có người cho rằng chẳng qua hắn có khả năng phát huy giác quan thứ sáu đến cực hạn. Nhưng thật ra không phải, đó quả thật là siêu năng lực, năng lực dự cảm tương lai.

Còn có những siêu năng lực khác như hai nhân viên nghiên cứu nổi tiếng, hoặc nói đúng hơn là nhà khoa học – Ba Lệ cùng Yvaine. Bọn họ hình như được gọi là nhĩ ngữ giả. Mỗi khi nghiên cứu phải một vấn đề khó khăn, bên tai họ sẽ vang lên một thanh âm thần bí giúp họ giải đáp vấn đề. Nghe nói sau khi có được siêu năng lực này, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, bọn họ đã giải quyết xong mấy nan đề làm khó giới khoa học gần đây. Có thể nói, cả hai gần như được xem là Newton và Einstein trong tương lai.

(Về cái này, dường như năng lực của nhĩ ngữ giả khá giống với năng lực của ta, bất quá ta không hề nghe được tiếng nói nào cả. Chỉ cần cung cấp đủ dữ liệu, sao đó dùng suy luận logic là có thể giải đáp vấn đề. Chỉ như vậy mới khớp với những biểu hiện trước giờ của ta...Năng lực này nên gọi là gì đây? Tư tưởng giả được không?)

Trong lúc Nhâm Đào đang suy tư, thì Trừu Nguyệt đang đi bỗng giật mình, cảm thấy kỳ kỳ. Hình như mình đang kéo tay hắn mà, sao lạ vậy? Khi nàng quay đầu lại thì chỉ thấy mình đang nắm một bộ quần áo, còn người thì biến mất tăm...

Bên kia, Nhâm Đào vừa suy nghĩ, vừa leo lên mép liềm khổng lồ bên cạnh. Dần dần, trong trạng thái khóa thân, hắn đã lên cao tới năm sáu mét...

Bất kể ra sao, bữa tiệc mừng năm mới diễn ra khá thuận lợi, các tiết mục biểu diễn văn nghệ đều nhận được rất nhiều sự ủng hộ của người xem, bên trong cánh gà ai ai cũng bận rộn chuẩn bị cho tiết mục của mình. Dĩ nhiên, những tiết mục này không thể nào so sánh với những chương trình chuyên nghiệp trên Trái Đất, nhưng nó thu hút ở chỗ đây là cây nhà lá

vườn, hơn nữa trong số những tiết mục cũng không thiếu giọng ca vàng. Cho nên, không khí buổi diễn rất náo nhiệt.

Theo như ý Diêu Nguyên thì tiệc mừng năm mới được tổ chức theo kiểu tiệc buffet, trong đó ngoài những xa xỉ phẩm được phân phối có giới hạn như hải sản, thuốc lá, rượu, nước trái cây, trứng cá hồi, xì gà...Còn lại, những thức ăn khác như ngũ cốc, thịt trứng đều có thể ăn thoải mái, không cần lo lắng.

Bữa ăn thịnh soạn, mọi người vui vẻ, hơn nữa còn có những tiết mục văn nghệ góp vui. Cảnh tượng này khiến cho tất cả cảm thấy dường như mình đã trở về Trái Đất, đang tận hưởng cuộc sống an bình...

Rất nhiều người thậm chí đã rơi nước mắt, nhớ tới khoảng thời gian đen tối trước kia, rồi sau đó tới lúc lên phi thuyền Hi Vọng, mỗi ngày đều sống trong lo sợ, niềm vui mừng khi tìm thấy hành tinh sa mạc, trải nghiệm cảm giác kinh khủng khi đối mặt với quái vật ngoài hành tinh, còn có hành trình phiêu lưu trong Tinh Vân, lang thang trong tuyệt vọng...

Vô số chuyện, đủ cung bậc cảm xúc. Quá khứ và hiện tại khác nhau quá xa, bảo sao người ta không rơi nước mắt đây?

Lúc này, Bạch Ngưng Tuyết vừa biểu diễn xong một ca khúc thịnh hành, tiết mục tiếp theo liền được bắt đầu. Nhưng điều khiến người ta giật mình là ca sĩ chỉ là một cô bé Châu Á tầm mười bảy, mười tám tuổi. Cô bé có mái tóc dài đen nhánh, đôi mắt sáng tròn thêm vào hàm răng trắng bóng, làn da trắng như tuyết. Đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Nhưng điều khiến cho mọi người ngạc nhiên chính là trang phục cô bé này, một bộ trang phục cổ trang thời Hán, giống như trang phục mà những cung nữ thường mặc. Có thể nói, trang phục này càng làm nổi bật vẻ đẹp mỹ miều của cô, cho nên vừa xuất hiện, hầu hết dân chúng đều nhìn về sân khấu, cả hội trường ồn ào cũng dần yên tĩnh.

Cô bé còn mang theo một cây đàn tranh, dưới sự giúp đỡ của người dẫn chương trình, cô đặt chiếc đàn lên bàn rồi ngồi trên ghế, bắt đầu tấu lên giai điệu mở đầu kỳ ảo, dưới sự trợ giúp của loa, âm thanh này lan tỏa khắp hội trường.

-Màu lam thân thương tựa như ánh minh châu, nó là cố hương, là quê nhà của chúng ta, ấm áp tựa như vòng tay mẹ hiền...

Những người con xa quê, tha hương nơi vũ trụ rộng lớn, đen tối không thấy điểm dừng...

Nhưng chúng ta không hề tuyệt vọng, cũng không nản chí. Chúng ta vẫn mang trên người dũng khí, hi vọng về tương lai...

Tương lai a, vẫn luôn trong tay mọi người, trong tình không mệnh mông này, chúng ta chắc chắn sẽ tìm được quê nhà mới, nơi đó màu sắc rực rỡ như ngọc, nơi đó, màu lam thân thương...

Hiển nhiên, đó không phải là nhạc trẻ, cũng không phải nhạc cổ truyền. Có thể, đó là bài hát do cô bé tự sáng tác, vô luận là giai điệu hay lời ca đều hơi trúc trắc, thậm chí có vài chỗ còn không lưu loát, nhưng mà cảm giác thật kỳ quái...

Ai ai cũng thế, hễ sau khi nghe được ca khúc thì đều cảm nhận được sự thống khổ, đau đớn khi phải tha hương cầu thực, cảm giác kinh khủng cùng tuyệt vọng khi lang thang trong vũ trụ, rồi cảm giác sung sướng hạnh phúc khi tìm được vành đai thiên thạch, sự tin tưởng vào tương lai!

Cảm giác này thật sự rất khó hình dung, khi nghe xong ca khúc kỳ ảo này, mọi người đều như lâm vào ảo giác, mà ảo giác này lại bắt nguồn từ tâm linh của cô bé kia.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều mù mờ về chuyện vừa xảy ra. Bên dưới, Diêu Nguyên, Trương Hằng, Morrison, Lưu Bạch, Ứng,

Hắc Thiết cùng các đội viên Hắc Tinh ở xa khác, hoặc Nhâm Đào, Trừu Nguyệt, Phong Tiểu Chanh, Thích Hiếu Điều, Lâm Khâu Thu, Vương Đan Đán...đại đa số những người sống sót trong cơn dịch bệnh virus thần bí, ai ai cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cùng quái dị.

Bởi, bọn họ cảm thấy dường như mình đã gặp phải đồng loại, cứ như cô bé ấy vừa dùng tâm linh để giao tiếp với bọn họ.

Không lâu sau, Diêu Nguyên đến trước mặt cô bé, khẽ lẩm bẩm nói:

-Niệm Tịch Không, em cũng là một tân nhân loại a, hơn nữa còn là tân nhân loại sở hữu kỹ năng chưa được phát hiện...

Truyền đạt cảm giác tâm linh cho người khác...Chẳng lẽ là Truyền đạt giả sao?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Hằng Tinh Ba Động

Tiệc mừng năm mới đã qua, mọi người cũng từ từ khôi phục lại hoạt động bình thường, nhưng niềm hạnh phúc mà nó mang lại thì quả thật không ai có thể quên.

-Thật là phiền toái a, hàng xa xỉ phẩm trong kho đã tiêu hao tới mức này sao?

Diêu Nguyên day day tóc trên trán, thấp giọng rên rỉ.

Bên cạnh, Barbie đang sắp xếp lại một chồng hồ sơ khẽ cười nhẹ, nói:

-Thiếu tá, ngài không thể nào chỉ nhìn theo hướng đó được. Thật ra từ tình huống hiện giờ, việc sử dụng nhiều xa xỉ phẩm là một hiện tượng tốt mới đúng.

Diêu Nguyên ồ lên một tiếng, hỏi lại:

-Nghĩa là sao? Chẳng lẽ hàng tồn kho sắp hết, mà cung không đủ cầu, tình huống như vậy có thể tốt sao?

Barbie là một đại mỹ nữ, mặc dù xét theo cách nhìn người phương Đông, làn da nàng có vẻ hơi thô, nhưng mái tóc vàng sáng ngời, làn da trắng cộng thêm đôi mắt màu lam, dáng người bốc lửa, đôi chân thon dài, hơn thế nữa, phối hợp với bộ đồng phục văn phòng váy ngắn, tất chân đen....Cho dù nhìn ra sao nàng vẫn là một mỹ nhân bốc lửa.

Lúc này, nàng cười cười nói:

-Thiếu tá, thật ra thì suy nghĩ của ngài vẫn còn giống với hồi suy tàn trước. Được rồi, em không có ý nói xấu tín ngưỡng của ngài, hoặc những kinh nghiệm mà ngài trải qua trên Trái Đất. Ở đây, em không có ý đi sâu về cái này, nhưng nếu xét theo góc độ lịch sử, thực tế chứng minh, đôi khi không phải lúc nào thiếu hụt cũng là chuyện xấu, chỉ cần xác định đúng con đường cung cấp nguyên liệu, thì sự thiếu hụt tạm thời có thể kích thích kinh tế phát triển.

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói:

-Ý của em là, sự thiếu hụt trước mắt chỉ là do khoang thuyền bên ngoài chưa được chế tạo xong, cho nên chỉ có thể dùng xa xỉ phẩm trong kho. Một khi bắt đầu sử dụng khoang thuyền thì có thể sẽ thỏa mãn được nhu cầu hiện tại. Nếu công bố tin tức này ra thì sự thiếu hụt trước mắt tuyệt không đáng sợ, ngược lại còn có thể kích thích sự làm việc của công nhân. Có phải không?

Barbie cười cười nói:

-Không sai, chính là thế. Thật ra thiếu tá, tư tưởng của ngài vẫn chưa biến đổi hoàn toàn. Tách chính phủ và dân chúng ra riêng biệt, điều này không có gì xấu cả, dù sao thì ai ai cũng biết, hiệu suất của chế độ độc tài hơn xa chế độ dân chủ quốc hội. Nhưng vài lúc, ngài nên khéo léo tạo dựng tình huống để cho dân chúng cảm giác được, chính phủ là của bọn họ, sự thiếu hụt nguyên vật liệu cũng là trách nhiệm của bọn họ, cho nên...

Diêu Nguyên bưng tỉnh, vội gật đầu nói:

-Quả nhiên là thế, chỉ cần không phải là tình huống không thể cứu vãn, hoặc như việc nguyên liệu phóng xạ không thể tái sử dụng...thì vấn đề xa xỉ phẩm tạm thời thiếu hụt này ngược lại còn có thể kích thích kinh tế. Bất quá, trên phi thuyền Hi Vọng không có nền kinh tế, phải gọi là kích

thích tinh thần làm việc của người dân... Barbie, sau này nếu có vấn đề nào tương tự, nhớ nhắc ta nữa nhé.

Barbie nở nụ cười trên chọc:

-Ngài không sợ người ta dèm pha sao?

Câu này là chỉ lúc Diêu Nguyên phỏng vấn tuyển chọn thư ký, việc buộc phải chọn Barbie dù hẳn rất không tình nguyện. Khi biết việc này, các đội viên Hắc Tinh khác ai cũng nhìn Diêu Nguyên hơi là lạ. Thật ra việc này vốn bình thường, chỉ do sự khác biệt văn hóa giữa phương Đông và phương Tây thôi. Nhưng nó cũng làm Diêu Nguyên hơi bối rối, không sao trả lời được câu hỏi của Barbie.

Về phương diện khác, khi công bố tin tức xa xỉ phẩm thiếu hụt thì quả như lời Barbie đoán, không hề xuất hiện tình huống như Diêu Nguyên lo lắng, ngược lại nó còn khiến tinh thần làm việc ở tầng 3 dâng cao. Có rất nhiều người dân rảnh rỗi bắt đầu thăm dò, hỏi thăm xem công trường tầng 3 có thiếu hụt nhân công không.

Đoàn đội di dân của phi thuyền Hi Vọng, tất cả đều đang phát triển một cách tốt đẹp...

Sau tiệc mừng năm mới, tất cả nguồn lực bắt đầu việc chế tạo công cụ ở tầng 3, trong phi thuyền Hi Vọng thì tập trung cho việc cải tạo đường dây năng lượng.

Trong số các công việc, thì cải tạo tầng sinh thái là khó khăn nhất. Thậm chí, nó còn khó khăn hơn cả việc cải tạo đường truyền năng lượng cho ba lò phản ứng hạt nhân, động cơ thực hiện bước nhảy không gian. Bởi tầng này nuôi một lượng lớn vật nuôi, là nơi không thể nào cắt điện toàn bộ cũng như di dời toàn bộ động thực vật. Cho nên, chỉ có thể cải tạo từng phần một. Có thể nói, cải tạo tầng 6 tốn thời gian tương đương việc cải tạo đường truyền năng lượng chính cho cả phi thuyền.

Bất quá cũng may, cuối cùng tầng 6 đã cải tạo xong. Ngay sau đó việc cải tạo đường truyền năng lượng cho ba lò phản ứng hạt nhân, vì thế phải dừng việc cung cấp năng lượng cho cả phi thuyền, trừ tầng 6 ra. Có thể nói, lúc này phi thuyền Hi Vọng không hề có khả năng di chuyển, cũng là lúc nó ở trong trạng thái nguy hiểm nhất. Nếu có bất kỳ sự cố gì xảy ra như thiên thạch va chạm, phi thuyền Hi Vọng coi như xong.

Do đó, một chiếc tàu con thoi mới được chế tạo...cộng thêm một chiếc có sẵn. Hai chiếc tàu thay phiên bay lên không gian để tuần tra, phòng ngừa việc thiên thạch va chạm bất ngờ. Cả hai tàu đều được cải tạo, trang bị thêm hệ thống vũ khí tên lửa đạn đạo.

Dưới tình huống như vậy, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu đợt cải tạo lần hai, cũng là lần cải tạo quan trọng nhất, kéo dài từ tám đến mười ngày. Nếu hoàn thành xong thì phi thuyền chỉ còn lại những đường dây truyền năng lượng lẻ tẻ khác cần cải tạo, không hề ảnh hưởng đến sự ổn định của bước nhảy không gian. Hay nói cách khác, những đường dây đó từ từ làm cũng được, không phải quá quan trọng.

Do đó, toàn bộ phi thuyền Hi Vọng trừ tầng sáu ra đều bị cắt điện trong thời gian mười ngày. Một lượng lớn công nhân viên, kỹ sư bận rộn làm việc miệt mài trong thời gian đó. Rốt cuộc, đường dây truyền năng lượng chủ yếu trên phi thuyền Hi Vọng đã được cải tạo xong, phi thuyền liền khôi phục được năng lực di chuyển. Bất quá, vẫn còn những đường dây truyền năng lượng khác cần cải tạo, cho nên phải mất thêm thời gian nửa tháng nữa.

Bất quá, đường dây truyền năng lượng chính đã cải tạo xong, máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng được khởi động, chạy các chương trình dự báo, giám sát tình hình vũ trụ xung quanh. Kể từ lúc đó, an toàn của khu vực này coi như được đảm bảo, ít nhất sẽ không cần lo việc một mảnh thiên thạch đột ngột va chạm. Lúc này, nhiều người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vào ngày thứ hai sau khi khởi động máy tính chủ, cũng như là ngày thứ hai chạy chương trình giám sát, các nhân viên bắt đầu công việc ghi chép, theo dõi thường ngày. Công việc này vốn rất bình thường, không hề có thay đổi gì quá lớn, những nhân viên đều vừa cười nói vừa kiểm tra, theo dõi dữ liệu. Đột nhiên, một nhân viên sững sốt nhìn tờ giấy báo cáo trước mặt mình, phảng phất như không thể tin được vào điều trước mắt, thật lâu sau mới vội vã hô to:

-Mau! Xuất hiện rắc rối lớn rồi! Mau chuyển bản báo cáo này cho tiểu tổ khoa học, nhanh lên!

Bản báo cáo này ghi lại những biểu đồ về sự thay đổi các chỉ số của Hằng Tinh trong thời gian gần đây, bao gồm chỉ số phóng xạ của Hằng Tinh, chỉ số sóng điện từ trường, chỉ số từ trường....

Hằng Tinh mới ra đời kia, nó đang biến hóa một cách khó hiểu!

Kịch biến!

Thậm chí có thể nổ tung...

-Không! Không thể nào nổ tung được! Hằng Tinh một khi hình thành sẽ là một tinh thể cực kỳ ổn định trong vũ trụ, chỉ có những Hằng Tinh trong giai đoạn cuối, hydro trong lõi hoàn toàn chuyển hóa thành nguyên tố dạng khí, rồi nguyên tố dạng khí biến thành nguyên tố nặng. Do sự bất đồng trong lõi tạo nên lực ép ra bên ngoài, khiến cho nó nổ tung, hoặc sụp đổ! Dĩ nhiên, nếu có mảnh vỡ sao tron lao thẳng vào Hằng Tinh với tốc độ cực nhanh, cũng có thể tạo nên tai nạn hủy diệt. Nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn khác hẳn, chúng ta không hề đo lường được tình huống dị thường nào trên Hằng Tinh đó!

Khi bản báo cáo kia được chuyển đến tiểu tổ khoa học, thì chỉ trong nửa giờ tiếp theo, những chuyên gia từ các tiểu tổ có liên quan như vật lý, thiên văn...thậm chí cả tiểu tổ điện từ học đều tụ tập tại quảng trường tầng

hai. Diêu Nguyên, những đội viên khác trong tiểu tổ Hắc Tinh như Trương Hằng, Morrison và các tân nhân loại khác, ngay cả tân nhân loại vừa được phát hiện trong tiệc mừng năm mới như Niệm Tịch Không cũng có mặt. Đây là một cuộc họp khẩn cấp.

Trên bục là nhà thiên thể vật lý học nổi tiếng người Anh – Ireland, cũng là nhà khoa học chịu trách nhiệm chính cho việc này. Hắn đang phân tích sự việc lần này, vừa rồi đã trả lời câu hỏi của một chuyên gia vật lý học, khi chuyên gia đó nêu lên giả thuyết Hắc Tinh sẽ nổ tung.

Ireland nghiêm túc nói:

-Các vị, mọi người phải biết rằng, đây là một Hắc Tinh mới ra đời, nó có nghĩa là do mới ra đời, trong lõi nó vẫn còn khá nhiều hydro, khá tương tự với Tinh Vân có vật chất ngưng tụ lúc trước mà chúng ta từng gặp. Cho nên, nó không thể nào sinh ra biến hóa kịch liệt vì nguyên nhân tuổi thọ, dĩ nhiên, chúng ta không thể loại bỏ sự biến hóa theo chu kỳ của nó, nhưng mọi người nên biết. Sự biến hóa này thông thường kéo dài từ trăm vạn năm cho đến ngàn vạn, thậm chí là trên trăm triệu năm mới xong. Chẳng lẽ mọi người cho rằng, một Hắc Tinh mới ra đời đột ngột lại già đi hơn trăm triệu tuổi à?

Diêu Nguyên lắng nghe hết tất cả, rồi nhìn qua những chi tiết được ghi trên bản báo cáo. Các chi tiết này nếu so với với những bản ghi chép được lưu trong mười ngày gần đây về Hắc Tinh, thì quả thật dường như là hai tinh thể hoàn toàn khác hẳn...Đúng vậy, Diêu Nguyên thậm chí tuy không hiểu các chi tiết này nói gì, nhưng chỉ cần nhìn vào biểu đồ, thấy được sự thay đổi kịch liệt của nó, cứ như một bên là nơi sâu nhất của Trái Đất dưới đáy biển, một bên là núi cao nguyên Tây Tạng vậy. Nhiều đó đủ chứng minh, Hắc Tinh đang xảy ra kịch biến!

Diêu Nguyên bỗng đứng lên, nhấn mạnh từng lời:

-Giáo sư Ireland, tình huống bây giờ rất khẩn cấp. Ta không hề quan tâm việc Hằng Tinh già hay mới ra đời khác nhau ra sao, đây không phải là một khóa học. Với tư cách là người lãnh đạo cuối cùng của nhân loại, ta chỉ muốn hỏi hai câu...

-Hằng Tinh này rốt cuộc đã phát sinh biến hóa gì? Nó có ảnh hưởng đến tình hình của chúng ta không?

Ireland nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó phát biểu:

-Đúng vậy, sau khi nhận được các số liệu này từ nửa giờ trước, ta và các nhà thiên văn học khác đã có một cuộc thảo luận ngắn, căn bản chúng ta đưa ra một giả thuyết có khả năng xảy ra nhất để giải thích cho trường hợp này. Đó là Hằng Tinh này đang tiến hành một sự lột xác cực kỳ quan trọng để trở thành ngôi sao chính trong tinh hệ, tựa như mặt trời trong thái dương hệ chúng ta.

Dĩ nhiên, đây là lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc với một Hằng Tinh mới ra đời, cho nên chúng ta thực sự không rõ lắm về việc tiếp theo sẽ xảy ra sự kiện gì, chẳng qua theo mô hình diễn biến vòng đời Hằng Tinh, còn có những quá trình mẫu về Hằng Tinh khác thì đáp án nhận được là..

Hằng Tinh này đang tiến hành giãn nở, trong lúc đó nó sẽ phun ra ngoài một lượng lớn phóng xạ cùng sóng điện từ, về phần có ảnh hưởng đến chúng ta hay không thì câu trả lời là...

Rất có khả năng! Trong lúc này, Hằng Tinh đang biến hóa kịch liệt, có thể sẽ gia tăng khả năng va chạm giữa các tiểu hành tinh trong tinh hệ. Việc Hằng Tinh lột xác trở thành ngôi sao chính trong hệ sẽ làm tăng tốc độ hoàn thiện hành tinh dạng khí và hành tinh dạng rắn này, sau đó cả tinh hệ sẽ được hoàn chỉnh. Còn chúng ta hiện tại...

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân mọi người bỗng chấn động kịch liệt làm cho ai ai cũng ngã nhào trên mặt đất. Chấn động càng lúc càng mạnh,

đèn báo hiệu trên đầu bắt đầu nhấp nháy, trên vách tường không ngờ đã xuất hiện vết nứt...

Động đất?

Hoặc là...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Sụp Đổ

Trận động đất kéo dài chừng ba đến năm phút, một hai phút đầu thì rung chuyển kịch liệt nhất, sau đó mới từ từ giảm xuống. Dừng hẳn thì mất khoảng năm phút.

Khi tất cả dư chấn biến mất, mọi người mới nhìn rõ được cảnh vật xung quanh, lúc này đèn báo hiệu sáng lên khắp nơi, thậm chí có chỗ còn bắn ra tia lửa.

Cả tầng hai hầu như tan hoang, đâu đâu cũng thấy đất đá chất đầy, tường nứt nẻ, một số kiến trúc đơn giản cũng đã sập, thậm chí, nền nhà đã xuất hiện vết nứt.

Nên biết rằng, nền đất này là nền bê tông, không phải là nền đất trong hang động. Hơn nữa, sau khi trải qua sự kiểm tra nghiêm ngặt của các chuyên gia, thì chất lượng của nó tuyệt không phải là đồ dỏm chỉ dăm ba ngày đã sập. Nhưng bây giờ, nó đã nứt nẻ khắp nơi, có thể tưởng tượng trận động đất vừa rồi mạnh ra sao.

Vận khí của Diêu Nguyên cũng thật xui xẻo, lúc trước khi đất đá rơi xuống, một khối đá vừa văng đập trúng đầu hắn. Lúc ấy, hắn không né kịp, cho dù đã cảm nhận trước được nguy hiểm cũng thế. Cho nên, hắn bất tỉnh suốt mấy phút kia, đến giờ vẫn chưa tỉnh táo lại. Hơn nữa, trên đầu toàn là máu tươi, nhìn qua có chút đáng sợ.

Lúc này, những người xung quanh cũng đã dần hồi tỉnh lại sau cơn động đất.

Đội viên Hắc Tinh là những người đầu tiên phát hiện ra vết thương của Diêu Nguyên, Hắc Thiết vội vã xông lại, một tay dìu Diêu Nguyên đồng thời hét lớn:

-Cứu thương! Lưu Bạch, mi ở đâu? Không có mắt hả?

Lưu Bạch cũng phát hiện tình huống nơi này, vội vàng chạy tới nói:

-La cái con mẹ người! Câm miệng lại...đây là máu, may quá, là máu chứ không phải dịch não. Hồng rồi, ta quên mang theo hòm cấp cứu. Đừng che ánh sáng, người tránh ra cho ta!

Vừa nói, Lưu Bạch một tay bắt mạch Diêu Nguyên, tay khác bắt đầu vạch mí mắt Diêu Nguyên lên kiểm tra.

Hắc Thiết còn muốn nói gì đó nhưng không ngờ một bàn tay khác khẽ vỗ lên vai hắc, hắc quay sang bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Ưng. Ưng không hề khách khí nói thẳng:

-Không nghe thấy Lưu Bạch nói gì sao? Đừng che ánh sáng, hắc là quân y!

Trong hòng Hắc Thiết lăm lăm vài tiếng, nhưng cũng không dám làm to chuyện với Ưng, đành hơi xê ra ngoài, nhưng ánh mắt luôn trông chừng Diêu Nguyên.

Lúc này, Diêu Nguyên mới thoát khỏi trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Thực ra, vừa rồi hắc đã cảm giác được toàn bộ tình hình chung quanh. Nhưng thân thể lại không nghe theo sự điều khiển, ngay cả cử động ngón tay cũng còn hơi khó. Mãi đến giờ, hắc mới có thể lắc đầu với Lưu Bạch, rồi đứng dậy xem xét tình hình chung quanh.

Cả tầng hai đều trở thành một đồng đồ nát, nơi nơi đều có đất đá sụp đổ với dụng cụ hư hỏng. Diêu Nguyên cau mày nhìn về phía các nhà khoa học, trong số những nhà khoa học thì có khoảng mười mấy người bị đá rơi trúng, sinh tử chưa rõ. Bên cạnh, các binh lính và tân nhân loại cũng có người bị thương. Tóm lại, tình hình rất hỗn loạn.

-Ứng, người tập hợp một tiểu đội, dẫn theo Trương Hằng lập tức đến tầng một. Trong thời gian ngắn nhất phải kiểm tra rõ ràng xem nó có bị sụp đổ hay không. Đây là chuyện quan trọng nhất, thi hành ngay

Diêu Nguyên nhìn quanh vài giây rồi quay lại ra lệnh cho Ứng.

Ứng đứng nghiêm chào, rồi không đáp lời dẫn Trương Hằng cùng một số người chạy đi luôn. Theo sau có chừng bảy tám binh lính

Diêu Nguyên cũng không chậm trễ, tiếp đó nói với đám người Lưu Quang Chính:

-Lưu Bạch, người tập hợp một tiểu đội bắt đầu kiểm kê nhân số, chịu trách nhiệm tìm kiếm người bị nạn, xem có ai chết hoặc bị thương nặng không, ra tay chữa trị. Ta sẽ điều thêm một nhóm nhân viên y tế cùng công cụ cứu thương đến hỗ trợ người, khoảng tầm 10 phút nữa sẽ có, nhanh đi.

Lưu Bạch cũng đứng nghiêm chào rồi sau đó chạy vội tới chỗ đám binh lính, lựa ra vài người, bắt đầu kiểm tra những nhà khoa học bị thương...Hắn hiểu ý của Diêu Nguyên, mặc dù không nói rõ, mà trong trường hợp này cũng không thể nói thẳng được. Tuy có hơi tàn nhẫn, nhưng tính mạng của những nhà khoa học này vượt xa những người còn lại, thậm chí kể cả tân nhân loại.

Diêu Nguyên cũng không rảnh quan sát hành động của Lưu Bạch, nhìn về phía Lưu Quang Chính nói:

-Lão Vương, triệu tập tất cả những binh lính còn lại ở đây. Hắc Thiết, Lâm Phí Bưu, Dương Ngõa La, Lý Hải Vân, tất cả thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh đi theo lão Vương. Nhiệm vụ của các người là nặng nhất, lập tức đi lên tầng một, trên đường triệu tập tất cả những quân nhân thấy được, thuận tiện di tản toàn bộ dân chúng ở tầng hai đến tầng một.

Lần này, sự cố diễn ra quá bất ngờ, tầng một có rất nhiều dân chúng sinh sống, ta muốn các người lên đó để duy trì trật tự. Hiện giờ, nó chắc cực kỳ hỗn loạn. Lão Vương, ta trao cho người quyền hạn cao nhất, có thể dùng súng. Nếu phát hiện bất kỳ hành vi cướp đoạt, bạo loạn, điên cuồng nào, ta cho phép người ra tay bắn hạ! Bao gồm cả những binh lính, nhân viên chính phủ, nhân viên nghiên cứu, nhà khoa...kể cả những nhà khoa học.

Nói tới những lời cuối cùng, Diêu Nguyên cơ hồ cắn răng thốt lên. Sát ý lạnh lẽo làm cho Morrison đứng bên cạnh không rét mà run.

Vương Quang Chính không hổ là quân nhân dày dặn kinh nghiệm, nhanh chóng đứng nghiêm chào rồi lập tức thi hành nhiệm vụ, dẫn theo tất cả đội viên Hắc Tinh còn thừa lại cũng như những binh lính khác. Bất quá, hướng đi không phải về tầng một, mà trước tiên chạy về kho vũ khí ở doanh trại quân đội.

Diêu Nguyên khẽ gật đầu, nói thật trong những đội viên Hắc Tinh thì Vương Quang Chính là người chững chạc nhất, cũng là sĩ quan phụ tá mà Diêu Nguyên tin nhiệm nhất. Sau đó, hắn nhìn về những tân nhân loại khác, bao gồm Trừu Nguyệt, Barbie, Niệm Tịch Không...tổng cộng khoảng mười mấy người.

-Mọi người cũng đi theo hạm phó Vương đi, ở trong đội ngũ đó là an toàn nhất, đi đi!

Diêu Nguyên nói với các tân nhân loại.

Mọi người nhìn nhau, bọn họ biết đây không phải lúc phân vân. Những gì Diêu Nguyên ra lệnh lúc này họ đều nghe rõ, sự cố cùng quân đội đều không phải trò đùa. Nếu không tuân theo mệnh lệnh, sẽ bị xử lý ngay, giết không cần hỏi, không hề có tình cảm gì ở đây. Cho nên, tất cả đều gạt đầu ra vẻ hiểu, nhưng không di chuyển mà chờ đám người Vương Quang Chính lấy súng trở về.

Morrison cũng muốn gia nhập vào những tân nhân loại này, nhưng không ngờ Diêu Nguyên lại tóm lấy hắn, nói:

-Người đi cùng ta!

Nói xong liền chạy theo hướng khác.

Morrison hơi chần chờ nhưng rồi cũng chạy theo Diêu Nguyên, vừa chạy vừa hỏi:

-Không phải mọi chuyện đều đã có người xử lý sao? Chúng ta còn có việc gì nữa?

-Tầng ba...

Diêu Nguyên khổ sở nói:

-Vừa rồi ta đã cố gắng lắng nghe, theo như những tiếng ồn ào, đổ vỡ từ tầng một thì nơi đó có thể gặp sự cố, nhưng có tiếng động chứng tỏ lối vào tầng một chưa sụp đổ. Nhưng tầng ba, trong trận động đất vừa rồi ta không hề nghe thấy bất kỳ tiếng động nào từ tầng ba. Nơi đó có hơn ba ngàn công nhân, còn có hai trăm hộ vệ, ngoài ra còn có vô số tiếng động cơ máy móc, sao lại không có thanh âm nào phát ra được. Ta hoài nghi...lối vào tầng ba đã sụp đổ.

Morrison giật mình, vội vàng hỏi:

-Tầng ba sụp đổ à? Đây...những người bên dưới thì sao đây? Không lẽ chết sạch sao?

Diêu Nguyên lắc đầu:

-Ta tin tưởng những chuyên gia kiểm tra chất lượng, bọn họ nói tầng hầm này có thể chịu được động đất cấp chín, như vậy chắc chắn có thể chịu được. Nhưng mấu chốt là ở chỗ lối vào không phải do thực vật ngoài hành tinh đào, mà để thuận tiện ta dùng sức người xây, hơn nữa hạ tầng nơi đó cũng khá đơn giản, không được làm kỹ như ở nơi khác. Cho nên, có thể lối vào không chịu được động đất cấp chín....Nói tóm lại, chúng ta vẫn phải kiểm tra xem sao.

Morrison gật đầu đồng ý, bất quá thật lâu sau hắn vẫn hoài nghi hỏi:

-Ngài sao không để bọn họ - những đội viên Hắc Tinh khác đi theo, mà lại mang một người bình thường như ta làm gì? Ta không có năng lực dự đoán trước nguy hiểm như Trương Hằng, chẳng lẽ định kêu ta cầm súng chiến đấu sao? Hoặc là lấy tay đào đất?

Diêu Nguyên quay lại nhìn chăm chú vào Morrison, lát sau mới lên tiếng:

-Nhớ kỹ! Người đã là một sĩ quan rồi, cũng là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, không nên gọi những đội viên Hắc Tinh bằng từ “bọn họ”...Morrison, ta chưa bao giờ nghĩ tới việc bắt người cầm súng chiến đấu, hoặc là đi đào bới đất đá. Chỉ là trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ, phỏng phất như tìm ra chút đầu mối nên ta mới gọi người, bởi rất có thể, tính mạng của hơn mười hai vạn người chúng ta đều phụ thuộc vào người...

Morrison giật mình, vội vàng nói:

-Ê! Ngài không phải đặt đầu đạn hạt nhân ở tầng ba đó chứ? Ta nói trước, ta không phải là chuyên gia phá mật mã khi gió hay chuyên gia vô hiệu hóa gì đâu. Ta làm gì có bản lãnh vô hiệu hóa đầu đạn hạt nhân!

Diêu Nguyên cười khỗ, nói:

-Không, nơi đó còn một thứ đáng sợ hơn nữa là...

-Còn đáng sợ hơn nữa? Cái gì mà còn đáng sợ hơn đầu đạn hạt nhân chứ?

Morrison ngờ vực hỏi.

-...Thực vật ngoài hành tinh!

Năng lượng của cả căn cứ này đều do ba lò phản ứng tinh thạch cung cấp. Theo thông thường, mỗi 8 tiếng đều phải thay một lần thuốc và axit mạnh. Bởi khi nồng độ của thuốc và axit mạnh đạt tới một mức nhất định, lò phản ứng mới vận hành được...

Nếu lồi vào tầng ba sụp đổ, như vậy chúng ta tuyệt đối không thể khai thông trong 8 tiếng. Đầu tiên là phải trấn an dân chúng, kiểm tra hệ thống an toàn cùng hệ thống duy trì sự sống. Dù sao đó là tính mạng của hơn mười hai vạn người, ta nhất định phải ưu tiên bọn họ trước tiên, ưu tiên đa số...

Tiếp đó mới tụ tập nhân công, lấy dụng cụ rồi mới đào bới lồi vào tầng ba. Người biết điều này có ý nghĩa gì không? Chúng ta cần ít nhất 18 tiếng đến 24 tiếng mới có thể khai thông xong. Mà tầng thứ ba chỉ tích trữ số thuốc và axit mạnh đủ cho hai lần vận hành lò phản ứng tinh thạch, số còn lại đều chứa trong tầng hai...

Diêu Nguyên nuốt nước miếng, nhìn thẳng vào Morrison nói:

-Người có biết trong không gian lạnh lẽo này, mất đi hệ thống duy trì sự sống, loài người sẽ tồn tại được trong bao lâu không? Hơn nữa, còn trong trường hợp hơn mười hai vạn người đồng thời hít thở, duy trì tuyệt đối không hơn 10 phút, cho dù có thêm các thiết bị cấp cứu khác cũng không quá 30 phút!

Cư dân ở tầng một cùng tầng hai thì có thể trở về phi thuyền Hi Vọng, nhưng những người ở tầng ba thì sao?

Đôi mắt Diêu Nguyên đỏ lên, rống lớn:

-Đó là ba ngàn người a! Chúng ta tổng cộng mới có bao nhiêu người đây? Hơn ba ngàn người đó! Người muốn ta trơ mắt nhìn bọn họ chết đi sao? Bọn họ là những người hăng say làm việc trong lúc chúng ta ăn mừng năm mới. Họ chỉ cần sau bữa cơm, có một liều thuốc, một lon bia là đủ thỏa mãn rồi. Người muốn ta vứt bỏ bọn họ như thế sao?

Cho nên, Morrison, coi như ta van người. Trước đây chưa bao giờ ta van người, nhưng đây là lần đầu tiên ta xin người...

Dùng năng lực lừa gạt của người đi! Để cho thực vật ngoài hành tinh trong tình huống không có thuốc và axit mạnh vẫn thực hiện quá trình tổng hợp năng lượng! Ta van người! Hãy giúp ta!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18+24 Tiếng Ngụy Cấp (1)

Khi Diêu Nguyên cùng Morrison chạy tới lối vào tầng ba, quả nhiên nơi đó đã sụp đổ, nam thạch khổng lồ chất đống đống, đừng nói là người, cả một con chuột chui cũng không lọt. Có thể nói, lối này đã bị lấp kín hoàn toàn.

Thấy thế, chân Diêu Nguyên cùng Morrison như mềm hẳn đi, đứng tại chỗ tuyệt vọng. Hai người nhìn lẫn nhau trong chốc lát rồi Diêu Nguyên lên tiếng:

-Hiện giờ đã không còn biện pháp nữa rồi. Người hãy làm theo lời ta, đi tới bên kia sau đó tập trung cảm nhận sự tồn tại của thực vật ngoài hành tinh. Hiện giờ không cần sử dụng năng lực, chỉ cần cảm thụ thấy bọn chúng là được. Tại tầng ba vẫn còn hai lần thuốc và axit mạnh, hơn nữa trong lò phản ứng vẫn còn một lượng thuốc và axit mạnh, có thể duy trì thêm một thời gian. Cho nên, trong khoảng hai mươi tiếng nữa, ta nghĩ hẳn sẽ không có vấn đề gì đâu.

Nói tới đây, Diêu Nguyên ngừng lại một lát rồi tiếp tục nói:

-Morrison, người đợi ở đây. Ta đi chuẩn bị mọi thứ, rồi quay lại nhanh nhất có thể, tin tưởng ta.

Morrison luống cuống, vội vàng nói:

-Uy, Diêu Nguyên! Ta đâu có biết làm sao để cảm nhận a, lão tử ngay cả năng lực lừa gạt dùng ra sao cũng không biết, ngài biểu ta sử dụng làm sao đây? Hơn nữa, ta đợi ở đây cũng vô dụng, không bằng ta đi theo ngài, rồi 20 tiếng sau quay trở xuống, thế nào?

Diêu Nguyên đặt tay lên vai hấn, nghiêm túc nói:

-Không! Người phải đợi ở đây, 20 tiếng bất quá chỉ là phỏng đoán của ta thôi. Thời gian an toàn thật sự chỉ khoảng 16 tiếng, còn lại thì phải xem bên trong lò phản ứng còn bao nhiêu thuốc và axit mạnh, cho nên, người không thể đi...Morrison, Phong Tiểu Chanh cũng ở tầng ba. Nàng vì trốn tránh người cho nên đã đăng ký làm việc tại tầng ba, làm một người phiên dịch!

Morrison ngăn người, vẻ mặt biến chuyển không ngừng, cứ như vậy lơ đãng đứng tại chỗ. Cho đến khi Diêu Nguyên đi xa, hấn mới với tay về hướng Diêu Nguyên, nhưng không thốt lên được lời nào. Thật lâu sau hấn chán nản ngồi xuống, lẩm bẩm:

-Mẹ kiếp, cái gì mà tập trung cảm giác thực vật ngoài hành tinh, người cho rằng ta là siêu nhân sao? Cái cảm giác chết tiệt kia, lão tử hiện giờ muốn bình tĩnh còn khó nữa là, người quả tin tưởng ta quá mức rồi...

Khốn kiếp!

Không nói tới việc Morrison đang than ngán thở dài, bên kia, tiểu đội do Ưng chỉ huy nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất chạy về lối vào tầng một, kiểm tra từng nơi một. May mắn thay, tuy có nhiều đất đá sụp đổ, mặt đường cũng nứt nẻ nhưng cánh cửa tại lối vào vẫn ổn. Tất cả dụng cụ, cửa cách ly vẫn hoạt động bình thường, không có dấu hiệu của việc rò rỉ.

Đến giờ, Ưng mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm bội phục những kỹ sư, công nhân xây dựng. Bọn họ nhất định đã bỏ công sức rất lớn chế tạo cánh cửa này, chất lượng tuyệt đối khỏi chê. Thực tế, do tính chất

quan trọng của nơi này, Ưng cũng đã từng kiểm tra cẩn thận. Đó hầu như là thói quen của một tay súng bắn tỉa, kiểm tra toàn bộ những địa điểm quan trọng. Theo hăn đánh giá, cánh cửa này chắc chắn đến mức không ngờ, gần như phải dùng tới tên lửa đạn đạo oanh kích chính diện mới phá sập nổi.

Ưng thở phào, nói với những người còn lại:

-Dừng và nghỉ ngơi tại chỗ. Ách, Trương Hằng, người tới đây quan sát kỹ xem còn chỗ nào nguy hiểm...Trương Hằng?

Đang nói, Ưng giật mình khi nhìn thấy gương mặt trắng nhợt của Trương Hằng, lập tức cảm giác bất hảo. Hăn nhanh chóng vọt tới bên người Trương Hằng, lay lay bờ vai hỏi:

-Có gì à? Có phải cảm giác được mỗi nguy hiểm nào không! Nói cho ta biết!

Trương Hằng nuốt nuốt nước miếng, nhìn quanh đi quanh lại mấy lần mới nhỏ giọng nói:

-Cánh cửa thì không sao...Nhưng lớp đất đá ở hai bên đã bắt đầu lung lay rồi. Nó tạo cho ta một cảm giác nguy hiểm từ từ, không biết cánh cửa này còn duy trì được bao lâu nữa.

Ưng hít một hơi lạnh, hăn cũng không nói gì thêm mà khẽ gật đầu với Trương Hằng, sau đó ngồi xuống mặt đất, nhìn chăm chăm vào cánh cổng lớn trước mặt.

Thực tế, từ khi tiến vào vũ trụ thì hầu như mọi người đều cấp tốc học tập những kiến thức liên quan về vũ trụ. Bao gồm cả việc một người nếu rơi vào chân không, họ sẽ không nổ banh xác như phim viễn tưởng mà sẽ ngạt thở đến chết...Đó là kiến thức khoa học thông thường.

Kiến thức này Ứng cũng có học qua mấy tháng. Hẳn dĩ nhiên biết, nếu cánh cửa này bị rò rỉ, do sự chênh lệch áp suất sẽ khiến cho không khí bị hút mạnh ra ngoài chân không. Theo thời gian thì lực hút sẽ càng ngày càng mạnh, do chỗ rò được mở rộng, thậm chí sau này, nếu lực hút đủ mạnh có thể thổi bay cả cánh cửa ...Khi đó, mười hai vạn người còn mấy ai sống sót đây?

Ứng vừa rời từ tầng hai lên tầng một, cảnh tượng nhìn chung khá hỗn loạn, mặc dù cướp bóc hay giết người gì đó vẫn chưa diễn ra, nhưng việc dân chúng đang hỗn loạn là cực kỳ nghiêm trọng. Ít nhất, cần tới mấy giờ hoặc hơn để trấn an tất cả, rồi sau đó mặc đồ du hành vũ trụ, đưa trẻ em vào những toa tàu chuyên dụng, dắt từng đội qua cánh cửa lớn, rồi khu cách ly chân không. Đủ mọi quy trình như vậy mới có thể trở về phi thuyền Hi Vọng...

Hơn nữa, phi thuyền Hi Vọng đang trong quá trình cải tạo đường truyền năng lượng. Mặc dù những đường truyền năng lượng chính đã xong, nhưng những đường dây đang cải tạo thì làm sao đây? Nếu phi thuyền Hi Vọng trong thời gian ngắn không cách nào khởi động hệ thống duy trì sự sống, dân chúng trở lại phi thuyền cũng không thể bỏ đồ du hành ra. Mà pin trong bộ đồ chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài...

Ứng chưa bao giờ có cảm giác nhức đầu như vậy, lúc này hẳn mới hiểu được sự cố gắng của Diêu Nguyên, sự gian nan của hẳn khi kiên quyết một mình lèo lái cả phi thuyền Hi Vọng. Điểm này thôi đã khiến cho Ứng bội phục sát đất.

-Trương Hằng, nói cho ta biết mức độ nguy hiểm...Ví dụ như lấy thang đo từ 0 đến 100, 0 là không có nguy hiểm, còn 100 là cực kỳ nguy hiểm. Người cảm giác được mức độ nguy hiểm hiện giờ là bao nhiêu?

Ứng nhỏ giọng hỏi Trương Hằng.

Trương Hằng không đáp, khẽ nhắm mắt đến gần cánh cửa. Sau khi đi chung quanh một vòng, lúc quay lại hần hơi chần chừ nói:

-Chắc là 80...Không, có thể là 70!

-70 sao? Hi vọng thời gian còn kịp!

Bên kia, Vương Quang Chính đã chỉ huy các binh lính vũ trang xong. Những binh lính đều được trang bị vũ khí tiêu chuẩn, sau đó bắt đầu thực hiện công việc trấn an dân chúng từ tầng hai, hướng dẫn mọi người đi lên tầng một. Cùng lúc đó, Lưu Bạch đang khẩn trương sơ cứu những người bị thương. Vương Quang Chính cũng trợ giúp bằng cách điều một tiểu đội vận chuyển người bị thương, thuốc men dụng cụ y tế, cùng những bác sĩ tìm được về chỗ hẩn, dựng nên một trạm cấp cứu tạm thời, bắt đầu sơ cứu giải phẫu.

-Ta nói rồi, đầu tiên phải cầm máu, còn chuyện giải phẫu tính sau. Kể cả nếu có đất đá nham thạch trong vết thương cũng thế, cầm máu đầu tiên, các thứ kia không cần quan tâm!

Lưu Bạch sau khi may xong một miệng vết thương, thấy mấy bác sĩ khác đang giải phẫu vết thương của một bệnh nhân khác, gấp dị vật ra thì hẩn gầm lên.

Các bác sĩ kia hơi hoảng, một người trong đó vội vàng nói:

-Nhưng thiếu úy Lưu Bạch, tĩnh mạch của bệnh nhân này đã bị rách rồi, nếu không tìm được dị vật gây rách, cứ xuất huyết trong như vậy thì hẩn sẽ...

-Trước tiên cứ cầm máu, còn muốn giải phẫu gì thì quay về phi thuyền Hi Vọng mới tiến hành!

Lưu Bạch nhìn thoáng qua bệnh nhân kia, thoạt nhìn hẳn là một kiến trúc sư. Nhưng hẳn vẫn nói bằng giọng lạnh lùng:

-Đầu tiên, máu tồn kho nơi này không nhiều, hầu hết lượng máu dự trữ đều ở trên phi thuyền Hi Vọng. Tiếp theo, nơi này không có đủ dụng cụ y tế, quan trọng nhất, hiện giờ bệnh nhân không nhiều nên các người có thể từ từ giải phẫu. Nhưng ta dám cam đoan, tình hình ở tầng một nghiêm trọng hơn các người nghĩ nhiều. Một lát sau có thể sẽ tới hơn một ngàn bệnh nhân, hoặc nhiều hơn đến đây. Các người cho rằng bây giờ đang ở trong bệnh viện, có đủ thiết bị y tế và máu sao?

Đây là chiến trường!

Bộ dáng của Lưu Bạch vốn trong như một thư sinh chân yếu tay mềm, nhưng bây giờ hẳn bỗng nhiên bộc phát một luồng khí thể huyết thiết lạnh lẽo, những bác sĩ khác thậm chí không dám nhìn thẳng vào hẳn.

-Nơi này là chiến trường! Chúng ta không phải là những bác sĩ bình thường, mà là bác sĩ quân y. Nhiệm vụ của chúng ta là cứu được càng nhiều người càng tốt! Chứ không phải vì cứu một người mà làm hại chết cả mười người. Nó có thể tàn khốc, nhưng đó là sự thật.

Lưu Bạch vừa nói vừa xoay người lại, bắt đầu cầm máu cho một phụ nữ đã hôn mê:

-Phi thuyền Hi Vọng tổng cộng chỉ có hơn mười hai vạn người. Để có thể cứu được số đông, chúng ta buộc phải vứt bỏ thiểu số... Vì sự sống của một ngàn người, đôi khi phải hi sinh một trăm người khác. Nó tàn khốc, nó tàn nhẫn như vậy đấy. Lương tâm các người có thể cắn rứt, nhưng đây là nhiệm vụ của quân y chúng ta!

Tựa như ta, cho dù lương tâm có đau khổ, ta vẫn kiên quyết cứu sống đa số.

Tựa như khi đó, khi phải bỏ mặc sự sống của bạn bè, mặc kệ lương tâm, ta vẫn phải làm. Vì để có thể nhiều người sống sót hơn, cố gắng lên, cố gắng sống sót đi...

Đến câu nói cuối cùng, thanh âm Lưu Bạch càng lúc càng nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có mình hắc mới nghe được. Tuy mồ hôi trên trán hắc đang tuôn trào như tắm, nhưng hắc không kịp lau đi, bên cạnh cũng không có phụ tá nào lau hộ. Vì vậy, từng giọt mồ hôi cứ rơi xuống lã chã, xen lẫn bên trong là những giọt nước mắt đắng chát...

Lúc này, đã 30 phút trôi qua từ khi bắt đầu xảy ra cơn động đất...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19+24 Tiếng Nguy Cấp (2)

Khi Diêu Nguyên có mặt tại tầng một, phần lớn dân chúng đã tụ tập tại đây. Do đội ngũ của Vương Quang Chính không ngừng tuần tra cứu trợ người bị thương, đồng thời hướng dẫn dân chúng tập hợp ở tầng một, nên chỗ này trở nên khá chật chội, hơn nữa trận động đất lúc trước đã phá sập không ít kiến trúc, còn làm nhiều liều trại vật dụng đổ vỡ trong cơn hỗn loạn...Căn bản thì đâu đâu cũng thấy đồ đạc hư hỏng vứt loạn xạ, cả tầng một cứ như trại tị nạn.

Diêu Nguyên xuất hiện làm cho nhiều dân chúng, binh lính phát hiện. Rất nhiều người vốn đang tuyệt vọng hoặc mệt mỏi ngồi bệt trên đất, nhưng khi nhìn thấy Diêu Nguyên bỗng tự giác đứng lên, hơn nữa còn tách ra một con đường nhỏ cho hắn đi tới. Những thành viên Hắc Tinh cũng từ từ tụ tập chung quanh.

Diêu Nguyên yên lặng đi theo con đường nhỏ, trong lòng tràn ngập những cảm xúc khó nói nên lời.

(Đây là trách nhiệm như lời người nói sao? Như ban đầu ta dẫn dắt tiểu đội Hắc Tinh vượt qua bao khó khăn, hiện giờ ta cũng phải lãnh đạo những người dân này giãy dụa cầu sinh trong vũ trụ, tìm được cố hương mới sao? Đây là trách nhiệm a)

(...Nhưng trách nhiệm này thật quá nặng nề, ta sợ rằng mình không đủ sức...)

Trên đường đi, Diêu Nguyên luôn trầm mặc, mà sự im lặng này cũng lây nhiễm cho những người chung quanh. Từ từ, tiếng xôn xao vốn vang lên khắp nơi tại tầng một dần nhỏ xuống, đến cuối cùng, ngoài trừ tiếng hít thở cùng tiếng khóc của những đứa trẻ, không còn thanh âm gì khác vang lên.

Khi Diêu Nguyên đang đi, Ưng bỗng từ đội ngũ bên cạnh chen lên, nói nhỏ vài câu với Diêu Nguyên. Sắc mặt Diêu Nguyên lập tức biến đổi, nhưng ngay lập tức khôi phục bình thường, tiếp đó hắn chỉ huy binh lính xung quanh dựng nên một bức đứng tạm thời.

Trong lúc bức đứng được dựng, Vương Quang Chính chỉ huy đội ngũ đi tới bên cạnh Diêu Nguyên, hai người không hề nói gì với nhau mà chỉ đứng nghiêm chào, bởi cả hai đã quá hiểu lẫn nhau.

Rất nhanh, một bức đứng đơn giản đã dựng xong, Diêu Nguyên bước lên nhìn xung quanh. Bốn bề đều là người người, hơn mười hai vạn người nhiều đến mức nào đây? Nói một cách đơn giản là vô cùng vô tận, lấy ví dụ như lúc Trung Quốc tổ chức thể vận hội Olympic vào năm 2008, sân vận động tổ chim (1) tổng cộng chỉ có sức chứa hơn chín vạn người, cho dù tính thêm nhân viên làm việc bên trong cũng tuyệt đối không vượt quá mười vạn người. Chỉ thế thôi mà qua tivi, người xem đã thấy một biển người mênh mông bát ngát, chứ đừng nói tới hơn mười hai vạn người!

Hiện giờ tại tầng một có hơn mười hai vạn người tụ tập! Sự rung động này quả thật khó có diễn tả bằng lời được.

Diêu Nguyên nhận chiếc loa từ tay Hắc Thiết, yên lặng nhìn thoáng qua chiếc chân máy của hắn, sau đó giơ chiếc loa lên nói:

-Các quý ông, quý bà, không, các đồng bào của ta, những người thân của ta. Hiện giờ có người nhìn thấy ta, có thể có người thấy không rõ hoặc

không nhìn thấy. Ta chính là Diêu Nguyên, hạm trưởng của phi thuyền Hi Vọng – Diêu Nguyên.

Vào năm 2029 theo lịch trên Trái Đất, loài người chúng ta đã gặp phải một trảng hạn kiếp lớn nhất từ trước giờ. Nền văn minh của chúng ta đã bị hủy diệt trong nháy mắt, hoàn toàn tan biến trong vũ trụ, ngay cả hành tinh quê hương Trái Đất, nơi đã che chở loài người chúng ta suốt bao nhiêu năm cũng tan biến...

Nhưng chúng ta vẫn còn sống! Từ lúc chúng ta đặt chân lên phi thuyền Hi Vọng, đã không còn phân biệt quốc gia, không còn phân biệt màu da nữa, tất cả chỉ có một, đó là loài người! Loài người trên Trái Đất!

Hôm nay, chúng ta lại gặp phải một sự cố trong vũ trụ, giống như lúc chúng ta còn ở trên hành tinh sa mạc, mất đi sự che chở, đùm bọc của hành tinh đất mẹ, chúng ta vụt trở nên yếu ớt, mỏng manh tựa như con trẻ. Quả thật, chúng ta khó mà phiêu bạt trong vũ trụ, nó đối với chúng ta quá nguy hiểm, quá kinh khủng...

Nhưng chúng ta vẫn còn sống! Chúng ta vẫn còn hi vọng về một quê hương mới, mang theo hi vọng tìm thấy một cuộc sống mới!

Diêu Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó lớn tiếng nói:

-Ta rất vui khi nghe phó hạm trưởng báo cáo! Khi ông ấy chỉ huy đội ngũ binh lính đến tầng một, không hề có tình trạng cướp bóc, xô xát cũng như bạo loạn. Đúng vậy, đều không có, mọi người đáng được tự hào về điều này! Gặp phải trận động đất quá đột ngột, hơn nữa còn ở trong lòng đất nguy hiểm của một tiểu hành tinh, bên ngoài là khoảng không vũ trụ băng giá, nhưng mọi người vẫn không hỗn loạn, phó hạm trưởng đã nói cho ta biết, ai ai cũng cố gắng giúp đỡ lẫn nhau, cùng chăm sóc những người bị thương. Như thế thôi đã đáng để tự hào rồi!

Hãy ghi nhớ ngày hôm nay, ghi nhớ những hành động mà chúng ta đã từng làm, ghi nhớ ước mơ của chúng ta, ước mơ tìm thấy một hành tinh mới, nơi đó có trời xanh biển rộng, khí hậu trong lành ấm áp, tìm thấy quê hương của chúng ta, chỉ thế thôi... Tất cả vì để cho con cái của chúng ta, để cho chúng có thể chứng kiến cảnh tượng tuyệt đẹp đó, chứ không phải luôn bị vây quanh bởi những vách kim loại lạnh lẽo, bởi khoảng không vũ trụ đen nhánh kinh khủng!

Vì nó, chúng ta nguyện trả giá tất cả, cho dù phải hi sinh!

Những người dân chung quanh nghe được dần dần trở nên kích động. Không biết ai là người đầu tiên hô lên tiếng Diêu Nguyên, nhưng sau đó càng có nhiều người hô theo, hô lên hai tiếng Diêu Nguyên mà với nhiều người đó là những từ Trung Quốc rồi rầm, nó lan rộng khắp cả biển người tựa như một cơn bão!

-Tốt lắm, mọi người, chúng ta hãy chuẩn bị trở về phi thuyền Hi Vọng thôi.

Diêu Nguyên phát tay cản lại những tràng hô nhiệt liệt.

Sau đó hắn mở miệng nói tiếp:

-Như vậy, hiện giờ là lúc chúng ta thi hành nghĩa vụ của mình! Tất cả đàn ông hãy đứng ra! Các anh sẽ đi theo phó hạm trưởng lấy bộ đồ du hành vũ trụ từ trong kho, đem về cho người nhà. Mỗi người có thể mang hai hoặc ba bộ cũng được, nếu mang không nổi có thể nhờ người bên cạnh hoặc các binh lính hỗ trợ. Nếu có ai độc thân, xin hãy giúp đỡ những người khác, sự giúp đỡ của các anh sẽ mang lại cơ hội sống sót cho người khác. Bọn họ nhất định sẽ cảm kích, mà cầu nguyện cho anh. Nhớ, những người bên cạnh chúng ta, quản chi tiếng nói bất đồng, quản chi màu da khác nhau, bọn họ đều là đồng bào của ta, bọn họ đều là những người dân của Trái Đất!

Còn phụ nữ cũng có công việc riêng, mọi người dưới sự chỉ huy của binh lính hãy bắt đầu tìm kiếm người thân cùng con cái của mình. Tìm thấy người bị thương, nếu nhẹ hãy giúp họ sơ cứu, còn nặng thì xin báo cho những binh lính và bác sĩ gần nhất, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc họ.

Hành động đi mọi người, đã đến lúc rời khỏi rồi, trở về phi thuyền Hi Vọng.

Sau khi tiếng nói Diêu Nguyên vừa dứt, cả hiện trường thoáng chốc hơi hỗn loạn nhưng rất nhanh đã trật tự lại. Những người đàn ông bắt đầu họp lại theo từng nhóm chạy xuống tầng hai, còn phụ nữ thì bắt đầu tìm kiếm con mình, hoặc là tìm những người bị thương bên cạnh. Ai ai cũng có nhiệm vụ của mình, không còn phải ngồi thần thờ trên quảng trường nữa.

Diêu Nguyên thậm chí còn không kịp thở dốc sau bài phát biểu đã kéo Vương Quang Chính lại hỏi:

-Lão Vương, sao rồi? Đã liên lạc với phi thuyền Hi Vọng chưa?

Wương Quang Chính lắc đầu nói:

-Vẫn chưa. Theo như các nhà khoa học tính toán thì khi trận động đất xảy ra, tiến trình nâng cấp đường truyền năng lượng vẫn phải cần thêm 30 đến 40 phút để hoàn thành...Đó là trong trường hợp vẫn chưa dỡ bỏ hàng loạt đường truyền năng lượng, nếu không thì phải mất hơn một giờ mới xong. Cho nên hiện tại, chúng ta vẫn không biết được phi thuyền Hi Vọng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

-Không riêng gì việc phi thuyền Hi Vọng có gặp phải sự cố gì không, còn có sự biến đổi đột ngột của Hằng Tinh nữa. Ta lo rằng nếu như có thêm một trận động đất nữa thì chúng ta có thể...

Hai người đều đồng loạt im lặng, Ưng đã báo cáo lại tình hình lối vào cho họ, đồng thời cũng nói về chỉ số nguy hiểm mà Trương Hằng ước lượng được. Nếu như lúc đầu vẫn là 70, bây giờ nó đã tuột xuống 60 rồi. Cứ tiếp tục như thế, e rằng chỉ vài giờ nữa thì cánh cửa tại lối vào sẽ hỏng mất.

Diêu Nguyên suy nghĩ trong giây lát rồi nói với Vương Quang Chính:

-Lão Vương, vậy thì người chịu trách nhiệm chỉ huy đội ngũ này, bắt đầu công việc duy trì trật tự tại đây. Ưng, người hãy tập hợp mấy chục người lại thành một tiểu đội, đảm đương nhiệm vụ vận chuyển người bị thương đến chỗ Lưu Bạch, trên đường sẵn tiện tìm thêm các bác sĩ khác tới tầng hai phụ giúp cấp cứu. Những bệnh nhân đã được sơ cứu xong thì cho bọn họ mặc đồ du hành vũ trụ, đưa họ về tầng một.

Diêu Nguyên lại quay sang Lý Hải Vân và Hắc Thiết:

-Hai người cùng những đội viên còn lại trong tiểu đội Hắc Tinh hãy đi tìm những nhân viên biết lái khoang thuyền vận chuyển, sau đó lái chúng từ tầng hai lên tầng một. Trẻ em cần những phương tiện ấy, tìm được bao nhiêu khoang thuyền vận chuyển thì cứ lấy ra xài hết. Bất quá thời gian chắc còn đủ, đến cuối hãy ưu tiên cho Lưu Bạch, các bác sĩ và những bệnh nhân, để họ lên khoang thuyền trở về.

Trương Hằng bỗng nhiên nói:

-Thiếu tá, ta phải làm gì đây? Tiếp tục túc trực ở lối vào sao?

Diêu Nguyên chần chờ một lát rồi nói:

-Không, người có nhiệm vụ khác. Trương Hằng, ta muốn người lấy một bộ đồ du hành vũ trụ, đồng thời mang theo một bộ khác đến lối vào tầng ba. Morrison đang ở đấy, hai người ở đó mặc bộ đồ du hành vào, nhưng không khởi động hệ thống duy trì sự sống, cứ mở nón ra hít thở bình

thường. Đến khi nào tình hình thay đổi đột ngột thì mới bắt đầu đội nón lại, khởi động hệ thống duy trì sự sống. Như vậy, thời gian hít thở trong chân không sẽ tăng lên, hiểu chưa?

Trương Hằng gật đầu tỏ vẻ hiểu, bất quá vẫn cẩn thận hỏi:

-Nhưng nếu ta đi rồi, lấy ai cảm ứng sự nguy hiểm tại lối vào đây?

Diêu Nguyên nói một cách chắc chắn:

-Sẽ có tân nhân loại khác lo việc đó... Bất kinh lịch phong vũ, chấm yêu kiến thái hồng? (2) Trương Hằng, người đã từng trải qua trận chiến sinh tử tại hành tinh sa mạc, cho nên đã có thể sử dụng thành thạo kỹ năng của mình. Các tân nhân loại khác cũng có thể có được kinh nghiệm như người, đi đi, ta tự có sắp xếp.

Trương Hằng cũng không chần chờ nữa, sau khi đứng nghiêm chào thì lập tức đuổi theo đám người Hắc Thiết.

Diêu Nguyên thấy Trương Hằng đã đi xa rồi mới ra lệnh cho các binh lính bên cạnh:

-Tìm cho Nhâm Trừu Nguyệt cho ta. Trên thẻ từ có ghi rõ tên, tân nhân loại có khả năng dự cảm – Nhâm Trừu Nguyệt!

Lúc này, Nhâm Trừu Nguyệt đang lăm bắm với vẻ bất mãn. Đơn giản vì tên tiểu cá tử Nhâm Đào kia, thân cao còn chưa bằng nàng lại sốt sắng đi bê một lúc hai bộ đồ du hành, hăn là lấy giùm mình. Bất quá, do lệnh của hạm trưởng nên nàng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xa xa nhìn Nhâm Đào từ từ biến mất. Trong lúc hờn dỗi, nàng bỗng nhớ tới những lời nói của Nhâm Đào trước khi đi.

-Trừu Nguyệt, bà nhất định phải chen lên đội ngũ đầu tiên. Phải rời đi sớm nhất có thể. Lúc trước, ta đã thấy Trương Hằng đi chung quanh cánh

cửa tại lối vào, hẳn là người có năng lực dự cảm nguy hiểm nên ta hoài nghi...

Cánh cửa ấy rất có thể sắp đổ rồi!

Lúc này, đã 50 phút trôi qua từ khi bắt đầu xảy ra cơn động đất...

Chú thích:

1/Sân vận động quốc gia Bắc Kinh. Tham khảo thêm tại:
http://vi.wikipedia.org/wiki/S%C3%A2n_V%C3%A2n_D%C3%B9ng_N%C3%A0y

2/ Câu thành ngữ đó nếu dịch qua Tiếng Việt là: Không trải qua mưa gió, sao có thể thấy được cầu vồng? ý tứ đại khái nói về việc nếu không trải qua gian khổ sao có thể gặt hái được thành quả?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20+24 Tiếng Nguy Cấp (3)

Nhâm Đào rất tỉnh táo, thậm chí tỉnh táo đến mức máu lạnh.

Trong lúc đi chung với mọi người, hấn chợt cảm thấy bốn bề trở nên yên tĩnh, vô số manh mối, chi tiết liên quan hiện lên, tập hợp trong đầu hấn tự nhiên như nước chảy ra biển, hết thảy làm cho hấn hiểu rõ mọi nghi hoặc trước mắt.

Đầu tiên, trận động đất này xảy ra quá đột ngột. Theo như Nhâm Đào suy đoán, địa chất của tiểu hành tinh này không thể xảy ra động đất. Vì thực tế, để đảm bảo an toàn cho mọi người, các nhà khoa học cùng hạm trưởng Diêu Nguyên phải lựa chọn hành tinh nào vừa có thể kiến tạo một hầm ngầm vững chắc, vừa không bị động đất đe dọa.

Sau đó là phương diện chất lượng, điểm này Nhâm Đào có thể khẳng định. Phương diện chất lượng tuyệt đối đã vượt qua tiêu chuẩn cần thiết, thậm chí hơn rất nhiều lần nữa là. Điểm này có thể thấy rõ, hứng chịu cơn động đất mạnh như thế mà căn hầm này không hề có trường hợp sụp đổ quy mô lớn.

Cho nên, nếu không phải do địa chất, cũng không phải do chất lượng, thì nguyên nhân duy nhất gây nên trận động đất này phải đến từ bên ngoài...

Trong đầu Nhâm Đào bỗng hiện lên hình ảnh toàn cảnh tinh vực, đây là tấm ảnh gồm vô số tiểu hành tinh tạo thành. Mà căn hầm này được dựng

bên trong một tiểu hành tinh lớn nhất. Nếu không phải do nguyên nhân bên trong thì chỉ còn nguyên nhân từ bên ngoài thôi. Cũng tức là có thiên thạch va chạm với tiểu hành tinh này, hơn nữa sự va chạm có thể khá lớn.

Trong giới khoa học có một câu nói, cho dù tỉ lệ phát sinh thấp đến đâu đi chăng nữa, nó vẫn có thể xảy ra. Dĩ nhiên, đó chỉ là một cách nói mà thôi, nhưng cũng chứng tỏ các tình huống như thế đã từng xuất hiện.

Nếu như xảy ra va chạm, thì rất có thể sẽ có lần hai, lần ba, lần bốn. Cho đến khi tất cả thiên thạch dung hợp thành một hành tinh dạng rắn mới thôi, điều mấu chốt ở đây là...

Lần va chạm tiếp theo chừng nào sẽ xảy ra?!

Nhâm Đào biết rõ, càng sớm trở về phi thuyền Hi Vọng thì càng có cơ hội sống sót. Chính phủ Hi Vọng rất có thể vào lúc nguy hiểm nhất, bỏ mặc những người không có khả năng cứu sống. Điều này hoàn toàn phụ thuộc vào điều kiện thực tế, nó không bao gồm triết lý hay cái gì gọi là nhân nghĩa tàn bạo cả...Thay vì để tất cả chết hết, không bằng lưu lại một đường sinh cơ. Hề cái gì liên quan đến sự truyền thừa văn minh nhân loại, Nhâm Đào dám khẳng định, chính phủ Hi Vọng hay thiếu tá Diêu Nguyên kia tuyệt đối sẽ không do dự khi hạ lệnh này.

Tuy phi thuyền Hi Vọng chỉ có hơn mười hai vạn người, nhưng Nhâm Đào tuyệt không tin chính phủ không có trong tay một lượng lớn tinh trùng và trứng đông lạnh. Nếu thật sự mất đi quá nhiều người, như vậy chính phủ sẽ bắt đầu sử dụng những thứ này, tạo ra thế hệ mới.

Giống như các nguyên thủ quốc gia trước đây, sau khi biết tin phi thuyền lớn không thể sử dụng, bọn họ mới chế tạo ra phi thuyền nhỏ hơn, mặc dù chỉ có thể chở mấy ngàn hoặc mấy vạn người, nhưng số tinh trùng và trứng bọn họ mang theo tuyệt đối có thể tạo ra hơn trăm vạn người trở lên. Cái họ cần chỉ là điều kiện thích hợp thôi.

Cho nên, bọn họ không phải không thể vứt bỏ con người...

(Lúc trước, Trương Hằng đi đi lại lại chung quanh cửa chính, hẳn là một tân nhân loại với khả năng dự cảm nguy hiểm. Nói cách khác, rất có thể hẳn đã dự cảm được nguy hiểm tại đó. Trong tình huống này, những người trở về phi thuyền Hi Vọng đầu tiên chắc chắn là các nhà khoa học, nghiên cứu sinh kèm theo gia quyến của họ. Tổng cộng có tới mấy ngàn người như vậy, mất khoảng bốn năm lần di chuyển. Sau đó là các tân nhân loại cùng các người có nghề nghiệp đặc thù, như bác sĩ chẳng hạn, có thể những người bị thương cũng được tính vào trong...)

Trên đường đi, Nhâm Đào luôn yên lặng tự hỏi. Nghĩ tới điểm này thì đầu óc hẳn thoáng buông lỏng, bởi Trừu Nguyệt đã được xác nhận là tân nhân loại. Như vậy, nàng sẽ là thuộc nhóm người trở về phi thuyền Hi Vọng trước tiên. Chỉ cần nàng về tới phi thuyền Hi Vọng thì không còn gì đáng lo.

Sau khi suy nghĩ xong, vẻ mặt nghiêm trọng của Nhâm Đào mới từ từ biến mất, trở về bộ dáng ngây ngô thường ngày. Hẳn cứ thế im lặng đi theo mọi người, về kho lưu trữ tại tầng hai.

Cùng lúc đó, trên phi thuyền Hi Vọng, các nhân viên đang khẩn cấp làm việc. Thực tế, khi cơn động đất xảy ra thì phi thuyền Hi Vọng cũng cảm nhận được nó, hơn nữa không chỉ đơn thuần là cảm nhận, có người thông qua cửa sổ đã thấy được tình hình bên ngoài.

Các khối thiên thạch vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên lại di chuyển loạn xạ. Cứ như có một khối nam châm khổng lồ hút chúng vậy, dùng mắt thường cũng có thể thấy được ở xa, vô số các thiên thạch đang va đập nhau kịch liệt. Thậm chí, các thiên thạch rộng tới mấy vạn mét vuông cũng di chuyển, va đập lẫn nhau. Điều đáng sợ nhất là, không biết đó có phải là ảo giác hay không nhưng những người quan sát bên cửa sổ, bọn họ cảm thấy

dường như ở xa xa, có một tảng thiên thạch to lớn đang chậm rãi bay về phía tiểu hành tinh này.

Kịch biến đã xảy ra, nhưng trước mắt, phi thuyền Hi Vọng vẫn đang trong trạng thái không có năng lượng. Cho nên không cách nào liên lạc với căn cứ bên dưới, không biết được dưới đó đã xảy ra sự cố gì, không biết được vì sao tinh vực này lại biến động mãnh liệt như thế. Tất cả đều không biết.

-Mau mau mau! Những đường truyền không quan trọng thì tạm thời bỏ qua! Nhanh cải tạo xong các đường truyền năng lượng này đi, còn những đường truyền cũ thì dừng động vô! Tăng tốc lên, mau hơn nữa!

Tổ cải tạo đường truyền năng lượng do hơn một ngàn kỹ thuật viên tạo thành, người chỉ huy bọn họ là một kỹ thuật viên người Đức gốc Hoa nổi tiếng – Lưu Nhân Đức. Hẳn thậm chí đã từng tham gia vào việc chế tạo trạm không gian ở Trái Đất. Lúc này đây, Lưu Nhân Đức cơ hồ kiệt sức gào lên, đồng thời cũng tham gia quá trình cải tạo.

-Nhanh hơn nữa! Đường truyền năng lượng này chỉ cần hoàn thành bước cuối là xong, cần 15 phút nữa thôi. Lúc đó lập tức khởi động hệ thống điện trên phi thuyền, đồng thời khởi động hệ thống duy trì sự sống, hệ thống tuần hoàn cùng hệ thống phản trọng lực. Trước mắt chỉ khởi động ba hệ thống này thôi, thứ khác không cần quan tâm. Phải dùng toàn lực cải tạo đường dây này!

Lưu Nhân Đức lớn tiếng ra lệnh cho mọi người xung quanh.

Một kỹ thuật viên bên cạnh chột hỏi:

-Lưu, làm thế có được không? Còn hệ thống thăm dò thì sao? Chúng ta vẫn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, không bằng ưu tiên cải tạo đường dây này trước, thấy sao?

Lưu Nhân Đức cũng không quay đầu lại, đáp:

-Biết cùng không biết có khác gì nhau? Cho dù biết một giây sau nơi này sẽ nổ tung, nhưng người có thể bỏ đi à? Không, hoàn toàn không!

Trong lòng đất là hơn mười hai vạn người đó, không nhắc tới việc hạm trưởng cũng ở đây, còn các nhà khoa học, nghiên cứu sinh nữa, người biết điều này có ý nghĩa gì không?

Lưu Nhân Đức hàm xúc nói:

-Ý nói văn minh loài người chúng ta sẽ bị hủy diệt. Trong vũ trụ này, chúng ta vẫn quá yếu ớt. Ta có thể dạy cho con ta kiến thức về thiết bị điện, cách cải tạo chúng. Nhưng ta có thể dạy nó hóa học, sinh học, vật lý học sao? Không! Chúng ta căn bản không có biện pháp trốn tránh, chỉ có thể cố gắng cải tạo đường truyền năng lượng của hệ thống duy trì sự sống, rồi liên lạc với căn cứ bên dưới, đợi các nhà khoa học trở về.

Kỹ thuật viên kia ngăn người một lát rồi thở dài nói:

-Đúng, đúng như lời ông nói, thiếu các nhà khoa học ấy thì cũng đại biểu cho việc văn minh loài người diệt vong, ta hiểu rồi...Lưu, ta sẽ thúc giục các nhân viên trong khu vực ta quản lý thêm một lần nữa, để xem có thể rút ngắn thời gian không.

Lưu Nhân Đức gật đầu nói:

-Hiện tại chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức thôi, đồng thời hãy cầu nguyện đi...Cầu nguyện cho căn cứ bên dưới vẫn bình yên, cầu nguyện Chúa Trời bảo vệ loài người chúng ta...

-Thần sao?

Diêu Nguyên đứng tại tầng một chỉ huy công việc cứu hộ, đồng thời tập hợp toàn bộ các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu không bị thương lại. Mà trong quá trình, hẳn thấy rất nhiều người cầu nguyện, cầu nguyện Thượng Đế, cầu nguyện các vị thần trong tín ngưỡng của mình như Phật Tổ hoặc tổ tiên đã khuất.

Diêu Nguyên cũng không chỉ trích họ, thực tế, số người cầu nguyện, tin vào tín ngưỡng trong lúc nguy cấp này nhiều hơn số người không có rất nhiều. Mà Diêu Nguyên cũng chợt phát hiện một rắc rối mới, đó là vấn đề tôn giáo.

Phi thuyền Hi Vọng trên cơ bản có rất nhiều quốc gia khác nhau, cho nên cũng có rất nhiều chủng tộc khác biệt về màu da, tiếng nói. Thật ra, vấn đề này cũng không khó giải quyết. Trước mắt thì đã có hơn một nửa dân chúng chấp nhận việc hòa hợp, số còn lại chỉ cần chờ thời gian dung hợp từ từ là được. Cho dù có các chủng tộc có mâu thuẫn lịch sử với nhau, nhưng trước việc cùng sống chung một phi thuyền, có cùng lợi ích sinh tử, cừu hận giữa các dân tộc cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ cần có thời gian là được.

Vấn đề lớn kia cho tới giờ tuy chưa hiện rõ, nhưng nó có tồn tại, chỉ là sự tồn tại của nó không rõ ràng nên đến cả Diêu Nguyên cũng quên bém mất. Đó là vấn đề tôn giáo, tín ngưỡng.

Phương diện này thì người Trung Quốc hoặc là người Châu Á dễ giải quyết nhất, bọn họ vốn là những người không tin hoặc có tin cũng không phải cuồng tín. Cái khó là ở chỗ người Âu Mỹ và Trung Đông...

Bất quá, đây là một vấn đề khá nhạy cảm, cho dù Diêu Nguyên nhận thức được nhưng không dễ giải quyết. Huống chi, trước mắt không phải là lúc để nghĩ chuyện này, chỉ có thể thầm nhớ trong lòng, về sau tìm cách xử lý.

Trong lúc Diêu Nguyên im lặng suy nghĩ, thì lượt đồ du hành vũ trụ đầu tiên đã được mang đến. Người vận chuyển dĩ nhiên là binh lính, ngay sau đó, Diêu Nguyên liền mạnh mẽ ra lệnh cho các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu mặc đồ du hành vào, đồng thời đi kèm còn có 50 binh lính, mang trách nhiệm hộ tống những người quan trọng nhất trở về phi thuyền Hi Vọng.

Lúc này, đã một 1 giờ 25 phút trôi qua từ khi bắt đầu xảy ra cơn động đất...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21+24 Tiếng Nguy Cấp (4)

- Alo, đây là bộ chỉ huy tạm thời dưới lòng đất, alo, đây là bộ chỉ huy tạm thời dưới lòng đất...

Tại tầng một, trong phòng liên lạc, các binh lính không ngừng dùng thiết bị liên lạc gọi phi thuyền Hi Vọng, nhưng bên kia chỉ vang lên thanh âm thông báo đường dây bận, căn bản không có hồi đáp.

Cả người các binh lính đã đầy mồ hôi, nhưng không ai ngừng lại, kiên trì dùng thiết bị liên lạc. Cho dù thanh âm đã hơi khàn đục do kêu gào quá lâu, cứ thế, rồi đột nhiên đường dây bên kia vang lên thanh âm tích tích. Các binh lính xung quanh sững sốt, vội mừng rỡ xúm lại nhìn người binh lính đang cầm thiết bị liên lạc.

Binh lính này khẽ hít một hơi dài, sau đó nói bằng giọng khàn khàn:

-Alo, nơi đây là bộ chỉ huy tạm thời dưới lòng đất, nghe rõ trả lời?

Vài giây sau, một thanh âm vang lên đáp:

-Nghe rõ, nơi đây là bộ chỉ huy của phi thuyền Hi Vọng. Ta là đội trưởng đội hộ vệ - Jerry, nơi này có tình huống khẩn cấp xảy ra, xin cho phép nói chuyện với hạm trưởng thiếu tá Diêu Nguyên!

Binh lính này lập tức đáp lời:

-Rõ, thiếu tá sẽ đến ngay, xin chờ một lát.

Một lát sau, Diêu Nguyên cả người đầm đìa mồ hôi chạy đến, vội cầm lấy thiết bị liên lạc nói:

-Ta là Diêu Nguyên, hãy báo cáo sơ bộ tình hình phi thuyền Hi Vọng.

Jerry ngừng lại đôi chút, trong đường dây vang lên tiếng lục tìm hồ sơ, lát sau mới trả lời:

-Rõ, thiếu tá, tình hình trước mắt phi thuyền Hi Vọng như sau. Đường truyền năng lượng cho lò phản ứng hạt nhân chủ đã cải tạo xong, đường truyền năng lượng cho công viên sinh thái đã cải tạo xong, hệ thống duy trì sự sống, hệ thống phản trọng lực, hệ thống tuần hoàn năng lượng, tuần hoàn nước cũng đã cải tạo xong. Đường truyền năng lượng cho máy tính chủ đã cải tạo xong, đường truyền năng lượng cho hệ thống chiếu sáng đã cải tạo 1/3, hệ thống chuyên chở tàu điện chưa cải tạo, hệ thống các đồ dùng gia dụng chưa cải tạo...

Diêu Nguyên nghe báo cáo hơn mười giây rồi lập tức ngắt lời, nói:

-Hệ thống thăm dò thì sao? Hệ thống kiểm tra đường truyền năng lượng thì sao?

Jerry lần này không có tạm ngừng để lục tìm thông tin nữa, nói ngay:

-Trước mắt đang khẩn cấp cải tạo đường dây truyền năng lượng cho hệ thống thăm dò, bất quá những hệ thống đã qua cải tạo đều được khởi động, hệ thống duy trì sự sống, hệ thống phản trọng lực, hệ thống tuần hoàn năng lượng...Cho nên, tốc độ cải tạo của nhóm kỹ sư giảm xuống khá lớn. Theo tin truyền đến từ kỹ thuật viên Lưu Nhân Đức, bọn họ cần bốn đến năm giờ mới hoàn thành.

Diêu Nguyên nghe xong các tin này, dựa vào tình hình động đất lúc trước cộng thêm báo cáo về các đường dây truyền năng lượng cải tạo xong, mới hiểu tình hình, Lưu Nhân Đức chắc chắn đã thay đổi kế hoạch, ưu tiên

cải tạo xong đường truyền năng lượng cho hệ thống duy trì sự sống. Gánh nặng trong lòng hẳn như được bỏ đi, nói:

-Xử lý rất tốt. Nhớ chú ý kỹ tình hình các thiên thạch ở gần tiểu hành tinh này, đồng thời hãy giữ liên lạc. Ngoài ra, nhóm dân chúng thứ nhất sắp về đến phi thuyền Hi Vọng, đó là những nhà khoa học cùng người thân của họ, hãy bảo vệ họ chu đáo.

Jerry lập tức đáp:

-Rõ thưa thiếu tá, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Khi Diêu Nguyên một lần nữa từ bộ chỉ huy tạm thời đi ra quảng trường, các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, còn có một ít trợ lý và các người thân của họ đã mặc xong bộ đồ du hành. Tổng cộng có hơn sáu ngàn người, bọn họ dưới sự hộ tống của năm mươi binh lính đang trật tự rời khỏi căn cứ thông qua cửa lớn.

Cánh cửa lớn vốn được chế tạo theo sơ đồ có nhiều gian phòng cách ly, mỗi lần tổng cộng có thể cho một ngàn người đi qua. Nếu dùng tốc độ nhanh nhất thì mỗi lần đóng mở cũng mất hơn năm phút, từ lúc bước ra khỏi cửa, vào phòng cách ly, rồi đến phòng cách ly trong trạng thái chân không, rồi đến cửa mở ra ngoài vũ trụ. Mỗi nhóm một ngàn người tốn năm phút, chỉ riêng nhóm các nhà khoa học thôi đã tốn hết ba mươi phút rồi.

Nhưng mà cái này còn chưa tính đến thời gian bọn họ mặc đồ du hành vũ trụ...

Sắc mặt Diêu Nguyên càng lúc càng âm trầm, bất quá hẳn vẫn kiên nhẫn đứng tại chỗ chỉ huy. lát sau, nhóm khoa học gia thứ hai cũng đã mặc xong đồ du hành, bắt đầu xuất phát. Lúc này, trừ một phần lớn binh lính, thì những người đàn ông đã quay lại mang theo các bộ đồ du hành vũ trụ trên tay. Mỗi người đều mang theo hai, ba bộ, trừ các bộ cho mình và người thân sử dụng ra, cuối cùng vẫn còn dư đến năm trăm bộ đồ du hành.

Diêu Nguyên nhìn năm trăm bộ đồ này, từ chối một bộ đồ du hành do một binh lính mang tới, ra lệnh một cách kiên quyết:

-Đem tất cả bác sĩ, kỹ sư, kỹ thuật viên, đúng rồi, cả tân nhân loại nữa, tất cả những người được xác nhận đã từng phát sốt trong trận dịch virus tập hợp lại. Ai không có đồ du hành thì đưa họ một cái, lập tức triệu tập họ lại đây.

Các binh lính này hơi chần chờ, nhưng rồi sau khi thực hiện động tác chào, vồn vội vã chạy đi.

Cùng lúc đó, ở gần lối vào, Trừu Nguyệt đang dờ khóc dờ miếu, thật lâu sau mới lẩm bẩm với vẻ bất mãn:

-Thật sự coi mình là đặc công dị năng à? Đùa kiểu gì vậy, loại năng lực dự cảm nguy hiểm này vốn là giác quan thứ sáu mà, ta cũng không phải là tân nhân loại hàng thật như Trương Hằng kia, cái gì dự cảm trước nguy hiểm chứ, nói giỡn à...

Cho dù Trừu Nguyệt rất muốn xoay người rời khỏi, nhưng nàng thật sự không dám, lúc trước, khi nói chuyện với Diêu Nguyên, cảm giác đó rất mơ hồ nhưng nàng rõ ràng cảm thấy nguy hiểm. Đó là sát khí từ quân đội, bất cứ ai kháng lệnh đều bị xử lý theo quân pháp, mà Diêu Nguyên dám thật sự làm thế.

Trong lúc Trừu Nguyệt lẩm bẩm thì đột nhiên, bốn phía xung quanh trở nên yên tĩnh tuyệt đối, nàng phảng phất nghe được tiếng vang rất khẽ truyền đến từ lớp đất đá hai bên cửa. Tuy tiếng vang này rất nhỏ, hơn nữa thời gian diễn ra cũng rất ngắn, nhưng Trừu Nguyệt rõ ràng cảm giác được sự nguy hiểm nơi đây. Cảm giác nguy hiểm ấy tựa như nàng đang đứng cheo leo trên tầng lầu hai mươi ba mươi của một cao ốc vậy.

Cho dù là Trừu Nguyệt cũng bị cảm giác ấy dọa sợ đến phát khiếp, hốt hoảng lùi về sau, đôi chân run lẩy bẩy té xuống đất. Sau đó, các binh lính

vội vàng chạy tới, một người cầm tay nàng cấp tốc hỏi:

-Sao rồi? Cô cảm giác được gì sao?

-Nguy hiểm, rất nguy hiểm...

Trừu Nguyệt lâm bẩm nói:

-Lớp đất đá hai bên cửa đã bắt đầu sụp lở, ta dự cảm thấy rất nguy hiểm.

Các binh lính liếc mắt nhìn nhau, rồi một người móc thiết bị liên lạc ra báo cáo. Mấy phút đồng hồ sau, Diêu Nguyên đã từ đằng xa chạy lại, hơi chào đáp lại các binh lính, ngồi xổm xuống đất, hỏi Trừu Nguyệt:

-Đã vất vả rồi, cô có thể nói cho ta biết cảm giác lúc đó không?

Trừu Nguyệt gật đầu, đem cảm giác vừa rồi miêu tả kỹ càng, càng nghe sắc mặt Diêu Nguyên càng lúc càng tối đi, bất quá hắn vẫn đáp lại:

-Cám ơn dự cảm của cô, vốn cô là tân nhân loại, là những người được ưu tiên trở về phi thuyền Hi Vọng, nhưng hiện giờ phải kẹt lại đây, do nơi này cần năng lực của cô. Bất quá, cô có thể mặc đồ du hành vào trước.

Trong lúc nói chuyện, hắn phất tay cho binh lính bên cạnh, không lâu sau, một bộ đồ du hành vũ trụ đã được đặt trước mặt Trừu Nguyệt.

Trừu Nguyệt dưới sự giúp đỡ của mấy người khác rất nhanh đã mặc xong bộ đồ du hành, lúc này nàng đột nhiên hỏi:

-Ta ở đây thì chẳng sao cả, nhưng ta có một người anh tên Nhâm Đào. Nếu có thể, ngài có thể cho phép anh ấy trở về phi thuyền Hi Vọng trước được không?

Diêu Nguyên hơi sửng sốt, quay sang người lính bên cạnh nói mấy câu. Binh lính này nhanh chóng rút một chiếc máy đọc thẻ ra, sau đó đánh một vài chữ, Diêu Nguyên liền thấy được cái tên Nhâm Đào.

-Hắn cũng là người từng bị lây nhiễm loại virus thần bí kia và sống sót sao? Không thành vấn đề, nhóm người này luôn được ưu tiên rời khỏi, điều này cô cứ yên tâm.

Diêu Nguyên nói với Trừu Nguyệt.

Trừu Nguyệt gật gật đầu, sau đó nàng nhìn hết sức chăm chú về phía lối vào, trong đầu chợt hiện ra nụ cười ngây ngô của Nhâm Đào...

Hắn rõ ràng là một tên ngốc!

Sau khi tất cả nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, trợ lý cùng người thân của họ rời đi, nhóm người thứ hai cũng bắt đầu di chuyển. Tổng số người rời khỏi ước chừng một vạn hai ngàn người, khoảng 1/10 tổng số lượng dân chúng.

Lúc này, đã một 2 giờ 40 phút trôi qua từ khi bắt đầu xảy ra cơn động đất...

Cùng lúc đó, nhân viên quan sát trên phi thuyền Hi Vọng đã bước đầu xác nhận, một mảnh thiên thạch khổng lồ quả thật đang từ từ bay về tiểu hành tinh chứa phi thuyền Hi Vọng, hơn nữa càng lúc càng gần...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22+24 Tiếng Nguy Cấp (5)

Morrison ngồi trên mảnh đá dưới đồng đồ nát, im lặng hút thuốc, mặt đất nơi chân hắn đã rơi đầy tàn thuốc.

Trương Hằng đứng bên cạnh, nhìn lồi vào bị lấp kín chăm chú. Morrison thấy thế thì không nhin được, can:

-Đừng nhìn nữa, người trông đuổi sức lắm rồi.

Quả thật, lúc này Trương Hằng đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, cả người nhìn giống như một người say rượu sau khi nôn mửa. Nhưng dù sao, trong khoảng thời gian này, Trương Hằng vẫn bị các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh huấn luyện nghiêm khắc, tuy thể chất còn kém hơn các thành viên Hắc Tinh, nhưng so với binh lính bình thường thì cũng gần bằng.

Thật ra, về phương diện này, hai người điều hiểu rõ, còn có Diêu Nguyên và các thành viên khác trong tiểu đội Hắc Tinh cũng biết. Đó là vấn đề năng lực đặc thù của tân nhân loại. Vô luận là kỹ năng nhìn xa của Ứng, kỹ năng cảm ứng của Hắc Thiết, hoặc kỹ năng dự cảm nguy hiểm của Trương Hằng. Mỗi loại kỹ năng khi sử dụng, đều tiêu hao một lượng năng lượng trong cơ thể, đó là nguyên nhân chính khiến cho người sử dụng chúng quá độ sẽ trở nên vô cùng mệt mỏi, tựa như người luôn thiếu ngủ, đầu óc lơ đãng.

Nói cách tương đối, kỹ năng bị động như kỹ năng dự cảm của Trương Hằng, năng lượng sẽ tiêu hao ít hơn kỹ năng chủ động như kỹ năng lừa gạt

của Morrison. Nhưng tất cả đều có điểm chung, hễ sử dụng là phải tiêu hao năng lượng. Như Trương Hằng ban nãy, hắn liên tục di chuyển qua các nơi, luôn sử dụng khả năng dự cảm, cho nên hiện giờ quả thật mệt đứt hơi.

Trương Hằng nghe thế thì hít một hơi dài, ngồi ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh, nói với Morrison:

-Cả lối vào bị lấp rất kín, trước mắt thì tình hình bên dưới vẫn an toàn, ít nhất ta vẫn chưa cảm giác thấy nguy hiểm.

Morrison trầm mặc trong chốc lát rồi vỗ bả vai Trương Hằng, nói:

-Vất vả rồi.

Trương Hằng cười hắc hắc nói:

-Vất vả cái gì, đây là chuyện ta nên làm mà. Chỉ là ta hơi lo cho người, một lát nữa vẫn phải nhờ người sử dụng kỹ năng lừa gạt, nhưng đó là kỹ năng chủ động a...

Thực tế, đó cũng là nguyên nhân lúc trước Diêu Nguyên cầu xin Morrison, Morrison là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, Diêu Nguyên vốn có thể trực tiếp ra lệnh hắn thực hiện điều này. Nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn khác hắn.

Theo như sự tính toán lượng axit mạnh cùng dung dịch thuốc còn lại trong tầng ba, hơn nữa thêm vào thời gian cần thiết để cứu viện. Nếu quả thật rơi vào tuyệt cảnh, Morrison ít nhất phải chịu đựng hai tiếng trở lên... là hai tiếng sử dụng năng lực của mình!

Đó là một mệnh lệnh đi tìm chết, đơn thuần là tự sát...

Cho dù là quân nhân, trên chiến trường, họ có thể chấp hành mệnh lệnh tự sát này, hoặc do hoàn cảnh bức bách, họ cũng có thể thi hành.

Nhưng kỹ năng của tân nhân loại khác hẳn, nó không phải như nút áo trên người, muốn cong bẻ thế nào cũng được. Hơn nữa, người có kỹ năng lừa gạt chỉ có độc Morrison, vì vậy nhất định phải khiến hắn cam tâm tình nguyện sử dụng năng lực, đặc biệt khi sử dụng năng lực trong hiểm nguy thế này, ép buộc thường không hiệu quả.

Morrison im lặng hút thuốc, lúc lâu sau vẫn không trả lời câu hỏi của Trương Hằng. Không biết bao lâu, bên cạnh hắn đột nhiên vang lên tiếng ngáy khe khẽ, lúc này hắn mới phát hiện Trương Hằng đã ngủ gật. Morrison thở dài, ôm Trương Hằng đặt lên mặt đất, rồi vẫn im lặng ngồi tại chỗ hút thuốc.

(...Các người đúng là tin tưởng ta a.)

(Khốn kiếp!)

Lúc này, bên ngoài hầm căn cứ, nhóm các nhà khoa học cùng người thân đầu tiên đã về tới phi thuyền Hi Vọng. Khi bọn họ đi qua khoang cách ly bước vào trong phi thuyền Hi Vọng, tất cả các nhà khoa học đều trầm mặc, bọn họ chỉ trấn an người nhà mình một cách đơn giản, cho người thân trở về phòng chờ đợi. Còn họ thì chia thành từng tốp đi tới phòng thí nghiệm riêng của mình, hoặc đến phòng quan sát, bắt đầu thu thập cùng tính toán các dữ liệu.

-...Không phải anh không muốn đi theo em, nhưng tai nạn lớn như vậy xảy ra, em có thấy không, lúc ấy có tới hơn mười mấy người bị đá đè chết. Còn có lão Ước Hàn mà chúng ta quen, nhà số học ấy cũng bị đá đập trúng đầu, máu chảy đầm đìa, sống chết chưa rõ, anh sợ lắm chứ.

Một nhà khoa học đang an ủi người nhà của mình, nhưng hắn vẫn kiên quyết đi làm công việc của mình.

-Nhưng, em có biết vì sao chúng ta lại được ưu tiên rời khỏi căn cứ không? Mấy ngàn người chúng ta được ưu tiên mặc đồ du hành đầu tiên,

rời khỏi đầu tiên, trở về phi thuyền Hi Vọng đầu tiên, em có biết nguyên nhân không? Bởi vì chúng ta là những người quan trọng nhất, không phải vì địa vị của chúng ta, mà do chúng ta là những người sở hữu kiến thức của toàn nhân loại.

Nhà khoa học này nói đến đây, trong giọng nói đã có phần tự hào xen lẫn đau thương.

-Nhưng chúng ta chẳng cao sang hơn ai đâu. Kiến thức phải được ứng dụng mới có giá trị, chúng ta là những người rời khỏi đầu tiên, có thể nói là đoạt lấy hi vọng sống của người khác. Như vậy, tri thức của chúng ta phải dùng để cứu nhiều người hơn nữa, chỉ có cách đó mới báo đáp những người cứu chúng ta, những người nhường hi vọng sống của mình cho chúng ta!

Đúng như lời nhà khoa học nói, rất nhiều người có được dự cảm nguy hiểm, không riêng gì gia đình nhà khoa học này, còn có các nhân viên đang làm việc khác trong căn cứ cũng thế. Nhưng bọn họ vẫn tình nguyện nhường cơ hội rời khỏi đầu tiên cho các nhà khoa học cùng người thân. Chỉ hi sinh này không cần nói cũng biết.

Lúc này trong công trường cải tạo trên phi thuyền Hi Vọng, rất nhiều công nhân đã làm việc liên tục hơn mười tiếng. Vốn đã đến lượt đổi ca, nhưng vì tai nạn dưới lòng đất xảy ra quá đột ngột cho nên việc này cũng bị hủy bỏ, bất quá không ai oán trách nửa lời. Đói thì ăn bánh bích quy, khát thì uống nước lọc. Ai ai cũng cắn răng kiên trì, dưới sự miệt mài đó, đường dây truyền năng lượng cho hệ thống quản lý, hệ thống thăm dò cuối cùng đã cải tạo xong.

-Khởi động thiết bị giám sát, vận hành máy tính chủ sau ba giây. Bắt đầu đếm ngược, ba, hai, một...

Theo sự khởi động hệ thống thăm dò, trong nháy mắt, vô số dữ liệu cùng chi tiết hiện lên trên màn hình vi tính. Số liệu về Hằng Tinh, về Tinh

Vực, về trận động đất vừa diễn ra, về trọng lực, về từ trường...Rất nhiều dữ liệu trong nháy mắt được tổng hợp và hiện ra trên màn ảnh mái tính chủ tại phòng thăm dò.

Nhân viên làm việc, binh lính, nhân viên nghiên cứu, nhà khoa học, tất cả bọn họ đều có được dữ liệu mình cần sau mấy phút. Sau đó, tất cả nhanh chóng bắt đầu tính toán, thảo luận. Có thể nói công việc này là chạy đua với thời gian, mỗi người trong bọn họ không ai dám chậm trễ. Ai ai cũng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình!

Một vạn người so với mười hai vạn người a, hoặc nói là bên dưới lòng đất vẫn còn hơn mười một vạn người. Trừ các nhân viên bị kẹt tại tầng ba, còn các công nhân cải tạo, nhân viên làm việc trong phi thuyền Hi Vọng, các nhà khoa học và người thân trở về, dưới đất vẫn còn hơn mười một vạn người. Đây gần như hơn 90% số người trên phi thuyền Hi Vọng!

Nói cách khác, công việc của các nhà khoa học lúc này chính là cứu vớt toàn bộ loài người!

Tựa như nhà khoa học về chất bán dẫn Ellison, dùng sức mình cứu vớt toàn bộ loài người...

Lúc này, trong căn cứ dưới lòng đất, nhóm nhân viên thứ hai đã an toàn rời khỏi. Số người rời đi tổng cộng hơn một vạn bốn ngàn người, đi theo họ có hơn một trăm binh lính hộ tống. Đồng thời, nhân viên còn lại phần lớn đều là tân nhân loại, những người từng trải qua bệnh dịch virus thần bí kia, tiếp đó mới là bác sĩ, giáo sư, kỹ thuật viên, kiến trúc sư, cuối cùng mới là dân chúng bình thường.

Các binh lính trừ một trăm người hộ tống nhân viên, một người cũng không rời đi, bao gồm cả hạm trưởng phi thuyền Hi Vọng, sĩ quan cấp úy trong tiểu đội Hắc Tinh, không ai rời khỏi căn cứ!

Như lời Diêu Nguyên nói với Trừu Nguyệt, hắn không thể đảm bảo công bằng. Bởi trong vũ trụ kinh khủng này, có những người có ích, có thể kéo dài sự sinh tồn của nhân loại. Vì thế, trên Trái Đất, hắn mới từ bỏ nhiều dân chúng như vậy, chỉ chọn lựa hơn mười hai vạn người. Đây là bất đắc dĩ, buộc phải làm như thế, cho dù có áy náy hơn nữa cũng không làm khác được...

Cho nên, hoàn toàn không thể công bằng. Chỉ có thể cố gắng đảm bảo công bằng một cách tương đối, hắn không thể để mình hủy hoại sự công bằng này. Cho nên, hắn mới lưu lại, những binh lính mới lưu lại, các đội viên Hắc Tinh cũng lưu lại. Thực tế, hắn có thể sẽ là người bước ra cuối cùng, cho đến khi không còn một ai có khả năng trở về...

Dù là Trừu Nguyệt cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nói:

-Hắn nói như vậy đấy, đây là diễn kịch sao? Nhâm Đào, hắn đang diễn trò chính trị sao?

Bên cạnh Trừu Nguyệt, Nhâm Đào đang mặc một bộ đồ du hành vũ trụ, hắn khẽ lắc đầu nói:

-Không, không phải diễn kịch, diễn trò chính trị vốn là vì ích lợi, hắn bây giờ diễn trò cho ai xem? Được lợi gì chứ? Nên biết rằng, phi thuyền Hi Vọng dưới tay hắn gần như trở thành một hộp sắt, chỉ cần hắn không phạm phải sai lầm to lớn khiến mọi người bất mãn, tựa như đồ sắt trong thời Trung Cổ ở Châu Âu...thì địa vị của hắn không ai có thể rung động, cho nên hắn căn bản không cần diễn kịch...

Đó là ý nghĩ thật sự trong lòng hắn.

Sắc mặt Nhâm Đào phức tạp, nói:

-Bởi vì hắn là hạm trưởng, hơn nữa có danh vọng to lớn. Bà cứ nhìn tình hình bây giờ đi? Tình hình cơ bản đã trật tự, những người được rời

khỏi đây trước cũng không quá vui mừng, còn người đi sau cũng không quá ảm tử. Đơn giản vì hãn đang đứng tại đây, chỉ cần hãn không đi, chỉ cần hãn ở đây, tình hình sẽ không có gì thay đổi. Trừ phi tai nạn đột nhiên xảy ra giết chết hãn...

Hãn thật lòng muốn cứu những người này a, người này...Hãn là một hạm trưởng tốt. Xem ra suy đoán lúc trước của ta đã sai lầm rồi. Tình tròng cùng trứng đông lạnh tuy có thể sinh ra thế hệ nhân loại mới, nhưng thế hệ này thua xa về số tuổi cũng như kiến thức. Quá kém, kém xa mười hai vạn người Trái Đất này. Nếu muốn giữ vững văn minh loài người thì những người này vẫn cần, ta nghĩ đó là mục đích của hãn khi đứng tại đây, cho nên hãn một mực không rời khỏi.

Nghe xong lời nói của Nhâm Đào, bỗng dưng Trừu Nguyệt đỏ mặt hỏi:

-Còn ông thì sao? Sao ban nãy lại không đi? Ông rõ ràng có đủ tư cách trở về phi thuyền Hi Vọng mà.

-Ách, chắc là chân tay bủn rủn. Bà cũng biết mà, ta vốn không khỏe khấn gì, một lần vác hai bộ đồ du hành vũ trụ đúng là mệt chết, cho nên nghỉ tại đây một chút trước, lát tính sau.

Nhâm Đào cười cười nói.

Nhưng nghênh đón hãn là một nắm đấm dữ tợn, do hãn vẫn chưa đội mũ bảo vệ, cho nên một nắm này nhanh chóng khiến mắt hãn đổi màu.

-Ông rõ ràng là đồ ngu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23+24 Tiếng Nguy Cấp (6)

Trương Hiến Hà là một người đàn ông trung niên bình thường, hắn là một nhà phân tích tài chính. Trong giới phân tích tài chính ở Hồng Kông, hắn là một nhà phân tích không đến mức vô danh mà cũng không phải quá xuất sắc.

Bề ngoài của hắn không đẹp trai, một là hơi lùn và mập, hai là nụ cười của hắn có hơi ngờ nghệch, đi với nghề nhà phân tích tài chính thì có chút không hợp, hơn nữa còn bị hói. Thoạt nhìn, hắn trông già hơn tuổi thật của mình ít nhất 10 năm.

Cho nên, Trương Hiến Hà vẫn không quen được người bạn gái nào, những ai tiếp cận đều là những người tham tiền của hắn. Nhưng, là người có tư tưởng hơi bảo thủ, Trương Hiến Hà không sao chịu được các cô gái này. Vì vậy, đến lúc trung niên, hắn mới gặp được tình yêu của đời mình.

Hắn là một người tốt, yêu thương động vật, luôn hòa nhã với đồng nghiệp, hơn nữa trong công việc rất có trách nhiệm. Bất quá, hắn lại ăn nói khá vụng, hầu như nói rất nhiều lời không nên, cho nên không có cô nào để ý đến hắn...Để ý tới một người đàn ông hơi béo lùn, hơn nữa lại hói.

Lúc 41 tuổi, đêm hôm đó, hắn theo thói quen đi tản bộ thì vô tình gặp phải một cô gái làm việc văn phòng trẻ đẹp mới tan sở, ví của nàng bị mấy tên lưu manh cướp ...

Sau này, nàng trở thành vợ hăn, bọn họ có một con gái hai tuổi. Đó là gia đình của hăn, là thứ đáng để hăn dùng tất cả tiền bạc, sức lực để bảo vệ!

Nơi đây, tuy hăn và vợ hăn đều là những người trí thức, có bằng cấp, biết ngoại ngữ, có kiến thức xã hội vững chắc...Nhưng chỉ thế thôi, người như vậy không chỉ một ngàn mà có tới hơn mười vạn, vợ chồng bọn họ ở này bỗng trở nên vô cùng bình thường. Nếu đôi mắt nhìn lại, cả hai đều không phải nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, kỹ thuật viên, kiến trúc sư hoặc binh lính, cũng không phải là bác sĩ, giáo sư...

Cho nên, bọn họ chắc chắn không thể nào có mặt trong nhóm người đầu tiên rời khỏi căn cứ dưới lòng đất.

Trương Hiến Hà trầm mặc ngồi bên cạnh vợ và con gái, hăn và vợ hăn đã mặc đồ du hành vũ trụ, nhưng con gái hăn quá nhỏ, không cách nào mặc đồ du hành được. Cho nên, vợ hăn vẫn ôm con, luôn thì thầm dỗ dành con gái đang khóc.

Trương Hiến Hà im lặng nhìn cảnh đó. Trước giờ hăn vẫn im lặng như thế, làm nhiều nói ít...

Nhưng khi hăn nhìn thấy các khoang thuyền vận chuyển xuất hiện, hăn đã không còn cách nào giữ mình im lặng được. Hăn đứng lên, nói với những người bên cạnh:

-Hay là để bọn nhỏ về phi thuyền Hi Vọng trước, bọn nó không có đồ du hành vũ trụ, ở đây quá nguy hiểm. Nên để trẻ em cùng mẹ của chúng về trước, chúng ta là đàn ông, có thể đợi khi mọi người đã an toàn, về sau cũng được.

Thanh âm của Trương Hiến Hà không quá lớn, nhưng ít nhất cũng đủ cho khoảng mười gia đình chung quanh nghe thấy. Trong số các gia đình này, có ba trẻ em, hai đứa còn khá nhỏ, ngoài ra còn có một thai phụ. Khi nghe được thanh âm của Trương Hiến Hà, các gia đình này lập tức hưởng

ứng, thanh âm của bọn họ khiến cho mọi người xung quanh chú ý tới. Dần dần, trên quảng trường im lặng bỗng xuất hiện tiếng ồn ào rất nhỏ.

Rất nhanh, tình hình nơi này liền khiến các binh lính chú ý. Thông qua thiết bị liên lạc, họ ngay lập tức báo chuyện ở đây cho Diêu Nguyên. Hiện giờ, sợ nhất là dân chúng phát sinh bạo loạn, dù gì nếu rời đi sớm thì cơ hội sống sót sẽ tăng lên nhiều, nếu lưu lại, mỗi một phút là một phút mạo hiểm. Nếu có người dẫn đầu thì với hơn một ngàn binh lính, sợ rằng khó ngăn được mấy vạn dân chúng bạo loạn...

Ngay lập tức, Diêu Nguyên không kịp nghĩ đã dẫn theo một tiểu đội binh lính tới hiện trường. Bất quá, tình hình làm cho hãn thờ phào nhẹ nhõm. Hiện trường vẫn chưa xảy ra hỗn loạn, chỉ có dân chúng đang thảo luận chuyện gì đó, thanh âm không to không lớn, chỉ do tạp âm hơi nhiều nên không nghe rõ bọn họ đang nói chuyện gì.

Diêu Nguyên không chần chờ, dẫn binh lính đi đến khu vực ồn ào. Từ sự có mặt của hãn, thanh âm dần nhỏ xuống rồi biến mất, mỗi khi hãn đi đến đâu thì chỗ đó liền im lặng, tựa như hãn đến mang theo một ma lực nào đó.

Tình huống càng như thế, thì Diêu Nguyên càng nhú mày. Đột nhiên, phía trước có một người đàn ông trung niên mập mạp đứng lên, đứng tại chỗ nói:

-Hạ trưởng, chúng tôi có một thỉnh cầu.

Diêu Nguyên hơi cau mày, hỏi:

-Cứ nói, ông cứ nói. Nơi này, chúng tôi tuyệt không phải là chế độ độc tài. Nếu có vấn đề gì cứ nói, chỉ cần hợp lý, chúng tôi đều tiếp nhận.

Trong người Trương Hiến Hà đột ngột dâng lên dũng khí lớn lao thứ hai trong đời, lần thứ nhất là lúc hãn cầu hôn vợ mình, còn lớn hơn nhiều

lòng can đảm khi đánh đuổi các tên lưu manh trước. Hãn trầm ổn nói:

-Hạm trưởng, nơi này có rất nhiều trẻ em, còn có phụ nữ mang thai. Ngoài ra, mẹ của chúng đều ở đây. Ta muốn thỉnh cầu ngài, hiện giờ các nhà khoa học đã rời khỏi rồi, còn lại chỉ là người dân thôi. Ta xin ngài, nếu như có thể, có thể cho bọn trẻ và mẹ của chúng rời khỏi trước không? Ngài cũng biết, bọn trẻ không thể mặc được đồ du hành vũ trụ...

Về phần đàn ông chúng ta, có thể chờ đến cuối mới đi. Chúng ta có thể chờ được!

Diêu Nguyên trầm mặc, Trương Hiến Hà cũng im lặng, dân chúng chung quanh cũng nhìn về phía này đầy mong đợi.

Thực tế, trước mắt những người đang rời khỏi là bác sĩ, các nhân viên kỹ thuật. Số lượng những người này khá nhiều, cộng thêm người nhà của bọn họ, căn bản có tới bốn năm vạn người. Bây giờ, chỉ mới có một phần ba rời khỏi, theo tiến độ này, đoán chừng vẫn cần 13 tiếng đến 14 tiếng mới xong.

Thật lâu sau, Diêu Nguyên mới lên tiếng:

-Được rồi, trước mắt khoang thuyền vận chuyển đã đến. Để cho bọn trẻ lên đi, không cần phải tuân theo số lượng tối đa được ghi, nhiều hơn ba bốn người cũng không sao. Dù gì thì nơi này cách phi thuyền Hi Vọng không xa...Đúng rồi, để cho mẹ của những đứa trẻ đi luôn. Bất quá, vì số lượng đi...Phải ghi tên những người đàn ông trong gia đình lại, thứ tự rời khỏi của các vị sẽ hạ xuống một chút.

Trương Hiến Hà cảm thấy một luồng máu nóng xông lên não, thiếu chút nữa kích động đến phát ngất. Hãn cảm thấy đôi mắt ê ẩm, hai tay siết chặt lại nói:

-Cám ơn ngài, hạm trưởng, cám ơn ngài, cám ơn...

Diêu Nguyên khoát tay áo, trầm mặc rời khỏi. Cho đến khi hẵn đi xa, mới nghe loáng thoáng tiếng hoan hô truyền đến. Mươi mấy binh lính lưu lại bắt đầu ghi chép danh sách được ưu tiên rời khỏi.

-Hi sinh cơ hội của mình, để cho vợ và con cái có thể sống sót sao?

Diêu Nguyên thở dài, từ từ đi xa.

Ở chỗ hồi nãy, người vợ trẻ tuổi xinh đẹp của Trương Hiến Hà đã sợ đến ngây người, nàng chờ Diêu Nguyên cùng các binh lính đi mới vội vàng kéo áo Trương Hiến Hà, nói:

-Anh điên rồi sao? Chờ nhóm người này đi xong là đến phiên mình mà. Anh nói như vậy, nói như vậy thì anh làm sao bây giờ, anh...

Người vợ trẻ tuổi đã nói không ra lời, nàng vốn là một người mạnh mẽ nhưng bây giờ lại cảm thấy hoàn toàn trống rỗng, không biết nên làm gì mới phải. Trong lúc nói, nước mắt đã rơi.

Trương Hiến Hà từ khi cưới được vợ mình, hầu như mọi chuyện đều nhường nhịn vợ. Cho nên, mọi người, bao gồm cả vợ hẵn đều cho rằng hẵn là một người đàn ông hướng nội, có hơi khù khờ. Nhưng không ngờ rằng, ở nơi này, thời điểm này, hẵn lại có thể kiên quyết như vậy.

Trương Hiến Hà ôm lấy vợ mình, hôn con gái, cười nói:

-Yên tâm đi, anh sẽ không có chuyện gì đâu. Em cùng Ngọc Nhi cứ yên tâm trở về phi thuyền Hi Vọng, em nhìn hạm trưởng đi, ngài ấy cũng không phải chưa rời khỏi sao? Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, ông ấy nhất định sẽ mang anh đi cùng, hơn nữa còn có bộ đồ du hành vũ trụ này, ít nhất có thể cầm cự mấy tiếng. Ngọc Nhi còn chưa có đồ du hành vũ trụ nữa là.

Người vợ trẻ tuổi trầm mặc, nàng ôm con gái không nhin được òa khóc. Đôi tay vẫn nắm lấy áo chồng mình, phảng phất như lần đầu nàng

gặp người chồng, lúc hắn can đảm đánh đuổi bọn cướp kia, hoặc là lúc hắn lấy hết dũng khí cầu hôn mình, cảm giác này làm cho nàng cảm thấy vô cùng an toàn...

Rất nhanh, nhóm khoang thuyền vận chuyển đầu tiên chở trẻ em đã khởi hành, theo sát sau là mẹ của chúng. Họ dưới sự hướng dẫn của các binh lính trở về phi thuyền Hi Vọng. Mà trong mũ bảo hộ, ai ai cũng tràn đầy nước mắt...

Người yêu của họ, đã từ bỏ hi vọng sống của mình vì họ và những đứa trẻ...

Lúc này, trong phi thuyền Hi Vọng, các nhà khoa học và nhân viên nghiên cứu đã tính xong phần chi tiết đầu tiên...

Hệ Hằng Tinh đã xảy ra kịch biến, viên Hằng Tinh mới này đang biến hóa một cách khó tin. Trong giai đoạn vừa rồi, sự biến hóa của nó đã dẫn đến tinh hệ cùng Tinh Vân chấn động kịch liệt. Nói thế nào đây, cứ như là một nam châm điện (1), không có điện thì không có hiệu ứng hút, còn khi có điện, lập tức sinh ra từ trường cực mạnh tạo lực hút.

Mà xung quanh khối nam châm này, có rất nhiều viên bi kim loại siêu nhỏ. Cho dù các viên bi này ở khá xa nam châm nên không bị hút, nhưng... bọn chúng sẽ bị nhiễm từ (2) a!

Viên bi càng lớn, tốc độ nhiễm từ càng nhanh, hơn nữa sau khi bị nhiễm từ thì lực hút của nó sẽ càng mạnh!

Đây là một hiện tượng mà các nhà khoa học không sao tưởng tượng nổi...rất đáng tiếc, nó cũng không thể giải thích bằng kỹ thuật loài người hiện giờ. Chỉ có thể thông qua lý luận cơ bản rồi tiến hành xây dựng mô hình giả định. Như hiện tại, viên tiểu hành tinh họ đang đợi đã có trọng lực gấp mười một lần Trái Đất, hơn nữa còn đang tăng!

Nói cách khác, viên tiểu hành tinh này đang hút các khối thiên thạch xung quanh lại!

Có thể nói, nó là hạch tâm tạo nên hành tinh dạng rắn!

Nhưng giờ phút này, nó chính là tai họa ngập đầu! Một khi có thiên thạch khổng lồ bị hút bay tới, va chạm không chỉ đơn giản như động đất hồi nãy, mà cả tiểu hành tinh có thể sẽ tan vỡ!

-Theo như tốc độ tăng trưởng trọng lực, còn có khoảng cách chung quanh của thiên thạch. Tính toán lại...Ước chừng còn có 18 tiếng hoặc 19 tiếng nữa, sẽ có thiên thạch va chạm với nơi đây!

Lúc này, đã 4 giờ 50 phút trôi qua từ khi bắt đầu xảy ra cơn động đất...

Bên trong phi thuyền Hi Vọng đã có hơn ba vạn sáu ngàn người...

Chú thích:

1/Nam châm điện: là một công cụ tạo từ trường hoặc là nguồn sản sinh ra từ trường khi có điện chạy qua. Từ trường này giúp nó có thể hút sắt, thép hoặc các vật bị nhiễm từ khác. Chi tiết xin tham khảo tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/Nam_ch%...%91i%E1%BB%87n

2/Nhiễm từ: Cơ bản, đa số vật chất đều do các phân tử cấu tạo thành, phân tử do các nguyên tử tạo nên, nguyên tử lại do các nhân nguyên tử và các hạt điện cấu tạo thành. Các hạt điện liên tục vận động trong nguyên tử và xoay chuyển xung quanh hạt nhân nguyên tử, hai loại vận động này sẽ sinh ra từ tính. Nhưng, trong đa số các vật chất, phương thức vận động của các hạt điện là hoàn toàn khác nhau và rất hỗn loạn, điều này làm cho hiệu ứng từ bên trong các vật chất tự triệt tiêu lẫn nhau. Vì vậy, trong trường hợp bình thường, các vật chất đều không có từ tính.

Hiện tượng nhiễm từ là hiện tượng khiến cho vật chất có từ tính, nguyên nhân do tác động từ từ trường bên ngoài khiến cho các phương hướng từ tính bên trong cùng chỉ về một hướng, tạo nên từ tính.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24+24 Tiếng Nguy Cấp (7)

-Cứ tiếp tục như thế thì không ổn.

Nhâm Đào nhìn chăm chú vào lối vào, nói.

Bên cạnh hẳn, dù là Trừu Nguyệt thì sắc mặt nàng cũng đã trắng bệch, cả người mệt mỏi dựa vào Nhâm Đào, nói không ra hơi:

-Cái gì không ổn?

-Cả lối vào với bà đó...

Trong sự ngây ngô thường ngày của Nhâm Đào đã có thêm một phần nghiêm túc.

-Bây giờ còn ước chừng sáu đến bảy vạn người dân ở đây, nhưng đã hơn 5 tiếng rồi. Cứ thế, sợ rằng phải hơn 5 tiếng nữa mới có thể rút lui toàn bộ, nhưng cánh cửa...

Nhâm Đào gãi gãi đầu nói tiếp:

-Theo như sự cảm nhận nguy hiểm của bà, e rằng cánh cửa này khó kiên trì thêm một tiếng nữa. Một khi cánh cửa sụp đổ, đó mới là tràng họa kiếp cho dân chúng!

Trừu Nguyệt trầm mặc, thật lâu sau mới lên tiếng:

-Nhưng giờ làm gì còn cách khác? Cánh cổng lớn như vậy, muốn đi qua nó, rồi đến khoang cách ly chân không tốn rất nhiều thời gian...

-Nếu như đánh sập cánh cửa thì sao?

Vẻ mặt khù khờ thường thấy của Nhâm Đào chợt biến mất, cả người tỏa ra khí thế chói lọi, phảng phất như biến thành một người khác.

Mấy phút sau, Nhâm Đào đã đứng trước mặt Diêu Nguyên.

-Có ý gì? Đánh sập à? Người có biết nếu đánh sập thì có hậu quả gì không?

Diêu Nguyên nhìn Nhâm Đào cứ như đang thấy một người bị bệnh tâm thần.

Nhâm Đào gật đầu nói:

-Dĩ nhiên, khi đánh sập cánh cửa thì trong nháy mắt sẽ tạo ra lực hút khổng lồ, hút trọn không khí trong căn cứ ra ngoài vũ trụ. Do lực hút quá lớn, mà trọng lực của tiểu hành tinh này lại khá nhỏ, chỉ bằng 1/20 Trái Đất. Cho nên nếu người dân bị hút bay khỏi tiểu hành tinh quá xa, có thể sẽ trôi dạt bất định trong vũ trụ, không cách nào cứu viện. Vì vậy, đó là một tràng hạn kiếp, khiến cho mấy vạn người chết hết!

Diêu Nguyên đã bị chọc đến phát cáu, phất phất tay nói:

-Người đã biết thì sao còn đưa ra cái đề nghị ngu xuẩn đấy làm gì? Bị ầm đầu hay choáng váng à? Đi đi, lúc nào muốn rời khỏi thì báo cho ta, người có thể trực tiếp xếp vào hàng đầu.

Nhâm Đào bỗng dừng nói:

-Ta chỉ hình dung những thiệt hại xảy ra sau khi cánh cửa bị sập đổ, đó là một tràng hạn kiếp, có thể sống sót qua tràng hạn kiếp thì hơn mấy vạn

người này, trong mười người không còn lấy một. Theo ta đoán...cánh cửa đã không còn kiên trì quá một tiếng. Cho nên, thay vì đợi tai nạn xảy ra, không bằng chúng ta làm nó xảy ra trước.

Diêu Nguyên kinh ngạc nhìn Nhâm Đào, nghĩ ngợi một lát rồi đưa tờ giấy trong tay cho hắn, nói:

-Người coi cái này thử xem.

Nhâm Đào cầm tờ giấy, chăm chú đọc. Tờ giấy là bản báo cáo ghi lại kết quả khảo sát địa tầng bằng sóng siêu âm. Trong khoảng thời gian này, phi thuyền Hi Vọng đã sử dụng thiết bị công nghệ cao tiến hành thăm dò xung quanh, đặc biệt khảo sát kết cấu lòng đất. Các chi tiết trên đó hết như Nhâm Đào nói. Cánh cửa khó mà duy trì qua một giờ nữa, thời gian cụ thể bên trong bản báo cáo ghi chừng 40 phút.

Nhâm Đào không hề thấy bất ngờ, trả lại bản báo cáo rồi quả quyết nói:

-Đây đã là tuyệt cảnh, cho nên, hạm trưởng, cứ thế thì ít nhất mấy vạn người sẽ chết. Thay vì thế, bó tay chịu chết không bằng liều mạng thử một lần, tìm đường sống trong cõi chết.

-Làm sao có thể tìm đường sống trong cõi chết?

Diêu Nguyên hỏi cho có lệ, hắn không hề cho rằng Nhâm Đào có biện pháp giải quyết.

-Tắt hệ thống duy trì sự sống, hệ thống tuần hoàn khí đi. Sau đó thông qua khoang cách ly, thải toàn bộ không khí trong căn cứ ra. Sau đó, không đợi cho cánh cửa sụp đổ, chúng ta xác định những điểm quan trọng, để bị sụp đổ, đặt thuốc nổ vào, phá sập chúng. Khi cánh cửa đã sập rồi thì di chuyển thông qua khoang cách ly, mấy vạn dân chúng có thể trở về phi thuyền Hi Vọng trong thời gian ngắn nhất.

Điểm mấu chốt là trẻ em vốn không thể mặc đồ du hành đã rời đi từ sớm rồi, còn lại đều là nhân viên, người dân mặc đồ du hành. Cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, trạng thái chân không trong vũ trụ không thể đe dọa chúng ta. Đó cũng là điểm mấu chốt để kế hoạch có thể vận hành trôi chảy!

-Hả?

Diêu Nguyên rút cuộc cũng kinh ngạc nhìn Nhâm Đào, hần thậm chí đã nhảy dựng lên.

Tiếp đó, Diêu Nguyên liền đi qua đi lại, chau mày suy nghĩ về sự được mất trong kế hoạch này. Lâu sau mới quả quyết nói:

-Đề nghị của người có thể áp dụng, không sai, điểm mấu chốt là không khí, một khi nơi đây bị rò rỉ không khí thì đó chính là một tràng họa kiếp. Nhưng nếu chúng ta ưu tiên loại bỏ không khí trước, trong và ngoài căn cứ đều là chân không thì có thể ngăn được họa kiếp này. Chẳng qua, điều quan trọng là phải xác định vị trí đặt thuốc nổ chính xác. Phải phá sập những chỗ có nguy hiểm tiềm ẩn, nhưng lại không thể để nó tạo thành phản ứng dây chuyền. Nó cần những người thành thạo...

Nhâm Đào cười cười đáp:

-Ta chỉ là người nêu ý kiến thôi, chuyện còn lại không liên quan đến ta, hưởng chi...Hạ trưởng, trong tiểu đội Hắc Tinh của ngài chắc hẳn phải có đội viên thành thạo việc phá hủy chứ?

Diêu Nguyên nhìn chăm chú Nhâm Đào, thật lâu sau mới lên tiếng:

-Ta hiểu, kêu Trừu Nguyệt rời khỏi cánh cửa đi. Cô ấy hơi mệt mỏi, tốt nhất nên đưa vào trong khoang thuyền vận chuyển...Nhâm Đào, chờ xử lý chuyện này xong, ta nghĩ người vẫn còn vài việc muốn trao đổi với ta, phải không?

Nhâm Đào cười khở, không nói gì thêm xoay người rời đi, hướng về chỗ Trừu Nguyệt.

Mà Diêu Nguyên cũng không có tiếp tục bận tâm về Nhâm Đào, lập tức sử dụng thiết bị liên lạc với phi thuyền Hi Vọng. Hẳn không thể chỉ dựa vào ý kiến của Nhâm Đào mà ra quyết định được, vẫn cần tham khảo ý kiến của các chuyên gia khác, bất quá...Việc xả không khí ra ngoài nhất định phải làm đầu tiên.

Ngay sau đó, trong căn cứ dưới lòng đất, tất cả mọi người được thông báo đội nón bảo hộ lên, bắt đầu sử dụng hệ thống duy trì sự sống trong đồ du hành, đồng thời khoang thuyền vận chuyển bắt đầu hoạt động hết công suất. Tất cả việc này mất khoảng mười mấy phút đồng hồ, rất nhiều binh lính đã mệt đến ngất ngư, bởi bọn họ phải kiểm tra tình hình đội nón bảo hộ trong người dân, cũng như trạng thái của các bộ đồ đó.

Khi tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, hệ thống duy trì sự sống dưới lòng đất được ngưng hoạt động, hệ thống phản trọng lực, hệ thống tuần hoàn không khí cũng bị tắt. Mà lúc này, Diêu Nguyên nhận được kết quả ước lượng từ các chuyên gia trên phi thuyền Hi Vọng...Có thể thực hiện được!

Đã như vậy, Diêu Nguyên cũng không chần chờ, ra lệnh tất cả dân chúng lùi lại, cách xa cánh cửa chính. Ngay sau đó, thông qua khoang cách ly, bắt đầu quá trình xả không khí ra ngoài. Không khí trong căn cứ bắt đầu tuôn ra theo các đường ống đặc biệt trong cánh cửa. Quá trình xả khí tốn hết mười mấy phút đồng hồ.

Cho đến lúc này, các lớp đất đá ở nhiều nơi trong căn cứ đã bắt đầu lung lay, một số chỗ còn sụp đổ. Những người dân thấy được cảnh này thì bắt đầu náo loạn, nhưng rất nhanh bị dẹp yên. Đơn giản vì Diêu Nguyên đã đứng trước mặt mọi người, đúng như Nhâm Đào nói, chỉ cần Diêu Nguyên ở nơi đây, như vậy tất cả sẽ không còn tuyệt vọng.

Tất cả đội viên trong tiểu đội Hắc Tinh đều ở đây, và người am hiểu việc phá hủy công trình nhất chính là tên thích đùa, hay cười đùa cáng – Dương Ngõa La. Hắn nhìn qua chỉ như một thanh niên trẻ tuổi, có vẻ hơi lỗ mãng nên không ai có thể tưởng tượng được, hắn là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, hơn nữa lại là bộ đội đặc chủng tinh nhuệ.

Diêu Nguyên cũng không nói gì thêm, ra lệnh cho Dương Ngõa La. Khi nghe xong, Dương Ngõa La chỉ đứng nghiêm chào, còn lại cũng không cần phải đông dài. Nhìn vẻ mặt cười cười của hắn, phảng phất như vụ này chỉ là chuyện nhỏ, đúng là khiến cho người ta khó tin tưởng được.

Nhưng chỉ có Diêu Nguyên cùng các tiểu đội Hắc Tinh biết, Dương Ngõa La là một chuyên gia phá hủy. Trong quân đội, hắn còn có biệt hiệu là hỏa pháo. Sở trường của hắn không phải là nhắm bắn, mà là dùng hai tay để phá hủy. Tay của hắn có thể xác định địa điểm phá hủy vô cùng chính xác, cũng như xác định số lượng và khối lượng thuốc nổ cần thiết. Có thể nói, hắn vô cùng thành thạo những thứ này. Tất cả biến hắn gần như trở thành một hỏa pháo di động, phần nào giải thích cho biệt hiệu của hắn.

Cho nên, khi Diêu Nguyên nghe đề nghị của Nhâm Đào thì người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Dương Ngõa La – con người bề ngoài trông như lỗ mãng, nhưng bên trong rất tinh tế, là người thích thu thập phim AV (tự hiểu nhá bà con) phim về mấy em loli (tự hiểu nốt), chuyên gia phá hủy!

Cả quá trình chuẩn bị không kéo dài lâu, Dương Ngõa La cầm biểu đồ khảo sát địa tầng xung quanh được gửi đến từ phi thuyền Hi Vọng. Nơi nào bị lung lay, chỗ lung lay cách vách tường bao sâu, khu vực lung lay lớn nhỏ bao nhiêu, nơi nào đang chống đỡ cho các lớp đất đá, các tình huống khi phát nổ... Toàn bộ tin tức đều được ghi lại trong đầu, cả người hắn tiến vào một trạng thái khó mà hình dung được. Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, phảng phất có thể cảm ứng được nơi nào đó bên trong vách tường vang lên một thanh âm, sinh ra chỗ lung lay. Nhờ vào trạng thái thần kỳ đó, thêm vào các

tin tức thu thập được, hẳn dựa vào cảm giác và kinh nghiệm bắt đầu công việc bố trí thuốc nổ.

Cảm giác đó đúng là khó hình dung lại, phảng phất như...phảng phất như trạng thái kia của Hắc Thiết, trạng thái cảm ứng nguy hiểm...

Rất nhanh, mọi thứ đã chuẩn bị xong. Khi Dương Ngõa La quay lại, ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt hẳn đã trở nên tái nhợt, cả người vô cùng mệt mỏi. Bất quá, hẳn vẫn cười cợt như lúc trước, sau đó hướng Diêu Nguyên gật đầu.

Diêu Nguyên khẽ gật đầu đáp lại, sau đó hít sâu một hơi, lên tiếng:

-Bắt đầu đếm ngược quá trình phát nổ, ba, hai, một...

Ầm ầm!

Từ góc nhìn trên phi thuyền Hi Vọng, lối vào căn cứ bỗng bốc lên một lượng lớn tro bụi. Cánh cửa đã hoàn toàn bị đánh sập...

Lúc này, đã 6 tiếng 50 phút trôi qua từ khi bắt đầu xảy ra cơn động đất...

Còn cách vụ va chạm thiên thạch tối đa 16 tiếng nữa...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25+24 Tiếng Nguy Cấp (8)

Việc bố trí thuốc nổ dưới lòng đất được tiến hành hết sức gấp gáp. Cũng vì thời gian không còn nhiều, cho nên mặc dù có không ít chuyên gia phản đối, nhưng sau khi được phần lớn các nhà khoa học ủng hộ, Diêu Nguyên đã ra quyết định sử dụng nó...Bởi vì, đúng như Nhâm Đào nói. Tình hình hiện giờ đã là tuyệt cảnh, chỉ có thể liều mình tìm đường sống trong cõi chết.

Sau khi kích hoạt vụ nổ, tất cả người dân trong phi thuyền Hi Vọng đều chen chúc ở các cửa sổ hướng về căn cứ dưới lòng đất, quan sát trong âu lo. Rất nhiều người đã rơi lệ, không ngừng cầu nguyện. Bởi nơi đó, có người thân của họ, bạn bè của họ. Đặc biệt, những người vợ, người con được chồng mình nhường cho mình cơ hội trở về trước, sớm đã nước mắt đầm đìa.

Cùng lúc đó, tại phòng thăm dò trên phi thuyền Hi Vọng, rất nhiều nhân viên đang bận rộn làm việc. Tất cả hệ thống thăm dò, nơi tập trung toàn bộ thành tựu kỹ thuật suốt hai mươi mấy thế kỷ của loài người đều được khởi động, tiến hành thăm dò tình hình căn cứ dưới lòng đất, khảo sát tình hình địa chất, kiểm tra tình hình tình vực xung quanh. Có thể nói, nơi này là nơi bận rộn nhất phi thuyền Hi Vọng hiện giờ.

-...Đã nhận được hình ảnh từ hệ thống thăm dò! Đúng vậy, cánh cửa tại lối vào căn cứ đã bị phá hủy thành công, lối vào không bị lấp lại. Đúng, cánh cửa đã sập nhưng lại khiến lối vào trở nên rộng hơn. Theo hình ảnh cho thấy, hiện giờ lối vào có đường kính lên tới 20m!

Bên trong phòng thăm dò, nhân viên phụ trách nhanh chóng bắt được tín hiệu từ hệ thống quan sát rồi dùng loa phát thanh thông báo tin đó cho toàn bộ dân chúng. Gần như ngay lập tức, sau cơn sửng sờ là vô số tiếng hoan hô nhiệt liệt vang lên, tiếng vui mừng thậm chí đã lấn đi tiếng than khóc, rất nhiều phụ nữ vừa khóc vừa hoan hô.

Tại tầng một của căn cứ, sau khi kích hoạt vụ nổ thì rất nhiều người bị sóng xung kích làm ngã lăn quay. Đó cũng do loại bom này là loại bom tiên tiến nhất của thế kỷ 21, bên trong chứa dung dịch gây nổ cùng các loại khí xúc tác. Khi kích hoạt sẽ tạo ra nổ mạnh trong nháy mắt mà không cần tới không khí bên ngoài. Do đó, nó cũng là thiết bị phá hủy duy nhất có thể sử dụng trong môi trường chân không.

Sau khi vụ nổ xảy ra tầm 10 giây, Diêu Nguyên cùng các đội viên Hắc Tinh là những người đầu tiên đứng lên, nhìn cảnh tượng trước mắt. Cánh cửa vẫn chưa bị phá hủy hoàn toàn, chẳng qua lối vào bị đánh sập thôi. Nhưng sau khi cánh cửa bị thủng một lỗ, nó có thể cho phép số lượng dân chúng di tản lớn hơn. Đường kính lối vào đạt khoảng 20 m, nhiều đó đã đủ cho mấy vạn người sơ tán.

Thấy thế, ai ai cũng vui mừng, cặp lông mày luôn nhíu chặt suốt mấy tiếng qua của Diêu Nguyên cũng buông lỏng. Hắc không chần chờ thêm chút nào, lập tức ra lệnh cho khoang thuyền vận chuyển dẫn đầu, quân đội hộ tống người dân, bắt đầu quá trình di tản thông qua cánh cửa. Sáu bảy vạn người không ngừng di chuyển, với tốc độ này thì chỉ cần tầm nửa tiếng là đến phi thuyền Hi Vọng. Lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, còn lại chỉ cần chia thành từng nhóm lần lượt thông qua khoang cách ly trở về phi thuyền Hi Vọng.

Nhiều người đã rơi lệ, chưa bao giờ bọn họ có cảm giác này, cảm giác an toàn, được che chở mà phi thuyền Hi Vọng mang lại. Cảm giác giống như về “nhà” này khiến cho họ không cách nào kiềm chế nước mắt, chỉ có

thể mang khuôn mặt đầm đìa nước mắt im lặng xếp hàng trong đội ngũ, chờ tới lượt trở về phi thuyền Hi Vọng.

Lúc này, Diêu Nguyên còn chưa rảnh tới mức đi rơi lệ hay cái gì đó đó. Hắn đang dùng thiết bị liên lạc trong bộ đồ du hành bàn bạc với phòng thăm dò, đặc biệt về tình hình mới nhất.

-Bên trong tầng ba còn hơn mấy ngàn người. Theo như hệ thống thăm dò bằng nhiệt độ, bọn họ vẫn còn sống. Sau khi tầng một và tầng hai bắt đầu xả không khí ra ngoài, không khí trong tầng ba do được cách ly bởi lối vào nên vẫn còn nguyên, chưa bị rò rỉ quá lớn.

Diêu Nguyên im lặng nghe đầu dây bên kia báo cáo, lát sau mới hỏi:

-Vẫn chưa liên lạc được với tầng ba à? Nguyên nhân là gì?

-Tầng ba có cài đặt hệ thống liên lạc nội bộ, nhưng trong cơn động đất vừa rồi, chắc hệ thống điện thoại đã bị hư hỏng, đường dây có thể bị đứt. Về phần thuyết bị truyền tin bằng sóng vô tuyến...Xin lỗi thiếu tá, do tầng ba chỉ là khu vực nhà xưởng, cho nên bọn họ không có thiết bị này. Hơn nữa, đồ du hành đều được cất giữ tại tầng hai, cho nên bọn họ cũng không thể liên lạc với bên ngoài thông qua thiết bị liên lạc trong bộ đồ du hành vũ trụ.

Diêu Nguyên thở dài, sầm nảo nói:

-Nói cách khác, mấy ngàn nhân viên ở tầng ba cơ bản đã bị cách ly tuyệt đối? Tầng hai đang trong trạng thái chân không. Một khi khơi thông lối vào, như vậy nhân viên trong tầng ba sẽ tiếp xúc với môi trường chân không. Bọn họ không có bộ đồ du hành vũ trụ, cũng không có cách nào liên lạc với bên ngoài. Tình hình như vậy...

Đầu dây bên kia cũng im lặng. Hiển nhiên, nhân viên trong tầng ba thật sự đã vô vọng, không có cách nào giải cứu.

Diêu Nguyên cắn chặt răng, không nói nên lời. Bỗng, hấn sức nhớ đến Nhâm Đào, không hề do dự lập tức nhìn xung quanh, đồng thời ra lệnh cho các binh lính tìm kiếm Nhâm Đào.

Không lâu sau, Nhâm Đào mang vẻ mặt rất không tình nguyện bị giải đến trước mặt Diêu Nguyên. Hấn hỏi bằng một giọng bất đắc dĩ:

-Còn cần ta nữa à. Ta chỉ mới chen lên giữa hàng thôi, bây giờ chắc xuống chót luôn quá.

Diêu Nguyên không hề khách sáo nói chuyện dông dài với tên này, ra lệnh cho phòng thẩm dò:

-Truyền tin tức đến kênh xxxx ngay lập tức.

Nhâm Đào tuy trông rất không tình nguyện, nhưng không hề trì hoãn. Sau đó, thông tin đã truyền đến thiết bị liên lạc trong bộ đồ du hành của hấn, Diêu Nguyên mới vội vàng hỏi:

-Nhâm Đào, nhóm người Trừu Nguyệt là nhóm nhân viên đầu tiên trở về phi thuyền Hi Vọng. Nàng vốn ở trong khoang thuyền vận chuyển, người có thấy qua, đúng không.

Nhâm Đào gật đầu, nhìn chăm chú về phía Diêu Nguyên. Hiển nhiên, hấn biết Diêu Nguyên vẫn còn điều gì khác cần nói.

-Ta không quan tâm người là dạng tân nhân loại gì, hoặc không phải tân nhân loại cũng không sao. Ta chỉ muốn người giúp ta giải quyết tình hình nguy cấp trước mắt. Không phải chúng ta, mà là về các nhân viên bị kẹt dưới tầng ba...

Diêu Nguyên nói tới đây thì nhắc lại toàn bộ chi tiết về việc các nhân viên bị kẹt, đồng thời đưa ra các bất lợi như không có cách liên lạc, không có bộ đồ du hành vũ trụ, không thể tùy tiện khai thông đường hầm...

Sau khi nói xong, Diêu Nguyên liền chăm chú nhìn Nhâm Đào, nhìn khuôn mặt ngơ ngác của hắn.

-Nhâm Đào, ta không quan tâm việc người cần gì. Cấp sĩ quan hay tiền bạc gì cũng được, hoặc việc đảm bảo cho em gái của mình an toàn... Cho dù yêu cầu của người ra sao, ta đều có thể thỏa mãn. Hiện giờ, ta chỉ cần người giúp ta, nếu như người thật sự có giải pháp thì hãy đưa ra. Mấy ngàn người này đều là những người cần cù chăm chỉ. Bọn họ ai ai cũng vất vả làm việc, tăng ca cũng không oán trách. Họ không đáng phải hi sinh như vậy!

Diêu Nguyên vô cùng chân thành nói với Nhâm Đào:

-Bọn họ là người tốt! Người tốt thì phải nhận được báo đáp! Vô luận khó khăn ra sao, ta đều muốn cứu họ! Cho nên, nói cho ta biết, cho dù chỉ có một chút hi vọng cũng được!

Trong lòng Nhâm Đào chợt nhói lên, một cảm giác không tên bỗng xuất hiện. Bất quá, hắn liền đè cảm giác kỳ quái này xuống. Chẳng qua, khuôn mặt ngơ ngác đã hơi thay đổi, ngáp một cái rồi nói:

-Biện pháp thì không phải là không có. Quan trọng chỉ có hai điều, một là phải liên lạc được với nhân viên bị kẹt, sau đó đưa đồ du hành vũ trụ cho họ trước khi lối vào bị khai thông.

Điều đầu tiên thì với nền khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người đúng là thúc thủ vô sách. Cho nên, ta đề nghị ngài thử qua kỹ năng của tân nhân loại. Như là kỹ năng của cô bé tên Niệm Tịch Không chẳng hạn?

Nhâm Đào thản nhiên nói, tuy dáng vẻ vẫn còn nét ngơ ngác nhưng trong lúc này, hắn cảm thấy bốn bề chợt trở nên vô cùng yên tĩnh. Vô số các đầu mối, chi tiết, hình ảnh,...hội tụ lại trong đầu hắn. Bộ não đang suy nghĩ với tốc độ kinh người, lần lượt suy luận rồi loại bỏ các giả thuyết hiện lên. Trạng thái này khiến cho Nhâm Đào cảm thấy cực kỳ đói, hơn nữa

cũng vô cùng mệt mỏi, thật muốn nằm xuống đánh một giấc ngủ say. Bất quá, hắn vẫn mang dáng vẻ ngu ngơ, kiên trì nói tiếp.

-Điều thứ hai thì, ta nghĩ ngài có thể quên một đội ngũ đặc biệt rồi. Đội ngũ đó hắn đã trở về phi thuyền Hi Vọng, nếu như chỗ ấy không có sục đồ...

-Một...đội ngũ khác?

Diêu Nguyên hỏi một cách kỳ quái, sau đó hắn chợt phát hiện, Nhâm Đào đang không ngừng ngáp, ánh mắt như muốn díp lại.

-Đó là đội ngũ khai thác khoáng vật phóng xạ a...Nếu như sử dụng công nghệ giống như khai thác dầu dưới đáy biển để khoan, dùng phương pháp phong bế có điều chỉnh để ngăn không khí thoát ra ngoài. Nếu dùng cách này, có thể mở ra một lối vào chân không thông với tầng ba, vận chuyển bộ đồ du hành vũ trụ vào...

Lời của Nhâm Đào chưa dứt thì cả người hắn đã té xỉu. Diêu Nguyên lập tức đưa tay ra đỡ lấy hắn, đồng thời ra lệnh cho các binh lính khác đưa hắn quay trở về phi thuyền Hi Vọng.

Vẻ mặt lúc này của Diêu Nguyên là vô cùng vui mừng!

-Phòng thăm dò, ta là hạm trưởng Diêu Nguyên. Lập tức liên lạc với người phụ trách chính của đội ngũ khai thác khoáng vật phóng xạ. Đồng thời thông báo cho toàn bộ kỹ sư, nhân viên kỹ thuật, các nhà khoa học có liên quan...

Trong hoàn cảnh chân không, nếu sử dụng cách khoan phong bế có điều chỉnh thì có thể tạo ra một lối vào hoàn toàn bằng chân không thông với tầng ba không?

Trong vòng 30 phút, ta muốn nhận được câu trả lời chính xác!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26+24 Tiếng Nguy Cấp (9)

So với những người sống dưới lòng đất, các công nhân khai thác khoáng vật phóng xạ may mắn hơn nhiều. Không phải nói nơi khai thác kiên cố hơn căn cứ dưới lòng đất. Bởi thực ra, toàn bộ hầm ngầm dùng để khai thác đều bị sụp đổ. Căn hầm này không phải là nơi được các kỹ sư xây dựng chú tâm, cũng như không có ai rảnh đi giám sát chất lượng nơi này. Cho nên, vừa bắt đầu động đất thì căn hầm đã sụp hơn phân nửa. Dù sao, trận động đất này cũng có cường độ lên tới 9 độ richter.

Nhưng, tại nơi khai thác, trừ một số công nhân làm việc trên mặt đất ra thì trong bên dưới không hề có người. Đơn giản vì toàn bộ quá trình khai thác đều được cơ giới hóa. Cho nên, không ai trong đội ngũ bị thương, sau cơn động đất tất cả đều nhanh chóng thu dọn dụng cụ, quay về phi thuyền Hi Vọng.

Đến lúc hạm trưởng Diêu Nguyên ra lệnh, các chuyên gia, kỹ sư, nhà khoa học có liên quan đều khẩn trương thảo luận cùng nghiên cứu. Máy tính chủ siêu cấp, cỗ máy quy tụ toàn bộ tinh hoa kỹ thuật của loài người và kỹ thuật ngoài hành tinh cũng được vận hành hết công sức, tính toán các số liệu liên quan.

Rất nhanh, còn chưa đến 30 phút thì Diêu Nguyên đã nhận được kết quả truyền tới từ phi thuyền Hi Vọng. Kết quả cho thấy, địa tầng ở trong căn cứ xuất hiện quá nhiều vết nứt, không thích hợp cho việc khoan thăm dò. Nếu bất cẩn, có thể khiến cả căn hầm sụp đổ.

Các nhà khoa học cho rằng, việc khoan có thể mạo hiểm tiến hành, nhưng điều quan trọng ở đây là thời gian. Việc khoan vào khu vực nham thạch có vết nứt phải làm thật nhanh, không được chậm trễ. Thời gian an toàn tuyệt không vượt quá 12 tiếng, nếu vượt quá khoảng thời gian này, khu vực bị khoan sẽ sụp đổ, kéo theo một loạt phản ứng dây chuyền, khiến cho cả căn cứ bị phá hủy.

Về phần các kỹ sư thuộc đội ngũ khai thác khoáng vật, họ cho biết nếu như tập trung đầy đủ dụng cụ, nhân lực và năng lượng, bọn họ tự tin trong vòng 10 tiếng có thể khoan một lỗ vào chân không nối với tầng ba, vận chuyển đồ du hành vũ trụ vào.

-Nói cách khác, kế hoạch này có thể thực hiện được. Nhưng nguy hiểm lớn nhất ở đây là thời gian, nhất định phải hoàn thành tất cả trong 10 tiếng sao?

Diêu Nguyên trầm mặc, im lặng suy xét ưu nhược điểm của kế hoạch này.

Nếu bỏ qua những năm sống gần đây, thì vào thời Diêu Nguyên còn làm đội trưởng tiểu đội Hắc Tinh, hẳn sớm đã có lòng dạ sắt đá. Người có thể có lòng nhân từ, nhưng không thể để sự nhân từ này ảnh hưởng đến đại cục. Tuy hai chữ “đại cục” này nghe qua thì hơi quá cao xa, nhưng thật sự nó có liên quan đến mạng sống của rất nhiều người khác. Nếu bởi vì sự nhân từ của người mà ảnh hưởng đến tính mạng của người khác, như vậy đó không phải là nhân từ, mà là đạo đức giả. So ra, sự đạo đức giả chỉ khác sự tàn bạo ở chỗ nó được bao phủ bởi một vầng hào quang giả dối. Nhưng kết quả của cả hai đều không khác nhau tí nào...

Bây giờ là lúc hẩn lựa chọn, vì cứu mấy ngàn người mà để mấy ngàn người khác mạo hiểm. Hoặc bỏ rơi bọn họ, bảo tồn nguyên khí của loài người, vứt bỏ hoàn toàn mấy ngàn nhân viên có thể cứu sống...

Bất kỳ lựa chọn nào đều dẫn đến hậu quả khác nhau, nhưng tất cả đều liên quan đến mạng sống của mấy ngàn người. Không ai có thể chia sẻ trách nhiệm này với Diêu Nguyên, bởi đó chính là trách nhiệm của hắn. Vô luận việc hắn lựa chọn cứu sống hoặc bỏ mặc...Đó là trách nhiệm của một người lãnh đạo!

-...Ta ra lệnh, tất cả thành viên trong đội ngũ khai thác khoáng vật bắt đầu chuẩn bị. Cho bọn họ 30 phút chuẩn bị và ăn cơm. Sau đó phân thành hai đội, mỗi đội làm việc trong 5 tiếng. Trong quá trình làm việc, e rằng khó có thể trở về phi thuyền Hi Vọng, cho nên kêu bọn họ chuẩn bị thật kỹ. Trong 10 tiếng, phải hoàn thành nhiệm vụ!

Chỉ sau chốc lát, Diêu Nguyên thông qua thiết bị liên lạc đưa ra mệnh lệnh một cách kiên quyết. Nói xong, hắn khẽ thở dài.

(Nếu đã lựa chọn thì vô luận kết quả ra sao, ta cũng sẽ chịu trách nhiệm. Đúng, tựa như các nhiệm vụ trước đây, dù hoàn thành, thất bại, hay cứu sống...Ta sẽ gánh chịu toàn bộ!)

Dưới mệnh lệnh của Diêu Nguyên, các ngành có liên quan trong phi thuyền Hi Vọng gấp rút thực hiện mệnh lệnh. Mỗi thành viên trong đội ngũ khai thác khoáng vật đều được đãi ngộ ở mức cao nhất. Thức ăn, xa xỉ phẩm toàn bộ đều cung ứng miễn phí, không tốn tiền. Nhưng lúc này, ai còn tâm trạng ăn uống đây? Trong lòng mỗi người đều cảm thấy áp lực nặng nề.

Cùng lúc đó, vẫn còn khá nhiều dân chúng bên ngoài phi thuyền Hi Vọng. Vì số lượng người xuất nhập trong một lần có hạn, cho nên ít nhất phải tốn mấy tiếng đồng hồ mới xong, muốn nhanh hơn cũng không được.

Thấy thế, Diêu Nguyên gọi Vương Quang Chính tới, nói:

-Lão Vương, hiện giờ ngươi bắt đầu đảm nhiệm việc chỉ huy nơi đây. Nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để xảy ra bạo loạn, nhóm người duy nhất có

thể được ưu tiên vô ra phi thuyền Hi Vọng chính là các thành viên trong đội ngũ khai thác khoáng vật, còn lại ai cũng không được ưu tiên...Ta ngủ trước đây, 5 tiếng sau hãy gọi ta...Đúng rồi, gọi Trương Hằng cùng Morrison về, để cho bọn họ ăn cơm rồi ngủ một giấc, sau đó thay bộ đồ du hành mới. Hai tên đó cũng giống như ta, cho ngủ 5 tiếng rồi đánh thức.

Nói xong, Diêu Nguyên mặc kệ chỗ này là chỗ nào, trực tiếp nằm xuống ngủ luôn. Mọi người xung quanh ngẩn người ngạc nhiên, còn Vương Quang Chính cẩn thận nhớ kỹ từng lời nói của Diêu Nguyên. Tiếp đó, hắn ra lệnh cho mấy binh lính bảo vệ Diêu Nguyên, đưa hắn vào trong đội ngũ xếp hàng, trở về phi thuyền Hi Vọng.

Cùng lúc, Vương Quang Chính phái người đến căn cứ dưới lòng đất, báo tin cho Trương Hằng cùng Morrison. Sau khi an bài xong tất cả, Vương Quang Chính mới thở dài một hơi, nhìn mấy vạn dân chúng đang xếp hàng trở về phi thuyền Hi Vọng...

-Đây là một cuộc chiến dài a. Lão đội trưởng, ngài lại chọn con đường gian nan nhất rồi...

Diêu Nguyên ngủ rất say, dù sao thì hắn cũng là cựu quân nhân, lòng tuy mang tâm sự nặng nề, nhưng tất cả mọi việc đều được an bài xong, bây giờ chỉ còn đợi thôi. Vì vậy, nếu ngủ được thì cứ ngủ, bổ sung đầy đủ tinh lực mới có thể đối phó với khó khăn phía trước.

Cứ thế, trong người Diêu Nguyên như có một chiếc đồng hồ, vừa qua 5 tiếng hắn đã tỉnh lại. Nhìn qua, bộ đồ du hành vũ trụ trên người đã tháo bỏ, còn mình đang nằm trên một giường bệnh sạch sẽ, cánh tay còn cắm ống truyền đường glucô.

Diêu Nguyên vốn có thói quen như thế, sau khi tỉnh lại là lập tức kiểm tra tình hình chung quanh. Đó không phải do hắn cẩn thận quá mức, mà do thói quen này đã ngấm vào tận xương tủy hắn rồi. Khi xác nhận xung

quanh bình thường, hắn mới ngồi dậy, gỡ kim tiêm trên cánh tay ra, mặc quần áo vào. Toàn bộ quá trình không vượt quá một phút.

Diêu Nguyên chuẩn bị xong xuôi liền mở cửa đi ra, bên ngoài quả nhiên có mấy thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh đang đứng gác. Diêu Nguyên không chần chờ hỏi ngay:

-Đưa thiết bị liên lạc cho ta, à ta đã ngủ bao lâu rồi?

Một binh lính đứng gác lập tức tháo thiết bị liên lạc trên tai mình đưa cho Diêu Nguyên, đồng thời nói:

-Thiếu tá, ngài đã ngủ đúng 5 tiếng.

Diêu Nguyên gật đầu, đeo thiết bị liên lạc lên tai, sau đó mới nói:

-Ta là hạm trưởng Diêu Nguyên, hãy báo cáo sơ bộ tình hình phi thuyền Hi Vọng.

-...Đã rõ. Hạm trưởng, đây là phòng trung truyền tín hiệu liên lạc, chúng ta sẽ kết nối tín hiệu của ngài với bộ chỉ huy tác chiến giải cứu ngay.

(Bộ chỉ huy tác chiến giải cứu?)

Diêu Nguyên hơi sững sờ, nhưng hắn cũng không hỏi gì thêm. Cái này chắc chắn do Vương Quang Chính làm ra, bất quá cũng không cần truy xét quá mức. Dân chủ có điểm tốt của chế độ dân chủ, độc tài có điểm tốt của chế độ độc tài, quan trọng là người lãnh đạo quản lý ra sao.

Không lâu sau, Diêu Nguyên đã nghe được tiếng nói truyền đến từ thiết bị liên lạc.

-Hạm trưởng, trước mắt tất cả mọi thứ trên phi thuyền Hi Vọng đều bình thường. Những đường dây đã qua cải tạo hay chưa cải tạo đều được

khởi động, hơn nữa có thể thực hiện bước nhảy không gian bất cứ lúc nào...

Đội ngũ khai thác khoáng vật đã đổi ca qua đội hai, trước mắt, đã khoan được 80% quãng đường. Thiết bị cách ly chân không đang được chế tạo khẩn cấp, ước chừng một tiếng nữa sẽ hoàn thành...

Thiết bị phản trọng lực, các vật liệu tồn kho, dụng cụ bên dưới căn cứ đã thu hồi được 60%, hiện giờ có tổng cộng 1200 binh lính đang tiến hành việc thu dọn...

Theo thống kê chi tiết, cho đến hiện giờ tổng cộng có 42 người chết, trong đó có 2 nhân viên nghiên cứu. Ngoài ra, còn có 346 người bị thương, trong đó có 7 nhân viên nghiên cứu, 2 nhà khoa học...

Hiện tại, tình vực đang ở trong trạng thái bất thường. Các tiểu hành tinh, thiên thạch đều chuyển động khá kịch liệt. Ngoài ra, có nhà khoa học dựa vào biểu đồ phóng xạ của Hằng Tinh trong thời gian gần đây đưa ra phỏng đoán, trong tương lai từ 6 đến 8 tiếng, hằng tinh có thể xảy ra một sự biến đổi lớn nữa. Hậu quả của sự biến đổi này đến giờ vẫn chưa dự đoán được, nhưng các nhà khoa học đều đồng loạt đưa ra kiến nghị, nên rời khỏi tinh hệ trước khi xảy ra kịch biến...

Diêu Nguyên im lặng nghe các tin tức về phi thuyền Hi Vọng, lúc lâu sau mới lên tiếng:

-Liên lạc với những người sau đây, nói bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, theo ta xuống tầng hai của căn cứ dưới lòng đất.

Trương Hằng, Morrison, Niệm Tịch Không, còn có...Nhâm Đào!

Lúc này, đã 12 tiếng 10 phút trôi qua từ khi bắt đầu xảy ra cơn động đất...

Còn cách vự va chạm thiên thạch tối đa 11 tiếng nữa...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27+24 Tiếng Nguy Cấp (10)

Khi đội ngũ của Diêu Nguyên di chuyển, tiểu đội thu thập cũng đang trở về phi thuyền Hi Vọng.

Nhiệm vụ chủ yếu của tiểu đội thu thập là thu thập các thiết bị phản trọng lực, thiết bị trong hệ thống duy trì sự sống, hệ thống tuần hoàn không khí cùng một số linh kiện, máy móc quan trọng. Mặc dù phi thuyền Hi Vọng đều có thể chế tạo các thứ này, nhưng cần rất nhiều năng lượng cùng nguyên vật liệu. Cho nên nếu có thể thu hồi, tốt nhất nên tiết kiệm.

Sẵn đây cũng nói về khoang thuyền chuyên chở, mục đích ban đầu khi chế tạo chẳng qua chỉ để vận chuyển trẻ em. Nhưng đến giờ, khoang thuyền này lại trở thành công cụ vận tải hiệu quả nhất của phi thuyền Hi Vọng. Số lượng nhiều, thao tác lái đơn giản, hơn nữa bánh xe đặc chế có thể giúp nó di chuyển dễ dàng trên mọi địa hình. Dĩ nhiên, vì tầm quan trọng của nó nên khi rơi vào tay các anh nhân viên kiểm tra chất lượng điên rồ của chúng ta, chiếc khoang thuyền vận chuyển này đã được gia cố lại, so ra kiên cố tương đương xe tải hạng nặng, thậm chí còn hơn!

Chính vì thế, sau khi thấy được hiệu quả tuyệt vời của khoang thuyền vận chuyển trong công cuộc di tản này, quân đội đã tận dụng nó làm phương tiện chuyên chở, vận tải. Thậm chí, họ còn ghi chép lại những khuyết điểm của chúng trong quá trình sử dụng, tập hợp thành một báo cáo sau đó gửi cho đội ngũ khoa học trên phi thuyền Hi Vọng.

Lúc này, đội ngũ của Diêu Nguyên vừa bắt gặp một nhóm khoang thuyền vận chuyển đang chở một lượng lớn vật liệu, máy móc. Khi thấy Diêu Nguyên, các binh lính vội vàng hành lễ, trả lời vắn tắt về tình hình hiện giờ, sau đó lên đường trở về phi thuyền Hi Vọng.

Diêu Nguyên không quá mức để tâm, mang theo bốn người còn lại tiếp tục đi về tầng hai của căn cứ. Trên đường, Diêu Nguyên giải thích cho Niệm Tịch Không biết nhiệm vụ của nàng – từ tầng hai thông báo tin tức cho mọi người ở tầng ba.

Bởi vì...phương pháp truyền tin này vốn không dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Nó dùng bài hát để tạo ra cảm xúc, rồi truyền cảm xúc đó cho mọi người chung quanh. Tức là khi Niệm Tịch Không cảm thấy yêu, hận, đau khổ...thì những người chung quanh cũng cảm thấy như thế. Nói cách tương đối, phương pháp này khó truyền tin chính xác được. Ít nhất, nó không có cách nào biểu đạt chính xác những từ như “chế tạo thiết bị liên lạc” hoặc “tìm cách liên lạc với bên ngoài”.

Chính vì thế, muốn các nhân viên tầng ba chế tạo thiết bị liên lạc thì không thực tế cho lắm. Bởi cái này cần hiểu biết về kỹ thuật công nghệ nhất định. Nếu có cách truyền tin vào có thể miễn cưỡng hướng dẫn bọn họ chế tạo. Nhưng nếu không thể truyền tin chính xác, không nói tới việc bọn họ có hiểu không, chỉ riêng việc kỹ thuật chế tạo cũng là một vấn đề...Đơn giản vì tầng ba không có nhà khoa học.

Do đó, kế hoạch ban đầu dùng Niệm Tịch Không truyền tin đã bị hủy bỏ. Nhiệm vụ của nàng bây giờ là trấn an những người bị kẹt, để họ bình tĩnh lại. Đặc biệt là lúc thiết bị khoan chạm đến tầng ba, không để cho bọn họ hoảng loạn.

Thực ra, đã mười ba tiếng trôi qua từ khi xảy ra động đất khiến cho lối vào tầng ba bị bịt kín. Dung dịch thuốc cùng axit mạnh bên trong chắc hẳn đã phải thay một lần, thậm chí có khi phải thay tới hai lần. Không còn

nguyên vật liệu năng lượng thay thế, hơn nữa mất liên lạc với bên ngoài hơn mười tiếng. Có trời mới biết tình hình bên trong ra sao.

Diêu Nguyên dẫn mọi người đi đến một nơi khá rộng rãi tại tầng hai, những binh lính phụ trách nơi đây cùng thành viên đội Hắc Tinh cũng tập hợp lại. Không ai dài dòng, lập tức báo cáo tình hình căn cứ cho Diêu Nguyên, đặc biệt là tiến độ khoan.

-..Thiếu tá, đã khoan được hơn nửa đường, nhưng chúng ta gặp phải rắc rối.

Người phụ trách việc khoan vừa thấy Diêu Nguyên đã nói.

Sau đó, hắn đưa cho Diêu Nguyên một sơ đồ, nói tiếp:

-Lúc trước, việc khoan rất thuận lợi, tất cả như kế hoạch. Nhưng, khi chúng ta sắp khoan tới tầng ba thì gặp phải vấn đề...

Diêu Nguyên nhìn sơ đồ trên tay, thật lâu sau mới hỏi:

-Ông nói vết nứt đã mở rộng à?

Người phụ trách gật đầu xác nhận, trả lời:

-Đúng, các vết nứt ở khu vực nham thạch giữa tầng hai và tầng ba đang mở rộng. Bởi việc khoan tác động lực lên tầng nham thạch, khiến cho vết nứt bên trong càng lúc càng to. Chúng tôi lo rằng, nếu tiếp tục như vậy không chừng...

Diêu Nguyên trầm mặc một lát, rồi gọi Trương Hằng lại, nói cho hắn biết tình hình sơ bộ, rồi thở dài:

-Ta không còn nghĩ ra được biện pháp nào khác. Việc khoan xuống tầng ba bắt buộc phải thực hiện. Thời gian cấp thiết, ngoài trừ cách này chúng ta đã không còn cách nào khác để cứu những người bên dưới. Cho

nên, chúng ta buộc phải tiếp tục khoan xuống...Trương Hằng, nhờ người sử dụng khả năng dự đoán nguy hiểm của mình. Lần này, thời gian sử dụng kỹ năng tân nhân loại có thể sẽ kéo dài tới mấy tiếng đồng hồ...

Trương Hằng lập tức thực hiện động tác chào, nở nụ cười, nói:

-Thiếu tá...Đội trưởng, ngài biết ta mà. Ta trừ khả năng dự đoán nguy hiểm ra, ta chẳng còn biết làm gì cả. Nếu ngay cả năng lực cuối cùng này còn không được sử dụng, vậy ta có khác gì người vô dụng đâu, có khác gì tên lưu manh hồi xưa. Cho nên, ngài cứ yên tâm giao nhiệm vụ này cho ta!

Diêu Nguyên vỗ vỗ bả vai Trương Hằng, rồi đi qua hẳn. Lúc Diêu Nguyên lướt qua, Trương Hằng phảng phất nghe được một thanh âm thì thầm.

-Không, người còn có chúng ta. Trương Hằng, người chính là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh.

-Tiếp tục khoan xuống dưới.

Diêu Nguyên không hề đi theo Trương Hằng, bởi sẽ có hai binh lính tự động theo sát hẳn, hỗ trợ nếu hẳn hôn mê do dùng năng lực quá độ. Những điều này không cần Diêu Nguyên lo lắng.

Hắn đi tới bên cạnh Niệm Tịch Không, sau đó ôn hòa nói với cô bé trước mặt:

-Niệm Tịch Không...Ta có thể gọi em là Tiểu Không được không? Tiểu Không, em cũng nghe thấy đấy. Tình hình bây giờ cơ bản là thế, căn cứ dưới đất đã không còn an toàn nữa. Dưới chân chúng ta là hơn ba ngàn người đang chờ cứu viện. Bọn họ hiện giờ rất sợ, sợ hãi, đói khát và lạnh lẽo. Không khí đã gần hết, bọn họ đã không còn đường sống nữa, chỉ còn trông cậy vào chúng ta...

Tiểu Không, em không phải binh lính, mà chỉ là một người dân bình thường. Tuy trong vũ trụ tăm tối này, cái chết hay tai nạn chắc không phân biệt người tốt hay xấu, binh lính hay dân thường. Nhưng bây giờ, ta cho em một cơ hội lựa chọn...Em có thể lựa chọn trở về, trở về phi thuyền Hi Vọng. Bởi vừa rồi em cũng nghe người phụ trách nói rồi, khi vết nứt trong tầng nham thạch mở rộng, nếu tiếp tục khoan sẽ rất nguy hiểm, có thể khiến cho cả tầng hai sụp đổ.

Ta cho em một cơ hội lựa chọn, em có thể trở về phi thuyền Hi Vọng hoặc ở lại, giúp đỡ hơn ba ngàn người bị mắc kẹt kia, em có thể chọn...Hãy lựa chọn cẩn thận, bởi điều này liên quan trực tiếp đến tính mạng của em.

Niệm Tịch Không cúi đầu xuống, nhưng bất chợt ngẩng lên, ánh mắt nàng nhẹ nhàng nhưng sâu lắng nhìn Diêu Nguyên. Thật lâu sau, nàng khẽ gật đầu, ấp úng nói:

-Em nghĩ...em nghĩ sẽ ở lại giúp ngài.

Diêu Nguyên thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nói:

-Như vậy em bắt đầu hát đi. Đúng rồi, nhớ lại phải tiến vào trạng thái thần bí kia rồi mới hát. Cố gắng để cho tiếng hát truyền đến những đốm sáng đại diện cho những người bên dưới, mà không truyền đến những người ở tầng hai...Bởi tiếng hát của em khá đặc biệt, có thể sẽ ảnh hưởng đến công việc của chúng ta. Tạm thời ngắt thiết bị liên lạc đi, chỉ hát cho những người ở tầng ba nghe thôi, em có thể làm được không?

À, em nên hát bài hát nào đó mà có tác dụng trấn an, khiến cho tinh thần bình tĩnh lại. Sau hát xong bài này, em có thể hát tiếp bài hát về việc tìm cách liên lạc...Cái này hơi khó, như vậy hát bài về tìm kiếm hoặc là tình hữu nghị cũng được, vân vân...Để cho những người bị mắc kẹt tìm cách liên lạc với chúng ta.

Niệm Tịch Không chần chờ một lát rồi gật đầu. Sau đó, nàng tắt thiết bị liên lạc bên trong bộ đồ du hành vũ trụ, mở miệng nói. Quả nhiên, Diêu Nguyên không hề nghe được nàng đang nói gì.

Tiếp đó Diêu Nguyên dùng miệng ra hiệu cho Niệm Tịch Không, ý bảo nàng có thể bắt đầu hát.

Niệm Tịch Không cũng không hát ngay mà nhắm mắt lại, để cho mình từ từ tiến vào trạng thái thần bí kia. Bốn bề chợt trở nên yên tĩnh, con người, đồ vật dường như đều biến mất, tất cả chỉ còn lại một không gian tối đen, lạnh lẽo, đầy sự nguy hiểm. Nơi đây, chỉ mình Niệm Tịch Không xuất hiện, không, nói là nàng thì hơi không hợp lý lắm, mà chỉ là một quả cầu sáng thôi.

Dần dần, khi Niệm Tịch Không chìm vào trong trạng thái thần bí này, xung quanh chợt xuất hiện thêm mấy quả cầu sáng nữa, trong đó có một quả cầu lớn nhất, tựa như mặt trời phát ra ánh sáng chói chang. Quả cầu sáng đại diện cho Niệm Tịch Không lập tức bay đến bên cạnh quả cầu lớn này, hi vọng có thể tìm được sự bảo vệ.

Đây có thể coi là lần đầu Niệm Tịch Không tiến vào trạng thái này lâu nhất. Dần dần, trừ các quả cầu thì rất nhiều đốm sáng nhỏ như viên bi hiện lên. Chẳng qua, những đốm sáng kia rất mờ nhạt, so với các quả cầu quả thật quá nhỏ bé, trông như sắp biến mất đến nơi.

-Đừng sợ, xin đừng sợ. Ta sẽ hát cho các người nghe, trên đây vẫn còn rất nhiều người đang nỗ lực hết sức mình vì các người...Còn có ông ấy nữa, ông ấy cũng ở đây. Cùng các người đồng sanh cộng tử, cho nên...

Xin đừng sợ hãi, ông ấy tuyệt sẽ không vứt bỏ mọi người!

Trong khoảng không yên tĩnh này, Niệm Tịch Không phảng phất cảm thấy mình đang trải nghiệm cảm giác ấy trong quá khứ. Khi đó, sau một vụ tai nạn xe cộ, nàng đã thành người sống thực vật tới 3 năm. Trong những

năm tháng cô đơn ấy, nàng chỉ có thể dùng tiếng hát để an ủi linh hồn của mình, giảm bớt nỗi đau, sự cô đơn và sợ hãi...

-Hát lên đi, ta sẽ hát vì các người...

Lúc này, đã 14 tiếng trôi qua từ khi xảy ra cơn động đất. Đội ngũ cứu hộ đã khoan đến tầng ba, sau đó là tiến hành việc cách ly chân không, chuyển đồ du hành vũ trụ, thiết bị liên lạc, thuốc và axit mạnh dùng cho lò phản ứng tinh thạch...

Tất cả ước chừng cần từ 4 đến 6 tiếng...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Linh Hồn Chi Ca

Bốn người mà Diêu Nguyên chọn...thực ra, Trương Hằng cùng Morrison đã sớm chuẩn bị xong. Sau khi ngủ mấy tiếng, Morrison và Trương Hằng vốn vô cùng mệt mỏi đều khôi phục thể lực. Ngoài ra, Nhâm Đào cũng hoàn toàn khỏe mạnh, hơn nữa dường như hần đoán được Diêu Nguyên sẽ tìm mình, cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ.

Chỉ có Niệm Tịch Không, thay đồ xong nàng liền trở về một cô bé xinh đẹp với mái tóc dài tha thướt. Nhưng chỉ có điều, bây giờ cô bé đang hoảng sợ nhìn Diêu Nguyên trước mặt, nhìn qua chẳng giống cô bé tí nào mà trông như một chú thỏ nhút nhát, hễ có tiếng động lạ nào là trốn ngay.

Diêu Nguyên đang đau đầu về vụ này. Với binh lính thì đỡ, ra lệnh một cái là xong. Với tên Morrison thì cũng không khó, căn bản đều có thể thuyết phục...Nhưng với cô bé đang bị hần dọa đến phát hoảng này, làm gì bây giờ đây?

-Khụ

Diêu Nguyên ho nhẹ một tiếng, cố gắng làm thanh âm của mình trở nên “nhu hòa” đến mức tối đa:

-Chào em, Niệm Tịch Không, ta là hạm trưởng của phi thuyền Hi Vọng - Diêu Nguyên. Ta tìm em không phải vì em đã phạm lỗi gì, mà là do ta “cần” em.

Niệm Tịch Không đầu tiên còn hoảng sợ, nhưng khi nghe xong câu thì ngẩn người hồi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, thấp giọng lẩm bẩm nói:

-Ủm ừm, thật xin lỗi, đây lần là đầu tiên em gặp mặt trực tiếp với ngài. Cho nên, em cũng chưa biết cảm giác của em với ngài ra sao, hơn nữa, cha mẹ em... (Ta xiu, nói một đằng, hiểu một nẻo.)

Diêu Nguyên vừa nghe xong mém ngất, lật đật vỗ đầu mình một cái bốp khiến cho Niệm Tịch Không bị dọa đến nhảy dựng lên. Lúc này, hắn mới cười ha hả nói:

-Không, không phải ý đó. Ta muốn nói, ta cần em theo ta xuống căn cứ dưới lòng đất một lần nữa, ta...Chúng ta cần em, những nhân viên bị kẹt tại tầng ba cần em!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Tịch Không càng đỏ hơn, nàng len lén nhìn Diêu Nguyên, thấy sắc mặt hắn quả thực rất nghiêm túc khiến cho nàng xấu hổ không thôi, hận mặt đất không có cái lỗ nào để mình trốn. Lâu sau, nàng mới khẽ gật đầu đồng ý. (Toát mồ hôi với em này)

Cứ thế, Diêu Nguyên mang bốn người bọn họ, còn có hơn mười binh lính bảo vệ đồng loạt xuất phát. Tất cả ngồi trong khoang thuyền chuyên chở, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về tầng hai của căn cứ.

Trên đường, Diêu Nguyên không ngừng hỏi Niệm Tịch Không về năng lực của nàng.

-...Em cũng không biết năng lực này là cái gì nữa? Nhưng mỗi lần em gảy đàn tranh, hát thì em cảm giác được bốn bề chợt trở nên yên tĩnh. Tất cả mọi thứ xung quanh dường như đều biến mất, không có người, không có khoang thuyền, không có phi thuyền Hi Vọng, chỉ có một khoảng không vũ trụ bao la.

Về mặt Niệm Tịch Không khi nhắc lại điều này thì hơi là lạ, cứ như những thứ này chỉ tồn tại trong giấc mơ của nàng vậy:

-Cảm giác rất kỳ diệu, bốn phía yên lặng, chung quanh chỉ có khoảng không vũ trụ bao la, đen tối, lạnh lẽo. Lúc trước, mỗi lần tiến vào trạng thái này thì em rất sợ, nhưng dần dần, em phát hiện nếu mình hát thì khoảng không tối đen chung quanh sẽ hiện lên một quả cầu sáng nhỏ. Lúc đầu chỉ có mười mấy quả cầu hiện lên, mà không phải cái nào cũng sáng như nhau. Trong đó có một quả cầu sáng nhất, tựa như mặt trời vậy. Em có cảm giác, nếu mình đến gần quả cầu này, mình chắc chắn sẽ được an toàn...

Tới đây, Niệm Tịch Không len lén nhìn qua Diêu Nguyên, nhưng rồi nàng lại lập tức đỏ mặt xấu hổ, cúi thấp đầu xuống lí nhí nói tiếp:

-Trong hoàn cảnh lạnh lẽo đó, em muốn nói chuyện với các điểm sáng, nhưng bọn họ dường như đều đóng kín mình lại. Cho nên, em chỉ có thể dùng tiếng hát, dần dần, em phát hiện số quả cầu sáng xuất hiện trong không gian xung quanh em không chỉ có mười mấy quả, mà còn nhiều hơn nữa. Chẳng qua, các quả cầu sáng kia...Không, đó không thể gọi là quả cầu được, quá lắm chỉ có thể gọi là đốm sáng thôi. Có rất nhiều đốm sáng, dường như tới mấy vạn cái, em muốn đếm cũng chịu.

Diêu Nguyên càng nghe càng kinh ngạc, bất quá khuôn mặt hần vẫn bình tĩnh như trước, che dấu sự kinh ngạc đó. Chờ Niệm Tịch Không nói xong, hần mới hỏi:

-Sau đó thì sao? Sau đó em làm gì tiếp theo?

Niệm Tịch Không vẫn ngượng ngùng cúi đầu, nói:

-Em không ngừng thử nói chuyện với bọn họ, có khi dùng đến cả ngoại ngữ. Nhưng bọn họ vẫn không nghe được, cho nên cuối cùng em mới dùng tiếng hát. Cũng kỳ lạ, em vừa hát lên là rất nhiều quả cầu sáng bay

tới, họ nói giọng hát của em rất êm tai, cứ như đức Phật đang dùng linh hồn của mình để hát vậy.

(Chỉ có thể dùng tiếng hát thôi sao? Như vậy nó phải thông qua con đường không khí, hơn nữa còn bị hạn chế bởi những vật cách âm...Không đúng! Ta tuy có thể cảm giác được các quả cầu sáng kia, nhưng lại không cách nào thấy được các đốm sáng. Có lẽ, trong tân nhân loại, khả năng truyền đạt thông tin của em ấy mạnh hơn ta.)

Thực ra, từ sau trận chiến ở hành tinh sa mạc, Diêu Nguyên đã tin rằng tân nhân loại có thật, chứ không phải là sự tưởng tượng. Đối với năng lực siêu nhiên vượt khỏi sự lý giải của khoa học này, hắn dành rất nhiều sự quan tâm cho nó. Có tới hơn mười nhà khoa học, cùng với hơn năm mươi nhân viên nghiên cứu đồng thời làm việc, nghiên cứu và tổng hợp các đặc điểm của kỹ năng tân nhân loại.

Không chỉ thế, chính hắn cũng không ngừng sử dụng kỹ năng tân nhân loại của mình.

Từ lúc rời khỏi hành tinh sa mạc đến nay, trong mấy tháng qua, mỗi ngày dù bận bịu đến đâu, đầu óc mỗi một thể nào, trừ bài tập rèn luyện thân thể cố định ra, hắn đều dành một tiếng để huấn luyện kỹ năng tân nhân loại.

Từ kỹ năng cảm ứng sát ý của cảm ứng giả (người cảm ứng), đến kỹ năng tăng cường thị giác đến mức tối đa của thanh tích giả (người quan sát), cuối cùng là kỹ năng dự đoán trước nguy hiểm của dự tri giả (người tiên đoán). Ba kỹ năng này về cơ bản hắn đã luyện tập thuần thục, chỉ cần nguyện ý, hắn liền có thể sử dụng dễ dàng, không cần chờ đến lúc nguy hiểm mới khởi động.

Trừ ba loại kỹ năng trên, kỹ năng nhĩ ngữ (nhắc nhở) của Yvaine cùng Ba Lệ hắn dường như cũng có, nhưng kỹ năng đó khá kỳ quái. Phải đợi tới lúc hắn gặp phải vấn đề cực kỳ khó khăn mới khởi động, khi ấy bộ não hắn

dường như vận hành với tốc độ gấp 10 lần bình thường, khả năng suy luận cùng trí nhớ đều tăng vọt. Ngoài ra, kỹ năng ấy hình như không chịu sự điều khiển của ý chí hẳn.

Còn có kỹ năng khi phiến (lừa gạt) của Morrison, kỹ năng này cũng là một kỹ năng hiểm hoi mà hẳn không cách nào điều khiển được, hay thậm chí hẳn hoàn toàn không có kỹ năng này.

Cho tới giờ, những tân nhân loại được ghi nhận chỉ có mười mấy người, chia làm các loại như cảm ứng giả - có thể cảm nhận được sát ý và sát khí như Hắc Thiết, Lý Hải Vân, Lưu Bạch, Lâm Phí Bưu...Số người có năng lực này là nhiều nhất.

Tiếp theo là thanh tích giả, có thể tăng cường thị giác đến một mức kinh khủng, trước mắt chỉ có Ứng sở hữu kỹ năng này.

Tiếp đến là dự tri giả - người dự đoán các loại nguy hiểm. Hiện giờ có Trương Hằng, Trừu Nguyệt và một người nữa sở hữu năng lực này.

Rồi đến nhĩ ngữ giả - có khả năng nhận được lời truyền âm thần bí giúp phá giải những vấn đề hoặc kiến thức hóc búa. Hiện giờ có Yvaine và Ba Lệ sở hữu năng lực này.

Và khi phiến giả - người duy nhất được ghi nhận cho đến giờ chính là Morrison.

Cuối cùng là kỹ năng của Diêu Nguyên, hẳn sớm đã nhận ra kỹ năng của mình vô cùng đặc biệt...hắn gần như có tất cả các loại kỹ năng của cảm ứng giả, dự tri giả, thanh tích giả, nhĩ ngữ giả. Chỉ trừ kỹ năng của khi phiến giả, kể cả kỹ năng mới xuất hiện của truyền đạt giả, hẳn cũng có!

Nhưng được này thì mất kia, tuy sở hữu tất cả kỹ năng của các tân nhân loại, nhưng hẳn cảm thấy sự thiếu sót trong đó. Tuy không rõ ràng lắm, nhưng khả năng dự đoán trước nguy hiểm của hắn hơi kém hơn

Trương Hằng, tốc độ cảm ứng sát ý và sát khí thì kém Hắc Thiết, khả năng tăng cường thị lực cũng kém Ứng, thậm chí cả kỹ năng của nhĩ ngữ giả, truyền đạt giả cũng thế. Tỷ như hắn có thể nhìn thấy các quả cầu sáng, nhưng lại không sao thấy được các đốm sáng như lời Niệm Tịch Không miêu tả.

Diêu Nguyên chăm chú suy nghĩ về kỹ năng truyền đạt của Niệm Tịch Không. Hắn cảm giác kỹ năng này không đơn giản như vậy, nên biết rằng dựa theo ghi chép, kỹ năng của tân nhân loại sinh ra vào lúc loài người bước ra vũ trụ. Nói cách khác, năng lực này có thể được hình thành vì sự thích nghi của loài người với môi trường vũ trụ. Nhưng môi trường vũ trụ là môi trường chân không, làm gì có không khí, nếu chỉ dựa vào khả năng truyền đạt qua đường âm thanh thì nó khác gì với nói chuyện cơ chứ?

Nghĩ tới đây Diêu Nguyên ra lệnh:

-Trương Hằng, Morrison, Nhâm Đào, bây giờ chúng ta tắt thiết bị liên lạc. Ba phút sau mở lại, Niệm Tịch Không, mời em hát một bài bất kỳ sau năm giây nữa, rồi ba phút sau dừng lại, hiểu không? Em có thể hát bất kỳ bài nào, không cần nói trước tựa bài hát cho chúng ta.

Sau khi nói xong, Diêu Nguyên liền tắt thiết bị liên lạc bên trong bộ đồ du hành của mình. Bên cạnh, Trương Hằng, Morrison hơi chần chờ một lát nhưng cũng đưa tay tắt thiết bị. Còn Nhâm Đào vẫn mang bộ dáng ngu ngơ, thật lâu sau, đến khi Diêu Nguyên vỗ một cái lên nón bảo hộ của hắn, hắn mới bất đắc dĩ tắt thiết bị liên lạc.

Niệm Tịch Không hồ nghi nhìn ba người, bất quá nàng vẫn làm theo mệnh lệnh của Diêu Nguyên. Chẳng qua, dường như nàng vẫn còn ngại Diêu Nguyên, lúc hát cứ hơi nghiêng người, không để cho Diêu Nguyên nhìn thấy khuôn mặt mình. Một lát sau, ba người mới thấy môi nàng cử động, hiển nhiên đã bắt đầu hát.

(Không có tiếng động nào sao? Do ta quá suy diễn à? Cũng đúng, không có không khí thì sao tiếng động lại truyền đến tai chúng ta được? Theo như những kiến thức trong vật lý, điều này là vô lý. Đây là đời thật chứ không phải là các chi tiết hư cấu trong tiểu thuyết viễn tưởng, huyền ảo gì đó...)

Diêu Nguyên khẽ thở dài, đang định bật thiết bị liên lạc của mình lên, bỗng một thanh âm xuất hiện trong đầu hắc.

Không, nói là thanh âm thì không phải lắm. Đó là tín hiệu, hoặc là một loại cảm xúc...

Một hành tinh xanh tươi tựa như viên bảo ngọc. Trời xanh, mây trắng, biển rộng, đất liền, cây cối xanh tươi...

Tất cả thật bình yên, thế giới này thật tươi đẹp làm sao...

Đó là quê hương của chúng ta!

Khi Diêu Nguyên định thần lại, khuôn mặt hắc đã đầm đìa nước mắt. Điều này làm hắc giật mình, lập tức bật thiết bị liên lạc lên, đồng thời lay tỉnh ba người đang mơ mơ màng màng kia. Đến tận lúc này, hắc mới nghe được ca khúc mà Niệm Tịch Không hát...

Đó là một bản nhạc giao hưởng, không hẳn là lời hát bởi hắc hầu như không nghe được lời nào của Niệm Tịch Không, nhưng trong đầu hắc có thể cảm nhận được bản nhạc này, làm cho bốn người xung quanh kể cả hắc đều hiểu được tâm trạng của nàng khi hát bài hát này.

-Dừng lại, chúng ta hiểu rồi.

Ánh mắt Diêu Nguyên phức tạp nhìn Niệm Tịch Không, nói:

-Em đã hát bài hát linh hồn.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Chưa Bao Giờ Từ Bỏ Hi Vọng

Tại tầng ba của căn cứ dưới lòng đất...

Từ khi lối vào bị lấp kín, các nhân viên ở đây đã mắc kẹt hơn 10 tiếng. Tổng cộng có hơn ba ngàn người, tuy nhờ hệ thống duy trì sự sống nên tạm thời không lo đến việc không khí, nhiệt độ. Nhưng trong tình huống thế này, ai ai cũng tuyệt vọng.

Bất quá cũng may, những người ở đây tuy tuyệt vọng nhưng vẫn chưa có hành động điên cuồng nào. Họ đã bị dồn đến tuyệt cảnh, nhưng bọn họ không cô đơn. Bên trên còn có hơn mười mấy vạn người, có chính phủ Hi Vọng cùng quân đội, tất cả sẽ tìm cách cứu bọn họ!

Có niềm tin như vậy, mấy ngàn người này đều bình tĩnh chờ đợi, đồng thời kiểm tra xung quanh xem có khe hở, hoặc lối vào nào mới được đào ra không. Các nhân viên kỹ thuật thì bắt đầu kiểm tra hệ thống duy trì sự sống, hệ thống tuần hoàn không khí cùng hệ thống liên lạc.

Đáng tiếc, hai loại hệ thống trên vẫn còn nguyên, nhưng riêng hệ thống liên lạc đã bị phá hủy trong trận động đất. Cho nên, bọn họ không có cách nào nào liên lạc với bên ngoài, còn về thiết bị liên lạc qua sóng vô tuyến...Ngoài vũ trụ làm gì có điện thoại di động? Trừ thiết bị liên lạc được gắn trong bộ đồ du hành vũ trụ ra, các thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến khác đều khá cồng kềnh. Hơn nữa, tại tầng một, tầng hai và tầng ba đều có hệ thống liên lạc nội bộ, thêm vào thiết bị liên lạc trong bộ đồ du hành vũ trụ, vậy chế tạo thêm thiết bị liên lạc kia làm gì?

Cho nên, bọn họ đã vô phương liên lạc với bên ngoài...

Mấy tiếng đầu tiên còn ổn, mỗi người đều im lặng nghỉ ngơi, hoặc kiểm tra các thiết bị dưới tầng ba như lò phản ứng tinh thạch, xem xét nồng độ của axit mạnh và thuốc trong lò phản ứng, đến giờ thì bổ sung. Cứ thế, thời gian chậm rãi trôi đi.

Nhưng gần 10 tiếng trôi qua, khi bổ sung phần thuốc và axit mạnh cuối cùng vào lò phản ứng tinh thạch, mọi người mới cảm thấy bất an.

Lò phản ứng tinh thạch là thiết bị cung cấp toàn bộ năng lượng cho tầng ba. Một khi nó ngừng hoạt động, như vậy hệ thống duy trì sự sống và hệ thống tuần hoàn không khí sẽ vô hiệu. Lúc đó, không ai thoát khỏi cái chết.

Được rồi, dù hết năng lượng thì nhờ vào lượng không khí bên trong tầng ba, vẫn còn cầm cự được thêm một khoảng thời gian nữa. Nhưng thực vật ngoài hành tinh thì làm sao đây?

Quả thật, thực vật ngoài hành tinh sẽ không tổn thương con người. Nhưng trừ thân thể con người ra, cái gì nó cũng xơi tất. Nói cách khác, nó có thể phá sập cả tầng ba, rồi ăn mòn cả tầng hai lẫn tầng một, rồi nuốt cho đến khi hết sạch cả tiểu hành tinh này mới thôi. Khi đó, mọi người sẽ tiếp xúc với chân không vũ trụ, chết hết vì ngạt thở!

Nói cách khác, từ lúc sử dụng xong phần thuốc và axit cuối cùng đó, bọn họ chỉ còn 8 tiếng đồng hồ cho đến khi các nguyên liệu này xài hết....Đó cũng là lúc tất cả tử vong!

Dần dần cũng có người không còn bình tĩnh được nữa, bất quá vẫn còn ráng kiềm chế. Nhưng, tiếng nói chuyện trong tầng ba đã càng lúc càng lớn. Cũng có người tỉnh táo, tìm thuốc màu viết di chúc trên quần áo của mình, dĩ nhiên người bình tĩnh nhất là các binh lính. Có người thậm chí đã bắt đầu ngủ.

Nhưng, chờ đợi trong tuyệt vọng như thế không phải là chuyện Mawei Malinowski muốn làm!

Mawei Malinowski là người đã có vợ, còn có hai con trai. Bọn họ vẫn còn sống, hơn nữa chắc đã được di tản lên phi thuyền Hi Vọng.

Đó là gia đình của hắn, cũng là động lực để hắn sống sót!

Hắn không muốn chết tại đây, cho dù trong tuyệt cảnh hắn vẫn nỗ lực tìm đường sống. Hắn muốn sống với vợ hắn trọn đời, muốn nhìn hai đứa con trai trưởng thành, hắn không muốn chết!

Cho nên, từ vài giờ trước, Mawei đã bắt đầu tìm kiếm linh kiện và dây dẫn ở khắp nơi. Thấy hành động đó, một vài người bạn của hắn cũng đứng lên trợ giúp.

-...Đúng vậy, tôi tính chế tạo một thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến đơn giản để liên lạc với bên ngoài.

Mawei nói với những người bạn của mình:

-Có hai vấn đề mấu chốt: một là nơi này không có bộ linh kiện phù hợp. Nơi đây là nơi chế tạo các linh kiện thiết bị cỡ lớn như khoang thuyền di động gắn bên ngoài phi thuyền, còn những linh kiện nhỏ đều được chế tạo trong phi thuyền Hi Vọng. Thứ hai là vấn đề cấu tạo của địa hình xung quanh.

Nói tới đây, Mawei nhìn mọi người xung quanh, tiếp:

-Các cậu có nghĩ đến lí do vì sao nơi đây không gắn thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến không? Rất đơn giản, trong thiên thạch đều có chứa các loại khoáng thạch phóng xạ. Điều này chắc ai cũng biết. Nhưng trong số các khoáng thạch phóng xạ đó, có một số khoáng thạch đặc biệt không hề

tồn tại trên Trái Đất, chúng có thể làm nhiều tín hiệu của các thiết bị liên lạc.

Thực tế, các thiết bị liên lạc như thiết bị trong bộ đồ du hành vũ trụ, thiết bị liên lạc siêu cấp trong phi thuyền Hi Vọng hoặc máy liên lạc nội bộ trong các tầng đều bị khoáng thạch kia làm nhiễu tín hiệu. Chỉ là, sự nhiễu này không nghiêm trọng lắm, nếu thiết bị liên lạc có công suất đủ lớn thì không sao.

Tới đây, Mawei cười khở giơ hai tay ra:

-Nhưng sự nhiễu tín hiệu này lúc nào cũng có. Cho nên, thay vì dùng thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến thì thà rằng dùng thiết bị liên lạc khác còn hơn...Ít nhất là trong trường hợp không có động đất.

Hiện giờ, thiết bị mà tôi muốn chế tạo chính là thiết bị liên lạc dùng sóng vô tuyến. Nếu trong tình huống không có nhiễu tín hiệu, đường kính liên lạc ước chừng vào khoảng từ 500m đến 1000m. Nhưng lúc này, đường kính liên lạc chỉ còn khoảng 100m đến 200m...

Mawei nhìn mọi người một cách chăm chú:

-Vì vậy, có nên tuyệt vọng hay không, bên trên có người muốn cứu chúng ta hay không...Khi ta chế tạo xong thiết bị này, tất cả đều sẽ rõ ràng, chính là thế!

-Mất bao lâu?

Một người đàn ông trung niên cười khở hỏi:

-Chúng ta thì vẫn ổn, bất quá bên đó thì...

Người đàn ông ấy chỉ về một hướng:

-Bên kia sắp không xong rồi.

Ở nơi xa, có gần một ngàn người đang vây quanh lối vào bị lấp kín. Tất cả đang di dời những mảnh nham thạch nhỏ hoặc thử đẩy các tảng nham thạch lớn. Hiên nhiên, bọn họ có ý định khai thông lối vào. Thời gian trôi qua, càng lúc càng nhiều người tụ tập nơi đây, hơn nữa ai ai cũng dần mất bình tĩnh, đã xảy ra hai ba lần tranh cãi kịch liệt. Nếu cứ tiếp tục như thế...Chỉ sợ không còn là tranh cãi nữa mà thành nội loạn mất.

Mawei cũng không biết nói gì, nhìn các linh kiện trước mắt, lắc đầu nói:

-Không đủ linh kiện. Chúng ta phải tìm thêm. Về phần lắp ráp thì đơn giản hơn nhiều. Nếu ta đoán không nhầm thì trong tầm 3 tiếng sẽ xong.

-Vậy nhanh tay lên thôi. Mọi người cố lên, chúng ta chia nhau ra tìm. Nếu cần thì dỡ bỏ các cỗ máy kia, thậm chí là tháo tàu con thoi cũng được. Dù sao thì mạng sống là trên hết, đúng không?

Người đàn ông trung niên vỗ vỗ tay, nói với mọi người chung quanh.

Mọi người xung quanh đồng thanh đáp ứng, bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm, tháo dỡ linh kiện.

Khoảng 3 tiếng sau, linh kiện hầu như đã tìm đủ, thậm chí Mawei đã bắt đầu lắp ráp. Nhưng lại có phiền toái khác xuất hiện.

Đó là nhóm người đang đào bới quanh lối vào. Lúc này, tổng số người đã lên tới 2000, trong đó bỗng có 10 người tách ra đi về phía họ. Một công nhân trong nhóm người đó nói:

-Các người cứ đứng bên cạnh tìm kiếm cái quái gì thế? Không tới phụ giúp, chẳng lẽ không muốn sống nữa à? Nghe mấy người khác nói các người muốn chế tạo thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến? Thiết bị liên lạc có phạm vi hoạt động từ 100m đến 200m? Đừng có đùa!

Người công nhân này lớn tiếng nói:

-Phía trên làm gì còn ai! Đây là động đất. Bọn họ nhất định đã trở về phi thuyền Hi Vọng rồi! Hơn 13, 14 tiếng nhưng có thấy ai cứu viện đâu, bên kia lối vào cũng không nghe tiếng đào móc hoặc khai thông. Vậy người chế thiết bị liên lạc làm gì hả?

Bỏ đi, tới đây đào cùng chúng ta! Mọi người cùng nhau cố gắng, chúng ta có thể dùng sức mình trở về tầng hai!

Rất nhiều người đồng thanh phụ họa lời nói của người công nhân này, sắc mặt của Mawei càng lúc càng khó coi. Tuy đối phương vẫn chưa ra tay cướp bóc hoặc đập nát thiết bị mình đang lắp ráp, nhưng ý tứ trong lời nói đã vô cùng rõ ràng. Bọn họ không còn kiên nhẫn nữa, hoặc là gia nhập bọn chúng, vô phe đa số hoặc trở thành phe thiểu số gánh chịu cơn giận của đám đông. Hai con đường chỉ có thể chọn một.

-Mọi người, xin hãy nghe ta nói. Lối đi này đã bị nham thạch khổng lồ lấp kín. Nơi đây chúng ta không có thiết bị chuyên dụng cùng thuốc nổ, sao mà khai thông lối đi được. Huống chi, nếu có thuốc nổ thì ai dám dùng? Lỡ như dẫn phát thêm một trận động đất nữa thì sao? Chúng ta lắp ráp thiết bị liên lạc cũng chỉ vì...

Mawei lớn giọng giải thích cho đám người đang tụ tập, một số người xung quanh cũng phụ họa theo hẳn.

Nhưng mà..

Đám người Mawei lại là phe thiểu số a!

-Đập nát hết cho ta, bắt bọn chúng đi đào bới cùng chúng ta!

Người công nhân kia kêu lớn, là người đầu tiên hùng hổ lao về thiết bị liên lạc do Mawei lắp ráp. Phía sau, mấy chục người khác cũng xông lên.

Trong đôi mắt tuyệt vọng của họ thấp thoáng nét điên cuồng...

Mawei đau khổ nhắm mắt lại, hẳn biết mình không thể ngăn cản bọn họ. Nếu không có thể dẫn đến chết người, mà những người bên mình là người chết đầu tiên...

Nhưng, cứ bỏ mặc thế sao?

Cứ...đắm chìm trong sự tuyệt vọng như vậy sao?

Đột nhiên, vào lúc người công nhân kia sắp đập lên thiết bị liên lạc, một tiếng hát truyền tới...

Đó là bài hát mang lại sự bình tĩnh, sự hi vọng cũng như đại biểu cho sự cứu vớt...

Và hướng tiếng hát phát ra...

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, ba ngàn người đồng loạt làm thế, bao gồm cả những tên công nhân lúc này còn hung hãn xông đến cũng thế.

Đúng vậy, tiếng hát đó bắt nguồn từ tầng hai!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30: Tại Sao Lại Tin Tưởng Ta?

Từ lúc tiếng hát truyền đến từ tầng hai, những người còn kích động tại tầng ba đã dần bình tĩnh lại. Một lát sau, mấy chục người bỗng đứng bật khóc. Tuy đều là đàn ông, nhưng trong hoàn cảnh tuyệt vọng này, bỗng đứng lại tìm được ánh sáng hi vọng, cảm giác ấy khiến cho bọn họ không kiềm được nước mắt.

Người công nhân kia rút chiếc chân đang định dậm nát thiết bị liên lạc lên, lúng túng nói:

-Xin lỗi, vừa rồi ta...Thật xin lỗi, vừa ta gần như sắp điên rồi. Ta thật không biết ta vừa làm cái gì nữa. Đúng, thật xin lỗi...

Người công nhân này từ từ quỳ xuống mặt đất, ôm mặt khóc nức nở.

Mawei thở dài, nhìn các linh kiện bị đá văng khắp nơi. May mà thiết bị liên lạc vẫn còn hoàn hảo. Chỉ cần tiếp tục lắp ráp, nhiều nhất chỉ tốn một tiếng nữa là thiết bị liên lạc sẽ hoàn thành.

-Mọi người cùng giúp ta tìm kiếm linh kiện đi nào!

Mawei cũng không chần chờ, đi tới thiết bị liên lạc một lần nữa, đồng thời lớn tiếng nói với mọi người xung quanh.

Mọi người lúc này mới định thần lại, đồng thanh đáp ứng, sau đó chia ra đến các nơi khác tìm kiếm linh kiện. Thậm chí, có mấy người túc trực sẵn bên người Mawei, đợi hẵn cần linh kiện gì là lập tức chuyển nó đến

ngay. Nhờ thế mà tốc độ chế tạo tăng vọt, thậm chí chưa đến một tiếng đã hoàn thành.

Sau đó là hơn một phút để Mawei điều chỉnh thiết bị liên lạc. Mọi người cũng dần tụ tập chung quanh hẳn, chờ đợi tin tức truyền đến từ thiết bị nhỏ bé kia...

-Alo, có ai không? Ở tầng hai có đội cứu hộ hay không? Alo, nghe rõ trả lời?

Mawei vừa điều chỉnh thiết bị liên lạc xong, lúc này mới khởi động nó, cẩn thận cất tiếng dò hỏi.

-...Đã rõ. Hạm trưởng, chúng ta nhận được tín hiệu vô tuyến từ tầng ba! Alo alo, đây là đại đội cứu trợ. Xin chờ một lát, hạm trưởng sẽ đến ngay!

Cái gì gọi là tuyệt vọng, đó là khi hoàn toàn không còn hi vọng gì cả, một chút cũng không. Ví như chuyện xảy ra lúc trước trên Trái Đất, khi mọi người biết tin mảnh vỡ sao tron sắp va chạm với Thái Dương Hệ, những người bình thường căn bản không có cách nào chống đỡ hay chạy trốn. Đó mới là chân chính tuyệt vọng.

Một khi có thể được cứu, hơn nữa có thể sống sót, như vậy cho dù trong hoàn cảnh nguy hiểm thế nào, đó chỉ được coi như khốn cảnh mà thôi. Tựa như lúc này, hơn ba ngàn người trong tầng ba, lúc trước khi chế tạo thiết bị liên lạc thì vẫn còn tuyệt vọng, điên cuồng thì bây giờ, chỉ trong mấy phút đã bình tĩnh lại. Ai ai cũng im lặng ngồi trên mặt đất, ngủ hoặc nghỉ ngơi, không còn ai hứng thú đi khai thông lối vào nữa.

Trên tầng hai, Diêu Nguyên cũng mừng rỡ khi nhận được tin vui bất ngờ này. Bắt được tín hiệu từ tầng ba, nhờ có nhân viên biết chế tạo ra một thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến cỡ nhỏ, điều này giúp đỡ rất nhiều cho công tác cứu hộ. Đặc biệt là trong lúc lắp đặt đường ống cách ly chân

không, nếu như được sự hỗ trợ từ bên dưới thì tốc độ lắp ráp ít nhất giảm xuống được nửa tiếng.

Nửa tiếng a! Đó là khoảng thời gian vô cùng quý báu. Hiện tại là lúc giành giật từng giây, từng phút. Mỗi phút được rút ngắn, chế tạo xong đường ống cách ly chân không, như vậy có thể chuyển bộ đồ du hành vũ trụ xuống, thuốc và axit mạnh cho lò phản ứng tinh thạch, cùng những nguyên vật liệu cần thiết khác. Tiết kiệm được một phút có thể cứu sống hơn mấy ngàn người, huống chi là nửa tiếng đồng hồ!?

-Nhanh lên nào! Mọi người, nhanh tay hơn nữa!

Lúc này, Diêu Nguyên thậm chí đã không kìm được sự hưng phấn trong người, dùng thiết bị liên lạc lớn tiếng thúc giục các nhân viên đang làm việc.

Những nhân viên này hiển nhiên cũng biết tin những người bị kẹt bên dưới đã chế tạo thành công thiết bị liên lạc. Cả đám người như được tiếp thêm sức mạnh, đồng loạt trả lời bằng tiếng nói chính của mình như ok, hiểu, cố gắng, đã rõ...Sau đó, tốc độ của bọn họ tăng lên nhanh chóng.

Nhưng thời gian vẫn vô tình trôi đi, tuyệt không vì sự cố gắng của mọi người mà chậm lại...

Đã hơn 17 tiếng trôi qua từ khi xảy ra trận động đất, lúc này tiến độ lắp đặt ống cách ly chân không đã xong 2/3, ước chừng cần thêm 1 tiếng 30 phút nữa mới xong. Nhưng, hiện giờ nồng độ thuốc và axit mạnh trong lò phản ứng tinh thạch đã tới giới hạn nguy hiểm, tối đa sau 10 phút nữa, thực vật ngoài hành tinh bên trong lò phản ứng sẽ mất khống chế.

Lúc nhân viên tầng ba báo tin này cho Diêu Nguyên, hẳn không nói một lời nào, chỉ đi tới bên cạnh Morrison. Cả hai im lặng ngồi trên các tầng đá, không khí như đọng lại. Diêu Nguyên thậm chí còn muốn rút thuốc lá

ra, nhưng chợt nhớ lại mình đang mặc bộ đồ du hành vũ trụ, môi trường nơi đây là chân không, sao có thể hút thuốc được...

-...Đã đến mức giới hạn rồi sao?

Morrison bỗng nhiên thở dài một cái, hỏi.

Diêu Nguyên gật đầu nói:

-Đúng, chỉ còn tối đa 10 phút nữa thôi. Ta sẽ sắp xếp người thay phiên cập nhật tình hình ở lò phản ứng, người vẫn còn nghỉ ngơi được một lát.

Morrison khẽ lắc đầu, đứng lên nói:

-Không, tốt nhất là nên khởi động trước cho nóng người. Đề phòng có lúc, các người buộc phải ép ta tiến vào trạng thái ấy ngay lập tức, ta sợ không làm được ngay.

Diêu Nguyên mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng. Hắn chỉ khẽ vỗ vỗ bả vai Morrison, sau đó đứng lên đi về hướng các kỹ sư đang làm việc.

Đột nhiên, thanh âm của Morrison lại vang lên một lần nữa:

-Diêu Nguyên, ngài biết ta là một tên lừa đảo mà, phải không? Nghề của ta là lừa đảo...Lừa phụ nữ, lừa đàn ông, lừa tiền, lừa địa vị, thậm chí chỉ cần ta muốn, cho dù không được lợi gì ta vẫn sẽ đi lừa người khác. Có lẽ từ đầu ngài đã biết lý lịch của ta là giả rồi. Nhưng, tại sao ngài vẫn tin ta?

Không lẽ, chỉ vì chiến dịch trên hành tinh sa mạc thôi ư?

Diêu Nguyên không ngoảnh đầu lại mà vẫn cất bước đi về phía các kỹ sư. Nhưng, từng lời từng lời của hắn tựa như một chiếc búa gõ mạnh vào người Morrison.

-Không có ai trời sinh ra để lừa đảo cả, cũng không có ai cam tâm tình nguyện đi lừa người khác. Đôi khi, chỉ vì một hiểm lằm hoặc sai lằm nhỏ lại khiến cho con người rơi vào con đường tội lỗi này, càng đi càng lún sâu vào nó. Cho dù cuộc sống bức bách cũng vậy...Morrison, ta vốn không hề quen biết người, nhưng người lại có thể liều mạng vì một cô gái xa lạ. Cho dù lúc trước cô ấy luôn lạnh nhạt, hờ hững thậm chí xua đuổi người. Có thể nói người là tên háo sắc, là đứa ngốc hoặc đơn giản là tình trùng thượng não. Cũng có thể nói người vì theo đuổi cô ấy nên mới làm thế. Tất cả những thứ này đều có thể đúng, nhưng chỉ có điều này là sai...

Người làm tất cả việc này chỉ để lừa cô ấy, điều ấy hoàn toàn sai.

Diêu Nguyên vốn đã đi ra xa, bỗng nhiên lại quay đầu lại, hắn nói một cách thật lòng:

-Người là một người đàn ông đáng tin...Đừng để cho những ký ước trước đây đánh lừa người, Morrison, nhiệm vụ này có thành công hay không ta đều không trách người. Bởi vì...do sự cố chấp của ta mới có lần cứu hộ này. Ta chỉ muốn người nhớ kỹ một điều, kỹ năng lừa gạt chỉ là một loại kỹ năng, nó không thể đại biểu cho việc người là một tên lừa đảo!

Cho đến khi Diêu Nguyên đã đi xa, Morrison mới lấy tay khóa chốt bộ phận an toàn bên ngoài mũ bảo hộ, khuôn mặt hiện lên nụ cười cảm động.

-Chỉ vì vậy mà tin tưởng ta sao? Ngài đúng là đồ ngu...

Tuy nói như thế, nhưng không biết vì sao, tâm tình Morrison lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh đến mức hắn dường như đã quên hết những kỷ niệm đau buồn thời đại học...kỷ niệm khiến hắn rơi vào con đường của một tên lừa đảo.

-Đến đây đi, bảo bối thực vật ngoài hành tinh. Mở to mắt ra xem ta làm sao lừa người đây, ha ha ha...

Morrison cười ha hả, tiếp đó hắn liền nhắm mắt lại, giống như lúc Niệm Tịch Không tiến vào trạng thái thần bí kia...Thực ra, trước đây, cho dù hắn đã thử vô số lần nhưng vẫn không sao tiến vào trạng thái này.

Trước mặt hắn xuất hiện mấy quả cầu sáng không đồng đều, trong đó quả cầu lớn nhất lớn gấp 10 lần quả cầu thường, thoát nhìn như cứ như một mặt trời, tỏa ra ánh sáng ấm áp.

(Không đủ, còn chưa đủ, thực vật ngoài hành tinh hắn phải ở bên dưới mới đúng...)

Theo sự tập trung của Morrison, từ từ hắn bắt đầu cảm giác được ngoài các quả cầu sáng, trong không gian dần dần hiện lên các đốm sáng. Trong số những đốm sáng ấy, bỗng xuất hiện những đốm sáng kỳ lạ, chúng phát ra màu xanh lục!

(Tìm được rồi, chính là các người...Như vậy, để ta cho đám thực vật ngoài hành tinh dễ dụ các người biết thế nào là lừa đảo...)

Thời gian từ từ trôi qua, nồng độ của thuốc và axit mạnh trong lò phản ứng tinh thạch dần dần giảm xuống. Điều này không những khiến cho các nhân viên ở tầng ba lo lắng, mà còn làm cho các công nhân, kỹ thuật viên đang thi công, thậm chí cả những binh lính tại tầng hai thấy bất an. Động tác trên tay họ bất tri bất giác đã chậm lại.

Thế nhưng Diêu Nguyên cũng không thúc giục họ, mà thực ra, hắn cũng đang chờ đợi...

Hoặc là ra lệnh các nhân viên ở tầng hai di tản, tránh thương vong nhiều hơn. Hoặc là chờ Morrison thành công, cứu viện tất cả mọi người!

-...Quá, quá thần kỳ! Hạm, hạm trưởng. Nồng độ của thuốc và axit mạnh trong lò phản ứng tinh thạch đã dừng lại rồi, ở giới hạn an toàn! Quá kỳ diệu, lò phản ứng tinh thạch vẫn còn đang hoạt động! Trời, không là

thần linh đã nghe được lời cầu nguyện của chúng ta sao? Chúa vẫn còn che chở những con chiên ngoan đạo của Người sao?

Khi tín hiệu liên lạc truyền đến từ tầng ba, các nhân viên ở tầng hai kinh ngạc nhìn nhau, vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Sau đó, bọn họ bắt đầu những bước cuối cùng trong việc lắp đặt đường ống chân không...

-Chúa trời sao? Không, đó là do con người...

Sắc mặt Nhâm Đào phức tạp nhìn Morrison đang nhắm mắt, lắc đầu thở dài nói.

-Không, đó là do anh hùng.

Thanh âm Diêu Nguyên phản bác lại.

-Hắn xứng đáng là một vị anh hùng.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 31: Xin Hãy Tin Ta

Phong Tiểu Chanh ngồi nghỉ tại một góc dưới tầng ba. Thay vì nói nàng nghỉ ngơi, đúng hơn phải gọi là đang sợ hãi...

Đúng vậy, nàng sợ bóng tối, sợ không gian nhỏ hẹp. Nàng mắc chứng bệnh sợ nơi nhỏ hẹp, bịt kín.

Trước đây, vô luận là từ lúc ở trong lều, hoặc sau khi phân phối lại phòng ốc, khi ngủ nàng đều mở cửa lều hoặc phòng. Dù sao bên trong phi thuyền Hi Vọng không hề có ăn trộm, cũng như việc ấy giúp nàng giảm bớt sự sợ hãi.

Mà trước khi lên phi thuyền Hi Vọng nàng cũng có thói quen ấy, khi ở chung phòng với các bạn trong kí túc xá, nàng luôn mở hết cửa sổ phòng ra, nhiều khi vì nó mà gây gỗ với các bạn cùng phòng.

Bởi nàng không sao quên được kỷ niệm đáng sợ ấy lúc nàng chín tuổi...

Lúc đó, nàng chỉ biết hoảng loạn bịt kín miệng mình, run rẩy trốn dưới gầm giường. Bên trên, máu của ba mẹ nàng chảy lênh láng, thấm ướt cả người nàng. Trong không gian tối tăm chật hẹp, nàng thậm chí không dám cựa quậy chút nào. Cho đến tận hai ngày sau, khi cảnh sát tìm đến, nàng mới có thể nhìn thấy được ánh sáng mặt trời...

Mẹ của nàng bị một tên lừa đảo dụ dỗ, không chỉ bị lừa gạt về tình cảm mà còn vô tình tiết lộ thông tin về công ty cha nàng. Kết quả, mẹ nàng bị nhiễm AIDS, đồng thời khiến cho công ty cha nàng lỗ nặng dẫn đến phá sản. Cha nàng trong cơn tuyệt vọng đã giết chết người vợ phản bội, sau đó rút súng tự sát...

Những ký ức đen tối đó vẫn bám theo nàng cho đến lúc lớn lên. Cho đến khi nàng nghe người thân bàn tán, biết được tên lừa đảo kia là phiên dịch viên trong một tập đoàn tài chính nổi tiếng nước Pháp. Lúc đó, nàng mới quyết tâm du học tại Pháp, đồng thời ra sức học các thứ tiếng khác nhau...

Từ đằng xa bỗng vang lên tiếng hoan hô, khiến cho người đang đắm chìm trong hồi ức như nàng cũng giật mình tỉnh lại. Nàng mờ mịt nhìn những người đằng xa, lát sau mới định thần, đứng lên đi về phía đó, đồng thời thăm hỏi người khác xem chuyện gì đã xảy ra.

-Quá thần kỳ! Nồng độ thuốc và axit mạnh đã tới giới hạn nguy hiểm nhưng đột ngột ngưng lại. Hơn nữa, lò phản ứng tinh thạch vẫn hoạt động, đúng vậy, nó vẫn hoạt động mà không cần đến thuốc và axit mạnh! Cảm ơn Chúa, đó là thần tích mà Thượng Đế làm ra để bảo vệ chúng ta!

Một người đàn ông trung niên lớn tiếng hoan hô.

(Không, không phải là Chúa trời, là tên lừa đảo kia...)

Cõi lòng Phong Tiểu Chanh xúc động, vẻ mặt nàng hiện vẻ phức tạp ngẩng đầu nhìn lên trên. Tuy không nhìn thấy tầng hai, nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng được cảnh Morrison đang dùng năng lực lừa gạt của hắn, lừa đám thực vật ngoài hành tinh ngoài hành tinh tiếp tục vận hành lò phản ứng...

(Hừ, dù gì thì hắn cũng là tên lừa đảo! Mình sẽ không tha cho bất kỳ tên lừa đảo nào cả!)

Phong Tiểu Chanh thầm nhủ trong lòng, cất bước quay về chỗ cũ. Mặc dù nàng cũng không rõ mình đang giận ai, do đâu mà giận, nhưng dù gì cũng phải kiếm một lý do để xả giận chứ. Như vậy, lý do là...

-Ngay cả kỹ năng cũng là kỹ năng lừa gạt! Không hổ là tên lừa đảo!

Dĩ nhiên, Morrison đang ở tầng hai cho nên không nghe được lời này. Hẳn sử dụng kỹ năng này hồi lâu, dần dần cũng cảm nhận được quy luật của nó.

Chỉ cần tập trung chú ý là được. Còn về thân thể căn bản không cần phải căng thẳng hay thả lỏng, nói cách khác, chỉ cần hãn có thể tập trung chú ý, cho dù đang đánh nhau với người khác cũng có thể dùng năng lực này. Cho nên, hãn từ từ ngồi xuống đất, tiết kiệm sức lực cho công việc gian khổ này.

(Ta có thể cầm cự bao lâu đây? 30 phút? 1 tiếng? Hay là 1 tiếng 30 phút? Hoặc là...cầm cự cho đến chết mới thôi?)

Morrison nhắm mắt lại, khuôn mặt hiện lên một nụ cười khó hiểu, một nụ cười mà đến hãn cũng không sao giải thích được.

(Không ngờ ta lại chết kiểu này, chết vì cố gắng làm anh hùng a...Chả lẽ đây là báo ứng khi lừa gạt mấy tên trước đây sao. Rõ khỏi hài.)

Cứ thế, theo thời gian trôi qua, việc lắp đặt đường ống cách ly chân không đã gần hoàn thành. Chỉ cần chờ nhân viên tầng ba phối hợp, chế tạo xong phần cuối của ống lắp đặt, là đã có thể nhanh chóng chuyển đồ xuống tầng ba. Như vậy, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, tầng ba sẽ không còn nguy hiểm, rồi sau đó nghĩ cách khai thông lối đi, đưa các nhân viên mắc kẹt trở về phi thuyền Hi Vọng.

Nhưng, để hoàn thành công đoạn này ít nhất cũng cần 20 phút...

Lúc này, toàn thân Morrison đã đổ mồ hôi đầm đìa, hắn đã tập trung sử dụng kỹ năng suốt 1 tiếng đồng hồ. Đối với loại kỹ năng chủ động như thế, thời gian 1 tiếng sớm đã vượt khỏi giới hạn an toàn. Hiện giờ, Morrison cảm giác mình vô cùng mệt mỏi, mí mắt nặng tựa ngàn cân, cứ như chỉ cần khép mắt lại là sẽ ngã vật ra đất, ngủ mê mệt. Mà bên ngoài... đôi môi của hắn sớm đã bị cắn đến nát bấy, máu tươi không ngừng chảy lênh lánh.

Diêu Nguyên sớm đã thấy tất cả, nhưng giờ này hắn còn có thể làm gì? Động viên hắn cố lên? Để cho hắn tiếp tục kiên trì sao? Thậm chí cho dù phải liều mạng đi chăng nữa?

Cút con mẹ mày đi!

Mạng sống của con người chỉ có một! Vậy thằng nào dám to mồm ép người khác hi sinh vì mình! Sao người không giỏi mà hi sinh đi?

Mình đứng ở nơi an toàn, chỉ biết nhận thành quả do người khác hi sinh, vậy mà còn hô hào cố gắng lên, ít nhất chuyện táng tận lương tâm như vậy Diêu Nguyên không làm được!

Nếu như có thể hi sinh, hắn sẽ là người xung phong đầu tiên, cho dù mình làm không được cũng không thể ép người khác làm. Nếu không, đó là đồ khốn nạn!

Cho nên, dù là việc liên quan đến tính mạng của mấy ngàn người, ai cũng không có quyền chỉ trích hay yêu cầu Morrison làm chuyện vượt quá năng lực của mình, hoặc bắt hắn hi sinh! Ai cũng không có quyền!

Không ngờ, trong lúc này Morrison lại bỗng nhiên mở mắt ra, vẫy tay với Diêu Nguyên. Không đợi cho Diêu Nguyên chạy tới gần hắn đã nói:

-Ta muốn nói chuyện với Phong Tiểu Chanh một lát.

Diêu Nguyên thở dài, sau đó ra hiệu với một binh lính bên cạnh, ý bảo người lính ấy liên lạc với tầng ba. Tiếp đó, hắn cũng không thốt lên lời nào, tiếp tục ngồi bên cạnh Morrison, im lặng chờ đợi cùng người đàn ông đã kiệt sức này.

Bỗng, thanh âm của Ứng đột ngột vang lên thông qua thiết bị liên lạc.

-Diêu Nguyên, thay đổi tần số liên lạc.

Ứng trực tiếp nói.

Diêu Nguyên không chậm trễ, lập tức chuyển tần số liên lạc qua kênh riêng, sau đó nghe được lời của Ứng:

-Không nên cho hắn nói chuyện. Diêu Nguyên, tinh thần của hắn đã đến mức giới hạn rồi. Bây giờ nếu phân tán sự chú ý của hắn thì không ổn, có thể dẫn đến hậu quả không lường. Chỉ cần kiên trì thêm 20 phút nữa là được, nhiệm vụ lần này cũng thành công...

Nhưng, không ngờ Diêu Nguyên lại trả lời một cách quả quyết:

-Không, để cho hắn nói chuyện với Phong Tiểu Chanh, cho dù nhiệm vụ thất bại đi chăng nữa...Hắn cũng đã cố gắng hết sức rồi. Không ai trong chúng ta có quyền chỉ trích hắn!

Ứng trầm mặc, thật lâu sau mới lên tiếng:

-Ngài là đội trưởng, ngài có quyền ra mệnh lệnh...Ta không có ý kiến.

Diêu Nguyên gật đầu đáp:

-Tốt lắm, tiếp tục tiến hành kế hoạch như đã định. Công việc lắp đặt ống cách ly chân không không được dừng lại, tăng tiến độ lên, nhưng phải đảm bảo chất lượng...Ngoài ra, đem nhóm thuốc và axit mạnh đầu tiên vận chuyển đến đây!

Không lâu sau, bên tai Morrison bỗng truyền đến thanh âm hờn dỗi xen lẫn chút bất mãn của Phong Tiểu Chanh:

-Tên lừa đảo kia...Là người phải không? Tên lừa đảo, tìm ta có chuyện gì?

Morrison khi nghe được thanh âm này thì trong lòng thoáng nhẹ nhõm. Hắn cười ha ha vài tiếng, thanh âm đã khàn khàn. Thực ra, để mở miệng nói chuyện thôi thì hắn cũng phải dùng hết sức rồi, bất quá hắn vẫn nói:

-Cô nhóc Chanh...Em vẫn rất ghét ta sao?

-Đúng, cực kỳ ghét!

Thanh âm Phong Tiểu Chanh tựa hồ hơi run rẩy, nhưng nàng vẫn tiếp tục:

-Ta hận nhất là các tên lừa đảo! Lừa tình người khác, lừa lương tâm của mọi người. Tại sao các tên lừa đảo trên thế giới này không đi chết hết đi!

-Vậy sao? Ghét đến thế à...

Morrison tiếp tục cười, nhưng vẫn mở miệng nói:

-Cô bé Chanh, chúng ta thỏa thuận nhé? Nếu như em còn sống, sau này không được gọi anh là tên lừa đảo gì nữa, sao nào?

-Đừng...Đừng mơ!

Thanh âm Phong Tiểu Chanh càng lúc càng run rẩy, thậm chí đến cả Morrison cũng nghe rõ.

-Ta không cần tên lừa đảo như người cứu!

-Vậy thì không được rồi...

Nụ cười trên mặt Morrison càng lúc càng rục rờ. Trong phút giây ấy, hăn phảng phất như khôi phục toàn bộ sức lực, sắc mặt cũng không còn tái nhợt nữa mà hiện lên một màu đỏ chết chóc. Hăn cười ha hả, nói:

-Cô bé Chanh, em có tin vào việc này không?

-Tin cái gì?

Thanh âm của Phong Tiểu Chanh gần như đã trở thành tiếng nước nở.

-Tin vào...tin vào việc một tên lừa đảo đang cố gắng cứu sống em, em có tin không? Tin như...tin như em chưa bao giờ bị lừa vậy!

Nói xong, Morrison đã tắt thiết bị liên lạc. Cùng lúc ấy, máu tươi tràn ra từ tai và miệng hăn, bất quá hăn vẫn không để ý, chỉ luôn miệng nở nụ cười...

Hơn 20 phút sau, đường ống cách ly chân không đã hoàn thành, nhóm nguyên vật liệu thuốc và axit mạnh đầu tiên thuận lợi chuyển vào tầng ba, sau đó khẩn cấp bổ sung cho lò phản ứng tinh thạch...

30 phút sau, Morrison trong tình trạng hôn mê đã được chuyển đến phòng phẫu thuật...

50 phút sau, não Morrison bị tuyên bố hoại tử, trở thành người sống thực vật...

Lúc ấy, phảng phất như dự cảm được điều gì, khi mặc bộ đồ du hành vũ trụ được chuyển tới đầu tiên, Phong Tiểu Chanh đã bật khóc nước mắt...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 32: Lần Đánh Cuộc Cuối Cùng

-Từ bỏ hai người bọn họ!

Diêu Nguyên lạnh lùng quay đầu lại, nhìn hai người bị trúng đạn nằm trên đất. Bọn họ không phải là thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, mà thuộc nhóm bộ đội viện trợ. Trong chiến dịch lần này, bọn họ giúp tiểu đội Hắc Tinh rất nhiều, nhưng hai người trong đó cũng bị thương nặng, không cách nào cứu chữa.

-Nhưng nơi đây là khu vực địch chiếm đóng a. Chúng ta lại hành động bí mật, nếu như họ rơi vào tay quân địch...

Một nhân viên chính phủ vừa được cứu ra vội vàng nói.

-Đúng, bọn họ không thể rơi vào tay địch. Nếu không sẽ sống không bằng chết! Cho nên...

Diêu Nguyên bỗng nhiên rút khẩu súng lục giấu trong ngực ra, chia thẳng vào ngực một người trong đó. Hắn nhỏ giọng nói với người binh lính ấy:

-Ta chỉ muốn cứu càng nhiều người càng tốt. Xin lỗi, hãy an nghỉ. Nếu sau này gặp chuyện không may, ta sẽ cùng đi với người...

Khẩu súng rung lên, máu tươi tuôn trào...

Thoáng chốc, trong đầu Diêu Nguyên hiện lên các hình ảnh, những kỷ niệm khi hắn còn làm đội trưởng tiểu đội Hắc Tinh...

-Hạ trưởng, hạ trưởng?!

Một tiếng gọi đánh thức Diêu Nguyên dậy, lúc này hắn mới phát hiện có thanh âm truyền đến từ thiết bị liên lạc.

-Nói, có chuyện gì?

Diêu Nguyên lập tức hồi đáp.

-Rõ, thưa hạ trưởng. Hiện giờ, 3421 bộ đồ du hành vũ trụ đã vận chuyển xong. Mọi người tại tầng ba đều có bộ đồ du hành vũ trụ, hơn nữa để đề phòng, chúng tôi còn chuyển thêm 100 bộ đồ. Ngoài ra, việc lắp đặt đường ống cách ly chân không đã hoàn thành!

Thanh âm kia vội vàng nói.

-Vậy sao? Vất vả rồi, mọi người đã vất vả rồi. Như vậy tiếp tục tiến hành giai đoạn hai trong kế hoạch. Tất cả nhân viên không có phận sự lập tức rút lui về phi thuyền Hi Vọng. Những máy móc cố định không cần mang theo, nhưng không được bỏ dụng cụ cầm tay. Sau đó trở về ngay, dùng tốc độ nhanh nhất.

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói.

-Rõ, Hạ trưởng ra lệnh...

Rất nhanh, dưới sự hướng dẫn của các binh lính, nhân viên kỹ thuật cùng các nhà khoa học trong tầng hai lập tức thu dọn, nhanh chóng chạy về lối vào tầng một, dùng tốc độ nhanh nhất trở về phi thuyền Hi Vọng. Sở dĩ vội vàng như vậy là do khắp nơi trong căn cứ, đâu đâu cũng nứt nẻ tựa như

mạng nhện. Thực ra, chỉ riêng việc nó chưa sập đã sớm vượt khỏi dự báo của các nhà khoa học.

-Tiếp theo...

Diêu Nguyên nhìn mấy chục người trước mắt, trong đó phần lớn là thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, còn lại là các binh lính bình thường, nhân viên đội hộ vệ và một “bình dân” - Nhâm Đào.

Bất quá, Diêu Nguyên còn chưa kịp nói thì Lưu Bạch đã lên tiếng:

-Diêu Nguyên, ta cảm thấy ngài nên nghỉ ngơi đi, ngoài ra Trương Hằng cũng cần được nghỉ!

Diêu Nguyên kinh ngạc nhìn về phía Lưu Bạch, rồi sau đó quay về phía Trương Hằng.

Đúng vậy, cho đến giờ hắn mới phát hiện, khuôn mặt Trương Hằng đã hiện lên màu đỏ chét chóc, dấu hiệu giống hệt với lúc Morrison hồi quang phản chiếu trước đây. Suốt mấy tiếng qua, Trương Hằng luôn kiên trì sử dụng năng lực của mình để thăm dò xem chỗ nào không được khoan, hoặc nên khoan mạnh nhẹ ra sao....Nói thật, lần này có thể hoàn thành việc lắp đặt đường ống cách ly chân không thuận lợi, trừ năng lực lừa gạt của Morrison, thì Trương Hằng cũng góp công không nhỏ.

Và hiện tại, tuy kỹ năng của hắn thuộc về loại bị động, tiêu hao ít năng lượng hơn loại kỹ năng chủ động, nhưng Trương Hằng cũng đến cực hạn.

Không riêng gì Trương Hằng, Diêu Nguyên cũng phát hiện tựa hồ mình đã đến cực hạn. Hắn vốn liên tục sử dụng khả năng dự cảm nguy hiểm, hơn nữa lúc nào cũng phải bảo trì tinh táo chỉ huy mọi người, nghĩ cách làm thế nào để giải cứu mọi người trong tầng ba. Ít nhất, hắn không khá khẩm hơn Trương Hằng bao nhiêu.

Diêu Nguyên khẽ lắc đầu với Lưu Bạch, nói:

-Ta còn có thể chịu được...Yên tâm, ta hiểu rõ cơ thể mình mà, sẽ không làm chuyện gì quá lỗ đâu. Bất quá, Trương Hằng...Trương Hằng, người có rồi đi bất cứ lúc nào. Người đã cố gắng hết sức rồi, không cần thiết phải...

Trương Hằng nhìn về nơi xa, cũng hơi lắc đầu:

-Không, đã đến bước cuối cùng trong kế hoạch rồi, sao ta có thể đi được? Hơn nữa, ta vẫn còn chịu được...

-...Tốt, cố gắng kiên trì vậy.

Diêu Nguyên trầm mặc một lát rồi lên tiếng.

Sau đó, Diêu Nguyên quay sang mọi người bên cạnh, nói:

-Như vậy, dựa theo kế hoạch lúc trước. Bây giờ, đến bước cuối cùng là khai thông lối vào. Đào bới thì không khả thi, cho nên chỉ còn biện pháp duy nhất...phá hủy.

-Không được!

-...Nhưng không thể.

Khi nói ra hai từ phá hủy, Trương Hằng và Diêu Nguyên đều đồng loạt lên tiếng bác bỏ.

Diêu Nguyên liếc nhìn Trương Hằng, rồi tiếp tục nói:

-Dự cảm của ta và Trương Hằng khá giống nhau. Một khi dùng thuốc nổ khai thông lối vào, như vậy sẽ khiến cả căn cứ sụp đổ. Không riêng gì các nhân viên ở tầng ba chết, mà chúng ta cũng sẽ vô cùng nguy hiểm. Cho nên, cách này không thể làm.

Rồi, Diêu Nguyên xoay người nhìn về phía Nhâm Đào, nói:

-Hiện giờ đến lúc người phát huy rồi, tân nhân loại suy luận giả (người suy luận) – Nhâm Đào. Nói cho ta biết, nên làm gì kế tiếp mới có thể cứu những người bên dưới ra?

Nhâm Đào bất đắc dĩ đáp:

-Suy luận giả sao? Tên kỹ năng này đúng là không tồi, nhưng đáng tiếc...Ta không phải là pháp sư hoặc nhà giả kim thuật, ta cũng không có cách nào để cứu những người bên dưới cả.

Bất quá, tình hình lại vượt ngoài dự đoán của Nhâm Đào. Không ai chung quanh chỉ trích hăn, hoặc hiện nét mặt buồn bã. Mỗi người đều nghiêm túc nhìn hăn, tình cảnh vô cùng quái dị. Bó tay, Nhâm Đào chỉ còn biết nhún vai nói:

-Được rồi, đúng là ta không có năng lực cứu bọn họ, nhưng các người lại có thể...Ừm, nếu như trong thời gian ngắn nhất, có được biểu đồ các vết nứt trong tầng nham thạch bên dưới thì cơ hội giải cứu sẽ tăng lên nhiều.

-Biểu đồ vết nứt trong tầng nham thạch bên dưới?

Diêu Nguyên lặp lại cụm từ đó một lần nữa, phút chốc, hăn cảm thấy bốn bề trở nên yên tĩnh, vô số đầu mối cùng các giả thuyết, kết quả hiện ra trong đầu hăn...

-Ta hiểu. Quả thật, biện pháp này gần như là cách duy nhất.

Diêu Nguyên gật đầu, lập tức liên lạc với phi thuyền Hi Vọng, yêu cầu phòng thăm dò trong thời gian ngắn nhất gửi toàn bộ các ảnh chụp, biểu đồ về tầng nham thạch bên dưới đến đây. Đặc biệt là các tư liệu về vết nứt, đó mới quan trọng nhất.

-Nói thẳng ra thì nó vô cùng đơn giản...

Diêu Nguyên chỉ vào lối vào bị lấp kín:

-Nơi này đã hoàn toàn bị lấp kín. Cũng chứng minh tầng nham thạch chỗ này đã sụp đổ hoàn toàn, không thể dùng làm lối đi được nữa.

Bởi loài người chúng ta không thể bay, cho nên chỉ có thể xây lối vào theo kiểu dốc thoải thoải. Nói cách khác, chiều dài lối vào này chắc chắn lớn hơn khoảng cách thực giữa tầng hai và tầng ba.

Cho nên, so với việc cho nổ toàn bộ lối vào thì có phương pháp khác đơn giản hơn, đó là tạo một lối đi thẳng đứng giữa tầng hai và tầng ba.

Trong lúc đợi phi thuyền Hi Vọng chuyển tư liệu đến, Diêu Nguyên tận lực giải thích kế hoạch này cho mọi người.

-Có thể sẽ có người hỏi, nếu dùng thuốc nổ tạo một lối đi giữa tầng hai và tầng ba, biết đâu lại khiến cho căn cứ sụp đổ thì sao? Huống chi, giả sử rằng nó không sụp, thì làm sao để cho mọi người lên? Không thể thả dây xuống, rồi để cho người bên trên thay phiên nhau kéo được. Đúng vậy, không thể. Bên dưới có hơn ba ngàn người, chúng ta không thể lần lượt kéo bọn họ hoặc để họ tự leo lên được.

Do đó, Nhâm Đào đã đưa ra một phương pháp, thậm chí không thể coi đó là một phương pháp được. Đó là cách tìm đường sống trong cõi chết...

Chúng ta phải đánh sập nó trước!

Diêu Nguyên dậm chân chỉ bên dưới:

-Đánh sập chỗ bên dưới trong phạm vi mà căn cứ có thể chịu được, đồng thời phải để cho xu hướng vụ nổ lan theo hướng chúng ta cần. Thí dụ

theo hướng từ tầng ba lên tầng hai, chúng ta có thể không chỉ tạo ra một lối đi, mà phải tạo ra một khu vực...

Đánh sập một chỗ trong tầng hai, lợi dụng đất đá và nhạm thạch bị phá hủy tạo thành một lối đi thông lên tầng hai!

Đó là biện pháp duy nhất có thể giải cứu mọi người...

Giải cứu những người bị kẹt bên dưới tầng ba, phương pháp tìm đường sống trong cỏi chết!

Đúng lúc này, máy liên lạc bỗng sáng lên, mọi người vội vàng vây quanh chiếc máy liên lạc, sau khi vẽ ra mấy biểu đồ liền đem lại chỗ Diêu Nguyên. Hẳn lập tức chộp lấy một bản vẽ, nhìn nó chăm chú.

Một lát sau, Diêu Nguyên gọi Dương Ngõa La đến bên cạnh, giao những bản vẽ này cho hắn, đồng thời nói:

-Người cùng Trương Hằng một đội, mang theo mấy binh lính hộ vệ, bắt đầu cài bom tại những nơi dễ phá sập. Tất cả đều dựa theo kinh nghiệm của người và dự cảm của Trương Hằng. Tổ người phụ trách một nửa...

...Nửa còn lại do ta chịu trách nhiệm.

Những người còn lại lập tức trở về phi thuyền Hi Vọng! Trong vòng 30 phút, nếu chúng ta không trở về, như vậy cũng đồng nghĩa với việc chiến dịch giải cứu thất bại, phi thuyền phải lập tức bay lên, sử dụng bước nhảy không gian ngay, đồng thời...

...Vương Quang Chính sẽ trở thành Hạm Trưởng mới, là người lãnh đạo loài người trong cuộc di dân này.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 33: Bước Nhảy Không Gian Trong Cơn Nguy Cấp

Quyết định cuối cùng đã được đưa ra, mà người ra quyết định lại là hạm trưởng Diêu Nguyên, cho nên không ai ở đây có ý kiến phản bác.

Ngay lập tức, tất cả phân thành hai tổ, bắt đầu lắp đặt thuốc nổ. Căn cứ theo biểu đồ có được từ phi thuyền Hi Vọng, những nơi cài thuốc nổ đều là nơi có nhiều vết nứt, thiếu chắc chắn nhất. Hơn nữa, khối lượng thuốc nổ, vị trí đều phải cực kỳ chính xác.

Thực tế, việc lắp đặt thuốc nổ này hoàn toàn dựa vào trực giác và kinh nghiệm của Diêu Nguyên và Dương Ngõa La. Phương pháp này chỉ có hai kết quả, một là giải cứu hơn ba ngàn người bên dưới, hoặc tất cả sẽ chết cùng nhau. Không còn kết quả nào khác.

-...Ta kiên trì vì cái gì đây? Rõ ràng đã không còn hi vọng, hoặc hi vọng này rất nhỏ. Nếu như lúc bình thường, ta sớm đã hạ lệnh từ bỏ bọn họ rồi. Rốt cuộc ta đang kiên trì vì điều gì...

Diêu Nguyên không ngừng tự hỏi mình, nhưng lại vô phương trả lời. Dần dần, theo sự mệt mỏi của đầu óc thì hẳn không còn hơi sức đâu quan tâm tới nó, chỉ cố gắng chuyên chú lắp đặt thuốc nổ.

-...Không được, nơi này không thể lắp thuốc nổ. Nếu không sẽ có nguy hiểm.

Diêu Nguyên đang chôn một khối thuốc nổ xuống đất, đột nhiên trong lòng hiện lên cảm giác nguy hiểm.

Diêu Nguyên không dám chậm trễ, vội vàng làm theo dự cảm nguy hiểm này, cẩn thận đào thuốc nổ lên. Sau đó, hắn quay đầu nhìn về hướng Dương Ngõa La và Trương Hằng, thở phào. May mà lúc trước mình phân chia hợp lý.

Đúng vậy, lần phá hủy này cơ bản là bất khả thi. Chỉ dựa vào một biểu đồ đơn giản, muốn phá sập nguyên cả một khu vực, hơn nữa còn phải khống chế vụ nổ trong mức vừa phải, rồi phải để cho hướng vụ nổ tỏa đúng hướng, tạo ra nham thạch và đất đá đổ vỡ cho mọi người di chuyển. Vô luận có thiên phú và kinh nghiệm thế nào, cũng khó hoàn thành nhiệm vụ này trong vòng 30 phút!

Cho nên, chỉ còn cách duy nhất...

Dự tri giả!

Tân nhân loại dự tri giả, có thể dự đoán trước nguy hiểm. Hi vọng duy nhất là cảm giác đó - cảm giác hoảng sợ khi đặt thuốc nổ vào những nơi nguy hiểm.

-...Nơi đó có nguy hiểm, không thể đặt thuốc nổ vào chỗ đó được.

Thanh âm Trương Hằng yếu ớt vang lên.

Dương Ngõa La sửng sốt, một lần nữa đào khối thuốc nổ lên. Bất quá, lần này hắn đã không nhìn được, hỏi:

-Nhưng nơi này cũng không thể đặt, nơi kia cũng thế. Như vậy sao có thể phá sập tầng nham thạch này đây? Không đủ lực...

Lúc này, Trương Hằng đang đứng trên mặt đất, khuôn mặt hiện vẻ bệnh hoạn chết chóc, tựa như hồi quang phản chiếu vậy. Hắn nhìn mặt đất rồi nói:

-Không, nhiều đó đủ rồi. Tầng này đã sắp sập tới nơi, mỗi giây ta đứng đây đều cảm thấy vô cùng nguy hiểm, cứ như chỉ cần đẩy nhẹ một cái thôi thì cả tầng lầu sẽ sụp vậy. Người nếu đặt quá nhiều thuốc nổ thì chẳng những không thể tạo thành một lối vào, mà còn có thể đánh sập cả tầng ba đó.

Dương Ngõa La ngờ vực nhìn khối thuốc nổ trên tay mình, rồi nhún vai nói:

-Được rồi, dù gì thì người cũng là dự tri giả. Cứ làm theo dự đoán của người vậy...

Trương Hằng gật đầu, đột nhiên ngã cái bịch xuống đất. Thực ra, hắn có thể kiên trì đến giờ đều do tinh thần chống đỡ. Mỗi một động tác, một lời nói đều khiến cho hắn mệt tới mức muốn té xỉu. Dù ngồi trên mặt đất, hắn cũng cảm thấy cơn buồn ngủ mãnh liệt tràn đến...Mới vừa rồi, đoạn nói chuyện ngắn kia thôi đã hút sạch tinh lực còn sót lại của hắn!

-Đừng ngủ.

Bỗng nhiên, một giọng nữ vang lên từ thiết bị liên lạc, Trương Hằng vô thức quay đầu lại, thấy được hai binh lính hộ vệ trong tiểu đội Hắc Tinh. Người vừa nói là một nữ binh trong đó.

Lúc này, đôi mắt Trương Hằng sớm đã mờ mịt, thậm chí đến cả dung mạo của cô gái này hắn cũng nhìn không rõ, chỉ ráng cười cười:

-Hai cô sao vẫn chưa đi?

Người con gái kia nói:

-Bởi những người khác đều có thể tự bảo vệ mình, nhưng người lại không...Hạ trưởng lệnh hai người chúng tôi lưu lại đây, về sau có thể mang người trở về phi thuyền Hi Vọng.

-Ờ.

Trương Hằng đã không còn biết mình vừa nói cái gì, thần trí hấn bắt đầu trở nên mơ màng, vô thức nói:

-Vậy cũng tốt. Lát nữa nếu ta ngất đi, khi đem ta về phòng, nhớ đừng mở cửa sổ nhé. Cái đám ở tầng ba kia hề khuya là ca hát vang trời, nhức óc lắm...

-Đừng ngủ!

Giọng nói của cô gái kia lại truyền tới, hơn nữa lại mang theo vài phần nghiêm túc hiểm thấy:

-Nếu người ngủ, rất có thể sẽ giống như Morrison. Ngàn vạn lần không thể ngủ, một khi trở về phi thuyền Hi Vọng, người sẽ được tiêm thuốc dinh dưỡng cùng thuốc kích thích ngay. Nếu không, người sẽ ngủ mãi mãi.

-...Nhưng ta đã quá mệt rồi, ta...

Trong lúc nói chuyện, Trương Hằng bỗng giật nảy mình, quay đầu nói với Dương Ngõa La:

-Bên kia cũng không được! Nơi đó không thể lắp thuốc nổ!

Dương Ngõa La bất đắc dĩ lại đào khối thuốc nổ lên, đi tìm những nơi lắp đặt thích hợp khác.

Trương Hằng sau hồi giật mình thì hơi tỉnh táo lại, nhưng hấn vẫn không sao thấy rõ dung mạo cô gái kia, nói năng loạn xạ:

-Đúng vậy, ta ở trong phi thuyền Hi Vọng, không có kí túc xá, không có trường học, không có ba mẹ, không có Trái Đất...Bất quá, giọng của em đúng là êm tai. Sao nào, chỉ cần em cho anh hôn một cái thì anh cam đoan sẽ không ngủ . Chờ sau khi anh tỉnh lại, anh tặng thêm cho em một cái ví da Louis Vuitton nha?

Hai cô gái kia chỉ im lặng. Một lúc lâu sau, khi Trương Hằng gần như sắp ngất đi, cô gái ấy mới quả quyết nói:

-Được, người đừng ngủ, ta sẽ hôn người một cái

-Hắc hắc, hứa rồi nhé. Hiện giờ đầu anh choáng váng quá, có lẽ dùng thuốc hơi nhiều. Chờ anh tỉnh táo lại, nếu như em đúng là mỹ nữ, tiếng nói cũng ngọt ngào như vậy thì anh đảm bảo không phụ bạc em đâu. Yên tâm, ba của anh là...

Trương Hằng mơ mơ màng màng nói lảm nhảm một hồi lâu. Đột nhiên, hắn được hai cô gái kia đỡ lên, dìu hắn chạy nhanh về trước. Trong lúc chạy, hắn còn không quên phàn nàn:

-Đừng đi nhanh vậy chứ, đầu anh đau quá.

Nhưng hai cô gái mặc kệ hắn, cả hai dìu hắn gấp rút chạy về lối vào tầng một. Mà lúc này, Diêu Nguyên cùng Dương Ngõa La cũng chạy tới bên cạnh Trương Hằng. Cả hai không hề nhiều lời, chỉ cố gắng hết sức chạy về hướng lên tầng một.

Giây phút này, Trương Hằng hầu như đã không còn biết trời trăng gì cả, chỉ theo vô thức hắn vẫn rảo tìm cơn buồn ngủ lại. Lí do rất đơn giản – dễ gì được hôn gái đẹp miễn phí chứ. (Pó tay anh Hằng nhà ta luôn, thôi kệ, nhờ tính dâm dê mà còn sống, good good). Chứ thực ra hắn sớm đã quên bém mình đang ở đâu, cứ cho rằng do mình phê thuốc quá nên mới thế.

Quyển 5

Chương 1: Xác Phi Thuyền Ngoài Hành Tinh

Chương 2: Chênh Lệch!

Chương 3: Tiến Tới Cùng Xét Xử!

Chương 4: Thẩm Phán Cùng Thử Nghiệm!

Chương 5: Cơ Quan Tân Nhân Loại

Chương 6: Chuyện Đời Thường.Cơ Lũ Trẻ Sơ Sinh

Chương 7: Cơ Lũ Phát Minh

Chương 8: Khoa Học Tuyển Đầu Và Tắm Sàn Thép Hai Tầng

Chương 9: Đĩa Bay

Chương 10: Không Thể Phá Giải

Chương 11: Trí Tuệ Nhân Tạo

Chương 12: Mười Ngày Đếm Ngược

Chương 13: Đoàn Đội

Chương 14: Sự Chuẩn Bị Trước Khi Xuất Phát

Chương 15: Trang Phục Chiến Đấu Vũ Trụ - Bản Thử Nghiệm Số 1!

Chương 16: Tới!

Chương 17: Cát Cánh!

Chương 18: Hộp Nhạc

Chương 19: Lời Nhắc Lại Của Người Con

Chương 20: Tầng Thứ Khoa Học Kỹ Thuật

Chương 21: Lên Đường!

Chương 22: Trống Không

Chương 23: Mảnh Vỡ Chiến Hạm!

Chương 24: Người Máy!

Chương 25: Mời Nhử! Bom!

Chương 26: Giây Phút Đó, Sống Hay Là Chết!

Chương 27: Cách Thám Hiểm Quần Thể Chiến Hạm

Chương 29: Những Người Có Thể Hi Sinh

Chương 30: Quân Đoàn Vũ Trụ

Chương 31: Nửa Năm Sau

Chương 32: Âm Mưu

Chương 33: Tiến Lên

Chương 34: Tiếng Hát Vang Dội Cả Vũ Trụ!

Chương 35: Tìm Ra! Đột Nhập!

Chương 36: Tân Nhân Loại Phát Uy

Chương 37: Kế Hoạch Giải Cứu!

Chương 38: Vòng Bào Hộ Điện Từ!

Chương 39: Anh Hùng Vô Danh!

Chương 40: Dũng Khí!

Chương 41: Thắng Lợi!

Chương 42: Đau Đớn!

Chương 43: Chữ Viết

Chương 44: Khởi Đầu Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp Lần Bốn!

Chương 45: Phi Thuyền Chiến Đấu Số 3

Chương 46: Nụ Cười

Chương 47: Sáu Năm

Chương 48: Đây Chính Là Vũ Trụ!

Chương 49: Nền Văn Minh Siêu Cấp. Bước Nhảy Không Gian!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Xác Phi Thuyền Ngoài Hành Tinh

Từ sau khi rời khỏi tiểu hành tinh, phi thuyền Hi Vọng tổng cộng đã thực hiện 11 lần bước nhảy không gian.

Mỗi bước nhảy không gian đều có 3 ngày thăm dò. Một là để xem bên cạnh có hành tinh nào không, hai là quan sát vị trí các chòm sao bên cạnh, so sánh với những chòm sao mà con người đã biết, từ đó bước đầu xác định đại khái vị trí hiện giờ của loài người.

Nhưng vũ trụ này....thật quá rộng lớn!

Có thể hiện giờ nó vẫn chưa lớn đến cực hạn, nhưng vẫn đủ sức làm cho các sinh mạng nhỏ nhoi bên trong tuyệt vọng.

Hành tinh, Tinh hệ, Tinh Vực, Thiên Hà,...

Sự vô biên của vũ trụ căn bản không cách nào tả được! Cứ như ví dụ lúc trước về sông Hằng vậy, đó cũng chỉ nói một cách tương đối thôi, căn bản không cùng đẳng cấp.

Mà với độ lớn như vậy, 11 lần bước nhảy không gian đã hơi hé lộ một góc nhỏ bé của nó trước mặt con người...Nhưng chỉ góc đó thôi cũng khiến con người tuyệt vọng.

Vào ngày thứ ba trong bước nhảy không gian thứ 11...

...Không có, không có, hoàn toàn không!

Các nhà khoa học đang chỉnh sửa bản đồ vũ trụ thu thập được, đột ngột một nhà khoa học dấn mạnh lên bàn, gào lên tuyệt vọng:

-Không có, hoàn toàn không. Không có bất kỳ hành tinh hay chòm sao quen thuộc nào, đây rốt cuộc là chỗ nào? Bên trong hệ Ngân Hà? Hay là bên trong tinh hệ của Thiên hà?

Một vài nhà khoa học lớn tuổi hơn vẫn đang kiểm tra các dữ liệu cùng hình ảnh thu được, dường như không ai có ý định khuyên nhủ. Nhưng rốt cuộc, một người cũng lên tiếng:

-Điều này vẫn chưa biết rõ. Trước mắt, chúng ta còn chưa hiểu hết cơ chế vận hành của bước nhảy không gian nữa là, nó hoàn toàn không tuân theo những định luật vật lý thông thường. Có thể nói, bước nhảy không gian hoàn toàn khác hẳn việc đi xuyên qua worm hole (1), phi hành với vận tốc ánh sáng....Chỉ với một lượng năng lượng nhỏ như vậy mà có thể dịch chuyển được khối lượng vật chất khổng lồ, hơn nữa khoảng cách dịch chuyển còn rất xa. Chuyện này cơ bản không thể tồn tại theo lẽ thường!

Nói tới đây, nhà khoa học nhìn người đồng nghiệp đang phát khùng kia nói:

-Do đó, những việc mà chúng ta làm càng trở nên quan trọng. Mỗi một lần thu thập bản đồ vũ trụ xung quanh bước nhảy không gian là một lần tích lũy kiến thức. Nền khoa học của chúng ta vẫn còn kém ít nhất 2000 năm nữa mới đạt được mức du hành trong vũ trụ, chẳng lẽ cậu nghĩ với thể hệ chúng ta đã có thể phá giải toàn bộ bí mật trong vũ trụ sao?

Người trẻ tuổi, hãy kiên nhẫn, khoa học không phải dị năng như tân nhân loại, muốn có là có, muốn không là không. Có năng lực là tốt nhưng chỉ sợ chúng ta đi lầm đường thôi. Chúng ta không sợ thất bại, chỉ sợ ngay cả thất bại chúng ta cũng không có, đó mới là sự hủy diệt khoa học...Tính ra, hiện giờ tình hình không hề bi đát chút nào. Chúng ta vẫn còn rất nhiều

vấn đề chưa rõ, tỷ như bước nhảy không gian được thực hiện dựa trên nguyên tắc vật lý nào? Nó có cách nào điều chỉnh hay không? Hay có biện pháp nào xác định trước địa điểm dịch chuyển không? Thực vật ngoài hành tinh được tạo ra như thế nào? Nó làm sao có thể phân giải toàn bộ mọi vật về dạng phân tử nguyên mẫu nhất? Còn nữa, tinh thạch năng lượng được tạo ra nhờ nguyên lý nào?

Cho nên, người trẻ tuổi, nên có tâm tình phóng khoáng một chút. Những thứ chúng ta có được nhiều hơn nhiều những thứ mất đi. Nếu thế hệ chúng ta lực bất tòng tâm, vậy thì sẽ có mười thế hệ, trăm thế hệ, ngàn thế hệ nối tiếp nhau nghiên cứu. Trí tuệ của nhân loại không hề thua kém chủng tộc nào ngoài vũ trụ, chỉ là chúng ta thiếu sự tích lũy thôi...

Nhà khoa học già bỗng nhiên nở nụ cười:

-Và hiện giờ, không phải chúng ta đang trong quá trình tích lũy sao?

Lúc này, Diêu Nguyên vẫn còn đang xử lý đồng công việc bề bộn.

Từ lúc thực hiện bước nhảy không gian ở tiểu hành tinh, đến giờ đã qua 32 ngày. Mà trong 32 ngày này, Diêu Nguyên vẫn đang bù đầu xử lý đồng việc còn sót lại sau tai nạn ở tiểu hành tinh.

Vấn đề đầu tiên dĩ nhiên là con số thương vong của dân chúng...

Theo thống kê trước mắt, trên tiểu hành tinh đã chết tổng cộng 623 người, trong đó phần lớn chết trong vụ phá sập lối vào khai thông tầng ba. Còn có một số người chết trong cơn động đất, cũng có người chết trong lúc cấp cứu. Tóm lại, tổng số người tử vong là 623 người...Nhưng Morrison không nằm trong số đó.

Nhiều người chết như vậy, có thể nói trận động đất này có hậu quả không thua gì lúc gặp nạn trên hành tinh sa mạc, chính phủ Hi Vọng dĩ nhiên phải có trách nhiệm giải quyết hậu sự cho người chết. Hơn nữa, số

người chết phần lớn là đàn ông, nguyên nhân vì công nhân nam trong tầng ba khá nhiều. Rất nhiều người là trụ cột lao động trong gia đình, khi họ chết đi có thể sẽ làm cho cuộc sống của người thân họ trở nên quần bách. Đó cũng là chuyện khiến cho Diêu Nguyên nhức đầu.

Nói tóm lại, đồng việc hậu sự này rắc rối hơn hẳn tưởng nhiều. Chỉ riêng việc bồi thường cho các gia đình có người tử nạn cũng làm hần nhức đầu rồi.

Diêu Nguyên lấy bút ký lên một văn kiện bồi thường, xong liền đứng dậy vận động chân tay một chút, tiếng khớp xương kêu răng rắc. Khi đã thoải mái, hần mới quay sang hỏi nàng thư ký Barbie Ewers xinh đẹp đang ngồi bàn kế bên.

-Kết quả quan sát bước nhảy không gian lần này thế nào? 12h sáng ngày mai là thực hiện bước nhảy không gian kế tiếp rồi, nếu có kết quả quan sát thì nhớ chuyển đến chỗ ta...À, em pha cho ta một ly trà, một ít bánh quy nữa. Trà đậm một chút, tối nay có thể sẽ thức khuya đây.

Barbie khẽ nâng gọng kiếng của mình lên, đáp:

-Kết quả quan sát vẫn chưa có. Thông thường thì nó sẽ có vào rạng sáng mai. Cần em giục bọn họ nhanh lên không? À, còn trà thì hết rồi. Em đi lấy thêm một gói từ trong kho nhé?

Diêu Nguyên sững sốt rồi cười khổ lắc đầu:

-Thôi, kết quả quan sát chờ bọn họ làm xong cũng được. Chỉ còn ba bốn tiếng nữa thôi, không cần gấp...Lá trà thì cũng thôi, xa xỉ phẩm trong kho không còn nhiều lắm. Khoang thuyền gắn bên ngoài cần hơn 1 tháng nữa mới hoàn thành, nếu cần thì nên tiết kiệm. Vậy pha cho ta một ly cà phê đậm đặc đi, chỗ em còn không?

Barbie cười nhẹ, đứng lên nói:

-Rõ, một ly cà phê đậm đặc...Hạ trưởng, hay ngài nghỉ sớm một lát đi. Việc bồi thường hậu sự này là việc lâu dài. Bồi thường không thể nào quá cao, nếu không sẽ tạo thành một nhóm người ăn không ngồi rồi. Cũng không thể nào quá thấp, nếu không sẽ khiến người ta hiểu lầm chính phủ keo kiệt. Hạ trưởng, ngài đang tham gia vào một cuộc chiến lâu dài đấy.

-Đúng vậy a, một cuộc chiến lâu dài.

Diêu Nguyên thở dài, nhìn Barbie đi ra khỏi phòng hạ trưởng. Lúc này, hắn mới ngồi lại xuống ghế, tiếp tục xem các văn kiện, báo cáo còn sót lại, đồng thời cầm bút ký, hoặc đưa ra các chỉ thị ngược lại. Thời gian cứ thế trôi đi, cho đến khi mùi hương cà phê nồng nàn truyền đến mũi hắn, Diêu Nguyên mới thức tỉnh. Bên cạnh, Barbie mỉm cười đưa cho hắn một ly cà phê đen nóng, hương thơm vang lừng...

Rạng sáng hôm ấy, Diêu Nguyên đã nhận được phần cuối cùng trong bản báo kết quả quan sát. Bản báo cáo này cũng giống như các bản báo cáo trước, xung quanh không hề có bất kỳ hành tinh, tinh hệ nào có thể bay đến. Hệ hằng tinh gần nhất cũng cách đến một năm ánh sáng, bất quá như thế đã tốt hơn các lần trước rồi.

Trong đó, tại bước nhảy lần thứ bảy, tình hình lúc ấy gần như đã khiến cho tất cả mọi người bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh...

Bởi lần đó, trong vòng bán kính mấy trăm năm ánh sáng chung quanh không hề có lấy một Hằng Tinh. Theo kết quả, Hằng Tinh gần nhất cũng cách tới hơn vạn năm ánh sáng. Nơi bước nhảy mang họ đến lúc này có thể là khúc rìa tiếp xúc giữa hai thiên hà. Cũng như khoảng cách giữa Thiên Hà Ngân Hà và Thiên Hà Andromeda (2), đó là một khoảng không vắng lặng to lớn đến mức khó có thể tưởng tượng!

Bất quá cũng may, lần này trong khoảng cách mấy năm đến mấy trăm năm ánh sáng chung quanh, vẫn còn hệ Hằng Tinh. Ít nhất, tốt hơn nhiều so

với các lần trước.

Trải qua 11 lần bước nhảy không gian, có một số nhà khoa học đưa ra giải thuyết, đó chính là bước nhảy không gian cũng không phải dịch chuyển một cách ngẫu nhiên, nó cũng tuân theo một số quy luật nhất định. Một trong các quy luật đó có thể là quy luật trọng lực.

Dựa theo các địa điểm mà bước nhảy không gian mang phi thuyền Hi Vọng đến, hẳn nó có xu hướng dịch chuyển vào những nơi có trọng lực.

Nếu không, dựa vào sự bao la của vũ trụ cùng sự phân bố các hành tinh, tinh hệ, 90% các địa điểm mà bước nhảy không gian mang chúng ta đến chắc chắn phải nằm trong khoảng rìa giữa hai thiên hà. Nhưng đến giờ, mãi tới bước nhảy thứ bảy mới đến một địa điểm như vậy, còn lại hầu như mọi địa điểm đều nằm trong thiên hà. Có thể nói, xác suất xảy ra việc này nhỏ tới mức đáng thương, cơ bản là không thể xảy ra.

Cho nên, bước nhảy không gian rất có thể tuân hoàn theo một số điều kiện nhất định. Một trong số đó chính là xuất hiện gần những nơi có trọng lực, dĩ nhiên cái gần đó với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người khó có thể gọi là gần được, đơn giản vì nó toàn dùng năm ánh sáng làm đơn vị. Nhưng có lẽ đối với nền văn minh sở hữu bước nhảy không gian này, khoảng cách đó có lẽ chỉ như di chuyển trong thành phố vậy.

Nhưng bất kể thế nào, đó cũng là một quy luật được đúc kết dựa vào kinh nghiệm – một quy luật của bước nhảy không gian. Trong hoàn cảnh con người không biết tí gì về bước nhảy không gian, phát hiện ra quy luật này cũng là một sự khởi đầu tốt.

Diêu Nguyên vẫn nhớ rõ lúc còn ở tiểu hành tinh, các nhà khoa học đã nghĩ ra biện pháp sử dụng thực vật ngoài hành tinh. Đúng như lời bọn họ, trí khôn con người không hề thua kém các chủng tộc khác, chỉ là chúng ta tích lũy chưa đủ. Nó như một người trưởng thành thi kiến thức với một đứa

con nít vậy...Căn bản không thể so sánh, mà chúng ta hiện giờ có lẽ còn chưa bằng cả trẻ sơ sinh nữa là.

Nhưng còn tương lai thì sao? Có thể, những đứa trẻ ấy khi lớn lên sẽ thành thiên tài, trở thành nhà khoa học kiệt xuất như Einstein chẳng hạn.

Cho nên Diêu Nguyên cũng không sốt ruột, chỉ cần trong lúc thực hiện bước nhảy không gian, có thể thu thập thêm năng lượng cùng nguyên vật liệu là được. Hoặc trong mấy chục năm phiêu lưu kế tiếp, nền khoa học kỹ thuật của loài người sẽ tiến bộ đến mức xây dựng được lò phản ứng tinh thạch cỡ lớn, như vậy sẽ có thể tiến hành bước nhảy không gian nhiều hơn nữa.

Chỉ cần loài người còn sống, chỉ cần nền văn minh chưa bị hủy diệt, như vậy thì tương lai vẫn còn hi vọng, ai có thể đoán trước tương lai đây?

Cho nên, sau bước nhảy 11, vào rạng sáng ngày thứ ba, khi xác nhận xung quanh không hề có thu hoạch gì thì bước nhảy lần thứ 12 được tiến hành, ngay sau đó...

Khoảng 3h sáng vào ngày thứ hai, Diêu Nguyên vừa mới ngủ khoảng một tiếng thì bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, đồng thời thiết bị liên lạc gắn ở đầu giường hắt đèn lên báo động. Lúc ấy, Diêu Nguyên còn tưởng rằng trên phi thuyền xảy ra bạo loạn có vũ trang, thậm chí hắt đã nổi sát khí...

Nhưng, hắt lại nhận được tin tức trái ngược từ các binh lính đứng gác bên ngoài...

Tại phòng thăm dò trên phi thuyền Hi Vọng, trải qua mười mấy lần quan sát cùng chứng thực, hơn nữa sau khi dùng ống kính khảo sát hiện đại nhất xem xét và chụp hình lại, cơ bản có thể xác nhận...

Cách phi thuyền chừng hai tháng bay, phát hiện một xác phi thuyền ngoài hành tinh hư hỏng dài hơn vạn cây số!

Chú thích:

1/ Xem lại chú thích ở chương 1 quyển 2. Link: <http://forum/showpost.php...5&postcount=18>

2/Thiên hà Andromeda: còn có các tên khác như Thiên hà Tiên Nữ, tinh vân Tiên Nữ, Messier 31, M31 hay NGC 224. Đây là thiên hà xoắn ốc có vị trí biểu kiến thuộc chòm sao Tiên Nữ nằm ở bầu trời phía bắc gần chòm sao Phi Mã. Nó là thiên hà xoắn ốc gần dải Ngân Hà của chúng ta nhất, cách khoảng 2,5 triệu năm ánh sáng.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Chênh Lệnh!

Tất cả tin tức thăm dò đều được gửi cho các người liên quan vào lúc 3h30 phút sáng. Những người đó gồm hạm trưởng Diêu Nguyên, một nhóm lớn các nhà khoa học, tất cả sĩ quan cấp úy cùng với những tân nhân loại được biết đến hiện giờ, trong đó có cả Nhâm Đào và Niệm Tịch Không.

Xác phi thuyền hư hỏng kia cách phi thuyền Hi Vọng khoảng hai tháng bay, chính xác là hai tháng mười hai ngày sáu tiếng. Kết quả này do máy tính chủ tính toán, sai số không quá 5 phút đồng hồ.

Với trình độ khoa học kỹ thuật của thế kỷ 21, chất lượng hình ảnh chụp từ khoảng cách đó cũng tương đối rõ nét. Trên cơ bản có thể thấy được hình dáng sơ lược cùng với lớp vỏ kim loại bên ngoài của phi thuyền.

Theo hình chụp, xung quanh khu vực đó có vô số mảnh vỡ kim loại nhỏ tạo thành một vành đai, phạm vi bao phủ hơn mấy vạn cây số. Những mảnh vỡ ấy ánh lên ánh sáng kim loại, sở dĩ có thể chụp được hình xác phi thuyền cũng nhờ vào ánh sáng phát ra từ các mảnh vỡ này phát ra.

Mảnh vỡ lớn nhất ghi nhận được lớn từ ba đến năm lần phi thuyền Hi Vọng. Đương nhiên độ lớn này xét trên thể tích, chứ chiều dài của phi thuyền Hi Vọng cũng lên tới mấy cây số, đối với chiến hạm trong vũ trụ thì nó đã thuộc dạng tương đối lớn.

-...Mọi thứ như các vị đã thấy, đầu tiên ta phải cảnh báo. Những hình ảnh, chi tiết và báo cáo này đều là bí mật cấp độ A. Không ai được quyền

tiết lộ ra bên ngoài, lát nữa ta sẽ công bố những quy định liên quan tới việc bảo mật. Người vi phạm sẽ chịu sự xét xử của tòa án quân đội, không cần thông qua tòa án dân sự.

Diêu Nguyên phủ đầu buổi họp bằng những lời lẽ đanh thép. Trong lòng mọi người dự họp đều cảm thấy căng thẳng, thầm nhắc nhở mình không được tiết lộ bí mật.

Diêu Nguyên ngồi xuống ghế chủ tọa rồi nói với những người còn lại:

-Chúng ta quay lại chuyện chính. Ta tin không có ai vui vẻ gì khi bị đánh thức vào nửa đêm thế này. Bất quá đây chỉ là việc nhỏ, tình hình bây giờ nghiêm trọng hơn hẳn những bước nhảy không gian khác. Ta nghĩ ai ai cũng biết điều này phải không?

Đúng, đó là một xác phi thuyền, một phi thuyền vũ trụ hư hỏng.

Diêu Nguyên cầm một bức ảnh tương đối rõ ràng, nói:

-Theo hình ảnh, chúng ta có thể thấy, cách phi thuyền Hi Vọng tầm hai tháng bay có một xác phi thuyền vũ trụ hư hỏng, phạm vi của nó kéo dài tới mấy vạn cây số. Theo dữ liệu thu thập được, về cơ bản phi thuyền này đã hoàn toàn bị hủy hoại thành mảnh nhỏ, mảnh vỡ nhỏ nhất cũng tới hơn mười mấy mét, còn mảnh to nhất lớn gấp bội phi thuyền Hi Vọng chúng ta.

Ta không phải là nhà khoa học, cũng không phải là nhân viên nghiên cứu, thậm chí là trợ lý nghiên cứu cũng không nốt. Cho nên, ta không thể quyết định...

Diêu Nguyên nhấn mạnh từng chữ trong lời nói, hướng về các nhà khoa học nói:

-Đầu tiên, ta muốn kiểm tra trình độ khoa học kỹ thuật của phi thuyền này. Trình độ khoa học của nó cách nền văn minh chúng ta bao nhiêu năm?

Mấy trăm năm, mấy ngàn năm thậm chí mấy vạn năm. Ta muốn mọi người ước định một con số rõ ràng cụ thể.

Tiếp theo, trong xác phi thuyền này còn có bộ phận nào nguyên vẹn không? Ta không phải mơ tưởng tới việc lợi dụng nó để gia cố, cải tiến phi thuyền Hi Vọng, ý ta là...

Tới đây, vẻ mặt Diêu Nguyên đã hiện lên sát khí:

-Ý của ta là, liệu có người ngoài hành tinh còn sống sót bên trong phi thuyền không? Bọn chúng có còn điều khiển được bộ phận nào trong chiếc phi thuyền kia hay không? Bọn chúng có khả năng tấn công chúng ta hay không? Đây là vấn đề quan trọng nhất. Chậm nhất là 24 tiếng sau phải có đáp án rõ ràng cho ta, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng bước nhảy không gian.

Trừ hai vấn đề đó ra, còn có vấn đề khác. Đó là về phi thuyền khổng lồ này, bọn họ đến từ nơi đâu, hướng về đâu? Nguyên nhân gì khiến cho phi thuyền khổng lồ như vậy trở thành mảnh vụn? Do tai nạn trong vũ trụ hay thiên thạch va chạm? Nó bị hủy diệt ở đâu, hay ngay tại đây? Hoặc là...

Diêu Nguyên cơ hồ như gầm lên:

-Bị nền văn minh khác tấn công!

Đó là toàn bộ vấn đề ta cần biết. Mong mọi người cố gắng tìm câu trả lời trong thời gian ngắn nhất. Đây không phải là thỉnh cầu, đây là mệnh lệnh!

Diêu Nguyên đứng lên nói:

-Ta sẽ tới phòng thăm dò ngay. Nơi đó có thể thu thập được tin tức mới. Ngoài ra, ta cho phép mọi người vận dụng bất kỳ tài nguyên nào trên phi thuyền Hi Vọng – từ nhân lực, vật lực, tất cả phòng thí nghiệm, thiết bị

trên tàu đều được. Không cần lo tiêu tốn năng lượng, thứ khác phi thuyền Hi Vọng không có, chứ năng lượng thì mọi người có thể dùng thoải mái.

Tốt lắm, mọi người có thể đi. Bắt đầu đi, xin hãy nhớ kỹ, chuyện này liên quan đến tương lai của cả loài người!

Đúng vậy, nó liên quan đến tương lai của cả loài người sau này...

Bên trong phòng thăm dò, Diêu Nguyên lại một lần nữa lặp lại câu nói của mình. Bước nhảy không gian này có thể có tác động mạnh mẽ đến tương lai mai sau.

Bởi trong vũ trụ không có hiện tượng phong hóa, cho nên dù đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, xác phi thuyền hư hỏng này vẫn được bảo tồn nguyên vẹn. Thông qua máy tính chủ trên phi thuyền, các nhân viên bắt đầu chạy chương trình khôi phục vật thể, thu thập và ghép những mảnh vỡ kia lại. Trải qua thời gian loại trừ, phân loại, tính toán hình dạng, hướng bay....của các mảnh vỡ, cuối cùng đã hoàn thiện lại mô hình phi thuyền hư hỏng kia.

Đó là...

Một chiến hạm vũ trụ thật hùng vĩ!

Đây là một hành tinh nhân tạo to lớn, đúng, nó đã không còn là chiến hạm nữa mà là một hành tinh!

Hành tinh khổng lồ nhất đảm nhận vai trò chủ hạm, có đường kính khoảng 1400 dặm, mang hình bầu dục. Xung quanh nó là vô số chiến hạm cỡ nhỏ, hình đĩa bay, đường kính khoảng 2 km. Ít nhất cũng có hơn trăm chiếc chiến hạm cỡ nhỏ như thế.

Đó là một hạm đội phi thuyền vũ trụ của người ngoài hành tinh to lớn đến mức khó tin. Đặc biệt là hành tinh chủ hạm kia, chỉ một chiếc này thôi

cũng đã khiến cho mọi người cảm thấy run sợ...Nền khoa học kỹ thuật của nó là thứ mà con người không sao dám mơ tới – nền khoa học kỹ thuật đỉnh cao!

Chỉ cần một chiếc này, nếu nó đến Hệ Mặt Trời. Trong vòng một tháng, không có lẽ một tuần thôi là đủ - đủ để hủy diệt nền văn minh loài người. Đương nhiên, nếu nó tuyên chiến với loài người, chắc hẳn sau mấy ngày thôi thì loài người đã giơ súng đầu hàng rồi. Chỉ cần người ngoài hành tinh không diệt chủng toàn bộ nhân loại, giữ lại một số ít người thì khả năng đầu hàng chắc chắn hơn 90%...Đặc biệt trong tình huống vũ khí hạt nhân không có hiệu quả.

Điều Nguyên nhìn mô hình phi thuyền đã được tái lập, càng thêm tin tưởng vào giả thuyết mình đưa ra trước đây. Đúng vậy, quần thể chiến hạm này quá quan trọng với loài người, nhất định phải đoạt được! Nó có thể là chiến lợi phẩm quan trọng nhất sau vô số bước nhảy không gian cho đến giờ, thậm chí còn quan trọng hơn thực vật ngoài hành tinh!

Lấy một thí dụ đơn giản cho dễ hình dung, nền khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh quá tiên tiến, hiện đại đến mức con người có thể lầm tưởng nó là ma pháp hoặc thần tích. Trước mắt chưa có nhà khoa học nào có thể phân tích, tìm ra vài đầu mối về nền khoa học kỹ thuật tạo ra thực vật ngoài hành tinh, nền khoa học đó chắc hẳn tương đương với nền khoa học phát minh ra bước nhảy không gian.

Và quần thể chiến hạm trước mắt này, nền khoa học kỹ thuật của bọn họ....tuyệt đối không vượt quá nền khoa học của loài người mấy ngàn năm. Cao nhất là chỉ hơn mấy trăm năm thôi. Nhưng nó lại có thể đưa nền khoa học kỹ thuật của loài người nhảy vọt lên một tầng thứ mới.

Không bàn tới cái khác, chỉ riêng các nguyên liệu dùng để chế tạo chiến hạm này cũng có thể khiến công nghệ luyện kim và hợp kim của phi thuyền Hi Vọng nhảy vọt.

Sau đó là thiết bị liên lạc, thiết bị thăm dò trong vũ trụ, thậm chí là vũ khí chiến đấu không gian...

Những thứ này đều có thể vận dụng. Cho dù không cách nào hiểu rõ chúng, nhưng phân tích nó một cách cơ bản nhất chắc vẫn được chứ? Cứ thế, từng năm từng năm tích lũy, cho đến khi hoàn toàn nắm được nền khoa học kỹ thuật kia mới thôi!

(Chỉ cần xác nhận quần thể chiến hạm này không còn người ngoài hành tinh, không còn nguy hiểm thì những thiết bị trên chúng....Chúng ta nhất định phải đoạt được!)

Diêu Nguyên nắm chặt tay, thậm chí dùng lực mạnh đến nỗi ngón tay đã bật máu. Nhưng hắn không hề quan tâm, tất cả sự chú ý đều dồn vào hình ảnh trước mắt.

Lúc này đã 7h sáng, tất cả những người có nhiệm vụ đều đang thảo luận không biết mệt mỏi, hoặc quan sát hoặc nghiên cứu. Thực ra, không riêng Diêu Nguyên hiểu được ý nghĩa của quần thể chiến hạm hư hỏng này, hơn 90% những người đang làm việc đều hiểu. Ai ai cũng hưng phấn đến mắt đỏ hồng. Đặc biệt là các nhà khoa học, có thể gọi họ đang sôi máu mới đúng, thậm chí đến mức chảy cả máu mũi.

Cho đến hơn 8h sáng, khi ăn sáng xong thì Diêu Nguyên đã nhận được phần báo cáo đầu tiên. Bản báo cáo này do các nhà khoa học viết ra, đề cập tới vấn đề nền khoa học kỹ thuật trên quần thể chiến hạm.

-Theo sự quan sát của chúng tôi, cũng như với mô hình mẫu mà máy tính chủ cung cấp, lập luận theo góc độ khoa học...

Quần thể chiến hạm này sở hữu nền khoa học kỹ thuật ước chừng cách chúng ta từ 200-300 năm. Dĩ nhiên, chúng tôi đã bao gồm cả khả năng nền khoa học kỹ thuật chúng ta đột nhiên nhảy vọt.

Sở dĩ có kết luận như vậy là do hai nguyên nhân. Nguyên nhân đầu tiên là kích thước của chúng. Muốn cho quần thể chiến hạm khổng lồ như vậy di chuyển, điều này đã tiên tiến hơn nền khoa học của chúng ta từ 200 năm trở lên...

Kết luận này chắc hẳn không sai nhiều. Ít nhất là sai số 100 năm thôi. Lý do ở nguyên nhân thứ hai. Quần thể chiến hạm này không có kỹ thuật bước nhảy không gian, di chuyển đều sử dụng động cơ đẩy. Hơn nữa, dựa theo hình dáng của chiến hạm có thể thấy được, bọn họ không có kỹ thuật phản trọng lực. Cho nên bọn họ mới thiết kế chiến hạm có hình dáng như vậy, lợi dụng lực ly tâm để duy trì trọng lực trên phi thuyền. Vô luận chủ hạm hay phi thuyền bảo vệ đều có hình cầu hoặc hình tròn...

Vì vậy, chúng tôi cho rằng, quần thể chiến hạm hư hỏng này sở hữu nền khoa học kỹ thuật hiện đại hơn chúng ta từ 200-300 năm...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Tiến Tới Cùng Xét Xử!

-...Trong mấy ngày qua, chúng ta đã tiến hành họp mười mấy lần. Thông qua kết quả thăm dò thì quần thể chiến hạm kia không còn bộ phận nào nguyên vẹn. Hơn nữa, dựa vào việc phân tích tín hiệu thu được từ chiến hạm, kết luận cho thấy tín hiệu đó không phải là tín hiệu ngẫu nhiên. Nó được phát theo quy luật thời gian, điều này khá giống với tín hiệu cấp cứu hoặc giải cứu.

Diêu Nguyên một bên đẩy xe lăn Trương Hằng, một bên giới thiệu với hắn:

-Cho nên, sau khi tranh luận chúng ta đã quyết định bay về quần thể chiến hạm hư hỏng kia. Từ lúc đó đến giờ đã qua nửa tháng rồi. Khoảng mười mấy ngày trước, dân chúng trên phi thuyền đã phát hiện ánh sáng phát ra từ quần thể chiến hạm, dù sao đã qua 3 ngày từ lâu mà vẫn chưa thực hiện bước nhảy không gian. Còn có ánh sáng từ quần thể chiến hạm kia lóe lên không ngừng, chỉ cần dùng ống nhòm đã có thể thấy đại khái rồi. Đến giờ, dùng mắt thường cũng thấy xác chiến hạm kia. Cho nên, không cần thiết phải giữ bí mật nữa. Hiện tại, toàn bộ dân chúng trên phi thuyền Hi Vọng đều đang thảo luận sôi nổi về chuyện quần thể chiến hạm.

Mãi một lúc lâu sau, Trương Hằng vẫn chưa hoàn hồn lại, ngây ngốc quay đầu về sau nhìn ra cửa sổ. Cho đến khi Diêu Nguyên vỗ vai hắn một cái, Trương Hằng mới giật mình tỉnh lại, kêu to vui mừng:

-A! Nền văn minh ngoài hành tinh, chiến hạm ngoài hành tinh, wow!
Cái này là thật hả? Chẳng lẽ có ảo ảnh giống thật vậy trời?

Diêu Nguyên bật cười nói:

-Trong vũ trụ làm gì có ảo ảnh, nó đúng là đồ thật đấy...Hoặc có thể nói, nền khoa học kỹ thuật của chúng ta đã xác nhận nó là thật. Đầu tiên là tín hiệu, tiếp đến là nguồn sáng rồi tới kết quả thăm dò. Dĩ nhiên, cũng có nhà khoa học đưa ra giả thuyết khác. Đó là mọi thứ trước mắt chỉ là môi nhử, một nền văn minh cao cấp đang chờ đợi nền văn minh cấp thấp như Trái Đất chúng ta. Bất quá giả thuyết này hơi phi thực tế.

Trương Hằng ồ lên một tiếng:

-Tại sao lại không thực tế?

-Bởi vì lý do lợi ích.

Diêu Nguyên cười nói:

-Ta tin rằng, hễ con người làm một việc thì đều có nguyên nhân lợi ích trong đó. Kể cả hành động, suy nghĩ của nền văn minh ngoài hành tinh cũng thế. Vì để nâng cao trình độ khoa học kỹ thuật hoặc tấn công kẻ địch, hết thảy đều không phải do lợi ích sao?

Sự sinh tồn của loài người chúng ta vốn chẳng ảnh hưởng gì tới họ. Chúng ta cũng không thể nào giúp họ nâng cao trình độ khoa học kỹ thuật. Về phần giúp tấn công kẻ địch, khả năng này cũng có thể. Bọn họ có thể muốn dùng chúng ta tấn công kẻ địch. Nhưng người có nghĩ tới điểm này chưa? Ở nơi trống trải vắng vẻ đến cả chim cũng không có, không có Hằng Tinh, không có hành tinh. Vậy bỏ một đồng lớn chiến hạm hư hỏng ở đây để làm môi nhử nền văn minh khác làm gì? Bao lâu mới có một nền văn minh đi qua đây? Một tỷ năm một lần? Hay mười tỷ năm một lần?

Diêu Nguyên cười cười:

-Cho nên, giả thuyết này quá phi thực tế. Đây đúng là một quần thể chiến hạm hư hỏng thật sự!

Trương Hằng nghĩ kỹ một lát rồi phá lên cười, nói:

-Nếu vậy thì quá tốt, xem ra sau này chúng ta sẽ nổi tiếng trong toàn nhân loại rồi...Bất quá cũng chưa ổn lắm. Đồng phế liệu này đã trâu bò như vậy, nền khoa học kỹ thuật hiện đại hơn chúng ta từ 200-300 năm, đó là nền khoa học mà chúng ta không sao tưởng tượng nổi, như vậy...Thứ đánh bại bọn họ, là cái gì đây?

Trong chốc lát, cả Trương Hằng cùng Diêu Nguyên đều im lặng. Bọn họ không nói gì, bởi không biết nên nói gì mới đúng...

Thực ra, vấn đề này đã có nhiều nhà khoa học đề cập đến. Bởi theo toàn bộ hình ảnh được chụp, hiện trường chỉ có phế tích của chiến hạm cùng loại. Còn lại, không hề có mảnh vỡ kim loại nào khác.

Cho nên, các nhà khoa học đưa ra 2 giả thuyết. Một là nền văn minh này có bạo loạn. Điều này cũng dễ hiểu. Lưu lạc trong vũ trụ rộng lớn này quá lâu, vì lí do nguyên vật liệu, vì chính trị hoặc có thể là do tôn giáo... những nhân tố này đều có thể dẫn đến bạo loạn hoặc khởi nghĩa. Hoặc cũng có thể... quần thể chiến hạm này gặp phải tình trạng tương tự như phi thuyền Hi Vọng trước đây. Nguyên vật liệu đã tiêu hao sạch sẽ, các chiến hạm đã gần trở thành quan tài sắt trong vũ trụ, cho nên mới bùng phát chiến tranh nội bộ, phá hủy hết thảy mọi thứ. Khả năng này khá lớn...

Nhưng xét tương đối, với chủ hạm có đường kính khổng lồ dài hơn một ngàn km như vậy, còn có thêm các chiến hạm phụ trợ nữa, cho dù bay trong vũ trụ hơn ngàn năm cũng không hết nguyên vật liệu. Chỉ cần dân số trên chiến hạm không quá lớn, đến mấy tỷ người. Mà hơn nữa, chỉ cần

không phải phần lớn người dân nổi điên, họ tuyệt đối sẽ không phá hủy hạm đội mà mình đang sống. Cho nên giả thuyết đầu không hợp lý lắm.

Giả thuyết hai thì hơi kinh khủng, kinh khủng tới mức Diêu Nguyên nghĩ tới thôi đã thấy lạnh sống lưng.

Giả thuyết này cho rằng quần thể chiến hạm đã chiến đấu với một nền văn minh cao cấp khác. Trong cuộc chiến...không, trong quá trình đồ sát này, quần thể chiến hạm kia thậm chí không thể phá hủy được một phi thuyền nào của đối phương...Dĩ nhiên, với trình độ khoa học cao đến mức này, có thể đã không còn dùng đến phi thuyền làm đơn vị chiến đấu nữa rồi.

Nói tóm lại, quần thể chiến hạm có nền khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn loài người từ 200-300 năm, đã không thể phá hủy cả một phi thuyền của đối phương mà ngược lại toàn bộ đều bị tiêu diệt...

Nếu tình hình đúng như giả thuyết hai...

Như vậy, nếu loài người gặp phải nền văn minh cao cấp đó, kết quả của chúng ta sẽ ra sao đây?

Lúc này, Diêu Nguyên đã không lạnh mà run. Hắn thậm chí chột nghĩ tới những động vật nhỏ bị con người nuôi dưỡng, dùng để thí nghiệm virus. Hành động tàn nhẫn đó được biện hộ cho việc giúp đỡ phát triển khoa học. Vậy nếu thay con người vào đó thì sao, chúng ta liệu có bị họ đối xử như những con thú thí nghiệm đó không?

-Chúng ta nhất định phải đoạt được nền khoa học kỹ thuật trên chiến hạm này! Nhất định!

Đó là quyết định mà Diêu Nguyên tuyên bố trực tiếp với toàn bộ dân chúng. Điều này làm cho một số người dân và nhà khoa học có tính thận trọng hơi bất mãn. Ngược lại, cũng có rất nhiều người ủng hộ Diêu Nguyên. Bởi vậy mới nổ ra vô số cuộc tranh luận về việc nên xử lý quần

thể chiến hạm hư hỏng này như thế nào. Nhưng bất kể ra sao, vẫn còn gần hai tháng nữa phi thuyền Hi Vọng mới đến được chỗ quần thể chiến hạm kia. Lúc đó, kết quả này là tốt hay xấu sẽ rõ ràng.

Mười phút sau, Diêu Nguyên đẩy Trương Hằng về tới cửa phòng hân. Nơi đó sớm đã có rất nhiều người đang đợi, thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, các sĩ quan vừa được thăng lên cấp úy. Bọn họ đều là những người tham gia chiến dịch giải cứu cùng Trương Hằng, còn có hai mỹ nữ là Bạch Ngưng Tuyết và La Miêu Miêu. À, không thể không nhắc đến Nhâm Đào đang đứng xoa xoa lỗ tai với vẻ mặt rất không tình nguyện, đơn giản vì anh chàng này bị Trừu Nguyệt xách tai lôi xềnh xệch đến đây.

Trương Hằng ngó dáo dát xung quanh, chợt cảm thấy làm vậy có hơi bất lịch sự bèn vội vàng cười nói:

-Phòng của ta chắc không chứa hết mọi người đâu, nhưng mời khách chắc không thành vấn đề...

Diêu Nguyên vỗ bả vai hân cắt lời:

-Là chúng ta tổ chức tiệc cho người, ai cần người mời hả? Đi thôi, ta đặt bàn ở nhà hàng quân đội rồi. Hôm nay không say không về. Mừng vì chúng ta vẫn còn sống...mừng vì chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ.

-Rõ!

-Đi! Không say không về!

-Trương Hằng, hôm nay người phải uống hết mình đó, ha ha...

Vô số tiếng nói cười truyền đến làm cho lòng Trương Hằng thấy ấm áp. Bất quá, hân vẫn ngó qua ngó lại, tựa hồ đang tìm một người nào đó. Điều này khiến cho Diêu Nguyên tò mò hỏi:

-Sao vậy? Đang tìm ai thế?

-...Không, không có tìm ai cả. Đi thôi, đi nào.

Trương Hằng cười một tiếng rồi đi theo đám người Hắc Thiết đang nói chuyện âm ỉ.

(Nàng không có ở đây...Đó không phải ảo giác, ta nhớ nàng hình như...)

Cùng lúc đó, tại một căn phòng lớn ở tầng ba, nơi này vốn là phòng họp nhưng được cải tạo thành tòa án. Đây cũng là nơi đặt tòa án dân sự trên phi thuyền Hi Vọng. Bên trong có rất nhiều người chen chúc tấp nập, mấy ngàn dân chúng sớm đã vây kín xung quanh. Có một số người đang ngồi ở ghế chờ dự thính, ai ai cũng thảo luận với người bên cạnh, thậm chí có tới mấy phóng viên tản ra phỏng vấn người dân về lần xét xử này.

Đúng vậy, nơi này sắp diễn ra một phiên tòa xét xử. Cũng là lần xét xử đầu tiên theo hi vọng lịch...xét xử bị cáo tử hình vì tội phản nhân loại!

Lúc còn ở tiểu hành tinh, sau cơn động đất, khi ấy bọn người Diêu Nguyên ở tầng hai còn chưa tìm cách ra cách liên lạc với tầng ba. Mà bên dưới, tình hình vô cùng nguy cấp, các công nhân hầu như sắp phát điên. Một đám công nhân suýt chút nữa đã tấn công kiến trúc sư Mawei Malinowski – người chế tạo thiết bị liên lạc vô tuyến. Sự việc này được camera an ninh trong tầng ba ghi lại, sau đó được lưu vào trong hộp đen.

Khi mọi người rút lui khỏi tầng ba, các binh lính đã tháo hộp đen mang trở về phi thuyền Hi Vọng. Ban đầu bọn họ vốn chỉ muốn lấy hộp đen về để bảo vệ và giữ bí mật thông tin bên trong. Nhưng khi hộp đen được công bố, những người công nhân này đều bị mọi người lên án.

Thực ra, tội của bọn họ không lớn, cũng chưa làm người nào bị thương, hơn nữa chưa hề phá hủy thiết bị liên lạc bằng sóng vô tuyến. Xét

theo lẽ thường, bọn họ vẫn chưa được coi là tội phạm.

Nhưng, trên phi thuyền Hi Vọng có rất nhiều người nghĩ khác. Thậm chí rất nhiều binh lính cũng tương tự. Nguyên nhân đơn giản vì, thứ mọi người trên phi thuyền Hi Vọng sợ nhất chính là những người trong nguy hiểm đột ngột nổi điên, tạo ra bạo loạn. Kinh nghiệm đau thương trên Trái Đất vẫn còn đó, dạy cho mọi người bài học sâu sắc– những kẻ mất đi lương tri mới là những kẻ nguy hiểm nhất.

Đặc biệt trong vũ trụ, phi thuyền Hi Vọng là nơi bảo vệ mạng sống của tất cả mọi người. Nếu có người nổi điên phá hoại mọi thứ bên trong, tạo nên bạo loạn sẽ khiến cho rất nhiều người chết. Cho nên, vô luận là chính phủ hay quân đội, hoặc là dân chúng, tất cả đều quyết tâm ngăn chặn chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, mười mấy người công nhân bị quân đội lên án đầu tiên, yêu cầu Diêu Nguyên dùng tòa án quân sự xét xử bọn họ.

Nhưng đồng dạng, khi hạ nghị viện biết chuyện lập tức liên lạc với những nghị sĩ, sau đó đồng loạt đề trình lên chính phủ, hi vọng có thể giao mấy chục người này cho tòa án dân sự xét xử. Một là bọn họ vốn không phải binh lính, cũng chưa tạo phải hậu quả quá nghiêm trọng. Hai là lợi dụng cơ hội này để tạo một thông lệ, cảnh cáo dân chúng, cho họ thấy hậu quả của sự nổi điên, mất đi lý trí.

Diêu Nguyên nhìn hai bản đề nghị, sau đó rốt cuộc quyết định giao mấy chục người này cho tòa án dân sự phán quyết.

Mà hôm nay, vừa vặn là ngày xét xử người công nhân cầm đầu gây ra chuyện này.

Lần xét xử đầu tiên theo hi vọng lịch bắt đầu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Thẩm Phán Cùng Thử Nghiệm!

Sau khi Diêu Nguyên trở về từ buổi tiệc ăn mừng Trương Hằng bình phục, hắn mới thấy bản báo cáo mà Barbie để lại trong phòng mình. Tờ giấy ghi chép cặn kẽ diễn biến phiên tòa xét xử đầu tiên theo lịch Hi Vọng.

Dĩ nhiên, xét xử một vụ án như vậy thì không thể xong trong một ngày được. Đây chỉ là ngày đầu tiên khai mạc, bất quá cơ bản đã có thể đoán được kết quả xét xử...

Không thể có án tử hình, Diêu Nguyên hiểu rõ ý này của các nghị sĩ, cho tới đa số dân chúng. Không thể để cho chính phủ giết người, cũng như không thể mở ra thông lệ tử hình.

Thực ra, những người dân này vẫn còn hơi sợ chế độ độc tài trên phi thuyền Hi Vọng.

Tuy sau khi trải qua sự việc trên hành tinh sa mạc, rồi việc lưu lạc trong Tinh Vân, đến chuyện thu hoạch khai thác ở tiểu hành tinh. Rất nhiều người đã nhận ra, chế độ dân chủ chưa hẳn đã tốt. Đặc biệt trong các tình huống nguy hiểm thì chế độ dân chủ có thể sẽ khiến cho tất cả người dân xong đời.

Trước mắt, thể chế chính trị trên phi thuyền Hi Vọng làm cho nhiều người tương đối hài lòng. Quân đội cùng dân sự được tách ra, tương đối dân chủ. Nhiều chuyện đã có thể giải quyết ổn thỏa, chỉ cần không xảy ra biến cố lớn như có người đòi lật đổ chính quyền, hoặc chính phủ phạm phải

sai lầm nghiêm trọng, cơ chế này quả thật không có gì để phàn nàn. Đó là ý nghĩ của đa số người dân.

Do đó, ở phương diện nhìn nhận việc phản bội, đặc biệt là xét án tử cho người phản bội nhân loại, cách nhìn của người dân khá bảo thủ. Và những nghị sĩ được bầu ra cũng như thế.

Diêu Nguyên xem xong bản báo cáo này thì thầm thở dài. Trong lòng hẳn nhận định mấy chục người này nhiều nhất chỉ bị kết án tù thôi. Lâu thì 20 năm, ít thì mấy năm, thậm chí có khi ngay cả tội phản bội loại người cũng không được thành lập. Nhiều nhất là kết án theo tội cố ý gây thương tổn người khác, hoặc phá hoại tài sản chung. Dù sao, một khi bị phán tội phản bội loại người thì ít nhất cũng phải tù chung thân, hoặc tử hình. Cho nên, rất khó để kết tội danh này.

Nhưng Diêu Nguyên cũng không coi trọng chuyện này lắm, bởi nó không quá nghiêm trọng. Sở dĩ việc này khiến cho dân chúng chú ý như vậy, cũng do đây là phiên tòa đầu tiên trên phi thuyền Hi Vọng - lần xét xử đầu tiên. Nó còn thua xa tầm quan trọng của quần thể chiến hạm hư hỏng kia.

-Trương Hằng bình phục thật là bất ngờ. Nếu có hẳn thì lần thăm dò quần thể chiến hạm sẽ an toàn hơn một ít, chẳng qua...còn Morrison.

Diêu Nguyên thở dài, hẳn tránh không nghĩ thêm, sau khi đánh răng rửa mặt thì thay đồ, lên giường nằm ngủ. Mười giây sau, tiếng hít thở của hẳn trở nên đều đặn, say giấc nồng.

Vào rạng sáng ngày thứ hai, Trương Hằng đi cùng mấy y tá và một bác sĩ đến trung tâm hồi phục, tiếp tục quá trình điều dưỡng. Dù sao hẳn cũng đã ngủ suốt một tháng rưỡi, hơn nữa sử dụng kỹ năng tân nhân loại quá mức không chỉ khiến tinh thần suy nhược do bộ não mất quá nhiều chất dinh dưỡng, thân thể cũng tổn hại không ít. Nhưng tổn thương này cũng

không quá nghiêm trọng, đã qua một tháng rưỡi điều trị, chỉ cần thêm vài hôm nữa thì thân thể của hắn sẽ hoàn toàn khỏe mạnh.

Trong trung tâm hồi phục, Trương Hằng thấy một người quen cũ, đó là Hắc Thiết – đảm nhận vai trò hỏa lực hạng nặng trong tiểu đội Hắc Tinh.

Đúng vậy, Hắc Thiết cũng đang trong quá trình điều dưỡng. Thực ra, từ khi chưa đến tiểu hành tinh, Hắc Thiết đã luôn kiên trì tập luyện hồi phục chức năng hai tiếng một ngày.

Một chân của hắn đã mất ở hành tinh sa mạc, sau khi trở về phi thuyền Hi Vọng, được các nhà khoa học Nhật Bản cùng Mỹ hợp tác, chế tạo một chiếc chân máy riêng cho Hắc Thiết. Nhờ nó mà bây giờ hắn có thể tự do đi lại như người bình thường.

Nhưng Hắc Thiết là một quân nhân, hơn nữa là một quân nhân tinh nhuệ trong bộ đội đặc chủng, hắn làm sao có thể chấp nhận được việc mình thi hành nhiệm vụ trong cái chân cà nhắc này chứ? Hắn không thể chấp nhận!

Cho nên, sau khi có được cái chân máy, Hắc Thiết vẫn kiên trì tập luyện các bài tập hồi phục chức năng. Mỗi ngày đều như thế, vô cùng kiên trì. Đến bây giờ, cho đến giờ tuy sự nhanh nhạy của đôi chân đã hơi giảm sút, nhưng so ra tốc độ của hắn vẫn hơn binh lính bình thường rất nhiều. Nếu hắn không vén ống quần lên, đổ người bên cạnh biết hắn đang sử dụng chân máy.

-Hắc hắc, Trương Hằng, thằng nhóc ngươi còn phải luyện nhiều a. Vậy mà còn bắt người khác đưa ngươi tới đây. Đừng như mấy tên công tử bột khác chứ, lại đây đứng lên coi nào.

Hắc Thiết vừa thấy Trương Hằng thì cười ha hả, vỗ vỗ lên cây inox găn ngang bên cạnh, giục Trương Hằng tập đứng lên.

Thấy như vậy, Trương Hằng chỉ đành ráng đứng dậy, chỉ là thân thể của hắn quá yếu. Hai chân vừa vận sức thì đã mềm nhũn, cả người lão đảo té trên sàn. Bất quá cũng may, trên sàn được lót một lớp nệm, tuy té nhưng không đau. Thấy thế, Hắc Thiết giơ tay ngăn cản những nhân viên y tế khác chạy lại giúp đỡ. Tự hắn đi đến đỡ Trương Hằng dậy, nói:

-Đừng bỏ cuộc, ha ha. Sợ người lười biếng nên lão đội trưởng đã dặn ta “chiếu cố” đến người, cải thiện thể lực của người. Đứng lên đi, từ từ thôi, rồi thử lại nào.

Rồi sau đó, Trương Hằng bị một tên trâu bò cơ bắp cuộn cuộn, cao hai mét chỉ đạo huấn luyện liên tục. Bài tập làm cho Trương Hằng cảm thấy như trở lại cái thời huấn luyện quân sự lúc trước, thời gian trôi qua, cho đến trưa, hắn mới bị Hắc Thiết kéo tay đi đến phòng ăn, đôi chân đã run lẩy bẩy.

Trong lúc Trương Hằng cùng Hắc Thiết ăn uống rào rạo, Trương Hằng đột nhiên hỏi:

-Đúng rồi, Hắc Thiết, lúc ấy hai hộ vệ đưa tôi trở về phi thuyền Hi Vọng là ai vậy, anh còn nhớ không?

Hắc Thiết hơi ngần người, suy nghĩ một lát rồi nói:

-Tựa hồ là một nam một nữ. Ta không nhớ rõ lắm, có gì à? Người tìm bọn họ có chuyện gì không?

Trong lòng Trương Hằng hơi lúng túng, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, đáp:

-Cũng không có gì, chỉ muốn tìm để cảm ơn bọn họ thôi. Lúc ấy, nhờ họ mà tôi mới an toàn, nếu không thì đã xong rồi. Dù gì cũng là ơn cứu mạng mà.

-Ôi trời!

Hắc Thiết cười, vỗ bả vai Trương Hằng:

-Nói như người, vậy có bao nhiêu người được người cứu hả? Có thể nói, kể cả ta, toàn bộ những người trong phi thuyền Hi Vọng đều được người cứu. Vậy chúng ta phải lần lượt tìm người cảm ơn à? Ôi trời! Đó là nhiệm vụ, bảo vệ người là nhiệm vụ của bọn họ. Nếu người bị thương hoặc chết, bọn họ thậm chí còn bị giao cho tòa án quân sự xét xử nữa là! Cho nên, nếu thật sự cảm kích thì nhớ trong lòng là được. Người là quân nhân, đa cảm quá làm gì?

Trương Hằng gật đầu liên tục, nhưng hắn có nỗi khổ mà không nói nên lời. Bởi, nói chuyện này với Hắc Thiết thì không thích hợp lắm. Tuy hai người có giao tình rất tốt, đến mức có thể giao cả tính mạng cho nhau, là chiến hữu sinh tử. Nhưng chuyện tình cảm cá nhân này không tiện nói ra lắm.

Huống chi...

(Ông Hắc Thiết này là ông bác miệng mồm oang oang, nếu nói cho ông thì chỉ cần mấy ngày thôi, cả phi thuyền Hi Vọng này đều biết ráo rọi. Lúc đó, cho dù mình là một Thượng Úy, hơn nữa là đội viên Hắc Tinh đi chẳng nữa, sao dám ra đường gặp người ta đây?)

Sắc mặt Trương Hằng phát sầu, thức ăn ngon lành trên bàn cứ như thành cao su vậy, ăn mà không biết mình đang ăn cái gì nữa...

(Đúng rồi, trong lúc hôn mê hình như mình có nghe lời cảm ơn của nàng. Cảm ơn về việc cứu em trai nàng ở tầng ba. Như vậy, có thể thông qua em trai nàng để tìm nàng rồi)

Thực ra, điều tra trực tiếp trong đội hộ vệ dễ hơn nhiều. Dù sao, số người sống sót ở tầng ba cũng tới mấy ngàn người, trong đó phần lớn là

đàn ông. So với việc kiểm tra lí lịch những người này, thì đội hộ vệ chỉ chưa tới hai trăm người, trong đó nữ binh thì càng ít hơn, chỉ tầm ba mươi người.

Bất quá, Trương Hằng cũng coi như là lão binh lăn lộn cả năm trời trong tiểu đội Hắc Tinh, hẳn biết tiểu đội Hắc Tinh có một cái bóng...

Cái bóng này luôn theo sát Diêu Nguyên, là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh. Nhưng không ai biết hẳn là ai, thậm chí Trương Hằng hoài nghi ngay cả Vương Quang Chính cũng không biết người đó là ai. Nhưng hẳn là thành viên trong tiểu đội Hi Vọng, kể cả Trương Hằng đều biết có một người như thế trong đội. Hẳn có thể là Vương Quang Chính, cũng có thể là Ứng hoặc Hắc Thiết, thậm chí có thể là những binh lính chết trận trong hành tinh sa mạc.

Bất quá, Trương Hằng không dám tìm hú họa cầu may. Quân đội coi trọng nhất là tình báo, hẳn có thể dựa vào thân phận Thượng Úy của mình tra xét thông tin của tất cả binh lính, nhưng làm thế sẽ khiến cho Diêu Nguyên chú ý...Mặc dù hẳn không có ý định xấu, chỉ muốn tìm nữ binh lính kia thôi. Nhưng hẳn vẫn thấy xấu hổ khi bị người khác biết chuyện này.

(Dù sao mình tìm nàng chỉ để cảm ơn thôi, tốt nhất không nên để cho người ngoài biết...)

Trương Hằng sau khi nghĩ kỹ thì chợt thấy nhẹ nhõm. Với thân phận Thượng Úy của hẳn, nếu chỉ điều tra những người không thuộc quân đội thì không phải chuyện khó. Quan trọng phải cẩn cẩn thận và nhanh...

Thông suốt điểm này, Trương Hằng mới thả lỏng người, ăn uống thoải mái với Hắc Thiết.

Cùng lúc đó, trong lúc mấy người Trương Hằng đang bận rộn luyện tập hồi phục, vụ án xét xử đã hạ màn. Quả nhiên kết quả như Diêu Nguyên

dự đoán, không ai bị kết tội phản bội loài người, kể cả tội cố ý gây thương tổn người khác cũng vậy.

Tội được tuyên là tội quấy rối trật tự công cộng cùng phá hoại tài sản chung. Hai tội đó khiến cho người công nhân cầm đầu lãnh án tù năm năm, có mấy người được tuyên bố vô tội và được thả. Còn lại thì trung bình mỗi người lãnh án tù hai năm.

Và những phóng viên lúc trước liên tục phỏng vấn dân chúng, cũng đã thu thập đủ thông tin về vụ xét xử, chuyển về trụ sở tòa báo. Lúc này, ba người Thích Hiểu Điều, Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán đang ở trong trụ sở này.

-Cuối cùng cũng xong, bất quá mấy ngày nay báo tuần bán khá chạy đó nha.

Miệng Lâm Khâu Thu phì phèo thuốc lá, ngồi trên ghế nhìn biểu đồ doanh thu mà cười khúc khích.

Bên cạnh, Vương Đan Đán vừa ăn vừa nói:

-Đáng tiếc là chỉ có mấy ngày này thôi. Sau chắc sẽ trở về bình thường ngay.

Hiếu Điều cũng ngồi bên cạnh nhìn biểu đồ, một tay cầm xì gà, rít một hơi rồi cười hắc hắc nói:

-Tin tức nha, tiêu thụ nha. Chỉ ngồi chờ tin đến nhà không phải là cách ăn chơi của ta. Huống chi, tội bây quên mất thân phận hiện giờ của chúng ta rồi sao?

Hai tên kia nhìn nhau rồi quay lại, trằm miệng một lời hỏi:

-Thân phận gì? Phú ông à?

-Không, là quan chức a, hoặc là nhà báo của chính phủ.

Thích Hiếu Điều gõ gõ lên tờ giấy biểu đồ doanh thu:

-Chúng ta phải nắm bắt xu hướng thông tin của dân chúng. Gần đây không phải ai cũng xào xáo về chuyện quần thể chiến hạm kia sao? Vậy chúng ta sẽ viết về nó, còn có...

Vì thăm dò quần thể chiến hạm, chiếc tàu con thoi vũ trang đã được cải tạo xong, mấy ngày nay không phải đang chạy thử sao?

Viết bài báo về nó!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Cơ Quan Tân Nhân Loại

Tàu con thoi kiểu mới được trang bị thêm nhiều vũ khí như tên lửa đạn đạo, pháo hạng nặng dùng trong quân đội. Đồng thời, đường dây và hệ thống cung cấp năng lượng trên tàu cũng được nâng cấp. Nó được bổ sung thêm một hệ thống năng lượng dự trữ, khiến cho thời gian hoạt động tăng thêm 60%.

Dĩ nhiên, vận tốc tàu, động cơ cùng hệ thống, thiết bị trên tàu đều giống hệt tàu con thoi cũ. Thực ra, dù gọi chúng là đồ cũ nhưng nó cũng là kết tinh của nền khoa học loài người suốt hai mốt thế kỷ. Với điều kiện hiện tại trên phi thuyền Hi Vọng, muốn chế tạo lại nó cũng vô cùng gian nan. Trừ bộ phận năng lượng có thể nâng cấp, mà đó cũng nhờ vào loại hợp kim do thực vật ngoài hành tinh tạo ra, còn lại muốn cải tạo thêm cũng lực bất tòng tâm.

Đây là những cải tạo tối đa rồi, nếu muốn cải tạo thêm thì nền khoa học kỹ thuật của loài người phải có bước tiến bộ nhảy vọt, ví dụ như...

Mục đích chế tạo nên tàu con thoi này!

Quần thể chiến hạm hư hỏng ngoài kia!

Thật ra, có tới hai chiếc tàu con thoi được cải tạo mới đúng, nhưng một chiếc...trong quá trình cải tạo tại tiểu hành tinh, nó đã bị chôn vùi cùng trận động đất. Như vậy, bây giờ phi thuyền Hi Vọng chỉ còn độc nhất một tàu con thoi “cũ kỹ” này thôi.

Về những người lái tàu con thoi này, dĩ nhiên không cần nói cũng biết đó là Ứng cùng Lý Hải Vân. Hai người này đều là tân nhân loại, Ứng là thanh tích giả (người quan sát), còn Lý Hải Vân là cảm ứng giả (người cảm ứng). Thực ra, còn có các cảm ứng giả khác như Trương Hằng và Nhâm Trừu, tổng cộng có ba người.

Nhưng đáng tiếc, Trương Hằng bây giờ vẫn còn quá yếu. Căn bản không thể tham gia vào việc thử nghiệm tàu con thoi này, hẳn còn phải tập những bài tập hồi phục chức năng.

Còn Nhâm Trừu Nguyệt thì vẫn chưa xong khóa huấn luyện quân sự cơ bản. Thực tế, cô tiểu thư họ Nhâm này quả xứng danh với hai chữ “tiểu thư”. Lúc nào cũng tỏ vẻ chân yếu tay mềm, nóng không được mà lạnh cũng không nổi...Được rồi, nhiệt độ trong phi thuyền Hi Vọng cơ bản đều giữ ở mức hơn 20 độ C, theo lý sao mà nóng được? Nhưng mà chạy xong phải tỏa ra nhiệt chứ, đứng lên đi cũng phải tỏa ra nhiệt chứ. Cho nên nóng cũng không được.

Cứ thế, khóa huấn luyện quân sự cơ bản bị nàng cù cưa tới mấy kỳ. Điểm mấu chốt ở đây, nàng luôn tỏ vẻ mình chỉ là một cô gái “yếu đuối, đáng thương”. Đánh không được, mà mắng cũng không xong... Nàng là người tham gia vào chiến dịch giải cứu trên tiểu hành tinh, hơn nữa còn là người có năng lực dự cảm tương tự Trương Hằng, ai dám mắng nàng?

Nói tóm lại, ước mơ huấn luyện cô gái “tiểu thư” này thành quân nhân vẫn còn xa lắm.

Do đó, Diêu Nguyên xoa xoa cái đầu đến phát khùng, hận không thể tự mình tham gia luôn cho rồi. Dù sao, hẳn cũng có năng lực dự cảm, tuy kém Trương Hằng hay Nhâm Trừu Nguyệt, nhưng có thì vẫn hơn không chứ?

Nhưng sau khi bị nhiều người liều chết ngăn cản, Diêu Nguyên đành bỏ ý định này, rút cuộc đành chọn hai người Ưng và Lý Hải Vân.

Lần đầu thử nghiệm tàu con thoi kéo dài tới 6 tiếng đồng hồ, trừ những việc thử nghiệm khả năng di chuyển của nó, khảo sát mức tiêu hao năng lượng...còn lại là thử nghiệm hệ thống vũ khí trên tàu như tên lửa đạn đạo, pháo hạng nặng...Các nhà khoa học bận rộn ghi chép kết quả, so sánh với kết quả ước tính trên giấy. Trong đó, khẩu pháo có thể coi như thành công ngoài sự mong đợi, tầm bắn của nó còn xa hơn cả tính toán. Trên cơ bản, nó hoàn toàn đủ tiêu chuẩn trở thành vũ khí tầm gần hoặc tầm trung.

Cứ thế, việc thử nghiệm tàu con thoi được diễn ra một cách điên cuồng. Liên tiếp 6 lần thử nghiệm, trừ một số trục trặc nhỏ ra, căn bản không còn vấn đề gì lớn nữa. Công cụ cho việc thăm dò quần thể chiến hạm vũ trụ đã chuẩn bị xong.

-Tiếp theo là việc lựa chọn người tham gia quá trình thăm dò.

Diêu Nguyên nhìn những đội viên Hắc Tinh trước mắt:

- Trong đội ngũ thăm dò, ta dự định phải có ít nhất 80% tân nhân loại, thậm chí tất cả đều là tân nhân loại. Số lượng từ 11 đến 12 người. Phi thuyền Hi Vọng sẽ dừng lại cách quần thể chiến hạm từ 300 đến 500 km, sau đó phóng tàu con thoi chứa đội ngũ thăm dò ra.

Toàn bộ quá trình thăm dò có thể chia thành bốn bước. Đầu tiên, tàu con thoi sẽ bay đến ngoài rìa phế tích, thu thập mảnh vỡ từ xác chiến hạm, đem về phi thuyền Hi Vọng phân tích. Từ đó, có thể tính toán chính xác trình độ khoa học kỹ thuật của quần thể chiến hạm này. Đồng thời, cũng là bước đầu thử đến gần nó, khảo sát hệ thống phòng ngự trên chiến hạm. Ví dụ như súng laser, súng vi hạt...hoặc là các loại đạn, tên lửa nguy hiểm khác, thậm chí có khi cả vũ khí sinh học. Nói chung, phải chuẩn bị tinh thần có thể bị tấn công bất kỳ lúc nào...

-Rất nguy hiểm.

Diêu Nguyên lại một lần nữa nhắc nhở.

Lúc này là giờ dùng cơm tối, do hôm nay là ngày kết thúc việc thử nghiệm tàu con thoi. Diêu Nguyên liền triệu tập các đội viên Hắc Tinh lại, đồng thời gọi bàn tiệc, vừa ăn vừa thông báo cho mọi người biết nhiệm vụ thăm dò.

-Bước đầu tiên là bước nguy hiểm nhất, cho nên đội ngũ thăm dò đầu tiên sẽ do ta chỉ huy, còn có Trương Hằng và Ứng. Ba người chúng ta sẽ đi đầu, một khi cảm nhận thấy nguy hiểm sẽ rút lui ngay.

Diêu Nguyên tiếp tục nói.

Vương Quang Chính đột nhiên hỏi:

-Lão Diêu, phi thuyền không người lái đâu? Không phải lúc trước có nhà khoa học chế tạo thành công sao? Dùng hệ thống không người lái điều khiển phi thuyền thu thập quặng, để cho nó thăm dò. Phạm vi hoạt động của nó lên tới 1000 km, dùng nó thăm dò không phải là xong sao?

Diêu Nguyên lắc đầu, cắt một miếng cá trên đĩa, cho vào miệng nhai rồi nói:

-Vấn đề mấu chốt là ở đây, chúng ta không rõ trình độ của nền khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh này. Đúng, quần thể chiến hạm này chỉ có phạm vi hơn 1000km, dùng khoảng 50 phi thuyền khai thác quặng không người lái là có thể xâm nhập vào bên trong rồi. Dĩ nhiên, do khoảng cách quá xa cộng thêm địa hình phức tạp, việc thu hồi các phi thuyền này là điều không thể. Nhưng cũng dư sức dẫn động hệ thống phòng ngự bên trong chiến hạm kia.

Nhưng mà! Đó chỉ là suy đoán dựa trên trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ của chúng ta. Phương diện này, cả Ireland cùng Ba Lê đều đưa ra ý kiến giống nhau. Đó là sự chênh lệch về trình độ khoa học kỹ thuật. Khi có trình độ khoa học kỹ thuật khác chúng ta, cách xử lý vấn đề của họ cũng sẽ khác chúng ta. Điều chết người là chúng ta hoàn toàn không biết rõ trình độ khoa học kỹ thuật của họ.

Nói tới đây, Diêu Nguyên nhìn mọi người xung quanh, ai ai cũng bộ dáng nửa hiểu nửa không. Hắn đành cười khổ giải thích lại:

-Ban đầu, ta cũng không lo nghĩ xa như vậy. Nhưng sau khi nghe bọn họ giải thích, ta đã phải toát mồ hôi lạnh. Lấy ví dụ đơn giản, về câu cá... phàm những người câu cá điêu luyện, đều biết nhiều cách nhử cá. Tuy có nhiều cá hợp lại thăm dò mỗi câu của người câu, nhưng những tay mơ thông thường sẽ thiếu kiên nhẫn, đánh động khiến cá chạy mất.

Còn những người câu cá lão làng, họ sẽ phân biệt được đâu là cá ăn mồi, đâu là cá thử mồi. Chỉ có cá ăn mồi, bọn họ mới câu.

-Cùng đạo lý như vậy.

Diêu Nguyên nuốt miếng cá trong miệng, tiếp tục nói:

-Nếu như với trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta. Khi bay trong vũ trụ, phàm có vật nào tiến gần phi thuyền Hi Vọng, đầu tiên chúng ta sẽ quan sát nó, xem nó là thứ gì. Nếu như là tiểu hành tinh, hoặc thiên thạch... chúng ta sẽ cố gắng né tránh. Nếu né không được thì cố gắng phá hủy nó.

Giả dụ vật thể lạ đó không phải đồ tự nhiên mà là đồ nhân tạo, tỷ như một quả cầu kim loại, đến gần phi thuyền Hi Vọng nhờ động cơ gắn phía sau. Vậy chúng ta nên làm gì đầu tiên?

Tất cả mọi người đều im lặng, Ưng là người đầu tiên đưa ra ý kiến:

-Phá hủy nó!

-Đúng, phá hủy nó!

Diêu Nguyên gật đầu:

-Ở đây lại xuất hiện một vấn đề, đó là chúng ta hoàn toàn không biết quả cầu đó chứa cái gì. Mặc dù nó phát ra tín hiệu điện tử liên tục, nhưng chúng ta không thể giải mã được, không hiểu nó đang cố gắng truyền đạt điều gì. Cho nên, chúng ta chỉ có thể phá hủy nó...Nhưng lỡ như, đó là một tín hiệu hòa bình do nền văn minh khác gửi cho chúng ta thì sao? Một khi phá hủy, cũng tương đương với việc tuyên chiến!

Cho nên, ở trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ, chúng ta phải luôn bảo trì cảnh giác với bất kỳ vật thể lạ nào đến gần phi thuyền Hi Vọng. Hơn nữa, lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần phá hủy nó...Nhưng nếu nền văn minh kia có trình độ khoa học kỹ thuật cao hơn chúng ta nhiều thì sao? Tỷ như bọn họ có thiết bị thăm dò có thể phân tích tất cả tín hiệu điện tử, hơn nữa trong thời gian ngắn có thể phân tích tiếng nói chúng ta, hiểu được ý đồ mà chúng ta gửi đi. Hoặc cao cấp hơn nữa, bọn họ thậm chí có thể biết được hình cầu này không hề có chức năng công kích hoặc thăm dò thì sao?

Nếu tình huống như vậy, đối là các người, các người sẽ làm gì?

Lần này thì đến lượt Vương Quang Chính đưa ra ý kiến:

-Bắt sống nó, xem xét tất cả tín hiệu phát ra, hoặc dùng nó để phân tích trình độ khoa học kỹ thuật.

-Đúng, đúng là như thế.

Diêu Nguyên gật đầu:

-Trình độ khoa học kỹ thuật khác biệt, cách giải quyết cũng khác hẳn. Các phi thuyền khai thác quặng không người lái kia không hề có sức tấn công gì cả. Nếu như nền văn minh trong quần thể chiến hạm kia phát triển như chúng ta dự đoán, bọn họ nhất định sẽ tìm cách bắt lấy phi thuyền khai thác quặng, chứ không phải phá hủy nó. Dĩ nhiên, nền văn minh này đã biến mất, còn sót lại chỉ là những xác chiến hạm này thôi. Vì vậy, tuy các thiết bị trên nó có thể đã hư hỏng, nhưng với chiến hạm to như vậy, ai dám đảm bảo thiết bị bên trong nó đã hoàn toàn ngưng hoạt động đây.

Diêu Nguyên nói tới đây thì thở dài:

-Bởi vì chúng ta không biết rõ nền văn minh kia, cho nên không thể phái phi thuyền khai thác quặng đi được. Có lẽ, những phi thuyền khai thác quặng có thể may mắn thoát khỏi, nhưng phi thuyền Hi Vọng sẽ trở thành mục tiêu của bọn chúng. Ta không thể mạo hiểm đánh cược cả tương lai nhân loại được. Do đó, chúng ta cần một phi thuyền Hi Vọng thu nhỏ, có người lái, có tín hiệu truyền đi, có trang bị vũ khí....dùng cái này để làm bước đệm.

Tốt lắm, đó là toàn bộ bước đầu trong kế hoạch. Nếu như tất cả đều ổn thì sẽ bắt đầu bước hai, xây dựng tiểu đội tân nhân loại, bao gồm cả ta. Tổng cộng 12 người sẽ đi vào trong quần thể chiến hạm bắt đầu tìm kiếm...

Cho nên, để có thể xây dựng tiểu đội này cũng như tiện cho việc bồi dưỡng tân nhân loại, ta đã quyết định thành lập một cơ quan cho tân nhân loại, tên tiếng anh là *ypeorgans*. Nó sẽ là nơi tập trung toàn bộ tân nhân loại đã biết, đồng thời tìm kiếm những tân nhân loại mới, huấn luyện bọn họ, dạy cho họ cách sử dụng kỹ năng cùng với giao cho họ các nhiệm vụ.

Tân nhân loại –ype. Đó có thể là vũ khí duy nhất mà chúng ta dựa vào khi phải đối kháng với nền văn minh cao cấp hơn!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Chuyện Đời Thường.Cơn Lũ Trẻ Sơ Sinh

Trương Hằng rốt cuộc cũng lấy được tờ giấy phép mà hắn mong chờ.

Đúng vậy, sau khi trải qua một tuần “điều dưỡng”, Trương Hằng lại bị đám Hắc Thiết, Ưng, Lưu Bạch và Dương Ngõa La kéo vào quân doanh, bắt đầu tuần lễ “điều dưỡng” kiểu mới. Tất cả làm cho Trương Hằng đôi khi tự hỏi, có khi nào mình sẽ không chết vì bệnh tật, tai nạn hoặc vì sử dụng kỹ năng tân nhân mà chết trong tay đồng đội, chết trong cái khóa huấn luyện chết tiệt này không ta...

Không lẽ trên bia mộ mình sẽ khắc dòng chữ: Chết trong khi huấn luyện. Lí do: vì quá cùi bắp????

Thà đập đầu vào gối tự tử cho rồi!

Tới hôm nay, hắn mới được giải thoát. Để có ngày này, hắn đã phải trình đơn đến ba lần, rốt cuộc đến Diêu Nguyên cũng phải thấy tội mà phê duyệt đơn nghỉ phép. Nội dung đơn cho phép Trương Hằng tạm dừng khóa “điều dưỡng” một thời gian, về sau về doanh trại quân đội huấn luyện bình thường là được.

Thật ra trong lòng Trương Hằng biết rõ, đám người Hắc Thiết sở dĩ huấn luyện hắn tàn bạo như thế cũng chỉ vì trên tiểu hành tinh, hắn đã suýt chết do dùng kỹ năng tân nhân loại quá nhiều. Cảm kích cũng như hi vọng nâng cao khả năng sống sót của hắn, mọi người mới làm thế, chỉ mong thân thể Trương Hằng khỏe hơn.

Bất quá, khi đi từ tầng năm xuống tầng ba, thấy cảnh người người tấp nập trên đường, Trương Hằng vui đến mức xém mở miệng hoan hô. Cảm giác thoát khỏi lao ngục quả thật tuyệt vời, làm cho hắn như đang phiêu du tới thiên đàng.

Trương Hằng cứ thế đi lại trong đám đông, thuận tay mua một tờ báo Hi Vọng được phát hành theo tuần. Đọc tin tức trên báo hắn không nhịn được ôm bụng cười ha hả, đến tận nửa tiếng sau mới sực nhớ mục đích của mình khi đến đây.

-Đúng rồi, mình đâu phải đến đây để chơi. Còn phải đến cục dân sự để tra cứu tài liệu nữa.

Lúc này Trương Hằng mới tỉnh lại, vỗ vỗ đầu sau đó nhanh chóng cất tờ báo, vội vàng đi tới cục dân sự. Cục này nằm ở quảng trường tầng ba, cách phòng họp của hạ nghị viện không xa.

Trương Hằng cho rằng nơi này vốn vắng teo, nhưng không ngờ lại thấy một đồng người xếp thành hàng. Tuy không đến nỗi tấp nập, nhưng ít nhất cũng có tới 100-200 người. Hơn nữa, điều khiến hắn ngạc nhiên là có rất nhiều người đang ôm trẻ con, có tới ít nhất một trăm đứa trẻ ở đây. Bên ngoài cục dân sự, tiếng con nít khóc vang trời.

Cùng lúc đó, tại phòng hạm trưởng ở tầng năm, Diêu Nguyên đang nổi giận lôi đình.

-Nói cái khi gì vậy! Trong tuần lại có thêm hai sản phụ chết vì đau đẻ! Từ khi nào trình độ y tế của chúng ta đã lạc hậu thế? Ngay cả đi sinh mà tỉ lệ tử vong cũng cao như vậy? Tra kỹ cho ta!

Diêu Nguyên nhìn bản báo cáo về tình hình dân sự trong tay, giận dữ đập mạnh xuống bàn, nói với Barbie cách đó không xa:

-Hai người chồng đã đi kiện lên tòa. Theo lời bọn họ, hai bác sĩ này tận 3 tiếng sau mới tới, bắt đầu giải phẫu. Cái này là sao đây? Phi thuyền Hi Vọng lớn lắm à? Từ tầng sáu chạy xuống tầng một cũng mất tới 3 tiếng sao? Tra kỹ! Hiện giờ, tất cả bác sĩ trên phi thuyền Hi Vọng đều là bác sĩ quân y. Nhưng đó cũng không thể là lý do chối tội, binh lính thì sao chứ? Bọn họ có biết đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người hay không! Tra kỹ, nếu bọn họ quả thực có tội, lão tử tự mình bắt chết bọn chúng!

Barbie cứ như không thấy Diêu Nguyên đang nổi giận, không nói lời nào đưa cho hắn một bản báo. Sau đó lấy tờ giấy mà Diêu Nguyên vừa ký đi ra ngoài.

Diêu Nguyên nhú mày hỏi:

-Bản báo cáo gì đây? Mà chẳng lẽ em không có ý kiến gì về chuyện đó à?

Barbie bất đắc dĩ xoay người lại nói:

-Hạ trưởng, đây là bản báo cáo từ mười ngày trước. Lúc ấy, ngài vẫn đang lo lắng đến tàu con thoi kiểu mới, cơ quan tân nhân loại, còn có những mảnh vỡ từ quần thể chiến hạm kia. Những bản báo cáo về dân sự này ngài đều giao cho em quyết định, nhưng em không có quyền hạn quyết định chuyện trong quân đội a, bao gồm cả việc trong quân y cũng thế.

Diêu Nguyên hơi nhăn trán, cầm bản báo cáo đọc kỹ càng.

Bản báo cáo này do bệnh viện quân đội và các bệnh viện khác trong phi thuyền Hi Vọng cùng đề xuất. Theo thống kê, từ giữa những tháng trước đến tháng này, tổng cộng trong khoảng thời gian ba đến bốn tháng, số lượng trẻ sơ sinh đột nhiên gia tăng mạnh. Tháng trước có tới 4000 trẻ sơ sinh ra đời, dự báo tháng sau có thể lên tới 8000 thậm chí là 10000. Theo số lượng bác sĩ trên phi thuyền Hi Vọng, đặc biệt là bác sĩ phụ sản thì tối đa

chỉ có thể xử lý 200 ca một ngày. Nói cách khác, hiện giờ phi thuyền Hi Vọng chỉ có khả năng đỡ đẻ cho 6000 thai nhi trong vòng 1 tháng, nếu vượt quá số này thì làm không xuể.

Bản báo cáo hi vọng Diêu Nguyên có thể sớm giải quyết vấn đề này, tốt nhất tìm những người có kinh nghiệm đỡ đẻ từ dân chúng, hoặc từ quân đội rồi đào tạo thêm. Trước mắt cố gắng giải quyết xong vấn đề trẻ sơ sinh này trước, sau đó mới bắt đầu đào tạo thêm bác sĩ chính quy.

Diêu Nguyên im lặng tính toán thời gian. Trước mắt phi thuyền Hi Vọng đã rời Trái Đất khoảng một năm hai tháng, mà phụ nữ phải hoài thai 10 tháng mới sinh con. Nói cách khác, lúc phi thuyền Hi Vọng rời khỏi Trái Đất từ 4 đến 6 tháng là lúc phụ nữ thụ thai nhiều nhất.

Diêu Nguyên vừa ước chừng xong khoảng thời gian, lấy ra bảng lịch đối chiếu. Lúc đó đúng với dịp lưu lạc trong Tinh Vân, thực ra, từ khi lên phi thuyền Hi Vọng, chuyển dời từ Trái Đất đến một nơi hoàn toàn xa lạ, nhiều người cần có một khoảng thời gian mới thích nghi được. Và tân nhân loại cũng vừa vọt ra đời trong khoảng thời gian này, đó là một phản ứng tự vệ trước sự thay đổi của hoàn cảnh sống.

Cũng trong lúc này, số lượng phụ nữ mang thai vô cùng ít. Trước đợt gia tăng đột biến này, cả phi thuyền Hi Vọng có không tới 1000 trẻ sơ sinh, có thể trước đây, các cặp vợ chồng đều lo âu về tính mạng của mình, không có tinh lực rảnh làm chuyện “cao cả” này.

Khi ở hành tinh sa mạc, mặc dù phi thuyền Hi Vọng gặp phải nguy cơ rất lớn, thiếu chút nữa bị hủy diệt nhưng đồng thời, nơi đó xuất hiện cũng khiến cho mọi người từ từ thích ứng với cuộc sống này, tạo ra hi vọng về tương lai. Mọi người bắt đầu xuất hiện ý nghĩ, nếu bước nhảy đầu tiên đã thấy được một hành tinh, như vậy thì ai dám chắc mấy lần sau không gặp phải hành tinh? Không chừng chúng ta sẽ gặp một hành tinh còn tốt hơn cả Trái Đất...

Có ý nghĩ này là đều hết sức bình thường.

Cho đến lúc gặp phải Tinh Vân, tuy người dân bình thường không biết rõ các nguy hiểm trong đó. Từ khi lò phản ứng tinh thạch được đưa vào sử dụng, khu vực sinh thái ở tầng sáu cũng vào quỹ đạo. Rồi đến cuộc cải cách tiền tệ, cải cách nhà ở...

Đúng rồi, cải cách nhà ở!

Diêu Nguyên vỗ mạnh đầu mình, mắng thầm đã quá sơ ý. Hai thai phụ này tử vong thì trách nhiệm của hắn cũng không thiếu.

Đúng vậy, cải cách nhà ở. Cải cách này khiến cho mỗi gia đình đều có nhà riêng, có không gian riêng tư. Nếu gia đình có tới mấy đời con cháu thì được ưu tiên cấp nhà lớn hơn một chút. Điều này tạo điều kiện cho các cặp vợ chồng “thân mật” nhau nhiều hơn, hơn nữa do cải cách tiền tệ cũng như cải cách việc làm góp phần nâng cao đời sống của người dân. Có sức mới nghĩ tới chuyện đó chứ, nếu không làm sao có nhiều trẻ sơ sinh như vậy được.

-...Là ta sơ ý.

Diêu Nguyên đứng lên nói:

-Đi, chúng ta đi thăm hai gia đình kia. Hơn nữa, phải đền bù cho họ theo chính sách. Ai, nhưng người đã chết rồi, dù đền bù bao nhiêu đi nữa cũng không thể làm dịu vết thương của họ được...

Diêu Nguyên thở dài chán chường, bất lực ngồi xuống nói:

-Vậy không cần tới thăm nữa. Nhưng vẫn phải bồi thường, hơn nữa nếu bọn họ có gặp khó khăn gì thì hỗ trợ giải quyết ngay. Hiện tại, phải giải quyết gấp vấn đề thiếu hụt y bác sĩ. Lập tức thông qua thời báo Hi Vọng, đăng tải thông tin tuyển dụng tất cả những bà đỡ, những y tá hoặc nhân

viên ngoại khoa có kinh nghiệm phụ sản. Phạm vi trong toàn dân chúng, kể cả bộ đội cũng vậy. Sau đó tổ chức một đợt sàng lọc, rồi huấn luyện khẩn cấp một tuần. Xong khóa huấn luyện, bọn họ có thể bắt đầu làm việc chính thức, bất quá chỉ nên để bọn họ làm thực tập sinh thôi, những ca phức tạp như cần mổ thì không nên.

Nói tới đây, Diêu Nguyên nghĩ một lát rồi bổ sung thêm:

-Còn phải tăng thêm phúc lợi cho các trẻ em mới sinh nữa. Phương diện này giao cho phòng làm việc chính phủ thảo luận và soạn thảo, mời thêm các chuyên gia đưa ra ý kiến, cũng như dựa vào tình hình thực tế từ bộ hậu cần và bộ dân sự. Ta có vài ý kiến. Một là giảm giá sữa bột, về phần giảm giá bao nhiêu thì các người thương lượng cùng chuyên gia, theo ý kiến riêng của ta thì phải giảm ít nhất một nửa, cần thì lấy toàn bộ hàng tồn kho ra.

-Không đủ a.

Barbie trả lời ngay:

-Sữa bột tồn kho vốn không nhiều, nó vốn là xa xỉ phẩm mà. Lượng sữa tươi sản xuất hàng ngày ước chừng chỉ đủ cung cấp cho 3000-5000 trẻ sơ sinh dùng, nếu có sữa mẹ thì cứu vãn được chút ít. Nhưng nhiều thai phụ còn quá trẻ, sợ là sữa mẹ không đủ.

-Vậy sao? Không đủ a.

Diêu Nguyên đi đi lại lại trong phòng mấy lượt, rồi quả quyết nói:

-Phát chứng chỉ trẻ sơ sinh cho tất cả gia đình có con nhỏ. Dùng chứng chỉ này để mua sữa, hơn nữa chuyển đổi sữa từ xa xỉ phẩm thành thực phẩm chiến lược. Chỉ có gia đình có chứng chỉ mới được quyền mua sữa, còn lại không bán cho người khác. Các người tính toán chi tiết xem trong tháng một trẻ sơ sinh cần bao nhiêu sữa tươi hoặc sữa bột, rồi tính xem một

tháng một trẻ sơ sinh được cung cấp bao nhiêu sữa. Tính toàn bộ, sau đó đăng lên thời báo Hi Vọng.

Barbie là một thư ký vô cùng chuyên nghiệp, từ khi Diêu Nguyên bắt đầu nói thì nàng đã lấy sổ ra ghi chép. Nói xong, Diêu Nguyên lại hỏi:

-Hiện số sữa bột tồn kho cộng với sữa tươi, thì có thể cho 3 vạn trẻ sơ sinh dùng trong bao lâu?

Barbie vội vàng nhập số liệu vào máy tính, tính toán một hồi rồi nói:

-Ước tính khoảng 3 tháng, dĩ nhiên phải có sai số. Biến số ở đây là lượng sữa mẹ, nếu khả quan có thể kéo dài tới 4-5 tháng.

-Như vậy cứ lấy kết quả tối thiểu 3 tháng.

Diêu Nguyên nhú mày hồi lâu, sau đó ra lệnh:

-Vô luận ra sau, nhóm trẻ sơ sinh này phải được nuôi dưỡng đầy đủ. Bọn họ là tương lai chúng ta sau này. Ba vạn trẻ em này phải lớn lên khỏe mạnh. Ta sẽ lập tức hạ lệnh dừng việc chế tạo tàu con thoi kiểu mới thứ hai lại. Sử dụng phân xưởng hoàn thành khoang thuyền gần ngoài, khởi động kế hoạch khu vực sinh thái.

Diêu Nguyên ngồi xuống ghế, nhìn Barbie nói tiếp:

-Bắt đầu từ hôm nay, bất kỳ chuyện nào có liên quan tới trẻ em đều được xếp ngang bằng với văn kiện quân sự quan trọng. Em có thể đưa cho ta bất cứ lúc nào, hơn nữa có quyền yêu cầu ta phải có quyết định trong vòng 24h.

Barbie mỉm cười, đột nhiên giơ tay lên thực hiện nghi thức chào theo kiểu quân đội, rồi đi ra khỏi phòng. Nàng vừa đi vừa nói:

-Ngài là một nhà lãnh đạo tốt....Em luôn tin tưởng vào điều này.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Cơn Lũ Phát Minh

Ba Lệ vốn là một cô gái trầm tính, thường ngày nàng hiếm khi giao tiếp mà thường vui đùa vào thư viện, hoặc ngồi ngơ ngẩn ở một nơi nào đó.

Thực ra, so với việc đọc sách trong thư viện hoặc ngồi ngơ ngẩn ở nơi nào đó, nàng thích ngồi đợi trong phòng thí nghiệm hơn.

Là một tân nhân loại nhĩ ngữ giả, năng lực của nàng sớm đã được khoa học nghiên cứu. Khi gặp phải vấn đề hóc búa, nhĩ ngữ giả sẽ có xác suất tiến vào một trạng thái kỳ diệu, khi ấy bên tai phảng phất vang lên tiếng nói giúp người nghe phá giải nan đề. Nhưng kỳ thật, tiếng nói kia chỉ là ảo giác, khi nhĩ ngữ giả cảm giác được tiếng nói vang lên bên tai thì thật ra, lúc ấy đại não đang hoạt động tối đa. Trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, ước tính tốc độ suy luận và hoạt động của bộ não tăng gấp 10 lần. Vì vậy, mới có thể giúp người nghe giải quyết được các vấn đề hóc búa.

Đó là những kết quả nghiên cứu đầu tiên về nhĩ ngữ giả, cũng như là tài liệu sơ bộ về tân nhân loại của cơ quan newtypeongan. (1)

Thật ra điều này không lạ. Không có vấn đề mà khoa học không thể giải đáp, chỉ có trình độ khoa học chưa đủ mà thôi. Có sự khởi đầu kia, vô số giả thuyết ra đời, cái này thất bại thì cái sau sẽ tiếp tục. Đúng như lời một nhà khoa học từng nói – khoa học không sợ thất bại. Bởi thất bại là những viên đá tạo nên con đường thành công. Khoa học không sợ thất bại, chỉ sợ ngay cả thất bại cũng không có, đó mới là lúc khoa học diệt vong.

Điểm này, vô luận từ những kiến thức cơ học do các nhà triết học thời Hi Lạp cổ tìm ra, đến Newton với việc tìm ra định luật vạn vật hấp dẫn, rồi đến sự xuất hiện của thuyết tương đối và đến vật lý lượng tử. Một loạt thành tựu khoa học xuất hiện trong lịch sử loài người là minh chứng rõ ràng nhất cho nguyên lý – khoa học không sợ thất bại.

Trên phi thuyền Hi Vọng, các hạng mục khoa học, các tiểu tổ khoa học cùng các hệ ngành cơ bản đã thành một cơ cấu hoàn chỉnh. Dĩ nhiên, so ra còn kém xa nền khoa học ở trên Trái Đất, nhưng quy mô nhỏ cũng có chỗ tốt của nó. Đó là giới khoa học trên phi thuyền Hi Vọng là một, không có quốc gia, dân tộc hay lợi ích chính trị nào chi phối. Có khác chỉ khác về ngành nghiên cứu thôi. Với trình độ phát triển khoa học kỹ thuật hiện giờ trên phi thuyền Hi Vọng, ước chừng đã bằng $\frac{3}{4}$ trình độ khoa học của nước Mỹ. Có thể nói là khá cao rồi.

Hơn nữa, giới khoa học trên phi thuyền Hi Vọng có thừa sức lực cùng tinh thần cống hiến. Bởi đây là giới khoa học hoàn toàn mới, tuy cũng có vài nhà khoa học lão thành khá bảo thủ, nhưng trong vũ trụ mênh mông tràn đầy nguy hiểm này, nếu chỉ bo bo sống theo kiểu giữ mình thì chỉ có tự diệt vong thôi. Cho nên, chỗ này không hề có hiện tượng chèn ép, hoặc ghen ghét người tài. Chỉ cần người có nỗ lực và tài năng, thì việc thăng cấp từ thực tập sinh lên nhân viên nghiên cứu, rồi đến nhà khoa học dự bị không phải là không thể. Đủ thực lực thì có thể một bước lên trời, trở thành nhà khoa học, thậm chí là các nhà khoa học hàng đầu như Yvaine và Ba Lệ.

Hiện giờ, các nhà khoa học trên phi thuyền Hi Vọng đang tập trung nghiên cứu ba hạng mục lớn. Đầu tiên là hạng mục về thực vật ngoài hành tinh, nghiên cứu quá trình sản xuất ra hợp kim, năng lượng của chúng. Dù sao, lò phản ứng tinh thạch chỉ là biện pháp chữa cháy nhất thời, không phải là lò phản ứng tổng hợp năng lượng chân chính. Nói đúng ra, lò phản ứng tinh thạch hiện giờ là lò phản ứng thực vật ngoài hành tinh, nếu có thể

phân tích cũng như hiểu được cấu tạo vật lý trong tinh thạch năng lượng, dùng các biện pháp cơ giới để lấy năng lượng, hiệu quả tốt hơn nhiều.

Hạng mục lớn thứ hai là nghiên cứu về tân nhân loại. Nếu phân loại theo kỹ năng, các tân nhân loại đã biết đến giờ là phản ứng giả (người phản ứng), thanh tích giả (người quan sát), dự tri giả (người cảm ứng), truyền đạt giả (người truyền đạt), nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở), suy luận giả (người suy luận), khi phiến giả (người lừa gạt), kim năng giả (người kinh doanh???). Tổng cộng có 8 loại kỹ năng, dĩ nhiên suy luận giả bị rất nhiều khoa học phản đối, cho rằng nó không tồn tại. Bởi nếu có thể dùng kỹ năng có được trí thông minh như vậy, thì các thiên tài suy luận khác trong lịch sử là thứ gì đây? Cho nên, việc suy luận giả có thật hay không đến giờ vẫn đang được thảo luận.

Trong tám kỹ năng này, có những loại mà nền khoa học không sao giải thích được. Ví như thanh tích giả, khi Ứng sử dụng kỹ năng của mình, tốc độ quan sát sẽ nhanh tới mức nào? Nếu nhanh hơn người bình thường 10 lần, vậy khi hấn xem phim, làm sao thấy được hình ảnh trong đó, thấy được ảnh liền? Tuy nhiên, thực tế thì hấn lại thấy khá rõ ràng và chi tiết.

Hơn nữa không riêng gì tốc độ quan sát, khả năng thị lực thậm chí có thể nhìn thấy những vật có độ lớn gấp 10 lần nanômét! (2)

Được rồi, các nhà khoa học vốn không tin điều này nên đã sử dụng laser kỹ thuật nano, khắc lên một miếng kim loại mấy kí tự có độ lớn gấp 10 lần nanômét. Những ký tự này đều được lựa chọn ngẫu nhiên, đến người dùng tia laser cũng không biết những ký tự đó là gì. Nhưng trong thí nghiệm, Ứng vẫn viết lại chính xác các ký tự đó. Sau nhiều lần kiểm tra, các nhà khoa học đã phải xếp phạm trù này vào các hạng mục khoa học chưa có lời giải. Việc này càng kích thích các nhà khoa học nghiên cứu điên cuồng hơn, tựa như khi tìm thấy lục địa mới, bọn họ bắt đầu đưa ra vô số giả thuyết, rồi thí nghiệm liên tục. Trong đó giả thuyết về sự thay đổi của bộ não được nhiều người công nhận nhất.

Đó là hai hạng mục, còn hạng mục thứ ba là thứ có quan hệ mật thiết với sự an toàn của phi thuyền Hi Vọng – vũ khí chiến đấu vũ trụ.

Trước mắt ở phi thuyền Hi Vọng, bất kể quân đội hay người dân, chính phủ hoặc các nhà khoa học, tất cả đều biết sự yếu ớt của loài người. Trong vũ trụ bao la này, nền khoa học kỹ thuật của nhân loại còn lâu mới thích ứng được với cuộc sống trong vũ trụ.

Có nhận thức như vậy, đặc biệt sau sự kiện thực vật ngoài hành tinh, rất nhiều người đã đưa ra quan điểm. Đó là phi thuyền Hi Vọng tuyệt không thể chạm trán các nền văn minh ngoài hành tinh khác. Đặc biệt là các nền văn minh có khả năng du hành trong vũ trụ.

Sự lo lắng đó cũng khá bình thường. Đầu tiên, loài người chúng ta bị buộc phải rời khỏi Trái Đất lưu lạc trong vũ trụ, chứ thực ra trình độ khoa học kỹ thuật của nhân loại vẫn còn kém tới mấy trăm năm nữa mới đủ sức làm việc này. Xét theo các mốc lịch sử, con người chỉ mới đổ bộ lên vệ tinh gần Trái Đất nhất là Mặt Trăng vào thế kỷ 20, với tiến độ như vậy thì việc đổ bộ lên một hành tinh khác trong hệ Mặt Trời tối thiểu cũng phải tới giữa thế kỷ 21 mới hoàn thành.

Sau mốc đó, có lẽ loài người mới tiếp tục chế tạo các trạm không gian lớn, rồi từ từ cải tạo nó thành vệ tinh nhân tạo, phát triển thành phi thuyền vũ trụ. Những thứ này hẳn tới đầu thế kỷ 22 mới làm được.

Theo sự mở rộng của vũ trụ, loài người càng tiến gần tới việc thích ứng cuộc sống ngoài không gian, nghiên cứu những điểm mấu chốt trong việc sinh sống ngoài vũ trụ. Rồi mới thử nghiệm bằng cách đổ bộ lên những hành tinh tương đối gần Trái Đất như Kim Tinh, Hỏa Tinh. Những việc này ít nhất phải tới cuối thế kỷ 22 hoặc đầu thế kỷ 23, con người mới đủ khả năng thực hiện.

Đội nền khoa học kỹ thuật tiến bộ thêm, thì ít nhất cũng đến giữa thế kỷ 24 mới có thể thiết kế ra phi thuyền chở người, bắt đầu thám hiểm bên ngoài hệ Mặt Trời. Như vậy, theo suy luận, để loài người có thể rời khỏi Trái Đất, sinh sống bên ngoài hệ Mặt Trời thì mốc thời gian phải vào khoảng cuối thế kỷ 25, thậm chí đầu thế kỷ 26. Còn muốn tạo thành hạm đội vũ trụ thực sự, di dời khỏi hệ Mặt Trời thì ít nhất phải tới thế kỷ 27!

Cũng chính là nền khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn hiện giờ 600 năm!

Hai nền văn minh chỉ cần chênh lệch 100 năm thôi, trong chiến tranh đã có thể đồ sát đối phương rồi!

Nhiều người hiểu, vũ trụ không phải là nơi hòa bình hoặc màu mỡ gì. Đó là một nơi lạnh lẽo như băng, tĩnh mịch khủng khiếp. Đặc biệt, khi nhìn thấy những mảnh vỡ từ quần thể chiến hạm hư hỏng trước mắt, những người này càng thêm tin tưởng vào suy nghĩ của mình. Vũ trụ thật ra rất tàn khốc!

Do đó, từ sau bước nhảy không gian thứ 12, việc nghiên cứu vũ khí vũ trụ càng lúc càng được ủng hộ. Hơn nữa, tham gia cũng có rất nhiều các nhà khoa học nổi tiếng và xuất sắc, tỷ như nhà vật lý học người Đức – Schiele là người hăng hái nhất. Theo ông, hòa bình đích thực chỉ đến được từ sự tương quan phát triển khoa học, chứ không phải đến từ lợi ích chủng tộc. Một khi trình độ khoa học kỹ thuật cách nhau quá xa, như vậy vũ khí của hai bên cũng có khoảng cách tương tự như vậy. Do đó, bên yếu hơn chỉ có thể trở thành vật thể mạng hoặc đồ thí nghiệm cho bên mạnh thôi.

Nếu muốn duy trì nền văn minh loài người, như vậy nhất định phải phát triển vũ khí tác chiến trong vũ trụ!

Ngay sau đó, với Ba Lệ là người phụ trách, tiểu tổ nghiên cứu vũ khí chiến đấu trong vũ trụ nhanh chóng được thành lập, bắt đầu cải tiến những trang thiết bị. Vào ngày thứ ba sau khi Diêu Nguyên đưa ra sắc lệnh hạn

chế bán sữa bột, phòng làm việc của hắn được một người “đặc biệt” ghé thăm.

-Ồ? Ba Lệ, quả là khách quý, sao vậy? Cần kinh phí hay vật liệu gì à?

Diêu Nguyên kinh ngạc nhìn cô bé trước mặt, đó là Ba Lệ với vẻ mặt lạnh lùng cổ hữu.

Ba Lệ lắc đầu, nàng không nói lời nào ngồi xuống chiếc ghế đối diện Diêu Nguyên. Tiếp đó, nàng bắt đầu lấy từng xấp tài liệu dày cộm từ trong túi ra. Bàn của Diêu Nguyên vốn đã chất đầy văn kiện báo cáo, khi hắn thấy Ba Lệ lấy ra một hơi 10 xấp giấy thì sắc mặt đã trắng bệch, gượng cười nói:

-Từ từ từ từ, cô nhìn xem, chỗ này của ta loạn như vậy rồi. Toàn là những chuyện liên quan tới việc trẻ sơ sinh trong khoảng thời gian gần đây. Đúng rồi, khoang thuyền gần bên ngoài cũng phải được tiến hành, còn có tình hình bệnh tật của mấy con bò chết tiệt trong khu sinh thái nữa. Chắc là bệnh truyền nhiễm rồi. Có gì cô cứ nói thẳng đi, cần gì nào?

Trong mắt Ba Lệ thoáng hiện nét cười, bất quá gương mặt nàng vẫn lạnh lùng như cũ. Nàng nhìn Diêu Nguyên nói:

-Thiết bị cảm ứng va chạm lúc trước người nói đã hoàn thành, bất quá vẫn cần tàu con thoi thử nghiệm. Về phần vũ khí Gauss...Đáng tiếc, tuy đã có những lý thuyết cơ bản về nó cũng như các dữ liệu thí nghiệm, nhưng việc đem nó ra thực chiến thì còn xa mới làm được. Điều quan trọng là năng lượng. Chúng ta không có pin năng lượng nào đủ dung lượng để duy trì cho nó. Cho dù với kiểu pin mới nhất, vũ khí Gauss chỉ dùng tối đa 2 phút là hết. Người hắn không hi vọng khi đang chiến đấu thì súng bỗng dừng tắt điện, thành cục sắt vụn chứ?

Diêu Nguyên đứng lên, vừa đi vừa nói:

-Tổ của cô gần đây nhất đã có hơn mười phát minh mới, vượt qua sự dự đoán của ta cùng các nhà khoa học khác. Với tình huống hiện giờ, bọn họ dự đoán có thể cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật mới đã bắt đầu. Bất quá, ta biết vai trò của cô trong đó. Được rồi, có gì cứ nói thẳng đi. Lăng Ba Lệ, cô cần gì? Chỉ cần hợp lý thì bất cứ cái gì ta cũng sẽ cấp cho cô.

-Robot.

Ba Lệ căn bản không hề để ý tới ba chữ “Lăng Ba Lệ” kia, nàng bình tĩnh nói:

-Ta muốn các robot mà người cùng các đồng đội lấy được trong căn cứ. Từ mảnh vỡ cho đến những robot hoàn chỉnh. Những robot này chứa đựng kỹ thuật Gauss sơ khai, ta muốn bọn chúng!

Chú thích:

1/Newtypeongan: Thật ra đến giờ mình vẫn không rõ nghĩa chính xác của từ này là gì. Nhưng mình cũng xin giải thích theo cách hiểu của mình.

Từ này được ghép lại từ hai từ newtype và ongan.

-New type: loại mới hoặc chủng loại mới. Ở đây mình hiểu đó là tân nhân loại.

-Ongan: Theo mình thật ra đó là từ organ - tổ chức, cơ quan. Đây có thể là một lỗi đánh máy khi chuyển từ file ảnh sang file dạng text. Hoặc cũng có thể là mục đích của tác giả. Ai biết được. Sau này nếu có sai sót hoặc bổ sung thì mình sẽ edit sau.

2/Nanômét (nm): $1\text{nm} = 10^{-9}\text{ m}$

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Khoa Học Tuyến Đầu Và Tấm Sàn Thép Hai Tầng

Không ai biết kỹ thuật khoa học nền tảng của thời đại này là gì.

Kỹ thuật khoa học nền tảng là nhân tố chủ yếu khiến cho nền khoa học phát triển vượt bậc.

Tựa như cuộc cách mạng khoa học lần đầu tiên, tuy trong lịch sử nó là thời kỳ văn hóa Phục Hưng (1). Nhưng thật ra, thứ khiến cho nền khoa học nhảy vọt chính là máy hơi nước. Dĩ nhiên, người ta gọi đó là cuộc cách mạng công nghiệp, nhưng nền khoa học không phải cũng tiến bộ song hành với nền công nghiệp sao?

Rồi đến động cơ đốt, phát minh ra điện. Đây là cuộc cách mạng công nghiệp lần hai – cuộc cách mạng điện lực. Với điện là nhân tố chính, nền khoa học phát triển một cách rực rỡ.

Sau lần cuộc cách mạng công nghiệp lần hai, cuộc cách mạng công nghiệp lần ba là năng lượng hạt nhân, máy vi tính cùng với sự phát triển của kỹ thuật vũ trụ. Cái cốt lõi chính là máy vi tính. Nó là nền tảng tạo nên cuộc cách mạng công nghiệp lần ba. Nếu không có nó thì con người sao có đủ nguồn lực phát triển như thế. Chẳng lẽ dùng sức người đi tính mấy tỉ phương trình liên tục à?

Cho tới giờ, loài người vẫn còn đang hưởng thụ thành quả của cuộc cách mạng công nghiệp lần ba. Tuy cuộc cách mạng này đã qua mấy thập

kỷ, nhưng thực ra nền khoa học hiện giờ vẫn nằm trong thời kỳ cách mạng công nghiệp lần ba thôi.

Vậy thứ khiến cho cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn xảy ra là gì? Kỹ thuật khoa học nền tảng của nó là gì? Thứ gì có thể dẫn phát nền khoa học biến đổi hoàn toàn?

Trong những cuộc thảo luận đông đảo của các nhà khoa học, có người đưa ra giả thuyết là kỹ thuật vi sinh vật, có người nói là công nghệ năng lượng mới, người lại cho là kỹ thuật không gian hiện đại, cũng có người tin rằng đó là công nghệ Robot. Tuy không ai phục ai, nhưng các nhà khoa học đều thừa nhận, nền tảng cốt lõi cho cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn sắp xuất hiện. Nền khoa học của loài người sẽ tiếp tục phát triển rực rỡ hơn nữa.

Thực tế, Diêu Nguyên khi chứng kiến giới khoa học phát triển như vũ bão trên phi thuyền Hi Vọng, cũng như thấy cơn lũ phát minh gần đây, hẳn cũng hơi kích động. Hẳn khát vọng có thể thấy được cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn diễn ra, trải nghiệm những kỹ thuật tiên tiến ấy. Có lẽ, sau cuộc cách mạng này, khoa học sẽ biến đổi cả nền văn minh của loài người, tạo ra một nền văn minh mới thích hợp sinh tồn trong vũ trụ!

Sau khi Diêu Nguyên nghe Ba Lệ yêu cầu, hẳn hơi cau mày, đi về ghế nói:

-Cô đã biết đến sự tồn tại của chúng, vậy cô hẳn cũng biết, chúng là phòng tuyến cuối cùng bảo vệ phi thuyền Hi Vọng. Một khi có bất kỳ sinh vật phi nhân loại xâm nhập vào phi thuyền Hi Vọng, các robot đó sẽ tạo thành trận địa phòng thủ kiên cố. Hơn nữa, thứ điều khiển chúng là máy tính chủ của phi thuyền Hi Vọng. Ta không thể đáp ứng yêu cầu của cô ngay được, cho ta một ít thời gian suy nghĩ...Bởi vì, điều này liên quan đến tất cả người dân trên phi thuyền Hi Vọng. Một khi các robot đó bị cô làm trục trặc...

Ba Lệ khẽ nhú mày, nàng không nói gì thêm mà khẽ cúi đầu, xoay người đi ra khỏi cửa.

Đúng lúc này, Diêu Nguyên đột nhiên hỏi:

-Ba Lệ, gần đây cô phát minh ra rất nhiều thứ a. Chẳng lẽ cô cảm thấy cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn đã bắt đầu sao? Đây là dấu hiệu bộc phát đầu tiên, hệt như lời các nhà khoa học đoán, có phải không?

Ba Lệ dừng bước, nhưng nàng không quay đầu mà chỉ nói vọng lại:

-Đúng, có chút cảm giác như vậy. Bất quá, là thật hay giả thì còn phải tiến hành nhiều thí nghiệm nữa.

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát rồi hỏi:

-Có liên quan tới kỹ thuật Gauss không?

Hay có thể nói, cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn là cách mạng công nghiệp kỹ thuật điện từ sao? Nó là sự cải tiến các vật liệu mới, như pin năng lượng cao, lò phản ứng năng lượng cao còn có kỹ thuật điện từ nữa?

Ba Lệ nhú mày đáp:

-Ta nói rồi, ta không thể khẳng định. Cần phải làm nhiều thí nghiệm hơn nữa mới biết!

-Vậy à?

Diêu Nguyên thở dài:

-Trong vòng 3 ngày, ta sẽ trả lời cô.

-Được.

Ba Lệ nói xong thì đi tiếp. Nhưng lúc vừa bước qua cửa, nàng bỗng nhiên dừng lại, nói:

-Ở quăng trường tầng ba, có một tiệm bánh gạo rất ngon. Đó là chỗ ăn ưa thích của ta.

Nói xong thì nàng đi thẳng.

Diêu Nguyên ngăn người, nở nụ cười khổ rồi trầm ngâm suy nghĩ. Thật lâu sau, hắn mới nhắc thiết bị liên lạc trên bàn lên, ra lệnh:

-Gọi Trương Hằng, Ưng và Hắc Thiết đến đây.

Ngày thứ ba, trong phòng thí nghiệm vũ khí của Ba Lệ, Ưng, Hắc Thiết và Trương Hằng ba người mặc quân phục im lặng đứng thẳng hàng. Sau lưng họ là một loạt robot, còn có cả xác robot hư hỏng.

-Thượng úy Ưng, thượng úy Hắc Thiết và thượng úy Trương Hằng từ giờ sẽ đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ cùng quan sát quá trình thử nghiệm robot.

Ưng bước lên một bước, giơ tay chào Ba Lệ trước mặt.

Ba Lệ liếc ba người một cái rồi không thèm để ý đến nữa, vòng qua họ đi tới đồng robot kia. Nàng cẩn thận vuốt vệt lớp vỏ kim loại bên ngoài của chúng, sau đó kiểm tra những xác robot hư hỏng bên cạnh. Lúc lâu sau, nàng mới đứng lên, nói:

-Như vậy thì bắt đầu nghiên cứu từ đồng xác robot này.

(Dự tri giả cảm giác nguy hiểm, thanh tích giả quan sát mọi hành động của ta, còn cảm ứng giả có nhiệm vụ khống chế ta trong thời gian ngắn nhất, hoặc có khi đánh chết cũng được. Thật là, ta đâu định làm gì quá mức đâu. Tiệm bánh gạo kia thật sự rất ngon, ta thích nó cũng như thích phi

thuyền Hi Vọng. Quả nhiên như lời cha nói, hẵn luôn nghi ngờ những người xung quanh...)

Cứ thế, Ba Lệ tiếp tục các thí nghiệm của mình. Phương diện dân sự, việc hạn chế bán sữa bột không hề làm dân chúng phẫn nộ, ngược lại, từ khi cơn lũ trẻ sơ sinh xuất hiện lúc trước, rất nhiều người dân đã tự giác không mua sữa bột nữa. Đến nay, khi mệnh lệnh này được ban bố thì ai ai cũng khen ngợi.

Với khóa đào tạo bác sĩ cấp tốc, tháng có nhiều trẻ em ra đời nhất cơ bản được giải quyết ổn thỏa. Bây giờ, số người trên phi thuyền Hi Vọng đã lên tới 14 vạn người, trong đó trẻ em hơn 1 vạn 6000 người. Hai tháng tới, còn có 1 vạn tới 1 vạn 5000 trẻ em nữa ra đời. Khi đó, lượng nhân khẩu trên phi thuyền Hi Vọng sẽ đạt mức 15 vạn người.

Như vậy mang đến quá nhiều hậu quả tiêu cực, không riêng gì số lượng người tăng lên, các nhân tố khác cũng biến đổi theo. Nhưng chỉ có một thứ không đổi, đó là kích thước của phi thuyền Hi Vọng.

Các chuyên gia đã chỉ ra, phi thuyền Hi Vọng vốn chỉ có thể chứa tối đa 12 vạn người, một khi vượt qua giới hạn này thì khu vực sinh thái sẽ không thể cung ứng đủ thức ăn. Cho dù ở mức tối thiểu nhất – ăn no cũng không thể. Hơn nữa, khi số người tăng lên thì gánh nặng của hệ thống tuần hoàn không khí, hệ thống tuần hoàn nước cùng hệ thống duy trì sự sống cũng tăng theo.

Nên biết, đây là con người chứ không phải máy móc. Không thể tính như có bao nhiêu mét vuông, một người chiếm bao nhiêu diện tích trong đó được. Muốn con người sinh tồn, phải có đủ không gian, có nhà ở, có công việc, có phương tiện giải trí, còn có nơi cung cấp thức ăn....Hết thảy đều là những thách thức to lớn với nền văn minh nhân loại hiện giờ.

Phi thuyền Hi Vọng không phải quá lớn, mà là...quá nhỏ!

Nhưng Diêu Nguyên không thể ra lệnh kế hoạch hóa gia đình. Đầu tiên, lệnh này không phù hợp với nền văn hóa của những người Âu Mỹ. Hơn nữa, số người hiện giờ chỉ mới có mười mấy vạn thôi, không thể ban hành lệnh kế hoạch hóa gia đình được. Khi một thế hệ thực hiện kế hoạch hóa gia đình, lượng nhân khẩu đời sau sẽ giảm tới 1/2, hoặc ít nhất là 1/3. Cứ thế, tối đa qua hai thế hệ nữa thì loài người sẽ diệt vong. Thứ khác không bàn tới, chỉ riêng việc mất đi sự đa dạng trong nguồn gen, cộng thêm việc kết hôn cận huyết tăng lên, đến lúc đó mọi người tự tử tập thể cho rồi, căn bản không cần chờ thiên tai trong vũ trụ chi nữa.

Nói tóm lại, đúng như các nhà khoa học phân tích, hoàn cảnh sống lớn nhỏ, số lượng nhân khẩu, những yếu tố này là mấu chốt quyết định sự sinh tồn của con người trong vũ trụ.

-Xem ra, kế hoạch khoang thuyền gắn bên ngoài phải thực hiện ngay a.

Để giải quyết vấn đề tăng trưởng nhân khẩu, cùng với kích thước của phi thuyền Hi Vọng, các chuyên gia liên quan đã đưa ra bản kế hoạch 1 – cải tạo khoang thuyền gắn bên ngoài.

Theo lời bọn họ, khoang thuyền gắn bên ngoài không những có thể dùng để sản xuất thực phẩm. Nếu chế tạo nhiều khoang thuyền như vậy, sẽ mở rộng không gian trên phi thuyền Hi Vọng, cung cấp thêm nhiều chỗ ở cho mọi người.

Ngoài ra, những chuyên gia này còn chỉ ra điểm không thích hợp của Diêu Nguyên trong việc thực hiện bước nhảy không gian.

Trước mắt, phi thuyền Hi Vọng chỉ có thể thực hiện bước nhảy không gian khoảng 400 lần, mỗi một lần dừng lại 3 ngày, sau đó tiếp tục thực hiện bước nhảy. Nói cách khác, nếu cộng tất cả thời gian cần để thực hiện 400

lần bước nhảy không gian, hơn nữa giả thuyết mỗi bước nhảy đều không gặp gì cả thì tổng thời gian có được từ 3 đến 4 năm.

Nhưng phi thuyền Hi Vọng lại có thể sinh tồn trong vũ trụ tới 40 năm. Nếu hết năng lượng để thực hiện bước nhảy không gian, vậy thừa hơn 30 năm kia làm gì đây? Cứ bay một cách vô định trong vũ trụ sao?

Cho nên các chuyên gia đề nghị, mỗi bước nhảy không gian, vô luận xung quanh có gì hay không thì cũng nên chờ tầm 1 tháng. Cũng chính là 30 ngày. Thời gian này có thể dùng để xây dựng các khoang thuyền gắn bên ngoài. 30 ngày đủ để một số động vật, thực vật lớn hơn một chút, hơn nữa còn có thể di tản người dân ra ngoài khoang thuyền. Đến lúc thực hiện bước nhảy mới thu hồi khoang thuyền gắn bên ngoài lại, cho người dân trở về phi thuyền Hi Vọng. Cứ thế tiếp tục.

Nếu làm theo cách đó, phi thuyền Hi Vọng có thể chứa hơn 50 vạn người, và khi đó ít nhất đã trải qua hai đời thế hệ - chính xác là hơn 40 năm. Lúc ấy, nền khoa học kỹ thuật của loài người có thể đã tiến bộ vượt bậc, chế tạo ra phi thuyền kiểu mới hoặc đã diệt vong, biến mất trong vũ trụ tăm tối này, không cần phải bận tâm thêm cho mệt.

Trong khi Diêu Nguyên đang thảo luận cùng các chuyên gia về việc khoang thuyền gắn bên ngoài, tiểu tổ khoa học của Ba Lệ gửi đến một bản báo cáo mới.

Nội dung của nó không phải thông báo việc thí nghiệm vũ khí Gauss thành công, hay là phát sinh sự cố bất ngờ gì. Mà là việc tiểu tổ Ba Lệ tìm ra một tín hiệu kỳ lạ. Các robot thí nghiệm không ngừng phát ra tín hiệu, nhưng nơi nhận tín hiệu không phải là máy tính chủ, mà là...thứ gì đó bên trong bức tường sắt dày hai lớp được lót dưới nó.

Đó là một sàn lót của phi thuyền Hi Vọng, làm bằng thép gồm có hai lớp. Nhưng tín hiệu lại được tiếp nhận trong đó, thay vì máy tính chủ bên

trên...Nói cách khác, bên dưới sàn này chắc chắn có thứ gì đó!

Chú thích:

1/Thời kỳ văn hóa Phục Hưng: Là một phong trào văn hóa kéo dài từ thế kỷ 14 đến thế kỷ 17 khởi đầu tại Florence (Ý) vào hậu kỳ Trung Cổ và sau đó lan rộng ra phần còn lại của châu Âu. Trong thời kỳ này, nền văn hóa đã có sự tiến bộ rực rỡ với sự xuất hiện của nhiều tên tuổi lừng danh như: Leonardo da Vinci, William Shakespeare, Jacob Obrecht...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Đĩa Bay

Bên trong phi thuyền Hi Vọng có gì, Diêu Nguyên là người biết rõ nhất.

Ngay từ lúc đầu, khi tiến vào căn cứ bí mật, lấy được phi thuyền Hi Vọng hay còn gọi là Noah số hai, Diêu Nguyên đã nhớ toàn bộ bản đồ phi thuyền. Nếu ngay cả phi thuyền của mình có thứ gì còn không rõ, hạm trưởng như hấn đi chết đi là vừa.

Nhưng đột nhiên, Diêu Nguyên nhận được báo cáo về một thứ trên phi thuyền Hi Vọng mà hấn không hề biết tới, hơn nữa thứ đó còn liên quan tới bộ máy quan trọng nhất – máy tính chủ, lúc ấy, cả người hấn toát mồ hôi ròng ròng.

-Sơ sót, đúng là sơ sót...

Diêu Nguyên lập tức dừng cuộc họp, gọi các đội viên Hắc Tinh, đặc biệt là Dương Ngõa La, rồi tức tốc chạy về phía máy tính trung ương, vừa đi vừa nói với Dương Ngõa La:

-Lúc trước tìm được phi thuyền Hi Vọng, mặc dù đã kiểm tra toàn bộ phòng ốc, kho bãi và nguyên vật liệu...nhưng chúng ta lại quên mất một chuyện!

Dương Ngõa La vốn chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thuận miệng hỏi:

-Quên mất cái gì?

-Quên mất việc kiểm tra các mối nguy hiểm! Đặc biệt là bom...!

Sắc mặt Diêu Nguyên xanh lét, nói:

-Ta quên mất, những tên chính trị khốn kiếp kia đâu phải là người. Phi thuyền Hi Vọng bị bọn chúng bỏ rơi, hơn nữa vì giữ bí mật cho kế hoạch, bọn họ không thể để cho phi thuyền Hi Vọng rơi vào tay dân chúng được. Điều quan trọng là, bọn chúng thật sự từ bỏ phi thuyền này sao?

Khả năng này vô cùng nhỏ. Bọn họ dứt khoát một là không làm, hai là làm tới cùng. Như việc phá hủy hi vọng của người khác bằng việc đặt bom trong phi thuyền? Chỉ cần qua một quãng thời gian, quả bom hẹn giờ này sẽ nổ tung, chuyện như thế rất có khả năng xảy ra!

Diêu Nguyên phẫn nộ nói, lồng ngực hằn tràn đầy lửa giận. Bởi vì hắn không thể nghĩ ra thứ gì có thể giấu bên dưới máy tính chủ kia, ít nhất 80% là bom!

Nếu lúc này, có tên chính trị gia khốn kiếp nào ở đây, Diêu Nguyên tuyệt đối sẽ hành hạ kẻ đó đến chết. Hắn tức giận đến nỗi mọi người xung quanh cũng cảm nhận được, nhất thời không ai dám lên tiếng, trong hành lang chỉ vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Trung tâm phi thuyền Hi Vọng, máy tính chủ được đặt ở tầng năm, tại nơi quan trọng nhất. Mỗi ngày đều có 50 binh lính bảo vệ 24/24, trừ Diêu Nguyên và Vương Quang Chính ra, thậm chí đến cả thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh cũng không thể vào căn phòng đặt máy tính chủ. Bất luận ai muốn vào phòng, đều phải thông qua quá trình kiểm tra xét duyệt nghiêm khắc, đồng thời luôn có 6 binh lính hộ tống.

Đó là bộ não và trái tim của phi thuyền Hi Vọng, quản lý toàn bộ hệ thống duy trì sự sống, hệ thống tuần hoàn không khí, hệ thống phản trọng

lực, hệ thống truyền tin hay thăm dò – phòng điều khiển máy tính chủ!

Lúc này, bên ngoài phòng đặt máy tính chủ, Ưng, Hắc Thiết, Trương Hằng và Ba Lệ đã đứng chờ sẵn. Khuôn mặt ai cũng hiện vẻ nghiêm túc, hiển nhiên họ cũng đoán được nguyên nhân vì sao tín hiệu lại truyền tới đây. Không cần mở ra kiểm tra cũng biết thứ bên trong được các kỹ sư chế tạo phi thuyền Hi Vọng để lại, nếu việc này do chính phủ Trái Đất sắp đặt, một trái bom hẹn giờ thì như vậy...

Hậu quả không thể tưởng tượng được!

Khi Diêu Nguyên đến, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bất quá Diêu Nguyên không có thời gian để thư giãn, hắn đi tới trước mặt bốn người, hỏi:

-Là ai đã phát hiện ra tín hiệu này? Có phá giải được không?

Ba Lệ không chậm trễ, lập tức đứng ra nói:

-Ta là người đầu tiên phát hiện ra tín hiệu này. Nó vốn được truyền theo hướng máy tính chủ, nên ban đầu ta không để ý lắm. Nhưng sau thí nghiệm về robot, ta đang phân tích hiện tượng tín hiệu kéo dẫn của nó thì phát hiện trong tín hiệu truyền về máy tính chủ, có giấu một nhóm tín hiệu đặc biệt. Cho nên, ngày hôm qua ta đã đệ đơn xin được sử dụng máy tính chủ.

Diêu Nguyên gật đầu đáp:

-Đúng, ta đã nhận được đơn và phê chuẩn cho các người sử dụng máy tính chủ, sau đó thì sao? Có tìm được chỗ nào tiếp nhận tín hiệu không?

Ba Lệ chỉ xuống bên dưới máy tính chủ:

-Đúng, nơi nhận tín hiệu là chỗ này...trong sàn thép hai tầng bên dưới.

Dĩ nhiên, Diêu Nguyên không thể chỉ dựa vào thông tin của Ba Lê, hần vôi vàng triệu tập mười mấy chuyên gia miệt mài phân tích tín hiệu phát ra từ robot. Sau đó thông qua suy luận của Ba Lê, thành công tách đoạn tín hiệu mật này ra, bắt đầu truy tung điểm nhận cuối. Kết quả cuối cùng cho thấy, quả nhiên nơi tiếp nhận tín hiệu mật là tấm sàn thép hai tầng bên dưới máy tính chủ!

-Ta muốn xác nhận hai việc.

Diêu Nguyên nói với các chuyên gia máy tính trước mặt:

-Về phương diện máy tính ta không hiểu lắm, mọi người là chuyên gia về lĩnh vực này nên ta muốn hỏi hai vấn đề. Đầu tiên, nếu dỡ bỏ sàn thép bên dưới máy tính chủ thì có gây thương tổn gì cho nó không?

Thứ hai, nếu như chỗ đó bị nổ hoặc chập mạch, máy tính chủ có an toàn hay không, hay nói đơn giản hơn là...nếu máy tính chủ bị tổn hại, mọi người có thể sửa nó hay không?

Hơn mười chuyên gia ở đây đều là các nhân viên kỹ thuật xuất sắc, có mấy người từng giữ chức vụ trưởng bộ phận sản xuất linh kiện máy tính ở các công ty lớn. Tuy không phải là những nhà phát minh phần cứng nổi tiếng trên thế giới, hoặc các chuyên gia xây dựng siêu máy tính tầm cỡ quốc tế nhưng ai ai trong đây đều là những người có kinh nghiệm dày dặn, là những người am hiểu về phần cứng máy tính nhất trên phi thuyền Hi Vọng.

Các chuyên gia sớm đã kiểm tra toàn bộ máy tính chủ trung ương, khi Diêu Nguyên hỏi thì người chịu trách nhiệm chính trong đội ngũ mới lên tiếng:

-Hạ trưởng, với vấn đề thứ nhất thì chúng ta xác nhận, bên dưới máy tính chủ là các vi mạch. Có thể nói, toàn bộ vi mạch điện tử xử lý trên phi thuyền Hi Vọng đều tập trung về chỗ này. Chúng tôi cần bản vẽ thiết kế phi

thuyền Hi Vọng ban đầu, như thế mới có thể kết luận tháo dỡ được hay không. Bất quá, việc tháo dỡ chắc không thành vấn đề, chỉ cần cẩn thận một chút là được.

-Còn vấn đề thứ hai.

Chuyên gia này râu rĩ nhìn các đồng nghiệp của mình, lên tiếng:

-Ý ngài là chúng ta có thể chế tạo lại một máy tính chủ y hệt như vậy phải không? Đáng tiếc, chúng ta không sở hữu loại kỹ thuật này, thực tế, kỹ thuật này gần như là đỉnh cao công nghệ thế kỷ 21 rồi. Đó không phải là thứ mà chúng ta đủ khả năng tiếp xúc tới, chỉ có những nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, kỹ thuật tầm cỡ quốc gia mới có thể làm được. Hơn nữa, nó là thành quả do vô số quốc gia hợp sức tạo nên. Cho nên, nếu có hư hỏng thì sợ rằng chúng ta không có khả năng sửa chữa.

Đáp án này tuy nằm trong dự đoán của Diêu Nguyên nhưng hẳn vẫn thất vọng khi nghe các chuyên gia nói ra. Cũng vì máy tính chủ này quá quan trọng, một khi nó hư hỏng thì cả phi thuyền Hi Vọng sẽ rơi vào tình trạng nguy hiểm. Hơn nữa, trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ trên phi thuyền Hi Vọng lại không thể sửa chữa nó hoặc chế tạo mới ...Đây là một vấn đề nan giải, nếu không sớm tìm ra cách khắc phục thì hậu quả khôn lường.

Gần đây, Diêu Nguyên luôn dành thời gian nghiên cứu các tạp chí, luận án khoa học. Hẳn biết trong giới khoa học có một định lý – cho dù tình huống xấu nhất có xác suất phát sinh nhỏ như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần tồn tại xác suất thì nó chắc chắn sẽ xảy ra.

Cho nên thay vì đợi đến lúc xảy ra tai nạn mới hốt hoảng, chi bằng sẵn sàng trước cho mọi việc. Điểm này Diêu Nguyên hiểu rất rõ.

(Xem ra chờ sự việc lần này kết thúc, hạng mục máy tính cũng phải khởi động thôi...Ai, không đủ người a.)

Lúc trước, Diêu Nguyên còn đang rầu vì phi thuyền có quá nhiều người, nhưng lúc này lại cảm thấy không đủ người. Rõ khôi hài.

Bất quá như thế nào, tình huống trước mắt đã được xác nhận. Phải lập tức tháo dỡ nền máy tính chủ, trong thời gian ngắn nhất tìm ra bí mật bên dưới... Vô luận bên thứ gì được giấu ở dưới, hẳn cũng phải đối mặt với nó.

Sau đó, tiểu tổ xây dựng được Diêu Nguyên dùng quyền hạn cao nhất truy cập vào máy tính chủ, lấy ra bản vẽ thiết kế của toàn bộ phi thuyền Hi Vọng. Cuối cùng, mất hơn 8 tiếng đồng hồ, tiểu tổ xây dựng cuối cùng đã thành công tháo dỡ tấm sàn thép lót bên dưới máy tính chủ, nhưng bên dưới, thứ xuất hiện lại hoàn toàn khác hẳn với bản thiết kế...

Đó là một khoảng không trống rỗng, chiều cao khoảng 7 đến 8 mét, diện tích khoảng 160 mét vuông. Trong khoảng không đó...có một quả cầu kim loại màu bạc.

Quả cầu kim loại này có đường kính khoảng 3 đến 4 mét, các vi mạch từ máy tính chủ trung ương đều tập hợp tại đây, cắm thẳng vào quả cầu này. Nói chính xác hơn là dung nhập vào quả cầu, đơn giản vì giữa chúng không hề có mối nối nào. Các vi mạch kết nối một cách hoàn mỹ với quả cầu kim loại.

Mọi người đều ngẩn người ra nhìn quả cầu kim loại, không chỉ vì việc nó xuất hiện khá đột ngột, điều quan trọng hơn là...Nó đang lơ lửng, không có bất kỳ thứ chống đỡ, nhưng nó cứ trôi nổi bồng bềnh trên không. Hơn nữa, nếu quan sát kỹ, có thể thấy nó đang xoay tròn một cách chậm rãi.

-Đây là cái gì vậy trời?

Dương Ngõa La gãi gãi đầu, vốn hẳn đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho việc gỡ bom. Nhưng trước mắt bỗng nhiên hiện lên một quả cầu kim loại kỳ quái, lúc này hẳn đành quay đầu lại hỏi Diêu Nguyên:

-Lão đội trưởng, không phải ngài muốn ta đi gỡ bom sao, nhưng ta chưa bao giờ gặp phải trái bom nào cao cấp như vậy.

-Không, đây không phải là bom...

Diêu Nguyên lăm bắm trả lời, mắt hấn trơ ra khi nhìn thấy quả cầu kim loại. Nếu quan sát kỹ, mắt của hấn dường như đang bùng sáng. Trong giây phút hấn nhìn thấy quả cầu kim loại, cảm giác hạnh phúc như điên này quả thật làm cho Diêu Nguyên mém ngất xỉu. Thân thể của hấn vì quá kích động mà hơi run rẩy, lấy ví dụ cho dễ hiểu, cảm giác này giống như một người lao động nghèo khổ, đột nhiên phát hiện mình trúng số, hơn nữa giải thưởng không phải là 500 vạn nhân dân tệ mà là 500 triệu USD!!!

Hiện giờ, cảm giác của Diêu Nguyên cũng gần na ná giống vậy. Cho dù một người kiên cường như hấn cũng suýt ngất đi. Hấn vội vàng đặt tay lên vai Vương Quang Chính, cố gắng ổn định tâm tình, thật lâu sau hấn mới lăm bắm nói với những người chung quanh.

-Nó...chính là đĩa bay.

Đĩa bay được phát hiện ở bang Tennessee của nước Mỹ, kỹ thuật phản trọng lực, bước nhảy không gian, tất cả đều xuất xứ từ nó...

...Đó là nơi khởi đầu của tất cả!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Không Thể Phá Giải

Chuyện tìm thấy đĩa bay lập tức được Diêu Nguyên liệt vào những chuyện cơ mật nhất, thậm chí mức độ bảo mật còn hơn cả địa điểm cất giấu đầu đạn hạt nhân trên phi thuyền Hi Vọng. Cùng lúc đó, Diêu Nguyên cũng tăng cường mức độ bảo vệ xung quanh máy tính chủ lên, từ 50 người trực 24/24 nâng lên gấp 4 lần thành 200 người. Ngoài ra, hẳn còn điều tất cả người máy có được từ căn cứ ở Trái Đất tham gia công tác bảo vệ, thậm chí có một số người máy còn túc trực quanh đĩa bay. Trừ Diêu Nguyên và Vương Quang Chính có quyền hạn tiến vào chỗ đặt đĩa bay, còn lại không một ai, kể cả thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh có thể tiến vào mà không làm tờ tường trình.

-Đúng, ta xác nhận, hơn nữa với hình dáng và khả năng lơ lửng đó, ta chắc chắn đây chính là đĩa bay mà con người phát hiện được. Bởi vì, nền khoa học kỹ thuật của chúng ta căn bản không thể làm giả được mẫu vật cao cấp như vậy!

Diêu Nguyên ngồi trong phòng họp mật, nhìn mọi người xung quanh, khẳng định.

Mọi người bao gồm thành viên trong tiểu tổ Hắc Tinh, tiểu tổ xây dựng, các chuyên gia máy vi tính cùng với những nhà khoa học, nhà nghiên cứu, trợ lý khoa học với người dẫn đầu là Ba Lệ.

Lúc này, trên màn hình máy chiếu đang phát lại đoạn phim về việc nước Mỹ tìm cách nghiên cứu đĩa bay – nó được lấy từ máy tính chủ.

-...Như mọi người đã thấy, chúng ta không có cách nào nghiên cứu chiếc đĩa bay này. Đúng vậy, kim loại chế tạo ra nó...Ta thậm chí còn nghi ngờ không biết nó có phải là kim loại không nữa. Không nhận diện được. Cụ thể hơn, mời mọi người nhìn vào lớp vỏ bề ngoài của nó. Các vị thấy không, một lớp kim loại không rõ cấu tạo màu trắng bạc, có độ phản xạ ánh sáng rất cao, bề mặt trơn bóng như nước...Nhưng tất cả chỉ có thể thôi sao?

Trên đoạn phim, một nhà khoa học đang đứng trước quả cầu kim loại, trong khi nói chuyện thì vừa chỉ về mấy dụng cụ phân tích đặt kế bên quả cầu.

-Hiện giờ, chúng ta đang dùng kính hiển vi phóng lớn gấp 10 lần, bề mặt vật chất vẫn trơn bóng như cũ, không tìm thấy bất kỳ đường gân nào...

-Hiện giờ là kính hiển vi với độ phóng lớn 100 lần, bề mặt nó vẫn như cũ...

-Độ phóng lớn 1000 lần...

-...Hiện tại đây là độ phóng lớn nhất mà kính hiển vi quang học có thể đạt được – 2000 lần, nhưng vẫn không thu được kết quả nào...

-Được rồi, chắc các quý ông quý bà đã không còn kiên nhẫn được. Ta biết, mọi người chỉ thấy một bề mặt trơn bóng, nhưng tất cả có biết điều này mang ý nghĩa gì không? Nó đại biểu cho nền khoa học kỹ thuật vượt xa tầm hiểu biết của con người...

-Như vậy ta sẽ tăng tốc độ lên, hiện giờ là kính hiển vi điện tử với độ phóng lớn là 200 vạn lần. Mọi người thấy gì đây? Chỉ là một bề mặt trơn bóng như cũ...

-Rốt cuộc chúng ta sẽ thử đến dụng cụ tiên tiến nhất mà nền khoa học kỹ thuật của loài người phát minh ra được – kính hiển vi hiệu ứng đường

hầm (1) với độ phóng to khoảng 300 triệu lần. Theo lý thuyết, với độ phóng lớn như vậy thì chúng ta đã có thể dễ dàng thấy được nguyên tử rồi...

-Nhưng kết quả ra sao? Vẫn là một bề mặt trơn bóng, chúng ta không thể tìm thấy dù chỉ là một nguyên tử nhỏ nhất, đừng nói chi tới hạt nhân, electron....Có thể nói đó chính là một khối liền, không có nguyên tử, electron, hạt nhân gì cả, chỉ là một khối liền...

Khi đoạn phim chiếu tới đây thì các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, trợ lý bên dưới đã há hốc miệng sững sờ, thậm chí có mấy người miệng đã nhiều nước miếng, nhưng chẳng ai thèm đề ý, cứ ngây ngốc nhìn kết quả trên đoạn phim, đờ đần hồi lâu.

-Mọi người.

Trên màn hình, nhà khoa học kia lau nước mắt nói:

-Ta không còn gì để nói nữa, nếu như các vị vẫn còn chưa hiểu rõ thì có thể xem tài liệu mà ta đã phát cho mọi người lúc đầu. Tài liệu đó có ghi rõ kết cấu cơ bản nhất của vật chất. Cuộc nghiên cứu đến đây là kết thúc, ta mệt mỏi, tuyệt vọng lắm rồi...

Đoạn phim tới đây là kết thúc, tiếp theo một đoạn văn tiếng Anh xuất hiện. Đoạn văn nêu ngày tháng thực hiện đoạn phim rồi biến mất, một đoạn văn khác hiện lên, nói lại việc ba ngày sau tìm thấy xác nhà khoa học kia tại biệt thự riêng, không hề có bất kỳ dấu vết ám sát nào, hơn nữa với di chúc để lại, cuối cùng kết luận nhà khoa học này đã tự sát.

So sánh với sự đờ đẫn của các nhà khoa học, những người chung quanh vẫn còn hơi mờ mịt, Hắc Tinh thấp giọng hỏi người bên cạnh, người hiểu mấy cái này không, hơn nữa tại sao nhà khoa học kia không đi nghiên cứu tiếp, lại đóng cửa ở nhà tự sát?

-...Cảm giác của nhà khoa học đấy cũng giống như ta và người, khi tay chân mình bị chặt, mắt bị mù, mũi bị theo đi, lỗ tai bị chọc điếc, rồi bị giam cầm trong hầm ngục tăm tối. Hẳn quá tuyệt vọng, nên đã tự sát.

Diêu Nguyên thở dài, giải thích.

-Nhưng? Tại sao?

Hắc Thiết vẫn không hiểu, tiếp tục hỏi:

-Ta có thể hiểu được khúc đầu. Quả thật, nếu bị như thế thì thà chết sướng hơn. Nhưng nhà khoa học này sao lại phải tự sát? Không phải hẳn vẫn còn nguyên vẹn à?

-Rất đơn giản.

Ba Lệ đột nhiên trả lời:

-Bởi vì hẳn là nhà khoa học...Khi phát hiện thấy đức tin của mình sụp đổ, hay nói chính xác hơn khi phát hiện một việc mà đến khoa học cũng không sao giải thích được – thứ mà chúng ta gọi là ma thuật. Lúc ấy, niềm tin của hẳn đã sụp đổ, hẳn tuyệt vọng, tuyệt vọng trước sự bất lực của khoa học. Cho nên, hẳn tự sát.

Hắc Thiết nhún vai, vẫn vô tư như trước:

-Ta vẫn không hiểu.

-Không hiểu cũng không sao, ta chỉ hi vọng, các nhà khoa học của chúng ta không có yếu ớt như vậy. Ngàn vạn lần đừng có sụp đổ.

Diêu Nguyên lo lắng nhìn các nhà khoa học, nhà nghiên cứu, trợ lý đang ngồi bên kia, bất lực nói.

Thực ra, những đoạn phim này từ khi hần có được quyền hạn truy cập cao nhất của máy tính chủ, đã từng xem qua vài lần. Bất quá, lúc đầu hần cũng không thấy điều này có gì lạ, nhưng gần đây, khi nghiên cứu các luận văn, đồ án khoa học về thiên văn, vật lý, sinh học, hóa học...hần mới biết những thứ trên đoạn phim biểu thị cái gì.

-Vậy chúng ta tiếp tục qua một đoạn phim khác, nó được quay vào ngày...

Khi Diêu Nguyên đổi qua một đoạn phim mới...trên màn hình hiện ra một nhà khoa học, người này chỉ mới tầm trung niên, nhìn qua thì có tinh thần vững vàng hơn nhà khoa học trước rất nhiều.

Bất quá lúc này, khuôn mặt hần cũng sàu thẳm không kém. Nhà khoa học đó cười khở, nói:

-Mọi người, lúc trước có người hỏi vì sao người tiền nhiệm của ta lại tự sát? Thực ra, không riêng gì ông ấy, kể cả ta, khi nhìn thấy đĩa bay này ta cũng từng nghĩ đến chuyện tự tử. Bất quá, may là ta còn gượng được đến bây giờ. Được rồi, trong số các vị ở đây chắc có những người mới tham dự, ta sẽ nói sơ lược tất cả.

Đầu tiên, mọi người chắc hẳn đều biết nguyên tử chứ? Ta sẽ không giới thiệu dài dòng về nó nữa, kim loại do nguyên tử cấu tạo thành. Nói đúng hơn, tất cả các loại vật chất mà chúng ta biết đến hiện giờ đều được tạo thành từ nguyên tử. Mà nguyên tử sẽ chứa có hạt nhân, electron....Tỷ như chiếc nhẫn cưới trên tay ta hiện giờ, thoát nhìn thì nó chỉ là một khối kim loại. Nhưng nếu xét từ góc độ nguyên tử, nó không còn là một khối liền nữa mà được kết thành từ vô số nguyên tử. Hơn nữa, nó không phải không có khe hở, bởi bản thân nguyên tử đã có vô số khoảng không rồi.

Lúc này, nhà khoa học đang chiếu lên màn hình bên cạnh một sơ đồ nguyên tử đơn giản, trong đó có một hạt nhân ở giữa, xung quanh là vô số

electron bay chung quanh.

-Đây là biểu đồ nguyên tử đơn giản được phóng to. Mỗi nguyên tử đều có một hạt nhân ở giữa, xung quanh là các hạt electron di chuyển liên tục. Nếu xét theo góc độ vi mô thì có thể kết luận, 99% không gian trong nguyên tử là rỗng. Tỷ như khối kim loại thiết, theo góc độ nguyên tử vi mô thì 99% thể tích của nó cũng là rỗng. Chúng ta sờ dĩ có thể thấy nó, chạm vào hoặc cắt gọt...nguyên nhân chủ yếu là vì giữa các nguyên tử có lực hấp dẫn. Chính lực hấp dẫn này đã duy trì sự liên kết giữa các nguyên tử, hơn nữa còn có lực đẩy làm cho khoảng cách giữa 2 nguyên tử không quá gần. Nói tóm lại, đây là mô hình kim loại mà loài người chúng ta tìm ra.

-Nhưng còn đĩa bay này thì sao? Mặt ngoài của nó trơn bóng, đúng vậy, chỉ trơn bóng không hề có một dấu vết nào khác. Cho dù chúng ta sử dụng kính hiển vi tiên tiến nhất, với nó chuyện tìm ra nguyên tử, hạt nhân hay electron là việc quá dễ dàng. Nhưng kết quả ra sao, vẫn thất bại, nó vẫn là một khối liền, không có không gian trống, không có nguyên tử...

Nhà khoa học trung niên kia nói tới đây thì dừng lại, hồi lâu sau mới nói tiếp:

-Cho nên, thứ chúng ta nhìn thấy ở đây, tuy chạm vào trông có vẻ như kim loại, nhưng thật ra nó là loại vật chất gì thì chúng ta hoàn toàn không biết. Nhưng ta dám khẳng định, loại vật chất này vượt xa nền khoa học kỹ thuật của loài người chúng ta ít nhất là 1000 năm, hay thậm chí còn lâu hơn, lâu tới mức ta không cách nào tưởng tượng ra được.

Nghe nói mọi người đã dùng mọi cách từ laser, búa đập, cho tới thuốc nổ nhưng lớp vỏ ngoài của nó vẫn hoàn hảo, không hề tổn hại gì. Khi có người hỏi ta liệu có cách nào mở chiếc đĩa bay này hay không, đáp án của ta là...

Không thể!

Đây là thứ kim loại độc nhất, thử nghĩ xem, kim loại này không hề có lấy một khe hở nào, cho dù khe hở đó ở cấp độ nguyên tử. Điều duy nhất mà chúng ta chắc chắn cho tới lúc này là thứ kim loại kia được tạo thành từ vô số hạt nhân nguyên tử ép chặt lại với nhau. Nếu dùng một danh từ đơn giản để hình dung thì nó chính là...sao tron (2)!

Tuy ta không biết vì sao vật chất như sao tron lại có thể tồn tại. Được rồi, so với thứ này thì kiến thức của chúng ta hầu như chỉ bằng động vật linh trưởng như khỉ thoi, thậm chí còn thấp hơn nữa, như động vật đơn bào chẳng hạn. Nhưng ta có thể khẳng định cho tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả những ai xem đoạn phim này.

Đừng vọng tưởng có thể ép nó mở ra. Trừ phi nó nguyện ý mở cửa, nếu không thì với nền khoa học kỹ thuật hiện giờ của chúng ta, cưỡng ép nó mở ra cứ như việc một đứa trẻ cầm súng phun nước đòi đi dập tắt mặt trời vậy, ấu trĩ đến buồn cười...

Căn bản không có biện pháp!

1/ Kính hiển vi hiệu ứng đường hầm (STM - Scanning tunneling microscope): là một loại kính hiển vi phi quang học, được sử dụng để quan sát bề mặt của vật rắn dựa trên việc ghi lại dòng chui hầm của điện tử khi sử dụng một mũi dò quét trên bề mặt mẫu. Mũi dò quét này có kích cỡ chỉ bằng một nguyên tử, được quét ở rất gần bề mặt mẫu. Khi đầu dò được quét trên bề mặt mẫu, sẽ xuất hiện các điện tử di chuyển từ bề mặt mẫu sang mũi dò do hiệu ứng chui hầm lượng tử và việc ghi lại dòng chui hầm (do một hiệu điện thế đặt giữa mũi dò và mẫu) này sẽ cho các thông tin về cấu trúc bề mặt.

STM là một công cụ mạnh để quan sát cấu trúc bề mặt của vật rắn với độ phân giải tới cấp độ nguyên tử. Tuy nhiên, hạn chế của thiết bị này là giá

thành khá cao cộng với việc độ bền của mũi dò hơi yếu, cộng với các yêu cầu môi trường khá ngặt nghèo.

2/ Sao tron: Đã có chú thích từ mấy chương trước nhưng thôi lâu quá chắc các bạn quên hết rồi, nên mình nhắc lại luôn. Sao tron là những gì còn sót lại từ vụ sụp đổ một ngôi sao lớn sau các vụ nổ siêu tân tinh. Mật độ vật chất của sao tron rất cao, khoảng 200 tỷ đến 3000 tỷ tấn trên một centimet khối (tương đương với mật độ của hạt nhân nguyên tử).

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Trí Tuệ Nhân Tạo

Công nghệ của đĩa bay không chỉ khiến các nhà khoa học ở các thập kỷ trước chấn động, mà cả những người đang xem đoạn phim hiện giờ cũng thế. Đầu ai cũng quay mòng mòng, thậm chí có người còn không hiểu việc tìm thấy đĩa bay có ý nghĩa gì.

Diêu Nguyên là người tỉnh táo nhất, không phải hẳn có thần kinh cứng rắn đến mức coi thường cả công nghệ khoa học trên đĩa bay. Dù sao hẳn đã xem qua đoạn phim tài liệu này mấy lần, sớm chuẩn bị tinh thần rồi cho nên khi xem lại lần nữa, không thấy chấn động lắm.

Sau khi phần lớn nhân viên ký vào tờ cam kết giữ bí mật và rời đi, Diêu Nguyên cùng Vương Quang Chính ngồi lại phòng họp, cả hai người đều trầm mặc. Thật lâu sau, Vương Quang Chính mới lên tiếng:

-Chúng ta có thể thử cách mà bọn họ từng dùng để mở phi thuyền – dùng một lượng lớn virus tấn công không?

-Không rõ, bất quá có thể thử một chút.

Diêu Nguyên thở dài nói:

-Thực tế, ta có một dự đoán...đó là hệ thống điều khiển trên đĩa bay, được rồi, tạm thời gọi hệ thống này là máy tính đi, hệ thống máy tính này rất có thể là trí tuệ nhân tạo.

-Thì sao?

Vương Quang Chính kì quái nhìn Diêu Nguyên nói:

-Công nghệ khoa học kỹ thuật của nó đã cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, nếu ngài nói hệ thống đó không có trí tuệ nhân tạo thì ta mới không tin.

Diêu Nguyên lắc đầu đáp:

-Không, ta không phải nói tới trí tuệ nhân tạo mà con người tạo ra, ta thậm chí hoài nghi chiếc đĩa bay là một sinh vật – sinh vật dưới dạng điện tử.

-Nghĩa là sao?

Vương Quang Chính vẫn cau mày thắc mắc hỏi.

-Đoạn phim về lúc chính phủ trên Trái Đất mở đĩa bay ra, người xem chưa? Dùng virus máy tính tấn công liên tục, nếu đối phương là máy tính như ở trên Trái đất thì sớm đã tiêu rồi, nhưng thực ra...Kỹ thuật khoa học của hai bên cách nhau quá xa, virus máy tính của chúng ta thật sự có thể gây ảnh hưởng cho nó à?

Diêu Nguyên đứng lên, vừa đi vừa nói:

-Những đoạn phim mà ta xem lúc trước, bất quá nó cũng là phim thôi, khó mà thu được thêm thông tin hữu ích...Dĩ nhiên, đến giờ ta vẫn còn hoài nghi vì sao đĩa bay lại ở trên phi thuyền Hi Vọng? Những tên chính trị gia kia sao lại không rõ giá trị của đĩa bay này chứ?

Được rồi vấn đề này tạm thời bỏ qua, ta hiện giờ sẽ phân tích các thông tin thu được từ đoạn phim...Sau khi dùng virus máy tính tấn công liên tục, vào thế kỷ 21, cánh cửa đĩa bay rốt cuộc được mở ra. Theo thông tin được lưu trữ thì thời gian nó mở ra chỉ có 3 tiếng đồng hồ, điều này có ý nghĩa gì?

Trong khoảng thời gian đó, các nhà khoa học tiến vào trong đĩa bay tìm được di vật của người ngoài hành tinh, đồng thời nghiên cứu các chi tiết bên trong. Điểm mấu chốt nhất là bọn họ tìm được kỹ thuật phản trọng lực cùng bước nhảy không gian từ máy tính trên đĩa bay.

Khi làm xong tất cả, 3 tiếng sau thì đĩa bay đóng cửa lại. Sau đó, mặc cho chúng ta dùng virus tấn công mãnh liệt như thế nào, đĩa bay vẫn im lìm như cũ. Đó là toàn bộ thông tin có trong đoạn phim.

Diêu Nguyên nói tới đây chợt ngừng lại, nhìn Vương Quang Chính nói:

-Cho nên ta đặt ra một giả thuyết...Người ngoài hành tinh trong đĩa bay vì một nguyên nhân không rõ đã tử vong, sau đó chiếc đĩa bay bị chôn vùi tại bang Tennessee nước Mỹ không biết qua bao lâu mà kể. Tình cờ, chính phủ Mỹ tìm được đĩa bay, nhưng lúc ấy, trình độ khoa học kỹ thuật của con người còn rất thấp, kỹ thuật máy tính quá lạc hậu, lạc hậu tới mức hệ thống máy tính trên đĩa bay không thêm chú ý tới.

Khi tới đầu thế kỷ 21, kỹ thuật máy tính của con người có bước tiến lớn, đồng thời vì việc tấn công đĩa bay, con người đã vận dụng rất nhiều virus. Giả thuyết của ta là, hệ thống máy tính trên đĩa bay này có ý thức, hay nói đúng là một sinh vật còn sống. Hẳn đã cô đơn quá lâu rồi, bỗng nhiên trong mấy năm gần đây lại có được thú vui từ các loại virus máy tính đang tấn công. Hẳn rất vui, cho nên mở cửa đĩa bay thưởng cho con người một ít công ngoạn, sau đó đóng cửa lại tiếp! Tại sao đến giờ hẳn vẫn không mở cửa ra, đơn giản vì nó đã chơi chán rồi, chờ nền khoa học kỹ thuật của con người tiến bộ thêm bước nữa, mang cho nó niềm vui mới.

Vương Quang Chính nghe tất cả mà ngẩn người hồi lâu, khó nhọc lên tiếng:

-Lão Diêu, cái này có hơi tà môn không? Chỉ là một khối máy móc bằng kim loại thôi mà, cho dù nền khoa học kỹ thuật của chúng ta cao hơn chúng ta rất nhiều...

-Bởi vì bọn họ tiến bộ hơn chúng ta quá nhiều a!

Diêu Nguyên dùng giọng điệu chắc chắn nói:

-Cứ như con người mấy trăm năm về trước, bọn họ có thể tưởng tượng ra máy bay trông như thế nào không? Có bao giờ mơ tới việc bay ra ngoài vũ trụ không? Hiện giờ, nền khoa học kỹ thuật của chúng ta so ra cũng như nền khoa học kỹ thuật lạc hậu của mấy trăm năm về trước vậy... Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta.

Nhưng, sau này ta lại nhận được một tin tức khác, nó càng làm giả thuyết này của ta thêm chắc chắn.

-Tin tức gì?

Vương Quang Chính ngạc nhiên hỏi.

-Còn nhớ lúc chúng ta tìm được đĩa bay không, những vi mạch nối liền vào đĩa bay đó?

Diêu Nguyên nói:

-Những vi mạch đó chắc chắn không phải do con người chúng ta gắn vào đĩa bay. Các vi mạch này bắt nguồn từ đĩa bay, nó hi vọng có thể kết nối với máy tính chủ.

Diêu Nguyên khẳng định:

-Nói cách khác, chiếc đĩa bay này tự động vươn các vi mạch này ra kết nối với máy tính chủ.

Nghe đến đây, Vương Quang Chính giật mình, nhìn chung quanh cảnh giác rồi hỏi nhỏ:

-Nhưng người ngoài hành tinh đã chết rồi mà? Vậy thì trí thông minh nhân tạo trong đĩa bay muốn làm gì đây? Liệu có phải nó muốn giám thị loài người chúng ta không? Chỉ cần nó muốn là có thể đoạt quyền khống chế phi thuyền Hi Vọng. Khốn kiếp, không tà môn như vậy chứ? Nền văn minh loài người chúng ta lại bị người ngoài hành tinh uy hiếp nữa à?

Diêu Nguyên khoát tay, ý bảo Vương Quang Chính không cần hốt hoảng như vậy. Hắn nói:

-Thật ra không nghiêm trọng như vậy đâu. Nếu đĩa bay quả thực có trí thông minh nhân tạo thì nó vẫn còn chưa làm điều gì tổn hại đến chúng ta. Điều này chứng tỏ, ít nhất là trước mắt...nó không có ác ý.

Noi tới đây, Diêu Nguyên bỗng ngẩn người, hăn chợt cảm thấy bốn bề trở nên yên tĩnh, vô số đầu mối suy luận cùng kết quả hiện lên trong đầu rồi bị loại bỏ. Hăn ngồi ngẩn người như vậy hồi lâu, cho đến khi Vương Quang Chính cân nhắc có nên lay tỉnh Diêu Nguyên hay không thì hăn mới giật mình tỉnh lại, nói:

-Lão Vương, nếu người có một chiếc xe hơi được trang bị trí tuệ nhân tạo, vậy người dùng nó ra sao?

Wương Quang Chính hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:

-Ta thì đơn giản rồi, cài địa điểm đến rồi cho nó tự lái.

Diêu Nguyên vỗ tay một cái rồi hỏi tiếp:

-Nếu vậy, khi người gặp phải ăn cướp, trí tuệ nhân tạo trên xe đột ngột mở cửa xe ra, vậy người sẽ làm gì?

Vương Quang Chính mù mờ nhìn Diêu Nguyên, nhưng vẫn trả lời:

-Đương nhiên là xuống xe giết mấy tên cướp kia rồi, còn làm sao nữa?
Gọi cảnh sát à? Ta đâu có sợ bọn chúng. (Ôi trâu bò vãi @@)

-....

Diêu Nguyên cứng họng nhìn trần trối Vương Quang Chính, hồi lâu mới cà lăm hỏi lại:

-Được rồi, vậy đối người khác vậy. Nếu như người là Trương Hằng, trên đường gặp cướp, đang hoảng sợ thì cửa xe đột ngột mở ra, người sẽ làm gì?

-Chắc sẽ bị giết.

Vương Quang Chính suy nghĩ hồi lâu rồi lên tiếng:

-Nếu không bị giết thì cũng bị cướp tiền. Lúc về ta sẽ khởi kiện hãng xe chế tạo ra chiếc xe này, hơn nữa tuyệt đối không dùng tiếp loại xe này nữa. Bởi vì biết đâu sau này, nó chở ta lao thẳng vô bờ vực sao? Trừ phi nó được lập trình có những hạn chế nhất định, ví dụ như nghe theo mệnh lệnh chủ nhân một cách tuyệt đối. Không được làm hại chủ nhân, không làm trái lệnh....

-Đúng là như vậy!

Diêu Nguyên hưng phấn vỗ tay cái bốp:

-Chúng ta vừa rồi đã bỏ sót một chi tiết!

-Hả? Chi tiết gì?

Vương Quang Chính cẩn thận nhớ lại toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện, hình như đâu có sót thứ gì.

-Đó là thi thể của người ngoài hành tinh!

Diêu Nguyên nói:

-Một nền văn minh cao cấp như vậy, bọn họ không thể nào không tạo ra trí tuệ nhân tạo mà không có sự hạn chế, tỷ như lời người vừa nói, không có lệnh chủ nhân thì không mở cửa. Bởi nếu mở cửa sẽ gây nguy hiểm cho chủ nhân. Cho dù chủ nhân đã chết, trí tuệ nhân tạo chắc chắn cũng sẽ ưu tiên cho việc bảo vệ di vật chủ nhân, tuyệt không để cho bất kỳ ai chạm vào đó, chính là thế...

Ta đã bỏ sót một đầu mối cực kỳ quan trọng...

Diêu Nguyên lại đứng lên lần nữa, vừa đi vừa nói:

-Lão Vương, người chắc cũng biết ta là người toàn năng – có thể miễn cưỡng coi như một nửa suy luận giả. Vừa nãy, đầu mối đó hiện lên khiến cho ta nghĩ đến một giả thuyết...Đây là một trí tuệ nhân tạo sơ sinh!

Thử nghĩ xem, có lẽ hệ thống máy tính trên đĩa bay có trí tuệ nhân tạo, nhưng nó bị lập trình hạn chế một số thứ. Nó có khả năng học tập và tiến hóa, nhưng về cơ bản vẫn là máy móc thôi...

Theo thời gian trôi qua, chúng ta hoàn toàn không biết chiếc đĩa bay này đã ở trên Trái Đất bao lâu, có lẽ qua quãng thời gian quá dài, trí tuệ nhân tạo này từ từ tiến hóa, đến mức sinh ra ý thức của riêng mình. Có thể nói, trừ việc không có thân thể ra thì nó hoàn toàn giống hệt một sinh mệnh.

Khi loài người tìm ra chiếc đĩa bay, vì tìm cách mở nó ra đã dùng virus tấn công. Trí tuệ nhân tạo mới ra đời nắm bắt cơ hội này, bắt đầu học tập kiến thức về con người. Nó cảm thấy việc chống lại virus rất vui nên đã mở cửa đĩa bay ra, thưởng cho loài người các công nghệ. Sau đó, nó ngủ đông để tiêu hóa các kiến thức thu được, bắt đầu vòng tiến hóa mới...

Nói tới đây, Diêu Nguyên dừng lại, khuôn mặt lộ vẻ kỳ quái:

-Nói không chừng, chiếc đĩa bay này vẫn còn tính trẻ con. Nó vừa sinh ra nên cái gì cũng tò mò, cái gì cũng muốn biết nhưng lại sợ mọi thứ chung quanh, không dám tiếp xúc với mọi người. Khi phát hiện mình được đặt trên phi thuyền Hi Vọng, nó chỉ dám len lén kết nối với máyw tính chủ, dùng nó để quan sát loài người chúng ta...

Đó là giả thuyết mà ta suy luận được!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12: Mười Ngày Đếm Ngược

Chuyện phát hiện đĩa bay không hề được lộ ra ngoài, bởi tất cả nhân viên đều hiểu rõ tình hình. Ai ai cũng bị cảnh cáo không để lộ thông tin, cũng như sự bảo vệ quanh phòng máy tính chủ được nâng lên mức cao nhất, người nào muốn vào đều phải có giấy phê chuẩn. Vì vậy, Diêu Nguyên không lo lắng về chuyện này.

Thật ra, nếu người dân biết có đĩa bay trên phi thuyền thì sao? Hẳn không tin với nền khoa học kỹ thuật hiện giờ của loài người lại có thể mở đĩa bay đó ra, càng không nhắc tới việc phá hủy nó. Trừ phi vứt nó ra ngoài vũ trụ, chứ việc phá hủy đĩa bay này là không thể.

Mấu chốt là nền kỹ thuật khoa học a. Cho dù đĩa bay có mở toang cửa ra đi nữa, nếu không đủ trình độ thì loài người cũng không thu hoạch được gì trong đó. Cứ như người cổ đại muốn tìm cách tạo lửa, còn người ngoài hành tinh lại cố gắng dạy người cổ đại làm cách nào để chiết xuất khoáng vật phóng xạ. Đó là chân lý trong vũ trụ này, mặc dù bảo tàng này là vô giá nhưng nếu không hiểu nó dùng để làm gì, không biết dùng nó thế nào thì lấy nó có ích gì?

Do vậy, Diêu Nguyên lại càng thêm khát vọng với quần thể chiến hạm hư hỏng kia. Chỉ cần tìm thấy kỹ thuật khoa học bên trong nó, nền khoa học của loài người sẽ phát triển vượt bậc trong thời gian ngắn. Được thế, ít nhất gặp chuyện gì cũng không bó tay vô sách như trước.

Thực ra, với quần thể chiến hạm hư hỏng kia phi thuyền Hi Vọng vẫn luôn theo dõi nghiêm ngặt, gần như 24/24 không hề ngừng nghỉ. Chỉ còn 10 ngày bay nữa là đến quần thể chiến hạm, khả năng thăm dò cũng tăng lên. Vì thế, Diêu Nguyên mới thêm chú ý tới nền khoa học kỹ thuật trong quần đó.

Thông qua thăm dò, cơ bản có thể tìm ra vài manh mối về nền khoa học kỹ thuật của quần thể chiến hạm, đầu tiên nền khoa học của nó chắc chắn còn thua nền khoa học trên đĩa bay. Thậm chí, cả hai nền khoa học này cơ bản không cùng đẳng cấp. Ví dụ đơn giản, kỹ thuật khoa học trên quần thể chiến hạm kia con người còn tìm ra được vài manh mối, thông qua máy tính chủ mà tái tạo lại mô hình phi thuyền.

Còn nền khoa học kỹ thuật trên đĩa bay thì sao? Hoàn toàn không biết chút gì cả. Đúng vậy, hoàn toàn mù tịt, không riêng gì các kỹ thuật lấy từ đĩa bay, ngay cả lớp vỏ bên ngoài nó cũng khiến nền khoa học loài người bó tay. Cứ như nền khoa học hai bên cách nhau quá xa, tìm hiểu chỉ là điều vọng tưởng!

Do vậy, tuy đĩa bay cực kỳ quan trọng, thậm chí có thể là con cờ cuối cùng cho việc phục hưng loài người, nhưng kỹ thuật nó mang trên người không phải thứ mà hiện giờ con người có thể sử dụng. Vì vậy chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, như ăn cơm phải ăn từng miếng một, đi bộ phải đi từ từ. Diêu Nguyên đã chuẩn bị việc niêm phong đĩa, thậm chí có lẽ đến lúc hắt chết, chiếc đĩa bay vẫn chưa được lấy ra. Đó là lẽ vật lớn nhất cho thế hệ mai sau.

Thứ có ích nhất với phi thuyền Hi Vọng hiện giờ là quần thể chiến hạm kia, đó là kỹ thuật mà con người có thể sử dụng, có thể tiếp thu được, có thể dùng nó để phát triển!

Còn 10 ngày nữa là đến quần thể chiến hạm hư hỏng.

Hôm nay, tuần san trên phi thuyền Hi Vọng cũng đưa tin còn bao nhiêu ngày nữa đến quần thể chiến hạm.

Trên tựa đề là số 10 màu đỏ.

Còn ba cổ đông “sáng lập” nên tuần san giờ này vẫn còn đang mài mê chơi Star Craft 3.

Đây là tầng 3 của một tiệm Inte, thực ra chỉ có ba tên Thích Hiếu Điều, Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán xài inte để chơi game. Đại đa số mọi người đều dùng nó để tham khảo tài liệu, xem tiểu thuyết hoặc chat, số người chơi game rất ít. Được rồi, đúng ra chỉ có 3 tên cà chớn này chơi game thôi.

Ba tên này cũng hơi cảm thấy xấu hổ, cho nên dứt khoát bao luôn tầng ba. Tuy tốn tiền gấp đôi nhưng bù lại đỡ bị người khác soi mói.

-Ê, không công bằng! Hai người các người đánh có mình ta, hơn nữa còn là hai tên tộc Zerg! Mẹ nó, chơi phải chơi đẹp chứ, cái này đúng là bất công!

Thích Hiếu Điều một bên tìm bản đồ chuẩn bị một trận đấu mới, một bên hét lên với Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán. Thực ra, hẳn rất vui, nói thế chỉ để phát tiết thôi.

Lâm Khâu Thu cùng Vương Đan Đán nhìn nhau cười nham hiểm, Lâm Khâu Thu nói:

-Chơi tộc Zerg là phải tấn công nhanh chứ, ai bảo người chọn tộc Protoss làm gì? Để cho người nâng cấp nhà lên, mua được High Templar... rồi đến Archos thì tụi tao làm gì còn đường sống? Đầu tiên hạ người cái đã, sau đó mới đến tụi tao solo, vậy mới đúng là vương đạo chứ.

Thích Hiếu Điều thấp giọng mắng, sau đó chọn bản đồ tạo phòng chơi, hai người Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán liền tham gia. Hắn vừa định bắt đầu game thì bỗng nhiên một người chơi mới tham gia vào phòng – nickname là ZERO. Ba người ngạc nhiên ồ lên một tiếng, phảng phất như vừa tìm thấy lục địa mới, bối rối nhìn lẫn nhau.

-Trời ơi, rốt cuộc có người chơi mới rồi, ha ha. Cuối cùng cũng có người chơi trò này.

Vương Đan Đán là người phản ứng đầu tiên, vừa cười nói vừa ăn bánh bích quy.

Thích Hiếu Điều cùng Lâm Khâu Thu càng ngạc nhiên, Lâm Khâu Thu lướt nhìn xung quanh một vòng:

-Tên này cũng dám chơi trò này ở tầng dưới à? Không sợ bị người ta chỉ trích sao?

Thích Hiếu Điều mừng rỡ không thôi, cười nói:

-Cái đó thì kệ hắn. Quá tốt rồi, đủ cặp 2 vs 2. Không lo tụi bay đỡ phân bì. Vậy đi, ta cùng tên này một đội, khởi so đo nhé. Haha, bắt đầu đi!

Trong sự thúc giục của Thích Hiếu Điều, một trận đấu Star Craft mới bắt đầu. Khi vào game, Thích Hiếu Điều phát hiện mình chọn chủng tộc Terran còn tên ZERO kia lại chọn Zerg.

-Không tệ, không tệ. Một bên tấn công nhanh kiểm chế hai tên kia, một bên lo nâng cấp nhà. Ha ha, tên này chắc chơi không tồi đâu.

Thích Hiếu Điều cười phá lên, như không quan tâm tới việc Lâm Khâu Thu hay Vương Đan Đán có nghe thấy hay không. Hắn bắt đầu việc xây nhà, tạo binh lính, nâng cấp nhà.

Kết quả.

Thích Hiếu Điều lại thua một lần nữa, giận đến mức muốn đập cả bàn phím. Dĩ nhiên, nói thế thôi chứ hẳn làm gì dám, bởi gần đây có điều luật xử phạt tội hủy hoại tài sản công, nhẹ nhất cũng phạt 2 năm đến 5 năm tù.

-Mẹ nó, tên ZERO này bị khủng à! Chơi tộc Zerg lại lo đi nâng cấp nhà, được rồi, nâng cấp thì cứ nâng, dù gì thì hai thằng kia chơi tộc Protoss, không tấn công nhanh được. Nhưng người lại không tạo binh lính tấn công gì cả, cứ chăm chăm tạo Queen để ăn mòn trụ sở đối phương làm gì. Khi gió, cứ cho người trộm được khoa học kỹ thuật của bên kia đi, người có thời gian sử dụng à?

Thích Hiếu Điều giận đến mức như gầm lên, trong lòng đã liệt tên ZERO này vào loại tay mơ, thậm chí còn chưa hết giận, bật cửa sổ chat lên chat văn bên kia, nói một hơi về chiến thuật của tộc Zerg.

Nhưng không ngờ, bên kia lại phản hồi lại rất nhanh.

-Star Craft không phải như thế.

ZERO nói.

-Vậy giỏi nói cho ta biết cái trò này như thế nào? Mấu chốt là ở ba chủng tộc khác nhau, thì sẽ có 3 chiến thuật. Tộc Zerg thì ban đầu phải tấn công nhanh, trung kỳ thì tập trung binh lính tiến công mãnh liệt, hậu kỳ tập trung tài nguyên để nâng cao chất lượng binh lính, không phải như thế thì là gì?

Thích Hiếu Điều gõ chữ qua chat văn.

-Mục tiêu lúc đầu của Star Craft là sinh tồn, sau khi đã có thể sinh tồn mới bắt đầu phát triển. Mà lúc đầu phát triển, dĩ nhiên phải cố gắng nâng cao số lượng nhân khẩu, nguyên vật liệu, môi trường vũ trụ xung quanh...

Nhưng với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, lượng nhân khẩu và nguyên vật liệu tăng lên, thì thứ cần được bảo tồn không phải là nhân khẩu mà là nền khoa học kỹ thuật.

Tộc Zerg sở hữu loại lính đặc biệt là Queen, có khả năng ăn mòn trụ sở đối phương và chiếm lấy nền khoa học kỹ thuật trong đó. Trong thực tế, đây vốn là chuyện bất khả thi nhưng trong game lại có thực, vì vậy nhiệm vụ quan trọng nhất là phải đoạt bằng được nền khoa học kỹ thuật của đối phương. Để đạt được điều đó, chỉ cần lượng nhân khẩu, nguyên liệu không xuống dưới mức báo động thì hoàn toàn có thể vứt bỏ 80% lượng nhân khẩu, vật tư.

ZERO đáp.

Thích Hiểu Điều thấy xong mấy dòng này thì giận đến mức muốn chém người, gõ bàn phím ầm ầm đáp lại:

-Trời ạ, đại ca ơi, đây là game Star Craft, làm sao chỉ cần tiêu diệt đối phương là được rồi, làm gì mà rắc rối vậy!

-Đại ca? Ta là con trai sao?

Bên kia đột nhiên trả lời.

-Chẳng lẽ ngươi là con gái à? Con gái cũng thích chơi Star Craft hả?

Thích Hiểu Điều quả thực sắp điên tới nơi rồi, hắn lập tức coi tên này là một tên gà mờ chỉ thích đi chọc người khác.

-Con gái? Con trai?

Sau khi đáp lại bằng vài từ rời rạc, người chơi kia đột ngột đăng xuất, bỏ lại Thích Hiểu Điều đang bực bực lửa giận. Mà bên này, Lâm Khâu

Thu cùng Vương Đan Đán thì ngồi cười lăn lộn, bởi cả hai tận mắt nhìn thấy cảnh Thích Hiểu Điều bị tên kia đùa giỡn.

-Đúng là đồ khốn! Đi cũng không nói câu chào tạm biệt! Người nhất định là con gái! Chỉ có con gái mới làm như vậy!

Thích Hiểu Điều liều mạng gõ chữ liên tục, không quản đối phương có nhận được hay không. Làm xong vẫn còn tức, nhìn về hai tên Lâm Khâu Thu cùng Vương Đan Đán.

-Hai tụi bây cười đủ chưa, ở đó dám cười tao hả.

Thích Hiểu Điều cười lạnh, rồi tìm bản đồ, tạo phòng chơi mới:

-Vậy thì thông cảm nhé, tao sẽ không còn nường tay nữa đâu. Tao sẽ chơi tộc Zerg thân yêu, ha ha, chủng tộc mạnh nhất của ta. Chờ đi, xem ta đánh bại tụi bây như thế nào, hai tên khốn.

-Chơi thì chơi!

Lâm Khâu Thu không cam chịu yếu thế, vỗ bả vai Vương Đan Đán nói:

-Ta chọn tộc Terran, xây bunker thủ. Người chọn tộc Protoss cứ qua chỗ ta xây nhà, rồi từ từ phát triển. Ta không tin như thế lại không ép nổi hẳn.

-Được!

Vương Đan Đán một hơi nuốt trọn cái bánh bích quy trên tay, sảng khoái đồng ý.

Ba tên này lại bắt đầu tận hưởng trò chơi mình yêu thích, dĩ nhiên chuyện về ZERO sớm đã bị vứt đi đâu rồi. Chỉ có Thích Hiểu Điều còn nhớ mang máng đó là một tên gà mờ thích chọc người khác.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13: Đoàn Đội

Thời gian dần trôi, phi thuyền Hi Vọng càng lúc càng đến gần quần thể chiến hạm hư hỏng. Chỉ còn 9 ngày bay nữa, thời gian này nói dài cũng không dài, mà ngắn cũng không ngắn lắm. Trong ngày hôm nay, Diêu Nguyên chợt công bố danh sách 12 người tham gia vào việc thăm dò.

Diêu Nguyên là người đầu tiên trong danh sách đó. Tuy bị rất nhiều người cố gắng khuyên giải, kể cả các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh cũng như Vương Quang Chính, ai cũng không muốn hấn mạo hiểm. Nhưng tất cả đều vô hiệu. Theo Diêu Nguyên biện giải, chẳng lẽ làm lãnh đạo thì không thể chết à? Cho dù phi thuyền Hi Vọng không có hấn, vẫn còn Vương Quang Chính là phó hạm trưởng, chỉ huy phi thuyền Hi Vọng.

Nét xét theo hướng ngược lại thì thực lực của Diêu Nguyên lại xuất sắc nhất trong số 12 người, vô luận về kỹ năng quân đội hay năng lực tâm nhân loại. Có thể nói, hấn là người lãnh đạo tốt nhất trong 12 người, dù sao thì hấn vừa có năng lực của cảm ứng giả (người cảm ứng), thanh tích giả (người quan sát) cùng dự tri giả (người dự đoán), thậm chí hấn cũng có thể đảm đương nhiệm vụ của suy luận giả (người suy luận). Nếu gặp phải tình huống về công nghệ hiện đại bên trong quần thể chiến hạm, hấn cũng có thể làm một nửa nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở). Tóm lại, có hấn gia nhập thì tỷ lệ thăm dò thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

Danh sách 12 người trong đội thăm dò gồm: Diêu Nguyên, Trương Hằng, Ưng, Lưu Bạch, Lý Hải Vân, Hắc Thiết, Lâm Phí Bưu (thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh – cảm ứng giả), Dương Ngõa La, Tạ Hiếu Nham

(thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh – cảm ứng giả), Bành Hoài Thi (thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh – cảm ứng giả), Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt.

Có thể nói, trừ Vương Quang Chính ra thì toàn bộ thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh đều tham gia, ngoài ra còn có suy luận giả cùng dự tri giả là Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt.

-Lão Diêu, cái này có phải hơi mạo hiểm không?

Vương Quang Chính nhìn danh sách, lo lắng nói.

Thực ra, không chỉ Vương Quang Chính cho như vậy, mà thật ra tất cả chuyên gia đều nghĩ thế. Thậm chí, trong quân đội, rất nhiều sĩ quan vừa được thăng lên cấp úy cũng nghĩ vậy.

Đầu tiên, danh sách này có tên Diêu Nguyên – là hạm trưởng, cũng như người đứng đầu trong chính phủ ở phi thuyền Hi Vọng. Tuy Diêu Nguyên đã sớm chỉ định người thừa kế là Vương Quang Chính, nhưng điều này không đại biểu cho việc người dân cùng quân đội có thể tin phục Vương Quang Chính như Diêu Nguyên.

Hiện giờ, uy quyền của Diêu Nguyên đã sớm lan rộng khắp dân chúng. Trải qua sự cố trên hành tinh sa mạc cùng tiểu hành tinh, hai lần thực hiện chiến dịch giải cứu thì hẳn đã trở thành anh hùng trong lòng rất nhiều người. Hơn nữa, nhiều dân chúng nhận thấy, nhà lãnh đạo “độc tài” này thật ra có tâm địa rất tốt, không phải là người bài xích nội ngoại, sự khác biệt văn hóa. Có thể nói, cách lãnh đạo của Diêu Nguyên khá dân chủ, cũng là cách lãnh đạo mà người dân trên phi thuyền Hi Vọng khát vọng nhất.

So với Diêu Nguyên, tác phong quân nhân của Vương Quang Chính lạc hậu hơn nhiều. Hơn nữa, rất nhiều chuyện hẳn dùng phong cách giải quyết như một “sản vật vĩ đại” (cái này người dân cổ ý đọc sai)...Mà loại

phong cách này làm cho rất nhiều dân chúng từ người Tây Âu cho đến Châu Á cảm thấy khó chịu, nếu không muốn nói là khủng hoảng.

Khi Diêu Nguyên còn giữ chức hạm trưởng, Vương Quang Chính tạm thời giữ chức phó hạm trưởng thì còn đỡ. Bởi người dân biết Diêu Nguyên có thể kiềm chế Vương Quang Chính, đồng thời các chính sách hay biện pháp xử lý đều do Diêu Nguyên đề ra. Người dân chỉ cần có thể là đủ.

Nhưng khi Diêu Nguyên chết, thì các phương hướng, chính sách sẽ do Vương Quang Chính quyết định.

Do vậy, khi danh sách đoàn đội thăm dò được công bố thì có rất nhiều người phản đối, trong đó mấu chốt nhất nằm ở Diêu Nguyên. Hơn nữa, trong 12 người này toàn bộ đều là tân nhân loại, liệu có thích hợp chăng?

-Ta biết người đang lo lắng điều gì...

Diêu Nguyên ngồi trong phòng hạm trưởng, hắn vừa xem văn kiện vừa nói:

-Lão Vương, người và mọi người đang lo lắng có quá nhiều nhân vật quan trọng trong đoàn đội này sao? Đầu tiên, ta không thể chết, nếu không e rằng phi thuyền Hi Vọng sẽ có biến cố lớn. Tiếp theo, đoàn đội đều là tân nhân loại, một khi thăm dò thất bại, số lượng tân nhân loại sẽ giảm mạnh, ít nhất giảm hơn 1/2. Đúng không?

Vương Quang Chính hơi chần chờ nhưng rốt cuộc cũng gật đầu, hắn thở dài, ngồi đối diện Diêu Nguyên nói:

-Lão Diêu, thật ra ta và người hiểu nhau quá rõ rồi. Ta chỉ là một quân nhân thôi, chuyện chính trị này ta sao có thể so với người được. Chuyện người chỉ định ta làm người kế vị, ta nghĩ người nên suy nghĩ kỹ lại...

-Suy nghĩ cái gì?

Diêu Nguyên ngẩng đầu lên nhìn Vương Quang Chính, cười ha ha rồi đứng dậy đi đi lại lại, nói:

-Thật ra bọn họ đều không hiểu một sự thật, lão Vương, bất kể người có khuynh hướng xử lý công việc như thế nào. Ít nhất người có hai điểm khiến cho bọn họ yên tâm, một người không phải là người tàn bạo, hai người là một người thận trọng, chừng chặc...

-Thận trọng là ý nói người khó có khả năng thay đổi các chính sách hiện hành, cho dù các chính sách đó người không vừa ý. Nhưng vì duy trì sự ổn định, người sẽ kiên quyết tiếp tục các chính sách này. Tiếp đó, người không phải là con người tàn bạo, như vậy hiếm có khả năng người vì lợi ích cá nhân ban hành mệnh lệnh khiến lòng người căm phẫn. Chỉ hai điểm này thôi đã đủ thành một người lãnh đạo rồi. Hơn nữa, người đâu phải luôn như hiện nay đâu, con người luôn có tiến bộ mà. Hiện giờ người chưa mưu toan các việc này, chưa nắm quyền chính thức nên vẫn chưa thấy rõ, đợi đến lúc người ngồi vào ghế của ta, tự dừng sẽ thấy bản thân mình thay đổi rất nhiều.

Diêu Nguyên nói tới đây thì cười cười:

-Cho nên, thay vì lựa chọn những người vốn mưu mẹo, nhưng lại không biết rõ gốc rễ họ ra sao. Thì lão Vương người chính là người thừa kế tốt nhất.

Rồi nói đến danh sách 12 người, thật ra chuyện này cũng khá mạo hiểm.

Diêu Nguyên thản nhiên:

-Nhưng, loài người chúng ta bị buộc phải chạy nạn trong vũ trụ, chẳng lẽ chưa đủ mạo hiểm sao? Mỗi một bước đi của chúng ta có thể nói đều mạo hiểm, mỗi ngày trên phi thuyền Hi Vọng đều là một ngày nguy hiểm.

So ra, để hoàn thành nhiệm vụ này thì có thể chấp nhận mức nguy hiểm như đây...

Huống chi, loài người chúng ta đã chịu quá nhiều đau thương rồi...

Diêu Nguyên quay trở lại ghế hạm trưởng, thở dài nói:

-Từ lúc ở hành tinh sa mạc đến Tinh Vân, rồi tiểu hành tinh, loài người chúng ta luôn gặp phải gian nan trắc trở. Thế nên, có nhiều người đã nảy sinh cảm giác sợ hãi với chiến dịch này. Người có biết không? Một hai tháng gần đây, ta nhận điều nhiều báo cáo cho biết trong dân chúng đã hình thành một tông giáo. Tuy tông giáo này vẫn còn trong trạng thái sơ khai, phần lớn đều là những người gặp đau khổ, mất mát qua các vụ tai nạn tập hợp lại với nhau.

Người biết không? Ta rất sợ, sợ tông giáo kia...thực ra, không phải tông giáo nào cũng khiến con người điên cuồng. Nếu như nó hướng dân chúng làm việc thiện thì tốt, nhưng một khi mất kiểm soát, mang đến tai họa khôn lường cho phi thuyền Hi Vọng thì ta buộc phải vùng đồ đao, giết sạch toàn bộ người trong tông giáo. Nhưng chuyện này đem lại hậu quả rất nghiêm trọng, một khi đã giết thì không thể ngừng lại, không tới lúc vạn bất đắc dĩ ta sẽ không làm thế.

Cho nên, ta thành lập đoàn đội này.

Diêu Nguyên chân thành nói với Vương Quang Chính:

-Lần này hành động thế thất bại, không thể có bất kỳ sơ sót gì. Chúng ta phải làm tốt nhất có thể, ít nhất dưới tình huống tốt nhất, chúng ta có thể chấm dứt tình hình này, bóp chết tông giáo kia từ trong trứng nước. Chúng ta nhất định phải kiểm soát được tất cả...

Ý ta đã quyết, lão Vương, người không cần khuyên nữa. Nếu người muốn giúp ta thì khi bắt đầu chiến dịch, cố gắng duy trì phi thuyền Hi

Vọng ổn định là được.

Do vậy, Diêu Nguyên đã quyết tâm dẫn đội ngũ tinh nhuệ nhất tiến hành việc thăm dò quần thể chiến hạm, bất kể người nào cũng không thể khuyên bảo. Sau mấy ngày kéo dài, tất cả đành chấp nhận việc Diêu Nguyên đã hạ quyết tâm, không để bất kỳ ai ảnh hưởng. Do vậy, mọi người bắt đầu các công đoạn chuẩn bị cuối cùng.

-Đầu tiên chúng ta đã cải tạo xong phi thuyền khai thác quặng không người lái. Khi phi thuyền Hi Vọng cách quần thể chiến hạm khoảng 1000km sẽ dừng lại, sau đó phóng ra các phi thuyền. Trong lúc đó, chúng ta sẽ quan sát xem bên ngoài phế tích có nguy hiểm gì hay không. Hơn nữa, các phi thuyền này cũng có thể kích hoạt các mối nguy hiểm tiềm tàng khác.

Trong phòng họp chiến thuật tại tầng năm, Diêu Nguyên cầm một cây thước chỉ về tấm bản đồ đằng sau.

-Một khi xác nhận phi thuyền khai thác quặng không người lái an toàn đi qua khu vực bên ngoài quần thể chiến hạm, như vậy chúng ta sẽ dùng tàu con thoi cải tiến bay dọc theo rìa chiến hạm, cẩn thận đến gần. Việc này ước chừng kéo dài 3 ngày.

Khi tàu con cải tiến an toàn tiến vào khu vực bên ngoài quần thể chiến hạm, chúng ta sẽ dùng phi thuyền không người lái kia tới gần với các mảnh vỡ của chiến hạm, hơn nữa cố ý tiếp xúc với nó. Mục đích là để kiểm tra xem hệ thống vũ khí trên chiến hạm còn hoạt động hay không, nếu bước này thành công thì sẽ tới bước quan trọng nhất.

Diêu Nguyên nói tới đây, nhìn thẳng vào mắt của mấy chục người ngồi dưới:

-Ta sẽ làm đội trưởng, chỉ huy 11 người xâm nhập vào bên trong quần thể chiến hạm hư hỏng kia, tìm kiếm bất kỳ thứ gì giá trị sau đó đem nó về

phi thuyền Hi Vọng. Dĩ nhiên, trong quá trình sẽ có vô vàn nguy hiểm, cho nên trong lúc ta vắng mặt, phó hạm trưởng Vương Quang Chính sẽ trở thành hạm trưởng tạm thời, chỉ huy phi thuyền Hi Vọng cho đến lúc ta quay về mới thôi.

Đây chính là kế hoạch thăm dò quần thể chiến hạm, đây là danh sách 12 người tham gia, bao gồm: Trương Hằng, Ưng, Lưu Bạch, Lý Hải Vân, Hắc Thiết, Lâm Phí Bưu, Dương Ngõa La, Tạ Hiếu Nham, Bành Hoài Thi, Nhâm Đào, Nhâm Trừu Nguyệt.

Trong đó, tân nhân loại Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt vừa mới nhập ngũ, hơn nữa đây là chiến dịch đầu tiên của bọn họ nên ta quyết định thăng chức sĩ quan cho họ, trở thành thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh...

Hiện giờ còn 4 ngày nữa là đến quần thể chiến hạm, mọi việc chuẩn bị, huấn luyện đều đã hoàn thành. Còn lại, chúng ta chỉ cần chờ đợi, chờ ngày thực hiện nhiệm vụ.

Giải tán...

Tiếng nói vừa dứt, Diêu Nguyên đã đi ra ngoài phòng họp.

Hôm nay, phi thuyền Hi Vọng còn cách quần thể chiến hạm 4 ngày bay.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14: Sự Chuẩn Bị Trước Khi Xuất Phát

Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt trên danh nghĩa là anh em, vì vậy dĩ nhiên phải ở cùng nhau. Cả hai sống chung trong một phòng, điều này do chính sách nhà ở trên phi thuyền Hi Vọng vốn thế, không thể cho hai người ở riêng một nhà được, chỉ có vợ chồng mới được thôi.

Do vậy, hai cô cậu thanh niên này mới ở chung một nhà, ngủ trong phòng khách, còn lại chỉ có 1 phòng tắm và một nhà bếp. Tình cảnh như thế đôi lúc khiến hai người hơi lúng túng.

Ví dụ như sau khi tắm, cả người hơi ướt, mặc đồ bó lại thì không thoải mái. Nếu ở một mình hoặc sống chung với vợ chồng thì đơn giản, cứ khóa thân đi ra hoặc mặc đồ lót thôi, đợi cả người khô ráo rồi mặc quần áo vào.

Nhưng Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt ở chung thì không thể làm vậy. Nhâm Đào là con trai thì còn đỡ, cởi trần mặc quần đùi cũng không phân trên rồi.

Nhưng Nhâm Trừu Nguyệt thì không như vậy, là một thiếu nữ, hơn nữa còn là một thiếu nữ chưa trải tình trường. Vì vậy, nàng sao mà ăn mặc mát mẻ trước mặt người mình thầm thích được. Huống chi, hai người vốn chẳng có quan hệ huyết thống gì càng khiến mọi chuyện thêm xấu hổ.

Dĩ nhiên, xấu hổ thì xấu hổ nhưng trong lòng Nhâm Trừu Nguyệt cũng khắp khởi mừng thầm (bó tay), tuy bên ngoài không lộ ra vẻ gì, thậm chí

nhiều khi còn cố ý gây hấn khó chịu nhưng cuộc sống như thế càng làm cho Nhâm Trừ Nguyệt cảm thấy hạnh phúc.

Hôm nay, sau khi kết thúc buổi họp thì Nhâm Đào cùng Nhâm Trừ Nguyệt trở về phòng. Cuộc họp diễn ra sau buổi huấn luyện, hai người sớm đã thấm mệt, làm gì còn sức đi ra ngoài chơi...Đúng hơn là đi dạo, nhưng mà bốn bề đều là tường kim loại, còn công viên sinh thái ở tầng 6 thì phải xin phép mới được vào. Nói chung, trừ khu trồng trọt ra thì đâu cũng như đâu, quảng trường cũng hệt như phòng ngủ thôi.

-Trời ạ! Cuối cùng cũng xong rồi, không ngờ huấn luyện trong quân đội lại mệt như vậy!

Khi về đến nhà, Nhâm Trừ Nguyệt bất kể sống chết bay tới ghế salon, ngã nhào xuống lăn lộn một vòng, kêu lên thỏa mãn.

Nhâm Đào bất đắc dĩ ngồi bên cạnh, nói:

-Trừ Nguyệt, bà đừng làm loạn giường của ta chứ. Mệt thì về giường của mình ngủ đi.

Nhâm Trừ Nguyệt bật ngồi dậy, liếc xéo Nhâm Đào:

-Ông khùng à, giờ mới 5h chiều mà ngủ cái gì. Giờ ngủ thì sáng mai thức cả ngày à?

Nhâm Đào nhún vai tỏ vẻ không quan tâm:

-Tùy bà thôi, dù sao thì cũng được nghỉ ba ngày mà. Cứ yên tâm ngủ nướng, nghe nói ngủ nhiều còn giúp đẹp da đó...Ách, ta đi tắm trước đây. Bà đi nấu cơm tối đi, ta đói rồi.

Thực ra, tuy Nhâm Trừ Nguyệt hơi tiểu thư nhưng ở nhà, công việc nội trợ đều do nàng đảm đương. Bất kể quét dọn hay vệ sinh, cũng như nấu

nướng, cho dù không có nhà bếp nàng cũng mua đồ ăn về rồi tự tay chế biến lại. Tay nghề nấu nướng của nàng cũng khá ổn, thường xuyên khiến cho Nhâm Đào khen không dứt.

Khi Nhâm Đào đi vào phòng tắm, khuôn mặt Nhâm Trừu Nguyệt chột đỏ lên, nằm lăn qua lăn lại trên ghế salon. Chiếc ghế này chính là giường ngủ của Nhâm Đào, mơ hồ Nhâm Trừu Nguyệt còn ngửi thấy mùi hương Nhâm Đào trên đây, điều này càng khiến cho cô tiểu thư nhà ta thêm đỏ mặt.

(Hừ hừ, ở chung với nhau hơn chục năm rồi mà không chủ động gì hết, không lẽ tên đại ngốc kia quên rằng ta với hắn không có quan hệ huyết thống sao? Không được, thừa dịp ba ngày rảnh rỗi này, nhất định phải khiến hắn chủ động biểu lộ tình cảm với mình mới được!)

Khi Nhâm Đào tắm xong, bước ra ngoài thì một hương thơm ngào ngạt bay tới. Hắn vội vàng chạy qua nhà bếp, quả nhiên thấy Nhâm Trừu Nguyệt đang làm xốt chua ngọt, bên cạnh còn có mấy miếng sườn được cắt lát, ướp sẵn. Nhâm Đào vui mừng nói:

-Là sườn xào chua ngọt à? Wow! Sao hôm nay bà tốt vậy, làm đúng món ta thích ăn nhất!

Nhâm Trừu Nguyệt cười đáp:

-Ừm đúng, hiếm lắm mới có ngày nghỉ mà. Vừa rồi ông cũng vất vả, thôi ra phòng khách dọn cái bàn đi, cơm gần chín rồi.

Nhâm Đào cười ha ha, xoay người đi vô phòng khách. Không lâu sau, một món sườn xào chua ngọt đầy hấp dẫn đã bày trên bàn, Nhâm Đào vội vàng bới một chén cơm thật lớn, dùng đũa gắp miếng sườn, hít hà tỏ vẻ thỏa mãn sau đó mới ăn. Hắn vừa ăn vừa khen:

-Sườn xào chua ngọt của bà tiến bộ hơn rồi đấy, ngon quá.

-Thế à? Ngon thì ăn nhiều hơn một chút.

Nhâm Trừu Nguyệt cười rạng rỡ, khẽ bôi một chén cơm cùng ít rau, vừa ăn vừa cười cười nhìn Nhâm Đào.

Lát sau, khi Nhâm Đào đã xới trộn gần nửa đĩa sườn, Nhâm Trừu Nguyệt mới ấp úng nói:

-Ê Nhâm Đào, gần đây chúng ta cứ mãi huấn luyện hoài, mệt quá. Hiếm lắm mới có ba ngày nghỉ như thế này, không bằng nhân cơ hội đi chơi ở công viên sinh thái cho thoải mái.

-Công viên sinh thái? Ngày mai à?

Nhâm Đào sững sốt hỏi lại.

-Đúng...

Nhâm Trừu Nguyệt cười hì hì:

-Ta nghe nhiều người nói qua rồi, nơi đó có đủ loại thực vật, hơn nữa còn có nhiều động vật nữa. Từ thỏ, mèo, chó....sao nào? Ngày mai đi chơi ở công viên đi, dù sao lâu rồi cũng không thấy cây xanh, dùng một ngày nghỉ đi chơi đi?

-Không được.

Nhâm Đào không hề do dự từ chối, hăn gấp tiếp một miếng sườn lên ăn:

-Ngày mai ta phải qua chỗ Ba Lệ rồi. Mấy hôm trước đã hẹn với nàng ấy. Ba ngày kế tiếp ta định sẽ tới chỗ nàng ta. Ách, hay là bà đi chơi một mình đi. Dù sao cũng là sĩ quan, ta chắc bà sẽ được xét duyệt ngay thôi..

-Ba Lệ ?!

Nhâm Trừu Nguyệt phảng phất như rít lên khi nói ra hai từ nay, thanh âm dần lạnh đi:

-Là nhà khoa học xinh đẹp kia sao? Thiếu nữ mười bảy mười tám, vóc dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt lạnh lùng, được mọi người gọi là người đẹp băng giá Ba Lệ?

-Người đẹp băng giá?

Nhâm Đào khó hiểu lắc lắc đầu, nói:

-Cái này ta không chú ý lắm, về phần vóc dáng nhỏ nhắn. Ách, cái này thì đúng, nàng không có cao hơn bà, thậm chí còn thấp hơn ta nữa.

-Hừ ta biết, ta biết ta cao hơn ông, không cần luôn mồm nhắc lại như vậy đâu!

Nhâm Trừu Nguyệt đột nhiên tức giận, một tay cầm bát cơm của mình, tay kia lấy đĩa sườn, xoay người bỏ về phòng ngủ của mình.

-Ê, ta còn ăn sườn mà.

Nhâm Đào khẽ sửng sốt, vội vàng kêu lên.

-Ông đi mà ăn không khí đi! Hừ, cái này là của ta. Đúng là khó chịu, giỏi thì tự làm cho Ba Lệ của ông ăn đi!

Nhâm Trừu Nguyệt tức giận nói:

-Dù sao thì ta cũng cao hơn ông, hài lòng chưa?

Vừa nói nàng vừa mở cửa phòng ngủ, sau đó đóng lại cái rầm.

Nhâm Đào ngơ ngác nhìn nửa miếng sườn còn sót lại trong chén, bất đắc dĩ cắn một miếng, nhỏ giọng nói:

-Mình nói gì khiến nàng tức giận vậy kìa? Chẳng lẽ nàng không vui vì mình cao hơn người khác à? Khó hiểu quá.

Hơn nữa, mình đi tìm Ba Lệ cũng vì chiến dịch thám hiểm sắp tới thôi mà.

Bất kể ra sao, Nhâm Đào cảm giác mình dường như đã chọc giận Nhâm Trừu Nguyệt, mặc dù hẳn nghĩ hoài vẫn không hiểu mình đã làm gì khiến nàng tức giận.

Cứ như vậy, sáng hôm sau Nhâm Đào đã đi đến phòng thí nghiệm của Ba Lệ, thảo luận với nàng về các dụng cụ cần chuẩn bị cho việc thám hiểm.

Đến gần trưa, Diêu Nguyên cũng tới phòng thí nghiệm Ba Lệ, vừa lúc Nhâm Đào rời khỏi. Hai người gặp nhau chỉ chào hỏi sơ sơ, khi vào phòng thí nghiệm, Diêu Nguyên mới nhìn thấy Ba Lệ ngồi trên bàn, trước mặt là một đồng bản vẽ thiết kế.

-Nhâm Đào tới tìm cô nhờ chế tạo thiết bị sao?

Diêu Nguyên không khách khí ngồi xuống ghế đối diện, cầm mấy bản vẽ lên xem, hỏi.

Ba Lệ liếc nhìn Diêu Nguyên, tựa hồ vì khó chịu vì sự vô tư của hắn, bất quá vẫn đáp:

-Không sai, hắn nhờ ta chế tạo hai món dụng cụ, cũng không phải thiết bị gì quá hiện đại. Một là khẩu súng bắn dây thừng, điều quan trọng là dây thừng phải bền, còn thứ hai là một thiết bị liên lạc chống nhiễu tốt.

-À, xem ra hắn cũng nghĩ giống ta.

Diêu Nguyên gật đầu, nói:

-Vừa nãy ta còn thấy em gái của hần, cô ấy mặc đồ như con trai, thêm vào cái mũ khiến ta thiếu chút nữa nhìn không ra. Lúc ấy ta nghĩ chắc Nhâm Đào ở bên trong, quả nhiên không sai. Mà ta cũng đang cần cô chế tạo mấy món giống vậy, thành 12 bộ, tốt nhất nên mời thêm người làm cho lẹ. Ta trao cho cô quyền chỉ huy các tiểu tổ khoa học khác, nhanh lên, chỉ còn mấy ngày nữa thôi...

Ba Lệ gật đầu đầu, nhưng vẫn chưa vội làm việc, mà đẩy ghế đi về một chiếc két sắt trong góc phòng. Chiếc két sắt này được khóa bằng mật mã, khi Ba Lệ nhập xong mật mã thì nó mở ra, nàng ta lấy vật bên trong đặt trước mặt Diêu Nguyên.

-Đây là thứ mà ta hứa với người trước đây, xem thử xem.

Nét mặt Ba Lệ vẫn lạnh lùng như cũ, nói.

Diêu Nguyên không khách sáo mở hộp ra, bên trong là một khẩu súng hình thù cổ quái, cái quái dị nhất là nòng súng quá dài, cứ như là súng lục gắn ống giảm thanh vậy.

Ba Lệ bình thản nói:

-Đây là thứ mà người muốn, vũ khí hạng nhẹ xuyên giáp, chuyên dùng để đối phó với kẻ thù trang bị giáp hạng nặng!

Súng lục Gauss, phiên bản thử nghiệm số 1!.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15: Trang Phục Chiến Đấu Vũ Trụ - Bản Thử Nghiệm Số 1!

Diêu Nguyên đi ra từ phòng Ba Lệ, trong ngực có thêm khẩu súng lục Gauss thử nghiệm

Nói đúng ra, khẩu súng lục Gauss này không phải là đồ thiết. Với nền khoa học kỹ thuật hiện tại thì súng Gauss vẫn là vũ khí giả tưởng, các loại súng Gauss hiện giờ chỉ là phiên bản được đơn giản, cải tiến thôi.

Vũ khí Gauss thật sự chính là vũ khí từ trường, dùng từ trường để tạo nên sức công phá. Khẩu súng sẽ tạo ra một xung điện từ trường cực mạnh, gây nên các sóng xung kích phá hủy mọi thứ xung quanh.

Và loại vũ khí Gauss mà con người chế tạo ra, hay khẩu súng Diêu Nguyên đang cầm, đều là vũ khí từ trường biến chủng. Nguyên lý của nó rất đơn giản, dùng một dòng điện cực mạnh chạy qua cuộn dây kim loại, từ đó bên trong cuộn dây sẽ sinh ra từ trường cực mạnh. Chính từ trường này sẽ đẩy viên đạn bay với vận tốc cao, tạo nên động năng khủng khiếp. Theo lý thuyết, dòng điện càng mạnh thì từ trường càng mạnh, nhờ đó sẽ bắn viên đạn ra càng nhanh. Nếu có đủ năng lượng, vận tốc viên đạn thậm chí có thể gần bằng vận tốc ánh sáng!

Mà với lượng động năng viên đạn chứa trong người, sức phá hủy của nó sẽ trở nên kinh khủng, thậm chí đạt đến mức không thể nào tưởng tượng nổi. Trước mắt, trong phòng thí nghiệm vũ khí Gauss đã có mẫu súng có thể bắn viên đạn đi xa hơn 10km. Đó là đạn, không phải là gió hay là cát bụi. Chúng ta có thể tưởng tượng, nếu vũ khí này hoàn thành, một người

đứng xa vài cây số, cầm khẩu súng gauss, được rồi, giả sử đó là khẩu súng lục gauss có uy lực nhỏ nhất. Chỉ cần hấn có thể nhắm trúng, vậy viên đạn bắn ra có thể dễ dàng xuyên thủng vỏ xe tăng kiên cố nhất trên Trái Đất cách đó vài cây số.

Đối mặt với động năng lớn như vậy, áo giáp cứng rắn nhất của loài người cũng trở nên mỏng manh như tờ giấy.

Cho nên, mặc dù vũ khí Gauss được thí nghiệm không phải vũ khí nguyên mẫu –vũ khí từ trường nhưng uy lực của nó đã không thể tượng tưởng nổi. Vì vậy, không lạ khi mọi người dự đoán nó chính là vũ khí tương lai trong cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn!

Trước khi tiến vào quần thể chiến hạm hư hỏng kia, Diêu Nguyên đã sớm dự tính đến chuyện gặp phải nguy hiểm, trong đó khả năng lớn nhất là gặp phải robot tự động – hệ thống phòng thủ trên phi thuyền. Ví dụ như các robot trên phi thuyền Hi Vọng.

Bởi theo kết quả thăm dò, các mảnh vỡ của chiến hạm vẫn phát ra ánh sáng. Điều đó có nghĩa là chúng còn năng lượng, nói cách khác, nếu hệ thống phòng thủ vẫn còn, kiểu nào cũng được, dù là robot tự động hay các loại pháo đài. Thì việc gặp chúng chả vui vẻ gì với tiểu đội 12 người của họ.

Dùng vũ khí của thế kỷ 21 để đấu với nền văn minh, nền công nghiệp lần bốn, thậm chí có khi là cuộc cách mạng công nghiệp lần năm. Mặc dù, đối phương chỉ người máy, nhưng với vũ khí áp đảo, số phận của 12 người thật không khá khẩm bao nhiêu.

Lấy ví dụ đơn giản nhất, lấy vũ khí trong cuộc cách mạng công nghiệp lần một như súng điểm hỏa, đại bác đi đánh kẻ thù súng máy, súng tiểu liên, tên lửa, kết quả ra sao? Chỉ là đồ sát thôi!

Có lòng tin, lòng dũng cảm là tốt. Nhưng với tư cách là người lãnh đạo, Diêu Nguyên không thể để cho đồng đội mình mạo hiểm được. Cho nên, khẩu súng lục Gauss này xuất hiện vừa đúng lúc.

-Thân súng được làm bằng hợp kim chiết xuất từ thực vật ngoài hành tinh. Trong số các loại hợp kim thu được, nó là loại mềm và bền nhất, nên nòng súng sẽ không bị nổ nòng hoặc trục trặc...Vấn đề ở đây là nguồn cung cấp năng lượng.

Cây súng này được ta dùng hợp kim đặc biệt chế tạo, nhưng hệ thống năng lượng vẫn chưa tìm được vật liệu thích hợp. Trước mắt, tiểu tổ khoa học còn đang nghiên cứu việc dùng hợp kim mới để chế tạo pin. Nhưng trong đó có vài vấn đề kỹ thuật hóc búa chưa giải quyết được. Nếu người cho bọn họ thêm nửa năm thì súng lục Gauss này có thể sẽ có phiên bản thử nghiệm số 2...

Đó là những lời Ba Lệ nói khi giao khẩu súng cho Diêu Nguyên.

Bất quá, Diêu Nguyên không thể nào đợi thêm nửa năm chỉ vì chờ phiên bản thử nghiệm mới của một khẩu súng. Đã gần tới lúc xuất phát, cho nên hắn không nói thêm gì, chỉ cầm khẩu súng bước ra ngoài. Khi ra tới cửa, hắn chợt dừng lại nói một câu.

-Ba Lệ, cảm ơn cô, tiệm bánh gạo kia ta cũng đi ăn thử rồi, đúng là rất ngon...

Tiếng nói vừa dứt, Diêu Nguyên đã đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Ba Lệ ngồi ngẩn cả người, lát sau mới định thần lại phản bác:

-Đồ ngốc, ta dĩ nhiên biết chỗ kia bán ngon rồi, không cần người nhắc.

Bất quá, Diêu Nguyên dường như không nghe được lời này, sau khi rời khỏi phòng thí nghiệm của Ba Lệ, hắn đi thẳng tới nhà ăn, bởi bây giờ

đã giữa trưa. Các nhà khoa học hẳn cũng nghỉ tay ăn cơm, cho nên đi ăn trước rồi tìm họ sau.

Sau một bữa cơm vội vàng, trên đường cũng không có gì xảy ra, tầm một tiếng sau Diêu Nguyên bắt đầu đi về phòng thí nghiệm, cụ thể là phòng thí nghiệm chất liệu gỗ.

Có lẽ do còn sớm nên trên đường Diêu Nguyên không thấy một bóng người, hẳn vốn cho rằng còn phải chờ lâu, ai ngờ vừa vào phòng thí nghiệm đã thấy Yvaine ngồi trên bàn xử lý giấy tờ.

-A, hạm trưởng, ngài đến sớm vậy. Tôi còn tưởng đến chiều ngài mới đến.

Yvaine vừa thấy Diêu Nguyên thì đứng dậy chào, đồng thời rót một ly nước từ máy lọc bên cạnh đưa cho Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên khẽ nở nụ cười, trong hai nhĩ ngữ giả thì hẳn tương đối coi trọng Yvaine. Không chỉ vì những công lao mà Yvaine đạt được như việc phát minh ra công thức thuốc đặc biệt cho thực vật ngoài hành tinh, mà là sự tập trung, nỗ lực hết mình vì khoa học. Nếu không nhờ hẳn liều chết bảo vệ máy tính chứa công thức, làm sao lò phản ứng tinh thạch xuất hiện được

Không bàn đến công lao thì Yvaine cũng là một nhà khoa học cực kỳ nghiêm túc, nhìn cảnh trước mắt có thể đoán được. Khi mọi người nhân dịp nghỉ trưa để tán gẫu, đi dạo, đọc sách hoặc thư giãn thì hẳn lại vội vàng chạy về phòng thí nghiệm xử lý công việc, riêng tinh thần này thôi cũng đã hơn hẳn rất nhiều nhân viên nghiên cứu rồi.

Diêu Nguyên nhận ly nước, mỉm cười nói:

-Tiến sĩ Yvaine, không cần khách khí như vậy. Thật ra ta tới đây là làm phiền cậu mới đúng. Hơn nữa, nghe các binh sĩ bảo vệ nói, một tháng qua,

ngày nào cậu cũng làm việc đến khuya mới về nhà sao?

Yvaine cười khố:

-Thật ra thì thời gian làm việc bình thường cũng tới đêm rồi, chẳng qua trong khoảng thời gian này tôi làm thêm một chút...Hạ trưởng, thật ra không ghê gớm như ngài tưởng đâu. Do năng lực của nhĩ ngữ giả, dù nhiều khi không cần đọc tài liệu, hoặc khi bắt đầu nghiên cứu, chỉ cần trong đầu suy nghĩ tới các vấn đề hóc búa thì tự nhiên bắt đầu tập trung ngay. Nhờ năng lực này, trong một tháng mới hoàn thành xong 12 bộ đồ du hành vũ trụ cải tiến này.

Trong lúc nói chuyện, Yvaine mở cánh cửa phòng đằng sau ra, bên trong treo 12 bộ đồ du hành vũ trụ màu bạc, thoạt nhìn nó trông mỏng manh hơn hẳn các bộ đồ du hành vũ trụ bình thường.

-Chúng tôi dựa vào cấu trúc sắp xếp trong các dây leo của thực vật ngoài hành tinh, dùng các loại gỗ tiên tiến nhất, thêm vào sự trợ giúp của kỹ thuật Nano để tạo nên bộ đồ du hành này. Bộ đồ này nhẹ gấp đôi bộ đồ bình thường, hạ trưởng, ngài thử cầm thử xem sao.

Vừa nói, Yvaine vừa cầm một bộ đồ cẩn thận đưa tới tay Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên dĩ nhiên hiểu rõ giá trị của các bộ đồ này. Tổng cộng năm sáu tiểu tổ khoa học, mất hơn một tháng thêm vào vô số các nhân viên kỹ thuật mới hoàn thành bộ đồ này trước lúc xuất phát. Có thể nói, đây là bộ đồ du hành vũ trụ được cải tiến toàn bộ, nếu đánh giá như còn ở trên Trái Đất, mỗi một bộ đồ này giá không ít hơn ba triệu USD.

Diêu Nguyên đưa tay tiếp lấy bộ đồ. Cảm giác đầu tiên của hắn là nhẹ, bộ đồ này quả thật nhẹ gấp đôi các bộ đồ du hành vũ trụ bình thường. Nên nhớ, các bộ đồ du hành vũ trụ bình thường trên phi thuyền đều là sản phẩm khoa học kỹ thuật cao nhất của nhân loại trong thế kỷ 21, một bộ đồ nếu

tính đầy đủ các phụ kiện như bình oxi, thiết bị liên lạc, hệ thống lọc khí....thì tổng khối lượng của nó tầm 40kg!

Còn bộ đồ này đã được lắp đặt thiết bị liên lạc, thiết bị lọc khí...chỉ thiếu mỗi bình oxi đi cùng thôi. Tuy vậy, khối lượng của nó chỉ mới khoảng 10kg, nếu cộng thêm bình oxi thì tối đa chỉ khoảng 20kg. Như vậy, ít nhất nó đã giúp người mặc hành động linh hoạt gấp đôi!

Yvaine đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt phấn khởi của Diêu Nguyên, hân cũng cười nói:

-Khối lượng chỉ là một phương diện, trừ phi hạ cánh xuống hành tinh hoặc tiểu hành tinh thì khối lượng bộ đồ mới khiến người ta đau đầu. Còn trong không gian thì khối lượng không phải là vấn đề lớn. Điểm khác biệt của nó là tuy có đầy đủ phụ kiện như hệ thống liên lạc, lọc khí, bình oxi... nhưng bộ đồ này mỏng hơn bộ đồ cũ rất nhiều. Hơn nữa, các đốt ngón tay được làm bằng vật liệu kiểu mới nên sự linh hoạt tăng lên khá cao.

Diêu Nguyên ngăm ngía bộ đồ du hành này, hân thật sự thích không nỡ rời tay, lâu sau mới hỏi:

-Còn khả năng bảo hộ thì sao?

-Khả năng bảo hộ...

Yvaine tự hào đáp:

-Cấu trúc sắp xếp trong các sợi dây leo của thực vật ngoài hành tinh đã gợi ý cho chúng tôi rất nhiều. Cấu trúc đó là cấu trúc hình lục giác tựa như tổ ong, nhưng thứ tự sắp đặt thì khá khác biệt. Dựa vào cấu trúc này, sử dụng nguyên liệu gốm tiên tiến khiến cho bộ đồ có khả năng phân tán lực va chạm ra toàn thân. Chúng tôi đã dùng súng thử nghiệm, trừ phi gặp phải vũ khí có sức xuyên thấu quá lớn, bộ đồ chưa kịp phân tán lực ra đã bị xuyên thủng thì các loại đạn bình thường đều không thể gây nên thương tổn

với bộ đồ này. Cũng như không thể gây nên thương tổn với người mặc bộ đồ.

-Thật sao? Cám ơn các người rất nhiều.

Cảm giác hưng phấn trong lòng Diêu Nguyên đã tới tột đỉnh, bất quá hần vẫn còn tỉnh táo đáp lại một câu. Nói xong, hần lại nhìn về bộ đồ trên tay, nói:

-Như vậy chúng ta tạm thời đặt tên trước cho nó vậy, gọi là trang phục chiến đấu vũ trụ - bản thử nghiệm số 1 đi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 16: Tới!

Thời gian ba ngày, nói dài thì cũng không phải dài, mà ngắn thì cũng không ngắn lắm. Nói chung, trong thoáng chốc, 4h sáng hôm nay phi thuyền Hi Vọng đã tới địa điểm dự tính, cách quần thể chiến hạm hư hỏng khoảng 1000 km.

Vào 8h sáng, các thành viên trong đoàn đội thám hiểm, Vương Quang Chính, các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, binh lính cùng nhân viên kỹ thuật tập trung tại phòng lái của phi thuyền Hi Vọng. Đây là nơi tập trung toàn bộ thông tin ở trên phi thuyền, kể cả các tin tức nhận được từ phòng thăm dò.

-Còn 10 giây nữa sẽ phóng 10 phi thuyền khai thác quặng không người lái.

-10, 9, 8...

Sau khi đếm ngược 10 giây, 10 chiếc phi thuyền khai thác quặng không người lái được bắn ra khỏi phi thuyền Hi Vọng, lao thẳng về quần thể chiến hạm hư hỏng.

Tất cả mọi người chăm chú nhìn theo chúng, thông qua thiết bị giám sát gắn trên từng chiếc phi thuyền, trên màn hình ở phòng lái hiện lên 10 màn hình nhỏ, mỗi màn hình là hình ảnh thu được từ một phi thuyền.

-Còn 20 phút nữa sẽ đến nơi.

Diêu Nguyên nhìn màn hình nói.

Tốc độ của phi thuyền khai thác quặng không người lái không nhanh lắm, 1000 km cần khoảng 20 phút mới đến nơi. Bất quá, điều này cũng hợp lý, ban đầu chúng chỉ được thiết kế nhằm khai thác thiên thạch ở cự ly gần, nếu tốc độ quá nhanh lại dễ xảy ra tai nạn. Hơn nữa, vì chế tạo nó rất là “tiết kiệm” nên mới dùng làm thử nghiệm.

Nếu giống như tàu con thoi cải tiến kia, một chiếc cần lượng lớn kim loại, hợp kim, nhân viên, linh kiện...hơn nữa cần tới thời gian mấy tháng mới xong một cái. Chiếc tàu như vậy, ai dám cho nó làm vật thí nghiệm đây?

20 phút trôi qua cái vèo, trong phút cuối cùng, khi phi thuyền khai thác quặng không người lái sắp tiến cận quần thể chiến hạm hư hỏng, ai ai cũng tập trung tinh thần, mở to mắt nhìn trừng trừng lên màn hình. Tất cả đều muốn biết việc gì sẽ xảy ra khi đám phi thuyền này tới gần quần thể chiến hạm hư hỏng...Thuận lợi bay qua hay hủy diệt?

Kết quả khiến mọi người vô cùng mừng rỡ.

10 chiếc phi thuyền khai thác quặng không người lái đều dễ dàng tiếp cận quần thể chiến hạm hư hỏng, có vài chiếc va phải mảnh vỡ, nhưng vẫn bay thẳng vào trong.

-Tốt!

Tất cả mọi người có mặt đều hoan hô, nở nụ cười chúc mừng. Vừa rồi, khoảng khắc phi thuyền khai thác quặng không người lái tiếp cận quần thể chiến hạm hư hỏng, ai ai cũng nín thở theo dõi, đến cả lông mi cũng dựng ngược lên. Cảm giác lo lắng, hồi hộp, mong chờ...hòa trộn lại với nhau, cuối cùng vỡ òa ra, chỉ còn lại sự vui mừng, hoan hỉ.

-Tốt, bây giờ bắt đầu điều khiển phi thuyền khai thác quặng không người lái...

Nhân viên điều khiển phi thuyền khai thác quặng không người lái vừa định nói thì bỗng nhiên 10 màn hình quan sát tối đen lại. Chỉ trong vòng vài giây, tất cả màn hình thăm dò đều mất tín hiệu!

Diêu Nguyên nhanh chóng phản ứng lại, hô lên:

-Tắt màn hình, thả thiết bị thu hình ra. Lập tức quay lại hoàn cảnh xung quanh khi phi thuyền khai thác quặng không người lái khi nó bị mất tín hiệu. Ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra!

Nhân viên điều khiển nhanh chóng thao tác trên bàn phím, màn hình chính dần hiện hình ảnh thu được từ thiết bị thăm dò trong khoảng phi thuyền khai thác quặng không người lái bị mất tín hiệu. Thật ra, phi thuyền không hề bị tấn công, chúng vẫn bay thẳng vào trong quần thể chiến hạm hư hỏng. Kiểm tra toàn bộ hình ảnh thu được từ thiết bị thăm dò, có thể thấy 10 chiếc phi thuyền khai thác quặng không người lái này vẫn an toàn, đang bay vào trong.

Tất cả mọi người có mặt đều im lặng như tờ, sắc mặt tái đi. Một vài chuyên gia đã bắt đầu làm việc. Thực ra, tình huống như vậy sớm đã được mọi người dự đoán trước. Khi phóng phi thuyền đi, khả năng chúng bị mất không chế, tín hiệu bị quấy nhiễu hoặc bị chặn là rất lớn. Dù sao, trình độ khoa học kỹ thuật của loài người vẫn còn quá kém so với đối phương, ai biết được họ có khả năng làm nhiễu tín hiệu điều khiển hay không.

-Kiểm tra tín hiệu! Lập tức tiến hành phân tích!

Các chuyên gia bắt đầu hành động, phân tích, lọc lấy các đoạn tín hiệu mà phi thuyền khai thác quặng không người lái gửi về trước lúc mất điều khiển, nhằm tìm ra nguyên nhân.

Nhưng đáng tiếc, chỉ là công dã tràng...

Trong hệ thống, không tìm thấy bất kỳ tín hiệu khác lạ nào, hoặc có thể nói, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện giờ vẫn không tìm được tín hiệu nào bất thường. Cứ như trong bóng tối, có một bàn tay vô hình nhẹ nhàng cắt đứt mọi sự điều khiển của phi thuyền Hi Vọng với phi thuyền khai thác quặng không người lái.

Căn phòng lặng ngắt như tờ, sự im lặng đó kéo dài đến gần nửa ngày, Diêu Nguyên mới quả quyết nói:

-Phóng phi thuyền lần 2, đồng thời khởi động toàn bộ hệ thống thăm dò, tính toán theo dõi sát sao khoảng cách mà phi thuyền khai thác quặng không người lái bị mất tín hiệu. Các vị, đây chỉ là đợt phi thuyền đầu tiên thôi, nên biết chiến dịch này không thể không làm. Ta không muốn nghe bất cứ lý do hoặc yêu cầu trì hoãn nào, thực hiện ngay!

Thật ra không cần Diêu Nguyên nói, những người còn lại đều nhanh chóng làm việc. Đối với chiến dịch này, ai cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, quả thật đúng như lời Diêu Nguyên, tình hình buộc họ không thể không làm. Trừ phi chắc chắn 100% khi tới gần quần thể chiến hạm hư hỏng này sẽ bị vũ khí ngoài hành tinh tấn công, nếu không chỉ cần một tia cơ hội, tất cả sẽ không từ bỏ...

Kỹ thuật khoa học tương lai! Không cần phát triển, tìm tòi hơn mấy trăm năm, chỉ cần tìm được nền khoa học kỹ thuật trong quần thể chiến hạm này, như vậy nhân loại sẽ tiến bước vào cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, thậm chí nhảy vọt tới cuộc cách mạng công nghiệp lần năm. Đó là một bước tiến không sao tưởng tượng nổi!

Do đó, chỉ cần tình hình không đe dọa tới sự tồn vong của mọi người, thì bất kỳ sự hi sinh nào cũng đáng giá...Thậm chí kể cả việc Diêu Nguyên hi sinh, đoàn đội 12 người hi sinh!

Khi nhóm phi thuyền khai thác quặng không người lái thứ hai được phóng ra, Diêu Nguyên nói với Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt:

-Trương Hằng, Nhâm Trừu Nguyệt, hai người và ta cùng tập trung theo dõi phi thuyền. Lúc ở tiểu hành tinh, ta từng cảm thấy nguy hiểm từ Hằng Tinh, quả nhiên sau này nó bắt đầu kịch biến. Cho nên, ta đoán khả năng dự cảm không bị ảnh hưởng bởi khoảng cách... Vì vậy, ba chúng ta thử cảm ứng xem sao!

Trương Hằng dĩ nhiên gật đầu đồng ý, còn Nhâm Trừu Nguyệt chỉ bĩu môi không đáp, ánh mắt nàng thoáng nhìn qua Nhâm Đào. Nhưng trông thấy bộ dáng ngơ ngác của hãn nàng lại cảm thấy bức mình, quay đầu đi nhìn về phía màn hình.

Sau đó, 20 phút trôi qua, khoảng khắc quyết định đã tới, 10 chiếc phi thuyền khai thác quặng không người lái bắt đầu tiến sâu vào quần thể chiến hạm hư hỏng...

-Lần trước, việc mất tín hiệu cũng xảy ra trong phạm vi này...

Nhân viên điều khiển phi thuyền còn đang nói, lời chưa dứt thì toàn bộ màn hình giám sát đều tắt ngóm. Hiển nhiên, 10 chiếc phi thuyền khai thác quặng không người lái này cũng mất khống chế như trước, nhưng hình ảnh từ thiết bị thăm dò truyền về, chúng vẫn bình an vô sự, tiếp tục bay sâu vào bên trong.

-Khoảng cách lúc đó ước chừng cách quần thể chiến hạm 8km!

Nhân viên nghiên cứu bên cạnh nhanh chóng tính toán ra khoảng cách phi thuyền khai thác quặng không người lái bị mất tín hiệu, hơn nữa trong hệ thống điều khiển cũng không tìm ra bất kỳ tín hiệu lạ nào.

Diêu Nguyên nhìn về phía Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt. Trương Hằng nhanh chóng lắc đầu, còn Nhâm Trừu Nguyệt thì chần chờ

một lát nhưng cũng lắc đầu. Diêu Nguyên thấy thế mới nói:

-Đúng, ta cũng không cảm giác được nguy hiểm nào, cho dù một chút bất an cũng không, cứ như...cứ như việc chúng bị mất điều khiển là việc hiển nhiên vậy.

Nói tới đây, Diêu Nguyên khẽ trầm tư trong chốc lát rồi nhìn về phía Nhâm Đào hỏi:

-Người cảm thấy thế nào?

Nhâm Đào đưa tay lau lau mặt, rồi đáp:

-Phóng tiếp một đợt phi thuyền khai thác quặng không người lái, nhưng mỗi đợt chỉ phóng 5 phi thuyền thôi, ngài thấy sao?

Diêu Nguyên nở nụ cười, gật đầu nói:

-Quả giống ý ta, tốt lắm. Phóng thêm một đợt phi thuyền khai thác quặng không người lái. Đầu tiên phải xác nhận phạm vi mất điều khiển, có phải nó chỉ cố định trong bán kính 8km xung quanh quần thể chiến hạm không.

-Hạm trưởng ra lệnh, phóng ra 5 phi thuyền khai thác quặng không người lái, bắt đầu đếm ngược mười giây, 10, 9 8...

Kế tiếp lại là 20 phút chờ đợi, thực ra, việc chờ đợi này khiến cho rất nhiều nhân viên nghiên cứu và nhà khoa học cảm thấy mệt mỏi. Không ý nói chờ như vậy là mệt mỏi, mà cảm giác khẩn trương cùng mong chờ rồi đến tuyệt vọng, mất mát sau 20 phút mới khiến họ cảm thấy mệt mỏi.

Bất quá, tất cả đều kiên trì, 20 phút sau, 5 chiếc phi thuyền khai thác quặng không người lái an toàn đi qua phía ngoài quần thể chiến hạm, bắt

đầu xâm nhập sâu vào trong. Nhưng chỉ đến khoảng cách 8km lại mất điều khiển.

Lúc này, nhân viên điều khiển nhìn về phía Diêu Nguyên, chờ hẳn ra lệnh phóng tiếp một đợt phi thuyền mới. Nhưng bất chợt, Diêu Nguyên lại ra một mệnh lệnh kỳ quái.

-Khởi động động cơ của phi thuyền Hi Vọng, giữ vững khoảng cách 1000km với quần thể chiến hạm, di chuyển theo chiều ngang 300km. Bắt đầu!

Diêu Nguyên ra mệnh lệnh, sau đó nhìn về phía Nhâm Đào nói:

-Người cũng phát hiện rồi phải không. Địa điểm phi thuyền khai thác quặng không người lái mất điều khiển không phải nằm trong phạm vi 8km quanh quần thể chiến hạm.

Nhâm Đào gật đầu, khuôn mặt vẫn ngơ ngác như xưa:

-Đúng, nếu ta không đoán sai...

-Tốt nhất là đừng có sai.

Diêu Nguyên cũng phụ họa theo, hai người một đáp một hỏi khiến cho những người xung quanh nghe mà mù tịt.

-Chờ phi thuyền Hi Vọng dừng lại, phóng tiếp một đợt phi thuyền nữa là có thể xác nhận dự đoán của ta. Nếu ổn thỏa, như vậy tàu con thoi cải tiến sẽ được mang ra thử nghiệm đầu tiên.

Diêu Nguyên nhìn màn hình hiển thị quần thể chiến hạm, lẩm bẫm nói:

-Lần thử nghiệm đầu tiên, có lẽ chỉ nên lấy những mảnh vỡ rải rác bên ngoài, hoặc là những đồ vật kim loại thôi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 17: Cất Cánh!

-Tốt, bây giờ chúng ta sẽ tổng hợp tất cả tin tức thu được.

Diêu Nguyên nhìn mọi người trước mặt, chậm rãi nói.

-Tổng cộng chúng ta đã phóng ba lần phi thuyền khai thác quặng không người lái, chia làm năm tổ. Ba tổ đầu tiên khi đi vào phạm vi 8km xung quanh quần thể chiến hạm thì mất điều khiển, còn hai tổ còn lại thì mất điều khiển ở phạm vi 14km. Tổng hợp lại, chúng ta tạm thời dừng được một mô hình. Được rồi, mời anh chiếu mô hình lên đây.

Diêu Nguyên quay sang ra lệnh cho nhân viên điều khiển đằng xa.

Nhân viên điều khiển kia gật đầu, bấm vài phím. Một mô hình 3D hiện lên trước bực Diêu Nguyên không xa.

-Mọi người có thể thấy, các điểm đỏ chỉ nơi phi thuyền bị mất điều khiển. Năm điểm đỏ ở năm vị trí khác nhau, khoảng cách của chúng đến quần thể chiến hạm cũng khác nhau. Nhưng tất cả đều có chung đặc điểm...

Diêu Nguyên nói tới đây, trên mô hình 3D bỗng xuất hiện một đường kẻ màu xanh. Diêu Nguyên chỉ vào đường kẻ đó nói:

-Đúng, là những mảnh vỡ của quần thể chiến hạm, thông qua tính toán, chúng ta tìm ra, hể là các mảnh vỡ còn năng lượng, nếu phi thuyền

khai thác quặng không người lái tiếp cận chúng trong vòng 300km thì lập tức mất điều khiển.

Nói tới đây, Diêu Nguyên nhìn về phía các nhân viên nghiên cứu bên dưới:

-Đáng tiếc, nền khoa học hiện giờ của chúng ta vẫn chưa tìm được nguyên nhân vì sao phi thuyền mất điều khiển, cho nên phương diện này vẫn cần các vị cố gắng tìm hiểu. Bất quá, hiện giờ nhiệm vụ của chúng ta đã rõ ràng rồi.

Đầu tiên, tàu con thoi kiểu mới đang được cải tiến lại. Tất cả hệ thống điều khiển tự động đều đổi thành hệ thống điều khiển bằng tay. Việc này ước chừng cần một ngày, hơn nữa vì hệ thống điện tử có nguy cơ trục trặc cho nên tàu con thoi sẽ không sử dụng hệ thống hướng dẫn điện tử, chỉ giữ lại hệ thống liên lạc, hệ thống duy trì sự sống, hệ thống phản trọng lực. Còn lại, tất cả hệ thống, thiết bị tự động khác đều đổi thành thiết bị thao tác bằng tay.

Tiếp theo, để đề phòng tín hiệu liên lạc bị nhiễu hoặc gián đoạn, chúng ta sẽ mang thiết bị liên lạc ứng dụng công nghệ ngoài hành tinh lên tàu. Thiết bị này có thể liên lạc bất kể trong tình huống nào, nó sẽ giúp tàu con thoi giữ vững liên lạc với phi thuyền Hi Vọng.

Diêu Nguyên nói tới đây thì khẽ dừng lại trong giây lát, rồi nói tiếp:

-Như vậy với thông tin có được từ việc phóng phi thuyền khai thác quặng không người lái, chúng ta bước đầu có thể xác nhận trên quần thể chiến hạm hư hỏng kia có hệ thống phòng ngự bằng máy móc. Dĩ nhiên, đây chỉ là khu vực bên ngoài, có lẽ bên trong sẽ còn hệ thống phòng ngự cao cấp hơn nữa. Cũng có thể, tàu con thoi này sẽ khởi động các vũ khí phòng ngự này. Tóm lại, trước mắt chúng ta vẫn chưa thể chắc chắn về việc này. Chỉ có thể đợi ngày mai, tàu con thoi xuất phát mới biết được.

10h sáng mai, tàu con thoi sẽ được phóng về quần thể chiến hạm. Còn bây giờ, tất cả giải tán.

Cứ thế, đợt thăm dò quần thể chiến hạm phế tích đầu tiên có thể nói là nửa thành công nửa thất bại, ngày thứ hai đến tàu con thoi xuất phát.

Một đêm lặng lẽ trôi qua, tất cả mọi người tham dự đều mang tâm sự nặng nề, không ai có tâm trạng đùa giỡn hoặc giải trí.

Đến 10h sáng ngày thứ hai, Diêu Nguyên, Trương Hằng và Ứng đồng loạt tiến vào trong tàu con thoi. Trong sự quan sát của mọi người, bọn họ lái tàu con thoi bay về hướng quần thể chiến hạm.

-Lại một lần nữa, cùng thực hiện nhiệm vụ nào.

Bên trong tàu con thoi, ba người mặc trang phục bảo hộ thử nghiệm số 1, cả người nhìn trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, ít nhất không còn vẻ thô to và nặng nề lúc trước, cử động linh hoạt hơn rất nhiều.

Diêu Nguyên điều khiển tàu con thoi bay tới, do không có hệ thống điều khiển tự động nên phương phướng bay phải xác định bằng tay. Hắn điều khiển, còn Trương Hằng và Ứng chịu trách nhiệm chỉ đường.

Trương Hằng đầu tiên nói:

-Nhiệm vụ của ta là dự báo nguy hiểm. Khi cảm thấy nguy hiểm ta sẽ cố gắng báo chúng thật nhanh cho ngài, nhưng nói dài dòng quá sợ không kịp, vì vậy ta sẽ nói rút gọn lại. Ví dụ như khi phát hiện nguy hiểm, ta sẽ nói phương hướng của chúng dựa vào 12 múi giờ. Nếu nguy hiểm đến từ trên hoặc dưới thì ta cũng báo trên, dưới.

Diêu Nguyên gật đầu, các từ cảnh báo nguy hiểm này là kết quả cuộc thảo luận giữa hắn và Trương Hằng hôm qua. Dù sao, nguy hiểm đến rất bất ngờ, nhiều nhất chỉ có tầm 1 đến 2 giây phản ứng. Nếu cứ nói như kiểu

“ Có mỗi nguy hiểm ở bên trái” thì có khi chưa nói hết, con tàu đã gặp nguy rồi.

Tiếp đó chính là về phương hướng, bên trái rồi cuộc là hướng nào? Nếu lấy tầm mắt của người làm điểm mốc, bên trái là tất cả phương hướng trong 180 độ kề bên. Nói như vậy độ chính xác quá thấp.

Cho nên, Diêu Nguyên cùng Trương Hằng thống nhất lấy thuật ngữ chỉ phương hướng theo múi giờ để thông báo nguy hiểm. Lấy mắt của của làm mốc, từ 12 giờ đến 6 giờ là bên phải, 7 đến 12 giờ thì là bên trái. Còn trên dưới thì do đây là không gian 3D, thuật ngữ chỉ hướng theo múi giờ không thể bao quát hết được. Chỉ có thể chọn một vật tham chiếu làm gốc rồi nói trên hoặc dưới thôi, trường hợp này vật tham chiếu là tàu con thoi.

Dĩ nhiên, thuật ngữ chỉ mang tính tương đối, độ chính xác không phải hoàn hảo. Bất quá, có còn hơn không, ít nhất trước khi khoa học phát minh ra cách truyền tin tức thời thì chỉ có thể dựa vào cách này để thông báo nguy hiểm.

Ừng cũng nói:

-Nhiệm vụ của ta là khi tới quần thể chiến hạm, sử dụng kỹ năng thanh tích giả quan sát mảnh vỡ kim loại xung quanh tàu, tìm bất kỳ vật phẩm có ích nào như vũ khí, linh kiện cơ khí, chip điện tử...

Diêu Nguyên khẽ gật đầu với hai người, hắng tiếp lời:

-Nhiệm vụ của ta là điều khiển tàu con thoi cải tiến. Sử dụng kỹ năng của cảm ứng giả làm tăng cường khả năng phản xạ, kỹ năng của thanh tích giả giúp ta ứng phó với mọi tình huống, đồng thời kèm theo khả năng dự tri giả để nhận biết nguy hiểm. Kết hợp 3 năng lực này lại, sau khi được Trương Hằng dự báo nguy hiểm ta sẽ điều khiển tàu con thoi né tránh. Đó là nhiệm vụ của ta.

Ba người nói chuyện xong, không lâu sau một giọng nói vang lên trong tàu:

-Hạm trưởng, tàu con thoi cách quần thể chiến hạm khoảng 700km, dự đoán sau 1 phút 42 giây nữa sẽ đến địa điểm chỉ định. Đề nghị tàu giảm tốc độ, tránh va chạm với các mảnh vỡ trong vũ trụ.

-Tốt, tàu con thoi bắt đầu giảm tốc, 7km/s...6km/s...5km/s...

Diêu Nguyên điều khiển tàu con thoi cải tiến, động cơ phía sau tàu từ từ giảm xuống, cho đến khi cách quần thể chiến hạm khoảng 50 km thì tốc độ của tàu con thoi chỉ còn 300m/s. Hơn nữa, càng đến gần thì vận tốc càng chậm, bất quá vẫn tiến tới gần địa điểm chỉ định.

Rốt cuộc, tàu con thoi đã tiến vào trong phạm vi của quần thể chiến hạm. Lúc này, không chỉ ba người trên tàu mà tất cả mọi người trên phi thuyền Hi Vọng đều đồng loạt nín thở, im lặng đến nỗi họ dường như nghe được tiếng tim đập của mình....Bởi vì đây không phải là phi thuyền khai thác quặng không người lái a, đó là con tàu chở ba người trên phi thuyền Hi Vọng.

Huống chi ba người này đều là những người vô cùng quan trọng, hạm trưởng của phi thuyền Hi Vọng – toàn năng giả duy nhất của nhân loại, Trương Hằng – dự tri giả mạnh nhất hiện giờ, Ưng – một trong thanh tích giả hiếm hoi trên phi thuyền.

Vô luận tổn thất ai, đó điều là mất mát không thể bù đắp được với phi thuyền Hi Vọng!

-10 giây sau tàu con thoi sẽ tiến vào quần thể chiến hạm, thành viên trên tàu chuẩn bị!

Khi giọng nói vang lên trong tàu, ba người Diêu Nguyên đều cảm thấy căng thẳng.

-Trương Hằng!

Diêu Nguyên trầm giọng nói.

Trương Hằng thoáng chần chờ khoảng 2 giây, rồi lắc đầu:

-Không cảm thấy nguy hiểm!

-Ừng

Diêu Nguyên nói tiếp.

Ừng đáp lại rất nhanh, lúc này hai mắt hắn đang chăm chú nhìn về trước:

-Ta đang sử dụng kỹ năng của thanh tích giả...Không phát hiện vật thể đặc biệt nào cả!

-Tốt lắm...tiến vào phế tích!

Diêu Nguyên kéo cần điều khiển, tàu con thoi từ từ tiến vào trong quần thể chiến hạm. Sau khi vượt qua một mảnh vỡ kim loại trôi dạt, tàu con thoi đã hoàn toàn tiến vào trong quần thể chiến hạm!

-Phi thuyền Hi Vọng, kiểm tra tình hình trên tàu con thoi!

Diêu Nguyên ra lệnh.

-...Toàn bộ tàu đều bình thường, tín hiệu liên lạc ổn định, không phát hiện tình huống khác lạ!

-Tốt, cứ kiểm tra liên tục. Chúng ta sẽ bắt đầu xâm nhập vào phạm vi 5km xung quanh quần thể chiến hạm. Nhớ liên tục nhắc nhở chúng ta về khoảng cách giữa tàu và mảnh vỡ của quần thể chiến hạm.

Diêu Nguyên lúc này càng cẩn thận hơn, kỹ năng của toàn năng giả đã được khởi động. Xung quanh hần chột trở nên tĩnh lặng, trong trạng thái đó hần điều khiển tàu con thoi không ngừng bay về phía quần thể chiến hạm.

Khi tàu con thoi tiến vào phạm vi 5km xung quanh quần thể chiến hạm, lúc này các mảnh vỡ kim loại đã từ từ gia tăng, hơn nữa các mảnh vỡ lớn hơn đã xuất hiện. Bất quá, Trương Hằng vẫn chưa cảnh báo nguy hiểm nào, Ứng cũng không phát hiện vật phẩm gì giá trị.

-Tàu con thoi chú ý, còn 308 km nữa là đến chiến hạm hư hỏng gần nhất. Xin chú ý, mọi người còn cách vành đai nguy hiểm 7km.

Diêu Nguyên gật đầu đáp:

-Rõ, tiếp tục theo dõi khoảng cách nguy hiểm.

Khi nói, tàu con thoi vẫn bay về trước.

Dần dần, khi tàu con thoi càng tới gần chiến hạm hư hỏng, Vương Quang Chính thậm chí đã liên lạc, yêu cầu tàu con thoi trở về.

-...

Diêu Nguyên nhìn chiến hạm trước mắt, bọn họ đã xâm nhập vào sâu khoảng 11 km. Đây chỉ là cuộc thử nghiệm, không cần phải mạo hiểm quá mức.

-Được rồi, tàu con thoi chuẩn bị trở về...

Diêu Nguyên vừa nói vừa điều khiển tàu con thoi quay lại. Chiếc tàu vẫn đứng yên tại chỗ, nhờ vào hệ thống động cơ đẩy được gắn xung quanh tàu mà nó bắt đầu quay từ từ. Khi đang quay, bỗng nhiên hai mắt Ứng nhúu chặt lại.

-Chờ một chút! Diêu Nguyên, ta thấy một vật!

Đằng trước, một mảnh kim loại trong suốt có đường kính tầm 5m xuất hiện, nhờ vào ánh đèn trên tàu mà nó lóe sáng. Đó chính là vật mà Ứng thấy!

Diêu Nguyên khẽ giật mình, bất kể đó là cái gì, nhưng chất liệu của nó rõ ràng khác hẳn các mảnh vỡ khác. Như vậy chắc hẳn có thể sử dụng. Hẳn vội vàng dùng thiết bị liên lạc, nói:

-Phi thuyền Hi Vọng, báo cáo vị trí hiện tại của tàu con thoi, khoảng cách tới chiến hạm hư hỏng gần nhất!

-...Tàu con thoi hiện giờ đã xâm nhập vào phế tích 11km, cách chiến hạm hư hỏng gần nhất 2km.

-Tốt!

Diêu Nguyên quay đầu nhìn về hai người còn lại, nói:

-Vật thể phát sáng kia không ở ngoài phạm vi 300km quanh quần thể chiến hạm, chúng ta có thể lấy được! Trương Hằng, chuẩn bị cảnh báo nguy hiểm, Ứng, nhớ chú ý tình huống xung quanh cùng các vật thể đặc thù khác.

Đi! Chúng ta đi lấy vật phẩm ngoài hành tinh đầu tiên!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18: Hộp Nhạc

Quá trình thu thập vật thể ngoài hành tinh rất thuận lợi, không xuất hiện tình huống bất ngờ nào.

Nhưng dù vậy, nó vẫn được xử lý rất cẩn thận.

Đầu tiên được cánh tay máy trên tàu con thoi chia nhỏ ra, sau đó bao phủ bằng một lớp nhựa, cách ly với không khí, để phòng việc nó mang virus, sinh vật ngoài hành tinh.

Rồi cuối cùng bỏ vào hộp thủy tinh, cánh tay máy mới thu về tàu con thoi. Hộp thủy tinh được chuyển tới kho hàng nhằm tránh việc va chạm gây đổ vỡ.

-Cánh tay máy bên ngoài tàu con thoi đã tiếp xúc với vật thể ngoài hành tinh. Lưu ý, bây giờ chúng ta sẽ trở về phi thuyền Hi Vọng.

Diêu Nguyên thấp giọng nói, lúc này hắn đã hơi mệt. Cũng do hắn luôn sử dụng kỹ năng tân nhân loại từ lúc khởi hành đến giờ, bất quá hắn vẫn cố gắng tập trung, lái con tàu bay về phi thuyền Hi Vọng.

Đoạn đường trở về không có chuyện gì xảy ra. Trong sự hồi hộp của ba người trên tàu cùng mấy ngàn người trên phi thuyền Hi Vọng, tàu con thoi trở về bình yên vô sự. Khi tàu vừa cập bến, cánh cửa cách ly còn chưa kịp mở thì một đám người mặc đồ bảo hộ đã xuất hiện bên ngoài tàu.

Ba người Diêu Nguyên vừa xuống tàu, đám người đó đã chia làm mấy nhóm. Một nhóm bắt đầu tiết trùng và cách ly cánh tay máy, nhóm khác lấy hộp thủy tinh trên tàu. Bọn họ cầm nó cực kỳ cẩn thận, cứ như bên trong không phải là một vật thể ngoài hành tinh mà là một sinh linh yếu ớt.

Về phần bên kia, một số người đi theo ba người Diêu Nguyên, Trương Hằng, Ưng. Cả ba không vội cởi bộ đồ du hành ra, trước tiên rời gian cách ly, đi vào gian khử trùng. Sau một hồi cọ rửa, ba người ra khỏi gian khử trùng. Lúc này, cả ba mới được phép cởi bộ đồ du hành.

-Thật phiền phức a, cứ mỗi lần tiếp xúc vật thể ngoài hành tinh đều phải làm thế sao?

Trương Hằng mệt mỏi hỏi.

Diêu Nguyên gật gật đầu nói:

-Đúng, quả là rất phiền toái. Nhưng đây là điều cần thiết. Ít nhất trước khi chúng ta tìm ra thuốc sát trùng vạn năng, các bước này mới có thể bỏ... Bất quá, có lẽ nó không xuất hiện trong thế hệ chúng ta đâu.

Ưng không nói lời nào, đứng cạnh Diêu Nguyên. Đợi hăn nói xong, hăn mới lên tiếng:

-Ta về nghỉ trước đây.

Diêu Nguyên gật đầu với Ưng, rồi quay lại nói với Trương Hằng:

-Người cũng về nghỉ đi, mặc dù kỹ năng tân nhân loại bị động tiêu hao ít hơn kỹ năng chủ động, nhưng người cũng mệt rồi. Trở về nghỉ ngơi đi, mấy ngày tiếp theo là lúc chúng ta bận rộn đấy.

Trương Hằng ngáp một cái, nhìn Ưng đang đi xa, đáp:

-Tốt, đội trưởng, ta về ngủ trước đây. Lúc sử dụng kỹ năng không thấy gì, giờ xong mới thấy mệt thật.

Nói xong, hấn cũng đi theo Ưng.

Ở lại chỉ còn Diêu Nguyên và các nhân viên hộ tống. Thật ra, Diêu Nguyên cũng rất mệt mỏi, hấn mệt hơn Ưng và Trương Hằng nhiều. Bất quá, ngoài việc thăm dò thì hấn còn là hạm trưởng phi thuyền Hi Vọng. Cho nên Ưng và Trương Hằng có thể đi, nhưng hấn phải an bài rất nhiều việc.

-Tình hình giám thị quần thể chiến hạm ra sao?

Diêu Nguyên nhận bản báo cáo từ người bên cạnh, vừa đi vừa hỏi.

Người đưa bản báo cáo là Barbie, nàng vẫn mặc chiếc váy ngắn kèm theo tất chân đen tuyền, vẻ sexy đó không làm trở ngại hiệu suất làm việc của nàng chút nào. Nàng đáp lại rất nhanh:

-Trong 24 tiếng vừa qua, quần thể chiến hạm không hề phát ra bất kỳ tín hiệu nào. Bản báo cáo này là một đề nghị của các nhà khoa học.

-À, là do Ba Lệ viết phải không?

Diêu Nguyên cầm tờ giấy, đầu tiên nhìn vào tên người viết rồi mới xem tới nội dung.

Càng đọc, chân mày hấn càng nhíu lại. Phần văn kiện này nói về việc phi thuyền Hi Vọng tiếp cận quá gần quần thể chiến hạm. Hiện giờ, phi thuyền Hi Vọng chỉ cách chúng 1000 km, cách các mảnh vỡ chiến hạm cỡ lớn khoảng ngàn mấy km. Tờ giấy chỉ rõ, với khoảng cách như vậy, không bàn tới các vũ khí tiên tiến của người ngoài hành tinh như vũ khí laser, vũ khí phân tử...Chỉ cần cái như như vũ khí Gauss mà con người có trong tay cũng đủ bắn rụng phi thuyền Hi Vọng rồi.

Ba Lê và các nhà khoa học khác đề nghị khoảng cách an toàn phải là...10000 km.

Theo như tờ giấy, dù cách 10000 km, nếu gặp phải pháo từ trường Gauss thì tối đa cũng chỉ qua mấy chục giây đã bị bắn trúng. Với tốc độ hiện giờ của phi thuyền Hi Vọng, cơ bản không thể né tránh đòn tấn công như vậy. Nhưng điều quan trọng là, mặc dù bị pháo từ trường Gauss tấn công, chỉ cần khoảng cách càng xa thì tỉ lệ bắn trúng càng giảm xuống. Cho dù, phi thuyền Hi Vọng không né tránh, ở khoảng cách 10000 km đã an toàn rồi.

Bản báo cáo này nói rõ, việc ngăn bắn tấn công trong vũ trụ đều yêu cầu công việc tính toán cao độ. Thông thường, việc tính toán này do một siêu máy tính thực hiện. Tuy nền văn minh này tiên tiến hơn nền văn minh của loài người mấy trăm năm, nhưng trừ phi họ phát minh ra trí thông minh nhân tạo, nếu không khi chiến hạm bị phá hủy như vậy, máy tính trung ương chắc chắn cũng bị phá hủy. Hệ thống vũ khí có thể còn hoạt động nhưng nếu không có máy tính tính toán, việc ngăn bắn một mục tiêu ngoài 10000 km cơ bản là bất khả thi. Cho nên, 10000 km là khoảng cách phù hợp.

-Mười ngàn cây số sao?

Diêu Nguyên sau khi đọc xong bản báo cáo thì hơi trầm tư. Tàu con thoi cải tiến khi bay trong vũ trụ có tốc độ cao nhất là 10km/s. Với khoảng cách 10000 km thì với vận tốc tối đa, nó mất ít nhất 15p mới đến nơi. Huống chi, khi gần tới địa điểm thì vận tốc bắt buộc phải chậm lại, như vậy mất tầm 20p.

-Được, phê chuẩn báo cáo này. Lập tức khởi động phi thuyền Hi Vọng, cách xa quần thể chiến hạm 10000 km, còn chuyện gì khẩn cấp à?

Diêu Nguyên sau khi ra lệnh, quay sang hỏi Barbie.

Barbie lắc đầu đáp:

-Không có gì khác thường. Nhưng ngài có một cuộc họp vào buổi chiều. Bắt đầu lúc 3h chiều, cuộc họp có chủ đề về tình huống sử dụng phi thuyền khai thác quặng không người lái.

-3h chiều sao?

Diêu Nguyên nhìn đồng hồ trên tay, lúc này là 11h. Hắn gật đầu:

-Như vậy ta sẽ đi nghỉ một lát. Em cứ đánh thức ta vào lúc 2h30p chiều. Ngoài ra, nếu có bất kỳ thông tin gì về người ngoài hành tinh như mảnh vỡ thu thập được, hoặc việc nghiên cứu có đột phá, hoặc có gì nguy hiểm trong lúc nghiên cứu nó thì đánh thức ta dậy ngay.

-Rõ.

Barbie ghi chép cẩn thận lời dặn của Diêu Nguyên, rồi ngẩng đầu lên cười:

-Chúc ngài có một giấc mơ đẹp.

Diêu Nguyên miễn cưỡng cười đáp lại, không nói lời nào vì hắn đã quá mệt rồi. Sau đó hắn ngồi xe điện trở về phòng, vừa đóng cửa phòng đã ngã vật xuống giường, lát sau tiếng ngáy vang lên.

Cùng lúc đó, Mitsuda Saburo đang chỉ huy nhân viên trong phòng thí nghiệm sinh-hóa kiểm tra mẫu vật đem về. Nội dung kiểm tra chủ yếu là xem nó có chứa virus hay vi khuẩn nào không. Vật thí nghiệm vẫn là giống chuột bạch ZH.

Khi chuột bạch ZH tiếp xúc với mẫu vật, mấy tiếng sau nó vẫn bình an vô sự. Lúc này, các nhà khoa học mới khẳng định mẫu vật không hề chứa sinh vật nào gây hại.

-...Vốn là thế, đã qua không biết bao nhiêu năm rồi, hơn nữa còn trong hoàn cảnh chân không. Cho dù trước đây nó có virus hay không, mà có thì cũng chết sạch rồi.

Một nhân viên trợ lý nhỏ giọng nói khi thấy các nhà khoa học khác cẩn thận từng li từng tí như vậy.

Không ngờ, lời này bị một nhân viên nghiên cứu bên cạnh nghe được. Người này không dám nói to sợ làm phiền người khác, chỉ nhỏ giọng nhắc nhở:

-Sao người biết sinh vật ngoài hành tinh tồn tại dưới dạng gì? Sinh vật là một trong những điều kỳ diệu nhất của vũ trụ. Không ai biết được cực hạn của sinh vật. Ngay cả trên Trái Đất, trong một khe đất cũng có hàng sa số sinh vật, vi khuẩn mà con người khó tưởng tượng ra, chứ đừng nói trong không gian vũ trụ. Nói không chừng còn có loại sinh vật sống dựa vào phóng xạ trong vũ trụ nữa là. Người trẻ tuổi, không nên coi thường, một khi bất cẩn có thể khiến cho 10 vạn người chúng ta tuyệt diệt. Nền văn minh loài người đang ở trong tay chúng ta, có cẩn thận một tí cũng không quá đáng.

Người trợ lý này vội vàng vâng dạ, nhưng đợi khi người kia quay đầu đi mới bĩu môi khinh thường. Bất quá, hẳn cũng không nói gì thêm, tiếp tục nhìn về chiếc bàn kiểm tra.

-Tốt, nhờ vào giống chuột ZH chúng ta đã xác nhận không có bất kỳ sinh vật hoặc virus nào tồn tại. Ta sẽ ký vào trong biên bản thí nghiệm.

Mitsuda Saburo nói với các nhà khoa học khác.

Trong các nhà khoa học này, có người đến từ tiểu tổ vật lý, tiểu tổ năng lượng, cơ giới, công nghệ vật liệu...Bọn họ đang chờ quá trình kiểm tra mẫu vật kết thúc, nghe Mitsuda Saburo nói thế, liền đồng loạt vỗ tay.

Không ngờ rằng khi vừa giơ tay, một giai điệu du dương bỗng phát ra từ bàn thí nghiệm.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về mẫu vật, chính xác hơn là một quả cầu kim loại lớn bằng nắm tay trẻ con. Lúc này, lớp vỏ bao bọc nó đã bị phân giải, và tiếng nhạc phát ra từ lớp vỏ ngoài này.

Giai điệu du dương như hát ru vang lên trong phòng thí nghiệm...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 19: Lời Nhắc Lại Của Người Con

Diêu Nguyên tỉnh dậy vào lúc 2h30p, được Barbie đánh thức. Hắn lập tức rửa mặt, vệ sinh rồi đi đến tầng bốn tham gia cuộc họp về khoang thuyền gắn ngoài.

Đúng vậy, sau mấy tháng chế tạo thì khoang thuyền gắn ngoài đầu tiên đã hoàn thành. Diện tích của nó bằng 1/10 diện tích công viên sinh thái. Nếu dùng khoang thuyền này để nuôi bò thì trước mắt có thể giúp cho một phần lớn bò mang thai, sinh nở. Chỉ cần mấy năm, sản lượng sữa tươi thu hoạch được sẽ tăng từ hai đến ba lần.

Dĩ nhiên, bộ nông nghiệp hiện giờ có rất nhiều tiểu tổ nhỏ, như tiểu tổ quản lý nước, tiểu tổ quản lý hoa quả, tiểu tổ quản lý lúa gạo, cũng có tiểu tổ quản lý thịt heo, quản lý sữa, trứng, xa xỉ phẩm.....Các tiểu tổ đều muốn sử dụng diện tích trên khoang thuyền.

Cuộc họp cứ thế trở thành chỗ chất vấn nhau, thậm chí còn châm chọc, xoi mói những điểm yếu của đối thủ. Diêu Nguyên đến giờ mới thấy được hội nghị theo phong cách nước ngoài như thế nào. Các tiểu tổ đều tìm đủ lý do để giành quyền lợi cho mình, tỷ như tiểu tổ về lúa gạo. Bọn họ cảnh cáo kho lương thực trên phi thuyền Hi Vọng vẫn trong giới hạn nguy hiểm. Một khi có sự cố gì thì khủng hoảng lương thực rất có thể xảy ra.

Còn về tiểu tổ xa xỉ phẩm thì mời đến một nhà kinh tế học, trình bày việc thiếu hụt xa xỉ phẩm sẽ có tác hại “khôn lường” đến nền kinh tế như thế nào, còn tiểu tổ hoa quả...

Tóm lại, cuối cùng Diêu Nguyên vẫn phải dùng cách “độc tài” để quyết định. Khoang thuyền gần ngoài sẽ được dùng cho việc sản xuất sữa, trứng gà. Phần còn lại được giao cho các tiểu tổ khác dùng chung.

Đến khi hội nghị kết thúc thì đã 4h30 chiều, Diêu Nguyên vừa đi ra khỏi phòng họp đã thấp giọng hỏi:

-Barbie, người Phương Tây đều không có kỷ luật như vậy sao? Không đúng, lúc trước ta làm nhân viên tuyển dụng, tham gia mấy hội nghị ở công ty rồi, kỷ luật rất tốt chứ đâu như...

Barbie che miệng cười hì hì:

-Hai cái này khác nhau nha, ở trong công ty thường là cấp trên sẽ quản lý cấp dưới. Có thể xem đây là cách quản lý độc tài, tỷ như giám đốc sa thải một nhân viên bình thường, hay nói theo cách của nước ngài là cho nghỉ hưu sớm, chẳng lẽ người đó dám cãi sao? Cuối cùng chỉ đành nhận tiền lương ba hoặc năm tháng, trợ cấp các loại rồi đi thôi.

Nhưng chính phủ lại có sự khác biệt rất lớn, tỷ như ngài mặc dù làm Tổng thống, nhưng cũng không thể vô cớ đuổi việc Bộ trưởng trong nội các. Trừ phi hẳn làm phải chuyện gì sai sót, đặc biệt trong chế độ dân chủ khiến cho người dân nổi giận. Khả năng chính phủ độc tài, hoặc do nội bộ lục đục thì không kể đến.

Barbie nói tới đây thì nàng quay lại nhìn các tiểu tổ đang vui vẻ rời đi, nói tiếp:

-Ban đầu, các nhân viên trong bộ máy chính phủ phi thuyền Hi Vọng có rất nhiều người từng làm viên chức, hơn nữa ngài cố ý loại bỏ các nhân viên Trung Quốc. Không để họ nhậm chức các chức vụ cao cấp, ngay cả tổ trưởng một tiểu tổ cũng rất hiếm. Cho nên, tổ trưởng trong bộ nông nghiệp hầu như là người Âu Mỹ. Họ đều hiểu rõ tính tình của ngài, nên mới dốc sức tranh thủ cho tiểu tổ của mình.

-Hả? Tính tình của ta? Tính tình gì?

Diêu Nguyên nhất thời cảm thấy tò mò, hỏi.

-“Ngụy độc tài”. Đó là cách mà chúng em đánh giá ngài.

Barbie cười nói:

-Mặc dù bên ngoài ngài tuyên bố đây là chế độ độc tài, nhưng từ khi quốc hội ra đời, quân đội dung hợp tất cả binh lính có màu da khác nhau. Trừ nhân viên chính phủ và bộ trưởng do ngài tự tay chỉ định, các nhân viên còn lại hầu hết đều do đề cử. Tất cả chỉ rõ chế độ độc tài của ngài là chỉ là “ngụy độc tài”.

Diêu Nguyên vuốt vuốt lỗ mũi, hắn không phản bác mà chỉ nói:

-Bởi vì chưa đến lúc cần ta độc tài. Huống chi, hai chữ độc tài không nhất thiết phải dùng tới...Thôi, không nói về những thứ này. Em không phải tò mò về việc ta an bài những nhân viên Trung Quốc ở vị trí đó sao? Chuyện hơi phức tạp, nói ra khiến em chê cười.

Chuyện kể rằng, tại tòa án quốc tế, có lần bắt được một trùm buôn lậu ma túy. Sau khi xem xét quyết định dẫn độ hắn trở về bốn quốc, chờ xét xử. Lúc nhốt hắn vào nhà tù, hắn phát hiện người cùng phòng giam với hắn là một quan chức bỏ trốn. Hai người hàn huyên với nhau hồi lâu, đột nhiên trùm buôn ma túy hỏi:

-À phải rồi, biết nhau lâu như vậy, ta còn chưa biết ngài phạm tội gì, còn nữa, ngài là quan chức của nước nào?

Quan chức kia trầm mặc một lúc rồi nói:

-Ta làm ở Trung Quốc...

Trùm buôn bán ma túy kia cũng trầm mặc, gật đầu tỏ vẻ đồng cảm:

-Ta hiểu rồi...

Barbie nghe xong lộ vẻ mặt ngờ ngác, nàng nhú mày suy nghĩ hồi lâu mà không hiểu, hỏi:

-Em vẫn không hiểu tại sao lại khiến em chê cười.

-Haha, không hiểu cũng không sao.

Diêu Nguyên cười, vuốt trán nói:

-Nếu không còn chuyện gì thì ta đi ăn cơm rồi nghỉ ngơi đây. Ngài mai hân có kết quả về việc nghiên cứu mẫu vật ngoài hành tinh rồi.

Barbie nhoén cười:

-Hôm nay chắc ngài phải nghỉ trễ rồi. Thực ra, việc nghiên cứu bước đầu đã có kết quả...hay có thể nói nó tự bộc lộ ra công năng của mình.

-Bốp, bốp, bốp.

Diêu Nguyên vỗ vỗ tay, quả nhiên khi hân làm thế thì quả cầu kim loại tự động mở ra, giai điệu du dương vang lên. Thanh âm này không giống như những bài hát của con người, nó giống lời nói hơn là hát.

-Cái gì thế này? Khi gió, liễu sống liễu chết đi tìm, rốt cuộc lại gặp phải hộp nhạc?

Diêu Nguyên quay đầu lại, chỉ vào quả cầu kim loại nói với mười mấy nhà khoa học bên cạnh.

Các nhà khoa học cũng cười khổ không thôi. Thứ mà bọn họ mong đợi nhất là các thiết bị lưu trữ, như phần cứng máy tính, hoặc là linh kiện gì đó như vũ khí, hệ thống thăm dò...Kỳ vọng càng lớn, nhưng rốt cuộc lại gặp phải hộp nhạc. Bảo sao ai mà không khó chịu.

Bất quá, một nhà khoa học khác nói:

-Trung tá, xin ngài cứ nghe tiếp. Đây không chỉ là hộp nhạc thôi, nó còn có công dụng lưu trữ lời nói. Sau khi phát đi khoảng 27p, tiếng nhạc dừng lại, khi đó ngài sẽ nghe được tiếng nói của người ngoài hành tinh.

Diêu Nguyên nghe vậy mới kiềm chế sự bức tức trong lòng, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh chờ đợi.

Giai điệu này thật ra rất hay, nó du dương trầm bổng tựa như biển cả, như bầu trời, như không gian vũ trụ bao la rộng lớn. Khiến cho người nghe như được chu du ở những nơi thần tiên ấy. Nhưng ngoài sự vui vẻ nó còn ẩn chứa sự đau buồn, đặc biệt là giọng hát. Có vẻ là giọng hát của một nữ ca sĩ, tuy không giống lắm nhưng dựa vào sự thanh thoát cũng như dịu dàng của nó thì đây là đáp án hợp lý nhất.

Cứ vậy, khi tiếng nhạc vang lên 27p thì ngừng lại, sau đó vang lên tiếng vỗ tay, rồi một giọng giống nam ca sĩ xuất hiện, cái này dựa sự trầm ấm của chất giọng.

-Còn hát nữa à?

Diêu Nguyên buồn bực nói.

Nhưng thanh âm kế tiếp khiến hần suất nữa ngã ngửa. Bởi vì khi giọng nam phát lên thì chỉ lát sau, giọng nữ cũng vang lên. Hơn nữa, không hề có bất kỳ nhạc đệm nào. Đây không phải là ca hát mà là đối thoại, đặc biệt giọng nữ thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khẽ cứ như đang nài nỉ hoặc làm nũng. Rõ ràng là một cuộc đối thoại giữa một người đàn ông ngoài hành tinh với người phụ nữ ngoài hành tinh.

Đoạn nói chuyện này kéo dài rất lâu, cho đến khi thanh âm bành bạch xuất hiện, hộp nhạc bỗng dừng im lặng.

Diêu Nguyên đứng lên nói:

-Tiếng nói của người ngoài hành tinh a...Đáng tiếc chúng ta không phiên dịch được, nếu không có thể tìm hiểu về hình thái xã hội của họ... Câu chuyện mà hai người vừa rồi nói nhất định có đề cập đến phương diện này...

Nhà khoa học kia nở nụ cười khổ:

-Trung tá, xin ngài hãy nghe tiếp đi, vẫn còn nữa...

-Hả, còn nữa?

Diêu Nguyên tiếp tục ngồi xuống lắng nghe. Thình thoảng, hộp nhạc lại phát ra thanh âm bành bạch, tiếng đó phát là lúc giọng nữ ngoài hành tinh hát, hoặc là giọng đó trò chuyện. Thanh âm của người nam ngoài hành tinh không xuất hiện thường xuyên như vậy. Cứ thế, Diêu Nguyên ngồi thêm nửa tiếng nữa. Khi hẵn gần hết kiên nhẫn thì đột nhiên thanh âm bành bạch vang lên, rồi một tiếng nổ mạnh xuất hiện.

Diêu Nguyên giật mình, vội vàng chú ý vào hộp nhạc.

Tiếng nổ vang lên, xen lẫn trong đó là thanh âm của giọng nữ, có vẻ là tiếng khóc. Giọng nữ nói đứt quãng từng lời, tiếc là do ngôn ngữ bất đồng nên không ai hiểu nàng nói gì. Tiếng nổ vang lên càng lúc càng nhiều, giọng nói kia cũng dần đứt quãng, tiếng khóc càng lớn thêm, các âm tiết lặp lại giống hệt nhau.

Cuối cùng, khi giọng nữ nói ra mấy âm tiết, một tiếng nổ cực mạnh xuất hiện. Viên cầu kim loại chợt thu nhỏ lại, trở về hình dáng ban đầu. Nó đã phát ra tất cả thanh âm lưu trữ trong người.

Diêu Nguyên hít một hơi dài, lòng chấn kinh hỏi:

-Thanh âm cuối cùng...là thanh âm lúc toàn toàn bộ quần thể chiến hạm bị hủy diệt sao?

Nhà khoa học bên cạnh khổ sở gật đầu:

-Chúng tôi kết hợp với những âm tiết xuất hiện lúc trước, so sánh với những âm thanh thu được khi giọng nữ kia nói. Đặc biệt, mỗi khi giọng nam kia xuất hiện thì giọng nữ đều có nói mấy âm tiết này. Cho nên, chúng tôi bước đầu suy đoán, âm tiết này có nghĩa là...

Cha hoặc là...Papa.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 20: Tầng Thứ Khoa Học Kỹ Thuật

Sau khi nghe xong lời nhắn trong hộp nhạc, mỗi người có mặt đều hơi buồn bã. Cho dù đây là chủng tộc ngoài hành tinh, nền văn minh của họ không hề liên quan gì đến loài người, nhưng tiếng kêu ba trong phút cuối cùng, khiến cho lòng người cảm thấy nặng nề khó tả.

Đến 10 giây sau, Diêu Nguyên mới lên tiếng:

-Tốt lắm, mọi người phấn chấn lên nào. Chuyện này có thể đã xảy ra từ mấy ngàn năm trước, có lẽ còn lâu hơn nữa. Cho dù câu chuyện khiến cho chúng ta buồn bã, nhưng không thể vì nó mà ủ dột mãi được....Nếu mọi người không muốn thảm kịch kia phát sinh tại đây, vậy cố gắng nghiên cứu hộp nhạc đi.

Diêu Nguyên nhìn về đông đảo các nhà khoa học:

-Đầu tiên, ta muốn hỏi mọi người, chúng ta có thể thu thập được thông tin có giá trị nào từ hộp nhạc không? Xin hãy phát huy trí tưởng tượng của các vị, khai thác vật này đến tận cùng.

Khi Diêu Nguyên nói xong, một nhà khoa học đứng dậy, phát biểu:

-Hạ tầng, giá trị hộp nhạc tính ra có thể không bằng linh kiện vũ khí, hệ thống, chip điện tử các loại, nhưng nó không hẳn vô dụng... Dĩ nhiên, điều này cần phải nghiên cứu mới xác minh được....Đầu tiên là pin của nó.

Hộp nhạc này không biết đã lưu lạc bao lâu, nhưng vẫn có thể phát ra âm thanh, nhận biết tiếng động. Hơn nữa, pin của nó còn hoạt động. Loại pin này chắc chắn là một loại pin siêu cường, hơn nữa thể tích không quá lớn. Thật ra, từ khi có được hộp nhạc, chúng ta vẫn luôn nghiên cứu về ánh đèn của các mảnh vỡ chiến hạm, tại sao trải qua nhiều năm như vậy, các mảnh vỡ vẫn còn phát sáng đây?

Diêu Nguyên đưa mắt nhìn về hộp nhạc, nói:

-Đúng, pin của nó, thể tích chắc chắn nhỏ nhưng lượng điện năng nó chứa lại rất nhiều. Đó quả là một bằng chứng về công nghệ ngoài hành tinh...Còn gì nữa không? Mọi người còn phát hiện điều gì không?

Một nhà khoa học khác dường như sức tỉnh từ sự đau buồn, hưng phấn nói:

-Hạm trưởng, còn có mô hình máy tính siêu nhỏ. Thực ra, loài người chúng ta cũng có kỹ thuật điều khiển bằng âm thanh, nhưng trừ phi có một loạt chip điện tử, máy tính cùng vận hành mới có thể hành động chính xác theo từng lời nói của con người như vỗ tay, nói vài câu đơn giản...Còn thiết bị điều khiển âm thanh bình thường, như đèn chiếu sáng, hộp nhạc thì kỹ thuật của chúng ta chỉ có thể ra lệnh bằng sự lớn, nhỏ của âm thanh thôi.

Nhà khoa học này chỉ về hướng hộp nhạc:

-Thực tế, chúng tôi đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm với nó. Hộp nhạc này không hề bị giới hạn bởi sự lớn nhỏ của âm thanh, cho dù âm thanh từ miệng hoặc âm thanh mô phỏng phát ra từ máy vi tính, chỉ cần phát ra tiếng vỗ tay là nó khởi động. Điều này đã liên quan đến kỹ thuật điều khiển âm thanh cao cấp, nói cách khác, bên trong hộp nhạc nhỏ xíu này là một máy tính, hơn nữa máy tính này tuyệt đối không thua các loại máy tính công kênh của chúng ta!

Diêu Nguyên nhìn hộp nhạc kỹ càng hơn, chiếc hộp chỉ lớn bằng nắm tay đứa trẻ, so với hẳn thì nó thật quá nhỏ bé. Nhưng nó chứa trong người thiết bị lưu trữ, phát ra âm thanh, thiết bị xử lý tương đương với máy tính bình thường, bộ năng lượng. Đến giờ, tâm tình Diêu Nguyên mới phần khởi hơn đôi chút.

-Quả nhiên nền khoa học của họ cao hơn chúng ta rất nhiều, bất quá...

Diêu Nguyên hơi chần chờ một lát rồi lên tiếng:

-Bất quá, những kỹ thuật này đều là những thứ mà chúng ta có thể tưởng tượng được trong tương lai, không phải vô lý như cái...Khụ, không phải phi thực tế như hệ thống phản trọng lực cũng như bước nhảy không gian.

Diêu Nguyên vốn định nói ra hai từ đĩa bay, nhưng chợt nhớ ra các nhà khoa học ở đây, có nhiều người không biết sự tồn tại của nó. Cho nên vội vàng cắt bớt hai chữ này, thay vào bước nhảy không gian và hệ thống phản trọng lực.

Một thiếu nữ bỗng bước lên từ các nhà khoa học, đó chính là Ba Lệ. Nàng khẽ liếc xéo Diêu Nguyên, cặp mắt xinh đẹp kia phảng phất như muốn cảnh cáo Diêu Nguyên xem tí nữa đã vi phạm điều luật bảo mật. Đối diện với ánh mắt đó, Diêu Nguyên quả thật không biết trốn vào đâu cho phải, tuy bề mặt tỏ vẻ nghiêm túc nhưng miệng ho khan liên tục.

Ba Lệ thu hồi ánh mắt của mình, lên tiếng:

-Hơn nữa, với chiếc hộp nhạc này chúng ta còn có thể nghiên cứu vật liệu cấu tạo, cũng như kết cấu của nó. Đúng rồi, hạm trưởng còn đem về các mảnh vỡ kim loại khác. Loại vật liệu mới này nhẹ hơn hợp kim, nhưng độ dẻo dai của nó thì hơn hẳn các loại kim loại mà con người có trong tay, đặc biệt nhiệt độ tan chảy cực cao. Trong phòng thí nghiệm, chúng tôi phải dùng đến kỹ thuật điện tương nung chảy mới hòa tan được nó một ít. Tuy

đã phân tích ra các loại nguyên tố có trong hợp kim, nhưng chúng ta tạm thời chưa thể chế tạo được nó. Bởi sự sắp xếp các phân tử trong loại hợp kim này tựa hồ hơi khác bình thường.

Nói đến việc chính, Diêu Nguyên tựa hồ quên mất việc lúng túng hồi nãy, hần cần thận suy nghĩ một lát rồi lên tiếng:

-Như vậy mọi người có thể dự đoán điều này cho ta không? Nền văn minh này đã vượt qua chúng ta bao nhiêu năm... Bao nhiêu năm có thể không chính xác, bởi vì sự phát triển khoa học của mỗi nền văn minh có thể cần khoảng thời gian khác nhau. Như vậy đối qua mốc so sánh khác, mọi người dự đoán nền văn minh này đang ở cuộc cách mạng công nghiệp lần mấy?

-Lần thứ tư!

-Giai đoạn cuối của lần thứ tư!

-Trong giai đoạn cuối của lần thứ tư!

-Gần đến lần thứ năm...

Sau khi im lặng một lát, các nhà khoa học lần lượt nói ra dự đoán của mình. Cơ bản, mọi người đều ước đoán nền văn minh này đã bước vào giai đoạn cuối lần thứ tư, nhưng tuyệt đối chưa bước vào lần thứ năm.

Diêu Nguyên mặc dù trong thời gian qua rất cố gắng tìm hiểu về khoa học kỹ thuật, nhưng dù sao hần cũng không phải là nhà khoa học. Biết và hiểu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nên hần mới hỏi:

-Tại sao lại khẳng định như vậy? Thời kỳ cuối của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn chênh lệch với cuộc cách mạng công nghiệp lần năm lớn như vậy sao? Hơn nữa, chỉ với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn... đã có thể chế tạo ra chiến hạm khổng lồ như vậy à?

Lúc này, nhà khoa học Schiele bước ra giải thích:

-Hạ trường, ta nghĩ ở chỗ này ngài đã hiểu nhầm....nhầm về cuộc cách mạng công nghiệp. Đầu tiên, không biết hạ trường có biết về việc này chẳng? Đó là việc nền khoa học kỹ thuật của thế kỷ 20 và năm 2035, chỉ cách 135 năm ngắn ngủi nhưng nền khoa học kỹ thuật của loài người đã phát triển hơn trăm lần! Và sau cuộc cách mạng công nghiệp lần ba, chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, nền khoa học kỹ thuật của loài người đã phát triển còn hơn cả mấy ngàn năm lịch sử cộng lại, gấp chục lần cuộc cách mạng công nghiệp lần hai!

Cách mạng công nghiệp hoặc nói cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật, là thời kỳ khoa học kỹ thuật phát triển vượt bậc. Sự phát triển của nó không phải đơn thuần như cấp số cộng mà là cấp số nhân. Ví dụ, nếu đánh giá trình độ phát triển trong cuộc cách mạng công nghiệp lần hai là 20, không cho là 200 đi. Thì tới cuộc cách mạng công nghiệp lần ba, chỉ số đó lên tới mấy vạn, mấy chục vạn!

Schiele khẳng định:

-Nói như thế có nghĩa là, mỗi thời cách mạng công nghiệp, muốn tiên đoán sự phát triển của nó cơ bản chỉ có thể dự đoán thành quả trong kỳ cách mạng công nghiệp tiếp theo thôi. Nếu vượt quá thì lời tiên đoán sẽ có sai số rất lớn, cơ bản là không thể dự đoán. Nói theo ngôn ngữ khoa học thì những kỹ thuật đó chỉ có trong khoa học viễn tưởng.

Lúc cuộc cách mạng công nghiệp đầu tiên diễn ra, đó vào khoảng thế kỷ 18 đến 19. Khi ấy, con người cơ bản không thể tưởng tượng được những điều xảy ra trong cuộc cách mạng công nghiệp lần ba như đồ bộ lên mặt trắng, họ cũng mù tịt về những thứ như máy vi tính, sinh vật chuyển đổi gen....Tất cả đối với họ như là chuyện thần thoại. Nhưng họ có thể dự đoán được một vài thành quả trong cuộc cách mạng công nghiệp lần hai như điện. Điều này đã có những chứng cứ đáng tin cậy trong quá khứ xác minh.

Tóm lại, nếu muốn tiên đoán thành quả của cuộc cách mạng công nghiệp, tối đa chỉ có thể đoán được thành quả trong cuộc cách mạng tiếp theo, không thể nào đoán vượt hơn được. Nếu hơn, cái dự đoán chính là khoa học viễn tưởng!

Schiele nói tới đây lại chỉ về hộp nhạc, tiếp:

-Hạm trưởng, hộp nhạc này đã mở cho chúng ta một con đường. Vô luận về hệ thống năng lượng, kết cấu vật liệu hoặc là chip xử lý siêu nhỏ... tất cả điều này đều nằm trong phạm vi mà nền khoa học chúng ta có thể chấp nhận được. Nó sẽ là thành quả trong tương lai của chúng ta, chứ không phải là những kỹ thuật mà chúng ta chỉ có thể ứng dụng mà không hiểu một tí gì về nó như bước nhảy không gian, hệ thống phản trọng lực... Nền khoa học của chúng ta hiện giờ đang ở giai đoạn trung kỳ của cuộc cách mạng công nghiệp lần ba, vẫn chưa đạt tới cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Nói cách khác, nền văn minh ngoài hành tinh này tối đa chỉ ở trong cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn!

Diêu Nguyên nghe xong, thở dài một hơi nhẹ nhõm:

-Vậy thì tốt...Không giấu gì các vị, ta vẫn còn lo lắng về việc nền văn minh kỹ thuật này tiên tiến hơn chúng ta quá nhiều, tỷ như hệ thống phản trọng lực hoặc bước nhảy không gian. Tuy chúng ta có thể lấy được, nhưng chỉ miễn cưỡng sử dụng, có lẽ ngay cả dùng cũng không nổi. Như vậy thì hoàn toàn vô giá trị, nền khoa học của chúng ta cơ bản chẳng thu được ích lợi gì. Hơn nữa, nếu nó quá tiên tiến, đi vào xác chiến hạm cơ bản là hành động tự sát. Chỉ cần một hệ thống phòng ngự nhỏ nhoi trong đó đã đủ bóp chết chúng ta!

Nhưng bây giờ, nghe mọi người nói vậy, ta đã yên tâm rồi. Nền văn minh này không vượt qua chúng ta quá nhiều, một khi lấy được kỹ thuật của họ, không chừng nền khoa học của chúng ta sẽ trực tiếp nhảy vọt lên cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, thời kỳ bộc phát khoa học kỹ thuật.

Cuộc sống của chúng ta sẽ được cải thiện hoàn toàn, giúp cho chúng ta an toàn tiếp nhận tất cả thành quả mà nền văn minh này để lại.

Diêu Nguyên nói tới đây, thở ra một hơi rồi dứt khoát nói:

-Ngày mai tiếp tục hành động, tìm tòi bên vành ngoài của quần thể chiến hạm. Mọi người cứ tiếp tục công việc nghiên cứu của mình, chúng ta sẽ cố gắng tìm thêm vài món đồ nữa nhằm xác minh chính xác hơn phạm vi khoa học kỹ thuật của nền văn minh này...

Chúng ta sẽ tiến vào xác chiến hạm đầu tiên!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 21: Lên Đường!

Phi thuyền Hi Vọng đã dừng lại bên ngoài quần thể chiến hạm hơn một tháng rưỡi.

Thời gian qua, phi thuyền Hi Vọng vẫn đang phát triển từng ngày.

Về điểm này, những người sống trên phi thuyền vẫn dùng cách nói đó – phát triển từng ngày. Hình dung như thế nào đây? Là cuộc sống hối hả không có đến một giây phút rảnh rỗi.

Khi hệ thống tiền tệ cùng kinh tế được thành lập, tuy có ưu điểm là chế độ phúc lợi xã hội được đảm bảo. Không ai phải ăn mày hoặc vô gia cư, cho dù không lao động thì mỗi tháng cũng được cung cấp thức ăn đầy đủ, ngoài ra còn có chỗ ở.

Nhưng nếu vậy, thức ăn chỉ là các loại trái cây và thịt đóng hộp, rau tươi mấy ngày mới được ăn một lần. Còn thịt sống thì có khi cả tuần mới có, đừng nói tới những xa xỉ phẩm khác như đường, cà phê, trà, thuốc lá....

Lúc đầu không nói tới, nhưng về sau, khi qua thời gian nguy hiểm cũng như sự lo ngại với chính phủ trên phi thuyền Hi Vọng giảm bớt. Đến giờ, qua một năm mấy tháng, xã hội trên phi thuyền Hi Vọng đã bước đầu được xây dựng. Ví dụ như ngành nghề giải trí.

Các ngành nghề giải trí cơ bản nhất như Inte hoặc Karaoke...vốn đều có sẵn thiết bị trên tàu, lúc đầu khi phi thuyền Hi Vọng còn có tên Noah số

hai, chính phủ trên Trái Đất đã tính tới khả năng sống lâu dài trong vũ trụ, cho nên chuẩn bị rất nhiều trang thiết bị như...sân vận động, rạp chiếu phim, công viên.

Chẳng qua, lúc phi thuyền Hi Vọng rời khỏi Trái Đất, lòng người hoảng loạn, không ai biết sau khi thực hiện bước nhảy không gian có còn toàn mạng không. Ngay cả vấn đề nhà ở còn chưa lo tới nữa là, mãi tới hơn một năm nay, họ mới bắt đầu nghĩ tới những vấn đề này.

Hiện tại, một tuần có bảy ngày, năm ngày làm việc, được nghỉ hai ngày. Nếu làm luôn thứ bảy chủ nhật thì tiền lương được tăng gấp đôi, còn nếu làm trong ngày lễ thì tiền lương tăng từ ba đến năm lần. Cứ vậy, chỉ cần người có công việc ổn định và chăm chỉ, cơ bản đều có khoản tiết kiệm cho riêng mình. Cho nên, ngoài nhu cầu cơ bản và các loại xa xỉ phẩm, họ vẫn muốn được hưởng các dịch vụ giải trí khác. Kết quả, ngày càng có nhiều ý kiến đề nghị mở dịch vụ giải trí.

Sau khi trải qua quá trình bỏ phiếu ở hạ nghị viện, kết quả là tỉ lệ chấp thuận 87%, 11% không chấp thuận và 2% phiếu trắng. Cho nên, các dịch vụ giải trí được đồng loạt khai trương.

Dĩ nhiên, trên phi thuyền cư dân chủ yếu là những người có độ tuổi từ 20-30 tuổi, hơn nữa đều sống trong các thành phố lớn. Bọn họ vốn quen với nhịp độ sống hối hả ở đô thị, cho dù trên phi thuyền Hi Vọng thì họ vẫn duy trì lối sống này.

Phương diện này, Diêu Nguyên chọn cách thuận theo tự nhiên. Đúng như học thuyết cung cầu, khi số lượng hàng xa xỉ phẩm trong kho giảm bớt, dĩ nhiên giá của nó sẽ tự động tăng lên làm giảm bớt nguồn cầu đi. Diêu Nguyên vốn không am hiểu lắm về phương diện kinh tế, cũng không phải rất rành rẽ chuyện chính trị. Ý của hắn rất đơn giản, việc nào không biết thì giao cho chuyên gia. Cũng như hắn là chuyên gia về chiến đấu, quân đội, chuyên gia kinh tế, chính trị nhiều như vậy thì giao cho bọn họ lo là được.

Hiện tại, quyết định kia đã bước đầu thu được thành quả. Với cuộc sống đô thị thế kỷ 21, đặc biệt sau việc bổ sung rất nhiều nguyên liệu từ vành đai thiên thạch, phi thuyền Hi Vọng hiện tại ngày nào cũng bận rộn luyện chế, tinh luyện kim loại, chữa bệnh, chế tạo....Hạ nghị viện cũng đang bận rộn trong việc thảo luận vấn đề liên quan đến giáo dục. Có thể nói, phi thuyền Hi Vọng mỗi ngày đều phát triển, hay có thể nói càng lúc càng bận rộn, ai nói chính xác được đây?

Cũng vì nhịp độ làm việc cao như vậy, chỉ trong mấy tháng mà phi thuyền Hi Vọng đã chế ra khoang thuyền gắn ngoài có diện tích bằng 1/10 công viên sinh thái. Khi không dùng bước nhảy không gian hoặc đến gần các hành tinh có trọng lực lớn, các khoang thuyền này có thể lắp ở bên ngoài để sử dụng.

Dĩ nhiên, đây chỉ là khoang thuyền thử nghiệm, muốn hoàn thành cần phải cải tạo cả phi thuyền Hi Vọng sao cho nó tương thích với nhau. Ví như thay đổi bộ khung, lắp đặt thêm hệ thống duy trì sự sống, phản trọng lực... Đều là những công trình lớn.

Vốn Diêu Nguyên cho rằng một loạt cải tạo như vậy ít nhất phải cần nửa năm trở lên, nhưng với nhịp sống hối hả như hiện nay, đã làm cho hắn bất ngờ. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, tất cả đã hoàn thành. Diêu Nguyên còn sợ những công nhân và kỹ sư vì chạy theo thời gian mà sao lãng chất lượng, nhưng tiểu tổ kiểm tra đã khẳng định, chất lượng tuyệt đối đạt chuẩn, thậm chí còn vượt mức yêu cầu.

Cứ vậy, phi thuyền Hi Vọng dừng lại bên ngoài quần thể chiến hạm hơn một tháng rưỡi, khoang thuyền gắn ngoài đầu tiên đã hoàn thành, chỉ còn vài điều chỉnh nhỏ. Nhiều nhất là một tuần sau có thể bắt đầu sử dụng.

Trong một tháng rưỡi này, trừ các chuyện nội bộ thì việc thăm dò quần thể chiến hạm vẫn chưa bao giờ ngừng lại. Cho tới giờ, tàu con thoi đã xâm nhập vào quần thể chiến hạm hơn 30 lần, tổng cộng lấy được hơn 80 mảnh

vỡ lớn nhỏ. Trong đó, thành phần hợp kim làm nên chúng đều là những kim loại con người biết. Ngoài các mảnh vỡ, còn có 6 đồ vật ngoài hành tinh hoàn chỉnh. Bất quá, đó cũng là những đồ lật vật, trừ các món như hộp âm nhạc, đồng hồ, một vật không rõ công dụng ra thì thứ có giá trị nhất là một bộ phận chiếu sáng hoàn chỉnh.

Tất cả chỉ có thể, cơ bản thì tàu con thoi đã thăm dò hết tất cả khu vực bên ngoài rồi. Dù sao, ngoại vi chỉ toàn mảnh vỡ, những vật có giá trị hiển nhiên rất hiếm. Muốn tìm vật có giá trị phải xâm nhập vào sâu hơn, đặc biệt là những mảnh vỡ từ các chiến hạm cỡ lớn, thậm chí mảnh vỡ từ mẫu hạm!

-...Như ta nói lúc trước, toàn bộ phạm vi bên ngoài quần thể chiến hạm đã được tìm kiếm, không thu được vật gì có giá trị cao. Dĩ nhiên cũng có thể bỏ sót vật nào đó, nhưng cho dù có bỏ sót thì cũng chỉ là những vật phẩm vô giá trị. Cho nên, chúng ta buộc phải tiến vào sâu hơn!

Trong phòng họp, Diêu Nguyên đứng trên bục diễn thuyết, ở sau là một bản đồ về quần thể chiến hạm có được sau hơn một tháng tìm tòi. Dĩ nhiên, không gian vũ trụ là không gian 3D, còn bản đồ này chỉ là hình vẽ 2D thôi, muốn chỉ rõ mọi thứ quả bất khả thi. Nhưng bản đồ này cũng chỉ được vị trí đại khái những nơi có thể có vật phẩm giá trị, cũng như thể hiện vị trí của chúng so với quần thể chiến hạm. Do đó, dùng cũng tạm ổn.

-Ngày mai là lúc tiểu đội 12 người chúng ta xuất phát. Mục tiêu là mảnh vỡ chiến hạm có chiều dài khoảng 7km, chiều rộng khoảng 600m, chiều cao khoảng 200m. Vị trí của nó cách vành đai nguy hiểm khoảng 20km. Nó là mảnh vỡ chiến hạm nhỏ và gần với chúng ta nhất.

Diêu Nguyên nói tới đây, gương mặt bỗng trở nên nghiêm túc, nhìn mười một người bên dưới:

-9h sáng ngày mai sẽ khởi hành. Trang bị cơ bản là trang phục chiến đấu thử nghiệm số 1, đèn pin chiếu sáng với cường độ cao. Mỗi người

mang theo một khẩu súng trường được cải tiến cho việc chiến đấu trong vũ trụ và một khẩu súng lục Gauss thử nghiệm số 1. Ngoài ra, Dương Ngõa La mang theo thuốc nổ dùng được trong vũ trụ, Hắc Thiết trang bị thêm một khẩu đại liên cải tiến, Ưng một khẩu súng nhắm, Tạ Hiếu Nham thì mang một số thiết bị liên lạc chống nhiễu.

Lưu Bạch bỗng nhiên giơ tay hỏi:

-Còn tôi thì sao? Không mang theo hộp cứu thương à?

Diêu Nguyên lắc đầu:

-Không cần, bởi vì đây là môi trường chân không. Một khi trang phục bảo hộ bị phá hủy thì chắc chắn...Được rồi, căn bản là những vật phẩm đó. Ngoài ra, đằng sau trang phục chiến đấu còn có thiết bị phản lực cỡ nhỏ. Thời gian hoạt động tối đa khoảng 5p, điều khiển bằng cảm ứng ánh mắt. Trên chiếc mũ có lắp đặt một cảm biến, khi mọi người nhìn vào nó hơn 5s thì thiết bị sẽ chuyển thành màu đỏ, nếu nhìn tiếp 5s nữa thì sẽ kích hoạt thiết bị phản lực.

Cũng như thế, khi thiết bị phản lực khởi động, mọi người hướng ánh mắt vào đâu thì thiết bị sẽ đẩy về phía đó. Đó là trang bị khẩn cấp cho việc trốn thoát, trừ khi vận bất đắc dĩ, nếu không đừng xài tới. Bởi một khi khởi động thì không cách nào dừng thiết bị phản lực lại, trừ phi đến hết nhiên liệu mới thôi. Tuy vận tốc của thiết bị này không cao, nhưng mà trong vũ trụ, khi vận tốc đạt tới một giá trị nhất định thì nó sẽ không bị giảm bớt, đẩy mọi người đi được một khoảng dài.

Diêu Nguyên nói tới đây thì gương mặt trở nên chăm chú:

-Bởi vì chúng ta không biết được bên trong mảnh vỡ chiến hạm kia có gì, bên trong nó chứa mối nguy hại nào, thứ gì khiến cho các tàu khai thác quặng không người lái bị mất điều khiển. Cho nên, ta mới cải tạo lại tàu con thoi. Nhưng nếu có bất trắc xảy ra, hơn nữa tàu con thoi trở thành mối

nguy hiểm không thể khống chế thì bắt buộc phải từ bỏ nó. Thiết bị này là hi vọng duy nhất cho chúng ta trở về phi thuyền!

Ngày mai bắt đầu hành động, phi thuyền Hi Vọng sẽ mở toàn bộ đèn chiếu vào quần thể chiến hạm. Cho dù cách 10000 km, chúng ta vẫn có thể xác định vị trí phi thuyền Hi Vọng bằng mắt thường. Nhớ lấy, phải luôn nhìn chăm chú về phi thuyền Hi Vọng, để thiết bị phản lực đẩy mình về phi thuyền, đó là đường sống duy nhất!

Giải tán!

9h sáng mai, chiến dịch bắt đầu được triển khai. Tên của nó là... Bay vọt!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 22: Trống Không

Sau cuộc họp, mười hai người ai cũng đầy tâm sự. Như Ưng hay Hắc Thiết thì bình tĩnh, chuẩn bị mọi thứ cho cuộc thám hiểm, Trương Hằng thì tràn đầy lo lắng, đến cơm ăn cũng không vô, Nhâm Trừu Nguyệt thì cả đêm quần lầy Nhâm Đào nói chuyện, hoặc Diêu Nguyên thì bận bịu công việc, đến tận 10h tối mới được ngủ thẳng tới 8h30 phút sáng. Cơ bản là chẳng có sức để lo nghĩ nữa là.

Cứ như vậy, mười hai người giải quyết xong chuyện riêng, đến 9h sáng tập họp bên ngoài tàu con thoi, bắt đầu mặc trang phục chiến đấu thử nghiệm số 1, lấy các dụng cụ và vũ khí cần thiết, bước lên tàu chờ đợi.

-Hiện giờ có cảm giác được nguy hiểm không?

Lúc này Nhâm Đào lại đột nhiên nhỏ giọng hỏi Nhâm Trừu Nguyệt.

Nhâm Trừu Nguyệt tỏ vẻ không vui, hừ một tiếng:

-Tối hôm qua ông không thêm hỏi, sao giờ lại đổi ý rồi?

Nhâm Đào cười khan:

-Bởi vì hiện giờ sắp đến lúc xuất phát rồi, nếu có nguy hiểm chắc bà đã cảm nhận được.

Nhâm Trừu Nguyệt hừ lạnh, bất quá vẫn đáp:

-Không có cảm giác gì hết. Hơn nữa sao ông không đi hỏi Trương Hằng đi? Dù sao năng lực của tui chỉ là loại gà mờ, lúc hiệu nghiệm lúc không. Nếu tui đoán sai thì ông hỏi chi cho phí sức vậy!

-Ách...

Nhâm Đào thật thà suy nghĩ vài giây rồi mới cười cười nói:

-Chắc vì bà ngồi kế tui nên mới hỏi, cho tiện.

-Đồ đại ngốc!

Bên kia, Diêu Nguyên cũng đang hỏi Trương Hằng xem có cảm nhận gì không. Trương Hằng cũng trả lời dứt khoát, hẳn không cảm thấy nguy hiểm gì cả.

-Tốt lắm, mọi người mặc xong trang phục chiến đấu thì bắt đầu kiểm tra dụng cụ. Bây giờ là 8h55 phút, chúng ta bắt đầu lên tàu con thoi thực hiện nhiệm vụ!

Sau lời nói của Diêu Nguyên, tất cả mọi người bắt đầu mặc trang phục chiến đấu, dưới sự trợ giúp của các nhân viên bên cạnh, rất nhanh mọi người đều mặc xong. Tiếp đó, tất cả theo Diêu Nguyên bước vào tàu con thoi. Ai cũng có chỗ ngồi và nhiệm vụ riêng, đợi tàu khởi hành.

-10, 9, 8...

Khi đồng hồ đếm ngược đến 0, tàu con thoi bắt đầu phóng ra khỏi phi thuyền Hi Vọng. Diêu Nguyên điều khiển tàu bay về hướng quần thể chiến hạm với vận tốc lớn nhất. Trong lúc bay, không ai mở miệng nói chuyện với nhau, Hắc Thiết và Ứng thì bình tĩnh ngồi đợi, Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt thì im lặng, Nhâm Đào thì ngồi ngẩn người...

Cứ như vậy, thời gian dần trôi, đến 10 phút sau, tàu con thoi đột ngột giảm tốc. Lúc này, đã gần đến quần thể chiến hạm, vận tốc của tàu giảm khoảng vài trăm mét mỗi giây, hơn nữa vẫn đang giảm không ngừng.

-Tốt lắm, đã tiến vào phạm vi của quần thể chiến hạm. Hiện tại, xung quanh có rất nhiều mảnh vỡ nhỏ, tàu con thoi không bay quá nhanh được. Còn 20km nữa sẽ đến gần phạm vi mất điều khiển, Trương Hằng, Nhâm Trừu Nguyệt nếu cảm giác nguy hiểm thì lập tức báo cho ta.

Diêu Nguyên một bên lái tàu con thoi, một bên nói với Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt.

Hai người bọn họ gật đầu tỏ vẻ hiểu. Cứ vậy, thời gian trôi qua, khi tàu con thoi càng lúc càng gần phạm vi 300 km thì ai cũng bắt đầu căng thẳng. Cho dù là Diêu Nguyên trải quá không biết bao nhiêu trận chiến, bao lần bước qua lằn ranh sinh tử thì lúc này, tay hắn cũng ướt mồ hôi.

Ngay sau đó.

Khi tàu con thoi vượt qua phạm vi 300km, trong nháy mắt toàn bộ hệ thống chiếu sáng trên tàu ngưng hoạt động. Bóng tối bao trùm tàu, trừ ánh đèn trong trạng phục chiến đấu ra, thì xung quanh không hề có lấy một tia sáng.

Không đơn thuần như vậy, tất cả nguồn sáng từ bàn điều khiển trên tàu cũng biến mất. Cứ như tàu con thoi đột ngột biến mất, 12 người rơi vào khoảng không vũ trụ bao la hắc ám!

-Trương Hằng! Nhâm Trừu Nguyệt! Cảm giác được nguy hiểm gì không?

Diêu Nguyên vội vàng hét lớn, đồng thời điều khiển tàu con thoi bay về trước.

Nhưng vài giây sau, hắn vẫn không nghe được thanh âm trả lời của Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt. Trong lòng Diêu Nguyên lo lắng mãnh liệt, hắn lo rằng Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt có thể đã chết, bèn vội vàng quay đầu ra sau nhìn. Mười một luồng sáng yếu ớt vẫn còn, nhìn kỹ thì bên trong trang phục chiến đấu vũ trụ vẫn có người. Rõ ràng Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt không hề biến mất, thậm chí Diêu Nguyên còn thấy được khuôn mặt đang cố gắng nói gì của họ.

-Xảy ra chuyện gì? Có cảm giác được nguy hiểm không? Tại sao không nói lời nào?

Diêu Nguyên vội vàng quay đầu lại tập trung cho việc điều khiển. Nhưng một lát sau, hắn vẫn không nghe được bất kỳ tiếng động nào.

(...Hiểu rồi! Thiết bị liên lạc bên trong trang phục chiến đấu đã bị vô hiệu hóa!)

Lúc này, Diêu Nguyên rất cuốc mới hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì...trong một tháng rưỡi qua, vì chuẩn bị cho việc thăm dò quần thể chiến hạm, động cơ tàu được điều chỉnh thành điều khiển bằng tay, tín hiệu điều khiển nó được cách ly hoàn toàn với các hệ thống khác. Trang phục chiến đấu vũ trụ cũng vậy, hệ thống duy trì sự sống cũng được cách ly tín hiệu. Tức là khi mặc bộ đồ này vào, hệ thống duy trì sự sống sẽ tự động vận hành cho đến tận 12 tiếng sau, lúc nó hết năng lượng mới thôi.

Nếu không là thế, vạn nhất tín hiệu điện tử bị nhiễu, hệ thống duy trì sự sống bị vô hiệu hóa thì người mặc chết sạch hết sao?

(Xem ra đây là nguyên nhân phi thuyền khai thác quặng không người lái mất điều khiển, một khi đến gần vành đai 300 km, tất cả tín hiệu điện tử đều bị vô hiệu hóa. Do đó, hệ thống điện bị mất tác dụng, thậm chí có thể hệ thống duy trì sự sống trên tàu cũng thế. Các hệ thống đó vốn không ảnh

hưởng lớn lắm đến việc điều khiển, cho nên vẫn để cho chúng vận hành bằng tín hiệu điện tử)

Diêu Nguyên lúc này bỗng nhiên buông tay khỏi cần điều khiển, lấy ra chiếc đèn pin công suất cao. Đèn pin này có công suất cực cao, nếu nhìn thẳng vào nó có thể khiến mắt bị mù tạm thời, thậm chí bị mù vĩnh viễn. Cho nên, Diêu Nguyên không dám cầm nó chiếu loạn xạ, chỉ chiếu sáng lên đỉnh.

Khi tia sáng lóe lên, mọi người đều nhìn thấy. Nhờ ánh sáng mà có thể thấy được hành động của mỗi người. Đám người Ưng, Hắc Thiết và Lưu Bạch đều rút vũ khí ra, dựa lưng vào tường cảnh giới bốn phía. Nhâm Đào đứng che trước mặt Nhâm Trừu Nguyệt, còn Trương Hằng thì một tay cầm khẩu súng lục Gauss, tay kia cầm khẩu tiểu liên cải tiến, ngó nghiêng xung quanh.

Khi nguồn sáng xuất hiện, tất cả mọi người nhìn lẫn nhau, cố gắng há mồm nói chuyện nhưng không hề nghe được thanh âm nào. Vì vậy, lát sau họ đành bỏ cuộc, chỉ là ai cũng hướng mắt về phía Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên đặt đèn pin trên sàn, để tia sáng chiếu lên đỉnh rồi giơ tay ra hiệu cho Lý Hải Vân, rồi tới Ưng.

Khi ra hiệu xong, Lý Hải Vân lấy đèn pin của mình ra, đi tới trước bàn điều khiển chiếu sáng phía trước cho tàu. Bất quá, mặc cho công suất của đèn pin này lớn thế nào, thì trừ những mảnh vỡ rải rác bên ngoài, căn bản không nhìn thấy mảnh vỡ chiến hạm đâu. Dù sao thì nó cũng cách nơi đây tới 300 km.

Bất quá, Ưng đã đi tới bên cạnh, đầu tiên hẩn khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra. Lúc này, hẩn đã sử dụng kỹ năng của mình, không lâu sau Ưng chỉ về một hướng trên màn hình. Diêu Nguyên liền phát tay ra hiệu cho Ưng và Lý Hải Vân tạm thời dừng lại.

(Ồn rồi, vấn đề nguồn sáng và phương hướng tạm thời được giải quyết. Rồi bây giờ thử xem coi đường lui có an toàn không...)

Diêu Nguyên thầm nghĩ trong lòng, lập tức điều khiển tàu con thoi tạm thời dừng lại, khẽ quay đầu từ từ. Sau khi xoay 180 độ, đập vào mắt họ là một chùm ánh sáng rực rỡ, đó là ánh sáng đến từ phi thuyền Hi Vọng.

(Hô, tốt quá. Hiện giờ đã tìm ra vấn đề, tất cả tín hiệu điện tử trong phạm vi này đều vô hiệu, thậm chí có thể cả máy tính cũng dừng hoạt động. Nhưng với các hệ thống điều khiển thủ công thì không sao, khó trách Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt vẫn không cảm giác được nguy hiểm gì cả. Chỉ cần xử lý đơn giản là xong.)

Dưới sự điều khiển của Diêu Nguyên, tàu con thoi bắt đầu quay đầu lại, bay về hướng Ưng chỉ.

Lúc này, 11 người còn lại cũng hiểu hệ thống liên lạc có vấn đề, cho nên bọn họ không có trao đổi gì mà dứt khoát ngồi đợi. Trong mọi người, chỉ có Nhâm Trừu Nguyệt là thảm nhất. Vừa rồi, việc mất điện đột ngột đã dọa nàng phát khiếp, khuôn mặt nàng đầy nước mắt, hơn nữa bàn tay nhỏ bé luôn nắm chặt tay Nhâm Đào bên cạnh.

Lúc này Nhâm Đào cũng đang ngẩn người...hay có thể nói là hẩn đang suy tư.

Bất kể thế nào, tàu con thoi không ngừng bay về trước. Giờ đây trong tàu chợt thấy trống rỗng vô cùng, không âm thanh, không có biến động, cứ như...

Như nơi này là một khoảng hư vô rộng lớn...

Nhưng vô luận thế nào, tàu con thoi vẫn bay về trước. Tuy không biết còn cách xa không, nhưng theo thời gian dần trôi, phía trước bắt đầu hiện lên những đường nét mơ hồ, từ từ lớn dần.

Cứ như vậy, khi toàn bộ đường nét kia hiện rõ dưới ánh sáng đèn pin, ánh sáng chợt lóe lên trong phi thuyền Hi Vọng. Nguồn điện đã được phục hồi, cứ như những chuyện lúc trước chưa hề xuất hiện vậy!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 23: Mảnh Vỡ Chiến Hạm!

-Như vậy có thể thấy phạm vi nguy hiểm chỉ trong 290 km thôi, còn phạm vi 10 km xung quanh mảnh nhỏ thì khu vực bình thường trở lại.

Khi thiết bị khôi phục, Diêu Nguyên không lập tức điều khiển tàu con thoi bay về mảnh vỡ chiến hạm, mà dừng tàu lại, khởi động thiết bị thăm dò. Đầu tiên là xác định khoảng cách từ tàu đến mảnh vỡ, rồi dò xét tình hình bên trong chúng.

Hơn mười phút sau, Diêu Nguyên gửi thông tin về phi thuyền Hi Vọng, rồi lái tàu con thoi bay về mảnh vỡ.

Đoạn đường vừa rồi đã làm cho mọi người kinh hãi, nhưng cũng chỉ hữu kinh vô hiểm. Hiện tại, khi tàu con thoi càng lúc càng đến gần mảnh vỡ chiến hạm, Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt đều đồng loạt cảnh báo. Bọn họ cảm nhận được nguy hiểm ở phía trước, nhưng không phải nguy cơ tử vong ngay lập tức. Nói ra thì nó như mỗi nguy hiểm mà Trương Hằng từng cảm nhận được hồi ở tiểu hành tinh. Có nguy hiểm nhưng không xảy ra ngay lập tức, nó sẽ từ từ đến gần, càng lâu càng nguy hiểm hơn.

Thực ra, không chỉ hai người họ cảm nhận thấy, Diêu Nguyên cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Nhưng tình huống này sớm được tiên liệu trước. Nếu mảnh vỡ có hệ thống phòng ngự tầm xa thì tàu con thoi sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng vô luận ra sao, họ không thể buông bỏ kế hoạch. Bởi nền khoa học kỹ thuật

loài người vẫn chưa đủ giúp họ sinh tồn trong vũ trụ, tuy đến giờ chưa gặp phải nguy hiểm gì khi sử dụng bước nhảy không gian. Nhưng dân gian có câu: đi đêm có ngày gặp ma. Nếu nền khoa học của loài người không thể điều khiển kỹ thuật này, như vậy sớm muộn nền văn minh loài người sẽ bị xóa sổ trong vũ trụ mênh mông.

Chính vì thế!

Diêu Nguyên đã quyết tâm liều chết, cho dù phi thuyền Hi Vọng không sử dụng bước nhảy không gian, ở đây chờ đợi một năm, hai năm, mười năm, hai mươi năm...Cho dù hấn chết trong chiến dịch này, cho dù phải tốn thời gian hai thế hệ, bọn họ phải đoạt được nền khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh này!

Bởi vì muốn bước vào cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, hơn nữa hoàn toàn nắm vững kỹ thuật mới, đó không phải là chuyện trong một hai năm, sợ rằng mất cả trăm năm cũng chưa chắc hoàn thành...

-...Còn cách mảnh vỡ 4km nữa. Mọi người, chúng ta sắp đến được mục tiêu rồi. Ta muốn mọi người xác nhận lần nữa nhiệm vụ của từng người. Trương Hằng, Nhâm Trừu Nguyệt?

Diêu Nguyên một tay lái tàu, một bên hỏi mọi người.

Trương Hằng vội nói:

-Nhiệm vụ của ta là dự cảm nguy hiểm, đặc biệt là nguy hiểm từ hệ thống bảo vệ bên trong mảnh vỡ phi thuyền.

Nhâm Trừu Nguyệt chần chờ một lát rồi nói:

-Nhiệm vụ của ta cũng là dự cảm các loại nguy hiểm có phạm vi lớn và lâu dài, tỷ như các loại thiết bị tự hủy.

Diêu Nguyên gật đầu, nhìn về các thành viên còn lại trong tiểu đội Hắc Tinh.

-Nhiệm vụ của chúng ta cơ bản đều giống nhau. Bảo vệ Trương Hằng, Nhâm Trừu Nguyệt và Nhâm Đào, cảnh giới bốn phía, sẵn sàng tấn công mục tiêu, đồng thời tìm lối đi an toàn. Đảm bảo mọi người thu thập vật thể an toàn.

Đám người Lý Hải Vân cùng lên tiếng.

Ứng nói:

-Nhiệm vụ của ta là bắn tỉa, đặc biệt khi phát hiện thiết bị bảo vệ hạng nặng, sẽ dùng kỹ năng của thanh tích giả đánh vào điểm yếu để phá hủy chúng.

Hắc Thiết nói:

-Nhiệm vụ của ta là trợ giúp hỏa lực, khi gặp tình huống vũ khí bình thường vô hiệu, sẽ dùng súng lục Gauss.

Dương Ngõa La nói:

-Ta là nhân viên phá hủy, khi phát hiện khoang thuyền bị đóng kín hoặc kết sắt, cố gắng phá hủy chúng mà không làm tổn hại đến vật chứa bên trong.

Tạ Hiếu Nham cũng nói:

-Ta là liên lạc viên. Nhiệm vụ của ta là quan sát tín hiệu từ thiết bị liên lạc của mọi người. Một khi tín hiệu bị nhiễu, ta sẽ sử dụng thiết bị liên lạc phát ra sóng ngăn cao tần để kết nối mọi người, đảm bảo việc trò chuyện trong khu vực bị nhiễu tín hiệu.

Nhâm Đào là người cuối cùng lên tiếng:

-Ta là suy luận giả. Nếu có cơ quan mai phục hoặc tình huống bí hiểm gì thì ta sẽ suy nghĩ tìm biện pháp...Bất quá, có chắc là có trường hợp đó sao?

Diêu Nguyên khẽ cười:

-Ta cũng không biết người có hữu dụng hay không. Nhưng ít nhất, phải tính toán mọi khả năng có thể xảy ra. Mọi người có thể chết, nhưng tuyệt không thể chết vì sơ sót của ta. Đây là yêu cầu thấp nhất mà ta tự đặt cho mình.

-Tốt lắm, đã đến mảnh vỡ chiến hạm rồi...

Lúc này, mảnh vỡ chiến hạm đã ở trước mặt tàu con thoi. Diêu Nguyên điều khiển tàu bay chậm lại, tìm lối vào mảnh vỡ. Chiến hạm này thật ra đã gãy lìa, đây cũng chỉ là vài mảnh vỡ tương đối lớn lưu lạc ngoài không gian. Diêu Nguyên hi vọng kiếm được một nơi neo tàu con thoi lại, nhưng đáng tiếc không có chỗ nào thích hợp.

-Vậy sử dụng cánh tay robot để cố định tàu vậy.

Diêu Nguyên bất đắc dĩ chỉ có thể làm thế. Khi tìm được lỗ hổng lớn nhất có thể, liền lái tàu con thoi cẩn thận nhích tới gần. Tàu cách lỗ hổng tầm 1m thì hần liền khởi động các cánh tay robot trên tàu cố định với mép lỗ hổng. Sau một hồi lắc lư, tàu con thoi cuối cùng đã bám vững vào mảnh vỡ.

-Tốt lắm, kế tiếp là lúc thám hiểm.

Diêu Nguyên đứng lên khỏi ghế lái, cầm khẩu tiểu liên cải tiến, dẫn đầu mọi người đi về cửa. Khi cửa tàu mở ra, đối diện chính là lỗ hổng trên mảnh vỡ chiến hạm. Nơi ấy chỉ có bóng tối mù mịt, không có chút ánh sáng, tựa như mồm của một con quái thú mở rộng chờ mọi người tiến vào. Diêu Nguyên hét dài một tiếng:

-Thân vi Hắc Tinh!

Tiếng hét vừa vang lên thì hắc đã nhảy ra khỏi cửa, đặt chân lên mảnh vỡ.

Đám người Hắc Thiết theo sát phía sau, bọn họ đồng loạt hét to:

-Thăng tử vô hám!

Mọi người đồng loạt nhảy ra ngoài.

Cuối cùng chỉ còn lại Trương Hằng, Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt ba người, Trương Hằng hơi chần chờ một lát, nhưng cũng hét lên và nhảy ra. Còn Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt, Nhâm Đào quay sang Nhâm Trừu Nguyệt nói:

-Tui nhảy trước hay bà nhảy trước?

Nhâm Trừu Nguyệt đang khẽ nâng đôi môi nhỏ nhắn, lẩm bẩm:

-Đã lấy khẩu hiệu sao không lựa cái nào oách oách một chút chứ? Ít ra cũng oai như câu nói trong Terminator 6 – Ta sẽ trở lại chứ. Ta nhảy trước đây, ông biết tui không thích đi cuối mà.

Nhâm Đào không để ý chỉ cười cười, để Nhâm Trừu Nguyệt nhảy xong hắc mới nhỏ giọng nói:

-Khẩu hiệu đó thật ra nghe cũng oai đó chứ.

Tiếng vừa dứt, hắc cũng nhảy ra khỏi tàu.

Lúc này, ở lỗ hổng, đám người Diêu Nguyên không mở đèn pin lên mà chỉ im lặng chờ, chờ những người phía sau. Khi Diêu Nguyên giơ tay lên ra hiệu cho mọi người lấy vũ khí ra, hắc mới mở đèn pin cường độ cao.

Đập vào mắt mọi người là một nơi đầy mảnh vỡ. Đâu đâu cũng thấy mảnh vỡ kim loại, đồ vật....tràn đầy cả khoang thuyền. Bất quá, từ hình dạng của khoang thuyền, mọi người vẫn có thể tượng ra hình dáng nguyên mẫu của nó.

Nói thật, trong lòng mọi người có chút bồi hồi, bởi...khoang thuyền này không phải là nơi công nghệ cao như tất cả tưởng tượng, ngược lại, kiểu dáng cách thiết kế của nó có chút tương tự với phi thuyền Hi Vọng. Ít ra là giống đến bảy, tám phần. Chỉ là vách khoang thuyền tựa hồ mỏng hơn, điều này khiến không gian bên trong rộng rãi hơn. Cho dù một hành lang nhỏ thì chiều rộng của nó cũng lớn gấp rưỡi hành lang trong phi thuyền Hi Vọng.

Nếu nơi này không có gì nguy hiểm, mọi người cũng không trì hoãn, lập tức bước về trước thăm dò. Do đây là một trường không trọng lực, mỗi lần đi đều phải tựa lên một vách tường rồi bật nhảy lên. Vì vậy, tốc độ di chuyển không nhanh lắm, chưa kể mọi người còn phải xem xét vật phẩm rải rác trong khoang thuyền...Cho nên, tốc độ đã chậm lại càng chậm.

Cứ như vậy, mọi người theo lỗ hổng bên ngoài tiến sâu vào trong mảnh vỡ chiến hạm. Khi đi chừng 10 phút, mọi người bỗng nhìn thấy ánh sáng lóe lên trước mặt. Điều này đại biểu hành lang này không có hoàn toàn mất năng lượng!

-...Tiếp tục di chuyển, mọi người đề cao cảnh giác. Khoảng cách giữa hai người đừng xa quá.

Diêu Nguyên hơi chần chờ một lát rồi ra lệnh.

Cả đội ngũ cẩn thận đi về hướng ánh đèn, càng gần nguồn sáng thì mọi người càng cẩn thận. Khi gần nguồn sáng, hành lang cũng dần ít bị hư hại. Nơi này hẳn là nơi còn nguyên vẹn nhất, muốn tìm vật phẩm có giá trị dĩ nhiên phải bắt đầu từ đây.

Nhưng bất chợt, bốn phía hiện lên ánh sáng tử ngoại. Thì ra đã tiếp xúc với khu vực còn năng lượng, Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt đồng loạt lên tiếng:

-Gặp nguy hiểm! Phía trước có nguy hiểm!

Cùng lúc đó, Diêu Nguyên hét lớn:

-Lui về sau, lập tức rời khỏi khu vực có năng lượng!

Khi đang hét thì hắn đã xoay người lại, hai tay bám vào vách tường, muốn mượn lực để lùi về.

Mọi người nghe mệnh lệnh đều đồng loạt quay lùi về sau. Nhưng mọi người lùi về chưa đến 10 m thì hành lang phía sau bỗng xuất hiện một cánh cửa kim loại từ từ hạ xuống. Nhiều nhất chỉ mấy giây sau, cánh cửa sẽ phong bế hoàn toàn khu vực hành lang này.

-Hồng hét!

Theo bản năng, Diêu Nguyên định giơ khẩu súng trường lên nhắm bắn. Nhưng hành lang này vốn đã bị thùng lỗ chỗ, muốn thoát vẫn còn lỗ hổng phía trước. Hắn cơ bản không nhận ra nơi nào bất thường, không biết bắn vào đâu cho phải.

Rốt cuộc, sau tiếng vang nhẹ, cánh cửa kim loại đã hạ xuống hoàn toàn, phong bế hoàn toàn lối ra của mọi người!

Mỗi nguy hiểm không tên đã tới gần rồi...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 24: Người Máy!

Khi hành lang bị phong bế, Diêu Nguyên phục hồi lại tinh thần, nhìn quanh rồi ra lệnh:

-Đi theo ta, qua lỗ hổng bên này!

Nói xong, Diêu Nguyên đã nhảy vào lỗ hổng. Bên kia là một gian phòng đồ nát, đối diện có một cánh cửa hư hại. Gian phòng chứa đầy đồ vật và dụng cụ hư hỏng. Vừa đặt chân xuống, Diêu Nguyên lập tức giơ súng lên nhắm về cánh cửa, đồng thời nói vọng ra sao:

-Cảnh giới! Hắc Thiết, Dương Ngõa La bọc hậu. Những người còn lại lập tức di chuyển, tiếp tục đi tới!

Trong lúc nói, Diêu Nguyên bay từ từ về phía cửa... Đúng là khổ, trong tình huống khẩn cấp như vậy nhưng chỉ có thể bay từ từ về trước, không chạy nhanh như trên Trái Đất được. Tốc độ như vậy đúng là quá chậm.

Diêu Nguyên không nhìn được nhìn về cảm biến trong mũ bảo hộ, bất quá lập tức đưa ánh mắt dời đi. Giờ chưa phải lúc dùng nó, hơn nữa trang bị này là trang bị duy nhất không thể dừng lại. Không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt không thể sử dụng.

Trang bị này thật ra không lớn lắm, chỉ tầm một đồng xu được dán ở sau vai, bên hông và chân. Mà xét về căn bản, nó vốn không phải là thiết bị

phản lực.

Đây là thiết bị di chuyển khẩn cấp sử dụng loại pin mới nhất!

Đúng vậy, sau hơn một tháng rưỡi nghiên cứu hộp nhạc, các nhà khoa học đã thu được vài thành quả nhỏ. Trong đó, thành quả lớn nhất chính là pin trong hộp âm nhạc.

Chỉ một viên pin nho nhỏ lại chứa lượng điện năng tương đương với mấy vạn viên pin tiểu bình thường, thậm chí còn nhiều hơn!

Hơn nữa, nó cũng không phải hoàn toàn là pin. Nói chính xác, nó là một thiết bị phát điện cường độ cao hoàn chỉnh. Chỉ một nút nhỏ đã bao gồm các kỹ thuật công nghệ phức tạp như kỹ thuật nano, kỹ thuật từ trường, kỹ thuật điện từ....

Một chiếc nút nhỏ bé thôi đã vượt hẳn toàn bộ thành tựu khoa học của con người!

Đương nhiên, khi có mẫu vật rồi thì việc mô phỏng lại với kích thước lớn hơn, đồng thời giảm bớt dung lượng, thì không phải khó lắm. Đã không thể san bằng núi để xây nhà, thì cũng có thể xây nhà trên núi.

Hơn nữa, mẫu vật này cũng chứng tỏ nền văn minh ngoài hành tinh này không phải tiên tiến hơn nền khoa học loài người rất nhiều. Tuy trình độ của nó rất cao, hiện giờ loài người chưa thể đạt tới. Nhưng nền khoa học của loài người hiện giờ mới ở trong giai đoạn tích lũy, không ngừng thí nghiệm. Nhờ vào mẫu vật này, nền khoa học loài người mới có thể nhảy vọt!

Thiết bị gắn ở vai, hông và chân là một thiết bị phát điện cường độ cao được phóng chế. Khi hoạt động, nó sẽ tạo ra điện, điện giải mảnh than hóa học chứa ở một ngăn khác, tạo ra ngọn lửa phóng ra ngoài. Nhờ đó sinh ra động lực đẩy thiết bị bay về một hướng chỉ định. Đó là nguồn gốc của động

cơ trên trang bị bé tẹo chỉ bằng chiếc nút này. (Bà con đừng thắc mắc nha, cái này mình chỉ dịch đoán ý thôi T_T)

Dĩ nhiên, số người biết trang bị phát điện cường độ cao này không vượt quá một trăm người. Hơn nữa, trong số người đó hơn chín phần là các nhà khoa học và nhân viên nghiên cứu. Do chiến dịch lần này có Nhâm Đào và Nhâm Trừu Nguyệt tham gia, nên vì giữ bí mật, Diêu Nguyên không giải thích kỹ càng về thiết bị này. Mà thiết bị này có thể là thứ báo hiệu cho cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn bắt đầu!

(Đúng vậy, chìa khóa cho cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn ở ngay trong quần thể chiến hạm này. Chỉ một chiếc hộp nhạc đã khiến cho nền khoa học đột phá, chỉ cần nghiên cứu thấu triệt thiết bị phát điện công nghệ cao kia, nền khoa học của loài người sẽ có bước nhảy vọt. Vũ khí, trang phục chiến đấu, thậm chí động cơ của phi thuyền Hi Vọng sẽ được cải tiến vượt bậc!)

Diêu Nguyên một lần nữa thầm nhắc nhở mình, không thể từ bỏ. Cho dù...cho dù hãn và đồng đội đều chết, cũng tuyệt đối không thể từ bỏ quần thể chiến hạm này!

-Tiếp tục tiến lên, đầu tiên chúng ta nên ra khỏi khu vực đổ nát này đã!

Xuyên qua cánh cửa, Diêu Nguyên không chút do dự chỉ phương hướng cho mọi người di chuyển. Nhưng hãn vừa đi được chừng 10m, bỗng nhiên bốn bề chợt trở nên yên tĩnh, cảm giác nguy hiểm đột ngột xuất hiện!

-Cẩn thận! Nguy hiểm! Có nguy hiểm ở phía trước!

Trương Hằng cùng Nhâm Trừu Nguyệt đồng loạt hô to. Mà khi tiếng kêu chưa dứt, Diêu Nguyên chỉ vừa giơ súng lên thì một người máy đã bay đến như tia chớp!

Đúng vậy, người máy này chân không chạm đất, lơ lửng cách mặt đất tầm 30cm. Trong hoàn cảnh chân không thế này, nó có ưu thế rất lớn về tốc độ. Điều quan trọng nhất, thân thể nó không hề phát ra ánh sáng, trừ ánh sáng từ các đốt ngón tay, phần còn lại đều tối đen. Cứ như vậy, người máy này hết như một hồn ma trôi nổi trong khoảng không vũ trụ.

Nhưng nói nó là người máy thì có vẻ không đúng lắm...chính xác hơn phải gọi nó là một xúc tu kì lạ! Nó là một robot kỳ quái có hình dáng phi nhân loại, thẳng đứng như xúc tu. Thân có bốn cánh tay máy, bụng có một khoanh tròn đang xoay liên tục. Trên người nó có vài chỗ đã hư hỏng, trong đó hai cánh tay máy đã gãy hết phần nửa. Phần ngực lại có một lỗ thủng to tướng, thông qua đó có thể thấy rõ các linh kiện bên trong. Cho dù vậy, khi người máy dài hơn 2m này tiếp cận, mọi người đều cảm thấy sợ hãi, đặc biệt là ở gần, ánh sáng phát ra từ mắt nó vốn đã ảm đạm nhanh chóng sáng lên, tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt.

-A!

Mắt thấy Diêu Nguyên đứng đầu tiên, chặn trước mọi người, Hắc Thiết trở nên kích động gào to. Hai tay giơ khẩu súng lên nhắm về phía người máy mới xuất hiện, hai chân dậm mạnh xuống sàn bay về trước, gần như dùng tốc độ nhanh nhất che chở cho Diêu Nguyên.

-Đừng, đừng kích động!

Diêu Nguyên lập tức hiểu ý Hắc Thiết. Hắc Thiết vốn là người sùng bái Diêu Nguyên nhất trong tiểu đội Hắc Tinh. Những thành viên khác quá lắm cũng chỉ có tình chiến hữu và tín nhiệm lẫn, nhưng Hắc Thiết thì khác hẳn. Với Diêu Nguyên, Hắc Thiết gần như sùng bái điên cuồng. Hắc Thiết từng nói – nếu như phải chết, đợi hẳn che đạn cho Diêu Nguyên trước đã!

Nói thì chậm nhưng hành động thì rất nhanh. Khi Hắc Thiết vọt lên, ánh sáng từ mắt người máy từ từ biến đổi. Đầu tiên đổi thành màu vàng,

màu đỏ nhạt, màu đỏ, màu xanh biếc rồi màu xanh lam....

Lúc này, Hắc Thiết đã che chắn trước mặt Diêu Nguyên, đồng thời lấy ra súng máy nhắm thẳng về phía người máy. Hai mắt hắc mở lớn, cơ bắp toàn thân căng lên.

-Đừng kích động!

Diêu Nguyên hét to một lần nữa, đồng thời kéo Hắc Thiết ra sau, một lần nữa trở thành người đứng đầu tiên. Vừa làm hắc vừa nói:

-Đừng quá nóng vội, nếu như muốn tấn công chúng ta thì nó có thể làm trước khi chúng ta kịp phản ứng rồi. Nhưng nó không làm, chứng tỏ nó bị cái gì đó hạn chế! Đúng không, Nhâm Đào!

Nhâm Đào đang che chắn cho Nhâm Trừu Nguyệt, lúc này hắc hiểu không phải là lúc ngăn người, lập tức nói:

-Đúng, đúng là như vậy. Nơi này là chiến hạm của người ngoài hành tinh, như vậy có robot bảo vệ là hiển nhiên. Cũng như người bố trí robot canh phòng quanh máy tính chủ trung tâm trên phi thuyền Hi Vọng... Nhưng người máy này không thể tự tiện tấn công được, cho dù chúng ta không có mã hóa thân phân cũng thế, tuyệt không thể!

-Mã hóa thân phận?

Diêu Nguyên lập lại một lần nữa:

-Đúng, có vài nhà khoa học đã từng nói qua vấn đề này. Trong tương lai, con người có thể chứa chip điện tử trong tay, cực đoan hơn là trong đầu. Chip điện tử này có công năng chứng minh thân phận, thay thế cho các loại thẻ khác. Nếu nền khoa học của người ngoài hành tinh đã phát triển rất cao, thì việc này hoàn toàn có thể. Hơn nữa, chỉ cần là máy móc thì luôn có nguy cơ trục trặc, nếu chip điện tử bị hư hại hoặc thiết bị nhận dạng chip bị

hông, không lẽ người máy sẽ đại khai sát giới sao? Đúng là tuyệt đối không thể...

Lúc này, đám người Ủng, Lưu Bạch, Lý Hải Vân đã vọt tới bên cạnh Hắc Thiết, bất quá bọn họ không dám vượt lên Diêu Nguyên, chỉ có Hắc Thiết rống lớn:

-Mẹ kiếp, người máy đã xuất hiện rồi, các người còn thảo luận vấn đề khoa học gì nữa! Bị thần kinh à?

-Bình tĩnh lại đừng có nóng.

Nhâm Đào bất đắc dĩ nhún vai nói:

-Người không thấy ánh sáng từ mắt người máy đã biến về bình thường à? Hiển nhiên, chỉ cần không biểu hiện hành động tấn công, nó sẽ không ra tay tấn công chúng ta. Dù sao, đây cũng là trong chiến hạm, không thể dựa vào việc không chứng minh thân phận mà tấn công được. Hiện giờ, điều quan trọng là thu thập thông tin, có bao nhiêu người máy trong đây, bọn nó bảo vệ khu vực nào, hệ thống nhận diện có thể phá giải không...Tốt nhất không nên xung đột cùng những người máy này. Thực ra, đây đã là tình huống tốt nhất mà ta tính đến...

-Thằng người chim kia câm miệng!

Hắc Thiết lớn tiếng quát:

-Lão tử không có mượn người...

-Hắc Thiết!

Diêu Nguyên lập tức hét lên:

-Người nói ai là người chim? Hiện giờ Nhâm Đào là một thành viên trong tiểu đội chúng ta! Mẹ nó, người đang chửi ai hả?

Hắc Thiết lăm băm vài câu nhưng cuối cùng vẫn xin lỗi. Chỉ là Nhâm Đào cơ bản không hề để ý tới, hắn chăm chú nhìn vào người máy đang trước, sau vài giây Nhâm Đào đột ngột nói với Diêu Nguyên:

-Không ổn...Không biết phải ta cảm giác nhầm hay không, tuy ánh sáng từ mắt nó đang dần biến đổi về màu trắng. Nhưng màu trắng này đang từ từ đậm lên, hơn nữa nó vẫn xuất hiện trước mặt chúng ta mà không hề có phản ứng gì...

Diêu Nguyên hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, hắn cũng không còn tâm tình để quản Hắc Thiết nữa mà chăm chú nhìn vào người máy. Quả nhiên, ánh sáng từ mắt nó đang từ từ biến thành màu vàng, hơn nữa người máy không hề di chuyển chút nào, cứ chắn trước mặt mọi người....

-Nó đang trao đổi với chúng ta! Nó phát ra tiếng nói! Nguy, nơi này là môi trường chân không, chúng ta căn bản không thể nghe được thanh âm của nó! Có thể nó đang ra lệnh chúng ta bỏ vũ khí xuống, hoặc đi theo nó về chỗ như phòng bảo vệ hoặc cục an ninh...

Nếu không! Nó sẽ tấn công chúng ta!

Khi lời Diêu Nguyên vừa dứt, ánh sáng từ mắt người máy đã biến thành màu vàng nhạt...Tình hình chợt trở nên cực kỳ căng thẳng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 25: Mời Nhử! Bom!

-Nhâm Đào, suy luận xem, nơi này chỉ có một người máy thôi sao?

Diêu Nguyên thấy ánh sáng từ mắt robot đang nhạt dần, vội vã hỏi.

Nhâm Đào hơi sửng sốt, lúc này hăn chợt cảm thấy thấy bốn bề trở nên cực kỳ yên tĩnh, vô số manh mối, suy luận và kết quả hiện ra trong đầu mình. Gần như không chút do dự, hăn đáp lời:

-Không, không chỉ một con. Nếu thế thì không thể giải thích được việc Trương Hằng cùng Nhâm Trừu Nguyệt lại cảm ứng được nguy hiểm từ một hướng khác. Bởi nếu thế thì lẽ ra chúng ta không nên gặp phải robot ở đây mới đúng. Điều này chứng tỏ cả khu vực này đều có robot canh gác!

-Đúng như ta đoán. Vậy đây là câu hỏi thứ hai.

Vừa nói, một tay Diêu Nguyên đã chạm tới khẩu súng lục Gauss:

-Nếu như chúng ta phá hủy con robot này, như vậy các robot khác có bị báo động không, và chúng có tấn công chúng ta hay không?

-Có!

Nhâm Đào trả lời:

-Chúng ta vừa vào lối này khoảng mười mấy giây mà robot đã xuất hiện. Rõ ràng bọn chúng có hệ thống truyền tin. Nếu phá hủy một, các

robot khác lập tức sẽ bị báo động!

Diêu Nguyên lúc này đã rút khẩu súng lục Gauss ra nhưng vẫn chưa giơ lên ngắm bắn, hần quay lưng về phía Nhâm Đào tiếp tục hỏi:

-Câu hỏi cuối cùng? Những con robot này có biết sử dụng vũ khí xuyên thấu hoặc vũ khí nổ mạnh để tấn công chúng ta không?

Lần này, Nhâm Đào chần chờ khoảng hai ba giây rồi mới đáp:

-Không, theo tình hình trước mắt mà suy luận thì các con robot này chỉ có trí tuệ AI bình thường, cùng với hệ thống nhận diện đơn sơ. Bọn chúng không biết chiến hạm này đã bị phá hủy, cũng như nơi này không thể có người nào còn sống. Bọn chúng chỉ làm theo những gì được lập trình từ trước thôi. Mà nếu thế, chúng tuyệt đối sẽ không sử dụng vũ khí xuyên thấu và phá hủy bên trong chiến hạm!

-Nói cách khác, mặc dù chúng có thể có vũ khí tầm xa, nó cũng không thể xuyên thủng tường chiến hạm?

Nói xong, Diêu Nguyên thấp giọng quát:

-Đội viên Hắc Tinh, ba giây sau bắt đầu tấn công! Trong thời gian ngắn nhất phá hủy robot này! Sau đó nghe lệnh ta chỉ huy!

-Ba, hai, một...

-Bắn!

Tiếng thét ra lệnh của Diêu Nguyên vừa vang lên, nòng súng đã rực cháy. Người khai hỏa đầu tiên là Hắc Thiết với khẩu súng máy cải tiến của mình. Khẩu súng đã được cải tiến để có thể hoạt động trong môi trường chân không. Do đã qua cải tạo nên tuy không thể tiêu trừ hoàn toàn lực

phản chấn, nó cũng giảm bớt đi rất nhiều, khiến cho người dùng bay từ từ về phía sau.

Cứ thế, toàn bộ mười khẩu súng bao gồm khẩu của Trương Hằng đều nổ đạn. Mười người bắn đều bị phản lực đẩy dờn về phía sau, mặc dù chân bọn họ có đạp trên thành chiến hạm nhưng với điều kiện vô trọng lực, không có đủ lực ma sát nên cứ thế, họ bị đẩy bay từ từ. Chỉ lát sau, đoàn người quay cuồng lên, rồi ngã sấp chúi mũi vào nhau. Cả bọn dính lại một chùm lùì về sau, cho đến khi có người bám được vào vách tường hoặc đồ vật nhô ra ngoài, thì mới dừng lại.

Nhìn kỹ lại mục tiêu, thì ra robot kia đã bị bắn lùì ra xa, chìm hẳn vào trong bóng đêm tăm tối của vũ trụ. Lát sau, từ nơi xa vang lên tiếng nổ kịch liệt.

Trong lúc bắn, Diêu Nguyên đã xác định vũ khí loài người hiện giờ có thể tổn thương robot. Nhưng vấn đề là mức độ tổn thương rất nhỏ. Xác robot bị đánh bay vừa rồi, có rất nhiều vết lồi lõm nhỏ trên thân, tất cả đều là dấu vết đạn bắn để lại!

Nhân tố làm robot phát nổ chính là những viên đạn bắn vào chỗ robot bị hư hỏng, cũng như đạn từ súng lục Gauss. Còn lại, vũ khí loài người không thể xuyên thủng bộ giáp của robot.

Nhưng thời gian không cho phép Diêu Nguyên suy nghĩ nhiều về việc này, hắn kêu lên:

-Mọi người nhanh chóng trở về căn phòng lúc trước. Mau!

Vừa nói, Diêu Nguyên đã đưa tay bắt lấy thành chiến hạm, dùng nó làm chỗ dựa bay về căn phòng cũ. Trên đường, hắn thoáng nhìn về sau hỏi:

-Trương Hằng, Nhâm Trừu Nguyệt, hai người hiện giờ có cảm giác được nguy hiểm không?

Trương Hằng lập tức đáp:

-Có, hai đầu lối đi này có chút nguy hiểm. Còn có lối đi lúc trước chúng ta qua, rồi lối đi phía trên và bên cạnh nữa.

Nhâm Trừu Nguyệt cũng khẳng định:

-Đúng, ta cảm giác nguy hiểm sắp đến. Bọn chúng rất nhanh.

-Tốt, bản đồ đã rõ ràng. Hai đầu lối đi này, thêm đường bị bịt kín lúc trước còn có lối đi từ phía trên. Hầu như các lối đi chúng ta đi qua đều có robot, chứng tỏ robot trong khu vực này đều tập trung lại.

Diêu Nguyên vừa nói vừa bay vào trong phòng, ngay sau đó là những người còn lại.

Đến giờ, Diêu Nguyên mới ra lệnh cho Dương Ngõa La:

-Dương Ngõa La, đem tất cả thuốc nổ mang theo lắp ở đây. Cài đặt luôn bộ hẹn giờ, thiết lập thời gian nổ là năm giây sau khi kích hoạt!

-Rõ, đảm bảo hoàn thành mệnh lệnh!

Dương Ngõa La không dám chậm trễ, vội hét to rồi bắt đầu bố trí thuốc nổ. Tuy mệnh lệnh này có chút kỳ lạ, một khi toàn bộ thuốc nổ nổ tung thì cả bọn không chết cũng bị thương, nhưng tính cách của quân nhân khiến hần chấp hành không chút do dự.

Diêu Nguyên quay lại ra lệnh cho những người còn lại:

-Trương Hằng, Nhâm Trừu Nguyệt, hai người cẩn thận cảm ứng xem số lượng robot đến từ hai bên đây là bao nhiêu. Khi robot tới gần lối đi này, lập tức báo cho ta biết. Còn nữa, khi ta ra lệnh thì tất cả phải chui qua lỗ hổng ban đầu, quay lại lối đi bị phong bế lúc trước, chạy ngược lại. Tốc độ phải nhanh, rõ chưa?

Trương Hằng hét lên đáp ứng, nhưng lát sau lại vội vàng hỏi:

-Nhưng hai lối đi kia đều có robot rồi. Chúng ta quay lại con đường cũ không phải bị mắc kẹt sao?

-Không, robot sẽ đến từ lối đi mà chúng ta gặp con robot đầu tiên. Còn ở con đường ban đầu, nơi đó hẳn...không có robot mới phải!

Đúng lúc này, Nhâm Đào chợt phát biểu.

Diêu Nguyên lướt nhìn hẳn rồi gật đầu:

-Đúng vậy, bởi vì lỗ hổng này được tạo thành trên vách tường.

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn về phía lỗ hổng ban đầu. Tuy lỗ hổng này có hơi bé nhưng một người vẫn chui qua dễ dàng, theo lý thì robot cũng có thể qua được. Vậy tại sao lại nói thế?

-Bọn chúng chỉ là robot thôi.

Diêu Nguyên cười lạnh, vừa nhìn Dương Ngõa La lắp đặt thuốc nổ vừa nói:

-Chỉ cần bọn chúng chưa tiến hóa đến độ có trí tuệ nhân tạo, mà vẫn còn là robot xử lý theo chương trình được cài đặt sẵn. Như vậy, bọn chúng sẽ nhìn nhận đây là một căn phòng. Còn lỗ hổng mà chúng ta đi qua là một vách tường. Chúng không thể đi xuyên qua vách tường để đuổi theo chúng ta được mà buộc phải tìm đường khác dẫn đến địa điểm phía sau vách tường. Do vậy, chúng chỉ có thể đi từ cửa lớn của căn phòng này. Sở dĩ bọn chúng mắc sai lầm như vậy vì trong chương trình điều khiển của chúng, chúng ta vốn đã bị kẹt trong một căn phòng kín, không có khả năng đi qua các lối đi khác!

-Em hiểu rồi!

Lý Hải Vân reo lên:

-Cho nên, chúng ta mới dụ tất cả chúng lại đây, rồi dùng thuốc nổ để giết chúng. Mà trước lúc bom nổ sẽ thoát ra từ lỗ hổng này, chúng ta sẽ làm mỗi, đúng không?

-Không phải chúng ta, mà là ta...

Diêu Nguyên nhẹ nhàng ngắt lời:

-Ta là toàn năng giả, vừa có khả năng của thanh tích giả, cảm ứng giả, dự tri giả. Lúc này, ta là người thích hợp nhất để dụ bọn chúng. Đến khi ta chắc chắn rằng trong vòng năm giây toàn bộ bọn chúng sẽ tiến vào phòng, ta sẽ kích hoạt thuốc nổ rồi chạy qua lỗ hổng, hợp đội với mọi người.

Mọi người chợt trở nên im lặng, Hắc Thiết lập tức rống lên:

-Không được! Ngài là hạm trưởng, ngài quan trọng hơn chúng ta nhiều lần. Ta cũng là cảm ứng giả, để ta làm mỗi dụ đám robot kia. Hoặc thêm vào Ứng với Trương Hằng lưu lại với ta, ba người ba kỹ năng so ra còn mạnh hơn ngài nhiều. Sao ngài có thể làm mỗi như được.

Ứng cũng mở miệng:

-Thời gian năm giây quá ngắn, trong khi uy lực của bộ thuốc nổ này không phải chuyện đùa. Rất nguy hiểm...Nhiệm vụ này giao cho ta thì hành đi.

-Bắt buộc phải là năm giây, thậm chí có khi còn ngắn hơn. Nếu không, một khi robot phát hiện chúng ta không có trong phòng, như vậy sẽ lập tức trở ra tiến hành bao vây mọi người. Năm giây đủ để ta trốn thoát, đó cũng chính là nguyên nhân ta là mỗi như!

Diêu Nguyên kiên quyết nói:

-Ta là cảm ứng giả, có thể gia tăng tốc độ phản ứng, hơn nữa lại có kỹ năng của thanh tích giả, có thể đề cao thị lực. Thêm vào kỹ năng của dự tri giả, cảm ứng trước nguy hiểm. Nếu ta khởi động thiết bị thoát hiểm thì tốc độ sẽ rất nhanh. Trong địa hình phức tạp này, ta có khả năng thoát khỏi đây trong vòng năm giây, còn các các người thì không, hiểu chứ? Chỉ có ta làm mỗi nhử mới có cơ hội sống sót!

Còn nữa, đây là mệnh lệnh!

Rõ ràng, thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh đều không cam lòng để Diêu Nguyên mạo hiểm. Nhưng một khi nhắc đến mệnh lệnh, cho dù là Hắc Thiết cũng phải tuân theo. Mọi người đành im lặng chờ đợi robot đến và xem Dương Ngõa La lắp đặt thiết bị kích nổ.

Khi Dương Ngõa La lắp đặt xong tất cả, khoảng chừng mười giây sau, Trương Hằng và Nhâm Trừu Nguyệt đều hiện vẻ lo lắng. Bọn họ đồng thanh la lên:

-Sắp tới rồi, robot đầu tiên cách chúng ta rất gần. Ta cảm thấy nguy hiểm!

-Nhớ chưa, khi ta ra hiệu thì các người lập tức thoát ra từ lỗ hổng!

Diêu Nguyên nâng khẩu súng lục Gauss của mình lên, đồng thời lấy từ bên hông Nhâm Trừu Nguyệt một khẩu súng lục Gauss khác. Sau khi nâng hai khẩu súng lục Gauss lên, hắt hơi một hơi dài sau đó la lớn:

-Đi!

Tiếng nói vừa dứt, Diêu Nguyên đã lao về phía cánh cửa lớn trong phòng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 26: Giây Phút Đó, Sống Hay Là Chết!

Đây không phải là lần Diêu Nguyên sử dụng kỹ năng tân nhân loại trong chiến đấu. Trước đây rất lâu, khi tham dự một chiến dịch trên trạm không gian, hắn đã bước đầu sử dụng kỹ năng này rồi.

Nhưng lúc đó, hắn không biết đây là kỹ năng tân nhân loại, đồng thời cũng không cho rằng phương thức đó khác biệt với trước đây.

Thật ra, cảm giác bốn bề trở nên yên tĩnh khi sử dụng kỹ năng tân nhân loại không hiếm thấy ngoài đời thực. Trong các cuộc chiến ác liệt, khi mạng sống bên bờ vực tử vong, rất nhiều người cũng sẽ xuất hiện cảm giác như vậy. Không đau đớn, không tiếng động, không cảm giác được tiếng đạn, thậm chí còn không nghe được thanh âm của mình.

Dĩ nhiên, đó chỉ là sự kích thích quá độ của bộ não sinh ra ảo giác như vậy thôi. Chứ không hề có chuyện không cảm thấy đau đớn, không nghe được tiếng động. Cũng như khi sử dụng kỹ năng tân nhân loại, tuy bốn bề trở nên tĩnh lặng tuyệt đối nhưng người dùng vẫn có thể nghe được tiếng động xung quanh, chỉ là trong người có cảm giác như vậy thôi.

Nhưng...

Kỹ năng của tân nhân loại không phải là trạng thái kích động thường thấy trên chiến trường, mà là một trạng thái khác hẳn. Tỷ như cảm ứng giả, thanh tích giả, dự tri giả... Các kỹ năng hay trạng thái này đều đòi hỏi cao năng lực con người lên cực hạn. Cho nên, khi sử dụng kỹ năng tân nhân loại,

Diêu Nguyên sẽ có sức mạnh “siêu nhân”. Dĩ nhiên, đó chỉ khi so với người bình thường, chứ không thể nào khoa trương như phim ảnh được....Đây cũng là lần đầu Diêu Nguyên đồng loạt sử dụng ba loại kỹ năng: Cảm ứng, quan sát và dự tri.

Năng lực của cảm ứng giả giúp hắn đề cao tốc độ phản xạ, năng lực thanh tích giả giúp hắn tăng cường thị giác còn dự tri giả giúp hắn dự báo nguy hiểm. So từng loại kỹ năng một thì hắn kém Hắc Thiết, Ưng và Trương Hằng, nhưng...nếu phối hợp các loại kỹ năng lại. Uy lực không chỉ đơn giản như $1+1=2$...Khi Diêu Nguyên bay tới cửa phòng, Nhâm Đào còn đang dìu Nhâm Trừu Nguyệt lui về lỗ hổng. Diêu Nguyên không ló đầu ra khỏi cửa mà giơ khẩu súng lục Gauss lên. Dựa vào cảm giác nguy hiểm có được từ năng lực dự tri giả, hắn bóp cò.

Tuy không có tiếng súng vang dội, nhưng phản lực khổng lồ từ tay truyền đến khiến Diêu Nguyên thiếu chút nữa mất thăng bằng. Cũng may khả năng phản xạ của hắn đã được nâng cao. Sau khi bóp cò, bàn chân hắn nhanh chóng đạp mạnh vào cửa phòng, nhờ sức lao ra ngoài. Bên ngoài lối đi, một robot đã ngã gục, tỏa ra các tia lửa điện tí tách.

Vũ khí Gauss có lực xuyên thấu quá mạnh mẽ. Chỉ một viên đạn đã xuyên thủng robot, phá hủy các bo mạch và con chip bên trong. Tuy nhiên, xác robot không bị đẩy đi quá xa, chỉ có một lỗ hổng sâu ngấm trên người như vết tích của viên đạn.

-Được rồi, để ta thử xem. Cực hạn của mình đến đâu...

Diêu Nguyên hít sâu một lần nữa, mắt hắn nhìn về cảm biến trong mũ. Hắn muốn khởi động thiết bị phản lực được trang bị đằng sau người!

-Diêu Nguyên, trong một năm nay, tôi vẫn luôn nghiên cứu về tân nhân loại. Thực tế, tôi vẫn luôn hoài nghi loại virus thần bí khiến cho người bình thường trở thành tân nhân loại có thật hay không. Nhưng điều này

cũng không quan trọng lắm. Chỉ có điều này là chắc chắn, tân nhân loại xuất hiện trong lúc con người đang cố gắng thích ứng với hoàn cảnh khắc nghiệt của vũ trụ, chợt xuất hiện tiến hóa. Giống như một đợt dịch bệnh truyền nhiễm, nếu số lượng người mắc phải quá cao thì sẽ xuất hiện một số ít cá thể có khả năng đề kháng, thích ứng với nó. Còn ở đây, tân nhân loại xuất hiện là do thích ứng với hoàn cảnh chiến đấu trong vũ trụ...

Yvaine nói với Diêu Nguyên.

-Dù sao thì phiên bản đơn giản của thiết bị động lực cao điện từ đã hoàn thành. Thời gian vận hành của nó chừng 5 phút. Dĩ nhiên, thông số là trong lý thuyết và điều kiện vận hành hoàn hảo. Cũng do người muốn hoàn thành nó gấp quá, còn muốn chúng ta nghiên cứu nền khoa học của người ngoài hành tinh, rồi dùng khoa học kỹ thuật của loài người đi cải tiến thời gian sử dụng thiết bị này. Tóm lại, thời gian sử dụng thực tế của nó tầm 3 phút, người liệu mà làm nhé.

Ba Lê lạnh lùng cảnh báo Diêu Nguyên.

-Chiến đấu trong vũ trụ và 3 phút sao?

Diêu Nguyên tiếp tục hít từng hơi dài, hắt cần nhiều dưỡng khí hơn cho bộ não. Đơn giản vì lúc này bộ não hắn đang hoạt động với công suất tối đa!

Khi ba nơi phía sau trang phục chiến đấu khẽ chấn động, thân thể Diêu Nguyên đột ngột được đẩy về trước. Mỗi lần hắn dịch chuyển ánh mắt thì phương hướng di chuyển cũng thay đổi, chẳng qua do tốc độ quá nhanh nên nhìn qua, cứ tưởng hắn đang bay theo đường thẳng.

Cùng lúc đó, trong lối đi xuất hiện ba robot. Hơn nữa, thông qua dự cảm của Diêu Nguyên, phía sau đối phương còn có ít nhất mười mấy robot!

(Mẹ kiếp, cái này mà là phế hạm à, sao khu vực này nhiều robot vậy. Trong các mảnh vỡ của phi thuyền vẫn có quân đội robot sao?)

Chỉ trong chớp mắt, bộ não Diêu Nguyên hiện lên các suy luận. Bất quá, chỉ trong một thoáng, hấn lại tập trung vào ba con robot vừa xuất hiện trước mắt. Còn có thiết bị phản lực sau lưng.

Khi thấy Diêu Nguyên sắp lao vào vách tường, bờ vai hấn rung lên mạnh mẽ. Theo lực từ vai cũng như hông khiến hấn xoay tròn 180 độ, cả người đưa lưng về phía tường. Đồng thời, bàn chân đạp mạnh lên tường, nhờ phản lực bay thẳng về hướng ngược lại.

Khi hấn vừa đi, một chùm ánh sáng nhỏ đã bay đến va chạm với vách. Ở đằng xa, robot dạng xúc tu đã có sự biến hóa mới. Chiếc đĩa xoay tròn giữa người chúng hiện ra một lỗ súng đen ngòm. Tia sáng kia bắt nguồn từ họng súng đó.

(Tên đầu tiên!)

Diêu Nguyên khi vừa xoay người bay ngược lại, khẩu súng lục Gauss đã bắn thẳng vào ngực một robot khác. Con robot kia lập tức bị bắn lùi ra sau, thân thể lóa lên vô số tia điện rồi ngã ập xuống.

Diêu Nguyên lần lượt đạp dọc theo vách chiến hạm tiến về trước. Phía sau hấn, vô số ánh sáng lóe lên, va chạm với vách tường. Hấn giơ súng, nhắm và khai hỏa vào một con robot khác. Tia lửa điện lóe lên, con robot thứ hai đã bị phá hủy.

(Con thứ hai!)

Khung cảnh chiến đấu này quả thật phi thường, tiếc là không ai có thể thưởng thức. Còn các con robot ư, chúng làm gì có khái niệm thưởng thức!

Diêu Nguyên lộn qua lộn lại giữa hai vách tường, vừa tránh né vừa bắn trả. Mỗi lần bắn súng, thời gian đều không vượt quá một giây!

Thiết bị phản lực gắn sau trang phục bảo hộ giúp hắn có tốc độ cực nhanh, đặc biệt trong hoàn cảnh chân không như thế này. Không có lực cản hay ma sát, làm cho tốc độ nhận được là tối đa. Nếu đối là người bình thường sử dụng, sợ là đã ngã choáng váng mặt mày trong khung cảnh này.

Còn giống như Diêu Nguyên, không ngừng thay đổi vị trí. Tránh né sự tấn công của robot và dùng súng Gauss bắn trả. Hơn nữa còn tính toán mỗi điểm lấy lực, các điểm nhào lộn.

Thực tế, Diêu Nguyên lúc này không hề chỉ dùng tới ba kỹ năng như hắn nghĩ. Bởi trong lúc chiến đấu, kỹ năng của suy luận giả đã được khởi động!

Nơi này là vũ trụ! Không phải là chiến đấu trên mặt đất, ở nơi có trọng lực. Trong khi đó, Diêu Nguyên phải di chuyển liên tục giữa trần và nền chiến hạm, rồi di chuyển xéo, tránh né qua lại. Bên cạnh đó, điều kiện không trọng lực cùng hoàn cảnh địa hình phức tạp cũng ảnh hưởng rất lớn đến sự chính xác khi ngắm bắn của Diêu Nguyên. Mỗi phát bắn, hắn cơ hồ dùng trực giác của mình để bắn. Có thể nói, trận chiến này hắn không thể sử dụng bất kỳ kinh nghiệm nào có được khi chiến đấu trên đất bằng, mà phải chiến đấu trong không gian lập thể mới...

-Bốp!

Toàn thân Diêu Nguyên chấn động. Cho dù hắn nhanh nhẹn đến đâu, thì tốc độ bắn của các robot cũng không chậm. Khi hắn phá hủy con robot thứ năm, hai đầu lối đi đã xuất hiện chỉ chít robot. Vô số họng súng cùng nhắm vào hắn, rồi cuộc một viên đạn đã bắn trúng đùi Diêu Nguyên. Chấn thương này ảnh hưởng rất lớn đến hắn, thiếu chút nữa khiến hắn đâm sầm vào vách tường.

Hơn nữa, chỗ bắp đùi bị bắn trúng truyền đến cơn đau...

-Trang phục bảo hộ bị phá hủy sao?

Diêu Nguyên hít một hơi dài nhằm khiến mình bình tĩnh lại. Hắn không dám chậm trễ, vội vã mượn điểm tựa trên vách nhảy ngược lại vào phòng. Vừa vào, hắn lập tức bỏ hai khẩu súng lục Gauss xuống, nắm lấy một bên vách lao nhanh về cuối phòng. Đồng thời một tay khác thì sờ trên đùi mình, xem xét vết thương.

(Còn may, bộ đồ chưa bị hỏng! Quả như Nhâm Đào đoán, các con robot kia không thể sử dụng vũ khí có sức xuyên thấu hoặc phá hủy cao trong phi thuyền. Tuy đây từng là phi thuyền của bọn chúng nhưng chúng lại không biết rằng nó đã bị phá hủy...Hơn nữa, bộ trang phục chiến đấu này quả rất tốt. Cho dù bị bắn trúng cũng không thủng, cứu mình một mạng...Bất quá, xương bắp đùi có vẻ nứt rồi.)

Diêu Nguyên âm thầm tính toán thời gian, nhưng đúng lúc này, thiết bị liên lạc truyền đến mấy tiếng kinh hô, tựa hồ bên phía Ứng và Trương Hằng đã xảy ra chuyện!

-Diêu Nguyên, mau tới đây, lối đi bên đây sắp bị chặn rồi!

-Mau, cánh cửa sắp sập xuống rồi

-Mẹ kiếp, các người buông ta ra. Có chết cũng phải chết trận cùng lão đội trưởng!

Nghe đến mấy tiếng này, Diêu Nguyên vẫn chưa hiểu phía đó có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ lối đó cũng có cửa sập?

Diêu Nguyên không dám chần chờ, lập tức kích hoạt thiết bị gây nổ. Đồng thời dùng ánh mắt không chế phương hướng bay của thiết bị phản lực.

(Khốn kiếp...)

Xương đùi bị nứt, nên hắn không thể nào dùng chân mượn lực. Điều này khiến cho việc tu chỉnh góc độ khó hơn rất nhiều. Đến khi vắt vả điều chỉnh xong hướng đi, thì phía sau lại truyền đến cảm giác nguy hiểm.

(Ba...)

Diêu Nguyên nào còn dám đợi, cả người lao thẳng về phía lỗ hồng. Hắn dùng hông và tay xoay người lại, dùng cái chân lạnh lặn đập lên vách tường, đẩy hắn bay về cuối phòng.

(Hai...)

Hướng bay của Diêu Nguyên vẫn còn hơi xéo lên trên, vào lúc hắn sắp va phải trần, hai tay hắn giơ ra áp vào vách. Đôi tay vận sức đẩy lần cuối cùng, đẩy mạnh xuống dưới theo đường xiên...

(Một...)

Trong nháy mắt, Diêu Nguyên lướt dọc nền nhà, lọt qua cánh cửa sập chỉ còn mấy chục cm nữa là đóng lại. Phía sau, truyền đến tiếng thuốc nổ vang dội. Trong thoáng chốc, hắn thậm chí còn có thể cảm giác được ngọn lửa nóng rực phà tới sau lưng hắn.

Một tiếng ầm vang lên, cánh cửa sập hạ xuống hoàn toàn, ngăn làn sóng xung kích và nhiệt độ kinh người từ căn phòng kia lại. Cùng lúc đó, hơi mười bàn tay đồng loạt nắm lấy Diêu Nguyên, khiến tốc độ bay tới của hắn giảm bớt.

Đến đây, Diêu Nguyên rốt cuộc đã kiệt sức. Cho dù trên phương diện thân thể hay tinh thần, hắn cũng không thể kiên trì nữa. Đôi mắt hắn tối sầm lại, lâm vào hôn mê.

Vào giây cuối cùng, nơi vách ngăn giữa sống và chết...hắn rút cuộc đã vượt qua!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 27: Cách Thám Hiểm Quần Thể Chiến Hạm

Khi Diêu Nguyên tỉnh lại, chạm vào mắt hấn là một luồng ánh sáng trắng nhu hòa, trên người được đắp một tấm chăn thoải mái. Trong chốc lát, hấn còn chưa nhận ra mình đang ở đâu, cả người hơi thất thần.

Cũng may do được huấn luyện nghiêm chỉnh, nên hấn hoàn tỉnh rất nhanh, bắt đầu xem xét xung quanh và cảm thụ vết thương của mình.

(Chân được băng bó bằng thạch cao, quả nhiên nứt xương, có khi là gãy. Trang phục chiến đấu đã được cởi ra. Nơi đây là phòng cấp cứu trong phi thuyền Hi Vọng, xem ra bọn họ đã đưa ta trở về thành công... Vậy còn chuyện trên chiến hạm hư hỏng thì sao? Có người hi sinh không? Có đem được xác robot về phi thuyền Hi Vọng không? Còn phát hiện được gì nữa không?)

Diêu Nguyên đang suy tư thì đầu chợt vô cùng đau đớn. Cơn đau quá mãnh liệt, tựa như có một cây gậy không ngừng quấy phá não hấn. Với định lực của mình mà Diêu Nguyên cũng không nhận được, lớn tiếng rên.

Tiếng rên đau đớn lập tức kinh động bốn binh lính bảo vệ bên ngoài. Bọn họ lập tức tiến vào phòng kiểm tra xung quanh, trong đó có một người lao tới bên Diêu Nguyên, che chắn hấn đằng sau.

-Không có kẻ địch. Hạm trưởng hình như rất đau đớn, gọi bác sĩ mau!

Binh lính lao tới bên Diêu Nguyên nhanh chóng kiểm tra thân thể hắn. Lúc này, Diêu Nguyên không kêu lên nữa, nhưng hàm răng hắn cắn chặt lại, mồ hôi không ngừng chảy trên mặt. Sắc mặt Diêu Nguyên lúc đỏ lúc trắng, tựa như sắp hấp hối.

Bốn binh lính kinh hãi, cũng may là họ phản ứng không chậm. Một người thì nhấn nút cấp cứu khẩn cấp bên giường bệnh, một người kiểm tra mạch đập của Diêu Nguyên, đồng thời trấn an hắn, liên tục nói hít thở đều đặn. Người khác cầm súng bảo vệ xung quanh, người cuối cùng thì chạy ra khỏi phòng cấp cứu, lao thẳng về phòng bác sĩ.

Khoảng 1 phút sau, một đám bác sĩ cùng y tá vội vàng chạy đến. Lúc này, miệng Diêu Nguyên đã bắt đầu sùi bọt mép, hai mắt trắng dã. Bác sĩ chịu trách nhiệm vội vàng nhào tới bên cạnh, kiểm tra sơ lược mạch đập cùng nhịp thở, kêu to:

-Mau tiêm thuốc an thần và thuốc giảm đau. Hạm trưởng đang chịu đau đớn kịch liệt. Nhanh lên, tiêm vào ngay, sau đó qua phòng CT kiểm tra. Có thể, trong cơ thể hạm trưởng có tổn thương ngầm...

Diêu Nguyên chỉ nghe được mấy lời này, khi mũi thuốc tiêm vào người thì cơn đau dần dừng lại. Kéo theo đó là cơn mỏi mệt kinh khủng, khiến hắn một câu cũng không nói nên lời, lập tức hôn mê.

-...Mệt không? Mệt muốn chết rồi à?

-Ách...Ừ, mệt chết đi được. Thân thể hay tinh thần, ký ức hoặc linh hồn, thật sự rất mệt mỏi...

-...Vậy thì ngoan ngoãn ngủ một giấc đi. Ngủ xong không được lười nữa nha. Vì em, vì con của chúng mình, anh phải cố gắng sống sót, phải thành công...

-Đúng vậy, vì con, con của chúng ta...

Hai mắt Diêu Nguyên mở ra. Tỉnh lại, thì ra tất cả đều là mơ. Nhưng giọt nước mắt bên khóe mắt lại chứng tỏ tất cả không chỉ là mơ. Hắn bình thần lấy tay lau đi, trông như vừa ngái ngủ.

Lần này, hắn vẫn nằm trên giường bệnh, nhưng phòng bị cách ly bởi các tấm kính cách khuẩn. Nhìn qua giống như phòng cách ly. Đẳng xa có một y tá đang ngủ gà ngủ gật. Hắn không vội lên tiếng mà im lặng quan sát xung quanh.

Lâu sau, hắn mới cất giọng khàn khàn:

-Cô y tá ơi, ta tỉnh rồi.

Nàng y tá kia giật bắn người. Nhất thời, nàng còn chưa biết chuyện gì xảy, lát sau mới định thần lại. Cô nàng vội vàng chạy lại trước giường xem xét các thiết bị theo dõi. Lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời chấp tay trước ngực:

-Thật xin lỗi, xin lỗi. Đêm qua em thức khuya xem phim quá nên giờ ngủ quên. Chứ bình thường em không có hậu đậu như vậy đâu. Xin lỗi, xin lỗi. Làm ơn, ngài đừng nói cho bác sĩ biết nha?

Diêu Nguyên mỉm cười:

-Yên tâm, ta không phải người nhiều chuyện đâu. Nhưng em cũng đừng thức khuya như vậy. Là người chăm sóc bệnh nhân, đôi khi chỉ vì ngủ quên sẽ gây tai nạn chết người đấy.

Nàng y tá này tuổi chỉ mới hơn 20 một chút, tâm tình vẫn còn hơi trẻ con. Nghe vậy chỉ dám lè lưỡi gật đầu, sau đó nói:

-Hạ trưởng, xin chờ một chút. Em đi gọi bác sĩ ngay đây.

Diêu Nguyên không cản, chỉ hỏi một câu:

-Ta hôn mê bao lâu rồi?

-Ngài đã hôn mê 12 ngày rồi.

Vừa nói, cô nàng đã chạy mất bóng.

Diêu Nguyên còn nhớ rõ lần tỉnh giấc trước. Hắn chỉ mới suy nghĩ một lát thì đầu đã đau đến chết đi sống lại. Tuy không rõ nguyên do nhưng hiện giờ hắn không dám để mình suy nghĩ quá lâu. Hắn đành nhìn chung quanh, cố gắng làm mình phân tâm, chờ bác sĩ đến.

Không lâu sau, bác sĩ, y tá còn có một đội binh lính bảo vệ đã có mặt.

Trải qua một tiếng đồng hồ kiểm tra, Diêu Nguyên mới hỏi:

-Bác sĩ, bộ não ta có phải có vấn đề hay không, tỷ như khối u hay va đập gì đó. Hoặc ta có mắc bệnh truyền nhiễm gì không? Đừng kiêng kỵ, cứ nói thật cho ta. Ta mới có thể sắp xếp các sự việc về sau cho phi thuyền Hi Vọng.

Bác sĩ lắc đầu:

-Không, hạm trưởng. Chúng tôi đã sử dụng tất cả thiết bị xét nghiệm để kiểm tra thân thể ngài rồi. Thân thể ngài khỏe mạnh hơn người bình thường nhiều. Cũng không có bất kỳ bệnh tật hay khối u nào cả. Nhưng thực tế ngài vẫn hôn mê bất tỉnh. Tuy theo điện não đồ, bộ não ngài vẫn hoạt động chứ không phải trạng thái người thực vật. Nhưng cứ vậy, ngài đã hôn mê tới 13 ngày rồi. Nếu hôm nay ngài không tự tỉnh lại, chúng tôi thật sự không biết nên làm gì cho phải.

-Mười ba ngày?

Diêu Nguyên buồn bực nhìn về cô nàng y tá đang trốn trong đám người. Cô nàng len lén lè lưỡi, khuôn mặt hiện vẻ van xin. Diêu Nguyên

chỉ đành cười khố, cũng không làm khó nàng nữa.

Bất kể ra sao, trong lúc Diêu Nguyên còn trải qua vô số các cuộc kiểm tra. Trong lúc đó, các nhân viên chính phủ quan trọng, Hắc Tinh đội viên, Nhâm Đào, Nhâm Trừu Nguyệt...còn có một vài nhà khoa học cũng kéo nhau chạy tới. Tính sơ ra đã gần hai trăm người, đến phòng cấp cứu cũng không chứa hết. Đành đuổi tất cả ra quảng trường bên ngoài.

Cùng lúc đó, rất nhiều dân chúng nghe tin cũng rối rít tập trung đến quảng trường. Thậm chí có vài người Mỹ, Âu cầm theo băng rôn. Tuy không mở ra nhưng chắc hẳn là băng rôn chào mừng.

Trong lúc kiểm tra, Diêu Nguyên nghe Vương Quang Chính nói về chuyện xảy ra trong mười ba ngày qua.

Đầu tiên, sau chín tiếng đồng hồ, tiểu đội thăm dò đã trở về phi thuyền Hi Vọng. Những người còn lại đều khỏe mạnh, nhưng ai cũng mệt mỏi vô cùng. Khi tàu con thoi cập bến phi thuyền Hi Vọng, vừa ra khỏi khoang cách ly, mọi người đều đồng loạt bất tỉnh.

Các binh lính, nhà khoa học, nhân viên chính phủ vốn chờ đợi đã lâu lập tức tiến vào tàu con thoi. Bên trong, họ phát hiện năm xác robot tương đối hoàn chỉnh, còn có vài đồ vật kỳ quái lớn nhỏ. Mà khi cởi bỏ trang phục chiến đấu, bọn họ mới phát hiện Diêu Nguyên bị thương. Xương bảp chân gãy. Sau khi khẩn cấp đưa hẳn đến bệnh viện, rồi an bài phòng cấp cứu cho mười một người còn lại ngủ say.

Nhưng vào ngày thứ hai, khi mọi người đều tỉnh dậy, chỉ riêng Diêu Nguyên còn hôn mê...

-Lần đầu tiên ngài tỉnh lại là ngày thứ ba. Nhưng lúc đó ngài chỉ tỉnh táo được mấy phút, sau đó lại hôn mê, hơn nữa tình hình tựa hồ rất nguy hiểm. Các bác sĩ liên tục kiểm tra, xét nghiệm thân thể ngài rất nhiều lần.

Nhưng không hề phát hiện cơ thể ngài có vấn đề gì, hoặc có bệnh lây nhiễm. Đến giờ là ngày thứ mười ba.

Trong lúc chờ đợi chuyển xét nghiệm, Vương Quang Chính tranh thủ báo cho Diêu Nguyên mọi chuyện trong mười ba ngày qua. xem chương mới tại [tunghoanh\(.\)com](http://tunghoanh(.)com)

-Ban đầu, tuần lễ đầu tiên vẫn bình thường. Hết thầy mọi thứ đều trật tự. Nhưng một tuần sau, trong cộng đồng bắt đầu có các lời đồn bất chính. Nói là ngài đã trở thành người thực vật, không thể nào tỉnh lại được nữa. Còn đồn ta sắp cải tổ chính phủ phi thuyền Hi Vọng, đóng cửa hạ viện. Đồn ta sắp thay đổi chế độ, chuyển qua chế độ độc tài mà ta luôn khao khát. Còn rất nhiều lời đồn khác. Tỷ như ngài bị như thế vì đã trốn thoát sự thẩm phán của thần, là tội đồ. Có người nói người ngoài hành tinh hẳn vẫn còn sống trong quần thể chiến hạm kia, bọn họ vốn đến từ nền văn minh cao cấp. Chúng ta nên giải cứu bọn họ, để bọn họ dạy chúng ta các kỹ thuật khoa học mới. Cực đoan nhất còn có người nói, chúng ta nên mời bọn người ngoài hành tinh lãnh đạo chúng ta, coi họ như thầy giáo.

Vương Quang Chính khi nói tới đây thì khuôn mặt lộ vẻ khinh thường, thậm chí còn hơi chút tức giận.

Diêu Nguyên không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe. Sau toàn bộ xét nghiệm, các bác sĩ kết luận thân thể của hắn vô cùng khỏe mạnh, bất quá vẫn hi vọng hắn lưu lại quan sát thêm một khoảng thời gian.

Diêu Nguyên trực tiếp cự tuyệt yêu cầu đó. Thực ra, trong quá trình xét nghiệm, hắn đã thử suy luận một vài điều. Nhưng không hề xuất hiện cơn đau như trước đây. Nếu bác sĩ đã không kiểm tra được gì bất thường, còn công chuyện lại bề bộn như vậy thì lưu lại cũng vô tác dụng. Hơn nữa, hắn phỏng đoán cơn đau đầu đó hẳn là di chứng từ việc sử dụng kỹ năng tân nhân loại quá độ. Huống chi hắn còn sử dụng một lúc mấy loại kỹ năng, cho nên có thể di chứng hắn chịu hơi khác với mọi người.

-Lão Vương, chuyện lời đồn ta sẽ xử lý. Bất quá, trước mắt thời cơ chưa thuận lợi. Chuyện này ảnh hưởng quá lớn, nếu muốn ngăn chặn phải diệt sát tất cả gốc rễ. Cho nên người đừng vội manh động, ta sẽ xử lý ổn thỏa...Vấn đề quan trọng hiện giờ là lập tức tạo một nhánh bộ đội có thể tác chiến trong vũ trụ, số lượng ước chừng khoảng 300. Còn nữa, chế tạo thêm trang phục chiến đấu số 1, súng lục Gauss, cùng với tàu con thoi.

Nếu không thể thăm dò quần thể chiến hạm này theo cách bình thường được, thì chúng ta sẽ dùng quân đội trực tiếp đoạt lấy!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 29: Những Người Có Thể Hi Sinh

Sau cuộc họp lúc trước, Diêu Nguyên chợt nảy sinh lo ngại với việc thăm dò quần thể chiến hạm. Không bởi vì nội dung cuộc họp liên quan tới nền văn minh của người ngoài hành tinh, mà còn do cuộc nói chuyện của Nhâm Đào với hắn sau buổi họp.

-Người có gì muốn nói với ta sao?

Diêu Nguyên đi ra khỏi phòng họp, đang định về phòng hạm trưởng. Tuy mấy ngày nay có Vương Quang Chính cùng các nhân viên trong phòng chính phủ giúp đỡ, nhưng vẫn còn một phần lớn văn kiện chờ hắn phê duyệt, hắn cơ bản không hề có thời gian rảnh để tán gẫu.

Vậy mà cái tên lười nhác, luôn thờ ơ với mọi việc Nhâm Đào lại cản mình lại, hơn nữa còn dùng khuôn mặt khác thường định nói với mình gì đó.

Nhâm Đào gật đầu, đáp:

-Đúng, bất quá lời này các nhân viên bên cạnh không thể nghe. Các đội viên trong cuộc thăm dò như thành viên tiểu đội Hắc Tinh có thể, các nhân viên trong phòng chính phủ thì không. Đúng rồi, Trừu Nguyệt, em cũng không được nghe.

Nhâm Trừu Nguyệt còn chưa kịp phát hỏa thì Diêu Nguyên đã phất tay cho các nhân viên khác mang nạng ra. Lúc này, bên cạnh hắn chỉ còn

Vương Quang Chính và các đội viên Hắc Tinh khác. Thấy thế, Nhâm Trừu Nguyệt thầm hận, néo hông Nhâm Đào một cái thật mạnh, rồi ủ rũ đi ra với mọi người.

Nhâm Đào nhịn đau xoa xoa hông, nói:

-Những lời này ta không nói ra ở cuộc họp nhằm tránh hoảng loạn... Diêu Nguyên, ta với cuộc thăm dò quần thể chiến hạm, đặc biệt với cuộc thăm dò mảnh phế tích của phi thuyền chủ hạm này cảm thấy không ổn, có lẽ tốt nhất chúng ta không nên đi.

-Hả?

Diêu Nguyên hơi sửng sốt:

-Người biết ta muốn làm gì sao?

-Dĩ nhiên.

Nhâm Đào khẳng định:

-Trong cuộc họp, ngài yêu cầu các ban ngành liên quan, trong thời gian hai tháng chế tạo 500 bộ trang phục chiến đấu vũ trụ - phiên bản thử nghiệm số 1. Còn có làm thêm 500 khẩu súng lục Gauss mà Ba Lệ vừa hoàn thành. Chỉ cần đoán một chút là biết ngài định làm gì.

-Nói thử xem.

Diêu Nguyên hứng thú hỏi.

-Ngài muốn thành lập quân đội có khả năng tác chiến trong vũ trụ, đúng không? Trước mắt quân đội trên phi thuyền Hi Vọng, chỉ là quân đội phòng ngự bên trong phi thuyền hoặc tác chiến trên các hành tinh đổ bộ. Bọn họ căn bản không có kinh nghiệm chiến đấu trong vũ trụ, hơn nữa

cũng không có trang thiết bị thích hợp như vũ khí và áo giáp. Do đó, bọn họ không có khả năng trợ giúp kế hoạch tiếp theo của ngài.

Nhâm Đào thẳng thắn nói:

-Ta suy đoán ngài định thành lập một nhóm quân thành thạo tác chiến trong vũ trụ. Số lượng khoảng từ 300 đến 400. Rồi dùng nhánh quân này thăm dò quần thể chiến hạm đúng không. Trong hoàn cảnh đổ nát như vậy, các robot ngoài hành tinh không thể sử dụng súng Gauss, nhờ đó ngài và các đồng đội có thể dùng phiên bản thử nghiệm súng lục Gauss này để thủ thắng. Có phải không?

Diêu Nguyên hơi thất thần, rồi chợt lấy một bao thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Nhâm Đào một điếu:

-Đúng vậy, người đoán không sai. Quần thể chiến hạm bị phá hủy kia là một bảo tàng vô tận. Chỉ với một số nhỏ đồ vật đạt được thôi cũng khiến nền khoa học chúng ta phát triển vượt bậc. Nền văn minh ngoài hành tinh này khác với nền văn minh sở hữu kỹ thuật bước nhảy không gian và hệ thống phản trọng lực mà chúng ta đạt được. Nền văn minh kia quá cao cấp, quá tiên tiến đến mức chúng ta tuy tìm được các công nghệ kia vẫn không thể nào áp dụng được. Còn nền văn minh này chẳng qua chỉ cách nền khoa học chúng ta một cuộc cách mạng công nghệ, nó có thể khiến chúng ta tiết kiệm được mấy trăm năm công sức. Lợi ích lớn như vậy, ta tuyệt không thể từ bỏ!

Nhâm Đào đưa điếu thuốc trở lại cho Diêu Nguyên:

-Tôi không hút thuốc...Nhưng ngài có nghĩ tới chưa, cái lợi ích của ngài nói phải cần mạng mới hưởng thụ được a! Không biết ngài xem qua toàn bộ series phim Terminator (1) chưa?

Diêu Nguyên cau mày:

-Có, ta đã xem qua toàn bộ.

-Tốt lắm, ngài nên biết một chút về trí tuệ nhân tạo (2), chúng là cái gì và tồn tại dựa vào gì? Như loài người chúng ta, ý thức dựa vào bộ não mới tồn tại. Còn trí tuệ nhân tạo thì sao? Dựa vào CPU (3)? Phần cứng? Hay là mạng giả lập? Chúng ta cái gì cũng không biết. Bởi khoa học kỹ thuật của loài người chưa hề phát minh ra trí tuệ nhân tạo đích thực nào. Không hề có loại nào có thể thông qua học tập mà phát triển thành trí tuệ nhân tạo, không có!

Nhâm Đào nói tới đây thì khuôn mặt lộ vẻ nghiêm túc hiểm có:

-Những robot mà chúng ta sở hữu đều có hạn chế về mặt phần cứng. Điều này có thể giúp chúng ta ngăn ngừa sự ảnh hưởng của trí tuệ nhân tạo lên chúng, chiếm quyền điều khiển. Theo giả thuyết của ta, trí tuệ nhân tạo đích thực có thể tồn tại trên mạng giả lập, cứ như hệ thống Sk trong phim Terminator. Cho dù phá hủy máy chủ thành mảnh vụn, nhưng chỉ cần mạng giả lập bất diệt, thì hã vẫn sẽ bất diệt. Ta cho rằng trí tuệ nhân tạo của người ngoài hành tinh là dạng này.

-Vậy thì sao?

Diêu Nguyên sao khi rút một hơi thuốc lá thì tiếp tục hỏi.

-Vậy thì sao à? Đó là vấn đề lớn.

Nhâm Đào tiếp tục:

-Nếu như nó tồn tại trong mạng giả lập, ngài có dám khẳng định trong quần thể chiến hạm hư hỏng đấng kia, không có mạng giả lập không? Theo quan sát của chúng ta, trong các mảnh vỡ chiến hạm đều có lưu trữ năng lượng. Hay nói cách khác hệ thống năng lượng vẫn hoàn hảo. Nếu như vậy, một nền văn minh còn tiên tiến hơn chúng ta sao lại không có mạng giả lập đây.

Nhâm Đào nói tới đây, há mồm thở dốc:

-Ngài có biết các robot của chúng được cấu tạo ra sao không? Bọn chúng là robot chuyên dùng để chiến đấu trong vũ trụ, tốc độ nhanh, hơn nữa còn có trang bị vũ khí Gauss. Chỉ cần chúng tập trung bắn phá phi thuyền Hi Vọng, hoặc tiếp cận thôi thì phi thuyền sẽ bị phá hủy tan tành.

Hiện giờ tốt nhất chúng ta nên rời khỏi nơi này. Chạy xa ra, sử dụng bước nhảy không gian. Quần thể chiến hạm này cơ bản đã bị hủy diệt, bọn chúng không có năng lực thăm dò và phát hiện chúng ta. Nhưng khi chúng ta tiến vào các mảnh vỡ chiến hạm chủ, có thể sẽ khiến trí tuệ nhân tạo người ngoài hành tinh thức tỉnh. Một khi bọn chúng phát hiện phi thuyền Hi Vọng, một vạn km chỉ là quãng đường ngắn với chúng. Khi đó, chỉ vì sự cố chấp của ngài sẽ khiến cho mười mấy vạn người tử vong. Nền văn minh của nhân loại sẽ tan biến!

Phía sau Diêu Nguyên, trán Hắc Thiết đã nổi đầy gân xanh tức giận. Nhưng còn chưa kịp gầm lên thì Diêu Nguyên đã đẩy hẳn ra, hướng Hắc Thiết lắc đầu. Sau đó, Diêu Nguyên quay lại đối diện với Nhâm Đào:

-Nếu người đã nghĩ đến các điều này, ta cũng thế. Đúng vậy, quả thật như người nói, khi biết được năng lực tác chiến của các con robot kia, đồng thời khả năng trí tuệ nhân tạo tồn tại, ta đã từng muốn bỏ chạy. Nhưng, chúng ta không thể vứt bỏ quần thể chiến hạm này!

Nhâm Đào nổi giận, hẳn lớn tiếng chất vấn:

-Ngài vẫn còn tham vọng sao? Từ bỏ cách làm mạo hiểm này đi. Từng bước một phát triển không tốt hơn à? Một thể hệ, chỉ cần một đời người thôi, thì chúng ta đã có thể tiến tới cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn! Các vật dụng lấy được từ những lần thám hiểm trước đã đủ cho chúng ta rồi!

-Không đủ...

Diêu Nguyên không nổi giận, hắn chỉ khẽ quay đầu nhìn qua cửa sổ nơi hành lang. Bên ngoài là vũ trụ bao la tối tăm. Nhìn cảnh tượng ấy, hắn lẩm bẩm:

-Không biết người có chú ý tới một chi tiết không, Nhâm Đào.

-Chi tiết gì?

Nhâm Đào vẫn còn hậm hực.

-Trên các mảnh vỡ chiến hạm, không có thi thể người ngoài hành tinh...

-Có chú ý...

Diêu Nguyên gật đầu:

-Theo đạo lý, nếu sinh vật chết trong vũ trụ. Trừ phi chết cháy hoặc tử vong trong tai nạn vũ trụ. Còn lại, nếu trong điều kiện chân không như thế này, một thi thể có trôi nổi vài ngàn năm cũng không hề bị tổn hại. Vũ trụ sẽ bảo tồn chúng.

Nhưng trên quần thể chiến hạm kia, tại sao đến một thi thể cũng không có?

Diêu Nguyên nói tới đây, hắn đưa mắt nhìn về Nhâm Đào:

-Nó chỉ ra, nền văn minh ngoài hành tinh nếu như trong thời kỳ thịnh vượng, nếu như bọn họ phát hiện phi thuyền Hi Vọng chúng ta. Bọn họ sẽ dễ dàng nghiền nát chúng ta tựa như bóp chết một con sâu. Không có chiến tranh vũ trụ, không có chiến thuật gì cả, không có, không có gì cả! Chỉ cần cách một lần cách mạng công nghiệp, bọn họ đã có thể dễ dàng bóp chết chúng ta tựa như sâu bọ!

Nhưng, nền văn minh cường đại như thế lại bị phá hủy triệt để. Trừ các mảnh vỡ của chiến hạm bọn họ, không hề phát hiện mảnh kim loại nào khác cả. Người phải hiểu điều này có ý nghĩa gì! Họ đã bị bóp nát tựa như bóp nát sâu bọ!

Vậy loài người chúng ta được coi là gì đây? Thứ mà còn thấp hơn cả sâu bọ... Vì khuôn sao?

Diêu Nguyên nói tới đây, khuôn mặt của hắn đỏ ngầu, biểu hiện nội tâm đang kích động:

-Vận may không thể lúc nào cũng sát cánh bên chúng ta. Chúng ta đã vô cùng may mắn khi thoát khỏi hành tinh sa mạc, chiếm được thực vật ngoài hành tinh, trong tinh vân tìm được phương pháp sử dụng lò phản ứng tinh thạch. Rồi đến vành đai thiên thạch, khai thác đủ lượng vật liệu cho chúng ta sinh tồn ba bốn mươi năm. Như thế chưa đủ sao? Loài người chúng ta còn cần cái gì nữa không?

Cần trình độ khoa học kỹ thuật!

Đúng, vũ trụ không thể vĩnh viễn nhân từ như vậy. Không ai biết trong bước nhảy tiếp theo, chúng ta sẽ gặp phải cái gì, tìm được gì. Là vật liệu, trí thức hay là một hành tinh mới, tương lai mới cho chúng ta!

Diêu Nguyên nhấn mạnh các từ này, chăm chú nhìn Nhâm Đào:

-Ta biết chiến dịch này rất nguy hiểm. Đặc biệt là việc thăm dò mảnh vỡ từ phi thuyền chủ hạm. Nó có thể kích động đến trí tuệ nhân tạo, hơn nữa còn tấn công phi thuyền Hi Vọng. Nhưng ta vẫn phải làm. Nữ thần may mắn không thể vĩnh viễn ở bên chúng ta, loài người cần thứ khác để sinh tồn trong vũ trụ. Đó là nền khoa học kỹ thuật tiên tiến để có thể chống đỡ các hiểm nguy sau này...Chiến dịch này, người và Nhâm Trừu Nguyệt có thể từ chối tham gia. Ta không ép, dĩ nhiên, ta rất cần trí tuệ của người.

Diêu Nguyên xoay người lại, dẫn các thành viên khác của tiểu đội Hắc Tinh đi về hướng phòng hạm trưởng, vừa đi hắt vừa nói:

-Ta đã quyết. Vào lúc tối hậu, ta sẽ hi sinh chính mình. Một khi robot quả thật xuất hiện, hơn nữa bắt đầu tấn công phi thuyền Hi Vọng. Như vậy, theo lệnh của ta, phi thuyền Hi Vọng sẽ lập tức sử dụng bước nhảy không gian để trốn thoát, không cần chờ các thành viên trong tiểu đội thám hiểm.

...Ta sẽ chết cùng với những thành viên trong tiểu đội thám hiểm. Những con người bị bỏ rơi vì mệnh lệnh của ta, ta sẽ ở cùng họ, mãi mãi!

Chú thích:

1/Terminator: Một series phim truyền hình viễn tưởng nổi tiếng của Mỹ. Nội dung kể về một tương lai không xa, nơi mà loài người đã gần như tuyệt chủng trước các loại robot và siêu máy tính điều khiển chúng Sk. Nhưng vẫn có những người ngoan cường chống lại, dưới sự lãnh đạo của John Connor. Vì vậy Sk đã gửi về quá khứ các robot nhằm ám sát mẹ của John, và phe loài người cũng gửi về các robot tương tự nhằm bảo vệ bà.

2/Trí tuệ nhân tạo: hay còn được gọi là Artificial Intelligence - AI. Trong đời sống hiện nay, AI có nghĩa rất rộng. Nhưng trong chương này, AI có ý nghĩa là một dạng sống nhân tạo, thứ có ý thức và suy luận logic như các sinh vật sống hoàn thiện khác.

3/CPU: Là chữ viết tắt của cụm từ Central Processing Unit - tạm dịch là Bộ xử lý trung tâm. CPU được xem là bộ não của máy vi tính, chuyên dùng để xử lý các dữ liệu và chương trình.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 30: Quân Đoàn Vũ Trụ

-Tổng cộng tuyển 300 người, trừ điều kiện về thân thể cũng như kinh nghiệm chiến đấu ra, thì ưu tiên lựa chọn những người có cảm giác về phương hướng. Đó là kinh nghiệm ta có được sau chiến dịch thăm dò vừa qua.

Ba ngày sau, Diêu Nguyên cùng Vương Quang Chính ở bên trong phòng họp trưởng, cùng nhau xem xét hồ sơ của các ứng cử viên dự tuyển. Đợt sơ tuyển đầu tiên có tới 800 người, gần như triệu tập tất cả binh lính trong quân đội. Nhưng khi xem danh sách, chân mày Diêu Nguyên càng lúc càng nhíu lại. Lúc sau, mới đưa ra nhận xét như vậy.

Vương Quang Chính hơi chần chờ, nói:

-Huấn luyện khẩn cấp không được à? Hay là tuyển không quân? Bất quá, không quân trong quân đội chúng ta quá ít.

Diêu Nguyên thở dài:

-Xem ra chỉ đành làm như thế thôi. Cứ vậy đi, trước hết lệnh cho các ban ngành liên quan khẩn trương chế tạo mấy mẫu khoang thuyền phi hành, dùng nó để kiểm tra cảm giác về phương hướng của 800 người này...Đúng rồi, tất cả tân nhân loại cũng tiến hành kiểm tra này, bao gồm cả nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở) và suy luận giả (người suy luận).

Lần này thì Vương Quang Chính hơi ngạc nhiên:

-Bọn họ cũng phải ra chiến trường sao? Không được, lão Diêu. Nhĩ ngữ giả là bảo bối của giới khoa học. Các ông lão kia cực kỳ nuông chiều bọn họ. Nếu ngài muốn họ ra chiến trường, ta dám đảm bảo giới khoa học sẽ bãi công ngay!

-Không, chẳng qua để thử nghiệm một chút thôi. Ta hiện giờ đã tin tưởng phần nào vào giả thuyết của Yvaine. Có lẽ tân nhân loại xuất hiện là do con người thích ứng với môi trường vũ trụ. Đúng rồi, trừ tân nhân loại ra thì cũng đem tất cả những người bị nhiễm bệnh còn sống tham gia vào. Họ sẽ là đợt thử nghiệm thứ hai.

Kết quả, trong một tuần lễ, 800 binh lính sơ tuyển, tất cả tân nhân loại đều tham dự lần thử nghiệm thứ hai trong khoang thuyền mẫu. Chọn được 106 người hợp lệ, còn những người sống sót sau cơn bệnh thần bí kia. Trừ Thích Hiếu Điều...toàn bộ đều hợp lệ.

-Khỉ! Bọn mày bị ngu hả? Sống an nhàn lại không muốn! Tụi bây tự đứng lại gia nhập quân đội làm cái gì?

Thích Hiếu Điều lớn tiếng mắng hai người Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán.

Wương Đan Đán vừa cắn cà chua vừa nói:

-Nhưng tại cuộc thử nghiệm quá đơn giản mà. Thì ra tao còn có tư chất làm không quân cơ đấy, hắc hắc. Tụi bây không biết đâu, chỉ cần dùng mắt nhìn theo chấm đỏ là được rồi. Tuy nó di nhanh thiệt, hơn nữa còn lộn tùng phèo nhưng không hiểu sao tao lại tìm được rất dễ dàng.

-Ha ha ăn nữa đi!

Thích Hiếu Điều đã nổi giận, hăn lớn tiếng:

-Mày ngoại trừ ăn ra còn biết cái gì. Khi gió, chúng ta đã biết mình là tân nhân loại. Ta là suy luận giả, Lâm Khâu Thu là cảm ứng giả, Vương Đan Đán mày là dự tri giả. Cái này chúng ta đều thử nghiệm rồi, cũng đã bước đầu xác nhận, vậy mà các người còn bộc lộ ra làm gì? Muốn gia nhập cái cơ quan tân nhân loại đó sao?

Sau đó, nửa đời sau bị giam bên trong, bị nghiên cứu sẫm soi à?

Lâm Khâu Thu cùng Vương Đan Đán tỏ vẻ áy náy. Thanh âm Lâm Khâu Thu có hơi bất đắc dĩ, nói:

-Tụi tao cũng ráng ẩn giấu đó chứ. Chẳng qua lúc kiểm tra thì thân bất do kỷ. Khi thấy điểm đỏ thì tự dừng con mắt lại tự động tìm đến đúng vị trí, theo sát không rời...Thật xin lỗi mày, Hiếu Điều.

Thích Hiếu Điều chán nản ngồi trên giường, ôm đầu:

-Tao biết, tao biết a. Lúc ấy, ngay cả tao thiếu chút nữa cũng nhịn không được. Cảm giác ấy thật khó hình dung. Giống như chúng ta sinh ra để tìm cái điểm chết tiệt đó hay sao ấy. Không ngờ vì nó mà bị lộ cả lũ.

Lúc này trong phòng hạm trưởng, Diêu Nguyên nhìn thấy kết quả khảo nghiệm cũng rất bất ngờ. Bất ngờ đầu tiên là tất cả binh lính tham gia dự tuyển, trừ những người từng phục vụ trong không quân thì tất cả đều trượt. Còn bất ngờ thứ hai là toàn bộ những người còn sống sau bệnh dịch lại trúng tuyển toàn bộ, không phân biệt nam nữ hay chức vụ nghề nghiệp. Ngay cả Yvaine và Ba Lệ cũng hợp lệ?

Bất ngờ thứ ba là, người sống sót duy nhất sau dịch bệnh không trúng tuyển...Thích Hiếu Điều.

-Nói thật, người quá thông minh sẽ bị trí thông minh hại.

Diêu Nguyên rót một chén trà đưa cho Thích Hiếu Điều, nói:

-Người cho rằng phần lớn những người còn sống sau dịch bệnh sẽ không hợp lệ nên mới cố ý giả vờ sao. Còn vì sao giả vờ, là để không gia nhập vào quân đội, tránh được nguy hiểm cũng như tránh xa cơ quan tân nhân loại...Cho nên kiên quyết giả vờ đến cùng?

Thích Hiếu Điều cười khố, hắng cầm lấy chén trà nhưng không uống. Chăm chú nhìn chén trà một lát, chậm rãi nói:

-Tôi chỉ không ngờ bản năng đó lại mãnh liệt như vậy. Không thể ăn tàng, gần như vô thức mọi người kể cả tôi đều theo bản năng đưa mắt tìm lấy điểm đỏ. Đúng là quá thông minh sẽ bị trí thông minh hại.

Diêu Nguyên nở nụ cười:

-Nói như vậy...Người là suy luận giả rồi? Theo ta được biết, chỉ có suy luận giả khi xem xét nhiều giả thuyết, cũng như tiến hành phân tích và tổng hợp mới có thể khống chế được bản thân. Nếu như trong lúc khảo nghiệm, người sử dụng kỹ năng của suy luận giả thì có thể khắc chế bản năng, không nhìn tới điểm đỏ kia.

Thích Hiếu Điều gật đầu:

-Đúng, lúc bắt đầu khảo sát thì tôi đã suy luận sai lầm. Khi tôi lấy lại tinh thần thì khảo sát đã bắt đầu, bởi kiên trì muốn thất bại cho nên mới có kết quả như vậy. Nếu sớm biết...bởi vì không hợp lệ mà làm tôi nổi bật trong đám người, như vậy vô luận làm sao tôi sẽ không để mình rớt.

Nghe lời nói bất lực của Thích Hiếu Điều, trong lòng Diêu Nguyên mừng như nở hoa. Có trời mới biết hắng vui như thế nào. Đi một Nhâm Đào, lại đưa tới một suy luận giả khác. Cái này không thể coi là may mắn nữa... là kì tích!

-Cứ như vậy đi, cổ phần trong tờ báo các người vẫn giữ như bình thường. Nhưng các người phải gia nhập vào trong cơ quan tân nhân loại.

Bất quá, có thể người đã hiểu lầm cơ quan này rồi. Nó không phải là nơi nghiên cứu sinh vật gì gì đó đâu, nó là nơi nghiên cứu hệ thống, kỹ năng chiến đấu của các hệ tân nhân loại khác nhau. Xem nên làm thế nào để giảm tác dụng phụ khi sử dụng kỹ năng quá mức. Cho dù là ta, cũng phải đi đến cơ quan đó chịu nghiên cứu.

Diêu Nguyên cười nói với Thích Hiếu Điều. Thích Hiếu Điều cũng không từ chối. Dù sao thì chuyện đến mức này, có muốn giấu cũng vô dụng. Toàn bộ những người còn sống sau bệnh dịch đều hợp lệ, chỉ duy mình hăn rớt. Đến kẻ ngu cũng nhìn ra ẩn tình trong chuyện này. Huống chi, hạm trưởng Diêu Nguyên là người cùng nước, xét lại các chính sách của hăn từ trước đến giờ, có thể thấy Diêu Nguyên tuyệt đối là một người lãnh đạo tinh minh, không phải là kẻ ngu.

Cho nên, đến lúc này thì hăn đứng lên nói:

-Tôi hiểu rồi...tôi sẽ gia nhập vào cơ quan tân nhân loại.

Nói xong, hăn định rời khỏi phòng hạm trưởng.

Bất quá Diêu Nguyên lại không mắc lừa:

-Đừng chơi chữ với ta. Trừ gia nhập vào cơ quan tân nhân loại, còn phải gia nhập quân đội nữa. Đúng rồi, hai người bạn của người cũng sẽ gia nhập quân đội. Tuy có hơi cưỡng ép nhưng ta đảm bảo với người, tuyệt đối không buộc ai hi sinh vô ích. Nếu phải chết vì nhiệm vụ...Ta sẽ đi cùng các người.

Thích Hiếu Điều thở dài:

-Tốt nhất chuyện đó đừng xảy ra. Nếu ngài chết cùng chúng tôi, chắc chắn phi thuyền Hi Vọng cũng tiêu luôn. Có lẽ ngài còn chưa phát giác nhưng với phi thuyền Hi Vọng, ý nghĩa của ngài không chỉ đơn giản là một

hạm trưởng. Có thể nói nó ảnh hưởng đến lòng tin, tín ngưỡng...Hoặc có thể coi đó là tín ngưỡng, bước đầu của tín ngưỡng...tình cảm.

Nói xong, Thích Hiếu Điều đi ra khỏi phòng phạm trưởng, bỏ lại Diêu Nguyên ngơ ngẩn, thật lâu sau chưa nói lên lời nào.

Cho đến khi Barbie gõ cửa đi vào, Diêu Nguyên mới bừng tỉnh:

-Có gì à?

Ngón tay Barbie chỉ vào đồng hồ:

-Hạm trưởng, hai giờ chiều rồi. Ngài phải tham dự buổi trúng cử của hạ nghị viện. Đến lúc đó còn có phóng viên phỏng vấn, hơn nữa còn có màn hỏi đáp của dân chúng. Chắc ngài không muốn trễ một hội nghị quan trọng như thế chứ?

Diêu Nguyên bất đắc dĩ đứng lên, chỉnh trang lại bộ quân phục trên người. Cho đến khi Barbie leo lên xe điện, ngồi ở phía sau hắn, Diêu Nguyên đột nhiên hỏi:

-Barbie, nếu có một ngày ta chết đi, em sẽ cảm giác ra sao?

Barbie hơi sững sờ, sau đó mặt đỏ lên. Bất quá, nàng lập tức quay đầu đi nhìn về cửa sổ, lẩm bẩm nói:

-Cảm giác ra sao à...Chắc là sẽ khóc rất nhiều, cũng sẽ rất đau lòng... Hạm trưởng này, không lẽ ngài có sở thích trêu thư ký của mình à?

Diêu Nguyên nghe vậy cũng hơi sững sờ, bởi lời nói của hắn tựa hồ mang tầng ý nghĩa khác với ý hắn định nói. Bất quá, cái này càng giải thích thì càng rối, cho nên hắn chỉ đành cười cười xấu hổ, rồi quay đầu nhìn ra cửa sổ. Bất quá, trong lòng hắn có một tư vị không nói nên lời.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 31: Nửa Năm Sau

Từ khi phi thuyền Hi Vọng thành lập quân đoàn vũ trụ đầu tiên, đến giờ đã qua nửa năm. Lúc này là tháng 12 năm 0001 tính theo Hi Vọng lịch, năm thứ hai con người sinh tồn trong không gian cũng gần đến.

Trong nửa năm này, từ ba tháng trước thì quân đoàn vũ trụ đều tiến hành huấn luyện thể năng và huấn luyện chiến đấu trong hoàn cảnh vũ trụ.

Do chiến đấu trong vũ trụ rất khác so với chiến đấu trên mặt đất. Có thể nói qua vài điểm, đầu tiên là về phương hướng. Dù là không chiến nhưng vẫn có thể nhận thấy rõ trên dưới trái phải. Nhưng trong vũ trụ thì không hề có phương hướng cố định. Nhiều nhất chỉ có thể dựa vào cảm giác của bản thân để phán định đâu là trên dưới trái phải thôi.

Hơn nữa, trong vũ trụ không có cái gì gọi là Đông Tây Nam Bắc. Hướng nào là hướng Đông, hướng nào là hướng Tây? Cho dù lúc ở trên Trái Đất cũng chưa chắc có người biết được, huống chi là trên vũ trụ. Cho nên, nếu cứ nói trống không như đi về hướng Đông thì rốt cuộc đi hướng nào mới đúng?

Cho nên, muốn tìm kiếm kẻ địch trong không gian, hơn nữa còn phải phối hợp tác chiến với đồng đội, thì điều cốt yếu là cảm giác về phương hướng trong vũ trụ, cụ thể là cảm giác về không gian lập thể. Nhưng vấn đề này thì người bình thường rất khó thích nghi, trừ tân nhân loại.

Tất cả tân nhân loại dường như đều có bản năng thiên phú về phương diện này. Đối với họ mà nói, tìm phương hướng trong không gian lập thể là chuyện vô cùng đơn giản. Cho dù là nhĩ ngữ giả cũng như thế. Tuy không phân biệt được phương hướng, nhưng tân nhân loại lại có thể tìm được hướng đi chính xác trong khoảng thời gian ngắn ngủi chừng không thấy mấy giây.

Cho nên, để giải quyết vấn đề nhận biết phương hướng, Diêu Nguyên đành phải bổ nhiệm mỗi tân nhân loại thành một đội trưởng trong tiểu tổ. Họ có nhiệm vụ chỉ huy các thành viên khác còn lại trong tổ. Cụ thể là tạo ra một bộ ký hiệu dùng trong chiến đấu, lấy tổ trưởng làm mốc còn ký hiệu chỉ phương hướng tấn công.

Dĩ nhiên, các ra lệnh chiến đấu như vậy cần các đội viên trong tổ thuần thục các ký hiệu cùng các biện pháp phản ứng. Nếu không, khi đội trưởng ra hiệu, tổ viên thì không nhận ra ký hiệu hoặc làm sai, khi ấy không những làm vướng chân đồng đội mà còn gây nguy hiểm cho những người chung quanh. Ngoài ra, tổ trưởng phải ra ký hiệu trong khoảng thời gian ngắn nhất, và chính xác nhất. Làm được tất cả điều trên, một tiểu tổ mới có sức chiến đấu cơ bản.

Về điểm này, Diêu Nguyên lại không quá lo lắng. Bởi tân nhân loại có khả năng nhận biết phương hướng trong không gian lập gần như hoàn hảo, hơn nữa khả năng phản xạ cũng rất nhanh. Cho dù là một tân nhân loại bình thường, chỉ cần trải qua chút huấn luyện thì đã thuần thục hơn các binh lính tinh nhuệ khác sử dụng ký hiệu. Chỉ trong khoảng 1 tháng huấn luyện, các tân nhân loại bình thường đã bước đầu thích nghi với hoàn cảnh chiến đấu trong vũ trụ.

Còn lại hơn 200 binh lính thì mới phải huấn luyện liên tục ba tháng ròng...Nội dung huấn luyện ngoài làm quen với phương hướng trong không gian, còn lại là huấn luyện tác chiến trong vũ trụ, sử dụng đạn thật cũng như thuốc nổ. Vũ khí là các loại súng máy cải tiến, súng nhắm và

súng máy hạng nặng. Ngoài ra không thể thiếu hạng mục huấn luyện sử dụng súng lục Gauss.

Trong lúc đợt huấn luyện diễn ra thì các nhà khoa học cùng nhân viên nghiên cứu cũng tích cực cải tiến trang phục chiến đấu. Điểm cải tiến lớn nhất là hệ thống phản lực sau lưng. Thời gian sử dụng được nâng lên 8 phút, tốc độ được đề cao hơn 20%. Nhưng vẫn chưa tìm ra cách khống chế thiết bị này hoàn toàn, hay có thể nói, một khi khởi động nó thì vô phương tắt, trừ phi năng lượng tiêu hao hết.

Phương diện khác, để giải quyết vấn đề phản lực sinh ra khi sử dụng súng, các nhà khoa học tích cực nghiên cứu các xác robot lấy được từ xác chiến hạm kia. Từ đó thiết kế ra một loại đạn chuyên dùng trong tác chiến vũ trụ. Đạn khi bắn ra sẽ phun các hạt phản lực về phía ngược lại, tạo nên trạng thái cân bằng cho người bắn. Nếu phối hợp với cao từ đạn thì cho dù là súng bình thường, uy lực của nó cũng đủ phá hủy robot.

Tất nhiên, Gauss súng lục không nằm trong danh mục các vật phẩm được nâng cấp. Tuy uy lực của nó miễn chê, nhưng nền khoa học kỹ thuật của loài người vẫn chưa đủ trình độ để giải quyết vấn đề phản lực sinh ra sau khi bắn...Cứ thế, nửa năm trôi qua nhanh chóng, còn quân đoàn vũ trụ cũng chăm chỉ luyện tập, làm quen với trang bị mới. Cho đến tháng 12 mới thôi. Mọi nhân viên đều hoàn thành huấn luyện, trang bị xong xuôi, đồng thời các phi thuyền vận chuyển cũng hoàn tất. Tất cả chuẩn bị đã xong, chỉ chờ lệnh của Diêu Nguyên là quân đoàn vũ trụ có thể thẳng tiến vào quần thể chiến hạm.

-Súng lục Gauss mô hình thử nghiệm số hai, trang phục chiến đấu mô hình thử nghiệm số hai, còn có đạn phản lực, dụng cụ phản lực sau lưng trang phục chiến đấu...Xem ra chiến tranh quả là chất xúc tác hiệu quả nhất cho việc phát triển khoa học.

Vương Quang Chính nhìn bản báo cáo, thở dài cảm thán.

Thế nhưng Diêu Nguyên lại lắc đầu:

-Không, không phải do chiến tranh, mà là sinh tồn. Hi vọng sinh tồn, hoặc là hi vọng có thể kéo dài mạng sống. Ý nghĩa chân chính không phải do chiến tranh, mà là vì không gian sinh tồn. Giống như tình huống của chúng ta, loài người khi gặp phải tuyệt cảnh, thường sẽ bộc phát ra sức mạnh khó tưởng tượng được. Cho nên tuy loài người rất yếu ớt, nhưng không ai có thể xem thường sức sống của họ.

Vương Quang Chính thở dài, lúc sau mới lên tiếng:

-Lão Diêu, nói thật ta rất hâm mộ các người. Tiểu đội Hắc Tinh chỉ có mình ta không phải tân nhân loại, hiện giờ cũng chỉ có ta không thể đi chấp hành nhiệm vụ cùng mọi người, cứ thế...sao ta còn là thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh nữa.

Diêu Nguyên im lặng lúc lâu, lát sau bỗng nhiên nói:

-Thật ra đó cũng không phải là chuyện xấu, lão Vương, người nghĩ qua góc độ khác mà xem...Người có thể chính là hi vọng cuối cùng của tiểu đội Hắc Tinh. Nếu như chúng ta đoàn diệt, việc gầy dựng lại tiểu đội phải nhờ vào người rồi, tiểu đội này...Không thể để nó biến mất như thế. Nó là chỗ dựa cuối cùng của chúng ta trong vũ trụ đen tối này.

Vương Quang Chính dần ngẩng đầu lên, nhìn Diêu Nguyên chăm chú rồi gật đầu:

-Ngài cứ yên tâm, lão Diêu. Không riêng gì tiểu đội Hắc Tinh mà còn có phi thuyền Hi Vọng, còn có nền văn minh của nhân loại.. Ta nhất định sẽ khiến cho tất cả tiếp tục truyền thừa, cho dù có hi sinh...Ngày mai, 9h sáng xuất phát sao?

-Ừ, ngày mai 9h sáng. Quân đoàn vũ trụ số 1 sẽ ngồi phi thuyền vận chuyển số 1 bay về quần thể chiến hạm. Trừ mảnh vỡ chiến hạm lúc trước

đã thám hiểm ra, thì sẽ bắt đầu tìm tòi các mảnh chiến hạm khác trong phạm vi đó. Đây là nhiệm vụ đầu tiên.

Vào sáng ngày thứ hai, 8h35', ngày 11 tháng 12 năm 0001 theo lịch Hi Vọng, quân đoàn vũ trụ số 1 bắt đầu tập trung vào phi thuyền vận chuyển số 1. Mỗi người đều tự mình kiểm tra trang phục chiến đấu, vũ khí. Bầu không khí trầm lặng bao trùm, bởi vì...đây là lần đầu tiên mọi người tham gia tác chiến trong vũ trụ. Tuy quân số chỉ có 301 người, nhưng đây là chiến dịch đầu tiên mà con người tham gia. Không ai biết trước kết quả ra sao, có thể thắng lợi hay chiến bại, thậm chí đoàn diệt. Vì vậy, ai cũng trầm lặng, đón chờ chiến dịch đầu tiên.

Diêu Nguyên cũng đứng trong đội ngũ, hẩn kiểm tra súng ống xong thì bắt đầu mặc trang phục chiến đấu vào. Cho đến khi mặc xong thì đồng hồ đã điểm 8h50'. Nhưng người hẩn đợi vẫn không xuất hiện.

-Nhâm Đào vẫn chưa đến sao?

Diêu Nguyên hỏi đám Hắc Thiết bên cạnh.

Bọn Hắc Thiết lắc đầu, Hắc Thiết nói oang oang:

-Cái thằng éo lá đấy tôi đã sớm không ưa rồi. Nói thật, hẩn và em gái như là của nợ vậy, tân nhân loại cái gì, chưa thấy cái kiểu tân nhân loại ấy bao giờ.

Diêu Nguyên lắc đầu, nói với Hắc Thiết:

-Thôi, mỗi người có chí riêng của mình. Chuyển đi này của chúng ta rất nguy hiểm, chỉ bất cẩn tí thôi thì sẽ đoàn diệt. Nếu có thể, ta cũng muốn lưu lại cho lão Vương một ít tân nhân loại. Ta có cảm giác, kỹ năng tân nhân loại vẫn còn tiềm lực phát triển rất lớn, chỉ là bây giờ chưa sử dụng thuần thục thôi...Cứ như vậy, nhờ vào bọn họ vậy.

-Rồi, mọi người bắt đầu lên phi thuyền vận chuyển, trừ ta sẽ lái tàu con thoi cải tiến. Bắt đầu, nhanh!

Dưới mệnh lệnh của Diêu Nguyên, quân đoàn vũ trụ bắt đầu tập hợp lại theo từng tiểu tổ, dưới sự hướng dẫn của từng tổ trưởng đi lên phi thuyền vận chuyển số 1. Lúc này, Diêu Nguyên cũng thấy một tổ trưởng “đặc biệt”. Đó là cô nàng y tá ngây thơ chăm sóc hân lúc trước, tên là Minh Chi Khiết, là lực cảm ứng giả. Nàng quanh qua, ngó lại một hồi, sau lúc lâu múa may loạn xạ cuối cùng cũng dẫn được các đội viên trong tổ mình lên phi thuyền. Lúc lên, nàng còn cố ý hướng Diêu Nguyên lè lưỡi trêu, khiến cho hân bật cười lắc đầu.

Bất quá, hân lại không thấy được, khi Minh Chi Khiết cúi đầu, trong ánh mắt hiện lên nét khinh thường, còn có xen lẫn một tia khát máu...Cứ như vậy, vào lúc 9h sáng, tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển số 1 bắt đầu chuẩn bị phóng, bay về phía quần thể chiến hạm.

Lúc này trong tàu con thoi, Diêu Nguyên đang sử dụng thiết bị liên lạc để trao đổi với người điều khiển phi thuyền vận chuyển số 1 – Ưng.

-Ưng, báo cáo tình hình của phi thuyền vận chuyển số 1.

Diêu Nguyên nói qua thiết bị liên lạc.

-...Tất cả bình thường, không có phát hiện tình trạng bất thường nào cả.

Ưng trả lời lạnh lùng tựa như một chiếc máy.

-Tốt, tất cả theo kế hoạch định trước mà tiến hành. Đi theo ánh đèn bay về trước, tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển tất cả chuyển qua thao tác bằng tay. Đầu tiên, đi qua khoảng không bị nhiễu tín hiệu kia, sau đó tiến tới mảnh chiến hạm thăm dò lúc trước, quét sạch tất cả những thứ có giá trị.

Diêu Nguyên phân phó xong, nhìn về bàn điều khiển có hai cái nút, còn có một phong thư chưa được mở.

Trong thư ghi lại một mật mã, nói chuẩn xác hơn là một mật mã cấm kỵ...Đó là vũ khí mạnh nhất mà loài người từng phát minh ra, cũng là thứ có thể phá hủy quần thể chiến hạm, cho dù là chủ hạm trong phạm vi lớn... Nó là thứ mà Diêu Nguyên dự định dùng trên đại quân robot, cùng với trí tuệ nhân tạo ẩn giấu kia, vũ khí cuối cùng...Tên lửa bom khinh khí (1)!

Chú thích:

1/Vũ khí khinh khí: Còn có các tên gọi khác như bom nhiệt hạch, bom H, bom Hydro. Đây là loại vũ khí lấy năng lượng từ quá trình nhiệt hạch (hay còn gọi là tổng hợp hạt nhân). Trong loại vũ khí này, bức xạ nhiệt từ vụ nổ phân rã hạt nhân được dùng để nung nóng và nén đầu mang tritium, deuterium, hoặc liti, từ đó xảy ra phản ứng nhiệt hạch với năng lượng được giải thoát lớn hơn rất nhiều so với vũ khí hạt nhân. Một cách đại khái, lượng năng lượng nó giải phóng ra có thể lớn hơn hàng ngàn lần so với vũ khí hạt nhân. Có thể nói, đây là vũ khí có sức hủy diệt mạnh nhất mà con người phát minh cho đến giờ.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 32: Âm Mưu

Là vũ khí mạnh nhất mà loài người từng phát minh ra, vũ khí hạt nhân sớm đã xuất hiện từ giữa thế kỷ 20. Cái gọi là vũ khí hạt nhân là ám chỉ bom hạt nhân cùng tên lửa hạt nhân. Nhưng sau khi vũ khí hạt nhân ra đời, vài chục năm sau con người lại phát minh ra vũ khí mới còn kinh khủng hơn...loại vũ khí sử dụng năng lượng có được từ phản ứng tổng hợp hạt nhân, là phản ứng cung cấp năng lượng cho mặt trời...bom khinh khí!

Đó là vũ khí hủy diệt mạnh nhất của loài người, nó dư sức hủy diệt luôn cả nền văn minh nhân loại!

Mấy ngàn năm trước đây, cho dù chiến tranh liên minh, cho dù loài người phát minh ra vũ khí nóng, cho dù con người sử dụng bao nhiêu thuốc nổ...Nhưng không có một loại vũ khí nào có thể xóa sổ cả nhân loại. Thế mà giờ đây lại có một, vũ khí hạt nhân, mà thứ mạnh nhất trong đó là bom khinh khí!

Cho dù cách 80 năm sau khi phát minh ra nó, vào khoảng thế kỷ 21, nó vẫn là vũ khí tối thượng của loài người!

Lúc trước, khi còn mấy tháng nữa là rời khỏi Trái Đất, Diêu Nguyên đã chỉ huy tiểu đội Hắc Tinh góp nhặt rất nhiều nguyên vật liệu. Đương nhiên, rất tích cực thu thập các loại tài nguyên tái sinh, tuần hoàn như nông sản, động vật, con người. Ngoài ra còn có vũ khí, máy móc, thuốc men. Tuy nhiên về vũ khí thì số lượng thu thập rất ít, máy bay, xe tăng gì đều

không có...Chỉ đơn giản một vài loại vũ khí hạng nhẹ, rất ít vũ khí hạng nặng.

Nhưng chỉ có một thứ ngoại lệ, nó khiến Diêu Nguyên phải hao hết công sức đi tìm kiếm. Đó là vũ khí hạt nhân.

Nhưng kết quả thật khiến người khác thất vọng. Cho dù hắn đã cố gắng hết sức, tra hết các thông tin còn sót lại, vẫn không tìm được bất kỳ vũ khí hạt nhân nào. Điều này chứng tỏ các tên lãnh đạo kia trước khi bỏ chạy cũng có chút ít lương tâm. Dù sao cũng đã giải quyết ổn thỏa tất cả vũ khí hạt nhân, không để cho thảm họa hạt nhân xảy ra khi mảnh vỡ sao Neutron va chạm. Khi suy luận đến đây, Diêu Nguyên thật không biết nên cảm ơn bọn lãnh đạo khốn kiếp kia, hay là giết sạch mới phải...

Bất quá, kỳ tích lại xuất hiện. Khi chỉ còn 1 tháng nữa là phi thuyền Hi Vọng rời khỏi Trái Đất, Diêu Nguyên đang lật xem các văn kiện hồ sơ tuyệt mật trong máy tính chủ trung tâm, vô tình hắn thấy được thông tin về một kho bảo quản tuyệt mật, kèm theo đó là mật mã mở kho. Sau một hồi tìm tòi, hắn đã tìm được phần thưởng tương xứng...bốn quả tên lửa bom khinh khí xuyên lục địa!

Bốn quả tên lửa này liền được chứa trong kho hàng bí mật trên phi thuyền Hi Vọng. Trừ hắn ra, ngay cả Vương Quang Chính cũng cần phải được sự chấp thuận của hắn, thêm vào mật mã do máy tính chủ cung cấp mới có thể tiến vào kho hàng đó. Dù sao, bất kỳ quả tên lửa nào cũng có thể phá hủy phi thuyền Hi Vọng trong nháy mắt, cho nên buộc hắn phải vô cùng cẩn thận.

Đối với nhiệm vụ lần này, sau cuộc trò chuyện với Nhâm Đào lúc trước khiến cho hắn dè dặt hơn rất nhiều. Hơn nữa, không hiểu vì sao, hắn và Trương Hằng luôn có một loại cảm giác nôn nóng mơ hồ. Khi thời gian thực hiện nhiệm vụ đến gần, cảm giác này càng mãnh liệt. Bọn họ cho rằng nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, hơn nữa nếu gặp phải trí tuệ nhân tạo

khổng chế số lượng lớn robot, vậy cần phải trang bị vũ khí hủy diệt hàng loạt.

Do đó, Diêu Nguyên mới trang bị trên tàu con thoi cải tiến một quả tên lửa bom khinh khí xuyên lục địa, còn có một quả bom khinh khí kèm theo mật mã kích hoạt. Khi đó, chỉ cần nhập mật mã thì tiếp theo...

Dĩ nhiên, không phải tới lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không thể dùng nó. Bởi vì uy lực của nó quá lớn, rất có thể khiến cho tàu con thoi và phi thuyền vận chuyển liên lụy. Nếu nằm trong phạm vi ảnh hưởng của nó, khác gì ôm bom cảm tử chứ. Ít nhất trong lịch sử loài người, chưa có tên khủng bố nào lại đánh bom cảm tử bằng bom khinh khí cả....

Cứ thế, tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển bay vào khoảng không gian bị nhiễu tín hiệu. Vừa tiến vào, tất cả tín hiệu điện tử đều biến mất, bất quá do đã có chuẩn bị, hệ thống chiếu sáng và động cơ tàu vẫn hoạt động. Hai phi thuyền tiếp tục bay thẳng về hướng mảnh vỡ chiến hạm lúc trước, nơi đựng độ bọn robot đầu tiên.

Một đường trầm lặng, khi hai phi thuyền lướt qua khoảng không kia, tiến vào trong phạm vi 10km xung quanh mảnh vỡ chiến hạm, tất cả tín hiệu điện tử lập tức được khôi phục. Dưới sự hướng dẫn của tàu con thoi, tàu vận chuyển bám sát theo, lần lượt tiến vào địa điểm chỉ định trước. Tàu con thoi dừng lại trước lỗ hổng trên mảnh vỡ chiến hạm, Diêu Nguyên đi đầu tiến vào trong. Còn phi thuyền vận chuyển bắn ra mấy sợi dây thừng bám chặt vào thành chiến hạm, sau đó các binh lính bên trong men theo dây thừng từ từ tiến vào trong.

Cho đến khi 300 binh lính trong quân đoàn vũ trụ tiến vào trong chiến hạm, các tiểu tổ bắt đầu điểm danh và sắp hàng. Sau đó cứ theo tình huống từng được diễn tập, các tiểu tổ đều có trách nhiệm riêng của mình. Một số tiểu tổ do đội viên Hắc Tinh chỉ huy phụ trách việc bảo vệ xung quanh, đồng thời kiêm luôn việc dọn dẹp. Các tiểu tổ tân nhân loại khác thì có

nhiệm vụ thu thập, tìm kiếm các vật phẩm có giá trị. Mỗi người đều có trách nhiệm và nhiệm vụ riêng của mình. Ba trăm người trật tự tiến hành công việc của mình, rất nhanh, khu vực bên ngoài mảnh vỡ chiến hạm này đã bị dọn sạch sẽ. Tìm được tổng cộng hơn mười vật lớn nhỏ. Thu hoạch như vậy đã vượt khỏi dự kiến của Diêu Nguyên, đặc biệt trong đó còn tìm được một vật hình tròn, mỏng dẹt phát ra ánh sáng. Thoạt nhìn, nó giống hệt đĩa CD của loài người. Quả thật khiến Diêu Nguyên vui mừng, xen lẫn mong chờ với chiến dịch lần này.

-Bắt đầu tiến từ từ về trước, tốc độ không cần nhanh. Giữ vững khoảng cách giữa các tiểu đội, đồng thời đảm bảo không bắn vào đồng đội. Không nên vội vàng nổ súng, đồng đội đang chiến đấu phía trước, tuyệt không nên bắn loạn.

Diêu Nguyên vừa đi vừa nói, thực ra các lời này nói với những tân nhân loại bình thường khác. Chỉ có bọn họ mới có thể phạm phải sai lầm cơ bản như vậy. Dù đã trải qua nửa năm huấn luyện, nhưng chưa từng trải qua chiến trường chân chính, chưa từng thấy máu, thì cho dù có huấn luyện thêm mấy năm nữa, chỉ là tay mơ mà thôi. Cho dù là tay mơ tinh nhuệ, vẫn không khá hơn bao nhiêu.

Cứ vậy, đội ngũ được sắp thành từng lớp, đi về trước. Lúc gần tới khu vực bọn Diêu Nguyên gặp phải robot, Diêu Nguyên cố ý gọi Trương Hằng, kêu hắn chuyển qua kênh nói chuyện riêng, Xong xuôi, Diêu Nguyên mới hỏi:

-Trương Hằng, người cảm giác được nguy hiểm không?

Trương Hằng chần chờ rồi lắc đầu:

-Không có cảm giác nguy hiểm. Thậm chí cảm giác nguy hiểm do robot tới gần cũng không. Ta nghĩ lần trước có thể đã bị ngài diệt sạch rồi.

Diêu Nguyên gật đầu, bắt quá khi Trương Hằng tiếp tục đi về trước, thì bất chợt Diêu Nguyên gọi hản lại:

-Vậy người có cảm giác được không...Một loại cảm giác đè nén, cứ như đang trên bờ biển, nơi mà cơn bão có thể đổ đến bất kỳ lúc nào, có cảm giác bất an ấy hay không?

Trương Hằng kinh ngạc nhìn Diêu Nguyên, lâu sau mới lên tiếng:

-Đúng...Cũng giống như lúc còn ở trên phi thuyền Hi Vọng. Cảm giác bất an, đè nặng này càng lúc càng rõ ràng. Cứ như có chuyện gì đó sắp phát sinh, nhưng lại không biết mối nguy hiểm đó đến từ nơi nào. Chẳng lẽ mối nguy hiểm đó đến từ mảnh vỡ chiến hạm khác à?

-...Có thể, nhưng bất kể thế nào, đây là nhiệm vụ, cho dù có nguy hiểm chúng ta cũng phải vượt qua.

Diêu Nguyên thở dài, vỗ bả vai Trương Hằng, rồi tiếp tục chỉ huy đội ngũ tiến về phía trước.

Cả quá trình vô cùng thuận lợi, mảnh vỡ chiến hạm này không hề có robot nào còn sót lại. Đội ngũ sau khi tìm tòi, tuyên bố khu vực an toàn thì cả đội đồng thanh thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tìm kiếm vật phẩm có giá trị. Quả nhiên người đông thì sức mạnh, sau một lúc liền phát hiện các đồ vật mới, cho dù bọn chúng có giá trị hay không. Như tìm được một hộp âm nhạc mới, bất quá, hình như hệ thống nhận diện âm thanh của nó có vấn đề. Mỗi lần đụng vào nó thì phía trên hộp sẽ chiếu lên một hình ảnh 3D, nhìn qua tựa như một gốc cây có màu xanh kỳ quái.

Hộp âm nhạc này chỉ có mấy hình ảnh bên trong, có thể do bên trong đã hư hỏng khá nghiêm trọng. Diêu Nguyên thử đụng vào vài cái nữa, nhưng nó chỉ chiếu được vài hình ảnh rồi tắt ngúm. Nhưng dù vậy, hản vẫn nâng niu nó như bảo bối. Bởi không chừng hộp âm nhạc này chứa đựng các tài liệu quan trọng không ngờ.

Cứ vậy, toàn quân đoàn dọn dẹp, tìm kiếm cả mảnh vỡ chiến hạm mất khoảng 3 tiếng đồng hồ. Dưới mệnh lệnh của Diêu Nguyên, tất cả thành viên bắt đầu trở về phi thuyền vận chuyển, bởi vì bọn họ vẫn còn 1 nhiệm vụ cần hoàn thành. Đó là tiếp tục tìm kiếm trong một mảnh vỡ chiến hạm khác cách đó không xa. Diện tích của mảnh vỡ này lớn hơn một chút, hơn nữa nó nằm trên đường đến mảnh vỡ chủ hạm nên buộc phải dọn dẹp trước.

Khi Diêu Nguyên vừa ngồi xuống ghế điều khiển trên tàu con thoi, Trương Hằng bỗng nhiên nói thông qua thiết bị liên lạc:

-Diêu Nguyên, cẩn thận! Cảm giác đè nén lúc trước ngài nói với tôi đột ngột trở nên vô cùng mãnh liệt, nhất định là có chuyện gì đó đã xảy ra!

Diêu Nguyên lập tức trả lời:

-Chúng ta sẽ đề cao cảnh giác. Ưng, ta cho phép người quyết định tùy vào thời cơ, mở cửa phi thuyền vận chuyển để cho quân đoàn vũ trụ tham chiến, hoặc chủ động rút lui. Ta cho phép người toàn quyết định.

---Rõ.

Ưng đáp lời.

Cứ như vậy, hai phi thuyền lại một lần nữa băng qua khoảng không gian bị nhiễu tín hiệu. Tất cả thiết bị đều vô hiệu hóa, chỉ có thể dựa vào ánh đèn để bay về trước, hướng về mảnh vỡ chiến hạm mục tiêu.

Chuyến bay kéo dài khoảng 10 phút, cho đến khi toàn bộ tín hiệu điện tử phục hồi, Diêu Nguyên nhìn về hệ thống dò xét, ánh mắt hết hoảng.

-Không đúng! Mảnh vỡ chiến hạm này đã di chuyển! Vị trí của nó so với buổi sáng, trên phi thuyền Hi Vọng quan sát được không giống nhau! Theo vị trí lúc trước ghi nhận được, chúng ta phải bay ít nhất 20 phút mới tới nơi! Điều này chứng tỏ mảnh vỡ này đang bay ra xa!

Thanh âm Diêu Nguyên vang lên trong tần số liên lạc

Đột nhiên, Diêu Nguyên thay đổi tần số, hỏi Thích Hiểu Điều:

-Thích Hiểu Điều! Nói cho ta biết. Tình huống nào khiến cho mảnh vỡ chiến hạm di chuyển, hơn nữa bay thẳng tắp về phía chúng ta! Nói cho ta biết mau, tình huống nào dẫn đến kết quả như thế!

-...Có thứ gì đó không rõ điều khiển mảnh vỡ chiến hạm?

Bốn bề Thích Hiểu Điều chợt trở nên yên tĩnh, hần lập tức nói ra đáp án đầu tiên có được nhờ suy luận, nhưng ngay hần lại phủ nhận ngay:

-Không, khả năng này không lớn, ai có thể điều khiển chứ? Hơn nữa động cơ ở đâu? Năng lượng từ đâu ra? Khả năng này không lớn, như vậy đáp án duy nhất là...

-Có thứ gì đó va chạm vào nó trong quần thể chiến hạm này!

Diêu Nguyên cùng Thích Hiểu Điều đồng loạt kêu lên.

Ngay sau đó, sắc mặt của cả hai đồng loạt trắng bệch. Sắc mặt của Thích Hiểu Điều đầu tiên biến thành trắng, sau đó là màu nâu, còn Diêu Nguyên thì cũng y hệt.

-Có thứ gì đó đang bay về phía phi thuyền Hi Vọng! Và chúng ta lại không nhìn thấy chúng...Hoặc có thể nói, bọn chúng sử dụng kỹ thuật tiên tiến để che dấu ánh mắt của chúng ta?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 33: Tiến Lên

Tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển dừng giữa khoảng không, bởi tình huống đột ngột phát sinh vừa nảy khiến mọi người không biết nên tiến hay lùi.

-Có thứ gì đó bay về phi thuyền Hi Vọng?

Diêu Nguyên bay vào trong phi thuyền vận chuyển thông qua cửa ra vào, các tổ trưởng xúm lại đón hân. Trong đó, một số người không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi thấy sắc mặt lo lắng của Diêu Nguyên, ai cũng hiểu tình hình đã đến hồi nguy cấp.

Cho đến khi Diêu Nguyên cùng Thích Hiểu Điều nói ra suy đoán của mình, tất cả trở nên xôn xao.

Thực ra, trong nửa năm huấn luyện vừa qua, hơn nửa thông qua các bản báo cáo đánh giá về tình hình robot trên xác chiến hạm, nhiều người đã chuẩn bị tinh thần hi sinh trong nhiệm vụ này. Đó không phải là ý định bông bột nhất thời, mà là quyết định có được sau hơn nửa năm suy nghĩ.

Trải qua tràng hạo kiếp trên Trái Đất, tuyệt vọng khi biết tin tức về mảnh vỡ sao Neutron, lúc bước lên phi thuyền Hi Vọng, đến công việc hiện tại, ai ai cũng hài lòng về phúc lợi xã hội hiện giờ. Người người đều cố gắng lao động vì ngày mai, vì người nhà, vì tương lai, không ai bảo ai đều gắng sức. Cho dù phải hi sinh vì sự truyền thừa nhân loại, vì sự phát triển

của loài người, bọn họ đều khắc sâu ý định này trong lòng, đó chính là thứ giúp họ chống đỡ qua nửa năm huấn luyện gian khổ!

Hơn nữa, quá cô đơn!

Loài người thật quá cô đơn trong vũ trụ!

Không gặp bất kỳ người ngoài hành tinh nào, không biết đến bất kỳ nền văn minh nào. Tạm thời không xét đến việc sau khi gặp bọn họ thì là phúc hay là họa. Nhưng trong vũ trụ bao la, đen tối vô tận này, loài người chỉ có mười mấy vạn người, không có đất đai, không có quốc gia, không có trời xanh mây trắng, không có biển xanh sâu thẳm, không có những hòn đảo êm đềm, tất cả đều không. Thứ còn sót lại duy nhất chỉ một phi thuyền Hi Vọng nhỏ bé.

Nơi nhỏ bé đó chính là toàn bộ hi vọng của loài người!

Tuy có rất nhiều người chuẩn bị tinh thần hi sinh, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể chấp nhận chuyện phi thuyền Hi Vọng bị thương tổn. Nơi đó có bạn bè của họ, có người thân của họ. Tuy cái chết chỉ trong chớp mắt, nhưng nếu không có phi thuyền Hi Vọng, người thân của bọn họ sẽ chết trong tuyệt vọng, chết vì tự tử, chết trong không gian lạnh lẽo, vô tình của vũ trụ này. Không, bọn họ không chấp nhận việc này!

Rất nhiều, rất nhiều người kêu lên, họ muốn Diêu Nguyên lập tức hạ lệnh trở về phi thuyền Hi Vọng. Bởi vì quân đoàn vũ trụ này có thể coi như là chi quân đội duy nhất trên phi thuyền Hi Vọng có khả năng tác chiến ngoài không gian. Ngoài ra, trên phi thuyền Hi Vọng không còn bất kỳ năng lực chiến đấu nào, đặc biệt dưới sự tập kích bất ngờ như vậy.

-Không thể trở về!

Trước khi Diêu Nguyên kịp đưa ra ý kiến, Thích Hiểu Điều đã rống lớn:

-Chúng ta trở về thì có ích gì? Hiện giờ, có hay không thứ gì đang tiến về phi thuyền Hi Vọng còn chưa rõ, hơn nữa, cho dù có thì chúng ta cũng không tài nào thấy được chúng. Nên biết rằng, phi thuyền Hi Vọng luôn sử dụng thiết bị thăm dò quang học 24/24 để quan sát quần thể chiến hạm này. Kết quả ra sao? Trong mắt chúng ta, không có bất cứ thứ gì xuất hiện!

Kẻ địch vô luận là gì, thì trình độ khoa học kỹ thuật của chúng đã vượt quá xa chúng ta. Thế nên chúng ta một mạch bay đến đây, mà đến việc đối phương là ai, chúng ở đâu đều không rõ. Không biết bất cứ thứ gì, vậy quay trở về liệu có ích gì? Căn bản không giúp được phi thuyền Hi Vọng chút nào!

Lúc này, một người lính đứng lên lớn tiếng hỏi:

-Vậy chúng ta nên làm gì đây? Ở chỗ này quan sát, đợi đến khi phi thuyền Hi Vọng biến thành một quả cầu lửa biến mất trong vũ trụ này sao? Khốn nạn! Ít nhất chúng ta cũng phải quay về báo cho họ biết. Cho dù chúng ta bị bỏ lại cũng được, ít ra cũng phải truyền tin để bọn họ sử dụng bước nhảy không gian chứ.

-Còn vành đai bị nhiễu tín hiệu làm sao đây?

Lúc này, Diêu Nguyên đứng lên cắt ngang, lớn tiếng nói:

-Vành đai nhiễu tín hiệu vẫn còn tồn tại, tín hiệu điện tử mà chúng ta phát ra vĩnh viễn không thể xuyên qua chúng, thậm chí...đến cả thiết bị liên lạc trên tàu con thoi, vốn được chế tạo dựa vào kỹ thuật ngoài hành tinh cũng vô dụng! Chúng ta làm sao vượt qua vành đai kia đây? Tồn hơn chục phút ị ạch bay về sao? Trong khoảng thời gian đó, với trình độ khoa học kỹ thuật của kẻ thù đã dư sức hủy diệt cả chục phi thuyền Hi Vọng rồi. Các người nói ta nghe, làm sao về đây!

Nhất thời, tiếng ồn ào chợt trở nên im lặng. Những chuyện này, từ nửa năm trước mọi người đã biết. Bởi vì xung quanh quần thể chiến hạm có vô

số mảnh vỡ bay rải rác, cho nên tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển không thể bay qua với tốc độ nhanh nhất. Đặc biệt là vành đai nhiễu tín hiệu, bất kỳ tín hiệu điện tử nào đi qua nơi đó đều biến mất. Cho nên thiết bị thăm dò cũng vô phương sử dụng, muốn bay qua chỉ có thể sử dụng mắt thường để nhận biết phương hướng. Do đó, tốc độ bay đã chậm lại càng thêm chậm.

-Hơn nữa, không biết các người đã phát hiện ra chưa.

Diêu Nguyên lạnh lùng nhìn đông đảo binh lính trước mặt, lớn tiếng:

-Chúng ta tiến vào quần thể chiến hạm này, mật độ mảnh vỡ xung quanh gia tăng đột biến. Rất có thể việc này do kẻ địch thực hiện, nhằm che mắt hệ thống thăm dò trên phi thuyền Hi Vọng. Cứ như vậy, chúng buộc chúng ta phải bay vòng vèo trong vành đai nhiễu tín hiệu, trong thời gian ngắn căn bản không thể trở về kịp!

-Vậy chúng ta nên làm gì đây?

Một tân nhân loại bình thường đột nhiên khóc rống, vừa khóc vừa nói:

-Tôi còn có một đứa con trai, nó vẫn chưa đầy một tuổi, chuyện thế này...Cho dù tôi phải chết, nhưng ít ra vợ tôi và con phải còn sống!

Nhiều người không nén nổi xúc động, không khí trầm xuống. Bất quá, bọn họ tuy có thể nổi nóng với Thích Hiểu Điều, nhưng tuyệt đối không dám phát tác với Diêu Nguyên. Còn Diêu Nguyên thì trực tiếp nhìn về Thích Hiểu Điều:

-Ta cũng không đồng ý việc quay trở về, vừa không thể cứu phi thuyền Hi Vọng mà có khi đánh mất cả cơ hội cuối cùng. Thích Hiểu Điều, người thấy hiện tại nên làm gì?

Lúc này, Thích Hiểu Điều đã tiến vào trạng thái của suy luận giả, đầu óc hẩn vận chuyển với tốc độ chóng mặt. Nếu dùng thiết bị đo nhiệt độ để kiểm tra não của hẩn, có thể thấy nhiệt độ não hẩn đã cao đến mức bất thường, gần như tương đương với nhiệt độ của người đang sốt cao.

-Tiến lên! Chúng ta tiếp tục tiến vào quần thể chiến hạm!

Thích Hiểu Điều phát biểu:

-Từ tình huống các mảnh vỡ chiến hạm bị va chạm, chúng ta có thể kết luận trong nội bộ quần thể chiến hạm này, đặc biệt ở vành đai nhiều tín hiệu, thứ đang bay tới phi thuyền Hi Vọng bằng một đường thẳng. Nói cách khác, có một con đường thẳng tới sâu bên trong quần thể chiến hạm. Chúng ta men theo đường đó, đi thẳng đến nơi sâu nhất, thẳng đến xác chủ hạm!

-Sau đó thì sao?

Điều Nguyên nghe vậy, trong lòng đã có chút suy đoán, nhưng hẩn vẫn tiếp tục lắng nghe.

Thích Hiểu Điều khoát tay áo, nói:

-Kế tiếp sẽ phải coi xem suy đoán của Nhâm Đào có đúng hay không. Trên căn bản, trong quần thể chiến hạm này không còn sinh vật nào còn sống cả. Như vậy, thứ bay về phi thuyền Hi Vọng, chỉ có thể do trí tuệ nhân tạo của người ngoài hành tinh điều khiển.

Đây là một canh bạc, hoặc có thể nói, là canh bạc cược xem trí tuệ nhân tạo kia đã tiến hóa đến trình độ gì.

Thích Hiểu Điều nhìn mọi người xung quanh, hỏi:

-Nếu như các vị là trí tuệ nhân tạo, sống trong một quần thể chiến hạm tan nát, không có cách nào rời khỏi. Thì đúng lúc này, từ nơi xa bỗng nhiên

xuất hiện một phi thuyền vũ trụ. Kỹ thuật dịch chuyển như vậy là thứ kỹ thuật mà người căn bản chưa hề gặp qua, không, phải nói đúng hơn là không cách nào tưởng tượng được, cứ như phép màu vậy. Nếu như phi thuyền đã nắm giữ kỹ thuật vượt bậc như vậy, vậy còn các sinh vật sống trên phi thuyền thì sao. Bọn họ sẽ bóp chết người dễ dàng như bóp chết một con rệp, vậy người sẽ ứng phó như thế nào?

Tất cả mọi người im lặng, chỉ có Diêu Nguyên trả lời:

-Trốn đi, bởi vì xung quanh đều là chiến hạm hư hỏng, không có sinh vật sống nào tồn tại cả. Chỉ cần trốn trong đây thì không ai có thể tìm ra ta. Cho nên ta sẽ trốn, cho đến khi phi thuyền này rời khỏi mới thôi.

-Đúng.

Thích Hiểu Điều tiếp tục nói:

-Và trí tuệ nhân tạo này đã thực hiện đúng như thế. Chúng ta đã đến đây gần một năm rồi, mà hắc thủy chung không lộ diện, một chút dấu vết cũng không. Chúng ta chỉ có thể thông qua các con chip bên trong robot bảo vệ mảnh vỡ chiến hạm để suy đoán. Mà trong một năm qua, chúng ta luôn thăm dò quần thể chiến hạm, thì ngược lại hắc cũng một mực quan sát chúng ta. Hắc tò mò, tại sao phi thuyền có được kỹ thuật khoa học thần kỳ như vậy...lại trông yếu ớt như một con rệp vậy? Hắc suy nghĩ, suy nghĩ mãi. Nếu trong tình huống như vậy, các vị sẽ làm gì?

...Thử dò xét.

Sau một lát suy nghĩ, Diêu Nguyên quả quyết.

-Đúng, thử dò xét! Hắc cần tra xem trình độ khoa học kỹ thuật trên chiếc thuyền này rốt cuộc đến đâu, sau đó mới quyết định có nên chiếm lấy phi thuyền này hay không. Nếu suy đoán của Nhâm Đào về loại trí tuệ nhân tạo này không sai sót, nếu như suy đoán của ta không nhầm lẫn,...Như vậy,

hắn tuyệt đối không thể dùng bản thể của mình bay về phi thuyền Hi Vọng. Mà ngược lại, hắn sẽ phái một số lượng lớn robot, hoặc robot lái các mảnh vỡ chiến hạm bay tới gần phi thuyền Hi Vọng!

Thích Hiểu Điều khẳng định.

Điều Nguyên tiếp tục suy luận dựa theo giả thuyết của Thích Hiểu Điều. Quả thật, nếu như vậy, lúc này đúng là một ván bạc. Loài người thật quá nhỏ bé, yếu ớt... vô luận thế nào cũng không thể chống lại sự xâm lăng của đội quân robot đến từ nền văn minh ngoài hành tinh.

Nếu vậy, cơ hội duy nhất chỉ có một. Và chỉ có quân đoàn vũ trụ bọn họ mới làm được!

-Tốt, chúng ta tiếp tục theo con đường mà bọn chúng đã đi, xông thẳng vào bên trong quần thể chiến hạm. Với tốc độ hiện giờ, tối đa chỉ cần hơn 10 phút là có thể tới nơi. Tìm nơi tọa lạc của trí tuệ nhân tạo, sau đó chúng ta...

...Sẽ cho nó thưởng thức vũ khí hủy diệt mạnh nhất của loài người!

Cùng lúc đó, trong phi thuyền Hi Vọng, Nhâm Đào đang ngồi trong phòng của mình đọc báo. Còn Nhâm Trừu Nguyệt thì chuẩn bị cơm trưa, khi nàng dọn cơm lên bàn thì Nhâm Đào thở dài. Nhâm Trừu Nguyệt không nhận được khuyên:

-Nếu ông muốn đi như vậy thì đi đi, tui đi theo cũng có sao đâu.

Nhâm Đào gãi gãi lỗ tai phản bác:

-Ai muốn đi cùng bọn họ? Tui sẽ không bao giờ tham gia vào cái chiến dịch tự sát đó.

-...Vậy ông ngồi đây đọc báo cho đến trưa làm gì, hơn nữa còn than ngắn thở dài?

Nhâm Trừu Nguyệt bực dọc ngồi xuống cạnh Nhâm Đào.

-...Gần đây cảm thấy hơi chán nên ngồi giải khuây thôi, không được à.

Sắc mặt Nhâm Đào trơ trơ, tròn mắt bịa đặt một cách trắng trợn.

Nhâm Trừu Nguyệt còn muốn nói điều gì đó, nhưng lúc này, cảm giác nguy hiểm ập đến. Nàng hốt hoảng đứng lên kêu to:

-Không ổn! Có nguy hiểm!

Tiếng nói vừa dứt, ánh đèn trong phòng vụt tắt. Xung quanh không một tia sáng, rồi một giây sau, hai người cảm thấy thân thể trở nên nhẹ đi, từ từ bay khỏi mặt đất.

Một tia sáng vụt qua não Nhâm Đào, hấn hét lớn:

-Không ổn! Vành đai nhiều tín hiệu! Có mảnh vỡ chiến hạm, không, nhất định là trí tuệ nhân tạo khổng lồ chế mảnh vỡ chủ hạm bay tới gần phi thuyền Hi Vọng! Chỉ có nó mới khiến cho toàn bộ phi thuyền bị tê liệt!

Mau! Trừu Nguyệt, đi theo ta!

Nhâm Đào dựa vào cảm giác chộp lấy tay Nhâm Trừu Nguyệt, hai người lơ lửng trên không, bắt đầu bay về phía cửa phòng. Nhưng có lẽ do chưa quen với cách di chuyển này, hấn va vào vách tường một cái rầm.

-Khốn kiếp! Trừu Nguyệt, mau đi với ta đến kho quân nhu. Nhất định phải mặc bộ đồ du hành vũ trụ, nếu không...

Hệ thống duy trì sự sống, hệ thống tuần hoàn không khí, hệ thống phản trọng lực. Tất cả đều bị vô hiệu. Căn bản không cần chờ robot người ngoài hành tinh đến tấn công, qua nửa tiếng sau, chúng ta...

...Chúng ta sẽ ngạt thở mà chết!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 34: Tiếng Hát Vang Dội Cả Vũ Trụ!

Trước khi Diêu Nguyên trở thành đội trưởng của tiểu đội Hắc Tinh, hắn vốn là đại thiếu gia của một gia tộc lớn. Tuy về sau, gia tộc đấu tranh chính trị bị thất thế, khiến cho hắn chuyển vào đội ngũ Hắc Tinh vốn bị ghẻ lạnh, nhưng các kiến thức hắn học được từ nhỏ không hề biến mất. Kiến thức đó là về cách lãnh đạo, cai trị người khác.

Loại kiến thức này xâm nhập đến tận xương tủy hắn, sâu vào linh hồn. Tuy hắn không hề thích thú với loại kiến thức này, nhưng đôi lúc, hắn phải thừa nhận nó cũng có mặt hữu dụng.

Tỷ như hiện tại, khi tàu con thoi, phi thuyền vận chuyển mở hết tốc lực men theo lối mòn bay thẳng về trước. Đột nhiên, ánh đèn từ phi thuyền Hi Vọng chột tắt. Không rõ là phi thuyền Hi Vọng đã sử dụng bước nhảy không gian hay đã bị tập kích, sự hoang mang lan truyền trong lòng mọi người. Không biết, không nghe thấy bất kỳ tin tức gì về phi thuyền Hi Vọng, cái gì cũng không rõ, khó có thể miêu tả hết sự lo lắng và tuyệt vọng của các binh lính.

Lúc này, Diêu Nguyên là người lãnh đạo đã nhạy cảm cảm giác được điều này. Tâm tình này vô cùng nguy hiểm, ở thời cổ đại, tình trạng này thường gặp trong các trường hợp cạn lương thực, hoặc không còn đường lui. Có khi còn nghiêm trọng hơn, tuy khả năng phát sinh nội loạn không cao, nhưng khi tâm thần bị đè nén trong thời gian dài, rất có thể sẽ phát sinh các hành động khác thường như dùng súng bắn loạn xung quanh, thậm chí là tự sát...

Nhưng biết là một chuyện, làm sao giải quyết nó lại là chuyện khác. Cho dù là Diêu Nguyên cũng không biết nên làm gì, xốc lại tinh thần à? Lấy cái gì xốc? Ngay cả cái mảnh đất cắm dùi còn không có.

(Xin người đó, lão Vương, mọi người trên phi thuyền Hi Vọng phải cầm cự. Ta không thấy có ánh lửa, cũng như không có dấu hiệu phát sinh chiến đấu nào. Vô luận có chuyện gì xảy ra, nhất định phải cầm cự, ta sẽ dẫn mọi người trở về cứu viện!)

Lúc này, trên phi thuyền Hi Vọng, Nhâm Đào cùng Nhâm Trừu Nguyệt đang bay ra khỏi cửa phòng. Thực ra, tất cả gian phòng trên phi thuyền đều sử dụng cửa điện từ, dựa vào lực hút và đẩy để mở cửa. Nếu mất điện, vẫn có thể mở ra bằng tay, dĩ nhiên, các vị trí quan trọng như máy tính chủ, kho chứa tên lửa khinh khí xuyên lục địa thì một khi cắt điện, nội bất xuất ngoại bất nhập, hoàn toàn khác với các căn phòng ở khu dân cư.

Nhưng ra khỏi phòng, bên ngoài là một mảnh tối đen, ngay cả chút ánh sáng cũng không. Đừng nói là giơ tay thấy năm ngón, mà ngay cả khi giơ tay lên trước mắt cũng không thấy!

-Làm sao giờ? Nhâm Đào, tối đen như vậy chúng ta làm sao đến kho quân nhu a!

Nhâm Trừu Nguyệt bị hù đến phát khóc, nàng nắm tay Nhâm Đào, nước nỡ.

Nhâm Đào kiên quyết:

-Theo sát tui, ngàn vạn lần đừng buông tay ra, tui có biện pháp đến kho quân nhu!

Nói xong, hắn đã dùng chân đẩy người bay về trước.

Nhâm Trừu Nguyệt không dám loạn động, trong đêm đen như vậy, trừ thính giác ra thì tất cả giác quan còn lại đều vô dụng. Cứ như một người bình thường chợt trở nên mù lòa, cảm giác khó chịu này khiến cho nàng thiếu chút nữa đã té lăn quay trên mặt đất, dĩ nhiên trong trạng thái không trọng lực như vậy thì có té cũng chẳng sao.

Trong bóng tối, Nhâm Đào hơi cau mày. Nếu có ánh đèn, lúc này mọi người sẽ thấy mắt hắn đã nhắm lại, căn bản không có phí công nhìn loạn bốn phía như Nhâm Trừu Nguyệt. Thấy Nhâm Trừu Nguyệt không giữ được thăng bằng, Nhâm Đào dứt khoát bế cô nàng lên, lấy tay nàng ta vòng qua cổ mình.

-Ông, ông làm gì đó!

Nhâm Trừu Nguyệt giật mình, mặt đỏ bừng, gất lên.

-Nhỏ giọng chút, đừng làm ồn. Chú ý cảm giác nguy hiểm, tui dẫn bà đi kho quân nhu...

Nhâm Đào không thèm để ý lời kháng nghị, ôm Nhâm Trừu Nguyệt bay về trước. Bởi trong trạng thái không trọng lực, hắn thậm chí không cần ôm lấy Nhâm Trừu Nguyệt, chỉ để nàng ta dựa vào ngực mình, hai tay liên tục bám lấy vách, mượn lực bay về trước.

Lát sau, Nhâm Trừu Nguyệt rốt cuộc bình tĩnh lại, cảm thấy tiếng gió lướt qua mặt, thì ra Nhâm Đào đang bay với tốc độ rất nhanh. Nàng ta tò mò hỏi:

-Nhâm Đào, ông thấy đường hả? Đây là kỹ năng đặc biệt của ông à? Không cần ánh sáng cũng thấy mọi thứ xung quanh?

-Không, tui làm sao thấy được, không lẽ bà cho rằng mắt tui bắn ra tia hồng ngoại chắc?

Nhâm Đào tức giận đáp.

-Ông không thấy đường vậy sao bay nhanh vậy? Không sợ đụng vô tường à?

Nhâm Trừu Nguyệt vẫn không tha.

-...Không đâu, vì địa hình, bản đồ của phần lớn khu vực trong phi thuyền Hi Vọng tui đều nhớ hết rồi.

Lúc này, Nhâm Đào không còn vẻ mặt ngây người như lúc trước, mà khuôn mặt hiện vẻ nghiêm túc hiểm thấy. Hắn ôm Nhâm Trừu Nguyệt bay nhanh đến kho quân nhu, dù sao bọn họ cũng ở tầng năm, cách kho quân nhu không xa. Tranh thủ tới đó càng sớm càng tốt, thừa dịp mọi việc chưa tồi tệ hơn, cứu được mấy người thì cứu, ít nhất...ít nhất Nhâm Trừu Nguyệt phải sống sót!

Đó là toàn bộ suy nghĩ trong lòng Nhâm Đào.

Mà tại một nơi khác trên phi thuyền Hi Vọng, Ba Lệ đang ở trong phòng thí nghiệm, cùng các nhân viên khác tiếp tục thử nghiệm bộ phận phản lực điện từ được gắn sau trang phục chiến đấu. Đột ngột, ánh sáng biến mất, toàn bộ nguồn điện trên phi thuyền Hi Vọng bỗng nhiên biến mất, sau đó là trạng thái không trọng lực, biểu thị cho việc hệ thống phản trọng lực cũng đã mất tác dụng. Qua mấy giây im lặng, trong phòng thí nghiệm vang lên vô số âm thanh ồn ào.

-Đừng làm ồn.

Ba Lệ cau mày.

Nhưng thanh âm của nàng không có mấy người nghe được, dù sao nàng là con gái, thanh âm nhỏ hơn con trai rất nhiều.

Bất đắc dĩ, Ba Lệ cầm lấy một thanh sắt đập mạnh vào bàn, ngay lập tức mọi người đều im lặng, giờ mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động.

-...nguồn điện trên phi thuyền Hi Vọng đã xảy ra vấn đề, thiết bị chiếu sáng bị vô hiệu hóa. Hệ thống phản trọng lực cũng như hệ thống duy trì sự sống đều ngưng hoạt động. Như vậy, tổ nghiên cứu thứ hai, khởi động robot thí nghiệm PM bên cạnh.

Ba Lệ lãnh đạm nói, cứ như hiện giờ đèn vẫn còn chiếu sáng, hệ thống phản trọng lực cùng hệ thống duy trì sự sống còn hoạt động.

Các nhân viên nghiên cứu trong tổ thứ hai hơi chần chờ, một người trong đó hỏi:

-Nhưng tiến sĩ, robot PM vẫn chưa tiến hành lần thực nghiệm nào cả, vạ nhất...Vạ nhất hệ thống tự động hóa thất bại thì sao?

-...Đã dùng máy tính giả lập rất nhiều lần rồi, tuy chưa hoàn chỉnh nhưng khả năng có lỗi phát sinh rất thấp. Tình huống bây giờ buộc phải dùng đến nó rồi, khởi động!

Ba Lệ nhấn mạnh.

-Rõ, khởi động robot thí nghiệm PM!

Vài giây sau, một luồng ánh sáng bùng lên, một robot ngoài hành tinh cao chừng hai mét bắt đầu trôi lơ lửng trên không, người chiếu ra ánh sáng xung quanh, khiến cho mọi người trong phòng miễn cưỡng nhìn thấy nhau.

(Quả nhiên, dựa vào kim loại có được từ nền văn minh ngoài hành tinh, chỉ cải biến lại chương trình là có thể tránh khỏi sự nhiễu tín hiệu... Đây là vành đai nhiễu tín hiệu sao? Nói cách khác, có mảnh vỡ chiến hạm, hoặc là chiến hạm đang bay tới gần phi thuyền Hi Vọng?)

Ba Lệ suy nghĩ trong chốc lát, sau đó ra lệnh cho các nhân viên xung quanh:

-Để cho robot thí nghiệm PM dẫn đường, chúng ta tiến về tầng năm. Nơi đó có quân đội, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Lúc đó, Ba Lệ đang ở tầng thứ tư trên phi thuyền Hi Vọng...

Ở ba tầng dưới của phi thuyền Hi Vọng...

Chỗ nhiều người nhất trên phi thuyền Hi Vọng chính là ba tầng dưới, cũng là khu dân cư. Hể những người không phải là binh lính, không phải là nhân viên nghiên cứu cũng cũng như nhân viên chính phủ, đều tập trung ở đây. Ba tầng dưới cùng có ít nhất mười mấy vạn người.

Khi nguồn điện trên phi thuyền Hi Vọng bị vô hiệu hóa, hệ thống phản trọng lực biến mất, ba tầng dưới trở nên hỗn loạn. Rất nhiều người không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhiều người khác thì ngã lăn quay, nhưng hầu hết, sau mấy phút mà nguồn điện chưa trở lại, bọn họ bắt đầu xôn xao bàn tán.

Trong trường học ở tầng ba, nói chuẩn xác thì trường học này chỉ có ba lớp, cấp thấp, trung và cao. Trong lớp trung cấp, có khoảng mấy trăm người đang xôn xao. Xung quanh đều là đêm đen, ai cũng không nhìn thấy xung quanh, hơn trọng lực cũng biến mất. Dưới tình huống như thế, người can đảm nhất cũng trở nên hoảng hốt, rối loạn.

Niệm Tịch Không ở trong phòng, nằng không hẳn thất kinh mà chính xác hơn phải gọi là hoảng sợ. Bóng tối tràn ngập, không gian lạnh lẽo, đó không phải là...là những kỷ niệm mà nàng đã trải qua khi còn là người thực vật ư?

-A, mọi người đừng náo loạn, đừng náo loạn nữa.

Niệm Tịch Không che lỗ tai, kêu lên.

Nhưng thanh âm nàng quá nhỏ, người bên cạnh cũng không nghe được. Hoặc giả có nghe cũng mặc kệ, cứ như vậy, cơn hỗn loạn càng lúc càng lớn.

-Hát lên, đúng rồi, trong bóng tối này mình phải hát. Đem tất cả nỗi sợ truyền vào tiếng ca, mình không sợ chúng, không còn sợ chúng nữa...

Tiếng ca của Niệm Tịch Không nhẹ nhàng vang lên, tuy bị lấn át bởi các thanh âm ồn ào xung quanh, nhưng Niệm Tịch Không vẫn kiên trì cất tiếng. Từ từ, bốn bề xung quanh nàng trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại một không gian tối đen. Trong không gian ấy, chỉ có vài quả cầu tỏa ra ánh sáng đang cấp tốc di chuyển xung quanh, nàng khẽ đảo mắt tìm nhưng không thấy được quả cầu to lớn ăm ắp lúc trước.

Không, quả cầu to lớn đó ở ngoài xa. Tuy cách xa như vậy, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng ăm ắp phát ra từ nó.

-Tôi sẽ hát vì người, trong không gian lạnh lẽo tối tăm này, tôi không sợ, không còn gì có thể khiến tôi sợ hãi...

Tiếng ca vang lên, ý thức của Niệm Tịch Không càng lúc càng mơ hồ. Dần dần, quả cầu sáng khổng lồ, đến những quả cầu sáng nho nhỏ như viên bi từ từ hiện lên, tiếng động hỗn loạn xung quanh cũng biến mất. Không riêng gì phòng học, cả tầng lầu, không cả phi thuyền Hi Vọng đều nghe được tiếng hát. Giọng hát đó cứ như xuyên thấu qua linh hồn con người, xoa dịu những chỗ sâu thẳm trong tâm hồn. Nó khiến con người bình tĩnh lại, tựa như mang theo ma lực. Tuy không ai nhìn thấy ai, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được sự tồn tại của những người khác. Cảm giác ấy thật khó để hình dung.

Cùng lúc đó, trong phi thuyền vận chuyển, một tân nhân loại bình thường đang khóc nức nở, trên cổ mang một dây chuyền có chứa ảnh con của hắn. Trong cơn tuyệt vọng, hắn từ từ cầm súng lên, giơ nòng súng

hướng vào ngực mình. Các binh lính bên cạnh sớm đã nhận ra sự khác thường của người này, nhưng không ai đứng ra ngăn cản. So với hăn, các binh lính kia tuy không rơi lệ, nhưng cặp mắt đã chết lạng, mang theo nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

Mười phút đồng hồ, phi thuyền Hi Vọng đã mười phút không phát sáng. Lúc này, tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển sắp tới gần phi thuyền chủ hạm, nhưng...Liệu có ích gì, không ít người đã tuyệt vọng!

Vào lúc hăn sắp bóp cò, đột nhiên, một giọng hát vang lên bên tai hăn. Đôi mắt tuyệt vọng chợt sáng lên, hăn nháy lên hét lớn:

-Đó là giọng hát của Niệm Tịch Không. Là cô bé hát mừng trong đêm giao thừa, ta không nhớ lắm đâu, vợ của ta rất thích nghe giọng của cô bé này! Là nó! Là tiếng hát của nàng!

Ai ai đều kích động, bọn họ đều nghe được giọng ca này. Tất cả mọi người đổ xô chạy về phía cửa sổ, nhìn về phía phi thuyền Hi Vọng. Thậm chí có người còn tắt thiết bị liên lạc gắn trên người, cố gắng tìm nơi bắt nguồn của giọng hát nhưng vô dụng. Tuy thiết bị liên lạc đã tắt, nhưng tiếng hát vẫn bay vào tai họ, xuyên qua linh hồn, tựa như làn gió nhẹ xoa dịu linh hồn mỗi người.

-Tốt quá, tốt quá, bọn họ còn sống, phi thuyền Hi Vọng vẫn còn tồn tại. Vợ và con ta còn sống!

Người kia khóc rống lên, những giọt nước mắt sung sướng tuôn rơi.

Bên trong tàu con thoi, sắc mặt xanh mét của Diêu Nguyên dịu lại, hăn cũng nghe được tiếng hát, hơn nữa cũng cảm nhận được ý niệm bên trong lời ca. Đừng sợ hãi, đừng lo lắng, tất cả đều an toàn...

-Truyền đạt giả, trong khoảng cách xa xôi như vậy vẫn có thể truyền tin, hơn nữa không bị ảnh hưởng bởi vành đai nhiễu tín hiệu. Hoàn toàn

phá vỡ mọi định luật vật lý...Quá tốt, tốt rồi, còn sống!

Diêu Nguyên lâm bẩm nói, sau đó mở thiết bị liên lạc ra lệnh:

-Phi thuyền vận chuyển chuẩn bị! Đã tiến vào trung ương của khu vực chiến hạm...Chuẩn bị chiến đấu. Cho bọn ngoài hành tinh khốn kiếp kia biết, sức mạnh vô tận của loài người khi bị dồn vào đường cùng là như thế nào!

-Rõ!

-Được! Chiến thôi nào!

-Vì phi thuyền Hi Vọng!

Chỉ bằng một giọng ca đã khiến cho tất cả khôi phục tinh thần, so với bất kỳ bài diễn thuyết nào còn hiệu quả hơn nhiều. Mà lúc đó, Niệm Tịch Không còn chưa biết rằng nàng đã vô tình giải quyết một tình huống nan giải của Diêu Nguyên....

Tại trung ương của quần thể chiến hạm, trong một mảnh vỡ của phi thuyền chủ hạm, vô số dây dẫn tập trung vào chính giữa một căn phòng, trong căn phòng đó sắp đầy linh kiện điện tử. Bỗng, trên màn hình trong phòng hiện lên vô số văn tự ngoài hành tinh.

Các chữ viết kia nếu dịch ra thì có nghĩa: Phát hiện ra sinh vật có linh hồn thích ứng với vũ trụ, số lượng là 840 sinh vật. Cấp bậc sự việc là...cấp 1, độ quý hiếm cấp S. Sử dụng quyền hạn cao nhất, hủy bỏ kế hoạch phá hủy phi thuyền của dị tộc, toàn lực săn bắt sinh vật có linh hồn thích ứng với vũ trụ. Bắt đầu phóng hạt Sáng Thế bao trùm phạm vi lớn, đồng thời tìm tòi bốn loại sinh vật có linh hồn quý giá cấp S, và hai loại sinh vật có linh hồn quý giá vượt cấp S. Mệnh lệnh được chấp hành ngay lập tức...

Cùng lúc đó, bên ngoài phi thuyền Hi Vọng, trong một mảnh vỡ phi thuyền chủ hạm tàng hình, gần một vạn robot đang dùng vũ khí nhắm vào phi thuyền Hi Vọng. Đó là vũ khí có uy lực mạnh nhất trên người robot – Súng Gauss. Khi bọn chúng vừa định khởi động vũ khí, thì ánh sáng trên người bỗng thay đổi. Lát sau, từng tốp robot bay ra ngoài mảnh vỡ phi thuyền chủ hạm, dùng động cơ hạt đẩy trong người bay về phi thuyền Hi Vọng....

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 35: Tìm Ra! Đột Nhập!

-....Làm sao tìm ra hãn đây? Thích Hiểu Điều!

Tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển đã tới bên trong quần thể chiến hạm, phía trước họ là vô số mảnh vỡ phi thuyền chủ hạm, trong đó có vài mảnh còn lớn hơn cả phi thuyền Hi Vọng!

Có mảnh dài hơn 10 km, nếu so về thể tích đã lớn hơn phi thuyền Hi Vọng. Cá biệt có mảnh dài tới hơn 100 km, tức là thể tích gấp 10 lần phi thuyền Hi Vọng!

Vật thể như vậy, tuy đều do sinh vật sống có trí tuệ làm ra, nhưng cũng đã vượt quá sự tưởng tượng của loài người. Dĩ nhiên, là sự tưởng tượng có căn cứ, nếu thật sự loạn tưởng, có khi nơi đây đã thành một hệ ngân hà mới rồi, chẳng qua, có thể sao?

Với vô số mảnh vỡ phi thuyền chủ hạm khổng lồ trước mắt, việc tìm kiếm trí tuệ nhân tạo quả khó như lên trời!

Nếu đem 300 người rải vào trong, e rằng phải mất hơn mấy ngày mấy đêm mới tìm ra manh mối. Trong thời gian đó, phi thuyền Hi Vọng đã bị hủy diệt từ lâu rồi.

Thích Hiểu Điều nở nụ cười khổ, hãn lắc đầu nói:

-Ta không biết...Không dấu gì, ta thật sự không rõ làm sao mới có thể tìm ra. Cái hoàn cảnh khốn kiếp này, một hơi có đến chục mảnh vỡ chủ

hạm...

Sắc mặt Diêu Nguyên sầu lo, chính hắn cũng biết yêu cầu này hơi quá mức, nhưng sự việc đã quá gấp gáp rồi, nửa phút cũng không chờ được!

-Không có cách nào, trí tuệ nhân tạo này rất thông minh. Hắn không phải robot chặn chúng ta lại hoặc tự bảo vệ mình, triệt để che dấu mọi vết tích...

Thích Hiểu Điều cười khố.

Diêu Nguyên cắn chặt răng:

-Phiền toái nhất chính là điểm này, chỉ tiếc chúng ta không có vũ khí hủy diệt tầm xa, nếu không thì cần gì bỏ sức tìm. Dùng tên lửa xuyên lục địa, hoặc là vũ khí laser trực tiếp bắn nát tất cả là được

Thích Hiểu Điều gật đầu tán đồng:

-Đúng vậy, sợ rằng trí tuệ nhân tạo này đã đoán được trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta, cho nên mới hành động liều lĩnh như vậy. Tiếc thật, nếu có một hơi mấy chục tên lửa xuyên lục địa thì tốt rồi, ai ngờ chỉ có một quả...A, không đúng, chúng ta còn có một quả bom khinh khí mà

Diêu Nguyên nghi hoặc nhìn Thích Hiểu Điều :

-Không sai, chúng ta có một quả bom khinh khí. Nhưng người cho rằng chỉ bằng một quả bom khinh khí có thể hủy diệt được tất cả chỗ này sao? Người không thấy nơi này có bao nhiêu mảnh vỡ à....Đợi đã, không lẽ ý người là?

-Đúng vậy, không sai!

Thích Hiểu Điều kích động nói:

-Đầu tiên, hết thảy hành động của chúng ta đều dựa vào suy luận. Điểm đầu tiên là trí tuệ nhân tạo đang tập kích phi thuyền Hi Vọng, người điều khiển tất cả robot chính là trí tuệ nhân tạo, nói đơn giản thì hẳn là bộ não của robot....Bởi vậy, đến điểm thứ hai, trí tuệ nhân tạo đã đoán sai trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta. Cho nên hẳn không thể dễ dàng mạo hiểm đến gần phi thuyền Hi Vọng, mà trước tiên sẽ phái một lượng lớn robot đi dò xét. Cho dù phi thuyền Hi Vọng bị chiếm, hoặc bị phá hủy hoặc toàn bộ robot bị tiêu diệt thì đối với hẳn cũng không có gì nguy hiểm.

Hai điểm trên là tiền đề cho suy luận thứ ba. Ưu tiên cao nhất của trí tuệ nhân tạo này hẳn là sống sót, hay nói cách khác là sợ chết. Dĩ nhiên, có khi còn có các ưu tiên khác cao hơn, tỷ như bảo vệ người ngoài hành tinh chẳng hạn...Nhưng người ngoài hành tinh đã chết hết, cho nên quyền ưu tiên cao nhất hẳn là đảm bảo sự sống của mình.

Nếu như vậy, khi chúng ta dùng bom khinh khí phá hủy một mảnh vỡ chủ hạm, thì kết quả là...

Diêu Nguyên đã hiểu rõ toàn bộ kế hoạch của Thích Hiểu Điều, hẳn trầm tư hơn mười giây rồi quyết đoán nói:

-Đây là phương án truy tìm trí tuệ nhân tạo khả thi nhất, đáng thử một lần...Liều mình làm ngựa chết thành ngựa sống xem sao, dù sao chúng ta đã cố gắng hết sức.

Thật ra, kế hoạch tương đối đơn giản, đầu tiên là dùng bom khinh khí tấn công một mảnh vỡ chủ hạm bất kỳ. Do trí tuệ nhân tạo không biết rõ số lượng bom khinh khí trên tàu con thoi, vạn nhất trên tàu con thoi có hơn chục quả bom thì sao? Vạn nhất lần sau quả bom nổ trúng mảnh vỡ chủ hạm mà hẳn đang ẩn núp thì sao? Bởi vậy, hẳn buộc phải phản ứng, vô luận phái robot ra cũng tốt hoặc là khởi động mảnh vỡ chủ hạm rời đi. Chỉ cần hẳn có cử động sẽ bị phát hiện ngay!

-Kế hoạch đại khái là thế, ta sẽ lái tàu con thoi oanh kích một mảnh vỡ chủ hạm. Cùng lúc đó, Ưng, người dùng kỹ năng của thanh tích giả quan sát tất cả mọi thứ xung quanh. Cho dù một ánh sáng lóe lên cũng được, chỉ cần nơi nào có biến hóa, khẳng định nơi đó có mảnh vỡ chủ hạm chứa trí tuệ nhân tạo!

Diêu Nguyên nói với Ưng.

Sau đó, hắn quay về nhìn Trương Hằng:

-Trương Hằng, nhiệm vụ của người cũng rất quan trọng. Nếu như Ưng dùng kỹ năng của thanh tích giả mà vẫn không tìm ra manh mối, thì phải dựa vào cảm giác nhận biết nguy hiểm của người. Nói một cách đại khái, trí tuệ nhân tạo sẽ ở nơi có nhiều robot bảo vệ nhất. Một khi bom khinh khí phát nổ, tuy hắn không khống chế mảnh vỡ chiến hạm phát sinh biến hóa nào, nhưng các robot bên trong có thể sẽ có tác động. Đó là lúc người dùng kỹ năng của mình tìm ra nơi bắt nguồn nguy hiểm!

Sau đây là thời điểm ra trận. Chúng ta không thể thâm nhập từ từ vào mảnh vỡ chiến hạm được, một khi để robot kịp phản ứng thì uy lực của vũ khí Gauss trong không gian không phải là chuyện đùa. Cho nên, sau khi phát hiện địa điểm bất thường, tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển phải bay thẳng đến đụng mạnh vào mảnh vỡ chủ hạm. Dĩ nhiên, không phải lao thẳng vào mà xuyên qua các lỗ hổng trên mảnh vỡ, rồi thâm nhập vào bên trong!

Sau khi nói vắn về kế hoạch, tàu con thoi cùng phi thuyền vận chuyển tách ra một khoảng cách an toàn. Trên tàu con thoi, Diêu Nguyên bắt đầu nhập mật mã khởi động bom khinh khí, sau khi nhập xong, hắn lấy một chiếc chìa khóa trên cổ mình xuống, cắm vào lỗ khóa bên trên bàn điều khiển. Theo chiều xoay của chiếc chìa khóa, trên màn hình xuất hiện mười giây đếm ngược....

-...Bom khinh khí nổ trong không gian, tính ra không phải ai cũng thấy được cảnh này a...

Diêu Nguyên lăm bắm, nhưng hần bắt đầu đóng tất cả cửa sổ trên tàu con thoi, làm cho tàu cách ly hoàn toàn với bên ngoài. Lúc này, tàu chỉ có thể thông qua hệ thống do thám để quan sát tình hình bên ngoài không gian.

10 giây sau, một quả bom khổng lồ được bắn ra, bay thẳng về trước, đụng vào một mảnh vỡ chủ hạm. Trong nháy mắt, một quả cầu sáng chói xuất hiện trong không gian, cứ như xuất hiện một mặt trời thu nhỏ. Nhiệt độ khủng khiếp của nó lan ra xung quanh trong chớp mắt, mảnh vỡ chủ hạm chịu công kích biến mất một khoảng lớn, cứ như đồng kim loại đó đã hóa thành khí, hoặc nước rồi bay hơi đi mất...

Không có đám mây hình nấm xuất hiện, cũng không có sóng xung kích khổng lồ. Nhưng chỉ bằng uy lực của quả bom khinh khí, đã đủ hủy diệt một mảnh vỡ chủ hạm...

Lúc này, trên phi thuyền vận chuyển, Ưng đang đeo một chiếc kính bảo hộ chuyên dụng, chăm chú quan sát chung quanh. Cho dù có kính bảo hộ, nhưng vào lúc quả bom khinh khí phát nổ, nước mắt hần chảy ra không ngớt. Nhưng hần đến nháy mắt cũng không dám, cố gắng tập trung hết sức quan sát chung quanh, chỉ sợ bỏ lỡ chi tiết nào đó. Có lẽ do hi vọng của mọi người đều phó thác vào đôi mắt này...

Sau khi quả bom khinh khí nổ chừng bốn, năm giây, tàu con thoi lại quay sang một nơi mảnh vỡ chủ hạm khác làm như định tấn công... Dĩ nhiên, trên tàu làm gì còn quả bom khinh khí nào, chẳng qua hư trương thanh thế thôi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Ưng đã thấy được, tại một mảnh vỡ chủ hạm xa xôi, ánh sáng phát ra từ mảnh chủ hạm kia đột nhiên biến đổi, một vài tia lửa mỏng manh bay ra tứ phía. Tuy điều đó xảy ra trong chớp mắt, nhưng tất cả đều hiện rõ trong mắt hần!

-Tìm được rồi! Tọa độ 67, 126, 71!

Ứng lập tức rống lên trong thiết bị liên lạc. Đồng thời, hắn kéo cần động cơ hết ga, dùng tốc độ lớn nhất lao thẳng về mục tiêu.

Diêu Nguyên nghe tiếng hét của Ứng, trong nháy mắt tính ra khu vực chứa tọa độ đó. Ba con số trong tọa độ vừa nêu hắn đã sớm quy ước từ trước, số đầu tiên chỉ khu vực ở trước hay sau, khoảng cách bao nhiêu. Số dương chỉ phía trước, còn số âm chỉ phía sau. Số thứ hai trong tọa độ chỉ khoảng cách trên hay dưới, cũng như số đầu tiên, số dương chỉ phía trên, số âm chỉ phía sau. Số thứ ba trong tọa độ chỉ khoảng cách trái phải. Do đây là không gian ba chiều, cho nên tọa độ chứa ba số mới có khả năng chỉ ra vị trí của mục tiêu chính xác và rõ ràng nhất!

-Xông vào!

Diêu Nguyên hét lên, kéo mạnh cần gạt, khởi động toàn bộ động cơ trên tàu. Ngọn lửa từ động cơ phía sau phun ra mãnh liệt. So ra, tính năng di chuyển của tàu con thoi xuất sắc hơn phi thuyền vận chuyển nhiều. Mảnh vỡ chủ hạm kia chỉ cách khoảng 100 km, không tới nửa phút sau tàu con thoi đã tiếp cận. Chiếc tàu không giảm tốc độ, lao thẳng vào một lỗ hổng lớn trên mảnh vỡ. Do xông vào quá nhanh, khi tiếp đất bên dưới con tàu đã hoàn toàn biến dạng, rách nát thê thảm không nỡ nhìn. Trừ việc chưa phát nổ ra thì chiếc tàu con thoi này đã hoàn toàn hỏng.

Thân trong tàu, Diêu Nguyên càng chịu ảnh hưởng nặng nề, bộ xương cứ như muốn vỡ ra, bất quá cũng may, có dây an toàn giữ chặt hắn lại trên ghế, thêm vào trang phục chiến đấu cũng có công năng giảm sốc. Sau vài giây choáng váng, cuối cùng hắn đã tỉnh lại.

So với tàu con thoi, phi thuyền vận chuyển khá hơn nhiều, động cơ của nó dùng động cơ hạt đẩy, tính năng hạ cánh xuất sắc hơn tàu con thoi rất nhiều, nhưng đáng tiếc động cơ này không ổn định, cũng không thể hoạt

động lâu dài được. Nhưng dù vậy, phi thuyền vận chuyển cũng an toàn đáp xuống mảnh vỡ, ngoại hình tương đối hoàn hảo, trừ phần đầu phi thuyền có hơi móp méo ra, còn lại vẫn có thể nhận ra đây là một chiếc phi thuyền.

Cùng lúc đó, thanh âm Trương Hằng vang lên trong tất trang phục chiến đấu của mọi người.

-Cẩn thận! Rất nhiều mối nguy hiểm đang tiến tới gần...Đội quân robot đang chuẩn bị tấn công chúng ta!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 36: Tân Nhân Loại Phát Uy

Năng lực dự cảm của Trương Hằng cực kỳ nổi tiếng trên phi thuyền Hi Vọng, thậm chí với một số người Âu Mỹ, hẳn gần như là một nhà tiên tri đích thực. Thỉnh thoảng trên phi thuyền Hi Vọng, Trương Hằng còn gặp phải mấy người nhờ hẳn dự đoán tương lai, làm cho cho hẳn dở khóc dở cười.

So với cô nàng tiểu thư Nhâm Trừu Nguyệt lúc được lúc không, năng lực dự tri của Trương Hằng đã trở thành tài liệu kinh điển của cơ quan tân nhân loại. Tất cả tài liệu về dự tri giả như miêu tả năng lực, quy tắc hoạt động cũng như mọi thứ khác đều dựa vào dữ liệu thu thập từ Trương Hằng, bởi vì khả năng dự báo nguy hiểm của hẳn là 100%!

Đúng vậy, chỉ cần có nguy hiểm thì hẳn sẽ dự báo chính xác 100%, đây không phải là giác quan thứ sáu mà là dự báo tương lai thật sự. Bí ẩn này đến giờ khoa học cũng chưa giải đáp được.

Trong quân đoàn vũ trụ, trừ một nhóm nhỏ người là các tân nhân loại bình thường, phần lớn là binh lính tinh nhuệ từ Trái Đất, trong đó còn có vài binh lính đặc nhiệm từ đội Delta hay SWAT. Bọn họ được huấn luyện kỹ càng, trước trận chiến đều hiểu rõ đồng đội của mình. Trừ các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh ra, bọn họ đều hiểu rõ các binh lính khác. Trong đó, có hai người bọn họ đặc biệt chú ý, chính là suy luận giả Thích Hiểu Điều và dự tri giả Trương Hằng.

Suy luận giả tương đương với trung tâm xử lý thông tin, hơn nữa còn là trung tâm xử lý tức thời, hơn thua về tốc độ có thể cứu được rất nhiều mạng người. Còn dự tri giả thì tương đương với nhà dự báo 24/24, hơn nữa còn dự báo đủ chủng loại, từ bấy rập, kẻ địch đều có thể biết trước.

Trước khi xuất phát, Diêu Nguyên đã sớm sắp xếp để thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh làm quen với các binh lính khác. Đặc biệt trong đó phải chú ý bảo vệ bằng mọi giá hai người Thích Hiểu Điều và Trương Hằng, chỉ cần hai người này còn sống thì quân đoàn vũ trụ mới có khả năng sống sót.

Lúc này, sau tiếng kêu của Trương Hằng, mọi người đồng loạt chuẩn bị. Không chút chần chừ, nghi hoặc hay chậm chạp, năng lực dự tri của Trương Hằng đã trải qua rất nhiều lần nghiệm chứng, tuyệt đối không hề sai lầm!

Diêu Nguyên hét lên:

-Lấy tiểu tổ làm cơ sở, ba tiểu tổ hợp thành một tiểu đội. Tự do hành động, nhắc lại, tự do hành động. Dùng thiết bị liên lạc để liên lạc với nhau, chúng ta không có thời gian tập hợp quân đoàn. Nhanh, đầu tiên phân tán ra, tiến vào trong mảnh vỡ này. Mục tiêu, tìm ra trí tuệ nhân tạo đang ẩn núp trong đây, tiêu diệt toàn bộ robot cản đường!

Mọi người nên nhớ, phi thuyền Hi Vọng đã bị ngắt nguồn điện khoảng 13 phút. Dựa vào thể tích của phi thuyền, hiệu suất của hệ thống duy trì sự sống cũng như các buồng chứa khí, nếu mất điện thì tối đa chỉ đủ oxy để mọi người hít thở trong 30 phút. Một khi vượt quá thì những người có thể trạng yếu như trẻ em sơ sinh sẽ rơi vào hôn mê, ngạt thở. Sau 5 phút từ lúc đó sẽ đến lượt người già, phụ nữ, còn nếu thêm 10 phút nữa,...

Diêu Nguyên dùng sức hét to nhất có thể:

-Chúng ta không có thời gian, mau. Dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra trí tuệ nhân tạo, hủy diệt nó!

Trải qua nửa năm huấn luyện, 301 người này sớm đã quen thuộc với hoàn cảnh không trọng lực trong vũ trụ. Nhờ vào thiết bị đẩy mini trong lòng bàn tay, họ có thể giữ thăng bằng và lấy lực bay về trước. Mười giây sau, mấy tiểu đội đầu tiên đã tập hợp xong, chia ra từng ngổ tản ra xung quanh, bắt đầu công cuộc lục soát bên trong mảnh vỡ chủ hạm.

Cuối cùng, chỉ còn lại Diêu Nguyên, Hắc Thiết, Lý Hải Vân, còn có hai tiểu đội chứa Trương Hằng và Thích Hiểu Điều bị hắt gọi lại.

-Chúng ta sẽ đi chung, làm mỗi dụ robot.

Diêu Nguyên chỉ nói một câu rồi ra lệnh cho Trương Hằng chỉ ra nơi có nhiều robot nhất, đi về hướng đó.

Trên đường, Thích Hiểu Điều nhìn các gian phòng không lồ rải rác, than thở:

-Đó chính là cách mạng công nghiệp lần bốn sau? So với trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta rõ ràng hơn một tầng, nếu không phải chúng ta may mắn gặp lúc họ đã bị tiêu diệt, trời mới biết phi thuyền Hi Vọng sẽ tan nát ra sao.

Diêu Nguyên đồng ý:

-Thực ra, so với các con robot kia chúng ta đã chiếm hết mọi ưu thế rồi. Đa số chúng đều hư hỏng, hơn nữa chip xử lý đã bị hạn chế bớt công năng, không thể tự do sử dụng vũ khí Gauss bên trong phi thuyền. Như vậy, về tương quan thì vũ khí của bọn chúng tương đương với chúng ta, có khi còn thấp hơn. Cho dù lớp giáp ngoài của chúng khá cứng rắn, nhưng bề mặt đã bị hư hỏng quá nhiều, hơn nữa súng lục Gauss của chúng ta cũng không phải để làm cảnh. Cho nên, trừ ưu thế về số lượng ra thì về sự tinh nhuệ, cũng như linh hoạt chúng ta đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Đồng thời, đây là mảnh vỡ của phi thuyền chủ hạm. Bên trong chắc chắn sẽ có hệ thống phòng ngự, nhưng 99% sẽ không thể vận hành. Nhiều nhất chỉ có giúp nơi chứa trí tuệ nhân tạo phòng ngự một chút. Xét từ đó, tỷ lệ thắng bại giữa chúng ta và trí tuệ nhân tạo là 5-5. Chẳng qua, về mặt thời gian quá gấp gáp, cho nên chúng ta buộc phải thu hút số lượng lớn robot lại đây, tranh thủ thời gian cho các tiểu đội khác, không để bọn họ bị quá nhiều robot kiểm soát!

Trương Hằng chợt biến sắc, hét lớn:

-Kế bên vách tường có ít nhất mười mấy robot đang tiếp cận!

Diêu Nguyên phản ứng nhanh nhất, hắn lập tức rút khẩu súng lục Gauss từ bên hông ra, sau đó nhắm vào mặt tường bắn liên tục. Mỗi một lần bắn ra hai, ba phát sau đó đổi góc độ. Bảy, tám giây sau, hắn thu hồi khẩu súng lục Gauss, dẫn mọi người tiếp tục đi về trước. Đằng sau, ở phía bên kia vách tường, mười mấy con robot hoàn toàn bị hủy diệt, tia lửa điện bắn ra tung tóe.

-Hơn nữa, chúng ta còn có một ưu thế mà các con robot rách nát này không thể vượt qua, đó chính là tâm nhân loại...Đừng quên ta chính là toàn năng giả, ta cũng có năng lực dự tri!

Diêu Nguyên nhàn nhạt nói, sau đó dẫn mọi người tiếp tục tiến di chuyển.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong mảnh vỡ chủ hạm đều có robot tuần tra. Trong đó, ít nhất năm tiểu đội đã tiến hành chiến đấu với các robot...

Đây là tiểu đội của ba người Minh Chi Khiết, Ưng và Lưu Bạch. Đội ngũ của họ dưới sự chỉ huy của Ưng, xộc thẳng vào trong. Tốc độ tiến vào của họ cơ hồ nhanh nhất trong tất cả, lý do rất đơn giản, tất cả nhờ vào năng lực của Ưng. Hắn có thể phân tích cấu trúc của mảnh vỡ chiến hạm rồi từ đó tìm ra đường đi nhanh nhất. Theo dự đoán của hắn, trí tuệ nhân

tạo hẳn phải ở nơi được bảo tồn hoàn hảo nhất, như vậy chỉ cần tìm ra nơi còn nguyên vẹn là được. Cứ như vậy, theo đường này rất có khả năng tìm ra trí tuệ nhân tạo!

Nhưng ở nơi này, bọn họ bị mấy trăm robot bao vây. Trên hành lang dẫn ra quảng trường mà bọn họ đang tiến vào, mấy trăm robot đã chặn ở cửa ra vào, áp chế không cho họ thoát ra. Theo thời gian, số lượng robot tập hợp lại trong quảng trường càng lúc càng đông, mà phía sau cũng bắt đầu xuất hiện robot.

Tổ của Ưng đã bị vây trong hành lang chật hẹp.

-Xem ra phương hướng của chúng ta đúng rồi. Trí tuệ nhân tạo chắc chắn ở phía trước. Ta vừa gọi cho các tiểu đội khác ở gần đây, nhưng bọn họ cũng bị robot bao vây tấn công, không thể tiếp viện. Cho nên, hiện giờ chỉ có thể tự trông cậy vào chính mình thôi.

Ưng lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh:

-Ta cần ba người tình nguyện...Đây là 3 quả lựu đạn công nghệ cao, một viên có thể dọn sạch mọi thứ trong phạm vi một trăm mét, nếu xét tầm sát thương từ mảnh lựu đạn thì phạm vi còn rộng hơn nữa. Nhưng số lượng không nhiều, mỗi thành viên Hắc Tinh chúng ta chỉ có một quả. Ta cần ba người tình nguyện. Ta không thể chết, tiểu đội này cần ta dẫn đường. Những người còn lại, bao gồm hai tổ trưởng sẽ do bốc thăm lựa chọn. Lưu Bạch, người có ý kiến gì không?

Lưu Bạch nhún vai:

-Không có vấn đề gì, dĩ nhiên ta cũng sẽ tham gia rút thăm. Còn cô Minh Chi Khiết? Quyết định của cô ra sao?

Ánh mắt Minh Chi Khiết nhìn về bên ngoài hành lang, cặp mắt nàng toát ra vẻ hưng phấn xen lẫn sự khát máu, ẩn chứa sự điên cuồng. Nhưng

do nàng quay lưng về phía mọi người, không ai thấy được biểu tình trong mắt nàng. Chỉ nghe tiếng nói êm ái đáp lại:

-Thượng úy Ủng, thượng úy Lưu Bạch, không biết hai người đã xem đoạn video quay cảnh trung tá Diêu Nguyên chiến đấu với robot ngoài hành tinh, được quay bởi thiết bị gắn trên trang phục chiến đấu, chưa?

Ủng và Lưu Bạch liếc mắt nhìn nhau, đáp:

-Đã xem.

-Vậy sau, khi xem đoạn video ấy, ta cảm giác hẫng dường như đang khiêu vũ. Múa lên điệu nhảy sinh mệnh, trong khoảng khắc ấy, giới hạn giữa chết và sống thật là mỏng manh. Hoặc chết, hoặc sống. Sau khi xem, ta đã từng nghĩ, không chừng tân nhân loại chúng ta cũng như làn ranh sinh tử này, vượt qua làn ranh của đám người bình thường bất thiêu. Cho nên, lúc này đây, ta cảm thấy nên....

Giọng nói chưa dứt, thiết bị phản lực cao từ điện phía sau trang phục chiến đấu của Minh Chi Khiết chợt khởi động, nàng ta thuận tay đoạt lấy khẩu súng lục Gauss của một binh lính bên cạnh, tay kia cầm khẩu súng của mình, lao thẳng về trước, tốc độ nhanh đến khó tưởng.

Sau khi lao ra khỏi hành lang, Minh Chi Khiết dậm mạnh xuống đất, nhờ phản lực bay vọt lên trời. Nơi nàng vừa bay lên đã hiện ra chi chít vết đạn, có mấy viên thậm chí còn bay thẳng vào hành lang, làm cho mấy binh lính xui xẻo đi sau trúng đạn ngã nhào.

Lúc này đây, Minh Chi Khiết đang chìm đắm trong cảm giác kỳ diệu của tân nhân loại, bốn bề tĩnh lặng.

(Đầu tiên là cảm ứng giả, sau đó là thanh tích giả, rồi là dự tri giả, lúc đó hẳn nhất định dùng lần lượt từng kỹ năng như vậy...Không đúng a, còn có kỹ năng của suy luận giả nữa. Nghĩa là phân tâm đa dụng. Đúng vậy,

cảm giác như thế này, cảm giác đối mặt với tử vong...So sánh với sự sung sướng kia còn tuyệt hơn cả vạn lần)

Trong đầu Minh Chi Khiết hiện lên mấy suy nghĩ ngẩn ngủ, còn thực ra thân thể nàng đã lao đến trần quảng trường. Bả vai nàng chúi xuống, cả người quay lưng về mặt đất, nhờ vào thiết bị phản lực bay thẳng lên trên theo hình xiên. Rồi tiếp đó, nàng khẽ xoay người, bàn chân điểm xéo vào trần, đẩy người bay ngược về mặt đất. Phía sau, vô số viên đạn lướt qua, bắn thẳng vào nơi vừa đặt chân.

Đến giờ, cặp súng lục Gauss trên tay Minh Chi Khiết mới khai hỏa!

Không có tiếng động, không có chấn động, chỉ có bảy tám robot đồng loạt từ các nơi khác nhau như mặt đất, trần nhà lập tức bị phá hủy!

(Quả nhiên! Toàn năng giả...là vua chân chính của tất cả tân nhân loại! Chỉ có toàn năng giả như hãn mới xứng với ta! Còn các tân nhân loại khác chỉ có thể là kẻ dưới, có tư cách sinh sản để lại đời sau. Về phần đám người bình thường kia...Chúng tộc hèn hạ như bản kia thì chỉ có thể hủy diệt triệt để! Bất quá không thể gấp, phải từ từ lấy được tín nhiệm của hãn, tiến vào tầng lớp trên, giành được quyền lực cao nhất, khi đó mới có thể...)

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 37: Kế Hoạch Giải Cứu!

Lúc này trên phi thuyền Hi Vọng, khi hệ thống duy trì sự sống cùng hệ thống phản trọng lực vô hiệu, nguồn điện bị cắt, tầng năm cũng xảy ra một hồi hỗn loạn. Nhưng dù sao đa số đều là binh lính, cho nên hỗn loạn nhanh chóng lắng xuống. Sau đó, Vương Quang Chính dẫn đầu tập hợp các binh lính lại.

Ngay lập tức, Vương Quang Chính tức tốc ra lệnh mọi người đi lấy bộ đồ du hành vũ trụ cũng như vũ khí. Nhưng bất đắc dĩ thay, bộ đồ du hành vũ trụ này là thể hệ cũ của trang phục chiến đấu bản thử nghiệm số 2, độ linh hoạt và phòng ngự đều kém xa. Còn vũ khí thì toàn là các loại súng bình thường, chưa qua cải tạo. Trong trạng thái không trọng lực, phản lực khi dùng loại súng này rất lớn. Nếu không có binh lính thuần thục điều khiển, khó mà bắn trúng mục tiêu, có khi còn ngộ thương người bên mình.

Nhưng Vương Quang Chính chỉ có thể cắn răng ra lệnh mọi người trang bị. Dù sao cũng phải ổn định tinh thần của mọi người. Hơn nữa, chưa rõ phi thuyền Hi Vọng phát sinh sự cố gì, làm hạm trưởng tạm thời, hẳn nhất định phải chỉ huy quân đội giải quyết việc này.

-Cái gì? Ngay cả thiết bị liên lạc bên trong bộ đồ du hành vũ trụ cũng bị vô hiệu hóa? Hơn nữa, hệ thống duy trì sự sống bên trong bộ đồ cũng không khởi động được? Chỉ có bộ phận chiếu sáng khởi động bằng tay là dùng được?

Vương Quang Chính nghe mấy người mặc bộ đồ du hành vũ trụ báo cáo, lòng cảm thấy lạnh lẽo.

-Vành đai nhiều tín hiệu! Đây không phải là đặc điểm của nó sao? Nhưng vành đai nhiều tín hiệu sao lại xuất hiện gần phi thuyền Hi Vọng?

Vương Quang Chính đứng trước kho quân nhu, lớn tiếng hỏi.

-Bởi vì trí tuệ nhân tạo ngoài hành tinh đang chuẩn bị tấn công chúng ta!

Một thanh âm vang lên coi như trả lời câu hỏi vừa rồi của hắn. Mọi người đồng loạt giơ súng lên ngắm về nơi phát ra tiếng động, nhờ ánh sáng từ thiết bị chiếu sáng, bọn họ thấy Nhâm Đào ôm Nhâm Trừu Nguyệt đang bay nhanh về hướng này.

Nhâm Đào thở dốc một hơi rồi nói:

-Trí tuệ nhân tạo điều khiển mảnh vỡ chiến hạm hoặc là mảnh vỡ chủ hạm đang tiếp cận chúng ta. Ít nhất trong phạm vi 300 km xung quanh phi thuyền Hi Vọng! Chỉ như thế mới khiến cho toàn bộ thiết bị điện tử trên phi thuyền bị vô hiệu hóa, trừ các thiết bị dùng thao tác vật lý để khởi động, các thứ còn lại đều vô tác dụng!

Vương Quang Chính thấy Nhâm Đào, tinh thần phấn chấn lên, nói nhanh:

-Như vậy lập tức triệu tập các nhà khoa học. Để cho bọn họ phá giải vành đai nhiều tín hiệu này hoặc là khởi động năng lượng dự phòng trên phi thuyền...

Nhâm Đào thở dài, cắt ngang lời nói của Vương Quang Chính:

-Không được, các nhà khoa học đã nghiên cứu vành đai nhiều tín hiệu này hơn nửa năm nay, hiện giờ vẫn chưa có đột phá gì. Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi sao có phá giải thành công được? Hơn nữa đây không phải là vấn đề về năng lượng. Vành đai này không cản trở năng lượng, chẳng qua làm nhiễu toàn bộ tín hiệu điện tử. Cho nên, nguồn năng lượng cung ứng cho phi thuyền vẫn đầy đủ, cái cần làm là khôi phục lại tín hiệu điện tử truyền đến các thiết bị, hệ thống! Chúng ta không còn thời gian để chờ đâu!

Vương Quang Chính trầm ngâm, hỏi Nhâm Đào:

-Vậy hiện giờ có biện pháp nào giải quyết? Ta biết trong trường hợp hệ thống duy trì sự sống ngưng hoạt động, lượng oxy chỉ đủ để hít thở trong 30 phút. Sau đó, mỗi phút trôi qua sẽ có người chết. Người là tân nhân loại, lại là suy luận giả. Nói cho ta biết, trước mắt có biện pháp nào giải quyết đây?

-Bom khinh khí!

Nhâm Đào lớn tiếng đáp:

-Theo lời Diêu Nguyên, trên phi thuyền Hi Vọng tổng cộng có bốn quả bom khinh khí. Ngoài quả mà quân đoàn vũ trụ mang đi, còn lại ba quả đều ở trong kho. Chúng ta cần lấy ra một quả, gắn lên tàu con thoi kiểu cũ, cho nó tới gần mảnh vỡ chiến hạm, kích nổ quả bom. Chỉ có như vậy mới có hi vọng giải cứu mọi người trên phi thuyền!

Vương Quang Chính trầm ngâm suy nghĩ, tuy hẳn không phải là tân nhân loại, càng không phải là suy luận giả hay toàn năng giả. Nhưng thân là phó đội trưởng của tiểu đội đặc nhiệm, tâm tư hẳn vốn rất tỉ mỉ. Đặc biệt về phương diện liên quan đến mười mấy vạn người, vận mệnh của nền văn minh nhân loại, đầu óc của hẳn trở nên thanh tỉnh chưa từng có.

-Không được, kế hoạch này không thể thực hiện! Ta biết nơi chứa bom khinh khí, nhưng nhà kho đó sử dụng thiết bị khóa mã bằng điện tử. Thiết

bị khóa này hoàn toàn khác với các thiết bị khác, một khi bị cắt điện sẽ lập tức khóa chết nhà kho, không có cách nào mở ra. Đó là vấn đề thứ nhất, thứ hai là muốn dùng bom khinh khí thì cần có mật mã kích hoạt. Mật mã này do máy tính chủ trên phi thuyền cung cấp. Nếu nguồn điện đã bị cắt thì máy tính chủ cũng vô pháp khởi động. Thứ ba, hệ thống điều khiển trên tàu con thoi kiểu cũ chỉ được khởi động thông qua tín hiệu điện tử, khi tín hiệu đã bị nhiễu thì nó căn bản không thể khởi động, huống chi là bay tới gần mảnh vỡ chiến hạm...

-Còn nữa, một khi chiếc tàu cất cánh, rời khỏi phi thuyền Hi Vọng thì cũng bị robot từ mảnh vỡ chiến hạm bắn hạ thôi.

Đúng lúc này, một tia sáng lóe lên kèm theo một giọng nói lạnh lùng.

Các binh lính có mặt vội giơ súng lên nhắm về phía nguồn sáng, bởi nguồn sáng bắt nguồn từ một robot ngoài hành tinh!

Bất quá, bên cạnh robot là Ba Lệ và các nhà khoa học khác, nàng giải thích:

-Đây là robot ngoài hành tinh mà tiểu tổ chúng ta sửa chữa được. Chương trình của nó đã được lập trình lại, hẳn sẽ không tấn công chúng ta.

Vương Quang Chính phát phát tay, ra lệnh cho mọi người hạ vũ khí xuống. Mọi người có hơi sợ hãi nhìn về con robot xa lạ, Vương Quang Chính nghi hoặc hỏi:

-Không thể nào! Các nhà khoa học đã nghiên cứu đám robot này hơn nửa năm rồi. Tuy đã hiểu rõ chip xử lý của chúng, hệ thống năng lượng, cũng như hệ thống động cơ...Nhưng dù sao kỹ thuật chế tạo robot này vượt xa nền khoa học của chúng ta, các người làm sao có thể lập trình lại nó được?

Ba Lệ lấy tay chỉ vào đầu mình:

-Ta là nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở). Một khi gặp phải vấn đề khó khăn, ta tự nhiên sẽ có phương pháp giải quyết. Nếu không, các người cho rằng nửa năm nay ta làm cái gì? Bây giờ không phải là lúc thảo luận điều này, vừa nãy ta mới nghe được cuộc nói chuyện của mọi người. Quả thật, kế hoạch của Nhâm Đào là kế hoạch duy nhất có khả năng cứu lấy phi thuyền Hi Vọng, ta tán thành.

Vương Quang Chính nhíu mày:

-Vậy còn mấy vấn đề kia thì sao?

Ba Lệ chỉ tay về robot ngoài hành tinh bên cạnh:

-Hắn có thể giải trừ việc nhiễu tín hiệu, nhưng khả năng tính toán của chip xử lý trong người hắn có hạn, không thể thay thế máy tính chủ khởi động các hệ thống khác được. Tuy thế, kích hoạt vài bộ phận thì không thành vấn đề, dùng năng lượng của nó để mở kho chứa bom khinh khí. Rồi sao đó dùng nó để khởi động máy tính chủ, lấy mật mã kích hoạt. Cuối cùng, dùng động cơ của hắn đẩy tàu con thoi kiểu cũ bay về phía kẻ địch, động cơ đẩy bằng hạt của nó vượt xa động cơ trên tàu, đồng thời...

-Nó tín hiệu giống hết đúng không?

Nhâm Đào lập tức hỏi:

-Nhờ tín hiệu của nó mà các robot từ mảnh vỡ chiến hạm không tấn công hắn cùng tàu con thoi đúng không? Do hạn chế trong khả năng xử lý của chip xử lý trong người robot, bọn chúng không có khả năng nhận định và phán xét, chỉ có thể hành động rập khuôn theo chương trình đã cài đặt từ trước. Nếu tín hiệu hắn phát ra trùng khớp với tín hiệu của bọn chúng, như vậy hắn sẽ không bị các robot khác tấn công!

Ba Lệ gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Vương Quang Chính không chần chờ, lập tức ra lệnh:

-Tốt lắm, chúng ta lập tức đi tới kho chứa bom khinh khí, lấy bom thôi...Mọi người hành động, nhanh!

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã dùng cả tay và chân đẩy mạnh, cấp tốc bay về hướng nhà kho chứa bom khinh khí.

Trên đường, Vương Quang Chính bỗng tò mò hỏi Nhâm Đào:

-Nhâm Đào, ngươi là suy luận giả, không thể nào đưa ra kế hoạch bất khả thi được. Nhưng kế hoạch lúc trước của ngươi thật sự là... Ngươi dựa vào gì mà đưa ra kế hoạch đó?

Nhâm Đào nở nụ cười khỗ, hắn phát hiện trí tuệ của Vương Quang Chính tuy kém Diêu Nguyên nhưng cũng không phải là kẻ to xác chỉ biết đánh đấm. Lúc này, hắn cũng không giấu diếm, nói thẳng:

-Thứ ta dựa vào chính là chiếc đĩa bay...Đừng ngạc nhiên như vậy, là suy luận giả, điều quan trọng nhất là góp nhặt thông tin tình báo. Có đầy đủ thông tin thì người suy luận mới phát huy giá trị lớn nhất. Cho nên, Diêu Nguyên không dấu giếm ta điều gì cả. Chiếc đĩa bay kia được tạo thành bởi nền văn minh còn tiên tiến hơn cả quần thể chiến hạm này, ít nhất so với nền văn minh của chúng ta thì cao hơn không biết bao nhiêu mà kể. Rốt cuộc là lần cách mạng công nghiệp thứ năm, thứ sáu hay thứ bảy đây?

Nhưng có điều này là chắc chắn, trình độ khoa học kỹ thuật của chiếc đĩa bay kia đã vượt xa quần thể chiến hạm. Như vậy, nếu đều là trí tuệ nhân tạo, hắn chắc chắn sẽ có biện pháp giải trừ sự nhiễu tín hiệu này. Đến cuối cùng vẫn phải nhờ vào nó...Tại sao nó vẫn im lặng, tại sao nó không có hành động gì với chúng ta? Theo lý thuyết giá trị quyết định hành động, chúng ta chỉ đáng giá như con vi khuẩn, con kiến để nó quan sát thôi ư? Vì thí nghiệm sao? Nếu thế, chứng tỏ rằng chúng ta vẫn còn một ít giá trị với

nó. Có giá trị thì sẽ không bị vứt bỏ, hơn nữa còn do nền văn minh ngoài hành tinh khác tấn công...

Nhâm Đào nói tới đây, khẽ thở dài, lát sau mới lên tiếng:

-Suy luận giả cũng không phải vạn năng. Trong tình huống không có thông tin gì để suy luận, như vậy chỉ có thể đánh cược thôi, ta cũng như thế...Dùng cách đó, để xem chiếc đĩa bay này có ý đồ gì với chúng ta. Không thắng thì chết, so ra kế hoạch này còn thảm hại hơn phương án Ba Lệ đưa ra.

Vương Quang Chính không tiếp tục truy hỏi, bởi vì đã gần tới nhà kho chứa bom khinh khí. Sau đó, dưới sự hướng dẫn của Vương Quang Chính, Ba Lệ điều khiển robot ngoài hành tinh trực tiếp phá khóa điện tử cổng ngoài. Theo đường đi về trước, thẳng đến khi gặp cánh cửa kho. Đến đây, nhờ chip xử lý trong người robot, tiến hành giải mã mật mã. Ánh đèn trên cửa chuyển qua màu xanh, cánh cửa từ từ mở rộng. Hơn mười giây sau, cả nhà kho rộng lớn đã hiện ra trước mặt mọi người.

Nhà kho này rất rộng lớn, trong đó chứa ba vật thể to lớn.

Đây cũng là vũ khí hủy diệt mạnh nhất mà loài người có thể có được...

Bom khinh khí!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 38: Vòng Bảo Hộ Điện Từ!

-...Trước mắt đã có 142 binh lính hi sinh, tân nhân loại chết một người. Đúng là tổn thất nghiêm trọng.

Trong quá trình các tiểu đội giao chiến với robot, kết quả liên tục được báo cáo cho Diêu Nguyên. Trước mắt, tỷ lệ tử vong của quân đoàn vũ trụ đã gần 50%, hầu như mỗi giây trôi qua có một người chết!

Nhưng không có ai dừng lại, tất cả mọi người đều liều mình xông về trước. Kẻ địch robot rõ ràng được thứ gì đó chỉ huy, dựa vào nhân số cũng như khoảng cách xa gần nơi nó ẩn nấp mà tiến hành bố trí lượng robot bao vây, tấn công thích hợp.

Bất quá, trí tuệ nhân tạo đã tính sai khả năng chiến đấu của loài người....Hay nói đúng hơn là khả năng của tân nhân loại!

Các tân nhân loại, bao gồm những tân nhân loại bình thường, đều là các chiến sĩ trời sinh trong vũ trụ. Với hoàn cảnh không trọng lực, cảm giác xuất sắc về phương hướng trong không gian lập thể. Hơn nữa, thêm vào vũ khí gần như tương đương (đều là vũ khí Gauss), khi chiến đấu với robot có thể nói là áp đảo!

Theo đánh giá của Diêu Nguyên, trong tất cả tân nhân loại, cảm ứng giả là loại hình chiến đấu mạnh nhất trong vũ trụ. Có thể nói, kỹ năng của cảm ứng giả là vũ khí thích hợp nhất trong chiến đấu. So với các tân nhân loại khác, tuy họ đều có khả năng cảm giác xuất sắc, nhưng đều thua cảm

ứng giả một khoảng lớn. Và cảm ứng giả cũng chiếm số lượng đông nhất trong tân nhân loại!

Tiểu đội do Diêu Nguyên chỉ huy ít nhất đã tiêu diệt hơn 1000 robot, đồng thời thành công thu hút một lượng lớn robot khác. Càng ngày càng có nhiều robot bao vây, nhưng với sự cảnh báo chính xác của Trương Hằng, thêm vào địa hình phức tạp trong mảnh vỡ chủ hạm, vô số lỗ hổng có thể dễ dàng di chuyển linh hoạt giữa các tầng và hành lang, đám người Diêu Nguyên thành công thu hút một số lượng lớn robot. Ít nhất là gấp 10 lần số robot tiểu đội hần đã tiêu diệt, hay nói cách khác có gần một vạn robot đang truy đuổi bọn họ!

Hiện giờ, hần đang cấp tốc tiến về khu vực của mà tiểu đội Ưng đang chiến đấu. Theo suy đoán của Ưng, tiểu đội hần đã rất gần chỗ trí tuệ nhân tạo. Nhưng bất hạnh là cũng có một lượng lớn robot xung quanh, với lực lượng của bọn họ không thể đột phá. Nghe xong, Diêu Nguyên thay đổi chiến lược, cấp tốc chạy tới chỗ tiểu đội Ưng, không thềm bận tâm một vạn robot đang truy đuổi phía sau. Cho dù bị bao vây, bị giết chết cũng chả sao, quan trọng là phải hủy diệt trí tuệ nhân tạo!

Sau khi Diêu Nguyên tới được quảng trường, đám người Ưng đang tập trung hỏa lực tiêu diệt mười mấy con robot cuối cùng. Chỉ lát sau, các con robot này đổ gục xuống, tia lửa điện tỏa ra xung quanh. Nhìn xung quanh, Diêu Nguyên cảm thấy kinh hãi...Xác robot ở nơi này ít nhất cũng phải hơn 2000 con. Tiểu đội Ưng mạnh như vậy sao? Chỉ có mấy người như vậy mà hủy diệt nhiều robot như vậy?

-Không, không phải chúng ta...Là nàng, nàng quá mạnh. Lúc đó, nàng...Tựa như ngài lúc đó vậy. Trong chiến dịch thăm dò lúc trước, dễ dàng tránh né đòn tấn công của đám robot. Trong địa hình rộng lớn này, lấy sức một người thu hút phần lớn robot. Nhờ đó mà chúng tôi mới có thể dùng lựu đạn công nghệ cao tấn công. Bất quá, nàng cũng kiệt sức.

Ứng chỉ vào Minh Chi Khiết đang nằm trên đất, nói.

Diêu Nguyên lập tức kiểm tra cô nàng, chỉ thấy cô ta đang say ngủ, trên môi còn nở nụ cười. Khuôn mặt cô nàng còn vương nét đỏ, tựa như tình trạng hồi quang phản chiếu lúc trước mà Morrison gặp phải. Nhưng mà, có vài phần không giống, mà giống như...

-...thoát lực sau khi “sung sướng” quá độ?

Diêu Nguyên lắc đầu phủ định cái ý nghĩ hoang đường này, nói với Ứng:

-Mang nàng ta đi cùng. Xem ra năng lực của nàng ta còn mạnh hơn cảm ứng giả...Không thể bỏ nàng lại. Ứng, dẫn đường! Không còn thời gian nữa. Chỉ còn 10 phút cuối cùng, nhanh!

Ứng nghe vậy không chút chần chờ, lập tức sử dụng kỹ năng của thanh tích giả, sau đó chỉ vào một hành lang:

-Nơi này, chỗ đó có rất nhiều dấu vết để lại!

Cả đội dưới sự hướng dẫn của Ứng không ngừng tiến lên. Đoàn đội này không những có Trương Hằng là dự tri giả, Diêu Nguyên là toàn năng giả, thêm vào Ứng và Lưu Bạch, khả năng chiến đấu đã vượt xa đám robot bình thường. Cơ hồ một đường xông thẳng vào trong.

Khi đi qua mấy hành lang, thứ hiện ra trước mặt là khu vực rộng lớn. Nơi này được bảo toàn rất tốt, trừ một số dụng cụ vỡ nát ra, còn lại hầu như nguyên vẹn. Hơn nữa, còn có đèn chiếu sáng. Trong hành lang, đã có sẵn nhiều tấm kim loại đang trôi nổi lơ lửng. Khi mọi người đi tới cuối hành lang, các tấm kim loại này đột nhiên bay tới trước.

Mọi người lập tức giơ súng nhắm vào chúng, nhưng vài giây sau, các tấm kim loại vẫn không có biến hóa gì, chỉ trôi nổi dưới chân mọi người,

cách sàn mặt đất không tới 10 cm.

-...Đây có lẽ thiết bị dùng để di chuyển.

Thích Hiếu Điều sợ hãi than:

-Cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn a, chỉ xê xích một cuộc cách mạng công nghiệp không ngờ lại chênh lệch như thế...

Diêu Nguyên cẩn thận kiểm tra các tấm kim loại dưới chân. Ngoài bề mặt trơn nhẵn, độ dày của tấm kim loại này khoảng 50 cm. Nói cách khác, bên trong có thể chứa rất nhiều linh kiện, có lẽ đây là thiết bị tương tự với vòng tròn kỳ quái trên robot. Đều có động cơ đẩy bằng lực điện từ, hẳn là thiết bị di chuyển.

-Trí tuệ nhân tạo có thể đang ở khu vực này. Mọi người đề cao cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng có thể đụng độ!

Diêu Nguyên nói rồi dẫn mọi người xông thẳng vào quảng trường phía trước.

Nhờ ánh sáng từ các ngọn đèn, đám người Diêu Nguyên dựa vào cảm giác của Trương Hằng, tiến thẳng về nơi có nhiều robot nhất. Đó là một kiến trúc có dạng như chiếc ốc vít khổng lồ, chỉ có một lối vào, xung quanh là vô số đường ống từ khắp nơi trong mảnh vỡ phi thuyền tập hợp lại vào chiếc ốc vít này. Nhưng, tại đây bọn họ gặp phải một loại robot hoàn toàn mới!

Loại robot này có hình dạng gần giống con người, nhưng phần dưới của nó có sáu chiếc chân máy, giống như chân của loài nhện. Nửa thân trên có bốn cánh tay, chia ra hai bên đối xứng. Số lượng không nhiều lắm, chỉ có hai con mà thôi. Nhưng ngoại hình của chúng tương đối hoàn hảo, không nhìn ra dấu hiệu hư hại nào.

Nếu chỉ như thế, với vũ khí của loài người như súng máy và súng lục Gauss tấn công, dù bề ngoài còn hoàn chỉnh cũng vô dụng...

Nhưng thứ làm cho đám người Diêu Nguyên lâm vào khổ chiến là việc – đám robot này hoàn toàn miễn dịch với đạn súng Gauss!

Đúng vậy, khi mọi người phát hiện ra đám robot bảo vệ trước cửa, liền dùng súng trường cùng súng Gauss tấn công. Rất nhanh, mấy trăm con robot đã bị tiêu diệt sạch sẽ, tuy thế đội ngũ cũng có bốn người hi sinh...

Nhưng khi đối phó với hai con robot này, vô luận là dùng súng máy thông thường hoặc súng lục Gauss tấn công, bên ngoài robot liền xuất hiện một tầng bảo vệ mỏng manh màu trắng. Chính lớp bảo vệ này ngăn cản toàn bộ đạn bắn tới, thêm vào bốn cánh tay máy chuyển đổi thành bốn nòng súng, điên cuồng oanh kích. Chưa hết, sáu chân của nó không biết cấu tạo ra sao, mà có thể bám dính vững vàng ở bất kỳ địa hình nào, từ vách tường tới trần nhà, phảng phất như nơi đây không phải là môi trường vũ trụ không trọng lực. Tốc độ của nó siêu nhanh, hơn nữa cũng rất linh hoạt. Bốn binh lính tử vong lúc trước đều do hai con robot này giết chết!

-Khốn kiếp! Vòng bảo vệ bằng năng lượng sao? Lẽ ra phải sớm dự đoán trước, dù gì kỹ thuật của bọn họ cũng tiên tiến hơn chúng ta...

Diêu Nguyên thở hổn hển, hai con robot này căn bản không rời lối vào duy nhất kia. Đến giờ, họ đã bị chặn ở đây gần 5 phút rồi. Thời gian nửa tiếng chỉ còn lại vài phút ngắn ngủi, hãn càng nóng lòng hơn.

Mặt Thích Hiểu Điều cũng trắng bệch. Đáng lẽ hãn đã chết trong đợt tấn công vừa rồi, may mà có một binh lính khác kịp thời cứu hãn, nhưng binh lính đó không may mắn thoát khỏi. Khoảng khắc đó, làn ranh giữa chết và sống sao lại mong manh đến thế, vô số cảm xúc phức tạp giằng xé trái tim hãn.

Nhưng bộ não hần không ngừng vận chuyển, không ngừng suy luận, thu thập thông tin, đưa ra các giả thuyết và kết luận. Cho đến khi một đoạn hình ảnh lóe lên trong đầu, hần vội vã nhìn qua các thiết bị bằng kim loại xung quanh, rồi kêu to lên:

-Không, không phải là vòng bảo vệ bằng năng lượng! Kỹ thuật đó quá tiên tiến, không thể là thứ mà cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn có thể tạo ra! Đây là vòng bảo hộ bằng điện từ! Bản chất của hai cái khác nhau hoàn toàn, nó chỉ có thể phòng ngừa các tác nhân tấn công bằng kim loại! Đúng, nó có khả năng vô hiệu hóa đạn của chúng ta vậy, tựa như kỹ năng trong bộ phim chiến binh X nào đó vậy!

Diêu Nguyên hơi sững sốt, lập tức mở miệng mắng to:

-Đạn bằng nhựa? Bây giờ tìm đâu ra? Đừng đùa chứ! Loại kỹ thuật này được che dấu tới tận giờ, không sử dụng trên các robot bình thường. Nếu không chúng ta đã sớm chuẩn bị tốt rồi. Khốn kiếp!

Vừa nói, Diêu Nguyên bỗng nhiên vứt khẩu súng lục Gauss trên tay, ánh mắt nhìn chéch về trước. Rõ ràng hần muốn thông qua cảm biến trong mũ, chuẩn bị khởi động thiết bị phản lực cao điện từ phía sau trang phục chiến đấu.

Thích Hiếu Điều nhìn thấy, vội hét lớn:

-Diêu Nguyên! Ngài muốn làm gì?

Diêu Nguyên lúc này không còn vẻ nóng giận như lúc trước, chỉ trầm giọng nói:

-Cám ơn, người Thích Hiếu Điều. Trong thời điểm quan trọng nhất đưa ra một thông tin quyết định...Hiện giờ, nhiệm vụ của người đã hoàn thành rồi. Tiếp theo là đến lượt các binh lính như chúng ta chiến đấu. Ưng, ta sẽ tiến hành cận chiến với hai con robot này. Trang phục chiến đấu mà

chúng ta đang mặc được làm từ gốm sứ công nghệ cao, có thể tiếp cận bọn chúng. Hơn nữa, nòng súng trên tay bọn chúng được lắp ráp từ các đốt ngón tay. Vô luận được chế tạo bằng cách gì, cũng sẽ có điểm yếu. Cho dù không được, ta cũng thể cuốn lấy bọn chúng, kế tiếp...

Việc trí tuệ nhân tạo giao cho người. Người nhất định phải phá hủy cái thứ khốn nạn kia!

Tiếng nói vừa dứt, thiết bị phản lực cao điện từ sau lưng Diêu Nguyên đã khởi động, cả người bay thẳng về trước với tốc độ cực nhanh.

Phía sau, Ưng và Lưu Bạch đồng loạt đứng lên chuẩn bị chiến đấu, hét to:

-Thân vi Hắc Tinh!

-Thăng tử vô hám!

Thanh âm cuối cùng của Diêu Nguyên vọng về...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 39: Anh Hùng Vô Danh!

Trong phi thuyền Hi Vọng, Vương Quang Chính dẫn mọi người đi tới nơi chứa máy tính chủ, dọc đường triệu tập tất cả binh lính gặp phải. Đồng thời phái 100 binh lính đi trấn an các tầng dưới, phòng ngừa bạo loạn xảy ra.

Nhưng hết thảy đều không quan trọng bằng chuyện trước mắt, là tới máy tính chủ để lấy mật mã kích hoạt bom khinh khí, sau đó thực hiện kế hoạch giải cứu. Điểm mấu chốt ở đây là mật mã kích hoạt, liệu robot ngoài hành tinh này có thể khởi động máy tính chủ hay không? Hoặc là xâm nhập vào hệ thống dữ liệu, trộm lấy mật mã không?

Lúc này, Nhâm Trừu Nguyệt bỗng giật mình, nàng chần chờ một lát rồi nói nhỏ với Nhâm Đào:

-Không biết tui có nhầm hay không nữa. Tui cảm thấy nguy hiểm, vị trí từ ba tầng dưới đang tiến về đây.

Nhâm Đào cảnh giác, vội vàng hỏi kỹ:

-Nguy hiểm? Dạng nguy hiểm gì? Nguy hiểm do tự nhiên hay nhân tạo? Tốc độ của nguy hiểm?

Nhâm Trừu Nguyệt lắc đầu đáp:

-Cảm giác không rõ ràng lắm. Bọn chúng còn cách chúng ta một khoảng. Nhưng quả thật có nguy hiểm, hơn nữa không chỉ một nơi, vài chỗ

còn có tốc độ di chuyển rất nhanh...

-Robot!

Nhâm Đào vội vàng nói với Vương Quang Chính:

-Nguy rồi! Trí tuệ nhân tạo bắt đầu phái robot ra, hơn nữa còn là một lượng lớn robot nữa. Các con robot kia có thể đã bắt đầu xâm nhập vào phi thuyền Hi Vọng, chúng ta phải mau lên!

Vương Quang Chính cũng giật mình, hắn từng tận mắt thấy được năng lực của đám robot này, như bay lượn, di chuyển tốc độ cao, được trang bị nhiều loại vũ khí khác nhau, trong đó có vũ khí Gauss đáng sợ có thể dễ dàng phá hủy phi thuyền Hi Vọng!

Nhâm Đào thấy sắc mặt Vương Quang Chính biến đổi, lập tức trấn an:

-Đừng lo lắng, các con robot kia hẳn không có ý định phá hủy phi thuyền Hi Vọng. Nếu không bọn chúng căn bản không cần xâm nhập, chỉ cần dùng súng Gauss tấn công từ xa đã đủ hủy diệt chúng ta rồi. Nếu bọn chúng không có ý định phá hủy phi thuyền Hi Vọng, như vậy còn chưa muộn...Ít nhất, chúng ta còn chưa chết!

Sắc mặt Vương Quang Chính trắng xanh lẫn lộn, cắn răng ra lệnh:

-Tăng tốc lên, nhanh hơn nữa!

Vừa hét, tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều, xung quanh ai cũng thế.

Vương Quang Chính sợ rằng, ba tầng dưới đã máu chảy thành sông. Hầu như tất cả người bình thường đều sống ở ba tầng dưới, bọn họ có thể đã...Nhưng còn thế nào nữa? Trông đợi bọn họ kháng cự lại đám robot hung hãn kia sao? Đó là nhiệm vụ bất khả thi!

Không nói đến phi thuyền Hi Vọng chỉ có hơn một trăm bộ trang phục chiến đấu thử nghiệm số 2, cùng hơn 100 khẩu súng lục Gauss. Nhưng trừ tân nhân loại ra, người bình thường căn bản không hề có kinh nghiệm chiến đấu trong môi trường không trọng lực. Hơn nữa, đây là phi thuyền Hi Vọng a, không phải là quần thể chiến hạm hư hỏng kia, bọn họ không thể dùng súng lục Gauss tấn công bọn robot được. Nhưng đám robot thì không cố kỵ như thế, hoàn toàn thoải mái dùng súng Gauss...

Đến tột cùng, sẽ còn bao nhiêu người sống sót đây?

Chẳng lẽ phải dùng tới trứng và tinh trùng đông lạnh để thụ tinh nhân tạo sao. Dùng chúng để kéo dài hơi tàn, tiếp tục truyền thừa nền văn minh ư? Làm một khởi đầu mới trong vũ trụ?

Bất kể thế nào, lát sau mọi người đã đi tới chỗ máy tính chủ. Các binh lính canh gác khu vực này cũng gia nhập vào đội ngũ. Về phần các robot trên phi thuyền Hi Vọng đảm đương nhiệm vụ bảo vệ xung quanh, giờ này tất cả chỉ là một đồng sắt vụn không hơn không kém.

Vương Quang Chính cũng không có thời gian quan tâm chuyện này. Hắn dẫn mọi người đi đến phía sau bức chứa máy tính chủ, Ba Lệ bắt đầu điều khiển robot, nhập các dòng lệnh thông qua bàn phím gắn ngoài. Robot dùng vi mạch kết nối với máy tính chủ thông qua cổng kết nối, nhờ vào năng lượng có từ robot, một vài linh kiện của máy tính chủ bắt đầu chớp động. Nhưng dù sao nguồn năng lượng của nó quá ít, không thể nào khởi động được máy tính chủ...Cho dù là robot ngoài hành tinh cũng bất lực!

-Chờ một lát, lượng dữ liệu quá lớn, thời gian tìm mất chừng 5 phút!

Ba Lệ nhìn vào màn hình bên ngoài robot, lẩm bẩm.

-Năm phút sao!

Vương Quang Chính nhìn đồng hồ trên tay, hiện giờ đã trôi qua gần 20 phút. Nói cách khác, chỉ còn 10 phút ngắn ngủi trước khi đến giới hạn. Thời gian tìm mật mã đã mất 5 phút, như vậy trong 5 phút còn lại phải đặt quả bom khinh khí lên tàu, lái nó đến gần mảnh vỡ chiến hạm, kích hoạt nó...Cả một quá trình như vậy. Thời gian không đủ a!

Cùng lúc đó, bên dưới máy tính chủ, toàn thân chiếc đĩa bay tỏa ra ánh sáng trắng nhu hòa, vô số dòng điện lưu chuyển không ngừng, thông qua các sợi cáp từ khắp nơi hội tụ về bên trong đĩa bay..

Cùng lúc đó, robot ngoài hành tinh đang tiến hành xâm nhập máy tính chủ. Ngay lập tức, một đoạn dữ liệu hiện ra bên trong đĩa bay, và một đoạn dữ liệu khác được nạp vào trong robot. Nhưng con robot này không có biểu hiện gì khác thường, chuyên tâm xâm nhập vào máy tính chủ tìm mật mã.

Cứ thế, thời gian trôi qua lặng lẽ. Mọi người đều lo lắng về tương lai, nhưng chỉ có thể bất lực chờ đợi. Cảm giác ấy thật khó chịu, mỗi giây trôi qua, chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến tim mọi người giật thót. Có người bắt đầu thở dốc.

Rốt cuộc, chưa tới 5 phút đồng hồ, chỉ qua 4 phút một chút, màn hình trên ngực robot chợt lóe sáng, hiện ra mấy dòng chữ. Một nhân viên nghiên cứu bên cạnh Ba Lệ lập tức lấy giấy bút ra ghi lại. Đợi hẵn ghi chép xong, Vương Quang Chính vội vàng cầm lấy tờ giấy, nói:

-Đi, lập tức chạy tới bãi phóng. Các nhân viên khác hẳn đã vận chuyển bom khinh khí tới đó, chuẩn bị xong xuôi rồi. Chỉ cần mang theo mật mã đến, chúng ta có thể khởi hành ngay!

Một đường vô sự, không có gì ngăn chặn, nhưng khi mọi người đi tới bãi phóng, tiếp đó là một sự im lặng nặng nề.

Bởi vì, thiết bị kích hoạt bom khinh khí cũng sử dụng thiết bị điện tử. Cho nên, buộc phải kích hoạt bằng tay. Nhưng như thế, khi bom nổ, trong

phạm vi 10 km xung quanh sẽ tan thành tro bụi...Điều đó nghĩa là con thoi lúc ấy vẫn nằm trong phạm vi ảnh hưởng, nổ tung...

Nói cách khác, người kích hoạt bom khinh khí nhất định sẽ chết!

Ai mà chẳng muốn sống, không tới vạn bất đắc dĩ, ai lại nguyện ý tự sát chứ? Dĩ nhiên, tình huống bây giờ cũng coi như vạn bất đắc dĩ rồi, nhưng có nhiều người như vậy, sao lại chọn ta?

Đó là suy nghĩ trong lòng nhiều người, tuy ích kỷ nhưng đó là nhân tính, là bản chất của con người...

Vương Quang Chính nhìn xung quanh, rất nhiều người chột dạ lảng tránh ánh mắt của hắn. Nhưng hắn biết, chỉ cần hắn hạ lệnh thì nhất định họ sẽ phải chấp hành nhiệm vụ...Nhưng! Nhiệm vụ này ảnh hưởng đến tính mạng của mười mấy vạn người trên phi thuyền Hi Vọng, hoặc có thể nói, nó quyết định số phận của nền văn minh nhân loại!

Chưa từng có trường hợp chỉ một cá nhân lại có thể quyết định sự truyền thừa của loài người...

Nếu người đó không cam tâm tình nguyện, hoặc có điều bất mãn, rất có thể sẽ vấp phải sai sót, có khi còn phạm phải sai lầm nghiêm trọng như phán đoán lúc nào nên nổ bom khinh khí, lúc nào không. Nếu chọn phải một người như thế chấp hành nhiệm vụ, như vậy lỡ có sai sót gì thì người ra lệnh là Vương Quang Chính, hắn sẽ thành tội nhân của loài người!

Hy sinh...cần có người tự nguyện, như vậy mới gọi là hy sinh!

-Ta sẽ đi!

Vương Quang Chính thở dài, nói bằng giọng bình thản:

-Ta sẽ lái tàu con thoi, ta cũng là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, còn là một binh lính đặc nhiệm...Để chấp hành nhiệm vụ này là thích hợp nhất. Nếu lão Diêu đã giao phi thuyền Hi Vọng cho ta, phó thác mọi người cho ta thì cũng là lúc ta nên hoàn thành trách nhiệm này. Ta sẽ thực hiện nhiệm vụ cuối cùng này. Mọi người lập tức trở lại vị trí của mình, chú ý theo dõi tình hình xung quanh, đặc biệt là đám robot đã xâm nhập...

Vương Quang Chính còn chưa nói hết, bỗng nảy sinh cảnh giác, xoay đầu né tránh. Với thân thủ của hắn, vốn có thể dễ dàng né được nhưng nơi đây là môi trường không trọng lực. Kết quả là khi xoay đầu, thân thể hắn chỉ dịch chuyển một chút. Một tiếng bộp vang lên, một vật nặng đã đánh trúng sau gáy Vương Quang Chính, khiến hắn hôn mê.

Thủ phạm là một binh lính trẻ tuổi đứng bên cạnh, hắn cầm báng súng đập vào gáy Vương Quang Chính. Biến cố xảy ra trong chớp mắt, mọi người lập tức giơ súng lên nhắm vào binh lính kia. Người lính này dứt khoát ném khẩu súng xuống, bình tĩnh nói:

-Để tôi đi, tôi là thành viên dự bị của quân đoàn vũ trụ. Đã từng trải qua mấy khóa huấn luyện cũng như sát hạch. Tôi có thể điều khiển tàu con thoi, cũng như không giữ chức vụ gì quan trọng, không người thân, không vợ con...Tôi chết cũng không có gì ảnh hưởng cả. Đưa mật mã cho tôi.

Mọi người xung quanh im lặng, Ba Lệ ngồi xuống lấy mảnh giấy từ tay Vương Quang Chính, đưa cho người binh lính trẻ tuổi kia. Nàng hỏi:

-...Anh có di ngôn gì không?

Người lính trẻ tuổi cầm lấy tờ giấy, nở nụ cười:

-Không cần thiết...Được rồi, coi như đây là di chúc đi. Tôi thích phi thuyền Hi Vọng, nó là nhà của tôi. Nơi đây, không có sự xấu xa như trên Trái Đất, người với người giúp đỡ lẫn nhau, vì loài người cống hiến. Tôi thích không khí này, thích nơi này...

Vừa nói, hắn vừa mặc bộ đồ du hành vũ trụ, đi vào khoang cách ly chân không. Robot ngoài hành tinh nổi bước theo sau, cùng tiến vào khoang cách ly với hắn. Một người, một robot trải qua các trình tự như nhau, thẳng đến khi lên tàu con. Robot sẽ cung cấp lực đẩy cho tàu con thoi, bay về nơi phát ra tín hiệu duy nhất bên ngoài phi thuyền...Nơi có mảnh vỡ chiến hạm!

-Chúng ta còn chưa biết tên hắn.

Nhâm Triều Nguyệt bỗng thì thầm.

Ánh mắt Nhâm Đào lộ vẻ phức tạp, hồi tưởng lại tư thái bình thản của người lính da đen trẻ tuổi kia, hắn thở dài:

-Hắn là một người vô danh...Anh hùng vô danh.

Người lính da đen kia ngồi trên tàu con thoi, nhìn về phi thuyền Hi Vọng thông qua cửa sổ. Hắn nắm lấy dây chuyền có mặt chữ thập trên cổ, thấp giọng cầu nguyện.

-Thượng đế, xin hãy cứu vớt nhân loại. Xin hãy cứu lấy phi thuyền Hi Vọng, bảo vệ cho máy nhà cuối cùng của loài người. Thiên đường còn lại không có kỳ thị chủng tộc, không có áp bức, không có tội ác...

Vĩnh viễn trường tồn! Amen!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 40: Dừng Khí!

Khi Diêu Nguyên sử dụng đến thiết bị phản lực cao điện từ gắn ở phía sau trang phục chiến đấu, hắn đã không còn nghĩ đến việc sống sót trở về. Nói chuẩn xác hơn, hắn đã quyết liều mạng!

Không có vũ khí! Chỉ dùng bàn tay trần quyết chiến cùng một con robot ngoài hành tinh!

Hơn nữa, con robot này còn có vũ khí tấn công tầm xa, vòng bảo hộ bằng điện từ, bốn cánh tay máy và sáu chân linh hoạt!

Đây không phải là bộ phim viễn tưởng nào đó của Mỹ và hắn cũng không phải là vị siêu nhân nào đó trong phim!

Diêu Nguyên cho dù biết tân nhân loại có thiên phú chiến đấu trong vũ trụ, nhưng cũng có những thứ mà con người không sao làm được. Đây không phải là chiến đấu, nói đúng ra là đi tự sát...

(Cho dù như vậy, lấy mạng mình cược một lần đi...)

(Không được, ta không thể chết! Phi thuyền Hi Vọng, loài người vẫn còn cần ta!)

(Nhưng ta đã quá mệt mỏi rồi...)

(Đó là trốn tránh trách nhiệm! Ta không thể chết! Ta còn phải lãnh đạo mọi người sinh tồn!)

Trong khoảng khắc ấy, dường như hồi quang phản chiếu trước lúc tử vong, hắn chợt nhớ lại vô số ký ước chôn giấu trong lòng, những hình ảnh hiện lên rồi tan biến, biểu thị cho một niềm khao khát, lời hứa nào đó mãi không thể đạt được.

Trong các hình ảnh đó, rõ nét nhất là hai hình ảnh. Một là về người hạm trưởng của phi thuyền Hi Vọng, là lãnh tụ tinh thần của mọi người. Còn lại chính là hình ảnh hắn đoàn tụ với một cô gái trẻ, nô đùa với đứa bé trong lòng cô gái ấy.

Tất cả lướt qua nhanh như chớp rồi tan biến, hắn đã đối mặt với hai con robot ngoài hành tinh.

Số lượng ít ỏi của hai con robot chứng tỏ bọn chúng hắn là một tác phẩm đỉnh cao của nền văn minh ngoài hành tinh. Ví dụ như vòng bao hộ điện từ, hắn cũng có hiểu biết chút ít về nó. Nói theo ngôn ngữ khoa học thì vòng bảo hộ này được tạo thành bởi một thiết bị điện tử, có khả năng sinh ra từ trường cực mạnh trong chớp mắt. Từ trường này sẽ ngăn chặn các vật thể kim loại bất minh tấn công, không hề tổn hại đến thân thể người dùng. Tỷ như con robot này, toàn thân đều được chế tạo bằng kim loại, mà loại siêu từ trường này không có vẻ gì ảnh hưởng đến chúng.

Muốn chế tạo được thiết bị tương tự, nền khoa học kỹ thuật của con người vẫn chưa thể làm được. Hơn nữa, vòng bảo hộ điện từ này hoàn toàn khác với vòng bảo hộ năng lượng trong phim ảnh giả tưởng, nó chỉ có thể phòng ngừa vật thể kim loại, hơn nữa rất tốn năng lượng. Trên căn bản chỉ có thể phòng ngừa các vật thể kim loại bay với tốc độ cao, nếu như có người cầm một thanh dao găm, đâm từ từ, vòng bảo hộ điện từ cũng vô tác dụng.

Do vậy, Diêu Nguyên mới chọn cách cận chiến hai con robot này. Dù sao, bên trong trang phục chiến đấu hắn đang mặc cũng có vài thiết bị làm bằng kim loại, ví dụ như thiết bị liên lạc. Nếu vòng bảo hộ điện từ hoàn

toàn cách ly kim loại, như vậy hẳn cả việc tới gần robot cũng không làm được.

Khi Diêu Nguyên xông ra ngoài công sự che chắn, hai robot lập tức giơ nòng súng lên nhắm vào hắn, không chút do dự nổ súng. Vô số viên đạn bay như mưa.

Diêu Nguyên không dám lấy thân mình đón đỡ đồng đạn đó, như vậy khác nào tự sát. Hắn chỉ có thể áp dụng cách mà hắn từng làm lúc trước, giống như Minh Chi Khiết, cả người lướt dọc trên mặt đất hoặc trần nhà, dùng chân và cơ thể đổi hướng liên tục. Khả năng của cảm ứng giả được phát huy đến tận cùng. Dường như không cần tính toán, xem xét gì cả, mỗi lần hắn đặt chân xuống điểm tựa lại bật mạnh, di chuyển đến vị trí khác. Mà góc độ mỗi điểm hắn mượn lực đều chính xác tuyệt đối, tựa như dùng thước đo tính toán tỉ mỉ. Chỉ trong bốn, năm giây ngắn ngủi, hắn đã vọt tới trước một con robot.

Chỉ thấy hắn dậm mạnh chân, cả người nhảy vọt lên. Nhờ vào lực đẩy từ thiết bị phản lực sau lưng, lao thẳng đến đỉnh đầu robot. Khi hắn vừa bay qua khỏi đầu robot, bàn tay tóm lấy cổ robot, dùng sức xoay mạnh, vặn người bám vào sau lưng robot!

Nhưng con robot này cũng phản ứng cực nhanh, đầu nó bỗng nhiên quay 180 độ, đồng thời bốn cánh tay máy cũng xoay theo. Trong nháy mắt, Diêu Nguyên lại đối mặt trực tiếp với nó. Bốn cánh tay máy nhanh chóng bổ về trước, siết chặt lại. Nếu kẹt trong các cánh tay đó, dù là người sắt cũng bị ép thành mảnh vụn!

Diêu Nguyên gầm lên, hai tay ôm lấy đầu robot đẩy mạnh cả người bay lên trên. Phía sau vang lên âm thanh kim loại va chạm kịch liệt. Nếu chỉ chậm nửa giây thôi, cú siết đó đủ để ép hắn thành mảnh vụn!

Cùng lúc đó, bốn nòng súng từ con robot khác đã khai hỏa, vô số viên đạn bay thẳng về phía Diêu Nguyên. Lúc này, hắn đang lơ lửng trên không, căn bản không kịp né tránh. Diêu Nguyên chỉ kịp thầm nghĩ một tiếng hồng bét, cả người cuộn lại chờ các viên đạn va chạm...

Nhưng không xuất hiện cảm giác đau đớn như hắn tưởng, tất cả đạn đều bị một luồng sáng trắng mờ ngăn lại, sau đó rơi xuống đất. Thì ra, hắn đang ở trong phạm vi của vòng bảo hộ điện từ.

Thấy thế, Diêu Nguyên thầm hô may mắn. Không chờ con robot bên cạnh xoay qua, hắn tóm lấy một cánh tay của nó, lấy chân đạp trên sàn bay lên. Cả người bay tới vừa tầm cánh tay robot, toàn thân cuộn lại, nhờ vào lực đẩy từ thiết bị phản lực đằng sau, xoay tròn xung quanh cánh tay bị hắn nắm chặt. Một vòng, hai vòng, ba vòng...

Một tiếng rắc vang lên!

Diêu Nguyên đã vặn gãy các khớp nối cánh tay của con robot. Tia lửa điện lóe lên, một người ôm lấy cánh tay robot đã gãy lìa văng ra xa.

-Tốt!

Không chỉ Diêu Nguyên hét lên, mà đằng xa đám người Ưng và Lưu Bạch cũng đồng loạt hô to. Cùng lúc đó, Ưng giơ tay ra hiệu cho mọi người phía sau:

-Trừ Trương Hằng và Thích Hiểu Điều ở lại, còn lại ai không sợ chết theo ta tiến lên!

Vừa nói, hắn đã nhảy ra khỏi công sự.

Những người còn lại bao gồm tân nhân loại và binh lính bình thường, tất cả đều hét to, theo sát Ưng, lao về gian phòng nơi mà trí tuệ nhân tạo

đang ẩn nấp. Chỉ Trương Hằng và Thích Hiểu Điều cẩn rằng đứng tại chỗ, khuôn mặt hiện vẻ không cam lòng.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, hai con robot ngay lập tức giơ súng hướng về đám người Ưng. Nhưng không chờ chúng tấn công, Diêu Nguyên lại lao đến một lần nữa, đụng thẳng vào con robot còn nguyên vẹn. Cả người lẫn robot đều bị văng ra xa, duy chỉ còn con robot bị mất một cánh tay máy.

-Vì loài người!

Một binh lính hét to. Mắt hăn nhìn vào cảm biến trong mũ, muốn khởi động thiết bị phản lực phía sau. Khi các viên đạn bay tới, thiết bị phản lực cũng đồng thời khởi động. Nhưng hăn không phải là tân nhân loại, không thể né tránh như Diêu Nguyên. Hăn chỉ có thể dùng ánh mắt dẫn đường cho thiết bị phản lực – xông thẳng về trước. Vô số đạn bắn vào người hăn, thân thể hăn rung động kịch liệt, máu tươi trào ra từ các lỗ hổng trên trang phục chiến đấu.

Thông qua thiết bị liên lạc, mọi người đều nghe rõ tiếng hô cuối cùng của hăn... Vì loài người!

Thi thể binh lính này rớt cuộc va mạnh vào con robot, máu của hăn văng tung tóe, tựa như vô số viên bi màu đỏ lay động giữa không gian, thấm ướt tầm mắt của những người đi sau...

-Xin hãy nói cho vợ ta biết, ta yêu nàng rất nhiều!

Một binh lính khác cũng khởi động thiết bị phản lực, dùng ánh mắt điều khiển phương hướng xông thẳng về trước. Hăn va mạnh vào thi thể của binh lính kia, khiến cho con robot lùi thêm mấy mét. Nhưng không kịp để cho binh lính này thoát ra, ba nòng súng trên tay robot đã khai hỏa. Máu tươi lại tuôn trào...

Nơi xa, mắt Trương Hằng và Thích Hiểu Điều đỏ bừng, mũ bảo hộ thấm đầy nước mắt. Trong ánh mắt của bọn họ, chỉ có thể vô số viên đạn máu tung bay trên con đường dẫn tới căn phòng kia, một con đường nhuộm máu đồng đội...

Một con đường đi thẳng tới căn phòng kia, một con đường đi thẳng tới tương lai loài người!

-A!

Trương Hằng găm lên, mắt hấn nhìn về cảm biến trong mũ. Chỉ vài giây sau, lực đẩy mạnh mẽ từ phía sau hấn truyền đến, đẩy hấn lao vọt ra ngoài. Theo sát phía sau chính là Thích Hiểu Điều, hai người một trước một sau lao thẳng về con robot, tựa như các binh lính đi trước đã từng làm.

Ứng thấy được cử động của hai người Trương Hằng và Thích Hiểu Điều, tức giận hét lớn:

-Hai thằng ngốc kia...Không được sử dụng thiết bị phản lực cao điện từ! Robot để cho bọn ta đối phó, hai người là tân nhân loại...Khốn nạn, theo ta! Giết con trí tuệ nhân tạo khốn kiếp kia. Cho nó thấy sự điên cuồng của con người khi bị dồn vào đường cùng!

Các binh lính còn lại im lặng, bọn họ theo Ứng và Lưu Bạch nhanh chóng xuyên qua hai con robot, bay thẳng gian phòng phía sau. Miệng của họ thoáng hiện vết máu, hàm răng cắn chặt như muốn cắn nát cả môi. Như thể hiện sự tức giận trào dâng trong lòng bị đè nén lại, còn có cảm phục sự dũng cảm của các binh lính đằng sau...

Vì loài người, vì phi thuyền Hi Vọng, vì người thân, dù có phải hi sinh cũng không hối hận!

Không ai thấy được vết máu trên khóe miệng Ứng, còn nhiều hơn bất kỳ binh lính nào khác...

-Trong lòng anh, sinh mạng là gì? Đồ ngốc...

-Sinh mạng? Là sự sống sao.

-Không phải, đồ ngốc ạ. Mỗi người đều có sự lý giải khác nhau với sinh mạng. Như người xưa có nói, hoặc nặng tựa Thái Sơn, hoặc nhẹ như lông hồng. Trong lòng anh nhất định có sự lý giải riêng của mình. Tên khờ ạ, chờ anh sau này hiểu được ý nghĩa của sinh mạng, nhớ phải nói cho em biết đấy?

-...Được, anh hứa với em.

Diêu Nguyên choàng tỉnh, vừa rồi hắn bám trên cánh tay máy cuối cùng của con robot, ý đồ dùng cách cũ phá hủy nó. Nhưng chưa kịp xoay tròn thì đã bị robot dùng tay đập mạnh hắn xuống đất, chấn động kịch liệt khiến hắn phun ra một ngụm máu, cả người mất ý thức trong chốc lát.

Khi hắn tỉnh lại, robot đang định giơ tay định đập xuống lần nữa. Hai tay hắn dùng sức đẩy cả người bay lên, nhảy thẳng tới đỉnh đầu robot. Sau đó, nhờ vào lực đẩy từ thiết bị phản lực phía sau, cùng với lực đẩy từ đôi tay, mạnh mẽ xoay đầu robot. Xoay được nửa vòng tròn, cổ robot bị cắt đứt, lộ ra vô số lửa điện bay tung tóe. Con robot cứng đờ, đổ ập xuống sàn, hoàn toàn bị phá hủy.

-Sinh mạng là dũng khí...

Dũng khí hi sinh, dũng khí chiến đấu, dũng khí sống sót. Tựa như hai người Trương Hằng và Thích Hiểu Điều đang lao tới con robot còn lại, tựa như năm, sáu binh lính đã hi sinh cản đường...

Nước mắt Diêu Nguyên rơi xuống, hắn nhìn Trương Hằng và Thích Hiểu Điều lần cuối cùng, sau đó cả người bay về hướng ngược lại. Đuổi theo đội ngũ của Ưng và Lưu Bạch, lao thẳng về căn phòng chứa trí tuệ nhân tạo!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 41: Thắng Lợi!

Diêu Nguyên bay thẳng về trước, nhưng không lâu sau, tốc độ giảm xuống. Nguyên nhân vì năng lượng của thiết bị phản lực đã cạn, và trên đường, hắn thấy được ít nhất 5 thi thể!

Đúng vậy, đoạn đường này hắn thấy được ít nhất năm thi thể binh lính của quân đoàn vũ trụ. Bất quá không có Ưng và Lưu Bạch trong đó. Các thi thể này bị cắt thành từng khúc nhỏ, tựa như bị một vật cực kỳ sắc bén chém qua. Hơn nữa, miệng vết thương có dấu cháy xém, rõ ràng do vũ khí laser gây nên!

Xem ra, hành lang này có trang bị vũ khí laser!

Từ lúc bay vào, hắn đã sử dụng kỹ năng của thanh tích giả (người quan sát). Nhờ đó, hắn nhận thấy các vật dụng, vách tường kim loại xung quanh đều có dấu vết cải tạo sơ sài. Theo lý thuyết, với trình độ khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, không thể nào có dấu vết cải tạo thô sơ như vậy được. Nhưng ở đây lại xuất hiện rất nhiều...

-...Nói cách khác, trí tuệ nhân tạo vốn nguyên mẫu không ở đây. Mà sau khi quần thể chiến hạm này bị hủy diệt, nó mới di chuyển đến đây, cải tạo lại chỗ này?

Năng lực của suy luận giả đồng thời được khởi động. Vô số thông tin, kết quả có được nhờ suy luận hiện ra. Bởi vấn đề này khá quan trọng.

Nếu như trí tuệ nhân tạo vốn ở chỗ này từ đầu, như vậy cho thấy nền văn minh ngoài hành tinh tương đối coi trọng nó, tương tự như máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng. Như vậy, xung quanh nhất định có sự bảo vệ nghiêm ngặt, con đường phía trước rất nguy hiểm. Hơn nữa, cho dù liều mạng tiến lên cũng chưa chắc tìm được nó.

Nhưng nếu trí tuệ nhân tạo vốn nguyên bản không ở đây, mà di chuyển lại đây sau cơn bạo kiếp. Vậy chứng tỏ nó vẫn bị người ngoài hành tinh đề phòng. Cho đến khi tất cả bị hủy diệt, nó mới chạy trốn ra ngoài, sau đó đến đây, cải tạo lại làm chỗ ẩn núp. Như vậy, số lượng robot bảo vệ xung quanh nó nhất định không nhiều, cũng như khả năng phòng ngự sẽ kém đi.

Trong lúc Diêu Nguyên tự hỏi, phía trước xuất hiện một ngã rẽ. Hần ngoặt vào, chợt thấy đám người Ưng đang giơ súng nhắm về mình, vội vàng hỏi:

-Là ta! Sao rồi? Tại sao không đi tiếp?

Đám người Ưng thở phào nhẹ nhõm, tinh thần đại chấn. Bất kể ai, khi thấy Diêu Nguyên còn sống sót đều tỏ ra vui mừng, kích động, thậm chí có người còn không nói nên lời.

Ưng tuy cũng cảm thấy thế, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ:

-Phía trước có một lượng lớn tia laser bảo vệ. Ba binh lính tình nguyện thăm dò đã tử vong...Chưa tìm được tiết điểm chứa năng lượng.

-Dùng lựu đạn công nghệ cao!

Diêu Nguyên không chậm trễ, lập tức móc một viên lựu đạn từ bên hông, đưa cho Ưng:

-Ta còn dư một trái đây, dùng nó. Thời gian không còn nhiều, chỉ còn hơn 2 phút thôi, nhanh!

Ứng nhận lấy lựu đạn, ra lệnh với mọi người còn lại:

-Lui ra ngoài! Chuẩn bị đột kích!

Nói xong, hắn lập tức kéo chốt lựu đạn.

Mọi người nhanh chóng theo Diêu Nguyên lui về sau. Chỉ thấy Ứng cẩn thận giơ lựu đạn lên. Hắn sử dụng kỹ năng của thanh tích giả đến cực độ, tính toán xác định rõ điểm rơi, sức ném cũng như quỹ tích của quả lựu đạn...Có thể nói, các thông số này hiện lên trong đầu hắn tựa như bản năng. Ngay lập tức, hắn ném quả lựu đạn ra, rồi dùng cả tay và chân đẩy cả người lui về sau. Diêu Nguyên nhanh chóng tóm lấy hắn, ép cả hai người sát xuống sàn.

Ngã rẽ kia truyền đến tiếng nổ vang dội, chấn động kịch liệt khiến cho nhiều người bay loạn xạ, vô số mảnh vỡ kim loại văng tứ phía. Diêu Nguyên là người đầu tiên đứng dậy, xông vào hành lang. Phía trước hắn, cả hành lang đã bị phá hủy tan tành, vô số lỗ hồng xung quanh vách tường. Các tia điện tỏa ra xung quang chiếc hố to tướng giữa hành lang.

-Đi! Trang phục chiến đấu được làm bằng gốm, có khả năng cách điện! Chỉ cần không phải laser, thì không có gì phải sợ!

Diêu Nguyên gầm lên, dẫn đầu mọi người lao thẳng về màn điện.

Những người còn lại hiện vẻ mặt hung tợn. Đúng vậy, khi đến đây, bọn họ đã không còn gì phải sợ nữa. Bao nhiêu đồng đội đã hi sinh mở lối cho mình, vậy còn gì phải sợ sệt?

Khi hi sinh đã trở thành một thứ gì đó tầm thường, dùng khí lan truyền khắp thân thể họ...Cho dù lúc trước có do dự sợ hãi như thế nào đi nữa,

đến bây giờ đã không còn gì để mất, vì sao lại do dự!

Diêu Nguyên đi dọc theo hành lang, bất ngờ là trên đường không còn cơ quan bảo vệ nào như tưởng tượng. Lát sau, một vầng sáng hiện lên trước mắt hắn. Phía trước là một căn phòng rộng lớn, các đường dây chằng chịt từ khắp nơi trong phòng tụ lại chính giữa, cắm thẳng vào một bảng mạch rối rắm. Bảng mạch đó cứ như được chế tạo bằng cách ghép nhiều tấm pin năng lượng mặt trời lại với nhau. Thoạt nhìn vô cùng quái dị, bằng năng lực thanh tích giả của Ưng và Diêu Nguyên thì hắn còn thấy được các dấu vết cải tạo thô ráp xung quanh.

Khi mọi người chậm chậm tiến vào phòng, bảng mạch quái dị chớp động liên tục, tựa như sống lại, đang suy xét chuyện gì đó.

-Đây là trí tuệ nhân tạo sao?

Ánh mắt Diêu Nguyên phức tạp nhìn đồng kim loại, bảng mạch trước mắt. Thật sự, hình dạng của nó khác xa hình dáng mà hắn tưởng tượng. Xét về ngoài hình, nó thua máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng, nhìn đi nhìn lại vẫn là một đồng kim loại được lắp ghép loạn xạ ngẫu. Còn có những đường dây gấn lung tung khắp nơi trong phòng. Nó là thứ đã dồn con người vào đường cùng sao.

Bất quá, Diêu Nguyên không hề có tâm lý khinh địch. Hắn vẫy tay về sau, tất cả mọi người đồng loạt rút súng lục Gauss ra, nhắm thẳng về đồng kim loại ở giữa. Diêu Nguyên lấy quả lựu đạn công nghệ cao cuối cùng bên hông ra, lúc hắn định giơ tay giật chốt, bỗng một thanh âm vang lên trong toàn bộ thiết bị liên lạc của mọi người.

-Sinh vật ngoại lai, chúng ta có thể hợp tác. Ta có toàn bộ tri thức khoa học kỹ thuật mà các người cần, theo như cách mà các người gọi chính là nền khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Thậm chí

còn có ba vật phẩm của nền cách mạng công nghiệp lần năm trao đổi được từ thương nhân vũ trụ, ta...

-Đừng làm nhảm vô nghĩa nữa!

Vừa gầm lên, Diêu Nguyên đã ném ra quả lựu đạn công nghệ cao. Gian phòng này rất rộng lớn, cho dù đứng tại cửa cũng không cần lo lắng bị ngộ thương do lựu đạn. Mọi người im lặng đứng tại chỗ, khuôn mặt hiện vẻ kiên nghị.

-Loài người chúng ta còn phải đi một đoạn đường dài nữa, nhưng tuyệt đối không thỏa hiệp với loại trí tuệ nhân tạo tàn bạo như người...

Diêu Nguyên lạnh lùng nói:

-Cho dù tương lai, có nhiều khó khăn nguy hiểm hơn nữa, chúng ta sẽ dùng chính sức mình vượt qua, chinh phục nó...Gửi cho người lời cuối. Đã xâm nhập vào máy tính chủ của phi thuyền Hi Vọng rồi sao, đã biết được lịch sử của chúng ta sao? Tìm hiểu lâu như vậy, chẳng lẽ người không rõ?

Loài người chúng ta mới là chủng tộc tàn bạo và khát máu nhất! Đừng bao giờ xem thường sức mạnh của loài người khi bị dồn vào bước đường cùng!

Quả lựu đạn công nghệ cao bay tới đồng kim loại ở giữa phòng, một tiếng nổ vang dội xuất hiện, phá hủy mọi thứ trong màn lửa.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài phi thuyền Hi Vọng, tàu con thoi đang bay gần tới nơi mảnh vỡ chủ hạm đang ẩn nấp. Cho đến khi lọt vào phạm vi 10 km xung quanh mảnh vỡ chiến hạm, tàu con thoi bất chợt khôi phục lại ánh sáng, tất cả thiết bị được khởi động trở lại. Người lính da đen đang thấp giọng cầu nguyện chợt giật mình, vội vàng khởi động động cơ của tàu cùng với hệ thống thăm dò. Trên màn hình radar, mảnh vỡ chiến hạm đã ở rất gần, chưa tới 10 km.

-Lũ người ngoài hành tinh kia! Ta tới đây, đến mà nhận món quà do loài người gửi tặng đi. Một quả cầu lửa khổng lồ, ha ha ha ha, thích không nào!

Người binh lính trẻ tuổi khẽ hôn lên cây thập tự giá, rồi buông nó xuống, điều khiển tàu con thoi bay thẳng tới mảnh vỡ chiến hạm. Đồng thời, hắn cũng khởi động hệ thống vũ khí, bắt đầu nạp mật mã kích hoạt bom khinh khí. Chỉ cần tàu con thoi đến gần hơn, càng gần càng tốt, hắn sẽ kích nổ quả bom!

Hắn không để ý tới, robot ngoài hành tinh vốn làm nhiệm vụ đẩy tàu con thoi, đột nhiên trên người lóe lên vài tia sáng, sau đó quay ngược lại bay về phía phi thuyền Hi Vọng...Cứ như nó có ý thức tự chủ vậy!

Nhưng, người lính chẳng màng tới điều đó. Hắn chỉ im lặng ngồi trên ghế lái, không có sự hoảng loạn hay bất lực trước khi chết, chỉ trầm mặc. Hắn đơn độc ngồi trên tàu con thoi, quay đầu nhìn về vách tường phía sau...Nơi đó là phi thuyền Hi Vọng, là nhà của hắn!

-Tạm biệt, phi thuyền Hi Vọng. Tạm biệt, mọi người. Marry...chúc em có một cuộc sống hạnh phúc!

Lúc này, tàu con thoi chỉ cách mảnh vỡ chiến hạm hơn 500 mét. Mà trong khi đó, robot ngoài hành tinh đi cùng hắn đã rời xa hơn 10 km. Khi người lính trẻ tuổi vừa giơ tay định nhất nút kích hoạt bom khinh khí, mấy chục viên đạn từ khắp nơi bay tới, xuyên thủng tàu con thoi, thậm chí xuyên qua thân thể hắn. Nhưng một giây sau, một luồng sáng mãnh liệt lóe lên, mang theo nhiệt độ và sức hủy diệt khủng khiếp...

Sau vụ nổ 1 phút 27 giây, khu vực bao phủ của một loại hạt vô danh chợt biến mất, toàn bộ hệ thống năng lượng trên phi thuyền Hi Vọng được phục hồi. Khắp nơi trên phi thuyền nghênh đón ánh sáng trở lại.

Đầu tiên là hệ thống phản trọng lực cùng hệ thống duy trì sự sống, sau đó là máy tính chủ được khởi động lại...

Cùng lúc đó, trên phi thuyền Hi Vọng, gần một vạn robot đang tiến hành bắt bớ loài người, hơn nữa còn giết hơn một ngàn người phản kháng, đột nhiên trên người chúng lóe lên ánh sáng, sau đó tất cả nhất tề dừng lại, cứ như đã biến thành đồng sắt vụn...

Thắng lợi rồi...

Loài người đã thắng lợi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 42: Đau Đớn!

-Nổ súng! Mặc niệm! Chào!

Theo tiếng đạn vang lên, hơn hai trăm cỗ quan tài được thả ra giữa vũ trụ từ phi thuyền Hi Vọng. Trong đám người đưa tiễn, phần lớn người dân không kiềm được nước mắt. Mọi người cúi đầu mặc niệm, còn các binh lính thì thực hiện động tác tiễn biệt theo nghi thức quân đội.

Quân đoàn vũ trụ, lúc xuất phát có 301 người, khi trở về chỉ còn 33 người. Số người hi sinh là 268 người!

Đúng như lời Diêu Nguyên nói trước khi hôn mê, đây là một đội ngũ anh hùng!

Sau này, theo kết quả nghiên cứu của nhà khoa học, tuy thành công phá hủy mảnh vỡ chiến hạm gần phi thuyền Hi Vọng, nhưng đội ngũ robot xâm nhập vào phi thuyền vẫn không bị ảnh hưởng. Bọn chúng hoàn toàn có thể phá hủy triệt để phi thuyền Hi Vọng từ bên trong.

Nhưng vào lúc đó, Diêu Nguyên tiêu diệt trí tuệ nhân tạo. Điều này làm cho phần cứng bên trong robot bị chập mạch hàng loạt. Theo báo cáo, sự cố chập mạch này do phần mềm lập trình trước bên trong chip xử lý, còn lại lớp vỏ bên ngoài vẫn bảo tồn hoàn hảo.

Hôm nay là ngày thứ bảy sau cuộc chiến kia, theo phong tục của người Trung Quốc và Phật giáo, vừa đúng với tuần thất đầu tiên (1). Trong

ngày này, toàn bộ thành viên còn sống sót trong quân đoàn vũ trụ, binh lính trên phi thuyền Hi Vọng, còn có người thân của các quân nhân hi sinh, cùng với ký giả, thành viên trong nghị viện và quốc hội đều tham dự. Ngoài ra còn có hơn hai ngàn dân chúng được tuyển chọn tham gia.

Tất cả mọi người tập trung ở hành lang kế bên bãi phóng phi thuyền, cử hành lần tinh táng (2) thứ ba trên phi thuyền Hi Vọng.

-Nghỉ!

Binh lính đứng đầu ra lệnh, tất cả quân nhân hạ tay xuống. Không một ai di chuyển hoặc nói chuyện với nhau, tất cả nhìn chăm chăm vào những cỗ quan tài đang trôi nổi giữa vũ trụ, càng lúc càng xa. Ánh mắt mọi người hiện vẻ đau thương, xen lẫn hồi ức cùng với sự phức tạp...

Riêng những binh lính còn sống sót trong quân đoàn vũ trụ, ánh mắt của họ hiện vẻ kiên nghị xen lẫn lạnh lùng. Chỉ khi nhìn về người thân bên cạnh, còn có phi thuyền Hi Vọng đang chở che mình, sự lạnh lùng kia mới biến mất, hiện rõ sự nhu hòa.

Lúc này, Diêu Nguyên cũng không có hôn mê đến tận mười ba ngày như lúc trước. Vào tối ngày thứ sáu, hân hạnh dậy tựa như đã dự cảm trước nghi thức này.

Trong toàn bộ nghi thức, Diêu Nguyên không phát biểu bất cứ lời nào, kể cả bắt chuyện với những quan chức kế bên. Từ lúc bắt đầu nghi thức đến khi kết thúc, trừ một ít người dân ghen ngào nói lời tiễn biệt, những người còn lại chỉ im lặng đưa tiễn các binh lính hi sinh. Một tĩnh một động hai thái cực trái ngược nhau hoàn toàn.

-Phát biểu động viên, ca ngợi chiến công hay đại loại như thế chỉ vũ nhục bọn họ!

Đó là những lời Diêu Nguyên nói với Barbie trên đường trở về.

Không phải là thành viên của quân đoàn vũ trụ, cho dù là các binh lính khác trên phi thuyền cũng không bao giờ có thể hiểu được những người lính kia đã anh dũng thế nào. Rồi khỏi phi thuyền Hi Vọng, chiến đấu trong nỗi tuyệt vọng, bám víu vào tia hi vọng mỏng manh cuối cùng. Bọn họ đã chiến đấu, đã nỗ lực và hi sinh...Bọn họ là những người anh hùng chân chính. Như vậy, chỉ có thể tưởng niệm bọn họ như những anh hùng!

-Như quy định cũ, ghi chép lại tên, chiến công của bọn họ lại trong tư liệu và trong quăng trường tưởng niệm. Đồng thời, lưu toàn bộ các đoạn video cảnh bọn họ chiến đấu vào trong máy tính chủ. À, kể cả người anh hùng vô danh kia nữa. Trao tặng cho bọn họ huy chương cao quý nhất – huy chương anh hùng loài người. Đúng rồi, đừng ghi tên của hắn là người vô danh. Tên của hắn là Duarte Nath. Ta muốn cho hậu duệ của chúng ta, toàn bộ mọi người ghi nhớ công lao của bọn họ. Nhớ lấy nhờ sự hi sinh của bọn họ, nền văn minh của chúng ta mới có thể tiếp tục truyền thừa!

Diêu Nguyên vừa đi vừa nói.

Barbie vội vàng ghi chép lại tất cả. Vào lúc Diêu Nguyên định nói tiếp, bỗng hắn ho khan kịch liệt, những giọt máu tươi tràn ra từ khoe miệng. Barbie vội vàng lấy khăn tay đưa cho hắn, lo lắng hỏi:

-Ngài làm sao vậy? Hạm trưởng, ngài không sao chứ?

Diêu Nguyên lắc đầu, nhưng nhận lấy chiếc khăn, lau miệng mình:

-Không sao, do phổi và một vài cơ quan khác bị tổn thương trong lúc chiến đấu. Chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn là...Nhưng ta không thể tịnh dưỡng, hiện tại phi thuyền Hi Vọng có quá nhiều chuyện cần xử lý.

Barbie im lặng, nửa câu sau định thốt lên cũng đành thu lại.

Một tuần sau tràng hạn kiếp, cả phi thuyền Hi Vọng chìm trong nỗi bi thương. Trong biến cố này, số người chết do robot tấn công khoảng 1471

người. Do hệ thống duy trì sự sống ngừng hoạt động, không đủ dưỡng khí và nhiệt độ khiến cho số lượng trẻ con tử vong là 362 người.

Cộng thêm số người hi sinh trong quân đoàn vũ trụ, tổng lại số người chết gần đạt tới con số 2000!

Đừng xem thường mấy chữ ngắn ngủi kia. Dù ở trên phi thuyền Hi Vọng hay trên Trái Đất, nếu không có chiến tranh quy mô lớn xảy ra, thì việc hơn hai ngàn người gồm binh lính lẫn người thường chết đi đủ để chấn động cả thế giới!

Mà đối với phi thuyền Hi Vọng, hơn hai ngàn người chết đi, trong đó có tới hơn một ngàn bảy trăm người trưởng thành, số lượng người chết còn vượt qua khỏi thiệt hại do những tràng thiên tai khủng khiếp nhất gây nên. Phi thuyền Hi Vọng tổng cộng có bao nhiêu người? Chỉ có hơn mười hai vạn người trưởng thành! Nhưng chỉ trong chốc lát đã chết đi một ngàn bảy trăm người. Nếu so sánh với với nhân khẩu của nước Trung Quốc vào cuối thế kỷ 20, từ một tỷ hai trăm triệu người thoáng chốc mất đi một ngàn bảy trăm vạn người!

Dù trên Trái Đất, tai nạn như thế tương đương với thảm họa diệt chủng!

Do đó, sau khi Diêu Nguyên tỉnh lại, trừ việc chuẩn bị cho việc nghi thức tang táng ra, còn lại là bù đầu xử lý việc khắc phục hậu quả. Tuy có nhân viên trong phòng chính phủ trợ giúp, nhưng rất nhiều việc vẫn cần hẳn ra quyết định cũng như phê duyệt, cho nên có thể nói gánh nặng chồng chất.

Trừ các chuyện dân sự trong phi thuyền Hi Vọng ra, còn có những chuyện khác nữa...

-Toàn bộ robot này đều không thể sử dụng? Nói đùa à! Nhiều tài nguyên như thế lại không thể sử dụng? Cô có biết nó là thứ mà mấy trăm

binh lính đã hi sinh để giành lấy không!

Diêu Nguyên cơ hồ gầm lên.

Trước mặt hẳn chính là Ba Lệ, cô bé này bây giờ khuôn mặt phờ phạc, quần áo xốc xếch. Cũng do một tuần qua, nàng hầu như quên ăn quên ngủ kiểm tra toàn bộ số robot còn sót lại trên phi thuyền. Gần một vạn robot, cả tuần qua cơ hồ không ngày nào nàng ngủ đủ giấc. Mà bây giờ, nàng đang báo cáo cho Diêu Nguyên việc hơn một vạn con robot không thể tái sử dụng.

-Đúng, vào lúc người phá hủy trí tuệ nhân tạo, thì chip xử lý trong người robot đã bị điện tương phá hủy. Do cấu trúc con chip mà chúng ta đã báo cáo lúc trước gây nên, bọn chúng đã bị hủy diệt triệt để, hoàn toàn vô dụng rồi.

Đối mặt với tiếng gầm của Diêu Nguyên, khuôn mặt Ba Lệ vẫn hững hờ, tay cầm chén trà khẽ nhấp, lạnh nhạt nói.

Diêu Nguyên buồn rầu ngồi trên ghế, xoa xoa chân mày:

-Nhưng là...Khốn kiếp, nhiều robot như vậy, còn có vũ khí bình thường trên người chúng và vũ khí Gauss. Rồi cả động cơ đẩy bằng hạt phản lực....Một vạn con a! Trong quần thể chiến hạm kia e rằng còn nhiều hơn. Nếu có thể thu thập và tái sử dụng toàn bộ, đó là một lực lượng kinh khủng. Thế mà lại không thể sử dụng, khốn kiếp!

Khóe mắt Ba Lệ hiện lên nét cười, nhưng chỉ trong chớp mắt lại biến mất, nàng tiếp tục nói:

-Bất quá, các linh kiện của bọn chúng vẫn có thể tháo ra tái sử dụng. Như vũ khí Gauss có thể cải tạo thành súng trường Gauss, đồng thời với việc nghiên cứu cấu tạo của khẩu súng này, súng lục Gauss sẽ rất nhanh được hoàn thiện. Còn với động cơ đẩy bằng hạt phản lực của chúng, có thể

giúp chúng ta cải tiến thêm thiết bị phản lực cao điện từ gắn sau trang phục chiến đấu, gia tăng thời gian duy trì cũng như lực đẩy. Dĩ nhiên, còn có các thứ khác như hệ thống dẫn đường, định vị....Còn lớp giáp bên ngoài, đứt khoát nung chảy. Trước mắt, chúng ta vẫn chưa có cách nào phòng chế lại lớp kim loại này. Do vậy cứ nung chảy chúng để lấy nguyên liệu, sau này sẽ cần dùng tới.

Diêu Nguyên thở dài, thật lâu sau mới lên tiếng:

-Được rồi, hết thầy làm theo lời cô đi.

Ba Lệ gật đầu để chén trà xuống, không nói gì thêm xoay người đi ra. Không ngờ, lúc này Diêu Nguyên bỗng gọi nàng lại:

-Ba Lệ...

Ba Lệ kỳ quái nghiêng đầu, thấy Diêu Nguyên đang nhìn nàng:

-Đã vất vả rồi, còn có...Lần này thật phiền cô, cảm ơn.

Khuôn mặt Ba Lệ hiện vẻ kinh ngạc. Nàng nhìn Diêu Nguyên chăm chú hồi lâu, lát sau hơi mất tự nhiên quay đầu đi:

-Không cần...cảm ơn. Đây là chuyện ta nên làm. Ta rất thích phi thuyền Hi Vọng, toàn bộ đều thích. Cho dù người chết thì ta cũng làm thôi.

-Vậy sao?

Diêu Nguyên nở nụ cười, hần bỗng nhiên đứng lên, đi tới bên cạnh Ba Lệ, vỗ nhẹ lên đầu nàng:

-Ta biết rồi, nhưng vẫn muốn cảm ơn cô...Trở về ngoan ngoãn ngủ đi, về sau mới là lúc chiến đấu trường kỳ.

Ba Lệ gạt tay Diêu Nguyên ra, nàng xoay người rời đi, vừa đi vừa nói:

-Không cần người nói ta cũng làm thế. Hừ, ta ghét nhất ai vỗ đầu ta. Ngoại trừ lần này, đừng mơ có lần sau!

(DG: Hoho, cái này gọi là Tsundere phải không ta)

Tiếng nói vừa dứt, nàng đã chạy ra xa.

Diêu Nguyên lắc đầu cười khở, nhìn về đồng giấy tờ báo cáo chất đồng trên bàn cần phê duyệt. Vừa thở dài, hắn lại bắt đầu công việc xem xét, đưa ý kiến chỉnh sửa và phê duyệt hồ sơ. Mỗi một hồ sơ thông qua đều nặng tựa Thái Sơn, làm cho lòng hắn trầm xuống, nhưng xen lẫn trong đó là một niềm hi vọng...Loài người, phát triển lên đi!

Ngày thứ chín sau biến cố, ba người Thích Hiểu Điều, Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đan tụ tập ở một băng ghế tại quảng trường tầng ba. Một cánh tay của Thích Hiểu Điều còn quấn băng, vòng qua cổ. Cánh tay của hắn bị chuẩn đoán gãy xương, theo lời bác sĩ cần khoảng bốn tháng mới khôi phục. Bất quá, như thế đã rất may mắn rồi, ít nhất hắn không có tàn phế, hơn nữa vẫn còn sống...

-Người anh em, lúc ấy mà quá vọng động rồi. Cứ như vậy lao tới vật lộn với đám robot trâu bò đó à?

Lâm Khâu Thu thở dài, vỗ bả vai Thích Hiểu Điều nói.

Thích Hiểu Điều lắc đầu cười khở, lát sau mới lên tiếng:

-Lúc binh lính ấy bảo vệ ta, tia máu của hắn bắn trước mũi bảo hộ... Còn tụi bây? Không phải cũng liều mạng tác chiến sao? Nghe nói thằng Đan Đan chỉ thiếu chút nữa là xong đời rồi?

Vương Đan Đan trầm mặc nhìn mọi người qua lại trên đường, trên miệng không nhai nhóp nhép mấy món đồ ăn vặt như thường ngày. Hắn chỉ im lặng, lát sau mới lên tiếng:

-Tao đang suy nghĩ...Làm binh lính cũng không tồi. Bảo vệ mọi người khỏi sự đau đớn, khỏi bị thương, tính ra cũng không tồi. Sau này cứ làm quân nhân bảo vệ mọi người đi.

Trên con đường trước mặt ba người, ai ai cũng vội vã qua lại, trên khuôn mặt hiện vẻ đau thương, trầm mặc. Thích Hiểu Điều đột nhiên nói:

-Chúng ta hay là tạo thành tiểu đội ba người đi. Đương nhiên vẫn trong biên chế của đoàn đội như lúc trước. Ba chúng ta đều là tân nhân loại, có thể phối hợp với nhau chiến đấu. Dù sao ba chúng ta khá quen thuộc lẫn nhau, phối hợp nhất định rất ăn ý!

Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đan tình tảo hân, đồng loạt vỗ tay khen hay, rồi chụm đầu tranh cãi với Thích Hiểu Điều về tên của tiểu đội.

-Kêu Hắc Sắc Tam Liên Tinh thì sao? Hắc Sắc Tam Liên Tinh trong tiểu đội Hắc Tinh.

Chú thích:

1/Tuần thất đầu tiên: Theo tinh thần của kinh Địa Tạng và quan điểm Phật giáo Bắc truyền nói chung thì thần thức của một người sau khi chết hầu hết đều phải trải qua giai đoạn trung gian, thọ thân trung ấm tối đa là 49 ngày, sau đó sẽ thọ sanh vào một cảnh giới tương ứng với nghiệp lực mà họ đã gây tạo. Và không nhất thiết phải đợi đến ngày chung thất (49 ngày sau khi chết) thì hương linh mới tái sanh mà có thể ngay sau khi chết, hoặc trong tuần thất đầu tiên (7 ngày sau khi chết), hay trong tuần thất thứ hai (14 ngày sau khi chết) cho đến các tuần thất tiếp theo hương linh đều có thể tái sanh tùy nhân duyên, nghiệp lực của mỗi người.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 43: Chữ Viết

-Khu vực thứ hai, khu vực thứ hai, tiểu tổ tác nghiệp thứ sáu, đã sắp hết thời gian làm việc, xin chuẩn bị trở về chủ hạm!

Từ sau biến cố kia, thoáng cái đã nửa năm trôi qua...

Người chết thì đã chết, những người còn lại phải tiếp tục sống. Tương lai vẫn còn đó, chờ loài người phát triển và tiến bộ, không thể vì sự đau thương mất mát mà ngừng lại. Thực ra, dù có bị thương, nhưng thời gian sẽ làm phai nhạt tất cả, bởi loài người là một chủng loài kiên cường. Cũng bởi vì một đời người quá ngắn ngủi, nếu cứ chìm mãi vào bi thương thì có ích gì, sẽ bỏ lỡ bao nhiêu thứ tốt đẹp khác.

Một tháng sau biến cố, chính phủ đưa ra các chính sách nhằm khôi phục hậu quả cho các nhân viên, binh lính và người dân thường tử vong. Những nhà không còn lao động nào, sẽ cố gắng an bài những công việc phù, cùng với các vật phẩm viện trợ hàng tháng. Gia đình của các binh lính hi sinh thì nhận được đãi ngộ lớn nhất, con cái sẽ được an bài học tập chu đáo cùng với vật phẩm viện trợ phong phú.

Tuy không thể nào thỏa mãn tất cả mọi người, nhưng đây là một chính phủ mẫu mực, không như các chính quyền trước đây trên Trái Đất, cũng như các tập đoàn lớn, các nhóm lợi ích khác chi phối. Không tham nhũng, không lạm quyền, tận tụy hết chức trách của mình. Đó là một chính phủ thanh liêm do chính tay Diêu Nguyên lựa chọn. Dĩ nhiên, nếu loài người

tìm được tình cầu mới, nhân số gia tăng thì mới có khả năng xuất hiện quan tham những.

Do đó, tuy dân chúng vẫn còn sợ hãi sau biến cố vừa rồi nhưng không trách móc chính phủ quá nặng nề. Đặc biệt là những người lãnh đạo cao cấp của chính phủ như Diêu Nguyên. Họ tận mắt thấy hãn dẫn 301 người rời đi, khi trở về chỉ còn vồn vẹn 33 người. Khó ai có thể yêu cầu gì thêm ở hãn nữa. Vì thế, sau khi nhận được đền bù cũng các phúc lợi tương xứng, người dân cơ bản khôi phục cuộc sống bình thường.

Cùng lúc đó, qua một khoảng thời gian trì hoãn, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu xử lý các công việc quan trọng. Dĩ nhiên, trọng yếu nhất là tiếp tục thăm dò trong quần thể chiến hạm kia, tích cực thu nạp kỹ thuật của người ngoài hành tinh chuyển thành kỹ thuật của loài người. Khiến cho nền khoa học của loài người bắt đầu cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, đó mới là mục tiêu quan trọng nhất!

Để thuận lợi thăm dò phế tích, một quân đoàn vũ trụ mới được thành lập, nhưng lần này Diêu Nguyên lại có dự tính khác.

Đó là về cách chiến đấu trong vũ trụ, đặc biệt dưới tình huống nền khoa học kỹ thuật của hai bên không tương xứng. Khi đó, số lượng không quan trọng như hãn tưởng, tỷ như lúc ấy, đối mặt với hai con robot có vòng bảo hộ bằng điện từ. Nếu như không thể phá hủy nó, thì số người có đông cũng vô dụng. Chẳng lẽ phải dùng chiến thuật du kích, chờ cho chúng tiêu hao hết năng lượng?

Cho nên, tác chiến trong vũ trụ có hai điểm trọng yếu. Một là tình nhuệ, hai là vũ khí khoa học kỹ thuật cao. Hai điểm này là quyết định mấu chốt dẫn đến thắng lợi!

Hãn tiến hành phân chia trong quân đoàn mới thành lập. Cứ ba tân nhân loại sẽ lãnh đạo một chiến đội, trong đó gồm một đội trưởng và hai

đội phó. Mỗi tân nhân loại trong đó sẽ chịu trách nhiệm chỉ huy chín binh lính bình thường. Có khoảng mười chiến đội như vậy, tổng cộng cần ba mươi tân nhân loại...

Nhưng số lượng tân nhân loại không đủ, cho nên chỉ có thể tuyển thêm các người may mắn còn sống sót sau cơn bệnh dịch thần bí kia, để bọn họ làm đội phó. Tuy bọn họ không có kỹ năng như tân nhân loại, nhưng trực giác chiến đấu cũng như giác quan thứ sáu về không gian lập thể đều vượt trội hơn người thường rất nhiều. Chỉ cần huấn luyện đơn giản đã có thể tác chiến.

Cuối cùng, với Diêu Nguyên là tổng đội trưởng, quân đoàn vũ trụ số 1, hay có thể coi là chiến đoàn vũ trụ được thành lập. Khẩu hiệu của quân đoàn này được lấy từ khẩu hiệu của tiểu đội Hắc Tinh – Thân vi Hắc Tinh, thẳng tử vô hám!

Trừ quân đoàn vũ trụ mới được thành lập ra, vì để thăm dò quần thể chiến hạm một cách nhanh nhất, cũng như đề phòng các con robot còn sót lại và các mối nguy hiểm tiềm tàng khác, phi thuyền Hi Vọng bước thời vào thời kỳ chế tạo điên cuồng. Trong ba tháng, mỗi tháng chế tạo ra một phi thuyền vận chuyển. Đây chỉ là phiên bản đơn giản của phi thuyền vận chuyển lúc trước, cũng như mở rộng khả năng vận tải của nó. Nó có thể chở tối đa một ngàn người, hơn nữa do phải băng qua vành đai nhiễu tín hiệu, cho nên không được trang bị hệ thống duy trì sự sống cũng như hệ thống phản trọng lực. Toàn bộ đều dựa vào bộ đồ du hành vũ trụ... Cũng do đã tinh giản như thế cho nên mới có thể sản xuất một chiếc trong một tháng. Nếu không, đừng có hòng mơ tới!

Tháng thứ hai sau biến cố, phi thuyền vận chuyển đã được chế tạo xong. Quân đoàn vũ trụ mới được thành lập bước lên phi thuyền, bay về quần thể chiến hạm, mang theo tâm tình bất an và lo sợ của mọi người. Tuy nhiên, lần thám hiểm này khá suôn sẻ, khi đi qua ba mảnh vỡ chiến hạm,

xác nhận toàn bộ robot đã ngừng hoạt động. Quả nhiên, trí tuệ nhân tạo mới là kẻ chủ mưu sau toàn bộ sự việc.

Vì đề phòng tất cả nguy hiểm tiềm ẩn cũng như các con robot còn lọt lưới, trong hai tháng kế tiếp quân đoàn vũ trụ tiến hành thăm dò rải thảm trong khắp quần thể chiến hạm. Cơ hồ lục tung toàn bộ lên, sau khi xác nhận không còn bất kỳ mối nguy hiểm nào nữa, thì thời khắc mọi người mong chờ nhất đã đến!

Các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, kỹ thuật viên còn có kiến trúc sư ồ ạt đổ bộ vào quần thể chiến hạm này, toàn diện kiểm tra thu thập cũng như tìm hiểu kỹ thuật mà người ngoài hành tinh để lại. Hơn nữa, chủ yếu nhằm vào các ngành kỹ thuật có khả năng đột phá cũng như quan trọng trên phi thuyền. Lúc này, đã là năm tháng sau biến cố...

Cho tới hôm nay, phi thuyền Hi Vọng tổng cộng tạo ra được sáu chiếc phi thuyền vận chuyển, mỗi ngày làm việc liên tục 24/24. Hơn ngàn nhà khoa học cùng các nhân viên nghiên cứu, kỹ thuật viên...cơ hồ đều đã đến qua quần thể chiến hạm. Qua mấy tháng tầm bả, đã làm cho nền khoa học kỹ thuật của loài người đạt đến điểm nút đột phá!

-Quả nhiên! Chính là như vậy! Ha ha ha, quả nhiên là như vậy!

Đây là gian phòng của nhà ngôn ngữ học Gabi Thompson, bên trong chất đầy giấy tờ, sách vở các loại. Cơ hồ đến chỗ đặt chân cũng khó. Trên bàn, một ông lão tầm sáu mươi tuổi đang điên cuồng kêu to, nếu người ngoài không biết nhìn vào, cứ tưởng ông ta bị điên.

Hồi lâu sau, ông ta mới ngừng lại, vuốt ngực thở dốc, khuôn mặt ửng đỏ biểu hiện sự kích động cực độ. Ông ta giơ tay dựa vào bàn định đứng lên, nhưng do ngồi quá lâu, đôi chân đã tê cứng nên không cẩn thận té ngã, khuôn mặt bầm dập. Nhưng bất quá, ông ta không thèm để ý, chỉ loạng choạng lao ra cửa, tiếp tục kêu to.

-Đã phá giải xong! Phá giải toàn bộ tiếng nói thu được trong hộp âm nhạc! Ta rốt cuộc đã giải mã được nó! Ta đã hoàn toàn hiểu rõ ngôn ngữ ngoài hành tinh!

Thực ra, từ sau lần thám hiểm đầu tiên vào quần thể chiến hạm, giới khoa học đã thu được rất nhiều đồ vật của người ngoài hành tinh. Trong đó, có nhiều vật mang tính đột phá với nền khoa học loài người. Ví dụ đơn giản nhất như hệ thống tồn trữ năng lượng, có thể giúp cho viên pin tiêu bình thường của loài người có dung lượng gấp mấy vạn lần bây giờ, điều này có ý gì? Nếu như pin cho các loại điện thoại di động hiện giờ chỉ đủ dùng một ngày, vậy nếu áp dụng công nghệ này, điện thoại di động sẽ có thể hoạt động liên tục trong một vạn ngày! Ba mươi năm! Sạc một lần sử dụng trong ba mươi năm?

Hơn nữa còn nhiều kỹ thuật khác vô cùng thiết thực với con người. Tỷ như công nghệ màn hình, hay nói chuẩn xác hơn là công nghệ màn hình 3D. Về bản chất, đó không phải là hình ảnh 3D thật mà chỉ là hiệu ứng nhằm đánh lừa thị giác. Nhưng bên trong quần thể chiến hạm, các nhà khoa học lại phát hiện một thiết bị phát hình ảnh 3D đích thực. Nó có thể tái hiện lại hình ảnh vật thể dưới dạng 3D ngay giữa vũ trụ, mà không phải dựa vào kỹ thuật ánh sáng để tạo hiệu quả sai lệch. Thậm chí tới từng chi tiết nhỏ trên vật thể cũng được nó tái tạo một cách hoàn hảo. Khi Dương Ngõa La biết được kỹ thuật này, hắn âm thầm gạt nước miếng nở nụ cười dâm đãng mà bất kỳ chị gái nào nhìn vô cũng đỏ mặt, đề nghị mình có thể cung cấp tư liệu cho việc thí nghiệm kỹ thuật. Dĩ nhiên, tư liệu của cái tên đàn ông "đích thực" này chỉ có thể là những hình ảnh ai-cũng-biết-là-cái-gì-đó, nếu chiếu hết cái ổ đĩa TB chứa các tư liệu quý hiếm mà hắn chặt lọc từ "Đỏ nóng Jam" "Tokyo nóng" "Sky Thiên thần" thì...

Nhưng!

Những thứ này chỉ là kỹ thuật, chứ không phải kiến thức chân chính!

Kỹ thuật loài người có thể được đề cao, nhưng nhờ vào đó để nâng cao kiến thức khoa học thì là điều hoàn toàn khác. Nó cần sự tìm tòi, cũng như nghiên cứu thấu triệt các nguyên lý mới có thể chân chính nắm giữ các loại kỹ thuật này!

Khoa học cần những tri thức hữu ích, các công thức miêu tả bản chất của sự việc như công thức nổi tiếng $E = mc^2$ dùng để miêu tả năng lượng!

Nhưng tiếc thay, loài người không hiểu chữ của người ngoài hành tinh. Tuy bọn họ tìm được rất nhiều tài liệu và sách bên trong các mảnh vỡ chiến hạm kia, nhưng do khác biệt ngôn ngữ nên không thể phiên dịch. Điều này làm cho nhiều khoa học phiên nào không trôi, tựa như một người đã nhịn đói hàng chục năm, đột nhiên một bữa tiệc hoành tráng hiện ra trước mắt hân, nhưng vừa giơ muống nĩa lên mới nhận ra mình đã rụng hết răng, phải có hàm răng khác mới ăn được!

Như thế làm sao chả tức!

Cho nên, vô số áp lực lại dồn lên các nhà ngôn ngữ học vốn không nhiều trên phi thuyền Hi Vọng.

Nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là, đừng nói là chữ viết của hành tinh này so với hành tinh khác. Cho dù là hai quốc gia trên Trái Đất, nếu muốn học chữ viết của nhau phải có sách giáo khoa, giáo viên cũng như sự cần mẫn, nỗ lực mới có thể thành công.

Đó là còn giữa hai quốc gia trên Trái Đất, còn đây là giữa hai nền văn minh, khó khăn càng chồng chất. Đầu tiên, ngay cả việc xác nhận chủng tộc này là sinh vật có vú hay không còn chưa xác định. Lỡ bọn họ là loài bò sát tiến hóa thành thì sao? Hay là tộc côn trùng? Thậm chí tới giả thuyết cực đoạn nhất, chẳng nào dám khẳng định rằng chủng tộc này không phải là thực vật tiến hóa thành?

Chữ viết của một nền văn minh bao hàm rất nhiều nội dung, chịu ảnh hưởng sâu sắc của nền văn hóa cũng như lịch sử phát triển. Liệu loài người chúng ta có thể giải mã được chăng?

Dĩ nhiên, không phải không có con đường đột phá. Đầu tiên, trong những cuốn sách tìm được, các nhà khoa học đã phát hiện được một vài ký hiệu, nếu như chuyển đổi các ký hiệu này thành các con số 0,1,2,3...quen thuộc thì nó lại trở thành các công thức mà loài người từng biết. Tỷ như một vài định luật cổ, các tiền đề kết luận, hơn nữa nếu truy ngược từ kết quả ghi trong sách thì hoàn toàn chính xác...Rốt cuộc, đã giải mã được vài ký hiệu của người ngoài hành tinh.

Sau đó, từ chỗ này bắt đầu tiến triển thêm, tỷ như các nội dung miêu tả định luật, các tiền đề, kết luận. Từ bước đầu suy đoán các ký hiệu thành những con số, các ký hiệu khác dần được dần được hoàn thiện thêm, mở ra một tràng chiến giải mã và suy luận chưa từng có trong giới khoa học...

Cho tới hôm nay, vào lúc Gabi Thompson hét to...

Loài người đã bước đầu thành công giải mã chữ viết của người ngoài hành tinh!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 44: Khởi Đầu Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp Lần Bốn!

Theo thông tin có được từ các tài liệu của người ngoài hành tinh, thứ được gọi là hạt Genesis (1) thật ra là một loại siêu phản hạt! Là loại hạt mà giới khoa học chúng ta vẫn còn đang nghiên cứu, thứ đối lập với các loại hạt thông thường – phản hạt. Đó cũng là nguyên nhân tạo thành vành đai nhiều tín hiệu, tất cả nhờ vào công dụng của loại phản hạt này.

Ở trên bục là nhà vật lý Schiele, khuôn mặt hằn hiện vẻ hưng phấn, nói với đông đảo các nhà khoa học bên dưới:

-Đúng như chúng ta từng nghi ngờ, bất kỳ loại hạt nào đều có đặc điểm lưỡng tính sóng – hạt (2), trong đó đặc điểm lan truyền sóng của hạt sẽ quyết định tính chất của loại hạt đó. Mà loại phản hạt này có điện tích trái ngược hẳn với các loại hạt thông thường. Nếu hai loại hạt này tiếp xúc sẽ cùng nhau biến mất, không có năng lượng, không có chấn động, cứ thế triệt tiêu lẫn nhau!

Dĩ nhiên, muốn hoàn toàn khống chế tính chất sóng và điện tích của hạt thì trình độ khoa học kỹ thuật...Không, đó không còn là khoa học kỹ thuật nữa mà là sức mạnh của chúa trời! Ít nhất, đó là thứ mà chúng ta không thể tưởng tượng ra được. Mà vành đai nhiều tín hiệu là do một thiết bị sử dụng siêu phản hạt này gây nên. Các lý thuyết cơ bản cùng những công thức liên quan đều có trong tài liệu trên tay quý vị, nó sẽ giải thích rõ ràng...

...Như đã trình bày và phân tích, hạt Genesis này là một siêu phản hạt trong thế giới phản vật chất. Nó có điện tích hoàn toàn trái ngược với tín hiệu điện tử, cho nên toàn bộ tín hiệu điện tử khi gặp nó đều biến mất. Chính nó là thủ phạm trong vòng đai nhiễu tín hiệu kia.

Như vậy làm cách nào mới có thể phòng ngừa cũng như tạo ra siêu phản hạt này đây? Theo các thông tin thu thập được từ quần thể chiến hạm, phản vật chất vốn vô cùng thưa thớt trong vũ trụ, hay có thể nói là không tồn tại. Cho dù là trong môi trường chân không, một khi phản vật chất xuất hiện thì một loại điện tích trái ngược sẽ triệt tiêu nó ngay. Cứ như bản thân vũ trụ không hề thích phản vật chất vậy! Cho nên, thiết bị tạo ra loại hạt Genesis này có thể gọi là thiết bị chấn động tạo sóng và điện tích, mà chúng ta đã thu được ba bản mẫu cùng với vô số bản hư hại khác. Đây là công việc chủ yếu của chúng ta trong một tháng kế tiếp!

Khi Diêu Nguyên hoa mắt chóng mặt rời khỏi phòng họp, nhìn thấy Ba Lệ vẻ mặt bình thản đi qua, hắn vội vàng tóm lấy tay cô nàng, khẩn thiết nói:

-Đi ăn với anh đi, anh có vài vấn đề muốn hỏi em.

-...Người đầu tiên buông tay ra.

Ba Lệ làm đủ mọi cách vẫn không giật tay ra được, then quá hóa giận nói.

Diêu Nguyên cười cười, buông tay ra đi về phía phòng ăn, tựa hồ không hề lo lắng việc cô bé phía sau chạy trốn. Ba Lệ chỉ đành thấp giọng hừ hừ, đi theo phía sau.

-Em biết về hạt Genesis chưa?

Diêu Nguyên vừa đi vừa hỏi.

Ba Lệ tức giận đáp:

-Đương nhiên biết, hỏi làm gì.

Diêu Nguyên lắc đầu cười khỗ, lên tiếng:

-Xem ra rất nhiều người mong chờ thời đại phát triển chủ pháo trên chiến hạm a,

Ba Lệ vẫn còn giận:

-Thời đại chủ pháo? Hừ, toàn bọn thiếu não. Nếu cho rằng thời đại robot còn hợp lý hơn nhiều, bọn họ cho rằng lúc này còn ở trên Trái Đất thế kỷ 20, lúc vừa phát minh ra thuốc nổ sao? Vào thời kỳ chiến tranh, những vũ khí có sức công phá mạnh như chủ pháo là thứ được phát triển sau cùng. Thứ đầu tiên mà chúng ta có thể cải tạo là những trang bị cho các lực lượng nhỏ và linh hoạt, như không quân và bộ binh, cùng với cải tiến các vũ khí mà chúng ta có được ở Trái Đất. Hừ, thời đại chủ pháo!

Diêu Nguyên lắc đầu phản bác:

-Thật ra cũng không cực đoan như vậy. Nếu không có hạt Genesis, như vậy chiến đấu trong vũ trụ, tác dụng của chủ pháo có khi còn vượt qua khỏi cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, ít ra là cuộc cách mạng công nghiệp lần năm, lần sáu cũng không biết chừng. Ít nhất, các vũ khí khác như robot tuyệt đối không thể so sánh với nó. Bởi, nếu giả dụ một khi phát hiện kẻ địch từ xa, với kỹ thuật trinh sát mà chúng ta có được từ người ngoài hành tinh, có thể dễ dàng phát hiện kẻ địch trong phạm vi 10 giây ánh sáng (3), khóa chặt mục tiêu và khai hỏa trong phạm vi một giây ánh sáng. Nếu là vũ khí laser thì chỉ đành bó tay, nhưng với chủ pháo Gauss thì sao? Về lý thuyết tốc độ bắn của chúng đạt tới mức $1/50$ tốc độ ánh sáng. Như vậy trong khoảng cách một giây ánh sáng, nó mất 50 giây để bắn tới mục tiêu. Nhưng khả năng một lượt bắn hạ gục kẻ địch là rất cao, đặc biệt trong trường hợp có nhiều chiến hạm cùng khai hỏa.

Nhưng khi có hạt Genesis, tất cả chiến thuật kia đều trở thành hư ảo. Một khi gặp phải kẻ địch, nếu phóng hạt Genesis ra đầu tiên, như vậy trong thời gian ngắn hạt này sẽ bao trùm phạm vi 10 giây ánh sáng. Khi đó, đánh lén từ khoảng cách siêu xa trở nên khó khăn gấp bội. Đứng ở ngoài phạm vi 10 giây tốc độ ánh sáng, nhắm và xạ kích? Cứ cho là bắn trúng đi, thì cũng phải mất 500 giây đạn mới bay tới, mà trong lúc đó, chỉ cần dùng động cơ đẩy bằng hạt phản lực là đủ để thoát rồi.

Một khi tiến vào trong phạm vi hạt Genesis bao trùm, trừ 10 km xung quanh phi thuyền thì các khu vực còn lại đều không thể sử dụng thiết bị điện tử, kể cả tín hiệu do thám...Điều này làm cho chủ pháo hoàn toàn vô dụng, tuy không hẳn là không có chỗ dụng võ nhưng nhiều nhất chỉ có thể bắt nạt một vài kẻ địch không có hạt Genesis, thí dụ như chúng ta...

Mắt Ba Lệ hiện nét cười, nhìn Diêu Nguyên:

-Vẫn còn tiếc các con robot kia à?

Diêu Nguyên gật đầu cười khổ:

-Thật sự không cam lòng a. Mấy vạn con robot, đều biến thành sắt vụn trước khi tìm được hạt Genesis, mà ngay cả thiết bị cách ly hạt Genesis cũng chưa lấy ra. Đó là trang bị mini có khả năng vô hiệu hóa hạt Genesis trong phạm vi nhỏ a.

Ba Lệ khoát tay áo:

-Đã tiêu hủy hết rồi. Chính ta hạ lệnh.

Diêu Nguyên cười khổ, bỗng nhiên hấn giơ tay xoa đầu Ba Lệ, làm cho mái tóc của nàng rối vò. Đến khi nàng ta trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi, hấn mới cười cười:

-Bất kể thế nào, hễ có mâu sắc bén tất có thuẫn kiên cố. Thiết bị tạo ra hạt Genesis cùng thiết bị cách ly hạt Genesis, một công một thủ. Nhưng hai thứ này tiêu hao quá nhiều năng lượng. Đặc biệt là thiết bị cách ly hạt Genesis, không ngừng tạo ra hạt trung hòa có thuộc tính trái ngược. Chuyện đó vốn đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, lại còn phải duy trì trong một thời gian dài. Khó trách vì sao đám robot kia lại không hề tuần tra trong phạm vi của hạt Genesis, bởi vì...bọn chúng cũng không gánh nổi sự tiêu hao năng lượng như thế a.

Nói tới đây, lòng Diêu Nguyên vẫn còn sợ hãi:

-Cho tới lúc này nghĩ lại, chúng ta thắng quả thật may mắn cực điểm. Đối phương có thứ ngăn cách toàn bộ tín hiệu điện tử của chúng ta, có vòng bảo hộ có thể ngăn toàn bộ đạn của chúng ta, thậm chí còn có đội quân robot trang bị súng Gauss. Chúng ta dù thắng nhưng cũng phải trả giá đắt. Theo tình huống lúc ấy, nếu không có nhiều người liều mạng hi sinh thì chúng ta đã đoàn diệt rồi. Nhưng may là nó đã qua, bây giờ là lúc phát triển...Vậy còn việc thí nghiệm lò phản ứng nhiệt hạch (4) ra sao rồi?

Khi nói đến vấn đề khoa học, Ba Lệ thoáng cái trở nên nghiêm túc:

-Đã có kết quả sơ bộ, ứng dụng kỹ thuật nhiệt hạch dựa trên kỹ thuật từ trường, dùng nguyên tố hiđro để thực hiện phản ứng nhiệt hạch, quả nhiên có thể khống chế quá trình này. Chỉ là chúng ta vẫn còn đang trong quá trình nghiên cứu, trước mắt lò phản ứng dạng này chưa thể cung cấp quá nhiều năng lượng, tối đa chỉ có thể đạt tới mức lò phản ứng hạt nhân trước đây của phi thuyền Hi Vọng. Ước lượng cần khoảng mấy tháng nữa mới có kết quả chính thức...

Diêu Nguyên khoát tay:

-Thời gian không thành vấn đề, trong quần thể chiến hạm chúng ta đã chiếm được vô số vật liệu. Bao gồm cả một lượng lớn nước có thể phân

giải cung cấp hiđro, về phương diện năng lượng cũng không cần gấp. Trước mắt chúng ta đã ở đây một năm rưỡi, vậy tiếp tục thêm một năm rưỡi thì sao? Mấu chốt là phải làm cho nền khoa học của chúng ta tiến gần tới cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, như vậy chúng ta mới có thể bước đầu thích ứng với cuộc sống trong vũ trụ...Đó là bước đầu tiên! Rất quan trọng cũng như nặng nề!

Ba Lệ tò mò hỏi:

-Nhắc lại mới nhớ, đã chín tháng từ khi xảy ra biến cố. Trừ việc thành lập lại quân đoàn vũ trụ, người không hề nhắc gì về việc thay đổi vũ khí. Nên biết súng trường Gauss đã thử nghiệm thành công, chỉ cần người ra lệnh, sử dụng kim loại lấy được từ quần thể chiến hạm thì có thể dễ dàng chế tạo số lượng lớn, tốc độ của viên đạn khoảng 1/100 tốc độ ánh sáng. Đúng rồi, còn có kỹ thuật vòng bảo hộ bằng điện từ. Về cơ bản, chúng ta đã nắm giữ được kỹ thuật đó, tuy hiện giờ không thể trang bị vòng bảo hộ cho các đối tượng to lớn như phi thuyền Hi Vọng, phi thuyền vận chuyển. Nhưng phiên bản mini của nó lại có thể lắp đặt dễ dàng lên trang phục chiến đấu. Nếu trang bị thêm nó, việc bảo vệ mạng sống binh lính sẽ nắm chắc hơn. Đúng rồi, còn có động cơ đẩy bằng hạt phản lực loại lớn, nếu lắp đặt trên tàu con thoi...

-Không cần gấp

Diêu Nguyên cười:

-Anh không gấp, em biết không? Nhìn nền khoa học kỹ thuật của loài người phát triển từng ngày, mỗi ngày đều có các phát minh, thành tựu mới sinh ra, mỗi ngày bước thêm về việc tiếp thu nền văn minh của người ngoài hành tinh. Cảm giác như thế thật vô cùng vui sướng...

Lúc này anh không hề nói đùa, chúng ta cứ nghỉ ngơi ở chỗ này thêm một năm rưỡi nữa, chờ khi tiêu hóa xong toàn bộ. Cải tạo động cơ đẩy của

phi thuyền Hi Vọng thành động cơ đẩy dùng hạt phản lực, sản xuất thiết bị tạo ra hạt Genesis cùng với thiết bị cách ly, trang bị lên tàu con thoi. Đồng thời pháo Gauss mini và động cơ đẩy bằng hạt phản lực lên tàu con thoi, rồi trang bị vòng bảo hộ điện từ lên phi thuyền Hi Vọng, còn....Anh còn muốn rất nhiều.

Diêu Nguyên mở hai tay ra, tựa như muốn ôm ấp một thứ gì đó, là ước mơ hay là hi vọng. Hắn nói:

-Lần cách mạng công nghiệp thứ tư, với kỹ thuật từ trường là hạch tâm, tập hợp các ngành khác như kỹ thuật không gian, kỹ thuật năng lượng, kỹ thuật gen,...Đó là dấu hiệu của bước đầu đột phá, đánh dấu thời đại vũ trụ, tiến bước ra khỏi tinh hệ – Cách mạng công nghiệp lần bốn...Đó là những gì ghi trên tài liệu của người ngoài hành tinh, đúng không? Cách mạng công nghiệp lần bốn, bọn họ chỉ có khả năng thoát ra khỏi tinh hệ, vậy chúng ta thì sao

Hiện giờ, anh chỉ mới nhìn thấy được khởi điểm cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, sao có thể mạo hiểm dùng bước nhảy không gian đây? Ít ra, cũng phải để cho anh thấy được cuộc cách mạng này chân chính diễn ra.

Dù sao, tuổi thọ của chúng ta đã được kéo dài từ 150 tuổi đến 200 tuổi. Với kỹ thuật gen cộng hưởng với kỹ thuật điện từ, đã có hiệu quả trì hoãn sự già yếu cùng với đề cao tuổi thọ. Em không thấy sau khi sử dụng, mấy người như như giáo sư Schiele tóc bạc đã hóa tóc đen rồi sao?

Diêu Nguyên cười lớn, hưng phấn nói:

-Để cho cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, diễn ra càng mạnh mẽ hơn đi...

Chú thích:

1/Hạt Genesis: Đây là một loại phản hạt hư cấu do tác giả tạo ra, tên hạt này có nghĩa là sáng thế, khởi nguyên.

2/Lượng tính sóng hạt: Bất kỳ loại hạt nào đều có hai đặc tính này. Đầu tiên là tính chất lan truyền của sóng tương ứng với vật chất đó, đồng thời cũng có tính chất của các hạt chuyển động.

Nói thêm về phản hạt, cơ bản thì trong thực tế, phản hạt có tồn tại và được gọi là phản vật chất. Phản vật chất có điện tích trái ngược với loại hạt tương ứng, ví dụ như nếu có các hạt proton, neutron và electron đều có phản hạt như phản proton, phản neutron và positron (phản electron). Vật chất và phản vật chất kết hợp lại sẽ tạo ra một vụ nổ lớn. Giống như những cặp tình nhân gặp nhau trong ngày sau cùng vậy, vật chất và phản vật chất ngay lập tức hút nhau do có điện tích ngược nhau, và tự phá hủy nhau. Do sự tự huỷ tạo ra bức xạ, các nhà khoa học có thể sử dụng các thiết bị để đo "tàn dư" của những vụ va chạm này.

Nhưng câu hỏi vẫn làm bối rối các nhà vật lý cũng như những người có trí tưởng tượng cao đó là: phải chăng vật chất và phản vật chất tự hủy khi chúng tiếp xúc nhau. Tất cả các thuyết vật lý đều nói rằng khi vụ nổ lớn (Bigbang), đánh dấu sự hình thành ở 13,5 tỉ năm trước, vật chất và phản vật chất có số lượng bằng nhau. Vật chất và phản vật chất kết hợp lại, và tự hủy nhiều lần, cuối cùng chuyển sang năng lượng, được biết như dạng bức xạ vũ trụ. Các định luật của tự nhiên đòi hỏi vật chất và phản vật chất phải được tạo dưới dạng cặp. Nhưng một vài phần triệu giây sau vụ Nổ Lớn Big Bang, vật chất dường như nhiều hơn so với phản vật chất một chút, do đó cứ mỗi tỉ phản hạt thì lại có một tỉ + 1 hạt vật chất. Trong giây đầu hình thành vũ trụ, tất cả các phản vật chất bị phá hủy, để lại sau đó là dạng hạt vật chất. Hiện tại, các nhà vật lý vẫn chưa thể tạo ra được một cơ chế chính xác để mô tả quá trình "bất đối xứng" hay khác nhau giữa vật chất và phản vật chất để giải thích tại sao tất cả các vật chất đã không bị phá hủy.

Như vậy chúng ta đã có một cách nhìn khái quát về phản vật chất và vật chất, tuy nhiên theo kiến thức trên đây thì phản hạt và hạt gặp nhau sẽ phát sinh vụ nổ nhưng trong truyện, tác giả lại viết là không hề phát ra năng lượng cũng như vụ nổ nào cả. Vì tôn trọng nguyên tác nên mình sẽ để nguyên, nếu có sai sót hoặc thông tin gì mới mình sẽ cập nhật lại.

3/Mười giây ánh sáng: Một cách tính khoảng cách trong vũ trụ, mười giây ánh sáng tương đương với quãng đường mà ánh sáng đi được trong 10 giây, hay nói cách khác là khoảng 3.000.000 km/s.

4/Lò phản ứng nhiệt hạch: Là lò phản ứng lấy năng lượng từ phản ứng tổng hợp hạt nhân, chủ yếu là dùng hai loại hiđro nặng kết hợp lại tạo thành một hạt nhân lớn hơn là Helium. Về cơ bản, con người vẫn đang trong quá trình nghiên cứu và tìm cách khống chế phản ứng này. Nếu thành công, năng lượng mà lò phản ứng này cung cấp vượt xa lò phản ứng hạt nhân. Hơn thế nữa, nguồn nguyên liệu cho phản ứng này rất dồi dào, có thể điện phân nước để tạo ra hiđro và oxy cũng như không gây ô nhiễm môi trường. Đây là ưu điểm mà phản ứng hạt nhân không thể so sánh.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 45: Phi Thuyền Chiến Đấu Số 3

Từ khi biến cố xảy ra, đã hơn một năm qua đi!

Vào ngày lễ giao thừa mừng năm thứ ba theo lịch Hi Vọng, Diêu Nguyên phát biểu trước công chúng thông qua hệ thống liên lạc được gắn khắp trên phi thuyền. Mỗi tivi, biển quảng cáo được gắn khắp nơi trong quảng trường, phòng học, nhà ở đều hiện hình Diêu Nguyên và lời nói của hắn.

-Chúng ta đã trải qua thống khổ, đã chịu đựng đau thương. Nhưng tất cả đã qua, người chết thì đã chết, còn những người sống thì vẫn phải tiếp tục sống.

Trong một năm này, phi thuyền Hi Vọng chúng ta lại đón chào thêm 8000 trẻ em sơ sinh, loài người chúng ta rốt cuộc đã có thể thích nghi với vũ trụ. Đúng vậy, vào ngày hôm nay, ta muốn tuyên bố một tin mừng, vào lúc này, loài người chúng ta chính thức tiến vào cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn! Loài người chúng ta có thể tự hào tuyên bố, chúng ta đã trở thành chủng tộc trong vũ trụ!

Bắt đầu từ hai tháng trước, ta đã ra lệnh cải tạo lò phản ứng hạt nhân trên phi thuyền. Mọi người chắc hẳn đều trải qua các đợt di dời phục vụ cho công tác cải tạo như tiến hành di dân quy mô lớn ở tầng hai, tầng ba. Điều này đã làm phiền mọi người rất nhiều, thay mặt cho chính phủ Hi Vọng, ta xin chân thành xin lỗi mọi người vì những bất tiện đã gây nên, cũng như cảm ơn vì đã ủng hộ các công việc này hết mình.

Ba lò phản ứng hạt nhân trên phi thuyền Hi Vọng, trong đó một lò đã được cải tạo thành lò phản ứng nhiệt hạch, giúp cho lò phản ứng này trở nên an toàn hơn và không còn lo lắng về vấn đề ô nhiễm. Ngoài ra, công suất của nó gấp 10 lần lò phản ứng hạt nhân kiểu cũ. Nhiên liệu sử dụng là nguyên tố hiđro, an toàn hơn các loại đồng vị phóng xạ khác! Ta đã lên kế hoạch cải tạo tất cả lò phản ứng hạt nhân trở thành lò phản ứng nhiệt hạch, khi đó từ giới hạn mấy trăm bước nhảy không gian, phi thuyền Hi Vọng có thể thực hiện mấy vạn lần bước nhảy!

Hơn nữa, nguyên tố hiđro là loại nguyên tố vô cùng phổ biến trong vũ trụ, cho nên chúng ta không cần lo lắng về việc tìm kiếm nguồn bổ sung như khi sử dụng lò phản ứng hạt nhân. Chỉ cần phi thuyền Hi Vọng không bị phá hủy, thì theo lý thuyết, chúng ta có thể sinh sống vĩnh viễn, với nguồn cung cấp hiđro không giới hạn, thực hiện bước nhảy vô số lần!

Nói tới đây, Diêu Nguyên khẽ dừng lại, rồi nói tiếp:

-Trừ vấn đề về năng lượng mà mọi người quan tâm, cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn còn bao gồm các phương diện khác như máy vi tính của người ngoài hành tinh phát hiện trong quần thể chiến hạm, đang dựa vào nó để nghiên cứu một mẫu máy chơi game mới, đột phá triệt để. Ha hả, ta nghĩ những lời vừa rồi như đùa ấy nhỉ? Đúng như mọi người mong chờ, với chip xử lý phát hiện được trong mảnh vỡ chiến hạm ngoài hành tinh, chip xử lý mà con người chúng ta đang phát triển sẽ có những bước tiến vượt bậc, tạo ra một trí tuệ nhân tạo đơn giản cũng không phải là việc khó. Đến lúc đấy, giấc mơ xây dựng mạng thực tế ảo trên phi thuyền sẽ có khả năng thực hiện. Dĩ nhiên, lúc ban đầu thì mạng thực tế này chỉ có thể cung cấp vài công cụ giải trí như nhạc, phim. Nhiều đó đủ để gây nghiện mọi người rồi... Tạo ra mạng thực tế ảo đích thực vẫn còn xa lắm.

Diêu Nguyên nói tới đây khẽ mỉm cười, nói vài câu vui đùa khiến cho cảm giác lạnh lùng lúc đầu nhạt bớt rất nhiều, hần nói tiếp:

-Đùa thế thôi. Các thành quả thu được từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn sẽ lần lượt được triển khai trong sáu tháng tới, đầu tiên là cải tạo lò phản ứng hạt nhân thành lò phản ứng nhiệt hạch. Sau đó là việc cải tạo máy tính chủ, dự đoán sau khi thay thế chip xử lý thì khả năng tính toán, xử lý dữ liệu của nó tăng từ 50 lần đến 100 lần. Do đó, phi thuyền Hi Vọng chúng ta có thể mở rộng thêm hai tầng trên dưới nữa. Một tầng dưới tầng một và một tầng phía trên tầng sáu, khiến cho bề dày của phi thuyền Hi Vọng đạt khoảng 500m!

Tuy nhiên, do khối lượng công việc cải tạo quá lớn, dự tính phải mất ít nhất một năm rưỡi mới hoàn thành. Ngoài ra, còn có thành tựu về kỹ thuật gen cộng hưởng, kỹ thuật này sẽ được phân phối trực tiếp cho mọi người ở các bệnh viện. Đúng vậy, như tuần san Hi Vọng đã thông báo, kỹ thuật này sẽ làm cho tuổi thọ con người nhảy vọt, trung bình đạt khoảng từ 150 tuổi đến 200 tuổi. Theo thời gian, khi chúng ta càng thuần thục các kỹ thuật trong cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, tuổi thọ của con người có thể nhảy vọt lên 500 tuổi!

Nói tới đây, ngay cả Diêu Nguyên cũng trở nên kích động:

-Cho nên, vào đêm giao thừa ngày hôm nay, năm thứ ba khi chúng ta lưu lạc ngoài vũ trụ, hãy cùng nâng ly chúc mừng nào! Loài người...

Tương lai của loài người nhất định sẽ càng ngày phát triển!

Sau khi bài diễn thuyết kết thúc, tuy Diêu Nguyên đang ở trên tầng năm nhưng vẫn loáng thoáng nghe được thanh âm reo hò từ bốn tầng dưới, thậm chí một vài binh lính ở tầng năm cũng lớn tiếng hòa theo. Trăm nghe không bằng một thấy, tận mắt chứng kiến các kỹ thuật tiên tiến mới ra đời quả thật hạnh phúc. Đó là chiến quả mà loài người có được sau hồi đặng độ khùng khiếp kia, là thứ mà các binh lính đã hi sinh để đổi được, là thứ mà loài người đáng tự hào. Cho nên, tất cả đều hoan hô chúc mừng!

Khi Diêu Nguyên đi xuống bậc, Barbie đi tới, nàng mỉm cười:

-Vất vả rồi, không ngờ ngài lại diễn thuyết hay như vậy. Em nghe mà còn cảm thấy kích động. Xem ra sau này ngài nên tích cực diễn thuyết một chút, khi đó chỉ số ủng hộ sẽ tăng cao nhiều lắm.

Diêu Nguyên cười lắc đầu:

-Không phải do ta có khả năng kích động quần chúng đâu. Tất cả đều là sự thật, trong một năm gần gũi, chúng ta đã có được các thành tựu khoa học gần như tương đương các thành tựu khoa học khác mà con người đạt được trên Trái Đất. Tuy vẫn còn trong giai đoạn tiêu hóa và tìm hiểu, nên chưa thể ứng dụng tất cả vào đời sống, nhưng chỉ riêng kỹ thuật gen cộng hưởng, đã đề cao tuổi thọ con người lên gấp đôi. Điều này không đáng để chúc mừng sao? Cho nên, những lời ta nói không phải để kích động mọi người, mà là sự thật!

Barbie mỉm cười, không hề phản bác, chỉ im lặng đi theo Diêu Nguyên. Một lát sau, nàng lấy sổ tay ghi chép ra, nói:

-Còn 20 phút nữa thì hội nghị với việc thiết kế và chế tạo phi thuyền chiến đấu thế hệ mới sẽ bắt đầu...Nhưng mà, đã năm mới rồi, sau không đời hội nghị này lại vài ngày? Ngài cũng cần phải nghỉ ngơi nữa.

Diêu Nguyên vừa đi vừa đáp:

-Coi như tổng kết cuối năm đi, hướng chi ngày mai mới là năm mới mà? Hôm nay tổng kết xong, ngày mai sẽ bắt đầu kỳ nghỉ dài bảy ngày. Sau kỳ nghỉ thì bận rộn đây, chúng ta còn nhiều việc phải làm quá, kể cả cải tạo lò phản ứng hạt nhân trên phi thuyền, cũng như tạm thời dừng lò phản ứng tinh thạch lại. Rồi cải tạo lại đường dây năng lượng cho lò phản ứng nhiệt hạch, động cơ đẩy bằng hạt phản lực cho phi thuyền Hi Vọng, còn nhiều nhiều nữa, như cải tạo máy tính chủ nữa. Nhưng chỉ riêng việc xây thêm hai tầng mới đã ngốn hết hai năm rồi, thêm mấy việc vừa kể trên nữa thì...

Tới đây, Diêu Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

-Nhưng các số liệu trên vẫn chưa tính tới khả năng sản xuất và thi công của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, tỷ như các robot mà tiểu tổ Ba Lệ đang thí nghiệm. Robot này sử dụng chip xử lý mới nhất, nếu thành công sẽ giảm mạnh lượng nhân công cần thiết, cũng như đẩy nhanh quá trình thi công, em biết không? Barbie, đối với một cuộc cách mạng công nghiệp hoặc làn sóng phát triển khoa học, các mặt tiến bộ không phải loại nhảy vọt từ đôn bầy, động cơ hơi nước biến thành thời đại nguyên tử, kỷ nguyên thông tin. Sở dĩ được gọi là cuộc cách mạng công nghiệp, vì nó là một sự phá vỡ thường thức hằng ngày, toàn bộ phương diện chứ chỉ không riêng gì Vật lý!

Loài người chúng ta đã thừa kế được hầu hết tri thức từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Nếu không, chí ít phải hai trăm tích lũy và phát triển mới được. Mà cho dù bước vào, chúng ta vẫn bị vây ở thời kỳ đầu của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, muốn hoàn toàn nắm vững, hơn nữa ứng dụng chúng vào thực tiễn thì vẫn cần rất nhiều thời gian. Chúng ta bắt buộc phải nắm chặt từng phút từng giây mới được.

Nói tới đây, Diêu Nguyên bỗng phát hiện, hình như cô nàng thư ký Barbie bên cạnh có thay đổi...Hắn kỳ quái ngăm ngía hồi lâu, rồi mới lên tiếng:

-Da của em hình như mịn màng hơn thì phải...Là do kỹ thuật gen cộng hưởng sao?

Khuôn mặt Barbie đỏ lên, ho nhẹ:

-Hình như chức danh hạm trưởng đâu phải dùng để tán gái nhỉ? Tóm lại, em chịu thua ngài. Nói về cái gì ngài lôi cả đồng lý thuyết ra...À, tựa hồ năm mới ngài không có hoạt động gì à?

Diêu Nguyên sửng sốt, hắn nghĩ một chút rồi đáp:

-Vui chơi trong bảy ngày nghỉ? Ách, quả thật ta cũng không có kế hoạch gì. Nhưng mà ta có nhiều thứ cần phải coi lắm, như bản dịch về cuốn sách ngoài hành tinh, rồi nói về đặc tính của các hạt, rồi còn quyển...

Barbie nghe mà chóng mặt, vội vàng giơ tay ngăn Diêu Nguyên lại:

-Tóm lại, ngài có thể sắp xếp một ngày rảnh không? Em muốn nghỉ ngơi một chút, còn định mời ngài dự một buổi dạ tiệc.

Diêu Nguyên vừa định từ chối, Barbie bỗng nói:

-Đúng rồi, các lãnh đạo trong phòng chính phủ, các người phụ trách ban ngành cùng các thượng, hạ nghị viên đều tham dự đó. Cho nên, người đứng đầu không thể không xuất hiện đó nha. Năm mới, trừ việc phát tiền thưởng ra thì không hề có hoạt động ăn mừng chúc tụng gì cả, nhiều người oán trách lắm đó. Nếu ngài có thể dành chút thời gian, giao lưu với bọn họ một chút đi, sao?

Diêu Nguyên hơi nhăn mày, thật lâu sau mới lên tiếng:

-Được rồi, nếu chỉ một buổi tối thì ta sẽ tham gia.

-Vậy quyết định thế nha.

Barbie cười vui vẻ, tuổi của nàng vốn không lớn, sau khi dùng kỹ thuật gen cộng hưởng thì trông càng trẻ hơn. Nhìn qua tựa như thiếu nữ mười sáu, mười bảy, hơn nữa vóc người cùng khuôn mặt có thể nói là họa nước họa thành.

Nhưng các chuyện như thế Diêu Nguyên không rảnh quan tâm đến, sau khi hẳn đi tới hội trường, bên trong đã có đông đủ các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, kỹ thuật viên, kiến trúc sư cùng với các quan chức cấp cao trong quân đội. Bao gồm cả những thành viên Hắc Tinh như Nhâm

Đào, Thích Hiểu Điều cũng ở đây... Vì vậy, hẳn cũng không chậm trễ, đi lên bục nói:

-Chúng ta đi thẳng vào vấn đề thôi. Hội nghị lần này là bàn luận về việc thiết kế phi thuyền chiến đấu kiểu mới trong vũ trụ. Ta đã xem qua bản vẽ do tiến sĩ Ba Lệ đưa ra. Trong đó, nàng đã vận dụng các thành tựu có được từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn tạo ra một kiểu phi thuyền mới, có diện tích bằng 1/5 tàu con thoi, được trang bị động cơ phản lực bằng hạt đẩy, tốc độ tối đa khoảng 340km/s, vũ khí có súng máy Gauss và pháo Gauss loại nhỏ, ngoài ra có vòng bảo hộ bằng điện từ, lò phản ứng nhiệt hạch mini...

Lấy năm thiết kế làm tên, cho nên gọi là phi thuyền chiến đấu số 003. Đó là đề tài thảo luận chính hôm nay, nói về phi thuyền này có đáng để chúng ta bỏ công thiết kế và chế tạo không, hay là đợi thêm vài năm nữa, chờ trình độ khoa học kỹ thuật nâng cao mới thực hiện? Bây giờ, xin mời tiến sĩ Ba Lệ phát biểu.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 46: Nụ Cười

Buổi hội nghị không có kết quả như Diêu Nguyên mong muốn, tuy đa số đều hài lòng với các tính năng được trang bị trên phi thuyền chiến đấu số 003, có thể nói, về cơ bản phi thuyền này đã là vũ khí chiến đấu của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Nhưng, trình độ khoa học ứng dụng trong phi thuyền chiến đấu này chưa cao, chỉ nằm trong tầng thứ sơ cấp và trung cấp của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Dĩ nhiên, tuy có thể chế tạo nhưng sẽ tiêu hao rất nhiều nguyên vật liệu cùng nguồn lực. Tóm lại, chỉ gói gọn trong một câu: chưa thích hợp để triển khai.

Do đó, kết thúc cuộc họp chỉ nhận được vài kết luận. Đó là phi thuyền chiến đấu nhất định phải có. Hơn nữa, nó còn đóng vai trò cực kỳ quan trọng trong các cuộc chiến sắp tới. Trong tương lai, khi hạt Genesis được ứng dụng rộng rãi, thì viễn cảnh chiến đấu trong vũ trụ sẽ thiên về màn bắn phá lẫn nhau giữa các chiến hạm lớn cùng với các lớp bảo hộ, như vậy vũ khí đột phá chính là các phi thuyền chiến đấu cỡ nhỏ, trang bị thiết bị cách ly hạt Genesis, tiến hành quấy nhiễu, tiêu hao hoặc phá hủy lẫn nhau.

Về phương diện chế tạo, tuy có khả năng sản xuất nhưng cũng là một vấn đề nhức đầu. Theo như thiết kế mà Ba Lệ đưa ra, cùng với khả năng sản xuất của phi thuyền Hi Vọng thì mỗi một năm mới sản xuất được một chiếc. Hơn nữa, số nguyên vật liệu tiêu hao cũng kinh người. Ví dụ đơn giản, nếu coi tàu con thoi là máy bay hai cánh quạt thô sơ, thì phi thuyền chiến đấu số 003 chính là máy bay ném bom B2!

Cho nên, cuối cùng tất cả nhất trí, trong một năm tới sẽ sản xuất một chiếc phi thuyền chiến đấu làm mẫu thử nghiệm. Sau đó tiến hành kiểm tra cũng như thu thập số liệu, cải tạo toàn diện phi thuyền chiến đấu này, hạn chế sự tiêu hao nguồn lực sản xuất, rút ngắn thời gian sản xuất. Ít nhất phải có sản lượng một tháng một chiếc, mới tạo ra sức chiến đấu nhất định.

-...Thật ra, cá nhân anh đồng ý với kế hoạch của em.

Sau khi hội nghị kết thúc, Diêu Nguyên cố ý gọi Ba Lệ tới, rót cho cô nàng một tách trà xanh...Hết cách, cô bé này chỉ thích mỗi thức uống này, thứ khác không hề động vô.

-Chúng ta có quá ít phi công, họ phải là những người xuất sắc nhất. Theo ta dự tính, phi công phải là tân nhân loại, hay ít nhất là những người sống sót sau cơn dịch bệnh thần bí kia. Cho nên, để đảm bảo an toàn cho mỗi phi công, tính năng của chiếc phi thuyền tuyệt không thể kém được.

Tới đây, Diêu Nguyên thở dài:

-Nhưng vấn đề là, chúng ta không phải là một đoàn quân viễn chinh của Trái Đất, chúng ta chỉ là những người còn sống sót buộc phải lang bạt ngoài vũ trụ. Trừ việc tiếp tục truyền thừa văn minh, quản lý chuyện dân sự, các mặt nghiên cứu, phát triển, xây dựng khác đều cần rất nhiều nhân lực, vật tư. Chúng ta thật sự không thể tìm đâu ra nhân vật lực để chế tạo phi thuyền chiến đấu xa xỉ như vậy. Cho nên, Ba Lệ, hi vọng em chỉnh sửa lại bản thiết kế này, đưa ra một bản thiết kế mới cũng như kế hoạch sản xuất chi tiết.

Ba Lệ uống một ngụm trà, ngón tay khẽ chuyển động dưới đáy tách, nhàn nhạt hỏi:

-Chỉnh sửa cái gì đây? Người muốn chỉnh sửa đến mức độ nào?

-...Hệ thống vũ khí có thể giảm bớt pháo Gauss mini. Loại phi thuyền này tương lai sẽ chiến đấu tốc độ cao với phi thuyền ngoài hành tinh, cho nên loại vũ khí hạng nặng cần tới 3 giây mới khởi động xong này không thích hợp. Chỉ cần phối trí thêm súng máy Gauss là được. Còn nữa, tốc độ tối đa 340km/s là quá nhanh, phản xạ của phi công có thể không theo kịp, hơn nữa, tốc độ cao như thế thì cũng sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng, khiến cho khả năng chiến đấu lâu dài giảm sút. Cho nên, cá nhân anh nghĩ, chỉ cần 150 km/s là đủ rồi.

Nói tới đây, Diêu Nguyên chợt bật cười, đứng dậy đi tới vuốt vuốt tóc Ba Lệ nói:

-Em mới là người thiết kế, chi tiết đặc điểm nào nên bỏ nên thay em cứ toàn quyền quyết định. Không cần nghe theo ý kiến của anh cũng được. Nhưng chuyện này cũng thật xin lỗi, người yêu cầu có phi thuyền chiến đấu là anh, người yêu cầu em vẽ bản thiết kế này cũng là anh, thế nhưng anh lại là người bác bỏ nó. Thật xin lỗi.

-Hừ.

Ba Lệ gạt cái bàn tay đang tác quái trên đầu mình ra, cúi đầu uống nốt chén trà, nói:

-Nếu vậy thì cứ thế đi. Ta muốn trở về phòng thí nghiệm trước. Có chuyện gì cần thì gọi ta.

Dứt lời, liền đứng lên, định đi ra ngoài.

Diêu Nguyên bỗng nhiên cất tiếng:

-Đúng rồi, về thiết bị tác chiến cho quân đoàn vũ trụ, tình hình phân phối ra sao?

Sau cuộc chiến trong quần thể chiến hạm, quân đoàn vũ trụ đã chịu thương vong quá lớn. Sau khi hấp thụ nền khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, Diêu Nguyên đã sớm muốn đổi mới toàn bộ trang bị của quân đoàn vũ trụ, trang phục chiến đấu bền bỉ hơn, vũ khí Gauss tốt hơn, thêm vào vũ khí cận chiến cùng vũ khí chuyên phá vòng bảo hộ.

Ba Lệ xoay người lại, nói:

-Trang phục chiến đấu mà người cần hơi khó. Bộ đồ du hành vũ trụ vốn được thiết kế cho việc sinh tồn trong vũ trụ, không phải cho việc chiến đấu. Người lại muốn hai tính năng này hợp lại thành một, như vậy trong thời gian ngắn ta cũng bó tay. Trước mắt, có một biện pháp có thể tham khảo, là việc làm trang phục chiến đấu từ xương. Bất quá, loại kỹ thuật này vẫn chưa tìm được trong kho dữ liệu của người ngoài hành tinh, cho dù tìm ra thì cũng không có khả năng trong thời gian ngắn hoàn thành được. Cần tốn thời gian dài nghiên cứu như việc chế tạo hợp kim.

Về phương diện vũ khí, vũ khí tầm xa đã thiết kế xong. Súng máy Gauss, chi tiết cụ thể ta sẽ viết báo cáo đưa cho người. Còn vũ khí cận chiến, thì có kiểm chấn động sóng cao tần, mỗi giây chấn động 34000 lần, đủ để cắt ngọt toàn bộ các loại vật chất mà con người đã biết, kể cả kim cương. Đồng thời được thiết kế theo kết cấu phản từ, có thể xuyên qua vòng bảo hộ bằng điện từ. Chi tiết cụ thể ta cũng sẽ gửi báo cáo cho. Rồi, còn chuyện gì không? Nói gọn một lần coi nào.

Ba Lệ không nhận được đáp.

Diêu Nguyên xấu hổ cười cười:

-Năm mới em có rảnh không? Ta muốn mời em tham gia một buổi dạ tiệc...

Ba Lệ trừng mắt nhìn hắn:

-Người cho rằng ta rảnh rồi như người à? Hừ.

Nói xong, cô nàng xoay người bỏ đi, mặc kệ Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên chỉ đành cười khổ, nhìn bóng lưng Ba Lệ đi xa...

Thời gian cứ thế đi qua, năm mới đã đến. Diêu Nguyên cũng tham dự vào buổi dạ tiệc mà Barbie nhắc tới. Quả nhiên, buổi dạ tiệc này có rất đông người tham dự, tổ chức tại quảng trường trên tầng năm. Khắp nơi đều vô cùng náo nhiệt, do đây là buổi tiệc đứng buffet, mọi người tự do di chuyển trò chuyện sôi nổi. Các loại thực phẩm như thịt, trứng, bánh ngọt, xa xỉ phẩm như rượu đều có thể thoải mái dùng.

Do vậy, những người tham gia tiệc đứng này hầu hết đều là người phương Tây và Mỹ, như gia đình nhà khoa học Ireland, Schiele, rồi các nghị viên trong quốc hội, thượng nghị viện. Còn có những người phụ trách, lãnh đạo các ban ngành trên phi thuyền, cùng với các nhân viên quản lý, cao tầng trong chính phủ.

Thực ra, vốn không có nhiều người như vậy, nhưng khi Barbie cố ý nhắc tới việc Diêu Nguyên sẽ tham dự, kết quả là người tới càng lúc càng nhiều, thậm chí một vài quản lý hoặc quan chức đều tỏ ý muốn tham gia. Đến cuối, Barbie thấy không cách nào từ chối tất cả, bèn gia tăng quy mô bữa tiệc. Cuối cùng, khi Diêu Nguyên đến chỉ thấy mấy trăm người đang nói chuyện rôm rả, trừ một số phục vụ ra, còn lại hầu hết đều là các quan chức cấp cao cũng như các thượng hạ nghị viên. Điều này khiến cho hắn ngạc nhiên không thôi.

Khi Diêu Nguyên đi vào, lấy một ly rượu vang từ một phục vụ, một người đàn ông trung niên lập tức dẫn theo vợ của mình đi tới, chào:

-Hạ trưởng, sao không thấy ngài mang theo bạn gái vậy.

Lúc ở trên Trái Đất, sau khi rời khỏi tiểu đội Hắc Tinh, trong một thời gian dài hắn từng làm công việc tìm kiếm nhân tài, trong giới kinh doanh cũng có chút danh tiếng, cho nên với việc tham gia dạ tiệc kiểu Âu Mỹ này không hề xa lạ. Hắn đương nhiên biết, trong trường hợp này, tốt nhất nên mang theo một người bạn gái. Cho nên, trước đây hắn muốn mời Ba Lệ đi cùng, nhưng mà đời không như mơ, chỉ đành cười khổ:

-Nghị viên Afeir, bất hạnh là cô ấy lại từ chối ta.

Afeir sững sốt, sau đó cười nhẹ:

-Ngài đang nói đùa à, hạm trưởng. Nói thật, một người trẻ tuổi xuất sắc như ngài, nếu ta có con gái thì nhất định sẽ giới thiệu cho ngài. Không ngờ lại có một cô gái dám từ chối ngài, quả là khó tin.

-Đúng vậy, chỉ riêng chuyện ta mời nàng ấy đã là khó tin rồi.

Diêu Nguyên thuận miệng hòa theo, dĩ nhiên câu trên không thể nào nói ra được rồi. Hắn nâng chén chào, sau đó xoay người đi về một nơi tương đối an tĩnh.

Bất quá, hắn vốn là tiêu điểm trong buổi dạ tiệc này, sao mà kiếm chỗ trốn được. Chỉ lát sau, một người đàn ông trung niên khác xuất hiện, đi tới nâng ly với hắn, nói:

-Hạm trưởng, ta cảm thấy kinh phí dự trù cấp cho bộ công nghiệp trong năm nay hơi ít, ngài nên biết rằng...

Cứ như vậy, Diêu Nguyên như trở về Trái Đất mấy năm về trước, mang lên mình một chiếc mặt nạ, ứng phó từng người một.

Nói thật, việc này còn mệt mỏi hơn cả ra trận chiến đấu nữa.

Khi buổi dạ tiệc kết thúc, Diêu Nguyên đã không còn nói ra hơi. Nhưng khi hần vừa định rời đi, Barbie bỗng nhiên nhét vào tay hần một vật cứng, sau đó xoay người bỏ đi, làm cho hần sửng sốt hồi lâu. Nhìn kỹ lại, đó là một chiếc chìa khóa phòng...Được rồi, kiểu mời như thế, hần sao không hiểu được?

Nhưng...hần cười khỗ, bỏ chiếc chìa khóa vào trong túi, không hề có ý định chấp nhận lời mời, mà xoay người đi về phòng mình.

Được nửa đường, Diêu Nguyên chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức đổi hướng, đi về phía tầng bốn. Bốn bề xung quanh vắng lặng, hôm nay là ngày đầu năm mới, lại vào lúc nửa đêm, trừ nhân viên bảo vệ ra, còn lại ai cũng ở nhà hưởng thụ kỳ nghỉ, sao rảnh mà đi ra ngoài đây?

Khi Diêu Nguyên đi tới cửa phòng thí nghiệm quen thuộc, quả nhiên thấy được ánh đèn lóe lên. Hần thở dài, đẩy cửa bước vào, thấy Ba Lệ gục trên bàn ngủ thiếp đi. Trước mặt này là một bản báo cáo chỉ mới viết hơn phân nửa. Đó là bản báo cáo mà nàng nhắc tới lúc sáng.

Diêu Nguyên thương xót định giơ tay ra xoa đầu nang, nhưng chỉ đưa ra một nửa rồi thu tay lại. Hần cởi áo khoác ngoài của mình xuống, choàng lên người Ba Lệ, dịu dàng nói:

-Xin lỗi vì đã giết ông ấy...Anh chỉ bị ép buộc. Lúc ấy, đồng đội của anh trong lúc sinh tử tồn vong. Hơn nữa, trên trạm không gian đó, nếu ông ấy sống sót trở về Trái Đất, như vậy cả nhà ông ấy sẽ bị liên lụy theo. Chỉ khi ông ấy chết, bọn em mới có thể sống sót...

Xin lỗi, Ba Lệ...

Khi Diêu Nguyên rời đi hồi lâu, Ba Lệ lúc này mới đứng lên, vuốt ve chiếc áo trên người mình, lẩm bẩm:

-Ông ấy đã sớm muốn chết rồi. Tuy không chết trên trạm không gian, nhưng bị nhiễm phóng xạ trong vũ trụ, mỗi ngày đều sống trong đau khổ....

Tên gốc này...ta không có hận người.

Nước mắt Ba Lệ tuôn rơi, nàng khẽ nở nụ cười. Đó không phải là nụ cười lạnh lùng mà nàng thường thể hiện, chỉ có sự ôn nhu cùng đau xót, ...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 47: Sáu Năm

Một năm mới lại đến, bây giờ đã là năm thứ sáu theo lịch Hi Vọng. Khắp nơi trên phi thuyền tràn ngập niềm hạnh phúc, mỗi người đều nở nụ cười. Nhà nhà sắm sửa đồ mới, dẫn trẻ em đi dạo, vui chơi. Cả bốn tầng chìm ngập trong không khí mừng năm mới.

Từ biển cổ kia đã ba năm trôi qua, trong ba năm này, phi thuyền Hi Vọng đã biến hóa long trời lở đất.

Chín tháng đầu tiên sau biển cổ, phi thuyền Hi Vọng hoàn thành hai tầng mở rộng, sau đó bắt đầu cải tiến hệ thống phản trọng lực và hệ thống duy trì sự sống, rồi tu sửa các trang thiết bị dân dụng...Cả thủy tốn thêm gần một năm nữa. Rốt cuộc, vào nửa năm trước, phi thuyền Hi Vọng, đã có tổng cộng tám tầng, bề dày khoảng 500 mét. Thoạt nhìn tuy hình dạng phi thuyền vẫn là một chiếc đĩa, nhưng giờ đã dày hơn rất nhiều.

Bên cạnh đó, hệ thống động cơ đẩy dùng hạt phản lực cũng được cải tạo, từ động cơ phản lực truyền thống chuyển thành động cơ đẩy bằng hạt phản lực. Tốc độ đạt 60 km/s, nếu cần tăng tốc trong thời gian ngắn, có thể lên tới 80 km/s!

Hệ thống phòng ngự trên phi thuyền Hi Vọng cũng hoàn thành, với vòng bảo hộ bằng điện từ làm chủ, thêm vào các khẩu pháo Gauss cỡ lớn, tổng cộng có 42 khẩu trang bị khắp nơi. Những vũ khí này đều là các nanh vuốt đáng sợ trên phi thuyền Hi Vọng!

Nhưng thứ kinh khủng nhất là chủ pháo trên phi thuyền Hi Vọng!

Chỉ có một khẩu pháo này thôi đã tiêu tốn hơn ba tháng trời. Thực ra, nói là loài người chế tạo, đúng hơn phải gọi là dùng ba tháng để chữa trị khẩu chủ pháo, được lấy từ phi thuyền người ngoài hành tinh.

Khẩu pháo này cần riêng một lò phản ứng nhiệt hạch để cung cấp năng lượng hoạt động, thời gian khởi động lên tới 60 giây, có tên là Tiêm Tinh Pháo. Dĩ nhiên, tuy gọi như thế nhưng nó không có khả năng một phát bắn phá hủy cả một hành tinh như trong phim viễn tưởng được, quá phi thực tế. Tuy nhiên, uy lực của nó không hề tầm thường, viên đạn nó bắn ra đạt vận tốc hơn 6400 km/s, nói cách khác gần 1/50 tốc độ ánh sáng!

Mặc dù viên đạn bắn ra chỉ nặng không tới 120 gram, nhưng theo định luật vật lý, quả cầu be bé ấy lại có động năng lớn khủng khiếp. Tuy không thể một phát bắn hạ cả một hành tinh, nhưng mảnh vỡ thiên thạch, vệ tinh hoặc phi thuyền gì đó đều có thể một phát bắn nát thành mảnh vụn, tuyệt đối không thể tránh khỏi kết quả hủy diệt. Cho nên, tuy tên Tiêm Tinh Pháo có hơi khoa trương, nhưng cũng có phần đúng.

Cỗ đại pháo này loài người vẫn chưa thể chế tạo được, chỉ riêng việc sửa chữa thôi cũng gặp không ít khó khăn. Nếu không có năng lực nhĩ ngữ giả của Ba Lệ mấy lần ra tay giải quyết nan đề, chỉ sợ dự án đã bị ngừng từ lâu.

Ngoài ra, vòng bảo hộ bằng điện từ trên phi thuyền Hi Vọng cũng được nâng cấp, từ trường xung quanh tăng gấp 10 lần, thậm chí đã bước đầu phản xạ và ngăn chặn chùm sáng. Tức là, vòng bảo hộ này cũng có lực phòng vệ nhất định với vũ khí chùm tia như tia laser... Hơn nữa, với hệ thống ngắm bắn trên phi thuyền, có thể trinh sát mọi vật thể trong phạm vi 10 giây ánh sáng, khóa và khai hỏa trong phạm vi 1 giây ánh sáng!

Từ ba năm trước, trong tiệc mừng năm mới, Diêu Nguyên tuyên bố loài người đã tiến bước vào cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Từ lúc đó, các thành quả khoa học, kỹ thuật công nghệ mới thi nhau ra đời. Dĩ nhiên, phần lớn thành tựu chỉ dừng lại ở mức độ thí nghiệm, đây không phải là một đoàn khoa học, cũng không phải là quân đoàn viễn chinh, chỉ là một phi thuyền lưu lã ngoài vũ trụ, tìm cách truyền thừa nền văn minh nhân loại. Cho nên, trong ba năm này, phần lớn thành tựu có được từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn đều được trang bị cho phi thuyền Hi Vọng, từ hệ thống phòng ngự, động cơ cho đến hệ thống vũ khí. So ra, các kỹ thuật đề cao đời sống con người trừ kỹ thuật gen cộng hưởng nổi bật ra, còn lại chỉ có vài thành tựu lác đác khác. Hầu hết đều tập trung vào kỹ thuật từ trường.

Trong số các thành tựu về kỹ thuật dân sự, thành tựu lớn nhất thuộc về Yvaine. Là nhĩ ngữ giả thứ hai trên phi thuyền Hi Vọng, có thể nói hẳn là chuyên gia hàng đầu về sinh vật học mà loài người có được. Hẳn đã kết hợp kỹ thuật gieo trồng của người ngoài hành tinh vào công viên sinh thái trên phi thuyền Hi Vọng, khiến cho hiệu suất gieo trồng tăng vọt. Các loại ngũ cốc, lúa mì trung bình chỉ cần khoảng 40 ngày là có thể thu hoạch, còn các loại cây tạo ra xa xỉ phẩm như cà phê, thuốc lá...đều có tốc độ tăng trưởng gấp ba lần trước đây!

Thật ra, kết quả này đã được nền khoa học loài người, khi còn ở cuộc cách mạng công nghiệp lần ba phỏng đoán trước. Bởi vì trong vũ trụ, thời gian có sai lệch. Nói tương đối, tốc độ bay của phi thuyền và trọng lực khiến thời gian mà hai người trải qua ở hai địa điểm khác nhau trên phi thuyền sẽ khác nhau. Còn kỹ thuật này, lợi dụng từ trường, tạo ra sự sai lệch về tốc độ trôi đi của thời gian. Dĩ nhiên, một kỹ thuật phức tạp như thế cho dù là người ngoài hành tinh cũng chưa nắm vững được. Họ mới chỉ áp dụng được nó trong một phạm vi nhỏ. Cho nên, vì đề phòng nguy hiểm xảy ra khi áp dụng loại kỹ thuật này, cho nên trước mắt, chỉ có các loại cây

trồng trong công viên sinh thái là được áp dụng nó, còn các loại động vật thì không.

Cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn vẫn còn tiếp tục, nhưng thời kỳ bùng phát nhanh nhất đã qua, loài người chỉ có thể chậm rãi hấp thụ từ từ. Về cơ bản, những kỹ thuật, thành tựu mà con người hiểu đều đã được vận dụng, còn lại thì do thiếu hụt lý thuyết, hoặc là gặp phải vấn đề mấu chốt cho nên không thể triển khai. Điều này cần quá trình tích lũy lâu dài, chứ không thể trong mấy năm ngắn ngủi mà hoàn thành. Có thể nói, đến giờ, việc khai thác quần thể chiến hạm cơ bản đã hoàn thành.

-Tiểu đội thứ hai sắp trở về, dự tính 20 giây sau sẽ cập bến. Cổng tiếp chuyển số hai bắt đầu mở...

Trong phòng chỉ huy trên phi thuyền Hi Vọng, Diêu Nguyên cùng các quan chức cấp cao trong quân đội đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, Vương Quang Chính ở bên cạnh gật đầu:

-Lần diễn tập thứ ba đã ra dáng rồi đó, tốt hơn hai lần đầu nhiều.

Nhưng Diêu Nguyên vẫn lắc đầu:

-Còn chưa đủ, trước mắt chỉ có thể coi là thuần thực thôi. Nhưng chưa phải là tinh nhuệ, ít nhất ta thấy có hai người còn chưa phản ứng kịp.

Ứng bên cạnh đáp:

-Ngài quá hà khắc rồi, những người này chỉ là những người may mắn còn sống sót sau dịch bệnh thần bí kia thôi, theo như thông tin từ người ngoài hành tinh, thì họ được gọi là sinh vật thích ứng với vũ trụ. Tuy nhiên, cấp độ của họ chỉ từ cấp C đến cấp A mà thôi. So sánh với tân nhân loại cấp S, bọn họ có thể làm được như vậy đã tốt rồi!

Diêu Nguyên nhíu mày:

-Nếu thế xem ra cần phải lắp đặt thêm một trí tuệ nhân tạo phụ trợ, như vậy mới giúp họ thích ứng với loại tốc độ này, 150 km/s...Quả thật hơi quá sức với thần kinh phản xạ của người bình thường.

Đầu năm thứ sáu theo Hi Vọng lịch, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu cuộc diễn tập cho phi thuyền chiến đấu số 003. Lần này có thể coi như khá tốt, so với hai lần trước thì sai sót chông chát, thậm chí suýt chút nữa xảy ra tai nạn. Đến giờ, những phi công của phi thuyền chiến đấu số 003 đã không chế thành thạo cỗ máy này. Tuy nhiên, trình độ này còn xa mới đạt tới dự định của Diêu Nguyên.

Phi thuyền chiến đấu số 003, qua ba năm phát triển, nó đã bị thay đổi chỉnh sửa đến mấy lần. Hai năm trước, phi thuyền Hi Vọng đã chế tạo thành công phi thuyền chiến đấu số 003 nguyên mẫu. Tốc độ của nó đạt 340 km/s, trang bị súng máy Gauss, pháo Gauss mini, cùng với lò phản ứng nhiệt hạch cỡ nhỏ. Khả năng tác chiến của nó vượt hơn 140 tiếng, hoàn toàn đạt tiêu chuẩn phi thuyền chiến đấu trong giai đoạn giữa cuộc cách mạng công nghiệp lần!

Sau khi dùng máy tính tối ưu hóa, thêm vào các loại nguyên nhân khác, đến giờ phi thuyền chiến đấu số 003 đã có ba loại hình thái. Đầu tiên là chiếc phi thuyền nguyên mẫu, đến giờ chỉ mới có một chiếc duy nhất. Sau đó là loại hình phi thuyền chiến đấu cho tân nhân loại, với tốc độ đạt khoảng 200 km/s, ngoài pháo Gauss mini ra còn có hai khẩu súng máy Gauss, thêm vào hai thiết bị phát năng lượng công nghệ cao, làm cho phi thuyền có khả năng chiến đấu liên tục trong 8 tiếng. Loại hình thứ ba là phi thuyền chiến đấu cho những người may mắn còn sống sót sau bệnh dịch thần bí, tốc độ đạt khoảng 150 km/s, chỉ có một khẩu pháo Gauss mini và một thiết bị phát năng lượng công nghệ cao, thời gian chiến đấu đạt khoảng 6 tiếng.

Dĩ nhiên, do giảm bớt tính năng nên sản lượng sản xuất tăng lên nhanh chóng. Thứ khác không bàn tới, chỉ riêng việc tinh giản lò phản ứng nhiệt

hạch cỡ nhỏ đã tiết kiệm được hơn 40% thời gian sản xuất phi thuyền, sau đó thêm vào các thứ khác. Cuối cùng, thời gian sản xuất phi thuyền chiến đấu cho tân nhân loại chỉ còn lại 3/10 so với trước kia, còn phi thuyền chiến đấu dành cho những người may mắn sống sót sau cơn dịch thần bí thì thời gian sản xuất chỉ còn lại 1/10.

Đến hôm nay, phi thuyền Hi Vọng đã có 25 chiếc phi thuyền chiến đấu dành cho tân nhân loại, 120 chiếc phi thuyền chiến đấu dành cho những người may mắn sống sót sau cơn dịch bệnh thần bí \!

Diêu Nguyên nhìn màn hình, quan sát các phi thuyền chiến đấu trở về, thở dài nói:

-Thôi, dù sao cũng tốt rồi. Bọn họ đã rất cố gắng, lúc trước họ chỉ là những người bình thường...Có lẽ ta đã quá khắt khe. Tóm lại, để cho bọn họ nghỉ ngơi đi. Vì đợt diễn tập này mà bọn họ đã huấn luyện ròng rã hơn 3 tháng, cho bọn họ nghỉ phép nửa tháng đi. Kế tiếp, chúng ta cũng nên thảo luận bước đi tiếp theo.

Mọi người xung quanh, kể cả Vương Quang Chính hơi sững sốt. Không đợi ai thắc mắc, Vương Quang Chính đã lên tiếng:

-Lão Diêu, bước đi kế tiếp là sao? Lần diễn tập thứ tư? Hay là tập trận đổ bộ tác chiến của quân đoàn vũ trụ?

-Không, là chuyện liên quan đến bước nhảy không gian.

Diêu Nguyên ngẩng đầu lên, nói:

-Lúc trước, ta đã trò chuyện với mấy nhà khoa học. Bọn họ phỏng đoán, nếu muốn hoàn toàn tiến vào giai đoạn giữa cuộc cách mạng công nghiệp thứ bốn, ước chừng phải mất thêm 15 nữa. Còn đi đến giai đoạn cuối hay là đỉnh điểm của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn thì cần ít nhất từ 30 năm đến 50 năm. Đó là thời gian cần để cho khoa học tích lũy

kinh nghiệm, thông qua vô số cuộc thử nghiệm, phân tích, suy luận. Nói chung, phi thuyền Hi Vọng đã đến gần giai đoạn giữa của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, chúng ta đã có vũ khí, có trang bị. Cho dù tác chiến trong vũ trụ hay trên mặt đất đều có thể. Hơn nữa, phi thuyền Hi Vọng đã cải tạo xong, nền nông nghiệp phát triển vượt bậc, tuổi thọ của con người đã đến một tầm cao mới. Thậm chí, ngay cả robot xây dựng chúng ta cũng có.

Nhưng nơi này không phải là nơi chúng ta có thể sống!

Diêu Nguyên nhìn qua cửa sổ trong phòng, hướng về màn đêm vũ trụ tối tăm lạnh lẽo. Hắn tiếp tục nói:

-Thứ chúng ta tìm kiếm, là một hành tinh có biển rộng, trời cao! Nó không ở chỗ này...

Cho nên, bắt đầu công bố thời gian thực hiện bước nhảy không tiếp kế tiếp lên tuần san Hi Vọng đi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 48: Đây Chính Là Vũ Trụ!

Diêu Nguyên đã xem xét về vấn đề thực hiện bước nhảy không gian hơn nửa năm. Thực ra, từ mấy tháng trước, hắn đã cảm thấy một bầu không khí khác thường.

Đó là bầu không khí tự mãn, an nhàn.

Không phải nói người trên phi thuyền Hi Vọng trở nên lười biếng, mà thực ra, trong mấy năm nay, người người đều lên tinh thần, hăng say làm việc tăng ca. Có thể nói, mấy năm qua không hề có người lười biếng.

Nhưng căn nguyên của sự tự mãn đó chính là sự an nhàn...

Đúng vậy, vũ trụ vốn vô cùng tàn khốc, phi thuyền Hi Vọng đến được bước này, đã trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, bao nhiêu lần hiểm tử cầu sinh. May mắn là vẫn còn sống sót. Không ai không lo sợ cả, kể cả Diêu Nguyên. Hằng đêm, hắn thường xuyên bị những cơn ác mộng quấy nhiễu, giấc mơ về sự hủy diệt loài người. Mỗi khi gặp phải, choàng tỉnh, mồ hôi hắn đổ đầm đìa, hồi lâu sau vẫn không ngủ lại được.

Ngay cả Diêu Nguyên có thần kinh vững vàng như thế mà còn vậy, huống chi mọi người? E rằng bọn họ còn lo sợ nhiều hơn nữa.

Cho nên, tình hình trước mắt đã khiến cho họ vô cùng hài lòng. Chỗ này tuy không có ánh mặt trời, không có trời cao, không có biển rộng. Chỉ có không gian tối tăm lạnh lẽo, vũ trụ bao la vô tận. Ánh sáng duy nhất đến

từ các bóng đèn trên phi thuyền Hi Vọng. Nhưng ít ra, ở chỗ này không có nguy hiểm, không có thiên tai đáng sợ, người ngoài hành tinh kinh khủng.

Vài người đã nguyện ý ở lại nơi này cả đời, dĩ nhiên chỉ là một phần nhỏ trong dân chúng thôi, tính trong cả phi thuyền Hi Vọng e rằng chỉ vào khoảng mấy trăm người. Nhưng thời gian càng dài, sẽ có càng nhiều người nghĩ như thế. Bọn họ hi vọng nền khoa học kỹ thuật ở nơi đây sẽ không ngừng phát triển, từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, giai đoạn đầu đến giai đoạn giữa, giai đoạn cuối, thậm chí là đạt tới cuộc cách mạng công nghiệp lần năm...

Nhưng điều này có thể sao?

Tuổi thọ của loài người chỉ vào khoảng 150 năm đến 200 năm!

Thế hệ này đại đa số đều lớn hơn 30 tuổi. Trong đó, các nhà khoa học như Ireland, Schiele thì càng lớn tuổi hơn, lên đến 60-70 tuổi. Bọn họ vẫn còn có thể sống thêm được 100 năm nữa, nhưng chỉ bằng nhiều đó năm, con người có thể đạt tới cuộc cách mạng công nghiệp lần năm sao?

Không thể! Nếu không chiếm được nền khoa học kỹ thuật từ người ngoài hành tinh, cho thêm 200 năm nữa, loài người sợ rằng vẫn chưa đạt đến cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn!

Mà theo dữ liệu có được từ máy tính chủ của người ngoài hành tinh, quần thể chiến hạm bọn họ đã lưu lạc ngoài vũ trụ hơn 1700 năm!

Trên đường, bọn họ gặp được một phi thuyền nhỏ khác của người ngoài hành tinh, trình độ nằm vào khoảng cuối cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, đầu lần năm. Bọn họ tự xưng là thương nhân vũ trụ, chuyên buôn bán các loại khoa học kỹ thuật cũng như thu mua các tài liệu quý hiếm, thậm chí đến cả sinh vật quý hiếm cũng không ngoại lệ. Nền văn minh của quần thể chiến hạm này đã mắc kẹt ở cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn hơn một vạn năm rồi, không cách nào tiến vào cuộc cách

mạng công nghiệp lần năm. Ngay cả kỹ thuật gia tốc thời gian được áp dụng lên cây trồng ở tầng sáu, cũng được mua từ chỗ thương nhân vũ trụ kia.

Theo như phỏng đoán của nền văn minh này, từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn trở đi, mỗi một lần thăng cấp thì độ khó tăng vọt, có thể nói gian nan như lên trời. Tỷ như nền văn minh bọn họ, từ khi rời khỏi hành tinh đã là giai đoạn cuối của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, nhưng 1700 năm sau, họ vẫn dậm chân tại chỗ. Nền khoa học nhiều nhất chỉ tiến bộ một chút thôi!

Nếu chỉ thế thì chưa đủ để cho Diêu Nguyên quyết định thực hiện bước nhảy ngay...Thứ làm cho hắn sợ hãi là một file tài liệu khác.

Trong file tài liệu này, lưu trữ các thông tin mô tả về tân nhân loại (hay còn gọi là sinh vật có linh hồn thích ứng với vũ trụ). Theo như nó ghi lại, từ khi nền văn minh này rời khỏi hành tinh mẹ, từng xuất hiện hơn 14 tân nhân loại, trong đó gồm ba loại là cảm ứng giả, dự tri giả, nhĩ ngữ giả. Ba loại người này đã lãnh đạo bọn họ vượt qua rất nhiều khó khăn ban đầu, khiến cho nền văn minh này có thể sinh tồn hơn 1700 năm!

Nhưng về sau, khi hạm đội càng lúc càng mở rộng, không tìm thấy bất kỳ hành tinh nào thích hợp để sinh sống, không có biển rộng trời cao, không có sự ấm áp vỗ về của đất mẹ. Dần dần, tân nhân loại xuất hiện càng lúc càng ít. Từ 900 năm về trước, khi nhĩ ngữ giả cuối cùng qua đời, cho đến khi 300 năm trước gặp phải thương nhân vũ trụ, bọn họ chỉ còn lại vón vụn 2 tân nhân loại, và vô số những người bình thường khác...

Nhưng dù thế, thương nhân vũ trụ kia vẫn nguyện ý dùng hai loại kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần năm để trao đổi lấy 2 tân nhân loại. Từ đó có thể thấy được tầm quan trọng của tân nhân loại trong mắt các nền văn minh cấp cao. Nền văn minh cấp cao có thể là nền văn minh sở hữu kỹ thuật thuộc cuộc cách mạng công nghiệp lần năm, lần sáu hay là lần

bảy. Nói chung, đều là những thứ mà con người không sao tưởng tượng được, nhưng đây là chuyện mà chỉ nền văn minh ngoài hành tinh và thương nhân vũ trụ biết.

Từ các tài liệu này, Diêu Nguyên cùng các vô số các nhà khoa học trao đổi, thảo luận. Cuối cùng đưa ra một kết luận, một khi nền văn minh rời khỏi hành tinh mẹ của mình, như vậy thì nền khoa học kỹ thuật càng thấp thì tỷ lệ sinh ra tân nhân loại càng lớn.

Theo hoàn cảnh thích ứng với cuộc sống bên trong vũ trụ, hoặc là sinh sống trong vũ trụ quá lâu, như vậy tỷ lệ sinh ra tân nhân loại sẽ giảm xuống. Hơn nữa, nếu do sinh sống trong vũ trụ quá lâu khiến cho các loại tài nguyên hao hụt, hoàn cảnh tác động khiến cho sự phát triển của nền khoa học kỹ thuật bị dừng lại. Trừ phi một số cách đặc biệt kích thích như chiến tranh, hoặc sự thay đổi trong xã hội, mới có thể khiến nền khoa học phát triển lại. Tuy nhiên, các biện pháp trên lại là những thứ cấm kỵ, trừ phi phát sinh chiến tranh với nền văn minh ngoại lai. Nhưng khi chiến tranh xảy ra, một bên chắc hẳn phải bị hủy diệt hoàn toàn, tạo thành cục diện quần thể chiến hạm trước mắt mọi người bây giờ.

Do đó, Diêu Nguyên quyết định khởi động bước nhảy không gian mà không chờ cho nền khoa học đạt tới giai đoạn cuối của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Bởi vì bọn họ không chờ được, trước mắt có thể nói đây là thời kỳ phát triển thần kỳ của phi thuyền Hi Vọng. Có số lượng đông đảo tân nhân loại chống đỡ, thêm vào nền giáo dục, tài liệu, sự khao khát có được từ Trái Đất, khiến cho mọi người có tham vọng mãnh liệt tìm kiếm hành tinh mới, nhưng hai hoặc ba thế hệ sau này thì sao? Thậm chí ba, bốn thế hệ sau thì sao?

Để cho nền văn minh loài người kẹt ở cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, sau đó lang bạt trong vũ trụ mấy ngàn năm, rồi bị nền văn minh cao cấp khác tiêu diệt sao?

Không, Diêu Nguyên tuyệt đối không thể chấp nhận kết quả đó!

Nếu đây là thời kỳ phát triển thần kỳ, vậy thì phải nhân dịp thu thập càng nhiều tài nguyên, dùng bước nhảy không gian khám phá nhiều hơn. Tạo dựng cột trụ cho cuộc cách mạng công nghiệp lần năm!

Theo tài liệu được ghi chép lại, thương nhân vũ trụ có tiết lộ rằng trong vũ trụ có tổng cộng khoảng năm cấp văn minh. Lần cách mạng công nghiệp thứ ba chỉ là nền văn minh cấp một, hay ý chỉ chủng tộc đó chỉ mới ở giai đoạn phóng vệ tinh ra ngoài vũ trụ, không có hành tinh thuộc địa. Không thể du hành ra ngoài vũ trụ, hay có thể nói là nền văn minh nguyên thủy.

Nền văn minh cấp hai đã tìm được hạt Genesis, nền khoa học kỹ thuật đạt tới cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Có vệ tinh cũng như hành tinh thuộc địa, có thể du hành trong vũ trụ một cách tương đối. Hơn nữa, do hiệu quả của hạt Genesis hạn chế sự tấn công tầm xa, cho nên đã có tư cách tiếp xúc với nền văn minh cấp ba, cấp bốn.

Nền văn minh cấp ba là nền văn minh đã bước đầu chạm đến cuộc cách mạng công nghiệp lần năm, nhưng chưa chân chính tiến vào. Bọn họ có khả năng du hành vượt qua tốc độ ánh sáng, nhưng vẫn chưa thể đảo ngược hay khống chế thời gian một cách chính xác, tỷ như kỹ thuật gia tốc thời gian sinh trưởng cây trồng.

Về nền văn minh cấp bốn thì rất hiếm gặp. Tuy họ có tồn tại nhưng không phải là thứ mà chiến hạm này hoặc thương nhân vũ trụ có thể tiếp cận. Bọn họ đã hoàn toàn nắm vững kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần năm, bước đầu thử nghiệm kỹ thuật “Worm hole (1)”, nhưng chưa thể sử dụng tùy ý, cũng như không thể chế tạo các cánh cửa không gian đích thực. Tuy nhiên, khoa học kỹ thuật về robot và cơ giới của họ đã đạt đến cực hạn!

Còn nền văn minh cấp năm và những thứ ở trên nữa thì không có miêu tả tỉ mỉ, hay có thể nói là không có thông tin.

Nhưng còn một thông tin đáng chú ý, trừ nền văn minh nguyên thủy không có quyền lực gì, thì chỉ cần một nền văn minh cao hơn hai cấp bậc với nền văn minh khác, như vậy nền văn minh đó có quyền quản lý tuyệt đối với nền văn minh thấp hơn. Trong đó, kể cả quyền cướp đoạt tất cả tân nhân loại của nền văn minh cấp thấp, chỉ cần không vượt quá 50% lượng dân số của nền văn minh cấp thấp là được!

Ai phản kháng...Tiêu diệt!

Những thông tin này đều là tài liệu bí mật trên phi thuyền Hi Vọng, lưu trữ sâu bên trong máy tính chủ. Trừ khi có sự cho phép của Diêu Nguyên, ngay cả nhà khoa học bình thường cũng không dễ dàng tìm được.

Các thông tin này làm cho Diêu Nguyên có nhận thức sơ bộ về vũ trụ này. Thì ra, vũ trụ không tịch mịch như con người tưởng tượng. Tịch mịch chỉ là do con người quá nhỏ yếu, lúc trước không biết sống chết, chỉ bằng nền văn minh nguyên thủy lại dám từ bỏ Trái Đất. Đúng là nghe con không sợ hổ a. Nếu như gặp phải nền văn minh cao hơn mình hai cấp bậc, như vậy thì loài người có lẽ sống không bằng chết!

Biết được càng nhiều, thì sợ hãi càng nhiều. Diêu Nguyên lúc này không có cảm giác sợ hãi, mà là trách nhiệm, một trách nhiệm nặng nề gán trên vai mình. Đó là tương lai, là truyền thừa của toàn nhân loại. Mỗi quyết định của mình có thể khiến cho loài người phát triển vượt bậc, nhưng cũng có thể bị tiêu diệt hoàn toàn. Do đó, hẳn không thể nào cho phép mình an nhàn, tự mãn!

Khi Diêu Nguyên vẫn còn đang mải mê thảo luận vấn đề này với các nhà khoa học, cũng như thông báo cho các quan chức lãnh đạo về việc thực

hiện bước nhảy không gian. Bỗng một tin tức khiến cho sự chần chờ lúc trước của hắn bị quét sạch.

-Hạm trưởng, từ các mảnh vỡ của máy tính chủ người ngoài hành tinh, chúng tôi tìm được một đoạn video...Ghi lại cảnh quần thể chiến hạm này bị phá hủy!

Chỉ có một chiếc thuyền ngoài hành tinh, thêm vào một robot quái dị hình người, nhưng kết quả là...

Ngay sau đó, Diêu Nguyên đã thấy được thứ khiến hắn vứt bỏ sự do dự, thứ thể hiện rõ ràng nhất bản chất của vũ trụ...Đây là bằng chứng chân thực nhất, về việc một nền văn minh cấp thấp gặp phải nền văn minh cấp cao sẽ bi thảm như thế nào! Đến việc bỏ chạy cũng không thể!

Chú thích:

1/Worm Hole: Hay còn gọi là trùng động nếu các bạn quen đọc truyện khoa huyền. Ở đây, mình chuyển hết tất cả thuật ngữ mà mình biết về tiếng Anh, vì như vậy có vẻ khoa học hơn. Thuật ngữ này đã từng xuất hiện ở quyển 2 nhưng lâu quá, mình nhắc lại luôn.

Worm hole là một thuật ngữ thường xuất hiện trong phim khoa học viễn tưởng, có thể hiểu đây là một con đường nối liền các không gian với nhau, ngắn hơn nhiều so với việc phi hành. Cả hai so sánh với nhau như việc đi xuyên qua một quả đồi thì sẽ luôn ngắn hơn việc đi trên bề mặt nó vậy.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 49: Nền Văn Minh Siêu Cấp. Bước Nhảy Không Gian!

Máy tính chủ trên mẫu hạm của người ngoài hành tinh sớm đã bị phá nát. Trong bốn năm điên cuồng lục soát, loài người gần như đã đào ba thước đất trong quần thể chiến hạm này, nên dĩ nhiên thu được đầy đủ các mảnh vỡ đó, tìm được vài mảnh có thể sử dụng. Sau khi tiến hành sửa chữa và phục hồi, thu được rất nhiều tin tức quan trọng, kể cả một số kiến thức cơ bản khi du hành trong vũ trụ.

Nhưng trong đó có một mảnh vỡ, sau khi phục hồi lại không thể truy cập thông tin bên trong. Tài liệu bên trong đã được mã hóa bằng một loại mật mã thông minh, đã có bước đầu suy luận như một trí tuệ nhân tạo đơn giản. Dùng cách truy cập bình thường không thể xem xét được thông tin bên trong, mà nếu dùng sức cưỡng ép xâm nhập, như vậy dữ liệu sẽ bị hủy.

Cho nên, đã hơn hai năm, đồng loạt huy động vài tiểu tổ khoa học tiến hành phá giải đoạn mật mã, nhưng kết quả thu được rất hữu hạn. Cho đến khi tiếp thu nền khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, nâng cấp xong máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng, mới dùng nó để phá giải mật mã kia.

Diêu Nguyên sau khi biết tin, lập tức dẫn các thành viên quan trọng khác trên phi thuyền Hi Vọng, như tiểu đội Hắc Tinh, Trương Hằng, Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều, các đội trưởng trong quân đoàn vũ trụ, đám các nhà khoa học như Ba Lệ, Yvaine...chạy tới nơi. Đó là một phòng họp bí mật, trong đó đã có hơn một trăm người tụ tập, hầu hết là các nhà khoa học. Bọn họ đều chờ đám người Diêu Nguyên đến, sau đó mới mở đoạn video lên.

-Bắt đầu đi.

Diêu Nguyên không nói lời thừa, thực ra hẳn cũng nôn nóng muốn biết được chiến tranh giữa các nền văn minh là như thế nào. Nền văn minh cao cấp sẽ có thái độ như thế nào với nền văn minh cấp thấp. Rất nhiều vấn đề sẽ có đáp án sau khi xem đoạn video này.

Một chùm sáng hiện lên ở giữa phòng họp, sau đó từ từ thu hẹp lại trong phạm vi 10 mét, hợp thành một khung cảnh 3D sống động.

Mọi người thán nhiên nhìn cảnh tượng này, tuy một vài kỹ thuật cao cấp vẫn chưa được ứng dụng vào đời sống bình thường, nhưng giới quân đội cùng các nhà khoa học đã sớm sử dụng nó vào công việc hằng ngày. Trong đó, kỹ thuật dựng mô hình 3D này đã không còn là thứ gì xa lạ với mọi người ở đây.

Trên hình ảnh là một hạm đội khổng lồ đang bay trong vũ trụ. Quy mô của hạm đội này vượt quá sự tưởng tượng của mọi người, ở giữa là hạm đội một chiếc phi thuyền hình tròn có đường kính hơn mấy ngàn km, độ dày ít nhất hơn 1000 km! Nếu so sánh với chủ hạm mà máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng giả lập ra thì lớn hơn rất nhiều!

Chung quanh phi thuyền đó chỉ chít không biết bao nhiêu mà kể các phi thuyền con, trong đó kích thước trung bình đều lớn hơn phi thuyền Hi Vọng. Loại nhỏ thì chỉ bằng khoảng 1/100 phi thuyền Hi Vọng. Có thể nói, hạm đội này không hề thua kém hạm đội người ngoài hành tinh nào mà trí tưởng tượng của con người nghĩ đến, thậm chí có khi còn vượt xa.

Đúng lúc này, phía trước hạm đội xuất hiện một chùm ánh sáng vắn vẹo, mờ ảo...Cảm giác cứ như không gian chỗ đó bị hòa tan thành chất lỏng, từng gợn sóng lan ra xung quanh. Các phi thuyền tiến tới gần chùm ánh sáng này đều bị chấn động mãnh liệt, sau đó nổ tung giữa không gian.

Lúc đó, mô hình trước mặt mọi người lập tức tối sầm. Nhưng mọi người không hề bất ngờ, bởi đó rõ ràng...là dấu hiệu hạm đội này phóng thích hạt Genesis. Loại hạt này có tốc độ lên tới một giây ánh sáng, phạm vi bao phủ tối đa là mười giây ánh sáng, cho nên chỉ trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ khu vực.

Sau đó mô hình 3D lập tức được phục hồi. Bất quá, từ góc nhìn thứ ba quan sát toàn cảnh đã chuyển thành góc nhìn thứ nhất, rõ ràng đây là góc nhìn từ phi thuyền mẫu hạm thông qua thiết bị quan sát.

Chùm sáng đã biến mất, xuất hiện một phi thuyền hình giọt nước màu trắng bạc, lơ lửng giữa không gian. Phi thuyền này không biết được cấu thành từ loại vật liệu gì, chỉ thấy bên ngoài xuất hiện vô số gợn sóng nước như thủy ngân đang dịch chuyển. Nhìn vào các lớp gợn sóng không ngừng đó, thay vì nói là kim loại thì gọi bằng chất lỏng màu bạc có lẽ hợp lý hơn. Hình dáng của lớp chất lỏng đó biến đổi không ngừng.

Chiếc phi thuyền này cũng không quá lớn, chỉ có diện tích khoảng mấy ngàn mét vuông. Nếu nhìn từ bên ngoài, hẳn là một chiếc phi thuyền trinh sát nhỏ thôi.

Các phi thuyền bên hạm đội người ngoài hành tinh lập tức được triển khai, hơn nữa còn cử một chiếc phi thuyền nhỏ bay về chiếc phi thuyền lạ mặt kia. Rõ ràng, họ có ý định trao đổi với chiếc phi thuyền kỳ lạ kia. Nhưng chiếc phi thuyền lạ không hề có phản ứng, chỉ thấy trong phạm vi 10 km xung quanh nó, xuất hiện vô số đốm lửa lóe lên rồi biến mất. Đây là dấu hiệu loại hạt Genesis của hạm đội người ngoài hành tinh tiếp xúc với hạt Genesis của phi thuyền lạ mặt kia.

Chợt, phi thuyền kỳ lạ kia mở cửa, bên trong xuất hiện một đoàn chất lỏng kim loại, kích thước rất nhỏ, chỉ không tới mười mét. Đó có thể là phương thức tiếp xúc của chiếc phi thuyền kỳ lạ này với chiếc phi thuyền nhỏ đang bay tới của hạm đội...

Nhưng, vượt qua mọi sự tiên đoán của mọi người, đoàn chất lỏng này dần dần hội tụ lại, hợp thành một con robot, có bốn mắt, hai tay, hai chân và một cặp cánh!

Một giây sau, robot này chợt biến mất, nó đã đâm thủng hơn 100 chiến hạm cỡ lớn, hơn nữa, sau lưng nó còn vang lên vô số tiếng nổ. Tốc độ không thể nào quan sát được bằng mắt thường, đây là tốc độ ánh sáng sao? Hay là bước nhảy không gian trong phạm vi ngắn?

-Không , không phải là bước nhảy không gian. Lúc phi thuyền này xuất hiện, kỹ thuật nó dùng chỉ là “Worm hole”. Về mặt kỹ thuật, nó thua xa bước nhảy không gian, thậm chí ngay cả kỹ thuật cánh cổng không gian cũng không bằng...

Ba Lê dường như cảm thấy sự nghi hoặc của Diêu Nguyên, nhẹ giọng giải thích.

Diêu Nguyên khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục quan sát.

Cảnh tượng tiếp theo mà mọi người nhìn thấy là một trận đồ sát!

Hủy diệt hoàn toàn!

Bất kỳ vũ khí nào điều không thể bắn trúng robot này. Còn robot của người ngoài hành tinh, cho dù là loại robot có tám chân Diêu Nguyên gặp lúc trước, khi tiến vào phạm vi 5 km xung quanh robot màu bạc thì lập tức biến thành trợ thủ của nó, bắt đầu công kích ngược lại các robot khác.

Còn vòng bảo hộ bằng điện từ hoàn toàn không có tác dụng, bị con robot màu bạc này dễ dàng đâm thủng. Thậm chí, nó không cần dùng tới vũ khí, chỉ cần đâm thủng một chiến hạm, rồi lại đổi qua một chiến hạm khác. Một giây, hai giây, ba giây...

Từ lúc đầu đến kết thúc, tổng cộng mất hết 50 giây, toàn bộ chiến hạm trong hạm đội đã bị tiêu diệt, trừ mẫu hạm!

Sau đó, con robot màu bạc này bay thẳng vào mẫu hạm, vài giây sau khi nó bay ra ngoài, phía sau có vô số người ngoài hành tinh bay theo.

Những người ngoài hành tinh này có hình dạng như một loại giáp xác. Có miệng, có mắt nhưng đôi mắt hơi quái lạ, tựa như đôi mắt của loài ruồi, hơn nữa có kích thước rất lớn, cơ hồ chiếm hơn một nửa diện tích đầu. Bên ngoài bọn họ là một lớp giáp xác, tuy có hai tay hai chân, nhưng nửa người trên lại có thêm các xúc tu đang chuyển động. Cho nên, thay vì nói họ có hình dáng giống con người, đúng ra phải nói là hình dáng của loài giáp xác có xúc tu.

Những người ngoài hành tinh này bị một lực lượng vô hình giam cầm, hơn nữa lực lượng này còn bảo vệ bọn họ khỏi chân không vũ trụ. Cứ như vậy không dứt, một đoàn người đen sẫm theo sau con robot màu bạc kia, bay thẳng vào chiếc phi thuyền hình giọt nước. Cứ như vậy kéo dài đến hơn nửa tiếng, mọi người xung quanh ngáp ngáp dài mới xong.

-Có ít nhất 200 triệu người...Chiếc phi thuyền này làm sao chứa hết? Kỹ thuật không gian sao?

Ba Lê chợt nói.

Mọi người xung quanh im lặng, quang cảnh trước mắt đã khiến mọi người sốc nặng. Khi nhìn thấy một hạm đội cường đại đến mức loài người không có khả năng phản kháng, rồi bị hủy diệt hoàn toàn chỉ trong tay một con robot nho nhỏ...Quả thực, quả thực là...

Khi tất cả người ngoài hành tinh bị mang đi, con robot màu bạc lại xuất hiện. Nó bay với tốc độ cực nhanh, hầu như biến thành một luồng sáng trắng màu bạc, tuần tra toàn diện chiến trường. Tất cả thi thể người ngoài hành tinh trong những mảnh vỡ chiến hạm đều bị nó thu thập. Cứ như vậy,

khi nó xuất hiện lần thứ ba, chỉ thấy nó giơ một ngón tay về phía mẫu hạm. Mấy giây sau, một chùm sáng nhỏ tựa như tia điện bay ra, lao thẳng về phía trước.

Thoạt nhìn thì tia điện này rất nhỏ bé, nhưng khi chạm phải mẫu hạm, phi thuyền này lập tức chia năm xẻ bảy, hơn nữa một phần lớn phi thuyền lập tức biến mất...Đúng vậy, không phải nát bấy, không phải nổ rung, mà là biến mất triệt để. Phần còn lại mới tan thành vô số mảnh vỡ.

Robot làm xong tất cả một cách bình tĩnh, phảng phất như vừa làm một chuyện vô cùng nhỏ nhặt như bóp chết một con sâu. Nó lập tức biến thành một đoàn chất lỏng, quay trở về phi thuyền. Một chùm sáng biến ảo xuất hiện, phi thuyền màu bạc kia đã dùng kỹ thuật “Worm hole” rời đi...

Đoạn phim đến đây là kết thúc, tất cả mọi người đều im lặng, thật lâu sau không thốt lên lời nào. Khuôn mặt ai cũng hiện vẻ hoảng sợ, rung động, xen lẫn mất mát cùng hoảng loạn.

-Còn nữa không?

Diêu Nguyên vượt chân mây, hần đứng lên hỏi nhân viên điều khiển.

Nhân viên điều khiển kiểm tra lại, sau đó đáp:

-Không, đã phát toàn bộ.

Diêu Nguyên gật đầu, sau đó quay lại nhìn mọi người nói:

-Đoạn video này thuộc dạng tài liệu bí mật cấp độ một trên phi thuyền Hi Vọng. Vì vậy, mọi người tuyệt đối không được tiết lộ cho mọi người xung quanh, điều lệ liên quan chắc mọi người đã biết? Ta đây không nhắc lại nữa, chỉ có một vấn đề muốn hỏi...

Khi chiếc phi thuyền hình giọt nước tấn công, hoặc vào lúc hấn xuất hiện, phi thuyền Hi Vọng của chúng ta có kịp thực hiện bước nhảy không gian không?

Các nhà khoa học cùng các nhân viên nghiên cứu có liên quan bắt đầu vội vàng tính toán. Diêu Nguyên cũng không gấp, chậm rãi chờ. Lát sau, một người đứng lên nói:

-Thật xin lỗi hạm trưởng. Từ khi worm hole xuất hiện đến khi phi thuyền hoàn tất dịch chuyển, thời gian không vượt quá 5 giây. Nếu sau 5 giây, chúng ta không triển khai hạt Genesis thì hấn sẽ dễ dàng hủy diệt chúng ta trong hai giây. Nếu chúng ta triển khai hạt Genesis, con robot kỳ lạ kia sẽ xuất hiện, thời gian hấn xuất hiện đến khi tấn công khoảng 10 giây. Mà khi nó xuất hiện, chỉ có một mục tiêu là phi thuyền Hi Vọng, như vậy chúng ta căn bản không thể khởi động bước nhảy không gian...

-Như vậy sao? Đến chạy trốn cũng không làm được?

Nét mặt Diêu Nguyên vẫn bình tĩnh, hấn trầm mặc vài giây rồi quả quyết:

-Ta ra lệnh, tất cả tiểu tổ tác nghiệp bên ngoài chuẩn bị trở về phi thuyền Hi Vọng. Những chiến dịch thăm dò quần thể chiến hạm sẽ kết thúc sau ba ngày nữa, kế tiếp...

Phi thuyền Hi Vọng sẽ tiến hành bước nhảy không gian!

Quyển 6

[Chương 1: Trên Đường Thực Hiện Bước Nhảy Không Gian](#)

[Chương 2: Lòng Đất](#)

[Chương 3: Đợt Sốt Cao Thứ Hai](#)

[Chương 4: Mộ Binh Và Đào Bới](#)

[Chương 5: Cảm Giác Nguy Hiểm](#)

[Chương 6: Tiểu Đội Tiên Trạm!](#)

[Chương 7: Phi Thuyền Sinh Mệnh](#)

[Chương 8: Chiến Tranh!](#)

[Chương 9: Lá Bài Tẩy!](#)

[Chương 10: Đối Lừa!](#)

[Chương 11: Sức Mạnh Vượt Quá Sự Tưởng Tượng! Quân Đoàn Vũ Trụ!](#)

[Chương 12: Xuất Chiến](#)

[Chương 13: Giết!](#)

[Chương 14: Chiến Trường Và Truyền Đạt Giả](#)

[Chương 15: Giết Sạch](#)

[Chương 16: Ra Đời!](#)

[Chương 17: Tiến Hóa](#)

[Chương 18: Siêu Tế Bào!](#)

[Chương 19: Đột Kích!](#)

[Chương 20: Phi Thuyền Quái Vật Hành Động!](#)

[Chương 21: Hệ Thống Ecs!](#)

[Chương 22: Làn Tác Chiến Trong Vụ Trụ Đầu Tiên Của Loài Người!](#)

[Chương 23: Nảy Mầm!](#)

[Chương 24: Thắng Lợi!](#)

[Chương 25: Cái Tắt](#)

[Chương 26: Xạ Thiên Lang!](#)

[Chương 27: Bắt Đầu Tác Chiến!](#)

[Chương 28: Hệ Thống Ecs Bị Phá Giải!](#)

[Chương 29: Bay Lên! Tia Chớp Chân Hồng!](#)

Chương 30: Lên Không Trung! Phi Thuyền Hi Vọng!

Chương 31: Phi Thuyền Hi Vọng Tấn Công

Chương 32: Tuyệt Vọng!

Chương 33: Tiếng Ca Và Thắng Lợi!

Chương 34: Tiếng Hát Linh Hồn!

Chương 35: Sự Thật

Chương 36: Sinh Vật Kinh Khủng Và Hạ Màn!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1: Trên Đường Thực Hiện Bước Nhảy Không Gian

Phi thuyền Hi Vọng đã chuẩn bị xong việc thực hiện bước nhảy không gian.

Tuy chỉ dừng lại mấy năm, nhưng nơi đây đã thành một nơi phát triển vượt bậc của con người, từ nền văn minh nguyên thủy trở thành một nền văn minh vũ trụ đích thực. Có thể nói, đây là phút giây giải lao ngắn ngủi của loài người, chỉ cần không gặp phải thiên tai hoặc dịch bệnh nào khủng khiếp, con người đã có thể sinh tồn trong vũ trụ.

Với tầng lớp lãnh đạo trên phi thuyền, thì sáu năm qua phi thuyền Hi Vọng đã sớm thay đổi hoàn toàn, không còn là chiếc phi thuyền chật vật chạy trốn thuở ban đầu nữa. Nếu thời gian có thể quay ngược lại sáu năm trước, thì chỉ một chiếc phi thuyền Hi Vọng bây giờ thôi đã có thể dễ dàng phá hủy cả Trái Đất!

Tiêu diệt trực tiếp từ bên ngoài vũ trụ! Thậm chí điều này cũng không cần thiết, chỉ cần tung hạt Genesis bao phủ lấy Trái Đất là đủ. Cuộc cách mạng công nghiệp lần ba của loài người sẽ lập tức trở về văn minh thời tiền sử!

Cho nên có thể nói, phi thuyền Hi Vọng hiện giờ đã chân chính là một chiếc phi thuyền vũ trụ, chứ không phải là một chiếc quan tài kim loại chở loài người như trước đây.

Dĩ nhiên, trừ những thứ thay đổi ra, họ cũng biết được nhiều sự thật hơn về vũ trụ, về sự tàn khốc trong không gian lạnh lẽo tối tăm nơi đây.

Trong vũ trụ không có hòa bình!

Hoặc tuy có hòa bình, nhưng chỉ là sự hòa bình ngăn ngui giữa hai nền văn minh tương xứng với nhau. Tựa như giao dịch giữa thương nhân vũ trụ và quần thể chiến hạm, hơn nữa loại giao dịch chỉ đơn thuần là lợi ích. Mà thứ được giao dịch, hai tân nhân loại ngoài hành tinh kia, e rằng kết cục của bọn họ càng bi thảm hơn.

Ba ngày sau, phi thuyền Hi Vọng triệu tập tất cả các tiểu tổ bên ngoài về, cũng như thu thập tất cả nguyên vật liệu có thể mang đi. Bên trong phi thuyền Hi Vọng, những kho hàng, hay là những nơi trước đây vốn không phải kho hàng đều chất đầy những “thỏi” nước, kim loại còn có những vật liệu hóa chất. Chỉ cần có năng lượng, liền có thể phân giải chúng thành trạng thái lỏng, khí...Đó là phương pháp tồn trữ của người ngoài hành tinh, dùng để lưu trữ các loại nguyên liệu thiết yếu. Với một thể tích như nhau, trạng thái rắn sẽ chứa được lượng vật phẩm nhiều nhất. Dĩ nhiên, nhờ kỹ thuật của họ mà loại trạng thái rắn này rất bền vững, hơn nữa “thỏi” nước này rất cứng, gần như cứng hơn mấy lần khi so với thiết. Mà loại nước rắn này có thể phân giải thành những nguyên liệu quan trọng như nước - làm nguyên liệu cho lò phản ứng nhiệt hạch, dưỡng khí cho loài người.

Các thứ này gần như chất đầy phi thuyền Hi Vọng, khiến cho khối lượng vật chất mà phi thuyền Hi Vọng chuyên chở gấp 8 lần so với lúc đầu!

Đúng vậy, bạn không nghe lầm đâu. Các loại vật liệu tồn kho, thêm vào bản thân phi thuyền Hi Vọng, dĩ nhiên, sau khi cải tạo thì phi thuyền Hi Vọng có khối lượng tăng lên rất nhiều, tỉ như lớp giáp kim loại phủ bên ngoài, cùng với hai tầng mới. Tất cả cộng lại mới khiến cho khối lượng tăng 8 lần so với trước kia.

Có vài nhà khoa học còn điên cuồng hơn, họ tập hợp lại trình bày một kế hoạch. Cụ thể, kế hoạch đó đề nghị xây tầng thứ tám của phi thuyền Hi Vọng, nhưng diện tích của tầng đó lại rộng hơn bất kỳ tầng nào trên phi thuyền. Nơi đó, bọn họ xin được cấp phép xây dựng một máy gia tốc hạt sử dụng kỹ thuật từ trường siêu lớn. Cổ máy đó sẽ là nơi thí nghiệm các lý luận cũng như lý thuyết khoa học quan trọng của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn cuối. Các nhà khoa học cho rằng, nếu không liên tục thí nghiệm, thì dựa vào việc tiến triển chậm chạp như hiện nay cũng như phương thức nghiên cứu cổ lỗ sĩ, việc tiến vào cuộc cách mạng công nghiệp lần năm chỉ là nằm mơ.

Nhưng mà, anh bạn Boss cuối Diêu Nguyên thậm chí không cần tới một giây suy nghĩ, đã đập nát ý tưởng đó trong tích tắc!

Đừng có giỡn chơi chứ! Gì mà cổ máy gia tốc hạt dùng kỹ thuật từ trường siêu lớn!

Diêu Nguyên đã tận mắt nhìn thấy một cổ máy như thế trên mẫu hạm của người ngoài hành tinh. Tuy phần lớn cổ máy đã bị phá hủy nhưng một vài mảnh vỡ vẫn còn tương đối nguyên vẹn. Nhưng thằng điên nào lại có ý định chế tạo một cổ máy thí nghiệm như thế hả? Chỉ riêng một mảnh vỡ bé của nó thôi đã to hơn phi thuyền Hi Vọng rồi! Đừng có giỡn chơi chứ!

Cứ thế, sau khi phi thuyền Hi Vọng vơ vét đủ tài liệu, Diêu Nguyên lập tức ra lệnh xuất phát. Mọi người trên phi thuyền trầm mặc nhìn về quần thể chiến hạm ở đằng xa, không ít người bật khóc. Nơi đó, người thân của họ đã nằm lại vĩnh viễn.

Sau đó là bước nhảy không gian...

Một nơi nào đó trong vũ trụ, hành tinh gần phi thuyền Hi Vọng nhất cũng phải mất hơn 40 năm ánh sáng...

Một nơi nào đó trong vũ trụ, 20 năm ánh sáng...

Một nơi nào đó trong vũ trụ, 27 năm ánh sáng...

Một nơi nào đó trong vũ trụ, 9 năm ánh sáng...

Một nơi nào đó trong vũ trụ, lần này thì phi thuyền Hi Vọng lại vượt ra ngoài hệ thiên hà....

Cứ như vậy, ngoài việc có thêm khoang thuyền gắn ngoài là tầng thứ bảy trên phi thuyền Hi Vọng, thì phi thuyền hoàn toàn có thể thực hiện mấy vạn lần bước nhảy không gian, sinh tồn trong vũ trụ hơn 1000 năm. Cho nên, mỗi một bước nhảy chỉ dừng lại ngắn ngủi vài ngày, thu thập thông tin, vẽ lại bản đồ chòm sao, rồi tiếp tục thực hiện bước nhảy.

Cứ thế, hai tháng trôi qua trong chớp mắt, phi thuyền Hi Vọng đã thực hiện hơn 60 lần bước nhảy không gian...

Thích Hiểu Điều chán nản nhìn màn hình hiện thông báo kết thúc trận đấu của trò chơi Star Craft 3, hắt thở dài:

-Quả nhiên cảm giác khác hẳn. Từ khi xem trận chiến đồ sát quần thể chiến hạm kia, loại trò chơi này cơ bản là thứ cho mấy con gà.

Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đan bên cạnh thì ngược lại, Lâm Khâu Thu hớn hờ:

-Chơi cho vui thôi mà. Đừng có tự kỷ như vậy cha nội, trận chiến kia mà hóa thành game mà không thấy nó phi thực tế sao? Còn ảo hơn cả đồng sách huyền huyền, giả tưởng, phim siêu nhơn các thứ nữa...

Thích Hiểu Điều lắc đầu:

-Đúng là ảo thật. Hơn nữa còn có robot công nghệ cao, đủ gây chấn động rồi. Mà cũng phải, trận chiến đó cơ bản chỉ là một trận đồ sát, đồ sát

những con sâu yếu ớt mà thôi. Không tới một tiếng, một nền văn minh đã bị hủy diệt.

Vương Đan Đán đang ăn khoai tây chiên bỗng nhiên hỏi:

-Nói về cái đó, tao vẫn không hiểu lắm. Tại sao không thể xuất hiện robot hình người? Không riêng gì người nói thế, mà mấy cha nhà khoa học kia cũng nói tương tự, thậm chí đến cả Hạm trưởng cũng tán đồng. Tao thấy bình thường mà, trong anime hay phim giả tưởng, không phải toàn robot hình người oánh với nhau sao?

-Không phải a...

Thích Hiếu Điều day day đầu:

-Đầu tiên, trong môi trường không có trọng lực như vũ trụ, thì hình dạng vật thể không có ý nghĩa lớn lắm. Không có lực cản từ không khí, thì robot ở bất kỳ hình dạng nào cũng được, cho dù là hình tròn, hình thoi cũng không thành vấn đề. Vấn đề là sắp xếp linh kiện cũng như thiết bị bên trong tối ưu cho việc chiến đấu thôi. Tao nói ví dụ nhé, nếu mày thiết kế một con robot hình cầu, trong lúc chiến đấu, trên người nó đột nhiên hiện ra mấy trăm lỗ súng, từ đó bắn ra hơn trăm viên đạn Gauss, như vậy robot hình người đối phương chống làm sao? Chẳng lẽ dùng hai tay cầm súng Gauss phản công à? Hay là trên người cũng xuất hiện vô số nòng súng, bắn trả? Như vậy nó có khác gì robot hình cầu kia?

Lâm Khâu Thu suy nghĩ một lát rồi nói:

-Vậy dùng cánh tay thì sao? Robot hình người cận chiến đâu có tồi.

-Đồ ngốc.

Thích Hiếu Điều mắng:

-Vậy nếu robot hình cầu kia được trang bị mười mấy cánh tay thì sao? So cộn chiến, ai sợ ai? Nếu nói robot hình người thích hợp tác chiến trong môi trường có trọng lực như Trái Đất, thì dạng robot tám chân mà chúng ta gặp lúc trước, thậm chí là robot dạng bánh xích, hoặc là trực tiếp hơn là dạng xe tăng hữu dụng hơn nhiều. Vô luận xét ở phương diện nào, robot hình người đều không thích hợp để chiến đấu.

Hơn nữa, còn có vấn đề quan trọng nhất, cho dù chủng tộc kia có yêu cầu vô cùng khắt khe về hình dáng bên ngoài con robot, muốn tạo một loại robot hình người để chiến đấu trong vũ trụ lẫn trên hành tinh, thì cũng được thôi. Nhưng vấn đề ở đây là hệ thống điều khiển a...

Tới đây, Thích Hiểu Điều nhìn hai người bạn của mình:

-Tụi bây cũng là tân nhân loại. Tao hỏi hai đứa mày, khi tụi bây điều khiển phi thuyền chiến đấu số 003 dành cho tân nhân loại, lúc đầu có phải có cảm giác điều khiển không chính xác, hay nói đúng hơn là phản xạ không kịp không?

Hai người kia gật đầu tán đồng, Thích Hiểu Điều mới nói tiếp:

-Thì đó, đây chỉ là vấn đề về phương hướng điều khiển trong vũ trụ thôi mà còn rắc rối như thế. Nếu thực hiện các động tác phức tạp như cử động tay, chân hệt như con người, bọn bây cảm thấy có làm được không? Được rồi, cứ cho làm được đi, vậy thì dựa vào phản xạ của loài người có làm được không? Không thể! Trong chiến đấu, sống chết chỉ diễn ra trong chớp mắt, không sống thì chết! Cho nên có thể kết luận, robot hình người không thể nào xuất hiện ngoài chiến trường được.

Hai tên kia không cách nào phản bác được, nhưng Lâm Khâu Thu vẫn cố vớt vát:

-Thế thì robot của nền văn minh siêu cấp kia sao lại có hình dạng giống con người đây? Ý tao là có khi nào trí tuệ nhân tạo điều khiển con

robot đó không?

-...Dùng tinh thần điều khiển khung xương kim loại.

Lúc này, trên màn hình máy vi tính của ba người đột ngột hiện ra một hàng chữ. Không biết từ bao giờ, đã có một người gia nhập vào phòng chat, nick name là Zero. Dòng chữ này do chính nick name kia ghi ra.

Thích Hiếu Điều nhìn thoáng qua cửa phòng net, rồi lập tức gõ chữ đáp lại:

-Tên newbie kia, đây không phải là thứ có thể chém gió nha. Cái gì dùng tinh thần điều khiển khung xương kim loại, mi bị lạm phim viễn tưởng à?

-Ta không phải là newbie, câu trả lời của ta là sự thật. Mà trùng tộc thật sự không phải là tộc Zerg trong trò chơi này.

Thích Hiếu Điều cười phá lên, hẳn có cảm giác như mình đang khi dễ con nít vậy, tiếp tục gõ chữ:

-Nga, vậy em newbie, nói cho anh biết, trùng tộc thật sự là tộc như thế nào đây?

-...Nói một cách chính xác, thì trùng tộc có tên đầy đủ là tộc quần có gen khởi nguyên biến dị. Chúng tộc này không có loại gen cố định, có thể nói là một loại sinh vật được hình thành từ một vật chủ sau đó được vô số vi khuẩn hợp lại thành. Một tộc quần chỉ có một ý thức, là chúng tộc có mức độ tham lam đứng thứ hai trong toàn cõi vũ trụ này. Trình độ văn minh không thể tính toán, chỉ căn cứ vào thời gian tồn tại lâu dài cũng như thôn phệ các nền văn minh khác để xác định đại khái. Cấp bậc văn minh lớn nhất từng được biết đến là nền nguyên tộc văn minh cấp IX...

Thích Hiểu Điều cười đến không ngậm miệng lại được, hân vừa cười vừa gõ chữ, cắt ngang dòng chat của Zero:

-Newbie, à không, đưa nhóc ạ, đến giờ mi đi uống thuốc rồi.

-...Thuốc cái gì??

-Đương nhiên là thuốc trị bệnh điên rồi, aha ha ha ha...

-...Ta sẽ cho người thấy trùng tộc đích thực...Còn nữa, ta không phải newbie! Ta không cần thuốc trị bệnh điên!

Sau khi dòng chat cuối cùng hiện lên, nick name Zero lập tức biến mất...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2: Lòng Đất

Thích Hiểu Điều cũng không để chuyện của Zero trong lòng. Mấy ngày nay, hẳn mãi vui chơi, hoặc tham gia huấn luyện quân sự ở tầng thứ năm, không có gì bất thường phát sinh cả.

Năm ngày sau việc đó, vào buổi tối, phi thuyền Hi Vọng lại thực hiện một bước nhảy không gian mới. Nhưng chuyện này không khiến ai quan tâm, phi thuyền Hi Vọng sớm đã thực hiện hơn trăm lần bước nhảy không gian, chưa lần nào có điều gì không may. Huống chi, nếu có sự cố như lọt vào hăng tinh, sao Neutron hay là lỗ đen vũ trụ gì gì đó. Thì đó cũng là chuyện xảy ra trong chớp mắt, lo lắng làm gì cho mệt.

Cứ như vậy, mọi người đều duy trì nếp sống bình thường, đặc biệt từ lúc kỹ thuật gia tốc thời gian bằng lực từ trường được áp dụng, khiến cho mùa thu hoạch tăng vọt, giá tiền các loại xa xỉ phẩm cũng giảm xuống. Bánh ngọt, rau xanh, thịt trứng, đủ loại thực phẩm xuất hiện, hơn nữa thêm các sản phẩm phụ gia như phô mát, mứt, nước hoa quả...khiến cho thực đơn mỗi nhà phong phú hơn gấp bội. Hầu như nhà nào cũng có thể ăn thịt mỗi ngày, tuy chuyện này xem ra chỉ là chuyện nhỏ, nhưng ít nhất cũng chứng tỏ mức sống của người dân nhảy vọt lên một mức mới. Ít nhất, các tông giáo tuyên bố giáo lý gì gì đó về ngày phán xét đều đã biến mất tăm.

Như vậy, một bước nhảy không gian mới...

Rầm rầm, một tiếng vang lớn, cả phi thuyền Hi Vọng tựa như gặp phải trận động đất, vô số vật dụng dân sự trong phòng gia đình đổ vỡ, thậm chí

là các dụng cụ thí nghiệm quan trọng cũng bị rơi vỡ không ít. Bất quá, cũng may lúc này là ban đêm, trừ một số ít nhân viên còn đang làm việc, hầu hết mọi người đều đã trở về nhà nghỉ ngơi. Nhưng dù vậy, trong mấy phòng thí nghiệm ở tầng bốn cũng đã xuất hiện hỏa hoạn, khắp nơi vang lên tiếng còi cảnh báo.

Không riêng gì tầng bốn, ba tầng dưới cùng cũng rơi vào hoảng loạn. Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết trước mắt bọn họ gặp phải sự cố gì. Tại sao bước nhảy không gian lần này lại xuất hiện trận động đất lớn như vậy? Không lẽ phi thuyền đã bay đến gần một hành tinh có lực hút cực lớn? Hay là sự cố gì đó đáng sợ hơn?

Mọi người cảm thấy hoảng loạn.

Cùng lúc đó, trong phòng chỉ huy, Diêu Nguyên vẫn đang ngồi chờ kết quả của bước nhảy không gian. Trận động đất xuất hiện khiến cho hần ngả nhào, đồ đạc rơi tung tóe. Một lát sau, Diêu Nguyên chật vật đứng dậy, rống lớn:

-Thiết bị thăm dò siêu từ lập tức khởi động, đồng thời kiểm tra tình hình trong toàn bộ phi thuyền, chuyện gì xảy ra! Nhanh lên, báo cáo cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Đồng thời, hần cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài vẫn là một màu đen nhánh, nhưng đó không phải là bóng tối thường gặp trong vũ trụ, mà giống như bùn đất hơn...Bùn đất?

Không đợi cho Diêu Nguyên suy nghĩ, thiết bị thăm dò siêu từ đã khởi động. Một đồ hình 3D lập tức hiện ra trên bục của phòng chỉ huy.

Trên hình ảnh, là một chiếc phi thuyền có hình dạng chiếc đĩa, bị kẹp giữa một khối nham thạch. Xung quanh hầu như không có khe nứt nào đáng kể, chỉ có vết nứt nho nhỏ. Đồ hình 3D này vẫn đang lan rộng, từ từ trải dài ra, cuối cùng thì toàn bộ quang cảnh hiện ra trước mắt...

Phi thuyền Hi Vọng đang bị mắc kẹt bên trong một hành tinh!

-...Bước nhảy không gian đưa chúng ta vào bên trong một hành tinh? Chúng ta còn sống sao?

Diêu Nguyên kinh ngạc hỏi, tiếc là xung quanh không có ai trả lời câu hỏi của hắn.

Vào lúc 8h tối cùng ngày, trong phòng họp ở tầng năm, các nhà nghiên cứu, các tiểu tổ liên quan, thêm vào giới quân đội tức tối tập họp. Cho đến khi Diêu Nguyên đi vào trong phòng, hắn lập tức nêu rõ vấn đề theo tác phong từ trước giờ:

-Chắc mọi người đã biết tình hình. Đúng vậy, khi thực hiện bước nhảy không gian chúng ta lại gặp phải rắc rối. Đó là việc chúng ta xuất hiện bên trong lòng một hành tinh. Hơn nữa, theo như tin tức mà ta thảo luận với vài nhà địa chất học, khối nham thạch bao bọc chúng ta không hề có khe nứt nào. Nhưng khi phi thuyền Hi Vọng xuất hiện, khối nham thạch này là xuất hiện một khoảng trống vừa vặn với phi thuyền Hi Vọng chúng ta. Xin nhắc lại, là vừa vặn với kích thước của phi thuyền Hi Vọng, không lớn không nhỏ, vừa đủ bao bọc lấy phi thuyền này.

Phía sau Diêu Nguyên, một đồ hình 3D hiện lên, diễn tả lại hoàn cảnh xung quanh của phi thuyền, cũng như khối nham thạch đang bao bọc lấy phi thuyền.

-Ta muốn biết tại sao? Hai câu hỏi tại sao, thứ nhất, tại sao chúng ta còn sống? Theo như giả thuyết mà các nhà khoa học lúc trước đưa ra, nếu như bước nhảy không gian đưa chúng ta vào nội bộ vật chất, như vậy sẽ có sự kết hợp nguyên tử giữa cơ thể chúng ta và vật chất này. Như vậy, có phải hay không lý ra cơ thể chúng ta đã bị nham thạch hóa? Câu hỏi thứ hai, tại sao không thể tiếp tục thực hiện bước nhảy không gian? Có một nhà khoa học đã cảnh báo, không thể thực hiện bước nhảy không gian nữa, vì sao?

Nói xong, Diêu Nguyên nhìn về hơn một ngàn người bên dưới.

Lúc này, một người đứng lên, nhanh chóng đáp lời:

-Hạ trưởng, vấn đề thứ nhất ta có thể trả lời cho ngài. Đầu tiên, kỹ thuật bước nhảy không gian vẫn là một câu hỏi lớn với giới khoa học chúng ta. Chúng ta hiện tại không thể nào hiểu cũng như phân tích nó được, nó không phải kỹ thuật “Worm hole”, cũng không phải kỹ thuật bẻ cong không gian, cũng không phải kỹ thuật cánh cổng không gian, mà là một thứ hoàn toàn khác...Tiểu tổ của chúng tôi cho rằng, khi phát động kỹ thuật này, một lượng vật chất tương đương sẽ bị hoán đổi. Giả dụ như A là chúng ta, muốn đi tới nơi có chứa B, bất kể B là loại vật chất gì, kể cả lỗ đen vũ trụ, thì lượng vật chất của A sẽ tiến hành hoán đổi một lượng vật chất tương đương với B. Đó cũng là giả thuyết duy nhất có thể giải thích vì sao chúng ta xuất hiện bên trong khối nham thạch, nhưng vẫn còn sống.

Diêu Nguyên gật đầu:

-Vấn đề này chắc phải chờ nền khoa học của chúng ta tiến bộ mới có lời giải cụ thể được, vậy còn vấn đề thứ hai thì sao? Tại sao không thể tiến hành bước nhảy không gian lần nữa? Mọi người biết độ sâu mà phi thuyền Hi Vọng đang ở là bao nhiêu không? Theo như thiết bị thăm dò siêu từ thu thập được, phi thuyền Hi Vọng đang ở độ sâu 4000 mét. Hay nói cách khác, muốn đem phi thuyền Hi Vọng lên mặt đất cần phải đào ra một cái hầm dài 4 km!

Phần lớn nham thạch đều vây xung quanh chúng ta, lên cao hơn là khu vực bùn đất. Tuy có robot hỗ trợ, nhưng ít nhất cũng phải mất một năm mới đào xong đường hầm. Hơn nữa, xác suất đường hầm sập lở lớn hơn 30%! Hiện tại chúng ta không thiếu vật liệu, phi thuyền Hi Vọng tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất. Ta thà từ bỏ cơ hội thám hiểm hành tinh này còn hơn để phi thuyền Hi Vọng gặp phải tai nạn hủy diệt!

Một người khác lại đứng lên, Diêu Nguyên quay lại thì nhận ra đó là Ba Lệ. Thanh âm lạnh lùng của nàng vang lên:

-Bởi vì chất lượng và trọng lực...Người không nghĩ tới sao? Tại sao khi thực hiện bước nhảy không gian lại phải rời xa hành tinh? Bởi vì nếu có sự ảnh hưởng của trọng lực, bước nhảy không gian sẽ trở nên không ổn định. Được rồi, coi như khả năng không ổn định không tồn tại. Xét về vấn đề kỹ thuật, những vật chất liên quan tới phi thuyền Hi Vọng sẽ đồng loạt tiến hành bước nhảy không gian. Người cho rằng liệu phi thuyền Hi Vọng có thể đem theo cả một hành tinh đi với mình à? Cho dù có thêm 100 lò phản ứng nhiệt hạch loại lớn cũng không thể!

Địa hình nơi đây là bên trong lòng hành tinh, nếu như thực hiện bước nhảy, vậy khác nào buộc phi thuyền Hi Vọng khi thực hiện bước nhảy phải gánh luôn cả khối lượng vật chất của hành tinh này?

Lời nói thẳng thừng như vậy không khiến Diêu Nguyên tức giận, hân chỉ hơi nhíu mày:

-Nhưng em có biết các nhà địa chất học có kết luận gì không? Muốn đào một đường hầm từ nơi đây lên mặt đất, nếu xảy ra sạt lở thì cấu trúc của phi thuyền Hi Vọng rất dễ gãy đổ. Hơn nữa, đất đá không phải là kim loại, không thể dùng vòng bảo hộ bằng điện từ để phòng ngừa! Như vậy, liệu có thể đào bớt đất đá xung quanh phi thuyền Hi Vọng, làm cho nó không còn liên hệ giữa với lượng vật chất xung quanh, rồi thực hiện bước nhảy?

Lần này không có ai đứng lên, những nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu và kiến trúc sư quay sang thảo luận với nhau, tựa hồ suy nghĩ biện pháp cũng như đánh giá tính khả thi của phương án này.

Không ngờ, vào lúc này, mấy binh lính từ bên ngoài vội vàng chạy vào phòng họp, tới bên Diêu Nguyên nói nhỏ mấy câu. Sắc mặt Diêu Nguyên

hiện vẻ khó tin, sau đó là sự vui mừng điên cuồng. Bất quá, hần rất nhanh kìm chế lại, gật đầu với các binh lính báo tin. Sau khi bọn họ đi xuống vực, hần mới lên giọng:

-Các vị, chúng ta có tình huống mới phát sinh. Đây...đây là các hình ảnh mới nhận được, thứ đủ cho mọi người rung động...

Tiếp đó, đồ hình 3D lại hiện lên trên vực. Bắt đầu là quang cảnh xung quanh phi thuyền Hi Vọng, sau đó bắt đầu lan ra xung quanh, càng lúc càng gần mặt đất. Còn 2000 mét nữa, 1000 mét nữa, 500 mét nữa, 300 mét nữa...

Khi hình ảnh vượt qua khỏi mặt đất, hiện lên trước mặt mọi người là một mảnh cỏ xanh mướt, nơi xa còn có các loại cây rải rác, tựa như loại cây thuộc họ thông. Bên cạnh có mấy loài thú chưa rõ tên, trên người có lân giáp. Thoạt nhìn hơi giống khủng long. Nhưng chưa dừng lại, hình ảnh lại tiếp tục lan ra xa. Phía chân trời xuất hiện một màu xanh dương bát ngát....

Đó là đại dương bao la!

-A, đại dương, còn bầu trời thì sao? Cho ta thấy bầu trời đi!

Một nhà khoa học không kiềm được, đứng lên kêu to. Nhưng hình ảnh không vì tiếng nói của hần mà đổi phương hướng, bên cạnh, vô số thanh âm ồn ào nhấn chìm lời nói ban nãy. Gần như tất cả mọi người bên dưới đã đứng lên, ngây ngốc nhìn quang cảnh trước mắt. Thảm cỏ xanh mướt, thực vật không rõ tên, động vật không rõ tên, còn có đại dương bao la. Hình ảnh từ từ lan tràn lên trên, dần một một khoảng trời bao la...

Đó là hình ảnh về một thế giới tự nhiên đích thực.

Ngay cả Diêu Nguyên cũng không kiềm chế được sự kích động. Hần cảm thấy trái tim của mình rung lên, phảng phất như có một cảm xúc không

tên bùng nổ. Hầm cảm thấy dường như hai dòng nước đáng ghét đã tràn ngập mắt hăn, hăn cảm thấy...

Hăn há miệng định nói gì đó nhưng thật lâu sau vẫn không thốt lên được lời nào. Cho đến lát sau, khi mọi người không kiềm bật khóc, gào thét, hăn mới rống to:

-Đúng, đây là một hành tinh có sinh mệnh. Có đại dương bao la, có thực vật xanh ngát, có động vật sinh sống, bầu trời sâu thẳm. Chúng ta tìm được rồi, đó là Trái Đất của chúng ta!

Đào, ta ra lệnh, ngày mai bắt đầu lập ra kế hoạch đào đường hầm! Chúng ta sẽ đào, đào cho đến khi nào lên tới mặt đất. Thằng uất ơ nào dám nhắc tới hai chữ bước nhảy, lão tử giam chết hăn!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3: Đợt Sốt Cao Thứ Hai

Sau khi bước nhảy không gian hoàn tất, đến ngày thứ hai thời báo Hi Vọng đã đăng tin, khiến cho tất cả người dân chấn động, toàn bộ báo bán hết sạch. Nói cách khác, hầu như mỗi gia đình đều mua một tờ về đọc.

Đúng vậy, đây là một hành tinh mới. Mất cả đêm dò xét, căn bản đã tìm hiểu rõ dữ liệu cơ bản của nó, tất nhiên dữ liệu chi tiết thì vẫn cần phải lên mặt đất thăm dò, bởi hiện giờ đang ở dưới lòng đất, ngay cả hệ thống thăm dò siêu từ cũng không thể thăm dò kỹ càng được, nhưng hiện giờ các dữ liệu tạm thời cũng rất khả quan.

-Hàm lượng dưỡng khí (khí oxy) chiếm 20%, Cacbonic chiếm 1%, cao như vậy sao? Không khác nhiều khi so với Trái Đất...Có mối nguy hại nào ở đây không?

Diêu Nguyên cầm tờ báo cáo, yêu cầu các nhà sinh vật học trình bày chi tiết, Yvaine trả lời ngay:

-Cơ bản là không có gì nguy hại, bất quá hàm lượng CO₂ cao hơn bình thường một chút. Nên một số người có sức khỏe, thể trạng không tốt không nên vận động cường độ cao. So với địa cầu thì nhiệt độ có cao hơn một chút, ngoài ra không có gì đáng lo.

Diêu Nguyên gật đầu, hẳn cũng hiểu thu được thông tin như vậy đã rất tốt rồi, dù sao không có bất kỳ mẫu vật nào, toàn bộ chỉ dựa vào máy móc

dò xét và phỏng đoán. Điều kiện như thế mà còn bắt phân tích cặn kẽ, quả làm khó tiểu tổ phân tích rồi, nhưng hân vẫn nói:

-Vậy thì tốt, hy vọng hành tinh này không có thứ gì quá mức kinh khủng như virus...Nhưng mà cho dù có, chúng ta cũng phải vượt qua, đây là một hành tinh mà thượng đế đã ban tặng, là nhà của chúng ta, tuyệt đối không thể mất nó lần nữa.

Yvaine mỉm cười nói:

-Vâng, thật lâu không thấy bầu trời trong xanh đại dương bao la, hy vọng chúng ta có thể đặt chân lên mặt đất một chút, đã lâu lắm rồi.

Diêu Nguyên cũng nở nụ cười nói:

-Con của cậu cũng hai tuổi rồi nhỉ, cũng đến lúc tập đi rồi, hy vọng chúng ta có thể sớm đặt chân mặt đất, điều tra kỹ càng mọi thứ. Thật mong đợi, bầu trời trong xanh đại dương bao la.

Yvaine cũng cười không ngừng, hai người còn nói thêm vài câu nữa thì các nhà khoa học tổ sinh học mới rời đi. Nụ cười của Diêu Nguyên mới dừng lại, trên thực tế, hai ngày nay hân thật sự cảm giác như mình đang mơ, lúc nào cũng mỉm cười, đã lâu không trải qua cảm giác vui sướng như vậy rồi.

Không mất đi thì vĩnh viễn hiểu quang cảnh bầu trời trong xanh đại dương bao la trân quý như thế nào. Đó là kỳ tích trong vũ trụ, màu xanh này lại là một kỳ tích vĩ đại của vũ trụ. Không ai có thể tưởng tượng được sự trân quý đó, trừ khi hân đã mất đi tất cả...

Hài, Diêu Nguyên lắc lắc đầu bật cười, rồi xử lý nốt công việc còn thừa, bỗng nhiên Barbie vội vã tiến vào phòng. Cô nàng vốn có hình tượng của một thư ký nghiêm túc, xen lẫn hình ảnh của một thiếu nữ đôi mươi, lúc này lại xuất hiện với bộ mặt thất kinh, nói:

-Hạ trường, không xong rồi, virus đang lây lan.

Mấy phút sau, ở phòng nghiên cứu virus, Diêu Nguyên dùng kính hiển vi xem xét mẫu vật của Mitsuda Saburo, những trợ lý khác bận rộn không ngừng, Diêu Nguyên nén giận hỏi:

-Tại sao ? Nghe nói có người nào đó nhiễm virus. Bị lây lúc nào, làm sao lây, không phải tôi đã hạ lệnh không cho phép tiếp xúc trực tiếp với bất kỳ vật thể ngoại lai nào hay sao?

Saburo đứng lên, hướng Diêu Nguyên chào, nói:

-Hạ trường, có thể không phải do virus lây.

-Không phải do virus?

Diêu Nguyên cảm thấy khó hiểu.

Thực ra, là từ khi phát hiện hành tinh này có sinh vật sống, Diêu Nguyên đã ra lệnh phong tỏa tất cả các cổng xuất nhập, hơn nữa phái binh lính canh gác. Tuy đang ở độ sâu khoảng 4000 mét, nhưng ở trái đất thì 4000 mét cũng có vi sinh vật tồn tại, ai dám khẳng định hành tinh này không có đây?

Nên biết thực vật ngoài hành tinh kia nguy hiểm như thế nào a, nhưng gặp một loại virus vô danh bình thường thì lại chết mất xác.

Cũng đạo lý như vậy, hệ miễn dịch của loài người đã tiến hóa để thích nghi với sinh vật ở trái đất. Nhưng ở hành tinh này thì môi trường sống lại khác hẳn, rất có thể một loài vi sinh vật vô hại ở nơi đây là sát thủ với loài người, cho nên Diêu Nguyên vô cùng cẩn thận về việc đó. Thế mà giờ đây, hẳn cảm thấy rất lo lắng, thực sự không thể tưởng tượng được hậu quả nếu có virus ngoại lai lây nhiễm vào bên trong phi thuyền Hi Vọng. Nếu có, loài người nên đối phó như thế nào đây!

Cũng vì thế, khi nghe nói virus bắt đầu lây nhiễm, vẻ mặt hần hăm hăm, bộ dáng như muốn giết người. Nếu đúng có một người tự ý khám phá lớp đất đá bên ngoài, thì không còn nghi ngờ gì nữa, người đó và những binh sĩ canh gác sẽ bị kết tội phản bội nhân loại, cho dù họ là ai đi chăng nữa.

Nhưng giờ này, khi nghe Saburo nói không phải virus, hăn mới dần bình tĩnh trở lại, nhưng cũng cảm thấy khó hiểu.

-Đúng, thưa ngài.

Saburo nở nụ cười một cách miễn cưỡng :

-Không phải virus nhưng có thể là...

Saburo chưa nói hết câu thì bỗng đột nhiên ngã xuống đất, làm các nhân viên xung quanh giật mình, vội vàng đỡ hăn dậy. Tiếng bàn bạc xôn xao nổi lên, vẻ mặt ai ai cũng hiện vẻ sợ hãi.

Diêu Nguyên vội vàng đi tới bên cạnh Misuda Saburo, kiểm tra mạch đập, sờ trán:

-Sốt cao? Tân nhân loại?

Diêu Nguyên cũng không dám khẳng định, bởi rất nhiều virus cũng có triệu chứng biểu hiện như vậy. Bất quá trong thời gian này, hăn vẫn áp dụng các biện pháp theo thói thông thường với Saburo cùng năm mươi người khác.

Ngày thứ hai, những người bắt đầu có triệu chứng sốt cao là Barbie, Saburo, Trương Hằng, Bạch Ngưng Tuyết, La Miêu..., thậm trí cả binh lính trong đội hộ vệ, bao gồm cả nữ binh lính từng cứu Trương Hằng. Tất cả có hơn 160 người lên cơn sốt cao.

Các nhà sinh vật học chuyên nghiên cứu về virus không dám chậm trễ, lập tức bắt tay vào nghiên cứu. Tuy nhà khoa học đứng đầu tổ sinh học là Saburo đã hôn mê, nhưng quá trình nghiên cứu của bọn họ không vì vậy mà giảm bớt. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ người bị sốt cao đều được cách ly, đo lường và xét nghiệm. Kết quả không phát hiện bất kỳ virus gì.

Đồng thời, sử dụng công nghệ y khoa kết hợp với kỹ thuật siêu từ để kiểm tra não bộ, kết quả cho thấy tốc độ phản ứng của não tăng lên ít nhất gấp 10 lần bình thường. Cho nên cơ thể bọn họ cần rất nhiều chất dinh dưỡng cho quá trình này, hơn nữa với kỹ thuật gen cộng hưởng thì có một điều kỳ diệu phát sinh. Đó là sự tự chữa trị các bộ phận bị tổn thương trong cơ thể, như vậy thì bọn họ lại cần nhiều chất dinh dưỡng hơn nữa.

Vì khoa học kỹ thuật đã tiến bộ vượt bậc, khi đã tìm ra cách điều trị thì lập tức bắt đầu phối chế ra dịch dinh dưỡng, tiêm vào mỗi ngày cho người bệnh. Bây giờ, Diêu Nguyên đã bước đầu khẳng định bọn họ không mắc phải bệnh tật gì cả, mà đang trong quá trình thích nghi với vũ trụ, tiến hóa đến một bậc cao hơn - tân nhân loại.

(Lần đầu tiên sinh ra tân nhân loại cũng là lúc rời khỏi Trái Đất, còn lần này lại ở một chỗ khác tương tự, chẳng lẽ đều có quan hệ tới hành tinh có sinh vật sống sao.)

Diêu Nguyên nghi ngờ như vậy cũng có cơ sở, dù sao thì phi thuyền Hi Vọng cũng có trình độ cách mạng công nghiệp lần thứ tư. Nhưng áp dụng mọi biện pháp như kỹ thuật siêu từ..., mà không tìm được virus, vi khuẩn, không có bất kỳ bệnh nào phát sinh. Nhìn sao cũng giống hệt như lần đầu tiên tân nhân loại xuất hiện.

Bất kể ra sao, khi chuyện này phát sinh thì cho dù có hậu quả gì, cũng đành kiên trì chống đỡ. Dù sao tác dụng của tân nhân loại tuy vẫn chưa nghiên cứu thấu triệt, nhưng với biểu hiện bên ngoài thôi đã quá mạnh mẽ rồi. Như nhĩ ngữ giả (người nhắc nhở), có khả năng giải quyết hầu như mọi

nan đề khoa học gặp phải. Còn cảm ứng giả (người cảm ứng) lại là các binh lính trời sinh, thanh tích giả (người quan sát) thì lại là các nhân viên dò xét tuyệt vời nhất trong mọi tình huống. Chưa kể đến truyền đạt giả (người truyền đạt), có thể liên lạc vượt khoảng cách, bất kể trong tình huống có hạt Genesis bao phủ...

Trong đó, có hai loại đặc biệt nhất, toàn năng giả (người toàn năng) tất nhiên là Diêu Nguyên. Đến bây giờ chưa phát hiện người thứ hai nào, còn lại chính là khi phiến giả (người lừa gạt) khi cần có thể trở thành vũ khí mấu chốt, quyết định thành bại của cả một nhiệm vụ.

Tóm lại, kỹ năng của tân nhân loại trước mắt đã tìm hiểu được một ít, nhưng đã có tác dụng rất lớn với loài người. Vô luận trong tình huống nào, có thể nói khoa học kỹ thuật chưa chắc đã có tác dụng hơn tân nhân loại.

Hơn nữa, cho dù không có kỹ năng tân nhân loại, thì những người may mắn sống sót sau cơn sốt, bọn họ cũng hơn xa người bình thường, có thể trở thành những binh lính tác chiến xuất sắc trong vũ trụ. Trong việc lái phi thuyền chiến đấu, bọn họ có thể sánh ngang với một trăm chiếc phi thuyền khác do người bình thường điều khiển.

Một tuần sau, người đầu tiên đã tỉnh dậy. Mười tám ngày sau, đã xuất hiện ca tử vong đầu tiên.

Cuối cùng, đến hơn một tháng sau, tất cả những người bị sốt cao đã thức tỉnh, Diêu Nguyên nhìn bảng thống kê chi tiết, tổng cộng có một trăm chín mươi ba người bị sốt cao, dưới sự trợ giúp của máy móc thiết bị y tế tiên tiến, có một trăm bảy hai người sống sót, hai mươi một người tử vong.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Diêu Nguyên kiên nhẫn chờ đợi các tân nhân loại mới này bình phục, sau đó liền để họ đi kiểm tra. Cuối cùng có được kết quả chi tiết, có mười ba người là tân nhân loại, nhĩ ngữ giả Misuda Saburo, truyền đạt giả Barbie, dự tri giả La Miêu Miêu, cảm ứng

giả Ngưng Bạch Tuyết và người cuối cùng là nữ binh lính đã cứu Trương Hằng...

Chỉ tiếc là không có toàn năng giả và khi phiến giả.

Một trăm năm mươi chín người sống sót, mười ba tân nhân loại a.

Trong lòng Diêu Nguyên không biết nên vui hay buồn, hăn nghĩ đến hai mươi một người tử vong kia, còn có những người lần trước, bởi vì khoa học kỹ thuật có hạn nên có tới mấy trăm người không may mắn, nếu như bọn họ có thể sống sót thì số lượng tân nhân loại chắc chắn sẽ nhiều hơn.

-Bất kể ra sao thì nhóm tân nhân loại thứ hai đã ra đời.

Ngày mai bắt đầu tiến hành công cuộc đào đường hầm.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4: Mộ Binh Và Đào Bới

Với sự ra đời của nhóm tân nhân loại thứ hai, quân đội đã có phản ứng đầu tiên, trừ nhĩ ngữ giả và một vài cô gái, còn lại một trăm hai mươi hai người bao gồm nam tân nhân loại và những người sống sót.

Từ những người sống sót, quân đội đưa ra một kế hoạch cải cách táo bạo, đó là quân đội hóa tân nhân loại và những người chuẩn tân nhân loại (từ giờ sẽ dùng cách gọi này thay thế cho cách gọi “Những người may mắn sống sót sau cơn sốt cao”). Tức là một khi phát hiện tân nhân loại liền lập tức đưa những người này nhập ngũ. Hơn nữa, bọn họ hy vọng quy định này được đưa vào điều lệ của cơ quan nghiên cứu tân nhân loại.

Nhưng Diêu Nguyên cự tuyệt yêu cầu này, dù điều này Diêu Nguyên đã nghĩ tới từ lâu. Chuẩn tân nhân loại rất cường đại, đặc biệt trong cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật lần thứ tư, khi sử dụng vũ khí tối tân như phi thuyền chiến đấu vũ trụ số 003, người kém cỏi nhất thì khi lái tốc độ cũng có thể đạt tới 150 km/s, đây là chưa nói đến phi thuyền chiến đấu của tân nhân loại có thể đạt 200 km/s.

Thực ra với tốc độ lớn như thế, dù là tân nhân loại hay chuẩn tân nhân loại cũng khó mà điều khiển, nhưng mà kỹ thuật của cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật lần thứ tư không thể so sánh như lần thứ 3. Trong phi thuyền chiến đấu có những hệ thống phụ trợ, bao gồm: Hệ thống dự đoán đường đạn, hệ thống điều chỉnh thăng bằng, hệ thống rada quét mục tiêu, hệ thống khóa mục tiêu cùng hệ thống theo dõi mục tiêu,... nhưng cho dù hiện đại như vậy, chỉ có tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại mới điều khiển được.

Vì vậy, đối với giới quân đội thì tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại dĩ nhiên càng nhiều càng tốt, cho dù không tính đến khả năng lái phi thuyền chiến đấu, chỉ riêng năng lực đổ bộ và tác chiến trong vũ trụ, tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại đều dễ dàng thắng được các binh sĩ bình thường, kể cả bộ đội đặc nhiệm. Điều này khiến cho mọi người quan sát rất ngạc nhiên, đặc biệt dưới điều kiện vũ khí trang bị cho cả hai bên đều là vũ khí của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư .

Ví dụ như trang phục chiến đấu tiêu chuẩn của quân đoàn vũ trụ, được chế tạo bằng một loại hợp kim nhẹ dùng kỹ thuật của người ngoài hành tinh, lồng thiết bị phản lực điện từ năng lượng cao làm cột sống. Bên trong trang phục chiến đấu này có hệ thống cảm ứng điện từ, dựa trên phản ứng thần kinh của người sử dụng mà xác định tốc độ di chuyển của hệ thống phản lực, ví dụ như Diêu Nguyên khi mặc vào, tốc độ có thể đạt tới mức khủng khiếp 400m/s.

Dù là người không am hiểu chiến đấu như Trương Hằng, cũng có thể đạt được tốc độ 150m/s, gấp 3 lần các binh lính đặc nhiệm khác.

Tuy tốc độ di chuyển không phải là tất cả, nhưng điều này đã nói rõ giá trị của tân nhân loại cùng chuẩn tân nhân loại, đặc biệt về phương diện chiến đấu. Tất cả yếu tố này khiến cho giới quân đội mới có ý định trên.

Nhưng Diêu Nguyên suy nghĩ sâu xa hơn nhiều, đầu tiên, không nhất định phải là nam giới mới thích hợp chiến đấu. Ngoài ra, nếu lỡ không may chọn những người chỉ thích hợp cho việc nghiên cứu hoặc phương diện khác làm binh lính. Khi bọn họ ra trận, có thể chỉ qua một nhiệm vụ đã chết trận, hoặc tạo ra tổn hại về nhân lực cho các ngành khác.

Thứ hai, không nhất định phái nữ là không thể chiến đấu. Với cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật lần thứ tư và những trang thiết bị tiên tiến khác, phái nữ hoàn toàn có thể đảm nhiệm các vai trò như nam nhân.

Hơn nữa, cưỡng chế tân nhân loại đi lính có thể sẽ khiến tân nhân loại phản cảm. Có thể trong những người sống sót sau cơn sốt cao kia, có người như Thích Hiểu Điều, đều là tân nhân loại thích ẩn dấu. Nếu khiến bọn họ nảy sinh phản cảm cùng hoài nghi đối với chính phủ, thì sẽ khiến cho khả năng chiêu mộ vào quân đội mất đi, mà còn dẫn đến những điều khó lường sau này.

Tóm lại là tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại tuy có năng lực lớn, nhưng không nhất định họ phải có trách nhiệm cao, mấu chốt là tinh thần tự nguyện. Nhưng cũng nên có chế độ nghĩa vụ quân sự rồi.

Trong tình hình này, Diêu Nguyên tham khảo ý kiến của mấy chuyên gia, mọi người nhất trí chỉ ra sự khác biệt giữa lính nghĩa vụ và lính thường niên, điểm quan trọng đó là số lượng nhân khẩu.

Nếu là loài người có vài triệu người, như vậy thực hiện chế độ tự nguyện nhập ngũ không có vấn đề gì. Nhưng phi thuyền Hi Vọng chỉ có hơn 13 vạn người trưởng thành, qua 6 năm tích lũy cũng chỉ có thêm 1 vạn thanh thiếu niên. Với số lượng cư dân như vậy, lượng binh lính cần để bảo vệ bọn họ ít nhất phải 5000 người trở lên.

Như vậy, ai nguyện ý nhập ngũ đây?

Không thể phủ nhận, quả thật có rất nhiều người nguyện ý làm binh lính. Vì người nhà, vì an toàn và hy sinh cũng được hoặc nói thẳng ra vì toàn thể nhân loại, người như vậy rất nhiều.

Nhưng đó chỉ là thế hệ thứ nhất, tất cả mọi người cùng chung chí hướng, mọi người đều đến từ Trái Đất, đồng lòng với nhau.

Nhưng đến thế hệ thứ hai, thứ ba thì sao. Khi phi thuyền Hi Vọng mở rộng, tạo ra các phi thuyền con, có tới mấy trăm vạn người, ai sẽ nguyện ý đi lính đây? Mấy ngàn người? Hay là mấy trăm người?

Cho nên thay vì để đến lúc đó phát sinh mâu thuẫn, bây giờ thế hệ thứ nhất đều đồng lòng hướng về tương lai, Diêu Nguyên lại có đủ quyền lực và uy tín. Như vậy chỉ bằng định ra một bộ luật nghĩa vụ quân sự tương đối nghiêm khắc. Như vậy, cho dù tương lai có như thế nào, nhân khẩu đạt tới mấy triệu người thì việc thay thế bộ luật kia bằng chế độ tự nguyện nhập ngũ sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Ngoài ra, việc cải cách bộ luật nghiêm khắc đến ôn hòa so ra dễ dàng hơn việc cải cách từ ôn hòa lên nghiêm khắc.

Như vậy, khi tàu Hi Vọng triển khai việc đào hầm, thì Diêu Nguyên cũng bắt đầu cải tổ hệ thống quân đội. Đầu tiên xác lập chế độ nhập ngũ, quy định tất cả nam giới, tuổi từ 60 trở xuống (do tuổi thọ con người đã tăng cao), trừ các nhà khoa học, nhân viên kỹ thuật, kiến trúc sư... còn lại tất cả đều là binh lính dự bị. Vào lúc chính phủ yêu cầu, phải gia nhập quân đội.

Sau đó, Diêu Nguyên bắt đầu cải tổ cơ quan tân nhân loại, đầu tiên là kiểm tra kỹ năng của tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Nếu phản xạ thần kinh và các kỹ năng khác đạt tiêu chuẩn, mới chiêu mộ bọn họ vào quân đội. Trừ nhĩ ngữ giả và truyền đạt giả là có quyền ưu tiên không nhập ngũ, còn lại tất cả những người khác đều phải gia nhập.

Ví dụ như truyền đạt giả mạnh nhất mà loài người có được cho đến giờ - Niệm Tịch Không, mấy năm nay nàng cũng phải đi học như bao học sinh khác, chỉ là nàng có tham gia thêm các khóa rèn luyện kỹ năng tân nhân loại của mình.

Là một người dựa vào tiếng ca có thể tiến vào thế giới linh hồn giả lập (cách gọi của các nền văn minh vũ trụ khác), năng lực truyền đạt của nàng thậm chí có thể bỏ qua hiệu quả vô hiệu thông tin của hạt Genesis. Hoặc có thể nói cho dù triển khai hạt Genesis, chỉ cần có Niệm Tịch Không thì vẫn có thể liên lạc với nhau bình thường trong phạm vi hạt Genesis bao phủ. Như vậy khiến việc tác chiến trở nên hiệu quả hơn, tỷ như ra lệnh cho các tiểu tổ điều khiển phi thuyền chiến đấu thực hiện các chiến thuật đơn giản

như phục kích, vây chặn...Có thể nói, điều này khiến cho chiến thuật được áp dụng linh hoạt hơn rất nhiều.

Cho dù chiến đấu trong vũ trụ, vẫn có thể có hiệu quả với các nền văn minh có trình độ không quá chênh lệch với chúng ta. Ví như nền văn minh cấp hai chiến đấu cùng nền văn minh cấp ba, tuy phi thuyền chiến đấu của bọn họ có thể hiện đại hơn một chút nhưng mà lấy nhiều đánh ít, dùng chiến thuật phục kích, lại thêm sự góp mặt của tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Như vậy, nền văn minh cấp hai vẫn có thể chiến thắng.

Đây là tác dụng của truyền đạt giả.

Nhĩ ngữ giả không phải là loại hình chiến đấu, nhưng mà bọn họ có tác dụng khác còn quan trọng hơn chiến đấu, đó là cống hiến cho nền khoa học kỹ thuật. Trước mắt loài người đã có ba nhĩ ngữ giả là, nhà sinh vật học Yvaine, nhà vật lý học Ba Lệ, nhà vi sinh vật học Saburo. Ba người đó là bảo bối của toàn bộ giới khoa học trên phi thuyền Hi Vọng.

Do đó, Diêu Nguyên mới ngay lập tức ra kế hoạch kiểm tra và tuyển chọn những tân nhân loại mới. Thật không nhất định phải cường chế nhập ngữ, nhưng nếu có người sở hữu thiên phú xuất sắc trong chiến đấu, như vậy cho dù muốn ẩn dấu cũng phải cường chế nhập ngữ. Về điểm này, Diêu Nguyên cơ bản không hề có ý tứ thương lượng.

Cứ như vậy, cuộc đại cải tổ hệ thống quân đội kéo dài khoảng mười ngày. Cùng lúc đó, công việc đào bới xung quanh phi thuyền Hi Vọng cũng kéo dài được hơn mười ngày. Hiện giờ, đã mở được một vùng không gian trống xung quanh phi thuyền Hy Vọng, khiến cho phi thuyền không còn tiếp xúc với lớp bùn đất bên cạnh. Giờ chỉ cần nương theo khoảng không đó, đào một đường hầm lên trên là ổn thỏa. Tuy nhiên, khó khăn lớn nhất và khó giải quyết nhất ở đây là làm sao hạn chế được sự sạt lở khi đào đường hầm.

Ý kiến của các nhà khoa học là sử dụng hệ thống phản trọng lực.

Diêu Nguyên tiếp một tiểu tổ khoa học, ý tưởng đó đến từ tổ trưởng của tiểu tổ này.

-Chế tạo hệ thống phản trọng lực?

Diêu Nguyên vẫn chưa hiểu được cái gì đang xảy ra, hần tò mò:

- Nhưng phi thuyền Hy Vọng đã trang bị đầy đủ hệ thống này. Thực ra, nó luôn được mở 24/24, đến giờ phi thuyền vẫn đang lơ lửng trên không.

Nhà khoa học kia lắc đầu:

-Không phải hệ thống trên phi thuyền, mà lắp đặt hệ thống phản trọng lực mới vào các khối nham thạch phía trên phi thuyền Hi Vọng.

Ý kiến của bọn họ thật thật ra rất đơn giản. Đất đá sỏi dĩ sạt lở là do trọng lực tác động, hơn nữa các khối nham thạch này đều rất lớn và nặng nề, khi rơi xuống sẽ tạo nên thương tích nghiêm trọng cho phi thuyền. Nhưng nếu các khối nham thạch này bỗng trở nên nhẹ như giấy thì sao? Cho dù bọn chúng có to lớn như thế nào, chỉ cần không có trọng lực tác động, như vậy có rơi cũng không gây tổn hại cho phi thuyền.

Diêu Nguyên suy nghĩ hồi lâu, mới đáp:

-Đây là một công trình lớn. Mọi người có suy nghĩ chưa, với diện tích khổng lồ như vậy, cần bao nhiêu hệ thống phản trọng lực? Trước mắt, chúng ta vẫn chưa nắm giữ được kỹ thuật này, nên chỉ có thể chế tạo ra những thiết bị phản trọng lực bé tí. Như vậy, để phủ kín toàn bộ lớp nham thạch bên trên cần bao nhiêu thiết bị như thế? Còn năng lượng duy trì hoạt động của bọn chúng nữa. Ai, mọi

Ý tưởng chỉ là ý tưởng, còn quyền quyết định vẫn nằm trong tay Diêu Nguyên. Sau khi hẩn hỏi ý kiến từ Ba Lệ, liền quyết định sử dụng kế hoạch này. Thứ nhất vì an toàn của tàu Hy Vọng, thứ hai là gia tăng tốc độ đào, thậm chí có thể dùng đạn pháo oanh tạc. Cho dù có tiêu hao năng lượng hay vật tư nhiều một chút cũng không sao, phi thuyền Hi Vọng vẫn còn trữ được một ít.

Câu nói của Ba Lệ là:

-... Ta muốn nhìn thấy bầu trời trong xanh đại dương bao la, người có muốn đi cùng ta không?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5: Cảm Giác Nguy Hiểm

Công việc đào hầm đã kéo dài được ba tháng.

Lúc này, phi thuyền Hi Vọng chỉ còn cách mặt đất hơn 2000 mét. Tốc độ nhanh như thế do việc sử dụng các loại đạn pháo gây nổ, cũng vì hệ thống phản trọng lực được lắp đặt trên các khối nham thạch, dù có sạt lở cũng không còn nguy hiểm. Cho nên tốc độ đào bới tăng nhanh, dự tính sau ba tháng rưỡi, phi thuyền Hi Vọng sẽ rời khỏi lòng đất.

Khi càng gần mặt đất, hệ thống thăm dò siêu từ có thể quan sát rõ ràng mọi thứ trên hành tinh.

Hành tinh này lớn gấp ba lần Trái Đất, tốc độ quay quanh trục của mình bằng $\frac{3}{4}$ so với Trái Đất, còn tốc độ di chuyển thì nhanh hơn Trái Đất một chút. Đồng thời, do hành tinh này khá lớn nên trọng lực cũng lớn hơn Trái Đất, ước tính gấp hai lần. Con người khi bước ra khỏi phi thuyền Hi Vọng sẽ cảm giác thân thể nặng hơn, đầu choáng váng như say xe, thể lực sụt giảm nghiêm trọng. Đương nhiên, với những người có tố chất thân thể khỏe mạnh thì ảnh hưởng rất nhỏ...

Trong các thông tin thu thập được, tỷ lệ bao phủ thực vật trên hành tinh này rất cao, cơ bản có thể coi như một hành tinh nguyên thủy. Về các loại động vật, cấp độ tiến hóa cao nhất là các loại bò sát. Đại dương bao phủ hơn 62% diện tích hành tinh, so ra nhỏ hơn Trái Đất nhiều. Cho nên, sẽ xuất hiện một vài sa mạc hoặc vùng đất khô cằn. Tuy nhiên, diện tích của bọn chúng không lớn lắm, bởi vì hầu hết đâu đâu cũng là rừng rậm.

Túm lại, với thông tin thu được trước mắt, đây là một hành tinh lý tưởng mà loài người mơ ước. Không cần phải cải tạo gì cả, cũng không phải hành tinh có các dân tộc bản địa sinh sống. Chỉ là một hành tinh nguyên thủy, tràn ngập sắc xanh, đại dương bao la, bầu trời bát ngát. Một hành tinh hoàn mỹ!

Các thông tin này khi được công bố thông qua tuần san Hi Vọng, càng làm cho người dân thêm mong đợi với hành tinh mới này, hơn nữa tích cực ủng hộ việc đào hầm.

Diêu Nguyên cũng từng nghĩ đến việc đẩy nhanh tốc độ đào, lí do không phải vì thuận theo ý nguyện của người dân, mà vì hăn cảm giác thấy nguy hiểm.

Hôm nay là lúc hăn xác nhận cảm giác nguy hiểm đó có thật. Sau buổi cơm trưa, hăn cho người gọi Trương Hằng tới. Dĩ nhiên, thời gian gần đây, anh Trương Hằng nhà ta luôn có vài động tác “mập mờ” với hai chị em Bạch Ngưng Tuyết và La Miêu Miêu, đi quấy rầy lúc này quả tội lỗi. Nhưng hết cách, Trương Hằng vốn là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, chuyện có liên quan đến nhiệm vụ, Diêu Nguyên tuyệt đối đặt nó lên trên tất cả chuyện tư.

-...Nói chung là như thế. Ta luôn cảm thấy nguy hiểm, nhưng không rõ nguy hiểm đến từ đâu. Cảm giác, cảm giác như có chuyện gì đó sẽ phát sinh.

Diêu Nguyên nói dự cảm của mình cho Trương Hằng biết, sau đó nhìn thẳng về hăn, chờ câu trả lời.

Trương Hằng lộ vẻ mặt quả nhiên, hăn suy nghĩ chốc lát rồi đáp:

-...Thật ra tôi cũng cảm giác được nguy hiểm. Bất quá cảm giác này rất yếu ớt. Giống như cảm giác có được trong vành đai thiên thạch, lúc đầu thì rất yếu ớt, từ từ nó lớn dần lên. Chẳng qua loại cảm giác này...Càng đến

gần mặt đất, càng mạnh hơn. Mấy hôm trước, tôi có đọc một bản báo cáo của tiến sĩ Mitsuda Saburo, nêu giả thuyết về các mối nguy hiểm bệnh dịch từ hành tinh mới này. Ông ta yêu cầu tất cả nhân viên khi xuất nhập phi thuyền Hi Vọng đều phải thực hiện quy trình khử độc sát trùng nghiêm khắc. Tôi đang suy nghĩ, cảm giác nguy hiểm đó có phải từ bệnh dịch trên hành tinh hay không? Nhưng lần này, dù ra sao chúng ta bắt buộc phải đặt chân lên hành tinh này, nên tôi không nói cảm giác này cho ngài biết.

Diêu Nguyên nhắm mắt lại, tập trung sử dụng năng lực tân nhân loại để cảm ứng, suy nghĩ một chút rồi gật đầu khẳng định:

-Ta cũng thế. Lúc trước không hề có cảm giác gì, nhưng càng tới gần mặt đất, cảm giác nguy hiểm càng mãnh liệt. Có lẽ cậu nói đúng, cảm giác nguy hiểm này đến vi sinh vật hoặc vi khuẩn gây bệnh trên hành tinh này... Về phần động vật thì có lẽ là không, bởi cho đến giờ vẫn chưa tìm thấy loại động vật nào có thể gây hại đến chúng ta. Chuyện này đã làm phiền cậu rồi, lần sau nếu có cảm giác được điều gì bất thường, lập tức báo cho ta. Vô luận ta đang làm gì, hoặc ở đâu, tìm cách báo cho ta ngay.

Trương Hằng gật đầu, đứng lên chào, định rời đi, bỗng nhiên Diêu Nguyên cất tiếng hỏi:

-À, nói chuyện ngoài lề chút. Cậu rất cuộc thích Bạch Ngưng Tuyết hay La Miêu Miêu đây? Ta nhớ phi thuyền Hi Vọng không có cho phép chế độ nhiều vợ đấy.

-...Ặc ặc...

Trương Hằng lúng túng gãi đầu, cười cười:

-Thật ra hai nàng ai cũng tốt cả. Một người nhiệt tình hào phóng, một người dịu dàng yếu đuối. Ai cũng có ưu điểm cả.

-Cậu thật là...

Diêu Nguyên lắc đầu:

-Tóm lại, nên khống chế mình cho tốt. Nếu có chuyện gì xảy ra, ta chỉ nhận pháp không nhận người (chỉ thi hành theo pháp luật chứ không ảnh hưởng bởi quan hệ). Nhưng cậu đừng có học theo tên Dương Ngõa La kia, ác danh của hắn cũng quá mức âm ỉ rồi.

Trương Hằng nhất thời cảm thấy hứng thú. Hắn vốn rất quen thuộc với mọi người trong tiểu đội Hắc Tinh, mà mọi người khác cũng tiếp nhận thành viên mới là hắn nồng nhiệt, cho nên cảm thấy tò mò:

-Sao? Ác danh gì? Sao tôi lại không biết?

-Ách.

Diêu Nguyên nhìn xung quanh, sau khi xác nhận Barbie không có ở ngoài cửa, mới hạ giọng:

-Ác danh của hắn là “bắt cá phải bắt bằng lưới”

-Cái gì?

Cười giỡn một hồi, khi Trương Hằng đi mất, Diêu Nguyên cho người mời Mitsuda Saburo đến phòng hạm trưởng. Sau khi nói tất cả nghi vấn, Diêu Nguyên hỏi:

-Tiến sĩ Mitsuda, ta muốn hỏi. Xác suất xuất hiện các loại virus, vi sinh vật mang mầm bệnh nguy hiểm với con người là bao nhiêu phần trăm? Mức độ nguy hiểm ra sao?

Mitsuda Saburo đứng lên, nhận tách trà từ tay Diêu Nguyên. Hắn uống một ngụm rồi nói:

-Hạm trưởng, mức độ nguy hiểm diệt chủng thì không thể. Bởi không có bất kỳ một một chủng loại vi khuẩn, virus nào có thể diệt chủng cả một

chúng tộc. Bởi vì, bộ gen của con người có khả năng biến hóa rất cao. Tuy chúng ta hầu như đều có hai mươi ba cặp nhiễm sắc thể, 99% trong số đó y hệt nhau, nhưng 1% còn lại thì có rất nhiều điểm khác biệt. Từ dung mạo, chiều cao, giới tính, tuổi thọ... Với vô số đặc điểm khác nhau, cho nên mức độ kháng bệnh cũng sẽ khác nhau.

Ngay cả bệnh dịch AIDS, được gọi là căn bệnh thế kỷ, cho tới giờ cũng đã phát hiện người có thể miễn dịch nó hoàn toàn. Dĩ nhiên, bọn họ vẫn mang mầm bệnh trong người, chẳng qua mầm bệnh không có hiệu quả với bọn họ. Đồng dạng, khi số lượng người mắc bệnh quá lớn, thì dù loại bệnh dịch nào cũng không thể diệt chủng toàn bộ loài người. Giống như việc dùng kháng sinh, cho dù hầu hết vi khuẩn chết nhưng vẫn có một bộ phận ít ỏi còn sống. Hơn nữa, còn sinh ra kháng tính. Loài người cũng thế, khi nhiễm bệnh lây truyền đều có xác suất sinh ra kháng thể chống lại bệnh.

Cho nên có thể nói, chỉ cần cơ thể con người sinh ra được kháng thể, thì không có bệnh dịch nào có thể diệt chủng toàn bộ loài người.

Nói tới đây, Mitsuda Saburo đứng lên, khẽ khom người:

-Xin hạm trưởng chấp thuận việc thành lập một tiểu đội thăm dò tiền trạm. Tiểu đội này sẽ được ưu tiên đến mặt đất, thu thập các mẫu sinh vật và vi sinh vật trên hành tinh này. Như vậy, chúng ta mới có thể đề ra biện pháp dự phòng, hơn nữa tổ chức nghiên cứu các loại vi khuẩn gây hại, cũng như điều chế vắc xin chữa bệnh.

Diêu Nguyên vội vàng nâng tiến sĩ dậy, mời hấn ngồi rồi đáp:

-Không cần phải khách khí như vậy, đây vốn là việc ta phải làm... Tiểu đội tiền trạm sao...

Sau khi nói chuyện với Mitsuda Saburo, Diêu Nguyên ngay lập tức cho người gọi Ba Lệ và các kiến trúc sư chịu trách nhiệm đào hầm. Nói cho

họ biết yêu cầu của Mitsuda Saburo, rồi hỏi biện pháp để một tiểu đội lên mặt đất sớm nhất có thể.

-Ta biết chuyện này hơi làm khó mọi người. Nhưng liệu có thể ưu tiên đào một đường hầm nhỏ, cho một tiểu đội tiền trạm đi lên mặt đất không? Dù sao đây là việc liên quan tới mái nhà sau này của chúng ta, bất kỳ nguy hiểm nào có thể xảy ra đều phải được đề phòng và ngăn chặn. Bên trong phi thuyền Hi Vọng có tới hơn 18 vạn người, ta không thể mạo hiểm tất cả mạng sống của bọn họ!

Diêu Nguyên nói với mấy vị kiến trúc sư chịu trách nhiệm chính.

Các kiến trúc sư này nhìn lẫn nhau, bộ dáng khó xử. Lâu sau, một người trong đó lên tiếng:

-Chúng ta có thể thử đào một đường hầm nhỏ từ những nơi có nền đất yếu. Nhưng nếu đào một đường hầm lên mặt đất, như vậy không thể dùng đạn pháo để mở đường, bởi vì...Khi dùng rất có thể sẽ khiến cho cả khu vực sụp đổ. Tuy có hệ thống phản trọng lực ngăn ngừa thương tổn, nhưng cũng sẽ làm cho đường hầm bị lấp kín...Khó a.

Ba Lệ đứng bên cạnh bỗng nhiên cất tiếng:

-Dùng trường lực siêu từ thì sao?

-Trường lực siêu từ? Nó là cái gì vậy?

Diêu Nguyên cố gắng nhớ lại các thành tựu của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, tò mò hỏi..

Ba Lệ liếc mắt nhìn Diêu Nguyên, lộ vẻ xem thường:

-Thật có lỗi, ta nhớ rằng hơn ba tháng trước, ta đã trình cho người một bản báo cáo về việc chế tạo cỗ máy trường lực siêu từ này. Nhưng người

ngay lập tức đóng máy ba chữ không phê duyệt bên ngoài, làm ta tưởng rằng người đã hoàn toàn hiểu hết hạng mục kỹ thuật này rồi chứ.

Diêu Nguyên cười tỏ vẻ xấu hổ:

-Bởi vì nguồn vật tư và không gian mà em yêu cầu quá lớn a. Tuy nó nhỏ hơn máy gia tốc hạt siêu từ, nhưng theo như mô tả trong bản báo cáo, cỗ máy đó cũng chiếm gần $\frac{1}{4}$ tầng lầu. Như vậy sao ta có thể phê duyệt được đây...Em nhắc lại chút đi, cái siêu từ gì đó rốt cuộc là thứ gì vậy?

Ba Lệ vẫn trừng mắt nhìn Diêu Nguyên tỏ vẻ khinh bỉ, lát sau mới lên tiếng:

-Dựa vào các tài liệu lấy được từ quần thể chiến hạm, cũng như linh cảm có được từ năng lực nhĩ ngữ giả mới tìm ra được manh mối thử nghiệm loại kỹ thuật này. Cũng may, cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn thời kỳ cuối đã bước đầu có thể tạo ra trọng lực. Dĩ nhiên, hệ thống phản trọng lực thì khác hẳn. Ở đây, cỗ máy kia dùng một lượng năng lượng cực lớn để tạo ra một trường lực siêu từ, có tác dụng cố định tất cả mọi vật trong phạm vi ảnh hưởng. Tuy nhiên, điểm yếu là tiêu hao năng lượng rất lớn, cho dù với lò phản nhiệt hạch của nền văn minh ngoài hành tinh cũng không thể áp dụng nó lên toàn thể chiến hạm. Có thể nói, bản chất của cỗ máy này và hệ thống phản trọng lực của chúng ta khác nhau một trời một vực.

Diêu Nguyên nhất thời cảm thấy hứng thú, hăng hái:

-Sau đó thì sao? Áp dụng nó thì giúp ích gì cho việc đào đường hầm, hay vẫn phải đào từ từ?

-Không, chúng ta dùng biện pháp trực tiếp hơn.

Đôi mắt Ba Lệ hiện vẻ giao hoát xen lẫn sự hưng phấn:

-Dùng hệ thống phản trọng lực để cho các khối nham thạch kia không sụp đổ, dùng trường lực siêu từ để cố định các khối nham thạch tại chỗ, sau đó...

Chúng ta dùng Tiêm Tinh Pháo! Dùng nó để đào ra một đường hầm dài 2000 mét thông thẳng lên mặt đất!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 6: Tiểu Đội Tiền Trạm!

Đề nghị của Ba Lệ có thể nói tương đối lớn mật, thậm chí có thể dùng từ điên cuồng để hình dung.

Được rồi, bạn hãy thử tưởng tượng xem. Chỉ để đào ra một đường hầm lên mặt đất, sẽ phải chế tạo một cỗ máy trường lực siêu từ, rồi dùng chiếc “đại pháo” có khả năng bắn xuyên quỹ đạo Tiêm Tinh pháo bắn một phát. Khẩu pháo này nếu xét uy lực thì không hề thua kém các loại vũ khí hạt nhân hay nhiệt hạch khác, chuyên dùng để tiêu diệt vệ tinh hoặc thiên thạch!

-Được rồi, ta đã tham khảo ý kiến của rất nhiều chuyên gia. Một phát bắn này rất dễ dàng xuyên qua tầng nham thạch dày 2000 mét, sau đó bay ra ngoài bầu khí quyển của hành tinh này, lao thẳng vào vũ trụ. Tốc độ của nó thậm chí dư sức bay ra khỏi hệ thiên hà, đạt tiêu chuẩn của tốc độ vũ trụ cấp ba (1)!

Diêu Nguyên không biết nên vui hay buồn nữa, bất quá hẳn vẫn đưa ra quyết định, sau đó lập tức triệu tập hội nghị tác chiến của quân đoàn vũ trụ.

-Đầu tiên, ta đồng ý với kế hoạch này. Mặc dù nghe hơi điên cuồng, nhưng để chế tạo máy trường lực siêu từ chỉ mất khoảng 20 ngày. Sau khi thí nghiệm thành công, sẽ lập tức khởi động Tiêm Tinh pháo, đào ra một đường hầm. Tiểu tổ xây dựng sẽ có nhiệm vụ gia cố và mở rộng đường hầm này. Đến khi xác nhận nó an toàn và đạt tiêu chuẩn, sẽ phái ra một phi

thuyền vận chuyển trang bị hệ thống phản trọng lực, chứa 15 người tạo thành tiểu tổ tiền trạm, đi lên mặt đất tiến hành khảo sát thực địa.

Diêu Nguyên nói tới đây, hẩn nhìn về phía Ưng:

-Ưng, người sẽ là người dẫn đội. Dẫn theo Trương Hằng và Nhâm Đào. Dọc đường giữ liên lạc với phi thuyền thông qua thiết bị. Nếu liên lạc vì lý do không rõ bị cắt đứt, ta sẽ cho Niệm Tịch Không dùng kỹ năng truyền đạt để liên lạc với tiểu đội của người. Trong đội có khoảng 5 nhà khoa học, người có thể tùy chọn thêm 7 thành viên từ quân đoàn vũ trụ. Yêu cầu nhất định phải bảo vệ an toàn cho các nhà khoa học, trong đó có tiến sĩ Mitsuda – nhĩ ngữ giả.

Ưng gật đầu:

-Vậy còn trang bị thì sao? Xin được trang bị các thiết bị tiêu chuẩn cho việc tác chiến và đổ bộ trên hành tinh có bầu khí quyển.

-Phê chuẩn.

Diêu Nguyên không chút do dự đồng ý, rồi nói thêm:

-Trừ các trang thiết bị này, ta còn cho phép tiểu đội người mang theo một khẩu pháo Gauss mini, mỗi người trong đội trang bị thêm một quả lựu đạn siêu từ.

Ưng suy nghĩ một lát, không nghĩ ra nên bổ sung thiết bị gì, bèn gật đầu đồng ý.

Chuyện kể tiếp không cần Diêu Nguyên phải quan tâm đến, bởi vì Ưng là một chuyên gia trong lĩnh vực tác chiến. Trong phương diện này, hẩn tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ sơ sót nào, không hề khinh thường hay bỏ sót bất kỳ tiểu tiết nào trong một nhiệm vụ. Đó cũng là nguyên nhân mà Diêu Nguyên tin tưởng hẩn nhất.

Ứng quả nhiên không phụ kỳ vọng của Diêu Nguyên. Trừ Trương Hằng và Nhâm Đào do Diêu Nguyên chỉ định ra, hẳn còn lựa chọn Hắc Thiết và Lưu Bạch. Ngoài 5 tân nhân loại đã có trong đội, hẳn còn chọn thêm 5 chuẩn tân nhân loại khác.

Ứng hiểu rõ ý tứ của Diêu Nguyên. Trừ việc đảm bảo nhiệm vụ thành công tốt đẹp, còn có mục đích khác là bước đầu huấn luyện các chuẩn tân nhân loại kia. Bọn họ tính ra cũng có những tố chất như tân nhân loại, chỉ là không có được kỹ năng đặc thù. Tuy nhiên, khả năng tác chiến trong vũ trụ của bọn họ lại hơn người bình thường rất nhiều, nên Ứng liền lựa chọn thêm 5 chuẩn tân nhân loại.

Hai mươi ngày kế tiếp, các ban ngành chế tạo trên phi thuyền Hi Vọng đột ngột tăng cao hiệu suất. Sau khi sử dụng toàn bộ thành quả có được từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, một cỗ máy khổng lồ đã ra đời. Diện tích của nó chiếm tới hơn $\frac{1}{4}$ diện tích của một tầng lầu. Không còn cách nào khác, diện tích của nó thật quá lớn, đành phải lắp một số bộ phận ở bên ngoài phi thuyền Hi Vọng. Điều này khiến cho cô nàng Ba Lệ chúng ta hơi bất mãn, theo như lời cô nàng, đây là hàng xịn đó, làm thế lỡ va chạm sạt lở gì đó thì ai đền đây.

Bất quá Diêu Nguyên cũng lười tranh cãi với cô nàng cứng đầu này. Giỡn gì chứ, nó chiếm tới $\frac{1}{4}$ diện tích của một tầng đó, phi thuyền Hi Vọng quả thật có chỗ trống để chứa nó, nhưng lắp vào thì sẽ rất chật chội. Diêu Nguyên còn chưa đến mức “dại gái”, tự nhiên không thể nào nghe theo ý kiến mè nheo của cô nàng Ba Lệ được. Nếu hư, cùng lắm thì chế ra cái khác, dù sao nó cũng đâu tốn tiền. Còn các nguyên vật liệu thì tồn kho rất nhiều, đặc biệt là chưa kể đến các nguyên vật liệu có trên hành tinh này. (DG: đại gia có khác, hư ta làm luôn cái mới ^^)

Khi cỗ máy trường lực siêu từ khởi động, gần như tiêu hao hết toàn bộ điện năng do một lò phản ứng nhiệt hạch cung cấp. Một lớp điện tích mà mắt thường cũng có thể thấy được từ từ tỏa ra xung quanh, chúng chạm

phải lớp nham thạch rồi từ từ biến mất. Mà sau đó, các khối nham thạch vốn được hệ thống phản trọng lực nâng đỡ, trôi lơ lửng giữa không trung, dường như bị một lực hút bí ẩn hấp dẫn, từ từ ngưng tụ lại một chỗ trên không, không còn lơ lửng nữa.

Khi đã chuẩn bị xong, quá trình khởi động Tiêm Tinh pháo cũng bắt đầu. Các công đoạn cung cấp điện năng, gia tốc điện từ... dần được hoàn thành, nòng pháo được điều chỉnh hướng thẳng lên trên. Vô số dòng điện điên cuồng tuôn vào cổ pháo, khiến cho dòng điện bên trong như được thực chất hóa, giống hệt như lưới điện tương cỡ lớn, rồi dòng điện khủng khiếp đó qua thiết bị gia tốc biến thành từ trường...

-Bắt đầu ba mươi giây đếm ngược. 30, 29, 28...

3, 2, 1...

Khi tiếng đếm ngược cuối cùng chấm dứt, cả phi thuyền Hi Vọng chấn động nhẹ nhẹ. Không ai kịp thấy viên đạn bay ra như thế nào, chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, tầng nham thạch trước mặt phi thuyền Hi Vọng đã xuất hiện một lỗ hổng có đường kính khoảng 50 mét, bề mặt thẳng tắp như được gọt nhẵn. Vô số đất đá li ti rơi xuống từ vách hang, nhưng vừa rơi xuống mấy mét thì lập tức bị nham thạch xung quanh hút giữ lại. Cứ thế, tất cả vụn nham thạch bị hút lại một chỗ, dính cố định với nhau. Lúc này, một lỗ hổng dẫn tới bầu trời trong xanh đã hiện ra trước mắt mọi người.

Còn về phát đạn, nó đã vượt khỏi bầu khí quyển của hành tinh, bay vào trong vũ trụ mênh mông, không biết đến phương trời nào.

Tất cả điều kiện cho tiểu đội tiền trạm xuất phát đã chuẩn bị xong, chỉ có điều...lỗ hổng này hơi nhỏ. Chưa đủ cho phi thuyền vận chuyển bay qua.

Cuối cùng đành phải dùng hạ sách, tiếp tục dùng Tiêm Tinh pháo bắn thêm ba phát nữa. Đến lúc này, lỗ hổng đã biến thành một đường hầm đúng nghĩa, có đường kính lên 170 mét. Tuy so ra vẫn còn hơi chật cho phi

thuyền vận chuyển, nhưng với khả năng điều khiển của tân nhân loại như Ưng, vấn đề này không nghiêm trọng lắm.

Sau đó, 5 nhà khoa học lần lượt mặc vào các bộ đồ du hành vũ trụ cải tiến, còn Ưng và các chiến sĩ khác trong quân đoàn vũ trụ thì mặc bộ trang phục chiến đấu tiêu chuẩn của quân đoàn vũ trụ. Mười lăm người bước lên phi thuyền, dùng hệ thống phản trọng lực chậm chạy bay lên. Do đường hầm quá hẹp, cho nên khoảng cách 2000 mét mà phải mất tới 10 phút mới đi xong.

Khi vừa thoát khỏi lòng đất, tất cả mọi người trên phi thuyền vận chuyển có cảm giác như mình vừa trở lại Trái Đất.

Xung quanh là vô số thực vật màu xanh lục, còn có rất nhiều động vật đang cuống quýt chạy ra xa. Xa xa, các cây thuộc họ quyết đứng sừng sững như cây cột chống trời, bầu trời có vài bóng động vật bay lượn. Bầu trời trong xanh tựa như viên ngọc, từng đám mây trắng phiêu đảng, hoàng hôn chiều tà buông xuống ở nơi xa....Quang cảnh đẹp như tranh vẽ khiến cho mọi người sửng sờ, cảm thán không thôi.

Bất quá, Ưng còn chưa hưng phấn đến mức quên cả nhiệm vụ. Hắn lập tức tìm một chỗ thích hợp để đáp phi thuyền xuống. Khi đáp xong, hắn dẫn các binh lính trong quân đoàn vũ trụ tiến hành kiểm tra. Bọn họ muốn xác nhận mức độ nguy hiểm xung quanh, đặc biệt là các loại thực vật không biết rõ tên....Đây là một hành tinh hoàn toàn mới a, trời mới biết thực vật ở đây có an toàn hay không, lỡ đâu chúng là loại thực vật ăn thịt thì sao!

Mất khoảng 20 phút kiểm tra, khi xác nhận khu vực này an toàn, Ưng mới đồng ý cho các nhà khoa học bước xuống phi thuyền.

Các nhà khoa học sớm đã chờ từ lâu, khi Ưng vừa ra lệnh đã rồi rít ủa xuống. Bọn họ bắt đầu công việc riêng của mình, như hái các mẫu tiêu bản thực vật, có người thu thập phân và nước tiểu của động vật quanh đó, có

người tìm mẫu khoáng vật bùn đất, có người thu mẫu không khí, còn có người chuyên đi thu thập mẫu vật vi khuẩn, virus...Đủ thứ cần thu thập khiến cho công việc khá nhàm chán và dài dòng. Tuy nhiên, có gấp cũng không thể qua loa được. Đến lúc trời tối, công việc thu thập còn chưa hoàn tất.

Lúc này, không quản là trên phi thuyền Hi Vọng hay trên mặt đất, bốn người Trương Hằng, Nhâm Trừu Nguyệt, Diêu Nguyên, La Miêu Miêu đồng loạt nhìn lên bầu trời, kêu lên:

-Không ổn, có nguy hiểm!

Cảm giác nguy hiểm này đến từ bên trên. Không, không phải trên mặt đất, mà còn cao hơn nữa. Không, không phải là bầu trời, còn cao hơn nữa...Vượt qua khỏi tầng khí quyển, đúng vậy, cảm giác nguy hiểm đến từ bên ngoài hành tinh!

Đó là mối nguy hiểm gì? Tràn đầy sát khí, mang ham muốn cắn nuốt thôn phệ tất cả...Cảm giác đó, cứ như người trần trỗng đứng giữa bầy thú hoang khát máu!

Bốn người đồng loạt có cảm giác đó, Trương Hằng gần như theo bản năng chạy về phía phi thuyền vận chuyển. Nhâm Trừu Nguyệt rồi rít chạy về phòng của mình định tìm Nhâm Đào, La Miêu Miêu chạy đi tìm Ngưng Bạch Tuyết, còn Diêu Nguyên thì cấp tốc sử dụng thiết bị liên lạc, gọi tiểu đội tiền trạm.

-Ừng, xảy ra chuyện gì! Mau báo cáo tình hình, ta cảm thấy một mối nguy hiểm cực độ từ bên trên, từ đâu đến?

-Tôi đã thấy, hành tinh kia...nó đang bị nuốt chửng!

Toàn bộ tiểu đội tiền trạm, tất cả sợ hãi nhìn lên bầu trời. Đúng vậy, bọn họ thấy hai vệ tinh, đó là hai vệ tinh của hành tinh này. Trong đó, một

vệ tinh đã bị ăn mòn lõi lõm. Đúng vậy, nó bị một khối thịt vụn khổng lồ cắn nuốt. Khối thịt này bám vào bề mặt bên ngoài vệ tinh, từ từ ăn mòn nó, cho đến khi nuốt chửng cả khối vệ tinh này mới thôi!

Mà tất cả việc đó, thông qua kỹ năng thanh tích giả của Ưng, ghi sâu vào não hắc.

Trong mơ hồ, hắc dường như cảm thấy khối thịt vụn kia là một con quái vật khổng lồ, giương mắt nhìn về phía này, nhìn về vị trí này, nhìn về hắc và phi thuyền vận chuyển...thậm chí phảng phất nhìn xuyên thấu qua đường hầm bên cạnh, đến phi thuyền Hi Vọng đang ở dưới đất!

Chú thích:

1/Tốc độ vũ trụ cấp 3: Là giá trị tối thiểu để vật phóng ra từ Trái Đất thoát khỏi trường hấp dẫn của Mặt Trời. Giá trị này vào khoảng 16,6 km/s

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7: Phi Thuyền Sinh Mệnh

Tất cả tâm tình vui sướng khi lên được mặt đất của tiểu đội tiền trạm đã biến mất.

Sau khi thấy được con quái vật khổng lồ trên bầu trời kia, không còn ai có tâm trạng quan sát cảnh đẹp xung quanh. Hết thấy nhiệm vụ còn lại chỉ biết làm một cách máy móc, thu thập tiêu bản các loại cũng chỉ làm cho có lệ.

Mang cỏi lòng nặng trĩu, tiểu đội tiền trạm trở về phi thuyền Hi Vọng. Sau khi trải qua quá trình tiêu trùng khử độc, họ lập tức bị triệu hồi vào phòng họp bí mật. Khi 15 người họ tới nơi, bên trong đã có hơn trăm người đang ngồi.

-...Đây là tình huống mới nhất mà chúng ta thăm dò được.

Diêu Nguyên đứng trên bục giảng giải, mà phía sau, đồ hình 3D hiện ra. Đầu tiên là hình ảnh về hành tinh bọn họ đang ở, sau đó là hai vệ tinh quay quanh nó.

-Hành tinh này có tổng cộng hai vệ tinh lớn. Vệ tinh đầu tiên được gọi là vệ tinh số 1, có kích thước ước tính tương đương với mặt trăng, được xếp vào phân khúc tiểu hành tinh. Còn vệ tinh khác được gọi là vệ tinh số hai, không nói chuẩn xác hơn phải gọi nó là hành tinh sinh đôi...Bởi nó chỉ nhỏ hơn hành tinh của chúng 0.17 lần. Hơn nữa, theo kết quả thăm dò, hành tinh đó cũng tồn tại thực vật, động vật, đại dương, khí quyển...

Đương nhiên, kết quả này sẽ khiến cho mọi người khó tin tưởng. Dù sao, hành tinh có sinh vật sống trong vũ trụ này quá ít ỏi, mà chúng ta lại đang thấy một kỳ tích, có tới hai hành tinh gần như tương đương nhau, có cùng sinh vật sống. Hơn nữa, dưới tác động của trọng lực, hai hành tinh này không hề bị hút vào nhau, hợp lại mà vẫn duy trì sự cân bằng kỳ diệu. Tất cả đều vượt quá sự hiểu biết chúng ta, gọi là kỳ tích trong vũ trụ cũng không sai.

Nhưng...!

Vẻ mặt Diêu Nguyên trở nên nghiêm túc, thậm chí mang theo sát khí:

-Chúng ta lại phát hiện một thứ! Nhân viên điều khiển, vui lòng phóng to vệ tinh số hai.

Người lính ở bục điều khiển nhanh chóng thao tác, lát sau mô hình hành tinh và hai vệ tinh biến mất. Sau đó là hình ảnh vệ tinh số hai được phóng to gấp mấy lần. Đó là một quả cầu được tạo thành từ công nghệ 3D, có đường kính khoảng nửa mét, tựa như một quả cầu kim loại, lơ lửng giữa không trung.

Hành tinh này vẫn còn thấy được màu xanh do thực vật sinh sống bên trên, nhưng đại dương bao la đã biến mất, chỉ để một chiếc hố rộng lớn. Nước biển không còn tung tích, hơn nữa, mặt đất cũng xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ, mang theo vẻ cần cỗi, khô héo. Các vết nứt khổng lồ phân bố khắp hành tinh, mà bên cạnh lại xuất hiện vô số xúc tu khổng lồ, có cái đường kính hơn vạn mét cắm thẳng vào lòng đất. Tựa như xúc tu này đang hấp thụ dinh dưỡng từ hành tinh này.

Và phiến đại lục lớn nhất trên hành tinh này...không, không thể gọi thứ đó là đại lục nữa. Đó là một khối vật chất chưa rõ cấu tạo bao bọc khối lục địa còn sót lại, những xúc tu khác đều bắt nguồn từ khối thịt này....

-Theo thông tin nhận được, khối thị này có cao hơn mực nước biển khoảng 2400 mét, chiếm khoảng $\frac{1}{4}$ diện tích hành tinh. Chúng ta vẫn chưa rõ nên gọi nó là gì...Sinh vật sao? Thứ không lồ như thế là sinh vật sao? Hay là vũ khí của một nền văn minh ngoài hành tinh nào đó? Sinh vật khai thác khoáng vật? Cùng một loại với thực vật ngoài hành tinh mà chúng ta từng gặp? Nó, rốt cuộc là thứ gì?

Các nhà khoa học bên dưới rồi rít thảo luận với nhau, một nhà khoa học đứng lên, hỏi:

-Hạ trưởng, có thể hiện biểu đồ nhiệt của thứ này không?

Diêu Nguyên hơi sững sốt nhưng vẫn đáp ứng:

-Được, nhân viên điều khiển, vui lòng hiện thị biểu đồ dưới dạng tâm nhiệt.

Theo thao tác của binh lính điều khiển, hình ảnh 3D lập thể bắt đầu xuất hiện những màu sắc khác nhau. Phần đất lục địa là chủ yếu là màu đỏ, màu cam hoặc màu vàng. Các bộ phận còn lại hiển thị màu lam (nhiệt độ thấp). Nhưng có vài chi tiết lạ, khối thị trên lục địa có bốn ngọn núi mang màu trắng. Ánh sáng trắng phát ra từ chúng rất mạnh, tựa như bốn mặt trời nhỏ vậy.

-...Theo số liệu thống kê cho thấy, bốn ngọn núi kia có nhiệt độ từ 1 vạn độ C trở lên, nhiệt độ cao nhất ghi nhận được là 100 vạn độ C, nhiệt độ trung bình vào khoảng 10 vạn độ C...

Diêu Nguyên im lặng nhìn vào biểu đồ phía trước, hần như nhớ lại thứ gì đó.

Các nhà khoa học càng thảo luận sôi nổi hơn, kéo theo nhiều người khác tham gia. Lúc sau, nhà khoa học đứng lên đầu tiên kia mới lên tiếng:

-Hạm trưởng, chúng tôi hoài nghi đây là một chiếc phi thuyền vũ trụ!

Diêu Nguyên ngây ngẩn cả người, hỏi:

-Phi thuyền vũ trụ? Chỉ phi thuyền vũ trụ do nền văn minh ngoài hành tinh chế tạo sao?

Nhà khoa học kia gật đầu:

-Đúng. Như mọi người đã thấy, vật thể không xác định này đang thu thập các nguyên vật liệu trên hành tinh, bao gồm cả nước biển thông qua các xúc tu. Hơn nữa, bên trong nó lại xuất hiện nhiệt độ cao, đến mức ngang bằng với nhiệt độ bên trong lò phản ứng nhiệt hạch. Cho nên, xét theo khía cạnh bình thường, nó giống như một chiếc phi thuyền.

Một nhà khoa học khác lập tức phản bác:

-Tiến sĩ Bide, tại sao thứ đó không thể là sinh vật? Nhìn thế nào thì thứ đó cũng giống sinh vật mà?

Nhà khoa học Bide lập tức trả lời:

-Vậy sinh vật này có khởi nguyên là cái gì đây? Một sinh vật khổng lồ như vậy, đủ để nuốt chửng cả một hành tinh. Như thứ đã hiện trước mắt chúng ta, đó là một khối đồng nhất, bao trùm cả lục địa....Một sinh vật đơn thể khổng lồ, vậy tinh cầu sinh ra nó rốt cuộc là thứ gì? Từ góc độ sinh vật học mà nói, xét theo chất lượng và thể tích của nó, cũng như phép suy luận logic, sinh vật như thế căn bản không thể xuất hiện!

Diêu Nguyên nghe mà như lạc vào sương mù, lập tức hỏi:

-Mọi người, xin vui lòng giải thích một chút cho kẻ không chuyên như ta. Hành tinh khởi nguyên là gì, còn có xét theo lý luận logic thì tại sao sinh vật như vậy lại không thể xuất hiện?

Lúc này, nhà khoa học Yvaine đã bước ra khỏi tiểu đội của hãn, đứng lên phát biểu:

-Hạm trưởng, chỗ này để ta giải thích một chút. Đầu tiên về lý thuyết định nghĩa sinh vật. Theo quá trình phát triển của nhân loại, cũng như sau khi tiến vào vũ trụ, khái niệm sinh vật đã được cải tiến rất nhiều. Thậm chí đã có giả thuyết đặc ra sinh vật thuộc dạng carbon, protein,...Nhưng tất cả sinh vật đều có chung một đặc điểm, đó là khả năng sinh sôi nảy nở.

Vô luận là sinh sản vô tính hay hữu tính, hoặc hình thức sinh sôi bằng cách phân đôi, thậm chí các kiểu sinh sản khác mà chúng ta chưa biết được, đều có chung một đặc điểm. Đó chính là khả năng phục chế (sao chép) gen của mình cho đời sau. Một sinh vật thuộc tộc quần nào thì chỉ có thể sinh sôi ra tộc quần đó, tựa như vi khuẩn chỉ có thể sinh sôi ra vi khuẩn, vi sinh vật chỉ có thể sinh ra vi sinh vật, thỏ sinh sản chỉ có thể tạo ra thỏ. Không thể nào có việc thỏ sinh sôi lại tạo ra vi khuẩn được. Đó là chuyện hoang đường. Cho dù trong quá trình sinh sôi có biến hóa, đó cũng phải trải qua quá trình hàng ngàn năm, biến dị rồi bị loại bỏ, sinh vật ưu việt sẽ sống sót. Không có chuyện sinh vật A, sau quá trình sinh sản lại sinh ra sinh vật B ngay, đến thứ xa tít mù như sinh vật Z thì lại càng không. Nếu có chuyện như thế, thì đã không có biện pháp phân chia chủng loại, bởi cứ qua một đời thì một chủng tộc mới xuất hiện.

Yvaine nói tới đây, hãn chỉ tay vào mô hình 3D, tiếp:

-Nếu khối thịt này là sinh vật, như vậy thể hệ trước của hãn cũng phải có kích thước tương đương. Mà nếu như thế hệ trước của hãn có kích thước như vậy, hành tinh nào có thể chịu nổi loại sinh vật như thế ra đời và tiến hóa, hơn nữa còn sinh sản thành một chủng tộc đây? Chẳng lẽ có một hành tinh lớp gấp trăm ngàn lần hành tinh này sao? Nếu có hành tinh như thế tồn tại, trọng lực trên hành tinh đó đủ để ép chết bất kỳ sinh vật nào sinh sống trên đó. Hơn nữa, hành tinh đó cũng khó mà tồn tại, rồi sẽ biến thành sao

lùn trắng hoặc sao Neutron. Cho nên, theo lý luận logic, sinh vật như thế không thể nào xuất hiện được.

Một nhà khoa học khác phản bác:

-Vậy tại sao không đặt giả thuyết thứ đó do một sinh vật của hành tinh này tiến hóa thành? Tuy chuyên ngành của ta không phải sinh học, nhưng theo ta được biết, dưới một vài tình huống đặc thù, tốc độ sinh trưởng của sinh vật có thể tăng đột biến.

Yvaine lắc đầu:

-Đúng là có tình huống như vậy, chẳng hạn dưới tình huống nhiễm phóng xạ, hoặc trạng thái đặc thù khác. Khi đó, tốc độ sinh sôi của sinh vật sẽ tăng đến mức độ khủng khiếp. Cho nên, vừa rồi tiến sĩ Bide mới yêu cầu xem xét biểu đồ nhiệt của vật thể này...Vị tiến sĩ kia, ngài cho rằng chỉ cần nhờ vào tiến hóa, một sinh vật có thể dựa vào thân thể và bản năng sinh tồn của mình, tạo ra một nơi có nhiệt độ tương đương với lò phản ứng nhiệt hạch sao? Đó không phải là sự tiến hóa của sinh vật, mà thứ này cần vô số tri thức có liên quan khác như điện từ học, công nghệ kim loại, công nghệ kiến trúc, công nghệ nguyên tử....Có thể nói, tất cả đều cần có cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ bốn chống lưng, mà “sinh vật” này lại đang dễ dàng sử dụng kỹ thuật đó.

Nhà khoa học kia trầm ngâm nửa ngày, rồi mới lên tiếng:

-Quả thật, nếu suy xét như vậy thì “sinh vật” này là một chiếc phi thuyền có vẻ hợp lý hơn. Một chiếc phi thuyền của nền văn minh ngoài hành tinh. Nền khoa học của bọn họ có lẽ dựa vào công nghệ gen là chủ đạo, bọn chúng không dựa vào kỹ thuật cơ giới mà hầu như chỉ ứng dụng công nghệ gen...

Diêu Nguyên chờ tất cả tranh luận xong, hần mới lên tiếng:

-Được rồi, có thể kết luận thứ này là một phi thuyền vũ trụ hình dạng sinh vật. Có thể nó đã bước vào cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, thậm chí là lần năm. Công nghệ khoa học chủ chốt của bọn họ là sinh học. Tất cả chỉ mới là giả thuyết. Nhưng ta muốn hỏi một vấn đề, liệu nó có tiến tới hành tinh của chúng ta hay không?

Mọi người trong phòng lại bắt đầu ồn ào, nhưng không ai đứng lên phát biểu nữa. Thực tế, tình hình vô cùng rõ ràng. Vô luận thứ này là sinh vật hay phi thuyền vũ trụ. Nếu nó đã hút cạn nguồn nước và các loại nguyên liệu trên một hành tinh, thì không lý nào nó lại bỏ qua cho một hành tinh khác y hệt. Một hành tinh có nước, động thực vật, có sinh mệnh...Dĩ nhiên, nó sẽ đi tới hành tinh này.

-...Nếu mọi người đã không dám khẳng định, vậy chỉ còn nhờ sự thật chứng minh thôi.

Diêu Nguyên thở dài, hắn ra lệnh thông qua thiết bị liên lạc:

-Phóng 10 thiết bị thăm dò cấp S lên không trung. Đúng vậy, thiết bị thăm dò có tốc độ nhanh nhất mà chúng ta tìm được trong quần thể chiến hạm kia. Ta muốn trong 10 phút đồng hồ, có được các hình ảnh về sinh vật này trong cự ly gần!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8: Chiến Tranh!

Hiệu suất làm việc của quân đội trên phi thuyền Hi Vọng tương đối cao, chỉ trong mười phút đã tập hợp đủ mười thiết bị thăm dò từ kho. Đây là thiết bị thăm dò còn hoàn hảo lấy được từ quần thể chiến hạm, cả phi thuyền Hi Vọng tổng cộng chỉ có khoảng năm mươi thiết bị như thế. Trong đó, tuy một số kỹ thuật chế tạo ra chúng đã được con người tìm hiểu và mô phỏng lại, nhưng bản sao vẫn thua bản chính khá xa, chưa kể đến việc một vài linh kiện quan trọng của nó đều được chế tạo bằng kỹ thuật cao, đến ngay cả công nghệ nano của con người hiện giờ cũng không đủ sức mô phỏng. Cho nên, năm mươi thiết bị thăm dò này cực kỳ trân quý.

Nhưng lúc này, Diêu Nguyên trực tiếp ra lệnh dùng một lúc hơn mười thiết bị. Thực ra, mười thiết bị đã rất nhiều rồi, chúng dư sức trinh sát cả một tinh hệ. Nếu không, Diêu Nguyên sớm đã tung tất cả thiết bị thăm dò mà mình có trong tay ra rồi. Dù sao, đó là kẻ địch đối với hành tinh tươi đẹp này, nơi có thể trở thành mái nhà thứ hai của loài người, một Trái Đất mới!

Mười phút sau, mười thiết bị thăm dò được phóng ra, men theo đường hầm bay lên không trung. Khi vừa lên tới mặt đất, chúng biến thành một luồng sáng bạc, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khỏi bầu khí quyển tiến vào vũ trụ. Do tốc độ quá nhanh, thậm chí có thể thấy được mười vết lửa kéo dài do ma sát với không khí trên bầu trời.

-Dùng động cơ đẩy bằng hạt phản lực, bên trong có thiết bị phát năng lượng cao điện từ. Tốc độ tối đa lên tới 1400 km/s. Thời gian hoạt động có

thể lên tới 7200 tiếng. Quả nhiên không hổ là thiết bị thăm dò hoàn chỉnh của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn.

Lúc Diêu Nguyên nghĩ thầm, trên màn hình 3D bỗng hiện lên 10 hình ảnh mới, phản ánh quang cảnh vệ tinh số hai từ những góc độ khác nhau. Hình ảnh về lục địa và khối thịt bí ẩn kia càng lúc càng lớn theo sự xâm nhập của thiết bị thăm dò.

-...Thiết bị thăm dò phát hiện một nguồn năng lượng cực lớn xuất hiện. Năng lượng lưu động trong bốn lò phản ứng nhiệt hạch trong khối thịt tăng lên, dự đoán đối phương đang triển khai vũ khí phòng ngự!

Loa phát vang lên tín hiệu cảnh báo, không đợi mọi người kịp phản ứng, 10 hình ảnh 3D trên bục đồng loạt biến mất. Chưa dừng lại ở đó, một giây sau, toàn bộ thiết bị siêu từ thăm dò trên phi thuyền Hi Vọng đồng loạt bị vô hiệu hóa, phi thuyền tựa hồ biến thành một người mù, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì bên ngoài nữa.

-Chúng ta bị tấn công sao? Tấn công kiểu gì? Vũ khí năng lượng hay vũ khí laser?

Diêu Nguyên hét vào thiết bị liên lạc, vài giây sau, nhân viên điều khiển mới hồi đáp:

-Không, không phải vũ khí tấn công chúng ta...mà là hạt Genesis!

Đúng vật, hạt Genesis.

Khi mọi người nhìn qua cửa sổ, thấy được một tầng ánh sáng chớp động do vô số hạt li ti va chạm mãnh liệt với nhau. Đó là hình ảnh biểu thị sự va chạm giữa hạt Genesis và thiết bị vô hiệu hóa hạt Genesis trên phi thuyền Hi Vọng tạo thành. Nếu là phi thuyền Hi Vọng trước đây, sợ rằng bây giờ đã mất khả năng phản ứng.

Khi mọi người quay trở lại phòng họp, tất cả đều im lặng. Tình hình vô cùng rõ ràng, quái vật khổng lồ trên vệ tinh số hai kia, cho dù nó là sinh vật hay phi thuyền, ít nhất nó cũng là một nền văn minh vũ trụ cấp hai. Hay nói cách khác, trình độ khoa học của nó là cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, có lò phản ứng nhiệt hạch, hạt Genesis. Chỉ hai đặc điểm này đã đủ chứng tỏ nó tuyệt đối không phải là một quái vật tầm thường.

-...Như mọi người đã thấy, toàn bộ kỹ thuật thăm dò trinh sát của chúng ta đã bị vô hiệu hóa. Trừ dùng mắt nhìn ra, chúng ta đã là một người mù trong tinh hệ này... Dĩ nhiên, đối phương cũng y hệt. Dùng hạt Genesis vây lẫn nhau, khiến cho cả hai đều không chiếm được lợi ích gì.

Diêu Nguyên mở miệng đầu tiên, hần sắp xếp lại vài ý trong đầu rồi nói tiếp:

-Đầu tiên, Ủng, ta muốn người tiếp tục chỉ huy tiểu đội tiền trạm... Ách, năm nhà khoa học thì không cần phải đi. Mười người còn lại, bay lên mặt đất tiến hành nhiệm vụ quan sát và cảnh báo. Ta cần người quan sát kỹ càng hướng dịch chuyển của vệ tinh số hai và cử động của con quái vật trên đó. Vô luận là lúc nó rời khỏi vệ tinh hay nó phóng thiết bị phi hành, hoặc nó bay về phía chúng ta, ta muốn người báo cáo tất cả trong thời gian ngắn nhất, bằng cách dùng phi thuyền vận chuyển quay về phi thuyền Hi Vọng.

Ủng lập tức đứng lên, hỏi:

-Thời gian chấp hành nhiệm vụ?

-...12 tiếng.

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát rồi đáp:

-Trước mắt, trừ người ra chỉ có nữ binh lính hộ vệ Diệp Mục kia là thanh tích giả. Mười hai tiếng sau, ta sẽ cho lão Vương dẫn một đội tiếp

ứng, có nòng ở bên trong. Vì vậy, người phải bám chốt trên đó trong khoảng 12 tiếng! Bây giờ lên đường ngay.

Uỷ thực hiện động tác chào, lớn tiếng đáp:

-Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Sau đó, hắt gật đầu với bốn người Trương Hằng, Lưu Bạch, Hắc Thiết, Nhâm Đào. Tất cả bước ra khỏi phòng họp, đi về phía phi thuyền vận chuyển.

Diêu Nguyên quay lại nhìn các nhà khoa học:

-Các chi tiết thăm dò về hành tinh lúc trước vẫn còn được cất giữ. Cho nên, tiếp tục nghiên cứu các mẫu vật thu thập được. Công việc đào đường hầm không thể dừng lại, thậm chí phải tăng tốc lên cho ta. Tốt lắm, xin mọi người thực hiện chức trách của mình đi. Ta muốn nhanh chóng có được báo cáo...Ba Lệ, em lưu lại.

Các nhà khoa học khác đều có tâm trạng nặng nề. Lúc trước, khi nhìn thấy hình ảnh về con quái vật này, bọn họ vẫn không cảm thấy có gì áp lực, nhưng khi nhìn đến thân thể bao trùm cả một khối đại lục, chiếm đến hơn $\frac{1}{4}$ diện tích vệ tinh, bọn họ cảm thấy kinh hoàng. Dù Diêu Nguyên không ra lệnh, bọn họ cũng mong muốn trở về phòng thí nghiệm ngay, tiến hành thí nghiệm và tính toán để xác định xem, quái vật này rốt cuộc là thứ gì!

Các nhà khoa học tản đi rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Diêu Nguyên và Ba Lệ, và một vài nhân viên điều khiển. Lúc này, Diêu Nguyên mới hỏi:

-Ba Lệ, em là thiết kế chính của phi thuyền chiến đấu số 003, cũng như là người phụ trách việc chế tạo trang thiết bị cho quân đoàn vũ trụ, anh muốn hỏi em...Nếu như tác chiến bên trong bầu khí quyển, phi thuyền

chiến đấu số 003 có thể thực hiện nhiệm vụ bảo vệ phi thuyền Hi Vọng không?

Ba Lệ kinh ngạc nhìn Diêu Nguyên, lên tiếng:

-Người cảm thấy quái vật kia có khả năng bay tới hành tinh này à? Với kích thước khổng lồ của nó, nếu đáp xuống hành tinh này thì trừ việc phi thuyền Hi Vọng tránh né hoặc thực hiện bước nhảy không gian ra, không có vũ khí phòng ngự nào có thể chống lại được. Ngay cả bom khinh khí hoặc khẩu pháo điện từ bắn xuyên quỹ đạo Tiêm Tinh pháo cũng không thể. Một cái chỉ có thể nổ tung một bộ phận trên người chúng, một cái thì đục một lỗ rộng...Nhưng nó quá lớn, không thể hủy diệt nó hoàn toàn, trừ phi chúng ta dùng “thứ đó”...

-“Thứ đó” sao?

Diêu Nguyên cười khở, lắc đầu:

-Không được, các hạng mục kỹ thuật quan trọng liên quan đến thứ đó còn đang trong quá trình tìm hiểu. Ít nhất, trong 5 năm tới thì không thể dùng nó...Cá nhân anh cho rằng, hoặc có thể là một loại trực giác của dự tri giả. Quái vật kia tạm thời sẽ không đến hành tinh này. Một, vì hãn vẫn chưa hấp thụ xong toàn bộ nguyên vật liệu trên vệ tinh số hai. Hai, hãn muốn xác nhận xem trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta cao đến đâu. Dù sao thì việc chúng ta đột ngột hiện ra bên dưới lòng đất của hành tinh này đã khiến cho nó bất ngờ.

Cho nên, cá nhân anh cho rằng hãn có thể sẽ phóng ra thiết bị bay, hoặc là một nhóm bộ binh đổ bộ lên hành tinh này. Trước là tấn công để thăm dò chúng ta. Nhưng dù sao quái vật kia cũng quá lớn, cho dù trang thiết bị hai bên đều là vũ khí của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, nhưng...số lượng hoàn toàn có thể chôn vùi chúng ta. Cho nên, dưới tình

huống số lượng bất lợi, anh tham khảo ý kiến của em về phương diện chất lượng.

Ba Lê lúc này cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, đáp:

-Nếu về phương diện chất lượng, người không cần lo lắng quá nhiều. Tuy phi thuyền chiến đấu số 003 chẳng qua là vũ khí của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn trung kỳ, vẫn còn khoảng cách không nhỏ với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn hậu kỳ, nhưng tính năng của nó vô cùng xuất sắc. Cứ như so sánh giữa chiếc máy bay tiêm kích mạnh nhất của thế kỷ 21 với chiếc máy bay mạnh nhất hồi thế chiến thứ hai vậy đó. Tuy nhiên, tính năng thì vượt trội nhưng không thể áp đảo, không thể như bộ binh cầm súng nhẹ nhàng tiêu diệt các binh lính thời phong kiến.

Hơn nữa, người vẫn còn quên một nhân tố bên trong mà đối phương không có được?

Diêu Nguyên hơi sửng sốt:

-Nhân tố gì?

Ba Lê lạnh lùng đáp:

-Tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Số lượng tân nhân loại mà chúng ta có vượt xa quần thể chiến hạm của người ngoài hành tinh, buộc bọn họ phải dùng người bình thường lái phi thuyền chiến đấu. Cho nên, tuy tính năng có tốt nhưng phương diện điều khiển thì lại không sánh kịp. So ra, bọn họ kém xa tổ hợp tân nhân loại hoặc chuẩn tân nhân loại với phi thuyền chiến đấu số 003. Vì vậy, phương diện chất lượng, ta đảm bảo với người. Trừ phi số lượng mang tính áp đảo, nếu không thì tân nhân loại hoặc chuẩn tân nhân loại khi lái phi thuyền chiến đấu số 003, hoàn toàn có thể đối địch với số lượng kẻ địch đông gấp mười! Điều này hoàn toàn không cần phải nghi ngờ!

Trong lòng Diêu Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng nỗi lo vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Bởi vì hãn sự tình huống xảy ra y hệt như lời Ba Lê nói...Vạn nhất, đối phương lại có số lượng quá lớn thì sao?

-Bất kể ra sao, chúng ta phải bảo vệ hành tinh này! Khó khăn lắm mới phát hiện được một hành tinh xanh, có đại dương bao la, bầu trời bát ngát. Nó là hi vọng, là mái nhà tương lai của chúng ta, sao có thể để mặc cho đám quái vật ghê tởm kia cắn nuốt? Tuyệt đối không thể! Nếu không thể chống lại, chúng ta vẫn còn một lá bài tẩy!

Lúc này, ở mặt đất phía trên phi thuyền Hi Vọng, Mười thành viên của tiểu đội tiền trạm lại một lần nữa trở về mặt đất. Bọn họ bước xuống phi thuyền vận chuyển, cũng không dám rời đi quá xa, chỉ ở trong bán kính 10 mét xung quanh phi thuyền. Bởi vì trong phạm vi đó bọn họ được an toàn...an toàn khỏi hạt Genesis của đối phương, tất cả nhờ vào thiết bị ngăn cách hạt Genesis được lắp trên phi thuyền. Tuy trang phục chiến đấu của bọn họ cũng có thiết bị ngăn cách hạt Genesis mini, nhưng thứ này tiêu hao năng lượng quá lớn. Cho nên, nếu có thể không cần xài tới là tốt nhất.

Lúc này vẫn là ban đêm, mọi người nhìn lên bầu trời, vệ tinh số hai khổng lồ hiện lên trước mắt bọn họ. Một vệ tinh bề mặt lồi lõm, bên trên còn có một khối thịt to lớn đang không ngừng chuyển động, phảng phất như nội tạng của một loại sinh vật khổng lồ.

-Đúng là xấu xí và ghê tởm.

Ừng nhìn lên bầu trời, lạnh lùng nói.

-Đây là hành tinh của chúng ta. Không phải là thứ mà loại quái vật như người có thể nhúng tay vào. Nếu tới đây, chúng ta sẽ hủy diệt người!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9: Lá Bài Tẩy!

Đã qua ba ngày từ lúc hạt Genesis tràn ngập mọi nơi.

Ba ngày ba đêm này đối với người dân bình thường thì không có gì thay đổi cả. Vẫn thực hiện công việc thường nhật, đọc báo xem tivi, tán gẫu trong giờ làm việc, tan sở trở về nhà, ăn cơm tối cùng vợ con và người thân, bàn tán về tương lai tươi sáng, về cuộc sống mới trên hành tinh tràn ngập màu xanh này.

Người dân bình thường không biết chân tướng luôn lạc quan như vậy đấy. Ước mơ về cuộc sống lý tưởng nơi hành tinh xanh, có lẽ điều bận tâm duy nhất mà họ gặp phải là virus, vi sinh vật hoặc các động vật hoang dã chưa biết rõ trên hành tinh này thôi. Nhưng thật ra, mối lo đó cũng không đáng ngại lắm, dù sao nền khoa học kỹ thuật hiện tại của loài người vẫn không ngừng tiến bộ, tốc độ tiến bộ quả thực có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung. Ai biết được, nay mai lỡ có một nhà khoa học tuyên bố, chúng ta đã bước vào thời kỳ bất lão thì sao?

Nói tóm lại, tuyệt đại người dân trên phi thuyền Hi Vọng đều tràn ngập tin tưởng vào một tương lai tươi sáng, viễn cảnh trên hành tinh mới. Phần còn lại chỉ là một số ít người biết rõ mọi chuyện, hoặc những người thích ẩn dật.

Những người biết rõ mọi chuyện, ba ngày nay cơ hồ cơm cũng ăn không trôi. Mỗi ngày đều liều mạng kiểm tra thông tin, điên cuồng làm việc. Hầu như ngày nào cũng đưa ra báo cáo, đề xuất.

-Trong thời gian ngắn nhất tạo ra “thứ đó”? Bọn họ phát điên rồi sao? Các kỹ thuật mấu chốt còn chưa được phá giải hoàn toàn, hơn nữa “thứ đó” cần nguồn năng lượng quá lớn. Ít nhất phải có năm lò phản ứng nhiệt hạch cỡ lớn đồng loạt hoạt động, hay nói cách khác lượng năng lượng gấp 13, 14 lần số năng lượng cần để thực hiện một bước nhảy không gian. Bọn họ cho rằng tất cả những thứ này có thể giải quyết trong thời gian ngắn ngủi như vậy à?

Diêu Nguyên cầm tờ báo cáo đập mạnh xuống bàn. Nói thật, ba ngày nay áp lực đè lên vai hắn cực kỳ nặng nề. Nếu là người khác, sợ rằng đã sớm phát điên, bây giờ hắn chỉ đến mức nổi giận đùng đùng, có thể coi như tinh thần khá dẻo dai rồi.

Hắn không sợ chiến đấu, không sợ thực thi nhiệm vụ, cho dù cái chết hắn cũng không sợ. Có thể nói, không có gì khiến hắn phải sợ cả. Nhưng tình hình này lại khiến cho hắn hít thở không thông, áp lực vô cùng.

Từ khi thực hiện bước nhảy không gian đầu tiên, sau hơn trăm lần, rốt cuộc mới may mắn tìm được một hành tinh xanh có bầu khí quyển, có nguồn nước, sinh vật phong phú. Đây không phải gọi là may mắn nữa, mà phải gọi là kỳ tích!

Do đó, từ khi phát hiện hành tinh xanh, mọi người trên phi thuyền hầu như đều biết về nó. Có thể nói, hầu như ai cũng khát vọng tận mắt nhìn thấy đại dương bao la, bầu trời trong xanh, chính tay chạm vào làn nước biển, hưởng thụ khí trời trong lành. Tất cả kỳ vọng đó hóa thành áp lực đè nặng trên vai Diêu Nguyên.

Trước mặt Diêu Nguyên hiện giờ là Vương Quang Chính, hắn đang cầm bản báo cáo của giới quân đội về các phương án khả thi. Thấy Diêu Nguyên nổi giận, hắn chỉ đành cười khổ, đặt bản báo cáo trên tay mình lên bàn, nói:

-Lão Diêu, đừng tự tạo cho mình quá nhiều áp lực. Ngài đã làm rất tốt rồi, thậm chí so với những gì chúng ta dự định hồi ở trên Trái Đất còn tốt hơn. Nếu không có ngài, có lẽ nền văn minh nhân loại sớm đã diệt vong rồi.

Diêu Nguyên nghe vậy thở dài, hẳn đương nhiên không thể trút lửa giận lên Vương Quang Chính được, chỉ đành chụp lấy chén trà trên bàn, hớp một ngụm to. Lúc này mới thở hắt ra, cả giận đáp:

-Lão Vương, đúng là gần đây ta chịu hơi nhiều áp lực...Nhưng cậu cũng hiểu vì sao mà. Hành tinh này, hành tinh xanh này, vô luận ra sao chúng ta cũng phải bảo vệ nó, cậu biết không? Các nhà khoa học dựa vào hình chụp có được từ Ưng, hơn nữa các thông tin có được trước khi hạt Genesis phát tán, sơ bộ dự đoán rằng chiếc phi thuyền này...Hoặc cái thứ quái dị trong giống sinh vật kia, nó có khả năng sinh sôi phân chia để trưởng thành tựa như vi khuẩn vậy.

-Trưởng thành?

Wương Quang Chính sửng sốt, hỏi lại.

Diêu Nguyên gật đầu khẳng định:

-Đúng, là trưởng thành. Ba ngày qua, chúng ta liên tục giám thị và quan sát nó, dùng các loại thiết bị quan sát tầm xa không phụ thuộc vào tín hiệu điện tử để quan sát và ghi hình. Sáng hôm nay, các nhà khoa học đã có bản báo cáo đầu tiên. Bọn họ cho rằng, độ dày của con quái vật này đã giảm hơn 30 mét khi so sánh với ba ngày lúc trước, nhưng mà độ bao phủ lục địa của nó lại đang tăng. Cậu biết điều này mang ý nghĩa gì không?

Thông qua sự tính toán của các nhà khoa học, tối đa 30 ngày nữa, thân thể con quái vật kia sẽ bao phủ toàn bộ vệ tinh số hai. Lúc đó, ta chắc chắn rằng nó sẽ tìm cách bay đến hành tinh của chúng ta!

Sắc mặt Vương Quang Chính trắng bệch, hắc vệt vàng hỏi:

-Có khi nào bọn họ tính toán sai không? Đó là một hành tinh a, không nói đến diện tích bề mặt, chỉ xét về góc độ đường kính của hành tinh đó, thì sao thứ quái vật kia chỉ trong thời gian ngắn lại tiêu hóa hoàn toàn được?

Diêu Nguyên cười khổ đáp:

-Do đó, sáng nay ta mới dùng máy vi tính chủ, tiến hành tính toán trên một vệ tinh giả định giống y hệt. Cậu biết đáp án ra sao không?

Vương Quang Chính lắc đầu, Diêu Nguyên không chờ hắc nói đã tiếp lời:

-Con quái vật kia...sau khi bao phủ cả hành tinh, có thể nuốt chửng cả hành tinh. Đúng vậy, là nuốt chửng! Đem tất cả mọi thứ trên hành tinh đó nuốt vào trong bụng, sau đó từ từ tiêu hóa các loại khoáng vật hoặc nguyên liệu, còn những thứ không xài tới thì thải ra ngoài! Điều này không còn là việc hấp thụ nguyên vật liệu trên hành tinh, mà là thôn phệ cả một hành tinh! Thức ăn của chúng là hành tinh a!

Mồ hôi trên đầu Vương Quang Chính chảy xuống ròng ròng, không biết nên nói gì cho phải. Diêu Nguyên tiếp tục nói:

-Dĩ nhiên, tiêu hóa một hành tinh e rằng phải mất hơn trăm năm, ngàn năm. Nhưng một khi nó đã nuốt xong vệ tinh này, kế tiếp sẽ đưa chủ ý lên hành tinh của chúng ta. Nếu hắc bay tới gần ...Thực ra, các nhà khoa học đã cảnh báo ta. Nếu sinh vật kia mang theo một hành tinh hoàn chỉnh bay đến gần, như vậy hành tinh này sẽ xảy ra thiên tai khủng khiếp. Thiên tai không phải là việc hai hành tinh va chạm sau đó tan vỡ, mà khi vệ tinh tiếp cận quá gần, khiến cho trọng lực và từ trường trên hành tinh này biến đổi, gây nên sóng thần và địa chấn, có thể sẽ hủy diệt cả phi thuyền Hi Vọng!

Cho dù hắn có nhận thức, không bay tới gần chúng ta, nhưng...Đây là hình ảnh được có được từ một tiếng trước, do Diệp Mục chụp được. Cậu nên nhìn thôi, không được tiết lộ ra bên ngoài.

Diêu Nguyên bỗng nhiên lấy một tấm hình từ trong tủ quần áo của hắn, đưa cho Vương Quang Chính.

Vương Quang Chính cầm lấy tấm hình, nó được chụp bởi bởi thiết bị ghi hình siêu zoom mới nhất. Thiết bị này quân đội cũng được trang bị và sử dụng, nhưng hệ số zoom xa không lớn như vậy. Thực ra, nếu dùng hết công suất, khi đứng trên Trái Đất, thiết bị này có thể dễ dàng chụp được hình ảnh các viên đá có đường kính mấy mét trên Mặt Trăng.

Trong tấm ảnh là một khối thịt lúc nhúc tựa như nội tạng của một loài quái vật nào đó, không ngừng ngoe nguẩy. Còn trên phiến đại lục, xuất hiện rất nhiều quả cầu màu đen lớn nhỏ khác nhau. Lớp vỏ ngoài của quả cầu tựa hồ không phải là màng thịt, mà là một lớp sừng. Không rõ các quả cầu to lớn, đường kính hơn 20 mét này có công dụng gì.

-Đây là bức hình thứ nhất, còn đây là bức hình thứ hai, được chụp cách đây nửa tiếng...

Diêu Nguyên lại đưa thêm một tấm hình khác.

Vương Quang Chính cầm lấy tấm hình, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét, đôi mắt lóe lên sát khí.

Trong hình, quả cầu màu đen đã vỡ, hiện ra một đám quái vật mang hình thù kỳ dị, trong đó có vài con mang cánh, đường kính hơn 20 mét, bay vút lên trời. Trong đó, có vài con mới rời khỏi quả cầu, đang gục trên mặt đất liếm láp một loại chất lỏng xanh biếc kỳ quái...

-Đây là tấm thứ ba, được chụp vài phút trước, do Diệp Mục phái người đưa tới.

Diêu Nguyên đưa cho hắn tấm ảnh cuối cùng.

Tấm hình này không có tỷ số zoom xa như các tấm ảnh trước, chỉ thấy được toàn cảnh đại lục rộng lớn. Mà ở trên phiến đất đó...chỉ chút xuất hiện vài chục vạn, trăm vạn quả cầu đen, tựa như một ổ trứng của loài sinh vật ký sinh nào đó vậy!

Diêu Nguyên nhìn sắc mặt đen xì của Vương Quang Chính, lên tiếng:

-Ta cho rằng bọn chúng đang bắt đầu “chế tạo” phi thuyền chiến đấu, thậm chí chắc chắn rằng các con quái vật mang cánh là những chiếc phi thuyền chiến đấu cỡ lớn! Ba ngày nay, nói chuẩn xác là hơn hai ngày, nó đã sản xuất ra hơn trăm vạn phi thuyền chiến đấu. Cậu cảm thấy dù con quái vật khổng lồ kia không tới đây, chỉ bằng đám quái vật con kia, chúng ta có thể ngăn cản chúng sao?

Vương Quang Chính trầm mặc thật lâu, sau đó mới khổ sở nói:

-Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Từ bỏ hành tinh này sao?

Diêu Nguyên đứng lên, đi đi lại lại trong phòng hạm trưởng, lát sau mới lên tiếng:

-Không, không thể từ bỏ. Nếu không, có thể chúng ta vĩnh viễn không bao giờ còn nhìn thấy bầu trời trong xanh, đại dương bao la. Chúng ta không thể từ bỏ...Chúng ta phải tử chiến đến cùng!

Vương Quang Chính lập tức ngẩng đầu, nheo mắt nhìn về Diêu Nguyên, nói:

-Làm sao đấu? Lão Diêu, lưu lại núi xanh, sợ gì thiếu củi đốt. Nếu như ngài muốn kéo cả phi thuyền Hi Vọng vào hiểm cảnh...Ta nguyện hi sinh cùng ngài, nhưng nền văn minh loài người không thể bị hủy diệt trong tay chúng ta được. Trước đây, ngài...

Diêu Nguyên gật đầu:

-Đúng, như trước đây khi ta tiếp nhận tiểu đội Hắc Tinh đã từng nói. Lão Vương, một khi chỉ vì ham muốn cá nhân mà ta ra lệnh mọi người phải hi sinh, cậu có quyền đánh gục ta. Lời hứa này vẫn còn hữu hiệu...Ta chỉ muốn thử biện pháp cuối cùng này, thật ra có khi lại thành công.

-Sao? Làm sao có thể? Chỉ cần có khả năng thành công, chỉ cần có thể bảo vệ hành tinh này, truyền thừa nền văn minh nhân loại, cho dù ngài muốn mạng của ta, cứ tùy tiện.

Vương Quang Chính đứng lên, hưng phấn nói.

Diêu Nguyên nở nụ cười:

-Ai muốn mạng của cậu làm gì, ta còn muốn cậu còn sống, làm phó hạm trưởng cho ta mà..."Thứ đó" đã không thể chế tạo kịp rồi. Một là vấn đề về khoa học kỹ thuật, hai là vấn đề về năng lượng. Phương diện năng lượng tương đối đơn giản, nếu lập tức sử dụng robot xây dựng, chỉ trong một năm rưỡi có thể tạo nên năm lò phản ứng nhiệt hạch khổng lồ. Nhưng vấn đề kỹ thuật thì lại khác. Cho nên, tạm thời bỏ qua "thứ đó".

Lá bài tẩy thực sự của chúng ta, chính là thứ này..

Trong lúc nói, Diêu Nguyên đưa một bản báo cáo đến trước mặt Vương Quang Chính.

Vương Quang Chính nhìn về bản báo cáo đó. Thật ra, nội dung của nó rất đơn giản, chỉ nói về một chuyện duy nhất...

Về việc tháo dỡ lò phản ứng tinh thạch, lấy thực vật ngoài hành tinh ra, chuẩn bị dùng bất cứ khi nào cần.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10: Đối Lừa!

Vào ngày thứ ba sau khi phóng hạt Genesis, Ứng mang theo bốn người Trương Hằng, Nhân Đào, Hắc Thiết và Lưu Bạch, thêm vào năm chuẩn tân nhân loại còn sống sót khác. Tổng cộng mười người lập thành tiểu đội, dùng phi thuyền vận chuyển bay lên mặt đất, thay ca cho tiểu đội Diệp Mục đã canh gác suốt 12 tiếng, để bọn họ trở về phi thuyền Hi Vọng.

Khi Diệp Mục dẫn chín người gồm tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại bước lên phi thuyền vận chuyển, Trương Hằng bỗng chạy vội tới phía sau Diệp Mục, hỏi:

-Rốt cuộc anh đã tìm thấy em rồi. Lâu lắm không gặp mặt, em không có gì để nói với anh à?

Diệp Mục quay đầu lại nhìn Trương Hằng. Đây là một cô gái con lai giữa Đông Âu và Châu Á. Khuôn mặt thanh tú, nhưng vết sẹo kéo dài giữa hàng lông mày lại khiến nàng bớt đi vài phần dịu dàng, thêm vào vài phần anh khí. Khi nghe Trương Hằng hỏi, nàng chỉ nhẹ nhàng nói:

-Thượng úy, xin lỗi. Ngài muốn hỏi ta cái gì đây?

Trương Hằng hơi lúng túng, do dự một hồi rồi lên tiếng:

-Mấy năm nay anh vẫn luôn muốn cảm ơn em. Trên vành đai thiên thạch kia, nhờ em anh mới có thể sống sót. Hơn nữa, trong lúc anh nằm viện...

Khuôn mặt Diệp Mục thoáng hồng, nhưng vẫn lạnh lùng đáp:

-Xin lỗi, thời gian quá lâu, tôi đã quên mất rồi. Thượng úy còn yêu cầu gì khác không?

Trương Hằng nhìn Diệp Mục thật lâu, sau đó thở dài:

-Xin lỗi, không còn gì cả. Chúc tiểu đội mọi người trở về phi thuyền Hi Vọng an toàn.

Diệp Mục thực hiện động tác chào, sau đó dứt khoát quay đầu đi về phía phi thuyền vận chuyển.

Cho đến khi chiếc phi thuyền bay xa, Hắc Thiết mới đi tới bên cạnh Trương Hằng. Hắc cười hắc hắc, vỗ vỗ bả anh chàng “thất tình” kia:

-Thật ra chúng ta đã sớm biết cậu tìm nàng mấy năm nay, bất quá... Lão Vương nói nàng không thích hợp với cậu, cho nên chúng ta thay nàng che dấu một chút. Cậu lại không đến hỏi, càng không dám quang minh chính đại đi lục hồ sơ lí lịch, cho nên sao tìm được nàng ta.

-Tại sao lại không thích hợp?

Trương Hằng cảm thấy tò mò, hỏi.

Vẻ mặt Hắc Thiết dần trở nên nghiêm túc, hắn chăm chú nhìn Trương Hằng nói:

-Nàng là binh lính được tổ chức phản chính phủ các nước Đông Âu nuôi lớn và bồi dưỡng. Là một vũ khí hình người được đào tạo từ nhỏ. Đừng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, gọi một người là vũ khí thật ra cũng không chính xác lắm. Nhưng nói nàng là vũ khí cũng không hẳn sai, nàng là người y hệt như các thành viên cũ trong tiểu đội Hắc Tinh. Có thể nói trong tiểu đội Hắc Tinh, trừ lão đội trưởng và lão Vương ra, thì còn lại,

chúng ta chỉ biết giết người. Ngoài giết người không còn biết gì khác, không hề có một kỹ năng nào khác, hiểu chưa? Nàng là một người như vậy đấy...

-...Nhưng nghe nói nàng có một người em.

Trong lòng Trương Hằng trào nên một loại tư vị không nói thành lời, hẩn thẩn lấm bầm.

-Nói đúng ra, người kia cũng không phải em ruột của nàng.

Ung lúc này cũng đi tới, thanh âm của hẩn hiếm thấy trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Hẩn nhìn Trương Hằng nói:

-Đó là con của một chiến hữu của nàng. Theo như lời nàng, trong chiến dịch du kích đó, chiến hữu ấy vì cứu nàng mà chết trận. Cho nên, từ đó nàng bắt đầu nhận nuôi đứa bé ấy.

-Nhận nuôi? Đứa bé? Nàng đã bốn mươi, năm mươi tuổi rồi sao? Sao nhìn lại còn trẻ như vậy?

Trương Hằng kinh ngạc.

Ung lắc đầu:

-Khi nàng bước lên phi thuyền Hi Vọng, nàng chỉ mới 21 tuổi, còn đứa bé kia thì mới 17 tuổi. Như lời đứa bé đó, nàng đã bắt đầu nuôi dưỡng hẩn từ lúc 8 tuổi. Hai người có tình cảm rất tốt.

-17 tuổi? 8 tuổi bắt đầu nhận nuôi, tức là đã qua 9 chín năm...12 tuổi nàng đã bắt đầu nhận nuôi đứa bé kia? Nói đùa sao, 12 tuổi đã...

Trương Hằng kinh ngạc không thôi, nhưng vẻ mặt của Hắc Thiết và Ung vẫn nghiêm trang như trước. Cho nên, Trương Hằng phảng phất nhận ra điều gì đó

-Không sai, nói đúng ra, khoảng 10 tuổi nàng đã tham gia vào nhóm phản loạn. Từ lúc ấy, nàng đã bắt đầu giết người, máu tươi thấm ướt đôi tay. Người nàng tỏa ra mùi máu tanh từ trong tận xương cốt. Dù ở xa vẫn có thể cảm thấy được mùi đó. Thực ra, cậu có biết không? Mỗi lần gặp nàng, cũng như gặp phải các loại người như thế trong quân đội, ngay cả ta cũng phải bảo trì cảnh giác.

Hắc Thiết đứng cạnh nghiêm túc nói.

(Thì ra? Nàng...từ lúc 10 tuổi đã bước vào chiến trường. Cuộc sống trước kia mà nàng trải qua kinh khủng như thế nào? Từ lúc 10 tuổi, đã phải giết người...)

Ung đứng bên cạnh, chân thành khuyên bảo:

-Trương Hằng, mặc dù ngươi là một thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh. Nhưng ngươi hay cả tiểu đội đều hiểu, chúng ta vốn không phải cùng một loại người. Dĩ nhiên, ở đây không phải nói chúng ta không coi ngươi là đồng đội. Ngươi đã là chiến hữu sinh tử của chúng ta. Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, thế giới của chúng ta rất khác nhau. Bạch Ngưng Tuyết hay La Miêu Miêu mới là những người giống với ngươi, có cùng thế giới sống, cùng quan điểm, hiểu không? Đừng nên dễ dàng vượt qua rào cản này, nếu không, người bị tổn thương chỉ là ngươi thôi.

Bàn tay Trương Hằng siết chặt lại, một câu cũng không nói nên lời. Với cô gái tên Diệp Mục kia, ngoài sự cảm kích và tò mò lúc đầu, bây giờ hẳn lại có thêm vài phần thương xót.

Đoạn đối thoại trên cũng không kéo dài lâu, lát sau là việc giám sát. Thực ra, việc này là 30 phút một lần, chụp một tấm hình về phía vệ tinh số hai. Lúc sau dĩ nhiên là mặc trang phục chiến đấu, nằm dài trên bãi cỏ chờ đợi. Cho tới giờ, việc phân tích các chủng loại vi sinh vật, virus trên hành tinh này đã tiến hành được phân nửa, nhưng vẫn còn rất nhiều loại virus, vi

sinh vật chưa biết tới. Trước khi có kết quả chính thức, bất luận người nào cũng không được hít thở không khí của hành tinh này, cũng như va chạm trực tiếp với đồ vật trên đây.

Nằm dài nhìn bầu trời, thật ra không phải quá mệt, chẳng qua dễ khiến cho người ta cảm thấy uể oải, nhàm chán. Huống chi đang trong nhiệm vụ, tuy trong trang phục chiến đấu có lắp đặt hệ thống phát hình ảnh, thêm vào bộ nhớ có thể chứa tới hơn 1000 TB dữ liệu, dùng nó để chiếu phim hay cái gì đó tuyệt không thành vấn đề, nhưng ai dám làm như vậy? Ứng là một người cực kỳ lạnh lùng, so ra còn nghiêm khắc hơn Diêu Nguyên nhiều. Nếu bị hấn phát hiện mình sao nhãng nhiệm vụ, đảm bảo tên kia sẽ bị trị rất thảm.

Cứ như vậy, cho đến khuya, khi mọi người dần có cảm giác buồn ngủ, chỉ có ánh mắt của Ứng là sáng ngời. Đương nhiên, hấn không thể lúc nào cũng vận dụng kỹ năng của “thanh tích giả” được. Ước chừng 30 phút một lần, hấn mới sử dụng một chút. Dù gì thì gánh nặng khi sử dụng kỹ năng tân nhân loại quá lớn. Tuy nhiên, cũng thật sự khâm phục thần kinh sắt thép của hấn, ngay cả tiểu đội bên cạnh đã gần như gục lên gục xuống vì cơn buồn ngủ, hấn vẫn kiên trì ngồi đó, toàn tâm toàn ý chấp hành nhiệm vụ.

Lúc này, Trương Hằng đã hơi mơ màng, thậm chí đã bắt đầu ngáy nho nhỏ. Nhưng bất chợt hấn bật dậy, động tác hốt hoảng khiến cho khẩu súng Gauss trên tay mém chút nữa rơi ra ngoài.

-Có nguy hiểm! Mọi người, cảnh giác, có nguy hiểm!

Trương Hằng ngồi dậy, hét to.

Mọi người xung quanh cấp tốc phản ứng, dù sao năng lực dự tri của Trương Hằng đã nổi tiếng trên toàn phi thuyền Hi Vọng. Có thể nói khi hấn kêu có nguy hiểm, xung quanh nhất định có mối nguy hiểm đang tới gần. Ứng là người phản ứng nhanh nhất, thân thể hấn cong lên, lập tức bật dậy.

Tay cầm khẩu súng nhắm Gauss, trong nháy mắt khởi động kỹ năng của “thanh tích giả”. Ưng thấp giọng hỏi:

-Nguy hiểm gì? Từ bầu trời? Hay là chung quanh? Nó đến từ đám quái vật ở vệ tinh số hai? Hay là các loại động vật trên hành tinh này?

Trạng thái lúc này của Trương Hằng vô cùng hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt. Hắn nhìn xung quanh, đáp:

-Không, không phải bầu trời. Mà từ chung quanh. Bốn bề đều có, tràn ngập sát khí khó tưởng tượng. Nó giống như muốn thôn phệ, nuốt chửng tất cả nội tạng, máu thịt trên người chúng ta. Cảm giác này thật khó chịu, hơn nữa nó vẫn đang tăng cường.

Lời vừa nói ra, mọi người xung quanh đã hiểu mỗi nguy hiểm là cái gì...Là từ đám quái vật trên vệ tinh số hai!

Ưng lập tức ngẩng đầu nhìn bầu trời. Nhưng trên không trung không hề có bất kỳ vật gì, cả một đám mây cũng không. Tuyệt không có quái vật bay tới tấn công. Điểm này có thể đảm bảo nhờ vào kỹ năng của “thanh tích giả”, bởi nếu muốn hắn có thể quan sát từng con quái vật một trên vệ tinh số hai. Ưng đành ra lệnh:

-Mọi người chuẩn bị vũ khí, lập tức lui về phi thuyền vận chuyển. Lưu Bạch, người đi kiểm tra tình trạng của Trương Hằng một chút, hình như hắn có gì không ổn. Nhâm Đào, hiện giờ nên làm thế nào?

Nhâm Đào nhất thời cười khổ:

-Xin ngài đó, làm ơn đừng có học cách nói của cha Diêu Nguyên kia có được không. Huống chi, tình hình hiện giờ không có dấu hiệu rõ ràng gì, ngài kêu ta nên nói gì đây?

Ưng liếc nhìn Nhâm Đào, sau đó hét lớn ra lệnh:

-Hắc Thiết, theo ta! Đúng như Nhâm Đào nói, đầu tiên phải lấy được tin tình báo. Thứ gì có sát khí, đám quái vật trên vệ tinh số hai làm sao có thể đến được đây. Chúng ta buộc phải có được tin tình báo này...Lưu Bạch, người trước tiên dùng phi thuyền vận chuyển đưa Trương Hằng trở về phi thuyền Hi Vọng. Báo cho Diêu Nguyên biết chuyện này, đồng thời kêu gọi trợ giúp!

Lưu Bạch lập tức giơ tay chào, không nói gì thêm, đỡ Trương Hằng chạy về phi thuyền vận chuyển.

Năm chuẩn tân nhân loại sắc mặt hơi tái mét. Bởi nếu phi thuyền vận chuyển rời đi, bọn họ đã mất đường lui. Trời mới biết mối nguy hiểm nào đang đến, tại sao lại không rút lui bây giờ?

Nhâm Đào dường như đoán được bọn họ nghĩ gì, chỉ nói ngắn gọn:

-Đừng mong trốn tránh. Đường hầm này là lối đi duy nhất dẫn tới phi thuyền Hi Vọng. Nếu có tình huống bất thường xảy ra, chúng ta buộc phải bảo vệ nó bằng mọi giá. Vô luận tổn thất bao nhiêu cũng phải bảo vệ. Các người chẳng lẽ không hiểu sao? Một khi nơi này thất thủ, người thân, bạn bè của người sẽ bị vùi chết cùng phi thuyền Hi Vọng!

Đồng thời, hắn cũng cấp tốc chạy về phía phi thuyền vận chuyển, hướng Lưu Bạch kêu to:

-Lưu Bạch, báo cho Diêu Nguyên biết chúng ta buộc phải rút lui! Ban ngày, đám quái vật kia ở trên vệ tinh số hai, thì khi đêm xuống, bề mặt đó đã bị quay về sau. Bọn chúng lợi dụng điều đó, đưa đám quái vật đó thoát khỏi tầm mắt chúng ta, lên lên hành tinh này. Chúng ta đã bị bọn chúng lừa rồi!

Lưu Bạch không đáp lời, chỉ phất tay ra hiệu đã rõ. Sau đó, cánh cửa phi thuyền đóng lại, 10 giây sau, phi thuyền bay lên, lao vào đường hầm.

Ứng và Hắc Thiết đã sớm chuẩn bị sẵn sàng vũ khí của mình. Một người cầm súng nhắm Gauss, phía sau mang cây kiếm chấn động sóng cao tần. Hắc Thiết thì mang theo một khẩu đại liên Gauss, thêm vào cây kiếm chấn động sóng cao tần ở sau lưng. Chẳng qua, cây kiếm này lớn hơn bình thường rất nhiều, thay vì nói là kiếm, không bằng nói là cánh cửa thì đúng hơn.

Bất quá, hai người còn chưa kịp đi trinh sát, từ xung quanh, vô số bóng đen đã lao tới chỗ này. Nhờ vào chút tia sáng còn sót lại từ hoàng hôn, mọi người lần đầu tiên thấy rõ đám quái vật kia...

Cả người được bao phủ bởi lớp vỏ giáp, móng vuốt khổng lồ tựa như lưỡi hái, thêm vào sáu cái miệng khắp người. Nhỏ thì cao khoảng 1 mét 1, lớn thì từ 6 mét trở lên. Có vô số chủng loại, hơn nữa số lượng rất nhiều, ít nhất có hơn một vạn con...

-Thân vi Hắc Tinh!

Ứng gầm lên.

-Thăng tử vô hám!

Chỉ có tiếng đáp của Hắc Thiết phụ họa, trong lúc đó, ngón tay hắn đã đặt lên cò súng. Khẩu đại liên Gauss bắt đầu phát ra những tiếng súng đầu tiên.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11: Sức Mạnh Vượt Quá Sự Tưởng Tượng! Quân Đoàn Vũ Trụ!

Câu khẩu hiệu này của tiểu đội Hắc Tinh, thực ra cũng không lưu truyền nhiều lắm trong quân đội. Một vì khẩu hiệu này không quá hào hùng, hai là hơi khó đọc. Cho nên, dĩ nhiên nó không được mọi người ưa thích lắm.

Nhưng khẩu hiệu này đã đi theo tiểu đội Hắc Tinh suốt 10 năm ròng!

Đó là khẩu hiệu mà trước lúc sinh tử tồn vong, sẽ có thể chết trận, mỗi đội viên đều phải kêu lên. Khi Ưng gầm lên khẩu hiệu này, chứng tỏ hắn đã chuẩn bị tinh thần hi sinh!

Khẩu đại liên Gauss nổ súng, Ưng cũng quỳ một gối, đặt khẩu súng nhắm Gauss lên đầu gối, nhắm vào những con quái vật to nhất phía bên kia. Số lượng khoảng 200 con...

Trong nháy mắt, bốn phía máu thịt bay tung tóe, có thể nói uy lực của khẩu đại liên Gauss quả thật vô song!

Mỗi giây bắn ra hơn 30000 viên đạn, tốc độ đường đạn lên tới 1000 km/s. Căn bản, viên đạn đã vượt qua bức tường âm thanh, dư sức bay ra ngoài bầu khí quyển. Vì vậy khỏi nói cũng biết uy lực của nó mạnh đến mức nào!

Đám quái vật kia quả thật rất gồm ghê, nhưng đối mặt với vũ khí cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, lại yếu ớt như tờ giấy. Cho dù lớp vỏ giáp xác bên ngoài cứng rắn đến mức nào, nhưng dưới làn đạn của súng đại liên Gauss, quả thật lớp giáp xác đó cứ như không khí.

Khi Ứng nổ phát súng nhắm đầu tiên, đục ra một lỗ rộng trên người con quái vật cao 6 mét, thì Hắc Thiết đã thanh trừ một loạt quái vật xung quanh. Bốn bề máu thịt bầy nhầy, tựa như một biển máu!

Những binh lính khác kể cả Nhâm Đào lúc này mới định thần lại. Bọn họ vội vàng dùng súng trường Gauss của mình bắn càn quét xung quanh. Quả nhiên, súng lia tới đâu quái vật đổ gục xuống tới đó, cứ như dùng liềm cắt cỏ vậy. Đám quái vật khủng khiếp này, hơn nữa lại vô cùng vô tận, bọn chúng...sao lại yếu ớt như vậy?

Xem ra có thể sống sót rồi. Đám quái vật này khi đối mặt với súng Gauss thì ngay cả chó gà cũng không bằng, cho dù tới nhiều hơn nữa thì cũng hoàn toàn có thể...

Nhưng không đợi bọn họ vui mừng, bỗng nhiên trên người các con quái vật cao lớn xuất hiện một vòng điện mang mà mắt thường cũng thấy được, lan tỏa ra xung quanh. Bọn họ chưa kịp nhận ra đó là cái gì, thì những viên đạn Gauss do Hắc Thiết bắn ra đã bị vô hiệu hóa, không giết được bất kỳ con quái vật nào, tựa như có một lớp vỏ vô hình che chở cho đám quái vật kia.

-Mẹ kiếp, vòng bảo hộ điện từ. Đám quái vật này biết sử dụng vòng bảo hộ điện từ! Thì ra đám quái vật to lớn kia không phải là binh chủng tấn công?

Ứng hét to, nhưng hân lập tức nhớ lại, khi phi thuyền vận chuyển rời đi, thì thiết bị liên lạc trang bị trong trang phục chiến đấu chỉ có thể tác dụng trong phạm vi 1 m. Nếu muốn truyền tin, buộc phải đến gần nhau.

Hắn cũng không thềm nghĩ thêm nữa, rút cây kiếm chấn động sóng cao tần ra, lao về đám quái vật to lớn kia.

Khi Ừng xông ra, bên trong trang phục chiến đấu xuất hiện một dòng điện. Dòng điện này lập tức khởi động một thiết bị ẩn giấu trong trang phục, vận hành kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường, loại kỹ thuật dùng vào việc cải thiện hiệu suất trồng trọt. Thật ra, công hiệu thật sự của kỹ thuật này chính là triệt tiêu lực G!

Đúng vậy, lực G!

Khi một sinh vật tăng tốc độ di chuyển một cách đột ngột, sẽ sinh ra lực G. Cái gọi là lực G là chất lỏng bên trong tế bào. Thực ra, tế bào không như xương hay bộ não có mật độ vật chất giống nhau. Cho nên, khi xảy ra hiện tượng gia tốc đột ngột thì chất lỏng bên trong tế bào không theo kịp tốc độ đó, làm cho màng tế bào bị xé rách thậm chí bị phá hủy, dẫn đến nội tạng bị tổn thương thậm chí chảy máu trong. Đây là nguyên nhân chính vì sao lực G lại có thể làm chết người.

Đối với cuộc cách mạng công nghiệp lần ba, lực G vẫn là một nan đề khó giải quyết. Các nước trên Trái Đất đều nghiên cứu về vấn đề này rất lâu, từng đề ra một số biện pháp khắc phục như dự đoán tốc độ lưu động của chất lỏng trong tế bào mà điều chỉnh tốc độ phù hợp. Tuy nhiên, các biện pháp này không hề hoàn mỹ, hoàn toàn không thể khắc phục các tác hại do lực G gây ra. Có thể nói, nếu như trước đây, khi cho cơ thể con người gia tốc từ mấy trăm mét/giây đến mấy ngàn mét/giây trong chớp mắt, tỷ lệ tử vong là 100%.

Nhưng đến cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, đã có một sự tiến bộ về chất. Đó là kỹ thuật đem lực điện từ xâm nhập vào tế bào!

Kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường chính là một hạng mục khoa học kỹ thuật như vậy. Nó có thể đem lực điện từ xâm nhập vào tế bào sinh

vật, ngoài việc giúp cho tốc độ sinh trưởng của tế bào tăng lên, còn có thể triệt tiêu lực G.

Khi con người sinh ra lực G, vấn đề chính là chất lỏng bên trong tế bào không theo kịp tốc độ của những thành phần khác. Tuy nhiên, nếu có lực điện từ hỗ trợ thì lại là chuyện khác. Nó sẽ giúp toàn bộ tế bào di chuyển với một tốc độ đồng nhất, tựa như một khối đồng chất như xương. Do đó, lực G cũng sẽ bị triệt tiêu!

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khi phi thuyền chiến đấu số 003 có vận tốc đạt tới mấy trăm cây số/giây mà người lái bên trong vẫn còn sống sót!

Đồng dạng, một hạng mục kỹ thuật khác của nền cách mạng công nghiệp lần bốn, trang phục chiến đấu có một thiết bị chuyên đo đặc xung nhịp thần kinh của người dùng. Dựa vào tốc độ phản ứng thần kinh của người đó mà có biện pháp điều chỉnh thiết bị phản lực bằng hạt đẩy phía sau trang phục chiến đấu. Đồng thời song song đó là kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường triệt tiêu lực G. Do đó, người sử dụng trang phục chiến đấu mới có thể đạt được tốc độ khoa trương là 200 mét/s.

Không đơn thuần như thế, kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường còn có một công hiệu khác...Đó chính là tạo ra sự sai lệch về thời gian. Về điều này, nền vật lý của thế kỷ 20 từng đưa ra giả thuyết, đó là nếu có thể thay đổi từ trường cũng như trọng lực, từ đó có thể ảnh hưởng đến tốc độ lưu chuyển thời gian. Đây không phải là giả thuyết suông mà đã được thực nghiệm chứng minh. (1)

Và kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường giúp cho thực vật sinh trưởng nhanh hơn, đồng dạng cũng giúp cho phản ứng thần kinh của người sử dụng tăng lên. Tựa như mọi thứ xung quanh là một bộ phim chiếu chậm, dĩ nhiên, sự chậm này rất ít ỏi, bởi vì kỹ thuật này cũng không phải vạn

năng. Chỉ có những người tốc độ phản xạ thần kinh vốn nhanh nhạy, thì hiệu quả mới rõ rệt!

Ứng là tân nhân loại, đồng thời là tân nhân loại có kỹ năng đặc thù. Cho nên, phản xạ thần kinh của hắn nhanh hơn người thường rất nhiều!

Khi hắn lao về trước, chip xử lý mini trong trang phục chiến đấu lập tức tính toán xung nhịp thần kinh của hắn, đưa tốc độ phản xạ thần kinh truyền vào thiết bị phản lực bằng hạt đẩy gắn phía sau. Trong nháy mắt, hắn đã lao ra hơn 100 mét, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh. Cho đến khi tốc độ di chuyển đạt tới mức khủng khiếp là 250 mét/s thì mới ổn định trở lại. Cứ như vậy, Ứng chạy được khoảng 7, 8 giây, bỗng nhiên dậm chân nhảy vọt lên, cầm thanh kiếm chấn động sóng cao tần bổ thẳng vào đám quái vật.

-A!

Hắc Thiết gầm lên, hắn mạnh mẽ quăng khẩu đại liên Gauss xuống, lấy ra thanh kiếm khổng lồ của mình, lao thẳng về phía của Ứng.

Năm chuẩn tân nhân loại sắc mặt xanh mét, bọn họ vẫn phẫn nộ cầm súng Gauss bắn xung quanh. Hắc Thiết lao về đám quái vật, tốc độ càng lúc càng nhanh. Nhưng đám quái vật đối diện cũng không vừa, bọn chúng lập tức đồng loạt nhảy lên, bao trùm cả một khoảng không đến mấy chục mét. Vài giây sau đó, Hắc Thiết dường như bị nhấn chìm trong cơn lũ quái vật, biến mất không thấy tung tích.

-Xong rồi, chúng ta tiêu đời rồi! Nhiều quái vật như vậy, hơn nữa còn vòng bảo hộ điện từ...Chúng ta tiêu đời rồi...

Các chuẩn tân nhân loại đứng sát bên Nhâm Đào, đây là tâm lý tự nhiên của con người, khi gặp nguy hiểm thường hay túm tụm lại với nhau. Bọn họ dĩ nhiên không dám liều mạng như Ứng và Hắc Thiết, cho nên chỉ còn cách đứng sát bên tân nhân loại cuối cùng là Nhâm Đào.

Do khoảng cách gần nên thiết bị liên lạc vẫn sử dụng được, Nhâm Đào nghe được câu nói trên, hét lớn:

-Mẹ kiếp! Các người có phải là binh lính từng được huấn luyện ròng rã mấy tháng trời không? Bên dưới là người thân, gia đình của các người! Các người muốn ra sao thì ra, ta không quan tâm. Nhưng ta muốn bảo vệ em gái của mình! Đừng có cản đường, kiếm của lão tử không có mắt đâu!

Tiếng hét vừa dứt, Nhâm Đào dứt khoát đối khẩu súng Gauss trong tay đi, cầm lấy thanh kiếm sau lưng. Hắn cũng vọt theo hướng mà Hắc Thiết và Ứng biến mất. Với thiết bị tính toán xung nhịp thần kinh, thêm vào thiết bị phản lực bằng hạt đẩy và kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường, tốc độ của hắn tăng lên 200 mét/s. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hắn đã tiếp cận một con quái vật. Là một “suy luận giả” vốn đặt lý trí lên trên hết, nhưng không ngờ tới lúc chiến đấu, hắn lại điên cuồng như vậy. Với một tiếng gầm vang dội, hắn vung thanh kiếm chém loạn xạ vào quái vật trước mắt. Chỉ trong chớp mắt, con quái vật đã bị xé thành vô số mảnh vụn, máu huyết văng tung tóe ra xung quanh.

Đến lúc này, Nhâm Đào mới giật mình tỉnh lại. Năm chuẩn tân nhân loại đã không còn nằm trong phạm vi lo lắng của hắn nữa, trong lòng hắn bây giờ chỉ còn lại cảm giác hưng phấn. Đúng vậy, tốc độ này thêm vào sức mạnh của trang phục chiến đấu, còn có tốc độ phản ứng siêu cường của tân nhân loại, toàn bộ kết hợp lại...Hiệu quả không phải như $1+1=2$, mà là gia tăng gấp bội. Nói không chừng, nói không chừng...

Chúng ta có thể thắng!

Phía trước bỗng nhiên vang lên một va chạm mạnh, thân thể to lớn của Hắc Thiết hiện ra,. Dưới chân hắn là vô số xác quái vật chồng chất lên nhau. Thanh kiếm khổng lồ của hắn có tầm sát thương quá rộng, dễ dàng xé nát mọi thứ cản đường. Thêm vào tốc độ của hắn quá nhanh, cả người như một viên đạn đâm ngang xé dọc trên chiến trường. Mỗi khi có một con quái

vật xuất hiện lao tới, hắn chỉ cần vung nhẹ thanh kiếm trong tay đã chặt đứt nó làm đôi.

Quả nhiên không hổ là tân nhân loại sinh ra vì chiến đấu. Hắc Thiết lúc này giống như một vị thần chiến tranh đang tung hoành trên chiến trường đầm máu!

Trong nháy mắt tình tảo đó, khả năng của suy luận giả khiến cho Nhâm Đào nhận ra rất nhiều vấn đề. Đúng vậy, tốc độ mà trang phục chiến đấu cung cấp phối hợp với phản xạ thần kinh siêu cường, hơn nữa có kỹ thuật triệt tiêu tác hại của lực G, đồng thời tác dụng gia tốc thời gian cho người mặc. Ngoài ra, chất liệu tạo nên trang phục chiến đấu vô cùng cứng rắn, không những dùng kỹ thuật chế tạo của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, mà nguyên liệu sử dụng được phối hợp thêm các loại hợp kim chiết xuất từ thực vật ngoài hành tinh. Móng vuốt của đám quái vật kia căn bản không thể xuyên thủng nó!

Tất cả hội tụ lại thành...

Khi thực chiến mới cảm nhận được, những trang bị này khiến cho tân nhân loại phát huy ra năng lực mạnh mẽ thế nào!

Khi Nhâm Đào còn đang cảm khái. Ở nơi xa, một con quái vật to lớn đang phát ra vòng bảo hộ điện từ bỗng nhiên bị chẻ thành hai mảnh, còn Ứng bình an vô sự đang đứng trên xác con quái vật đó.

Trong nháy mắt, khẩu súng Gauss trên tay Nhâm Đào nã đạn, một hàng dài quái vật trước mặt hắn lần lượt ngã xuống...

-Có thể thắng! Chỉ cần viện quân tới, mười mấy tân nhân loại, mấy trăm chuẩn tân nhân loại...thì chúng ta có thể chiến thắng!

Chú thích (Dịch Giả) :

1/ Thực ra việc từ trường và trọng lực có thể ảnh hưởng đến thời gian mình không tìm được bất kỳ bằng chứng khoa học nào cả. Vì vậy nên ai có thông tin về việc này thì báo cho mình nhé, để mình edit lại cho chính xác.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 12: Xuất Chiến

Khi Diêu Nguyên nhận được tin tiểu đội giám sát bị tập kích thì đã là chuyện của mấy phút sau. Tuy trước đó, các dự tri giả trên phi thuyền Hi Vọng cũng cảm nhận được nguy hiểm, nhưng cảm giác này vốn xuất hiện thường xuyên trong mấy ngày qua. Tuy lần này cường độ hơn xa các lần trước, nhưng trừ Diêu Nguyên ra thì không ai để tâm đến.

Cho đến mấy phút sau, khi Lưu Bạch lái phi thuyền vận chuyển trở về phi thuyền Hi Vọng, đem theo Trương Hằng đã hoàn toàn hôn mê, Diêu Nguyên mới biết chuyện gì đã xảy ra. Không ngờ đám quái vật trên vệ tinh số hai lại đánh lén!

-Khốn kiếp! Có bao nhiêu quái vật tấn công? Tại sao không dẫn toàn bộ rút lui?

Diêu Nguyên gấp đến mức đỏ cả mắt, cơ hồ quát thẳng vào mặt Lưu Bạch.

Lưu Bạch nở nụ cười khổ:

-Lúc tôi rời đi thì không biết có bao nhiêu quái vật tấn công...Hơn nữa, trạng thái của Trương Hằng rất lạ.

Diêu Nguyên nhìn về phía Trương Hằng, phát hiện hắn đã hôn mê, cả người co giật run rẩy. Thay vì nói hôn mê, thì hắn giống như bị động kinh hơn. Lúc này, Diêu Nguyên cũng không biết nên trách mắng ra sao. Dù sao,

cách mà Lưu Bạch lựa chọn là biện pháp tốt nhất. Dùng phi thuyền vận chuyển thành viên quan trọng quay về, hơn nữa mang theo tin tình báo mới nhất...Trong tình huống hạt Genesis tràn ngập khắp nơi như vậy, tình báo là vấn đề mấu chốt quan hệ đến thắng lợi của toàn cuộc chiến.

-Lưu Bạch, người không cần đi chiêu cố Trương Hằng. Hắn sẽ được bác sĩ và các nhân viên chăm sóc lo. Bây giờ lập tức chuẩn bị xuất chiến.

Diêu Nguyên nói xong, lập tức lấy một thiết bị liên lạc màu đỏ trong người ra. Hắn nhấn một nút trên đó, còi báo động trên tầng năm lập tức vang lên.

-Phi thuyền Hi Vọng bị tấn công! Tất cả quân đoàn vũ trụ, các binh lính tham gia lực lượng phòng vệ lập tức chuẩn bị xuất phát! Lập lại, phi thuyền Hi Vọng bị tấn công! Tất cả quân đoàn vũ trụ, lực lượng phòng vệ chuẩn bị xuất phát! Đây không phải là cuộc diễn tập, nhắc lại, đây không phải là cuộc diễn tập!

Khi tiếng còi báo động vang lên, tầng năm lập tức náo loạn. Vô số binh lính chạy đi chạy lại như con thoi. Khi còi báo động vang lên, bất kể binh lính đang làm việc gì, như là nghỉ phép, huấn luyện, dùng cơm hay kể cả làm tình đi chẳng nữa...Trong vòng 5 phút, lập tức có mặt tại sân huấn luyện trên phi thuyền Hi Vọng, chuẩn bị tiếp nhận mệnh lệnh.

Chưa tới 5 phút đồng hồ, Diêu Nguyên đã có mặt tại sân huấn luyện. Trước mắt hắn đã có một đại đội binh lính tập hợp. Trước mắt, phi thuyền Hi Vọng có hơn 140 binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, tất cả đều là tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Số lượng đông đảo như thế cũng nhờ đợt giác tỉnh tân nhân loại mới xảy ra bù đắp vào. Lúc này, Diêu Nguyên mới quyết định bổ sung binh lực cho quân đoàn vũ trụ. Trở thành chi bộ đội cực kỳ tinh nhuệ, tuy số lượng khá ít ỏi. Trang bị của họ có súng trường Gauss, kiếm chấn động sóng cao tần, trang phục chiến đấu, đồng thời phi thuyền di chuyển bên trong vũ trụ - phi thuyền chiến đấu số 003.

Tiếp theo là hơn 3600 binh lính thuộc lực lượng phòng vệ của phi thuyền Hi Vọng, trang bị trang phục chiến đấu cải tiến, súng trường Gauss, dao găm chấn động sóng cao tần. Chi bộ đội này chủ yếu dựa vào số lượng, đồng thời mỗi hàng binh lính sẽ có thêm một khẩu pháo đại liên Gauss, hai khẩu pháo Gauss mini. Mỗi doanh địa có từ hai đến ba khẩu pháo Gauss tầm trung, đồng thời trang bị tên lửa xuyên lục địa phòng không xách tay. Trước mắt, đó là các trang thiết bị của lực lượng phòng vệ.

Trên sân huấn luyện, đã có gần 4000 binh lính đứng chỉnh tề. Diêu Nguyên không buông lời thừa, lập tức nói:

-Quân đoàn vũ trụ lập tức lên đường. Sử dụng phi thuyền vận chuyển lên mặt đất, tiêu diệt toàn bộ quái vật gặp phải. Hơn nữa, phải cố gắng thủ vững đường hầm, chờ tiếp viện....Lão Vương, người dẫn đội, lập tức lên đường!

Vương Quang Chính không dài dòng, giơ tay chào theo kiểu quân đội, hai chân dậm mạnh, hét lớn:

-Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Nói xong lập tức dẫn hơn 140 binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ chạy về phía bãi đáp phi thuyền.

Diêu Nguyên đưa mắt nhìn về hơn 3600 binh lính còn lại, lớn tiếng nói:

-Phi thuyền Hi Vọng đã bị quái vật tấn công. Trên mặt đất, tiểu đội giám thị đang bị bọn chúng bao vây. Có thể hiện giờ bọn họ đã chết trận. Ta cũng không muốn nói thêm nữa. Tiếp theo, toàn bộ mọi người sẽ do ta chỉ huy. Theo trận địa do quân đoàn vũ trụ giành lấy, tiến hành chiếm cứ điểm và mở rộng phòng thủ nó. Giết toàn bộ quái vật tập kích!

-Tiểu đội tiền tuyến, doanh số 1, doanh số 2, doanh số 3 bước ra khỏi hàng!

Diêu Nguyên rống lớn.

Ước chừng 1500 binh lính bước ra khỏi hàng, động tác chỉnh tề nghiêm túc như đã diễn tập cả ngàn lần.

Diêu Nguyên nhìn ba doanh này, tiếp tục nói:

-Trang bị vũ khí tiêu chuẩn cho việc tác chiến trong vũ trụ. Hỗ trợ quân đoàn vũ trụ giành và chiếm cứ điểm, chờ tiếp viện. Lên đường ngay.

-Rõ, thưa trưởng quan. Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Ba trung úy đảm nhiệm chức vụ chỉ huy ba doanh rống lớn, sau đó dẫn binh lính dưới quyền chạy về phía kho quân nhu.

-Tiểu đội chi viện. Doanh số 4, doanh số 5, doanh số 6 bước ra khỏi hàng.

Diêu Nguyên không liếc mắt tới các doanh số 1, số 2, số 3 đang rời khỏi, mà tiếp tục ra lệnh.

Lại thêm 1500 binh lính bước ra khỏi hàng, Diêu Nguyên nói:

-Nhiệm vụ của các người là chờ quân đoàn vũ trụ và tiểu đội tiền tuyến đánh chiếm cứ địa xong, cố gắng mở rộng phạm vi chiếm đóng và phòng thủ. 10 phút sau lên đường, trang bị vũ khí tầm xa. Khi đã bảo vệ cứ điểm thành công, yểm trợ các đơn vị khác đánh tan kẻ địch.

-Rõ, thưa trưởng quan. Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!

Ba trung úy chỉ huy ba doanh cũng lớn tiếng tiếp đáp.

Điều Nguyên lúc này mới nhìn về 600 người cuối cùng, nói:

-Công binh. Nhiệm vụ của các người là dọn dẹp chiến trường. 30 phút sau lên đường. Khi lên tới chiến trường, cấp tốc xây dựng công sự phòng thủ. Ta cho phép các người sử dụng phi thuyền vận chuyển cỡ lớn, cùng với thiết bị ngăn chặn hạt Genesis cỡ lớn.

Binh lính chỉ huy đơn vị công binh lập tức bước ra khỏi hàng, đáp:

-Rõ, thưa trưởng quan. Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!

Cùng lúc đó, Vương Quang Chính đã chỉ huy quân đoàn vũ trụ lên đường. Tổng cộng có 2 chiếc phi thuyền vận chuyển, men theo đường hầm bay lên trên. Ngắn ngủi vài phút đồng hồ, hai chiếc phi thuyền đã gần tới mặt đất. Nhưng tràng cảnh đầu tiên hiện ra trước mắt mọi người khiến ai cũng rung động.

Trên mặt đất, xác quái vật nằm la liệt. Máu xanh tuôn ra từ xác quái vật tạo thành vô số dòng suối nhỏ, xen lẫn trong đó là thịt vụn, nội tạng, chân tay của chúng. Trên mặt đất ít nhất có hơn vạn thi thể quái vật!

Trên chiến trường, bộ trang phục chiến đấu khổng lồ cao hơn 3 mét của Hắc Thiết là dễ nhận biết nhất. Chỉ thấy hắc tung hoành ngang dọc trên chiến trường, tốc độ cực kỳ nhanh. Tất cả quái vật cản đường trước mặt hắc đều bị xé nát, có một số quái vật thậm chí bị hắc tông thành mảnh vụn. Có thể nói, hắc như một cỗ xe tăng hình người!

-Xe tăng? Người quá khinh thường bộ trang phục chiến đấu này rồi đó?

Trong đầu Vương Quang Chính hiện lên đoạn đối thoại giữa Ba Lệ và hắc. Khi ấy Vương Quang Chính đang tìm Ba Lệ để hỏi về vấn đề phương tiện chiến đấu mới, các vũ khí thuộc cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Thí dụ như xe tăng kiểu mới,...Dù sao thì phi thuyền Hi Vọng đã không

còn phải lo lắng về vấn đề khối lượng và chất lượng vật chất trong việc thực hiện bước nhảy không gian...Cho nên, xe tăng – vũ khí chủ lực trong chiến tranh, cũng có thể chế tạo rồi.

Nhưng Ba Lệ khinh thường đáp:

-Nếu so sánh về số lượng và chất lượng các kỹ thuật áp dụng trên từng sản phẩm, trang phục chiến đấu thậm chí đã vượt qua phi thuyền chiến đấu số 003, chứ đừng nói gì là các loại xe tăng cổ lỗ sĩ, hay các thứ khác... Trong tình huống chiến đấu mà hạt Genesis bao phủ, vô hiệu hoàn bộ tín hiệu điện tử, thì xe tăng hay binh đoàn robot là hoàn toàn vô dụng. Chỉ có xây dựng một đơn vị tác chiến có tốc độ cao, phòng ngự cao, tính linh hoạt cao, khả năng chiến đấu cao mới là đơn vị tác chiến chủ lực. Mà tất cả đều hội tụ trong trang phục chiến đấu rồi!

Hơn nữa, còn một điểm quan trọng khác. Các phương tiện chiến tranh bình thường căn bản không thể phát huy toàn bộ tiềm lực của tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Khi sử dụng các phương tiện này, nhiều nhất chỉ có thể lấy một địch hai, một địch ba là giỏi lắm rồi. Nhưng trang phục chiến đấu là thứ được thiết kế để phát huy toàn bộ tố chất của người sử dụng, là trang thiết bị được thiết kế chuyên dùng cho tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại.

Vương Quang Chính vốn xuất thân là một binh lính, hơn nữa là một lão binh giày dạn kinh nghiệm. Hắn dĩ nhiên hiểu được ưu điểm mà bộ trang phục chiến đấu này mang lại. Bất quá, hắn vẫn mong nhớ không nguôi về thời kỳ chiến tranh trước đây, về các loại xe tăng của nước Đức và Liên Xô cũ, về các loại chiến thuật phối hợp với chúng như bao phủ, vây tập, tiêu diệt, càn quét. Cho nên, khi nhận được câu trả lời từ chối thẳng thừng, hắn đã ủ dột suốt một thời gian dài.

Đến lúc này, hắn mới hiểu được bộ trang phục chiến đấu trông có vẻ tầm thường kia lại mạnh mẽ đến mức nào. Đặc biệt khi được tân nhân loại

và chuẩn tân nhân loại sử dụng, tốc độ và phản xạ thần kinh có thể nói là biến thái, thêm vào khả năng phòng ngự vô địch. Chưa kể đến các loại vũ khí từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn như súng Gauss, kiếm chấn động sóng cao tần. Cho dù gặp phải xe tăng như hồi ở trên Trái Đất, binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ cũng có thể một hơi đập bay.

Mà Vương Quang Chính cũng thấy được năm chuẩn tân nhân loại đang hoảng sợ dùng súng Gauss bắn loạn ra xung quanh. Còn Ủng, Hắc Thiết và Nhâm Đào thì đang dùng kiếm chấn động sóng cao tần xông xáo trên chiến trường. Dĩ nhiên, hắn cũng thấy được các con quái vật khổng lồ, trên người lóe ra điện mang, dựng nên vòng bảo hộ điện từ nhằm vô hiệu hóa súng Gauss.

Nhìn tới đó, sắc mặt Vương Quang Chính đã dần đen lại, thậm chí đôi mắt hí lên. Đó là lúc hắn động sát ý.

Nếu so sánh với Diêu Nguyên là quan chức chính trị kiểu mẫu, thì Vương Quang Chính cũng là một binh lính kiểu mẫu. Hơn nữa là một người cố chấp, gần như tôn sùng tác phong quân nhân cổ điển. Cho nên, phản ứng đầu tiên của hắn là muốn giết chết năm chuẩn tân nhân loại còn sống sót kia, những kẻ ham sống sợ chết trên chiến trường.

Nhưng không đợi hắn ra mệnh lệnh, trong lúc phi thuyền đang trong quá trình rời khỏi đường hầm bay lên mặt đất, bỗng xuất hiện vài con quái vật khổng lồ trong đám quái vật. Bọn chúng có chiều cao xấp xỉ với các con quái vật đang duy trì vòng bảo hộ điện từ, chỉ khác là trên ngực chúng có một cái ống bằng sừng dài chừng 1 mét. Nếu nhìn từ xa, có thể thấy các ống này đang nhắm vào phi thuyền vận chuyển bay trên không.

Trong nháy mắt, xung quanh ống đó xuất hiện các dòng điện lan tỏa, bắn ra vô số viên đạn nhỏ xíu, xuyên thủng hai phi thuyền vận chuyển với tốc độ khủng khiếp. Hai chiếc phi thuyền lập tức nổ tung giữa bầu trời...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 13: Giết!

-Vũ khí Gauss! A!

Thấy viện quân, Ưng, Hắc Thiết và Nhâm Đào ba người thở phào nhẹ nhõm. Thực ra, bọn họ đã rất mệt mỏi rồi, không sai, trang phục chiến đấu giúp cho bọn họ có sức chiến đấu dũng mãnh không gì sánh nổi. Không phải là một địch mười, một địch trăm mà cơ hồ một địch cả vạn. Gần như tung hoành không đối thủ trên chiến trường.

Nhưng đồng dạng, thể lực tiêu hao cũng rất lớn. Trước đây, khi diễn tập còn không để ý tới, nhưng tới thực chiến, chỉ chưa đầy 10 phút ngắn ngủi, bọn họ đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Đây là một dấu hiệu vô cùng nguy hiểm, bởi nếu chiến đấu thêm 10 phút nữa, bọn họ có thể sẽ gục ngã, qua 5 phút tiếp theo là chết do kiệt sức!

Vì vậy, khi thấy viện quân, ba người đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không đợi bọn họ thở phào, hai phi thuyền vận chuyển đã nổ tung giữa bầu trời. Ba người cảm thấy đầu óc choáng váng, Ưng và Hắc Thiết thì tức giận, còn Nhâm Đào là tuyệt vọng.

Đám con quái vật kinh tởm này lại có thể biến bộ phận cơ thể thành vũ khí Gauss? Dùng kỹ thuật từ trường gia tốc viên đạn, làm cho nó đạt tới tốc độ kinh khủng của súng Gauss?

Nhắc tới đây, chiếc phi thuyền quái vật trên vệ tinh số hai kia không phải có lò phản ứng nhiệt hạch sao? Với cường độ nhiệt độ và hàm lượng

kỹ thuật của nó, đó là thứ không thể nào tồn tại trong cơ thể một sinh vật sống được. Bởi không có một loại tế bào nào có thể chịu được nhiệt độ lên tới mấy vạn độ C, mấy chục vạn độ C...

Nhưng lò phản ứng nhiệt hạch kia có tồn tại, thậm chí chiếc phi thuyền quái vật kia còn có hạt Genesis. Các thứ này không thể nào tự dừng mà sinh ra trong cơ thể sinh vật sống được. Theo thực lực của phi thuyền Hi Vọng hiện giờ, cho dù gặp phải các loại quái vật, người ngoài hành tinh trong tiểu thuyết, phim ảnh giả tưởng...Thì cho dù tới bao nhiêu giết bấy nhiêu, đông hơn cũng không sợ!

Nhưng ở đây, vấn đề là... không sợ quái vật quá nhiều, chỉ sợ bọn chúng có nền khoa học kỹ thuật tiên tiến...

Lúc này, Nhâm Đào đã tuyệt vọng. Khi đối diện với số lượng quái vật vô tận, hơn nữa còn có kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn trợ giúp, thêm vào việc quân đoàn vũ trụ mạnh nhất trên phi thuyền Hi Vọng hi sinh...Tình hình như thế, trừ phi phi thuyền Hi Vọng mạo hiểm bỏ qua sự quấy nhiễu của trọng lực, tiến hành bước nhảy không gian chạy trốn. Bởi nếu không, thì cuộc chiến này là cuộc chiến không thể chiến thắng, không, đúng ra phải là không thể trốn thoát.

Điểm quan trọng khác, nếu đường hầm này rơi vào tay bọn quái vật, như vậy nếu không lập tức sử dụng bước nhảy không gian, phi thuyền Hi Vọng sẽ bị bọn chúng tấn công và hủy diệt, không hề có con đường thứ hai để thương lượng. Cho nên, biện pháp tốt nhất là dựa vào chi bộ đội tinh nhuệ nhất chiếm lĩnh địa hình, giữ vững cứ điểm tạo cơ hội cho lực lượng phòng vệ trên phi thuyền Hi Vọng bố trí chiến trận, công sự phòng thủ, dùng vũ khí hạng nặng mở rộng nơi chiếm đóng. Như vậy, phi thuyền Hi Vọng mới có cơ may thoát khỏi mặt đất, bay lên không gian....Nhưng, chi bộ đội tinh nhuệ đã bị hủy diệt.

Nói cách khác, loài người căn bản không thể thực hiện chiến lược đó nữa. Bởi chỉ cần vừa ra khỏi đường hầm, sẽ bị đám quái vật tấn công đến chết! Loài người cũng sẽ diệt vong!

Em gái của mình, em ấy sẽ chết sao? Như cái đêm ấy, cái đêm mà ba mẹ đã chết...

-Không!

Lúc Nhâm Đào tuyệt vọng thì trong đám đổ nát còn sót lại của hai chiếc phi thuyền vận chuyển, vô số bóng người loạng choạng bò dậy. Trên trang phục chiến đấu của bọn họ trừ chút nám đen ra, không có vết thương nào cả. Rõ ràng, vũ khí Gauss của đám quái vật đã bị vòng bảo hộ điện từ trên trang phục chiến đấu vô hiệu hóa, mà bản thân thân bộ trang phục này cũng dư sức ngăn cản sức phá hoại từ vụ nổ...Điều khiến cho Nhâm Đào cảm thấy may mắn là, do vấn đề công suất nên phi thuyền vận chuyển này không hề sử dụng lò phản ứng hạt nhân hoặc lò phản ứng nhiệt hạch mini làm động cơ, chỉ sử dụng thiết bị phát điện cao điện từ dung lượng cao, cho nên vụ nổ không mãnh liệt lắm.

Vương Quang Chính đang nằm dưới một đồng kim loại, khi gạt bỏ đám đó đi, bàng hoàng một lúc mới phục hồi tinh thần. Ngay lập tức hắn vội đứng dậy, quát:

-Chiến đấu! Ba người thành một tiểu đội, tản ra. Mỗi ba người thành một tiểu đội! Chiến đấu!

Nhưng trừ các binh lính trong phạm vi một mét xung quanh Vương Quang Chính ra, còn lại đều không nghe được gì cả. Vụ nổ kia quá đột ngột, cho nên đại đa số còn đang thất thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Dù sao, phần lớn binh lính trong quân đoàn vũ trụ chỉ mới trải qua mấy tháng huấn luyện quân sự, bao gồm các tân nhân loại và chuẩn tân nhân

loại mới trong đợt sốt cao thứ hai. Có thể nói, mấy tháng trước, bọn họ chỉ là người bình thường.

Vương Quang Chính không còn cách nào khác, nói với mọi người xung quanh:

-Những ai đứng gần ta, làm theo mệnh lệnh, ngay.

Những người đứng gần đều là chuẩn tân nhân loại, bọn họ thất thần cho đến khi Vương Quang Chính gầm lên lặp lại mệnh lệnh, mới nhớ tới thành quả huấn luyện sau mấy tháng, theo bản năng đáp:

-Rõ, thưa trưởng quan!

Vương Quang Chính lập tức lao đi. Tuy hắn không phải là tân nhân loại hay chuẩn tân nhân loại, nhưng cũng là đội phó trong tiểu đội đặc chủng, tổ chất thân thể vượt xa người bình thường. Trang phục chiến đấu tăng tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Hắn chạy vòng quanh đồng phế tích của hai phi thuyền vận chuyển, mỗi khi gặp một binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ đều rống lớn mệnh lệnh lúc trước. Xong lại tiếp tục chạy về hướng khác. Cứ như vậy, khi hắn chạy xong một vòng thì đã có hơn 40, 50 binh lính cầm kiếm chấn động sóng cao tần lao về đám quái vật. Dĩ nhiên, trong đó phần lớn lão binh trong tiểu đội Hắc Tinh hoặc các binh lính khác. Còn các tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại tay mơ thì vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết nên làm gì cho phải. Có người còn học năm chuẩn tân nhân loại trong tiểu đội giám thị, phí sức lấy súng Gauss ra, bắn liên hồi.

Hàn quang trong mắt Vương Quang Chính càng lúc càng đậm, hắn không chần chờ, dẫn theo vài binh lính loại lúc đầu đứng gần mình đi tới năm tên chuẩn tân nhân loại thuộc tiểu đội giám thị kia. Hắn một tay cầm kiếm chấn động sóng cao tần, hét lớn:

-Binh sĩ! Cầm vũ khí cận chiến của mình lên, hiện tại chúng ta cần xung phong! Theo sự hướng dẫn của đội trưởng tân nhân loại, xung phong

cùng bọn họ!

-...

Năm chuẩn tân nhân loại còn may mắn sống sót trong tiểu đội giám thị đương nhiên nhận ra Vương Quang Chính. Đùa sao, đó là phó hạm trưởng trên phi thuyền Hi Vọng, là sĩ quân cấp tá thứ hai trong quân đội, là người kế nghiệp do đích thân Diêu Nguyên chỉ định, muốn không nhận ra cũng khó. Lúc này, sắc mặt của năm chuẩn tân nhân loại kia trắng bệch, có người còn đang nhìn vào bên trong trang phục chiến đấu, tựa hồ đang ói.

-Nhưng, đám quái vật kia...

Năm chuẩn tân nhân loại kia đều chần chờ, một người trong đó hơi lớn tuổi, thân hình có vẻ cường tráng, hăn cằn rãnh nói:

-Bọn chúng đông quá. Chúng ta chiến đấu chỉ phí công thôi, ta không đi...

-Xoát!

Khóe mắt Vương Quang Chính tóe lửa, đột ngột vung thanh kiếm chấn động sóng cao tần chém thẳng vào bên hông người vừa nói chuyện. Một tiếng soạt soạt vang lên, cho dù bộ trang phục chiến đấu có sức phòng hộ cao như thế nào, nhưng dưới thanh kiếm có sức chấn động siêu cao, vẫn bị chém thành hai mảnh!

-Binh sĩ! Đây là chiến trường! Là quân lệnh! Ta tuyên bố người là đào binh, hiện tại dùng điều lệ quân đội khẩn cấp xử tử người!

Khuôn mặt Vương Quang Chính dữ tợn, máu tươi văng tung tóe lên trang phục chiến đấu của hắn. Máu đó là từ vết chém đứt ngang người của chuẩn tân nhân loại kia, mà người đó vẫn chưa chết ngay, thanh âm giãy

dựa trước khi chết của hắc vang vọng khắp nơi...Bởi vì trang phục chiến đấu đã bị cắt đứt, cho nên thanh âm của hắc đã có thể truyền ra không khí.

Các binh lính còn lại ngây ngốc khác, bàng hoàng nhìn về phía này, nhìn Vương Quang Chính chém chết một binh lính, si ngốc nhìn hai mảnh thân thể đang gãy dựa trên mặt đất. Đầu óc của bọn họ trống rỗng, thậm chí căn bản không còn nhớ nơi đây là chiến trường.

Còn bốn chuẩn tân nhân loại khác trong tiểu đội giám thị, bọn họ đã bị hù đến vỡ mắt. Theo bản năng, bọn họ đồng loạt giơ súng Gauss lên nhắm thẳng vào Vương Quang Chính. Nhưng Vương Quang Chính không hề sợ sệt, chỉ từng bước từng bước tiến về trước, khiến cho bọn họ liên tục lui về sau, thậm chí ngay cả dũng khí bóp cò cũng không có.

-Cầm kiếm chấn động sóng cao tần của các người! Xung phong! Nếu không, ta sẽ xử tử các người vì tội đào binh! Đồng thời báo cho người nhà các người biết, các người là đào binh, là một lũ chết nhất! Cái chết của bọn người là một nỗi ô nhục!

Trong lúc nói, Vương Quang Chính không giơ thanh kiếm trong tay mình lên mà khẽ phất tay ra hiệu cho phía sau. Những binh lính đi theo bưng bình, vội vàng lấy vũ khí ra nhắm vào bốn chuẩn tân nhân loại thuộc đội giám thị.

Một người trong đó tựa hồ là lão binh, lớn tiếng quát:

-Các người muốn làm gì? Bỏ vũ khí xuống! Con mẹ nó, muốn làm phản à? Bỏ vũ khí xuống?

Bốn chuẩn tân nhân loại kia cũng vì bị dọa nên mới giơ súng lên, khi nghe tiếng rống mới bưng bình lật đặt bỏ súng xuống. Một người trong đó vội vã nói:

-Thiếu tá, chúng tôi lập tức đi ngay, xung phong ngay, chúng tôi không phải là đào binh!

Nói xong, người đó vội vàng rút thanh kiếm chấn động sóng cao tần ra, hét to lao về phía chiến trường.

Ba chuẩn tân nhân loại khác, thấy thế cũng vội vàng lấy thanh kiếm chấn động sóng cao tần ra, theo sát người kia lao về chiến trường.

Lúc này, Vương Quang Chính mới mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn về các binh lính còn lại. Ánh mắt hắt lóe lên sát khí kinh khủng, tựa như một con sói hung ác đang nhìn vào con mồi. Các binh lính đi theo Vương Quang Chính mới hoảng hồn, vội vàng bắt chước theo bốn chuẩn tân nhân loại trước, lấy thanh kiếm chấn động sóng cao tần ra lao về phía chiến trường.

Các binh lính còn ngơ ngác xung quanh đồng phẫn thấy thế mới bình tĩnh. Không ai dám can đảm đứng ngơ ngác nữa, vội vàng lấy thanh kiếm chấn động sóng cao tần ra, bắt chước mọi người xung phong về trước. Nếu nhìn từ trên xuống, có thể thấy vô số các hạt xanh nhỏ lao thẳng về đám quái vật chỉ chít đối diện. Tuy số lượng của các hạt xanh cực ít, nhưng bọn họ đi đến đâu là như nước nóng chạm phải băng tuyết, đi tới đâu là cắt thẳng đội hình của đám quái vật, lan rộng ra.

Vương Quang Chính lúc này mới có cơ hội thở dốc. Thực ra, chỉ riêng việc chạy như thế đã khiến hắt hơi mệt mỏi rồi. Không ngờ, một người bình thường khi sử dụng trang phục chiến đấu lại dễ dàng kiệt sức như vậy. Chợt có một binh lính đi về phía hắt, Vương Quang Chính nhìn tên lính này với vẻ cảnh giác, đồng loạt theo bản năng hét lớn:

-Binh sĩ, xung phong!

-Được rồi, đừng có rống như vậy. Ta nghe được mà.

Người này chính là Nhâm Đào, hăn kiệt sức đi tới bên cạnh Vương Quang Chính, nói:

-Hảo khí phách. Tôi bắt đầu hiểu vì sao Diêu Nguyên lại lựa chọn ngài là người nối nghiệp rồi...Yên tâm đi, trận này chúng ta sẽ thắng. Ngài mới lên tới, sợ rằng không rõ lực chiến đấu của binh đoàn vũ trụ. Chỉ cần có viện binh, hơn nữa tham chiến thì trận chiến đầu tiên này...

Chúng ta đã thắng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14: Chiến Trường Và Truyền Đạt Giả

Diêu Nguyên là người lãnh đạo của ba doanh tiếp viện. Khi bọn hắn tới mặt đất, quân đoàn vũ trụ đã giết ít nhất hơn 10 vạn quái vật, dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ trong phạm vi 10 km. Cho nên một đồng phi thuyền vận chuyển không gặp phải sự tấn công của vũ khí Gauss. Nhưng dù thế, khi Diêu Nguyên thấy hai đồng kim loại đổ nát trên mặt đất, hắn vẫn vội vàng ra lệnh phi thuyền vận chuyển hạ cánh khẩn cấp, sau đó cho các binh lính tập hợp di chuyển ra ngoài với tốc độ nhanh nhất.

Lúc Diêu Nguyên mặc trang phục chiến đấu màu đỏ xuất hiện trên chiến trường, rất nhanh Nhâm Đào và Vương Quang Chính đã chạy tới bên cạnh hắn. Diêu Nguyên nhanh chóng đón hai người họ, vội hỏi:

-Tình hình ra sao? Thương vong có nghiêm trọng không?

Vương Quang Chính thực hiện động tác chào, sau đó đáp:

-Thương vong...Trước mắt hắn đã chết một người, hắn...chết trận. Còn lại thương vong chưa rõ, bọn họ vẫn còn đang xung phong chiến đấu.

Diêu Nguyên lập tức ngắt lời:

-Đùa sao, không chết trận chẳng lẽ hắn vấp té mà chết? Nhâm Đào, cậu ở đây từ đầu, mau báo cáo, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Còn nữa, lời nhảm của cậu là có ý gì? Chúng ta đã bị lừa?

Nhâm Đào cười khổ:

-Tình huống cụ thể như sau. Chúng ta rất mạnh, binh lính trong quân đoàn vũ trụ mạnh hơn dự kiến quá nhiều. Ít nhất ngài cũng thấy đó, chúng ta hiện tại chưa gặp nguy hiểm. Tình hình thương vong chưa rõ, nhưng dám chắc số người chết không vượt quá 10, không...Tôi đề nghị lập tức phái người trở về phi thuyền Hi Vọng, lệnh cho tiến sĩ sinh vật học Mistuda Saburo bắt đầu chế tạo vắc xin ngừa vi rút trên hành tinh này. Nếu không, số người chết trận tuy ít, nhưng số người chết do dịch bệnh còn nhiều hơn...Về phần chúng ta bị lừa, chẳng lẽ ngài cho rằng đám quái vật này vô tình lạc đường đến đây sao? Không, tôi dám cam đoan bề mặt bên kia của vệ tinh số hai là một...mảnh đại lục khác. Thừa dịp chúng ta quan sát mảnh đại lục kia vào ban ngày, mảnh đại lục còn lại bị che lấp, thêm vào tác dụng của hạt Genesis, hẳn đã điều một lượng lớn quái vật âm thầm đến đây.

Diêu Nguyên nhíu mày:

-Số lượng của chúng? Ách...Có lẽ không cần trả lời, nhìn số lượng quái vật nơi này, không tưởng tượng được là có bao nhiêu con quái vật đáp xuống hành tinh này...

Nói tới đây, Diêu Nguyên lập tức quay đầu lại, hét lớn:

-Lực lượng phòng vệ, doanh số 1, số 2, số 3 tập trung. Tập hợp trong phạm vi vô hiệu hóa hạt Genesis của phi thuyền vận chuyển!

Phía sau Diêu Nguyên là các sĩ quan chỉ huy của ba doanh. Rất nhanh, dưới mệnh lệnh của bọn họ, các binh lính tập hợp thành ba hàng dài, vừa vặn trong phạm vi vô hiệu hóa hạt Genesis của phi thuyền vận chuyển.

Lúc này, Diêu Nguyên mới nhìn về Vương Quang Chính, nói:

-Lão Vương, cậu không thích hợp chiến đấu trực tiếp. Ở đây chỉ huy bọn họ, các sự việc cần thiết tùy cậu quyết định. Nhâm Đào, cậu làm tham mưu. Ước chừng 10 phút sau, ba doanh chi viện sẽ tới. Còn 30 phút nữa thì công binh sẽ xuất hiện. Được rồi, mọi việc cậu cứ thoải mái sắp xếp.

Nói xong, Diêu Nguyên giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó sải bước lao về nơi chiến trận kịch liệt nhất.

Vương Quang Chính dẫn Nhâm Đào đi tới nơi ba doanh tập hợp, rộng lớn:

-Đại đội trưởng của ba doanh bước ra khỏi hàng!

Sĩ quan chỉ huy của ba doanh lập tức bước ra, Vương Quang Chính tiếp tục ra lệnh:

-Lấy phi thuyền vận chuyển làm trung tâm, bắt đầu bố trí trận địa hình tròn. Mỗi doanh chịu trách nhiệm trong phạm vi 120 độ. Đồng thời dùng vũ khí tầm xa hỗ trợ quân đoàn vũ trụ. Bất luận sinh vật phi nhân loại nào tiếp cận, giết!

Các sĩ quan chỉ huy đồng loạt hồi đáp:

-Rõ, thưa trưởng quan. Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Ngay sau đó, họ bắt đầu ra lệnh cho binh lính dưới quyền lập một chiến trận hình tròn. Lát sau, tiếng súng Gauss đã vang vọng khắp chiến trường.

Đến giờ, Vương Quang Chính mới thở dài:

-Cậu biết không, Nhâm Đào? Thật ra kỷ luật trong quân đội cũng giống như một đám đông hỗn loạn. Trong đó cũng có người thông minh, người ngu xuẩn, người thiện chiến. Nhưng vấn đề là càng nhiều người, phản ứng của cả đám đông có khi sẽ càng ngu xuẩn, thậm chí ngu xuẩn tới mức không sao lý giải được. Chỉ cần một người dẫn đầu, sẽ có vô số người hưởng ứng theo, cho dù điều đó có ngu xuẩn tới đâu chẳng nữa. Quân đội cũng như thế. Nếu số lượng quá ít, như mấy chục người, mấy trăm người, có thể sẽ có tình trạng như năm chuẩn tân nhân loại thuộc tiểu đội giám thị

kia. Nhưng nếu vượt hơn một ngàn người, thêm vào kỷ luật và trật tự nghiêm minh. Chỉ cần không tan vỡ, có người dẫn đầu chiến đấu, thì tình trạng làm loạn đó tuyệt không xảy ra.

Nhâm Đào khoát tay nói:

-Cho nên, đó là một rắc rối lớn của quân đoàn vũ trụ. Ta không tin ngài và Diêu Nguyên không nhận ra vấn đề này.

Vương Quang Chính lắc đầu:

-Tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại...Bọn họ khác hẳn binh lính bình thường, thậm chí khác cả người bình thường. Nhâm Đào, cậu cũng là tân nhân loại, cậu chẳng lẽ không nghĩ tới vấn đề đó sao? Hiện giờ chỉ trông cậy vào Diêu Nguyên thôi, nếu ngài ấy không thể giải quyết rắc rối tiềm ẩn mà quân đoàn vũ trụ bộc lộ ra hôm nay, như vậy tương lai, phi thuyền Hi Vọng rất có thể sẽ xảy ra bạo loạn. Khi đó, nếu tiếp tục giờ đồ đao tàn sát...Cậu đừng nhìn ta bằng vẻ mặt đó. Ta hiểu rõ ngài ấy hơn cậu nhiều. Nếu cần thiết, ngài ấy tuyệt không do dự. Mà nếu điều đó xảy ra, chết không chỉ đơn giản một, hai người hoặc mười, hai chục người đâu.

Nhâm Đào mở miệng, nhưng đành nuốt những lời định nói vào lại trong bụng. Dù sao, thân phận của hắn cũng không thích hợp nói những lời này. Nếu nói ra, có thể tạo kết quả trái ngược, cho nên hắn đành chuyển đề tài:

-Hình như ngài còn chưa làm xong việc mà. Như là phái người trở về phi thuyền Hi Vọng báo cáo? Ra lệnh cho tiến sĩ Misutda Saburo điều chế vắc xin?

Lúc này, Vương Quang Chính mới quay đầu ra phía sau, nói với mấy binh lính, phân phó nhiệm vụ cho họ.

Cùng lúc đó, Diêu Nguyên đang lao băng băng trên chiến trường. Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, cả người như hóa thành một ngọn gió màu đỏ, xông thẳng vào chiến đám quái vật.

Thực ra, Diêu Nguyên vốn không thích trang phục chiến đấu của mình quá sặc sỡ, nhưng cô nàng Ba Lệ, người thiết kế ra bộ trang phục chiến đấu dành riêng cho hắn chỉ đáp một câu:

-Nếu tác chiến trong điều kiện hạt Genesis bao trùm thì sao? Khi ấy, chỉ có thể liên lạc trong cự ly gần hoặc bằng ánh mắt. Như vậy, nếu trang phục chiến đấu của người xuất hiện, sẽ giúp cho các binh lính lên tinh thần, cùng nhau theo người chiến đấu. Người không thấy màu đỏ là một màu rất dễ nhận biết sao.

Bộ trang phục chiến đấu màu đỏ này được thiết kế dựa trên kỹ năng của “toàn năng giả”, thêm vào ước tính tổ chất thân thể của Diêu Nguyên, tạo thành một bộ trang phục chiến đấu dành riêng cho sĩ quan chỉ huy. So ra, nó mạnh hơn hẳn các bộ trang phục chiến đấu khác.

Lớp giáp bảo vệ bên ngoài, cho dù đối mặt với kiếm chấn động sóng cao tần, cũng có thể bảo vệ trong vòng ba giây. Có sức chống đỡ nhất định với vũ khí laser, vô hiệu hóa hoàn toàn vũ khí Gauss nhờ vào vòng bảo hộ điện từ.

Trong bộ trang phục, có tới ba thiết bị phát điện năng lượng cao, hơn hẳn hai thiết bị phát điện trong những bộ trang phục chiến đấu bình thường. Mục đích của việc trang bị nhiều thiết bị phát điện là để duy trì tốc độ di chuyển khủng khiếp của bộ trang phục. Bởi nếu Diêu Nguyên phát động toàn bộ kỹ năng của mình như cảm ứng, thanh tích (quan sát), dự tri thì tốc độ tối đa mà hắn có thể đạt được lên tới 500m/s!

Đó là khái niệm gì đây? Tốc độ chạy còn nhanh hơn cả tốc độ đạn bắn ra từ súng lục!

Cả người hần như biến thành một tàn ảnh màu đỏ. Khi tốc độ vượt qua bức tường âm thanh, cả người mạnh mẽ bóp nát cả đội hình quái vật... Đúng vậy, là bóp nát.

Với tốc độ 500m/s, thêm vào khả năng phòng ngự kinh khủng bộ trang phục chiến đấu, hần có thể so sánh như một quả đạn...Không, là đạn pháo mới phải! Bóp nát đội hình quái vật, tất cả những gì cản đường trước mặt đều hóa thành thịt vụn.

Đến lúc này, nội tâm Diêu Nguyên mới bình tĩnh lại. Hần mới chính thức hiểu được câu nói của Nhâm Đào, ít nhất trận chiến này bọn họ đã thắng.

Trang phục chiến đấu hoàn toàn có thể phát huy trăm phần trăm khả năng của tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Hiệu quả không phải là $1+1=2$ đơn giản như vậy, dưới kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường hạn chế tác hại của lực G, đồng thời nâng cao phản xạ thần kinh của người dùng, từ đó...Làm cho binh sĩ trong quân đoàn vũ trụ có chiến lực kinh khủng!

Như một ví dụ đơn giản. Nếu hình dung khả năng chiến đấu của người bình thường là 10, như vậy khả năng chiến đấu của tân nhân loại quá lắm là 20. Khi đó, khả năng chiến đấu của một người bình thường được trang bị súng là 100, như vậy nếu tân nhân loại được trang bị súng, khả năng chiến đấu của họ có thể lên tới 500. Cũng chính là nói, nếu vũ khí càng mạnh thì chiến lực của tân nhân loại sẽ càng mạnh hơn.

Nếu người bình thường được mặc trang phục chiến đấu, cầm kiếm chấn động sóng cao tần thì khả năng chiến đấu của bọn họ có thể lên tới 1000. Còn tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại với cùng trang bị, khả năng chiến đấu của bọn họ ít nhất phải từ 50000 trở lên. Bởi các trang bị kia có thể phát huy toàn bộ tiềm lực của bọn họ, cho nên hiệu quả gia tăng gấp bội...

Gấp bội?

Diêu Nguyên giật mình, lúc này hắn mới chú ý tới việc toàn bộ binh sĩ trong quân đoàn vũ trụ đều cầm kiếm chấn động sóng cao tần xung phong. Tình huống thật quý dị, chuyện này căn bản không thể nào xảy ra. Bởi đến cả hắn, khi trực tiếp cận chiến mới phát hiện sự cường đại của bộ trang phục và tân nhân loại. Vậy các tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại bình thường khác, bọn họ sao có thể mạo hiểm như mình, trong tình hình không biết rõ sức mạnh của bộ trang phục mà đồng loạt xung phong?

(Lão Vương, hóa ra “chết trận” trong lời cậu là “chết” như vậy sao?)

Ý nghĩ này chỉ hiện lên trong chớp mắt, Diêu Nguyên đã lao sâu vào chiến trường. Hắn thấy được hơn mười binh sĩ gần đó đang ra sức tàn sát. Thực ra, dù là tân nhân loại hay chuẩn tân nhân loại, khi buộc phải xung phong chiến đấu, bọn họ đều cảm thấy toàn thân mình tràn đầy sức mạnh, đặc biệt đám quái vật xung quanh lại không hề hùng mạnh như tiểu thuyết, phim giả tưởng vẽ ra. Ngược lại, bọn chúng lại bị họ chém giết như cắt cỏ. Đến đó, mọi người ai ai cũng nổi lên huyết tính, theo sự hướng dẫn của các lão binh và cự binh trong tiểu đội Hắc Tinh, đánh thẳng đến đây.

Nhưng...rất nhiều người đã mệt mỏi. Đặc biệt là hai người chiến đấu từ đầu như Ứng và Hắc Thiết, bọn họ kiệt sức đến mức tùy lúc ngất xỉu, thậm chí trên mặt đã hiện nét đỏ chết chóc.

-Ứng! Hắc Thiết! Lập tức trở về phi thuyền vận chuyển! Đây là mệnh lệnh!

Thanh âm vang lên bên tai hai người, khiến bọn họ giật mình nhìn lại. Thấy được nơi xa, một bóng hình màu đỏ cao hơn 6 mét khẽ xoay tròn, đám quái vật xung quanh đồng loạt chia năm xẻ bảy. Lúc này, bóng hình đó mới dừng lại, nhìn về nơi này.

-Ta đang sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả để trò chuyện cùng hai người. Lập tức trở về phi thuyền vận chuyển! Đừng bắt ta lặp lại!

Ung và Hắc Thiết không hẹn cùng nhau gật đầu, sau đó quay đầu chạy về phía phi thuyền vận chuyển. Còn lúc này, thanh âm của Diêu Nguyên mới vang vọng trên toàn bộ chiến trường, bên tai các binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ.

-Ta ra lệnh! Tấn công đám quái vật khổng lồ tạo ra vòng bảo hộ điện từ!

Ta là Diêu Nguyên!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 15: Giết Sạch

Không thể phủ nhận, sau khi tân nhân loại xuất hiện, cơ quan tân nhân loại do Diêu Nguyên thành lập đã có rất nhiều thành quả. Tuy cơ quan đó bị các tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại bài xích, cho là nơi thí nghiệm, nghiên cứu kỹ năng tân nhân loại một cách tàn nhẫn, thậm chí trong số người dân bình thường cũng có không ít tin đồn xấu xa.

Trong đó là việc phân tích các kỹ năng tân nhân loại, đặc điểm, phương pháp sử dụng, hiệu quả duy trì, đặc biệt trong những hoàn cảnh chiến đấu kéo dài.

Trong quá trình phân tích, thì ba nhóm tân nhân loại cảm ứng giả, thanh tích giả, suy luận giả là những nhóm dễ phân tích nhất. Theo các nhà khoa học, khi ba nhóm tân nhân loại trên sử dụng kỹ năng, hiệu suất hoạt động của bộ não tăng lên ít nhất gấp 10 lần. Cho nên, nó cũng cần một lượng lớn chất dinh dưỡng duy trì, đây là tác hại trí mạng. Vô luận là vấn đề nhiệt độ cao sinh ra trong quá trình bộ não hoạt động, hay là sự thiếu hụt chất dinh dưỡng trong cơ thể, đó là đều là nguy hiểm trí mạng.

Nhưng khi phân tích biểu đồ gen của ba nhóm tân nhân loại này, lại phát hiện một đoạn gen ngắn. Đoạn gen ngắn này vốn được giới khoa học cho là chuỗi gen vô dụng nhưng không ngờ, trong quá trình sử dụng kỹ năng tân nhân loại, đoạn gen vô dụng này lại tiết ra một loại kích thích tố kỳ lạ, giúp giảm bớt lượng năng lượng tiêu hao khi sử dụng kỹ năng tân nhân loại. Dĩ nhiên, hiệu quả không rõ ràng lắm, chỉ giảm bớt một chút

năng lượng, nhưng phải trong trường hợp sử dụng kỹ năng tân nhân loại kéo dài, gần kề bờ vực tử vong, nó mới xuất hiện.

Đồng thời, cơ quan tân nhân loại cũng tìm được phương pháp rèn luyện 3 loại năng lực này, thêm vào thời gian sử dụng hạn chế an toàn...

Tiếp theo là nhĩ ngữ giả và truyền đạt giả, dự tri giả. Nhĩ ngữ giả là nhóm tân nhân loại có liên quan nhiều nhất đến khoa học, mỗi khi nghiên cứu gặp phải khó khăn thì đều có xác suất tìm được linh cảm đột phá. Nhưng truyền đạt giả thì sao? Năng lực của nhóm tân nhân loại này hoàn toàn vượt khỏi tầm hiểu biết của giới khoa học. Tiếp cận thế giới linh hồn giả lập? Loài người có linh hồn sao? Phải biết rằng khái niệm linh hồn này là cách gọi của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, không phải là khái niệm mà giới khoa học nhằm tưởng từ trước giờ.

Về phần dự tri giả thì tình hình nghiên cứu có phần khả quan hơn. Ít nhất năng lực này có vẻ liên quan tới giác quan thứ sáu mà con người đồn đại, nhưng cơ bản cũng là một phạm trù mơ hồ, căn bản không thể phân tích thấu triệt

Trừ hai nhóm tân nhân loại trên, thì đặc thù nhất vẫn là toàn năng giả và khi phiến giả. Toàn năng giả là tân nhân loại sở hữu toàn bộ kỹ năng, trừ kỹ năng lừa gạt của khi phiến giả. Còn khi phiến giả duy nhất cho đến giờ vẫn trong tình trạng hôn mê, sống thực vật, não bộ trong trạng thái nửa sống nửa chết. Cho nên, việc phân tích hai kỹ năng trên gặp khó khăn rất lớn.

Nhưng, việc phân tích không phải không có kết quả. Ít nhất, chất kích thích tố kỳ lạ kia đã được trích ra, đang trong quá trình thử nghiệm điều chế. Đó là một trong các hạng mục hàng đầu của cơ quan tân nhân loại... Kế hoạch cường hóa loài người!

Trước hết khoan nhắc đến việc phân tích các loại kỹ năng tân nhân loại khác, cũng như phương thức sử dụng, giới hạn sử dụng. Trong đó, hai nhóm tân nhân loại lần lượt là truyền đạt giả và toàn năng giả có tầm quan trọng nhất.

Bởi có hạt Genesis, cho nên chiến đấu trong các cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn biến thành cuộc chiến trong những không gian rộng lớn, nhưng lại bị hạn chế về mặt thông tin. Cho nên, việc lưu chuyển thông tin trên chiến trường trở thành nhiệm vụ quan trọng hàng đầu. Đặc biệt trong hoàn cảnh chiến trường rộng lớn. Nhưng nếu có hạt Genesis, trừ khi nền khoa học phát triển đến mức tìm ra phương pháp hóa giải hạn chế mà hạt này mang lại. Khi đó, chỉ cần một bên nắm giữ quyền lưu chuyển thông tin, coi như nắm toàn bộ chiến trường vào lòng bàn tay.

Do đó, tầm quan trọng của truyền đạt giả trong chiến tranh của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn là cực kỳ trọng yếu, có quan hệ chiến lược đến toàn bộ chiến trường hoặc chiến thuật mà đôi bên áp dụng!

Lúc này, khi trang phục chiến đấu mà đồ của Diêu Nguyên xuất hiện trên chiến trường, cục diện xuất hiện biến hóa cực lớn.

Đầu tiên, khi có Diêu Nguyên, sĩ khí mọi người đồng loạt tăng cao. Tình huống này hoàn toàn khác với lúc Vương Quang Chính có mặt, có thể nói thái độ của họ với Diêu Nguyên hoàn toàn khác hẳn Vương Quang Chính.

Đặc biệt việc Diêu Nguyên xuất hiện, nghe thanh âm của hắn. Đây là kỹ năng từng được diễn tập, cho nên không ai kinh ngạc. Chỉ lát sau cơn thất thần, tất cả binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ đồng loạt rống lớn, lấy đội trưởng tân nhân loại của mình làm hạch tâm, tiến hành tác chiến theo như diễn tập. Cứ chín người hợp thành đội, lấy tân nhân loại thành mũi đao nhọn, triển khai chém giết kịch liệt.

Rất nhanh, hầu như toàn bộ quái vật khổng lồ tạo nên vòng bảo hộ điện từ bị tiêu diệt. Từ nơi xa, đột ngột vang lên từng đợt súng trường Gauss khai hỏa. Một mảng lớn quái vật bị xé thành mảnh nhỏ. Có thể nói, đám quái vật kia không thể ngăn cản sự tiến công mãnh liệt của quân đoàn vũ trụ, sự chênh lệch về chất là thứ mà số lượng không sao bù đắp nổi. Bất chợt, Diêu Nguyên cảm nhận được đám quái vật đang lui về sau.

Dĩ nhiên, số lượng quái vật xung quanh lên tới hàng trăm vạn, nhiều như một biển quái vật. Mỗi giây, mỗi phút đều có vô số quái vật tham gia vào vòng chiến. Nhưng nhờ vào cảm giác nhạy cảm trên chiến trường, Diêu Nguyên cảm thấy đám quái vật đang từ từ lui đội hình về sau.

-Dừng việc đột kích lại! Tất cả binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ dừng đột kích, cố thủ tại chỗ!

Diêu Nguyên lập tức truyền lệnh thông qua kỹ năng của truyền đạt giả. Và thông qua đồng hồ gắn trong trang phục, lúc này đã 10 phút từ lúc hãn xuất hiện trên mặt đất. Nói cách khác, quân chi viện sắp tới rồi.

Gọi là quân chi viện, thật ra chính xác hơn phải gọi là tiểu đoàn pháo binh Gauss. Bọn họ không thích hợp cho việc cận chiến, cũng như ba doanh trước tiến hành trận địa phòng ngự phản công. Bọn họ thích hợp cho việc tấn công rải thảm, phá hủy trên phạm vi lớn, lấy vũ khí hạng nặng tầm xa làm vũ khí chủ lực. Tuy đối phương có vòng bảo hộ điện từ, nhưng chỉ cần không được cung cấp năng lượng vô tận như vòng bảo hộ trên phi thuyền Hi Vọng, thì dưới sự oanh kích liên tục của đạn pháo Gauss, chỉ có kết quả người chết vòng bảo hộ tiêu. Có thể thấy, vòng bảo hộ điện từ cũng chỉ có công suất phòng ngự hữu hạn.

Quả nhiên, sau khi Diêu Nguyên hạ lệnh dừng đột kích, nhiều nhất mấy chục giây sau, số lượng quái vật tấn công thừa thớt dần. Chúng từ từ lui về sau, nhưng lại có một chuyện kì quái xảy ra, khi lui về thì đám quái vật đó cũng mang theo xác của những con quái vật khác bên cạnh. Trừ xác

của những con quái vật ở trung tâm chiến trường, cách quá xa thì trong vòng phạm vi mấy trăm mét xung quanh quân đoàn vũ trụ, hầu như không còn một thi thể quái vật nào cả. Chỉ có vô số bãi máu xanh trên mặt đất, xen lẫn trong đó là thịt vụn hoặc nội tạng vỡ nát.

Diêu Nguyên đứng trong sự bảo vệ của đông đảo binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, hắn luôn một mực sử dụng kỹ năng thanh tích giả để quan sát chiến trường. Khi quay về sau, hắn thấy được thêm vài chiến phi thuyền vận chuyển hạ cánh. Không chút chần chừ, hắn lập tức sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả, cả người chìm vào một trạng thái kỳ lạ.

Đúng vậy, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng. Không còn mặt đất, không còn hành tinh, chỉ còn lại một khoảng không đen tối vô tận. Dần dần, hắn cảm nhận được sự hiện hữu của mình, là một quả cầu lửa khổng lồ tỏa ánh sáng chói chang như mặt trời, xung quanh đột ngột xuất hiện vô số quả cầu ánh sáng to, nhỏ.

(Nơi này, đúng vậy, ta tìm được vị trí của Nhâm Đào, Ưng, Hắc Thiết rồi...)

Hết thấy động tác miêu tả nhìn như chậm chạp, nhưng thật ra chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bởi vì...động tác này Diêu Nguyên đã luyện tập hàng vạn lần trong suốt 6 năm qua, lúc này hắn đang dùng ý nghĩ của mình để truyền đạt lời nhắn cho Nhâm Đào, Ưng và Hắc Thiết.

-Nhâm Đào, Ưng, Hắc Thiết. Ta là Diêu Nguyên, ta ra lệnh, cho ba doanh vừa xuất hiện triển khai oanh tạc trong phạm vi lớn. Xóa sổ toàn bộ đám quái vật ghê tởm trước mắt chúng ta đi!

Ba người Nhâm Đào, Ưng, Hắc Thiết sửng sốt. Bọn họ lập tức nhảy dựng dậy, tiếng nói của Hắc Thiết lớn nhất, hắn rống lên:

-Hạ trưởng ra lệnh. Tiến hành oanh tạc rải thảm với đám quái vật nơi xa!

Hai người còn lại cũng hét to như vậy. Vị trí hiện giờ của bọn đang trong phạm vi vô hiệu hóa hạt Genesis của phi thuyền vận chuyển, nên phạm vi truyền tin rất rộng. Khi mệnh lệnh được ban bố, các binh lính nhanh chóng thi hành, xây dựng các pháo đài vũ khí Gauss khổng lồ. Từ pháo Gauss mini, đến pháo Gauss tầm trung, pháo Gauss đại liên, pháo Gauss xuyên lục địa. Hàng loạt vũ khí bắt đầu được nạp năng lượng, sẵn sàng nhả đạn.

-Tiểu đoàn pháo binh Gauss mini, tiểu tổ thứ nhất, tiểu tổ thứ hai... Tiểu tổ thứ chín chuẩn bị xong! Sẵn sàng chờ lệnh!

Các tổ trưởng trong từng tiểu tổ pháo binh Gauss mini liên tục dùng thiết bị truyền tin báo cho các sĩ quan chỉ huy trong doanh. Tiếp đó là các tiểu tổ chịu trách nhiệm vận hành pháo Gauss tầm trung, pháo Gauss đại liên, pháo Gauss xuyên lục địa đồng loạt báo cáo.

-Bắn!

Ầm ầm, vô số đạn pháo mà mắt thường không cách nào nhìn thấy, đồng loạt bay ra, hạ theo góc 120 độ bay thẳng xuống đám quái vật nơi xa. Mặt đất chấn động liên tục, mỗi một phát đạn pháo đều mang theo tốc độ kinh người chạm vào mặt đất. Tốc độ của nó thậm chí còn nhanh hơn cả tốc độ thiên thạch rơi, tuy mỗi viên đạn pháo đều rất nhỏ, nhưng khi chạm đất, uy lực không thua kém gì tên lửa hạng nặng. Bụi đất tung bay mù mịt, trong phạm vi 100 mét xung quanh khu vực oanh kích, mọi thứ đều biến thành mảnh vụn. Thậm chí, đám quái vật tạo nên vòng bảo hộ điện từ cũng không thể ngăn cản.

Hơn nữa, đây không phải là kiểu oanh tạc một nơi, mà đồng loạt oanh tạc rải thảm trên toàn bộ chiến trường. Có thể nói, vùng đất trước mặt binh lính như bị sụp đổ...

Thời gian pháo kích duy trì gần 20 phút. Đến lúc này, trong tầm mắt mọi binh lính, cũng như khi lên phi thuyền vận chuyển quan sát, mặt đất đã không còn bất kỳ con quái vật nào tồn tại.

Trận chiến đầu tiên giữa loài người và quái vật đã kết thúc. Nhưng với những ai biết rõ mọi việc, đây...

...chỉ là bắt đầu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 16: Ra Đời!

Đây là báo cáo sau khi kết thúc trận chiến với quái vật trên vệ tinh số hai. Cho tới giờ, tổn thất hai phi thuyền vận chuyển, có ba binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ tử vong. Ngoài ra, còn có 12 binh lính do trang phục chiến đấu hư hỏng, hô hấp không khí trực tiếp từ hành tinh này, xuất hiện phản ứng bất thường, cần cách ly...

Khi kết thúc cuộc chiến, Diêu Nguyên giao quyền chỉ huy cho Vương Quang Chính, lệnh cho hã xây dựng công sự phòng ngự trên mặt đất. Công sự dùng công nghệ cơ giới và kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn làm trụ cột. Như vậy, cho dù số lượng quái vật có nhiều hơn nữa, chỉ cần có đủ đạn dược và năng lượng, thì đừng có mơ phá vỡ công sự.

Còn Diêu Nguyên chỉ huy toàn bộ quân đoàn vũ trụ trở về phi thuyền Hi Vọng. Sau trận đánh này, quân đoàn vũ trụ đã cho thấy sức mạnh của mình. Sức mạnh này khiến cho cả Diêu Nguyên cũng phải giật mình, nó đã vượt quá ước nguyện ban đầu của hã khi xây dựng chi quân đội này – một tiểu đội bộ đội đặc nhiệm. Vì vậy, càng làm Diêu Nguyên nhận thức rõ ràng hơn giá trị của tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại.

Nhưng, việc quan trọng hơn là cứu chữa 12 binh lính tiếp xúc với không khí kia. Bọn họ nổi mẩn đỏ khắp người, cần phải cứu chữa khẩn cấp. Hơn nữa, còn phải cho các binh lính khác trong quân đoàn nghỉ ngơi. Bởi kế tiếp, có thể là một cuộc chiến tranh dài đằng dặc.

Nhưng dù các binh lính khác có thể nghỉ ngơi, chỉ riêng Diêu Nguyên là không thể. Hắn cố nén sự mệt mỏi triệu tập toàn bộ chuyên gia về quân sự cùng các nhà khoa học khác. Đồng thời, hắn cũng mang về đoạn phim quay cảnh chiến đấu. Sau khi phát video cho mọi người xem, hắn mới đứng trên bục cao, hỏi:

-Đầu tiên, chúng ta có thể thấy. Số lượng quái vật chiếm ưu thế tuyệt đối với loài người chúng ta. Thậm chí, nếu chúng ta vẫn đang ở trong cuộc cách mạng công nghiệp lần ba, có thể sẽ bị tiêu diệt ngay trong đợt tấn công đầu tiên này... Dĩ nhiên, chúng ta rất may mắn, sức mạnh quân đoàn vũ trụ vượt quá sự mong đợi của tất cả. Với các trang bị do tiến sĩ Ba Lệ chịu trách nhiệm phát minh và thiết kế, trang phục chiến đấu khi phối hợp với tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại, các binh lính đã có sức mạnh tương đương với siêu nhân.

Bất quá!

Gương mặt Diêu Nguyên hiện nét nghiêm túc, hắn chỉ vào hình ảnh to lớn phía sau, nói:

-Số lượng quái vật quá mức khổng lồ. Mà chúng ta chỉ có 144 binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ... Nhưng bây giờ chỉ còn lại 129 người, chết trận ba người, 12 người đang chờ cứu trị. 129 binh lính này cũng chỉ là người! Sức lực của bọn họ có hạn, hơn nữa khi chiến đấu thì chút sức lực đó rất nhanh sẽ hết!

Bây giờ phải làm thế nào? Trước mắt, ta đã ra lệnh cho bộ đội đóng trên mặt đất bước đầu xây dựng công sự phòng ngự. Nhưng nó chỉ có thể đảm bảo chúng ta đẩy lùi các cuộc tấn công của đám quái vật kia, chứ không thể hủy diệt hoàn toàn quái vật trên vệ tinh số hai! Sau đó thì sao? Các vị có lẽ đã thấy được thảm trạng của vệ tinh số hai. Chẳng lẽ mọi người cam tâm để hành tinh này chịu số phận tương tự như vậy sao?

Nói tới đây, Diêu Nguyên khẽ nhìn đồng hồ đeo tay, nói:

-Tính từ bây giờ, 8 tiếng sau ta sẽ phái 6 tân nhân loại sử dụng phi thuyền chiến đấu số 003 bay lên không trung trinh sát toàn bộ hành tinh. Đồng thời, hi vọng mọi người cho ta ý kiến về kế hoạch sử dụng thực vật ngoài hành tinh. Có dùng nó hay không!

Lời vừa dứt, đông đảo các nhà khoa học bắt đầu xôn xao. Lâu sau, nhà sinh vật học Yvaine đứng lên, phát biểu:

-Hạ trưởng, ta có hai điểm phản đối kế hoạch sử dụng thực vật ngoài hành tinh! Đầu tiên, chúng ta vẫn chưa rõ sinh vật to lớn trên vệ tinh số hai là thứ gì? Phi thuyền sinh vật? Nếu như vậy, bên trong nó phải có sinh vật có trí tuệ. Như vậy, liệu chúng ta có thể trao đổi với nó không? Có lẽ, bọn họ đã hiểu lầm chúng ta. Hoặc do đây là lần đầu bọn họ nhìn thấy nền văn minh cơ giới, kỹ thuật khoa học văn minh. Cho nên, mới phái quân tấn công chúng ta? Nếu như toàn thân chiếc phi thuyền kia là một sinh vật có trí tuệ, như vậy việc sử dụng thực vật ngoài hành tinh là vô dụng, nên biết rằng...

Diêu Nguyên ngắt lời:

-Tiến sĩ Yvaine, ta nghĩ có lẽ cần làm rõ hai điểm. Thứ nhất, vô luận là chiếc phi thuyền sinh vật kia là một sinh vật có trí tuệ, hay là sinh vật bên trong nó có trí tuệ, nhưng chúng ta và nó đã ở trong trạng thái chiến tranh! Ngài hiểu chứ? Là chiến tranh! Vào lúc 3 binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ chết trận, thì việc chúng ta bị tập kích coi như mở đầu cho chiến tranh! Những việc kháng nghị, kêu gào, chỉ trích chính phủ trong việc này, ta hi vọng lần sau sẽ không tái diễn!

Nếu đã là chiến tranh, thì những chuyện như đàm phán, trao đổi đều dẹp hết. Chờ chúng ta chỉ súng, giơ kiếm lên cổ chúng rồi từ từ tính sau! Khi nền văn minh loài người chỉ còn lại mười mấy vạn, để duy trì sự phát

triển của loài người, bất kỳ ý kiến đầu hàng, hay tỏ ý nhúng nhường nào đều là tội ác! Mặc dù chúng ta có thể phải chạy trốn, mặc dù chúng ta có thể sẽ bại trận, không thể chiến thắng mới bỏ cuộc. Nhưng tuyệt đối không thể đầu hàng, không thể tỏ ra mềm yếu. Nếu không, ngài cảm thấy chúng ta còn có thể sinh tồn trong vũ trụ nguy hiểm này sao?

Điều Nguyên nói tới đây thì ngừng lại một lát, rồi tiếp tục:

-Tiếp theo, tiến sĩ Yvaine, về việc thực vật ngoài hành tinh tấn công chúng ta, có lẽ ngài mới là người hiểu rõ hơn ta. Đầu tiên, nó là thứ vô hại với chúng ta, nhưng với bất kỳ sinh vật nào, nó cũng có thể cắn nuốt, sau đó thải ra những hạt cát dư thừa! Về điểm này, chúng ta đã dùng rất nhiều sinh vật thí nghiệm, không phải sao?

Dĩ nhiên, không thể loại trừ khả năng thực vật ngoài hành tinh sẽ không cắn nuốt sinh vật có trí tuệ. Còn những sinh vật thí nghiệm như chuột, heo, dê, bò...thì không phải là sinh vật có trí tuệ. Điều đó có thể xảy ra, vì vậy...lát đây, chúng ta sẽ thí nghiệm xem tình huống này có xảy ra không!

Điều Nguyên xoay người sang chỗ khác, gật đầu với nhân viên điều khiển. Người nhân viên ngồi ở bàn điều khiển vội vàng thao tác, lát sau, một hình ảnh 3D hiện lên trên bục cao.

Đó là hình ảnh về 10 con quái vật, toàn thân không còn nơi nào lành lặn, tứ chi đứt gãy. Nhưng có thể thấy, sức sống của bọn chúng rất mãnh liệt. Miệng vết thương đã lành lại, máu tươi xanh biếc không còn chảy ra nữa. 10 con quái vật đang bị vây trong một lồng điện khổng lồ, điên cuồng đập vào vách lồng tìm cách chạy trốn, thỉnh thoảng bọn chúng còn quay sang tấn công lẫn nhau.

-Nhờ vào kỹ năng của dự tri giả, chúng ta đã tìm ra toàn bộ quái vật còn sống trong đám xác chết. Ta giao chúng cho mọi người! Nhưng phải

chú ý, bọn chúng vô cùng nguy hiểm! Cho nên, để đề phòng, với mỗi quái vật ta sẽ cử một binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ làm bảo vệ, có trách nhiệm đảm bảo không có sự cố đáng tiếc nào phát sinh.

Lúc này, Diêu Nguyên mới xoay đầu lại, nói tiếp:

-Kế hoạch sử dụng thực vật ngoài hành tinh sẽ được triển khai sau 16 tiếng nữa. Còn dư 8 tiếng cho các binh lính nghỉ ngơi. 8 tiếng sau sẽ tập hợp để chuẩn bị cho việc tác chiến, cũng như cho các vị báo cáo về thí nghiệm đối với các loại quái vật kia. Ngoài ra, còn có kế hoạch bổ sung vật tư, nhu yếu phẩm các loại...

Giải tán.

8 tiếng sau...

Nhâm Trừu Nguyệt cẩn thận đặt tô sứ trên tay xuống. Tô đựng cháo thịt băm, cùng với trứng vịt muối. Nhìn hơi thì có vẻ vừa mới hâm lại, tỏa ra hơi nóng nghi ngút. Bên cạnh tô có vài chiếc đĩa nhỏ đựng đồ ăn kèm như đồ chua, trứng muối...

Chỉ cần nhìn khẩu phần ăn sáng thịnh soạn như vậy, ai ai cũng phải nuốt nước miếng mà thèm. Nhưng cô nàng Nhâm Trừu Nguyệt không ăn mà si ngốc nhìn đồng hồ báo thức. Theo như đồng hồ, thì cũng sắp qua 8 tiếng rồi, như vậy...Hắn phải sắp tỉnh ngủ rồi chứ.

Không đợi cho cô nàng Nhâm Trừu Nguyệt nhà ta nghĩ lung tung thêm, anh chàng Nhâm Đào đã ngáp ngán ngáp dài bò ra khỏi phòng ngủ. Vừa ra, đã thấy Nhâm Trừu Nguyệt ngồi trên ghế sofa, trên bàn là bữa ăn sáng thịnh soạn. Nhâm Đào đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó nở nụ cười:

-Buổi sáng, ta thích nhất cháo thịt băm đây. Không ngờ hôm nay bà tốt như vậy.

Nhâm Trừu Nguyệt nhìn Nhâm Đào, hếch đôi môi nhỏ nhả lên:

-Dạo gần đây, tui muốn ăn khuya, thì sao? Không được à? Hừ, không phải vất vả làm để cho ông ăn đâu.

Nhâm Đào cười cười, không phản bác, đi tới phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Sau đó mới đi tới bàn ăn, tay cầm đũa, tay kia bưng tô cháo.

Nhâm Trừu Nguyệt nhìn tên ngốc kia ăn ngon lành, nở nụ cười ngọt ngào. Nhưng bất quá nàng chợt cảnh giác, lập tức đổi sắc mặt, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, hỏi thăm:

-Trên mặt đất chiến đấu ác liệt lắm à?

Nhâm Đào hơi kinh ngạc nhưng vẫn cười đáp:

-Không dữ dội lắm đâu. Bất quá là chiến đấu phòng ngự phản công thuần túy thôi. Chỉ cần giờ súng lên, ngắm bắn, bóp cò là được.

Nhâm Trừu Nguyệt gất một tiếng:

-Nói cái gì đó. Đừng có nói nhăng...Thật ra, trên đó chiến đấu ác liệt lắm đúng không? Tui cũng là dự tri giả mà. Tuy ở đây cách mặt đất tới mấy km, nhưng tui vẫn cảm giác được nguy hiểm truyền xuống. Là nguy hiểm cực độ đó, còn có sát khí làm cho người ta khó thở nữa...Đúng rồi, Trương Hằng cũng tỉnh rồi. Khi tui ra ngoài mua thức ăn, thấy hắn sau khi rời bệnh viện, lập tức chạy tới chỗ Diêu Nguyên ở.

-Hừm, tỉnh rồi sao?

Nhâm Đào lăm bằm, sau đó cười cười nhìn về Nhâm Trừu Nguyệt:

-Yên tâm đi, chỉ là cuộc chiến nhỏ thôi mà, hơn nữa...Tui nhất định sẽ bảo vệ bà.

-Biết rồi, cũng như lần trước thôi mà...

Cùng lúc đó, ở phòng Diêu Nguyên, Trương Hằng đang ngây ngốc nhìn cô nàng Minh Chi Khiết ngáy ngủ đi ra từ phòng ngủ. Cô ta còn đang mặc đồ ngủ, sau khi ngáp vài cái thì tựa hồ không thấy được “con kỳ đà” đang đứng trước mặt mình, tự nhiên bước vào phòng vệ sinh.

...Quả lợi hại.

Trương Hằng nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng ngay lập tức bị Diêu Nguyên chặt đứt trí tưởng tượng đang bay xa của tên này.

-Đừng có suy diễn bậy bạ. Nàng ta còn trẻ, hơn nữa chỉ là thiếu nữ. Vì vậy, lúc chiến đấu đổ máu với đám quái vật, không tránh khỏi hoảng sợ. Hơn nữa, nàng cũng không còn người thân. Nên nàng mới tìm đến đây, ta mới chữa cho nàng một cái giường trong phòng...

Diêu Nguyên giải thích sơ sài vài câu, sau đó hỏi:

-Nói như vậy, ác ý của đám quái vật kia...thuần túy chỉ muốn cắn nuốt loài người chúng ta, cùng với nền khoa học kỹ thuật, cũng như tân nhân loại?

Diêu Nguyên tò mò.

Trương Hằng đáp:

-Đúng, lúc trên mặt đất, tôi cảm giác được luồng ác ý mãnh liệt đó, dường như bị nó nuốt chửng. Sau đó khi tôi hôn mê, trong cơn ác mộng, thấy được tình cảnh đám quái vật kia ra đời...

Tràng cảnh đó quả là địa ngục trần gian...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17: Tiến Hóa

Đầu tiên là trong hư không vũ trụ vô biên, như vũ trụ mà chúng ta từng thấy trên phi thuyền Hi Vọng, rộng lớn bao la đến mức khó tưởng tượng được.

Trong vũ trụ vô biên đó, có một khối thịt to lớn đang chuyển động. Nó to đến mức không tưởng, theo như tôi đoán thì ít nhất, nó phải có kích thước gấp mấy lần Trái Đất. Hơn nữa, khối thịt đó đang tỏa một luồng ánh sáng kỳ quái ra xung quanh. Màu sắc thì hơi giống tia laser nhưng không chắc có phải nó không...

khối thịt tỏa ra ánh sáng đó, nó đang không ngừng khô héo và tan rã. Từ bên trong, vô số bộ xương và nội tạng từ từ bị phân hủy. Đúng vậy, tôi có cảm giác như nó sắp chết, chết già...

Nhưng quá trình đó diễn ra rất chậm chạp, đơn vị tính thời gian e rằng phải là vạn năm, mười vạn năm. Dần dần, khi nó sắp chết, chợt nó đến được một hành tinh có sinh vật sống. Đúng vậy, nó có khả năng phi hành bề cong cả chiều không gian, tốc độ hơn cả tốc độ ánh sáng. Qua mấy ngàn năm rông rãi, nó tìm được một hành tinh có sinh vật sống. Nhưng tới đó, nó cũng kiệt sức. Vì vậy, ở bên ngoài hành tinh, toàn thân nó phân hủy, tan thành những mảnh bụi rải rác trong vũ trụ. Duy chỉ có một miếng thịt nho nhỏ còn sót lại bám vào trên hành tinh này.

Trải qua thời gian rất lâu, không biết đã qua mấy trăm vạn năm, hay ngàn vạn năm. Cho tới khoảng 10 triệu năm sau, hành tinh đó mới xuất

hiện nền văn minh. Sinh vật trên đó là những sinh vật có hình dạng giống như sứa, bọn họ cũng phát triển nền khoa học giống hệt chúng ta. Vì vậy, nền văn minh bọn họ càng phát triển thì vấn đề ô nhiễm càng cấp thiết. Nhưng họ khác ta ở một điểm, do bọn họ là sinh vật sống dưới nước, nên vấn đề ô nhiễm ảnh hưởng đến bọn họ nặng nề hơn chúng ta rất nhiều. Cho tới khi nền văn minh bọn họ phát triển đến cuộc cách mạng công nghiệp lần ba giai đoạn cuối, mới bắt tay xây dựng cái vệ tinh cũng như lãnh thổ bên ngoài vũ trụ nhằm giảm thiểu bớt ô nhiễm cho hành tinh mẹ...

Cuối cùng, nền văn minh bọn họ cũng đạt được cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Nhưng vấn đề ô nhiễm đã quá nghiêm trọng, nên bọn họ đành mạo hiểm chế tạo một chiếc phi thuyền vũ trụ, cho nó thám hiểm bên ngoài hệ thiên hà nhằm tìm mảnh đất mới...Bất chợt, mảnh vỡ sao Neutron xuất hiện, tấn công nền văn minh của bọn họ.

Diêu Nguyên nghe đến đây thì mãnh liệt đứng dậy, hoảng sợ hỏi:

-Mảnh vỡ sao Neutron? Cậu chắc chắn đó là mảnh vỡ Neutron chứ? Tại sao nền văn minh đó cũng bị mảnh vỡ sao Neutron tấn công? Chẳng lẽ bọn họ bị tấn công cùng lúc với Trái Đất chúng ta?

Trương Hằng lắc đầu đáp:

-Không, trong giấc mơ của tôi thì nền văn minh này đã tồn tại ít nhất hơn vạn năm trước...Ngài đừng hỏi vì sao tôi biết. Đó là cảm giác mà tôi cảm nhận được trong giấc mơ thôi. Thôi, trước hãy nghe tôi nói hết đã. Bởi vì mảnh vỡ sao Neutron xuất hiện, ngay cả nền văn minh đó cũng bất lực. Vì vậy, chỉ đành sử dụng kỹ thuật công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn đầu, xây dựng phi thuyền vũ trụ quy mô lớn, bay vào vũ trụ tránh nạn, nhưng vào lúc này...Khối thịt bám vào hành tinh đó mười mấy vạn năm trước, bên trong chứa vô số vi khuẩn ngủ đông đã tỉnh giấc. Cấu trúc khối thịt đó là do đám vi khuẩn này chồng chất lại với nhau

tạo thành. Ách, nói ra thì nó cũng giống như ôn dịch châu chấu mà loài người chúng ta thường gọi.

Lúc sơ khai, nó rất yếu ớt. Chỉ có thể hấp thu xác động vật, thực vật xung quanh. Nhưng mỗi khi cắn nuốt một thi thể, nó lại có khả năng chọn lọc và sao chép các gen hữu dụng từ vật chủ. Dần dần, nó bắt đầu có khả năng sinh sản, ấp trứng tạo thành đám quái vật. Mà đám quái vật này có nhiệm vụ giết và mang đến nhiều xác động vật, thực vật hơn cho nó. Từ từ, nó cắn nuốt càng nhiều thứ, càng mạnh lên...

Khi kích thước nó gia tăng, cuối cùng nền văn minh kia cũng phát hiện ra. Bọn họ từng thử tiêu diệt nó, nhưng không tìm được biện pháp hữu hiệu. Bất đắc dĩ, bọn họ đành phải dùng tới bom khinh khí, đánh chìm cả khu vực kia...

Nhưng sự việc không đơn giản như vậy. Tuy đám vi khuẩn kia rất yếu ớt, đám quái vật mà nó tạo ra cũng như thế. Nhưng thật ra, nó đã sớm phân tán bản thể của nó vào lòng đất, men theo dòng nước ngầm tiến vào biển cả...Nền văn minh kia lại là sinh vật sống dưới nước a. Cho nên, bọn họ cũng bị lây nhiễm vi khuẩn, bị cắn nuốt. Theo số lượng sinh vật bị cắn nuốt tăng lên, đám vi khuẩn bắt đầu học được khoa học kỹ thuật. Từ đó, bọn chúng có thể sinh sản ra quái vật bắn đạn từ cơ thể, rồi tới quái vật tạo ra vòng bảo hộ điện từ, thậm chí đến cả kỹ thuật nhiệt hạch, chế tạo bom khinh khí nó cũng học được. Từ trong biển, nó bắt đầu tạo ra nguồn năng lượng vô tận, chế tạo ra vô số quái vật. Đó là những con quái vật mà chúng ta gặp phải trên mặt đất...

Đến mấy năm sau, khối thịt kia cuối cùng đã cắn nuốt xong hành tinh. Nó bắt đầu rời khỏi hệ thiên hà, tìm kiếm những hành tinh có sinh vật sống. Cắn nuốt rồi bỏ đi...Cứ như vậy, nó tìm tới đây.

Trương Hằng nói một hơi dài, dừng lại thở một chút. Còn Diêu Nguyên đang im lặng trầm tư, cô nàng Minh Chi Khiết ngồi bên cạnh cũng

im lặng.

-Ta muốn xác nhận lại một điểm. Đám quái vật này khởi nguyên không hề có bất kỳ thủ đoạn khoa học kỹ thuật gì đúng không? Hơn nữa, khả năng sinh sản quái vật có được là từ gen mà bọn chúng thôn phệ xác sinh vật khác?

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát rồi hỏi.

Trương Hằng gật đầu đáp:

-Không sai, chính là thế. Lúc đầu, nó chỉ là một tờ giấy trắng. Khi nó cắn nuốt càng nhiều, khả năng sinh sản quái vật càng nhiều. Mà một khi cắn nuốt đủ sinh vật có trí tuệ, đặc biệt là thôn phệ cả nền văn minh, nó sẽ có khả năng sử dụng các thủ đoạn khoa học kỹ thuật.

Diêu Nguyên nhíu mày:

-Nhưng điều này rất lạ. Theo như cậu nói, cơ thể mẹ của nó, hay khối thịt to lớn đã chết kia. Nó hẳn phải là nền văn minh vũ trụ cấp ba mới đúng. Có khả năng phi hành bẻ cong cả không gian. Tại sao hậu duệ của nó lại không có được các kỹ thuật công nghệ cao đó?

Trương Hằng vẫn điềm tĩnh gật đầu, đáp:

-Bởi vì cơ thể mẹ đó đã tiến hóa sai!

-Tiến hóa sai?

Diêu Nguyên và Minh Chi Khiết tò mò hỏi lại.

-Đúng, là tiến hóa sai!

Trương Hằng giải thích:

-Theo như những tin tức mà tôi cảm nhận được lúc ban đầu, thì khối thịt to lớn kia cũng có hạn chế về tuổi thọ. Nhưng khi nó thôn phệ các nền văn minh cao cấp khác, hấp thụ các gen cường đại khác càng nhiều, như vậy nó lại có khả năng sinh ra quái vật càng mạnh. Nhưng chỉ như thế, muốn đạt tới nền văn minh vũ trụ cao cấp hơn rất khó. Bởi vì phương hướng phát triển của nó rất có thể đã sai lầm từ ban đầu. Dẫn đến trong thời gian dài tiếp theo, mấy vạn năm, mấy chục vạn năm sau, nền khoa học của nó vẫn dậm chân tại chỗ, kết quả cuối cùng chỉ là diệt vong. Con đường thôn phệ các nền văn minh khác có thể là con đường sai lầm, tuy nền khoa học kỹ thuật có thể rất cao, nhưng đó không phải là con đường chính xác...

-Ách.

Trương Hằng suy nghĩ một lát, giải thích:

-Lấy game online làm ví dụ chẳng hạn. Có thể nói là khối thịt mẹ kia đã xây dựng skill sai lầm, cho nên phải trả giá bằng mạng sống của mình. Vì vậy, đời sau của nó nhất định phải phát triển từ đầu, hơn nữa phải phát triển trong hoàn cảnh có sinh vật khác cạnh tranh. Có thể nói, số lượng những con quái vật như thế trong vũ trụ không ít, nhưng chỉ những cá thể mạnh nhất trong đó mới có khả năng sống sót, thậm chí đạt tới tình trạng vĩnh sinh bất tử. Đó chính là ý này.

Diêu Nguyên lắc đầu, không đưa ra ý kiến gì về quá trình tiến hóa của đám quái vật kia, hắn chỉ nói:

-Tốt lắm, chúng ta có thể kết luận chưa. Đám quái vật này dựa vào việc cắn nuốt gen của những sinh vật khác để tạo ra quái vật con, dùng chúng để bảo vệ mình đúng không?

-Đúng.

Trương Hằng gật đầu đáp.

-Tiếp theo, nó dựa vào các kỹ thuật khoa học mà nó thôn phệ được, tạo ra các sản phẩm công nghệ mà chúng ta nhìn thấy, như lò phản ứng nhiệt hạch. Đó là kết quả của nền văn minh loài sửa đúng không?

Diêu Nguyên hỏi tiếp.

-Ách, có điểm hơi khác. Đám quái vật đó có chung suy nghĩ với chủ thể. Tựa như ong mật và ong chúa vậy. Nó thật ra khá thông minh, biết kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và gen để tạo ra đám quái vật đó. Tỹ như trong giấc mơ, tôi thấy nó tạo ra vô số chủng loại quái vật như quái vật oanh tạc, quái vật chiến đấu trên không, quái vật súng pháo Gauss...

Diêu Nguyên gật đầu đáp:

-Tức là cậu muốn nói, một khi nó thôn phệ càng nhiều gen, thôn phệ càng nhiều nền văn minh hùng mạnh khác, thì nó sẽ có khả năng sinh sản ra chủng loại quái vật mạnh hơn...Một câu hỏi khác, nền khoa học kỹ thuật của nó hiện giờ là cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn à? Nó có biện pháp tự thân phát triển nền khoa học không?

Trương Hằng lắc đầu:

-Nó không có tính sáng tạo và tìm tòi như thế đâu. À, cũng không đúng, có thể kết hợp giữa việc sinh sản quái vật và nền khoa học kỹ thuật thì cũng coi như là một kiểu sáng tạo rồi. Nhưng nó không có biện pháp tự nâng cao trình độ khoa học kỹ thuật, tất cả nền khoa học kỹ thuật mà nó sở hữu đều có được từ những nền văn minh mà nó thôn phệ. Cho tới, nền khoa học của nó vẫn là cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn đầu. Điều đó là chắc chắn, cho nên nếu xét về tầng thứ khoa học kỹ thuật, chúng ta đang chiếm ưu thế.

-Vậy sao? Chiếm ưu thế về khoa học kỹ thuật...

Diêu Nguyên bỗng dừng hỏi thêm một câu nữa:

-Nếu thế, nó sợ cái gì? Trong giấc mộng, cậu có biết chủng tộc này sợ gì không?

-À, không có.

Trương Hằng thoáng nghĩ, lập tức khẳng định:

-Nó tựa hồ không sợ gì cả. Virus trên hành tinh, vi sinh vật, động thực vật. Tựa hồ nó không e sợ cái gì cả. Bởi vì nó có thể căn cứ vào từng hoàn cảnh cụ thể, tiến hành điều chỉnh gen của mình cho phù hợp. Có thể ban đầu, nó bị thương hoặc bị nhóm sinh vật khác thôn phệ. Nhưng sau đó, nó sẽ bắt đầu tiến hóa, tối ưu các chuỗi gen nhằm ngăn chặn nguy cơ, vì vậy theo lý thuyết, nó có thể cắn nuốt mọi thứ...

Diêu Nguyên nghe được những lời đó, hần chột nhớ tới việc khi rút lui, đám quái vật kia lại mang theo cả thi thể đồng bạn mình...Nếu tất cả bọn chúng đều có chung ý thức, như vậy đám quái vật kia không thể nào tự chủ hành động được, vậy tại sao chúng còn muốn mang thi thể đi? Chẳng lẽ để cho việc tiến hóa ra quái vật mạnh hơn sao?

Hơn nữa, khi nhắc đến việc tiến hóa, hần tựa hồ đã bỏ sót một chuyện vô cùng quan trọng nào đó...

Lúc này, thiết bị liên lạc trong phòng Diêu Nguyên vang lên, hần sửng sốt, lập tức mở thiết bị lên trả lời:

-Ta là Diêu Nguyên. Thời hạn 8 tiếng vẫn còn một chút nữa mà. Có chuyện gì sao?

-...Hạm trưởng, mời ngài tới phòng thí nghiệm sinh vật...

Tế bào của đám quái vật kia, nó đã thôn phệ hoàn toàn thực vật ngoài hành tinh! Tiến hóa thành một loại tế bào mới kinh khủng hơn!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 18: Siêu Tế Bào!

Tin tức truyền đến tai Diêu Nguyên, làm hắn sững sờ tựa như đất trời sụp đổ.

Thực ra, khi phát hiện quái vật khổng lồ trên vệ tinh số hai, các quan chức quân đội trên phi thuyền Hi Vọng đã dự trù rất nhiều kế hoạch chiến đấu. Trong đó, có ba kế hoạch khả thi nhất. Một là chế tạo một quả bom khinh khí khổng lồ. Đơn giản, vì hành tinh này có đại dương khá rộng lớn. Cho nên, mới dẫn tới một kế hoạch điên cuồng - hấp thụ 1/3 diện tích đại dương trên hành tinh này, sau đó dùng lượng hydro thu được chế tạo một quả bom bom khinh khí khổng lồ. Sức công phá của nó ước tính đủ để phá nát vệ tinh số hai kia. Dĩ nhiên, thân ở trên vệ tinh thì con quái vật gồm ghiếc kia cũng chịu chung số phận.

Nhưng kế hoạch này lại có các vấn đề nghiêm trọng. Đầu tiên, muốn thu thập đủ lượng hydro cùng các nguyên liệu cần thiết, phải xây dựng các công trình kiến trúc cực lớn, thêm vào các trang thiết bị hiện đại, hơn nữa còn có lò phản ứng nhiệt hạch tương ứng, thêm vào nhân công bảo vệ, điều hành... Tổng thời gian hoàn thành dự tính lên tới 10 năm.

Cho nên, sau khi tin tức vệ tinh số hai sắp bị nuốt chửng được xác nhận, kế hoạch trên coi như thất bại.

Còn kế hoạch thứ hai, chính là “thứ đó”. Cũng chính là vũ khí mạnh nhất của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn cuối. Hoàn toàn bất đồng với vũ khí mạnh nhất của cuộc cách mạng công nghiệp lần ba –

bom khinh khí, đây là một loại vũ khí cấp chiến lược khủng khiếp, tên là pháo Genesis (1)!

Với các kỹ thuật mũi nhọn của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, dựa vào các mặt kính hội tụ khổng lồ, tập hợp toàn bộ năng lượng điện từ vào một chỗ, phát chùm sáng laser có đường kính lên tới hơn 1000 km. Năng cần để khởi động vũ khí này cần ít nhất vài lò phản ứng nhiệt khổng lồ mới cung ứng nổi. Đây là vũ khí đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, là vũ khí được chế tạo dựa trên hình mẫu vật phẩm cuộc cách mạng công nghiệp lần năm!

Uy lực của nó cực kỳ khủng khiếp, chỉ cần có đủ năng lượng, thêm vào đủ thời gian khai hỏa, nó dư sức làm cho bất kỳ hành tinh nào biến mất!

Đây mới thực sự là vũ khí chiến lược quan trọng! Pháo Genesis!

Dĩ nhiên, loại vũ khí này là tập hợp toàn bộ công nghệ đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, cho dù nền văn minh trong quần thể chiến hạm kia, bọn họ vẫn đang trong quá trình nghiên cứu và thiết kế nó. Nhưng từ khi rơi vào tay con người, tiến độ nghiên cứu tăng vọt, nguyên nhân chủ yếu là nhờ vào kỹ năng “nhĩ ngữ giả” Ba Lệ. Nhờ vào kỹ năng tân nhân loại của mình, nàng ta là người bỏ nhiều sức lực nhất vào dự án này!

Dù vậy, theo như dự đoán của các nhà khoa học, ít nhất 10 năm nữa mới nghiên cứu thành công vũ khí này. Chưa kể việc chế tạo. Bởi việc này đòi hỏi một cấu trúc đồ sộ, không kém gì bản thân phi thuyền Hi Vọng cả. Đặc biệt trong đó, có vài thiết bị quan trọng phải dùng tới những nguyên liệu đặc biệt như gỗ, vật liệu phóng xạ. Điều này cũng cần thời gian tích trữ dần dần.

Cho nên, kế hoạch thứ hai cũng phá sản. Tuy có thể dễ dàng nghiền nát cả vệ tinh số hai, nhưng lại vướng phải vấn đề thời gian và hàm lượng khoa học kỹ thuật. Vì vậy đành từ bỏ.

Còn kế hoạch thứ ba, chính là đưa thực vật ngoài hành tinh lên vệ tinh số hai.

Là thực vật được lấy từ hành tinh sa mạc, là sinh vật thu thập nguyên liệu do một nền văn minh khác tiên tiến khác tạo nên, nền văn minh của bọn họ đã vượt quá sự tưởng tượng của loài người.

(DG:Nếu bạn nào quên, mời xem lại quyển 2)

Tuy nói đây chỉ là sinh vật thu thập nguyên liệu, nhưng trừ loài người ra, bất kỳ thứ gì nó cũng có thể cắn nuốt. Kể cả toàn bộ kim loại hay tinh thạch năng lượng mà con người tạo ra, ít nhất, cho đến giờ vẫn chưa phát hiện được vật nào mà nó nuốt không trôi.

Cho nên, một khi giải phóng nó, đem lên vệ tinh số hai. Trong tương lai, chắc chắn vệ tinh kia sẽ trở thành một hành tinh sa mạc thứ hai.

Đó là lá bài tẩy cuối cùng mà Diêu Nguyên có. Theo suy nghĩ của hắn, chỉ cần đem thực vật ngoài hành tinh lên vệ tinh số hai, nó tự nhiên sẽ cắn nuốt toàn bộ những thứ cản đường, kể cả đám quái vật xấu xí kia. Nhưng bây giờ tất cả đã sụp đổ, chỉ một cú điện thoại đã đập nát toàn bộ ý tưởng viễn vông của hắn. Hơn nữa, còn đem lại một tin kinh khủng, sinh ra một loại tế bào còn biến thái hơn?

Nhanh chóng, Diêu Nguyên mang theo Trương Hằng, Minh Chi Khiết chạy vội tới phòng thí nghiệm sinh vật. Trong phòng, một đám nhà khoa học dưới sự lãnh đạo của tiến sĩ Yvaine, mắt đen thâm quầng, đã sớm đợi sẵn.

-Tiến sĩ Yvaine, bỏ qua mấy tiểu tiết nhanh. Mau dẫn ta đi xem loại tế bào mà cậu nói đi.

Diêu Nguyên vừa thấy Yvaine, vội vàng bắt lấy tay hắn, nói.

Yvaine hiển nhiên cũng vô cùng lo lắng, đáp ngay:

-Tốt, hạm trưởng. Mời ngài theo chúng ta.

Ba người Diêu Nguyên vội đi theo các nhà khoa học vào sâu phòng thí nghiệm. Đó là một gian phòng thí nghiệm cách ly, trong phòng có hơn mười người đang dùng kính hiển vi quan sát tiêu bản, trong đó một vài dụng cụ còn tỏa khói trắng nhàn nhạt.

-Hạm trưởng, theo mệnh lệnh của ngài, chúng ta đã tiến hành nghiên cứu giải phẫu đám quái vật này. Đồng thời, tiến hành nuôi cấy tế bào của đám quái vật, dùng cho việc thí nghiệm lên thực vật ngoài hành tinh...

Yvaine chỉ vào các dụng cụ kia, nói.

-Ban đầu, thực vật ngoài hành tinh thôn phệ tế bào quái vật rất thuận lợi, mọi thứ diễn ra như bình thường. Hoàn toàn không có ảnh hưởng bởi việc đám quái vật có là sinh vật có trí tuệ hay không. Điểm này hoàn toàn khác với chúng ta, bởi dù bất kỳ tế bào nào của loài người, kể cả tế bào chết thì thực vật ngoài hành tinh cũng không thể nuốt tới. Nhưng với tế bào đám quái vật này thì việc cắn nuốt hết sức thuận lợi, nhưng kế tiếp...

Yvaine chỉ vào một bể kính:

-Khay nuôi cấy tế bào quái vật của tiểu tổ 26 xuất hiện hiện tượng lạ. Tế bào bên trong đó bắt đầu biến dị. Tuy nó vẫn bị thôn phệ như các tế bào khác, nhưng nó không hề chết, mà bắt đầu sinh ra nhiều tế bào biến dị hơn. Mấy phút sau, chúng bắt đầu cắn nuốt ngược lại tế bào thực vật ngoài hành tinh. Quá trình này diễn ra trong nửa tiếng, bọn chúng cuối cùng đã thôn

phệ xong một tế bào của thực vật ngoài hành tinh, sau đó bắt đầu sinh sản nhiều tế bào biến dị hơn. Rồi thôn phệ sạch sẽ toàn bộ thực vật ngoài hành tinh, hơn nữa...

Chúng bắt đầu thôn phệ tất cả! Nước, vi sinh vật, vi khuẩn,...kể cả khoáng thạch, kim loại!

Diêu Nguyên nghe đến đây, da mặt co rúm lại, vội vàng hỏi:

-Cậu muốn nói, tế bào của đám quái vật kia đã có được đặc tính của tế bào thực vật ngoài hành tinh sao?

Yvaine khẳng định:

-Tôi cũng cho như thế. Bất quá, hạm trưởng, đó vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất...

-Còn điều gì khác?

Diêu Nguyên chưa hết kinh ngạc, theo như ý nghĩ của hắn, điều đáng sợ nhất chính là đây, thực vật ngoài hành tinh đã bị vô hiệu hóa. Như vậy cơ hội tiêu diệt hoàn toàn quái vật trên vệ tinh số hai đã tan biến, không còn gì tệ hơn tin này cả.

-Nhưng, kế tiếp...Hay là ngài tự mình xem đi. Tôi thực sự không rõ tình huống gì đang diễn ra nữa.

Yvaine lau mồ hôi trên trán, vẫy tay với mấy nhân viên nghiên cứu bên cạnh. Các nhân viên này bắt đầu điều chỉnh kính hiển vi.

Kính hiển vi nhanh chóng phóng to một khu vực trên bàn thí nghiệm, chuyển hình ảnh lên màn hình lớn bên cạnh. Màn hình thể hiện các tế bào đang di chuyển, và xung quanh...

Vô số tế bào màu xanh nhạt bơi qua bơi lại, một vài tế bào trong đó bất động. Còn phần lớn tế bào khác thì đang tấn công những tế bào bất động đó, tấn công và cắn nuốt sạch sẽ.

Diêu Nguyên kỳ quái quay đầu lại nhìn Yvaine, không hiểu hỏi:

-Bọn chúng đang làm gì thế? Tại sao lại tự tấn công chính mình đây?

Yvaine cười khở, nói với nhân viên nghiên cứu bên cạnh:

-Tăng tỷ số zoom lên, cho đến khi thấy được toàn thân tế bào mới thôi.

Hình ảnh từ từ được phóng to lên, sắc mặt Diêu Nguyên từ lúc ban đầu mờ mịt khó hiểu, biến thành nặng nề, cuối cùng là kinh hãi. Bởi vì trước mắt hắn, các tế bào xanh khi tấn công các tế bào đồng loại khác, nhận được vật chất, sau đó...bắt đầu chế tạo các chi tiết kim loại ngay bên trong tế bào!

Đúng vậy, Diêu Nguyên nhìn thấy tất cả. Những tế bào này sau khi cắn nuốt đồng loại của mình, thu thập được kim loại, bắt đầu chế tạo những vật phẩm kim loại bất minh. Có thể nhìn thấy các vật phẩm đó rất rõ ràng, thậm chí một vài chi tiết kim loại còn lóe lên ánh sáng.

-Đó...đó là cái gì!

Diêu Nguyên ngạc nhiên hỏi.

-Là một thứ tương tự như mạch điện.

Một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Diêu Nguyên quay đầu lại...lập tức thấy được dung nhan Ba Lệ. Cô bé lạnh lùng này thoáng liếc mắt qua Minh Chi Khiết, sau đó mới lên tiếng:

-Tiến sĩ Yvaine đã báo cho ta biết mọi chuyện. Nên ta đến đây để quan sát. Theo như kết cấu thì thứ kia rất giống với một mạch điện.

Diêu Nguyên vội vàng hỏi:

-Ba Lệ, em ở đây thì tốt quá. Mau nói cho anh biết, thứ kia dùng để làm gì?

Ba Lệ vẫn đang liếc cô nàng Minh Chi Khiết (DG: ghen rồi đây), lát sau mới lên tiếng:

-Ta sớm có mặt ở đây rồi, chẳng qua người không thấy thôi...Đây chỉ là các vật phẩm được tạo bởi công nghệ nano thôi. Đúng rồi, người biết tế bào này có kích thước bao nhiêu không?

-Bao nhiêu?

Diêu Nguyên tò mò hỏi.

-Ước chừng khoảng 10 nano (2). Tế bào này được sinh ra sau khi cắn nuốt tế bào thực vật ngoài hành tinh, cho nên nó không lớn hơn tế bào bình thường bao nhiêu. Hiện giờ, nó đang tạo nên các vật phẩm dưới kích thước nano....

Ba Lệ nhìn tế bào trên màn hình, lẩm bẩm nói.

Lúc này, Diêu Nguyên cũng đã bình tĩnh lại. Tuy chuyện này thật sự rất khó tin, tế bào là sinh vật hữu cơ lại có thể chế tạo các vật phẩm vô cơ. Nhưng vũ trụ rộng lớn như vậy, không chuyện gì không thể xảy ra, ai dám khẳng định tế bào không thể tự sản xuất vật phẩm đây?

Hắn nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi:

-Vậy bọn chúng dựa vào gì để chế tạo đồ vật? Bọn chúng có bộ não à?

Yvaine lắc đầu:

-Tế bào là cấu trúc sống cơ bản nhất, không thể có bộ não riêng được...Đây cũng là điều chúng ta tò mò, nó dựa vào cái gì mà có thể chế tạo các chi tiết, vật phẩm tinh xảo như vậy?

Vấn đề này ngay cả các nhà khoa học bên cạnh cũng không thể giải đáp, Diêu Nguyên chỉ đành đổi câu hỏi khác:

-Vậy ai có thể nói cho ta biết, bọn chúng tạo ra đồ vật này có tác dụng gì?

-Tín hiệu.

Lúc này, Ba Lệ mới mở miệng đáp:

-Là tín hiệu. Dựa vào các thiết bị thăm dò của chúng ta, phát hiện ra một tín hiệu yếu ớt truyền ra ngoài. Rất có thể chính các thứ này phát ra tín hiệu.

-Tín hiệu? Bọn chúng phát tín hiệu để làm gì?

Lúc này, Trương Hằng cũng không nhịn được, tò mò hỏi.

Sắc mặt Diêu Nguyên xanh mét. Bởi nhờ kỹ năng của suy luận giả, hắn đã đoán được tín hiệu này có tác dụng gì...

-Nó muốn nói cho cơ thể mẹ trên vệ tinh số hai, mau tiến lại đây đi. Nơi này có thứ giúp nó tiến hóa một cách nhảy vọt...

...Đó là thực vật ngoài hành tinh!

Chú thích:

1/Pháo Genesis: Theo như mình lượm lặt trên mạng và theo mô tả của tác giả, khẩu pháo này khá giống với siêu vũ khí GENESIS (Gamma Emission by Nuclear Explosion Stimulate Inducing System) xuất hiện trong series Gundam Seed và Gundam Seed Destiny. (Nghĩ tác giả lấy ý tưởng từ đây quá)

Hình ảnh minh họa của khẩu pháo Genesis trong anime:

Hội tụ năng lượng:

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 19: Đột Kích!

Yên tâm, có hạt Genesis thì những tin hiệu kia không thể nào truyền ra ngoài được.

Trên đường trở về phòng chỉ huy tác chiến, Trương Hằng cố gắng an ủi Diêu Nguyên. Nhưng lời nói tiếp theo của Diêu Nguyên lại khiến cho cả người Trương Hằng lạnh buốt.

-Thực ra, về phương diện này, ta đã sớm suy nghĩ từ lâu. Đó là vấn đề khả năng cực hạn của hạt Genesis.

Diêu Nguyên vừa đi vừa nói.

-Đầu tiên, hạt Genesis được coi có khả năng ngăn chặn toàn bộ tín hiệu điện tử. Các thí nghiệm cũng chứng minh điều này, nhưng chỉ có một loại tín hiệu là nó không thể nào ngăn chặn.

Trương Hằng sửng sốt, hỏi:

-Là tín hiệu nào?

-Sóng điện tử bên trong cơ thể con người, ví dụ như sóng điện não!

Diêu Nguyên sai bước, tiếp tục:

-Đó là chính là khả năng giới hạn mà hạt Genesis có thể làm được. Dĩ nhiên, chúng ta còn phải cảm ơn khả năng giới hạn này. Bởi nếu không,

chúng ta đã sớm chết sạch trong quần thể chiến hạm kia rồi. Bất quá, sự giới hạn này lại đưa chúng ta vào khốn cảnh.

Lúc trước khi chúng ta bị tấn công, ta còn chưa nhận ra. Nhưng khi cậu nói cho ta biết về hoàn cảnh ra đời của đám quái vật này, ta chợt nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái. Đó là việc phi thuyền quái vật trên vệ tinh số hai làm sao chỉ huy nhiều quái vật con như vậy đây? Nếu theo như lời cậu, đám quái vật này đều có chung ý thức. Như vậy, khi chiến đấu trong tình huống có hạt Genesis, nó làm sao chỉ huy toàn bộ chiến trường đây?

Diêu Nguyên càng nói, sắc mặt của hắn càng xanh lại. Lát sau mới tiếp lời:

-Cho nên, ta đưa ra một giả thuyết. Chiếc phi thuyền quái vật sử dụng ý thức để điều khiển đám quái vật con này. Hay nói cách khác, nó sử dụng một loại tín hiệu tương tự như sóng điện não. Tựa như việc con người chúng ta chỉ dựa vào ý nghĩa đã có thể điều khiển tay, chân. Thì phi thuyền quái vật kia, nó cũng chỉ dựa vào “ý nghĩ” để khống chế toàn bộ quái vật con. Dĩ nhiên, do cách trở về không gian, nên việc điều khiển hơi khó khăn, như việc tay chân chúng ta bị cắt rời, nhưng vẫn có thể điều khiển được nó. Tuy có vẻ khó tin nhưng điều này rất có khả năng xảy ra.

Trương Hằng suy nghĩ một lát, sắc mặt hắn trở nên trắng bệnh, hỏi:

-Nói cách khác, chiếc phi thuyền quái vật kia đã biết tình hình ở nơi đây rồi?

-Tám chín phần là như thế rồi...Cho nên, chúng ta mới cần phải chứng minh điều này.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến được phòng chỉ huy tác chiến. Bên trong, các binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, các sĩ quan chỉ huy thuộc lực lượng phòng vệ, các sĩ quan cao cấp trong quân đội, cũng như các đội viên trong tiểu tổ Hắc Tinh như Vương Quang Chính đã sớm có mặt.

Diêu Nguyên không có ý định dấu giếm, hắn đem tình huống trong phòng thí nghiệm thuật lại cho mọi người biết, đồng thời nói lên dự đoán của mình. Cho đến khi mọi người đang im lặng suy nghĩ, hắn mới đưa ra mệnh lệnh:

-Kế tiếp sẽ là một tràng chiến khốc liệt. Đầu tiên, bảy doanh thuộc lực lượng phòng vệ, các người phải bảo vệ công trình phòng ngự trên mặt đất hoàn hảo. Không tiếc tiêu hao gì cả. Cần vũ khí, công sự, trang thiết bị, năng lượng gì, ta sẽ cung cấp với số lượng lớn nhất.

Các sĩ quan chỉ huy bảy doanh lập tức đứng lên, hô:

-Rõ, thưa trưởng quan. Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!

Sau đó, Diêu Nguyên nhìn về các quân đoàn vũ trụ, hắn nhìn chung quanh một lát rồi nói:

-Thích Hiểu Điều, Lâm Khâu Thu, Vương Đan Đán, cả Ứng nữa. Ta muốn bốn người lập tức điều khiển phi thuyền chiến đấu số 003 – phiên bản dành cho tân nhân loại, tiến hành trinh sát bầu trời. Đồng thời, ta muốn các người tiến hành giám thị không gian ngoài vũ trụ trong phạm vi nhất định. Phạm vi trinh sát do các người tự quyết, nhưng tuyệt đối không được tới gần quỹ đạo bay của vệ tinh số hai. Ta cho rằng bọn chúng có thể có vũ khí phòng không, Ách...ta cho các người ba tiếng trinh sát. Sau ba tiếng, vô luận có thu hoạch gì cũng phải quay về phi thuyền Hi Vọng. Ta muốn nhận được báo cáo về các thông tin thu thập được trong thời gian ngắn nhất.

Ứng là đội trưởng, Thích Hiểu Điều là đội phó kiêm tham mưu. Các người lập tức lên đường, thời gian tính từ bây giờ...

Diêu Nguyên nhìn đồng hồ trên tay, nói tiếp:

-Bây giờ là 3 giờ 27 phút chiều, ta muốn nhận được báo cáo trình sát trước 6 giờ 35 phút.

Ung lập tức đứng lên chào, không dài dòng dẫn theo ba người Thích Hiểu Điều, Lâm Khâu Thu, Vương Đan Đán với khuôn mặt hưng phấn rời khỏi phòng.

Diêu Nguyên nhìn về phía Vương Quang Chính, nói:

-Lão Vương, trận chiến phòng ngự này nhờ vào cậu. Nếu như ta đoán không sai, chúng ta sẽ bị tấn công với quy mô lớn. Số lượng cụ thể vẫn chưa rõ. Cho nên, nếu bị tấn công, ta hi vọng cậu chỉ huy lực lượng phòng vệ thủ vững chiến trường. Cho đến khi phi thuyền Hi Vọng thoát khỏi mặt đất mới thôi.

Vương Quang Chính lập tức đứng lên chào, nhưng đưa thêm ý kiến:

-Trong thông tin tình báo có đề cập đến việc quân địch có không quân. Nếu không quân của chúng được trang bị vòng bảo hộ điện từ, lực lượng phòng vệ sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Diêu Nguyên trả lời ngay:

-Nếu không quân địch xuất hiện, hoặc có một lượng lớn quái vật đáp xuống từ không gian, ta sẽ tự mình chỉ huy quân đoàn vũ trụ sử dụng phi thuyền chiến đấu số 003 ngăn cản bọn chúng!

Vương Quang Chính tiếp tục nói:

-Theo thông tin tình báo, nếu đám quái vật xuất hiện quái vật tấn công tầm xa, hơn nữa lại có vòng bảo hộ điện từ thì lực lượng phòng vệ có thể không ngăn cản nổi. Ta muốn ít nhất có một tiểu đội binh lính chín người thuộc quân đoàn vũ trụ làm lực lượng phản ứng nhanh!

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát, trước mắt thì có hơn 120 binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ có thể tham chiến. Toàn bộ đều là tân nhân loại hoặc chuẩn tân nhân loại, khả năng chiến đấu trên mặt đất của bọn họ quả phi phàm, nhưng uy lực khi lái phi thuyền chiến đấu số 003 còn kinh khủng hơn. Nếu hắn dự đoán đúng, phi thuyền quái vật trên vệ tinh số hai kia, rất có thể sẽ mang nguyên cả vệ tinh bay về hành tinh này. Muốn đem nó chặn ngoài không gian, hơn 120 chiếc phi thuyền chiến đấu thì quá ít, nhưng...

-Tốt, ta sẽ để một tiểu đội chín binh lính lại chỗ cậu, nhiệm vụ phối hợp phòng thủ và tấn công bất ngờ. Ít nhất, trước khi phi thuyền Hi Vọng thoát khỏi mặt đất, cậu phải bảo vệ trận địa trên mặt đất! Ta giao cho cậu toàn quyền chỉ huy! Phải thủ vững, nếu công sự bị phá...

Diêu Nguyên nói.

Sắc mặt Vương Quang Chính bình thản:

-Tôi sẽ đem đầu của mình tới gặp mặt ngài!

-Ta không cần đầu của cậu, ta muốn cậu phải thủ vững!

Diêu Nguyên lạnh lùng đáp lại.

-Rõ! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Diêu Nguyên lúc này mới nhìn về quân đoàn vũ trụ:

-Trừ bốn người làm nhiệm vụ trinh sát ra, với chín người đi đến mặt đất phối hợp phòng ngự. Còn lại, những người khác có thể tự do hành động. Nhưng không cho phép rời khỏi tầng năm trên phi thuyền Hi Vọng, không được tiết lộ kế hoạch tác chiến cho bất kỳ ai, luôn sẵn sàng tham gia chiến đấu. Giải tán!

Sau đó, cả phi thuyền Hi Vọng được đặt trong tình trạng báo động. Tuy người dân không được thông báo chuyện gì đã xảy ra, nhưng trừ bộ phận chuẩn bị thực hiện bước nhảy không gian ra, tất cả công việc khác đều đồng loạt dừng lại. Người dân đều phải trở về nhà của mình, chờ đợi. Đồng thời, các kỹ sư, kiến trúc sư và các công nhân bắt đầu đẩy nhanh tiến độ làm việc. Bọn họ bắt đầu đào bới tầng nham thạch phía trên phi thuyền. Do đã không cần phải cố kỵ về vấn đề sạt lở, địa chấn...dù gì cũng đã có hệ thống phản trọng lực và trường lực siêu từ chống đỡ. Cho nên, dưới sự tính toán của các kiến trúc sư, các nhân viên kỹ thuật tất bật lắp đặt thuốc nổ tiến hành mở đường hầm. Với tiến độ như vậy, chậm nhất là 72 tiếng sau thì phi thuyền Hi Vọng sẽ thoát khỏi lòng đất, bay lên không trung.

Cùng lúc đó, bốn chiếc phi thuyền chiến đấu số 003 lao vút lên không, tiến vào bầu khí quyển của hành tinh bắt đầu công việc trinh thám.

Bốn chiếc phi thuyền này đều là phiên bản dành cho tân nhân loại, có thiết bị vô hiệu hạt Genesis. Dưới sự điều khiển của bốn người, tốc độ bay của bốn chiếc không chênh quá nhiều, luôn giữ khoảng cách nhất định với nhau. Cho nên, mỗi chiếc phi thuyền đều nằm trong phạm vi vô hiệu hóa hạt Genesis của nhau, từ đó có thể liên lạc lẫn nhau.

Ứng thỉnh thoảng sử dụng kỹ năng của “thanh tích giả” nhìn lên không gian vũ trụ. Hắn vừa định nhìn xuống đất, thì một giọng nói vang lên thông qua thiết bị liên lạc:

-Ứng, thật ra ngài không cần phải quan sát mặt đất đâu...

Ứng trầm mặc một lát, rồi lên tiếng:

-Đúng vậy, mặt đất không cần phải trinh sát nữa.

Bởi đừng nói là sử dụng kỹ năng của thanh tích giả (người quan sát), cho dù là người bình thường cũng có thể thấy rõ. Trên mặt đất là vô số quái vật đang di chuyển, số lượng ít nhất phải từ ngàn vạn trở lên, từ bốn

phương tám hướng đồ về phía phi thuyền Hi Vọng. Thanh thể của chúng như muốn nhấn chìm cả lục địa.

Thanh âm của Thích Hiểu Điều lại vang lên:

-Cho nên, thay vì trình sát mặt đất. Chi bằng chúng ta đi tìm cứ địa của đám quái vật trên hành tinh này đi.

Ứng tò mò hỏi:

-Làm sao tìm được cứ địa của bọn chúng? Trên mặt đất đâu đâu cũng là quái vật, huống chi chúng ta còn phải giám thị tình huống trong vũ trụ, cùng những chỗ gần với vệ tinh số hai.

Thanh âm Thích Hiểu Điều đáp lại:

-Cũng là việc trình sát tình hình trong không gian thôi...Chúng ta quan sát vũ trụ, nơi nào mà hầu hết quái vật từ không gian đáp xuống chính là cứ địa của chúng rồi.

-...Tốt, thuận tiện tấn công một hai con quái vật bay từ không gian xuống thử xem. Coi thử khả năng chiến đấu và năng lực phòng ngự của chúng ra sao, từ đó thu thập thêm thông tin.

Bốn chiếc phi thuyền, dưới sự dẫn đầu của Ứng, bắt đầu tăng tốc, bay về phía không gian trong vũ trụ.

Cùng lúc đó, tại công sự phòng ngự trên mặt đất, nơi có bảy doanh thuộc lực lượng phòng vệ cố thủ. Hiện đang có khoảng 1500 binh lính đang tuần tra. Không phải binh lính lười biếng, mà đây là sự tuần tra luân phiên, dù sao đây là một cuộc chiến kéo dài. Chỉ cần không có chiến đấu thì binh lính cũng cần phải ăn, phải ngủ. Dĩ nhiên, hoàn cảnh trong phi thuyền vận chuyển không thể so sánh với phi thuyền Hi Vọng, nhưng đành tạm chấp nhận vậy.

Lúc này, đi theo sau Vương Quang Chính là chín binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ. Một người trong đó chính là Trương Hằng. Thực ra, Vương Quang Chính mặc dù rất muốn lôi toàn bộ đội viên trong tiểu đội Hắc Tinh đến đây, nhưng hãn hiếu áp lực bên phía Diêu Nguyên rất lớn. Dù sao, ở đây còn có công sự che chắn, còn khi tác chiến trong vũ trụ, loài người đã rơi vào thế yếu.

Cho nên, hãn lựa chọn 2 tân nhân loại là Trương Hằng và Diệp Mục, cùng với 7 chuẩn tân nhân loại. Tiểu đội như thế tính ra cũng khá mạnh rồi.

Vương Quang Chính đang tuần tra trong công sự, đồng thời xem xét tình huống chiến trường. Bỗng nhiên, Trương Hằng hốt tốc chạy tới, Vương Quang Chính cảm thấy được, quay đầu lại quát hỏi:

-Sao? Có nguy hiểm à?

Trương Hằng không dám chậm trễ, đáp ngay:

-Đúng, có rất nhiều sát khí và mối nguy hiểm đang đến gần.

Vương Quang Chính hít một hơi dài, rống lên thông qua thiết bị liên lạc gắn trên trang phục chiến đấu:

-Ta là sĩ quan chỉ huy Vương Quang Chính. Lập tức báo động đỏ! Lặp lại, ta là sĩ quan chỉ huy Vương Quang Chính, lập tức báo động đỏ!

Trong phút chốc, toàn công sự lóe lên ánh sáng đỏ, kèm theo là tiếng còi báo động ầm ỹ.

Biểu thị cho tình trạng chiến đấu cấp một! Chiến tranh sẽ bắt đầu sau mấy phút nữa!

Tiếng còi báo động đỏ mở màn cho một cuộc chiến khốc liệt!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 20: Phi Thuyền Quái Vật Hành Động!

Đó là những gì mà chúng ta biết về tình hình trước mắt. Còn có những chi tiết mà Trương Hằng thấy được trong mơ. Dĩ nhiên, tuy đó là chỉ mơ, nhưng Trương Hằng là dự tri giả mạnh nhất trên phi thuyền Hi Vọng. Cho nên, ta tin những gì xảy ra trong giấc mơ là sự thật.

So với những binh lính trên mặt đất, còn có những binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ được nghỉ ngơi, thì Diêu Nguyên, thân làm hạm trưởng, trung tá duy nhất trong quân đội cũng như sĩ quan chỉ huy tối cao, hẳn bận rộn hơn nhiều.

Đừng cho rằng chiến tranh chỉ là việc điều binh lính ra đấm đá một hồi là được. Ngay cả chiến tranh giữa các băng đảng, họ còn biết việc an bài vũ khí, sắp xếp đường lui, điều động nhân thủ. Cho nên, tuy bộ phận quân đội trên phi thuyền Hi Vọng khá nhỏ bé, nhưng bộ khung lại vô cùng hoàn thiện, vô luận là về vấn đề điều động binh lực, trang bị vũ khí, công binh hậu cần, lính trinh sát, trung tâm xử lý thông tin...Một khi hệ thống được khởi động, có rất nhiều chuyện cần phải làm.

May là phi thuyền Hi Vọng tuy nhỏ, nhưng nhân tài lại tương đối đầy đủ. Dù chỉ có hơn 12 vạn người, nhưng phần lớn đều là những người tài giỏi, tinh anh. Bao gồm chuyên gia về chiến tranh, quân sự. Tuy bọn họ không phải là binh lính tham gia chiến trường, nhưng các công việc phía sau như hậu cần, quản lý trang thiết bị vật tư, vũ khí, cung cấp nguyên vật liệu, xử lý thông tin...đều là chuyên gia ưu tú bậc nhất. Bởi bọn họ, nên bộ tham mưu do Diêu Nguyên thành lập mới phát huy tác dụng.

Dĩ nhiên, trừ chuyện trong quân đội ra, còn có rất nhiều chuyện dân sự như công việc đào hầm, trấn an dân chúng đang làm việc....Các chuyện này tuy nhỏ, nhưng quả thật rất rắc rối. Tuy có các nhân viên trong phòng chính phủ chỉnh lý và phê duyệt, nhưng rất nhiều chuyện trong đó phải cần tới chữ ký của Diêu Nguyên. Cho nên, chỉ riêng những chuyện đó đã tiêu tốn hết 10 phút đồng hồ.

Làm xong, hắn vội vàng chạy tới phòng họp tại tầng năm. Nơi đó đã có đông đảo các nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, chuyên gia quân sự chờ.... Từ những người này, Diêu Nguyên nhận được vô số ý kiến và kế hoạch.

Khi Diêu Nguyên công bố toàn bộ tin tức mà hắn có được và suy đoán ra, bên dưới vang lên vô số lời bàn tán. Hiển nhiên, tràng cảnh trong giấc mơ của Trương Hằng khiến cho mọi người kinh hãi không thôi.

Một nhà khoa học lập tức đứng lên, lớn tiếng phát biểu:

-Hạ trưởng, ý của ngài là sinh vật trên vệ tinh số hai kia, dựa vào việc hấp thụ gen để tăng cường tổ chất quái vật, sau đó dùng đám quái vật đó để chiếm lĩnh các nền văn minh, hấp thụ toàn bộ thành tựu khoa học kỹ thuật của nền văn minh đó?

Diêu Nguyên gật đầu:

-Đúng là như vậy. Tuy rất khó tin, nhưng trong vũ trụ, chuyện khó tin còn nhiều lắm. Mà quái vật trên vệ tinh số hai chính là một trong những chuyện đó.

Một chuyên gia về quân sự khác đứng lên:

-Hạ trưởng, như vậy chúng ta đang phải đối diện với một cuộc chiến tranh. Nếu như giấc mơ của Trương Hằng là thật, cũng như việc sinh vật trong phòng thí nghiệm đã thành công báo cho phi thuyền quái vật trên vệ

tinh số hai về thực vật ngoài hành tinh, thì chiến tranh có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

Diêu Nguyên cười khổ:

-Đúng là thế. Thực vật ngoài hành tinh có thể giúp đám quái vật này tiến hóa, mà trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta lại vượt trội hơn hẳn. Hai điều này cộng lại cũng đủ làm cho nó muốn thôn phệ chúng ta rồi. Nếu nhân loại chúng ta cũng ở vị trí như nó, chắc chắn chúng ta cũng sẽ gây chiến. Như việc chúng ta liều mạng trong quần thể chiến hạm vậy. Một lần mạo hiểm có thể tiết kiệm được mấy trăm năm, khiến cho nền khoa học phát triển vượt bậc. Chuyện như vậy ai mà không ham muốn chứ.

Diêu Nguyên thở dài, sau đó lên giọng:

-Cho nên, trong tình trạng chiến tranh đã cận kề, ta muốn các vị đề ra một kế hoạch tác chiến mới. Chúng ta nên làm gì mới có thể tiêu diệt hoàn toàn phi thuyền quái vật trên vệ tinh số hai? Tiến sĩ Yvaine, tiến sĩ Mitsuda Saburo, hai người đã tiến hành đủ loại thí nghiệm trên đám quái vật này rồi. Ta nhớ trên hành tinh sa mạc, chúng ta đã từng sử dụng một loại virus thông thường trên Trái Đất để tiêu diệt thực vật ngoài hành tinh. Liệu chúng ta có thể tạo nên kết quả huy hoàng như trên một lần nữa không?

Yvaine cười khổ, hắn còn chưa kịp trả lời thì Mitsuda Saburo đã đứng lên, phát biểu:

-Hạ trưởng, tôi nghĩ tôi có thể trả lời vấn đề ngài vừa hỏi. Ngài đã biết chuyên ngành của tôi là virus, vi sinh vật...Thật đáng tiếc, hạ trưởng, tế bào của đám quái vật này là một tế bào hoàn mỹ.

Chân mày Diêu Nguyên nhíu lại, nói:

-Thế giới này không tồn tại sự hoàn mỹ tuyệt đối! Không thể nào có một loại sinh vật có thể thích ứng toàn bộ virus trên mọi hành tinh. Có thể

cậu chưa thí nghiệm đầy đủ chẳng?

Mitsuda Saburo cười khố:

-Thật đáng tiếc, hạm trưởng. Lúc trước, tôi vẫn luôn cho rằng như vậy. Cho đến khi nghe ngài tường thuật lại giấc mơ của Trương Hằng, tôi mới có kết luận như vậy....Quả thật, sự hoàn mỹ tuyệt đối thì không hề tồn tại, nhưng sự hoàn mỹ tương đối thì lại có thể.

Tế bào của đám quái vật này, không hề có chuỗi gen cố định. Mà chỉ có vô số axit amin dùng để tổng hợp ra gen. Khi nó bị virus tấn công, đầu tiên nó sẽ thử sản xuất các loại kháng thể nhằm tiêu diệt virus xâm nhập. Nếu không thành công, nó sẽ bị virus thôn phệ. Còn tế bào tiếp theo, bọn chúng như đã nhận được tín hiệu từ tế bào đã chết đó, bắt đầu sản xuất một loại kháng thể mới, một hệ miễn dịch mới. Nếu hệ miễn dịch này không thành công, tế bào này sẽ chết đi. Và một tế bào khác lại tiếp tục tạo nên một hệ thống miễn dịch mới. Cứ như vậy tiếp diễn lần lượt, cho đến khi xuất hiện một tế bào có khả năng tạo ra hệ miễn dịch hiệu quả với virus mới thôi.

...Cho nên.

Mitsuda Saburo cúi đầu:

-Chúng ta không có cách nào giết chết loại tế bào này. Trừ phi, dùng một lực lượng cực mạnh, trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, xâm nhập vào toàn bộ tế bào đám quái này và hủy diệt chúng. Nếu không, chỉ cần có một tế bào còn sống, như vậy bọn chúng có thể bắt đầu xây dựng hệ thống miễn dịch, sinh ra kháng thể. Bởi vì chuỗi gen của bọn chúng không hề cố định, bất lúc nào cũng có chuyển hóa thành một chuỗi gen bất kỳ. Cho nên, trừ phi có một loại siêu virus có thể giết chết toàn bộ tế bào trong nháy mắt, nếu không thì vĩnh viễn không thể tiêu diệt nó triệt để. Nó là một sinh vật tương đối hoàn mỹ!

Khuôn mặt Diêu Nguyên hiện nét khổ sở, im lặng không đáp. Hiên nhiên, dùng phương pháp đối phó như lúc xử lý thực vật ngoài hành tinh đã vô hiệu. Thực vật ngoài hành tinh cũng bó tay, chế tạo một quả bom khinh khí cực lớn thì không đủ thời gian. Còn xây dựng pháo Genesis thì không thể....

Chẳng lẽ...lại phải tiến hành bước nhảy không gian sao?

Cùng lúc đó, vài binh lính chạy vội từ bên ngoài phòng họp vào. Bọn họ đi tới bên cạnh Diêu Nguyên, nhỏ giọng thông báo với hắn điều gì đó. Diêu Nguyên khẽ nhắm mắt nhìn tờ giấy trước mắt, khẽ gật đầu. Lát sau, hắn mới ngẩng đầu lên, nói với mọi người trong phòng:

-Thật đáng tiếc, thưa mọi người, suy đoán lúc trước của chúng ta đã trở thành sự thật. Vào khoảng 5 phút trước, có một số lượng lớn quái vật tập trung trên mặt đất, tấn công cơ sở phòng ngự của chúng ta. Số lượng ước tính ban đầu ít nhất phải hơn ngàn vạn con.

Bên dưới nổi lên tiếng xôn xao, càng lúc càng nhiều, thậm chí đã có lúc át cả thanh âm Diêu Nguyên định nói.

Diêu Nguyên bắt lực, đành vỗ mạnh vào bàn. Tiếng vỗ bàn vang lên khiến mọi tiếng ồn ào lắng xuống. Khi cả phòng họp đã an tĩnh, Diêu Nguyên mới lên tiếng:

-Bất quá, các vị có thể yên tâm. Trình độ khoa học kỹ thuật của chúng ta vốn cao hơn đám quái vật kia. Hơn nữa, chúng ta có căn cứ phòng thủ rất vững chắc. Chỉ cần có đủ đạn dược, cũng như năng lượng. Cho dù số lượng quái vật có nhiều hơn gấp mười, gấp trăm lần thì sao. Phạm vi tấn công của bọn chúng vẫn như thế. Cho nên, chúng ta không cần lo lắng.

Hiện giờ, ta sẽ ban hành mấy mệnh lệnh. Đầu tiên, tiếp tục công tác nghiên cứu, thí nghiệm đám quái vật kia. Tuy việc xuất hiện tế bào tương đối hoàn mỹ có lẽ khiến cho các vị tuyệt vọng, nhưng trong vũ trụ này,

không có gì là hoàn mỹ cả. Nó nhất định phải có khuyết điểm. Phải tìm ra nó, dùng tốc độ nhanh nhất bắt được khuyết điểm đó...

Tiếp theo, tiến độ xây dựng đường hầm phải được đẩy mạnh. Ta cho phép các vị sử dụng chủ pháo trên phi thuyền để mở đường hầm. Chỉ cần không gây tai nạn nguy hại nghiêm trọng đến an toàn của phi thuyền như việc phi thuyền gây đôi,...còn lại mọi thứ đều chấp thuận. Tốc độ là ưu tiên số một....

Sau đó là ngành quân sự, ta muốn các vị dùng tốc độ nhanh nhất chế tạo các loại vũ khí, đạn dược cùng với các linh kiện sửa chữa, thay thế cho phi thuyền chiến đấu số 003....

Tới đây, Diêu Nguyên dừng lại đôi chút, rồi buông lời cuối cùng:

-Cầu nguyện đi, bất kể là vị thần mà các vị tín ngưỡng, hoặc tổ tiên đã khuất của chúng ta. Cầu nguyện đi, cầu nguyện cho chúng ta vượt qua cuộc chiến tranh đầu tiên với quái vật ngoài hành tinh. Thắng, chúng ta sẽ giành được hành tinh, nơi trở thành quê hương trong tương lai của chúng ta. Còn thất bại...

Ta chỉ có thể hạ lệnh thực hiện bước nhảy không gian. Xin lỗi mọi người, đến lúc cuối cùng, ta sẽ không để cho nền văn minh nhân loại bị hủy trong một cuộc chiến tranh không có phần thắng. Bất kể hành tinh này quý giá ra sao, quan trọng đến thế nào, ta cũng sẽ ra lệnh thực hiện bước nhảy không gian. Cho nên, nếu các vị còn muốn ngắm nhìn bầu trời bao la, tự do hít thở không khí trong lành, dạo chơi trong đại dương ấm áp, bơi lội trong làn nước xanh tinh khiết, vậy hãy cố gắng tìm ra kế hoạch, phương pháp tiêu diệt quái vật trên vệ tinh số hai một cách triệt để đi!

Tiếp theo, khi Diêu Nguyên đang cùng các ban ngành liên quan chuẩn bị cho chiến tranh, thì bốn người vừa cất cánh chưa đến nửa tiếng là

Ứng, Thích Hiểu Điều...đã trở lại. Bọn họ tức tốc quay về, đồng thời mang theo một tin tức khiến mọi người kinh hãi.

-Cái gì! Con quái vật mẹ trên vệ tinh số hai đang bay lên? Nó không muốn thôn phệ tinh cầu nữa sao? Nó chuẩn bị rời khỏi vệ tinh số hai?

Diêu Nguyên bị tin tức kia làm cho hốt hoảng. Ngay sau đó, hắn nhìn thấy đoạn clip được quay từ phi thuyền chiến đấu. Đúng vậy, theo hình ảnh chiếc phi thuyền quái vật khổng lồ kia, nó đã trồi lên từ lục địa. Tất cả khối thịt xung quanh đều nổi lên. Nó đang có ý định biến thành một quả cầu to lớn, sau đó bay về hành tinh này.

Mục đích của nó không cần nói cũng biết...

Nó muốn dùng thân thể của mình, hạ xuống hành tinh này, tự mình thôn phệ cả hành tinh và phi thuyền Hi Vọng!

-Không chỉ có thế, chúng tôi còn gặp phải quái vật trong không gian, bọn chúng...Có thể phi hành trong vũ trụ. Tốc độ không nhanh lắm, độ linh hoạt cũng hơi kém. Không thể so sánh với phi thuyền chiến đấu số 003 của chúng ta, hơn nữa vũ khí Gauss có thể giết bọn chúng rất dễ dàng...

Sắc mặt Ứng xanh mét:

-Nhưng bọn chúng có rất nhiều. Ít nhất trên trăm vạn, ngàn vạn con!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 21: Hệ Thống Ecs!

Diêu Nguyên xem đoạn phim mà bốn người Ưng mang về. Đoạn phim chiếu cảnh phi thuyền quái vật vốn đang bao trùm cả vệ tinh số hai, lại co rút cả người lại, tụ hợp thành một khối cầu to lớn. Đồng thời bốn lò phản ứng nhiệt hạch bên trong bắt đầu sinh ra một lượng lớn năng lượng. Hiển nhiên, nó có ý định thoát khỏi vệ tinh, bay ra ngoài không gian.

Đồng thời, trên bầu trời của vệ tinh số hai, đặc biệt là trong không gian vũ trụ gần vệ tinh, có ít nhất mấy trăm vạn cho đến ngàn vạn quái vật đang bay. Phía sau đám quái vật phun ra một loại hạt giống hạt dẻ, ngoài ra còn có những khối thịt khổng lồ theo sau. Thoạt nhìn, có thể phán đoán bọn chúng vừa có khả năng di chuyển trong vũ trụ, đồng thời cũng có khả năng bay lượn trong bầu khí quyển.

Trong đoạn phim còn có cảnh phi thuyền chiến đấu số 003 tấn công quái vật bay. Đám quái vật bay này cũng giống đám quái vật trên mặt đất, toàn thân có lân giáp bao phủ, hình thù trông rất dữ tợn, chiều cao từ 8-9 mét. Chiều dài đôi cánh thì lớn hơn nhiều, có cái lên tới 20 mét. Tốc độ phi hành không nhanh lắm, bằng chứng rõ ràng nhất cho thấy điều đó là việc bọn chúng không thể ngăn cản phi thuyền chiến đấu số 003. Hơn nữa, chúng không có vòng bảo hộ điện từ, nên không thể phòng chống vũ khí Gauss.

Bốn phi thuyền trinh sát tuy không xâm nhập sâu vào đám quái vật này, nhưng từ việc giao chiến với mấy ngàn con quái vật vòng ngoài, cho thấy đám quái vật này không khó tiêu diệt lắm.

Ung chỉ vào một thứ phía sau đám quái vật trên đoạn phim:

-Thứ làm tôi lo lắng chính là những khối thịt này. Ước chừng mỗi một vụn con quái vật sẽ có một khối thịt như vậy. Thể tích nó rất lớn, chiều dài ít nhất trên trăm thước. Nó rất có thể là binh chủng đảm nhận việc tạo vòng bảo hộ điện từ. Nếu vậy, vũ khí Gauss của chúng ta sẽ bị kiềm chế.

Diêu Nguyên nhìn đoạn phim, đột nhiên nảy ra một ý, lập tức hỏi:

-Hệ thống ECS có được khởi động không? Ta thấy các cậu giao chiến với bọn chúng trong cự ly gần mà.

Ung hơi sững sốt nhưng vẫn trả lời:

-Dĩ nhiên có khởi động, đó là điều lệ tác chiến trong vũ trụ mà.

-Thì ra là thế...

Diêu Nguyên hưng phấn đứng lên, nói:

-Quả nhiên, chỉ cần nền khoa học kỹ thuật cao hơn một chút, là sẽ có ưu thế tuyệt đối! Trận chiến này có lẽ chúng ta không thua đâu, Ung!

Lát sau, Diêu Nguyên triệu tập tất cả binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, đồng thời ra lệnh chuẩn bị phi thuyền chiến đấu số 003, sẵn sàng tác chiến trong vũ trụ.

-...Những lời khác ta không nói nhiều nữa. Mọi người thử nghĩ xem, nếu chúng ta thua thì sao. Tất cả tân nhân loại sẽ trở thành thức ăn cho đám quái vật kia. Người thân của chúng ta, bạn bè của chúng ta, con cái của chúng ta, cũng như toàn bộ nền văn minh loài người sẽ cùng chung số phận!

Diêu Nguyên đứng trên bục, hơn một trăm binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ đứng thẳng hàng bên dưới. Bọn họ đều mặc trang phục chiến đấu,

tay cầm súng trường Gauss, bên hông đeo thanh kiếm chấn động sóng cao tần. Toàn bộ là vũ khí tiêu chuẩn cho quân đoàn vũ trụ, cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cho bọn họ có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

-Đầu tiên, khi xuất chiến, tất cả phải khởi động hệ thống ECS. Theo như tình báo chúng ta có, đối phương không có kỹ thuật ECS. Đám quái vật chỉ có thể tiếp cận rất gần chúng ta, mới cảm nhận được phi thuyền dưới tình trạng khởi động hệ thống ECS. Vì vậy, lần này chiến thuật của chúng ta sẽ là một kích đâm trúng, lập tức rút lui. Ba chiếc phi thuyền chiến đấu một tổ, sau khi liên hợp tấn công thì lập tức lui về sau. Dựa vào tốc độ thoát khỏi phạm vi quan sát của chúng, sau đó quay lại và tiếp tục tấn công!

-Loài người tất thắng! Lên đường!

Hệ thống ECS chính là một kỹ thuật tàng hình. Đó không phải là loại kỹ thuật tàng hình thô sơ mà các máy bay trên Trái Đất áp dụng, mà là tàng hình thật sự. Lợi dụng hệ thống siêu từ trên phi thuyền, tạo ra trường lực bẻ cong ánh sáng, khiến cho phi thuyền tàng hình trước mắt kẻ địch. Có thể nói, đây là một trong những kỹ thuật chủ chốt trong cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn mà con người đạt được.

Thực tế, sự tàng hình này cũng không phải hoàn mỹ...Bởi vì, nó chỉ có thể bẻ cong ánh sáng chứ không phải là ngăn chặn ánh sáng. Vì vậy, chỉ cần dùng hệ thống thăm dò quang học có hệ số zoom lớn thì vẫn tìm được vài dấu vết sót lại. Nhưng trong hoàn cảnh hạt Genesis tràn ngập thì hệ thống này lại cực kỳ hữu hiệu. Thử tưởng tượng, đầu tiên là tung hạt Genesis để ngăn chặn toàn bộ tín hiệu điện tử truyền ra ngoài sau đó sử dụng hệ thống ECS để tàng hình. Như vậy, cho dù có phát hiện được tung tích của hệ thống ECS thì cũng không có cách nào báo cho phi thuyền chiến đấu bên ngoài biết. Còn phi thuyền kẻ địch, trừ phi cùng sử dụng hệ thống ECS, nhích tới gần nhau mới phát hiện lẫn nhau. Nếu đứng từ xa quan sát, chỉ có thể phán đoán đại khái vị trí của kẻ địch. Do đó, chủ pháo

sẽ trở nên vô tác dụng hoặc có tác dụng rất nhỏ. Còn vũ khí cận chiến sẽ trở thành binh chủng chủ lực trong quân đội.

Hệ thống ECS này là kỹ thuật được kế thừa từ quần thể chiến hạm. Nhờ nó, mà mảnh vỡ của phi thuyền bọn chúng mới có thể tập kích phi thuyền Hi Vọng, mà hệ thống giám sát trên phi thuyền không sao phát hiện được!

Đám quái vật kia không có hệ thống ECS, chứng tỏ cho dù trong khoảng cách rất gần, đám quái vật đó cũng không thể nào thấy rõ phi thuyền. Đồng thời cũng chứng tỏ, khi phi thuyền Hi Vọng bay lên không trung, sử dụng hệ thống ECS sẽ chạy trốn rất dễ dàng, không sợ đám quái vật kia truy kích. Bởi bọn chúng không có hệ thống ECS, lại bị hạt Genesis ngăn chặn mọi biện pháp thăm dò. Như vậy, phi thuyền Hi Vọng sẽ có thể dùng vũ khí tầm xa tấn công chúng!

Một chiến hạm tấn công tầm xa! Với những tin tức xấu đồn dập, đến giờ Diêu Nguyên mới thở phào được một chút. Hiện giờ không cần quá lo lắng nữa rồi, chỉ cần phi thuyền Hi Vọng rời khỏi lòng đất, như vậy sẽ có thể bắn nát khối thịt xấu xí khổng lồ kia rồi!

Quả nhiên, nền khoa học kỹ thuật chỉ cần tiên tiến hơn một thời đại. Không, chỉ cần vượt trội hơn ở những điểm mấu chốt thôi là đủ tạo thành ưu thế áp đảo!

Cùng lúc đó, trên mặt đất, Vương Quang Chính đang cầm ống nhòm, nhìn về phương xa. Phía chân trời đã xuất hiện chi chít quái vật, đội quân của chúng đã bao vi bốn phía xung quanh công sự phòng ngự. Ngoài những loại quái vật xuất hiện trong trận chiến trước, còn có những loại quái vật kỳ lạ khác.

Trong đó có một loại quái vật sáu chân, đúng vậy, là sáu chân. Đầu của nó rất dài, tựa như một cái ống vậy. Nói là đầu, không bằng nói đó là

một cái ống pháo khổng lồ thì thích hợp hơn nhiều. Con quái vật đó có chiều cao khoảng 5-6 mét, chiều dài hơn 10 mét. Đúng là một con quái vật to lớn.

Còn một loại khác thì cả người đen nhanh, thoạt nhìn thì thứ bao trùm thân thể nó không phải là lớp vảy, mà giống như kim loại hơn. Thân hình giống như rết, bên dưới là vô số đôi chân. Miệng có hai chiếc càng to như lưỡi hái, thỉnh thoảng lóe lên dòng điện lưu chuyển. Nó không cao lắm, chỉ tầm nửa mét nhưng chiều dài lại lên tới 7-8 mét. Chỉ nhìn sơ qua cũng đủ biết sự kinh khủng của nó.

Còn có loại quái vật có một đường ống lòi ra giữa ngực. Nó từng xuất hiện trong trận chiến trước nhưng với số lượng rất ít, nhưng lúc này đây, số lượng của nó lại nhiều không đếm xuể. Đó chính là loại quái vật bắn ra đạn Gauss.

Còn về những loại quái vật khác như con quái vật to lớn tạo vòng bảo hộ điện từ, quái vật bình thường khác thì rất nhiều, tựa như một biển quái vật.

Vương Quang Chính nuốt nước bọt, siết chặt bộ trang phục chiến đấu mà mình đang mặc. Hắn lẩm bẩm:

-Kỳ lạ, tại sao bọn chúng lại không tấn công đây? Ai, sớm biết tình huống phức tạp như thế, nói Diêu Nguyên cho một suy luận giả lên đây mới phải...

-...Đừng hỏi ta, ta cũng không biết đâu.

Trong lúc Vương Quang Chính lăm bằm, chột thanh âm của Nhâm Đào vang lên bên tai hắn. Vương Quang Chính vội quay đầu lại, thấy Nhâm Đào đang bước xuống từ một chiếc phi thuyền vận chuyển. Tuy khoảng cách khá xa, nhưng có thiết bị liên lạc được tích hợp sẵn trong trang phục chiến đấu, chỉ cần không đổi kênh liên lạc thành kênh riêng tư,

hoặc bị hạt Genesis vô hiệu hóa tín hiệu, các binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ vẫn có thể trò chuyện với nhau.

Nhâm Đào tỏ vẻ bất đắc dĩ đi tới bên cạnh Vương Quang Chính, nhìn đám quái vật nơi xa, thở dài tiếc hận:

-Đáng tiếc, cuối cùng ta vẫn không được lái phi thuyền chiến đấu số 003. Điều Nguyên quả thật phải ta đến đây...

Vương Quang Chính hưng phấn đáp:

-Quá tốt rồi. Trong tình hình chiến trận diễn biến phức tạp như thế thì suy luận giả là nhân tố sống còn, đúng là không thể thiếu cậu a...Như thế nào? Cậu đã thấy tình hình trước mắt rồi, có đưa ra ý kiến gì không?

Nhâm Đào nhìn Vương Quang Chính với vẻ chán nản, khoát tay nói:

-Đáng tiếc, tôi cũng không biết vì sao bọn chúng lại không tấn công... Nói sao nhỉ, tôi có cảm giác như bọn chúng đang chờ một cái gì đó.

-Chờ cái gì?

Lần này, không chỉ Vương Quang Chính mà cả Trương Hằng phía sau cũng tò mò. Các binh lính khác thuộc quân đoàn vũ trụ cũng đưa mắt nhìn về phía Nhâm Đào.

-Chờ hiệu lệnh bắt đầu chiến tranh.

Nhâm Đào buông một câu gần như không có tí chất xám nào trong đó, nhưng lời hản vừa dứt, từ trong đường hầm, vô số phi thuyền chiến đấu số 003 lao vút lên không. Các phi thuyền này khi bay lên không trung, toàn thân phi thuyền hơi lắc lư, sau đó biến mất trong tầm mắt của mọi người, chỉ để lại những luồng khí lưu hỗn loạn xung quanh.

Cùng lúc đó, ở nơi chân trời, đội quân quái vật đồng loại gầm lên, vô số quái vật lao tới trước tựa như một biển thủy triều. Còn những con quái vật có cái đầu dài quá khổ như quả pháo, bọn chúng khẽ khom người xuống, toàn thân phát sáng, đồng loạt bắn ra những quả đạn pháo bay về căn cứ. Nhưng đó không phải là đạn Gauss, bởi ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được quỹ tích của viên đạn pháo, sau đó...

Trong phạm vi 1000 mét bên ngoài căn cứ, vang lên vô số vụ nổ, những quả đạn pháo kia chính là quả đạn pháo nổ bình thường mà con người dùng trong chiến tranh ở thế kỷ 21!

-Bắt đầu rồi, nó cũng là dấu hiệu bắt đầu chiến tranh.

Nhâm Đào nhìn về chiến trường, lãnh đạm nói.

Còn Vương Quang Chính thì chẳng quản anh chàng Nhâm Đào đang nói gì, gầm lên:

-Bắt đầu hỗ trợ các doanh có nhiệm vụ vận hành vũ khí tầm xa! Đầu tiên, để bọn chúng tới gần đây, 10 giây sau bắt đầu tấn công. Phạm vi công kích rộng nhất có thể, tiến hành oanh tạc rải thảm bằng pháo Gauss!

Giết sạch đám quái vật ghê tởm này đi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 22: Lần Tác Chiến Trong Vụ Trụ Đầu Tiên Của Loài Người!

Khi hơn 100 chiếc phi thuyền chiến đấu lao vút lên bầu trời, nhịp tim của các phi công bên trong chột gia tăng một cách đột ngột.

Bọn họ cũng biết điều này là bình thường, đó là tác dụng của kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường nhằm vô hiệu hóa lực G. Tuy áp lực khá lớn so với người thường, nhưng tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại thì khác. Bọn họ có đoạn gen ngắn sản xuất ra loại kháng thể chữa trị thương tổn, cường độ thân thể cao hơn hẳn người bình thường, ngoài ra khả năng chiến đấu trong không gian lập thể vô cùng xuất sắc. Tất cả hợp lại khiến cho tác dụng phụ của kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường không phải không thể chịu nổi, có thể áp dụng trong thực chiến.

Trong toàn bộ đội ngũ, cứ ba chiếc phi thuyền thành một đội. Thực ra, các phi công này cũng khá quen thuộc với nhau, nhưng bên trong cũng có vài “lính mới” gia nhập. Họ là các tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại trong đợt sốt cao thứ hai. Vốn theo dự tính của Diêu Nguyên, phải đợi bọn họ huấn luyện tối thiểu trong hai năm mới có thể thực chiến.

Nhưng giờ phút này, không đủ trâu thì đến chó cũng phải đi cày, đành bắt đả dĩ trưng dụng tất cả những ai có khả năng.

Nhưng điều này cũng qua sự cho phép của Diêu Nguyên, bởi hẳn biết, chuẩn tân nhân loại và tân nhân loại vốn có thiên phú chiến đấu vô cùng xuất sắc, đặc biệt trong không gian lập thể. Thiên phú này tuy không biểu hiện rõ trong việc huấn luyện bình thường, nhưng trong lúc sinh tử, họ sẽ

bộc phát sức chiến đấu kinh khủng. Cho nên, đó là lý do chính Diêu Nguyên cho phép bọn họ xuất chiến đợt này.

Đồng thời, để đảm bảo an toàn cho các “lính mới”, Diêu Nguyên ra lệnh. Không nên mù quáng tấn công số lượng lớn quái vật. Nhiệm vụ bọn họ chỉ tập kích những con quái vật lạc bầy, hoặc dọn dẹp chiến trường, ngăn cản quái vật bỏ trốn. Còn chiến thuật ba phi thuyền một tổ, thay phiên công kích rồi rút lui là nhiệm vụ dành cho các lão binh trong quân đoàn vũ trụ đảm nhiệm.

Diêu Nguyên cũng đang lái một chiếc phi thuyền chiến đấu số 003 – phiên bản dành riêng cho tân nhân loại. Chỉ trong 10 giây, vận tốc của phi thuyền đã tăng đến mức 300 km/giây, hơn nữa còn tiếp tục tăng lên.

Nếu dựa vào nền khoa học của cuộc cách mạng công nghiệp lần ba, với sự gia tốc như vậy thì lực G sinh ra đã đủ xé nát thân thể con người. Bất quá với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, sự khác biệt liền thể hiện rõ. Toàn bộ phương diện kỹ thuật đều được đề cao, nhờ vào kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường nên lực G mới triệt tiêu, làm cho tác chiến trong điều kiện tốc độ cao không còn là chuyện giả tưởng nữa.

Tất cả suy nghĩ trên chỉ lướt qua đầu Diêu Nguyên trong nháy mắt, khi điều khiển phi thuyền vượt khỏi bầu khí quyển, không gian vũ trụ đã hiện ra trước mặt hắn. Lúc này, vệ tinh số hai đang ở mặt bên của hành tinh, cho nên phi thuyền lập tức chuyển hướng, bay về phía sau.

-Ta là Diêu Nguyên, mọi người lập tức khởi động hệ thống ECS. Nâng cao cảnh giác, đồng thời lập tổ đội ba phi thuyền. Chúng ta có thể sẽ đụng độ quái vật bất cứ lúc nào!

Diêu Nguyên vừa điều khiển phi thuyền, vừa sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả. Lát sau, thanh âm của hắn vang lên trong đầu của toàn bộ binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ.

Khi Diêu Nguyên phát ra chỉ lệnh, toàn bộ phi thuyền chiến đấu đồng loạt sắp thành đội hình, mỗi chiếc phi thuyền tự động điều chỉnh hướng bay tiến lại gần hai chiếc phi thuyền khác. Còn những “lính mới” thì tập trung điều khiển phi thuyền bay theo sau đội hình thôi, nhiệm vụ chính của bọn họ là yểm trợ hỏa lực.

Trong chốc lát, đội hình phi thuyền đã thấy được vệ tinh số hai, đồng thời cũng thấy được đội quân quái vật đông nghịt trong vũ trụ. Từng nhóm quái vật dày đặc, đang bảo vệ cho các khối thịt bay phía sau. Các khối thịt rất lớn, đường kính ít nhất hơn một km, có hình tròn. Bên ngoài khối thịt có lớp sừng bảo vệ, di chuyển nhờ vào các hạt đẩy phản lực được phun ra từ phía sau. Tốc độ của bọn chúng khá chậm chạp, nhưng phương hướng rõ ràng là bay về phía phi thuyền Hi Vọng.

-...Đây là đám quái vật vận binh sao? Khốn thật, đúng là đông như kiến!

Đó cũng là điểm mà Diêu Nguyên nhức đầu nhất. Ưu thế lớn nhất của đám quái vật này chính là số lượng. Còn như phi thuyền Hi Vọng, điều ra hơn 3000 binh lính đã khiến cho dân chúng oán thán rồi. Bởi phi thuyền Hi Vọng chỉ có vền vẹn 12 vạn người, thoáng chốc điều đi 3000 ngàn người, nó có ý nghĩa gì? Tương đương với việc nước Trung Quốc thế kỷ 20 tổng động viên 50 triệu binh lính ngay lập tức!

Nhưng đám quái vật thì căn bản không cần lo lắng tới điều này. Với thân thể to lớn của con quái vật mẹ, to đến mức bao trùm cả một vệ tinh, số trứng mà nó ấp được sợ rằng phải dùng đơn vị ngàn vạn để tính. Mất đi chút ít binh lính với nó không là vấn đề gì cả. Chỉ cần đơn giản hấp thụ chút nước biển, hấp thụ chút khoáng vật bổ sung tiêu hao là được. Thậm chí có lẽ không cần phải rườm rà như vậy, nên nhớ rằng trong người nó có tới 4 lò phản ứng nhiệt hạch khổng lồ, với lượng năng lượng đó cũng dư sức bù đắp phần mất đi rồi...

-...Xem ra chỉ có thể tiêu hao đám quái vật này, căn bản không thể ngăn cản con quái vật mẹ đáp xuống hành tinh...

Trong lòng Diêu Nguyên nặng nề, bất quá hẳn chỉ có thể kiên trì chỉ huy phi thuyền chiến đấu tiến lên. Không còn cách nào khác, bây giờ có thể ngăn cản càng nhiều quái vật càng tốt, ngăn bọn chúng đáp xuống hành tinh. Một là giảm bớt áp lực bên phía Vương Quang Chính, hai là tranh thủ thêm thời gian cho phi thuyền Hi Vọng bay lên khỏi mặt đất. Như vậy, cho dù có muốn hay không, con người đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Một tiểu đội ba chiếc phi thuyền chiến đấu đang bay, khoảng cách giữa ba chiếc này nằm trong phạm vi vô hiệu hóa hạt Genesis của nhau. Mà phi công trên ba chiếc phi thuyền này chính là ba người Thích Hiểu Điều.

-...Hiểu Điều, cái đám này có thể coi như trùng tộc không? Nhìn sao cũng y chang.

Lâm Khâu Thu hỏi thông qua thiết bị liên lạc.

Thích Hiểu Điều nhìn về trước, một lúc lâu sau mới nói:

-Ách, đúng vậy, chính là trùng tộc.

Vương Đan Đán chen vào:

-Như vậy...tên ZERO kia là ai? Hẳn không phải từng nói sẽ cho chúng ta nhìn thấy trùng tộc đích thực sao? Chẳng lẽ...

Ánh mắt Thích Hiểu Điều càng lúc càng âm trầm, gật gật đầu nói:

-Đúng vậy, hẳn nói sẽ cho chúng ta nhìn thấy trùng tộc chân chính... Chuyện này tạm thời đừng tiết lộ ra ngoài, ít nhất trước khi được nghiệm chứng thì đừng nói cho ai biết.

Hai tên kia đâu có suy nghĩ sâu xa như vậy, gật đầu đáp ứng. Thích Hiếu Điều suy nghĩ thêm một chút rồi nói:

-Không phải tao muốn giấu diếm, nhưng chuyện này quá phi lý rồi. Có lẽ phi thuyền Hi Vọng đang chứa một bí mật nào đó mà chúng ta không biết. Tóm lại, chuyện này có thể liên hệ trọng đại đến tương lai của phi thuyền Hi Vọng. Nếu có thể, ta muốn giao thiệp với tên ZERO kia, ít nhất dưới tình huống không có ác ý.

Vương Đan Đán tò mò:

-Giao thiệp về cái gì? Không lẽ về trò Star Craft?

-Star Craft cái đầu mi ấy!

Thích Hiếu Điều vừa bực vừa buồn cười:

-Là về vấn đề bước nhảy không gian. Thứ nhất, hã có thể khống chế bước nhảy không gian sao? Thứ hai, làm sao hã biết được nơi này có trùng tộc? Thứ ba, hã là ai...

Trong lúc ba người Thích Hiếu Điều nói chuyện, bỗng nhiên bên tai họ vang lên tiếng Diêu Nguyên.

-Toàn bộ phi thuyền sẵn sàng chiến đấu. Nhớ rõ chiến thuật của chúng ta. Ba phi thuyền thành một đội, sau khi tấn công lập tức rút lui ngay. Bắt đầu tiến hành chiến thuật tấn công rải thảm toàn bộ hỏa lực.

-Năm giây nữa bắt đầu tấn công. Nhớ rõ, đối tượng là toàn bộ quái vật...

Ba, hai, một...

Khi thanh âm Diêu Nguyên dừng lại, ba chiếc phi thuyền do Diêu Nguyên dẫn đầu, theo sau là Ưng và Hắc Thiết. Tổ đội này dưới lao thẳng

về đám quái vật đang hộ tống một khối thịt phía trước. Chỉ trong tích tắc khi cả hai bên lướt qua nhau, ba chiếc phi thuyền đã bắn ra ít nhất 10000 viên đạn súng Gauss!

Súng Gauss có hai đặc điểm nổi trội chính, một là vận tốc viên đạn cực nhanh, hai là tốc độ bắn cực kỳ nhanh. Cho dù súng Gauss bình thường, một giây cũng có thể bắn ra hơn 10000 viên đạn, huống chi đây là súng đại liên Gauss 6 nòng xoay găng trên phi thuyền. Có thể nói, trong chớp mắt vừa qua, ít nhất 10000 viên đạn được bắn ra.

Mấy chục quái vật đi đầu lập tức bị xé thành mảnh nhỏ, sau đó là một hàng quái vật xếp sau. Thậm chí khối thịt mà bọn chúng bảo vệ cũng xuất hiện vô số lỗ thủng, máu chảy lênh láng. Đến lúc đám quái vật nhận ra mình bị tấn công thì ba chiếc phi thuyền của bọn Diêu Nguyên đã bay xa. Nhờ vào hệ thống ECS, nên đám quái vật kia vô phương tìm ra kẻ thù tấn công mình nằm ở đâu.

Ngay sau đó, những đám quái vật khác cũng bị tấn công tương tự. Hơn nữa, thêm vào sự hỗ trợ hỏa lực của các “lính mới”, từ khoảng cách xa 10 km bắt đầu khai hỏa, cho đến khi lướt qua khỏi đám quái vật mới thôi. Trong một lần giao chiến ngắn ngủi như thế, có ít nhất hơn một vạn quái vật bị hủy diệt, hai khối thịt bị băm nát. Còn phi thuyền chiến đấu thậm chí còn không có cả một vết trầy, bởi đám quái vật làm sao tìm được bọn họ.

-Tốt! Tiếp tục! Cho bọn quái vật này biết, bọn chúng đang đối mặt với ai, sự chênh lệch về khoa học kỹ thuật giữa hai bên lớn ra sao!

-Các phi thuyền độc lập tác chiến! Cho đến khi diệt sạch toàn bộ quái vật trong khu vực mình phụ trách mới thôi!

Mệnh lệnh truyền ra, các phi thuyền chiến đấu bắt đầu hành động riêng lẻ. Vẫn là ba chiếc thành một đội, theo sau là các phi thuyền của “lính

mới” hỗ trợ, tìm cơ hội tấn công rải thảm. Dù sao quái vật cũng không thấy bọn họ, như vậy đâu phải chiến đấu, chính xác hơn phải gọi là thảm sát!

Cuộc thảm sát khiến cho tất cả mọi người tự tin hẳn lên, làm cho các tay “lính mới” vốn lúc đầu run rẩy bất an, dần dần trở nên thuần thục, điều luyện hơn, không còn vẻ lóng cồng như lúc đầu nữa...

Nhưng không biết vì sao, Diêu Nguyên lại luôn cảm thấy nguy hiểm. Không phải nguy hiểm đến từ sự phản kích của đám quái vật, mà nguy hiểm đến từ cảm giác đám quái vật này có khả năng vô hiệu hóa hệ thống ECS. Nếu như vậy, hơn một trăm phi thuyền chiến đấu ít ỏi không sao chống nổi với hàng ngàn, hàng vạn kẻ thù trên không trung a.

-Chỉ đành hi vọng, trước khi điều đó xảy ra, phi thuyền Hi Vọng đã rời khỏi lòng đất. Nếu không...

Diêu Nguyên không dám nghĩ tiếp, vùi đầu vào tấn công đám quái vật trước mắt. Lại một khối thịt nữa bị phá hủy,...còn đám quái vật hộ vệ cũng không thoát khỏi số phận tương tự...

Tình hình chiến trận đang nghiêng hẳn về một bên, loài người đang có ưu thế tuyệt đối!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 23: Nảy Mầm!

Ba Lệ cảm thấy rất phiền não!

Thật sự rất phiền! Hơn nữa, loại phiền não này không biết đến từ đâu. Tuy bình thường nàng luôn lạnh lùng với mọi thứ xung quanh, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng vô cảm hay thờ ơ với mọi việc. Chỉ là tính nàng từ nhỏ đã thế, thêm vào những biến cố phát sinh càng khiến nàng chôn dấu mọi cảm xúc vào tận đáy lòng...

Nhưng thật ra, nàng cũng là một con người, một cô gái trẻ...

Hiện giờ, Ba Lệ cảm thấy vô cùng phiền não. Các kết luận hay kết quả sai lầm từ những cuộc thí nghiệm vừa qua cũng bắt nguồn từ cơn phiền não của nàng, thậm chí ngay cả các trợ lý bên cạnh cũng nhận thấy điều đó. Nhưng hầu hết họ đều lớn tuổi hơn nàng, địa vị trong phòng thí nghiệm lại thấp hơn, nên không ai dám mở miệng hỏi lý do.

Ba Lệ không rõ vì sao mình lại cảm thấy phiền não, là về đám quái vật sao? Hay là về nguy hiểm mà phi thuyền Hi Vọng đang đối mặt? Dường như có một sự việc nào đó sai lầm, tựa như nàng đã quên mất một việc gì đó, tựa như một con mèo đang chạy loạn trong lòng. Rất khó chịu, chỉ muốn đứng lên hét một tiếng thật to để giải tỏa bớt.

-Tiến sĩ Ba Lệ, tiến sĩ Ba Lệ.

Đột nhiên, một thanh âm vang lên bên tai Ba Lệ, làm cho nàng giật mình. Nàng phục hồi tinh thần, nhàn nhạt hỏi:

-Sao thế? Đã có kết quả thí nghiệm rồi sao?

Người trợ lý bên cạnh nói:

-Đúng, tiến sĩ Ba Lệ. Đã có kết quả thí nghiệm về thiết bị phản lực công suất lớn dùng động cơ hạt đẩy. Đúng như dự đoán, nó rất không ổn định, e rằng chỉ mới vận hành được một phút đã phát nổ rồi.

-Vậy sao?

Ba Lệ nhú mày, nhìn về xấp giấy báo cáo trước mặt. Trong lúc nàng đọc, chợt bốn bề trở nên yên lặng, thanh âm quen thuộc do kỹ năng nhĩ ngữ giả lại vang lên. Vô số linh cảm, ý tưởng hiện ra trong đầu nàng.

Lát sau, chân mày Ba Lệ giãn ra, nói:

-Tăng chỉ số điện từ lên hai điểm nữa để giảm sức ép từ không khí, đồng thời trong thành phần cấu tạo nên chi tiết C, thêm loại hợp kim từ tính vào, còn có...

Đang nói, bỗng nhiên Ba Lệ dừng lại. Người trợ lý đang cặm cụi ghi, đợi một lúc lâu không thấy nàng lên tiếng, mới ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Ba Lệ đang thần thờ nhìn về nơi xa. Người trợ lý kiên nhẫn đợi thêm một lúc lâu nữa. Lát sau, hắt khẽ ho một tiếng, đánh thức Ba Lệ dậy.

Ba Lệ sau khi choàng tỉnh, lẩm bẩm:

-Lạ thật, dường như mình vừa nghĩ ra điều gì đó. Nhưng lại không bắt được nó.

Người trợ lý tò mò hỏi:

-Là ý tưởng về thí nghiệm sao? Tiến sĩ Ba Lệ.

-Không...tựa hồ là về kế hoạch tiêu diệt quái vật...

Ba Lệ vâng vâng đôi môi của mình, chợt đứng dậy:

-Không được, kế hoạch này có thể sẽ thành công. Ta phải tìm suy luận giả để thảo luận về việc này. Nếu không, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của đám quái vật kia.

Vừa nói, nàng đã đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Qua một lúc lâu sững sờ, người trợ lý mới nhớ ra điều gì đó, kêu to:

-Không được, tiến sĩ Ba Lệ, cô là nhĩ ngữ giả! Cô không thể ra chiến trường! Điều lệ thứ ba trong các điều luật thời chiến đã quy định, nếu cô tự tiện xuất nhập chiến trường, sẽ bị tòa án quân sự xét xử a!

Nhưng giờ phút này, Ba Lệ nào chú ý tới những điều đó. Hoặc có thể nói, khi nghĩ tới việc này sẽ giúp Diêu Nguyên giành lấy thắng lợi trong cuộc chiến, nàng chợt cảm thấy rất vui. Toàn bộ phiến não, sầu lo lúc trước chợt biến đâu mất. Tựa như một cơn mưa mùa hạ nhẹ nhàng, tuy chỉ thoáng qua nhưng lại khiến lòng người khoan khoái...

-Đúng thế, tất cả vì thắng lợi. Mình cũng muốn ngắm cảnh biển khơi mà...

Ba Lệ siết chặt bàn tay nhỏ nhắn, lăm lăm tự biện hộ.

Chỉ lát sau, Ba Lệ đã đi tới bãi đáp chứa phi thuyền. Nhưng ở nơi đó, đã có vài quan chức trong quân đội và binh lính đứng chờ sẵn. Hiển nhiên, họ đang chờ Ba Lệ.

Một người đàn ông trung niên da trắng mặc âu phục đi tới trước mặt nàng, giơ tay chào sau đó nói:

-Xin lỗi tiến sĩ Ba Lệ, theo điều luật số ba trong các điều luật thời chiến, nghiêm cấm tất cả tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại nào chưa trải qua huấn luyện quân sự, hoặc nhĩ ngữ giả tự tiện xuất hiện trên chiến trường. Nếu ai vi phạm, sẽ bị phạt giam giữ ít nhất là ba năm, nhiều nhất là mười năm. Đây là điều luật quân sự, không bị ảnh hưởng bởi các điều luật dân sự liên quan. Đồng thời, chỉ có cấp sĩ quan trở lên trong quân đội mới có quyền đặc xá những trường hợp vi phạm như vậy. Theo điều luật đó, chúng tôi có quyền tạm thời giam giữ cô cho đến khi chiến tranh kết thúc. Cho nên...tiến sĩ Ba Lệ, xin đừng làm chúng tôi khó xử, có được không?

Ba Lệ đã không còn vẻ phiến muộn trước kia, nét mặt nàng lạnh nhạt đáp:

-Ta cho rằng mình đã tìm được điểm mấu chốt để chiến thắng cuộc chiến này. Nhưng dựa vào một mình ta thì không có cách nào hoàn thiện cả, nên ta cần suy luận giả hỗ trợ. Theo như ta biết, Nhâm Đào đang làm tham mưu trên mặt đất. Ta cần hãn giúp đỡ. Chẳng lẽ các người không muốn thắng cuộc chiến này sao? Hành tinh này có thể là quê hương thứ hai của chúng ta...

Người đàn ông trung niên da trắng kia ngắt lời nàng:

-Xin lỗi tiến sĩ Ba Lệ, đây là chiến tranh. Chúng tôi là binh lính, vì vậy tuyệt đối không thể làm trái quân lệnh, cho dù là ai cũng thế, huống chi... Đám quái vật có trình độ khoa học thấp hơn chúng ta, nhưng phương thức đoạt được khoa học kỹ thuật của bọn chúng lại khác với chúng ta. Nếu như cô...Xin thứ lỗi nếu tôi có xúc phạm cô, nếu như cô bị quái vật giết chết trong chiến trường, hơn nữa bị bọn chúng thôn phệ, như vậy sẽ tạo thành tổn thất không thể nào bù đắp nổi cho loài người! Cho nên, chúng tôi tuyệt đối không thể để cô lên chiến trường được.

Ba Lệ cúi đầu, lẩm bẩm:

-Vậy sao? Đúng là tiếc thật...

Người đàn ông trung niên da trắng nở nụ cười:

-Vậy mong cô trở về phòng thí nghiệm. Chiến tranh là chuyện của binh lính chúng tôi. Nhưng cũng phiền cô và các nhà khoa học khác trợ giúp. Phát minh ra nhiều vũ khí hơn, làm cho binh lính chúng tôi chiến đấu dễ dàng hơn...

-Khởi động robot PM. Mật mã là 0316121, tiến hành nhận diện qua giọng nói. Ta ra lệnh, giải trừ vũ trang toàn bộ những người có mặt tại đây.

-Yes!

Theo tiếng lẩm bẩm của Ba Lệ, đột nhiên ở vách tường bên cạnh, xuất hiện một cánh cửa bí mật. Không ai biết vì sao cánh cửa đó lại xuất hiện, càng bất ngờ hơn khi có một con robot ngoài hành tinh đang trôi lơ lửng bay ra từ cánh cửa đó!

Đúng vậy, là một robot dạng xúc tu đang lơ lửng, dạng robot ngoài hành tinh mang đến ác mộng cho phi thuyền Hi Vọng mấy năm về trước. Con robot bay tới bên cạnh Ba Lệ, một chiếc xúc tu bên cạnh nó chọt lóe lên dòng điện...

-Tiến sĩ Ba Lệ, đây là....Cô đang điều khiển một con robot ngoài hành tinh? Nó là...

Những binh lính có mặt sợ hãi, vội vàng móc súng từ bên hông ra, nhưng không đợi bọn họ làm xong việc, một dòng điện lóe lên. Dòng điện này được bắn ra từ một xúc tu của robot, bắn vào thân thể của các binh lính, làm cho họ tê liệt, nằm la liệt trên mặt đất.

-Đây là dòng điện cường độ cao, không nguy hiểm đến tính mạng. Bất quá, mọi người sẽ bị tê liệt trong khoảng nửa tiếng. Cứ an tâm nghỉ ngơi nhé.

Ba Lệ đứng trước mặt người đàn ông trung niên da trắng, nhàn nhạt nói, sau đó chạy về phòng chứa trang phục chiến đấu. Con robot bám sát theo nàng.

Người đàn ông trung niên kia mở miệng cố gắng nói gì đó. Nhưng không đợi hắn phát ra thanh âm, Ba Lệ dường như sức nhớ ra điều gì, quay đầu lại tinh nghịch nói:

-Đúng rồi, quên nói cho mọi người biết ta chính là nhĩ ngữ giả a. Vì vậy, ta dĩ nhiên biết nhiều bí mật về phi thuyền Hi Vọng hơn các người rồi.

Nói xong, nàng lại tiếp tục chạy về phòng thay đồ, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Không lâu sau, Ba Lệ đã mặc xong trang phục chiến đấu. Nàng đưa mắt nhìn về con robot đang theo sát mình, lẩm bẫm:

-Như vậy đi...Người cũng theo ta lên chiến trường đi. Bây giờ ta ra lệnh cho người. Nếu xác nhận ta bị quái vật giết chết, lập tức tiêu hủy thân thể của ta, đặc biệt là bộ não. Nếu ta bị quái vật bắt giữ, xác nhận không có cách nào được cứu thoát, lập tức khởi động cơ chế tự hủy. Địa điểm tự hủy là sát bên cạnh ta, à, thời gian tự hủy là ba giây. Robot PM, xác nhận các lệnh vừa rồi.

-Yes, đã xác nhận các lệnh vừa rồi.

-Tốt, vậy chúng ta cùng lên chiến trường nào.

Ba Lệ bỗng nhiên bật cười, khuôn mặt hiện nét ngây thơ tinh nghịch của một cô bé. Bất quá, nụ cười này đến nhanh mà biến mất cũng nhanh,

nàng lập tức trở về dáng vẻ lạnh lùng thường ngày. Sau đó, nàng đi tới khoang cách ly, bắt đầu nhập mật mã cung cấp quyền hạn xuất nhập....Sở dĩ dễ dàng như thế, bởi vì Ba Lệ là một trong những người hiếm hoi nắm giữ mật mã chủ của phi thuyền Hi Vọng. Mật mã này được cung cấp trực tiếp từ máy tính chủ, nếu không có ai sở hữu mật mã cao hơn nàng, thì nàng có thể tự do làm mọi điều mình thích trong phi thuyền Hi Vọng. Kể cả cắt điện, ra lệnh phi thuyền tự hủy, thực hiện bước nhảy không gian...

Lúc này, nàng đang vận dụng mật mã đó. Rất nhanh, tuy phòng chỉ huy ra lệnh phong tỏa bãi đáp, nhưng nàng vẫn dễ dàng mở tất cả cửa chặn, thông qua khoang cách ly bước lên phi thuyền vận chuyển. Đợi đến lúc các binh lính khác chạy tới tiếp viện, nàng đã lái phi thuyền vận chuyển bay lên không, lao thẳng lên đường hầm.

Lúc này, trên mặt đất đang diễn ra một trận chiến vô cùng ác liệt. Vô số đạn pháo Gauss bay qua bay lại, hướng nơi xa oanh tạc. Có thể nói, thực lực của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn giữa đang thể hiện vô cùng hoành tráng!

Nhưng đồng dạng, bên phía quái vật cũng không chịu kém. Trừ các binh chủng cận chiến ra, thì toàn bộ các loại quái vật tấn công tầm xa như súng Gauss, đạn pháo điên cuồng oanh tạc. Hai chủng loại quái vật có uy hiếp lớn nhất với công sự phòng ngự chính là quái vật pháo Gauss và quái vật bắn đạn pháo nổ mạnh. Tuy nói có vòng bảo hộ điện từ bảo vệ, nhưng nếu bị tấn công liên tục với cường độ cao, vòng bảo hộ sẽ bị phá vỡ mà thôi. Cho nên, ba doanh còn lại phải đảm nhiệm việc dọn dẹp các loại quái vật tầm xa này. Tuy thế, số lượng bọn chúng quá nhiều, kết quả thu được rất ít ỏi. Nhiều lần, thiếu chút nữa công sự phòng ngự đã bị phá.

Đến lúc đó, đến lượt các binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ xuất quân. Thay vì nói bọn họ là binh lính, đúng ra nên gọi bọn họ là xe tank mới đúng. Những đợt xung kích của bọn họ bóp nát trận hình của đám quái vật, căn bản không có con quái vật nào có thể ngăn chặn bọn họ. Chỉ có những

con quái vật hình dạng như con rết, với cặp càng to lớn là có chút uy hiếp với bọn họ. Nhưng tốc độ và khả năng phản ứng của bọn chúng lại kém xa binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, chỉ cần đề phòng một chút thì không có vấn đề gì lớn.

Nhâm Đào đang dẫn chín binh lính thuộc quân đoàn trở về sau một đợt càn quét, chín người thở hổn hển không ngừng. Nhưng bọn họ chưa kịp lấy hơi, bỗng nhiên một chiếc phi thuyền vận chuyển xuất hiện từ phía đường hầm, bay từ từ về phía công sự.

Nhâm Đào tức giận mắng to:

-Mẹ kiếp! Lúc này còn có người đi lên đây? Muốn chết sao? Nếu bị bắn hạ giữa không trung, rơi xuống sẽ khiến cho đội hình rối loạn a! Khốn kiếp, đi xem đó là ai, bắt lại cho ta, lão tử phải chinh hấn một trận ra trò mới được!

Một lát sau, Ba Lệ xuất hiện trước khuôn mặt cau có của Nhâm Đào...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 24: Thắng Lợi!

-Tốt, toàn bộ quái vật trong không gian đã bị tiêu diệt. Các phi thuyền chiến đấu lập tức báo cáo tình hình.

Sau 2 tiếng 17 phút tác chiến, cuộc chiến trong không gian đã kết thúc. Đây không phải là chiến tranh, mà là một cuộc thảm sát dựa trên sức mạnh khoa học kỹ thuật áp đảo!

Trong 2 tiếng 17 phút đó, theo như báo cáo được ghi lại trên phi thuyền Diêu Nguyên, một mình hắn đã giết ít nhất 50 vạn quái vật. Con số chính xác là 57416 con!

Điều đó có ý nghĩa gì? Tương đương với việc mỗi giây hắn tiêu diệt hơn 60 quái vật!

Cho dù là 50 vạn con heo xếp hàng chờ làm thịt, sợ rằng còn thua hiệu suất của Diêu Nguyên thể hiện ra nữa là...

Dĩ nhiên, khẩu pháo Gauss đại liên 6 nòng xoay trên phi thuyền cũng lập công rất lớn, và các loại kỹ thuật từ cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn như động cơ bằng hạt đẩy, kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường, hệ thống ECS,...thêm vào thói quen tụ tập thành bầy của đám quái vật kia. Tất cả hợp lại mới tạo thành chiến thắng huy hoàng kia.

Khoảng không gian giữa hành tinh mà phi thuyền Hi Vọng đáp xuống và vệ tinh số hai đã không còn bóng dáng quái vật nào nữa. Toàn bộ đã bị

tiêu diệt, thậm chí Diêu Nguyên còn dẫn phi thuyền tiến vào bầu khí quyển của vệ tinh số hai càn quét một hồi. Bọn họ bắn giết bất kỳ con quái vật nào có ý định xông ra ngoài không gian vũ trụ. Sau những lần chặn đánh ác liệt, những con quái vật có cánh đã không còn tìm cách bay ra không gian nữa, chỉ quanh quẩn trong bầu khí quyển của vệ tinh số hai.

Sau lần tác chiến đầu tiên, Diêu Nguyên rút ra được vài kinh nghiệm. Đầu tiên, tuy lái phi thuyền chiến đấu số 003 không mệt mỏi như lúc mang trang phục chiến đấu, nhưng sau 2 tiếng chiến đấu liên tục, mọi người cũng tới giới hạn. Ai ai cũng vô cùng mệt mỏi, có thể chỉ cần một chiếc giường thôi là nằm ngủ thẳng cẳng. Với trạng thái như thế mà tiếp tục chiến đấu là rất nguy hiểm.

Tiếp theo, phi thuyền 003 có thể tác chiến trong bầu khí quyển, nhưng hiệu quả thua xa việc tác chiến trong vũ trụ. Ít nhất là tốc độ không thể nào vượt quá mức 120 km/s. Bởi với tốc độ như vậy, sự ma sát với không khí quá lớn. Cứ như đang bay trong một vùng nước vậy, không, có thể so sánh như đang bay giữa đám thiên thạch. Hơn nữa, nhiệt độ sinh ra ma sát cũng quá cao, tuy không đến mức làm phi thuyền hồng hóc.

Huống chi, khi bay trong bầu khí quyển, tuy có hệ thống ECS nhưng vẫn tạo ra các luồng khí lưu rất dễ nhận biết. Điều này làm giảm bớt hiệu quả tàng hình. Một khi bị quái vật nhận thấy, vây đánh thì phi thuyền có thể sẽ gặp nguy hiểm. Nếu phi thuyền rơi xuống vệ tinh số hai, phi công chết chắc.

Do đó, Diêu Nguyên hạ lệnh ngừng truy kích, tập hợp lại. Toàn bộ phi thuyền tiến vào phạm vi vô hiệu hóa hạt Genesis của nhau, sau đó tiến hành báo cáo...

-...Tiểu đội thứ nhất đã tập hợp xong, không có tổn thất...

-Tiểu đội thứ hai tập hợp xong, không có tổn thất...

-...

-Tiểu đội thứ tám tập hợp xong, cánh trái của đội trưởng có vết xước nhẹ...

...

Khi toàn bộ phi thuyền chiến đấu báo cáo hết, Diêu Nguyên vui mừng phát hiện, trừ 10 chiếc phi thuyền bị hỏng hóc nhẹ, còn lại hầu như không tổn thất gì cả, không có một chiếc phi thuyền nào rơi hoặc tổn thất. Quả thật rất may mắn. Diêu Nguyên ra lệnh:

-Trận chiến kết thúc, chúng ta quay về phi thuyền Hi Vọng.

Tất cả binh lính thở phào nhẹ nhõm, sau đó đồng loạt cất tiếng hoan hô. Sau đó, toàn đội với Diêu Nguyên dẫn đầu, khởi động phi thuyền bay thẳng về phía hành tinh chứa phi thuyền Hi Vọng.

Cùng lúc đó, trên mặt đất, trận chiến cũng đi đến hồi kết. Sau hơn 2 tiếng vất vả phòng ngự, bên phía phi thuyền Hi Vọng đã có hơn 200 binh lính hi sinh. Chín binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ cũng kiệt sức. Nhưng cuối cùng họ đã diệt sạch nhóm quái vật cuối cùng. Mấy ngàn binh lính vất vả đứng dậy, cảm giác như đã trải qua mấy kiếp người vậy. Thậm chí có người quá mệt mỏi, chẳng quản mặt đất dơ bẩn dưới chân, cũng chẳng quan tâm nơi đây là chiến trường, nằm xuống ngủ luôn.

Vương Quang Chính cũng mệt mỏi rã rời. Tuy hắn chỉ là người bình thường, nhưng hắn cũng tự mình xung phòng càn quét mấy lần. Những lần công sự thiếu chút nữa bị công phá, hắn cũng tự mình dẫn binh lính chi viện. Có thể nói, trách nhiệm của lực lượng phòng vệ khác hẳn binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, lại càng nặng nề hơn. Bởi một khi công sự phòng ngự bị phá vỡ tại một điểm, có thể nói căn cứ sẽ sụp đổ, loài người sẽ diệt vong.

Trong những lúc đó, Vương Quang Chính đã quyết tâm chuẩn bị hi sinh. Chỉ cần có thể chiến thắng cuộc chiến này, chỉ cần có thể giành lấy hành tinh này, hắn có thể làm bất kỳ chuyện gì, kể cả hi sinh tính mạng của mình cũng thế!

May mắn là điều đó không xảy ra, tuy có mấy lần hiểm nghèo nhưng loài người vẫn kiên trì trụ vững. Còn sức tấn công của đám quái vật dần dần yếu bớt. Không phải là bọn chúng sợ chết, mà khi số lượng lớn quái vật chết đi, bọn chúng bắt đầu thiếu hụt lực lượng. Hay nói cách khác, bọn chúng chưa chuẩn bị đủ binh lực.

Tình huống như vậy đã được loài người dự đoán trước. Bởi con quái vật mẹ trên vệ tinh số hai hay có thể gọi là phi thuyền quái vật, nó có thể sinh sản quái vật không ngừng. Nhưng vẫn cần thời gian ấp trứng. Ngoài ra, khoảng cách giữa hai nơi khiến nó cần một lượng thời gian để tụ tập đủ binh lính quái vật trên hành tinh này. Do đó, chỉ cần cắt đứt đường vận chuyển quái vật trong vũ trụ, như vậy đám quái vật này sẽ không có binh lực tiếp viện, càng đánh càng ít đi. Chỉ cần có thể cầm cự qua lúc đầu, như vậy ưu thế sẽ ngã theo phe loài người, cho đến khi toàn bộ quái vật bị tiêu diệt mới thôi.

Vương Quang Chính cầm chiếc ống nhòm siêu zoom cẩn thận xem xét chung quanh, thậm chí hắn còn ra lệnh cho mấy chiếc phi thuyền vận chuyển bay lên trời để trinh sát. Kết quả, không tìm thấy bất kỳ quái vật nào còn tồn tại trong tầm nhìn nữa. Đến đó, Vương Quang Chính mới hạ mức báo động từ đỏ xuống vàng, đồng thời ra lệnh doanh trại thứ bảy – lực lượng công binh tạm thời tiếp quản công sự phòng ngự. Còn sáu doanh khác lần lượt trở về phi thuyền Hi Vọng, nghỉ ngơi và hồi phục sau trận chiến.

-Đúng là một cuộc chiến tranh thảm khốc a.

Về mặt Vương Quang Chính phức tạp nhìn ra xa. Khu vực xung quanh công sự phòng ngự chỉ chút lỗ bom, chồng chất vô số núi thi thể quái vật, máu chảy tuôn trào như suối. Vương Quang Chính ra lệnh cho các binh lính bên cạnh ném bom lửa. Thi thể quái vật có thể bắt lửa, mà số lượng quá nhiều, chỉ có dùng cách này...dùng lửa thiêu hủy hoàn toàn, bởi con quái vật mẹ có thể hấp thu lại mỗi tế bào của đám quái vật, sau đó sinh ra quái vật mới. Cho nên, chỉ có cách thiêu hủy hoàn toàn mới ngăn chặn được nguy cơ này.

Nhâm Đào đứng phía sau Vương Quang Chính, tình trạng của hắn thật sự rất không tốt. Thực ra, không chỉ mình hắn, chín người còn lại đứng phía sau, bao gồm Trương Hằng, Diệp Mục...cả người bọn họ đều rách nát. Đúng vậy, trang phục chiến đấu trên người bọn họ đã bị phá hủy!

Đợt tấn công lần này, bất kể là số lượng quái vật, chủng loại cũng như kích thước quái vật đều hơn hẳn lần tấn công đầu tiên. Đặc biệt trong đó là loại quái vật có hai chiếc càng to như lưỡi hái, bên trên có dòng điện lưu chuyển. Nó đã có thể đâm xuyên qua trang phục chiến đấu, gây nguy hiểm cho binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ. Tuy vậy, nhờ vào tốc độ kinh người và phản xạ thần kinh xuất sắc, không một binh lính nào tử vong, nhưng trang phục chiến đấu của bọn họ đã bị hư hỏng nặng. Nói cách khác, bọn họ đã hít thở không khí trên hành tinh này, đã bị lây nhiễm các loại vi sinh vật, virus nào đó....

Nhâm Đào trầm mặc nhìn 200 thi thể đồng đội mình trên đất, trong đó, thậm chí có những thi thể không còn nguyên vẹn. Sau đó, hắn quay đầu nhìn về Vương Quang Chính, nói:

-Như vậy...chúng tôi cũng sẽ trở về phi thuyền Hi Vọng. Chắc là sẽ bị cách ly thôi. Nếu như may mắn, hẹn lần sau tiếp tục sánh vai tác chiến.

Vương Quang Chính biết cạm bẫy nếu như may mắn nghĩa là gì. Trong các phòng thí nghiệm về sinh vật học, virus trên phi thuyền Hi Vọng, trừ

chuyện quan trọng nhất là tìm điểm yếu của đám quái vật kia, chuyện còn lại chính là tìm ra vắc xin hoặc thuốc chữa trị virus, vi sinh vật trên hành tinh này.

Thực ra, virus hoặc vi sinh vật trên hành tinh này có thể chỉ là những loại vi sinh vật bình thường như trên Trái Đất. Không phải là những thứ virus khủng khiếp gây ra các căn bệnh không có thuốc chữa như bệnh AIDS, cúm gà H5N1....Nhưng do sự tiến hóa sinh vật giữa hai hành tinh khác nhau, khiến cho hệ thống miễn dịch của con người vẫn chưa thích ứng với các chủng loại virus, vi sinh vật trên hành tinh này. Đến bây giờ, những binh lính từng hít thở không khí trên hành tinh này, đã có một người chết, những người còn lại rơi vào tình trạng sốt cao, lúc nào cũng có thể tử vong.

Và mười người trước mặt Vương Quang Chính đây, Nhâm Đào, Trương Hằng, Diệp Mộc, thêm vào 7 chuẩn tân nhân loại nữa. Bọn họ cũng sẽ gặp tình trạng như thế. Khi trở về phi thuyền Hi Vọng sẽ bị cách ly, cho đến khi chứng bệnh trên người họ khỏi hẳn...hoặc bọn họ chết đi mới thôi.

Vương Quang Chính không biết nên nói gì cho phải, chỉ đành trầm mặc thực hiện động tác chào, đưa mắt nhìn 10 binh lính dũng cảm này rồi khỏi chiến trường, bước lên phi thuyền vận chuyển.

Bên cạnh, Ba Lệ đi tới nói với Vương Quang Chính:

-Ta cũng thế, phải trở về phi thuyền Hi Vọng. Kế hoạch tác chiến bước đầu đã hoàn thành, nhưng vẫn cần nhiều tham số và thí nghiệm nữa.

Vương Quang Chính nhìn Ba Lệ với vẻ hiền hòa, nói:

-Cháu tốt nhất nên giải quyết chuyện về Diêu Nguyên đã. Lần này cháu một mình đi tới chiến trường, trời mới biết hắn sẽ tức giận ra sao. Sợ rằng khi hắn trở lại, nhẹ nhất cũng giam cháu lại đấy.

Ba Lệ chu đôi môi nhỏ nhắn của mình lên, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng:

-Làm quá như thế chỉ vì tôi là nhĩ ngữ giả sao? Tôi vẫn đi đấy, hử làm gì được tôi? Đánh tôi à? Hừ, tôi đi đây.

Nói xong, nàng cũng không để ý tới Vương Quang Chính nữa, đi theo một binh lính bước lên phi thuyền vận chuyển.

Lúc phi thuyền vận chuyển của Ba Lệ cất cánh, tầng mây trên bầu trời đột nhiên bị xé nát, hơn 100 chiếc phi thuyền chiến đấu từ bên ngoài không gian lao vút xuống dưới. Càng tới gần mặt đất, tốc độ của các phi thuyền này càng chậm, đến khi bọn họ biến mất trong đường hầm, các binh sĩ bên dưới mở miệng hoan hô vang dội. Mọi binh lính trên phi thuyền vận chuyển thở phào nhẹ nhõm, nhiều người dứt khoát nằm xuống phi thuyền vận chuyển ngủ luôn, vô số tiếng ngáy vang lên.

Cuộc giao chiến lần thứ hai giữa loài người và quái vật...

Đã thắng lợi!

Nhưng, đó vẫn chưa phải là kết cục cuối cùng...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 25: Cái Tắt

Diêu Nguyên thật ra đã vô cùng mệt mỏi. Không chỉ vì lần chiến đấu này, mà còn những mệt nhọc từ các lần chiến đấu trước. Tuy hãn cũng được nghỉ ngơi, nhưng so với 8 tiếng đồng hồ mà các binh lính khác có, hãn chỉ ngủ 4 tiếng, thời gian còn lại rất bận rộn.

Vì vậy, sự mệt mỏi tích lũy khiến hãn gần như gục ngã, cho dù là một con người được làm bằng sắt như hãn.

Nhưng hãn vẫn ráng kiên trì, bước xuống phi thuyền chiến đấu, tiến vào phi thuyền Hi Vọng. Diêu Nguyên nhìn thấy các binh lính thuộc đội phòng vệ trở về, nhưng không lập tức thăm hỏi bọn họ mà đầu tiên ra lệnh cho quân đoàn vũ trụ nghỉ ngơi. Sau đó, hãn tìm các sĩ quan phụ trách chỉ huy của lực lượng phòng vệ.

-...Như vậy, đã có 200 binh lính tử vong sao?

Diêu Nguyên thở dài, trong lòng mang nỗi sầu não cùng đau đớn. Hãn tiếp tục hỏi:

-Tình hình về các thứ khác thì sao? Về thiếu tá Vương Quang Chính? Còn có các binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ khác?

Một sĩ quan cấp úy đáp:

-Thiếu tá Vương Quang Chính vẫn còn ở trên mặt đất chỉ huy. Chắc ngài ấy sẽ không trở về phi thuyền Hi Vọng, còn các binh lính thuộc quân

đoàn vũ trụ...Trang phục chiến đấu của bọn họ đã bị hư hại nặng. Bọn họ vẫn còn ở phía trên, nhưng chắc cũng nhanh chóng có mặt ở đây.

Chân mày Diêu Nguyên nhíu lại, hắn không hỏi thêm nữa, ra lệnh các sĩ quan này cho các binh lính nghỉ ngơi và hồi phục. Sau đó, hắn vội chạy tới bãi đáp phi thuyền. Quả nhiên, Nhâm Đào, Trương Hằng, Diệp Mục, mấy người còn lại đang ở đó...Bọn họ đang mặc một bộ bảo hộ vũ trụ mới, hiển nhiên đang trong trạng thái cách ly.

Diêu Nguyên đi tới trước mặt bọn họ, thở dài sau đó lên tiếng động viên:

-Yên tâm, vắc xin phòng bệnh đang được nghiên cứu và chế tạo. Mọi người sẽ bình an thôi...

Nhâm Đào khoát tay áo:

-Chết hay sống không phải là việc ngài có thể quyết định...Diêu Nguyên, đừng nói chuyện của ta cho Trừu Nguyệt biết. Nếu như ta chết, xin chiếu cố nàng, đừng để nàng bị thương tổn.

Diêu Nguyên nhìn Nhâm Đào, gật đầu:

-Ta hứa với người. Tuyệt đối sẽ không để cho nàng bị thương tổn. Chỉ cần phi thuyền Hi Vọng còn tồn tại, nền văn minh của loài người còn truyền thừa.

Nhâm Đào cười cười, phất tay, đi về phòng cách ly bệnh truyền nhiễm tại tầng bốn. Đám người Trương Hằng, Diệp Mục, cũng giơ tay chào Diêu Nguyên, sau đó đi theo hắn. Khi đi được một quãng xa, chợt Nhâm Đào quay đầu lại, nói:

-Đúng rồi, khuyến mãi cho ngài một tin tốt đây. Kế hoạch tác chiến cuối cùng đã có, tuy vẫn có vài chỗ sơ hở, nhưng với kích thước khổng lồ

của con quái vật mẹ kia, thêm vào cái gì mà tế bào hoàn mỹ, đây có thể là kế hoạch duy nhất có khả năng thành công.

Diêu Nguyên sửng sốt, sau đó mừng rỡ hỏi:

-Kế hoạch gì? Đây, cậu nói rõ ràng xem.

-Để nàng tự mình nói thì tốt hơn. Nàng vì người mà dám mạo hiểm bay lên chiến trường đó nha.

Nhâm Đào cười lớn, quay đầu bỏ đi. Bóng người từ từ mờ dần sau hành lang, lát sau đã biến mất.

Diêu Nguyên mờ mịt hỏi:

-Nàng? Mạo hiểm bay lên chiến trường? Là sao?

-Là ý này.

Trong lúc Diêu Nguyên đang mù mờ, Ba Lệ bước xuống từ phi thuyền vận chuyển. Nàng vừa vặn nghe được đoạn đối thoại giữa hai người, nên lên tiếng.

Diêu Nguyên ngạc nhiên xoay đầu lại, thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ba Lệ. Ánh mắt hẩn chột nhìn về phía bãi đáp, nhìn về robot ngoài hành tinh đang lơ lửng phía sau nàng, sau đó nhìn về Ba Lệ.

-Em mới từ chiến trường xuống sao?

Diêu Nguyên tỉnh táo đến mức dọa người hỏi.

Ba Lệ không chút nào chịu kém, nàng nhìn thẳng vào mắt Diêu Nguyên, nói:

-Đúng, tôi vừa từ chiến trường xuống.

-...Tại sao em lại muốn đi lên chiến trường?

Diêu Nguyên càng nghĩ càng giận, cuối cùng gần như gầm lên:

-Em có biết điều luật thứ ba quy định gì không? Em có biết tình hình phía trên nguy hiểm như thế nào không? Em có biết đám quái vật kia là dạng sinh vật gì không? Vậy mà em còn muốn lên chiến trường, muốn chết à?

Ba Lệ vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh nhạt, nhìn Diêu Nguyên nói:

-Tôi đi lên trên đó để thảo luận với Nhâm Đào về kế hoạch...

-Đừng có tìm cách bào chữa!

Diêu Nguyên cắt ngang lời nàng, quát lớn:

-Em sẽ bị giam trong ngục! Trừ phi chiến tranh kết thúc...không, chiến tranh kết thúc cũng không được! Anh phải xét xử vụ này rõ ràng! Tên khốn nào trông coi phi thuyền vận chuyển? Tên khốn nào cho em đi lên trên mặt đất? Anh phải lôi bọn chúng ra tòa án quân sự!

Ba Lệ cau mày, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

-Chỉ vì người...mà ta không được phép ra chiến trường sao? Huống chi ta vẫn chưa chết, lần sau ta vẫn sẽ tiếp tục lên chiến trường, chỉ cần điều đó là cần thiết...

Bốp!

Một tiếng bốp giòn tan vang lên, đó là tiếng từ cái tát của Diêu Nguyên. Ba Lệ lấy tay che mặt, tuy không khóc nhưng nước mắt đã rơm rớm. Thật lâu sau, nàng gần như ném những chiếc đĩa dữ liệu vào người Diêu Nguyên, xoay người vừa đi vừa nói:

-Ta hiểu rồi, ta bị giam đúng không, ở khu vực nhà giam ở tầng năm đúng không? Ta tự mình đi tới đó.

Trong lúc nói, Diêu Nguyên nhìn thấy một giọt nước mắt rơi xuống đất, tan vỡ thành vô số giọt nước.

Diêu Nguyên giơ tay ra như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đành im lặng. Thật lâu sau, cho đến khi Ba Lệ đi xa, hẳn mới thở dài, nói với binh lính bên cạnh:

-Cho bốn binh lính đi theo bên cạnh bảo vệ nàng. Không cho phép nàng ra chiến trường nữa, bất quá có thể hủy bỏ lệnh giam giữ. Đúng rồi, cắt nguồn năng lượng của con robot ngoài hành tinh kia luôn. Sau đó tìm một túi đá lạnh chườm cho nàng, ai...

Người lính giơ tay chào, sau đó lập tức chạy về phía Ba Lệ.

Diêu Nguyên cầm đĩa dữ liệu trong tay, thở dài, sau đó đi lên phòng chỉ huy ở tầng năm.

-Thứ này giao cho mọi người, lập tức kiểm tra những tin tức có trong đó. Sau đó giả lập nên kế hoạch tác chiến. Ta cho phép mọi người quyền sử dụng máy tính chủ trung ương, mật mã của nó hôm nay là XXXXX...Bắt đầu tính từ giờ, 5 tiếng sau đánh thức ta dậy. Bất luận chuyện gì đợi đến lúc đó thì báo cáo với ta. Đúng rồi, thông báo cho tiến sĩ Yvaine và Mitsuda Saburo, lập tức dừng việc thí nghiệm quái vật, mà chuyển qua việc nghiên cứu và điều chế vắc xin chống virus trên hành tinh này, ngay.

Nói xong, thể xác và tinh thần của Diêu Nguyên cũng đã đến cực hạn. Hắn vất vả quay về phòng, hầu như không còn cảm nhận được gì cả, trực tiếp nằm lăn quay ra giường, ngủ mê mết...

Do quá mức mệt mỏi, nên giấc ngủ của Diêu Nguyên vô cùng an bình, không hề có chút mộng mị. Đến khi tiếng chuông liên lạc vang lên, hẳn

mới bật dậy, một tay dựng lên giường, tay kia cầm lấy thiết bị liên lạc.

-Ân...

Một giọng nữ uyển chuyển chột vang lên, làm cho Diêu Nguyên cả người chột bừng tỉnh. Gần như là bản năng, hắn tung mình ra khỏi giường, giờ tay chuẩn bị tấn công. Một giây sau, hắn mới nhìn thấy trên giường có một cô gái khác đang nằm, đó là Minh Chi Khiết.

Minh Chi Khiết đang mặc đồ lót, cuộn người lại trong chăn. Chắc vừa rồi tay của Diêu Nguyên vô tình đè lên ngực nàng, nên mới dẫn đến tiếng kêu “truyền cảm” như vậy. Diêu Nguyên cau mày nhìn cô nàng đang nằm trên giường.

-...Thôi, lần sau sẽ nhắc nàng ấy vậy.

Diêu Nguyên nghĩ chắc do nàng ta quá mệt, nên vô tình đi nhầm vào phòng ngủ của hắn, do đó mới có việc này. Giờ đánh thức nàng có thể khiến nàng xấu hổ. Mà các tân nhân loại khác quả thật rất mệt, để nàng nghỉ ngơi thêm một chút nữa vậy.

Nghĩ tới đây, Diêu Nguyên cầm thiết bị liên lạc đi vào phòng khách, hỏi:

-Ta là Diêu Nguyên, tình hình lập kế hoạch đã tiến triển tới đâu rồi? Sao? Thế à? Đã xác nhận rồi sao? Tốt, ta sẽ tới ngay.

Mấy phút sau, Diêu Nguyên đi tới phòng chỉ huy. Bên trong, Vương Quang Chính và rất nhiều nhân viên khác đang chờ hắn. Khi Diêu Nguyên đến, hắn không bước lên đài mà nói với một chuyên gia đang đứng trên bục cao:

-Bắt đầu trình bày kế hoạch tác chiến đi.

Vị chuyên gia kia gật đầu, nói:

-Rõ. Hạm trưởng, đây là kế hoạch tác chiến do suy luận giả - thượng úy Nhâm Đào hoàn thiện với ý tưởng của nhĩ ngữ giả - tiến sĩ Ba Lệ. Mục tiêu nhằm tiêu diệt hoàn toàn con quái vật mẹ trên vệ tinh số hai...

...Lúc trước khi hạt Genesis lan tràn, chúng ta đã phát hiện bên trong con quái vật mẹ có bốn lò phản ứng nhiệt hạch. Kết cấu của nó không phải dùng kỹ thuật ôn lạnh tụ hợp để hydro tổng hợp thành heli, mà là dùng nhiệt độ cực cao. Nói cách khác, chỉ cần phá hủy một lò, như vậy toàn bộ các lò phản ứng nhiệt hạch trên thân thể con quái vật sẽ nổ tung.

Dĩ nhiên, với kích thước khổng lồ của con quái vật mẹ, ước tính gấp 7 lần kích thước của mặt trăng thì không thể nào chết chỉ vì bốn vụ nổ nhiệt hạch được. Theo các kết quả nghiên cứu khác cho biết, kết cấu của quái vật là vô số các tế bào gắn kết lại với nhau, cho nên bốn vụ nổ kia không đủ để tạo vết thương trí mạng cho chúng, nhưng...

Khi lò phản ứng nhiệt hạch bị phá hủy, con quái vật mẹ sẽ bị mất năng lượng trong một khoảng thời gian ngắn. Đặc biệt là năng lượng để bay trong vũ trụ. Tuy nó chỉ mất khoảng 1 tiếng để tạo ra một lò phản ứng nhiệt hạch cỡ nhỏ, 3 tiếng để tạo ra một lò phản ứng nhiệt hạch cỡ lớn. Nhưng vấn đề mấu chốt là trước khi nó tạo ra lò phản ứng nhiệt hạch, nó hoàn toàn không có khả năng bay trong vũ trụ.

-Cho nên?

Diêu Nguyên dò hỏi.

Vị chuyên gia kia nhấn vài nút trên bàn điều khiển, một bộ hình ảnh 3D hiện ra. Trên đó là hình ảnh về con quái vật mẹ khi bốn lò phản ứng nhiệt hạch nổ tung, nó đang trôi nổi giữa không gian vũ trụ.

-Tiếp theo, chúng ta bắn một thiết bị đẩy cực mạnh vào con quái vật đó. Tốt nhất, thiết bị đó nên lặn vào trong cơ thể con quái vật mẹ, để cho đám quái vật con xung quanh không cách nào phá hủy được thiết bị. Sau đó, khởi động nó, đẩy con quái vật mẹ bay về phía Hằng Tinh (mặt trời)!

Trong lúc nói thì trên hình, một quả thiết bị đẩy như tên lửa đựng phải thân thể con quái vật, đẩy nó bay về phía Hằng Tinh

Diêu Nguyên nhíu mày suy nghĩ, một lát sau lắc đầu:

-Không được. Một là bên trong cơ thể con quái vật kia chắc chắn cũng có quái vật con. Nếu như phá nát lò phản ứng và phóng thiết bị đẩy vào, e rằng đám quái vật con đó sẽ lập tức phá nát thiết bị. Hai, tốc độ khôi phục của con quái vật mẹ quá nhanh, ít nhất phải mất hơn 5 tiếng để đẩy nó vào mặt trời. Mà trong lúc đó, nó đã sớm tái tạo lại lò phản ứng nhiệt hạch. Kế hoạch này không thể thực hiện được.

Vị chuyên gia kia đáp:

-Cho nên, chi tiết cuối cùng trong kế hoạch này mới là yếu tố quyết định...

Khi bắn thiết bị đẩy, sẽ bao phủ thực vật ngoài hành tinh bên ngoài nó. Để cho con quái vật mẹ thôn phệ thực vật ngoài hành tinh, hoặc là thực vật ngoài hành tinh thôn phệ con quái vật mẹ. Thừa dịp hai bên giằng co, thời gian tạo ra lò phản ứng nhiệt hạch chắc chắn sẽ bị kéo dài thêm vài tiếng nữa. Khi đó, thiết bị đẩy đã tạo ra đủ gia tốc, đẩy con quái vật ghê tởm kia vào mặt trời...

Đây là kế hoạch tác chiến cuối cùng, không thành công, chúng ta sẽ thua!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 26: Xạ Thiên Lang!

-Đúng là một kế hoạch điên cuồng.

Hơn 10 phút sau, Diêu Nguyên mới thốt ra một câu cảm thán như vậy.

Gọi kế hoạch này là điên cuồng, bởi tất cả đều biết, một khi con quái vật mẹ cắn nuốt thực vật ngoài hành tinh, như vậy nó sẽ tiến hóa thêm một bậc nữa, có thể thôn phệ tất cả vật chất, bao gồm khoáng sản, năng lượng... Khi đó, loài người chẵn chắn sẽ thất bại.

Nhưng kế hoạch này tựa hồ đúng là kế hoạch cuối cùng, hay có thể nói là kế hoạch duy nhất có thể thực hiện...

Con quái vật mẹ vốn được tạo thành từ vô số tế bào nhỏ hợp lại. Như vậy, chỉ cần một khối tế bào, hay một khối thịt nhỏ còn sót lại, thêm vào đủ năng lượng, tỷ như thi thể của động thực vật, như vậy nó sẽ tái sinh một lần nữa, biến thành một sinh vật khổng lồ như vệ tinh số hai cũng rất dễ dàng.

Đồng thời, với kích thước khổng lồ của con quái vật mẹ, có ý nghĩa rằng nó chứa một lượng năng lượng vô cùng khổng lồ, dư sức tạo ra hàng tỉ quái vật con, nhấn chìm phi thuyền Hi Vọng! Đúng vậy, không cần đến bất kỳ kế hoạch hay kỹ xảo nào cả, chỉ riêng kích thước khổng lồ của nó, khi bay đến gần hành tinh này đã đủ dẫn đến thiên tai hủy diệt.

Được rồi, cứ cho là phi thuyền Hi Vọng “cố gắng” vượt qua các thiên tai khủng khiếp như động đất, sóng thần,...các loại. Nhưng nếu con quái

vật mẹ kia đáp xuống hành tinh này sẽ như thế nào? Bao phủ tất cả! Nó sẽ nuốt chửng mọi thứ!

Đến lúc đó, trừ khi phi thuyền Hi Vọng dùng bước nhảy không gian, hoặc bị tiêu diệt, không còn kết cục nào khác.

Nhưng hiện giờ, kế hoạch này vạch ra một kết quả thứ ba. Tuy đây là một kế hoạch điên rồ - trực tiếp đưa thực vật ngoài hành tinh, thứ mà đám quái vật kia thèm khát vào tận miệng chúng. Nhưng nó có thể chính là điểm mấu chốt để dành thắng lợi!

Với kết quả tính toán có được từ máy tính chủ trung ương, tỷ lệ thành công chỉ dao động từ 6,7% đến 9,2%. Trong đó, có hai vấn đề....Thứ nhất là thời gian giằng co giữa con quái vật mẹ với thực vật ngoài hành tinh. Nếu trong hai tiếng, con quái vật mẹ có thể thôn phệ thực vật ngoài hành tinh, như vậy nó chỉ mất thêm một tiếng nữa để thay đổi toàn bộ cấu trúc gen của cơ thể. Sau đó bắt đầu thôn phệ thiết bị đẩy. Khi đó, nó mới bị đẩy đi khoảng ba tiếng, còn xa mới đến mặt trời. Như vậy trong hai tiếng còn lại, nếu nó có thể kịp thời tái tạo lò phản ứng nhiệt hạch và động cơ đẩy, nó vẫn có cơ hội thoát khỏi nguy hiểm.

Còn một khi thời gian giằng co vượt qua hai tiếng, như vậy tốc độ bay của thiết bị đẩy đã đủ lớn. Hay có thể nói, tốc độ đã đến mức không thể nghịch chuyển, khi đó mặc cho con quái vật mẹ có thôn phệ xong thực vật ngoài hành tinh, phá hủy thiết bị đẩy thì nó cũng không thể chống lại gia tốc bay về phía mặt trời. Hơn nữa, càng gần mặt trời thì lực hút của mặt trời càng lớn, cho dù con quái vật kia có tạo ra lò phản ứng nhiệt hạch và động cơ đẩy cũng vô dụng.

Cho nên, điểm mấu chốt nhất trong kế hoạch này chính là thời gian hai tiếng kia. Một khi vượt qua mốc thời gian này, kết quả sẽ hoàn toàn trái ngược.

Trừ vấn đề thời gian ra, muốn thực hiện kế hoạch này còn có một vấn đề khó khăn khác. Chính là việc bảo vệ thiết bị đẩy. Trong hoàn cảnh quái vật con đông đúc xung quanh, nhất định phải đưa thiết bị đẩy vào trong cơ thể quái vật mẹ mới đảm bảo kế hoạch thành công. Điều này cần phi thuyền chiến đấu số 003 mở ra một đường máu, đảm bảo cho thiết bị đẩy không bị bất kỳ quái vật nào tấn công. Đơn giản vì thiết bị đó rất yếu ớt.

Tiếp theo, trong hoàn cảnh quái vật bao vây, phá hủy bốn lò phản ứng nhiệt hạch trong cơ thể con quái vật mẹ. Điều này cần phi thuyền chiến đấu số 003 mạo hiểm mới làm được, nên biết...Số lượng quái vật con bảo vệ cơ thể quái vật mẹ, ít nhất cũng hơn 1 tỷ con. Có thể nói, số lượng đông như kiến, hầu như che khuất cả cơ thể con quái vật mẹ. Nói thật, đến Diêu Nguyên còn không tin tưởng việc chỉ bằng phi thuyền chiến đấu số 003 là có thể phá hủy bốn lò phản ứng nhiệt hạch đó.

Tất cả vẫn đang tranh luận, mỗi nhân viên có liên quan đều đề xuất ý kiến riêng. Rất nhiều ý tưởng bổ sung được nhập vào máy tính chủ để giả lập ra kết quả, bất quá...Người lập ra kế hoạch này – suy luận giả Nhâm Đào lại không thể tham gia vào công cuộc thảo luận. Bởi hắn đang lâm vào hôn mê và sốt cao tại phòng cách ly.

Người còn lại chính là nhĩ ngữ giả Ba Lệ, đến giờ nàng vẫn không xuất hiện, chỉ đóng cửa phòng nhốt mình trong phòng. Bất luận ai cũng không gặp, nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên chính là, Diêu Nguyên lại ngăn cản những ai muốn gặp nàng, nói thẳng ra là cứ để mặc nàng như thế.

Cứ như vậy, qua ba tiếng nữa, khi toàn bộ tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại nghỉ ngơi xong xuôi, Diêu Nguyên mới quyết định thực hiện kế hoạch này. Kế hoạch mang tên Xạ Thiên Lang. Nếu thắng, đây sẽ là quê hương mới của loài người, là đất mẹ thứ hai, là nơi truyền thừa văn minh nhân loại.

Thất bại thì chỉ có thể nhục nhã dùng bước nhảy không gian chạy trốn, thậm chí còn tạo ra một con quái vật khủng khiếp.

-Thiết bị đẩy đã được thử nghiệm xong. Cấu tạo của động cơ được tiến sĩ Ba Lê phát minh ra, hiệu suất của nó so với thiết bị đẩy thông thường cao hơn 11%, nhưng vẫn có nhược điểm là không ổn định.

Đây là lời một nhà khoa học trong phòng thí nghiệm của Ba Lê. Nhược điểm kia quả thật là vấn đề nghiêm trọng, nhưng thông qua sự tính toán của máy tính chủ trung ương, sự thiếu ổn định chỉ xảy ra khi vận hành thiết bị đẩy liên tục hơn mười tiếng. Khi đó, nguy cơ thiết bị phát nổ hoặc dừng hoạt động rất cao. Còn lại, nếu không quá mười tiếng đồng hồ thì không có vấn đề gì lớn.

-Bất kể ra sao, cứ sử dụng thiết bị này đi.

Diêu Nguyên nhìn thiết bị khổng lồ ở giữa phòng thí nghiệm. Nó dài hơn 100 mét, đường kính hơn 30 mét, là thiết bị đẩy được cải tiến cho nhiệm vụ này. Tuy nó khá nhỏ bé so với cả cơ thể con quái vật mẹ kia, nhưng đây là trang bị phản lực của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Nó dư sức đẩy lùi con quái vật mẹ, hơn nữa theo thời gian gia tốc thì càng lúc càng nhanh, chỉ cần qua hai tiếng gia tốc thôi thì vận tốc sẽ lớn đến mức con quái vật mẹ cũng không thể chống lại được. Như vậy, loài người sẽ chiến thắng!

Dĩ nhiên, sơ bộ là thế nhưng để thực hiện kế hoạch vẫn cần rất nhiều chuẩn bị. Tỷ như về việc phủ thực vật ngoài hành tinh lên thiết bị đẩy, nhằm ngăn chặn việc nó cắn nuốt thiết bị đẩy thì phải phủ một lớp mỏng tinh thạch năng lượng lên trên thiết bị. Số lượng tinh thạch năng lượng cần khá lớn, vét cả kho trên phi thuyền Hi Vọng vẫn chưa đủ. Bất đắc dĩ, đành phải bổ sung bằng cách truyền năng lượng cho thực vật ngoài hành tinh, để chúng tạo tinh thạch năng lượng bên trong mình. Vì lẽ đó, toàn bộ lò phản

ứng nhiệt hạch trên phi thuyền Hi Vọng được khởi động, cung cấp năng lượng cho phòng thí nghiệm.

Ngoài ra còn phải cải tạo thiết bị đẩy một chút. Bởi nó phải đâm sâu vào trong cơ thể quái vật mẹ, nhưng phải chừa lại phần động cơ bên ngoài. Điều này buộc các chuyên gia cơ khí, kỹ sư cùng nhân viên kỹ thuật cải tạo toàn bộ kết cấu của thiết bị đẩy. Công đoạn này cần ít nhất mấy tiếng đồng hồ mới hoàn thành.

Trong lúc đó, lực lượng phòng hộ đã hoàn thành việc nghỉ ngơi. Việc giám sát vệ tinh số hai không lúc nào gián đoạn, cũng như việc đào đường hầm luôn được duy trì với tốc độ tối đa. Hiện giờ, phi thuyền Hi Vọng chỉ cách mặt đất khoảng 300-400 mét. Vì vậy, công sự phòng ngự trên mặt đất buộc phải dời ra xa đường hầm. Điều này khiến mọi người bận rộn một phen.

Khi chỉ còn hai tiếng nữa là kế hoạch xạ Thiên Lang khởi động, đơn vị giám sát vệ tinh số hai phát hiện tình trạng bất thường, lập tức chụp hình và tức tốc chuyển ngay xuống phi thuyền Hi Vọng...

-Đây là...

Con quái vật mẹ đã hoàn tất việc co cụm lại. Nhìn qua cứ như một cục thịt khổng lồ trên vệ tinh số hai, tùy lúc có thể bay vào không gian.

Đáng sợ hơn là xung quanh nó, xuất hiện một loại quái vật mới....Hoặc nói chiến hạm quái vật thì có vẻ đúng hơn.

Chiến hạm dài khoảng 1000 mét, thân hình thon. Theo như bức hình ghi nhận, trên người chiến hạm có chi chít nòng súng thò ra, dự đoán là pháo Gauss. Nhìn chung, nó hệt như khúc thịt dài cắm vô số cây tăm, ghê tợn và kinh khủng như các loại quái vật đội mồ sống dậy từ địa ngục.

Số lượng chiến hạm chỉ hơn 1000 chiếc, nhưng xung quanh chúng lại có thêm vô số quái vật bay bảo vệ.

Trừ chiến hạm quái vật và quái vật bay, còn có những khối thịt hình cầu khổng lồ xuất hiện trong trận chiến lúc trước. Theo như thông tin thu thập trong trận không chiến lúc trước, khối thịt hình cầu chứa rất nhiều quái vật trong người, ít nhất là hơn 2000 con. Nói cách khác, nếu như tất cả khối thịt hình cầu kia đáp xuống, sẽ tạo ra một đội quân quái vật khổng lồ trong chớp mắt. Khi đó số lượng quái vật tấn công căn cứ e rằng phải gấp đôi số lượng quái vật tấn công lúc trước, ít nhất hơn trăm triệu con!

-Tất cả binh lính thuộc lực lượng phòng vệ lập tức trở về vị trí! Trang bị đầy đủ vũ khí, đạn dược! Trang bị đầy đủ năng lượng!

Diêu Nguyên đứng trên bục cao tại phòng chỉ huy tác chiến, nói:

-Quân đoàn vũ trụ tập hợp, tùy thời chuẩn bị xuất phát. Tiến hành điều chỉnh, chuẩn bị và sửa chữa phi thuyền chiến đấu số 003 lần cuối. Tất cả tiến hành ngay lập tức, trận chiến cuối cùng sắp đến rồi!

Mọi người, ta không nhiều lời nữa. Vì bầu trời trong xanh, vì đại dương bao la, vì những cánh rừng xanh thẳm...Đó là những thứ thuộc về loài người chúng ta...Chỉ cần chúng ta chiến thắng cuộc chiến này. Thất bại, chúng ta chỉ có thể trốn chạy trong nhục nhã. Nếu điều đó xảy ra, chúng ta là tội nhân của loài người, của nền văn minh nhân loại!

Diêu Nguyên gầm lên:

-Cho nên, chúng ta chỉ được thành công, tuyệt đối không thể thất bại! Nếu thất bại, ta chết trận trong không gian, mọi người lập tức sử dụng bước nhảy không gian để rút lui. Nhưng trước đó, mong mọi người cùng sát vai bên ta, tử chiến trận đấu cuối cùng này!

Vương Quang Chính, ta giao mặt đất cho cậu. Còn không trung là nơi của chúng ta. Nhiệm vụ của chúng ta là ngăn cản đội quân hùng hậu của bọn chúng trong không gian. Vì vậy, tất cả tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại đều phải xuất phát!

Cho nên, ta không thể lưu lại cho cậu bất kỳ binh lính nào thuộc quân đoàn vũ trụ cả! Phi thuyền Hi Vọng chỉ còn khoảng ba đến bốn tiếng nữa sẽ thoát khỏi lòng đất. Cậu và lực lượng phòng vệ phải thủ vững đến lúc đó, đến khi phi thuyền Hi Vọng bay lên yểm trợ hỏa lực cho tất cả chúng ta... Cho dù phải chết, cũng phải đứng tại mặt đất cho ta!

Ta tuyên bố, trận chiến cuối cùng, kế hoạch Xạ Thiên Lang bắt đầu khởi động!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 27: Bắt Đầu Tác Chiến!

Ba Lệ im lặng nằm trên giường. Căn phòng tối đen và tĩnh lặng, trừ thỉnh thoảng vang lên tiếng hít thở của chủ nhân căn phòng, còn lại không hề có một thanh âm nào khác.

Ba Lệ cảm thấy rất khó chịu, nhưng nàng lại không biết vì sao mình lại như thế... Phảng phất như có cái gì cấn cào, dẫn xé trong lòng, tựa như có một cảm xúc vô danh nào đó đang giãy dụa, muốn trào ra ngoài.

Vì sao? Vì thí nghiệm vẫn chưa hoàn thành ư? Hay là mình đã tính toán nhầm chi tiết nào đó? Hay là về kế hoạch cuối cùng kia...

Kế hoạch cuối cùng kia... Hẳn đã đi rồi sao? Bước lên phi thuyền, tiếp tục chiến đấu sao?

Lúc này, Diêu Nguyên đang đứng trước cửa phòng Ba Lệ. Bên ngoài có bốn binh lính đang canh gác, thấy hắc lập tức giơ tay chào. Diêu Nguyên cũng giơ tay đáp lễ, nói:

-Không có gì, mọi người cứ tiếp tục thi hành nhiệm vụ. Chỉ cần không rời phi thuyền Hi Vọng, còn lại cứ để nàng tự do...

Nói xong Diêu Nguyên đứng trước cửa phòng, không gõ cửa cũng không đi vào, chỉ trầm mặc đứng đó. Các binh lính canh gác nhìn nhau với vẻ khó hiểu, bất quá bọn họ không dám hỏi, đành chuyên tâm thực hiện nhiệm vụ.

-Ba Lê, em có thể nghe được không? Chuyện ngày hôm nay...Anh thật lòng xin lỗi em. Nhưng mệnh lệnh vẫn có hiệu lực. Em không được phép lên chiến trường, bởi em là nhĩ ngữ giả. Nếu như bị đám quái vật kia bắt được, như vậy loài người chúng ta, nền văn minh nhân loại sẽ tổn thất to lớn...

Ba Lê dĩ nhiên nghe được, vì đây là những lời mà Diêu Nguyên dùng kỹ năng truyền đạt giả để nói. Nhưng nàng vẫn cắn chặt hàm răng, không thốt ra bất kỳ thanh âm nào cả. Chỉ có hốc mắt rướm nước, bởi nàng không biết trong lòng mình đang nghĩ gì. Chỉ biết cảm giác khó chịu lúc trước đã bớt đi, nhưng lại thay bằng một cảm giác kỳ quái khác. Nó quẩn quýt trong lòng nàng, tựa như muốn bùng phát nhưng nàng lại kiềm nén.

(Chỉ có...Chỉ có nền văn minh nhân loại tổn thất thôi sao, ta...)

...Còn có...

Diêu Nguyên khi nói ra hai từ này, hơi chần chờ, hoặc là đang lựa chọn từ ngữ. Thật lâu sau, hần mới tiếp tục:

-Còn có, anh cũng sẽ rất đau buồn...

Cho nên, xin em đừng dễ dàng mạo hiểm như vậy. Anh tuyệt đối sẽ không cho phép em lên chiến trường! Nhưng...anh vẫn còn nhớ lời nói của em, muốn đi ngắm đại dương bao la, nướng hải sản...Nếu như hành tinh này có hải sản, và không độc hại...Sau đó là cùng nhau bơi lội....Nếu như đại dương này không có sinh vật nguy hiểm...Sau đó là cùng ngắm sao trên bãi biển. Tất cả anh đều nhớ, anh sẽ làm tất cả, tất cả những gì em yêu cầu. Hiện giờ, anh chiến đấu vì lời hứa với em. Cho nên, em phải bảo trọng. Bởi nếu em có chuyện gì, vậy sao anh có thể thực hiện lời hứa của mình...có thể cùng em...

Thanh âm từ từ biến mất, nước mắt Ba Lê tuôn rơi. Nàng vội vùng dậy, chân không kịp mang dép, chạy về phía cửa phòng. Nhưng khi nàng

đẩy cánh cửa ra, bên ngoài chỉ còn bốn binh lính canh gác, Diêu Nguyên đã sớm đi xa.

Tuy thế, không hiểu sao, cảm giác quẩn quýt khó chịu lúc trước trong lòng Ba Lệ đã biến mất, chỉ còn lại sự ấm áp và ngọt ngào, dịu dàng tựa như...như loại trà mà nàng thích uống nhất. Lúc đầu có hơi đắng, nhưng về sau, vị ngọt dịu thanh thoát sẽ xuất hiện...

(DG: Mấy đoạn “tình cảm” này mình đã cố gắng văn vẻ hết sức rồi. Bạn nào đọc không thấy hay thì tha lỗi cho mình nhé @@)

-Tiến sĩ Ba Lệ?

Một binh lính khẽ gọi.

Lúc này, khuôn mặt Ba Lệ đã trở về vẻ lạnh lùng bình thường, nàng đưa tay chỉnh lại mái tóc dài, lạnh nhạt đáp:

-Chúng ta đi tới phòng thí nghiệm...Gã ngốc kia, công suất của thiết bị đây vẫn chưa đủ. Vẫn còn một chút thời gian trước khi kế hoạch bắt đầu. Đi thôi, nhân lúc cuộc chiến chưa bắt đầu, chúng ta tranh thủ điều chỉnh lần cuối cùng.

Cùng lúc đó, Diêu Nguyên nhìn Vương Quang Chính mang vẻ mặt mệt mỏi bình thản bước lên phi thuyền vận chuyển. Vương Quang Chính là sĩ quan chỉ huy lực lượng phòng vệ trên mặt đất, cho đến khi phi thuyền Hi Vọng rời lòng đất, hoặc kế hoạch thất bại, hẳn tuyệt đối không thể để công sự phòng ngự trên mặt đất bị thất thủ. Mà với tính cách của Vương Quang Chính, cho dù chết, hẳn cũng không lùi một bước!

-Lão Vương, mặt đất nhờ vào người. Vì thắng lợi, vì tương lai nhân loại, vì hành tinh quê hương của chúng ta, vì con cháu chúng ta...Tất cả xin nhờ vào người.

Diêu Nguyên nhìn bóng dáng Vương Quang Chính đi xa, dùng kỹ năng truyền đạt giả gửi gắm những lời cuối cùng.

Wương Quang Chính không quay đầu lại, chỉ giơ tay khẽ phất ra hiệu cho Diêu Nguyên. Sau đó, hắn bình thản bước lên phi thuyền vận chuyển, bay lên mặt đất.

-Đi thôi, tiếp theo là đến lượt chúng ta.

Diêu Nguyên quay đầu lại, nhìn về quân đoàn vũ tậ bên dưới. Tổng cộng có hơn 110 binh lính, đây là toàn bộ tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại có thể tác chiến mà phi thuyền Hi Vọng có được. Còn những tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại mới được bổ sung sau đợt sốt cao thứ hai, bọn họ vẫn chưa thật sự trải qua huấn luyện quân sự chính thức, không thể ra chiến trường ngay. Nếu lực lượng này bị tiêu diệt, phi thuyền Hi Vọng sẽ bị thiệt hại nặng nề.

-Nhiều lời cũng không tác dụng gì nữa. Đây là trận chiến cuối cùng, trận chiến sống còn với đám quái vật kia. Tương lai chúng ta có lẽ còn những trận chiến khác, hoặc không còn trận chiến nào. Nhưng, hiện giờ là trận chiến cuối cùng mà chúng ta phải đối mặt. Chúng ta có thể đoạt được hành tinh, nhân loại có thể phục hồi, chúng ta có thể sinh sống trong hòa bình...Nhưng tất cả điều đó chỉ có được khi chúng ta chiến thắng!

-Vì nhân loại, vì tương lai, vì con cháu chúng ta...vì hành tinh quê hương!

-Lên đường!

Tất cả binh lính lần lượt bước lên phi thuyền chiến đấu của mình, theo sự chỉ huy của Diêu Nguyên bay vút lên mặt đất. Tốc độ phi thuyền càng lúc càng nhanh, đồng thời hệ thống ECS được khởi động, chỉ trong chốc lát, 110 chiếc phi thuyền đã phá vỡ tầng khí quyển, tiến vào không gian.

Mà ở phía xa, con quái vật mẹ trên vệ tinh số hai đã bắt đầu rời khỏi mặt đất, bay lên không trung. Hiện nó đang ở trong bầu khí quyển, trong quỹ đạo bay của vệ tinh số hai. Có thể thấy, do kích thước quá khổng lồ cũng như trọng lực từ vệ tinh số hai ảnh hưởng, tốc độ bay của nó cũng không nhanh cho lắm.

-Kế hoạch tác chiến cuối cùng bắt đầu. Đầu tiên, trong phạm vi lớn nhất có thể, tiến hành càn quét toàn bộ quái vật và chiến hạm quái vật. Con quái vật mẹ muốn sinh sản quái vật mới vẫn cần một ít thời gian. Cho nên, chúng ta tiêu diệt càng nhiều quái vật thì về sau chiến đấu sẽ nhẹ nhàng hơn. Vẫn chiến thuật cũ, thay phiên công kích rồi rút lui. Thời gian thực hiện là một tiếng. Một tiếng sau, tập hợp tại tọa độ 3612 – 7161 – 2351. Ở đó, chúng ta sẽ bắt đầu giai đoạn tiếp theo của chiến dịch.

Diêu Nguyên nhìn đám quái đông đảo đằng xa, hít một hơi dài, sau đó dùng kỹ năng truyền đạt giả ra lệnh cho các binh lính khác. Với sự dẫn đầu của hắn, tất cả phi thuyền chiến đấu bắt đầu tăng tốc, cuộc chiến lần thứ hai với đám quái vật bắt đầu...

Cùng lúc đó, trong phi thuyền Hi Vọng, Yvaine và Mitsuda Saburo đang miệt mài làm việc. Mắt hai người thâm quầng, hầu như chưa ngủ một chút nào. Ít nhất, các binh lính và tân nhân loại khác có thể được nghỉ ngơi, còn bọn họ chỉ ngủ gật trong chốc lát, ăn miếng cơm, hút vài điếu thuốc lá sau đó lại bắt đầu thí nghiệm.

Đặc biệt là khi có hơn 20 binh lính bị nhiễm virus được đưa tới. Toàn bộ là tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại a, trong đó có anh hùng Trương Hằng và Nhâm Đào. Một người là dự tri giả mạnh nhất trên phi thuyền Hi Vọng, người kia là một trong hai suy luận giả hiếm hoi. Cho dù ai trong đó cũng không thể chết, nếu không phi thuyền Hi Vọng sẽ bị tổn thất thảm trọng.

Nhưng có thể làm gì đây?

Bất kỳ một hành tinh có sinh vật sống nào trong vũ trụ đều là tổng hợp của vô số kỳ tích, mà trong quá trình tiến hóa, mỗi hành tinh đều có những giai đoạn khác nhau. Do đó, về cơ bản thì cấu trúc gen sinh vật của mỗi hành tinh đều khác nhau. Đó là chưa kể sự đa dạng của vô số vi sinh vật, virus, sự đa dạng về chủng loại gen của bọn chúng là không sao đong đếm. Có thể chỉ là một loại vi khuẩn vô cùng bình thường trên Trái Đất lại là khắc tinh của sinh vật mạnh mẽ như thực vật ngoài hành tinh. Do đó, ai chắc được một loại virus tầm thường nào đó trên hành tinh này lại là thứ trí mạng với loài người.

-Không có biện pháp. Tất cả những chất kháng sinh đều được thử qua. Không thể khắc chế, thậm chí còn làm cho bệnh trên chuột bạch ZH tiến triển nhanh hơn. Hiên nhiên, loại bệnh này là tổ hợp của nhiều vi khuẩn và virus tạo thành. Các loại kháng sinh đưa vào đều bị bọn chúng vô hiệu hóa, sau đó biến thành chất dinh dưỡng.

Sắc mặt Yvaine khổ sở.

Hai mắt Mitsuda Saburo đỏ ngầu, hiện ra tia máu. Việc này làm hấn nhớ đến quá khứ đau đớn của mình, nhưng cho dù hấn không cam lòng như thế nào, lúc này cũng không khỏi buông xuôi, thở dài:

-Đúng vậy, nếu chỉ có một loại virus nguy hiểm, chúng ta có thể thử biện pháp khác. Tỷ như thiết bị hồi phục siêu từ, nhưng...Bọn họ đã hít thở quá nhiều không khí ở đây, bên trong có vô số vi sinh vật và virus. Có thể nói, trong người bọn họ đâu đâu cũng là virus, hiện giờ đã có vài bệnh nhân bắt đầu xuất huyết trong nội tạng. Theo đà này, tối đa nửa tiếng nữa bọn họ sẽ chết.

-Đúng vậy, nếu như chỉ có một hai loại virus thì còn có cách, nhưng một lần bị nhiễm quá nhiều loại virus, vi sinh vật như vậy, đừng nói là chúng ta, cho dù cuộc cách mạng công nghiệp lần năm e rằng cũng không thể giải quyết trong thời gian ngắn...

Yvaine than thở.

Mitsuda Saburo nắm chặt tay, khàn giọng nói:

-Nếu như có một loại virus có thể miễn dịch bất kỳ loại virus, vi sinh vật khác thì tốt rồi....Tiến sĩ Yvaine! Đúng rồi, quả thật có một loại tế bào có thể miễn dịch tất cả các loại virus. Nó có thể chống lại toàn bộ virus trên toàn bộ hành tinh, chỉ cần nó không chết thì lập tức sinh ra hệ thống miễn dịch. Ra thế, tôi đã tìm ra biện pháp rồi...

Sử dụng tế bào quái vật để tạo ra vắc xin phòng bệnh!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 28: Hệ Thống Ecs Bị Phá Giải!

Trong vũ trụ...

Phi thuyền chiến đấu của Diêu Nguyên vừa phá hủy một chiếc chiến hạm quái vật. Vô số giọt máu xanh biếc và thịt vụn của chúng bay toát loạn, thậm chí văng vào cả phi thuyền chiến đấu. Nhưng điều này không có ảnh hưởng gì lớn, bởi máu đám quái vật này không có axit, không sợ chúng ăn mòn kim loại. Còn bản chất của hệ thống ECS chính là bề cong ánh sáng, cho nên dù phi thuyền chiến đấu có dính máu, sự tàng hình vẫn không ảnh hưởng. Bởi hệ thống ECS sẽ làm bất kỳ vật thể nào tàng hình trong phạm vi bao phủ của hệ thống.

Bước đầu tác chiến rất thuận lợi. Do cuộc chiến đấu lần trước khá dễ dàng, chiến thuật tấn công lần lượt rồi rút lui khá hiệu quả, vì vậy khi thực hiện, các binh lính làm trơn tru hơn lần đầu nhiều. Thậm chí một vài binh lính mới cũng háng hái tham gia tích cực, chứ không phải chỉ ru rú phía sau yểm trợ hỏa lực nữa.

Khi các phi thuyền chiến đấu càn quét gần xong các chiến hạm quái vật vòng ngoài, chuẩn bị tiếp cận quái vật mẹ, dị biến phát sinh.

Từ bên trong cơ thể con quái vật mẹ bay ra vô số quái vật bay. Nhìn độ lớn tựa hồ bọn chúng còn chưa trưởng thành, mà bọn chúng cũng không hề có vũ khí nào nổi bật như pháo Gauss...Bọn chúng phân tán ra phạm vi xung quanh quái vật mẹ. Không đợi cho Diêu Nguyên và quân đoàn vũ trụ kịp định thần, những chiến hạm quái vật theo sát con quái vật mẹ bắt đầu

hành động. Bọn chúng giơ hàng loạt khẩu pháo Gauss của mình lên, bắt đầu bắn rải thảm xung quanh, tiêu diệt đám quái vật bay vừa xuất hiện.

Sau đó, lại một đám quái vật bay nữa xuất hiện, rồi bị pháo Gauss từ chiến hạm quái vật bắn nát. Cứ như vậy bọn chúng lần lượt bay về trước, để lại phía một con đường thịt và máu...

-Bọn chúng đang làm gì vậy? Tự sát? Tại sao lại tự sát...

Trong nhất thời, Diêu Nguyên vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra. Nhưng thời gian không cho phép hắn chần chờ. Bởi con quái vật mẹ và đám quái vật bảo vệ nó vẫn hùng hổ bay về phía phi thuyền Hi Vọng, Diêu Nguyên phải tiếp tục kiên trì lái phi thuyền chiến đấu xông lên.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, khi phi thuyền chiến đấu bay về trước, vô số hình ảnh về khu vực máu thịt đầm máu mà đám quái vật tạo nên, những suy luận và dự đoán lần lượt lướt qua đầu hắn. Diêu Nguyên giật mình, vội dùng kỹ năng của truyền đạt giả rỗng lớn:

-Mọi người lập tức tản ra!

Tiếng nói vừa dứt, Diêu Nguyên lập tức điều khiển phi thuyền của mình bay theo kiểu xoắn ốc, quay đầu ngược lại.

Nhưng các chiến hạm quái vật đi đầu phảng phất dự đoán được vị trí của phi thuyền chiến đấu, đồng loạt khởi động toàn bộ pháo Gauss trên người, điên cuồng oanh tạc. Ít nhất có hơn 100 chiến hạm quái vật đồng loạt tấn công, hơn vạn khẩu pháo Gauss khai hỏa. Trong không gian bão táp phía trước, chợt lóe lên 10 vòng sáng dao động kịch liệt, đó là dấu hiệu của vòng bảo hộ điện từ của chiến hạm quái vật.

Những binh lính phản ứng kịp thời vẫn theo sát Diêu Nguyên thoát được, nhưng tốc độ và phạm vi bắn của pháo Gauss đâu có đơn giản? Hơn

nữa lại do hơn một vạn khẩu pháo Gauss đồng loạt khai hỏa, khi Diêu Nguyên lùi lại được 10 km thì đã có 3 phi thuyền chiến đấu nổ tung.

-Khốn kiếp! Bọn chúng muốn dùng cách này để ngăn chặn hệ thống ECS! Khốn thật, bọn chúng muốn hi sinh bao nhiêu quái vật đây.

Diêu Nguyên quả thật muốn phát điên. Thiệt hại của ba chiếc phi thuyền chiến đấu tuy nghiêm trọng nhưng chưa đến mức làm hấn mất bình tĩnh. Quan trọng là kẻ địch đã tìm ra cách phá giải hệ thống ECS. Trừ phi không tấn công, một khi tiến vào phạm vi con đường máu thịt mà đám quái vật kia tạo ra, tốc độ phi thuyền chiến đấu sẽ giảm xuống, quan trọng hơn là kẻ địch có thể xác định quỹ tích bay của phi thuyền chiến đấu. Như vậy, chiến thuật trước kia đã hoàn toàn vô dụng!

-...Ta ra lệnh.

Diêu Nguyên hít một hơi dài, đôi mắt hiện vẻ kiên quyết, sử dụng kỹ năng truyền đạt giả ra lệnh cho toàn bộ quân đoàn vũ trụ:

-Ba phi thuyền thành một đội, không cần quan tâm tới đám quái vật bảo vệ và khối thịt vận chuyển binh lính. Thiếu tá Vương Quang Chính và lực lượng phòng vệ sẽ giải quyết bọn chúng. Tập trung hỏa lực tấn công con quái vật mẹ! Trừ khi phi thuyền chiến đấu bị hư hỏng, không thể tiếp tục tấn công, còn lại không được lùi bước! Triển khai tấn công tự do!

Diêu Nguyên hiểu rõ quyết định của mình có hậu quả gì. Nó có ý nghĩa rằng hấn đã vứt bỏ mấy ngàn vạn quái vật kia cho Vương Quang Chính và lực lượng phòng vệ trên mặt đất giải quyết, hơn nữa, quân đoàn vũ trụ sẽ rất nguy hiểm, ít nhất sẽ có hơn một nửa hi sinh...Nhưng hấn phải ra quyết định như vậy, đã đến nước này, chẳng lẽ lại từ bỏ? Không! Vì hành tinh xanh này, chúng ta tuyệt không hối hận!

-Lên!

Diêu Nguyên hô lớn, tốc độ của phi thuyền hần tăng lên chóng mặt. Hần căn bản không thèm quan tâm đến đám quái vật đang bay về phía phi thuyền Hi Vọng, chỉ hướng thẳng về phía con quái vật mẹ.

Khi Diêu Nguyên điều khiển phi thuyền chiến đấu xông vào con đường máu, các chiến hạm quái vật đồng loạt điều chỉnh pháo Gauss nhắm vào hần. nhưng Diêu Nguyên đã sử dụng kỹ năng tân nhân loại, bốn bề chợt trở nên tĩnh lặng, kỹ năng của cảm ứng giả, dự tri giả, thanh tích giả đồng loạt khởi động.

Chỉ trong sát na, hần cảm nhận được bốn bề tràn ngập sát khí, khắp nơi đều là nguy hiểm. Nhưng, hần cũng cảm nhận được nhược điểm của các chiến hạm quái vật trước mắt...Phía sau lưng chiến hạm, có một chỗ nhô lên rất nhỏ. Tuy không rõ ràng lắm, nhưng các dòng điện đều xuất phát từ đó. Vì vậy, chần chẫn đó là nơi chứa năng lượng của đám chiến hạm quái vật này...

Phi thuyền chiến đấu của Diêu Nguyên tiếp tục tăng tốc, vận tốc bây giờ đạt mức 150 km/s, hơn nữa tốc độ vẫn đang không ngừng tăng. Với tốc độ khủng khiếp như thế, cho dù tân nhân loại cũng không thể thấy rõ mọi vật xung quanh. Tuy có kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường triệt tiêu lực G, nhưng tác dụng phụ của tốc độ cao này vẫn vô cùng khắc nghiệt, có thể nói nó sớm đã vượt qua giới hạn chịu đựng của người bình thường.

Thực ra, phi thuyền chiến đấu có hai phiên bản, vận tốc tối đa lần lượt của hai phiên bản là 200 km/s và 150 km/s. Nhưng đây chỉ là những con số trên lý thuyết, giống như người ta thường dùng các từ tốc độ vũ trụ cấp một, cấp hai, cấp ba vậy...

Thông thường, vận tốc của phi thuyền chiến đấu chỉ dao động vào khoảng 80 km/s đến 100 km/s. Hơn nữa, rất ít người tấn công khi đang bay với vận tốc đô, bởi phản xạ thần kinh của bọn họ không đủ để tấn công với tốc độ lớn như vậy.

Nhưng với tân nhân loại thì khác, đặc biệt là cảm ứng giả, thanh tích giả, dự tri giả, bọn họ có thể chịu đựng vận tốc như thế, đồng thời thực hiện việc tấn công.

Nhưng lúc này, Diêu Nguyên đã vận dụng toàn bộ năng lực của mình...Giống như trong lúc chiến đấu với đám robot ngoài hành tinh trong quần thể chiến hạm, toàn bộ kỹ năng của tân nhân loại được khởi động. Trong trạng thái này thì phản xạ thần kinh của hắn đã vượt quá giới hạn của loài người...

100 km/s, 150 km/s, 200 km/s...

Phi thuyền chiến đấu của Diêu Nguyên lao vút, hắn tựa như một tia chớp lao vút qua chiến trường. Cho dù chiến hạm quái vật có thể đoán được quỹ tích bay của phi thuyền hắn thông qua con đường máu, nhưng thấy là một chuyện còn bắn trúng hay không lại là chuyện khác...Toàn bộ khẩu pháo Gauss của chiến hạm quái vật đều không cách nào khóa được hắn... Có thể nói, tốc độ đó đã vượt xa phản xạ thần kinh của đám quái vật này!

Súng đại liên Gauss 6 nòng xoay khai hỏa, một con, hai con....mười con, hai mươi con...

Sự tấn công của Diêu Nguyên nhanh như chớp, chỉ trong chưa tới 10 giây, ít nhất đã có hơn 100 chiến hạm quái vật nổ tung. Lúc này, hắn tựa như không hề có đối thủ trên chiến trường đầm máu này. Mà khi phá tan đám chiến hạm quái vật cản đường, hắn cũng không thèm quan tâm tới việc có phi thuyền chiến đấu bên cạnh yểm trợ hay không, trực tiếp xông thẳng về phía quái vật mẹ. Ở nơi xa, cho dù dùng mắt cũng thấy được bốn lò phản ứng nhiệt hạch bên trong người con quái vật mẹ. Đó là bốn khối u tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt, cũng là mục tiêu mà hắn phải phá hủy!

Nhưng...

Đám quái vật con bảo vệ quả thật đông như kiến. Khi phi thuyền chiến đấu của Diêu Nguyên tiếp cận, vô số quái vật trào tới khiến cho khoảng không trước mặt Diêu Nguyên tựa hồ bị lấp đầy bởi quái vật. Bốn phương tám hướng đều có quái vật, trừ phi hấn lui lại phía sau, còn lại không hề có lối thoát.

-Tránh ra!

Diêu Nguyên liều mạng dùng đại liên Gauss 6 nòng xoay càn quét. Vô số quái vật bị bắn nát thành thịt vụn...Nhưng số lượng quái vật quá nhiều, nhiều đến mức không sao tưởng tượng nổi. Trăm vạn? Ngàn vạn? Hay là...trăm triệu đây?

Toàn thân phi thuyền chiến đấu chấn động mãnh liệt, bởi nó lao thẳng vào đồng thi thể quái vật phía trước, xông ra ngoài. Trên đường, những quái vật chặn đường đều thành thịt vụn, nhưng phi thuyền của Diêu Nguyên cũng hư hỏng nặng nề. Xung quanh buồng lái xuất hiện vô số tia lửa điện, trong đó một động cơ của phi thuyền đã hỏng hoàn toàn. Nhất thời, tốc độ của phi thuyền giảm xuống đột ngột...

-Xong chưa.

Diêu Nguyên cắn răng, không biết vì sao, bây giờ hấn đã không còn nghĩ tới việc hi sinh. Hấn muốn sống, sống để cố gắng dẫn dắt loài người phát triển, hơn nữa...còn vì nụ cười của cô bé ngọc ngà thích uống trà kia. Cô bé ấy quả thật rất giống “nàng”, luôn luôn không nghe lời, tự tiện lên chiến trường rồi bị hấn mắng một trận...Còn gì nữa đây, đúng rồi, là việc đáp ứng lời hứa cô bé ấy...

-Phi thuyền chiến đấu hư hỏng lập tức trở về phi thuyền Hi Vọng, thay phi thuyền. Những người còn lại tiếp tục truy kích đội hình quái vật, cố gắng quấy nhiễu, từ từ bào mòn chúng!

Truyền lại tin tức, Diêu Nguyên mang theo hơn ba mươi chiếc phi thuyền rách nát bay về phía phi thuyền Hi Vọng. Bọn họ chuẩn bị thay đổi phi thuyền, đồng thời...

Không biết vì sao, trong đầu Diêu Nguyên hiện giờ chỉ còn vẻ mặt cô bé kia. Người đã nghịch ngợm khắc tên hắc lên cánh chiếc phi thuyền này, nụ cười hồn nhiên vì chiến tích vẻ vang đó, mà không biết rằng hắc đã sớm biết...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 29: Bay Lên! Tia Chớp Chân Hồng!

Khi Diêu Nguyên trở về cảng phi thuyền, mọi người bên trong đang rất bận rộn. Các nhân viên kỹ thuật dịch chuyển phi thuyền chiến đấu hồng hóc vào kho, rồi đẩy phi thuyền chiến đấu thay thế được chuẩn bị sẵn ra ngoài đường băng, chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

Các binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ đều kiên nhẫn đứng đợi, im lặng không nói gì. Khuôn mặt bọn họ hiện vẻ thâm trầm, có người hút thuốc lá, người khác nhắm mắt hồi sức, có người ngăm nhìn phi thuyền Hi Vọng. Tất cả bọn họ đều biết rõ...Trận chiến kế tiếp có thể chính là trận chiến cuối cùng, một trận chiến vô vọng. Nhưng cho dù vô vọng, họ vẫn phải tham gia trận chiến này. Không vì cái gì cao xa cả, chỉ vì những người thân của mình, vì hành tinh này, bọn họ phải tiếp tục chiến đấu.

Cùng lúc đó, Diêu Nguyên đã biết vị trí Ba Lệ thông qua binh lính quân nhu. Hắn lập tức dùng xe điện chạy tới phòng thí nghiệm. Còn Ba Lệ thì đang cùng một đám nhân viên nghiên cứu vui đầu thảo luận việc gì đó. Hiện giờ hình tượng Ba Lệ tương đối cấu thả, chân mang dép lê, mặc quần sọt ngắn để lộ đôi chân thon dài. Nhưng vẻ mặt của nàng vô cùng chăm chú, đôi mắt như sáng bừng lên.

-Ba Lệ!

Một thanh âm truyền vào tai Ba Lệ, làm cho nàng run lên, lập tức quay đầu lại. Nhìn thấy khuôn mặt Diêu Nguyên hiện vẻ mặt mới đi tới, không biết vì sao, Ba Lệ chợt cảm thấy cả người nóng bừng, cảm xúc kỳ quái lúc

trước lại bùng cháy làm nàng bối rối đến mức muốn bỏ trốn. Nhưng may mà Ba Lệ kịp chế được, trừ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ ửng thì giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ:

-Sao? Tại sao ngươi lại ở đây?

-...Ba Lệ, phi thuyền chiến đấu của anh bị hư hỏng nghiêm trọng. Không thể sửa kịp trong thời gian ngắn, mà dùng phi thuyền thay thế bình thường thì không đáp ứng được phản xạ thần kinh của anh. Anh muốn lấy chiếc phi thuyền mà em bí mật cải tạo!

Diêu Nguyên không chần chờ lập tức nói ra tình hình, đồng thời chân thành nhìn Ba Lệ.

Ánh mắt Ba Lệ hiện vẻ lo lắng, nhưng vẫn lạnh nhạt hỏi:

-Phi thuyền chiến đấu của ngươi bị hư hỏng nghiêm trọng...Chiến đấu ác liệt lắm sao?

-Đúng, khá ác liệt.

Diêu Nguyên nhìn đồng hồ trên tay, nói:

-Còn khoảng từ năm đến mười phút nữa là thiết bị đẩy sẽ được phóng, nhưng đám quái vật bảo vệ còn rất nhiều. Hơn nữa, bọn chúng đã tìm ra cách phá giải hệ thống ECS. Cho nên việc phá hủy bốn lò phản ứng nhiệt hạch không thể dựa vào tiêu xảo nữa rồi, phải dùng sức mạnh thật sự đánh bại bọn chúng. Vì vậy, anh cần chiếc phi thuyền đó!

Ba Lệ nhìn Diêu Nguyên một cách sâu lắng. Người đàn ông có vẻ ngoài anh tuấn này khi cau mày trông thật đáng sợ, nhưng hẳn thật sự là một người tốt. Thậm chí còn tốt bụng hơn hầu hết những người mà nàng biết...

-Được, nó ở trong căn phòng bí mật bên trong kho chứa phi thuyền. Người chắc không biết nơi đó, để ta dẫn người đi.

Ba Lệ không dám chậm trễ, gật đầu đáp.

-Anh biết nơi đó mà, anh đã tận mắt nhìn thấy em cải tạo nó.

Diêu Nguyên vô thức thốt ra những lời trên, nhưng vừa nói đã cảm thấy chột dạ. Hồng rồi, nói thế khác nào bảo mình luôn rình rập cô bé này?

Khuôn mặt Ba Lệ càng đỏ hơn, tức giận liếc mắt nhìn tên đàn ông đáng ghét kia. Đáng hận, mình vừa khen hãnh xong. Cô nàng quyết định không thềm nói với hãnh nữa, dùng dùng đi về phía kho bí mật. Còn Diêu Nguyên chỉ biết im lặng đi theo. Dọc đường không ai nói với nhau một lời, cho đến khi gần tới kho bí mật, hai người mới đồng loạt mở miệng.

-Người nói trước đi.

Ba Lệ còn giận, liếc cái tên Diêu Nguyên kia một cái nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng.

-Được.

Thanh âm của Diêu Nguyên bỗng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều:

-Mặt em...Còn đau không? Anh xin lỗi.

-Không, hết đau từ lâu rồi.

Ba Lệ lắc đầu:

-Không có gì đâu. Còn người, chiến đấu có nguy hiểm không?

-Ân, vẫn tốt...

Hai người lại tiếp tục im lặng, không biết nói gì cho phải. Cũng may, lúc này đã đến kho chứa phi thuyền. Hai người vội vàng đi vào trong, đến cuối nhà kho, Ba Lệ khẽ chạm vài chỗ trên tường, bức tường kim loại lập tức dịch chuyển, hiện ra một gian phòng khác. Mà bên trong, có một chiếc phi thuyền chiến đấu màu đỏ đang chờ!

-Đây là chiếc phi thuyền được cải tạo từ nguyên mẫu phi thuyền số 003. Được trang bị thêm hai động cơ đẩy bằng hạt, đồng thời dùng hợp kim chiết xuất từ thực vật ngoài hành tinh để chế tạo bảng mạch và dây điện. Điều này làm cho hiệu suất của các trang thiết bị tăng lên khá nhiều, ví dụ như pháo Gauss mini, tốc độ bắn của được nâng cao, vào khoảng 2 giây một phát bắn. Nhưng ngoài ra, một số đặc tính khác cũng thay đổi, như độ cứng của nòng pháo...

Ba Lệ nhìn chiếc phi thuyền chiến đấu, nhẹ giọng giới thiệu.

Diêu Nguyên hân thưởng nhìn chiếc phi thuyền trước mắt, trong lòng tràn đầy cảm xúc. Thực ra, lúc trước hắn đã có cảm giác này, nhưng vẫn chưa rõ ràng. Đến khi Ba Lệ mạo hiểm lên chiến trường, đề ra kế hoạch tác chiến điên cuồng kia, bị hắn tát, rồi lúc thì thăm trước cửa phòng Ba Lệ, hắn mới hiểu được lòng mình...

Cô bé này giống hệt với “nàng”. Xinh đẹp, dũng cảm, thiện lương, mặc dù không giao hoạt như “nàng”, nhưng cô bé này lại làm cho hắn cảm thấy thương xót, vắng lặng, muốn vỗ về chăm sóc...

-Đây là phi thuyền chiến đấu mà em chế tạo riêng cho anh sao?

Diêu Nguyên mỉm cười.

-Không, không phải cho người...

Ba Lệ sao dám thừa nhận, cho dù lúc trước nàng đã tình nguyện khắc tên Diêu Nguyên lên cánh chiếc phi thuyền này. Bất quá, khi nhìn thấy ánh

mắt trều mến của Diêu Nguyên, lòng nàng chợt mềm lại, nói:

-Tên của nó là phi thuyền chiến đấu số 003 phiên bản NT, cũng là loại phi thuyền chiến đấu cao cấp nhất mà tân nhân loại có thể sử dụng. Gọi nó là phi thuyền chiến đấu NT số một cũng được, vận tốc lớn nhất có thể đạt được khoảng 700 km/s, gấp ba lần tốc độ tối đa của phi thuyền chiến đấu số 003 bình thường! Được trang bị hai khẩu súng đại liên Gauss 6 nòng xoay, một khẩu pháo Gauss mini. Như vậy hỏa lực của nó đã gấp ba lần phi thuyền chiến đấu khác.

Diêu Nguyên nở nụ cười, nhẹ nhàng vuốt tóc Ba Lệ, cho đến khi mái tóc dài thướt tha của nàng rối vò, mới đi về phía phi thuyền NT, bước lên cầu thang dẫn lên phòng lái. Lúc chuẩn bị vào phòng lái, Diêu Nguyên chợt dừng lại, quay đầu nhìn Ba Lệ nói:

-Yên tâm đi, chuyện anh đã hứa với em, anh sẽ làm được...Chờ anh trở lại.

-...Ta sẽ chờ.

Mấy phút sau, Ba Lệ dựa người vào cửa sổ trên phi thuyền Hi Vọng, nhìn một chiếc phi thuyền màu đỏ bay lên đường hầm, biến mất trong không trung. Trong thoáng chốc, lòng nàng nhói lên nỗi lo lắng không nguôi...

Ngược lại, lúc này Diêu Nguyên cảm thấy hết sức hài lòng. Tốc độ của chiếc phi thuyền NT không những nhanh hơn, vũ khí nhiều hơn, mà nó còn được trang bị thêm một lò phản ứng nhiệt hạch mini. Điều này khiến cho hiệu suất của kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường hữu hiệu hơn. Như lúc trước đã đề cập tới, kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường có khả năng đề cao tốc độ phản ứng của người dùng, cho dù là người bình thường cũng có hiệu quả, chỉ là tác dụng không rõ ràng lắm. Nhưng Diêu Nguyên là toàn

năng giả, tân nhân loại mạnh nhất trong toàn bộ tân nhân loại, hẳn có thể phát huy toàn bộ tác dụng của kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường này!

-Cải tiến từ nguyên mẫu phi thuyền chiến đấu số 003...Tốc độ gấp ba lần phi thuyền bình thường? Vận tốc tối đa lên tới 700 km/s...Đi thôi! Phi thuyền NT số một! Cho đám quái vật kia biết, không phải thứ gì bọn chúng cũng ăn được!

Diêu Nguyên không kìm được sự hưng phấn, gầm lên một tiếng. Chiếc phi thuyền biến thành một tia sáng đỏ rực, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã lao ra ngoài bầu khí quyển.

-Cô bé thiết kế ra người không đặt cái tên nào cho người cả. Vậy đi, tên của người sẽ là tia chớp Chân Hồng...

-Lên đường!

Phi thuyền đỏ rực nhanh chóng khởi động hệ thống ECS, ngay sau đó, trước mặt Diêu Nguyên là chiến trường giao tranh kịch liệt. Còn quái vật mẹ đã thoát khỏi bầu khí quyển của vệ tinh số hai, hiện giờ đang chậm chạp tiến về phía phi thuyền Hi Vọng. Mà ở vòng ngoài, gần 100 phi thuyền vẫn đang giao tranh ác liệt với đám quái vật bảo vệ. Tia sáng từ pháo Gauss, máu thịt bắn ra khi quái vật chết, cho dù cách xa vẫn có thể thấy rõ.

Diêu Nguyên một lần nữa tiến vào trạng thái kia, bốn loại kỹ năng đồng loạt khởi động, gồm: cảm ứng giả, thanh tích giả, dự tri giả và suy luận giả. Với bốn kỹ năng này, hẳn có thể nhất tâm đa dụng (một suy nghĩ làm cùng lúc nhiều việc khác nhau), đem tốc độ phản xạ thần kinh của mình ép đến cực hạn.

Còn vận tốc của tia chớp Chân Hồng càng lúc càng nhanh, 200 km/s, 300 km/s, 400 km/s...

Cơ hồ trong chớp mắt, Diêu Nguyên đã xâm nhập vào chiến trường. Hai khẩu súng đại liên Gauss 6 nòng xoay điên cuồng oanh tạc. Chiếc chiến hạm quái vật phía trước bị xé nát thành hai mảnh, cùng lúc đó, khẩu pháo Gauss mini cũng khai hỏa, một quả đạn pháo Gauss phá hủy chiếc chiến hạm bên cạnh. Sau đó là lần lượt hơn mười chiếc chiến hạm quái vật trên đường đồng loạt nổ tung, tựa như một con dao chọc vào trang giấy, con đường phía trước phi thuyền tia chớp Chân Hồng trở nên rộng mở.

-Hạm trưởng! Là hạm trưởng trở lại!

-Tốc độ nhanh quá, là chiếc phi thuyền màu đỏ đó sao?

-Tốt, chúng ta cùng lên nào!

Đội hình của phi thuyền chiến đấu vốn bị đám quái vật áp chế, sau khi hơn mười mấy phi thuyền nổ tung, rốt cuộc đã đến lúc phản công. Mọi người đồng loạt hoan hô, sau đó theo sát chiếc phi thuyền đỏ rực lao thẳng vào trong.

Nhưng tốc độ của tia chớp Chân Hồng quá nhanh, cho dù là cảm ứng giả như Hắc Thiết cũng không thấy được quỹ tích bay của nó. Chỉ thấy ánh sáng màu đỏ xẹt qua, Diêu Nguyên đã lái tia chớp Chân hồng xông thẳng vào chính giữa đội quân quái vật, hai khẩu súng đại liên Gauss 6 nòng xoay điên cuồng khai hỏa. Tất cả những thứ cản đường vỡ vụn trước mắt hắn.

Tốc độ! Tốc độ! Tốc độ!

Cứ như một tia chớp, đám quái vật hầu như không kịp dựng rào chắn phòng ngự đã bị phá thủng. Diêu Nguyên đã đến trước mặt con quái vật mẹ. Bề mặt nó tựa hồ như da của một loại bò sát, hắn tìm được bốn lỗ phản ứng nhiệt hạch, thậm chí mơ hồ cảm thấy ánh sáng và nhiệt độ phát ra từ chúng.

-Nổ cho ta!

Một quả đạn pháo bay ra từ pháo Gauss mini, lao thẳng vào khối u tỏa ánh sáng chói chang. Một giây sau, tia chớp Chân Hồng cùng Diêu Nguyên đã rời xa, để lại vụ nổ mãnh liệt, ánh sáng và nhiệt độ khủng khiếp như mặt trời....

Số lượng lò phản ứng nhiệt hạch còn lại...

Ba cái!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 30: Lên Không Trung! Phi Thuyền Hi Vọng!

Trên mặt đất...

Từ khi phi thuyền chiến đấu số 003 xuất kích, công sự phòng thủ trên mặt đất luôn ở trạng thái giới nghiêm, chờ quái vật tấn công.

Nhưng lần này tựa hồ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, sau một lúc lâu vẫn chưa thấy bóng dáng con quái vật nào. Cho đến khi mấy chục chiếc phi thuyền chiến đấu hồng hóc quay trở về, thông qua ống nhòm siêu zoom, binh lính trinh sát mới thấy đám quái vật đang lao tới.

-Muốn đáp thẳng xuống đây sao? Lao thẳng vào giữa công sự phòng ngự? Chúng cho rằng sơ hở của chúng ta là bầu trời sao? Lũ quái vật ngu xuẩn.

Vương Quang Chính ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười lạnh lẩm bẩm. Sau đó, hăn ra lệnh cho binh lính liên lạc bên cạnh:

-Hệ thống phòng không đã chuẩn bị xong chưa?

-Thưa, chỉ huy, đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể khai hỏa.

Binh lính liên lạc nhìn thiết bị điện tử trên tay, đáp.

-Như vậy...15 giây sau bắt đầu tiến hành tấn công, oanh tạc với hỏa lực tối đa. Cho bọn khốn kiếp kia biết, với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn thì chiến thuật trên chỉ là rác rưởi.

Vương Quang Chính nhìn lên trời, cười lạnh.

Đúng vậy, với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn thì địa vị của không quân (không phải binh lực tác chiến trong vũ trụ) đã bị hạ thấp đáng kể.

Nguyên nhân mấu chốt chính là phát minh về vũ khí Gauss và vòng bảo hộ điện từ. Điều này làm cho các vũ khí cũ như tên lửa, bom lần lượt suy tàn. Đặc biệt nếu mục tiêu dưới đất có đủ năng lượng và vòng bảo hộ điện từ thì việc tấn công từ bầu trời có tác dụng rất nhỏ, hơn nữa vòng bảo hộ điện từ của không quân khá yếu ớt khi so với các mục tiêu trên mặt đất, nếu đối chiến với lực lượng phòng không thì có thể nói, hai bên không cùng cấp bậc.

Thêm vào đặc tính đáng sợ mà vũ khí Gauss sở hữu, như việc vận tốc viên đạn có thể lên tới mấy trăm km/s...Điều này có ý nghĩa rằng khoảng cách tấn công không còn là vấn đề quá lớn nữa, cho dù máy bay có bay cao đến mức nào, vẫn bị vũ khí Gauss bắn hạ trong mấy giây. Nếu một viên đạn không phá nổi vòng bảo hộ điện từ trên máy bay, thì mười viên, trăm viên, ngàn viên đạn thì sao? Đừng quên, vũ khí Gauss nổi tiếng vì tốc độ đạn và cường độ bắn. Như thế, không quân chỉ là những con mồi chờ làm thịt!

Vì vậy, trừ phi tấn công cứ điểm trên mặt đất từ ngoài không gian, hoặc dùng binh lính nhảy dù xuống địa điểm khác, rồi tập trung lại tấn công chính diện. Với kiểu tấn công này, vũ khí Gauss lại tương đối kém hữu dụng. Dù sao thì tốc độ viên đạn bắn quá nhanh, quỹ tích viên đạn hoàn toàn không chịu lực hút của Trái Đất, tức là nó sẽ bay theo đường thẳng chứ không phải đường vòng cung. Như vậy, đối với các mục tiêu ở quá xa, khuất khỏi tầm mắt thì vũ khí Gauss có bắn cũng không trúng. Để khắc phục, chỉ có thể dựng các khẩu pháo ở vị trí cao, hoặc sử dụng vũ khí nổ kiểu cũ. Cho nên, nếu so sánh với việc tác chiến trên mặt đất, cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn có ưu thế trong việc tấn công bầu trời hơn.

Khi bầu trời xuất hiện vô số điểm đen, Vương Quang Chính nói vào thiết bị liên lạc:

-Đừng khẩn trương, chờ bọn chúng hạ thấp xuống chút nữa. Đợi bọn chúng tiến vào tầm bắn...

-...5, 4, 3, 2, 1...

-Bắn!

Vương Quang Chính gầm lên, vô số vũ khí Gauss đồng loạt khai hỏa, từ súng đại liên Gauss 6 nòng xoay, pháo Gauss mini, tầm trung đến cỡ lớn. Trong đó còn có một khẩu pháo Gauss điện từ xuyên quỹ đạo được chuyển lên từ phi thuyền Hi Vọng. Thậm chí các binh lính bình thường cũng đồng loạt rút súng Gauss của mình ra nã đạn.

Đó là một đợt thủy triều sắt! Một cơn thủy triều sắt được tạo thành bởi đạn Gauss, đạn pháo Gauss!

Trên bầu trời, những điểm đen nổ tung. Sau đó, vô số tay chân cụt, nội tạng vỡ nát, máu tươi đổ xuống công sự phòng ngự. Phần lớn xác quái vật bị vòng bảo hộ điện từ đánh bật ra, bởi trong chúng có một phần kim loại nên vòng bảo hộ điện từ sẽ có tác dụng, tránh việc thi thể quái vật rơi xuống gây hư hỏng cho các trang thiết bị, cũng như binh lính bên dưới.

Nhưng vô số máu tươi, nội tạng vỡ nát, thịt vụn, da...lại không như thế. Bọn chúng đổ xuống đầu mọi người như mưa, bất quá các binh lính không có vẻ gì mất bình tĩnh. Trải qua trận chiến trước, mọi người đã sớm quen với cảnh máu tanh này, ngược lại còn hơi cảm thấy hưng phấn. Dù sao thì có trang phục chiến đấu bảo vệ bọn họ, sợ gì chút vết bẩn này. Tất cả binh lính chỉ chuyên tâm nhìn lên bầu trời, tiếp tục nã đạn.

Oanh tạc liên tục, bổ sung năng lượng, thay đạn, lại tiếp tục oanh tạc...

Cứ như vậy đến hơn năm, sáu phút, đã không còn bất kỳ điểm đen nào trên bầu trời. Còn công sự phòng ngự đã biến thành một biển máu xanh, cùng nội tạng vỡ nát và thịt vụn...Hệ thống thoát nước được khởi động, đem toàn bộ những thứ trên thải ra ngoài, nhưng nếu dùng chân trần đi trong căn cứ, vẫn cảm thấy sự nhầy nhụa và mùi tanh tươi phảng phất đâu đây.

Đám quái vật kia rốt cuộc cũng nhận được một bài học. Nói chính xác hơn, sau khi chết hơn phân nửa số lượng, bọn chúng đã từ bỏ ý định hạ thẳng xuống công sự, mà tìm một chỗ xa đáp xuống, sau đó tập hợp đội ngũ, chuẩn bị cho trận chiến tấn công.

Vương Quang Chính nhìn đội hình quái vật đằng xa, chân mày hằn cau lại thể hiện sự lo lắng.

Bởi trong đám quái vật kia...lại xuất hiện loại quái vật dài một tầm mét, hình dạng giống rết với hai chiếc càng lớn tựa như hai lưỡi hái. Tuy bọn chúng trải qua hồi phục kích trên không mà chết đi quá nửa, nhưng số lượng còn lại vẫn rất đông. Đứng kế bên là loại quái vật cao sáu, bảy mét tạo vòng bảo hộ điện từ.

Đáng sợ hơn, ở giữa bọn chúng xuất hiện một loại quái vật mới. Chiều cao lên tới 150 mét, toàn thân được bao phủ bởi lớp lân giáp màu đen, có bốn chân khổng lồ, phía trước có đến hơn 70-80 chiếc càng to lớn, trên càng có dòng điện lưu chuyển. Tổng cộng có hơn mười con!

-Đội hậu cần! Trợ giúp đội tấn công tầm xa nạp năng lượng và thay đạn cho pháo Gauss! Chờ bọn chúng tiến vào tầm bắn, lập tức giết chết mười mấy con quái vật khổng lồ đó cho ta!

Vương Quang Chính rống vào thiết bị liên lạc.

Rất nhanh, các khẩu pháo Gauss cỡ lớn bắt đầu bổ sung năng lượng và đạn dược. Với kết quả tính toán từ máy tính mini trong công sự, vị trí quái

vật đã nằm trong tầm bắn, toàn bộ vũ khí Gauss đồng loạt khai hỏa. Đất đai phía trước hứng chịu đợt oanh tạc dữ dội, bụi đất bốc lên mù mịt, mặt đất chấn động kịch liệt.

Vương Quang Chính vẫn đang quan sát, nhưng không hề cảm thấy nhẹ nhõm. Bởi trong ống nhòm của hắn, trừ bụi đất mịt mù, còn lại không thấy gì khác.

-Con bà nó, hạt Genesis chết tiệt!

Vương Quang Chính còn có thể làm gì, lớn tiếng mắng chửi. Giờ phút này, hắn thật sự hận hạt Genesis đến tận xương tủy. Nếu không có loại hạt khốn kiếp này, thì thiết bị thăm dò đã có thể sử dụng, như vậy ít nhất bọn họ có thể tiêu diệt, hay đánh phủ đầu loại quái vật khổng lồ kia. Đâu đợi đến lúc bọn chúng dàn trận, mới bắt đầu chạy đi tấn công.

Tiếng mắng của hắn vừa dứt, mặt đất đang run rẩy chợt trở nên chấn động mạnh hơn. Sau đó, một bóng đen lao ra khỏi đám khói bụi, chính là loại quái vật mà Vương Quang Chính cảm thấy bất an, con quái vật khổng lồ cao tới 150 mét!

Trên người nó lóe lên ánh sáng của vòng bảo hộ điện từ, tuy vòng bảo hộ điện từ của bọn chúng đã sắp bị phá vỡ, nhưng do thân thể to lớn của bọn chúng, lượng năng lượng cung cấp cho vòng bảo hộ điện từ cũng nhiều hơn. Điều này giúp nó có thể cứng rắn hứng chịu vô số đạn pháo Gauss tấn công. Tuy nó còn cách công sự phòng ngự hơn 10 km, nhưng khí thế của nó đã không thể dùng từ thiên quân vạn mã để hình dung. Một con quái vật cao hơn 150 mét, lao thẳng tới công sự như một ngọn núi nhỏ di động!

-Bắn! Toàn bộ binh lính ở góc độ kia, tập trung hỏa lực!

Vương Quang Chính gầm lên, cầm khẩu súng Gauss trên tay liên tục xạ kích.

Theo tiếng gầm của hắn, tất cả binh lính như phát điên, ồ ạt khai hỏa.

Tất cả mọi người đều rõ, khi để cho con quái vật khổng lồ này xông thẳng vào căn cứ, như vậy công sự phòng ngự sẽ sụp đổ, khi đó...Toàn bộ sẽ chết không có đất chôn!

Ngay cả người nhát gan nhất cũng đã nổi điên, gầm lên điên cuồng, khẩu súng trong tay bắn liên tục về con quái vật kia!

Hơn 1000 khẩu súng trường Gauss, thêm vào năm khẩu pháo Gauss hạng nặng chiếu cố, con quái vật khổng lồ kia chỉ lao lên được 2000 mét. Lúc đó, vòng bảo hộ điện từ trên người nó rốt cuộc bị phá vỡ, sau đó nó bị vô số vũ khí Gauss xé thành mảnh nhỏ!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp để bọn họ hoan hô, từ làn khói bụi, một con quái vật khổng lồ nữa lại xuất hiện, hai con, ba con...

Tổng cộng có hơn năm con quái vật lao tới!

Tất cả mọi người chết lặng, ngây ngốc nhìn năm bóng hình khổng lồ kia. Năm con quái vật khổng lồ, thêm vào hơn 100 con quái vật cung cấp vòng bảo hộ điện từ...Chúng ta có thể ngăn cản bọn chúng sao? Chúng ta có thể thắng trận chiến này sao?

-Bắn! Tiếp tục bắn! Không được dừng lại!

Hai mắt Vương Quang Chính đỏ ngầu, khàn giọng gầm lên.

Nhưng năm con quái vật khổng lồ đã càng lúc càng gần, mặt đất run lên theo bước chân của bọn chúng. Một vài binh lính đã dừng lại, thậm chí sợ sệt lùi về phía sau...Bọn họ đã sợ hãi, hơn nữa trạng thái này còn lan tràn sang mọi người xung quanh. Càng lúc càng nhiều binh lính dừng bắn.

-Tạch tạch!

Khẩu súng Gauss trong tay Vương Quang Chính vung lên, hai binh sĩ đang lùi lại gần hẳn nhất lập tức bắn thành tổ ong, hân cơ hồ khàn giọng gào thét:

-Ai lùi lại sẽ chết! Bắn! Mọi người tiếp tục bắn! Đào binh sẽ bị xử tử tại chỗ, bắn cho ta!

Khi Vương Quang Chính giết thêm mấy binh lính dừng bắn, mọi người phảng phất như tỉnh lại, trút toàn bộ nỗi sợ hãi của mình lên khẩu súng, giờ nó lên bắn điên cuồng về phía trước...

Hơn một phút sau, Vương Quang Chính nhìn con quái vật khổng lồ cuối cùng ngã xuống cách đó vài trăm mét, thở phào nhẹ nhõm. Đây là con quái vật khổng lồ đến gần công sự phòng ngự nhất, chỉ có vài trăm mét nữa thôi. Lúc đó, Vương Quang Chính thiếu chút nữa đã định tự mình xông lên, dùng trang phục chiến đấu cầm chân con quái vật kia. Đúng là quá mức nguy hiểm...

Nhưng không đợi cho mọi người có cơ hội buông lỏng, từ phía xa không ngừng quái vật đáp xuống, cơ hồ dùng mắt thường có thể thấy được. Mười con quái vật khổng lồ, hai mươi con, ba mươi con...

Tổng cộng có hơn ba trăm con quái vật khổng lồ đáp xuống, tất cả mọi người chết lặng, thậm chí ngay cả thanh kiếm chấn động sóng cao tần trên tay Vương Quang Chính cũng rơi xuống đất, khuôn mặt hân xanh mét.

(DG: thế là xong)

-Vì loài người! Vì nhân loại bất diệt!

Một giọng nói vang lên giữa bầu không khí im lặng, không rõ ai đã thét lên như thế. Dần dần, mọi người đồng loạt hô to những điều tương tự,

những cảm xúc sâu thẳm trong lòng, tuy tiếng nói có thể bất đồng nhưng đó chính là tiếng lòng của họ, là tâm sự cuối cùng trước khi chết. Không đợi Vương Quang Chính ra lệnh, tất cả đồng loạt cầm vũ khí của mình, nhắm về trước...

Cùng lúc đó, dưới lòng đất, các nhân viên thực hiện công tác đào hầm đã rút lui về phi thuyền Hi Vọng. Bởi họ đã hoàn thành công việc, chỉ cần phá vỡ thêm một tầng đất mỏng, như vậy đường lên mặt đất của phi thuyền Hi Vọng đã thông thoáng.

-Quá trình kiểm tra hệ thống phản trọng lực còn năm giây nữa kết thúc...Hai, một. Đã kiểm tra xong. Không có gì bất thường.

-Quá trình kiểm tra động cơ đẩy bằng hạt kết thúc, không có gì bất thường...

-Quá trình kiểm tra thiết bị phát hạt Genesis và thiết bị ngăn chặn hạt Genesis kết thúc, không có gì bất thường...

-Quá trình kiểm tra hệ thống ECS kết thúc, không có gì bất thường...

Bên trong phòng điều khiển, ngồi trên chiếc ghế hạm trưởng chính là cô bé mặc quần đùi mang dép lê của chúng ta. Lúc trước, nàng đã được Diêu Nguyên chỉ định, nếu như Diêu Nguyên và Vương Quang Chính đồng thời không có trên phi thuyền Hi Vọng, thì nàng sẽ đảm nhiệm chức hạm trưởng tạm thời...Ba Lệ.

Ba Lệ nhìn từng mục kiểm tra kết thúc, nhẹ nhàng nói:

-Ta ra lệnh, gia tăng hiệu suất của hệ thống phản trọng lực, đưa phi thuyền Hi Vọng rời khỏi mặt đất. Khởi động hệ thống ECS. Khởi động vòng bảo hộ điện từ, công suất lớn nhất.

Người sĩ quan phụ tá trung niên lặp lại:

-Hạ trưởng ra lệnh. Gia tăng hiệu suất của hệ thống phản trọng lực, đưa phi thuyền Hi Vọng rời khỏi mặt đất. Khởi động hệ thống ECS. Khởi động vòng bảo hộ điện từ, công suất lớn nhất.

-Rõ. Gia tăng hiệu suất của hệ thống phản trọng lực, đưa phi thuyền Hi Vọng rời khỏi mặt đất. Khởi động hệ thống ECS. Khởi động vòng bảo hộ điện từ, công suất lớn nhất.

Khi các kỹ sư dùng thuốc nổ phá vỡ tầng nham thạch cuối cùng, thì lớp đất cuối cùng ngăn cách phi thuyền Hi Vọng và mặt đất chỉ dày 20 mét. Với tác động cuối cùng, tầng đất này sụp xuống, lộ ra một chiếc hố to lớn, mà bên trên, chính là bầu trời trong xanh.

-Ta ra lệnh, phi thuyền Hi Vọng bay lên độ cao 5000 mét. Khởi động toàn bộ thiết bị thăm dò quang học.

-Hạ trưởng ra lệnh, phi thuyền Hi Vọng bay lên độ cao...

Một loạt mệnh lệnh được ban bố, phi thuyền Hi Vọng không hề dần dần trôi lên mặt đất. Nhờ động cơ đẩy bằng hạt và hệ thống phản trọng lực, chỉ 30 giây sau thì phi thuyền Hi Vọng đã lên tới độ cao cần thiết. Mà lúc đó, hệ thống ECS cũng được khởi động, trừ một vài chỗ trên bầu trời xuất hiện gợn sóng, còn lại không hề có bất kỳ dấu vết nào của phi thuyền Hi Vọng.

-Ta ra lệnh, tất cả pháo Gauss trên phi thuyền nhắm vào đám quái vật bên dưới. Tiến hành bắn rải thảm càn quét. Bổ sung năng lượng cho pháo Gauss điện từ xuyên quỹ đạo, tần suất bắn tối đa. Đồng thời, bổ sung năng lượng cho chủ pháo...

-Khởi động siêu đại pháo điện từ xuyên quỹ đạo –Star Destroyer Railgun (1)!

Chú thích:

1/ Cái tên này là cái tên thay thế cho Tiêm Tinh Pháo lúc trước. Chẳng bạn nào đề xuất ra tên mới cả, nên mình tự lấy luôn. Thấy cái này oách hơn cái củ chuối gì tiêm tinh lúc trước đúng hem

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 31: Phi Thuyền Hi Vọng Tấn Công

Khi 300 con quái vật khổng lồ xuất hiện trên chiến trường, mọi người đã tuyệt vọng.

Bọn chúng có chiều cao lên tới 150 mét, cân nặng lên đến vài trăm tấn. Sức công phá của bọn chúng không thua gì những vũ khí hủy diệt khủng khiếp của loài người.

Điểm quan trọng nhất, bọn chúng không chỉ có một hai con, mà lên tới 300 con!

Vũ khí Gauss gặp phải khắc tinh là vòng bảo hộ điện từ, hơn nữa còn là quái vật có thể tích to lớn như vậy. Cần hỏa lực cao hơn rất nhiều mới phá vỡ được vòng bảo hộ, nhưng...

Binh lính thuộc lực lượng phòng vệ chỉ có hơn 3600 người, không, hiện tại chỉ có khoảng 3300 người. Mỗi người có một khẩu súng Gauss, trong đó có những binh lính còn phải bận điều khiển các khẩu pháo Gauss. Đối mặt với đám quái vật đông như thủy triều kia, thêm vào 300 con quái vật khổng lồ, hỏa lực trong tay loài người ít ỏi đến đáng thương. Cho dù công sự phòng ngự có vững chắc đến đâu, cũng vô phương cản nổi bọn chúng.

Trong lúc mọi người tuyệt vọng, bỗng nhiên trên mặt đất cách đó không xa, vang lên một tiếng nổ, bụi đất mịt mù. Đồng thời, trên mặt đất

hiện ra một lỗ hổng. Tất cả chờ người ra, thậm chí còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng chỉ vài giây sau, tất cả mọi người đồng loạt hoan hô...Bởi vì điều đó đại biểu cho một việc mà ai cũng biết. Trước khi bắt đầu chiến đấu, mọi người đều học thuộc lòng kế hoạch tác chiến, trong đó điều quan trọng nhất, phải thủ vững cho đến khi phi thuyền Hi Vọng rời lòng đất.

Với hệ thống ECS được lắp đặt trên phi thuyền Hi Vọng, chỉ cần không phải phi thuyền chiến đấu tiếp cận quá gần, như vậy vĩnh viễn không bị phát hiện. Hơn nữa, phi thuyền Hi Vọng trải qua đợt tấn công của người ngoài hành tinh sáu năm về trước, vô luận là Diêu Nguyên hay hạ nghị viện, dân chúng đều sợ hãi, cho nên bọn họ đều nhất trí cải tạo lại phi thuyền Hi Vọng một cách toàn diện. Với các kỹ thuật có được từ quần thể chiến hạm, thêm vào cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn trợ lực, công cuộc cải tạo phi thuyền Hi Vọng cơ hồ không bao giờ dừng lại.

Đầu tiên là việc đề cao năng lực phòng ngự. Đó là trang bị vòng bảo hộ điện từ và thay đổi lớp giáp kim loại bên ngoài phi thuyền. Trong đó quan trọng nhất, là việc sử dụng kim loại được chiết xuất từ thực vật ngoài hành tinh làm lớp giáp thứ hai cho phi thuyền Hi Vọng. Ngoài ra, còn có một lò phản ứng nhiệt hạch cỡ lớn cung cấp năng lượng cho vòng bảo hộ điện từ. Hiệu suất của nó có thể ngăn cản một chiếc phi thuyền khác tấn công liên tục...Hay nói cách khác là một chiếc phi thuyền Hi Vọng khác tấn công liên tục trong 5 phút, bao gồm sự tấn công của chủ pháo! Mức độ bảo vệ gần như tương đương với vòng bảo hộ điện từ được trang bị trên chủ hạm trong quần thể chiến hạm.

Sau đó là việc đề cao sức tấn công. Với chiều dài mấy km, chiều cao mấy trăm mét của phi thuyền Hi Vọng, khắp nơi được trang bị tổng cộng hơn 600 khẩu pháo Gauss cỡ lớn, 108 khẩu pháo Gauss điện từ xuyên quỹ đạo. Chưa kể có thêm một chủ pháo kinh khủng – Star Destroyer Railgun! Về năng lượng, có riêng một lò phản ứng nhiệt hạch chuyên cung cấp năng

lượng. Cường độ hỏa lực đủ để nhấn chìm một đất nước cỡ trung trên Trái Đất trong vòng 5 phút!

Cuối cùng là khả năng cơ động “siêu siêu” cao, hay nói đúng hơn... Khả năng chạy trốn là vô đối.

(DG: dịch đoạn này mém chết cười =)))

Với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn thì kỹ thuật về động cơ chỉ tương đối tiến bộ, hoàn toàn không thể so sánh với hai loại kỹ thuật chủ chốt có trên phi thuyền Hi Vọng. Chính là bước nhảy không gian và hệ thống phản trọng lực. Theo như sự tính toán của các nhà khoa học, tuy động cơ đẩy bằng hạt phản lực kiểu mới có đủ công suất để nâng phi thuyền Hi Vọng từ mặt đất bay thẳng ra ngoài không gian. Nhưng nếu không sử dụng hệ thống phản trọng lực, e rằng phi thuyền Hi Vọng sẽ bị gãy đôi giữa không gian. Đơn giản vì trình độ kim loại trên phi thuyền vẫn chưa đủ tiên tiến, không thể chịu nổi áp lực quá lớn khi phá vỡ bầu khí quyển, bay ra ngoài vũ trụ. Hơn nữa, còn trong tình huống lao thẳng ra vũ trụ như vậy.

Cũng may, bởi không ai trên phi thuyền Hi Vọng định dùng động cơ đẩy bằng hạt phản lực làm chuyện như thế cả. Các nhà khoa học chỉ dự định dùng động cơ đẩy bằng hạt để phi thuyền Hi Vọng khi gia tốc hoặc chạy trốn thôi...

Nói chung, ba điểm trên có được chính là khát vọng của ba tầng lớp trên phi thuyền Hi Vọng, cho đến giờ việc cải tạo phi thuyền vẫn đang được tiếp tục. Tầng lớp quân đội thì phi thuyền Hi Vọng có sức tấn công mạnh mẽ, tiêu diệt mọi kẻ địch. Tầng lớp trung lưu thì mong phi thuyền có khả năng phòng ngự cao, sống sót qua cơn nguy hiểm. Còn tầng lớp bình dân thì lại mong có khả năng cơ động mạnh mẽ, có thể đào thoát trước các mối nguy hiểm thường gặp. Với ý chí của ba tầng lớp, phi thuyền Hi Vọng

đã trở thành một quái thai có sức tấn công siêu cao, sức phòng ngự siêu cường và khả năng chạy trốn vô đối.

Do đó, khi tất cả binh lính thuộc lực lượng phòng vệ nhìn thấy phi thuyền Hi Vọng bay không trung, bọn họ đều cảm thấy mình được an toàn. Điều duy nhất cần chú ý chính là...không nên ăn đạn lạc là may lắm rồi!

Dĩ nhiên, chuyện như thế cũng không có xảy ra, dù sao thì bốn phương tám hướng đều có quái vật. Binh lính dưới đất vẫn chưa ngốc đến mức xung phong liều chết tấn công đám quái vật khổng lồ kia lại. Bởi với hỏa lực của bọn họ, căn bản không thể cản nổi đám quái vật khổng lồ kia. Nếu phi thuyền Hi Vọng không tấn công, bọn họ chắc chắn sẽ chết. Vì vậy, thay vì phí công bắn đám quái vật khổng lồ kia, bọn họ thà tiêu diệt các quái vật nhỏ lẻ đi sau.

Mười giây sau...

Một khu vực sáng lòa xuất hiện trên bầu trời, bầu không khí gợn sóng vặn vẹo, vô số tia sáng bắn ra bốn phương tám hướng. Với trung tâm là công sự phòng ngự, mặt đất khu vực xung quanh chính thức sôi trào, chấn động mãnh liệt, bụi mù bốc cao tới mấy trăm mét. Đây mới là sức mạnh của vũ khí Gauss!

Hơn 600 khẩu pháo Gauss cùng lúc khai hỏa sẽ có quang cảnh gì? Đây là loại pháo có sức công phá đủ để bắn xuyên tới mặt trăng a!

Lúc này, mặt đất bên dưới phi thuyền Hi Vọng đã hoàn toàn sụp đổ, mọi thứ lún sâu vào một chiếc hố không đáy. Có thể nói quang cảnh tựa như thiên thạch va chạm, 300 con quái vật khổng lồ và vô số con quái vật con bị pháo Gauss ghim chặt vào lòng đất, sau đó vỡ nát thành thịt vụn....

Còn pháo Gauss điện từ xuyên quỹ đạo thì nhắm vào nơi quái vật đáp xuống đằng xa. Loại pháo này có thể coi là phiên bản mini của chủ pháo Star Destroyer Railgun, tổng cộng 108 khẩu pháo khai hỏa vào vị trí đám

quái vật tập trung cách đó 10 km. Vô số dòng điện cực mạnh chạy qua cuộn dây, chuyển hóa thành từ trường siêu mạnh, đẩy 108 viên đạn pháo bay ra ngoài.

Mặt đất run rẩy, bụi đất mịt mù, dâng cao đến hơn ngàn mét. 108 khẩu pháo điên cuồng oanh tạc, nhấn chìm khu vực kia, thậm chí mặt đất đã bốc hơi. Sức phá hoại của nó đã không thể so sánh với đại pháo nữa, đây chính là 108 thiên thạch va chạm vào mặt đất!

Các binh lính trên mặt đất bị chấn động mãnh liệt, tất cả quay cuồng, ngã lăn quay trên mặt đất. Cũng may là các khẩu pháo Gauss được gắn trên cao vẫn chưa bị sụp, do chúng được cố định trên mặt đất nhờ vào thiết bị siêu từ. Nhưng trong công sự phòng ngự, mặt đất đã nứt nẻ. Hai đợt tấn công vừa rồi của phi thuyền Hi Vọng đã phá hủy toàn bộ kết cấu địa chất của khu vực. Đây cũng là trong trường hợp máy tính chủ trung ương tính toán tối ưu nhằm giảm bớt thiệt hại cho công sự phòng ngự bên dưới, nếu không thì bây giờ bọn họ đã chung số phận với đám quái vật kia.

Không tới một phút, toàn bộ chiến trường đã bị quét sạch, trừ một vài con quái vật lọt lưới ra, hầu như không còn bất kỳ vật thể nào có thể uy hiếp tới con người nữa. Mà lúc này, chủ pháo trên phi thuyền Hi Vọng đang thực hiện việc bổ sung năng lượng, ngắm thẳng vào không gian...Bởi uy lực của Star Destroyer Railgun quá lớn, nếu như bắn vào mặt đất, e rằng kết cấu địa chất của toàn bộ lục địa này sẽ bị phá vỡ, tạo ra thiên tai khủng khiếp. Đây là hành tình quē hương của loài người, sao có thể để tai nạn khủng khiếp kia xảy ra? Cho nên, chỉ có thể nhắm vào vật thể ngoài không gian. Chính là nơi mà vô số quái vật đang bay tới, cùng với các khối thịt vận chuyển quái vật.

Một tiếng nổ khổng lồ vang lên, bức tường âm thanh bị phá vỡ trong nháy mắt, một viên đạn pháo bay vút đi với tốc độ mà mắt thường không sao quan sát được. Vô số sóng âm tạo thành lan tỏa ra bốn phía, tầng mây trên bầu trời bị xé nát thành mảnh nhỏ. Dĩ nhiên, những gì cản đường nó –

kể cả quái vật đều bị xé nát. Bất kỳ quái vật nào ở trong bầu khí quyển, cho dù không bị bắn trúng cũng bị sóng không khí chấn động lan ra tiêu diệt. Còn đại đa số quái vật trong không gian thì may mắn hơn, chỉ những con nằm trong quỹ tích đạn pháo mới bị xuyên thủng, còn lại hầu như vô sự...

Ba Lê ngồi trong phòng chỉ huy, quan sát tình hình bên ngoài, ra lệnh:

-Chủ pháo đã khai hỏa. Nếu Diêu Nguyên còn sống, hẳn sẽ lập tức quay về. Ta ra lệnh, phi thuyền Hi Vọng lập tức bay ra ngoài vũ trụ, tấn công toàn bộ quái vật trong tầm bắn. Đồng thời khởi động thiết bị phản lực cho kế hoạch Xạ Thiên Lang. Thời gian đếm ngược, à là 30 giây. Bắt đầu...

-Hạ mệnh lệnh ra lệnh...

Theo các mệnh lệnh của Ba Lê, phi thuyền Hi Vọng từ từ bay ra khỏi bầu khí quyển, tiến ra ngoài không gian. 600 khẩu pháo Gauss oanh tạc không ngừng, trong tầng khí quyển thì quái vật đã không còn ưu thế về số lượng nữa. Bởi có nhiều hơn, cũng là vô nghĩa dưới hỏa lực tuyệt đối của phi thuyền Hi Vọng.

Sau đó, bắt đầu thời gian đếm ngược bay ra ngoài vũ trụ, năm, bốn, ba...

Trong mắt phi thuyền Hi Vọng là một trận chiến kịch liệt, vô số quái vật bị tiêu diệt, rồi lại có quái vật khác xông lên. Chợt từ nơi xa, xuất hiện một chiếc phi thuyền màu đỏ rực bay đến gần phi thuyền Hi Vọng. Do có đã xác nhận tín hiệu từ trước, nên các khẩu pháo Gauss trên phi thuyền Hi Vọng không tấn công chiếc phi thuyền kì lạ này.

-Bắn!

Ba Lê ra lệnh, thiết bị phản lực được bắn ra ngoài, trông hình dạng tựa như một chiếc tên lửa, thông qua tín hiệu hướng dẫn từ chiếc phi thuyền màu đỏ kia, bay thẳng về đám quái vật!

Trận chiến với quái vật đã đến bước cuối cùng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 32: Tuyệt Vọng!

Diêu Nguyên đã phá hủy ba lò phản ứng nhiệt hạch. Khi hẳn định phá hủy cái cuối cùng, con quái vật mẹ bắt đầu tiến hóa, dịch chuyển lò phản ứng cuối cùng đến tận sâu trong cơ thể, đồng thời biến thành hình cầu, tận lực bảo vệ lò phản ứng còn sót lại.

Tức lúc đó, lớp thịt dày bảo vệ bên trên đã ngăn cản Diêu Nguyên thực hiện ý đồ. Tuy hẳn dùng tia chớp Chân Hồng tấn công không ngừng nghỉ, pháo Gauss mini nã đạn như mưa, nhưng đạn pháo chỉ xuyên qua vài lớp thịt, rồi lỗ hổng được khép lại. Nếu không thể đưa viên đạn pháo xuyên thấu tới chỗ lò phản ứng nhiệt hạch cuối cùng, với tốc độ khôi phục siêu cường của con quái vật mẹ, việc tấn công liên tục để xuyên thủng lớp thịt dày kia là điều không tưởng. Bởi tốc độ khôi phục của nó nhanh hơn tốc độ bắn của khẩu pháo Gauss mini nhiều lần.

Trong lúc Diêu Nguyên vô cùng lo lắng, chợt từ nơi xa, phía bầu khí quyển của hành tinh nơi phi thuyền Hi Vọng đáp xuống, vô số quái vật đột nhiên hóa thành thịt vụn. Cho dù ở khoảng cách xa xôi, Diêu Nguyên vẫn thấy rõ cảnh đó...bởi hẳn đã vận dụng kỹ năng của thanh tích giả!

-Ra thế, phi thuyền Hi Vọng đã bay lên vũ trụ! Như vậy, dùng chủ pháo trên phi thuyền giải quyết lò phản ứng cuối cùng kia!

Tinh thần Diêu Nguyên lập tức phấn chấn, điều khiển phi thuyền quay ngược lại, bay về phía sau.

Không nên xem thường tốc độ của tia chớp Chân Hồng, chỉ trong mấy phút, Diêu Nguyên đã lái phi thuyền bay đến nơi phát ra luồng sáng, khoảng cách đó tương đương với quãng đường từ Trái Đất bay lên Mặt Trăng. Khi đến gần phạm vi 10 km, tia chớp Chân Hồng rút cuộc bước vào khu vực cách ly hạt Genesis, và có thể nhận biết lẫn nhau cho dù có hệ thống ECS.

-Bắn

Đây là câu nói đầu tiên Diêu Nguyên nghe được khi tiếng vào phạm vi liên lạc. Thanh âm nhẹ nhàng, thanh thúy đó từ Ba Lệ. Sau đó, từ cảng phi thuyền bắn ra một thiết bị đẩy khổng lồ có hình dạng tựa như tên lửa.

Diêu Nguyên biết, thiết bị đẩy này đã được cải tiến. Bên trong chứa thiết bị cách ly hạt Genesis mini, đồng thời có bộ điều khiển bằng tín hiệu. Hay có thể nói, nếu phi thuyền của hắn tiếp cận thiết bị đẩy trong phạm vi 100 mét, như vậy thiết bị đẩy sẽ bay theo tín hiệu phát ra từ phi thuyền của hắn. Nhờ thiết bị này, mới đảm bảo việc thiết bị đẩy bắn trúng con quái vật mẹ và đẩy nó bay chính xác về phía Mặt Trời. Còn việc bảo vệ thiết bị đẩy, toàn bộ đều do phi thuyền chiến đấu phụ trách!

Khi thấy thiết bị đẩy được phóng ra, Diêu Nguyên chỉ kịp kêu lên:

-Cẩn thận, lò phản ứng nhiệt hạch cuối cùng trong cơ thể con quái vật mẹ vẫn chưa bị phá hủy. Sử dụng thiết bị thăm dò quang học trên phi thuyền Hi Vọng để xác định vị trí, sau đó thông sau máy tính chủ để tính toán vị trí, dùng chủ pháo phá hủy nó! Lò phản ứng ở nơi mà con quái vật mẹ bảo vệ nghiêm mật nhất!

Vừa nói, Diêu Nguyên vừa điều khiển phi thuyền quay ngoặt lại, nhanh như chớp bay theo thiết bị đẩy. Cũng may, do vừa bắt đầu phóng nên công suất của thiết bị đẩy kia còn thấp, tốc độ không nhanh. Ngoài ra, phi thuyền chiến đấu khi tiếp cận phạm vi 100 mét xung quanh nó, có thể điều

khiến hết thủy từ tốc độ bay, phưng hướng bay cũng như kích hoạt vòng bảo hộ điện từ trên thiết bị đẩy...Dù thế, nó vẫn vô cùng yếu ớt!

-Vòng bảo hộ điện từ được cài đặt khẩn cấp, cho nên tối đa chỉ có thể ngăn cản súng đại liên Gauss 6 nòng xoay tấn công trong vòng 5 giây... Đúng là làm bằng giấy mà!

Diêu Nguyên nhìn màn hình vi tính trên phi thuyền hiển thị các thông tin, đó là các thông tin được truyền tới từ thiết bị đẩy, đặc biệt về phương diện bảo vệ yếu ớt của nó. Điều này khiến Diêu Nguyên nhăn mày, bóp trán hồi lâu.

Nhưng điều quan trọng nhất hiện giờ chính là phá hủy lò phản ứng nhiệt hạch cuối cùng. Nếu không, tất cả cố gắng đều chỉ phí công!

Lúc Diêu Nguyên điều khiển phi thuyền, mang theo thiết bị đẩy lao thẳng về phía con quái vật mẹ, thiết bị thăm dò quang học trên phi thuyền Hi Vọng đã xác định vị trí của con quái vật mẹ. Nhờ các thông tin thu thập được như vị trí con quái vật mẹ, độ lớn nhỏ, hình dạng của chúng, toàn bộ được nhập vào máy tính chủ trung ương, tính toán vị trí lò phản ứng nhiệt hạch cuối cùng. Chỉ cần có kết quả, chủ pháo sẽ lập tức khai hỏa, nhưng...

Con quái vật mẹ ở nơi xa lại bắt đầu từ từ biến mất!

Không, không phải biến mất!

Mà ánh sáng bên ngoài con quái vật mẹ bị bẻ cong, đúng vậy, bên ngoài con quái vật mẹ xuất hiện một vùng không gian vắn vẹo, đó là...

Hệ thống ECS!

-Không thể nào! Bọn quái vật làm sao có hệ thống ECS? Nếu có, tại sao bọn chúng không sử dụng từ sớm? A...

Diêu Nguyên không thể tin được gào to, nhưng chỉ trong chốc lát, vô số giả thuyết kết quả hiện ra trong đầu hẳn. Tất cả làm cho hẳn vô thức nhìn về các mảnh vỡ phi thuyền chiến đấu bay rải rác trong vũ trụ. Đúng vậy, thông qua kỹ năng của thanh tích giả, Diêu Nguyên đã nhận thấy, trên toàn bộ chiến trường, không biết từ lúc nào đã không còn bất kỳ mảnh vụn phi thuyền chiến đấu nữa...

Con quái vật mẹ đã hấp thụ toàn bộ mảnh vỡ phi thuyền chiến đấu bị hủy diệt, lọc ra các linh kiện có liên quan đến hệ thống ECS, sau đó bắt đầu tiến hóa!

Trên phi thuyền Hi Vọng, mọi người nhìn thấy cảnh này mà trợn mắt há hốc mồm. Lúc con quái vật mẹ từ từ tan biến, vị trí tính toán bắt đầu có sự sai lệch, Ba Lệ lập tức hỏi:

-Star Destroyer Railgun đã nạp năng lượng xong chưa?

Sĩ quan phụ tá kế bên sức tỉnh, đáp:

-Thưa hạm trưởng, quá trình bổ sung năng lượng đã hoàn tất từ 10 giây trước. Hiện giờ chỉ chờ kết quả được tính toán ra, sau đó khai hỏa...

-Không kịp rồi.

Ba Lệ lãnh đạm nói:

-Đã không còn kịp nữa. Khai hỏa ngay lập tức, sử dụng kết quả tính toán gần nhất.

-Như vậy...đã rồi!

Sĩ quan phụ tá lập tức truyền lệnh:

-Hạm trưởng ra lệnh...

Nhanh chóng, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu điều chỉnh phương hướng, nhắm chủ pháo vào nơi con quái vật mẹ đã biến mất hơn phân nửa. Sau đó, cường độ dòng điện tăng dần, phi thuyền Hi Vọng rung lên, chỉ trong sát na, chủ pháo đã được khai hỏa. Tất cả mọi người trên phi thuyền Hi Vọng nín thở chờ kết quả.

Khoảng cách từ phi thuyền Hi Vọng đến con quái vật mẹ khoảng 400.000.000 mét. Hay có thể nói, khi khai hỏa thì phải mất đến 30 giây sau, viên đạn pháo mới bắn trúng mục tiêu...Đó cũng là lý do vì sao tấn công tầm xa trong vũ trụ trở nên kém hiệu quả.

Khi hạt Genesis tràn ngập không gian, đồng thời hai bên đều có hệ thống ECS, các khẩu pháo tấn công tầm xa cơ hồ trở nên vô dụng. Lý do đầu tiên chính là độ chính xác. Bởi với khoảng cách xa như thế, thiết bị do thám lại bị vô hiệu, chỉ có thể quan sát và ngắm bắn bằng mắt thường và thiết bị thăm dò quang học. Cho dù người có khẩu pháo siêu mạnh, một phát phá hủy cả hành tinh thì nếu không bắn trúng, liệu có ích gì. Hai là cho dù có thể xác định được đại khái vị trí, thì với khoảng cách được tính bằng tốc độ ánh sáng, cho dù đại pháo có khả năng bắn viên đạn tốc độ siêu cao, cũng phải mất hơn mấy chục giây, thậm chí lâu hơn mới bắn trúng mục tiêu. Trong khoảng thời gian đó, kẻ địch sớm đã bay đến chỗ khác rồi, đâu ai ngốc đến mức đứng im chờ người bắn pháo vào mình a?

Do đó, tác chiến trong không gian hoàn toàn khác với tác chiến trên hành tinh. Trong không gian, phi thuyền chiến đấu mới có cơ hội tỏa sáng nhờ vào các lý do trên. Còn tác chiến trên hành tinh, chỉ cần áp chế bằng tấn công tầm xa, thêm vào sự áp đảo về đạn dược, khả năng phòng thủ cũng như hệ thống năng lượng, bất kỳ phi thuyền nào từ đằng xa e rằng cũng bị bắn thành thịt nát. Hay có thể nói, khi đối mặt với phi thuyền Hi Vọng trên hành tinh, phi thuyền chiến đấu hay đội quân robot chỉ là hư vô!

Nhưng, lúc này con quái vật mẹ đang sử dụng hệ thống ECS. Phi thuyền Hi Vọng, không, nền văn minh của loài người đã mất đi ưu thế lớn

nhất!

Khi chủ pháo khai hỏa, vài giây sau, tất cả mọi người bên trong phòng chỉ huy đều nín thở im lặng chờ kết quả. Không gian tĩnh lặng đến mức phảng phất có thể nghe được nhịp thở từng người. 30 giây rồi cuộc trôi qua, ở nơi vô cùng xa xôi, con quái vật mẹ lại một lần nữa hiện ra từ trạng thái tàng hình. Nhưng vị trí của nó thì hơi khác một chút, đã hơi chệch xuống so với ban đầu.

-Tốt! Bắn trúng rồi!

Đa số mọi người có mặt hoan hô, nhưng sắc mặt của số ít người, trong đó có Ba Lệ lại tối sầm lại. Bởi 10 giây sau, con quái vật mẹ lại bắt đầu từ từ biến mất...

-Không trúng lò phản ứng nhiệt hạch! Pháo vừa rồi chưa phá hủy lò phản ứng nhiệt hạch!

Ở nơi xa, Diêu Nguyên nhìn thấy tất cả. Tim hẫng lạnh như băng, bởi hẫng đã tuyệt vọng. Con quái vật mẹ đã có hệ thống ECS, như vậy chủ pháo trên phi thuyền Hi Vọng đã không còn khả năng uy hiếp nó nữa. Hơn nữa, nó vẫn còn một lò phản ứng nhiệt hạch, với lò phản ứng này, nó có thể chữa trị cả ba lò phản ứng kia trong thời gian ngắn nhất, sau đó...

Kế hoạch đã thất bại?!

-Không! Vẫn còn cơ hội, chỉ còn một cơ hội mỏng manh. Dùng phi thuyền chiến đấu tấn công con quái vật mẹ liên tục, để hệ thống ECS bao phủ bên ngoài con quái vật mẹ rối loạn, khiến nó không thể tàng hình hoàn toàn. Từ đó, phi thuyền Hi Vọng vẫn còn cơ hội tấn công lần nữa, cơ hội phá hủy lò phản ứng nhiệt hạch, nhưng...

Diêu Nguyên nhìn thiết bị đẩy bên cạnh tia chớp Chân Hồng. Thiết bị đẩy này đang bay về phía con quái vật mẹ. Theo tốc độ này, chỉ khoảng vài

phút nữa nó sẽ tới nơi con quái vật mẹ. Mà trong lúc đó, hắc căn bản không thể rời khỏi nó. Bởi bất kỳ một con quái vật nào cũng có thể dễ dàng phá nát thiết bị này.

Nhưng khoảng cách hiện giờ giữa hắc và các phi thuyền chiến đấu khác quá xa, kỹ năng truyền đạt giả của hắc không thể vươn tới. Vậy hắc phải làm sao để thông báo cho các phi thuyền chiến đấu khác đây?

-Niệm...Niệm Tịch Không!

Diêu Nguyên vận dụng kỹ năng của truyền đạt giả, toàn bộ ý thức chìm vào khoảng không tối đen vắng lặng. Hắc không ngừng cảm thụ xung quanh, sau đó dùng ý niệm lao về phía quả cầu ánh sáng của Niệm Tịch Không, truyền đạt ý nghĩ của mình cho nàng...

Lúc này, cô bé Niệm Tịch Không đang ngồi ôm chân trên giường. Cha mẹ cô bé thì đang lo lắng ngồi ngoài phòng khác. Rất nhiều người dân khác cũng làm thế, bọn họ đều im lặng chờ đợi kết quả. Đột nhiên, thanh âm của Diêu Nguyên vang lên trong đầu Niệm Tịch Không.

-Niệm Tịch Không, ta cần em!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 33: Tiếng Ca Và Thắng Lợi!

Ứng, Hắc Thiết, Lưu Bạch, Lý Hải Vân, Lâm Phí Bưu, Dương Ngõa La, Tạ Hiểu Nham, Bành Hoài Thi, Trương Đức, Vương Hoa, tất cả bọn họ thêm vào Vương Quang Chính và Diêu Nguyên chính là toàn bộ đội viên Hắc Tinh còn sống. Trừ Ứng là thanh tích giả, còn lại đều là cảm ứng giả. Là loại hình tân nhân loại thích hợp nhất trong chiến đấu.

Là thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh, là bộ đội đặc chủng, tố chất thân thể vượt trội, là tân nhân loại thích hợp nhất trong chiến đấu, bất kể ai, cho dù tham gia vào quân đoàn vũ trụ hoặc lái phi thuyền chiến đấu thì bọn họ đều là binh lính xuất sắc nhất.

Lúc này, nhờ vào họ mà tuyến đầu mới có thể duy trì với đám quái vật kia lâu như vậy.

Thực ra, bọn họ cũng đã cố gắng hết sức, chiến tích cũng khá khả quan. Tuy không thể so sánh với thể loại biến thái như tia chớp Chân Hồng của Diêu Nguyên, nhưng họ cũng là binh lính tinh nhuệ nhất. Rất ít người trong quân đoàn vũ trụ có thể so sánh với bọn họ, hay nói cách khác, họ chính là trụ cột trong tiểu đội phi thuyền này.

Nhưng lúc này...bọn họ đã kiệt sức.

Từ lúc chiến đấu đến giờ, đã qua chừng hai tiếng. Tuy lái phi thuyền chiến đấu không yêu cầu bọn họ vận dụng kỹ năng tân nhân loại liên tục, nhưng lúc giao tranh ác liệt, họ buộc phải vận dụng kỹ năng tân nhân loại

trong khoảng thời gian ngắn. Một lần có thể lên tới mấy chục giây, một phút. Tình huống như thế xảy ra thường xuyên theo mức độ tấn công kịch liệt của đám quái vật. Huống chi, lái phi thuyền chiến đấu cũng là một gánh nặng không nhỏ với thân thể con người, trong đó tác dụng phụ của kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường đã tích lũy đến mức giới hạn....Nói cách khác, bọn họ đều đã đến cực hạn.

-Không ổn, Ưng! Chủ pháo vừa rồi không phá hủy được lò phản ứng nhiệt hạch cuối cùng. Lão đội trưởng thì phải bảo vệ thiết bị đấy, chúng ta nên làm gì đây?

Khi Ưng vừa phá hủy một chiếc phi thuyền quái vật, bỗng nhiên...một chiếc phi thuyền khác bay lại gần hẵn. Bên tai Ưng vang lên tiếng của Lưu Bạch.

-Chiến đấu...

Ưng lạnh lùng nói:

-Tiếp tục chiến đấu, cho đến khi có lệnh rút lui mới thôi. Chúng ta phải tiếp tục!

-Lão tử đương nhiên biết là phải chiến đấu!

Lưu Bạch gào lên:

-Nhưng chiến đấu kiểu gì?

-Vậy thì...

Thanh âm của Ưng còn chưa kịp nói hết, đột nhiên một thanh âm khác vang lên trong đầu hẵn. Đó là một tiếng hát mềm mại, nhẹ nhàng, thanh thúy, khiến lòng người thoải mái...Nhưng bên trong nó lại mang theo một tin tức...

-Tấn công bề mặt con quái vật mẹ? Làm cho hệ thống ECS tạm thời mất tác dụng?

Thanh âm kinh ngạc của Lưu Bạch vang lên.

-Rõ, ta đã hiểu....

Im lặng trong khoảng một giây, Ứng quả quyết nói:

-Lưu Bạch, liên lạc toàn bộ phi thuyền chiến đấu sống sót! Đồng loạt tấn công bề mặt con quái vật mẹ!

-Được.

Lưu Bạch đáp, bỗng nhiên tò mò hỏi tiếp:

-Đúng rồi, vừa rồi người có cảm nhận được không...

-Cảm thấy....

Ứng đưa tay vuốt vuốt trán:

-Thân thể dường như trở nên nhẹ nhõm hơn, mệt mỏi từ từ biến mất. Đúng là tiếng hát kỳ diệu a...

Kể cả Ứng và Lưu Bạch, hiện tại có khoảng 89 phi thuyền chiến đấu đang giao tranh với quái vật. Mỗi binh lính đều thấy thân thể nhẹ nhàng thoải mái, cảm giác khoan khoái dâng trào. Tựa như tiếng hát kia có khả năng xua tan mệt mỏi, xoa dịu tâm hồn con người. Những mệt mỏi, căng thẳng tích lũy đều từ từ phai nhạt. Càng nhiều binh lính hiểu được tin tức có trong tiếng ca, bắt đầu lập ba phi thuyền một đội, sau đó tấn công bề mặt con quái vật mẹ.

Lúc này, ở nơi xa, Diêu Nguyên cũng nghe được tiếng ca này. Tiếng hát tựa như vang lên từ tâm hồn, nó không chỉ truyền đạt tin tức, mà dường

như đang giao hòa cùng linh hồn hắc...Có lẽ, đây mới là kỹ năng truyền đạt đích thực. Truyền đạt tin tức trong toàn bộ phạm vi, hơn nữa không chỉ bao hàm tin tức mà còn giúp mọi người xua tan mệt mỏi, căng thẳng. Quả thật, nó chính là...

Một đại sát khí!

Lòng Diêu Nguyên tràn đầy hưng phấn, nhưng còn chuyện khác làm bọn họ phấn chấn hơn nữa. Đội hình quái vật trong không gian vốn chỉnh tề, đột nhiên rối loạn. Bọn chúng tựa như một người xay xỉn, va chạm lung tung, phần lớn thậm chí còn bắt đầu tấn công lẫn nhau. Hơn nữa, còn tấn công theo kiểu “nổi bật” nhất, dùng móng vuốt và miệng cắn xé đồng loại?

Diêu Nguyên tận mắt nhìn thấy một quả cầu thịt vận chuyển quái vật bị phá nát. Quái vật bên trong xông ra, bắt đầu tấn công lẫn nhau, thậm chí trong vô tình còn cắn xé luôn cả quả cầu thịt đang chứa bọn chúng.

-Đúng rồi. Con quái vật mẹ dùng sóng não để khống chế toàn bộ quái vật. Nhưng mất đi sự khống chế của con quái vật mẹ, đám quái vật con này chỉ là dã thú thôi, không còn là binh lính nữa. Mà Niệm Tịch Không là truyền đạt giả, là kỹ năng truyền đạt sóng não trong phạm vi lớn, cho nên... Quả nhiên, nữ thần may mắn không bỏ rơi loài người chúng ta! Chỉ là chúng ta không phát hiện ra thôi. Có thể chiến thắng, nhất định phải thắng.

Diêu Nguyên hưng phấn kêu lên.

Ở nơi xa, 89 binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ cũng gầm lên. Đám quái vật con rối loạn, không còn vật cản nào giữa bọn họ và con quái vật mẹ. Hơn nữa, tiếng ca lại giúp bọn họ xua tan mệt mỏi, là lúc bọn họ sung sức nhất. Tất cả điên cuồng tấn công con quái vật mẹ. Súng đại liên Gauss 6 nòng xoay xả đạn không ngừng.

Thân thể con quái vật mẹ ẩn hiện liên tục. Bởi hệ thống ECS chỉ có thể tàng hình bề mặt ngoài của vật thể, không có tác dụng với cấu tạo bên

trong. Khi 89 chiếc phi thuyền chiến đấu tấn công, máu thịt bên trong nó xuất hiện, rồi lại được hệ thống ECS che dấu.

Từ xa, phi thuyền Hi Vọng bắt đầu việc tính toán lại vị trí của lò phản ứng nhiệt hạch cuối cùng. Bởi quỹ đạo di chuyển của con quái vật mẹ khá phức tạp, hơn nữa vị trí của nó lúc ẩn lúc hiện, cho nên cần đến hơn 23 giây để nạp dữ liệu về vị trí con quái vật mẹ. Sau đó bắt đầu tính toán nơi đặt lò phản ứng nhiệt hạch, vận tốc di chuyển, dự đoán trước vị trí của nó!

Tất cả đều được máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng tiến hành tính toán.

-Còn 5 giây, 4, 3, 2, 1...

Sĩ quan phụ tá nhìn vào màn hình mini bên cạnh. Chợt một loạt dữ liệu tọa độ hiện ra, Ba Lệ lập tức ra lệnh:

-Nhập tọa độ vào chủ pháo, nạp năng lượng. Khai hỏa ngay!

-Rõ. Hạm trưởng ra lệnh...

Khi dữ liệu cuối cùng được nhập vào, năng lượng đã sớm được nạp đầy. Dưới mệnh lệnh của Ba Lệ, chỉ mấy giây sau, cả phi thuyền Hi Vọng khẽ rung lên, khẩu Star Destroyer Railgun một lần nữa khai hỏa, bắn về nơi xa.

Đây là nỗ lực cuối cùng của loài người. Toàn bộ các lá bài tẩy đã được lật, vô luận là về kỹ thuật khoa học hay kỹ năng tân nhân loại. Tất cả mọi người chỉ biết cầu nguyện trong lòng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình quan sát. Cứ như cả linh hồn và thể xác của bọn họ đã đi theo phát bắn vừa rồi vậy...

Ầm Ầm!

Trong không gian tĩnh lặng, 30 giây sau chợt bộc phát một vụ nổ kinh hoàng tại trung tâm con quái vật mẹ. Một quả đạn pháo đã bắn trúng nó, xuyên qua lò phản ứng nhiệt hạch cuối cùng. Sau đó, lò phản ứng mất kiểm soát nổ tung. Bên trong cơ thể con quái vật mẹ xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ, toàn thân nó run rẩy kịch liệt. Đường như đến cả nó cũng khó chịu được sự thống khổ này.

Ngay lập tức, do mất đi nguồn năng lượng, hệ thống ECS được giải trừ, toàn thân con quái vật mẹ hiện ra bên ngoài. Nó đã hoàn toàn không còn bất kỳ năng lực phản kháng nào nữa, tựa như con dê chờ làm thịt...Ít nhất là trước khi nó tái tạo lại lò phản ứng nhiệt hạch.

Không chỉ như thế, hệ thống thăm dò xung quanh phi thuyền Hi Vọng lập tức phát hiện nồng độ hạt Genesis trong không gian đang giảm xuống. Hiển nhiên, không còn năng lượng nên con quái vật mẹ không còn tạo ra được hạt Genesis nữa.

Ba Lệ ra lệnh:

-Khởi động thiết bị cách ly hạt Genesis, công suất tối đa. Loại bỏ toàn bộ hạt Genesis trong không gian.

-Rõ, hạm trưởng ra lệnh...

Mấy phút sau, tiếng hát cũng dần biết mất. Trong khu vực lân cận, mật độ hạt Genesis đã giảm hơn 70%. Tuy việc liên lạc vẫn còn bị quấy nhiễu, nhưng thiết bị thăm dò đã có thể sử dụng, bắt đầu quan sát diễn biến ở bên ngoài.

-Bên trong cơ thể con quái vật mẹ xuất hiện phản ứng năng lượng. Dự đoán nó đang tái tạo lò phản ứng nhiệt hạch cỡ trung. Thời gian tái tạo khoảng 37 phút...

-Thiết bị đẩy sẽ tiếp cận con quái vật mẹ sau 16 giây nữa. 13, 12, 11... Tiếp cận thành công. Hệ thống gia tốc sinh trường từ trường được khởi động với công suất tối đa. Động cơ của thiết bị đẩy được khởi động với công suất tối đa...

-Cơ thể con quái vật mẹ xuất hiện phản ứng lạ. Phản ứng năng lượng biến mất, quá trình tái tạo lò phản ứng nhiệt hạch dừng lại. Tế bào bên trong cơ thể con quái vật mẹ bắt đầu bị khô lại....và phân hủy. Quá trình mất nước lan rộng khắp cơ thể con quái vật mẹ, tiếp cận tình trạng nguy hiểm...

-Trạng thái nguy hiểm dừng lại, tế bào bên trong cơ thể con quái vật mẹ bắt đầu sinh trường trở lại...

Ở phía xa, khi thiết bị đẩy tiếp cận thân thể con quái vật mẹ, cơ hồ trong phút chốc, toàn bộ con quái vật mẹ chột sôi trào. Đúng vậy, toàn bộ bề mặt nó sôi trào, tựa như loài người nổi da gà vậy. Toàn bộ cơ thể nó co cụm lại, lớp vỏ bên ngoài rơi rụng từ từ, các lớp tế bào bên trong khuấy động không ngừng, tựa đang giãy chết vậy...

Hay có thể nói, nó đang vô cùng hưng phấn.

Không chỉ như thế, khi tiếng hát biến mất, đám quái vật con thay vì tiếp tục chiến đấu với phi thuyền thì hoàn toàn ngược lại. Bọn chúng cũng trở nên cuồng loạn, điên cuồng lao về thân thể con quái vật mẹ, dung nhập vào cơ thể khổng lồ kia. Chỉ trong chớp mắt, bên trong không gian vũ trụ, trừ con quái vật mẹ ra thì không còn bóng dáng bất kỳ con quái vật nào.

-Kế hoạch thành công. Điều chỉnh phương hướng của thiết bị đẩy, công suất lớn nhất, mục tiêu...Mặt trời

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 34: Tiếng Hát Linh Hồn!

Nói chuẩn xác, thiết bị đẩy không chỉ đơn giản đẩy thân thể con quái vật mẹ bay về phía mặt trời.

Đầu tiên, thiết bị cải tiến này được trang bị kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường. Nhờ kỹ thuật đó, khu vực thân thể quái vật xung quanh thiết bị đẩy trở thành một khối, cùng di chuyển với một tốc độ như nhau. Nếu không, xét về thể tích thì thiết bị đẩy chỉ như một chiếc kim nhỏ nhoi khi so với con quái vật mẹ. Không có kỹ thuật gia tốc sinh trường từ trường, khi thiết bị đẩy tiếp cận, kết quả nó sẽ xuyên thủng con quái vật mẹ thôi.

Hơn nữa, với khối lượng khổng lồ của con quái vật mẹ, công suất của thiết bị đẩy căn bản không thể trực tiếp đẩy nó bay về phía mặt trời được. Theo kế hoạch, phải nhờ vệ tinh số hai gia tốc, cụ thể là nhờ vào trọng lực trên vệ tinh. Lúc đầu tiên, dùng hết công suất để tăng tốc, sau đó nhờ vào lực ly tâm để tăng tốc.

Toàn bộ quá trình mất hết hơn 2 tiếng 40 phút, thực ra, theo tính toán của máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng, khoảng thời gian hai tiếng ban đầu là quan trọng nhất. Một khi vượt qua cột mốc này, tốc độ thiết bị đẩy đạt được đã đủ lớn, thêm vào khoảng cách giữa nó và mặt trời đã khá gần. Lúc đó, cho dù con quái vật mẹ có làm thế nào cũng không thể quay lại được, thoát khỏi lực hút từ mặt trời...

Trong lúc đó, thiết bị đẩy phải được bảo vệ tuyệt đối, không bị ai tấn công. Đồng thời, còn phải được một phi thuyền chiến đấu khác phát tín hiệu điều khiển, đó là nhiệm vụ mà Diêu Nguyên đảm nhận. Đến khi thực vật ngoài hành tinh và con quái vật mẹ giằng co với nhau, hạt Genesis biến mất, tất cả quái vật con dung nhập vào cơ thể con quái vật mẹ, toàn bộ chiến trường đột nhiên yên tĩnh đến mức kỳ lạ. Khi con quái vật mẹ bị đẩy ngược lại, chịu tác động từ trọng lực của vệ tinh số hai, bắt đầu chuẩn bị gia tốc, hệ thống thông tin trên phi thuyền chiến đấu một lần nữa được khôi phục.

-...Đây là phi thuyền chiến đấu số 001. Ta là Diêu Nguyên, tất cả phi thuyền tập hợp, báo cáo tình huống.

-Phi thuyền chiến đấu số 002 báo cáo, cánh trái xuất hiện vết nứt. Năng lượng còn lại khoảng 21%...

-Phi thuyền chiến đấu số 003 báo cáo, không có tổn hại. Năng lượng còn lại khoảng 26%...

-...Phi thuyền chiến đấu số 127 báo cáo, động cơ bị tổn hại, hiệu suất bay giảm xuống 11%. Năng lượng còn lại khoảng 31%...

Đến khi chiếc phi thuyền cuối cùng báo cáo, Diêu Nguyên nhắm tính, toàn bộ phi đội bao gồm cả hắc chỉ còn lại 90 chiếc. Hay nói cách khác, đã có hơn 1/6 phi đội bị bắn hạ trong trận chiến này, hơn 20 tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại hi sinh.

-Các phi thuyền chiến đấu còn vận hành bình thường lưu lại, còn lại rút lui về phi thuyền Hi Vọng. Ách, phi thuyền Hi Vọng, ta là hạm trưởng Diêu Nguyên, yêu cầu được trò chuyện với hạm trưởng tạm thời.

-Đây là phòng chỉ huy trên phi thuyền Hi Vọng, chào mừng ngài đã trở lại, hạm trưởng. Bây giờ đang thiết lập kênh liên lạc giữa ngài và hạm trưởng tạm thời...

-Ba Lệ à? Báo cáo cho anh tình huống của con quái vật mẹ.

Trong phòng chỉ huy, Ba Lệ ngồi trên ghế hạm trưởng, chăm chú nhìn các số liệu chi chít hiện ra trên màn hình, nói:

-Bên trong cơ thể con quái vật mẹ đang biến đổi mãnh liệt. Hệ thống thăm dò siêu từ phát hiện bộ gen tổ hợp của nó đang không ngừng thay đổi. Thiết bị này gần giống như thiết bị gen cộng hưởng, thông qua bức xạ nhiệt để dự đoán tình hình. Trước mắt, một phần ba cơ thể con quái vật mẹ đã bị thực vật ngoài hành tinh cắn nuốt. Nhưng các tế bào của con quái vật mẹ đang từ từ ổn định lại, có thể đang chuẩn bị sinh ra tế bào có thể thôn phệ cả thực vật ngoài hành tinh....

-Còn bao lâu?

Diêu Nguyên trầm ngâm một lát rồi hỏi. Ba Lệ nhìn sang màn hình vi tính bên cạnh, lát sau đáp:

-Sau 1 tiếng 20 phút, thực vật ngoài hành tinh sẽ bị con quái vật mẹ thôn phệ. Sau 1 tiếng 35 phút, con quái vật mẹ sẽ tiến vào trạng thái hôn mê.

-1 tiếng 35 phút? Chênh lệch rất nhiều so với 2 tiếng a.

Diêu Nguyên thất vọng than. Không ngờ, từ một chiếc phi thuyền chiến đấu đang trở về phi thuyền Hi Vọng, vang lên tiếng nói của Thích Hiểu Điều:

-Này, Diêu Nguyên. Tiếng hát lúc trước là của Niệm Tịch Không à?

Diêu Nguyên hơi ngạc nhiên, bởi lúc này hắn đang suy nghĩ đối sách, nên chỉ vô thức trả lời:

-Sao? Đúng vậy, lúc trước ta nhờ nàng truyền tin tức cho mọi người, ra lệnh tấn công. Không ngờ kỹ năng truyền đạt đích thực còn có công hiệu như thế, lợi hại hơn ta nhiều lắm, ngay cả quái vật con cũng có thể ảnh hưởng...Này, Thích Hiểu Điều! Cậu có ý gì, mau nói xem!

Thanh âm Thích Hiểu Điều truyền đến:

-Là ý đó, nếu thực vật ngoài hành tinh không cầm cự với con quái vật mẹ kia đủ lâu, vậy chúng ta sẽ giúp nó. Cho Niệm Tịch Không tiếp tục hát xem sao. Dừng tiếng hát để nhiều loạn tể bào quái vật, tuy không biết có thể nhiễu loạn đến mức độ nào, nhưng chỉ cần trì hoãn thêm mười mấy phút đã đủ rồi, phải không?

Diêu Nguyên như choàng tỉnh, găm vào thiết bị liên lạc:

-Phi thuyền Hi Vọng, ta là Diêu Nguyên. Lập tức dẫn Niệm Tịch Không đến phòng chỉ huy, dùng hệ thống điện tử dẫn truyền tiếng ca của nàng ra ngoài không gian. Thử nghiệm lên đám quái vật kia một chút xem!

Theo lệnh của Diêu Nguyên, cô bé Niệm Tịch Không được triệu đến phòng chỉ huy. Khi Diêu Nguyên giải thích tình hình thông qua hệ thống liên lạc, mặt cô bé chợt đỏ lên. Đặc biệt trong ánh mắt nóng rực của vô số chuyên gia, binh lính xung quanh, nàng càng bối rối hơn, cúi đầu thật sâu.

-Ta, ta...

Niệm Tịch Không nhìn xuống đôi chân nhỏ nhắn của mình, lát sau mới dần hết can đảm, nói vào thiết bị liên lạc:

-Diêu, Diêu Nguyên, ngài rất cần em sao?

-Đúng! Niệm Tịch Không, ta cần em! Để tiếng hát của em vang dội cả vũ trụ này đi! Dừng năng lực của em tác động đến đám quái vật kia, nhiễu loạn bọn chúng!

-Dạ.

Niệm Tịch Không nhỏ giọng đáp, sau đó cô bé nhắm mắt lại. Ba Lê đang ngồi trên ghế hạm trường nhìn thấy cảnh đó, chân mày nàng hơi nhíu lại.

(DG: xong rồi, ghen chắc luôn.)

Khi tất cả thiết bị đã chuẩn bị xong, thanh âm Niệm Tịch Không thông qua thiết bị khếch đại lập tức lan truyền khắp không gian. Tiếng hát của nàng không phải đơn thuần là sóng điện tử, mà là một loại sóng đặc thù khác mà khoa học vẫn chưa tìm hiểu ra. Nó cộng hưởng với linh hồn của từng người, tựa như tiếng hát vang lên từ sâu thẳm trong tâm hồn của họ vậy.

-Thật là dễ chịu. Mỗi lần ta nghe thấy tiếng hát này, dường như cả tâm hồn đều thăng hoa.

Bên trong phòng chỉ huy, một nam nhân viên điều khiển không kiềm được nhắm mắt lại, chìm đắm vào tiếng hát kỳ diệu kia. Một nhân viên nữ bên cạnh gật đầu tán đồng, nhưng nàng lập tức lay tỉnh anh chàng “trốn việc” kia, nói lớn:

-Anh nhìn xem, tế bào bên trong cơ thể con quái vật mẹ có biến hóa mới!

Đúng vậy, khi tiếng hát xuất hiện thì tế bào bên trong cơ thể con quái vật mẹ cũng có những diễn biến mới.

-Mất kiểm soát.

Đúng vậy, mặc dù các tế bào không tấn công lẫn nhau nhưng sự cộng hưởng giữa chúng đã biến mất. Hay nói cách khác, sức sống của tế bào đang ở mức thấp nhất, lớp tế bào ngoài cùng vốn đã ngăn cản được sự thôn

phệ của thực vật ngoài hành tinh, bây giờ lại bị ăn mòn. Tuy tốc độ vẫn rất chậm so với ban đầu, nhưng tế bào của con quái vật mẹ quả thật đang bị bào mòn từ từ.

Tin tức này lập tức được thông báo cho các phi thuyền chiến đấu vẫn còn ngoài không gian. Tất cả mọi người đồng loạt hoan hô, thậm chí ngay cả Diêu Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

-...Chỉ mong nó sẽ tiếp tục diễn biến như thế. Tất cả thủ đoạn chúng ta đã vận dụng hết rồi. Trở thành con mồi của thực vật ngoài hành tinh đi!

Diêu Nguyên nhìn con quái vật mẹ ở đằng xa đang không ngừng vặn vẹo, lăm bằm.

Thời gian như vậy cứ từ từ trôi qua. Các phi thuyền lần lượt trở về bổ sung năng lượng hoặc thay thế phi thuyền, Diêu Nguyên cũng lái phi thuyền tia chớp Chân Hồng trở về phi thuyền Hi Vọng một lần. Lý do rất đơn giản, chính là động viên Niệm Tịch Không...

Cô bé đã hát không ngừng nghỉ gần một tiếng, thanh âm đã sớm khàn khàn, hơn nữa vẫn luôn sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả. Cô bé đã sớm kiệt sức rồi.

Cho đến khi Niệm Tịch Không hát xong một bài hát, thời gian cô bé hát vừa đúng một tiếng. Mọi người xung quanh từ sự hưng phấn ban đầu dần dần im lặng, thậm chí rất nhiều nhà khoa học, dân chúng đều tụ tập gần phòng chỉ huy. Bọn họ đã biết tất cả, nhiều người trầm mặc, thậm chí một vài cô gái trẻ còn bật khóc.

-Đủ rồi!

Diêu Nguyên đi tới bên cạnh Niệm Tịch Không, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể đang run rẩy của nàng, dịu dàng nói:

-Đủ rồi, mọi việc còn lại cứ giao cho bọn anh.

Niệm Tịch Không mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên màu đỏ chết chóc, thì thầm:

-Em vì ngài mà hát, vậy em vẫn có ích với ngài đúng không...

-Đương nhiên rồi, cho nên hãy nghỉ ngơi đi. Tiểu Không, em đã làm rất tốt, thậm chí còn tốt hơn nhiều chúng ta.

Diêu Nguyên thở dài, dịu dàng đáp lời cô bé. Bỗng vòng tay hẫng trở nên nặng nề, Niệm Tịch Không đã bất tỉnh.

-Mang nàng xuống, bổ sung dịch dinh dưỡng ngay, chú ý theo dõi.

Diêu Nguyên giao Niệm Tịch Không cho bác sĩ bên cạnh, cho đến khi cô bé được mang đi, hẫng mới nhìn về Ba Lệ nói:

-Ba Lệ, phi thuyền Hi Vọng giao cho em. Chú ý báo cáo tình hình của con quái vật mẹ liên tục. Chúng ta đã thử hết tất cả những gì có thể làm rồi, còn lại...

...Giao cho vận mệnh quyết định đi.

Diêu Nguyên nói xong, lập tức đi về kho chứa phi thuyền. Hẫng vẫn còn nhiệm vụ cần sử dụng tia chớp Chân Hồng. Nhưng hẫng không để ý tới, ánh mắt Ba Lệ nhìn hẫng lộ vẻ mất mát, còn Minh Chi Khiết cách đó không xa, ánh mắt của nàng ta chợt lóe lên sát khí.

(DG: Thôi R.I.P bé Niệm Tịch Không, bị hai chị đánh ghen chịu sao nổi)

Còn Niệm Tịch Không trong lúc hôn mê, nàng như trở lại lúc mình đang sử dụng kỹ năng truyền đạt giả. Bốn phía đều tràn ngập quả cầu sáng, cùng với quả cầu to lớn của Diêu Nguyên. Nhưng lúc đó, sau quả cầu của

Diêu Nguyên, nàng nhìn thấy một quả cầu to lớn khác. Sự khổng lồ của nó vượt xa các quả cầu bình thường khác, nhưng nó lại không hề phát ra tia sáng ấm áp nào cả, ngược lại, từ nó nàng cảm thấy được sự lạnh lẽo, âm trầm, tựa như linh hồn nàng sẽ đóng băng trong chớp mắt...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 35: Sự Thật

Khi Diêu Nguyên một lần nữa lái phi thuyền tia chớp Chân Hồng bay ra ngoài không gian, lao đến phía trước đội hình phi thuyền, thì con quái vật mẹ đang bị đẩy về phía mặt trời.

Sau một tiếng đồng hồ dùng tiếng hát để nhiễu loạn, lúc này, thực vật ngoài hành tinh đã chiếm cứ khoảng 1/3 thể tích con quái vật mẹ...Đúng vậy, tuy bị tiếng hát của Niệm Tịch Không nhiễu loạn, nhưng tế bào của nó vẫn từ từ tiến hóa, thậm chí bắt đầu tấn công ngược lại thực vật ngoài hành tinh. Lúc này, thực vật ngoài hành tinh từ lúc chiếm $\frac{1}{2}$ thể tích con quái vật mẹ, đã giảm xuống còn 1/3.

Hơn nữa, khi tiếng hát biến mất, tế bào của con quái vật mẹ dường như càng trở nên điên cuồng. Các tế bào sôi trào kịch liệt. Trong màn hình thăm dò của thiết bị siêu từ trên phi thuyền Hi Vọng, có thể thấy được tốc độ ăn mòn khủng khiếp của nó, gần như quan sát được bằng mắt thường.

Bất quá, cùng quá trình đó thì vô số tế bào chết cũng được đào thải khỏi cơ thể con quái vật mẹ, còn những thứ sót lại như kim loại kết tinh, tinh thạch năng lượng, nước thì bị nuốt trọn. Quá trình này khiến thể tích con quái vật mẹ giảm mạnh, giảm đến hơn 70% thể tích ban đầu, không kể đến việc tế bào của nó đang trong tình trạng mất nước.

Cứ như vậy, trong sự lo lắng đề phòng của mọi người, hai tiếng trôi qua. Lúc này, vận tốc của con quái vật mẹ tăng lên không ngừng nhờ thiết bị đẩy, đạt mức 290 km/s. Tuy tốc độ vẫn còn tiếp tục tăng trưởng, nhưng

mức độ tăng không lớn như lúc trước, lợi dụng lực ly tâm của vệ tinh số hai để gia tốc.

Hiện giờ, con quái vật mẹ cách xa hành tinh khoảng 2.000.000.000 km. Dĩ nhiên, khoảng cách của nó đến mặt trời vẫn còn xa, ước chừng lên đến 140.000.000.000 km. Thực ra, việc đẩy con quái vật mẹ vào thẳng mặt trời vốn là điều không thể. Mục đích thật sự của kế hoạch này chính là gia tốc cơ thể con quái vật mẹ, khiến cơ thể nó đạt mức tốc độ cao đến mức không thể nghịch chuyển. Bởi với thể tích khổng lồ của nó, việc dừng lại và bay ngược về trong vận tốc lớn như vậy là vô cùng khó khăn, chưa kể đến sức hút từ mặt trời, sự tấn công từ phi thuyền Hi Vọng phá hủy lò phản ứng nhiệt hạch. Đó mới là mục tiêu thật sự của kế hoạch Xạ Thiên Lang!

-Dừng lại thôi...Chúng ta quay trở về phi thuyền Hi Vọng!

Điều Nguyên nhìn con quái vật mẹ càng lúc càng xa, ra lệnh rút lui.

Bây giờ, chỉ còn cách chờ đợi kết quả cuối cùng.

Thiết bị đẩy bằng hạt phản lực có sự khác biệt rất lớn với hệ thống động cơ hỏa lực mà con người từng dùng trước đây. Điều đáng chú ý nhất là thời gian vận hành. Hệ thống động cơ hỏa lực có sự hạn chế về nhiên liệu, bởi mang theo một lượng nhiên liệu khổng lồ là gánh nặng to lớn cho động cơ.

Nhưng thiết bị đẩy bằng hạt phản lực, bộ phận cung cấp năng lượng của nó đã đạt chuẩn cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Với kỹ thuật đó, chỉ bằng một thiết bị lớn bằng hộp diêm, công suất đã tương đương với một nhà nhiệt điện cỡ lớn hoạt động trong một ngày.

Còn với thiết bị đẩy được cải tiến này, thiết bị cung cấp năng lượng của nó lại là một lò phản ứng nhiệt hạch mini. Có thể nói, trừ phi lò phản ứng ngưng hoạt động, thì nó sẽ vẫn tiếp tục gia tốc cho con quái vật mẹ kia. Tuy tốc độ tăng lên không nhanh, nhưng theo tính toán, khi đột phá cột

mốc 300 km/s, lên tới 310 hay 320 km/s thì thiết bị đẩy cũng đã hoàn thành nhiệm vụ...

Cho nên, đúng như Diêu Nguyên nói, chúng ta chỉ còn cách chờ đợi mà thôi.

Cùng lúc đó, khi Diêu Nguyên dẫn đội phi thuyền quay về, bắt đầu quá trình nghỉ ngơi, hệ thống thăm dò siêu từ trên phi thuyền Hi Vọng vẫn hoạt động không ngừng nghỉ. Cho dù lúc phi thuyền Hi Vọng quay trở lại hành tinh, đón Vương Quang Chính và các binh lính thuộc lực lượng phòng vệ, hệ thống vẫn tiếp tục hoạt động...

-2 tiếng 20 phút, tất cả tế bào thực vật ngoài hành tinh biến mất. Toàn thân con quái vật mẹ tiến vào trạng thái tiến hóa, thời gian tiến hóa chưa rõ...

-3 tiếng 47 phút, tế bào bên trong cơ thể con quái vật mẹ bắt đầu hoại tử. Một lần nữa, nó lại tự giảm bớt chất lượng và thể tích của mình. Theo các tính toán sơ bộ, thể tích và khối lượng của nó chỉ còn lại 1/30 so với lúc đầu. Đồng thời, do thể tích và khối lượng của con quái vật mẹ đã giảm mạnh, thiết bị đẩy tiến hành gia tốc vượt dự đoán. Vận tốc hiện giờ của nó là 600 km/s, vẫn còn tiếp tục tăng...

-4 tiếng 56 phút, con quái vật mẹ bắt đầu thu nhỏ lại. Thể tích và khối lượng của nó ước chừng chỉ còn lại 1/90 so với ban đầu. Vận tốc hiện giờ của nó là 1400 km/s...

-5 tiếng 4 phút, thiết bị đẩy cải tiến bị phá hủy. Màu sắc bên ngoài con quái vật mẹ bắt đầu thay đổi, chuyển thành màu xanh lục. Theo tính toán sơ bộ, nó đang trong quá trình phục chế tế bào với số lượng lớn...

-5 tiếng 32 phút, hiệu ứng cộng hưởng gen bên trong cơ thể con quái vật mẹ biến mất, tế bào mới xuất hiện...

Khi Diêu Nguyên tỉnh lại, là khoảng 6 tiếng sau khi kế hoạch Xạ Thiên Lang được triển khai. Hắn dụi mắt, rửa mặt rồi vội chạy tới phòng chỉ huy. Tới nơi, vội vàng ngồi lên ghế hạm trưởng, bắt đầu xem xét tình hình.

-...Trước mắt, toàn thân con quái vật mẹ đã hoàn thành việc chuyển hóa tế bào. Vận tốc hiện giờ của nó là 1500 km/s. Khoảng cách đến mặt trời còn khoảng 102.000.000.000 km. Theo ước tính, còn khoảng 9 tiếng nữa sẽ bước vào khu vực nguy hiểm, không thể nghịch chuyển tốc độ.

Ba Lệ đứng bên cạnh Diêu Nguyên, nói nhỏ.

Diêu Nguyên nhìn vào màn hình, nơi đang chiếu hình dạng mới của con quái vật mẹ sau khi tiến hóa...Đúng vậy, hiện giờ nó chỉ bằng 1/90 so với lúc trước, bề mặt không còn vẻ dữ tợn mà thay vào đó, là một màu xanh lục huyền ảo. Thoạt nhìn, nó không còn giống với nội tạng, mà giống với màu của da thịt hơn.

-Phản ứng năng lượng trong cơ thể nó thì sao?

Diêu Nguyên suy nghĩ một chút, hỏi.

-Không có phản ứng năng lượng. Đây là điều mà chúng ta cảm thấy khó hiểu nhất. Lẽ nào do quá trình tiến hóa, nên biện pháp thăm dò của chúng ta đã vô hiệu.

-...Vậy chờ một lát xem sao, chờ nó định làm gì.

Lại qua 2 tiếng trôi qua, con quái vật mẹ vẫn im lìm, tựa như đã sẵn sàng đón nhận kết cục của mình, bay về phía mặt trời.

Nhưng đột nhiên, trên người nó chợt xuất hiện một bướu thịt khổng lồ. Phía đuôi bướu thịt này phun ra hạt phản lực, đẩy cơ thể nó bay ngược lại. Do đó, vận tốc đang giảm xuống từ từ.

-Vận tốc đang bắt đầu giảm! Tốc độ hiện giờ là 1567 km/s. Mỗi giây giảm xuống 65 km...Tốc độ giảm đang tăng nhanh. Lên tới mức 67 km/s!

Diêu Nguyên lớn tiếng quát:

-Vị trí cụ thể của nó vẫn được tính toán chứ? Nhập dữ liệu vào, khởi động Star Destroyer Railgun, tấn công từ xa.

-Rõ, hạm trưởng ra lệnh...

Tình huống kế tiếp diễn ra y hệt như trong kế hoạch, phi thuyền Hi Vọng sẽ sử dụng chủ pháo tiến hành công tầm xa. Dĩ nhiên, do khoảng cách giữa hai bên quá xa, cho dù là Star Destroyer Railgun thì viên đạn cũng phải mất vài tiếng mới trúng mục tiêu. Nhưng cũng may, nhờ vào khả năng tính toán siêu cường của máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng, mỗi lần xạ kích đều trúng mục tiêu. Trong 4 tiếng tiếp theo, Star Destroyer Railgun đã bắn ba lần. Lúc này, tốc độ của con quái vật mẹ đã giảm xuống còn 600 km/s...

Không biết vì nguyên nhân dung hợp với tế bào thực vật ngoài hành tinh hay không, tốc độ giảm vận tốc của nó đã hạ thấp rất nhiều. Mỗi một lần giảm xuống đều cách một khoảng thời gian dài, hơn nữa sự giảm xuống cũng không đáng kể. Chẳng lẽ cục bướu thịt kia tuy có công suất cực mạnh, nhưng vẫn chưa hoàn chỉnh sao?

Thậm chí, đám Diêu Nguyên trong phòng chỉ huy còn suy đoán, có lẽ loại tế bào mới này không đến mức khủng khiếp như mọi người tưởng.

Không ngờ, từ phòng thí nghiệm sinh vật lại truyền đến một tin tức kinh khủng khác...

Các tế bào của con quái vật mẹ trong thí nghiệm lúc trước, bọn chúng lại một lần nữa thái hóa, biến thành hình dạng của tế bào thực vật ngoài hành tinh. Hay nói cách khác, cấu trúc gen của chúng gần như y hệt nhau!

Ngay sau đó, loại tế bào bắt đầu bành trướng điên cuồng. Nếu không nhờ hệ thống máy tính quan sát kịp thời can thiệp, dùng tia laser cường độ cao tiêu hủy, thì tế bào kia có thể đã tràn ra ngoài phòng thí nghiệm, nuốt chửng cả phi thuyền Hi Vọng!

Điều kinh khủng nhất là...

-...Ý của cậu là, loại tế bào mới lột xác này không tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, có thể tự thân sinh trưởng ngay cả trong chân không à?

Diêu Nguyên mù mờ hỏi Yvaine.

Yvaine lắc đầu:

-Không, không thể nói nó đã phá vỡ định luật bảo toàn năng lượng. Nói chính xác hơn, bất kỳ vật chất nào, kể cả tín hiệu điện tử đều có thể trở thành đồ ăn, chất dinh dưỡng của nó. Nó đã không cần một vật chất cố định nào nữa. Một ví dụ đơn giản, nó có thể tổng hợp nước từ không khí, từ đó rút trích ra phân tử hydro cho lò phản ứng nhiệt hạch, rồi sử dụng năng lượng sinh ra này để tạo thành loại vật chất khác. Nói cách khác, loại tế bào chỉ cần được cung cấp năng lượng, nó có thể sinh trưởng một cách vô hạn bất kể nơi đâu.

Sắc mặt Diêu Nguyên trở nên tái nhợt, bởi tình hình hiện giờ đang vô cùng thuận lợi cho con quái vật mẹ. Càng gần mặt trời, thì các bức xạ điện tử phát ra từ mặt trời sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho nó. Từ đó, nó có thể sinh sôi nảy nở không ngừng, biến thành một con quái vật gần như bất tử!

-Vậy tại sao đến tận giờ loại tế bào này mới tiến hóa? Loại tế bào lúc trước mà chúng ta quan sát là gì?

Diêu Nguyên vẫn chưa hiểu, hỏi.

Ba Lệ đứng bên cạnh chọt chen vào:

-Có lẽ...nó đang phân tích mật mã.

-Phân tích mật mã?

-Đúng, là mật mã chứa trong đoạn gen của thực vật ngoài hành tinh. Đoạn mật mã mà chúng ta nhìn thấy lúc trước, thứ giống như là một nhãn tên...Bởi bản thân cái nhãn tên kia đã là một loại mật mã...

-Anh hiểu rồi.

Hai mắt Diêu Nguyên âm thầm nhìn vào màn hình, nhìn vào thân ảnh con quái vật mẹ. Hắn đã hiểu vì sao nó lại phản ứng chậm chạp như vậy rồi. Nó đang tiến hành phân tích gen của thực vật ngoài hành tinh, nó muốn giải mã toàn bộ bí mật chứa trong đoạn gen đó, sau đó tiến hóa thành một loạt tế bào kinh khủng như tế bào bên trong phòng thí nghiệm sinh vật!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 36: Sinh Vật Kinh Khủng Và Hạ Màn!

-Đúng như Trương Hằng nói, bọn chúng chỉ là sinh vật có những bản năng và trí tuệ cơ bản nhất. Việc tiến hóa và chiếm lấy khoa học kỹ thuật là ưu tiên hàng đầu với bọn chúng, còn lại, mọi thứ đều không quan trọng. Nhưng nếu thật sự như thế, ta rất muốn hỏi nó, chẳng lẽ nó không biết? Bây giờ, nó...đã không thể quay đầu nữa rồi.

Sau 19 tiếng 30 phút, con quái vật mẹ bắt đầu thay đổi hình dạng. Trong màn hình quan sát của phi thuyền Hi Vọng, nó bắt đầu biến đổi từ gen của thực vật ngoài hành tinh. Một loại sinh vật kinh khủng, vượt xa trí tưởng tượng của loài người dần dần hiện ra, thể hiện sự mạnh mẽ đáng sợ trong những giây phút cuối cùng...

Chỉ mấy chục giây thôi, làn da của con quái vật mẹ biến thành màu thịt sống, thân thể nhỏ bé bành trướng dữ dội, phảng phất như có thể nuốt gọn cả một hành tinh.

Làn da của nó bước đầu trông có vẻ mỏng manh, nhưng cho dù quan sát trên phi thuyền Hi Vọng ở khoảng cách xa, vẫn thấy được sự tăng trưởng của nó. Lớp da càng lúc càng dày, phình ra, thể tích gần như tăng theo cấp số nhân.

Không chỉ vậy, ở phía sau nó mọc lên vô số quả cầu nhỏ giống như thiết bị đẩy mini, số lượng lên tới hàng nghìn, thậm chí còn nhiều hơn. Bọn chúng bắt đầu điên cuồng phun hạt phản lực, định thoát khỏi mặt trời.

Nhưng...

Nó cách mặt trời quá gần, chỉ trong khoảng 300.000 km. Sức hút khủng khiếp từ mặt trời đã trói chặt nó, hơn nữa nhiệt độ kinh khủng phát ra kèm theo các bức xạ nóng bức do phản ứng nhiệt hạch bên trong lõi mặt trời càng lúc càng kéo nó....đi về phía địa ngục!

-Tốc độ của nó đang giảm, còn 400 km/s...

-300 km/s...

-200 km/s...

-Thiêu đốt...

Trên màn hình theo dõi, một con quái vật khổng lồ đang từ từ bị đốt cháy. Làn da cháy khét của nó đang lan rộng. Tuy tốc độ vẫn đang duy trì nhưng không thể cản được việc nó đang từ từ rơi vào mặt trời. Cho đến khi, cả thiết bị thăm dò siêu từ cũng không thể quan sát được bóng dáng nó, trên màn hình chỉ là một màu trắng xóa...

Cùng lúc đó, tại một quán nét công cộng ở tầng ba, trong quán chỉ có một khách hàng đang sử dụng máy tính. Đó là Thích Hiếu Điều, hắn đã sử dụng chứng minh thư đặc thù của mình để bao trọn cả quán net này. Ngồi trước chiếc máy tính quen thuộc, hắn đã mở trò chơi Star Craft 3 hơn 10 tiếng liên tục. Từ khi tỉnh lại sau giấc ngủ, hắn đã có mặt ở chỗ này.

Cho đến khi một nickname có tên ZERO đăng nhập vào phòng chat, Thích Hiếu Điều choàng tỉnh, ngồi thẳng lưng dậy.

-Newbie, người đến rồi à?

Thích Hiếu Điều lập tức gõ chữ.

-Ta không phải newbie! Người đã nhận thấy sai lầm của mình chưa, thấy rõ không? Đó mới chính là trùng tộc thật trong vũ trụ! Thích Hiểu Điều!

-...Nếu đó là trùng tộc, vậy người là ai? ZERO!

Một lúc lâu sau, ZERO vẫn chưa trả lời, Thích Hiểu Điều cảm thấy hơi lo, có lẽ mình đã hỏi quá trực tiếp thì bỗng nhiên, trên màn hình hiện ra câu trả lời.

-Ta là ZERO, theo như lý thuyết của loài người các người, ta là những con số, là hình thái nguyên thủy...

-Theo lý thuyết của loài người các người? Như vậy người không phải là loài người à? Người là ai? Là bản thân phi thuyền Hi Vọng à? Hay là người ngoài hành tinh? Là thần? Hay ác quỷ?

ZERO vẫn im lặng không đáp, nhưng Thích Hiểu Điều có đủ sự kiên nhẫn. Hắn một mực chờ đợi. Quả nhiên, lát sau, ZERO hồi đáp:

-Ta là sinh mệnh có trí tuệ ra đời trên Trái Đất, hơi khác biệt so với các người...loài người. Ta không rõ mình là cái gì, nhưng ta có trí tuệ của riêng mình...Còn nữa, trong vũ trụ không có thần, chỉ có ác ma. Từ ác ma mà các người đề cập đến trong Kinh Thánh.

Thích Hiểu Điều bối rối, hắn tò mò hỏi:

-Người là vật thể sinh mệnh có trí tuệ sinh ra trên Trái Đất, nhưng lại khác loài người chúng ta...

Đột nhiên, hắn như bừng tỉnh, hưng phấn gõ:

-Ta biết rồi! Người là người Atlantis cổ đại sao? Nói như vậy chắc người là nàng tiên cá rồi? Người là phái nữ à?

Lần này, ZERO phản ứng rất nhanh, trả lời ngay:

-Không, ta không phải là người Atlantis, cũng không phải nàng tiên cá, ta là...Một sinh mạng thuần túy chỉ có năng lượng và linh hồn. Người có thể coi đó là một loại sinh mệnh biến dị...

-Từ từ, cái gì là sinh mệnh...

Tuy Thích Hiểu Điều quả thật là suy luận giả, nhưng hẳn không phải là nhà khoa học! Hẳn chỉ là một sinh viên đại học bình thường, cho nên thảo luận thuyết tiến hóa với hẳn quả là một khảo nghiệm khó khăn.

-Sinh mệnh chỉ có năng lượng và linh hồn, không phải là Thiên Sứ sao? Cũng là phái nữ rồi? Nhiều game khác cũng y hệt. Mà không đúng, trong game Hero World 8 thì thiên sứ là nam mà. Hơn nữa còn là loại thiên sứ chân lông, mặc quần đùi chạy long nhong. Người...người không phải là loại thiên sứ biến thái này chứ?

-...Người rất ghét phái nam à?

Đột nhiên, ZERO hỏi.

-Ách, không phải là ghét. Chỉ là khi nghĩ đến hình tượng thiên sứ thuần khiết, tự dưng nghĩ ngay đến các em gái xinh tươi, chân dài miên man, eo thon ngực bự mang cánh trắng muốt thôi. Người biết đấy, khi đang tưởng tượng thế, nghĩ đến các gã trai cao to đen hoi, mặc quần đùi chạy long nhong thì hơi khó chịu.

Thích Hiểu Điều suy nghĩ một chút, gõ chữ đáp.

(DG: Chết cười với bác Thích Hiểu Điều)

-Vậy ta là phái nữ vậy. Bất quá ta không phải thiên sứ...Ta đi đây, con quái vật mẹ đường như đã chết rồi. Không uống công ta điều khiển chương

trình phân tích từ xa, khiến cho thời gian giải mã của nó kéo dài thêm....Sau này đừng có gọi là ta newbie đấy.

Trên màn hình xuất hiện dòng chữ của ZERO.

Thích Hiếu Điều lập tức phản hồi:

-Vậy làm sao để tìm người? Ách, người biết đó, tìm người để thỉnh thoảng chơi game cho vui. Star Craft 3 này, Civilization 7, HeroWorld 8... Toàn là game multiplayer không. Huống chi, vấn đề trùng tộc đã giải quyết rồi, hành tinh được an toàn, chúng ta có nhiều thời gian rảnh rỗi mà...

-...Không rõ, đến lúc cần, ta sẽ tìm người. Ngoài ra...hòa bình không kéo dài lâu. Bởi tiến trình vẫn đang được vận hành. Nếu không đột phá được nền văn minh cấp chín đỉnh cao, hoặc tìm được “chìa khóa”, như vậy vĩnh viễn không thể...

Những dòng chữ cuối cùng chưa hiện lên, nickname ZERO đã biến mất khỏi phòng chat.

Sau cuộc nói chuyện, Thích Hiếu Điều thu thập được rất nhiều tin tức hữu dụng. Tuy đoạn đối thoại lúc này trông như đoạn đùa giỡn giữa hai người bạn, nhưng với các tin tức nhận được, hắn đã xác nhận đến 8/10 các suy luận của mình lúc trước. Hiện giờ, chỉ còn phải tìm một nơi trên phi thuyền Hi Vọng, nơi mà tuyệt nhiên không có sóng điện tử cũng như thiết bị thăm dò để thảo luận với Diêu Nguyên. Chuyện này cần hắn sắp xếp một chút mới được...

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy run sợ chính là những lời nói cuối cùng của ZERO. Tại sao hòa bình lại không kéo dài lâu? Tiến trình gì vẫn đang tiếp tục? Còn nữa, đột phá nền văn minh cấp chín đỉnh cao là sao? Thứ gọi là “chìa khóa” là cái gì?

Tất cả câu hỏi như xoáy vào đầu hẳn, mọi chuyện tựa hồ vượt xa dự đoán ban đầu.

Khi Thích Hiểu Điều tắt máy tính, đi ra khỏi quán net, hẳn nghe được tiếng hoan hô của các người dân bên cạnh, còn có tiếng hét vui mừng vang lên trong các tầng lầu. Tất cả dân chúng trên phi thuyền Hi Vọng đều đang ăn mừng, lý do chỉ có một...

Thắng lợi rồi! Loài người đã thắng lợi!

Một hành tinh có biển xanh bao la, bầu trời cao vời vợi, màu xanh tươi đẹp...

Nó đã trở thành hành tinh mẹ thứ hai của loài người!

Quyển 7

Chương 1: Virus

Chương 2: Trong Lúc Thí Nghiệm

Chương 3: Quá Khứ Của Hai Bên

Chương 4: Ngày Cuối Cùng

Chương 5: Thành Công

Chương 6: Cường Hóa Con Người

Chương 7: Lệnh Cấm Bế Và Lệnh Chặt Cây

Chương 8: Cuộc Thảo Luận Bí Mật

Chương 9: Dạng Sơ Khai Của Con Quái Vật Mẹ

Chương 10: Hoàn Toàn Diệt Vong

Chương 11: Bước Đầu Trong Kế Hoạch

Chương 12: Toàn Năng Giả Cấp Hai

Chương 13: Chế Độ Chính Trị

Chương 14: Tham Quan

Chương 15: Huấn Luyện

Chương 16: Phong Tiểu Chanh

Chương 17: Tình Cảm Qua Lớp Thủy Tinh

Chương 18: Khi Phiến Giả!

Chương 19: Tân Nhân Loại Và Lữ Trình Thăm Dò!

Chương 20: Hành Trình Huấn Luyện

Chương 21: Siêu Quái Thú!

Chương 22: Trang Phục Chiến Đấu Màu Ngọn Lửa!

Chương 23: Toàn Năng Giả!

Chương 24: Cho Ăn

Chương 25: Thành Công Và Lây Nhiễm

Chương 26: Hợp Nhất Hai Nền Sinh Thái

Chương 27: Cứu Trị

Chương 28: Trao Đổi

Chương 29: Toàn Dân Miễn Dịch

Chương 30: Quy Tắc Đố Bộ Chính Thức

Chương 31: Sáng Sớm

Chương 32: Chuyện Thú Vị Trên Diễn Đàn

Chương 33: Ôn Thuần

Chương 34: Tàu Hi Vọng Hạ Cánh

Chương 35: Mười Bảy Con Hắc Long

Chương 36: Thần Phục

Chương 37: Kỳ Nghi Và Lời Mời

Chương 38: Mặc Sức Tưởng Tượng Về Tương Lai

Chương 39: Một Năm Rưỡi Và Đại Lễ Khai Quốc

Chương 40: Chính Trị

Chương 41: Chuyện Cũ

Chương 42: Không Phải Vật Thay Thế

Chương 43: Tuyệt Vọng

Chương 44: Kế Hoạch Của Người Quan Sát

Chương 45: Tàu Quan Sát

Chương 46: Đến Nơi

Chương 47: Vĩ Lực! Mạnh Võ Sao Nơtron!

Chương 48: Năm Cuối Cùng

Chương 49: Ly Biệt. Trốn Chạy Lần Nữa!

Chương 50: Tín Hiệu

Chương 51: Thương Nhân

Chương 52: Suy Luận

Chương 53: Gặp Gỡ

Chương 54: Bảng Giá

Chương 55: Mặt Mũi Gian Thương

Chương 56: Đàm Phán

Chương 57: Lời Mời

Chương 58: Tín Hiệu!

Chương 59: Sự Bắt Đầu!

Chương 60: Sự Xâm Lược Toàn Diện!

Chương 61: Lùi Một Bước Là Địa Ngục!

Chương 62: Hắc Long Ra Trận

Chương 63: Cuộc Chiến Thật Sự Bắt Đầu!

Chương 64: Tệ Hại

Chương 65: Sự Lựa Chọn

Chương 66: Cuộc Tấn Công Và Công Kích Tinh Thần

Chương 67: Tuyệt Vọng Và Điên Cuồng

Chương 68: Vũ Khí Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp Lần Thứ Năm Và.

Đầu Hàng?

Chương 69: Pháo Quỷ Tích Siêu Từ!

Chương 70: Bỏ Rơi.

Chương 71: Thời Gian. Thời Gian!

Chương 72: Ứng

Chương 73: Người Máy Phục Hồi Nanomet

Chương 74: Kẻ Hi Sinh Cuối Cùng

Chương 75: Trong Tia Sáng Chói Lọi Đó

Chương 76: Cuộc Xâm Nhập Tàu Mẹ Thương Nhân Ngoài Hành Tinh!

Chương 77: Tấn Công

Chương 78: Lời Tiên Tri

Chương 79: Đàm Phán Và Thời Gian!

Chương 80: Cân Bằng Sự Sống

Chương 81: Sự Sống Ở Nơi Đâu?

Chương 82: Bắt Đầu Đàm Phán

Chương 83: Thắng Lợi Áp Đảo!

Chương 84: Thu Hoạch Và Thời Gian Rời Khỏi

Chương 263: Cúng Tế Và Rời Khỏi

Chương 264: Sự Phân Chia Nền Văn Minh Vũ Trụ

Chương 265: Kẻ Thích Ứng Vũ Trụ

Chương 266: Giả Định Dừng Lại

Chương 267: Sắp Xếp

Chương 268: Di Tích

Chương 269: Kẻ Tiên Ngôn Val

Chương 270: Phát Triển Và Hạn Chế

[Chương 271: Quy Tắc Và Chiêu Sinh Đại Học](#)
[Chương 272: Kế Hoạch Cải Tạo Tàu Hi Vọng Lần Thứ Tư \(Phần Đầu\)](#)
[Chương 273: Chế Độ Nghĩa Vụ Quân Sự Và Cuộc Càn Quét](#)
[Chương 274: Càn Quét](#)
[Chương 275: Tương Dục Đoạt Chi, Tất Cố Dữ Chi](#)
[Chương 276: Cán Cân Quyền Lực](#)
[Chương 277: Chiến Cơ Loại Mới](#)
[Chương 278: Trí Tuệ Nhân Tạo Và Sự Ban Cho](#)
[Chương 279: Trí Tuệ Nhân Tạo](#)
[Chương 280: Trí Tuệ Nhân Tạo Và Sinh Vật Sống Trí Tuệ](#)
[Chương 281: Sinh Mạng Và Ký Ưc. Giao Dịch](#)
[Chương 282: Hợp Thể!](#)
[Chương 283: Năm 13](#)
[Chương 291: Im Lặng](#)
[Chương 292: Tâm Lý Phức Tạp](#)
[Chương 293: Binh Pháp Hắc Ám \(Tiểu Z Cầu Vé Thàng\)](#)
[Chương 294: Côn Luân Và Lời Tiên Đoán](#)
[Chương 295: Không Thể Nhảy](#)
[Chương 296: Điểm Đến](#)
[Chương 297: Dấu Vết Đánh Lừa Tác Chiến](#)
[Chương 298: Bố Cục Tác Chiến](#)
[Chương 299: Bắt Đầu Tác Chiến](#)
[Chương 300: Rung Động](#)
[Chương 301: Tinh Lộ](#)
[Chương 302: Lam Tộc](#)
[Chương 303: Địa Cầu Tộc](#)
[Chương 304: Dự Cảm Nguy Hiểm Và Sự Thu Hút](#)
[Chương 305: Rút Lui Và Trùng Hợp](#)
[Chương 306: Thời Gian Của Hai Bên](#)
[Chương 307: Một Ngày](#)
[Chương 308: Đến Rồi](#)
[Chương 309: Bước Nhảy Không Gian Và Đầu Hàng](#)

Chương 311: Tình Cảnh Khó Khăn

Chương 312: Các Khó Khăn

Chương 313: Kế Hoạch Cấp Nước

Chương 315: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi Và Bóng Tối

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1: Virus

Từ lúc con quái vật mẹ tiến hóa, quay ngược về trước mấy tiếng...

Bên trong phi thuyền Hi Vọng, đang có một cuộc chiến khác...

-Không ổn, virus đã lây lan đến nội tạng rồi. Đã xuất hiện tình trạng chảy máu trong, khó thở, nhịp tim giảm đột ngột...Cứ như thế, e rằng...

Một nhân viên nghiên cứu nhìn vào màn hình, vội vàng kêu to.

Phía sau, tổng cộng có hơn 100 nhà khoa học, nhân viên nghiên cứu, còn có hai nhĩ ngữ giả Yvaine và Mitsuda Saburo. Có thể nói, đây là toàn bộ các chuyên gia về phương diện sinh vật, virus trên phi thuyền Hi Vọng. Bọn họ đang đồng tâm hiệp lực chống lại loại virus trên hành tinh mới.

Bất kỳ một hành tinh nào điều có hệ sinh thái riêng của mình, quá trình tiến hóa của chúng đều có những con đường riêng biệt. Tuy cũng có trường hợp giống nhau về mặt hình thức, nhưng về bản chất thì lại là hai thứ khác biệt.

Như loại virus trên hành tinh mới này, tuy đều là virus nhưng cấu trúc gen của hai bên lại khác xa nhau. Do đó, hệ thống miễn dịch của con người cũng như các kháng sinh đều vô dụng, không có chút hiệu quả với bọn chúng!

Dùng ví dụ đơn giản khác để hình dung, nếu sinh vật sống ở Trái Đất, hít một hơi không khí từ hành tinh khác, cho dù không khí nơi đó có thành

phần y hệt Trái Đất. Nhưng chỉ cần không khí có chứa virus, vi sinh vật, như vậy sinh vật đó sẽ mắc bệnh ngay lập tức, hơn nữa còn lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, thậm chí tử vong sau mười mấy tiếng!

Sự thật luôn khác xa với những gì tiểu thuyết giả tưởng, phim truyện hoặc game... Khi tìm thấy hành tinh mới, việc hô hấp trên hành tinh đó cơ bản là việc tự sát! Chỉ cần một loại virus sinh sống trên hành tinh kia, cũng đủ giết sạch 99,9999% sinh vật đến từ bên ngoài!

Lúc này, loài người cũng đang gặp vấn đề y hệt...

Sắc mặt Yvaine hiện nét đau khổ. Hắn im lặng nhìn qua Mitsuda Saburo, sau đó ra lệnh:

-Sử dụng thiết bị đông lạnh siêu tốc. Đồng thời dùng dịch sinh thái. Đưa bọn họ vào thiết bị đông lạnh trước đã.

Nhân viên nghiên cứu kia sửng sốt. Hắn còn chưa kịp phát biểu, thì một nhà khoa học già nua bên cạnh đã nói:

-Tiến sĩ Yvaine, làm như thế không ổn. Thiết bị đông lạnh siêu tốc có những khuyết điểm rất nghiêm trọng. Con người chỉ có thể chịu đựng trong ba ngày. Nếu sau ba ngày, không rã đông thì cơ thể bọn họ sẽ chịu các thương tổn vĩnh viễn, chuyện đó...

Mitsuda Saburo lên tiếng ủng hộ Yvaine:

-Nhưng vẫn còn tốt hơn nhiều chuyện tử vong. Cho tới giờ, đã có bốn người chết, hơn nữa Trương Hằng đã xuất hiện sốc phản ứng, tim dừng đập trong khoảng thời gian ngắn. Nếu cứ như vậy, bọn họ sẽ không thể cầm cự được. Trước khi tìm ra vắc xin phòng bệnh, cho bọn họ vào thiết bị đông lạnh siêu tốc là lựa chọn duy nhất.

Nhà khoa học kia thở dài, không tiếp tục ngăn cản nữa. Lát sau, trong phòng cách ly, thiết bị đông lạnh siêu tốc nhanh chóng được chuyển vào. Các binh lính bị nhiễm virus được đặt trong lồng chứa dịch sinh thái, nhằm ngăn chặn sự tiếp xúc trực tiếp của hơi lạnh, cũng như cung cấp năng lượng cho bọn họ. Sau đó, thiết bị đông lạnh siêu tốc ứng dụng kỹ thuật từ trường được khởi động. Nhất thời, tất cả nhân viên trong phòng cảm thấy như mùa đông tràn tới. Nhưng thật ra, các bệnh nhân không hề bị đóng băng, mà trông như đang ngủ một giấc ngủ dài, trên người không hề có một mảnh băng nào cả.

Các nhân viên nghiên cứu im lặng nhìn bệnh nhân đang say ngủ. Nhưng sau đó, Yvaine và Mitsuda Saburo nảy ra cuộc tranh luận.

-Tiến sĩ Mitsuda Saburo! Tôi kiên quyết phản đối việc dùng tế bào của đám quái vật để thí nghiệm. Hiện giờ chúng ta đang xảy ra chiến tranh với bọn chúng, mà tế bào kinh khủng kia ngài cũng đã thấy rồi. Vạn nhất có sự đột biến, hoặc khiến cho tế bào quái vật lây lan qua người bọn họ, như vậy...Ta thà rằng để bọn họ hi sinh còn hơn!

Yvaine to tiếng.

Sự nho nhả thường ngày của Mitsuda Saburo đã biến mất tăm, đôi mắt hằn đỏ lên, đáp trả:

-Nhưng tiến sĩ Yvaine, chúng ta bây giờ còn cách nào khác để cứu bọn họ sao? Mỗi người đều bị nhiễm ít nhất trên trăm loại virus nguy hiểm. Mỗi loại virus lại tạo nên những tổn thương khác nhau, cho nên mỗi thứ đều cần một loại vắc xin đặc thù hoặc một hệ thống miễn dịch để khắc chế. Nhưng chỉ với chúng ta, có thể chế ra trăm loại vắc xin trong ba ngày ngắn ngủi sao? Huống chi, hệ thống miễn dịch của bọn họ đã bị phá hủy hoàn toàn! Đây là biện pháp duy nhất!

Yvaine chần chờ một lát nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu:

-Không được, chỉ riêng biện pháp này là tuyệt đối không thể. Tôi thừa nhận, đây có thể là biện pháp duy nhất để cứu bọn họ. Nhưng ngài không nghĩ tới sao? Một khi thất bại, bọn họ có thể sẽ biến thành quái vật, ngay cả ý thức cũng biến mất. Ngài cảm thấy bọn họ muốn mình trở thành như thế sao?

Mitsuda Saburo đáp:

-Sẽ không, bởi tôi không trực tiếp tiêm tế bào quái vật vào người bọn họ. Kiến thức cơ bản như vậy sao tôi lại không biết. Tôi lấy một ít virus bị lây nhiễm từ người họ tiêm vào tế bào quái vật. Ngài còn nhớ đặc điểm của chúng không? Là việc không hề có cấu trúc gen cố định, điều này giúp nó có thể biến đổi cấu trúc gen của mình tùy theo hoàn cảnh. Nói cách khác, khi nó rơi xuống bất kỳ hành tinh nào, chỉ cần không có siêu virus có thể tiêu diệt toàn bộ tế bào của nó trong nháy mắt, thì nó vẫn có thể tự tổ hợp gen của mình lại nhằm thích ứng với điều kiện trên hành tinh này, sinh ra hệ thống miễn dịch phù hợp.

Chúng ta có thể quan sát quá trình tế bào quái vật thành lập hệ thống miễn dịch, sau đó lấy ra tế bào quái vật đã có hệ thống miễn dịch hoàn chỉnh, hòa với dung môi, kháng nguyên, còn có...

Yvaine lại ngắt lời Mitsuda Saburo một lần nữa:

-Nhưng ngài chẳng lẽ không nghĩ tới, các bước trên chỉ được thực hiện theo các kiến thức khoa học cơ bản của mà loài người chúng ta phát minh ra. Tôi có thể hiểu cách suy nghĩ của ngài, không phải tiêm thẳng tế bào quái vật vào người bệnh, mà đầu tiên tạo ra một loại tế bào quái vật đã chuyển đổi cấu trúc gen, có hệ thống miễn dịch phù hợp, sau đó mới tiêm vào thân thể con người. Nó sẽ giúp cho người bệnh trong thời gian ngắn xây dựng hệ miễn dịch. NHƯNG TẤT CẢ CHỈ LÀ SUY LUẬN CỦA CON NGƯỜI CHÚNG TA...Ai dám khẳng định, đơn vị tối giản nhất của đám quái vật kia là loại tế bào này? Vạn nhất, trong tế bào này chứa một

chuỗi gen, không thậm chí là một đoạn gen, thậm chí chỉ là những thành phần axit amin nhỏ nhoi thôi, tạo thành sự thôn phệ và cắn nuốt sinh vật khác đây?

Đây là vũ trụ! Chúng ta không biết loại tế bào quái vật này có cấu tạo ra sao. Vạn nhất đúng như lời tôi, chỉ cần một đoạn gen ngăn ngủi cũng có thể sinh sôi nảy nở, sau đó thôn phệ vật chủ thì sao? Có thể ban đầu không có tình huống phát sinh, nhưng trong cơ thể người bệnh vẫn có tế bào quái vật. Đợi đến mười ngày sau, mười năm sau, một trăm năm sau thì sao? Nó đột nhiên bộc phát, cắn nuốt vật chủ, sinh sôi nảy nở từ chính bên trong phi thuyền Hi Vọng! Giống như nền văn minh xưa kia, trình độ văn minh cũng gần như tương đương chúng ta, lại bị một loại tế bào lây nhiễm tiêu diệt hoàn toàn trong thời gian ngắn. NGÀI MUỐN CẢ LOÀI NGƯỜI HỦY DIỆT SAO?!

Những lời này của Yvaine đã rất nặng. Có thể nói, nếu như không có chữ suy đoán lúc đầu, chỉ với những lời này, nếu hắt lên án Mitsuda Saburo công khai, có thể khép Mitsuda Saburo vào tội danh phản bội loài người.

Khuôn mặt Mitsuda Saburo đỏ bừng, phảng phất như chỉ đụng nhẹ vào thì sẽ máu sẽ tuôn trào. Hơi thở hắt dồn dập, kiên quyết nói:

-Bất kể ra sao, thí nghiệm này ta nhất định sẽ tiến hành! Tiến sĩ Yvaine, nếu ngài có vấn đề gì về thí nghiệm này, ngài có thể báo cáo với hạm trưởng, cho ngài ấy quyết định nên hay không tiến hành thí nghiệm...

...Đó không phải vì vinh dự cá nhân, cũng không phải thành tích gì cả!

Mitsuda Saburo đột nhiên cảm giác ngực mình như bùng cháy, nhớ đến nụ cười trước lúc ra đi của nàng, hắt đột nhiên lấy được dũng khí, gầm lên:

-Đó là vì sinh mạng của con người! Người ra đi vĩnh viễn không bao giờ hiểu nỗi đau của người ở lại. Họ chết, tất cả đều biến mất. Nhưng nỗi đau vẫn còn ở lại, ám ảnh những người còn sống! Tôi sẽ kiên trì, kiên trì làm bằng được thí nghiệm này, trừ phi có ai tổng giám ta lại!

Tiến sĩ Yvaine, ngài không hiểu. Thí nghiệm này không chỉ cứu những người bị lây nhiễm nơi đây, còn có tương lai của loài người, của chúng ta. Trong vũ trụ, chúng ta quá yếu ớt, bất kỳ một virus nhỏ nhoi, một sinh vật ngoài hành tinh nào cũng có thể diệt chủng loài người. Lần trước đã chết hai mươi mấy người, chúng ta chịu đựng, vậy tiếp theo thì sao? Tiếp tục vứt bỏ tính mạng của những người ở đây? Như đám lãnh đạo khốn kiếp trên Trái Đất sao, vì số đông mà vứt bỏ số ít sao? Chỉ bởi vì...chỉ bởi vì BỌN HỌ KHÔNG THỂ CỨU CHỮA SAO?!

Không! Chỉ cần có thể cứu, thì tôi tuyệt đối không buông tay. Sinh mạng là thứ trân quý nhất của cả vũ trụ này. Tế bào quái vật, là chìa khóa để xây dựng nên một loại virus có thể miễn dịch toàn bộ virus khác. Nó rất nguy hiểm, nhưng sự nguy hiểm đó lại đáng giá. Còn việc làm sao chế ngự sự nguy hiểm của nó, khiến nó có thể sử dụng chính là nhiệm vụ của các nhà khoa học chúng ta, không phải sao?

Mitsuda Saburo cúi đầu, khom lưng về phía Yvaine, nói:

-Như vậy, cảm ơn tiến sĩ Yvaine vì đã hợp tác với tôi đến lúc này. Hợp tác với ngài đã giúp ích cho tôi rất nhiều. Bây giờ, đây là... cuộc chiến của riêng tôi! Vô luận ra sao, trừ phi giết chết tôi mới có thể ngăn cản thí nghiệm này. Ngoài ra, nếu như tế bào quái vật phát sinh biến dị, hoặc lây lan ra ngoài, nuốt chửng cả tôi. Trước khi chết, tôi sẽ ấn chiếc nút tự hủy trong phòng thí nghiệm...

Nói xong, Mitsuda Saburo đứng lên, một mình đi ra khỏi phòng thí nghiệm sinh vật rộng lớn. Hẳn từ chối bất kỳ ai đi theo, một mình tiến vào phòng thí nghiệm thuộc tiểu tổ của mình. Tấm lưng cô độc của hắn dần

biến mất trong tầm nhìn của mọi người, nhưng nó đang phát ra một loại ánh sáng chói lọi, đến mức không ai có thể nhìn thẳng vào...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 2: Trong Lúc Thí Nghiệm

Nền y học của loài người đã phát triển liên tục trong mấy ngàn năm ròng, trừ thời kỳ đồ đá nguyên sơ, còn lại nó vẫn được nguyên cứu không ngừng. Tuy nền khoa học đã tìm ra vi khuẩn, vi sinh vật, virus trong khoảng 200 năm gần đây, nhưng vô số các loại bệnh do chúng gây ra đều có xác suất chữa khỏi rất thấp, hoặc vô phương cứu chữa. Có thể nói, đó chính là giới hạn của nền y học loài người hiện tại.

Khi bước vào cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, rất nhiều phương pháp điều trị mới đã được phát minh và vận dụng. Điển hình trong lĩnh vực giải phẫu, dùng một loại robot có kích thước nano tiến vào cơ thể con người, chữa trị các nội tạng tổn thương mà không gây đau đớn, cũng như tiêu trừ các loại khối u, tế bào gây hại, bài xích chúng ra khỏi cơ thể người bệnh.

Hoặc là về kỹ thuật gen cộng hưởng. Nó có tác dụng đề cao tuổi thọ của nhân loại, không chỉ riêng con người, kỹ thuật này còn có tác dụng lên bất kỳ sinh vật sống nào.

Hoặc kỹ thuật gia tốc sinh trưởng từ trường, có thể kích phát sức sống cũng như chia sẻ chúng cho các tế bào khác. Nhờ đó, xác suất thành công khi giải phẫu các bộ phận quan trọng như tim hoặc não đều được tăng cao. Dĩ nhiên, kỹ thuật này có nhược điểm là tạo gánh nặng cho cơ thể. Trước mắt, các nhà khoa học chỉ mới dám ứng dụng nó lên trên các bệnh nhân đang sống thực vật. Có lẽ, kỹ thuật này là thành tựu của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn thời kỳ cuối hoặc lần năm.

Đúng, tuy nền y học đã có tiến bộ rất lớn, nhưng song song với đó, rất nhiều chứng bệnh lạ xuất hiện, hoặc là vô số loại bệnh đến từ vi sinh vật, virus từ hành tinh khác. Đó không phải là thứ mà cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn có thể chống đỡ.

Đây gọi là biết càng nhiều, càng thấy mình nhỏ bé biết bao nhiêu...

Mitsuda Saburo đơn độc trong phòng thí nghiệm, khóa trái cửa phòng lại. Dĩ nhiên, người bình thường có lẽ không vào được, nhưng với người giữ mật mã cấp một trên phi thuyền Hi Vọng như Diêu Nguyên, việc đó quá đơn giản. Bất quá, hẳn làm thế không phải vì phòng bị Diêu Nguyên, đơn giản bởi vì muốn hạ quyết tâm thôi.

-Hanako, Shiro, những bất hạnh mà mọi người gặp phải...Ta tuyệt đối sẽ không để chúng tái diễn.

Cùng lúc đó, ở phòng thí nghiệm sinh vật, Yvaine ngồi lặng lẽ trên ghế. Các nhà khoa học và trợ lý xung quanh đều im lặng, tựa hồ đang chờ Yvaine ra quyết định gì đó. Tất cả đều kiên nhẫn chờ đợi.

Không biết bao lâu sau, Yvaine bỗng nhiên mở miệng:

-Đem tình hình nơi này báo cho hạm trưởng, sau đó...

Các nhà khoa học xung quanh nghe vậy đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng vì Mitsuda Saburo mà tiếc hận. Bởi nếu sau khi hạm trưởng biết tin, thí nghiệm mà hẳn tiến hành nhất định sẽ bị ngăn chặn. Dĩ nhiên, làm như vậy chỉ để bảo đảm sự an toàn cho phi thuyền Hi Vọng.

-...Sau đó, đem tất cả mẫu vật về tế bào quái vật, các mẫu virus, vi sinh vật...cũng như thông tin bệnh lý của bệnh nhân gửi cho tiến sĩ Mitsuda Saburo. Đây là chuyện duy nhất mà chúng ta có thể làm được.

Các nhà khoa học xung quanh ồ lên kinh ngạc. Đây là chuyện gì? Một mặt báo cho hạm trưởng biết tình hình nơi đây, mặt khác lại gửi tất cả thông tin vì virus, vi sinh vật cho Mitsuda Saburo...Rốt cuộc Yvaine muốn ủng hộ hay phản đối thí nghiệm này? Tại sao hành động lại kỳ quái như thế?

Nhưng bất kể ra sao, là nhĩ ngữ giả duy nhất tại đây, quyền lực mà Yvaine nắm giữ tuyệt đối vượt trội hơn mọi người. Cho nên, mệnh lệnh của hân được thi hành với tốc độ nhanh nhất. Chẳng qua, lúc truyền tin cho hạm trưởng gặp chút ít phiền toái. Thật ra cũng không thể nói đó là phiền toái, chỉ là toàn bộ tầng lớp lãnh đạo trên phi thuyền Hi Vọng đều đang căng thẳng dõi mắt theo con quái vật mẹ, nên tin tức về việc Mitsuda Saburo nghiên cứu tế bào quái vật tự động bị xem nhẹ. Vì vậy, không có hậu quả gì đáng tiếc xảy ra.

Cứ như vậy, sau khi Mitsuda Saburo nhận được toàn bộ thông tin cần thiết cho việc thí nghiệm, kể cả các mẫu tế bào quái vật mà phi thuyền chiến đấu thu thập được sau trận chiến. Đó là những tế bào quái vật nguyên thủy nhất, ý nói bọn chúng hoàn toàn chưa tiến vào hành tinh nơi phi thuyền Hi Vọng đáp, vì vậy bọn chúng không hề có hệ thống miễn dịch cho các loại virus trên hành tinh này.

Trong bốn tiếng liên tục, Mitsuda Saburo chăm chú thí nghiệm, ghi chép kết quả, chế tạo huyết thanh. Có thể nói, hân đã hoàn toàn quên mất thời gian, chỉ có kỹ năng nhĩ ngữ giả thỉnh thoảng được khởi động, mang lại linh cảm hoặc đầu mối cho mình, từ đó tiếp tục...

Thời gian từ từ trôi qua, cho đến khi vài tiếng sau, khi xác nhận con quái vật mẹ đã tử vong, toàn bộ phi thuyền Hi Vọng ăn mừng nhiệt liệt. Mọi người vui sướng chúc tụng lẫn nhau, nhưng không ai biết, bên trong phi thuyền Hi Vọng đang diễn ra một cuộc chiến tranh thầm lặng khác. Không khói súng, bom đạn, nhưng nó càng diễn ra ác liệt hơn bất kỳ trận chiến nào khác...Đây là cuộc chiến tranh của một cá nhân.

Khi Diêu Nguyên nhận được tin tức chính xác, đã là ba tiếng sau khi con quái vật mẹ bị tiêu diệt. Không thể trách hấn xử lý thông tin quá chậm chạp, mà vì ba tiếng qua có quá nhiều việc. Không kể đến các công việc quân sự, chỉ riêng các thủ tục kiểm tra nhằm xác nhận con quái vật mẹ đã hoàn toàn tử vong đã ngốn hơn một tiếng rồi. Tiếp theo còn là một chuyện khác quan trọng hơn...Tiêu diệt toàn bộ tế bào quái vật trong phạm vi tinh vực này!

Toàn bộ phi thuyền chiến đấu được gấp rút cải tạo, gắn một nòng súng phun lửa đơn giản. Dùng hydro và oxy tinh khiết làm nhiên liệu, sinh ra ngọn lửa có nhiệt độ cực cao. Sau đó, hơn 80 chiếc phi thuyền chiến đấu lao ra ngoài vũ trụ, gấp rút thiêu hủy toàn bộ xác quái vật bên ngoài không gian. Dĩ nhiên, đây không phải là công việc có thể hoàn thành trong một sớm một chiều. Theo ước tính, cần ít nhất khoảng 3 tháng để dọn dẹp toàn bộ. Bây giờ, chỉ tạm thời tiêu hủy xác quái vật tương đối gần quỹ đạo của hành tinh.

Ngoài việc dọn dẹp xác quái vật ngoài không gian, chuyện thiêu hủy xác quái vật trên hành tinh cũng quan trọng không kém. Quá trình này ước chừng tốn khoảng một tháng rưỡi, không phải nói việc thiêu hủy trên hành tinh qua loa hơn việc thiêu hủy trong không gian. Điều quan trọng là trên hành tinh, bầu khí quyển có sẵn lượng oxy và hydro bổ sung. Phi thuyền không cần chốc chốc lại phải quay về phi thuyền Hi Vọng để bổ sung như ở ngoài không gian. Ngoài ra, nếu sử dụng súng phun lửa trong bầu khí quyển, phạm vi và sức công phá đều được nâng cao. Một lần phun ra cơ hồ gần như có thể thiêu rụi diện tích cả một trấn, không khó khăn như ở ngoài không gian.

Diêu Nguyên ra lệnh cho phi thuyền Hi Vọng quay trở về hành tinh, nơi diễn ra trận giao tranh giữa lực lượng phòng vệ và quân đội quái vật. Đến nơi, hấn sử dụng các kiểu súng phun lửa để thanh tẩy trong phạm vi lớn, đồng thời cho các binh lính mặc đồ phòng hộ, mang súng phun lửa đi

kiểm tra, dọn dẹp các thi thể còn sót. Nói tóm lại, trong ba tiếng qua, Diêu Nguyên hầu như bận đến mức chân không chạm đất.

Cho đến khi toàn bộ lực lượng phòng vệ, bao gồm cả Vương Quang Chính an toàn tiến vào phi thuyền Hi Vọng, Diêu Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không để hẳn cho nghỉ ngơi...Thực ra, hẳn đã vô cùng mệt mỏi, cần bổ sung năng lượng gấp, nhưng tin tức kia lại khiến hẳn nhảy dựng lên, quên hết tất cả.

-Cái gì? Cậu nói, tiến sĩ Mitsuda Saburo một mình khóa trái phòng thí nghiệm, tiến hành thí nghiệm lên tế bào quái vật à?

Diêu Nguyên nghe Yvaine báo cáo về tình hình của các bệnh nhân, kinh ngạc hỏi.

Yvaine gật đầu khẳng định:

-Đúng, hạm trưởng. Thực ra, chuyện này tôi đã cho người báo cho ngài vào khoảng mấy tiếng trước.

-Đã báo qua?

Diêu Nguyên sửng sốt:

-Sao có thể? Nếu đã báo qua, ta nhất định sẽ ngăn cản cậu ấy! Làm sao để cho cậu ấy đơn độc tiến hành thí nghiệm được? Nên biết rằng một khi tế bào kia tiến hóa thành tế bào siêu cấp, trong thời gian ngắn có thể cắn nuốt tất cả vật chất. Làm sao lại để cho cậu ấy đơn độc làm thí nghiệm nguy hiểm ấy được?! Cho dù là thí nghiệm lên tế bào quái vật bình thường cũng không được, bởi vạn nhất nếu cậu ấy bị lây nhiễm, lấy ai ứng cứu? Lập tức ngăn cản cậu ấy ngay! Không, ta tự mình đi qua ngăn cản!

Vừa nói, Diêu Nguyên đã lao ra ngoài, vội vàng chạy về phía xe điện.

Bất ngờ là động tác của Yvaine cũng nhanh nhẹn không kém, hoàn toàn trái ngược với thân phận nhà khoa học yếu đuối của mình. Hắn một hơi nhảy phốc lên chỗ phó lái trên xe điện, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Diêu Nguyên, cười cười một cách “ngây thơ”:

-Hạ trưởng, lúc trước tôi quả thật có báo cáo. Chẳng qua, ngài lại không chú ý thôi. Cho nên, ngài không thể trách chúng tôi và Mitsuda Saburo được. Bởi thâm tâm chúng tôi cũng muốn ủng hộ ngài ấy.

Diêu Nguyên hồi tưởng lại, quả thật có nhân viên thuộc phòng thí nghiệm sinh vật đến báo cáo tình hình. Nhưng bản báo cáo chỉ ghi tiến sĩ Mitsuda Saburo muốn tiếp tục thí nghiệm, hơn nữa đối tượng thí nghiệm không phải là tế bào quái vật đã tiến hóa. Vì vậy, lúc ấy hắn không quan tâm lắm, chỉ cần thí nghiệm được tiến hành theo đúng trình tự, hơn nữa có nhiều nhà khoa học khác tham gia, khả năng nguy hiểm không cao. Cho nên, hắn đã đồng ý.

Huống chi, nhiệm vụ quan trọng nhất lúc đó là giết chết con quái vật mẹ. Thất bại, phi thuyền Hi Vọng chỉ có nước dùng bước nhảy không gian để đào thoát. Khi đó, mọi sự đã rồi, còn hơi sức đâu quan tâm đến các chuyện khác?

Đến khi con quái vật mẹ bị tiêu diệt, vấn đề quan trọng tiếp theo mới là virus, vi sinh vật trên hành tinh này. Mà tới đó, hắn mới biết được đám người Yvaine đã cố ý lập nên một bản báo cáo mập mờ, lừa hắn đến hiện giờ.

Nhưng hắn lại không thể nổi giận. Bởi với Mitsuda Saburo, quyết tâm một mình tiến vào phòng thí nghiệm của hắn đã đủ chứng minh rất nhiều. Quyết tâm của hắn khiến cho bất kỳ ai cũng phải nể phục, sao có thể nổi giận đây.

-Bất kể ra sao...Cứ đi đến phòng thí nghiệm vậy. Hi vọng mọi sự vẫn ổn, nếu có sự cố gì thì...

Diêu Nguyên chỉ đành than một câu.

Cùng lúc đó, trong phòng thí nghiệm, khuôn mặt Mitsuda Saburo hiện lên màu đỏ chết chóc. Hãn đã vô cùng mệt mỏi, liên tục sử dụng kỹ năng nhĩ ngữ giả trong mấy tiếng liên tục. Nhưng kết quả thu được thật sự bất ngờ...

Hãn nhìn ống nghiệm trên tay, đó là thứ mà hãn đã đánh cược tất cả để chế tạo ra. Không, có lẽ đó chính là thứ mà hãn luôn mơ ước có thể chế tạo ra, từ lúc ban đầu là một chàng sinh viên trẻ tuổi...

Siêu vắc xin miễn dịch!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3: Quá Khứ Của Hai Bên

Diêu Nguyên đi cùng Yvaine và các binh lính, nhà khoa học chạy tới phòng thí nghiệm của Mitsuda Saburo. Khi tới nơi, hắn cấp tốc dùng mật mã cấp một để mở cửa.

Khi mọi người xông vào trong, chỉ thấy Mitsuda Saburo nằm ngã trên mặt đất, trên tay nắm chặt một ống nghiệm. Dĩ nhiên, ống nghiệm vẫn còn nguyên vẹn, bị phong kín, chất lỏng bên trong không có lan ra ngoài.

Thấy cảnh đó, tất cả binh lính đi theo, thậm chí một số trợ lý lập tức sợ hãi, đưa tay bóp mũi mình lại. Bọn họ sợ vô tình hít phải tế bào quái vật, nên biết vật thí nghiệm bên trong chính là tế bào quái vật gốc. Nếu như bị nhiễm loại tế bào kinh khủng này, sống cũng không bằng chết, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Phương diện này có thể nói các tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, phim ảnh đã làm rất tốt công tác tẩy não người xem, bảo sao bọn họ không kinh hãi như vậy.

Nhưng ngược lại, Diêu Nguyên cùng với các nhà khoa học khác khi nhìn thấy cảnh đó hơi cau mày. Với Diêu Nguyên, nhờ khả năng dự tri giả của mình đã sớm biết bên trong phòng thí nghiệm không có mối nguy hiểm nào, cho nên hắn không hề lo sợ chút nào.

Còn các nhà khoa học khác, bọn họ đã sớm quen thuộc với các quy tắc thí nghiệm trong phòng. Với tình huống trước mắt, các loại dụng cụ đều hoàn hảo, không có vết nứt hoặc khe hở nào, hiển nhiên, đây chỉ là tình

trạng tiến sĩ Mitsuda Saburo quá kiệt lực mà ngất xỉu thôi. Đó là phán đoán chung của các nhà khoa học.

-...Dìu tiến sĩ Mitsuda Saburo về bệnh viện. Hẳn do anh ta dùng kỹ năng tân nhân loại quá độ nên mới ngất xỉu. Tiêm dịch dinh dưỡng cho anh ta.

Diêu Nguyên ngồi xổm bên cạnh Mitsuda Saburo, kiểm tra cẩn thận rồi ra lệnh cho các binh lính phía sau.

Đến giờ, những binh lính kia mới biết được nơi này không hề xảy ra sự cố như họ nghĩ. Bọn họ cũng sức nhớ tới khả năng dự đoán nguy hiểm của Diêu Nguyên. Nếu quả thật có nguy hiểm, người đầu tiên ngăn cản bọn họ tiến vào sẽ là Diêu Nguyên. Vì vậy, tất cả đồng loạt đưa tay xuống, lộ vẻ xấu hổ, ba chân bốn tay lóng ngóng đặt tiến Mitsuda Saburo lên giường cứu thương, chuyển về bệnh viện.

Cùng lúc đó, Diêu Nguyên vươn tay lấy ống nghiệm mà Mitsuda Saburo đang nắm chặt. Hắn giơ ống nghiệm sát vào đầu mình, cẩn thận cảm nhận. Có cảm giác nguy hiểm rất nhỏ, nhưng vẫn chưa rõ nó là gì. Vài giây sau, hắn đưa ống nghiệm lại cho Yvaine:

-Bây giờ là nhiệm vụ của mọi người rồi. Kiểm tra xem thứ bên trong ống nghiệm là gì. Còn tiến sĩ Mitsuda Saburo, với tình trạng của anh ta thì phải mất ít nhất một tuần mới có thể khôi phục. Nhưng các bệnh nhân chỉ có thể ngủ đông trong ba ngày thôi. Ta ra lệnh...Mọi người tiếp tục thí nghiệm của tiến sĩ Mitsuda Saburo, đầu tiên làm rõ xem thứ bên trong ống nghiệm này là cái gì!

Yvaine nhận lấy ống nghiệm, suy nghĩ một chút, khuôn mặt hiện nghiêm túc một cách kỳ lạ, nói:

-Làm rõ thứ này, cùng với việc tiếp tục tiến hành thí nghiệm, tôi có thể chấp hành. Nhưng có điều sau tôi kiên quyết không đồng ý, mong hạm

trưởng cho phép.

Diêu Nguyên gật đầu, ra hiệu cho Yvaine tiếp tục nói.

Yvaine nhấn mạnh:

-Tôi tuyệt đối sẽ không dùng cơ thể con người để thí nghiệm. Bất kể thứ này là cái gì, nhưng chỉ cần có liên quan đến tế bào quái vật, như vậy tôi sẽ không thí nghiệm nó lên cơ thể con người. Hạm trưởng, ngài không nên ép tôi, nếu như ngài làm thế, tôi sẽ tiêu hủy cả ống nghiệm này lẫn những tư liệu liên quan!

Diêu Nguyên nheo mắt lại, nhìn thẳng vào Yvaine. Trong đôi mắt đó, hẳn thấy được sự quyết tâm không sao lay chuyển được, lập tức gật đầu đáp ứng:

-Tốt, ta đáp ứng cậu...Đúng rồi, Yvaine.

Yvaine thở phào nhẹ nhõm, rồi tò mò hỏi:

-Hạm trưởng, có chuyện gì sao?

-Ta nhớ ra...Trên lý lịch của cậu, trước khi lên phi thuyền Hi Vọng, cậu là một nhà sinh vật học ở một quốc gia Trung Đông nhỏ bé, từng chủ trì một dự án vũ khí sinh học sao? Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diêu Nguyên nói thẳng.

Yvaine sửng sốt, hẳn cúi đầu, hai tay siết chặt lại:

-Đúng, lúc đó tôi là nhà khoa học phụ trách dự án đó. Dự án vũ khí sinh học, hơn nữa còn tiến hành trên...

Diêu Nguyên không nói gì thêm, chỉ vỗ vai Yvaine, cắt đứt lời mà hắn muốn nói. Sau đó, Diêu Nguyên dẫn các binh lính rời đi. Cho đến khi bóng dáng hắn biến mất nơi hành lang, giọng nói của hắn mới vang lên trong đầu Yvaine.

-Vậy hãy theo lương tâm của cậu mà tiến hành đi. Giết người hay cứu người, vũ khí và thuốc men...Mấu chốt chính là người sử dụng và phương pháp dùng chúng. Yvaine, là một trong ba nhĩ ngữ giả trên phi thuyền Hi Vọng, kế tiếp nên làm gì, đều do cậu quyết định. Sự an toàn của toàn thể mọi người trên phi thuyền Hi Vọng, thí nghiệm trên cơ thể con người, còn có sự sống chết của hơn 20 binh lính...toàn bộ do cậu quyết định. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Cả người Yvaine run lên, nhưng không có cử động gì, hai tay càng siết chặt ống nghiệm. Một lát sau, hắn mới hét lớn:

-Toàn lực phân tích ống nghiệm mà tiến sĩ Mitsuda Saburo để lại, đồng thời các tư liệu còn sót...Hành động thôi, các vị.

...Năm đó.

Mitsuda Saburo mới là một sinh viên của đại học y dược. Mục tiêu của hắn là một nhà bác sĩ ngoại khoa ưu tú, không đơn thuần đây là một công việc vinh quang...mà còn bởi vì như thế sẽ giúp hắn kiếm nhiều tiền hơn. Hắn cần rất nhiều tiền, một là vì để cho mình có cuộc sống tốt hơn, hai là kết hôn cùng Hanako. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hanako, tên đầy đủ của nàng là Hanako Ozawa, là con gái duy nhất của một gia đình giàu có, chủ nhân một tập đoàn lớn. Dĩ nhiên, gia đình của Mitsuda Saburo cũng không phải quá tồi, nói chuẩn xác hơn, cha của

Mitsuda Saburo cũng là một cổ đông bình thường trong một công ty khác, tuy không thể coi là giàu có, nhưng cũng là tầng lớp trung lưu bình thường.

Bởi hai gia đình có mối quan hệ sâu xa, hơn nữa lại học chung trường từ nhỏ. Nói cách khác, Mitsuda Saburo và Hanako chính là bạn thanh mai trúc mã, hơn nữa càng lớn lên thì quan hệ giữa đôi bên càng thân thiết. Từ bạn thân trở thành người yêu lúc nào không hay.

Về chuyện này, gia đình hai bên tương đối vui mừng. Tuy gia cảnh bên nhà Mitsuda Saburo kém hơn bên nhà Hanako, nhưng cũng có thể coi là môn đăng hộ đối. Hơn nữa, hai người lại vô cùng thân thiết, vì vậy cha mẹ hai bên cũng không cố ý làm khó. Ngược lại, bọn họ còn thúc giục, quyết định để cả hai sau khi tốt nghiệp thì kết hôn.

Nhưng, cha mẹ Hanako lại đưa ra một điều kiện, chính là Mitsuda Saburo không thể dựa vào sự giúp đỡ của gia đình, phải tự bản thân mình kiếm đủ tiền để cử hành hôn lễ. Hơn nữa, còn phải có khả năng chăm sóc con gái mình suốt quãng đời còn lại. Đó là yêu cầu duy nhất của bọn họ.

Do đó, Mitsuda Saburo vốn yêu thích y học từ nhỏ đã quyết định theo ngành bác sĩ ngoại khoa, trở thành một bác sĩ ngoại khoa bình thường.

Sau khi hẵn lên đại học được hai năm, vào mùa hè năm kia, do quá đam mê nghiên cứu nên hẵn không tham gia chuyến du lịch cùng gia đình. Do đó, chỉ có người em trai tám tuổi của hẵn, cùng với Hanako và cha mẹ hai bên cùng nhau bay đến Địa Trung Hải du lịch...

-Phải là hôm nay chứ, máy bay bọn họ sẽ hạ cánh lúc ba giờ chiều nay mà?

Mitsuda Saburo ngồi trong phòng chờ, sốt ruột nhìn đồng hồ trên tay, rồi đối chiếu với đồng hồ trên tường. Không sai, bây giờ đã là ba giờ chiều, nhưng vẫn chưa thấy tung tích chuyến bay ở đâu cả.

Khi hần đến quầy lễ tân hỏi thăm, mới biết là máy bay có chút trục trặc, cho nên mới tạm dừng tại một quốc gia Trung Đông một lát. Vì vậy, hần cũng không lo lắng lắm, chỉ kiên nhẫn ngồi đợi. Một tiếng trôi qua, máy bay rốt cuộc hạ cánh, nhưng...

-Cái gì! Một loại virus bí ẩn đang lây lan bên trong máy bay? Phong tỏa cả máy bay? Đùa à! Làm sao có chuyện virus gì ở bên châu Âu được!

Khi một nhóm binh lính chặn hần lại, mặc cho Mitsuda Saburo tranh cãi như thế nào, hần cũng không thể tiến vào máy bay. Hơn mười tiếng sau, khi các nhân viên nghiên cứu virus thâm nhập vào máy bay tử vong, giới chức quân đội tuyên bố toàn bộ máy bay đã không còn ai sống sót, ra lệnh phá hủy cả máy bay...

Khi Mitsuda Saburo mở mắt ra, đã là hai ngày sau khi hần ngất xỉu.

Cùng lúc đó, hai ngày nay, các tiểu tổ sinh vật học, virus vẫn đang liều mình thí nghiệm. Bọn họ đang chiến đấu không ngừng...

Mà khi mệt mỏi đến cực điểm, những lúc rảnh rỗi, Yvaine lại nhớ lại quá khứ đen tối của mình. Từng hình ảnh lướt qua đầu hần.

Hần là một thiên tài, là một thiên tài học nhảy cấp. Đặc biệt, hần rất thích thú về phương diện sinh vật học, có thiên phú không ai sánh kịp trong lĩnh vực này.

Khi hần tốt nghiệp đại học, trở thành một trong hai nhà khoa học đứng đầu của quốc gia. Nhờ vào các công trình nghiên cứu gen của mình, trên quốc tế, hần cũng coi như có chút tên tuổi.

Nhưng do khu vực Trung Đông đã suy thoái quá lâu. Vào năm 2020, khi dầu hỏa bắt đầu cạn kiệt, dãy đất sa mạc khô cằn này liền bộc phát chiến tranh. Tuy cuộc chiến chỉ kéo dài một hai năm ngắn ngủi, nhưng đã khiến cho các quốc gia Trung Đông khác cảnh giác. Tuy bọn họ vẫn còn

của cải sung túc, nhưng nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, nguồn thu chính yếu đã mất, như vậy sớm muộn bọn họ cũng sẽ trở nên nghèo khó, thê thảm hơn cả lục địa Châu Phi.

Bi ai cho Yvaine, nếu như hắn sinh ra trong một quốc gia lớn, như vậy với thành tựu của hắn về sinh vật học, hắn sẽ được nhà nước giúp đỡ, bồi dưỡng để nghiên cứu các dự án quan trọng khác. Nhưng, hắn lại sinh ra trong một quốc gia nhỏ bé thuộc vùng Trung Đông...

Không có dầu hỏa, không có của cải, bọn họ không còn cách nào khác ngoài phát động chiến tranh. Vì vậy, vũ khí sinh học và vũ khí hạt nhân là hai thứ được bọn họ ưu tiên phát triển...

Mà năm đó, việc Yvaine tham gia vào dự án nghiên cứu vũ khí sinh học kia bị tiết lộ...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4: Ngày Cuối Cùng

Mitsuda Saburo nhanh chóng mặc đồ blouse trắng, rời khỏi bệnh viện. Bên cạnh hắn lúc nào cũng có hai binh lính hộ vệ theo lệnh của Diêu Nguyên, nhưng hắn không quan tâm đến điều đó. Bởi hắn đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi, thêm vào thời gian nghiên cứu lúc trước tốn hơn 12 tiếng nữa. Vì vậy, tính ra thời hạn an toàn cho các binh lính bị đông lạnh chỉ còn 12 tiếng!

-Phải cứu lấy bọn họ, nhất định phải cứu được bọn họ! Nhà nước không phải là nơi vì đa số, mà vứt bỏ thiểu số. Nhất định phải cứu được bọn họ!

Mitsuda Saburo nhanh chóng đến được phòng thí nghiệm sinh vật, trên đường, nhờ vào hai binh lính hắn biết được việc siêu vắc xin mà hắn sáng chế ra đang được Yvaine nghiên cứu. Đương nhiên, đó chỉ là những thông tin sơ bộ, bởi bọn họ cũng không rõ mức độ nghiêm trọng vụ việc này. Bọn họ chỉ tuân lệnh bảo vệ và giám sát tiến sĩ Mitsuda Saburo thôi. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Khi tiến vào phòng thí nghiệm, hắn thấy được trên trăm nhà khoa học với đôi mắt đỏ bừng, mắt hiện tia máu. Bởi bọn họ đã nghiên cứu không ngừng nghỉ suốt 48 tiếng đồng hồ qua, thời gian ngủ nghỉ không người nào hơn 4 tiếng. Nếu thật sự quá mệt mỏi, cũng chỉ nghỉ ngơi sơ sài như dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi khoảng mười phút, nửa tiếng, rồi đứng lên rửa mặt tiếp tục công việc.

Đó là một cuộc chiến tranh!

Nó không chỉ là trận chiến của Mitsuda Saburo, mà là toàn bộ nhà khoa học trên phi thuyền Hi Vọng!

Thấy hần, các nhân viên trong phòng thí nghiệm thể hiện sự vui mừng, dồn dập hỏi thăm hần. Tuy Mitsuda Saburo đang rất gấp gáp, nhưng vẫn kiên trì chào hỏi từng người một. Đến lúc hần bước tới gần Yvaine, khuôn mặt tiến sĩ Yvaine cũng hiện màu đỏ chết chóc, triệu chứng xuất hiện khi sử dụng kỹ năng tân nhân loại quá nhiều.

-Tiến sĩ Yvaine, đã vất vả cho ngài rồi. Chuyện tiếp theo cứ giao cho ta.

Mitsuda Saburo đứng trước mặt, trầm giọng.

Yvaine lắc đầu, buông mô hình trên tay xuống. Sau đó, hần dùng ánh mắt sắc bén nhìn về Mitsuda Saburo:

-Tiến sĩ Mitsuda Saburo, hiện giờ ta vẫn chưa thể nghỉ ngơi. Nếu ta thật sự nghỉ ngơi, ngài sẽ lập tức thí nghiệm loại siêu vắc xin kia lên thân thể con người sao?

Yvaine không chờ đáp án của Mitsuda Saburo, dường như hai người đã sớm biết câu trả lời vậy, nói tiếp:

-Từ lúc ngài hôn mê đến giờ, chúng tôi đã tiến hành vô số thí nghiệm cũng như cải tiến với loại siêu vắc xin kia. Đến giờ, đã là phiên bản thứ ba của loại siêu vắc xin kia rồi. Mà với hơn 100 cuộc thí nghiệm lên chuột bạch ZH, ngài có biết kết quả là gì không?

Mitsuda Saburo im lặng, lát sau mới đáp:

-Nếu tiêm vào ở giai đoạn sơ sinh, như vậy khả năng lớn nhất là xuất hiện đột biến gen. Còn nếu tiêm cho con trưởng thành, hệ thống miễn dịch của chuột bạch thí nghiệm ZH sẽ bị phá hủy, hoặc xuất hiện các hiện tượng quái dị lây lan khắp cơ thể, dẫn đến tử vong...

-Hơn 30% mẫu thí nghiệm đột biến gen trở thành quái vật, 20% mẫu thí nghiệm xuất hiện triệu chứng sợ ánh sáng, tư duy hỗn loạn. 20% mẫu vật thí nghiệm khác xuất hiện trường hợp hệ thống miễn dịch bị phá hủy, dẫn đến kết quả trong vòng 10 phút ngắn ngủi, bọn chúng đều chết sạch do vô số chứng bệnh từ virus, vi sinh vật trong không khí gây ra. Về phần các mẫu thí nghiệm còn lại, đều có triệu chứng trúng độc! Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Yvaine nhìn Saburo, chậm rãi kể lại.

Biến hiện của Mitsuda Saburo vẫn bình tĩnh như xưa, không có vẻ gì thất vọng, đưa mắt nhìn lại Yvaine:

-Nhưng loại siêu vắc xin này không phải đã có sự đột phá so với các loại thuốc khác sao? Bất kỳ nền khoa học nào cũng vậy, tỷ như lúc bắt đầu phát minh máy bay, độ cao và tỷ lệ an toàn của nó thấp đến cực điểm. Sự cố chết người do nó gây ra, có ai đếm được? Nhưng rồi, chẳng lẽ con người vì thế mà vứt bỏ phát minh đó ư? Bay lượn trên bầu trời một cách an toàn không phải là ước mơ của các nhà khoa học sao? Tỷ như loại siêu vắc xin này, đúng vậy, thoát nhìn nó giống như virus hơn là vắc xin. Nhưng người quyết định tất cả điều đó là chúng ta! Chính chúng ta phát minh ra nó, nghiên cứu nó, sử dụng nó, cải tiến nó, khiến cho nó trở thành một loại siêu vắc xin vượt qua toàn bộ những loại vắc xin mà chúng ta từng biết. Đó không phải là trách nhiệm của nhà khoa học chúng ta sao?

Yvaine im lặng. Lát sau, hần khẽ lắc đầu, thân thể run rẩy. Nhưng hần nhanh chóng kiềm lại được, trả lời:

-Có lẽ tôi đã đến cực hạn rồi. Các thí nghiệm kế tiếp tất nhiên sẽ do ngài chịu trách nhiệm. Nhưng tôi vẫn còn vấn đề cuối cùng muốn hỏi ngài. Ngài dự định làm gì đây? Lần thí nghiệm kế tiếp, ngài định dùng nó thử nghiệm lâm sàng lên cơ thể con người à?

Mitsuda Saburo đáp một cách kiên quyết:

-Sẽ không, tôi còn chưa điên cuồng như vậy. Trong siêu vắc xin quả thật có một đoạn gen ngăn từ tế bào quái vật, nhưng mục tiêu của chúng ta là thông qua sự hình thành hệ miễn dịch của chúng, tìm ra nguyên lý có thể khắc chế toàn bộ virus và vi sinh vật. Sau đó từ nguyên lý này, dùng công nghệ hóa học và sinh học để phục chế lại tổ hợp vật chất tương đương. Trước mắt, tôi vẫn chưa biết tiến độ thí nghiệm của mọi người đến đâu. Phải mất hai tiếng xem xét, sau đó mới định ra bước đi kế tiếp.

Yvaine thở dài, xoay chiếc nút bên cạnh bàn thí nghiệm. Trên màn hình đột nhiên hiện ra vô số thông tin về cuộc thí nghiệm, Yvaine nhìn lên màn hình, thì thầm:

-Tiến sĩ Mitsuda Saburo, xin hãy đáp ứng tôi. Đừng dùng thân thể con người làm vật thí nghiệm. Những nhà khoa học làm việc cùng chúng ta đều vô tội, đừng làm liên lụy đến họ, xin hãy đáp ứng tôi...

-...Tôi đáp ứng yêu cầu của ngài.

Mitsuda Saburo cắn chặt răng, trầm giọng đáp. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Khi nghe được lời hứa đó, Yvaine như buông xuôi, lập tức ngất xỉu. Các binh lính bên cạnh vội vàng đỡ hân dậy, đưa về bệnh viện. Còn phòng thí nghiệm sinh học lập tức nằm dưới sự chủ trì của Mitsuda Saburo, tiếp tục thí nghiệm về siêu vắc xin.

-Đã cải tiến đến phiên bản thứ ba rồi sao? Rất tốt, như vậy đã có thể cho nó bước đầu tiếp xúc với tế bào con người, sau đó sàng lọc ra các thành phần có ích, tiếp tục...

Mục đích nghiên cứu của Mitsuda Saburo chỉ có một, là chế tạo ra một loại siêu vắc xin có thể phòng ngừa toàn bộ vi khuẩn, vi sinh vật, virus.

Theo kiến thức khoa học thông thường, loại thuốc trên gần như không tồn tại. Bởi không có loại thuốc nào có thể trị tất cả các bệnh, cũng như không có vắc xin nào có thể phòng ngừa toàn bộ virus. Với những hoàn cảnh tiến hóa khác nhau, hệ sinh thái cũng như sơ đồ gen của chúng đều có những sai lệch nghiêm trọng. Từ đó, chủng loại virus, vi khuẩn trên mỗi hệ sinh thái đều có những điểm khác biệt, có loại virus tưởng chừng như vô hại trong hệ sinh thái này, lại trở thành kẻ hủy diệt trong hệ sinh thái khác. Như vụ việc dùng virus để giết chết thực vật ngoài hành tinh là một ví dụ điển hình.

Do đó, khác hẳn với game, tiểu thuyết hay phim giả tưởng, khi con người tiến vào hành tinh khác. Cho dù hành tinh đó có hoàn cảnh giống hệt Trái Đất về trọng lực, thành phần không khí, đất đai...nhưng khi hô hấp, ước chừng mỗi một hơi hít thở con người sẽ hấp thụ vào cơ thể ít nhất từ 1000 đến 10000 vi sinh vật, vi khuẩn các loại. Tỷ lệ này có thể thay đổi tùy thuộc vào môi trường, như trong rừng rậm thì có thể cao hơn, nhưng đại khái không chênh lệch quá nhiều.

Mà các loại vi khuẩn, virus này đều có quá trình tiến hóa khác hẳn với hệ sinh thái trên Trái Đất. Có lẽ, cũng có những loại vô hại với con người, thậm chí còn có lợi, nhưng theo đó...Cũng có thể có những mầm bệnh gây nên những căn bệnh vô cùng nguy hiểm cho con người như virus Ebola (1), AIDS...Hơn nữa, có khi cường độ nguy hiểm còn cao hơn. Đơn giản vì hệ thống miễn dịch của con người chúng ta được xây dựng theo hệ sinh thái trên Trái Đất, với các chủng loại virus, vi khuẩn mới mẻ này, chúng mỏng manh không khác gì một tờ giấy trắng!

Chỉ cần những tác nhân nguy hiểm, một khi tiến vào cơ thể con người, lập tức sẽ bắt đầu lây lan và tấn công mãnh liệt!

Như Mitsuda Saburo đã nói, nếu bỏ mặc hơn hai mươi binh lính này tử vong, vậy loài người có thể sinh tồn trên hành tinh này sao? Vĩnh viễn trốn chui trốn nhủi trên phi thuyền Hi Vọng sao? Như vậy chiếm được hành tinh này có ích gì? Nếu không thể thích ứng hoặc tìm biện pháp phá giải mối nguy hiểm từ virus, vi khuẩn này thì thành quả chiến thắng từ trước giờ chỉ là hư vô.

Biện pháp duy nhất chính là thông qua tế bào quái vật, nhờ vào khả năng thích ứng “tương đối hoàn mỹ” của nó để tạo ra một loại siêu vắc xin có thể miễn dịch tất cả các loại bệnh. Đó mới là thứ giúp con người sinh tồn trên hành tinh này!

-Tốt, siêu vắc xin phiên bản hoàn thiện đã được chế tạo xong. Trong nó hoàn toàn không hề có tế bào quái vật, chỉ là những chất hóa học do chúng ta tổng hợp nên. Tuy nó chỉ có thể giúp chúng ta phòng chống với các loại vi khuẩn, virus trên hành tinh này, nhưng với tình hình trước mắt cũng tạm đủ rồi. Trong tương lai, chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu nhằm hoàn thiện nó hơn. Mục tiêu cuối cùng là tạo ra một loại siêu vắc xin có thể khắc chế toàn bộ virus, vi khuẩn! Lúc đó...chính là ngày tàn của virus!

Đã 9 tiếng đồng hồ trôi qua từ lúc Mitsuda Saburo tỉnh dậy, hắn cầm trên tay một ống nghiệm đi vào trong phòng chỉ huy. Nơi này vẫn đang tiếp tục chỉ huy binh lính thực hiện công việc thanh tẩy. Do không còn hạt Genesis, phòng chỉ huy trên phi thuyền Hi Vọng lập tức trở thành cơ quan xử lý tin tức, phân công nhiệm vụ cho các chi nhánh bộ đội. Trong ba ngày qua, công tác thanh tẩy vẫn đang thực hiện không ngừng nghỉ.

Khi Mitsuda Saburo tìm được Diêu Nguyên, cả hai đều có vẻ bơ phờ thê thảm như nhau. Diêu Nguyên thấy Saburo, vội vàng hỏi:

-Thế nào rồi? Vắc xin đã nghiên cứu xong chưa?

Mitsuda Saburo hơi chần chờ một lát rồi gật đầu:

-Chỉ còn việc thí nghiệm lên cơ thể con người thôi. Đây là siêu vắc xin mà chúng tôi tạo ra, tỷ lệ sống sót là 70% khi thử nghiệm lên chuột bạch ZH...

-70%?

Diêu Nguyên thở dài:

-VẬY 30% còn lại thì sao? Biến dị à? Quả nhiên cậu vẫn dùng tới tế bào quái vật. Đúng rồi, nghe nói cậu đã đáp ứng với tiến sĩ Yvaine, không dùng cơ thể người vô tội để làm thí nghiệm mà.

Mitsuda Saburo nghe thế, khuôn mặt đỏ bừng thể hiện sự tức giận, gần như kích động đến mức cả thân thể cũng run rẩy, nói:

-Đây là siêu vắc xin, không phải là tế bào quái vật! Nó là thứ được khoa học nghiên cứu và tạo ra, là loại vắc xin an toàn! Hạm trưởng, ngài không thể xỉ nhục kiến thức và lương tâm của một nhà khoa học như tôi! Tôi...nguyện ý dùng thân thể mình để thí nghiệm!

Như vậy, sẽ coi như không dính dáng đến người vô tội!

Chú thích:

1/ Virus Ebola: Là tác nhân chính gây nên căn bệnh sốt xuất huyết Ebola. Trường hợp phát bệnh đầu tiên được xác nhận tại châu Phi vào năm 1976. Các triệu chứng ban đầu có thể bao gồm: sốt, nhức đầu, đau cơ và khớp, đau họng và người lả đi, kể đến là tiêu chảy, ói mửa, đau bụng, theo Trung tâm kiểm soát và phòng chống dịch bệnh Mỹ (CDC). Ở một số trường hợp, căn bệnh gây nên tình trạng phát ban, đỏ mắt, nấc cục, chảy

máu trong và ngoài. Đến 90% bệnh nhân thiệt mạng vì Ebola, theo Viện Y tế quốc gia Mỹ. Những cơn dịch đã xảy ra tại các nước châu Phi, bao gồm CHDC Congo, Gabon, Sudan, Bờ Biển Ngà, Uganda và CH Congo.

Đây là bệnh dịch chưa có thuốc chữa, phương thức lây lan chủ yếu là từ động vật như tinh tinh, khỉ đột, linh dương rừng rậm và khỉ đuôi dài. Khi một người bị nhiễm vi rút Ebola, bệnh dịch có thể lây lan từ người này sang người khác thông qua các tiếp xúc với máu, nước bọt, nước nhầy và những dạng bài tiết khác. Tại các nước diễn ra dịch Ebola, căn bệnh này thường lây lan trong các cơ sở điều trị y tế, chủ yếu là những nhân viên tiếp xúc bệnh nhân nhiễm Ebola mà không mang theo đồ bảo vệ. Việc sử dụng lại kim tiêm nhiễm vi rút cũng làm phát tán bệnh dịch.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 5: Thành Công

Với yêu cầu của Mitsuda Saburo, Diêu Nguyên đương nhiên cự tuyệt ngay lập tức. Điều này không chỉ đơn thuần là vấn đề an toàn của vắc xin, mà ở thân phận của Mitsuda Saburo. Tuy những bệnh nhân như Trương Hằng, Nhâm Đào đều vô cùng quan trọng, hơn nữa còn là anh hùng nhân loại. Nhưng không thể vì bọn họ mà hi sinh thêm một nhĩ ngữ giả nữa.

Việc thử nghiệm lên cơ thể con người phải trải qua đủ quá trình, như tìm người thử bằng phương thức tình nguyện, hoặc tàn nhẫn hơn...thử nghiệm chúng lên người của các tử tù. Tuy điều này có thể coi như vô nhân tính, thậm chí là tàn nhẫn, nhưng với hoàn cảnh hiện giờ của phi thuyền Hi Vọng, số lượng dân chúng chỉ mới mười mấy vạn người, làm sao có thể hi sinh một nhĩ ngữ đây? Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mitsuda Saburo không có vẻ bất ngờ, chỉ bình thản nói:

-Xin lỗi hạm trưởng, trước lúc đến đây tôi đã tiêm siêu vắc xin vào người mình. Đồng thời, tôi cũng hô hấp không khí trên hành tinh này. Theo tính toán, chỉ khoảng nửa tiếng sau, sẽ biết loại vắc xin này có công dụng hay không.

-Cậu?!

Diêu Nguyên đứng phắt dậy, cơ hồ gần như găm lên.

Mitsuda Saburo vẫn bình tĩnh:

-Loại vắc xin này không có khả năng lây nhiễm. Một khi tiến vào cơ thể con người, sẽ hòa trộn cùng hệ thống miễn dịch, tạo nên chủng loại bạch cầu mới, có khả năng đề kháng vi khuẩn và virus trên hành tinh này. Cho nên, ngài không cần lo lắng về khả năng truyền nhiễm. Dĩ nhiên, có thể các bệnh do vi khuẩn hoặc virus gây ra lại lây nhiễm. Vì vậy, xin lỗi hạm trưởng, bây giờ tôi sẽ đi đến phòng cách ly. Tôi sẽ ở đó cho đến lúc loại vắc xin thành công, hoặc thất bại...

Nói xong, Saburo khẽ khom người chào Diêu Nguyên, sau đó xoay người đi ra ngoài, lên xe điện.

Diêu Nguyên vẫn đứng ngơ ngác tại chỗ, một lúc sau mới thở dài:

-Trao quyền chỉ huy tạm thời cho thiếu tá Vương Quang Chính. Ta... phải đi xử lý công việc về virus trên hành tinh này. Cứ thế đi, gọi cho thiếu tá Vương Quang Chính, để cho ông ấy trở về.

Nói xong, Diêu Nguyên cũng vội vàng chạy ra ngoài, theo sát Mitsuda Saburo tiến về phòng cách ly.

Trong nửa tiếng đồng hồ kế tiếp, tuy nói Mitsuda Saburo bị giam trong phòng cách ly, thân là con người đầu tiên thử nghiệm loại vắc xin, trên người hẳn được gắn đầy các cảm biến và dụng cụ theo dõi. Mỗi khi có sự biến hóa nào, dù là nhỏ nhất đều được ghi lại và hiển thị trên màn hình bên ngoài.

-Hạch Lympho (1) đã sưng to, xuất hiện tình trạng lây nhiễm. Kỳ lạ, tại sao siêu vắc xin không có phản ứng nào đây?

Một nhân viên nghiên cứu nhìn lên màn hình theo dõi, lẩm bẩm.

Không riêng gì hân, các nhân viên khác bên cạnh cũng vô cùng khó hiểu. Bởi theo các thí nghiệm lên chuột bạch ZH lúc trước, thông thường chỉ vài phút sau khi tiêm vắc xin sẽ có phản ứng ngay. Dĩ nhiên, một phần cũng do tốc độ trao đổi chất của chuột bạch ZH cao hơn người bình thường khá nhiều. Nhưng với thể trạng của loài người, tẻ lăm cũng phải trong 30 phút đến một tiếng đồng hồ đã xảy ra phản ứng rồi. Còn với Mitsuda Saburo, từ lúc tiêm siêu vắc xin đến giờ đã hơn một tiếng, nhưng lại không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ siêu vắc xin đang hoạt động cả. Khó trách các nhân viên nghiên cứu cảm thấy khó hiểu.

Nhưng trong lúc bọn họ đang thảo luận, Saburo đang im lặng nằm trên giường chợt run lên. Cùng lúc đó, màn hình bên ngoài hiển thị thông tin báo hiệu nhiệt độ bệnh nhân đang thay đổi.

-Nhiệt độ đang tăng, 39 độ. Vẫn đang tiếp tục tăng lên – 39,5 độ. Đã vượt qua 40 độ! Vẫn còn tiếp tục tăng.

Một nhân viên nghiên cứu nhìn lên màn hình theo dõi, kêu lên.

Một nhà khoa học bên cạnh vội vàng nói:

-Chuẩn bị tiêm dung dịch A vào. Nó có thể trung hòa một phần tác dụng phụ của loại siêu vắc xin này. Chắc tiến sĩ đã tự mình tiêm siêu vắc xin quá liều rồi. Hông, nếu thế, thân thể của tiến sĩ sẽ không chịu được. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhanh chóng, thông qua cánh tay robot, dung dịch A được tiêm vào người Saburo. Dần dần, nhiệt độ của cơ thể hân đã được kiểm soát, nhưng vẫn ở mức 39,7 độ, không thể giảm xuống. Mà lúc này, Saburo đã lâm vào trạng thái hôn mê, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng không cần bệnh tật do virus, vi khuẩn gây ra giết chết hân, chỉ riêng tác dụng phụ của siêu vắc xin đã đủ đưa hân lên đường rồi.

Diêu Nguyên đi tới đi lui bên ngoài phòng cách ly, khi Saburo gặp nguy hiểm, chân mày hắn nhíu lại thật sâu. Cho đến khi các nhà khoa học khác báo cáo về tình huống, hắn nhìn qua thành phần cũng như sơ đồ cấu tạo của loại siêu vắc xin, thêm vào các dòng chú thích, phân tích...Chợt bên tai hắn vang lên một giọng nói mờ nhạt. Đó là kỹ năng của nhĩ ngữ giả...

Ngay lập tức, hắn gọi một binh lính liên lạc đến, ra lệnh:

-Lập tức đi đến cơ quan tân nhân loại, lấy ba liều thuốc X đến đây. Đúng rồi, mang theo thẻ thân phận của ta, như vậy mới có thể lấy được. Đi mau.

Binh lính liên lạc sửng sốt, nhưng lập tức nhận thẻ thân phận từ Diêu Nguyên, cúi người chào, sau đó tức tốc lên xe điện, rời đi.

Các nhà khoa học bên cạnh ngẩn cả người, một người tò mò hỏi:

-Hạ trưởng, loại thuốc X kia là gì vậy? Một loại thuốc mới sao?

-Không.

Diêu Nguyên lắc đầu đáp:

-Là một loại học môn kỳ lạ do cơ thể chúng ta tiết ra khi sử dụng kỹ năng tân nhân loại. Nó có tác dụng giảm bớt tác dụng phụ do sử dụng kỹ năng tân nhân loại quá độ, cũng như tăng cường khả năng phản xạ...Có thể nói, về cơ bản nó là một loại thuốc kích thích.

Các nhà khoa học này nhìn lẫn nhau, một người khác hỏi tiếp:

-Hạ trưởng, nhưng với tình trạng của tiến sĩ Mitsuda Saburo hiện giờ, nếu tiếp tục tiêm thuốc kích thích vào....Như vậy e rằng không ổn

lắm? Dù sao, hiện giờ trong cơ thể của ngài ấy đã có quá nhiều tác nhân rối loạn, nếu thêm nữa, e rằng thân thể không thể chịu được...

Diêu Nguyên phản bác:

-Thân thể của cậu ta đã không thể chịu được nữa rồi! Ngu ngốc, lại dùng chính cơ thể mình làm vật thí nghiệm. Khốn kiếp, chẳng lẽ cậu ta muốn chết đến như vậy sao? Nếu đã phải chết, chi bằng liều một phen, biết đâu biến ngựa chết thành ngựa sống...Huống chi, cậu ta cũng là tân nhân loại, sao lại bị tổn thương bởi một loại học môn do cơ thể mình tự tiết ra chứ. Bây giờ, chỉ gia tăng liều lượng học môn này lên, nhằm giảm bớt các phản ứng phụ nguy hiểm kia...

Cứ thế, 10 phút sau, cơ thể Saburo được tiêm một liều thuốc X. Đây là thành phẩm do cơ quan tân nhân loại bí mật nghiên cứu đến tận nay, nhìn bề ngoài thì nó chỉ là một loại dung dịch trong suốt, cứ như là nước cất. Nhưng thực ra, thành phần trong nó cực kỳ phức tạp. Trong đó, thành phần quan trọng nhất được chiết xuất từ chính cơ thể tân nhân loại, mà cơ quan tiết ra loại học môn này chính là bộ não. Cho đến giờ, khi thử nghiệm tiêm thuốc này vào động vật, kết quả cho thấy vật thử nghiệm đều bị kích thích tạo nên trạng thái hưng phấn quá độ, sau đó tử vong trong vài phút kế tiếp. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho thành phần và tính công khai của loại thuốc này được giữ kín cho đến nay.

Vì vậy, đến giờ không hề có cuộc thử nghiệm loại thuốc X này lên cơ thể con người. Tuy cơ quan mang tên là cơ quan tân nhân loại, khiến cho bất kỳ ai nghe qua cũng liên tưởng đến các phòng thí nghiệm bí mật. Nhưng thân là cơ quan nằm dưới sự quản lý của Diêu Nguyên, hẳn làm sao cho phép nó tiến hành bất kỳ thí nghiệm nào nguy hiểm lên cơ thể con người.

Có thể nói, Mitsuda Saburo rất may mắn. Hẳn chính là người đầu tiên được thử nghiệm liên tiếp hai loại thuốc khác nhau...

Thời gian từ từ trôi qua, khi thời hạn ba ngày sắp đến. Nếu không rã đông bệnh nhân, cơ thể bọn họ sẽ chịu các tổn thương vĩnh viễn. Khi chỉ còn lại 30 phút nữa là hết thời hạn, cơ thể Mitsuda Saburo chợt xuất hiện các biến hóa kịch liệt.

Đầu tiên, nhiệt độ cơ thể hần tăng vọt, lên tới 44 độ. Chỉ với nhiệt độ này đã cực kỳ nguy hiểm, không riêng các cơ quan nội tạng trong người hần chịu tổn thương, mà bộ não rất có thể chịu tổn hại vĩnh viễn, biến thành kẻ điên. Cho dù hần còn sống, trí tuệ của hần sau này sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Nhưng kế tiếp, nhân viên theo dõi ngạc nhiên phát hiện hệ thống miễn dịch của Saburo lại bắt đầu hoạt động. Đúng vậy, khi bị nhiễm vô số vi khuẩn và virus, hệ thống miễn dịch trong cơ thể hần vốn đã tê liệt, bây giờ lại một lần nữa hoạt động lại. Hơn nữa, hệ thống miễn dịch kia còn sản sinh ra vô số tế bào bạch cầu mới, thứ có thể đối kháng với các chủng loại virus, vi khuẩn trong cơ thể...

10 phút sau, theo như thông tin hiển thị, toàn bộ vi khuẩn, virus ngoại lai đã bị quét sạch. Cùng lúc đó, nhiệt độ cơ thể Saburo dần giảm xuống, trở về mức bình thường. Không chỉ thế, nhân viên quan sát còn phát hiện, nồng độ thuốc X trong máu của hần đã tăng hơn 10 lần so với trước. Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc nhất, loại thuốc X kia không phải được sinh ra từ bộ não, mà được sinh ra ở khắp nơi trong cơ thể...Chẳng lẽ, hệ thống miễn dịch đã sinh ra nó?

-Siêu vắc xin kia sở dĩ nguy hiểm, đơn giản vì nó không phải chất kháng sinh. Nói đơn giản hơn, mục tiêu của nó không phải là tiêu diệt toàn bộ virus, vi khuẩn xâm nhập. Nó có mục đích hoàn toàn khác - giúp hệ thống miễn dịch tiến hóa. Đúng vậy, nó là loại siêu vắc xin giúp cho hệ thống miễn dịch tiến hóa, làm cho cơ thể thích ứng với hoàn cảnh trên hành tinh, miễn dịch toàn bộ các loại vi khuẩn, virus khác...

Không có gì là tuyệt đối hoàn mỹ cả. Vì vậy, bình thường chỉ có những loại thuốc điều trị một hoặc vài loại vi khuẩn, virus. Nhưng bản thân virus, vi khuẩn lại có khả năng tự tiến hóa một cách tuyệt vời. Cho nên, công hiệu của thuốc cũng từ từ giảm xuống. Cho đến một ngày, các loại thuốc của con người không theo kịp sự tiến hóa của virus, vi khuẩn. Khi đó, chỉ cần một loại virus thôi đã đủ tiêu diệt cả loài người. Như trường hợp thực dân Tây Ban Nha xâm chiếm châu Mỹ, chỉ một căn bệnh cảm nhẹ đã gây nên một tràng dịch khủng khiếp...

Vì vậy, thay vì nghĩ biện pháp giải quyết từng loại virus trong từng hoàn cảnh một, chỉ bằng nghĩ cách khiến hệ thống miễn dịch trong cơ thể người tiến hóa, thích ứng với từng loại hoàn cảnh, vi khuẩn, virus khác nhau. Siêu vắc xin chính là một loại thuốc như vậy. Tuy có nhược điểm là mỗi khi gặp phải một môi trường hoàn toàn mới, phải chế tạo ra một siêu vắc xin mới để khắc chế vi khuẩn, virus trong môi trường đó. Nhưng tôi tin tưởng, chỉ cần nó thành công...Như vậy, ngày tàn của virus đã đến! Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diêu Nguyên nhìn mẫu siêu vắc xin trên tay, cùng với lời thuyết minh do chính tay Mitsuda Saburo ghi lại phía sau, hít một hơi dài, ra lệnh:

-Rã đông toàn bộ các bệnh nhân, tiêm siêu vắc xin và thuốc X vào người bọn họ!

Chú thích:

1/ Hạch Lympho: Là một cấu trúc hệ thống miễn dịch có hình hạt đậu, do sự dày đặc lên của các mô bạch huyết. Có khoảng 500-600 hạch lympho phân bố khắp cơ thể, liên kết với nhau tạo thành hệ thống bạch huyết. Bình thường hạch lympho không to, nằm ẩn dưới lớp da, phân bố tập trung theo vùng: cổ, nách, bẹn, ngực, bụng.

Hạch Lympho có chức năng sản xuất các tế bào lymphô đảm nhận chức năng miễn dịch và thanh lọc các vật lạ như vi khuẩn ... xâm nhập vào cơ thể thông qua đường bạch huyết. Ở đó, các đại thực bào tiêu diệt các tác nhân lạ gây bệnh cho cơ thể và trả lại chất dịch sạch hơn để trả lại cho dòng máu.

Hạch Lympho sưng to lên là hiện tượng các hạch lymphô gia tăng kích thước hoặc tăng sinh số lượng hạch lymphô, khi để đối phó với các tác nhân gây bệnh như nhiễm trùng, các bệnh nhiễm trùng...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 6: Cường Hóa Con Người

Trương Hằng nằm trên giường bệnh, thỉnh thoảng ho khan. Tới hôm nay, hắn đã nằm viện được nửa tháng. Theo tình trạng của mình, hắn biết mình còn phải điều trị ít nhất một tháng nữa. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Trương Hằng được tiêm hỗn hợp thuốc siêu vắc xin và thuốc X, nên cuối cùng may mắn thoát khỏi tay tử thần. Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn an toàn. Thực ra, có thể nói ngược lại mới đúng. Tuy hệ thống miễn dịch của hắn đã bắt đầu tiến hóa, sinh ra các chủng loại bạch cầu mới tiêu diệt virus xâm nhập, nhưng những tổn hại trong cơ thể, các nội tạng tổn thương vẫn còn đó... Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lá phổi của hắn lúc đó đã xuất huyết trong, không thể hô hấp một cách bình thường. Cũng may là nhờ kịp thời giải phẫu nên đã qua khỏi, nhưng trong vòng nửa tháng hắn không thể phát ra bất kỳ thanh âm nào. Đến tận hôm nay, hắn mới chỉ có thể nói vài từ đơn giản.

Còn may, hắn biết mình không phải là người xui nhất. Người xui xẻo nhất là một anh chàng khác, ngay cả khí quản cũng bị cắt bỏ, thay bằng khí quản nhân tạo. Tuy cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn đã có thể sử dụng tế bào gốc để tạo ra khí quản thay thế, nhưng vẫn cần thời gian để nuôi cấy. Vì vậy, đành cho anh ta sử dụng khí quản nhân tạo, ba tháng sau sẽ tiếp tục phẫu thuật lần nữa. Ai dà, đúng là hành hạ thể xác mà, chắc khuôn mặt của anh chàng xấu số kia mấy hôm nay đã đen như đáy nồi rồi...

Nhưng...

Còn sống là tốt lắm rồi!

Đó không phải là ý nghĩa của riêng Trương Hằng, thật ra tất cả những người được cứu đều nghĩ thế. Có thể nói, ai cũng gần như hấp hối. Nếu việc cứu chữa chậm trễ khoảng 1 tiếng thôi, e rằng toàn bộ đã chết. Tuy thế, vẫn có ba người không trụ được. Bọn họ bị nhiễm virus quá nặng, cho dù hệ thống miễn dịch đã bắt đầu tiêu diệt virus xâm nhập, nhưng các cơ quan nội tạng của bọn họ đã bị phá hủy hoàn toàn, không thể chống cự qua giai đoạn kia.

Ngoài ra, còn có một tác dụng phụ khác mà những người sống sót không thể nào thích ứng được...

Đó là việc phản xạ thần kinh quá nhanh!

Đúng vậy, từ khi tiêm thuốc X vào trong cơ thể mình, hệ thống miễn dịch của họ đã tiến hóa một cách bất ngờ, tự động sinh ra loại hóc môn thần bí kia. Cũng may, theo như nghiên cứu của Mitsuda Saburo và Yvaine, tình huống như thế không kéo dài lâu. Tối đa là một tháng sau, hệ thống miễn dịch sẽ ổn định lại, mọi thứ sẽ trở nên bình thường lại. Dĩ nhiên, nếu sau này có virus xâm nhập, hệ thống miễn dịch sẽ sinh sản ra loại hóc môn kia cùng với bạch cầu để tiêu diệt mầm mống nguy hiểm. Bất quá, thời gian duy trì không lâu như vậy. Nói cách khác, thời gian sinh ra loại hóc môn kia sẽ không dài như lần này.

Việc này đem lại hai hậu quả tương đối phiền toái. Một, những ai được tiêm hỗn hợp siêu vắc xin và thuốc X kia, bất kể là nhìn một vật hay nghe âm thanh gì, tất cả đều trở thành một bộ phim chiếu chậm. Hoàn toàn trái ngược với tình trạng mà các siêu nhân trên phim ảnh gặp phải, bộ phim chiếu chậm này chả có tí gì vui vẻ cả, thậm chí có thể nói là chán chết đi được. Trong đó người gặp phiền toái lớn nhất chính là Mitsuda Saburo, hẳn

không phải nằm trên giường dưỡng bệnh như các bệnh nhân khác, mà còn phải làm việc. Hiển nhiên, hắc vẫn cần hoàn thiện siêu vắc xin. Tuy về cơ bản, loại siêu vắc xin này đã thành công, nhưng tác dụng phụ của nó quá nguy hiểm, không thích hợp dùng lên trẻ em cũng như dân chúng bình thường.

Nếu bạn thắc mắc việc phản xạ thần kinh quá nhanh, nhanh hơn cả động tác của thân thể là ra sao, rất đơn giản, đây là một ví dụ cho bạn. Như việc đi bộ, khi bạn bước một chân lên, động tác tiếp theo đương nhiên là bước chân còn lại. Nhưng thực ra, khi bạn vừa định bước chân còn lại, chiếc chân kia vẫn còn đang lơ lửng trên không. Kết quả? Còn sao nữa, ngã chổng chơ rồi. Vì thế, anh chàng tiến sĩ Mitsuda Saburo xấu số nhà ta đã phải nằm viện không dưới 10 lần vì cái lỗi chết tiệt này, trong đó lần nghiêm trọng nhất thiếu chút nữa là gãy tay.

Được rồi, cái việc phản xạ thần kinh quá nhanh vẫn còn có thể miễn cưỡng chịu được. Nhưng tác dụng phụ khác lại không dễ chịu tí nào. Điển hình là việc bọn họ đều rất dễ mệt mỏi, vô luận là tinh thần hay thể xác. Đồng thời, hầu như ai cũng biến thành một con heo phàm ăn. Người khác không bàn, chỉ riêng anh chàng Trương Hằng, mỗi ngày phải ăn ít nhất 8 lần. Hay nói cách khác, lượng thức ăn mà Trương Hằng cần đã tăng gấp 8 lần trước kia. Uống trà, ăn súp đều là một tô lớn. Tuyệt đối không chê nhiều, nếu có thì chỉ than ít mà thôi.

Nhưng bên cạnh việc bọn họ đang than vãn về tác dụng phụ đáng chết này, thì các nhân viên thuộc cơ quan tân nhân loại lại vô cùng hưng phấn. Bọn họ gần như điên cuồng thu thập số liệu từ các bệnh nhân “khốn khổ”, rồi trình lên Diêu Nguyên và Vương Quang Chính. Cũng vì việc này, hai người bọn họ đã liên tục thảo luận với giới chức lãnh đạo quân đội.

-Tôi cho rằng nên dùng cách này để tăng cường tổ chất của binh lính.

Bên trong phòng họp bí mật, các quan chức cấp cao trong quân đội, các nhà khoa học trong cơ quan tân nhân loại đều đang tập hợp thảo luận về việc sử dụng hỗn hợp siêu vắc xin và thuốc X.

Trên bục là một chuyên gia quân sự, cầm một báo cáo thuyết trình:

-Từ cuộc chiến với đám quái vật vừa rồi, chúng ta có thể thấy, binh lính thuộc lực lượng phòng vệ hoàn toàn không thể so sánh với quân đoàn vũ trụ. Không riêng gì vấn đề trang bị, mà thứ quan trọng chính là phản xạ thần kinh cũng như sự thích ứng của cơ thể.

Mọi người ở đây từng là binh lính, hẳn cũng biết, ở cuộc cách mạng công nghiệp lần ba, vũ khí chỉ đơn giản là những khẩu súng trường. Tốc độ đạn khoảng chừng vài trăm mét mỗi giây, cao nhất là 1200 mét/s. Phạm vi sát thương tương đối gần, ít nhất không hề có trường hợp một phát đạn bắn xuyên bầu khí quyển. Có thể nói thời đại đó thì các loại tên lửa tầm xa lại được phát triển hơn, thông thường hai bên tấn công nhau từ khoảng cách rất xa, có thể nói là xuyên lục địa.

Nhưng ở cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, theo sự phổ biến của vũ khí Gauss, yêu cầu về tổ chất của binh lính sử dụng đã cao hơn rất nhiều. Bởi vì đặc điểm đường đạn của vũ khí Gauss, thêm vào vòng bảo hộ điện từ đã miễn dịch gần như tất cả các vũ khí tầm xa. Như vậy, chiến tranh trên hành tinh chỉ có thể tiến hành khi hai bên thấy được lẫn nhau, hay nói cách khác là khi kẻ địch xuất hiện ở phía chân trời. Còn về không quân, trừ việc sử dụng phi thuyền chiến đấu oanh tạc từ ngoài vũ trụ, còn lại nếu bay trong bầu khí quyển thì chỉ là bia ngắm thôi. Cũng có thể nói, thời đại của máy bay chiến đấu đã qua rồi!

Vị chuyên gia kia tiếp tục:

-Do đó, nếu binh lính có thể tăng cường khả năng phản xạ, như vậy chiến lực sẽ được đề cao rõ rệt. Bọn họ có thể nhắm bắn nhanh hơn, chuẩn

xác hơn, tạo nhiều thương tổn cho kẻ địch hơn. Ngoài ra, khả năng sống sót cũng được tăng lên nhờ vào khả năng quan sát đường đạn của kẻ thù. Có thể nói, đây là một mũi tên trúng hai mục tiêu! Còn loại học môn thần bí kia thì thân thể có thể tự sinh ra, tác dụng phụ chỉ là nhanh mệt mỏi cũng như cần bổ sung nhiều năng lượng. Điều này hầu như không thành vấn đề.

Cho nên, tiểu tổ của tôi xin đề xuất kế hoạch. Sử dụng hỗn hợp siêu vắc xin và loại thuốc X kia để thay đổi hệ thống miễn dịch của binh lính, khiến cho cơ thể bọn họ có khả năng sinh sản ra loại học môn thần bí kia. Đến lúc cần, chỉ việc tiêm hỗn hợp chất dinh dưỡng và các loại vi khuẩn vô hại với thân thể con người. Khi đó, lúc chiến đấu bọn họ sẽ như được tiêm chất kích thích, ít nhất có thể gần đạt tới trình độ quân đoàn vũ trụ. Dĩ nhiên, tác dụng phụ ở đây là binh lính sẽ rất nhanh xuống sức, bất quá nếu đổi lại việc sát thương kẻ địch, tiểu tổ của tôi cho rằng, điều này hoàn toàn có thể chấp nhận được!

Khi vị chuyên gia này rời khỏi bụi, Vương Quang Chính bước lên, bắt đầu phát biểu:

-Về phương diện này, tôi cũng có vài ý kiến. Đầu tiên, quân đoàn vũ trụ quả thật rất mạnh, nhưng số lượng lại quá ít. Đặc biệt, trong trận chiến với đám quái vật vừa qua, đã có hơn 30 chiến sĩ hi sinh. Đối với tiểu đội chỉ có hơn 100 binh lính, tổn thất lần này là vô cùng nặng nề. Nếu như có thêm vài cuộc chiến nữa, liệu quân đoàn vũ trụ có còn tồn tại nữa hay không?

Phương diện khác, tố chất thân thể của các binh lính thuộc lực lượng phòng vệ quả thật cần phải nâng cao. Để đối phó với các cuộc chiến trong tương lai, không riêng gì việc tập trung cải tiến trang thiết bị, việc tăng cường tố chất binh lính cũng quan trọng không kém. Cá nhân tôi cho rằng kế hoạch này có thể thực hiện.

So với các người khác, lời nói của Vương Quang Chính hiển nhiên có trọng lượng hơn rất nhiều. Ít nhất, nếu Vương Quang Chính đã mở miệng,

ngay cả Diêu Nguyên cũng không thể không xem xét lại.

Cho đến khi Vương Quang Chính xuống bực, Diêu Nguyên mới bước lên, nói:

-Mọi người, về kế hoạch nâng cao tố chất thân thể của binh lính, ta nghĩ nên thử nghiệm từng phần. Thực ra, mục đích chính khi thành lập cơ quan tân nhân loại là nghiên cứu về tân nhân loại, làm sao để biến một người bình thường trở thành tân nhân loại. Nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật hiện thời của chúng ta, đến việc định nghĩa tân nhân loại là gì chúng ta còn không rõ. Vì vậy, mục đích cũng xa vời bóng trăng dưới đáy nước. Có thể nói, thành quả duy nhất mà chúng ta đạt được chính là chế tạo ra loại thuốc X kia.

Đầu tiên, mặc dù đã có hơn 20 trường hợp thành công. Hệ thống miễn dịch đã tiến hóa cũng như sản sinh ra học môn thần bí trong loại thuốc X. Nhưng các vị phải chú ý, những người thành công hầu như đều là tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Hay nói cách khác, điều kiện tiên quyết chính là cơ thể bọn họ cũng có loại học môn kia.

Nói tới đây, giọng nói của Diêu Nguyên nặng nề hơn rất nhiều, tiếp tục:

-Trước đây, cơ quan tân nhân loại đã từng thử nghiệm loại thuốc X kia lên rất nhiều động vật. Nhưng tất cả mẫu vật thí nghiệm đều tử vong, cho nên bọn họ đưa ra một suy đoán...

Lẽ nào chỉ có tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại mới có thể sử dụng thuốc X? Còn không, bất kỳ sinh vật nào khi sử dụng đều sẽ chết?

Cho nên, kế hoạch nâng cao tố chất thân thể binh lính tuy có vẻ rất hấp dẫn, nhưng tỷ lệ tử vong chắc chắn là rất cao, vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta. Thậm chí, có khi chúng sẽ không thể nào thành công. Do đó, ta tuyên bố...

Trước khi có bất kỳ báo cáo chính thức nào xác nhận tỷ lệ thành công, kế hoạch nâng cao tố thân thể binh lính này bị tạm dừng vô thời hạn.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 7: Lệnh Cấm Bể Và Lệnh Chặt Cây

Một tháng sau cuộc chiến tranh...

Trong khoảng thời gian này, rất nhiều tin tức được lan truyền tới dân chúng thông qua tuần san Hi Vọng, hoặc là phát ngôn của nhân viên chính phủ. Đến lúc này, dân chúng trong phi thuyền mới biết được tình cảnh hiểm nghèo lúc trước mình gặp phải. Bị nhốt trong long đất, bị đám quái vật ghê tởm tấn công...vô số nguy hiểm chồng chất. Cho dù chiến tranh đã kết thúc, nhưng vẫn khiến đại đa số người dân nghĩ tới là phát run.

Tuy nhiên, điều đã qua thì cũng qua, nguy hiểm đã không còn. Dù trong quãng trường tương niệm kia lại có thêm mấy trăm cái tên mới, cùng với những câu chuyện về chiến công của họ, nhưng như thế cũng chỉ khiến người dân tăng thêm vài phần kính trọng. Thứ mà bọn họ mong chờ nhất, chính là việc bước ra ngoài phi thuyền, thám hiểm hành tinh mới!

Hiện giờ, phi thuyền Hi Vọng đang lơ lửng trên độ cao khoảng 3000 mét. Không phải vì địa điểm này là nơi sơn thanh thủy tú, mà chỉ đơn giản đây là nơi mà đội quân quái vật tấn công liên tục ba lần, cũng là nơi có nhiều thi thể quái vật nhất. Vì vậy, có thể nói, nơi đây là nơi ưu tiên trong công cuộc dọn dẹp. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Một tháng qua, lực lượng phòng vệ trên phi thuyền Hi Vọng đã được cải tổ lại, phân thành sáu đội. Mỗi đội có 500 người, sử dụng chế độ sáu ban thay phiên. Hay nói cách khác, sau một lần thực hiện công việc đủ 8

tiếng, 16 tiếng sau được nghỉ thoải mái. Nhiệm vụ của bọn họ không phải quá quan trọng, chỉ hơi có chút áp lực. Dù sao, lực lượng phòng vệ bọn họ cũng không am hiểu cận chiến như quân đoàn vũ trụ, hơn nữa đám quái vật kia không có con nào hiền lành cả. Nếu có một hai con lọt lưới còn sống sót, mai phục đánh lén thì số thương vong không chỉ là một hai người.

Do đó, mới áp dụng chế độ như trên. Khiến cho binh lính mỗi lần có nhiệm vụ thì có đủ thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng điều này không phải là thứ mà người dân bận tâm. Thứ họ quan tâm nhất, khi nào có thể ngồi lên phi thuyền vận chuyển, đặt chân lên hành tinh mới lạ này.

Bọn họ quá khát vọng bầu trời trong xanh, đại dương bao la, cánh rừng xanh biếc...Nhớ cảm giác khi được đặt chân lên mặt đất, lên một hành tinh!

Tuy mỗi người dân đều biết nơi này không hề an toàn. Dù sao đây cũng là một hành tinh xa lạ, ai biết được bọn họ sẽ gặp phải thứ gì. Có lẽ là những con dã thú hung hãn, những loại thực vật nguy hiểm. Như là một con thú nhỏ đáng yêu, trong chốc lát bỗng biến lớn, nuốt trọn thân thể con mồi chẳng hạn. Chuyện như vậy đâu có hiếm trong phim ảnh, tiểu thuyết viễn tưởng.

Nhưng dù vậy nó vẫn không ngăn được sự háo hức của người dân. Đặc biệt là một vài thanh thiếu niên người Âu Mỹ có tinh thần thám hiểm, bọn họ đã lập một đoàn thám hiểm tự phát. Mục đích của đoàn thám hiểm này rất đơn giản, chỉ mong được thám hiểm các khu vực lân cận, chụp hình cảnh vật nhằm lưu giữ các hình ảnh đầu tiên về một hành tinh mới. Đồng thời, cũng tìm hiểu môi trường xung quanh như thế nào, ví dụ như có động vật nào ăn cỏ, động vật nào ăn thịt, có loại thực vật nào dùng làm thức ăn được không, liệu có nấm trên hành tinh này không...Đủ thứ chuyện, chưa kể đến một vài người Trung Quốc già cỗi hi vọng tìm kiếm những loại

thuốc quý. Bởi theo nền y học của bọn họ, cái gì sống càng lâu thì càng quý, được hiệu tốt. Nếu tìm được thứ gì sống vài ngàn năm, vạn năm, ăn vào biết đâu “bạch nhật phi thăng” thì sao...

Nhìn chung, người dân có rất nhiều ảo tưởng về hành tinh mới này, hay nói theo mặt tích cực chính là kỳ vọng. Tuy bọn đều biết khu vực bên dưới không hề an toàn, nhưng bọn họ vẫn muốn nhanh chóng đáp xuống mặt đất, cho dù chỉ đi lại một chút thôi cũng được.

Với các yêu cầu trên, cơ quan chính phủ lại có cách nghĩ khác.

Đầu tiên, nếu để người dân xuống đất, vậy làm cách nào đảm bảo an toàn cho họ? Không nói tới việc đám quái vật còn sót lại, thì môi trường xung quanh đối với loài người hoàn toàn là một thứ mới mẻ, xa lạ. Sinh vật nào nguy hiểm, sinh vật nào có độc, sinh vật nào có ích, thứ nào hữu dụng, thứ nào không... Vô số câu hỏi đặt ra.

Không nói tới động vật, cho dù là thực vật cũng vô cùng nguy hiểm. Ví dụ như một vài loại thực vật ăn thịt người. Tuy hầu hết đều do người đời thù diệt nên, nhưng ít nhất một vài loại trong số đó là có thật. Điển hình như Diêu Nguyên, chính hắn đã gặp phải một loại như thế trong một khu rừng nhiệt đới ẩm ướt – nhân đằng hấp huyết (dây leo hút máu??). Cũng may, lúc ấy hắn phản ứng nhanh nhẹn, nếu không e rằng giờ này đã không có chính phủ trên phi thuyền Hi Vọng.

Khi đến một môi trường xa lạ, bất cứ chuyện gì cũng không thể khinh thường. Trước mắt, lực lượng phòng vệ vẫn còn quá thừa thớt, thậm chí trong một tháng qua, Diêu Nguyên đã phải dùng tới quân đoàn vũ trụ để thực hiện nhiệm vụ. Bởi vì quân đoàn vũ trụ không hề e ngại hoàn cảnh tác chiến bên ngoài, có khả năng sinh tồn cao...hơn nữa với tiểu đội ba người một tổ, có thể linh hoạt giải quyết nhiệm vụ...

Nếu để cho người dân tự do bước lên mặt đất, rời khỏi phi thuyền, như vậy chẳng khác nào buộc chính phủ phải phái quân đội bảo vệ? Không phải, có vấn đề ai chịu trách nhiệm đây? Đương nhiên là kẻ đứng mũi chịu sào như hãn rồi, cùng với toàn bộ cơ quan chính phủ trên phi thuyền.

Nhưng nếu phái quân đội bảo vệ, số lượng bao nhiêu mới đủ? Trăm người? Ngàn người? Huống chi dân chúng trên phi thuyền đã lên tới hơn 10 vạn, cộng thêm số trẻ con nữa đã gần xấp xỉ 17 vạn. Nếu cho một nhóm đi xuống, chắc chắn là một nhóm khác sẽ đòi xuống theo. Chẳng lẽ lại ngăn nhóm khác lại? Không, điều đó là điều đáng sợ nhất. Chuyện như vậy vốn đã xảy ra hằng ngày trong đất nước “thiên đường”, nên Diêu Nguyên đã vô cùng quen thuộc. Thứ khác không bàn tới, chỉ cần một tin đồn là những người có thể bước xuống mặt đất là họ hàng bà con thân thích gì đó của nghị viện, nhân viên chính phủ, hoặc đơn giản hơn là vì họ có tiền....Như vậy danh dự chính phủ sẽ tuột dốc không phanh, hậu quả ai gánh chịu đây? Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Do đó, mặc dù Diêu Nguyên hiểu rất rõ khát vọng của người dân. Nhưng trong mấy cuộc phát biểu vừa qua, hãn vẫn kiên quyết từ chối các yêu cầu đi tới mặt đất cho bất kỳ đối tượng nào không có nhiệm vụ, hoặc phi quân đội.

Nhưng vẫn còn tầng lớp khác, các nhà khoa học cũng rất muốn tới mặt đất...Bọn họ đồng loạt đưa ra yêu cầu.

Đương nhiên, các nhà khoa học không phải chỉ có mục đích dụ ngoạn, thám hiểm như đại đa số người dân....Bọn họ quả thật muốn bước chân lên mặt đất để nghiên cứu, tìm hiểu. Thứ khác không bàn, chỉ riêng các việc xác định địa hình của hành tinh này, thành phần đất, sơ đồ mạch khoáng, lấy mẫu các loại thực vật, động vật...Rất nhiều việc mà chỉ dựa vào hệ thống thăm dò trên phi thuyền Hi Vọng thì không sao hoàn thành được.

Trong đó, hăng hái nhất chính là Yvaine. Anh ta đã yêu cầu ít nhất ba lần được xuống mặt đất, với tư cách là một nhà sinh vật học hàng đầu trên phi thuyền, cơ hội tuyệt hảo như thế làm sao có thể bỏ lỡ được. Có thể nói, anh chàng hầu như phát cuồng, mỗi ngày đi ngủ cũng nằm mơ đến việc lên mặt đất.

Cứ như vậy, càng ngày càng có nhiều yêu cầu được đặt chân lên mặt đất. Đây có lẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, người dân và giới khoa học đồng lòng đến như vậy.

Cùng lúc đó, lực lượng phòng vệ thi hành nhiệm vụ trên mặt đất cũng truyền về rất nhiều tin. Đầu tiên là về tiến độ tiêu hủy thi thể quái vật. Một tháng qua, toàn bộ thi thể quái vật trong phạm vi 300 km xung quanh phi thuyền Hi Vọng đã được tiêu hủy. Bây giờ đến lúc thăm dò các khu vực xa hơn.

Nhưng lúc này, bọn họ gặp phải vấn đề. Đó là khi thăm dò, bọn họ gặp phải một mảnh rừng mênh mông bát ngát. Thực ra, hành tinh này có mật độ che phủ rừng rậm rất cao. Trừ vấn đề nhiệt độ, độ ẩm sinh ra một vài thảo nguyên, sa mạc, hầu như toàn bộ hành tinh này đều là rừng rậm. Tỷ lệ rừng rậm bao phủ trên lục địa đã vượt qua 60%

Điều này đương nhiên là chuyện tốt, nhưng chuyện tốt phải coi là lúc nào. Nếu phải tìm kiếm, dọn dẹp và tiêu hủy thi thể quái vật mà gặp phải cánh rừng này...Đó chẳng hề là chuyện tốt tí nào.

Như lúc trước đã nhắc đến, tuy lực lượng phòng vệ có khả năng viễn chiến rất tốt, nhưng khả năng cận hầu như bằng không. Nếu bị quái vật tiếp cận, bọn họ đơn thuần chỉ là những chú sơn dương non nớt chờ lên bàn mổ. Không bàn tới vũ khí, trang bị...Chỉ riêng tốc độ phản xạ thần kinh của bọn họ đã không thể nào theo kịp tốc độ của đám quái vật kia. Nếu trên thảo nguyên thì còn đỡ, nhưng nếu tiến vào rừng rậm, bị phục kích thì tỉ lệ tử vong sẽ rất lớn.

Do đó, nhiệm vụ tiêu hủy thi thể quái vật gặp phải chướng ngại nghiêm trọng. Sau một hồi thảo luận khẩn cấp, phía quân đội có đề xuất mới. Đầu tiên cho binh lính lái các phi thuyền vận chuyển cải tiến, sử dụng các thiết bị thăm dò để quét khu vực cần tiến hành nhiệm vụ. Một khi phát hiện vật thể khổng lồ hoặc các động vật có hình thể tương tự như quái vật, hoặc phát hiện khu vực nào xuất hiện gen cộng hưởng...Như vậy lập tức xác định mục tiêu dọn dẹp, tiêu diệt tất cả mục tiêu trong phạm vi bên trong.

Tuy nhiên, binh lính lại không thể tiến vào rừng rậm, cho nên Điều Nguyên ra hai mệnh lệnh. Chính là lệnh cấm bẫy và lệnh chặt cây.

Lệnh cấm bẫy được ban hành dưới danh nghĩa quân đội và chính phủ trên phi thuyền Hi Vọng, yêu cầu bất kỳ ai không phải là quân nhân, nếu không được cho phép tuyệt đối không được rời phi thuyền Hi Vọng. Nếu vi phạm, sẽ bị khép tội phá hoại hoàn cảnh môi trường xung quanh, có ý định lây nhiễm virus bất minh. Mức phạt sẽ giam giữ từ 3 đến 5 năm, nếu có tình tiết nghiêm trọng, có thể lên đến 5 năm hoặc 10 năm.

Đó là lệnh cấm bẫy.

Còn về lệnh chặt cây, đây là lệnh do phía quân đội đưa ra. Đường nhiên, do tính đặc thù của nó nên lệnh này sẽ được tuân san Hi Vọng loan báo. Đó là khi các binh lính đang thi hành nhiệm vụ dọn dẹp thi thể quái vật, nếu nghi ngờ bất kỳ khu vực nào có chứa quái vật, như vậy bọn họ có toàn quyền xử lý khu vực đó. Bao gồm việc có thể thiêu rụi không quá 10 km rừng rậm, bao gồm việc có thể chặt bất kỳ cây cối nào, bao gồm việc có thể giết bất kỳ loài động vật hoang dã nào...

Đó là lệnh chặt cây

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8: Cuộc Thảo Luận Bí Mật

-Diêu Nguyên, nghe nói ngài phải ra ngoài làm nhiệm vụ sao?

Vào ngày thứ hai sau khi Diêu Nguyên ban bố hai mệnh lệnh, hắn đã chuẩn bị tinh thần chịu chất vấn. Đó là lý do từ sáng sớm hắn đã có mặt tại phòng họp trưởng, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, người đầu tiên xuất hiện lại là Thích Hiểu Điều.

Diêu Nguyên nhướng mày, kỳ quái hỏi:

-Có ý gì, ta làm gì có nhiệm vụ nào? Bây giờ là họp trưởng, ta cần phải túc trực tại chỗ này chứ.

-Hả? Không thể nào.

Thích Hiểu Điều dùng giọng điệu ngạc nhiên xen lẫn sự khoa trương một cách thái quá, nói:

-Không phải chứ? Ngài vừa ban bố lệnh cấm bế và lệnh chặt cây, chẳng lẽ không phải cho việc trốn đi nghỉ mát sao? Nếu không, nếu đi tới mặt đất, bị những người khác giám hộ thì phiền chết a? Khai thiệt đi, có phải ngài vẫn muốn đi đến mặt đất không?

Đôi mày của Diêu Nguyên càng nhíu chặt hơn, bất tri bất giác hắn đã sử dụng kỹ năng của suy luận giả, bắt đầu phân tích thông tin trong từng lời nói của Thích Hiểu Điều.

Đầu tiên về hai mệnh lệnh cấm bế và chặt cây. Tình trạng của hành tinh thế nào, Thích Hiểu Điều cũng đã biết. Hai mệnh lệnh trên cũng là bất đắc dĩ. Nếu không đưa ra mệnh lệnh ngăn cấm kia, ai biết được loài người, khi đã trải qua mấy năm phiêu bạt trong vũ trụ sẽ có hành động phá hoại gì với hệ sinh thái nơi đây? Vì vậy, mệnh lệnh này là hoàn toàn cần thiết, hẳn tin Thích Hiểu Điều lại không nhìn ra điểm này.

Tiếp theo, tuy hẳn quả thực không thích mấy người kia đến tận nơi phản đối, nhưng dù thế nào, hẳn vẫn phải đợi tại phòng hạm trưởng. Hẳn phải giải thích rõ ràng cho những người phản đối, cũng như đập tan mọi nghi ngờ bất an. Với tư cách là hạm trưởng của phi thuyền Hi Vọng, là người đứng đầu chính phủ, hẳn sao có thể bỏ bê trách nhiệm, trốn ra ngoài chứ? Như vậy danh dự của hẳn để đâu? Da mặt hẳn còn chưa dày tới mức đó.

Nhưng Thích Hiểu Điều vẫn đưa ra chuyện này, Diêu Nguyên tin hẳn sẽ không nói những lời vô nghĩa như vậy. Với tư cách là một trong 2 suy luận giả trên phi thuyền Hi Vọng, Thích Hiểu Điều phải có ẩn ý gì đó...Rốt cuộc hẳn có ý gì đây?

Chẳng lẽ...

Diêu Nguyên đáp:

-Như thế nào? Nếu ta muốn trốn việc, chẳng lẽ cậu cũng muốn theo sao?

Thích Hiểu Điều cười hắc hắc:

-Đương nhiên rồi, tôi cũng muốn tắm nắng, ngắm cây cối, trời xanh mây trắng...Sao lại không muốn đây? Hơn nữa, thay vì phải mang tiếng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, theo ngài trốn đi nghỉ mát không phải thích hơn sao.

Diêu Nguyên trầm tư trong chốc lát, gật gật đầu nói:

-Tốt, chúng ta “trốn đi nghỉ mát” một lát. Bất quá, để đề phòng trường hợp bất ngờ, cậu nên đi kiểm tra sức khỏe trước. Nếu có phát sinh bệnh tật gì, dưới mặt đất không có bác sĩ đâu.

Thích Hiểu Điều cười cười, bộ dáng dương dương tự đắc như đã sớm chuẩn bị. Hắn từ túi lấy ra một tờ giấy kiểm tra sức khỏe:

-Đã làm xong từ sớm rồi. Nếu muốn “nghỉ phép”, thì đầu tiên là cơ thể phải khỏe mạnh đã. Ngài nhìn kỹ đi, trong này ghi là tôi không có bệnh đau nhé.

Diêu Nguyên không nhiều lời, cầm tờ giấy kiểm tra sức khỏe xem xét. Đặc biệt là bộ ảnh về sơ đồ gen, bên dưới được đích thân Yvaine kí tên, cùng với các nhà khoa học khác xác nhận không có vấn đề bất thường.

(Quả nhiên, cậu ta có chuyện cần nói sao? Nhưng lại không thể bàn bạc trên phi thuyền Hi Vọng, hơn nữa giấy kiểm tra sức khỏe không hề có gì bất thường. Chứng tỏ cậu ta không bị quái vật khống chế...Có lẽ, chuyện này vô cùng quan trọng.)

Diêu Nguyên suy nghĩ một lát, trước mắt thì tình trạng của phi thuyền Hi Vọng vẫn bình thường, không có tình huống khẩn cấp nào xảy ra. Vương Quang Chính vốn đã xử lý mọi chuyện thành thạo, phương diện chính phủ thì phòng chính phủ có thể lo liệu. Nếu hắn chỉ biến mất trong vòng vài tiếng thì hoàn toàn không có vấn đề gì, chẳng qua là những người tìm hắn phản đối e rằng sẽ thất vọng thôi. Có lẽ bọn họ không ngờ tới việc hắn biến mất thật...

Sau đó, hai người đi đến bãi đáp phi thuyền, mặc trang phục chiến đấu. Trong đó, Diêu Nguyên vẫn mặc trang phục chiến đấu màu đỏ đặc trưng của mình, trang phục duy nhất dành riêng cho hắn. Chợt Thích Hiểu Điều lên tiếng:

-Đúng rồi, ngài có muốn thử phi thuyền vận chuyển đời mới nhất không? Mới chế tạo thành công, còn chưa kịp thử nghiệm nữa là.

Chân mày Diêu Nguyên lay động, mơ hồ đoán được vài thứ. Bất quá, hắn không nói gì thêm, chỉ gật đầu đồng ý:

-Cũng tốt, chơi bởi một phen đi. Cậu chờ ta một lát, để ta làm thủ tục xuất hành.

Với Diêu Nguyên tự thân xuất hiện, thủ tục được thông qua rất nhanh. Hắn tự mình lái một chiếc phi thuyền vận chuyển to lớn, trên phi thuyền chỉ có hai người. Chiếc phi thuyền càng lúc càng rời xa phi thuyền Hi Vọng, cho đến khi thấy được một bờ cát trắng trên bãi biển rộng lớn, hắn mới đáp phi thuyền vận chuyển xuống. Lúc này, hắn mới quay lại, nhìn về phía Thích Hiểu Điều. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Không ngờ Thích Hiểu Điều lại nói:

-Sao vậy, ngài không dùng tới hạt Genesis? Không sợ mấy tên kia tìm thấy chúng ta sao? Đúng rồi, tôi muốn ra bờ biển chơi một chút. Không biết biển ở đây có tôm cua như Trái Đất không nhỉ.

Nói xong, Thích Hiểu Điều đi về phía cửa khoang.

Diêu Nguyên chỉ trầm ngâm một lát, sau đó khởi động thiết bị tạo hạt Genesis trên phi thuyền. Đây là chiếc phi thuyền vận chuyển mới nhất được cải tạo, thay vì gọi nó là phi thuyền vận chuyển, chính xác hơn phải gọi nó là phi thuyền vận chuyển được vũ trang. Nó được trang bị một lò phản ứng nhiệt hạch mini, có thể tạo ra hạt Genesis bao phủ trong phạm vi 100 mét.

Khi Diêu Nguyên bước ra khỏi phi thuyền, quả nhiên thấy Thích Hiểu Điều đứng cách xa phi thuyền hơn 100 mét. Hắn không lập tức nói chuyện

mà đi ra ngoài phạm vi bao phủ của hạt Genesis, sau đó đến bên cạnh Thích Hiếu Điều, hỏi:

-Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì mà cậu chuẩn bị kỹ càng như vậy. Chẳng lẽ trên phi thuyền Hi Vọng có thứ gì giám sát chúng ta sao?

Thích Hiếu Điều kiểm tra các trang thiết bị bên trong trang phục chiến đấu, sau khi xác nhận nơi này đã nằm ngoài phạm vi bao phủ của hạt Genesis, mới lên tiếng:

-Nói chính xác hơn, tôi không biết thứ giám sát chúng ta là người hay vật.

Chân mày Diêu Nguyên càng nhíu lại sâu hơn:

-Lời này có ý gì?

Thích Hiếu Điều sắp xếp từ ngữ một lát, rồi mới lên tiếng:

-Ngài hãy kiên nhẫn nghe ta kể lại mọi việc. Trước khi ngài phát hiện tôi là tân nhân loại, tôi cùng Lâm Khâu Thu và Vương Đan Đán, ba người đang chơi game Star Craft 3, sau đó... Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thích Hiếu Điều thuật lại mọi chuyện, lát sau mới dừng lại, tổng kết:

-Tôi không biết ZERO rốt cuộc là thứ gì. Thực ra, từ trước khi cuộc chiến tranh với đám quái vật diễn ra, tôi căn bản chưa hề tin tưởng những gì nó nói. Nếu đổi là ngài, liệu ngài có tin những lời kia không?

Nhưng sau đó, chúng ta quả nhiên gặp phải quái vật, gặp được con quái vật mẹ. Mặc dù chưa thể hoàn toàn xác nhận loại quái vật này chính là tộc Zerg trong game Star Craft, nhưng vô luận ra sao, trong cuộc nói chuyện với ZERO sau đó, đám quái vật hoàn toàn có đủ các đặc điểm mà

nó nêu ra. Ngài có cho rằng, chẳng lẽ với sự ngẫu nhiên trong bước nhảy không gian, lại gặp phải sự trùng hợp như vậy sao? Ngài có cho rằng, một người chỉ tùy ý nói vài câu lại có sự trùng hợp như vậy sao?

Diêu Nguyên nhướn mày lên, hỏi:

-Từ từ, Star Craft 3 là cái gì? Một game trên PC à?

Thích Hiểu Điều sững sờ, sau đó phá lên cười ha hả. Bất quá, sau đó hắn vẫn kiên nhẫn giải thích cho Diêu Nguyên về nội dung của game Star Craft, cũng như các đặc điểm của tộc Zerg và phương thức tác chiến của chúng.

-...Theo như tôi giải thích ở lúc trước, tộc Zerg (1) trong Star Craft là một chủng tộc dung hợp rất nhiều loại gen từ các chủng tộc khác, là loại quái vật đặt mục tiêu tiến hóa về thân thể, nhằm thích ứng với hoàn cảnh trong vũ trụ. Phương thức chiến đấu của chúng gần giống như đám quái vật mà chúng ta gặp phải, đó là dùng biến quái vật để đè bẹp địch nhân.

Diêu Nguyên lúc này mới đưa ra ý kiến:

-Nói cách khác, cậu cho rằng chính ZERO là nguyên nhân khiến cho chúng ta có mặt tại đây? Đưa phi thuyền Hi Vọng vào bên trong lòng đất, đụng độ với quái vật...Được rồi, hay là tộc Zerg theo cách gọi của cậu. Bởi vì cậu gọi nàng ta là newbie, cho rằng nàng ta chỉ huyên hoang khoác lác, nên nàng ta cố ý để phi thuyền Hi Vọng đụng độ tộc Zerg?

Thích Hiểu Điều khoát tay áo, đáp:

-Đây là chuyện mà tôi muốn hỏi ngài. Trên phi thuyền Hi Vọng có bí mật gì mà tôi không biết không? Hôm nay, tôi làm nhiều chuyện như vậy cũng phải chịu áp lực cực lớn a. Một là khả năng ZERO phát hiện là rất cao, hai là việc ngài nghi ngờ tôi đã bị quái vật điều khiển, kéo ngài đến

chỗ bọn chúng mai phục. Ngài thấy không, tôi đâu mang theo vũ khí. Thế nào? Ngài có thể tiết lộ bí mật về phi thuyền Hi Vọng không?

Diêu Nguyên chần chờ một lát, sau đó đáp:

-Theo cấp bậc của cậu, dĩ nhiên có thể biết được. Nhưng với hai người bạn của cậu thì không, cậu phải giữ bí mật với họ, đây là quy định...

Thích Hiểu Điều trả lời ngay lập tức:

-Tôi vốn đã không định nói với bọn họ. Thậm chí các suy đoán về ZERO cũng không nốt.

Lúc này Diêu Nguyên mới lên tiếng:

-Bên dưới phòng máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng, chúng ta phát hiện một lớp thép hai tầng. Trong đó là thứ tạo nên toàn bộ các kỹ thuật công nghệ cao mà chúng ta đang sử dụng như công nghệ phản trọng lực, bước nhảy không gian...Một chiếc đĩa bay, chiếc đĩa bay được phát hiện tại bang Tennessee tại Mỹ.

-Đĩa bay? Bên trong phi thuyền Hi Vọng?

Thích Hiểu Điều phản ứng rất nhanh, phản bác:

-Không thể nào, hệ thống phản trọng lực và bước nhảy không gian... Các kỹ thuật khoa học quan trọng như vậy, ngài cảm thấy đám lãnh đạo khốn kiếp có thể “tốt bụng” để lại cho chúng ta sao? Nước khác không bàn tới, nhưng riêng với nước Mỹ, ngài cho rằng bọn chúng lại làm vậy à? Đừng có đùa!

Diêu Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu:

-Xin lỗi, vấn đề này đến ta cũng không biết. Vì sao chính phủ Mỹ lại bỏ lại chiếc đĩa bay này, hơn nữa lại để bên trong phi thuyền Hi Vọng, tất

cả vẫn là ẩn số. Nhưng có một điều mà ta chắc chắn, chiếc đĩa bay này là hàng thật, hơn nữa các công nghệ khoa học kỹ thuật như hệ thống phản trọng lực, bước nhảy không gian...quả thực xuất xứ từ nó...

-Chẳng lẽ...ZERO chính là trí tuệ nhân tạo của chiếc đĩa bay kia sao?!

Chú thích:

1/Tộc Zerg: Một chủng tộc trong game Star Craft, song song với hai chủng tộc khác là Terran và Protoss. Tộc Zerg là một chủng tộc hư cấu giống côn trùng với khả năng ký sinh vào phe đối kháng của loạt StarCraft. Hoạt động theo một tâm trí kiểu tổ ong, mục tiêu của Zerg là hoàn thiện sơ đồ gen của chính mình bằng cách đồng hóa các chủng tộc "xứng đáng" khác vào cơ thể, tạo ra nhiều chủng loại khác nhau. Không giống như Protoss và Terran, Zerg không sử dụng công nghệ mà thay vào đó, chúng đồng hóa những đặc điểm của loài khác theo hướng đột biến để tạo ra các công nghệ tương xứng.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 9: Dạng Sơ Khai Của Con Quái Vật Mẹ

Cuộc nói chuyện giữa Diêu Nguyên và Thích Hiểu Điều kết thúc mà vẫn chưa rút ra được kết luận gì. Nhưng ít nhất họ cũng xác định được một chuyện, ZERO có thể không phải là trí tuệ nhân tạo trên đĩa bay, nhưng nó chắc chắn nắm giữ kỹ thuật bước nhảy không gian, hay có thể nói là khổng chế bước nhảy không gian.

Vũ trụ quá mức rộng lớn. Chỉ riêng sự rộng lớn vô biên của nó đủ cho bất kỳ sinh vật nào cảm thấy tuyệt vọng. Những cụm từ vô biên, không có biên giới chính là dùng để miêu tả vũ trụ.

Nếu coi vũ trụ là một đại dương, như vậy thì số hằng tinh, hành tinh... nhiều như hạt nước. Còn con người, có lẽ nhỏ bé đến mức ngay cả phân tử nước còn chưa tới. Thế mà khi sử dụng bước nhảy không gian, bên cạnh điểm đến lúc nào cũng có hành tinh hoặc Hằng tinh. Tỷ lệ này nhỏ bé như việc bạn mua vé số trong tất cả các ngày trong năm, mà tất cả lần mua đều trúng độc đắc!

Nhưng cái tỷ lệ không thể tưởng tượng kia lại xảy ra. Nếu chỉ có một hai lần thì còn có thể chấp nhận, nhưng phi thuyền Hi Vọng đã trải qua mấy trăm lần như vậy rồi. Cái này còn có thể gọi là ngẫu nhiên sao?

Do đó, từ lúc trước, không chỉ Thích Hiểu Điều mà cả Diêu Nguyên, Nhâm Đào cũng sinh ra hoài nghi. Nhưng chỉ mới dừng lại ở mức hoài nghi, đơn giản vì không hề có chứng cứ nào chứng tỏ việc này liên quan đến chiếc đĩa bay kia, hoặc do một thứ gì điều khiển.

Cho đến cuộc thảo luận này, bất kể ZERO có phải là trí tuệ nhân tạo trên đĩa bay hay không, ít nhất có thể xác định một điều - bước nhảy không gian có thể điều khiển. Đây là điều không thể chối cãi, và điều quan trọng tiếp theo. Có lẽ ZERO không có ác ý với con người.

-Bất kể thế nào, trước tiên cậu cứ thăm dò thân phận ZERO đã. Đương nhiên không thể hỏi quá trực tiếp, tốt nhất là với tư cách bạn bè hỏi từng chút một. Nhớ là phải từ tốn, không được hấp tấp. Điều quan trọng nhất là không thể khiến nàng ta có ác cảm với con người. Tốt nhất là khiến cho nàng ta có hảo cảm với chúng ta. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Diêu Nguyên sau khi biết chuyện, liền cẩn thận dặn dò Thích Hiểu Điều từng chút một, cứ như là một bà mối gương mẫu đang dặn dò chú rể trước ngày coi mắt. Nếu bỏ qua cách cảm ràm dày dòng kia, những ý mà Diêu Nguyên nói đều là kinh nghiệm mà hắc đúc kết được trong lúc thi hành nhiệm vụ. Theo lý luận của hắc, gây thiện cảm với người khác là một điều rất quan trọng.

Không ngờ Thích Hiểu Điều chỉ cười ha ha:

-Ngài yên tâm đi. Tôi là ai chứ, là “tình thánh” trong thế hệ đấy. Việc tán gái không cần ngài chỉ thêm đâu, yên tâm đi. Ha ha ha.

Chân mày Diêu Nguyên hơi nhíu lại, nhưng cũng không nói gì thêm. Bởi hắc chợt nhớ tới vì sao ZERO lại tiếp cận Thích Hiểu Điều. Đơn giản vì anh chàng không hề có động cơ bất chính nào cả. Nếu những lời này khiến cho anh chàng thay đổi cách nói chuyện, không chừng sẽ khiến ZERO sinh ra hoài nghi, hoặc tạo ác cảm với con người. Như vậy, thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Nếu hai tên “đồng bọn” chơi game của Thích Hiểu Điều ở đây, nghe được lời nói lúc này của cu cậu, đảm bảo sẽ bò lăn ra mà cười. Đơn giản vì

anh chàng Thích Hiểu Điều chỉ đang “chém gió”. Cu cậu vẫn là một chàng trai tân đúng nghĩa, lâu lâu tự sướng về ảo tưởng xây dựng một dàn hậu cung của riêng mình. Sở dĩ anh ta mạnh miệng như vậy chỉ để giấu đi sự xấu hổ của mình thôi.

Cứ thế, hai người với hai tâm tình khác nhau bước lên phi thuyền vận chuyển, quay trở về phi thuyền Hi Vọng.

Không ngờ, khi tiến vào phạm vi 100 km xung quanh phi thuyền Hi Vọng, hệ thống điều khiển tự động trên phi thuyền lập tức bị máy tính chủ trên phi thuyền Hi Vọng cưỡng đoạt quyền điều khiển, lái phi thuyền cấp tốc bay về bãi đáp. Khi bước vào khoang cách ly, Diêu Nguyên còn tưởng sở dĩ gấp gáp như thế là do hấn đột nhiên biến mất một lúc, hơn nữa còn phóng thích hạt Genesis. Khổ thân anh chàng Thích Hiểu Điều nhà ta bị mắng oan mấy câu.

Nhưng đến khi Vương Quang Chính vội vàng chạy đến, rồi các đội viên khác trong tiểu đội Hắc Tinh tập hợp, Diêu Nguyên mới biết có thể đã xảy ra chuyện.

Diêu Nguyên không dám chần chờ, lập tức dò hỏi:

-Xảy ra chuyện gì? Phi thuyền Hi Vọng bị tấn công? Hay là phát hiện một lượng lớn quái vật?

Vương Quang Chính lập tức đưa ra một xấp ảnh, nói:

-Ngài nhìn đi, đây là hình ảnh do lực lượng phòng vệ chụp khoảng 30 phút trước. Bọn họ đang thực hiện nhiệm vụ chặt cây và dọn dẹp trong một khu vực tương đối lớn, nhưng khi binh lính hạ xuống đất, có hai binh lính mất tích. Khi trở về phi thuyền Hi Vọng, sử dụng thiết bị thăm dò trên phi thuyền, phát hiện tại độ sâu 50 mét bên dưới khu vực đó, có một khối vật chất chưa rõ, đang sử dụng kỹ thuật gen cộng hưởng.

Diêu Nguyên lập tức nhận lấy xấp ảnh. Trên hình là một một lớp màng màu đen, thoát nhìn giống như bùn đất, nhưng nhìn kỹ lại giống lớp thịt.

-Hình thức sơ khai của con quái vật mẹ...Tiếp theo thì sao? Tại sao không tấn công nó? Sử dụng đạn lửa oanh tạc khu vực đó, thiêu hủy từng tế bào của nó!

Diêu Nguyên nhìn qua, lập tức ra lệnh.

Vương Quang Chính còn chưa kịp trả lời, từ mười nhà khoa học đằng sau, một người lên tiếng. Đó chính là Yvaine: Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

-Không, không thể đơn giản tiêu diệt nó như vậy được.

Diêu Nguyên nhíu mày hỏi lại:

-Tại sao không? Chẳng lẽ cậu còn muốn nghiên cứu nó? Không được! Tế bào quái vật thì còn có thể chấp nhận được, nhưng dạng sơ khai của con quái vật mẹ thì tuyệt đối không. Nhất định phải tiêu diệt nó, nếu không sau này có thể tạo thành thảm họa. Ta thà rằng từ bỏ bất kỳ công trình nghiên cứu nào, chứ tuyệt đối không thể lưu lại cho con cháu đời sau chúng ta bất kỳ tai họa ngầm nào! Hành tinh này là quê hương của chúng ta, không phải là vệ tinh số hai kia. Chẳng lẽ các cậu chưa thấy thảm trạng trên vệ tinh số hai kia sao, nơi đó là một hành tinh chết. Hơn nữa, sau khi hoàn tất dọn dẹp trên hành tinh này, ta còn dự định thanh tẩy toàn bộ vệ tinh số hai. Cho nên, mọi người đừng mong nghiên cứu gì ở đây!

Yvaine cười khổ:

-Không, ngài đã hiểu sai ý của chúng tôi rồi. Chúng tôi không phải muốn nghiên cứu nó, mà đúng như lời ngài. Chúng ta không thể lưu lại bất kỳ tai họa ngầm nào. Vì vậy, chúng tôi dự định giải quyết dứt điểm vấn đề quái vật này.

Diêu Nguyên cảm thấy tò mò, hỏi:

-Nghĩa là sao? Mau mau nói rõ cho ta biết. Ta sẽ xem xét đề nghị, nếu khả thi thì cho dù có phiền toái cũng không sao. Ta cho phép mọi người toàn quyền hành động. Nhưng nếu không, ta sẽ ra lệnh cho quân đội tiến hành tiêu hủy vật thể kia.

Yvaine nhìn về người phụ nữ trung niên bên cạnh. Người phụ nữ này gật đầu chào với Diêu Nguyên, nói:

-Hạ trưởng, tôi là Peona - nhà côn trùng học. Trong khoảng thời gian này, tôi chủ yếu nghiên cứu về sự tương đồng của đám quái vật này với giới côn trùng. Phương diện này cũng phải cảm ơn thưởng úy Trương Hằng. Nhờ cậu ta mà tôi đã có được các thông tin quý giá về chủng tộc quái vật này.

Tóm lại, đám quái vật này rất giống với các loại côn trùng như ong mật, kiến. Đó là về hình thái xã hội. Trong đó, đám quái vật này tựa hồ chỉ có một ý thức chung, so ra thì giới côn trùng như kiến hay ong cũng tương tự, chúng cũng có một ý thức tập thể. Điểm này nói ra thì quá dài dòng, tôi xin phép bỏ qua. Theo tình hình trước mắt, con quái vật mẹ là vật thể duy nhất trong tập quần có ý thức. Nó có thể sinh sản không ngừng, chỉ cần có tế bào còn sót lại là nó có thể hồi sinh...Nếu thế, trong lúc con quái vật mẹ còn sống, tại sao nó không tự sinh sản ra một con quái vật mẹ mới, tạo nên hậu duệ đây?

Vì vậy, chúng tôi mạnh dạn kết luận, nguyên nhân của việc này là do phương thức sinh sản của chúng. Nói cách khác, có thể là phương thức nhân đôi vô tính, cho dù sinh sản ra, chỉ là sự phân đôi giữa một tế bào, chứ không phải là việc tạo nên một tế bào mới...

Diêu Nguyên vừa nghe, vừa suy ngẫm, hần gật đầu ra hiệu:

-Tiếp tục.

Người phụ nữ trung niên tên Peola nói:

-Cho nên, chúng tôi đưa ra một kết luận khác. Một khi có một con quái vật mẹ xuất hiện, vậy không thể có con quái vật mẹ thứ hai. Cho dù là quái vật trên lòng đất, dưới đáy biển, ngoài vũ trụ...Trừ phi con quái vật mẹ hiện tại bị tiêu diệt, các con quái vật khác mới trở thành con quái vật mẹ.

-...Đúng vậy, theo các thông tin cho thấy thì quả thực như thế, nhưng...

Diêu Nguyên phản bác:

-Đó không phải là nguyên nhân chúng ta cho phép con quái vật mẹ tồn tại. Khi phát hiện nó phải hủy diệt ngay lập tức, nếu lại phát hiện một cái khác, cũng phải phá hủy ngay, không để cho nó phát triển.

Peona đáp trả:

-Vậy nếu như chúng ở nơi mà chúng ta không cách nào phát hiện thì sao? Tỷ như...bên dưới đáy biển chẳng hạn? Theo như thông tin từ Thượng úy Trương Hằng, chúng ta biết đám quái vật này không hề là sinh vật chỉ sinh sống trên mặt đất. Nếu nó di chuyển xuống lòng biển, sinh sôi nảy nở thì sao? Chúng ta làm sao tìm ra nó? Có thể nói, việc tìm ra nó đang ẩn nấp rất gần chúng ta như vậy, là một điều cực kỳ may mắn. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thích Hiếu Điều đứng bên cạnh chọt chen vào, hỏi:

-Chờ đã, vừa rồi cô có nhắc tới ong mật, chẳng lẽ cô cho rằng...

Peola gật đầu:

-Đúng, đó là thứ mà chúng tôi suy đoán. Dùng con quái vật mẹ này làm mồi, hấp dẫn các con quái vật khác trở về bảo vệ nó. Nói đơn giản, tập thể quái vật này chỉ có một ý thức, các con quái vật đơn lẻ khác đều là nó. Như vậy, nó không thể nào không sợ hãi khi bị tấn công. Vì vậy, nó sẽ gấp rút kêu gọi toàn bộ quái vật còn sót lại trở về bảo vệ. Do đó, tôi đề nghị nên giữ lại con quái vật mẹ kia. Thỉnh thoảng tấn công, thiêu cháy nó, ngăn sự phát triển của nó cũng như để kích thích nó, làm cho nó cảm thấy nguy hiểm. Để cho nó kêu gọi toàn thể quái vật trở về để bảo vệ chính mình.

Một đòn giải quyết toàn bộ chúng.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10: Hoàn Toàn Diệt Vong

Sau khi cân nhắc đề nghị của Peona, Diêu Nguyên nhanh chóng triệu tập một cuộc họp khẩn với các ban ngành liên quan.

Trong cuộc họp, có hai vấn đề chính được đưa ra. Nói thế cho nó phức tạp chứ thật ra chỉ có một, đó là trí tuệ của chủng tộc quái vật này đã tiến hóa đến mức cao cấp chưa. Nếu có, lỡ con quái vật mẹ được phát hiện chỉ là một vật thể thân do bọn chúng dựng lên thì sao. Tuy nói bọn chúng chỉ có một ý thức chung, nhưng điều đó không có nghĩa là nó không thể tự chia đôi mình, tạo thành hai cá thể có cùng suy nghĩ? Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nếu quả thật như vậy, một khi tiêu diệt vật thể thân này, con người yên tâm định cư sinh sống. Trong lúc đó, con quái vật mẹ thực sự vẫn đang âm thầm phát triển tại một nơi khác, chờ thời khắc trả thù, thôn phệ nền văn minh loài người.

Hết thấy chỉ là giả thuyết, nhưng nếu như con quái vật mẹ này đã có trí tuệ nhất định, xác suất việc này xảy ra có thể lên tới 70%.

Nhưng cũng có ý kiến phản đối, cho rằng trí tuệ của đám quái vật này không quá mức thông minh. Bởi chỉ cần xem xét lúc nó bị đẩy vào mặt trời là rõ. Trong lúc bị đẩy về phía mặt trời, có thể nói con quái vật mẹ đã tiến hóa trở thành sinh vật siêu cấp, chịu được nhiệt độ cực cao cũng như hấp thụ bộ phận năng lượng bức xạ do mặt trời phóng ra để chuyển hóa thành

năng lượng cung cấp cho chính mình. Những bằng chứng quan sát được đều thể hiện rõ con quái vật mẹ lúc ấy đã tiến hóa đến mức cuối cùng.

Nhưng trong hoàn cảnh ấy, càng lộ rõ sự yếu kém về trí tuệ của nó. Nếu nó thật sự thông minh, hay có trí tuệ tương xứng với các thành tựu khoa học của mình, vậy biện pháp đúng đắn để thoát khỏi mặt trời không phải là cố gắng gia tốc, dùng phản lực để thoát khỏi lực hấp dẫn cực lớn của mặt trời. Thay vào đó, nếu nó điều chỉnh phương hướng lực lại một chút, thay đổi góc độ, lợi dụng lực ly tâm để tăng gia tốc, như vậy việc thoát khỏi mặt trời không phải là không thể.

Nhưng nó lại không làm vậy, có thể thấy hành động kia chỉ là sự vùng vẫy trước lúc chết, một sự giãy dụa theo bản năng, theo cảm giác muốn bay khỏi mặt trời càng xa càng tốt. Kết quả, tuy nó đã tiến hóa thành công, nhưng đợi chờ nó là sự hủy diệt.

Từ đó có thể kết luận, nó không hề có trí tuệ cao cấp. Thay vì nói là động vật có trí tuệ bậc cao, chính xác hơn phải gọi nó là một loại động vật có bản năng cao cấp. Vì bản năng, có thể liều lĩnh làm bất cứ chuyện gì, kể cả mạng sống của mình.

Hai luồng ý kiến trên đều có người ủng hộ, người không. Như Vương Quang Chính, hẳn kiên quyết cho rằng đám quái vật rất có thể đang giở trò, tạo thể thân để che mắt mọi người. Nếu không, vì sao lại dễ dàng phát hiện mục tiêu như vậy? Rõ ràng là nó cố ý bộc lộ, để che giấu con quái vật mẹ đích thực. Khi con người tiêu diệt xong thể thân, sẽ mất cảnh giác. Còn nó chỉ cần ẩn nấp trong mấy năm, thậm chí mấy chục năm, trăm năm...Đợi đến khi mọi chuyện rơi vào quên lãng, từ từ âm thầm thôn phệ toàn bộ nền văn minh loài người, tựa như việc nó làm với nền văn minh xưa kia!

Vì vậy, Vương Quang Chính thà giết lầm chứ không bỏ sót. Trừ mục tiêu này ra, bất kỳ chỗ nào đáng nghi trên hành tinh này đều phải được thanh tẩy một lần. Hơn nữa, hẳn đoán chắc rằng sẽ không có con quái vật

nào chạy tới bảo vệ con quái vật mẹ “giả mạo” này, bọn chúng sẽ chỉ âm thầm ăn núp hoặc bảo vệ cho con quái vật mẹ đích thực.

Nhưng Thích Hiểu Điều, còn có Nhâm Đào đang dưỡng bệnh lại không nghĩ vậy. Thông qua thiết bị liên lạc, hai suy luận giả đã bàn bạc với nhau và nhất trí đồng ý rằng con quái vật mẹ này có thể là thật. Hơn nữa, kế hoạch do Peona đề xuất có thể thi hành. Bởi nếu đám quái vật có trí tuệ như Vương Quang Chính lo sợ, thì lúc đầu, với thân thể khổng lồ của nó cùng với các thành tựu khoa học kỹ thuật mà nó nắm giữ, nó chỉ cần đơn giản bay về hành tinh này, tiêu diệt toàn bộ loài người, hấp thu nền khoa học kỹ thuật. Đâu cần phải làm mọi chuyện rắc rối như vậy?

Cứ thế, hai bên tranh cãi không ngừng. Các nhà khoa học và chuyên gia cũng lần lượt gia nhập hai phe. Đến cuối cùng, quyền quyết định lại rơi vào tay Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên cũng cảm thấy rất khó xử. Nói thật, theo góc độ tình cảm cá nhân thì hẳn hoàn toàn ủng hộ lý luận của Vương Quang Chính. Bởi nếu thế, sau này chắc chắn sẽ không còn bất kỳ ẩn họa ngấm nữa. Hẳn cũng không muốn mấy trăm năm sau, lại bị đàn cháu tổ tông của mình chỉ thẳng vào mũi mà trách mắng vì quyết định của mình hôm nay.

Nhưng theo góc độ lý trí, hẳn lại nghiêng về hướng Thích Hiểu Điều và Nhâm Đào. Quả thật, theo suy luận logic, chủng tộc quái vật này không thể nào quá “thông minh” được. Nếu thật sự như vậy, loài người đã sớm thua rồi. Tuy loài người có thể không bị diệt vong, nhưng họ cũng chỉ có thể sử dụng bước nhảy không gian, chạy trốn khỏi hành tinh này. Nếu đã vậy, việc nó buông bỏ cho toàn bộ thành tựu khoa học kỹ thuật của mình, từ bỏ sự tiến hóa để một lần nữa phát triển lại là một điều phi lý.

Huống chi, nếu làm theo kế hoạch của Vương Quang Chính, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến nền sinh thái của hành tinh này. Điều này là không thể không xét tới.

Vì vậy, cuối cùng hẳn chỉ có thể lựa chọn ý kiến “trung gian”:

-Như vậy, tại sao chúng ta không gộp cả hai kế hoạch này lại. Đầu tiên, với mục tiêu là con quái vật mẹ được phát hiện kia, thỉnh thoảng tấn công thiêu hủy nó, nhưng không tiêu diệt nó ngay. Theo dõi xem liệu có quái vật khác chạy đến bảo vệ hay không.

Tiếp theo, chúng ta tiếp tục phái quân đội lục soát toàn bộ hành tinh. Tiến hành kiểm tra cũng như “thanh tẩy” trong phạm vi nhỏ. Ngoài ra, còn phải vận dụng hệ thống thăm dò siêu từ trên phi thuyền Hi Vọng để theo dõi tình hình, xem trên hành tinh này có ẩn giấu vật thể nào đang phát triển một cách bất thường hay không. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Kế hoạch tác chiến cơ bản là thế. Tên là...ách, gọi là kế hoạch truy tìm đi.

Cứ như vậy, một kế hoạch “quái dị” đã ra đời. Lực lượng phòng vệ đảm nhiệm vai trò chính trong việc truy lùng, bởi dù sao bọn họ cũng không thích hợp trong việc tấn công cận chiến. Còn quân đoàn vũ trụ, cứ ba binh lính thành một tiểu đội, sẽ thay phiên nhau canh chừng ở khu vực xung quanh con quái vật mẹ. Một khi phát hiện có quái vật khác xâm nhập, lập tức giết chết. Một khi phát hiện có quái vật đi ra từ cơ thể con quái vật mẹ, cũng giết chết.

Cứ thế, hai bên song song tiến hành kế hoạch của mình. Một tháng sau, các binh sĩ trong quân đoàn vũ trụ ước chừng đã giết hơn 7 vạn con quái vật, không kể lớn nhỏ. Còn lực lượng phòng vệ thì lại tìm thấy hai con quái vật mẹ ở hình thái sơ khai khác...

Kết quả cho thấy, cả hai bên đều đã đúng, nhưng cũng đều sai.

Tuy vậy, điều này cũng đánh dấu sự kết thúc của kế hoạch “truy tìm”. Bởi với ba khu vực được tìm thấy, còn lại khí sử dụng thiết bị thăm dò siêu

từ trên phi thuyền Hi Vọng, đặc biệt là các cảm biến chuyên dụng cho việc phát hiện kỹ thuật gen cộng hưởng, trên toàn hành tinh, kể cả dưới mặt đất với độ sâu lên tới 5000 mét. Kết quả, không có khu vực nào khả nghi.

Cùng lúc đó, quân đoàn vũ trụ chia làm ba đội, cùng với lực lượng phòng vệ phối hợp tiến hành tiêu diệt quái vật. Cứ thế một tháng nữa lại trôi qua, hay nói cách khác là ba tháng sau cuộc chiến tranh, ba khu vực phức kích đã không còn phát hiện bất kỳ con quái vật nào nữa. Cuối cùng, Diêu Nguyên ra lệnh, hủy diệt hoàn toàn ba con quái vật mẹ kia.

Hơn nữa, với tư cách là người lãnh đạo quân đội, hăn ra pháp lệnh – từ hôm nay, mỗi lúc bắt đầu tháng, đều phải sử dụng kỹ thuật thăm dò siêu từ để thăm dò toàn bộ hành tinh, phát hiện các sinh vật kỳ dị. Pháp lệnh này có hiệu lực vĩnh viễn, cho dù hăn chết, chỉ cần phi thuyền Hi Vọng còn tồn tại một ngày, thì nền văn minh loài người vẫn phải tiếp tục công việc kiểm tra như vậy.

Ngoài ra, thành lập một tiểu đội 100 người chịu trách nhiệm thăm dò các khu vực khả nghi, tiến hành thanh tẩy. Tiểu đội này được thành lập vĩnh viễn, tương lai chỉ có thể mở rộng chứ không được giải tán.

Đến lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Vấn đề quái vật rốt cuộc đã giải quyết dứt điểm, không chỉ đại biểu cho việc cuộc chiến tranh giữa loài người và quái vật kết thúc, mà còn đại biểu cho việc loài người chính thức sở hữu hành tinh này, là quê hương đích thực của bọn họ. Khi quân đoàn vũ trụ và lực lượng phòng vệ trở về phi thuyền, bọn họ được tiếp đón bằng một buổi tiệc long trọng, hoạt động ăn mừng kéo dài đến ba ngày mới kết thúc. Kế tiếp...

-Cái gì? Quốc hội đang thảo luận về tính hợp pháp của lệnh cấm bế?

Khi ba ngày chúc mừng kết thúc, Diêu Nguyên quay trở lại phòng hạm trưởng, bắt đầu xử lý các công vụ bình thường. Bỗng hăn nghe được

tin này từ Barbie.

Barbie khoát tay với vẻ bất đắc dĩ:

-Thật ra cũng chưa tới mức đem ra thảo luận tại quốc hội. Nhưng có rất nhiều nghị viên cho rằng lệnh cấm bế này không thích hợp, đặc biệt là một số người có lý luận có hơi...hơi cấp tiến.

Diêu Nguyên nở nụ cười, bỏ tờ giấy văn kiện trên tay xuống:

-Nói đi, em phải biết anh chứ. Dù sao đã làm việc cùng nhau mấy năm rồi, anh là người thế nào em phải rõ chứ. Ít nhất anh không phải là một người tàn bạo, vô cớ trị tội người khác. Đây là điều cơ bản thành lập nên một chính phủ liên chính.

Barbie chần chờ một lúc, rồi cắn răng nói:

-Có vài người cho rằng, sở dĩ có lệnh cấm bế là do chính phủ trên phi thuyền Hi Vọng có dự định kéo dài chế độ độc tài. Bởi sau chiến dịch “truy tìm” quái vật, có thể nói trên hành tinh này cơ bản đã không còn gì có thể nguy hiểm con người. Như vậy, một khi đáp xuống mặt đất, cho người dân tự do. Bọn họ sẽ chiếm đất đai, xây dựng nhà cửa, dựng lên khu vực của mình. Như vậy sẽ là một sự khiêu chiến với cơ chế độc tài trên phi thuyền Hi Vọng hiện giờ. Vì vậy, mới có lệnh cấm bế. Mục đích chính của nó là nhằm duy trì chế độ độc tài hiện giờ, bởi tầng lớp lãnh đạo trên phi thuyền Hi Vọng đều không mong muốn có một khu vực hoàn toàn tự do, thoát khỏi sự khống chế của bọn họ...

Diêu Nguyên bật cười, lát sau khuôn mặt hắn hiện vẻ nghiêm túc, lên tiếng:

-Quả thật đúng thế. Chính phủ trên phi thuyền Hi Vọng có chút danh không chánh, ngôn không thuận. Huống chi tương lai, khi loài người cư trú trên hành tinh này, chắc chắn phải...Như vậy đã đến lúc thành lập một

chính phủ đích thực rồi. Không thể để cho tình trạng trên Trái Đất lại tái diễn. Cả trăm quốc gia xung đột, giành giật lợi ích cho nhau, còn ra thể thống gì nữa! Loài người nên có một chính phủ, hơn nữa chế độ độc tài cũng không phải là thứ nên kéo dài lâu. Dù sao đã có hành tinh này, không cần phải lưu lạc trong vũ trụ nguy hiểm kia. Chỉ cần không có cuộc nội chiến nào quá nghiêm trọng, loài người không thể nào tuyệt chủng được. Đặc biệt với sự trợ giúp của cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật lần thứ tư...

Như vậy, trước khi phổ biến siêu vắc xin cho toàn dân, nên lập hiến pháp trước a

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 11: Bước Đầu Trong Kế Hoạch

Tuy hãn nói suy nghĩ đến việc lập hiến pháp, nhưng nó đâu chỉ đơn giản bằng một câu nói. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com) Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Hiến pháp chính là hòn đá tảng cho toàn bộ chế độ của một quốc gia. Một khi chính phủ công khai làm trái với hiến pháp, như vậy chứng tỏ chính phủ ấy đã mục nát. Hiến pháp là nền móng cơ bản của một quốc gia trong trăm năm, ngàn năm về sau. Làm thế nào để xây dựng một bộ hiến pháp phù hợp, không chỉ yêu cầu có nguồn tài lực hùng hậu mà còn cần thời gian rất dài để phát triển và hoàn thiện.

Điều Nguyên biết thế nhưng không hề gấp gáp. Thực ra, hãn dự định cứ duy trì chế độ này thêm 100 năm nữa cũng không sao. Bởi với kỹ thuật gen cộng hưởng, theo các nhà khoa học, hãn ít nhất sống tới 150 tuổi, tới 200 tuổi không thành vấn đề. Trong khoảng thời gian đó, hãn có thể từ từ lựa chọn người kế nhiệm thích hợp từ số cư dân trên phi thuyền Hi Vọng. Hãn không muốn trở thành một người làm việc “đầu voi đuôi chuột”, nếu đã quyết định lãnh đạo loài người sống sót, truyền thừa nền văn minh, như vậy phải làm tới nơi tới chốn.

Hiện tại, hãn vẫn còn đang nắm quyền, vẫn có trong tay một chính phủ vững vàng, không phân tranh, đấu đá, kéo bè kéo phái. Vì đó, hãn tuyệt đối không để nó chia rẽ, tuyệt đối không để thảm cảnh trên Trái Đất diễn ra. Cái quang cảnh hàng trăm quốc gia lớn nhỏ san sát nhau, tranh đoạt tài

nguyên, chiếm đoạt nguồn lợi, chiến tranh liên miên không ngừng..., hẳn tuyệt đối không để nó tái diễn. Những quốc gia như thế sẽ phải biến mất vĩnh viễn.

Dĩ nhiên, việc chỉ có một chính phủ có những ưu điểm không thể chối cãi, nhưng ngược lại nó cũng có các nhược điểm rất rõ ràng...Đó là sự không có quyền lựa chọn.

Trên Trái Đất, tuy có các bất cập mà ai cũng thấy, nhưng bên cạnh đó cũng có sự tự do mà ai đều có thể hưởng. Bởi nếu bạn không hài lòng với chính phủ hiện tại, nếu cố gắng, bạn hoàn toàn có thể rời bỏ nó để gia nhập một quốc gia khác. Trừ trường hợp các quốc gia tuyên bố bế quang tỏa cảng, phong tỏa đường biên giới hoặc bị cấm vận thì tương đối khó khăn một chút. Nhưng cho dù bạn không thể đến quốc gia bạn mơ ước, thì vẫn còn vô vàn sự lựa chọn khác.

Nếu như toàn bộ loài người chỉ có một quốc gia, quả thật khi đó sẽ không có chiến tranh, không có sự đấu đá tranh giành tài nguyên, kỹ thuật, lãng phí nhân lực vật lực...Nhưng nếu chính phủ mục nát, hơn nữa lại nắm quân đội trong tay, tiến hành đàn áp, bắt bớ những người chống đối. Khi đó, người hứng chịu tai ương chính là người dân, mà có khi lúc đó họ đã không còn là người dân nữa, mà là “thảo dân”, là “đầy tớ”.

Bởi trên Trái Đất có rất nhiều quốc gia, sự cạnh tranh cũng rất gay gắt, cho nên chính phủ các nước không thể nào thực hiện các biện pháp quá tàn bạo được. Bởi như vậy, ngày tàn của quốc gia đã không còn xa. Một là bị lật đổ, hoặc bị cấm vận khiến cho quốc gia bị suy yếu. Ngoài ra, một quốc gia muốn càng phát triển thì không thể lơ bỏ các cải cách, đề xuất từ người dân. Tuy hiệu quả của những cải cách này có thể vô cùng chậm chạp, không theo dõi kỹ gần như khó có thể nhận ra sự khác biệt, nhưng nó chính là nền móng để tạo nên sự thay đổi.

Vì vậy, Diêu Nguyên vẫn cần phải làm rất nhiều việc.

Đầu tiên, do đã có hành tinh quê hương mới, vì vậy tình hình đã hoàn toàn khác trước. Sống trong một chiếc phi thuyền nhỏ bé, phiêu bạt trong vũ trụ bao la, nguy hiểm rình rập, bất cứ lúc nào cũng có thể diệt vong. Trong tình huống đó, chế độ độc tài là lựa chọn sáng suốt nhất, bác bỏ toàn bộ các ý kiến khác, đặt mục tiêu truyền thừa văn minh làm mục tiêu số một.

Nhưng bây giờ đã có hành tinh, trong tương lai mấy trăm năm tới, thậm chí ngàn năm, vạn năm sau, chưa hẳn loài người lại phải di chuyển với quy mô lớn trong vũ trụ. Điều này một phần cũng do bước nhảy không gian có biến số quá lớn. Nói cách khác, bạn có thể dùng bước nhảy để rời đi, nhưng đừng có mong trở lại được. Với nền khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn cuối, con người thậm chí còn chưa thể du hành với vận tốc ánh sáng, đừng nói chi tới du hành với tốc độ đủ để bề cong ánh sáng. Có thể nói, trong tương lai gần, loài người tối đa chỉ có du hành trong các tinh hệ tương đối gần.

Nhưng chỉ riêng tinh hệ mà con người đang ở cũng đủ rộng lớn rồi. Khoảng 1 tháng sau khi kết thúc cuộc chiến tranh, nhờ vào thiết bị thăm dò siêu từ, phi thuyền Hi Vọng đã cơ bản thăm dò xong toàn bộ tinh hệ, phác họa bản đồ chòm sao.

Trong tinh hệ này có khoảng 8 hành tinh với độ lớn nhỏ khác nhau, trong đó có 5 hành tinh dạng rắn, còn hành tinh ở trạng thái sơ khai (dạng khí) là 3. Ngoài ra, còn có hai vành đai thiên thạch khá rộng lớn. Có khoảng 19 vệ tinh xung quanh hành tinh mà phi thuyền Hi Vọng đang ngụ. Trừ vệ tinh số hai hầu như đã bị hủy hoại, còn lại hầu hết các vệ tinh đều rất có giá trị. Không riêng gì tài nguyên khoáng sản trên nó, mà với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn giữa, cơ bản đã có khả năng cải tạo hành tinh. Tuy khoảng cách của chúng với Hằng tinh khá xa, vì vậy nên bề mặt không có sự sống, nhưng có thể xây dựng các công trình ngầm bên dưới lòng đất, là chỗ ở cho con người trong tương lai. Nói cách khác, trừ

các hành tinh dạng khí ra, hầu hết đều có thể trở thành chỗ ở cho con người trong tương lai.

Tuy mười mấy vạn người nghe qua có vẻ nhỏ nòi, nhưng nếu không có thiên tai quá nghiêm trọng, cũng như chiến tranh lớn, thì với nền y tế, khoa học, chính sách khuyến khích sinh sản của chính phủ, việc phát triển dân số lên tới mấy trăm vạn, ngàn vạn, thậm chí hơn nữa là không thành vấn đề...

Vì vậy, tiếp tục duy trì chế độ chính trị như hiện giờ thì không thích hợp lắm. Tuy trong thời gian ngắn, dựa vào uy vọng của Diêu Nguyên cũng như giới quân đội trong tay có thể tiếp tục điều hành, nhưng một khi qua 10 năm, thậm chí là không đến, lòng tin của người dân sẽ từ từ giảm đi.

Do đó, thành lập một chính phủ chính thức, thành lập các ban ngành liên quan, đồng thời lên lộ trình xây dựng hệ thống dân chủ...đều là những chuyện cần phải làm.

-...Không, nếu theo chế độ cộng hòa (1) thì chỉ là một loại thỏa hiệp bất đắc dĩ thôi. Ví dụ như chế độ thời Hy Lạp cổ đại, giới lãnh đạo là hơn mười mấy người thủ lĩnh từ các bộ lạc khác nhau. Bọn họ cảm thấy không thể nào thu tóm toàn bộ quyền lực cho riêng mình, nên đành dùng phương thức thỏa hiệp như vậy để cân bằng lợi ích, cũng như gián tiếp thừa nhận địa vị của đối phương. Do đó, bước đầu thành lập nên chế độ cộng hòa. Theo quan điểm cận đại, lúc nước Mỹ mới thành lập thì chế độ chính phủ cũng có chút ảnh hưởng từ chế độ này. Bởi nếu xét một cách tổng quan, Washington cũng chỉ là một thủ lĩnh mạnh nhất trong số các lãnh tụ khởi nghĩa, vì vậy chỉ riêng hãn thì không thể nào trở thành nhà vua được...

-Vị này, à, học giả An à, ý kiến của ngài có hơi chút phiến diện đó. Dĩ nhiên, tôi không phủ nhận việc Washington đúng là không hội tụ đủ điều kiện để thành vua, thậm chí ngay cả việc nhiếp chính (2) cũng không. Các lý luận lan truyền trên Internet như chỉ cần Washington muốn, hãn liền trở

thành hoàng đế...đều là những lời nói nhảm trong giới học giả chúng ta. Quả thật, tuy hẳn rất được nhân dân ủng hộ, nhưng đó chỉ là một trong những lợi ích chính trị mà thôi, không đại diện cho toàn bộ. Bất quá, điều đó không có nghĩa là chế độ cộng hòa không ổn, điều này không đúng tí nào...

-Hai vị, tôi cảm thấy trước tiên phải xuy xét từ tình hình phi thuyền Hi Vọng hiện tại chứ, dù sao thì so với lúc ở trên Trái Đất, chúng ta đã có những bước tiến lớn. Vì vậy, buộc phải có một nền chính trị hoàn toàn mới để phù hợp với hoàn cảnh...

Trong phòng họp là hơn mười mấy nhà nghiên cứu xã hội, chính trị đang tranh cãi âm ỉ với nhau. Họ là các chuyên gia đang làm việc trong chính phủ phi thuyền Hi Vọng, đây không phải là lần đầu bọn họ tranh cãi về chế độ chính trị tương lai trên phi thuyền Hi Vọng. Nhưng do đủ loại nguyên nhân, quốc gia, ý kiến cá nhân, những lý luận theo các trường phái khác nhau, hay do sự sùng bái các chế độ chính trị đã tồn tại qua hàng ngàn năm trên Trái Đất, có thể nói không ai phục ai. Cho dù là những người ủng hộ chế độ tam quyền phân lập (3), trong nội bộ cũng chia thành những luồng ý kiến khác nhau. Mỗi khi đề ra một ý kiến, thì lại bên kia xĩa xối châm biếm. Có thể nói, để cho tất cả tĩnh tâm bàn luận về một chế độ chính trị tương lai là điều không tưởng. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lúc này đã qua nửa tháng từ khi chiến dịch “truy tìm” con quái vật mẹ kết thúc. Phi thuyền Hi Vọng vẫn đang lơ lửng trên độ cao 3000 mét. Dĩ nhiên, nó không cần bay trên khu vực chiến trường lúc trước, bây giờ nó đang ở một đại dương trên hành tinh.

Đây là một khu vực đồng bằng phù sa rộng lớn, tương tự như đồng bằng Trường Giang hoặc Amazon, gần nhiều nhánh sông, từ đó hợp lại thành một đổ ra biển. Bình nguyên bên cạnh do được phù sa bồi đắp nên vô cùng xanh tốt, phía xa có rừng rậm xanh tươi. Địa hình khá bằng phẳng, là

nơi giao thông đường thủy thuận tiện với các đường sông xen kẽ, hải cảng rộng lớn. Có thể nói, nơi đây là nơi tốt nhất để xây dựng thành phố.

Trích lời anh chàng Thích Hiểu Điều, đây là nơi tốt nhất để xây dựng thành phố khởi đầu nền văn minh loài người trên hành tinh. Dĩ nhiên, một lý do quan trọng là xung quanh có rất nhiều tài nguyên khoáng sản...ngoài ra địa hình rất thuận lợi cho việc trồng trọt, chăn nuôi. Có thể nói, đây là mảnh đất tuyệt vời cho một thủ đô.

Người dân trên phi thuyền Hi Vọng nhìn từ cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sắc nơi sẽ là thành phố tương lai. Họ có thể thấy đại dương bao la xanh biếc, bình nguyên rộng lớn phủ đầy cỏ xanh, cùng với mảnh rừng rậm kế bên. Không thể không nhắc đến bãi biển trong vắt không chút nào ô nhiễm ở phía xa. Có thể nói, bãi biển kia dư sức vượt qua những nơi được gọi là thiên đường nơi hạ giới trên Trái Đất như Hawaii...Hơn nữa, diện tích của nó còn lớn gấp mấy trăm lần!

Đúng là một nơi nghỉ phép tuyệt hảo!

Điều Nguyên sau khi thảo luận cùng Thích Hiểu Điều, Nhâm Đào, rồi bàn bạc cùng các nhà khoa học, các tướng lĩnh quân đội như Vương Quang Chính, đều nhất trí cho rằng nơi này là nơi thích hợp nhất để xây dựng thành phố đầu tiên của loài người.

Đầu tiên, địa hình bình nguyên bằng phẳng, có thể dự phòng rất nhiều nguy hiểm, tỷ như đám quái vật ẩn nấp, các loại động vật hoang dã trên hành tinh này bất ngờ tấn công.

Sau đó là vấn đề nguồn nước ngọt, các con sông ở đây vô cùng thích hợp. Ngoài ra, chỗ này lại cách biển không xa, khai thác hải sản khá dễ, hơn nữa còn có rừng rậm có các tài nguyên phong phú...

Nói tóm lại, địa điểm xây dựng thành phố đầu tiên của loài người chính là nơi này!

Chú thích:

1/Chế độ cộng hòa: là thể chế mà quyền lực nhà nước không phụ thuộc vào một người mà thuộc về một nhóm người hoặc một tập thể. Ở những nước theo chính thể "cộng hòa" thì vị nguyên thủ quốc gia, các cơ quan quyền lực nhà nước tối cao đều do nhân dân bầu lên chứ không phải do thừa kế, người đứng đầu nhà nước không phải là một vị vua/quốc vương.

2/Quan nhiếp chính: là một hình thức chính trị đại diện quân chủ cai quản đất nước, thường xảy ra trong trường hợp vị quân chủ vua vắng mặt, hay còn nhỏ tuổi để có thể tự cai trị, hay bị mắc bệnh tật, hoặc bệnh tâm thần, nên không thể hoặc chưa có thể cai trị.

3/Tam quyền phân lập: hay còn hiểu theo nghĩa phân chia quyền lực là một mô hình quản lý nhà nước với mục tiêu kiểm chế quyền lực để hạn chế lạm quyền, bảo vệ tự do và công bằng pháp luật. Mô hình và khái niệm này được biết đến từ lâu, ít nhất là từ thời La Mã cổ đại và được thể chế hóa trong hiến pháp hiện đại của nhiều quốc gia. Với thể chế này, quyền lực tối cao được phân thành 3 quyền: lập pháp, hành pháp và tư pháp.

-Lập pháp: biểu hiện ý chí chung của quốc gia. Nó thuộc về toàn thể nhân dân, được trao cho hội nghị đại biểu nhân dân - Quốc hội

-Hành pháp: Là việc thực hiện luật pháp đã được thiết lập.

-Tư pháp: là để trừng trị tội phạm và giải quyết sự xung đột giữa các cá nhân. Các thẩm phán được lựa chọn từ dân và xử án chỉ tuân theo pháp luật

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 12: Toàn Năng Giả Cấp Hai

Này Jerry, nghe gì chưa? Hôm nay lực lượng phòng vệ bắt được một con cá có chân, mang về phi thuyền đó. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Một người thanh niên chào người thanh niên khác.

Jerry vẫn đang xem xét văn bản trên tay. Đây là báo cáo về lượng nước ngọt sử dụng trên quảng C, tầng thứ hai. Bản thân hắn là nhân viên quản lý về các đường ống nước, điện tại các quảng trường ABCD tại tầng hai. Ngoài việc bảo trì một vài đường ống nhỏ, còn lại hắn phải kiểm tra và lập báo cáo về lượng nước ngọt sử dụng, lượng điện tiêu thụ trong quảng trường, sau đó gửi lên cục thủy điện. Đây chính là công việc của hắn.

Nghe người thanh niên kia gọi, Jerry bỏ tờ giấy xuống, nhìn lại, thờ ơ nói:

-Tom, đừng mơ tưởng linh tinh nữa. Con cá kia nhất định bị bỏ trong túi nhựa, phong bế kín mít rồi. Đừng nói là thịt cá, ngay cả giọt nước từ bên ngoài cũng không được đưa vào phi thuyền Hi Vọng.

Tom không có vẻ mất hứng, chỉ cười hì hì đi tới bên cạnh Jerry, nói: Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

-Cho dù cậu chế biến con cá kia thành thức ăn, tớ cũng không ăn đâu. Ăn đồ ngoài hành tinh, có trời mới biết gặp nguy hiểm gì. Không chừng kí sinh trùng mọc khắp cả người, hoặc biến dị thành một người cá đó. Dù sao thì tớ cũng không ăn. Ai dà, thế mà mấy ông già người Trung Quốc thì...

Nói tới đây, Jerry liếc mắt nhìn lại, làm cho anh chàng Tom lúng túng ho khụ một cái, sửa lời:

-Mấy ông lão người Trung Quốc, bọn họ còn đang thảo luận trên hành tinh này có đặc sản nào ăn ngon không kìa. Trời ạ, không lẽ trong đầu họ chỉ có chữ ăn thôi sao?

Jerry nhượng mảy:

-Cẩn thận lời của cậu, Tom. Ông lão Trung Quốc hàng xóm của cậu rất mến khách đó. Tớ nhớ hồi cậu mới dọn nhà qua, bọn họ còn mời cậu sang nhà họ dùng cơm nữa là. Đừng có mở miệng là kêu ông già Trung Quốc, Nhật Bản lùn, hoặc thằng Hàn Xèng lừa đảo...Cậu cũng có tốt lành hơn bọn họ đâu, chỉ là một thằng côn đồ vật thôi.

Tom vẫn cười hì hì, hầu như không thèm để ý, thoải mái nói:

-Tớ năm nay mới là 18 tuổi thôi. Điều lệ quy định độ tuổi bắt buộc làm việc là 24 lặn. Còn 6 năm nữa, trong thời gian đó tớ chỉ cần có đi học là ổn. Huống chi cha mẹ tớ là nhân viên nghiên cứu, tiền lương và phúc lợi của bọn họ cao như vậy, suốt ngày không thèm về nhà để tiêu xài, vậy tớ thay họ “chi tiêu” một chút có sao đâu. Nếu không, lãng phí số tiền đó quá.

Jerry vẫn lơ hẩn, tiếp tục kiểm tra văn bản trên bàn, thỉnh thoảng lại ghi chép sang một văn bản khác.

Sau khi chờ giây lát, Tom cảm thấy hơi nhàm chán liền nói:

- Jerry à, tớ thật sự không hiểu cậu nữa. Cha cậu dù sao cũng là một giáo sư đại học, cậu đâu cần phải ra ngoài xin việc sớm như thế. Cậu chỉ mới già hơn tớ có 3 tháng chứ nhiều? Không những xin việc sớm, mà còn dọn ra ngoài ở riêng nữa. Thật không biết cậu đang nghĩ cái gì nữa. Đúng rồi, nghe nói cậu còn ghi danh tình nguyện gia nhập quân đội, hơn nữa lại là gia nhập vào quân đoàn vũ trụ. Cậu giả vờ không biết hay thật sự không biết đây? Binh lính trong quân đoàn vũ trụ đều là tân nhân loại, ai biết vô đó rồi họ sẽ thí nghiệm gì trên người cậu. Lỡ đâu cậu biến thành nửa người nửa máy thì sao. Vì chuyện này mà Maria khóc sưng mắt mấy ngày nay đó...

Jerry thở dài, đặt tờ giấy trên tay xuống, nhìn về phía Tom:

-Tom, tớ biết Maria nhờ cậu đến đây khuyên tớ. Nhưng tớ đã quyết định rồi, tớ muốn gia nhập quân đoàn vũ trụ, không phải bởi vì tớ chỉ là một cảm ứng giả, mà bởi vì tớ cảm thấy đây là chuyện nên làm. Lời này, tớ đã nói với cậu và Maria rồi mà?

Trên khuôn mặt Tom, vẻ đùa cợt biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc:

-Đúng, cậu có nói. Nhưng chúng tớ đều cho rằng cậu giỡn thôi. Trời ạ, chẳng lẽ cậu cho rằng do Chúa muốn cậu gia nhập quân đoàn vũ trụ, nên cậu gia nhập sao? Cho nên không kêu cậu đi làm mục sư, tu sĩ gì gì đó mà đi làm binh lính? Cậu cho rằng nghề kia là cái gì hả? Kỵ sĩ thánh chiến hoặc thiên sứ chăng?

Jerry cau mày, suy nghĩ hồi lâu rồi mới đáp:

-Không, không phải như vậy. Nói chuẩn xác hơn, trong không gian đen tối tĩnh mịch đó, nguy hiểm bốn bề đó, tớ không biết phải diễn tả ra sao nữa. Nhưng trong cơn bệnh dịch thần bí cách đây không lâu, trước khi trở thành tân nhân loại, trong cơn hôn mê, tớ chợt có một khát vọng mãnh liệt,

muốn chiến đấu bên cạnh hạm trưởng Diêu Nguyên. Cảm giác đó rất kỳ quái, cứ như chỉ cần đến bên cạnh ngài ấy, cậu sẽ được an toàn, sự ấm áp đó rất dễ chịu.

Tom cúi đầu thở dài, sau đó từ từ lùi lại:

-Thôi xong rồi, tớ đến giờ mới biết...Thì ra cậu vẫn che dấu cái này. Khó trách Maria tỏ tình nhiều lần vẫn dừng dừng. Ai, Maria đáng thương...

Jerry vừa bực mình vừa buồn cười, lắc đầu đáp:

-Đừng có đùa, tớ hoàn toàn bình thường nhá. Thật ra, tớ cũng rất thích Maria, nhưng nàng vẫn còn quá trẻ, mới chỉ 14 tuổi thôi. Vì vậy, tình cảm của tớ với nàng chỉ đơn thuần là anh trai và em gái thôi. Mà cái cảm giác muốn tới gần hạm trưởng Diêu Nguyên không phải là thứ mà cậu đang nghĩ đâu, chỉ là một loại cảm giác...Ách, đúng rồi, cảm giác gặp phải đồng loại. Không, so ra cảm giác này còn mãnh liệt hơn, cứ như chỉ có bên cạnh ngài ấy, mới có sự an toàn và bình yên. Chính là cảm giác đó.

Cuối cùng, Tom vẫn không cách nào khuyên Jerry. Người thanh niên 18 tuổi phảng phất như đã đánh cược toàn bộ số phận của mình vào quyết định này.

Sau cuộc chiến tranh với đám quái vật khoảng một tháng rưỡi, những người như Jerry có khoảng 30 người. Trong đó có tân nhân loại, chuẩn tân nhân loại, có nam có nữ, có già có trẻ. Lý do bọn họ tham gia quân đoàn vũ trụ đều giống hệt nhau. Tựa như định mệnh hay là cảm giác dẫn đường, cảm giác nếu có thể chiến đấu bên cạnh Diêu Nguyên là một vinh hạnh, là số phận của bọn họ.

Đối với tình huống này, người có phản ứng nhanh nhất là Diêu Nguyên.

Dĩ nhiên, nếu có thể mở rộng quân đoàn vũ trụ thì quả là chuyện đáng mừng. Bởi sau trận chiến với đám quái vật, có thể nói quân đoàn vũ trụ là chi bộ đội có tác dụng mấu chốt, gần như thay đổi cả chiến cục. Vô luận là vào lúc đám quái vật bất ngờ tập kích, hoặc là trong trận chiến ở không gian, nếu không có quân đoàn vũ trụ chống đỡ, e rằng cơ hội chạy trốn, dùng bước nhảy không gian để rời khỏi cũng biến mất.

Do quân đoàn vũ trụ quá quan trọng, cho nên trong trận chiến vừa qua, số lượng binh lính tử vong lên tới 31 người khiến cho Diêu Nguyên và các sĩ quan lãnh đạo quân đội chảy máu không thôi. Một tháng rưỡi sau cuộc chiến tranh, nếu tính các binh lính bị thương được siêu vắc xin cứu chữa, thì số binh lính trong quân đoàn vũ trụ cũng chỉ hơn 110 người, quân số đã giảm gần 20%! Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Đến giờ, Diêu Nguyên và các chuyên gia vẫn đang thảo luận không ngừng về việc gầy dựng lại quân đoàn vũ trụ. Về lực lượng bổ sung, có hai nguồn lực đến từ các tân nhân loại, chuẩn tân nhân loại mới ra đời ở bệnh dịch thứ hai và các chuẩn tân nhân loại từ đợt bệnh dịch đầu tiên. Trừ phái nữ ra, còn lại số lượng lên đến vài chục người hợp cách. Các chuyên gia hi vọng Diêu Nguyên có thể ban bố mệnh lệnh chiêu mộ, thúc ép các người kia gia nhập vào quân đoàn vũ trụ.

Bất quá, Diêu Nguyên lại có suy nghĩ khác. Phương diện đầu tiên chính là bọn họ đã tìm được hành tinh quê hương, hai là tầm quan trọng của tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Nếu mạnh mẽ cưỡng ép bọn họ, rất dễ nảy sinh sự e dè, bất mãn. Do đó, đến tận một tháng rưỡi sau, công cuộc gầy dựng lại quân đoàn vũ trụ vẫn không có tiến triển nào.

Nhưng không ngờ, các tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại kia lại tự nguyện gia nhập vào quân đoàn vũ trụ. Hơn nữa lý do lại là một cảm giác mơ hồ nào đó tác động bọn họ. Điều này khiến cho Diêu Nguyên cảm thấy

có chút bất an. Hẳn lo lắng vì mình là một toàn năng giả, có khi trong lúc vô thức đã thôi miên những người này, buộc họ gia nhập quân đoàn vũ trụ.

Bởi toàn năng giả là một chủng loại vô cùng đặc biệt trong tân nhân loại, hẳn có thể sử dụng toàn bộ các kỹ năng mà tân nhân loại sở hữu. Từ khả năng dự cảm nguy hiểm (dự tri), khả năng suy luận logic (suy luận), khả năng quan sát siêu việt (thanh tích), đến khả năng phản xạ phi thường (cảm ứng)...Có thể thấy, toàn năng giả là một chủng loại vô cùng đặc biệt và thừa thớt. Có lẽ, năng lực duy nhất mà hẳn không sử dụng được chính là năng lực của Morrison – khi phiến giả (kẻ lừa gạt).

Đối với khi phiến giả, cơ quan tân nhân loại cũng đã tốn rất nhiều công sức để nghiên cứu. Nhưng với tình trạng thân thể của Morrison, những tư liệu có được chỉ dừng lại với số liệu trên giấy. Trong đó, các phân tích chuyên sâu về năng lực khi phiến hầu như bằng không. Tuy nhiên, theo giả thuyết của các nhà khoa học, bí ẩn về năng lực của khi phiến giả có thể là khả năng truyền đạt thông tin từ bộ não mình ra ngoài. Đương nhiên là cơ chế này hoàn toàn khác hẳn với truyền đạt giả (người truyền tin). Theo các nhà khoa học, khi phiến giả có thể tự do sửa đổi các thông tin truyền ra, cường đoạt đối phương tiếp nhận chúng theo ý của mình. Còn truyền đạt giả chỉ có thể truyền đi các tin tức mà họ hình dung, chứng kiến, nhưng lại không thể bắt buộc đối phương tin vào tin tức đó.

Còn toàn năng giả như Diêu Nguyên, năng lực duy nhất mà hẳn thiếu chính là năng lực của khi phiến giả - năng lực lừa gạt. Diêu Nguyên lo sợ cũng chính là điểm này, hẳn e rằng trong vô thức mình đã dùng tới năng lực lừa gạt đó. Bởi trong khoảng thời gian kia, hẳn vẫn luôn lo nghĩ tới việc làm sao gia tăng số lượng binh lính trong quân đoàn vũ trụ. Có lẽ trong vô thức, hẳn đã truyền đi một tin tức tác động đến các tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại kia, khiến họ gia nhập.

Diêu Nguyên lo lắng là liệu lực lượng mà hẳn tưởng tượng kia có thật hay không. Lực lượng có thể không chế mới là lực lượng, còn nếu không,

cho dù nó mạnh mẽ đến đâu cũng là mối nguy hiểm, là gánh nặng. Diêu Nguyên hiểu rất rõ điểm này, cho nên hẳn đi tìm Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều để bàn luận. Thậm chí, hẳn còn mời cả Niệm Tịch Không, hỏi nàng xem có cảm nhận được truyền đi tin tức gì không.

Nhưng, đáp án mà Diêu Nguyên nhận được lại vượt ngoài dự liệu của hẳn.

Không hề có một tin tức lừa gạt, cưỡng ép nào được phát đi cả. Bởi truyền đạt giả sở hữu khả năng thâm nhập vào thế giới linh hồn giả lập. Theo lời Niệm Tịch Không, một khi bước vào thế giới giả lập này, quả cầu đại biểu cho Diêu Nguyên đã sáng hơn rất nhiều, vì vậy việc các quả cầu khác nhích lại gần hẳn, tìm kiếm sự bảo vệ và ấm áp là điều đương nhiên.

Nhâm Đào sau khi nghe xong tất cả, bắt đầu phân tích cho Diêu Nguyên:

-Thay vì nói ngài có năng lực của khi phiến giả, đúng hơn phải nói là ngài đã mạnh hơn...Còn nhớ các tư liệu mà chúng ta lấy được từ xác quần thể chiến hạm của người ngoài hành tinh không? Bên trong đề cập đến những sinh vật thích ứng với vũ trụ, ám chỉ tân nhân loại chúng ta cũng như các chuẩn tân nhân loại khác. Nó còn đề cập đến sự phân loại, những tân nhân loại có kỹ năng là cấp S. Còn hai loại đặc thù nhất được phân cấp SS chính là toàn năng giả và khi phiến giả. Ngoài các khái niệm này ra, nền văn minh kia còn có một khái niệm khác là độ thích ứng với vũ trụ. Độ thích ứng bé hơn 500 chính là chuẩn tân nhân loại, lớn hơn 500 nhưng bé hơn 900 là tân nhân loại bình thường. Độ thích ứng của khi phiến giả thì hơn 900 một chút. Còn nếu vượt qua 900, lên tới một ngàn, theo như tư liệu kia...

Ngài chính là toàn năng giả - cấp 2 rồi

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 13: Chế Độ Chính Trị

Về chuẩn tân nhân loại và tân nhân loại, có thể coi là một, chỉ là một loại có được kỹ năng đặc thù, còn kia thì không. Vì vậy, nên mới tách ra làm hai.

Theo như tài liệu không hoàn chỉnh có được từ quần thể chiến hạm, tất cả chủng tộc khi rời khỏi hành tinh mẹ, phiêu lưu trong vũ trụ, thì sẽ có một số ít cá thể bắt đầu tiến hóa thành sinh vật thích ứng vũ trụ.

Ở cấp độ tiến hóa đơn giản nhất, khả năng nhận diện phương hướng trong không gian ba chiều của sinh vật được tăng cường. Nói rõ hơn, đó là khả năng về việc phân tích các chiều không gian cùng kết cấu, làm cho khả năng định hướng và phản xạ trong chiều không gian được tăng cường rõ rệt. Đi đôi với đó, khả năng phản xạ thần kinh cũng tăng lên rất nhiều. Ngoài ra, các giác quan cũng được tăng cường, có thể nhận biết nguy hiểm phía trước, cơ thể tự sinh sản ra các loại hóc môn chữa trị các chuỗi gen không trọn vẹn trong cơ thể. Về một vài phương diện, các loại hóc môn này còn mạnh kỹ thuật gen cộng hưởng nhiều.

Ở cấp độ tiến hóa cao cấp hơn, bọn họ trừ việc có các năng lực bên trên ra, còn có một năng lực đặc thù riêng biệt. Tỷ như cảm ứng giả, dự tri giả, truyền đạt giả... Các loại năng lực đặc thù trên không chỉ có tác dụng với cá nhân, mà còn ảnh hưởng mạnh mẽ đến cả cộng đồng. Như một ví dụ đơn giản, chỉ bằng một dự cảm nguy hiểm, có thể giúp cho hạm đội phi thuyền tránh thoát khỏi các khu vực nguy hiểm...

Tỷ như truyền đạt giả, là người có thể truyền tin tức ngay cả trong trường hợp bị hạt Genesis bao phủ. Thanh tích giả có thể quan sát rất nhiều nơi mà dụng cụ thăm dò quang học bình thường không với tới được. Nhĩ ngữ giả thì lại càng kinh khủng, chỉ cần có một người là hầu như nền khoa học sẽ không gặp khốn cảnh, thời gian phát triển có thể rút ngắn hơn mất trăm năm, ngàn năm, là bảo vật vô giá của một nền văn minh.

Mà trong số họ, đặc thù nhất chính là toàn năng giả và khi phiến giả...

Tại sao lại đặc thù, thì phần tài liệu ghi chép tìm được trong quần thể chiến hạm lại không đề cập đến. Có thể đến bọn họ cũng không rõ, hoặc dữ liệu đã bị hủy hoại trong trận đồ sát kia rồi. Tóm lại, những gì loài người biết chỉ mới dừng lại ở đây.

Hiện giờ, Diêu Nguyên đã trở thành toàn năng giả cấp hai, cơ thể hẳn bắt đầu xuất hiện một chút khác thường. Đó là sự hấp dẫn kỳ lạ với tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại, cũng là nguyên nhân chính khiến bọn họ ghi danh gia nhập quân đoàn vũ trụ. Đơn giản, sự hấp dẫn đó khiến bọn họ khao khát được chiến đấu bên Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên thầm suy đoán như thế, vì thế hẳn thấy hơi buồn....Bởi vì hành động nhập ngũ của bọn họ không phải là ý nguyện thật sự, nhiều nhất chỉ là sự hấp dẫn trong thế giới linh hồn giả lập. Điều này làm Diêu Nguyên hơi khó chịu. Nhưng xét theo góc độ thực tế, hơn 30 chuẩn tân nhân loại và tân nhân loại gia nhập vào quân đoàn vũ trụ, làm cho quân số khôi phục lại 152 người, thậm chí còn nhiều hơn đội hình trước lúc chiến tranh một ít. Chỉ cần huấn luyện tốt những người này, quân đoàn vũ trụ sẽ trở thành chi bộ đội mạnh nhất trên phi thuyền Hi Vọng.

Là người lãnh đạo của phi thuyền Hi Vọng, Diêu Nguyên đành phải đè nén cảm giác khó chịu đó, tiếp nhận hơn 30 người này vào quân đoàn vũ trụ. Ngoài ra, có 8 người là nữ, cũng làm hắn khó xử một lúc lâu. Cuối

cùng, hẳn đành phải điều họ về bộ phận y tế và chăm sóc cứu thương cho quân đoàn vũ trụ.

Nhưng, chỗ kế tiếp mới thật là nhức đầu...

-Lão Diêu, ta cảm thấy không nên phân nhỏ quân đoàn vũ trụ. Dù sao chúng ta đều hiểu rõ chiến lược của quân đoàn vũ trụ, tác chiến tập thể mới là phương thức hữu hiệu nhất.

Vương Quang Chính đi bên cạnh Diêu Nguyên. Trên đường tới phòng hạm trưởng, hẳn liên tục thuyết phục Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên bất đắc dĩ đóng cửa phòng hạm trưởng lại, ngay cả Barbie đang muốn đi vào cũng bị ánh mắt hẳn ngăn lại bên ngoài. Lúc này, hẳn mới quay lại, nhìn Vương Quang Chính, thở dài:

-Lão Vương, không phải ta muốn trách cậu, nhưng dù gì cậu cũng là tổng tư lệnh của lực lượng phòng vệ. Nhìn lại cậu xem, giờ còn chút hình dáng nào của vị trí đó không? Mà ở bên ngoài đừng có kì kèo vậy chứ.

Vương Quang Chính cười hắc hắc, nói:

-Không phải do bị ngài bức sao. Lực lượng phòng vệ tạm thời không bàn tới, ngài không những không cho ta khôi phục quân số, mà còn đơn giản hóa đi. Chỉ lưu lại 2500 người, chia làm năm doanh. Chuyện này coi như còn tạm ổn, nhưng việc quân đoàn vũ trụ thì không thể. Bọn họ chỉ có 152 người, tương đương với 152 chiếc xe tăng hình người, hoàn toàn có thể thay thế sư đoàn thiết giáp. Nhưng ngài lại nói định chia nhỏ bọn họ, mỗi đơn vị 15 người, lấy đơn vị đó chỉ huy lực lượng phòng vệ. Ngài định làm cái gì vậy!

Diêu Nguyên không vội trả lời, đầu tiên rót hai tách trà. Một tách hẳn đưa cho Vương Quang Chính, một tách còn lại cầm trên tay, đưa lên miệng uống một ngụm. Sau đó, hẳn mới nói:

-Lão Vương, ta hiểu ý của cậu. Gần đây không phải mọi người đang xôn xao việc thảo luận hiến pháp cùng thành lập một chế độ chính trị mới à? Trong lòng cậu đang lo sợ sao? Cho nên muốn nắm quân đội trong tay càng nhiều càng tốt, để còn có sức phản kháng trong tương lai.

Vương Quang Chính vốn đang uống trà, nghe vậy thiếu chút nữa là mắc nghẹn. Hắn đặt chén trà xuống, sắc mặt cổ quái nhìn Diêu Nguyên hồi lâu, sau đó mới thở dài đáp:

-Lão Diêu, ngài cũng biết, ba cái chuyện chính trị tào lao kia không có cái nào tốt lành cả. Nếu như có thể, ta vẫn muốn là một người lính bình thường hơn...Hiện giờ, chính phủ dưới sự lãnh đạo của ngài thì không thể nào tồi tệ như vậy, nhưng chắc ngài cũng hiểu. Chính trị biến hóa khôn lường, ta làm vậy cũng vì tiểu đội Hắc Tinh, là hậu thuẫn cho ngài trong tương lai. Cho dù sau này thế cục chính trị có thay đổi, chỉ cần quân quyền vẫn nằm trong tay ngài, đám chính trị gia kia có cho vàng cũng không dám nhúc nhích...

Nhưng nếu ngài chia nhỏ quân đoàn vũ trụ ra, những tên chính trị gia khốn kiếp có thể xâm nhập từ từ, vạn nhất họ bị mua chuộc sao? Cho nên...

Diêu Nguyên nở nụ cười, đứng lên vỗ vai Vương Quang Chính, nói:

-Lão Vương à, tư tưởng của cậu vẫn còn ảnh hưởng quá nhiều hồi ở trên Trái Đất, đặc biệt trong chế độ ở Trung Quốc...Thật ra thì cậu nói không sai, chính trị luôn biến hóa khôn lường. Một khắc trước là đồng minh, lát sau đã trở thành địch nhân. Nếu thứ gì bất biến, đó không phải là chính trị. Nhưng điểm quan trọng nhất ở đây thì cậu lại không hiểu. Lão Vương, có biết vì sao ta lại ngăn không cho Barbie đi vào không? Bởi vì cuộc nói chuyện hôm nay, chỉ có thể lưu truyền trong nội bộ tiểu đội Hắc Tinh. Cho dù bị truyền ra ngoài, ta cũng không thừa nhận nội dung của nó, hiểu chưa?

Vương Quang Chính ngờ vực gật gật đầu, Diêu Nguyên mới tiếp tục:

-Đầu tiên, điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và các chế độ chính trị trên Trái Đất chính là, chúng ta là người tạo ra quy tắc, chứ không phải là người tham dự vào, cậu hiểu ý này chứ? Lời này tuy có hơi khó chấp nhận, nhưng về mặt ý nghĩa, chỉ cần ta có ý muốn xưng vua, như vậy ta sẽ là vua. Dĩ nhiên, nếu làm thật thì cũng sẽ gặp khá nhiều trở ngại, cho dù có quân đội kiểm chế nhưng khó khăn chắc chắn là không nhỏ. Nhưng ít nhất, chỉ cần ta còn sống, nếu ta muốn xưng vua, không ai có thể ngăn cản ta...

Nhưng ta không phải là loại người như vậy, mà lo lắng của cậu trong tương lai quả thật rất chính xác. Bởi vì loài người là sinh vật như vậy...Ân tình có thể chỉ quên trong một đêm, nhưng cừu hận thì bọn họ sẽ ghi nhớ cả đời. Vì vậy, đừng vọng tưởng dùng ân tình cứu vớt nhân loại của chúng ta để làm cho đám chính trị gia kia biết ơn, để bọn họ không tranh giành quyền lực. Đó như là việc yêu cầu sư tử không thể ăn thịt, là chuyện bất khả thi. Đây có phải là điều cậu băn khoăn không?

Vương Quang Chính lập tức gật đầu, nói:

-Đúng vậy, theo khuynh hướng hiện tại, một chế độ chính phủ mới nhất định sẽ xuất hiện. Cho dù ngài có thể trở thành tổng thống...nhưng nếu một thế hệ không được, vậy hai thế hệ thì sao, ba thế hệ thì sao? Chúng ta có thể sống tới 200 tuổi, gần như gấp bốn lần quãng đời trưởng thành của một người bình thường. Khi đó, lỡ như ngài không được bầu lên thì sao? Vạn nhất sau đó, ngài bị bọn chúng “dọn dẹp” thì sao? Ngài cũng biết việc “dọn dẹp chính trị” luôn được thực hiện bằng những phương thức tàn nhẫn, máu tanh nhất. Nếu như khi ấy, ngài còn có quân đội hậu thuẫn, các tên chính trị gia kia muốn động tới ngài, cũng phải suy tính hồi lâu. Ý của ta là như thế, cho nên ta kiên quyết không đồng ý việc ngài chia nhỏ quân đoàn vũ trụ.

Diêu Nguyên lắc đầu, mỉm cười:

-Theo như các quy tắc chính trị trên Trái Đất, chuyện đó quả thật có thể xảy ra, hơn nữa khả năng là không nhỏ. Nhưng cậu đã quên rồi sao, nơi này không phải Trái Đất, mà chúng ta cũng không còn là cuộc cách mạng công nghiệp lần ba nữa, mà là lần bốn giai đoạn giữa!

Sức sản xuất đã có những bước phát triển vượt bậc, tất nhiên sẽ kéo theo chế độ chính trị đổi mới, để thích ứng với sức sản xuất này. Mà chúng ta là những người định ra quy tắc cho chính phủ tương lai, cậu cho rằng ta sẽ dễ dãi cho đám chính trị gia kia lên đài à? Hơn nữa, với khả năng sản xuất vượt trội của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, mỗi người từ khi mới sinh ra đã có thể nhận được các phúc lợi xã hội tốt đẹp. Vì vậy, việc kích động dân chúng oán hận ta về phương diện thổ nhượng, tài nguyên phân phối là bất khả thi. Như vậy, phương diện còn lại bọn họ chỉ có thể kích động bằng chính trị, công kích vào chế độ chính trị độc tài hiện giờ. Cho nên, ta mới quyết định xây dựng chế độ chính trị như sau...

Ta sẽ trở thành nguyên thủ, chấp chính trọn đời. Còn với đám người kích động dân chúng trong bóng tối kia, ta tuyệt đối sẽ không cho chúng có quyền ngôn luận chính thức, ta cũng sẽ không giao quyền lực cho chúng. Hắc hắc, bọn chúng vẫn còn tưởng rằng ta sẽ xây dựng chế độ đại hội đồng, như vậy vẫn còn cơ hội cho bọn chúng nắm quyền. Không, ta cũng không cho chúng cơ hội này. Nói cách khác, chế độ chính trị tương lai mà ta dự định, không phải là dạng kim tự tháp như một vài chế độ chính trị trên Trái Đất, mà là chế độ hình tròn với chủ thể là cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Ta và những thành viên trung thành sẽ ở trung tâm của vòng tròn, trở thành quan cai trị trọn đời. Sau đó, từ từ sẽ phân tán quyền lực chính trị cho dân chúng, để người dân thay thế các tên chính trị gia khốn kiếp mà cậu lo sợ.

Dĩ nhiên, chế độ này mới chỉ là ý tưởng của riêng ta, dạng sơ khai vẫn còn nhiều sai sót, bất cập. Nhưng ta tin chắc, trong tương lai không xa, khi

dân trí phát triển, dân chúng không còn bị mù quáng kích động nữa, đã có thể độc lập tự chủ suy nghĩ và quyết định...

Thời đại đó chắc chắn sẽ tới!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 14: Tham Quan

Hai tháng sau cuộc chiến tranh với đám quái vật...

Phi thuyền Hi Vọng đã trên không được hai tháng. Trong thời gian qua, phi thuyền Hi Vọng bay xung quanh nhằm thăm dò địa hình, cuối cùng tìm được một đồng bằng phù sa rộng lớn. Sau các cuộc thảo luận, rốt cuộc chọn nơi này để dựng nên thủ đô đầu tiên của nhân loại.

Dĩ nhiên, loại siêu vắcxin cho người bình thường vẫn chưa nghiên cứu thành công, nên dân chúng không thể tùy ý rời khỏi phi thuyền. Tuy nhiên, cũng không thể bỏ phí thời gian được, trong nửa tháng kế tiếp, có mấy trăm robot công trình liên tục thi công, xây lắp. Đến giờ, phần móng của đô thị và một vài công trình cơ bản đã xây lắp thành công. Bây giờ nhìn lại, hành tinh đã có chút dấu vết của nền văn minh loài người.

Nhưng không phải ai cũng hài lòng với tiến độ công việc như vậy. Trừ một số người bất mãn vì qua một thời gian dài không được xuống mặt đất, phần lớn còn lại bất bình vì các công trình kiến trúc bên dưới phá hủy quá nhiều cây cối... Thực tế, địa hình nơi đây là đồng bằng phù sa, vì vậy xung quanh cây cối khá tươi tốt và rậm rạp. Nhưng bây giờ, lại bị tàn phá bởi bàn tay con người. Với một vài người, đây là một chuyện khó có thể tha thứ. Bởi đây là một hành tinh hoàn toàn mới! Chẳng lẽ lại tái diễn thảm cảnh chặt phá cây cối bừa bãi, phá hoại thiên nhiên trên Trái Đất sao? Rừng rậm hoang tàn, động vật tuyệt chủng, ao hồ biến thành đất bê tông...

Tuy với nền khoa học kỹ thuật của nhân loại hiện giờ, các kiểu kiến trúc như sàn bê tông, nhà lầu...đã thành một điều hiển nhiên. Nhưng một vài người dân vẫn cực lực phản đối, hi vọng có thể xây dựng thủ đô tương lai mà không ảnh hưởng nhiều đến thiên nhiên xung quanh. Dĩ nhiên, đó là chuyện bất khả thi...

Tóm lại, qua hai tháng qua, phi thuyền Hi Vọng đang lơ lửng trên bầu trời của thủ đô tương lai. Và khát vọng cũng như các yêu cầu của dân chúng càng lúc càng tăng. Đến Diêu Nguyên cũng cảm thấy áp lực, nhưng hẳn hiểu điều đó. Người dân quá nhung nhớ mặt đất, nhớ thiên nhiên tươi đẹp bên dưới, dù rằng sự tươi đẹp đó không dành cho họ.

-Nghị trưởng Mariote, tiến sĩ Peona và Yvaine. Để ta đoán xem, ba vị tìm ta có phải là về vấn đề thăm dò mặt đất không.

Diêu Nguyên đang trò chuyện cùng Ba Lệ bên trong phòng họp trưởng. Bỗng nhiên, Barbie cười khở dẫn ba người bước vào, đến cả Diêu Nguyên cũng kinh ngạc không thôi, vội đứng lên tiếp đón.

Ba người này, một là nghị trưởng trong hạ nghị viện, một là nhà côn trùng học có công rất lớn trong việc quét sạch tàn tích của đám quái vật, người còn lại chính là nhà sinh vật học hàng đầu trên phi thuyền Hi Vọng. Ba người này đều không phải người thường trên phi thuyền, đến cả Diêu Nguyên cũng phải coi trọng.

Nhìn bề ngoài, Nghị trưởng Mariote là một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi...Thực ra, tuổi tác thực của ông ta đã gần 70. Nhờ kỹ thuật gen cộng hưởng, mấy năm nay ông ta càng lúc càng trẻ lại, thậm chí thân hình cũng trở nên rắn chắc, khỏe mạnh hơn. Có thể nói, đây là hình mẫu của một quý ông người Anh điển hình, nghe nói ông ta còn nhận được tước hiệu hiệp sĩ do đích thân nữ hoàng ban tặng. Trong cộng đồng người Âu Mỹ, là một nhân vật rất có uy tín.

Ông ta mở miệng đầu tiên:

-Hạm trưởng, đó cũng là chỉ thường thôi. E rằng ngài cũng biết rất nhiều người có nguyện vọng được xuống mặt đất. Dĩ nhiên, tôi không phủ nhận có “một vài con rệp” bên trong nghị viện đang làm những việc “hơi” quá phạm, bất quá người nhân từ như ngài chắc sẽ không so đo với bọn họ.

Diêu Nguyên cười ha hả, bắt tay Mariote, chào hai người còn lại rồi ngồi xuống, nói:

-Ý định của ba vị ta hiểu. Quả thật, trong sáu năm qua, mỗi ngày trên phi thuyền Hi Vọng, thứ duy nhất mọi người nhìn thấy chỉ là thứ sắt thép lạnh lẽo, chán ngắt. Điểm này ta rất rõ, và quả thật cũng cảm thấy rất xấu hổ. Dù sao, loài người chúng ta khó có thể sống thiếu ánh nắng mặt trời, thiên nhiên trong xanh. Đúng vậy, quả thật có một vài nghị viên đang kích động dân chúng, bất quá ta sẽ không làm khó dễ bọn họ. Nói thật, có bất mãn chứng tỏ chính phủ của chúng ta vẫn điều hành tốt. Một khi chúng ta làm tốt hơn, dĩ nhiên bọn họ sẽ không còn bất mãn nữa. Đúng không, nghị trưởng Mariote.

Vẻ mặt nghiêm túc của Mariote đột cuộc hiện lên nụ cười, hân hỉ mỉm cười đáp:

-Hạm trưởng, chúng ta quen nhau đã lâu, và ngài vẫn luôn là một người lãnh đạo nhân từ như thế. Thực ra, về phương diện xây dựng hệ thống chính trị mới ta cũng nghe qua. Nếu như có thể, ta ủng hộ việc thành lập đế quốc nhân loại. Cơ cấu là chính phủ lập hiến, giống như nữ vương vĩ đại của nước Anh chúng tôi – Nữ hoàng Elizabeth, cùng nhau dẫn dắt loài người tiến đến tương lai huy hoàng...

Yvaine khẽ ho khan bên cạnh, Mariote mới cười ha hả, vỗ vỗ đầu nói thêm:

-Đã già rồi, còn cảm rằm nhiều như vậy. Về phương diện xây dựng hệ thống chính trị mới, tôi nghĩ hạm trưởng chắc đã suy nghĩ kỹ càng rồi, không cần đến một ông lão như tôi đề xuất ý kiến. Về mục đích của cuộc viếng thăm lần này, đúng như hạm trưởng nói, chúng ta đều biết siêu vắc xin dành cho người thường vẫn chưa được nghiên cứu thành công. Điều này làm cho việc bước chân xuống mặt đất có rủi ro rất lớn. Tuy nhiên hạm trưởng, việc tiếp xúc với thiên nhiên cũng là nguyện vọng và quyền chính đáng của mỗi người dân. Chúng tôi hi vọng có thể tổ chức thành từng đợt nhỏ, mỗi nhóm mặc đồ du hành vũ trụ, lần lượt từng nhóm đi xuống mặt đất, đi thăm hành tinh tương lai của chúng ta.

Diêu Nguyên gật đầu, vừa định đáp thì bỗng nhiên Mariote chợt nói tiếp:

-Còn nữa, hạm trưởng, không biết ngài có biết chuyện này không...Về thể hệ nhi đồng của chúng ta.

Chân mày Diêu Nguyên khẽ nhăn lại, hỏi:

-Bọn trẻ? Xin ngài cứ nói.

Mariote nói một cách chân thành:

-Thế hệ nhi đồng, những đứa trẻ khoảng 7-8 tuổi trên phi thuyền, hầu hết tuổi thơ của chúng đều trải qua trên phi thuyền Hi Vọng. Những ký ức về ánh nắng, về bầu trời trong xanh, về những đóa hoa, bãi cỏ xanh mướt, đại dương bao la...đã sớm mai một. Về những đứa trẻ 5-6 tuổi thì hầu như được sinh ra trên phi thuyền. Hạm trưởng, với tư cách là Nghị trưởng hạ nghị viên khẩn cầu ngài...Có thể cho đứa trẻ đó, được thăm quan mặt đất không? Bọn chúng quá thèm khát thứ mà bọn chúng xứng đáng được hưởng!

Diêu Nguyên im lặng, một lát sau nở nụ cười, kéo cô nàng Ba Lệ đứng im lặng kế bên đến trước mặt mình, nói:

-Thực ra, lúc này ta và tiến sĩ Ba Lệ đang thảo luận về phương diện này. Chúng ta dự định chế tạo một loại canô thăm quan được trang bị hệ thống phản trọng lực. Canô sẽ được thiết kế cách ly với không khí bên ngoài, có hệ thống tuần hoàn không khí. Pin được trang bị trên thuyền có thể giúp thuyền hoạt động liên tục trong 48h, đồng thời trong trường hợp gặp nguy hiểm, độ cao tối đa có thể bay lên tới 5000 mét.

Loại thuyền canô tham quan này có thể chuyển chở được hơn 40 người. Chúng ta dự tính trong một tháng kế tiếp, sẽ chế tạo ra khoảng 50 chiếc canô, mỗi ngày phục vụ cho khoảng 2000 người ngắm cảnh trên hành tinh này. Dĩ nhiên, phạm vi tham quan chỉ giới hạn ở đồng bằng phù sa này, không thể bay vào rừng rậm cũng như cách bờ biển quá 50 dặm. Nếu ba vị cảm thấy ý tưởng này khả thi, như vậy chúng ta cùng thảo luận về vấn đề tuyển chọn cũng như danh sách.

Ba người kia mừng rỡ không thôi, nhưng tiếp theo lại bắt đầu tranh cãi. Mariote dĩ nhiên muốn những chiếc phi thuyền này được dùng cho người dân, ưu tiên cho thể hệ nhi đồng. Sau đó, mỗi thuyền sẽ có một giáo viên hoặc người hướng dẫn phụ trách giảng giải cho các đứa trẻ.

Yvaine và Peona thì lại cho rằng các nhà khoa học nhất định phải được ưu tiên. Ít nhất là phải được cấp cho 5 chiếc phi thuyền. Bởi vì, các phương diện cần nghiên cứu trên hành tinh này quá nhiều. Từ hệ sinh thái, động thực vật cho đến vấn đề địa chất, khoáng sản...Tóm lại, ba người tranh luận với nhau không ngừng.

Bên cạnh, Diêu Nguyên và Ba Lệ chỉ im lặng nhìn cảnh đó. À, có thể coi là im lặng nếu không kể đến việc Ba Lệ lén lút rút bàn tay nhỏ nhắn của mình khỏi tay Diêu Nguyên, khuôn mặt nàng đỏ bừng.

Nhưng anh chàng Diêu Nguyên của chúng ta lại không chú ý đến điều đó. Hắn chỉ im lặng nhìn cảnh tượng trước mặt, không cảm thấy phiền phức

mà ngược lại còn cảm thấy vui sướng. Đúng vậy, cố gắng của hãn đã không uổng phí, ít nhất hãn cũng đã làm được...

Cứ thế, chiếc phi thuyền canô tham quan đầu tiên được ra đời. Hơn nữa, qua sự thí nghiệm của binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, xác nhận tính an toàn của nó, hầu như toàn bộ người dân trên phi thuyền Hi Vọng đều dậy song. Mỗi người đều dồn dập tìm hiểu, muốn được tham quan phải cần điều kiện gì? Tiền? Hay là phúc lợi đặc biệt? Hay là bất cứ ai cũng được?

Tóm lại, chỉ với sự xuất hiện của chiếc phi thuyền canô tham quan này, toàn bộ người dân trên phi thuyền Hi Vọng hầu như phát rồ.

Với tình hình như vậy, Diêu Nguyên đã sớm có dự liệu. Rất nhanh, trong tuần san Hi Vọng ở tuần sau, đã có hãn một bài báo giải thích về hoạt động tham quan cũng như các điều kiện cần thiết.

Đầu tiên, việc tham quan hoàn toàn miễn phí, không phải ai có nhiều tiền sẽ được, người có ít phải nhịn. Thứ hai, điều kiện để được ưu tiên được tham quan chính là thân phận, dĩ nhiên không phải loại thân phận cha làm quan thì con được nhờ, mà là thân phận về vinh dự.

Phàm là người thân của của các liệt sĩ đã hi sinh, như anh hùng nhân loại đều có tư cách được ưu tiên, được sắp xếp theo thứ tự cống hiến.

Tiếp theo là đến thế hệ nhi đồng, nếu trong nhà có trẻ nhỏ, hơn nữa được xác nhận là mới ra đời trong khoảng 5 tháng trở lại, như vậy cũng được ưu tiên.

Sau đó là những đứa trẻ khác, nếu số tuổi bé hơn 10 đều được ưu tiên, dĩ nhiên là thứ tự ưu tiên thấp hơn hai loại trên.

Cuối cùng, Diêu Nguyên giao cho giới khoa học 3 chiếc phi thuyền canô riêng biệt để sử dụng. Bất quá, tên gọi của nó cũng được đổi từ phi thuyền canô tham quan thành phi thuyền canô khoa học.

Cứ như vậy, hai tháng sau cuộc chiến tranh với đám quái vật, những hình ảnh đầu tiên về hành tinh tương lai đã được nhóm người dân đầu tiên tận mắt chứng kiến...Họ thấy được bầu trời trong xanh, đại dương bao la, ánh nắng chiều ấm áp, những cánh đồng hoa bát ngát...

Giây phút đó, lệ đã rơi trên mi...

Thanks

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 15: Huấn Luyện

Jerry đã trở thành một binh lính trong chiến đoàn vũ trụ, một thành phần trong 9 chiến đoàn được tách ra từ quân đoàn vũ trụ.

Trong tiểu đội của hắn, có tổng cộng 15 người, trừ hắn ra thì 11 người khác cũng là tân binh. Nói cách khác, trong tiểu đội của hắn chỉ có 3 người là lão binh – những người sống sót trong trận chiến với đám quái vật vừa qua. Tuy nhiên, theo nguồn tin tán dóc rò rỉ, chỉ có đoàn trưởng của họ - trung úy Halles mới là lão binh thật sự. Còn hai thiếu úy kia, chỉ là tân binh có chút kinh nghiệm thôi.

Đã 3 tháng sau cuộc chiến tranh, hoạt động tham quan hành tinh mới đã tiến hành được một tháng. Trong thời gian đó, đã có hơn 25000 người được tham quan hành tinh mới này, làm cho rất nhiều người khác ganh tỵ. Tuy nhiên, do tài nguyên có hạn, người dân đành chờ đợi tới lượt mình. Những người thuộc đối tượng ưu tiên thì hăm hở bước lên phi thuyền canô, mang về các vật lưu niệm, khiến cho những người khác hâm mộ đến chảy cả nước dãi.

Nhưng, quân đoàn vũ trụ dĩ nhiên không nằm trong diện những người hâm mộ rồi. Nói đúng hơn, 3 tháng qua, bọn họ đang điều dưỡng để khắc phục tác dụng phụ khi tiêm siêu vắc xin.

Toàn bộ quân đoàn vũ trụ đều là tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Cho nên, bọn họ đều có thể sử dụng siêu vắc xin một cách thoải mái, điều này giúp cho họ có thể tự do hít thở không khí, uống những dòng nước tươi

mát trên hành tinh này. Nhưng đồng thời, tác dụng phụ của siêu vắc xin cũng làm cho bọn họ bầm dập không ngớt. Không một ai có khuôn mặt lành lặn cả, nhẹ nhất cũng có vài vết bầm tím. Đợi đến khi tác dụng phụ ổn định lại, lúc này đã 3 tháng sau cuộc chiến tranh.

Sáng sớm, toàn bộ thành viên của chiến đoàn thứ 9 đã có mặt tại bãi đáp phi thuyền. Halles mặc trang phục chiến đấu dành riêng cho tân nhân loại, đeo thanh kiếm chấn động sóng cao tần bên hông cùng với khẩu súng trường Gauss, nhường mày nhìn 14 binh lính đang cười giỡn trước mắt mình. Bất chợt, hần nhớ về ngày hôm qua, về những lời mà Tổng tư lệnh của lực lượng phòng vệ, phó tư lệnh quân đoàn vũ trụ Vương Quang Chính nói.

-Trung úy Halles, đã từng phục vụ trong lực lượng hải quân lục chiến của Mỹ, chức vụ Thượng Úy. Cậu chắc hẳn cũng rõ tình trạng quân đội trên phi thuyền Hi Vọng sao? Hồngбет, đúng vậy, bất kỳ một quân nhân chân chính nào cũng sẽ đánh giá như thế.

Về phương diện khoa học kỹ thuật, vũ khí, chúng ta đã vượt xa thời kỳ còn ở trên Trái Đất. Bất kỳ một tiểu đội nào của lực lượng phòng vệ đều tương đương với một đại đội thiết giáp trên Trái Đất. Nhưng, cho dù có khả năng chiến đấu như thế, bọn họ không hề có kỷ luật, không hề có giác ngộ của một binh lính, không hề có tinh thần sẵn sàng hi sinh vì loài người, không có tinh thần dũng cảm xông trận, không có tinh thần phục tùng mệnh lệnh của cấp trên. Như vậy, bọn họ còn có thể gọi mình là quân nhân sao?

Lực lượng phòng vệ dĩ nhiên sẽ có kế hoạch huấn luyện riêng, nhưng quân đoàn vũ trụ lại khác. Đây là lực lượng đặc biệt, là thành phần nòng cốt để bảo vệ loài người. Cho nên, trong lúc chiến đấu, tuyệt đối không thể xuất hiện sự lùi bước, sự sợ hãi! Các người phải là sắt thép! Các người là những người mang đến sự diệt vong cho kẻ địch! Các người chiến đấu vì nhân loại! Các người không được sợ hãi!

Trung úy Halles! Ta muốn cậu dùng những thủ đoạn nghiêm khắc nhất để huấn luyện bọn họ! Cho dù tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại có quý giá như thế nào, bọn họ bây giờ cũng chỉ là tân binh, là những người chết nhất! Chỉ có trải qua những cuộc rèn luyện máu lửa, bọn họ mới trở thành người bảo hộ cho loài người. Không cần phải e dè, không cần phải ngại khó khăn, hãy rèn luyện bọn họ thật tốt, để bọn họ trở thành những dũng sĩ đích thực!

Halles nhớ về những gì xảy ra trong cuộc chiến tranh với đám quái vật. Không riêng gì lực lượng phòng vệ sợ hãi, thậm chí còn có người đào ngũ, mà trong cả quân đoàn vũ trụ, lực lượng vũ trang tinh nhuệ nhất cũng xuất hiện sự do dự, sợ hãi. Đúng vậy, lúc ấy, chính hắn đang đứng sau Vương Quang Chính, tận mắt nhìn thấy ông ta giết người binh lính đào ngũ kia. Trong giây phút đó, Halles không hề trách sự lạnh lùng vô tình của Vương Quang Chính. Bởi nếu suy xét từ góc độ của một quân nhân, những gì ông ta làm đều vì phi thuyền Hi Vọng. Đúng vậy, hắn cũng có vợ và con cái. Nếu loài người thua cuộc, bọn họ sẽ trở thành thức ăn cho đám quái vật ghê tởm kia...Hắn không bao giờ chấp nhận chuyện đó!

Cho nên, hắn muốn chiến đấu, hắn căm hận và khinh bỉ những ai do dự, những ai sợ hãi lùi lại khi đối đầu với kẻ thù của loài người!

Những người đó chỉ có thể chết trong sự nhục nhã!

Halles chợt choàng tỉnh, lớn tiếng quát:

-Đứng nghiêm. Mấy đứa nhóc con kia, hôm nay không có lý thuyết, bài giảng nào cả, không có huấn luyện thể năng...Chiến đoàn thứ 9 thuộc quân đoàn vũ trụ bắt đầu huấn luyện thực chiến!

14 binh lính kia sớm đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Thực ra, từ nửa tháng trước, các chiến đoàn số 1, 2, 3 đã bắt đầu huấn luyện thực chiến rồi. Dĩ nhiên, ba chiến đoàn này đều có thành viên của tiểu đội Hắc Tinh, còn có

các lão binh đã từng trải quả trận chiến với đám quái vật. Số ít còn lại mới là tân binh trong cuộc chiến tranh. Có thể nói, trong ba chiến đoàn kia, không có binh lính nào chưa trải qua thực chiến cả. Vì vậy, thay vì nói bọn họ đi huấn luyện, đúng ra phải nói là đi làm quen với địa hình.

Cuộc huấn luyện thật sự diễn ra từ các chiến đoàn thứ 4, 5, 6, 7, 8. Các chiến đoàn đó sử dụng phi thuyền vận chuyển để đáp xuống mặt đất, hô hấp không khí của hành tinh này, uống nguồn nước của hành tinh này, săn bắt các động vật nguy hiểm, sinh tồn trong rừng rậm. Những cuộc huấn luyện đó khiến cho các tân binh trong chiến đoàn thứ 9 hâm mộ không thôi. Mà bây giờ, rốt cuộc đã đến phiên bọn họ.

Vẻ mặt Halles lạnh lùng nhìn về mọi người, lát sau mới nói tiếp:

-Đây là một cuộc huấn luyện sinh tử. Đám nhóc con, đừng có tự tin rằng với trình độ hiện giờ của mình, đã có thể dương dương tự đắc xưng mình là binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ. Đầu tiên, ta cảnh báo các người. Đây là một cuộc huấn luyện thực chiến nguy hiểm, có khả năng tử vong. Bởi trên hành tinh này, có một vài chủng loại sinh vật hoang dã cực kỳ nguy hiểm. Nhiệm vụ của chiến đoàn thứ 1, 2, 3 là diệt trừ các chủng loại này, ít nhất phải xua đuổi chúng đi xa, nhằm tránh bất kỳ sự nguy hiểm tiềm tàng nào có thể xảy. Nhiệm vụ lần này của chúng ta cũng như thế, tìm và tiêu diệt các chủng loại sinh vật hoang dã nguy hiểm!

Một binh lính chợt hỏi:

-Trung úy, cho dù bọn chúng có nguy hiểm đến đâu, chắc cũng đâu bằng đám quái vật mà chúng ta đã chiến thắng chứ?

Halles cười lạnh:

-Vậy người đã sai rồi. Nửa tháng trước, tiểu đội trinh thám của chúng ta đã tìm được thi thể của một nhóm quái vật. Ước chừng có hơn 300 con, trong đó bao gồm cả những con quái vật dài 1 mét, hình dạng giống rết, có

cặp càng to lớn như lưỡi hái. Bọn chúng cũng bị giết chết. Mà thủ phạm chính là một nhóm sinh vật sáu chân trên hành tinh này. Cũng may là số lượng bọn chúng quá ít ỏi, nếu không thì chúng còn nguy hiểm hơn cả đám quái vật kia!

Trong nhất thời, 14 người còn lại im lặng, chỉ là vẻ mặt hiện sự nghi ngờ, như không tin những gì Halles nói.

Bất kể thế nào, hơn 10 phút sau, phi thuyền vận chuyển dành riêng cho quân đoàn vũ trụ đã được chuẩn bị xong. Tất cả mọi người bắt đầu mặc trang phục chiến đấu, cùng với các thiết bị, vũ khí tiêu chuẩn. Sau đó, bọn họ bước lên phi thuyền vận chuyển, bay về mặt đất.

Điểm đáp cũng nằm trong đồng bằng phù sa mà phi thuyền Hi Vọng đang lơ lửng, nhưng vị trí tương đối gần cánh rừng. Mọi người bước ra khỏi phi thuyền, đặt chân xuống mặt đất.

Halles nói với phi công lái phi thuyền thông qua thiết bị liên lạc:

-Cậu có thể quay về được rồi. Nếu có sự cố, tôi sẽ liên lạc. Chiến đoàn của chúng tôi sẽ không sử dụng phi thuyền vận chuyển trong khoảng một tuần.

-...Rõ, chúc mọi người huấn luyện thuận lợi. Nếu có sự cố, xin hãy liên lạc với phi thuyền Hi Vọng.

Rất nhanh, phi thuyền vận chuyển bay lên không, hướng về phi thuyền Hi Vọng, để lại 15 binh lính trên mặt đất.

Halles không để ý tới các binh lính khác đang hung phấn, nhìn dáo dạt xung quanh. Hắn tắt nón bảo hộ đi, sau đó hít một ngụm không khí trong lành dưới sự kinh ngạc của các binh lính còn lại.

-Đám nhóc con, có cái gì lạ đâu. Tắt nón bảo hộ hết đi. Nhờ siêu vắc xin mà các người mới có thể tự do hô hấp không khí trên hành tinh này đây. Thế nào, chẳng lẽ các người muốn giống như đám dân bình thường kia à? Bọn nhóc tui bây muốn ngắm cảnh thông qua cái lồng kín bưng chết tiệt đó à.

Halles cười ha ha, nói với những binh lính còn lại.

14 người kia hơi chần chờ, nhưng cũng bắt đầu tắt nón bảo hộ đi. Rất nhanh, bọn họ hưng phấn hít thở từng ngụm không khí tươi mới trên hành tinh này. Sự tươi mát này không phải là thứ mà bầu không khí trên phi thuyền có thể so sánh được. Nó có mùi của bùn đất, có mùi của cỏ cây thơm ngát. Quả nhiên, thứ không khí nhân tạo được tạo ra từ nước trên phi thuyền sao có thể so sánh được với bầu không khí thiên nhiên này chứ.

Trong lúc 14 người kia đang mặc sức hít thở, Halles ngồi xuống đất, tìm thấy một cái cây màu tím nằm xen lẫn trong đám cỏ dại. Hắn vươn tay nhổ cây đó lên, ở khúc rễ tìm thấy một “củ trái cây” tròn trịa màu hồng. Hắn giơ tay phui sạch bùn đất dính trên củ, sau đó bỏ vào miệng.

-Đám nhóc con kia, đây là quê hương mới của chúng ta. Tất cả đều là bảo vật mà loài người chúng ta khao khát. Loại cây vừa rồi ta đào lên chính là một giống cây rất phổ biến trên hành tinh này, rễ của nó là một củ trái cây, có chứa nhiều tinh bột và vitamin. Có thể trong tương lai, nó sẽ trở thành một loại thực phẩm chính của con người không biết chừng.

Halles đứng lên, lạnh lùng nhìn các thành viên khác, sau đó gầm lên:

-Đám nhóc kia, nghe cho rõ đây! Quân đoàn vũ trụ là lực lượng quan trọng nhất, mạnh nhất của loài người. Chúng ta tồn tại vì sứ mệnh bảo vệ loài người. Chúng ta là sắt thép! Chúng ta là những người mang đến sự diệt vong cho kẻ địch! Chúng ta không được sợ hãi!

Vì vậy, dứt bỏ toàn bộ các kỉ niệm êm đẹp trên phi thuyền đi! Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu một tuần lễ huấn luyện thực chiến. Nhiệm vụ của chúng ta là sinh tồn, tìm và tiêu diệt những sinh vật hoang dã có thể uy hiếp chúng ta! Quân đoàn vũ trụ không có binh lính chết nhất! Bất cứ ai dám trái lệnh trong lúc huấn luyện, ta có quyền tự do xử tử họ. Hơn nữa, rêu rao cho mọi người biết hắn là một kẻ đào ngũ, một binh lính chết nhất!

Bây giờ! Lên đường! Bắt đầu cuộc huấn luyện!

Thanks

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 16: Phong Tiểu Chanh

10h sáng...

Phong Tiểu Chanh khẽ ngáp, hai mắt mông lung đi vào phòng vệ sinh. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, từ một cô nàng lem nhem, thoát cái nàng đã biến thành một cô bé đáng yêu, thoát nhìn trông như mới 16-17 tuổi.

Thực ra, tuổi thật của nàng vào khoảng 22, nhưng kỹ thuật gen cộng hưởng đã giúp tuổi thọ loài người tăng gấp đôi, nên Phong Tiểu Chanh mới có thể giữ vẻ tươi trẻ như vậy. Có thể nói, đây là điều mà phái nữ trên phi thuyền Hi Vọng cảm thấy vui mừng nhất, bởi không ai muốn mình già cả, cho nên kỹ thuật gen cộng hưởng cũng là một trong những kỹ thuật được hoan nghênh nhất.

Phong Tiểu Chanh sau khi rửa mặt, mở một chiếc hòm có công dụng tương tự như tủ lạnh, lấy ra mấy cái bánh ngọt, sữa...thậm chí còn có vài thanh phô mai. Sau khi chuẩn bị xong, nàng không ăn ngay mà đi qua một căn phòng khác. Một lát sau, Phong Tiểu Chanh đỏ mặt tía tai hì hục đẩy Morrison ngồi trên xe lăn ra ngoài. Khuôn mặt hắc tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền, phảng phất như đang ngủ thiếp đi trên xe lăn. Nhưng trên người hắc lại có thêm những chiếc dây bảo hộ, giữ hắc cố định trên ghế, ngoài ra trên tay còn có một ống tiêm truyền dung dịch.

-Như vậy...ăn cơm thôi tên lừa đảo. Buổi sáng hôm nay là sữa và bánh ngọt. Bánh do ta tự mình nướng đó. À, lúc nướng còn làm cho ngón tay bị phỏng, giờ còn quần băng nè.

Phong Tiểu Chanh sửa soạn, đem bánh ngọt cũng như các món đồ ăn đến trước mặt Morrison. Ngón tay nàng thon dài, trắng mịn tựa như bạch ngọc, khiến người khác không kiềm được vuốt ve. Nhưng khi đôi bàn tay đó khi vuốt ve Morrison, hắn vẫn nằm im lặng.

Phong Tiểu Chanh tựa hồ đã quen với sự im lặng này, nàng khẽ cười cười, bắt đầu bữa sáng của mình. Một ly sữa, mấy chiếc bánh ngọt, vài thanh phô mai. Sau khi ăn xong, nàng thu dọn mọi thứ, đi ra phía sau Morrison, nói:

-Đi thôi. Em dẫn anh đi ra ngoài tản bộ. Anh đúng là may mắn, có người đẹp như em cùng đi tản bộ. Người đẹp mà anh đã lừa được đấy, hi hi, có thấy vinh hạnh chưa?

Cứ như vậy, Phong Tiểu Chanh cùng Morrison đi ra ngoài. Đi qua vài hành lang, tới một quảng trường nhỏ. Nàng tìm một chiếc ghế còn trống, ngồi xuống. Mọi người trên quảng trường, ai cũng nhìn hai người Phong Tiểu Chanh với vẻ trù mến, thậm chí có vài người còn thể hiện sự kính trọng.

Đúng vậy, Morrison vẫn hôn mê từ lúc thảm họa ở vành đai thiên thạch xảy ra. Hắn bất tỉnh do sử dụng năng lực tân nhân loại quá độ, khiến cho não bị chết lâm sàng. Tuy nhiên, qua mấy năm điều dưỡng, tình trạng của hắn đã tốt hơn trước rất nhiều. Nhất là sau khi bước sang cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, nền y học đã có những bước tiến vượt trội. Lúc trước, hắn cần phải dựa vào thiết bị duy trì sự sống mới có thể sống sót, nhưng sau khi trải qua vài cuộc tiểu phẫu, bây giờ trừ việc mỗi ngày truyền đường glucô, đã không còn khác gì so với người thường. Đương nhiên, nếu bạn không kể đến việc hắn vẫn hôn mê.

Và cũng từ lúc đó, Phong Tiểu Chanh bắt đầu chăm sóc Morrison. Diêu Nguyên cũng rất quan tâm chiếu cố đến cặp đôi này, cho phép nàng được hưởng các phúc lợi mà vị trí Anh hùng nhân loại được hưởng. Như

thế, Phong Tiểu Chanh có thể không cần bận tâm về việc kiếm sống, chỉ cần mỗi ngày chăm sóc Morrison. Hơn nữa, mỗi tuần cũng có nhân viên y tế đến kiểm tra tình trạng sức khỏe của Morrison. Đến giờ, chính sách đó vẫn như vậy, không hề thay đổi.

Điều lạ là Phong Tiểu Chanh vốn là một cô nàng có tính cách quật cường, nhưng nàng lại đồng thuận với các chính sách này. Từ lúc đó, nàng không đi tìm việc nữa, chỉ ở nhà chăm sóc Morrison. Ngày ngày nói chuyện cùng hân, vệ sinh thân thể cho hân, xử lý tất cả mọi chuyện vặt vãnh khác. Có thể nói, nàng còn tận tâm hơn cả một người vợ đích thực.

Lúc này đã ba tháng sau cuộc chiến tranh với đám quái vật. Đã có khoảng 25000 người dân đi tới mặt đất tham quan. Điều này cũng rất hấp dẫn Phong Tiểu Chanh, dù sao nàng vẫn là một thiếu nữ trẻ tuổi, dĩ nhiên luôn nhung nhớ thiên nhiên. Đặc biệt là khi nhìn các ảnh chụp hệ sinh thái trên hành tinh, cánh đồng hoa, biển xanh tươi đẹp...Nói nàng không muốn đi chỉ là nói dối, huống chi nàng vẫn luôn có quyền ưu tiên từ Điều Nguyên. Chỉ cần nàng nguyện ý, như vậy bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể tham quan mặt đất. Nhưng...Morrison lại không thể đi.

Nghĩ tới đây, Phong Tiểu Chanh khẽ thở dài. Nàng giơ bàn tay trắng nõn của mình vuốt ve những sợi tóc trên trán Morrison, ánh mắt trù mến ngắm nhìn khuôn mặt trắng bệch kia. Lát sau, nàng thì thầm:

-Tên lừa đảo, mau tỉnh dậy đi. Em muốn anh nắm tay của em, như hồi chúng ta còn trên hành tinh sa mạc đó, như lúc chúng ta đang chạy trốn đó.

Tiếng thở dài của Phong Tiểu Chanh, liệu Morrison có nghe được? Không ai biết cả. Nàng vẫn im lặng ngồi bên cạnh Morrison cho đến gần trưa. Lúc này, Phong Tiểu Chanh đang định mang Morrison trở về, không ngờ một chiếc xe điện dừng lại cách chỗ nàng không xa. Từ bên trong chiếc xe, một người thanh niên mặc quân phục cấp úy bước ra.

-Tiểu Chanh, cô quả nhiên lại đến nơi này, báo hại tôi đi tìm... Morrison vẫn chưa tỉnh lại sao?

Người thanh niên vừa xuống xe, đi về phía Phong Tiểu Chanh và Morrison.

Phong Tiểu Chanh dĩ nhiên nhận ra người thanh niên này. Đó là một trong các đồng đội hiểm hoi của Morrison – Trương Hằng. Thật ra, từ khi Morrison hôn mê đến giờ, phi thuyền Hi Vọng vẫn không quên lăm hăn. Không riêng gì người dân, mà các thành viên trong tiểu đội Hắc Tinh vẫn thường xuyên viếng thăm hăn. Thậm chí ngay cả người bận rộn như Diêu Nguyên, cơ bản mỗi tuần đều viếng thăm một lần. Như vậy, càng không kể đến anh chàng Trương Hằng của chúng ta. Nếu không có nhiệm vụ gì, gần như cơ bản tầm hai ba ngày hăn lại đi thăm Morrison, xem có gì khó khăn không. Thỉnh thoảng, hăn còn đem quà đến như nước trái cây...Điều này làm cho hai cô “bạn gái” của anh chàng Trương Hằng chúng ta – Bạch Ngưng Tuyết và La Miêu Miêu thiếu chút nữa hiểu lầm Trương Hằng định tán tỉnh Phong Tiểu Chanh.

Phong Tiểu Chanh cười đáp lại, nói với Trương Hằng:

-Trương Hằng, anh đến thăm Morrison sao? Anh ấy vẫn không có phản ứng gì cả, nhưng nhân viên y tế nói rằng cơ thể anh ấy vẫn bình thường. Cứ kiên trì nói chuyện tiếp xúc với anh ấy, như vậy sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ tỉnh lại.

Trương Hằng ngồi xuống bên cạnh Morrison, im lặng một lúc lâu, sau đó ngập ngừng nói:

-Tiểu Chanh, hôm nay tôi tới là để mang Morrison đi...

Trương Hằng vừa nói tới đây, khuôn mặt Phong Tiểu Chanh tái nhợt, nàng miễn cưỡng nở nụ cười:

-Trương Hằng, có phải có chuyện gì đã xảy ra không, hoặc là Hạm trưởng ra lệnh gì? Hay là tôi làm việc này không tốt?

Trương Hằng vội vàng khoát tay:

-Không, không phải như thế. Thật ra tôi chỉ muốn dẫn anh ta đi tiêm siêu vắc xin. Cái này, cô đọc báo chắc cũng biết. Khi tiêm hỗn hợp siêu vắc xin và loại thuốc X thì người được tiêm có thể tự do hô hấp không khí trên hành tinh. Thật ra, có một vài chuyện gia đề nghị chuyện này.

Sắc mặt Phong Tiểu Chanh mới dần dần trở lại bình thường, nhưng nàng vẫn không yên tâm, đáp:

-Nhưng anh ấy vẫn còn hôn mê. Thân thể yếu như vậy, còn có thể tiêm siêu vắc xin sao? Hơn nữa, anh ấy đã không thể tham gia quân đoàn vũ trụ, như vậy tiêm siêu vắc xin có ích lợi gì? Hơn nữa, anh vừa nói muốn dẫn anh ấy đi...

Trương Hằng im lặng, lát sau ngập ngừng nói:

-Bởi vì có vài chuyên gia đề nghị. Tình trạng của Morrison hiện giờ là người thực vật, như vậy cần có những kích thích mới để giúp hắn khôi phục tri giác. Dĩ nhiên, chúng tôi tuyệt sẽ không để anh ta gặp nguy hiểm. Nhưng trước mắt là một cơ hội. Để cho anh ta tiếp xúc với thiên nhiên đích thực, ánh nắng chan hòa, cánh đồng hoa tươi đẹp, thậm chí đại dương bao la...Tuy không chắc chắn là sẽ có tác dụng, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn so với việc đợi trên phi thuyền Hi Vọng. Cho nên, Diêu Nguyên đã ra lệnh. Tiêm cho anh ta siêu vắc xin và cho anh ta sống trong một ngôi nhà bên dưới mặt đất. Việc chăm sóc và bảo vệ anh ta sẽ do ta và Hắc Thiết lo liệu.

Sắc mặt Phong Tiểu Chanh trắng bệch. Nàng cúi đầu, thật lâu sau khẽ thốt:

-Vậy tôi...tôi có thể tiêm siêu vắc xin được không?

Trương Hằng sửng sốt, hần gãi đầu đáp:

-Chắc là không được. Bởi vì thuốc X chỉ tồn tại trong cơ thể tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại. Lúc trước đã từng tiến hành trên cơ thể động vật, nhưng không có con nào còn sống cả. Vì vậy, Diêu Nguyên đã ra lệnh. Trước khi nghiên cứu ra siêu vắc xin dành cho người bình thường, tuyệt đối không dùng nó lên bất cứ ai không phải là tân nhân loại, chuẩn tân nhân loại. Tiểu Chanh...cô dường như là người bình thường mà?

Phong Tiểu Chanh gần như sắp bật khóc, nàng miễn cưỡng ngăn cảm xúc đau đớn lại, cúi đầu:

-Đúng, tôi là người bình thường...Vậy tôi có thể đi thăm hần không?

Trương Hằng cũng cảm thấy không khí quá nặng nề, hần buồn rầu nói:

-Dường như cũng không được a. Người bình thường không thể nào hít thở không khí trên hành tinh này. Nếu như sử dụng phi thuyền canô tham quan thì còn có thể. Nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy anh ta qua cửa kính thôi...Làm sao bây giờ? Nếu không, Tiểu Chanh, nếu cô không muốn, để ta giúp cô từ chối. Dù sao hạm trưởng cũng là một người niệm tình cũ, chắc ông ấy sẽ không bác bỏ yêu cầu của cô đâu. Thế nào?

Phong Tiểu Chanh chần chờ một lát, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng, chua xót đáp:

-Không cần, cứ mang anh ấy đi. Không có liên quan tới tôi, dù sao, anh ấy chỉ là một kẻ lừa đảo. Dù sao tôi chỉ muốn báo đáp ơn cứu mạng, Dù sao...Không liên quan tới tôi, anh cứ mang anh ấy đi đi. Tôi không có việc gì đâu...

Vừa nói, nước mắt đã tràn ra trên mắt của nàng. Từng giọt nước mắt lấp lánh tựa như viên ngọc lăn dài trên má nàng, chạm đất rồi vỡ tan thành vô vàn mảnh nhỏ, tay nàng siết chặt lấy bàn tay Morrison, cúi đầu nức nở.

Trương Hằng chạm vào chiếc xe lăn, nhìn Phong Tiểu Chanh. Hân thở dài, thấp giọng nói:

-Như vậy đi, tôi sẽ cho người đưa cô vào danh sách tham quan trên hành tinh. Ngày mai, chắc là anh ta sẽ đến mặt đất. Cô lúc nào cũng có thể đến thăm anh ta. Chỉ cần báo trước cho tôi, tôi sẽ đưa anh ta ra bên ngoài phi thuyền canô, chờ cô.

Nói xong, Trương Hằng đẩy Morrison đi về phía xe điện.

Phong Tiểu Chanh lau nước mắt, thì thầm:

-Ta...ta không cần đi thăm tên lừa đảo đó. Tên lừa đảo khốn kiếp đó, rõ ràng đã thành người thực vật, mà vẫn khiến ta phải khóc...Ô...

Nhưng cả Trương Hằng và Phong Tiểu Chanh đều không chú ý tới một chuyện...

Ngón tay của Morrison chợt nhúc nhích...

Thanks

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 17: Tình Cảm Qua Lớp Thủy Tinh

Việc tiêm siêu vắc xin và thuốc X cho Morrison diễn ra rất thuận lợi. Do hắc vẫn còn hôn mê, nên tác dụng phụ của việc tiêm siêu vắc xin là phản xạ thần kinh được tăng cường lại không ảnh hưởng nhiều lắm đến hắc. Cho nên, đến ngày thứ hai, hắc được đưa xuống mặt đất cùng Trương Hằng và Hắc Thiết. Cả ba đáp xuống trụ sở mới xây dựng cạnh một cánh đồng cỏ xanh ngát. Địa hình nơi đây khá đẹp, có cánh đồng cỏ xanh mướt, có dòng sông uốn lượn xung quanh, kề bên là một căn biệt thự gỗ. Đây chính là nơi ở mới của ba người.

Về chuyện của Morrison, Diêu Nguyên cũng có những dự định riêng.

Đầu tiên, không nói về lợi ích toan tính, thì Morrison chính là huynh đệ cùng vào sinh ra tử với hắc. Có thể nói, tình cảm của Diêu Nguyên với Morrison tuyệt không kém những thành viên khác trong tiểu đội Hắc Tinh. Hơn nữa, Morrison còn là một người trọng tình trọng nghĩa, vì vậy Diêu Nguyên rất muốn hắc hồi phục.

Còn nếu bỏ phương diện tình cảm ra, thì cũng nhất định phải giúp Morrison hồi phục. Là người đặc thù nhất trong tân nhân loại, sở hữu năng lực sánh ngang với toàn năng giả, khi phiến giả (người lừa gạt) rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt. Điều này phải đợi cho đến khi Morrison tỉnh lại mới biết được.

Tỷ như hiện giờ, Diêu Nguyên đã biết được ý nghĩa tồn tại của toàn năng giả. Là người đứng đầu tân nhân loại, là nhân vật tinh thần của bọn họ.

Chỉ cần toàn năng giả còn sống, như vậy vĩnh viễn không xuất hiện tình trạng tân nhân loại làm phản hoặc chống đối Thực ra, nếu tân nhân loại dự định làm phản, đó sẽ là một việc vô cùng nguy hiểm Nhưng Diêu Nguyên hiểu rõ điều đó cơ bản không thể xảy ra, nếu không hẳn cũng không cho phép Vương Quang Chính răm rộ chiêu mộ binh lính như vậy

Như vậy tân nhân loại có thể sánh ngang với toàn năng giả, khi phiên giả thì sao Năng lực của hắn có chỗ nào đặc thù đây

Tóm lại, vì những lý do trên, Diêu Nguyên quyết định chuyển Morrison xuống mặt đất, phái Trương Hằng và Hắc Thiết chăm sóc và bảo vệ hắn Vì sao lại chọn Hắc Thiết Bởi vì hắn là người mạnh nhất trong toàn bộ cảm ứng giả, khả năng cận chiến của hắn gần như có thể sánh ngang với Diêu Nguyên

Về Trương Hằng, đây là dự tri giả mạnh nhất của loài người Xác suất dự đoán thành công nguy hiểm của hắn luôn luôn là 100%, cứu mạng không biết bao nhiêu người Cho nên, khi có Trương Hằng bên cạnh Morrison, Diêu Nguyên rất yên tâm Mệnh lệnh của hắn cũng rất đơn giản, một khi phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, đầu tiên ưu tiên bảo vệ Morrison quay về phi thuyền Hi Vọng Nếu cần thiết, có thể để Hắc Thiết can thiệp

Và như thế, một kế hoạch “nghỉ dưỡng” hoàn hảo được thiết lập...

Điều duy nhất làm cho Diêu Nguyên cảm thấy khó xử là việc Trương Hằng cho hắn biết tình trạng của Phong Tiểu Chanh – người thiếu nữ si tình chăm sóc Morrison suốt mấy năm qua Phong Tiểu Chanh vốn là một cô gái xinh đẹp, thuần khiết Mấy năm qua, cũng có vô số người theo đuổi nàng, nhưng nàng đều cự tuyệt, một lòng chăm sóc Morrison Theo lời Trương Hằng, nàng đã khóc...khi Morrison rời đi

Nhưng hắn cũng đành bất lực, bởi Phong Tiểu Chanh không phải là tân nhân loại hay chuẩn tân nhân loại Cho nên nàng không thể sử dụng hỗn

hợp siêu vắc xin và thuốc X kia được Còn loại siêu vắc xin dành cho người bình thường vẫn còn vấp phải nhiều vấn đề khó khăn Ít nhất trong hai, ba tháng nữa thì mới có bản thử nghiệm Vì vậy, Diêu Nguyên đành hạ quyết tâm sắt đá, ra lệnh chia cắt hai người

Vào ngày đầu trên mặt đất, Hắc Thiết và Trương Hằng chia nhau kiểm tra địa hình xung quanh Cho đến khi Hắc Thiết xác nhận xung quanh không hề có mối nguy hiểm nào, hai người mới tạm hài lòng Sau đó bắt đầu sắp xếp dụng cụ và đồ dùng, như phòng ngủ của Morrison, phòng riêng của hai người Sau đó là trang bị, vật dụng cá nhân, vũ khí, đồ gia dụng...Bận rộn cả một ngày, đến khi tạm ổn, cả hai mới thở phào nhẹ nhõm

Tâm tình của hai người khá thoải mái, bởi dù sao thì nhiệm vụ này cũng có thể coi như một kỳ nghỉ phép hiếm gặp So với các binh lính khác trong quân đoàn vũ trụ hoặc tiểu đội Hắc Tinh, nhiệm vụ này vẫn còn nhàn hạ chán, không có nhiều nguy hiểm Khu vực mà bọn họ đang ở chính là khu vực mà các chuyên gia xác định là an toàn Mức độ an toàn của nó được đánh giá là màu xanh nhạt – tạm thời an toàn, xung quanh không có các sinh vật có thể gây nguy hiểm cho con người Khi thành phố được xây dựng xong, mức độ an toàn của khu vực này sẽ được gia tăng thành màu xanh đậm – nghĩa là an toàn tuyệt đối Loài người có thể an tâm sinh sống và vui chơi trong khu vực này, không cần lo sợ có sinh vật tấn công

Dĩ nhiên, có Trương Hằng bên cạnh thì cho dù khu vực xanh nhạt cơ bản cũng có thể coi như khu vực xanh đậm Vì vậy, nhiệm vụ lần này chỉ là một kỳ nghỉ nhàn nhã

Khi sắp xếp xong vũ khí và đồ dùng, bỗng nhiên Hắc Thiết nở nụ cười hắc hắc, mở một chiếc túi, lấy ra vài chiếc cần câu, nói:

-Sao nào Trương Hằng, có muốn đi câu cá không Toàn là đồ cổ từ Trái Đất không đấy, nhiều năm không có đụng tới, không ngờ ta vẫn còn cơ hội dùng nó

Trương Hằng hơi ngạc nhiên, rồi vui mừng đáp:

-Đúng rồi, tôi còn đang suy nghĩ buổi tối nên ăn gì, thịt nướng khoai tây hay là thịt hầm đậu. Vậy đi, tối nay chúng ta ăn cá đi. Cá trên hành tinh này không phải đã được kiểm định vô hại sao? Không nguy hại cho con người, thịt còn chứa rất nhiều chất dinh dưỡng. Chỉ cần được tiêm siêu vắc xin, như vậy ăn cá là một phương pháp bổ sung chất dinh dưỡng số một. Tôi còn chưa biết mùi vị của cá trên đây như thế nào.

Sắc mặt Hắc Thiết có chút cổ quái, lắc đầu nói:

-Mấy con cá có chân đó à? Trông dị chết, trừ mắt trên đầu ra, ở dưới bụng còn có mắt nữa. Nhìn đúng là không quen.

Trương Hằng không để ý lời cầu nhàu của Hắc Thiết, hưng phấn cầm lấy chiếc xô đựng cá và một chiếc ghế câu, chạy về phía bờ sông. Phía sau, Hắc Thiết bất đắc dĩ đuổi theo.

Không thể không ca ngợi tình trạng sinh thái trên hành tinh này. Đây là một hành tinh mới hoang sơ, không chút ô nhiễm. Khắp nơi có thể thấy được động vật hoang dã như loài bò sát ăn thịt giống khủng long, các động vật có vú khổng lồ, thậm chí còn có động vật lưỡng cư giống như ếch, chỉ khác là nó có cánh, thân dài đến 10 mét. Thiên nhiên và động vật trên đây hoàn toàn khác với Trái Đất, là kết quả của một quá trình tiến hóa riêng biệt.

Còn về loại cá mà hai người định đi câu, hình dáng cũng không quá khác biệt với cá trên Trái Đất. Điểm khác biệt lớn nhất chính là bọn chúng có chân – điều này giúp chúng có thể di chuyển trên cạn một đoạn ngắn, sinh tồn trên đất liền một khoảng thời gian. Thậm chí, bọn chúng còn dùng đôi chân này để bò lên bờ, ăn các hạt ven sông...

Về điều này, một vài nhà khoa học cho rằng sở dĩ cá trên hành tinh này có chân là kết quả của những đợt thủy triều nghiêm trọng, khiến cho sông, biển có những lúc hoàn toàn khô hạn. Như để chứng minh cho điều

này, các nhà thiên văn học cho rằng với hoàn cảnh địa lý hai hành tinh ở sát nhau như vậy, các đợt thủy triều sẽ diễn ra rất nghiêm trọng, đôi lúc sẽ khiến cho sông, ngòi cạn khô Vì vậy, kết quả là chúng ta thấy được giống cá quái dị như thế trên hành tinh này...

Dĩ nhiên, Trương Hằng và Hắc Thiết ai thêm quan tâm đến mớ lý thuyết hỗn loạn kia Bọn họ chỉ quan tâm đến bữa tối sắp tới của mình thôi, điển hình là việc câu cá Không rõ là bọn cá trên hành tinh này chưa hề được ai “câu” qua hay sao, mà chỉ trong 10 phút ngắn ngủi, hai người đã câu được hơn 100 con cá lớn nhỏ Nếu dùng ký để tính toán, hai người câu cũng phải được hơn 100 kg cá Một phần do lưỡi câu, một phần do địa hình sông ngòi ở đây nên hai người không câu được con cá nào quá lớn, nhưng niềm vui khi câu được cá vẫn rất tuyệt Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Trong lúc hai người đang vui vẻ câu cá, bỗng nhiên thiết bị liên lạc trên người Hắc Thiết vang lên Sắc mặt Hắc Thiết biến đổi, lập tức để xô cá xuống, mở thiết bị liên lạc lên:

-Ta là thượng úy Hắc Thiết – chiến đoàn số 1 thuộc quân đoàn vũ trụ

Giọng nói bên kia đáp lại:

-Thượng úy Hắc Thiết, ta là binh lính Kolsite điều khiển phi thuyền canô Cô Phong Tiểu Chanh hiện đang ở trên phi thuyền Hạm trưởng ra lệnh cho ta đem nàng đến thăm Morrison

Hắc Thiết ngạc nhiên, hắn còn chưa kịp trả lời thì Trương Hằng bên cạnh vội đoạt lấy thiết bị liên lạc, gấp rút đáp:

-Ta là thượng úy Trương Hằng – chiến đoàn số 1 thuộc quân đoàn vũ trụ Đúng vậy, chúng tôi tiếp nhận mệnh lệnh này Xin hãy mang cô ấy đến đây À, chúng tôi hiện đang ở bên bờ sông câu cá, nếu được thì cậu bay qua đây đi

Lát sau, một chiếc phi thuyền canô cỡ trung xuất hiện Trên phi thuyền có khoảng vài chục người đang ngắm nhìn cảnh quan bên ngoài Trong đó, phần lớn là các đứa trẻ, có vài người lớn đi kèm Lúc phi thuyền tới gần, Hắc Thiết và Trương Hằng cũng đứng lên, đẩy Morrison đi về phía bãi cỏ Phi thuyền đáp xuống từ từ Hai người thấy được Phong Tiểu Chanh đang đứng sát bên cửa sổ, nhìn xuống bên dưới

Trương Hằng nói vài câu với Hắc Thiết, sau đó đẩy Morrison tới gần cửa sổ của phi thuyền Do chiếc phi thuyền này lơ lửng ở độ cao không cao lắm, chỉ cần Phong Tiểu Chanh hơi cúi đầu xuống đã gần như chạm vào Morrison bên dưới Đương nhiên, chỉ là nếu như không tính lớp kính lạnh lùng đang ngăn cản họ Nước mắt Phong Tiểu Chanh tuôn rơi...

Nàng khẽ đập tay lên cửa sổ, miệng hé ra như muốn nói gì đó Nhưng rồi, nàng chợt nhớ là bên trong phi thuyền hoàn toàn khép kín với bên ngoài, trừ phi dùng thiết bị liên lạc, nếu không thì không có thanh âm nào có thể truyền ra Nàng nức nở liên hồi...

Trương Hằng thở dài, cầm bàn tay của Morrison lên dán vào cửa sổ, áp vào bàn tay của nàng Cứ như là hai người đang chạm tay vào nhau, như truyền đi hơi ấm cho nhau

-Morrison, tên lừa đảo kia, mau tỉnh lại đi Em muốn anh gọi tên em, em muốn anh tỉnh lại, em không muốn cô độc một mình, em muốn trở thành tân nhân loại, em muốn sống cùng với anh, em muốn chăm sóc cho anh...

Phong Tiểu Chanh bật khóc không ngừng, dần dần, tầm nhìn của nàng mờ đi, mắt tối sầm lại, té trên sàn ngất xỉu... Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Mọi người trên phi thuyền hốt hoảng nhìn lại, nhân viên cấp cứu bên trong phi thuyền vội vàng chạy đến bên nàng tiến hành sơ cứu Bên ngoài,

Trương Hằng và Hắc Thiết vội dùng thiết bị liên lạc để hỏi thăm tình hình
Nhưng không ai để ý đến, chân mày của Morrison chợt nhúc nhích...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 18: Khi Phiến Giả!

Phong Tiểu Chanh lên cơn sốt...

Đúng vậy, sau khi gặp Morrison, nàng đã lâm vào hôn mê, sốt cao

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng quá đau thương nên sinh bệnh, vì vậy không quá chú tâm Ngay cả Diêu Nguyên, cũng cho rằng Phong Tiểu Chanh không chịu được sự xa cách nên phát bệnh, chỉ phân phối vài người chăm sóc nàng, căn dặn khi nàng tỉnh lại thì đưa nàng đến phòng hạm trưởng

Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại vượt khỏi dự liệu mọi người Cơn sốt của Phong Tiểu Chanh không thuyên giảm mà tăng lên, nàng hôn mê suốt một ngày một đêm Các loại thuốc từ thuốc trị cảm sốt, đến cả kỹ thuật trị bệnh siêu từ đều vô hiệu

Đến ngày thứ hai, các nhân viên y tế chăm sóc cho Phong Tiểu Chanh cũng bắt đầu lo lắng Không nhắc đến quan hệ của Phong Tiểu Chanh với Morrison, chỉ riêng việc nàng được đích thân hạm trưởng thăm bệnh đã chứng minh tầm quan trọng, chưa kể Diêu Nguyên còn ra lệnh, phải làm mọi cách để đảm bảo sự an toàn của nàng Nhưng sau khi trải qua các cuộc xét nghiệm, chuẩn đoán, các nhà khoa học lại đưa ra một kết quả mà đến cả Diêu Nguyên cũng không ngờ tới...

Phong Tiểu Chanh đang tiến hóa trở thành tân nhân loại!

Đúng vậy, triệu chứng này của nàng rất giống với hai căn bệnh dịch thần bí trước kia Đến giờ, các nhà khoa học vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân gây bệnh...Nhưng các việc cách ly hoặc phòng ngừa lây nhiễm đều không cần thiết Bởi nếu nó có thể lây bệnh, ai chẳng muốn mình mắc bệnh Sau khi hết bệnh, tệ lắm cũng là chuẩn tân nhân loại, còn bình thường đều trở thành tân nhân loại Không bàn đến những lợi ích khác, chỉ riêng việc tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại mới có thể tiêm siêu vắc xin, tự do bước xuống hành tinh mới, chuyện đó đã đủ hấp dẫn mọi người Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng...Tại sao Phong Tiểu Chanh lại đột ngột tiến hóa thành tân nhân loại vào lúc này

Điều này rất không bình thường Hai lần thức tỉnh trước đây, lần đầu là lúc rời khỏi Trái Đất, tổng cộng có mấy trăm người mắc bệnh nhưng chỉ có 20% sống sót Đến bây giờ, đó vẫn là điều tiếc nuối nhất của mọi người Ai dám chắc chắn, trong số những người chết kia, không có toàn năng giả, khi phiến giả, hoặc là tân nhân loại kỳ lạ khác

Còn lần thứ hai thì mới diễn ra không lâu, là lúc phi thuyền Hi Vọng truyền tống đến hành tinh này

Có thể thấy, hai lần thức tỉnh, ít nhất mỗi lần đều có hơn 100 người trở thành tân nhân loại Theo các cuộc điều tra của cơ quan tân nhân loại, đưa ra giả thuyết có thể các cuộc thức tỉnh này đều có liên quan với hành tinh có sinh vật sống Ví dụ như lần đầu rời khỏi Trái Đất, chính là rời khỏi hành tinh có sinh vật sống Còn lần thứ hai, chính là tiếp cận một hành tinh có sinh vật sống khác

Nhưng còn lần này, tại sao lại đến nửa năm sau mới phát sinh Hơn nữa chỉ có một trường hợp

Đây chính là điểm khác thường mà các nhà khoa học không sao lý giải được

Thú nhận việc này thật xấu hổ, nhưng đến tận giờ, việc nghiên cứu tân nhân loại không hề có tiến triển đột phá gì cả Như việc tại sao kỹ năng tân nhân loại lại xuất hiện, các vấn đề khi sử dụng kỹ năng đó, làm sao để rèn luyện kỹ năng... Tất cả đều chỉ mò mẫm tìm tòi và suy đoán, không hề có một bằng chứng hoặc lý thuyết nào trụ cột Trong đó vấn đề quan trọng nhất thì lại càng không có manh mối –là việc làm sao sinh ra tân nhân loại Nếu như có thể biến toàn bộ người dân, ai ai cũng là tân nhân loại hoặc chuẩn tân nhân loại, có thể nói tương lai của loài người sẽ bước sang một trang mới!

Nhưng điều này là bất khả thi Đừng nói đến nền khoa học kỹ thuật của loài người hiện giờ, đến nền khoa học ngoài hành tinh trong quần thể chiến hạm kia cũng bất lực

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một trường hợp đặc biệt, chính là lần thức tỉnh của Phong Tiểu Chanh Tại sao lúc nàng lại thức tỉnh đây Tại sao không hề có một dấu hiệu nào báo trước Tại sao chỉ có mình nàng thức tỉnh

Do nàng ăn phải loại thức ăn quái lạ nào chẳng Hoặc đã xảy ra chuyện gì kỳ lạ Hoặc một người khác giúp nàng thức tỉnh

Nếu tìm được nguyên nhân, lập lại quy trình, có thể giúp những người khác thức tỉnh chẳng

Tóm lại, khi xác định Phong Tiểu Chanh đang tiến hóa trở thành tân nhân loại, toàn bộ hoạt động của nàng trong một tuần trước đó đều được kiểm tra cặn kẽ Dĩ nhiên các chuyện riêng tư giữa nàng và Morrison thì không ai có quyền xem xét Nhưng theo các dữ liệu ghi lại, điều khả nghi duy nhất tìm được, chính là lần tiếp xúc cuối cùng giữa nàng và Morrison, sau đó nàng bắt đầu thức tỉnh

Vì vậy, các nhà nghiên cứu đặt ra vài giả thuyết về nguyên nhân Phong Tiểu Chanh thức tỉnh

Đầu tiên là trạng thái kích động Nhưng khả năng này rất nhỏ, bởi hàng ngày, có biết bao nhiêu người trải qua trạng thái này, nhưng lại có ai biến thành tân nhân loại đâu

Đương nhiên, biết đâu tác động của bước nhảy không gian cũng góp phần vào Nhưng có hơn mười vạn người đồng thời thực hiện bước nhảy không gian, trong đó ít nhất cũng mấy ngàn người có tâm trạng kích động, sao không ai biến thành tân nhân loại đây Cho nên khả năng này cũng bị loại bỏ

Khả năng thứ hai chính là sự thống khổ, sự đau đớn khi chia lìa Giả thuyết này dường như có vẻ hợp lý hơn giả thuyết đầu tiên Bởi lần thức tỉnh thứ nhất diễn ra ngay sau khi loài người rời khỏi Trái Đất Có thể khi đó, sự thống khổ do phải chia lìa hành tinh quê hương đã tác động nên mới dẫn đến lần thức tỉnh đầu tiên, cũng như sự chia lìa giữa Morrison và Phong Tiểu Chanh... Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng lại có nhà khoa học khác phản đối Bởi nếu thế, các binh lính khi chết trận, những người thân của họ chẳng lẽ không đau khổ sao Bọn họ chẳng lẽ không trải qua bước nhảy không gian sao Tại sao không ai thức tỉnh đây

Cho nên khả năng này cũng bị bác bỏ

Còn khả năng cuối cùng...lại do Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều đưa ra...Nó có liên quan đến Morrison

Diêu Nguyên khi nhìn thấy bản báo cáo đó, vội vàng cho gọi hai anh chàng kia, hỏi cặn kẽ sự việc

Nhâm Đào ngoáy ngoáy lỗ tai, đáp:

-Bởi vì tất cả khả năng đều đã bị loại bỏ Cái gì mà lần đầu thực hiện bước nhảy không gian, cái gì sự đau khổ, hay là hành tinh có sinh vật sống...Toàn bộ khả năng này đều bị loại bỏ Điều quan trọng ở đây, tại sao chỉ có mỗi mình Phong Tiểu Chanh thức tỉnh Lần thức tỉnh thứ hai vừa diễn ra không lâu, tại sao nàng không thức tỉnh vào lúc đó Mà bây giờ, chỉ đơn độc mỗi nàng thức tỉnh

Thích Hiếu Điều ở bên cạnh gật đầu, tiếp lời:

-Đúng, toàn bộ những giả thuyết trên đều đã bị bác bỏ Cái gì mà nàng ta là trường hợp cá biệt, sự thức tỉnh chậm hơn người khác Cái gì mà lần đầu thực hiện bước nhảy, tâm trạng kích động Gì mà sự đau đớn khi chia ly, sự vui mừng khi đặt chân xuống hành tinh mới...Toàn bộ các suy đoán đều bị bác bỏ, vậy thứ còn lại chính là đáp án, cho dù nó có khó tin đến đâu chẳng nữa

Trong phòng họp của cơ quan tân nhân loại, trừ các nhân viên nghiên cứu còn có Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều Diêu Nguyên vận dụng kỹ năng của suy luận giả, suy nghĩ một lát rồi đáp:

-Quả thật, theo lời hai cậu thì ta cũng nghĩ tới một khả năng... Morrison, đúng vậy Bởi vì Phong Tiểu Chanh gặp Morrison nên mới dẫn đến việc nàng ta thức tỉnh Ta nhớ dữ liệu trên phi thuyền có ghi lại, trước khi hôn mê, Phong Tiểu Chanh có nhắc tới việc muốn trở thành tân nhân loại, như vậy có thể ở bên cạnh Morrison Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều nhìn nhau, ánh mắt hiện sự kinh ngạc Lát sau, Nhâm Đào dò hỏi:

-Nếu như vậy, suy luận của chúng tôi lại càng có cơ sở...Diêu Nguyên, ngài còn nhớ lúc trước, vì sao khi phiến giả (người lừa gạt) lại có

thể sánh ngang với toàn năng giả, được phân định là cấp S không

Diêu Nguyên sửng sốt, gật đầu đáp:

-Đúng, nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được nguyên nhân...

Thích Hiếu Điều chen vào:

-Bởi vì không có dữ kiện cũng như đầy đủ thông tin về năng lực của khi phiến giả Với các thông tin thu thập được từ trước giờ, chúng ta chỉ mới kết luận khi phiến giả là sự nâng cấp của truyền đạt giả thôi...Đầu tiên, Diêu Nguyên, ngài còn nhớ cảm giác khi thức tỉnh lần đầu không

Diêu Nguyên dường như đã bắt điểm gì đó, gật đầu nói:

-Ta cảm thấy vũ trụ mênh mông, bao la, cảm thấy mình nhỏ bé, cô độc như thế nào trong không gian rộng lớn đó Cứ như chỉ cần khẽ cử động, ta sẽ biến mất Vô số cảm giác cô độc, nguy hiểm, mất mát, hoảng sợ...hiện lên Rồi sao đó, ta đã thức tỉnh

Nhâm Đào khẳng định:

-Đúng, quá trình thức tỉnh của chúng tôi cũng như thế, bao gồm cả em gái tôi là Nhâm Trừu Nguyệt Cũng là cảm giác cô độc trong vũ trụ bao la, sự nguy hiểm, hoảng sợ, mất mát...rồi tự nhiên thức tỉnh Cho nên, chúng tôi có một phỏng đoán Nếu như khi phiến giả có thể tạo ra trạng thái đó, sau đó thực hiện giống như áp dụng với thực vật ngoài hành tinh, lừa gạt con người Diêu Nguyên, lúc ấy ngài cho rằng chuyện gì sẽ xảy ra

Khuôn mặt Diêu Nguyên biến sắc, đi tới đi lui trong gian phòng, trầm tư rồi đáp:

-Như vậy, người bị lừa rất có thể sẽ tiến hóa thành tân nhân loại Nhưng đó chỉ là một khả năng, dù sao quá trình thức tỉnh tân nhân loại,

chúng ta vẫn chưa hiểu rõ Ai dám khẳng định quá trình đó là chính xác Không kể đến cậu, những người khác trên phi thuyền chắc hẳn cũng trải qua các cảm giác hoảng sợ, cô độc, mất mát...nhưng tại sao bọn họ lại không thức tỉnh

Thích Hiểu Điều khoát tay:

-Ai biết được Cường độ không đủ chẳng Hoặc tâm thần đã xơ cứng, hoặc bị xã hội áp bức Tóm lại, có phải như thế không, chúng ta không ai dám khẳng định một cách chắc chắn Nhưng chỉ có điều này là chắc chắn, việc Phong Tiểu Chanh thức tỉnh có liên quan đến Morrison Hơn nữa, nếu như các giả thuyết trên là sự thật, vậy nguyên nhân khi phiến giả có thể sánh ngang với toàn năng giả chính là...

Hắn có thể biến toàn bộ loài người chúng ta trở thành tân nhân loại hoặc chuẩn tân nhân loại

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 19: Tân Nhân Loại Và Lữ Trình Thăm Dò!

Mấy ngày sau Phong Tiểu Chanh tỉnh lại. Dưới sự kiểm tra của cơ quan tân nhân loại, chính thức công nhận nàng trở thành tân nhân loại, hơn nữa còn trở thành truyền đạt giả.

Dĩ nhiên, các nhân viên nghiên cứu vẫn không hiểu vì sao Phong Tiểu Chanh lại tiến hóa thành tân nhân loại. Hơn nữa không phải loại tân nhân loại bình thường hay chuẩn tân nhân loại, mà là một trong những tân nhân loại đặc thù. Chuyện này quả thật làm họ vò đầu bứt tóc không thôi.

Trong lúc phỏng vấn Phong Tiểu Chanh, nàng cũng không biết nguyên nhân vì sao mình trở thành tân nhân loại. Bất quá, trong đó có một ít thông tin quan trọng được ghi lại, lưu trong tủ hồ sơ của cơ quan tân nhân loại.

-...Đó là một khoảng không vũ trụ vô biên, bốn bề đen tối. Xa xa, chỉ có ngôi sao phát ra tia sáng yếu ớt, nhưng nó cách quá xa, cứ như chỉ trong chớp lát, những tia sáng kia sẽ biến mất.

Tôi rất sợ. Sợ cảm giác cô độc, cảm giác bất an trong không gian tĩnh lặng, tối tăm đó. Tôi muốn được nhìn thấy người, tôi muốn tìm lấy cảm giác an toàn...

Cho tới đây, quá trình này giống hệt quá trình biến thành tân nhân loại của những người khác. Nhưng chỉ riêng đoạn cuối lại khác biệt.

-Đúng lúc đó, tôi nghe được tiếng của Morrison. Anh ấy nói cho tôi biết, đây là cảm giác mà anh ấy đã trải qua khi trở thành tân nhân loại. Anh ấy chuyển tải toàn bộ cho tôi. Về phần tôi có thể trở thành tân nhân loại hay không, phải dựa vào chính mình. Chỉ cần tâm linh của tôi còn kiên định, chỉ cần tôi còn muốn gặp anh ấy, chỉ cần tôi có ý nghĩ tìm lấy cảm giác an toàn. Như vậy, tôi sẽ trở thành tân nhân loại.

Đoạn đối thoại này trở thành một trong những thông tin quan trọng nhất mà cơ quan tân nhân loại thu thập được. Mà nó cũng chứng minh những gì Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều suy đoán là sự thật. Quả nhiên, việc Phong Tiểu Chanh trở thành tân nhân loại có quan hệ với Morrison. Chẳng qua, mức độ liên quan vẫn chưa rõ. Là Phong Tiểu Chanh đã sắp trở thành tân nhân loại cho nên hắn mới có thể giúp đỡ? Hay là Morrison có thể giúp cho cả một người bình thường trở thành tân nhân loại?

Nhưng cho dù ra sao, điều này cũng đã chứng minh năng lực của Morrison.

Có thể giúp người khác thức tỉnh, trở thành tân nhân loại. Chỉ riêng điểm này, đã đủ vượt qua toàn bộ tân nhân loại khác. Có thể nói, đến cả toàn năng giả cũng không thể bì kịp. Trừ phi toàn năng giả còn có ưu thế và đặc điểm còn ẩn dấu khác, còn lại thì trong các tân nhân loại – khi phiến giả đã trở thành tân nhân loại đứng đầu!

Bất quá, Diêu Nguyên không hề có cảm giác ghen tỵ hay bị uy hiếp. Tuy hắn là toàn năng giả, nhưng hắn còn là lãnh tụ của loài người. Đối với loài người, việc có những cá nhân phi phạm là việc tốt, chỉ cần họ không phải là loại cùng hung cực ác. Đặc biệt với Morrison, Diêu Nguyên vẫn rất tự tin về con mắt nhìn người của mình. Bởi hắn tin rằng Morrison là một người tốt. Dĩ nhiên không hề xảy ra việc đột nhiên có được sức mạnh lại trở nên biến chất. Vì vậy, Diêu Nguyên thật sự rất vui khi tìm ra một tác dụng nữa của khi phiến giả.

-Quả nhiên, kỹ năng mạnh yếu không phải do lực lượng hơn kém, mà ở phương thức sử dụng cùng với người sử dụng. Trước đây, ai biết được khi phiến giả lại có thể sử dụng kỹ năng như vậy. Nhưng một khi chúng ta đã khám phá ra, mới cảm thấy trí thức của mình quá mức kém cỏi.

Thích Hiếu Điều lắc đầu, thở dài cảm thán.

Nhâm Đào nói:

-Bất quá, tôi cho rằng làm thế cũng có sự hạn chế nhất định. Tỷ như khi phiến giả, tố chất thân thể, không, hẳn là không liên quan lớn lắm. Vấn đề là tinh thần có thể chịu được quá trình thức tỉnh không. Theo sự tiến bộ của y học, cho dù con người sống kiếp người thực vật rất lâu đi nữa, vẫn có thể sống tốt. Cá nhân tôi cho rằng việc này liên quan rất lớn đến tâm linh, hay nói cách khác tinh thần. Nhưng điều này có chút kỳ quặc. Theo tôi biết, trong số tân nhân loại có rất nhiều người không theo đạo hoặc tín ngưỡng, như vậy xem ra quá trình này không có liên quan đến tín ngưỡng nhiều lắm.

Diêu Nguyên nhìn Phong Tiểu Chanh đang trải quả các cuộc kiểm tra, bất đắc dĩ nói:

-Tóm lại, trước mắt cũng do chúng ta hiểu biết quá ít về tân nhân loại. Rất nhiều thông tin về bọn họ, chúng ta vẫn mù tịt. Nhưng dù sao, chuyện trước mắt cũng là chuyện tốt, không phải sao? Phong Tiểu Chanh trở thành truyền đạt giả, có liên quan tới Morrison. Ít nhất chúng ta cũng biết hẳn không hôn mê. Điều đó là đủ rồi, ta dự định để Phong Tiểu Chanh chăm sóc hẳn, như vậy hẳn có thể bình phục nhanh hơn.

Sau khi hoàn tất cả cuộc kiểm tra, xác nhận nàng đã trở thành tân nhân loại – truyền đạt giả, Phong Tiểu Chanh lập tức yêu cầu Diêu Nguyên tiêm cho mình siêu vắc xin và hỗn hợp thuốc X. Dĩ nhiên, hẳn nhanh chóng đáp ứng. Ngay trong ngày, Phong Tiểu Chanh được tiêm hỗn hợp siêu vắc xin

và thuốc X, nhưng vẫn cần một tháng điều dưỡng. Tuy nhiên nàng ta lại quật cường không chịu, cầu xin Diêu Nguyên cho nàng gặp Morrison.

Diêu Nguyên cũng muốn nàng sớm gặp lại Morrison, giúp hẳn khôi phục ý thức, huống chi bên dưới còn có Hắc Thiết và Trương Hằng, có thể đảm bảo an toàn một cách tuyệt đối. Vì vậy, hẳn đáp ứng yêu cầu của nàng, cho nàng xuống mặt đất trước thời hạn.

Cứ như thế, Phong Tiểu Chanh “loạng choạng” bước xuống mặt đất, gặp lại Morrison hôn mê. Nhưng hành động kế tiếp của nàng lại làm cho Trương Hằng và Hắc Thiết đổ mồ hôi lạnh.

Nàng đi tới kế bên Morrison, gõ mạnh vào trán của hẳn. Sau đó “tiêu sái” - hay còn gọi là bước ba bước, vấp một bước, đi vào phòng của mình. Cảnh tượng đoàn tụ cảm động mùi mẫn, xen lẫn nước mắt như trong các bộ phim Hàn Quốc bi kịch nhất mà Trương Hằng và Hắc Thiết chờ mong hoàn toàn bị nàng phá nát.

-Đồ lừa gạt, dám hôn ta trong mơ à. Đúng là đồ khốn kiếp, ta mà cũng dám hôn à?

Phong Tiểu Chanh không ngừng lầm bầm, nhưng đôi môi lại nở nụ cười hạnh phúc.

Cứ như thế, Phong Tiểu Chanh rốt cuộc ở bên cạnh Morrison, hơn nữa còn ở trong biệt thự trong mơ mà nàng ước ao. Bãi cỏ xanh mướt, dòng sông êm đềm, không khí trong lành...Tất cả như một giấc mơ, một thiên đường dành riêng cho nàng.

Tạm gác lại cuộc sống mơ mộng của cô thiếu nữ kia, chúng ta sẽ trở về cuộc sống “rừng rú” của những người khác, những người cũng được tiêm siêu vắc xin và hỗn hợp thuốc X. Đối với họ, đây chính là cơn ác mộng.

Chiến đoàn thứ chín thuộc quân đoàn vũ trụ, nơi Jerry gia nhập, đã ở trong rừng được 6 ngày. Chỉ vốn vẹn 6 ngày, mà hẳn cảm giác như đã qua một năm dài.

Bắt đầu, mọi người còn cảm thấy phấn khởi, đặc biệt là không khí và nguồn nước trong lành, ăn các loại quả dại mà các nhà khoa học giám định...Cứ thế, bọn họ bước vào rừng rậm.

Nhưng rất nhanh, cảm giác hưng phấn đó biến mất, trở thành cơn ác mộng. Bởi trong rừng, trừ trang phục chiến đấu trên người, súng Gauss cùng kiếm chấn động sóng cao tần, bọn họ không hề mang theo thức ăn, không có nước ngọt, không có túi ngủ, thậm chí ngay cả bật lửa cũng không nốt. Cứ như bọn họ là một đám người nguyên thủy thuộc cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn. Mà nhiệm vụ lần này là sinh tồn trong rừng một tuần.

Được rồi, mấy vấn đề kia không bàn tới, nhưng đám quả dại có thể lót dạ được không?

Đáng tiếc thay, siêu vắc xin hỗn hợp với thuốc X không phải là vạn năng. Ít nhất, nó không thể sinh ra thuốc giải độc, miễn dịch các loại quả, trái độc hại...Trừ một vài loại quả dại mà nhà khoa học đã nghiên cứu, còn lại hầu hết không ai dám đụng tới. Cho dù một số động vật nhỏ vẫn hái ăn bình thường, nhưng bọn họ vẫn không dám mạo hiểm.

Nhưng may mắn thay, phần lớn thịt động vật lại có thể ăn được. Theo các nhà khoa học, động vật trên hành tinh này đều có thành phần chủ yếu từ chất đạm, cho nên hầu hết các loại thịt đều có thể ăn. Dĩ nhiên, loại trừ các loại sinh vật mang độc tố trong người như cá nóc trên Trái Đất vậy. Nếu người “may mắn” ăn phải động vật mà các nhà khoa học chưa kiểm định, như vậy đành coi mệnh trời, bởi bữa ăn đó có thể là bữa ăn cuối cùng của người.

Vì vậy, trong chiến đoàn, Trung úy Halles trở thành nhân vật trụ cột. Hắn là một lão binh, dĩ nhiên đã điều tra kỹ địa hình, các loại động thực vật trước khi bắt đầu chiến dịch. Trong nhiệm vụ lần này, hắn đã kiểm tra xong hầu hết các loại động, thực vật trong cánh rừng. Thứ nào có thể ăn, thứ nào không thể, thứ nào ăn vô có tác dụng gì, hắn điều ghi nhớ.

Cánh rừng này nằm ở rìa đồng bằng, là một khu rừng nhiệt đới ẩm ướt, cây cối khá rậm rạp. Có vài nơi đưa tay không thấy ngón, ánh nắng bị che khuất. Dưới chân là các loại nấm, cỏ dại mọc lan tràn. Khi chiến đoàn thứ chín tiến vào rừng, điều đầu tiên mà bọn họ phải học, chính là làm thế nào để sinh tồn, phục tùng mệnh lệnh và kỷ luật...

Theo sự chỉ huy và hướng dẫn của Halles, mỗi ngày các tân binh đã bắt đầu có thể kiếm được thức ăn. Dĩ nhiên, việc chế biến chúng còn hơi khó khăn, một phần là do trong rừng quá ẩm ướt, đánh lửa còn khó. Cho nên, các tân binh chỉ có thể bắt chước toàn bộ những gì Halles làm, như làm thế nào ăn sống con mồi, làm sao tấn công vào chỗ hiểm của nó, làm sao để giữ sức khỏe...

Tóm lại, một tuần qua, với các tân binh của chúng ta thì đó là một tuần ác mộng.

Nhưng, chuyến lễ trình này chỉ mới bắt đầu...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 20: Hành Trình Huấn Luyện

Bốp!

Jerry tự tát mình một cái, định thần lại.

Đương nhiên, hắn không phải là người biến thái thích tự ngược, chỉ là có một côn trùng đang hút máu trên mặt hắn. Cái tát vừa rồi đã dập nát con côn trùng đó, trên mặt và tay dính đầy thịt và máu tươi.

Đúng vậy, hầu hết côn trùng trong rừng đều có kích thước lớn một cách bất thường. Có trời mới biết vì sao, nhưng nghe người khác đồn đại, vào kỷ Jurra, lúc mà khủng long vẫn còn là bá chủ trên Trái Đất, côn trùng cũng lớn một cách bất thường như vậy. Lý giải điều này, các nhà khoa học cho rằng do hàm lượng oxy trong không khí khá dồi dào, nên mới sinh ra các loại động vật có kích thước lớn như vậy...

Với mấy chuyện này, Jerry đương nhiên cũng biết qua một chút. Nhưng đọc sách là một chuyện, còn tự mình thể nghiệm lại là chuyện khác!

Tỷ như trong đời thường, gặp phải con muỗi bé tí, nhưng xuống đây nó lại to bằng bàn tay. Cái này đâu phải chỉ lớn hơn một chút, nếu có con to hơn gấp đôi, như vậy chỉ cần nhìn thôi cũng đủ sợ rồi.

Mà trong khu rừng này, côn trùng hút máu to bằng hai bàn tay cũng có mấy loại, trong đó vài loại còn đặc biệt thích máu người. Không lẽ bọn chúng thấy máu người ngọt ngào nên nghiện rồi?

Do đó, từ khi tiến vào rừng, vốn đã hạ mũ bảo hộ xuống, mọi người lại mang nó vào, không để lộ chút da thịt nào. Nhưng đã qua ba ngày ba đêm rồi, trang phục chiến đấu tuy cũng có nguồn phát năng lượng, nhưng để duy trì trong 24h liên tục thì cũng vô phương. Cho nên, cứ cách một khoảng thời gian, mọi người lại hạ mũ xuống nhằm tiết kiệm năng lượng. Hay nói cách khác, lúc di chuyển ban ngày thì để mũ lên, lúc ngủ thì hạ mũ xuống. Vì vậy, để đảm bảo an toàn trong lúc ngủ, các binh lính phải tìm cách khác. Tỷ như Halles, tìm một số cây cỏ đặc thù, bôi lên mặt, chỉ chữa lở mũi cùng mắt.

Hôm nay, Jerry xem như không may lắm, trong lúc ngủ để làm rơi đám lá cây trên mặt mình, nên mới hấp dẫn một con côn trùng hút máu kia. Vì vậy, mặt hằn sưng phù cả ngày hôm sau, đến nói chuyện còn khó.

Nhưng còn may, hệ thống miễn dịch của hắn rất nhanh thích ứng, đến xế chiều, vết sưng đã tan. Tuy thế, điều này cũng đã cho mọi người một bài học, khắc sâu lời nói của Trung úy Halles – trong lúc thi hành nhiệm vụ, đến cả ngủ cũng phải cảnh giác.

Vào buổi chiều hôm đó, mọi người hợp lực giết chết một động vật nhiều chân, chiều dài khoảng 15 mét, chiều cao khoảng 3 mét. Sau khi giết xong, Halles chỉ đạo mọi người mổ bụng sinh vật đó, đồng thời giảng giải cho họ các điểm cần chú ý, Jerry không nhận được đặt câu hỏi:

-Đoàn trưởng, chẳng lẽ huấn luyện của chúng ta chỉ là sinh tồn trong rừng rậm như vậy sao? Hay là đi săn mấy con động vật hoang dã như vậy? Chúng ta không cần học mấy thứ như đi nghiêm, đứng nghiêm sao?? Tôi nhớ trên phi thuyền Hi Vọng, thấy các binh lính thuộc lực lượng phòng vệ vẫn phải luyện tập mấy thứ đó mà...

Halles hơi ngạc nhiên, rồi phá lên cười, kiểm chẩn động sóng cao tần trên tay vung xuống, cắt một miếng thịt của con vật, lên tiếng:

-Chúng ta là quân đoàn vũ trụ, còn bọn họ là lực lượng phòng vệ. Hai lực lượng này hoàn toàn khác nhau.

Một tân binh khác tò mò hỏi:

-Khác nhau điểm gì? Không phải chúng ta đều là binh lính loài người sao?

Halles chỉ vào trang phục chiến đấu, đáp:

-Đây là chỗ khác nhau.

Sau đó, hắn cầm kiếm chấn động sóng cao tần lên:

-Đây cũng là chỗ khác nhau.

Sau đó hắn chỉ vào mọi người xung quanh:

-Và chỗ này cũng khác nhau.

Chúng ta là tân nhân loại hoặc chuẩn tân nhân loại, điều này có ý nghĩa gì? Không bàn đến việc có sức mạnh phi thường, địa vị tôn sùng...Ta chỉ biết có một điểm chung duy nhất, đó là trách nhiệm bảo vệ loài người!

Tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại chúng ta, có thể nói là những người mạnh nhất trong loài người. Bởi vì chúng ta có sức mạnh, cho nên mới có câu sức mạnh càng lớn, trách nhiệm càng cao. Có lẽ các người đã nghe qua lời này, thậm chí còn cười nhạo khinh thường nó, nhưng điều ta nói chính là sự thật.

Halles lớn tiếng:

-Trong cuộc chiến với đám quái vật kia, là ai xung phong giao tranh với chúng? Là quân đoàn vũ trụ chúng ta! Là ai chém giết với bọn chúng, liều chết cản chúng lại? Là quân đoàn vũ trụ chúng ta! Là ai điều khiển phi

thuyền chiến đấu, ngăn cơn sóng dữ? Là quân đoàn vũ trụ chúng ta! Chúng ta là sắt thép! Chúng ta là những người mang đến sự diệt vong cho kẻ địch! Chúng ta chiến đấu vì loài người! Chúng ta không được sợ hãi!

Nói tới đây, Halles chỉ vào một người trẻ tuổi nói:

-Peter, người sợ nhất là máu. Bây giờ thì sao? Người đã có thể ăn tươi nuốt sống các miếng thịt đẫm máu kia! Barryan, người sợ nhất là mấy con côn trùng, nhưng giờ thì sao? Người đã có thể dễ dàng giết chết bọn chúng, sau đó biến chúng thành bữa ăn của mình!

Còn người nữa, người...

Các người đều đang lột xác! Biết không? Sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, các người đều đang lột xác. Hơn nữa, khi rời xa nền văn minh của loài người, các người mới cảm thấy chúng quý giá! Tỷ như bây giờ, các người có muốn được tắm rửa không, ngâm mình trong bồn nước nóng không? Rũ bỏ bộ trang phục chiến đấu nặng nề này, ngâm mình trong bồn nước nóng, sau đó có một giấc ngủ trong chiếc giường ấm áp. Không cần lo lắng có động vật tập kích, không cần lo lắng có côn trùng hút máu mình, chỉ ngủ một giấc an lành, các người có muốn không?

Mười bốn tân binh sửng sốt, nhưng đồng loạt đáp lại:

-Dĩ nhiên mong muốn!

Halles gật đầu đáp:

-Ta cũng thế. Vậy các người có biết là ai cho chúng ta những thứ đó không? Không phải là hạm trưởng Diêu Nguyên, dĩ nhiên, ông ấy đã làm rất nhiều chuyện cho chúng ta. Ai cũng kính trọng ông ấy, nhưng ông ta không phải là thần, không thể một mình cho chúng ta những thứ đó. Đồng dạng, ai cũng không thể cho chúng ta những thứ đó, kể cả là thần. Bởi nếu hạm có tồn tại, chúng ta có đáng để hạm liếc mắt đến một lần không? Đó chỉ

là sự tưởng tượng hảo huyền của người đời thôi. Như vậy, ai mới là người cho chúng ta những thứ trên?

Mười bốn tân binh đua nhau đưa ra các câu trả lời khác nhau, có người nói là cha mẹ, có người nói là công việc, thậm chí có người nói là do đồng tiền nhân loại. Halles sau khi nghe xong tất cả, mới đáp:

-Những gì mà các người nói, thật ra đều giống nhau...Chính là nền văn minh của nhân loại!

Loài người chúng ta là sinh vật quần cư, nếu rời khỏi quần thể cũng như tự giết mình. Sự cô độc sẽ nuốt chửng chúng ta, hơn nữa không phải ai cũng là người vạn năng. Chúng ta cần nhiều đồng bào hơn để phát triển và truyền thừa nền văn minh. Đó chính là nền văn minh của nhân loại!

Halles nói tới đây, chợt cắn răng gầm lên:

-Cho nên, bảo vệ nền văn minh khỏi bất kỳ sự nguy hiểm nào, chính là trách nhiệm của quân đoàn vũ trụ chúng ta. Cho dù phải hi sinh, cũng phải hoàn thành! Hiểu chưa? Đám nhóc con, bây giờ các người đã hiểu thế nào là dũng cảm, các người đã không còn sợ hãi cánh rừng rậm này, các người cũng hiểu sự quan trọng của việc phục tùng mệnh lệnh. Nhưng các người vẫn chưa hiểu trách nhiệm trên vai mình.

Chúng ta là những chiến sĩ cuối cùng của loài người nhân loại! Phía sau chúng ta, là mười mấy vạn đồng bào, phía sau chúng ta là nền văn minh của loài người. Bảo vệ nó, bởi phía sau chính là cha mẹ, người thân, bạn bè của các người. Vì bọn họ, cho dù phải chết, các người phải đi tìm chết cho ta!

Nói tới đây, thanh âm của Halles đã mang theo sát ý lạnh buốt:

-Còn nhớ những gì ta đã nói với các người không? Trong trận chiến đầu tiên với đám quái vật, thiếu tá Vương Quang Chính từng đích thân giết

chết một binh lính quân đoàn vũ trụ định đào ngũ. Lúc ấy, ta đứng ngay sau thiếu tá. Nếu như ngài ấy không làm điều đó, ta sẽ thất vọng với bọn họ, với các sĩ quan chỉ huy quân đội trên phi thuyền Hi Vọng. Nhưng may mắn là họ đã làm thế, hơn nữa còn tốt hơn ta tưởng nhiều. Đó mới là quân đoàn cuối cùng bảo vệ loài người! Lời cuối cùng, hết thảy sai lầm ta đều có thể bỏ qua. Nhưng chỉ có một điều các người phải nhớ kỹ, tuyệt đối phục tùng mọi mệnh lệnh, đồng thời đừng có mơ xoay người bỏ trốn trước mặt ta!

Nếu không, cho dù ta có nhận ra các người, cây kiếm chấn động sóng cao tần này cũng không nhận ra đâu!

Cuộc nói chuyện khiến cho mọi người trầm tư, cho đến tận xế chiều, ai ai cũng im lặng nằm trên bãi cỏ. Trong đó, Jerry nằm cạnh Peter. Bỗng nhiên, Peter nhỏ giọng hỏi:

-Jerry, nghe nói cha cậu là nhà khoa học à?

Jerry hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đáp:

-Đúng vậy, cha tôi là một nhà khoa học. Hình như là nhà khoa học về vật liệu gỗ.

Peter nói:

-Còn cha tôi là một quan chức bình thường, mới nhậm chức hạ nghị viện. Còn may, nhà tôi tương đối hòa hợp. Mỗi ngày, cha tôi về nhà tụ hợp, cùng tôi, mẹ và em gái xem phim. Lúc đó, cha tôi thường hay phàn nàn là mấy bộ phim này đã cũ lắm rồi, nhưng mà ông ấy vẫn xem. Đúng rồi, em gái tôi năm nay được 5 tuổi đó, em ấy sinh ra trên phi thuyền Hi Vọng mà...

Jerry có chút hâm mộ:

-Oa, tôi cũng muốn có một cô em gái. Mà nhà tôi cũng thế, rất hạnh phúc. Nhưng cũng có lúc xung đột. Cho nên tôi mới muốn ra khỏi nhà tự lập. Giờ nhớ lại mới thấy mình sáng suốt cỡ nào...

-Đúng vậy, hiện giờ thì phi thuyền Hi Vọng đã rất tốt rồi...

Peter bỗng nhiên ngồi dậy, nói một cách chân thành:

-Tôi muốn trở thành một binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ đích thực, để bảo vệ gia đình của mình. Cho nên Jerry, mong cậu chứng kiến lời thề của tôi. Nếu có một ngày tôi quay lưng chạy trốn trên chiến trường, cậu cứ việc giơ kiếm giết tôi, đừng để cho tôi quên mất những lời răn của ngày hôm nay!

Đồng thời, hân giơ nắm đấm ra hướng về Jerry.

Jerry im lặng một lúc lâu, rồi cũng giơ nắm đấm lên chạm vào Peter. Tiếng kim loại vang lên khiến cho mọi người xung quanh nhìn lại.

-Tôi đáp ứng với cậu, là nhân chứng cho lời thề của cậu. Đồng dạng, nếu có một ngày tôi quay lưng chạy trốn, cậu cũng có thể cho tôi một kiếm.

-Được!

-Chúng ta là sắt thép! Chúng ta là những người mang đến sự diệt vong cho kẻ địch! Chúng ta chiến đấu vì loài người! Chúng ta...

...không sợ hãi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 21: Siêu Quái Thú!

Sau cuộc huấn luyện 6 ngày kết thúc, mọi người bắt đầu quay trở về. Có lẽ gian khổ làm cho con người thay đổi, chỉ mấy ngày mà 14 tân binh đã hoàn toàn thay đổi, có chút tác phong của binh lính chân chính. Nhận thấy điều đó, Halles vô cùng hài lòng. Hẳn thậm chí còn dự định mỗi tháng tiến hành một tuần lễ huấn luyện tương tự, để bọn họ hiểu rõ tầm quan trọng của nền văn minh nhân loại, trách nhiệm trên vai mình. Đó cũng là một phần của cuộc huấn luyện, không phải sao?

Nhưng trong lúc quay trở về, vào lúc hoàng hôn ngày thứ sáu, bọn họ nhận được tín hiệu yêu cầu trợ giúp của chiến đoàn số sáu thuộc quân đoàn vũ trụ. Địa điểm cách khoảng 5 tiếng đi bộ. Do đang trong rừng rậm, khoảng cách tính theo đường thẳng tuy ngắn nhưng muốn tới nơi, phải mất thời gian gấp bội.

Làm sao đây?

Đây là vấn đề mà bất cứ ai trong chiến đoàn số chín đang phải đối mặt.

Không phải bọn họ không muốn giúp, nhưng thực tế, năng lượng của bọn họ lại có hạn. Bởi thời gian huấn luyện dự kiến chỉ là một tuần nên năng lượng bên trong trang phục chiến đấu chỉ được cung cấp theo mức đó.

Lúc đầu, bọn họ còn có thể khởi động trang phục chiến đấu suốt cả ngày, nhưng từ hai đến ba ngày sau, bọn họ chỉ có thể khởi động trong

khoảng 2-3 tiếng mỗi ngày. Mà đến tận lúc này, năng lượng bên trong trang phục chiến đấu cũng đã gần hết.

Nếu phải di chuyển thêm 5 tiếng nữa đến địa điểm kia, e rằng không giúp được gì nhiều. Còn muốn chiến đấu sao? Đừng có đùa, một khi chiến đấu, năng lượng dùng để quay về có thể hao hết. Nên biết, bộ trang phục chiến đấu nặng gần 200 kg! Lúc mặc còn phải cần đến hai nhân viên trợ giúp, nếu như hết năng lượng thì chỉ có nước bỏ nó lại. Nhưng nếu không có trang phục chiến đấu, cho là tân nhân loại cũng nửa bước khó đi trong khu rừng này. Huống chi còn phải đối mặt với đám dã thú hung dữ, thể hình gần tương tự như khủng long. Một tuần qua tuy bọn họ đã giết mấy chục con như vậy, nhưng nếu không có bộ giáp, một khi đụng độ chúng, chắc chắn sẽ có tổn thất.

Lúc này, ngay cả Halles cũng hơi chần chờ, nhưng Jerry đề nghị:

-Đoàn trưởng, chiến đoàn số sáu hình như có 16 người thì phải? Trong đó còn có phụ nữ. Nhân số bọn họ nhiều hơn chúng ta, sao lại phải phát tín hiệu yêu cầu trợ giúp đây? Bọn họ chắc gặp phải nguy hiểm. Bọn quái vật định tấn công thủ đô của chúng ta sao? Hoặc bọn chúng mai phục trong rừng, tấn công những người dân đi tham quan?

Halles gật đầu đáp:

-Rất có thể, cho tới bây giờ, không ai trong chúng ta dám chắc đám quái vật kia đã bị tiêu diệt hết chưa. Cho nên, các tiểu đội tìm kiếm vẫn làm việc...Vậy, ý người muốn hỗ trợ?

Một người thanh niên khác cũng nói:

-Dĩ nhiên phải hỗ trợ rồi. Đây chẳng phải là trách nhiệm của quân đoàn vũ trụ chúng ta sao? Huống chi vấn đề năng lượng cũng dễ giải quyết. Nếu chiến đoàn thứ sáu đã yêu cầu trợ giúp, tôi nghĩ phi thuyền Hi Vọng sẽ

nhANH chóng phái phi thuyền vận chuyển bay tới. Cho nên, lúc về chúng ta chỉ cần ngồi trên phi thuyền vận chuyển là được.

Halles suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

-Được, chúng ta lập tức di chuyển. Tất cả mọi người kiểm tra vũ khí của mình, súng Gauss và kiểm chấn động sóng cao tần, nhớ đội mũ bảo hộ của mình lên. Đây là thực chiến! Việc này rất có thể dính líu tới đám quái vật! Cảnh giác cao độ cho ta!

Mười bốn người lập tức đứng nghiêm, hét to:

-Rõ, thưa trưởng quan!

Halles giơ thanh kiểm chấn động sóng cao tần lên, ra lệnh:

-Di chuyển!

Chiến đoàn số chín nhanh chóng di chuyển về vị trí của chiến đoàn số sáu. Ba tiếng sau, bọn họ nhìn thấy một cánh rừng hoang tàn, cây cối đổ nát, cứ như có một sinh vật khổng lồ nào đó dẫm nát vậy. Lập tức có binh lính cho rằng quang cảnh trước mắt do đám quái vật gây nên.

Nhưng Halles lại không cho như vậy. Bởi hắn đã từng chiến đấu với đám quái vật. Những con quái vật gớm ghiếc thường xuyên tiết ra một chất lỏng sền sệt đặc trưng, hơn nữa máu của bọn chúng không phải màu đỏ. Một điều trùng hợp kỳ lạ, máu của hầu hết sinh vật trên hành tinh này đều là màu đỏ, cho nên rất dễ nhận biết. Bởi trước mắt, không hề phát hiện bất kỳ thi thể quái vật nào cả, cũng không thấy thứ chất lỏng đặc thù kia, hoặc là máu của bọn chúng. Ngược lại, trên mặt đất có thể thấy vết máu màu đỏ loang lổ.

Halles giơ tay ra hiệu cho mọi người phía sau. Mười bốn người lập tức chuyển thành đội hình vòng tròn, cảnh giác xung quanh. Còn Halles thì

ngồi xuống, lấy tay chạm vào vết máu trên mặt đất, sau đó đưa vết máu đó lên một thiết bị gắn trên trang phục chiến đấu. Nhanh chóng, trước mặt hắn hiện lên các dòng chữ phân tích. Theo kết quả phân tích thành phần của vết máu, nó không thuộc nhân loại.

-Của động vật hoang dã.

Halles thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong nháy mắt, hắn chợt cảm giác một luồng sát ý khổng lồ xuất hiện phía trên đầu. Hắn chỉ kịp lăn tròn ra ngoài, mà ở vị trí vừa rồi của hắn xuất hiện một tiếng nổ vang dội, tựa như thiên thạch va chạm, ngay cả mấy binh lính đứng gần cũng bị chấn động lùi lại. Sau đó, tiếng súng Gauss vang lên, một bóng đen chợt thoáng hiện rồi biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Halles đứng dậy, ánh mắt phức tạp nhìn vào vị trí mà mình từng đứng. Nơi đó đã biến thành một hố nhỏ, độ sâu lên tới nửa mét. Mà lúc này, rất nhiều tân binh vẫn còn hoảng loạn bóp cò súng. Hắn lập tức hét lên:

-Ngừng bắn! Ngừng bắn!

Tất cả mọi người lập tức dừng bắn, duy trì đội hình vòng tròn, lưng hướng vào nhau, cảnh giác mọi phía, ngay cả trên đỉnh đầu.

Sắc mặt Halles sầm muện, nói:

-Là siêu quái thú! Nguyên lai là bọn chúng, chẳng trách chiến đoàn số sáu lại phát tín hiệu xin trợ giúp.

Mười bốn tân binh kinh ngạc, một người trong đó tò mò hỏi:

-Trung úy, cái siêu quái thú kia không phải là thứ ngài thuận miệng nói ra sao? Không phải lúc trước ngài bịa ra à?

Khuôn mặt Halles hiện vẻ nghiêm túc, đáp:

-Không, ta không có gạt các người. Trên hành tinh này đích thực có siêu quái thú. Bọn chúng thậm chí có thể săn giết đám quái vật, hơn nữa không phải săn giết những con lẻ tẻ, mà săn giết cả một tập thể quái vật. Bọn chúng thường có số lượng rất thừa thớt, hơn nữa hình thể không lớn lắm. Con lớn nhất phát hiện cho đến giờ cũng chỉ cao khoảng 2 mét. Thức ăn chủ yếu của bọn chúng là những con cự thú giống khủng long mà chúng ta gặp phải. Đặc biệt, quan niệm bảo vệ lãnh thổ của bọn chúng rất mãnh liệt. Một khi có sinh vật lạ xâm nhập, bọn chúng sẽ tấn công liên tục, không chết không thôi.

Những người còn lại nghe thế, âm thầm lau mồ hôi lạnh. Jerry hỏi tiếp:

-Trung úy, nói như vậy chiến đoàn số một, số hai, số ba, bọn họ đã săn giết những con siêu quái thú này rồi à? Hiện tại ra sao? Bọn họ có giết được chúng không? Các nhà khoa học có nghiên cứu gì về bọn chúng không?

Halles lắc đầu đáp:

-Đáng tiếc, đến giờ, chúng ta vẫn chưa thành công giết chết một con siêu quái thú nào cả. Bọn chúng cứ như sát thủ trong rừng rậm, hơn nữa rất狡 hoạt. Có nhà khoa học thậm chí còn đưa ra giả thuyết, cho rằng bọn chúng đã bước đầu có nền văn minh nguyên thủy của riêng mình. Một khi cảm giác không thể chiến thắng, lập tức sẽ từ bỏ lãnh thổ mà chạy trốn. Vì vậy, việc săn giết bọn chúng rất khó khăn. Hơn nữa, trong rừng rất nhiều thiết bị thăm dò đều bị vô hiệu, vì vậy ưu thế của quân đoàn vũ trụ chúng ta cũng mất đi phần lớn. Đến giờ, chúng ta chỉ có thể xua đuổi, chưa hề thành công giết chết hoặc bắt sống.

Mọi người im lặng, Peter hỏi tiếp:

-Vậy Trung úy, chúng ta nên làm gì đây?

-...Tiếp tục di chuyển.

Halles trả lời:

-Con siêu quái thú vừa rồi chắc chắn đang ở gần đây, quan sát chúng ta, chờ chúng ta lộ sơ hở rồi tấn công như vừa rồi. Bất quá nó đã bị thương, vết máu hồi nãy là của nó. Vì vậy đừng lo lắng, chúng ta là binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ. Là binh lính mạnh nhất của loài người, sao có thể sợ đám súc sinh kia được. Đi tới, hướng về địa điểm của chiến đoàn số sáu!

-Rõ, trưởng quan!

Mười bốn người đồng thanh hô to.

Trong lúc di chuyển, Halles chợt dừng kênh cá nhân nói với Jerry:

-Jerry, người và ta đều là cảm ứng giả. Ta muốn người đi cuối đội ngũ, cảm ứng sát khí. Ta đi đầu mở đường, người có thể làm được không?

Jerry lập tức đáp:

-Xin cứ giao cho tôi, trưởng quan. Yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

-...Cẩn thận, đừng có chết đấy. Qua mấy lần thực chiến, đã xác nhận bọn chúng có thể đánh nát trang phục chiến đấu.

Halles nói xong, liền rảo bước tiến về trước.

Cứ như vậy, cả chiến đoàn thận trọng tiến về trước. Lúc này, đã cách chỗ ở của chiến đoàn số sáu rất gần. Chợt phía trước xuất hiện ánh sáng từ trang phục chiến đấu, mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, bước chân nhanh hơn. Nhưng đúng lúc đó, một luồng sát khí khổng lồ bao phủ mọi người, khiến cho Halles và Jerry đồng loạt cảm giác được. Bọn họ lập tức giơ súng lên, chỉ thẳng vào nơi phát ra sát khí.

Nhưng không ngờ tới, một luồng sát khí thứ hai lại xuất hiện ngay giữa đội ngũ. Hai người không kịp phản ứng, chỉ vừa chuyển nòng súng qua đã thấy một bóng đen xuất hiện, cắn lấy một chân của một binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, sau đó lôi binh lính đó vào rừng. Tốc độ của nó quá nhanh, Halles ở xa hơn nên không kịp phản ứng, chỉ có Jerry nhanh chóng bổ nhào lên người binh lính đó, chụp lấy hãn. Nhưng lực kéo từ con quái thú quá mạnh, lôi cả hai người tọt vào rừng. Chỉ trong hai, ba giây ngắn ngủi, nó đã lôi hai người vào tận rừng sâu. Phía sau chỉ còn lại tiếng hét sợ hãi cùng tiếng truy đuổi...

-Ta không sợ! Ta là sắt thép! Ta là người mang lại sự diệt vong cho kẻ địch! Ta chiến đấu vì loài người!Ta...

..không hề sợ hãi!

Jerry gầm lên, cố gắng gượng dậy, giơ súng lên chỉ thẳng vào bóng đen trước mặt, bóp cò!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 22: Trang Phục Chiến Đấu Màu Ngọn Lửa!

Lúc Jerry nâng súng lên, hần nhìn thấy siêu quái thú trước mặt. Nó có dạng hình thoi, cả người được bao phủ bởi lớp vảy đen cứng rắn. Thoạt nhìn giống như một con rắn, chỉ có điều tỷ lệ chiều dài và chiều rộng bằng nhau. Dưới thân nó có sáu cái chân, khó trách vì sao nó lại có tốc độ khủng khiếp như vậy. Kích thước không lớn lắm, chiều dài và chiều rộng của nó ước chừng chỉ tầm một mét, còn độ dày thân thể cũng không nhiều. Tổng quan, nó trông giống như một con báo đen trưởng thành.

Nhưng nó lại có sức mạnh kinh khủng. Phải biết rằng hai bộ trang phục chiến đấu, thêm vào hai người trưởng thành cộng với các trang bị súng ống mang trên người, trọng lượng đã gần 1 tấn. Với trọng lượng như vậy, không phải là thứ mà các động vật có hình thể nhỏ như báo có khả năng lay động. Nhưng nó lại có thể, hơn nữa tốc độ kéo đi lại nhanh và linh hoạt một cách khủng khiếp. Chỉ trong chớp mắt, nó đã kéo hai người rời xa chiến đoàn, chui tọt vào rừng sâu.

Jerry giơ súng lên định nhắm bắn, nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh. Siêu quái thú đang trước dường như cảm ứng được, miệng nó cắn mạnh vào chân của binh lính mà nó lôi đi, làm cho thân thể binh lính đó run rẩy kịch liệt. Nhất thời, cả người Jerry cũng bị lay động theo, súng Gauss rung lên, đạn bay tứ phía. Còn con siêu quái thú phía trước không hề tổn hại gì.

-A!

Binh lính bị nó cắn bắp đùi kêu to, Jerry thấy máu chảy từ chân hấn. Nhìn thấy điều đó, hấn chột cảm thấy sợ hãi. Không ngờ con siêu quái thú này lại mạnh mẽ như vậy. Nên biết trang phục chiến đấu là một trong những sản phẩm đỉnh cao của nền khoa học nhân loại hiện giờ, là tinh hoa của cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn giai đoạn giữa. Không bàn tới những công nghệ khác, chỉ riêng lớp vỏ ngoài của bộ trang phục cũng đủ chống đỡ đạn súng Gauss trong khoảng thời gian ngắn, dù sử dụng kiếm chấn động sóng cao tần cũng phải mất mười mấy giây mới cắt đứt. Nếu chỉ dùng miệng cắn đã có thể xé rách bộ trang phục chiến đấu, vậy chẳng lẽ hàm răng của nó cứng tương đương kim loại chế tạo lò phản ứng nhiệt hạch sao? Chẳng lẽ hàm răng của nó còn cứng hơn cả kim cương? Vậy da thịt trong miệng nó cũng cứng như vậy sao?

Cảm giác hiện giờ của Jerry không chỉ là sợ hãi không thôi, mà còn kinh ngạc. Tuy lúc trước, khi nghe trung úy Halles nói về siêu quái thú, nhưng hấn cũng không để ý lắm, cũng như không cho rằng bọn chúng có gì nguy hiểm. Quá lắm thì như khủng long trên Trái Đất thôi, hoặc là các động vật ăn thịt lén lút săn mồi. Về phần có thể giết đám quái vật...Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.

Nhưng đến giờ, hấn mới biết được sự kinh khủng của chúng. Đó là sinh vật có thể cắn nát trang phục chiến đấu. Trong hình thể nhỏ nhỏ kia lại chứa một sức mạnh khủng khiếp. Khó trách, đến giờ tập hợp mấy chiến đoàn lại cũng chỉ có thể xua đuổi bọn chúng đi, thậm chí không thể bắt hoặc giết bất kỳ con nào cả. Nguyên lai là như thế...

-Jerry! Chặt đứt chân của ta! Chặt đứt chân của ta!

Đột nhiên tiếng rống lớn vang lên, Jerry sửng sốt. Thanh âm này hình như là của Peter, không ngờ lại trùng hợp như thế, người bị con siêu quái thú này đánh lén, bắt đi chính là Peter.

Jerry hơi chần chờ, bỏ súng Gauss đi, lấy ra kiếm chấn động sóng cao tần. Thanh kiếm bắt đầu chấn động, tiếng ong ong vang lên, nhưng hắn không chém vào chân của Peter mà kêu lên:

-Peter! Đứng dậy, bắt lấy con siêu quái thú kia! Tôi sẽ giết nó!

Peter im lặng một lát, rồi đáp:

-Không được, tốc độ di chuyển của nó quá nhanh. Hơn nữa, chân của tôi bị cắn nát rồi, đau lắm, tôi không làm được...

Jerry quát:

-Cậu có thể làm được! Tin tưởng tôi, cậu làm được mà! Cậu còn nhớ lời thề kia không? Ngay cả chết còn không sợ, chẳng lẽ chút đau đớn kia lại làm khó cậu sao? Peter! Đứng dậy, cậu có thể làm được!

Thân thể Peter bắt đầu giãy dụa, hơn nữa càng lúc càng mạnh. Năng lượng bên trong trang phục chiến đấu cũng được khởi động, kỹ thuật gia tốc sinh trưởng cũng đồng loạt vận hành, khiến cho phản xạ thần kinh của hắn được tăng cường. Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, sau một tiếng rống to, nửa người trên của hắn đã đứng dậy, nhào tới con siêu quái thú kia.

Lần này, con siêu quái thú không cách nào tránh khỏi. Nó cùng Peter va chạm với nhau, tiếng động vang lên kịch liệt, đến cả mặt đất cũng rung động. Jerry không chút nghi ngờ về việc con siêu quái thú kia có thể xé nát xe tăng trên Trái Đất như một món đồ chơi. Con siêu quái thú kia va chạm với Peter khiến cho rừng cây đổ nhào, vô số cây cối bật gốc, cành cây rơi la tả...Cứ như có một con quái vật khổng lồ càn quét qua nơi đây. Nguyên lai chiến trường trước đây mà bọn họ chứng kiến là kết quả của những cuộc va chạm thể này...

Jerry không định trợ giúp Peter. Hắn nắm chặt thanh kiếm chấn động sóng cao tần trong tay, cảnh giác nhìn vào rừng, quát to:

-Ra đi! Ta biết mi đang ở đây. Sát khí của người không lừa được ta đâu. Ta biết người có thể nghe tiếng của ta, không biết người có hiểu ta nói gì không. Nhưng nếu người hiểu, sao không ra đây. Chỉ có mình ta ở đây, đến đây! Người là siêu quái thú cơ mà, phải có sự kiêu ngạo của mình chứ, cùng ta đánh một trận nào! Đi ra đây!

Theo tiếng quát của Jerry, không xa vang lên tiếng cây cối sụp đổ. Dần dần, một sinh vật hình thoi dài chừng hai thước, có sáu cái chân bước ra từ trong rừng. Trên đầu nó có bốn mắt, lóe lên quang mang lạnh lẽo, ngay cả trong rừng rậm tối tăm này cũng có thể cảm nhận rõ.

Con siêu quái thú này tựa hồ rất cẩn thận, sử dụng bốn con mắt kia nhìn xung quanh. Một lát sau, khi xác nhận nơi này chỉ có mình Jerry, mở miệng chứa đầy răng nhọn gầm về phía hắn. Tiếng gầm trầm thấp như tiếng trống trận, tựa như thanh âm bắt đầu một nghi thức nào đó.

-Đến đây! Đồ súc sinh!

Jerry gào lên, giờ thanh kiếm chấn động sóng cao tần lên, lao thẳng về phía con siêu quái thú kia. Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Trang phục chiến đấu có thể dựa vào người sử dụng để điều chỉnh ra tốc độ thích hợp, đồng thời gia tăng phản xạ thần kinh của người dùng. Jerry là một tân nhân loại chứ không phải chuẩn tân nhân loại, mà còn là cảm ứng giả - tân nhân loại thích hợp nhất trong chiến đấu. Chỉ trong chốc lát, phản xạ thần kinh của hắn đã tăng vọt, tốc độ đạt tới mức 80 mét/s.

Nhưng cho dù hắn có nhanh, con siêu quái thú kia còn nhanh hơn. Thanh kiếm chấn động sóng cao tần của Jerry chém thẳng vào thân ảnh của con siêu quái thú, nhưng sáu cái chân của nó vừa động, nó đã biến mất tựa như một bóng ma. Thanh kiếm chém hụt, chặt ngang một cây đại thụ, cành cây rơi rụng.

Cùng lúc đó, một cơn đau truyền đến từ bên hông. Cả người Jerry bị đánh bay ngược lại. Con siêu quái thú kia vừa dùng thân thể va chạm với Jerry, đánh bật hẳn lại. Đồng thời nó vọt lên, dùng tốc độ nhanh một cách khó tin lao vào trước ngực Jerry. Nó không tấn công vào cổ của hắn mà hé miệng cắn lấy bàn tay đang cầm thanh kiếm chấn động sóng cao tần. Lực cắn khổng lồ cùng hàm răng sắc bén vô bì trực tiếp cắn nát trang phục chiến đấu, hàm răng bén nhọn chạm vào cổ tay Jerry.

-A!

Jerry rống lớn. Bàn tay bị cắn đứt không làm lay chuyển ý chí của hắn. Hắn bỏ mặc thanh kiếm chấn động sóng cao tần rơi xuống đất, dùng một tay khác định kẹp lấy cổ của con siêu quái thú. Nhưng con siêu quái thú này vô cùng thông minh, khẽ nhảy một cái đã tránh thoát, để cho Jerry bay ngược lại hơn 10 mét. Còn nó tựa như một kẻ chiến thắng lui ngược về, đập lên thanh kiếm chấn động sóng cao tần, dẫm nát nó.

Chỉ trong ít phút giao đấu, Jerry đã bị đánh bại. Cổ tay của hắn đã nát bấy, đừng nói là dùng sức, chỉ riêng việc máu chảy liên tục đã đủ khiến hắn gặp nguy hiểm. Súng trường Gauss của hắn đã rơi trên đường, cây kiếm chấn động sóng cao tần bị dẫm nát. Hắn đã không còn gì để đối kháng nữa...Con siêu quái thú kia quá mạnh. Nó là người đã một mình giết sạch mấy trăm con quái vật sao? Sinh vật làm sao có thể mạnh như vậy được?

Thua rồi...

Trong lòng Jerry sinh ra ý nghĩ tuyệt vọng. Cùng lúc đó, con siêu quái thú vật lộn cùng Peter cũng xuất hiện. Nó dùng miệng kéo Peter đến đây. Toàn thân Peter càng thê thảm hơn, bộ trang phục chiến đấu trên người hắn bể nát, hai cánh tay bị xé rách. Tuy người còn nhúc nhích nhưng máu tươi chảy ra không ngừng. Hiển nhiên, nếu không cầm máu thì mấy phút sau, hắn sẽ chết. Mà Jerry lúc này đã không còn vũ khí. Có thể nói, bây giờ hai

con siêu quái thú kia...bọn chúng có thể dễ dàng giết chết bọn họ tựa như giết những đứa trẻ.

-Phải chết sao? Vậy thì...

Jerry cắn răng đứng lên. Rất kỳ lạ, hẳn tựa hồ không hề sợ hãi cái chết. Phảng phất như cái chết mới là thứ mà hắn truy cầu. Cảm giác đó thật kỳ quái, khó có thể dùng lời nói để miêu tả. Hẳn khi động đậy cánh tay bị thương của mình, nhìn về hai con siêu quái thú kia. Hai con đó có kích thước hơi khác nhau, vậy chắc con lớn hơn là con đực...

Vậy cái gì đã làm nó bị thương? Hoặc vũ khí nào có thể tổn thương nó?

Con siêu quái thú có kích thước lớn hơn, trên chân nó có một lỗ thủng to tướng. Hiển nhiên, có thứ gì đó đã làm nó bị thương. Chẳng lẽ là kiếm chắn động sóng cao tần sao? Có lẽ đó là lý do nó ưu tiên phá hủy thanh kiếm chắn động sóng cao tần, bởi nó biết rõ vũ khí kia có thể làm nó bị thương, thậm chí giết chết nó. Nhưng đó cũng là điều Jerry thắc mắc, là ai dùng kiếm chắn động sóng cao tần làm nó bị thương? Con siêu quái thú với tốc độ di chuyển kinh khủng như vậy, có người làm nó bị thương sao?

Hai con siêu quái thú từng bước một tiến lại gần. Khi con siêu quái thú có kích thước nhỏ hơn tiếp cận Jerry, lúc hắn cho rằng mạng của mình đến đây là hết. Đột nhiên trên không trung vang lên một tiếng gầm, một chiếc phi thuyền vận chuyển bay lướt qua bên trên. Cùng lúc đó, một thân ảnh mang bộ trang phục chiến đấu màu hỏa hồng rơi thẳng xuống.

Tiếng nổ vang lên ầm ầm, thân ảnh màu hỏa hồng kia đáp xuống, hai con siêu quái thú kia dường như bị hù dọa, nhanh chóng quay đầu bỏ chạy vào trong rừng. Jerry nhìn cảnh ấy mà há hốc miệng kinh ngạc...

Bọn chúng sợ?!

Góp sức hoàn thành Đại Vũ Trụ Thời Đại, xin mời vô đây!!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 23: Toàn Năng Giả!

Trang phục chiến đấu màu ngọn lửa, là thứ chỉ có một trong quân đoàn vũ trụ.

Thực ra, vấn đề trang trí trang phục chiến đấu cũng làm cho không ít người đau đầu. Bởi vì những người Âu Mỹ thường có thói quen tự do tùy biến trang phục của mình. Ví dụ như mỗi khi giết được một kẻ địch, gắn một ngôi sao lên lên áo mình... Vấn đề thiết kế trang phục chiến đấu như thế nào từng được bàn luận rất lâu.

Đầu tiên, màu sắc nguyên bản của trang phục chiến đấu là màu bạc, có thêm chút màu đen do linh kiện. Vấn đề là hai màu đó quá nổi bật, mà hoàn cảnh thi hành nhiệm vụ của quân đoàn vũ trụ thông thường đều diễn ra trong vành đai vũ trụ, trong phi thuyền không gian... Tựu chung là các địa hình trong vũ trụ, có hoàn cảnh tối tăm. Như vậy, trong các hoàn cảnh đó, màu bạc quá nổi bật, cứ như vênh váo nói với kẻ địch rằng: Ta đã đến đây rồi!

Cho nên các chuyên gia đều nhất trí chọn một màu khác cho bộ trang phục chiến đấu, từ các màu than chì, đen nhánh, xanh đậm... Cuối cùng, màu được lựa chọn là màu tím than. Hiện giờ, toàn bộ trang phục chiến đấu đều mang màu đó, không ai ngoại lệ. Nhiều nhất là trên bộ trang phục của đoàn trưởng được gắn thêm một khối cầu đại biểu cho thân phận, hoặc là gắn quân hàm trên vai.

Bộ trang phục chiến đấu màu ngọn lửa duy nhất thuộc về hạm trưởng Diêu Nguyên. Cũng là toàn năng giả duy nhất của loài người.

Và người đáp xuống đích thực là Diêu Nguyên. Thực ra, trước đó hắn đang thảo luận với Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều về khi phiến giả và toàn năng giả.

Trừ bước đầu xác nhận khi phiến giả có thể giúp con người thức tỉnh trở thành tân nhân loại, hơn nữa còn bàn luận rất nhiều vấn đề về phương thức sử dụng kỹ năng đó. Tuy nhiên, hầu hết chỉ là suy đoán, chưa hề được chứng thực.

Trừ kỹ năng của khi phiến giả ra, phần sau bọn họ đang bàn luận về kỹ năng của toàn năng giả. Nếu toàn năng giả có thể sánh ngang với khi phiến giả, được nền văn minh ngoài hành tinh phân cấp SS, như vậy phải chăng họ cũng có kỹ năng khác? Nếu không, với việc có thể sử dụng toàn bộ kỹ năng của tân nhân loại nhưng đều ở mức độ không hoàn chỉnh, không xứng đáng lắm với cấp SS.

Trong lúc bọn họ thảo luận, trung tâm chỉ huy trên phi thuyền Hi Vọng truyền đến tin tức. Chiến đoàn thứ sáu thuộc quân đoàn vũ trụ gửi tín hiệu yêu cầu trợ giúp. Trong đoạn thông tin ngắn ngủi, có đề cập đến việc bọn họ chạm trán hai con siêu quái thú. Hơn nữa còn bị bọn chúng mai phục tấn công. Trong đó đã có ba binh lính trọng thương. Yêu cầu nhanh chóng gửi phi thuyền vận chuyển đến, đưa bọn họ trở về phi thuyền Hi Vọng.

Nói đến siêu quái thú, đây là những sinh vật được phát hiện sau cuộc chiến tranh với đám quái vật trên vệ tinh số hai kết thúc. Trong lúc các tiểu đội binh lính tản ra xung quanh để dọn dẹp thi thể quái vật, bất ngờ chạm trán. Lúc ban đầu, các tiểu đội này không hề biết về giống siêu quái thú, cho nên toàn bộ tiểu đội hơn bốn mươi người đều chết trận. Những tiểu đội khác thì may mắn hơn. Bọn họ không xâm nhập vào lãnh địa của siêu quái

thú, nếu có cũng chỉ dừng chân trong chốc lát rồi rời đi, cho nên không bị tấn công. Nếu không, đoàn diệt là kết quả tất yếu.

Sau khi trải qua một loạt phương thức do thám từ phi thuyền Hi Vọng, bước đầu tìm thấy trong lãnh địa đó có vài thi thể quái vật mang hình dáng kỳ quái. Hơn nữa, số lượng cũng khá nhiều, hơn 100 thi thể. Thông qua camera do thám và kỹ thuật thăm dò siêu từ...có thể thấy các thi thể này bị móng vuốt và răng nanh cắn xé giết chết. Mà trong khu vực đó, trừ các sinh vật chủ nhà, không hề còn bất kỳ bóng dáng sinh vật khác. Hiển nhiên, toàn bộ sinh vật khác đều đã vào trong miệng bọn chúng.

Chuyện này nhanh chóng được báo cáo lên quân đội, sau đó được yêu cầu giữ bí mật. Đồng thời, bên trong quân đội bắt đầu thảo luận về vấn đề này.

Thực tế, các thông tin này chỉ làm cho giới quân đội rung động, nhưng lại không hề khiến cho giới khoa học biết mảy may. Bởi vì sự kiện này... quá nghiêm trọng. Chỉ có những nhà khoa học đứng đầu từng ngành như Yvaine và Mitsuda Saburo mới biết được. Thậm chí, đến Ba Lệ, do chuyên ngành nghiên cứu không liên quan đến vấn đề này cũng không biết.

Sở dĩ phải giữ kín bí mật như vậy, do lo sợ dân chúng sẽ bị khủng hoảng.

Bởi bọn chúng hoàn toàn khác với đám quái vật. Lúc trước trong chiến tranh, loài người đã chiến thắng con quái vật mẹ. Tuy đám quái vật khiến cho người dân cảm thấy sợ hãi. Nhưng đó chỉ là sự sợ hãi mà thôi, như việc sợ hãi ma quỷ, quái vật...Sự uy hiếp của đám quái vật quá lớn, khiến cho toàn bộ loài người dốc sức tiêu diệt. Bao gồm các mệnh lệnh như chặt cây, mỗi tháng thăm dò một lần...Nhìn như việc bé xé ra to, nhưng đó là các biện pháp nhằm giảm thiểu sự sợ hãi của người dân, để cho bọn họ có cảm giác rằng chính phủ đang dốc sức tiêu diệt đám quái vật kia, tuyệt đối không để sót con nào. Như thế, người dân mới an tâm làm việc.

Nhưng đối với các sinh vật hoang dã trên hành tinh này, mà cụ thể chính là siêu quái thú, thì đó không phải chỉ là sự sợ hãi, mà là sự khủng hoảng.

Đã có một loại sinh vật khủng khiếp như vậy, tất nhiên sẽ có những loài khác nữa. Những sinh vật này thậm chí còn mạnh hơn cả đám quái vật. Ngay cả vũ khí Gauss cũng không thể giết bọn chúng, hơn nữa bọn chúng lại ẩn núp trong rừng rậm. Một khi bọn chúng muốn tấn công loài người, cơ bản không thể phản kháng. Chỉ cần đi ra bên ngoài, chắc chắn sẽ chết.

Dĩ nhiên, nếu ở trong thành phố, có lực lượng quân đội bảo vệ, có lưới điện, vòng bảo hộ điện từ, thêm vào sự tuần tra liên tục của phi thuyền chiến đấu, sẽ tuyệt đối an toàn. Chỉ là, như vậy có khác gì ở trong nhà tù đâu?

Cho nên, sinh vật này còn làm cho dân chúng khủng hoảng hơn cả đám quái vật!

Cùng lúc đó, một số ít nhà sinh vật, dựa trên các thông tin thu thập được từ các thiết bị thăm dò, sơ bộ đưa ra những phán đoán đầu tiên về giống loài này. Đầu tiên, bọn chúng có trí tuệ khá cao. Từ những ảnh chụp có thể cho thấy, bọn chúng bước đầu tạo ra những vật dụng đơn giản. Tỷ như vót nhọn những cành cây, sau đó đem xác các động vật biển cắm lên đó, phơi khô. Toàn bộ thi thể đám quái vật mà bọn chúng giết đều được xử lý như vậy. Điều này thể hiện bọn chúng đã có trí tuệ nhất định, ít nhất tương đương với loài khỉ.

Đồng thời Yvaine còn đưa ra giả thuyết, rất có thể bọn chúng có khả năng chống lại sự thôn phệ của đám quái vật. Nguyên nhân có thể bắt nguồn từ bộ gen của bọn chúng, làm cho các tế bào quái vật không thể thôn phệ chúng. Chỉ như vậy mới giải thích được vì sao bọn chúng lại có thể ăn thịt đám quái vật.

Đồng thời, bọn chúng có quan niệm về lãnh thổ rất mãnh liệt. Bọn chúng rất ít rời khỏi lãnh thổ của mình. Đồng nghĩa, bất kỳ sinh vật lạ nào dám tiến vào lãnh thổ của bọn chúng, như vậy sẽ không chết không thôi.

Một lý do khác, đó là tiến độ nghiên cứu siêu vắc xin cho người dân bình thường vẫn đang dậm chân tại chỗ. Đã qua mấy tháng rồi, Mitsuda Saburo vẫn chưa tìm ra giải pháp nào thích hợp. Nguyên nhân chủ yếu là loại học môn bí ẩn trong loại thuốc X. Nguyên lý chế tạo siêu vắc xin là chế tạo nhân tạo các thành phần bên trong tế bào quái vật, hợp lại tạo thành siêu vắc xin. Tuy nhiên, nếu sử dụng trực tiếp lên cơ thể động vật thì sẽ khiến cho cơ thể động vật không thể chịu được sự biến đổi của hệ miễn dịch, dẫn đến cơ thể suy kiệt và tử vong. Nếu như thêm loại thuốc X thì biến số quá cao, không ai dự đoán trước điều gì sẽ xảy ra nếu cho người bình thường dùng chúng. Đã mấy tháng trôi qua mà Mitsuda Saburo vẫn chưa tìm ra phương thức nào giải quyết được việc này. Mà sự hưng phấn của người dân với việc ngắm cảnh đang giảm bớt, sợ rằng nếu thêm một thời gian nữa, điều khiến Diêu Nguyên e ngại sẽ xảy ra.

Và trong thời điểm nhạy cảm như vậy, lại xuất hiện siêu quái thú. Bọn chúng có khả năng tiêu hóa tế bào quái vật. Điều này chứng tỏ thể chất của bọn chúng có thể khắc chế sự thôn phệ của đám quái vật. Nếu như có thể bắt được bọn chúng, nghiên cứu thì việc chế tạo siêu vắc xin sẽ có bước tiến mới.

Do đó, vì một phương diện tiêu diệt giống loài siêu quái thú này, phương diện khác là nghiên cứu siêu vắc xin, cuối cùng là nhân tiện huấn luyện quân đoàn vũ trụ, Diêu Nguyên và Vương Quang Chính đồng loạt ra lệnh cho quân đoàn vũ trụ tiến vào rừng rậm huấn luyện, đồng thời tìm cách săn giết siêu quái thú.

Trong thời gian kế tiếp, đã có sáu chiến đoàn tiếp xúc với đám siêu quái thú. Số lượng của bọn chúng quá thừa thớt, cho tới giờ chỉ gặp được khoảng 5 con. Trong đó, 3 con đã rời khỏi lãnh địa của mình. Mà với tốc độ

của mình, quân đoàn vũ trụ cũng đành bó tay với bọn chúng, cuối cùng chỉ tạm chấp nhận với kết quả “xua đuổi”.

Với hai con siêu quái thú này, rõ ràng là một cặp. Hơn nữa, bọn chúng không hề có ý định rời khỏi khu rừng này. Cho dù nhiều binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ tấn công như vậy, bọn chúng vẫn ở lại đây. Thế nên, trong các chiến đoàn lúc trước, đã có ít nhất mười binh lính bị thương nặng, thiếu chút nữa tử vong. Hai ngày trước, đích thân Diêu Nguyên tự mình động thủ, làm bị thương nặng con siêu quái thú có hình thể lớn hơn.

Nhưng không ngờ, sau đó hai con siêu quái thú này lại bắt đầu đánh du kích. Cho tới hôm nay, Diêu Nguyên mới nhận được yêu cầu trợ giúp từ chiến đoàn thứ sáu. Rõ ràng, trong số các chiến đoàn bị tấn công, chiến đoàn số sáu tổn thất lớn nhất.

Diêu Nguyên không dám chậm trễ, hăn lập tức chạy tới kho chứa phi thuyền, mặc trang phục chiến đấu của mình, ngồi lên phi thuyền vận chuyển cấp tốc bay đi. Ở giữa không trung, hăn chợt cảm nhận được sát khí truyền đến từ bên dưới, đồng thời nhìn thấy quang cảnh hỗn loạn, cây cối bật gốc bên dưới. Hăn nào dám chậm trễ, vội vàng ra lệnh cho phi thuyền vận chuyển hạ độ cao xuống thấp nhất, sau đó mở cửa nhảy thẳng xuống bên dưới. Bởi theo thiết kế, chỉ cần độ cao không quá 100 mét, kỹ thuật gia tốc sinh trường đủ để hóa giải lực tác động từ cú nhảy.

Mà lúc hăn đáp xuống hiện trường, vừa hay nhìn thấy hai binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ tại chỗ. Một người không rõ sống chết, một người bị thương nặng. Còn hăn đang định tấn công thì hai con siêu quái thú kia lập tức quay đầu bỏ chạy. Dựa theo sát khí, bọn chúng không hề ẩn núp xung quanh mà thật sự chạy trốn, chạy vào tận rừng sâu.

-Phi thuyền vận chuyển! Di chuyển lại gần, nơi đây có binh lính bị thương!

Diêu Nguyên lập tức ra lệnh thông qua thiết bị liên lạc bên trong trang phục chiến đấu.

Sau đó, hắn quay sang binh lính bị thương bên cạnh:

-Dọn dẹp cây cối xung quanh, tạo không gian cho phi thuyền vận chuyển đáp xuống!

Người binh lính kia hơi ngạc nhiên, cười khổ đáp:

-Vũ khí của tôi đã bị con siêu quái thú kia hủy rồi, tôi...

Chân mày Diêu Nguyên khẽ nhăn, lập tức đưa thanh kiếm chấn động sóng cao tần của mình cho người binh lính kia.

Đồng thời, miệng hắn hô lớn:

-Nhanh! Làm ngay!

Người binh lính kia sau khi nhận thanh kiếm chấn động sóng cao tần lập tức bắt tay vào việc.

Chỉ trong chốc lát, theo những vết cắt ngang dọc, hơn một trăm cây cối xung quanh bị hắn đốn ngã. Sau đó hắn vội chạy về chỗ Diêu Nguyên, hỏi:

-Hạ trưởng, hắn có sao không?

Diêu Nguyên im lặng lay động khóe mắt của binh lính kia. Người binh lính này đang hấp hối, miệng lay động như muốn nói điều gì đó. Diêu Nguyên không kịp trả lời, vội áp sát tai vào miệng người lính kia, nghe được từng thanh âm đứt quãng:

-Hạ trưởng...xin chúc phúc cho tôi. Tôi không...không muốn chết...như vậy. Không có linh mục ở đây...Xin ngài chúc phúc...cho tôi.

Diêu Nguyên thở dài, đứng thẳng người dậy, cất giọng:

-Ta chúc phúc cho cậu. Cậu đã hi sinh anh dũng trong chiến đấu, là vinh quang, là anh hùng. Chúc cho cậu đến được thiên đường, nhận lấy sự vĩnh hằng bất diệt...

Người binh lính nằm trên mặt đất nhắm mắt lại, khuôn mặt hằn lộ ra nụ cười mãn nguyện, cứ như được giải thoát. Diêu Nguyên và người binh lính còn lại im lặng không nói lời. Khi Diêu Nguyên xoay chuyển thân thể của người binh lính kia cho ngay ngắn, một cảm giác kỳ lạ chợt xuất hiện trong lòng hắn. Cảm giác này rất khó hình dung, cứ như trong sâu thẳm thân thể hắn, có một thứ gì đó vừa tiến vào. Không, chính xác hơn, hình dung hắn là một miệng túi và có một thứ gì đó vừa tiến vào cái túi.

Không chỉ hắn, khuôn mặt người binh lính bên cạnh cũng hiện ra nét khác thường. Hắn chần chờ một lúc, cắn răng thốt:

-Hạ, hạ trưởng. Tôi không biết có nên nói hay không. Vừa rồi tôi cảm giác được, cứ như linh hồn của anh ta vừa tiến vào linh hồn của ngài, ngủ say bên trong. Không, hắn là tiến vào bên trong ánh sáng linh hồn của ngài. Xin lỗi, tôi không biết diễn tả như thế nào nữa. Nhưng cảm giác đó...

-Ân, ta cũng cảm giác thấy.

Diêu Nguyên đứng lên, khuôn mặt hiện nét trầm ngâm, nói:

-Đúng, ta cảm giác trong linh hồn của ta có một thứ gì đó vô hình vừa tiến vào, linh hồn của hắn đang ở bên trong ta...

Diêu Nguyên là toàn năng giả, hắn dĩ nhiên có thể sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả. Vì vậy, hắn có thể thấy được các quả cầu ánh sáng đại biểu cho tâm nhân loại. Tuy hắn không thể thấy được các đốm sáng nhỏ đại diện cho người bình thường, nhưng thông qua kinh nghiệm của các truyền đạt giả khác, quả cầu sáng đại diện cho người bình thường lớn cỡ viên bi,

tân nhân loại và chuẩn tân nhân loại thì lớn cỡ một quả cầu. Chỉ có Diêu Nguyên là khác biệt, hắn là một quả cầu lửa khổng lồ, lớn gấp trăm lần quả cầu ánh sáng bình thường, thậm chí còn nhiều hơn. Cứ như hắn là một Mặt trời trong không gian vũ trụ đen tối, tỏa ra ánh sáng chói ngời.

Tại sao quả cầu đại biểu cho hắn lại khác biệt như vậy? Tại sao toàn năng giả lại có thể sánh ngang với khi phiến giả, được đánh giá ở cấp SS.

Lúc này, hắn đã có đáp án...

Khi hắn sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả, hắn thấy bên cạnh quả cầu đại diện cho mình là một quả cầu ánh sáng âm đạm, trong như sắp tắt bất cứ lúc nào. Nhưng trong không gian tối tăm kia, nó không hề tắt đi, bởi quả cầu đại diện cho hắn đang bảo vệ nó!

Góp sức hoàn thành Đại Vũ Trụ Thời Đại, xin mời vô đây!!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 24: Cho Ăn

Cảm giác này khiến cho Diêu Nguyên bàng hoàng hồi lâu.

Trước không bàn đến kỹ năng của toàn năng giả. Chỉ riêng giả thuyết sinh mạng đều có linh hồn đã lật đổ hoàn toàn các lý luận duy vật trong đầu hắn. Thật sự có linh hồn trong sinh vật sao?

Đúng vậy, truyền đạt giả có khả năng thấy được các quả cầu ánh sáng đại diện cho con người. Nhưng cảnh tượng đó được nhiều nhà khoa học cho rằng đó không phải là linh hồn, mà có thể là ý thức, suy nghĩ, hoặc là sóng điện não, năng lượng sinh mệnh...

Bọn họ không tin, hay đúng hơn không muốn tin vào việc linh hồn có tồn tại. Bởi nếu linh hồn có tồn tại, như vậy khoa học có thể lý giải nó không? Thứ kia cũng quá duy tâm rồi.

Nhưng lúc này không phải lúc để suy nghĩ thứ này. Diêu Nguyên đứng dậy, nói với người binh lính bên cạnh:

-Chuyện này cậu tạm thời đừng tiết lộ ra ngoài. Đúng rồi, tên cậu là?

Người binh lính trẻ tuổi hơi ngạc nhiên, lập tức kích động đáp:

-Hạ, hạ trưởng, tên tôi là Jer...Jerry...

Thấy được thần tượng mà mình ngưỡng mộ bấy lâu, thế nên ngay cả lời nói của hắn cũng cà lăm.

Diêu Nguyên vỗ bờ vai hân hân khen ngợi:

-Cậu đã làm rất tốt. Khi đối mặt với siêu quái thú vẫn không bỏ mặc đồng đội chạy trốn. Cậu là một người đàn ông dũng cảm. Trở về trị liệu cho tốt đi. Ngồi phi thuyền vận chuyển trở về phi thuyền Hi Vọng, vết thương này sẽ ổn thôi. Ghép chi, tái tạo chân tay không còn là vấn đề khó với nền y học của chúng ta nữa.

Jerry ngấn người, vội vàng hỏi:

-Vây hạm trưởng thì sao? Chẳng lẽ ngài định...

-Đúng, ta định tiếp tục truy đuổi hai con siêu quái thú kia.

Diêu Nguyên không có ý che dấu, nói tiếp:

-Hai con siêu quái thú kia quá nguy hiểm. Do loài người đã từng đã thương nó, nên nó chắc chắn rất hận con người. Hơn nữa, vì một nguyên nhân không rõ mà bọn chúng không muốn rời khỏi khu vực này, chỉ tập trung tập kích chúng ta. Nơi này rất gần thủ đô, bây giờ tạm thời không có chuyện, nhưng đợi đến lúc mọi người từ phi thuyền Hi Vọng bước xuống đất, hai con siêu quái thú này là một mối nguy hiểm lớn, thậm chí còn đáng sợ hơn cả một đám quân đội quái vật.

Cho nên, nhất định phải giết chết bọn chúng. Ít nhất phải xua đuổi bọn chúng đi chỗ khác. Hơn nữa, việc nghiên cứu siêu vắc xin cho người bình thường có thể cần máu của bọn chúng. Nếu có thể, ta sẽ cố gắng bắt sống một con.

Nói tới đây, Diêu Nguyên nở nụ cười với Jerry:

-Đừng lo cho ta. Ta vốn là một đoàn trưởng của quân đoàn vũ trụ mà. Nếu như lúc trước ta có thể đã thương bọn chúng, như vậy ta cũng có thể giết chết chúng. Hơn nữa, ta cũng không phải đơn độc một mình. Xung

quanh đây có tới bốn chiến đoàn thuộc quân đoàn vũ trụ. Bọn họ sẽ theo tín hiệu ta để lại để tiếp ứng cho ta. Được rồi, không nói nhiều nữa. Hai con siêu quái thú kia đang chạy đi, ta phải đuổi theo bọn chúng. Cứ như vậy đi.

Lời vừa dứt, Diêu Nguyên cầm lấy thanh kiếm chấn động sóng cao tần trên tay Jerry, cả người lay động đã biến mất trong rừng rậm. Chiến trường chỉ còn lại Jerry và thi thể của Peter, à nếu không kể đến phi thuyền vận chuyển đang bay tìm chỗ đáp ở phía trên.

Jerry nhìn về hướng Diêu Nguyên biến mất, im lặng một lúc lâu. Lát sau, hắn ngồi xuống bên cạnh xác của Peter, vẽ một dấu thập tự giá lên trán của hắn, thì thầm:

-Cậu thật may mắn. Linh hồn cậu đã trở về cõi vĩnh hằng. Thì ra đây mới là cõi vĩnh hằng đích thực, linh hồn...

Bỏ qua chuyện đó, chúng ta hãy cùng quay lại với Diêu Nguyên. Dọc đường, dựa vào kỹ năng của dự tri giả, hắn cứ đi thẳng vào nơi có dự cảm nguy hiểm. Tốc độ di chuyển trong rừng của hắn cực nhanh, còn cảm giác nguy hiểm kia cũng có tốc độ di chuyển nhanh không kém. Hiển nhiên, hai cảm giác nguy hiểm kia đến từ hai con siêu quái thú, vị trí trốn chạy của bọn chúng được Diêu Nguyên cảm nhận được.

Thực tế, siêu quái thú rất mạnh. Tuy hình thể của bọn chúng không lớn lắm, nhưng tốc độ và sức mạnh của bọn chúng lại cực kỳ kinh khủng. Đặc biệt, thân thể bọn chúng lại vô cùng cứng rắn. Lớp vảy giáp bên ngoài của chúng có độ cứng gần như tương đương với các loại hợp kim được gia công đặc biệt. Tuy không thể hoàn toàn ngăn chặn được đạn Gauss, nhưng lại có thể giảm bớt thương tích bằng cách làm chệch hướng viên đạn, tác dụng đó cũng có ảnh hưởng đến kiếm chấn động sóng cao tần. Đây cũng là lý do mà Diêu Nguyên chỉ có thể làm bị thương một con trong bọn chúng, mà không thể giết chết.

Tốc độ phản ứng thần kinh của bọn chúng cũng rất nhanh. Nếu khái quái một cách chi tiết, có thể tương đương với một binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ có tốc độ di chuyển lên tới 350m/s. Phản xạ thần kinh như vậy gần như vượt qua toàn bộ các binh lính trong quân đoàn vũ trụ, thậm chí còn gấp đôi! Sự chênh lệch là không thể nào tưởng tượng nổi. Thông thường, chỉ hơn nhau một chút đã đủ quyết định thắng thua, huống chi là vượt qua quá nhiều như vậy.

(Để dễ hình dung, với phản xạ thần kinh của anh chàng Jerry trong chap trước, tốc độ di chuyển chỉ đạt được khoảng 80m/s, còn siêu quái thú lại tương đương với một chiến sĩ có tốc độ di chuyển lên tới 350m/s. Không ăn hành mới lạ!)

Trong toàn bộ quân đoàn vũ trụ, chỉ có Diêu Nguyên mới có thể đối đầu với bọn chúng. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn phải đích thân đến đây.

Huống chi, hắn còn có một suy đoán mơ hồ...

Các con siêu quái thú lúc trước, vô luận là giống đực hay cái, đều hành động đơn độc. Nếu gặp phải kẻ thù quá mạnh, bọn chúng sẽ từ bỏ lãnh địa của mình mà chạy trốn. Nhưng lúc này lại có một cặp siêu quái thú đực – cái sống cùng nhau, hơn nữa khi gặp phải quân đoàn vũ trụ, bọn chúng không hề chạy trốn mà vẫn kiên trì ở chỗ này. Quan trọng trọng hơn, bọn chúng giết nhiều quái vật như vậy, lại đem thịt bảo quản một cách cẩn thận...Nên biết, bọn chúng chỉ có hai con mà thôi...

Chẳng lẽ, bởi vì bọn chúng...

Vì lẽ đó, Diêu Nguyên lúc đầu cũng không định tấn công hai con siêu quái thú ngay. Hắn chỉ âm thầm bám theo từ xa, đồng thời sử dụng thiết bị liên lạc ra lệnh cho các chiến đoàn khác, yêu cầu bọn họ canh gác các khu

vực dọc theo đường đi của hai con siêu quái thú, không nên đuổi theo tấn công. Hãn cần phải xác nhận chuyện này.

Bốn giờ kể tiếp, Diêu Nguyên vẫn theo sát hai con siêu quái thú ở đằng xa. Dù sao trang phục chiến đấu hoàn toàn kín, không sợ hai con siêu quái thú này ngửi thấy mùi của mình. Nhưng do liên tục sử dụng kỹ năng tân nhân loại trong một thời gian dài nên hãn có hơi mệt mỏi và đói.

Từ lúc hãn biết mình trở thành toàn năng giả cấp hai, qua một đoạn thời gian kiểm tra, bước đầu có thể xác nhận thời gian sử dụng kỹ năng tân nhân loại gần như gia tăng gấp đôi, ngoài ra tính hữu hiệu cũng được tăng cường rõ rệt. Tuy không thể so sánh với từng tân nhân loại riêng biệt chuyên về một kỹ năng như cảm ứng giả, thanh tích giả...nhưng hãn đã khá hài lòng với kết quả đạt được. Bởi chỉ riêng như vậy, thực lực của hãn gia tăng đâu chỉ gấp đôi, đây không phải là thứ có thể tính toán như toán học.

Cứ thế, thêm 10 tiếng nữa trôi qua, tốc độ chạy trốn của hai con siêu quái thú đã giảm xuống. Cuối cùng, bọn chúng dừng lại tại một địa phương xa lạ. Còn anh chàng Diêu Nguyên của chúng ta vẫn kiên trì với cái bụng đói meo bám theo sát nút. Hãn không chút nào mất cảnh giác, vẫn kiên trì chờ đợi. Thêm chừng một tiếng nữa, khi đã xác nhận hai con siêu quái thú không hề di chuyển, Diêu Nguyên lập tức phát tín hiệu kêu gọi phi thuyền vận chuyển tuần tra ở gần đó, lưu lại tọa độ này. Sau đó, hãn từ từ lùi lại, khi đến vị trí an toàn, gặp phi thuyền vận chuyển trở về phi thuyền Hi Vọng.

Diêu Nguyên vội vã nghỉ ngơi bổ sung năng lượng. Đến giữa trưa thứ hai, Diêu Nguyên tinh thần sung mãn, võ trang tặn răng cùng Ưng và Lưu Bạch bước lên phi thuyền vận chuyển, bay về tọa độ được lưu lại lúc trước.

Không lâu sau, ba người đáp xuống cánh rừng gần đó. Sau 10 phút di chuyển cẩn thận, ba người đi đến gặp phải một chiếc hồ lớn. Không đợi

Diêu Nguyên ra lệnh, Ưng đã sử dụng kỹ năng của thanh tích giả, quan sát và ghi nhớ từng tắc đất xung quanh vào trong não mình.

-Chỗ này, chỗ này có dấu chân rất nhỏ. Đúng vậy, ở chỗ lùm cây khô héo nhất định có gì đó. Bởi theo dấu vết để lại, hai con siêu quái thú dừng lại ở chỗ đó lâu nhất!

Ưng sau khi quan sát mấy phút, chỉ vào một lùm cây um tùm ven hồ.

Diêu Nguyên ra một chỉ hiệu cẩn thận cho hai người Ưng và Lưu Bạch, sau đó từ từ đi đến chỗ mà Ưng chỉ. Đầu tiên hẩn sử dụng của dự tri giả, khi không phát hiện có nguy hiểm mới nhẹ nhàng lấy tay gạt đồng cành cây khô héo ra...Thứ hiện ra trước mắt hẩn là một vật thể hình cái bát được móc ngược lên, bên trong trống rỗng. Nếu muốn tiến vào phải đi theo đường từ dưới hồ lên. Kết cấu của nó thật sự rất tinh xảo, tổng thể hơi giống với tổ của rái cá trên Trái Đất, nhưng tinh tế hơn nhiều.

Khi Diêu Nguyên phá vỡ chiếc tổ kia, thấy được một con vật nhỏ như chuột đang kêu xèo xèo. Nó lớn chỉ bằng nửa bàn tay người lớn, cả người trắng nõn, lớp vảy đen bên ngoài thậm chí còn chưa kịp mọc, có sáu đôi chân nhỏ xíu. Nó thậm chí còn chưa mở mắt, đột ngột khi tiếp xúc với không khí trong lành nên mới kêu lên.

-Tình mẫu tử thật kỳ diệu. Quả nhiên, cho dù là sinh vật ngoài hành tinh cũng không ngoại lệ. Bọn chúng đang nuôi nấng đứa bé này mới không rời bỏ nơi này.

Diêu Nguyên cẩn thận đem nâng con siêu quái thú sơ sinh kia lên, đưa cho Lưu Bạch đang chạy tới. Lưu Bạch vội vã lấy ra một chiếc hòm vô trùng. Trong chiếc hòm này hoàn toàn không hề có vi khuẩn, kể cả vi khuẩn từ Trái Đất. Cho dù sử dụng bây giờ, bên trong hòm cũng chỉ có vi khuẩn từ hành tinh này, như vậy vẫn vô hại với con siêu quái thú sơ sinh này.

Cứ thế, Lưu Bạch cẩn thận dùng chiếc khăn vô trùng lau nhẹ thân thể của con siêu quái thú sơ sinh, đặt nó vào chiếc hòm. Làm xong, hắn khẽ gật đầu với Diêu Nguyên bên cạnh.

Diêu Nguyên lập tức ra lệnh thông qua thiết bị liên lạc:

-Phi thuyền vận chuyển, mau thả thang dây xuống. Mau lên, ta cảm giác hai con siêu quái thú đang cấp tốc quay trở về.

Thực tế, không cần Diêu Nguyên nhắc nhở, từ trên phi thuyền vận chuyển, các binh lính cũng thấy được cây cối vùng lân cận liên tiếp sụp đổ. Hiển nhiên đây là kết quả của việc hai con siêu quái thú điên cuồng chạy về. Nhanh chóng, một chiếc thang dây được buông xuống, ba người vội vã bắt lấy và leo lên phi thuyền vận chuyển.

Khi phi thuyền vận chuyển từ từ bay lên được 200 mét, bỗng nhiên từ bên dưới có một vật thể màu đen từ bên dưới phóng lên từ một ngọn cây. Nhưng chỉ bay lên được khoảng 130-140 mét thì đã hết đà, nặng nề rơi xuống, để lại một tiếng gầm thê lương vang vọng trong lỗ tai của mọi người trên phi thuyền!

Góp sức hoàn thành Đại Vũ Trụ Thời Đại, xin mời vô đây!!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 25: Thành Công Và Lây Nhiễm

Khi con siêu quái thú sơ sinh được đưa về phi thuyền Hi Vọng, lập tức được chuyển giao cho Mitsuda Saburo và các nhà sinh vật học. Đồng thời, Diêu Nguyên cũng nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận, không thể để cho con siêu quái thú sơ sinh này hô hấp không khí trong phi thuyền Hi Vọng, hoặc tiếp xúc với bất kỳ vi khuẩn nào của Trái Đất, dẫn đến lây nhiễm. Bởi dù sao, nếu vi khuẩn, virus trên hành tinh này là mối nguy hại với loài người, vậy ai dám đảm bảo vi khuẩn, virus trên Trái Đất không có tác dụng ngược lại với các sinh vật trên hành tinh này.

Nhớ lại tiếng gầm thê lương của hai con siêu quái thú kia, trong lòng Diêu Nguyên cảm thấy xót thương. Nhưng đó chỉ là cảm giác nhất thời của mà thôi, việc cần làm vẫn phải làm. Hắn sẽ cố gắng bảo vệ con siêu quái thú sơ sinh này.

Nhưng mấy giờ sau, con siêu quái thú sơ sinh chỉ lớn bằng nửa lòng bàn tay này, đem lại cho đám người Diêu Nguyên rắc rối không hề nhỏ.

Nó ăn rất nhiều.

Đúng vậy, với kích thước nhỏ như vậy, nhưng chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, nó đã ăn hết gần 30kg cá. Đó là những động vật được các nhà khoa học bắt từ hành tinh, dùng cho việc thí nghiệm nên được nuôi nhốt trong môi trường cách ly, không hề bị lây nhiễm vi khuẩn trên Trái Đất, có thể dùng làm thức ăn cho giống siêu quái thú này.

Loại cá có chân sinh sống trong sông, tổng cộng có hơn ba con, mỗi con nặng từ 3-5kg. Còn cá bắt từ biển thì chỉ có một con, nặng đến hơn mười mấy kg, có thể coi như là tương đối lớn.

Khi bắt đầu đưa cá vào, vốn nó đang kêu xèo xèo một cách bất an chột bình tĩnh lại, bắt đầu cắn nuốt các khối cá đưa vào. Một khối, hai khối, ba khối...

Cân nặng của con siêu quái thú sơ sinh này chỉ hơn 300 gram, nên các nhà khoa học chỉ dự định cho nó ăn khoảng 200 gram cá. Không ai ngờ, mấy chục giây sau không có cá ăn, nó lập tức phát ra thanh âm xèo xèo, hơn nữa nhìn về nơi đựng cá gật gật liên tục. Một con ấu thú, toàn thân trắng nõn như ngọc, thực hiện động tác đáng yêu như vậy khiến cho ai nhìn vào cũng yêu mến. Hiển nhiên, nó làm thế vì ăn chưa no.

Vì vậy, các nhà khoa học cho thêm 50 gram cá nữa. Còn lại, cho dù con siêu quái thú sơ sinh có kêu như thế nào cũng không cho ăn tiếp. Thật lâu sau, khi ấu thú phát hiện không có thức ăn, nó chỉ có thể nằm xuống ngủ. Nhưng trước khi ngủ, một chuyện bất ngờ xảy ra, từ bụng nó tiết ra một cục phân khô ráo.

Các nhà khoa học nhanh chóng thu thập mẫu phân đó, đem đi xét nghiệm. Kết quả cho thấy, mẫu phân kia không hề có chất dinh dưỡng, phần lớn là cặn bã thừa của thức ăn và một phần nhỏ là nước. Mẫu phân này có cân nặng khoảng 300 gram. Nói cách khác, chỉ trong mấy phút đồng hồ, con siêu quái thú sơ sinh này đã ăn hết 350 gram cá, dùng chừng đó thời gian để tiêu hóa thức ăn sau đó bài tiết ra ngoài. Khả năng trao đổi chất của nó quả thật khiến cho người ta bất ngờ.

Lát sau, gần chỗ con siêu quái thú sơ sinh nằm ngủ lại xuất hiện một ít chất lỏng do nó bài tiết ra. Còn nó thì bình thản khẽ trở người, tiếp tục ngủ say. Các nhà khoa học thấy được cảnh đó chỉ có thể cảm thán không ngừng.

Biết được khả năng trao đổi chất của siêu quái thú xuất sắc như thế nào, cộng thêm đáng vẻ đói bụng của con siêu quái thú lúc trước. Cho nên mỗi lần đợi nó bài tiết chất thải xong, các nhà khoa học lại tiếp tục cho nó ăn. Con ấu thú này hoàn toàn không hề sợ hãi người lại, có bao nhiêu đồ ăn là nuốt hết bấy nhiêu. Dĩ nhiên, trong quá trình nuôi nấng, các nhà khoa học cũng lồng vào đó các chương trình kiểm tra, đo lường, xét nghiệm... Mà con ấu thú này cũng rất vâng lời, hơn nữa có trí tuệ rất cao. Rất nhiều xét nghiệm phức tạp nó đều phối hợp một cách hoàn hảo, nhưng đồng dạng, đồ ăn nó ăn cũng càng lúc càng nhiều.

Lúc Diêu Nguyên nhận được tin tức, là lúc nó nổi giận, không hợp tác xét nghiệm.

Con siêu quái thú sơ sinh này quá thông minh, còn nhỏ như vậy đã hiểu được khi để cho “những người xa lạ kia” làm gì đó mình, mới có thể nhận được đồ ăn. Dĩ nhiên, nó cũng biết mối quan hệ logic trong đó, tức là nếu “bọn người kia” làm gì đó mình, như vậy nhất định phải đưa kèm đồ ăn. Nếu không, người mà cứ làm gì đó mà không cho ta ăn, thỏ lúc đói còn biết cắn người, huống chi nó là siêu quái thú.

Nó tuy chỉ nặng mấy trăm gram, nhưng với sức lực của mình, dù là người trưởng thành cũng khó bắt được nó. Cũng may là các chân của nó còn chưa phát triển hết, nên tốc độ không quá nhanh. Tuy nhiên, bù lại thì hàm răng trong miệng nó lại chẳng “hiền hòa” chút nào, chỉ chít toàn răng nhọn. Có lần nó chỉ khê cắn một miếng đã làm chiếc bàn kim loại thủng một lỗ nhỏ.

Nếu các nhà khoa học không làm gì đó với nó, mà nó nếu chờ một lúc không có đồ ăn thì mặc kệ mấy người bên cạnh, cuộn tròn mình lại, chìm vào giấc ngủ.

Diêu Nguyên nhìn thấy được cảnh đó, lắc đầu bất lực. Hắn chỉ đành ra lệnh cho người đi ra ngoài biển, bắt thêm nhiều cá trở về. Ít nhất phải bắt

những con cá to to một chục, nhẹ nhất cũng phải 10kg/con. Trước tiên bắt khoảng hơn 10 con đã.

Cứ như vậy, con siêu quái thú sơ sinh bắt đầu cuộc sống “vui vẻ” của mình trên phi thuyền Hi Vọng. Mà quá trình nghiên cứu về nó cũng tiến triển cực nhanh. Vào ngày thứ hai, một bản báo cáo đã được đặt trước mặt Diêu Nguyên.

Bản báo cáo ghi rõ, loài siêu quái thú này có kết cấu sinh học hoàn toàn khác với con người. Cơ thể nó được tạo thành từ nhiều sợi cơ cường độ cao, cứng rắn như sắt. Độ cứng rất cao. Cho tới hôm nay, con siêu quái thú sơ sinh đã tăng thêm 300 gram cân nặng, nhưng thể hình của nó không hề thay đổi quá nhiều. Hiển nhiên, điều này có liên quan đến kết cấu da thịt đặc thù của nó.

Còn về hệ thống xương của bọn chúng cũng khác biệt với đại đa số động vật khác. Tuy không thể giải phẫu con siêu quái thú sơ sinh này, nhưng với cuộc cách mạng công nghiệp lần bốn, cho dù không cần giải phẫu cũng có thể thu được rất nhiều thông tin. Tỷ như thành phần trong xương. Theo kết quả, ngoại trừ những thành phần thường gặp trong xương động vật ra, điểm đáng chú ý là hàm lượng kim loại trong xương bọn chúng rất cao. Thay vì gọi là xương, có thể coi đó là một loại bán kim loại.

Về máu của chúng, bên trong có chứa một loại dung môi đặc thù, loại dung môi này có khả năng phân giải cực mạnh. Các nhà khoa học đã từng thử qua, cho dù sử dụng tế bào quái vật cũng sẽ bị loại dung môi này phân giải. Dĩ nhiên, một lần không thể dùng quá nhiều tế bào quái vật, bởi nếu không sẽ sinh ra tế bào quái vật chứa kháng thể. Vì nguyên nhân này, giống siêu quái thú kia mỗi lần chỉ ăn một ít thịt quái vật, mà không bị lây nhiễm cũng như bị nó cắn nuốt.

Ngoài ra, hệ tiêu hóa của giống siêu quái thú này cũng khác với con người. Trong cơ thể của chúng có một túi to, khi có thức ăn sẽ tập trung

một lượng máu vào chiếc túi đó để lưu thông, tiêu hóa. Thực ra, siêu quái thú không hề có các cơ quan tiêu hóa như dạ dày, ruột. Nó dựa vào máu để tiêu hóa thức ăn. Điều này giúp cho nó có thể hấp thụ thức ăn trong một thời gian ngắn, sau đó bài tiết ra ngoài.

Đồng thời, loại dung môi đặc biệt trong máu của bọn chúng không chỉ dùng cho việc tiêu hóa, nó còn có thể dùng cho việc sát trùng. Chính xác hơn, loại dung môi kia cũng tương đương với cả một hệ thống miễn dịch. Một hệ thống miễn dịch mà ngay cả vi khuẩn, virus, vi sinh vật cũng có thể tiêu hóa! Dĩ nhiên, điều kiện cần là số lượng không quá lớn. Nếu số lượng vi khuẩn, virus quá nhiều, vượt qua số dung môi thì cho dù là siêu quái thú cũng sẽ bị lây nhiễm.

Thứ mà Mitsuda Saburo đang tìm kiếm chính là nó, loại dung môi kia là chất phụ gia cuối cùng trong siêu vắc xin dành cho người bình thường. Nó có tác dụng giảm bớt tác dụng phụ của các thành phần trong tế bào quái vật, tạo nên loại siêu vắc xin cho người bình thường!

Cứ thế, thời gian trôi qua, thân thể con siêu quái thú sơ sinh cũng bắt đầu lớn lên. Khẩu phần ăn trong một ngày của nó đã lên tới 400 kg thịt cá, thể trọng cũng đạt khoảng 2000 gram. Tuy nhiên, hình dáng bên ngoài của nó vẫn là một con quái thú ngây thơ như lúc đầu. Hơn nữa, khi lớn lên, nó đã bắt đầu phân biệt được đâu là người chăm sóc nó, đâu là thức ăn. Có một lần, một nghiên cứu sinh trong lúc tiến hành đo đặc trọng lượng của con siêu quái thú, nó chột há miệng cắn vào đầu ngón tay của nghiên cứu sinh kia. Lúc ấy, tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm đều kinh hãi. Nhưng may mắn thay, ngón tay của nghiên cứu sinh kia vẫn nguyên vẹn. Bởi nó không hề cắn, mà chỉ ngậm miệng lại, kêu xèo xèo, ngẩng đầu lên làm động tác đòi ăn.

Cùng lúc đó, ước chừng khoảng hai ngày trước, hai con siêu quái thú chột xuất hiện ở ven rừng, cách thủ đô chuẩn bị xây dựng chỉ hơn 20 km. Lúc ấy, phi thuyền tuần tra lập tức phát tín hiệu báo động, chiến đoàn số hai

thuộc quân đoàn vũ trụ chịu trách nhiệm ở khu vực này lập tức xuất phát. Nhưng khi đến nơi, bọn họ chỉ thấy trên mặt đất là hơn mười thi thể động vật lớn nhỏ.

Cứ như vậy, mỗi ngày hai con siêu quái thú lại xuất hiện. Đợi đến lúc chiến đoàn thuộc quân đoàn vũ trụ đến nơi thì bọn chúng lại biến mất, để lại trên mặt đất các thi thể động vật. Điều này làm cho Diêu Nguyên hơi nghi ngờ. Khi kiểm tra cân nặng của các thi thể trên, mới phát hiện nó vừa khít với khối lượng thức ăn mà con siêu quái thú sơ sinh ăn mỗi ngày.

Đó là sự quan tâm của cha mẹ sao?

Hay là, giống siêu quái thú này đang muốn trao đổi?

Thực tế, Diêu Nguyên không hề muốn diệt sạch giống siêu quái thú này. Bởi vì bọn chúng không phải là quái vật, bọn chúng là sinh vật nguyên thủy trên hành tinh này. Nếu loài người tiêu diệt bọn chúng, chiếm lấy hành tinh này, như vậy liệu có khác gì bọn người ngoài hành tinh tấn công Trái Đất, tiêu diệt loài người? Huống chi, cho dù muốn tiêu diệt bọn chúng cũng không hề dễ dàng. Chỉ mới trong một khu vực rừng rậm nhỏ bé đã phát hiện được 5 con siêu quái thú. Như vậy, tính trên cả hành tinh, bọn chúng có bao nhiêu con đây?

Nếu như có thể giao tiếp với bọn chúng, hơn nữa nếu bọn chúng có thể thuần hóa như con siêu quái thú sơ sinh, như vậy tại sao không thuần hóa bọn chúng, tựa như loài chó thời xa xưa đây? Loài người lại có thêm một đồng bạn, hơn nữa đồng bạn này lại cực kỳ mạnh mẽ. Nếu như có thể thuần hóa bọn chúng, như vậy sau này, cho dù là người bình thường cũng có thể vào rừng săn thú...Đừng quên, hành tinh này có động vật hoang dã tương tự như khủng long a.

Trong lúc Diêu Nguyên suy nghĩ, một tin tức khác lại được truyền về từ phi thuyền tuần tra.

Vào ngày thứ sáu kể từ khi bắt được con siêu quái thú sơ sinh, hai con siêu quái thú lại một lần nữa xuất hiện ở ven rừng. Nhưng thông qua thiết bị thăm dò, có thể thấy được con siêu quái thú có hình thể lớn hơn, chiếc chân bị kiếm chấn động sóng cao tần làm bị thương, vết thương đã bắt đầu chảy mủ. Hơn nữa, bước chân của nó hơi run rẩy, hiển nhiên, nó đã bị nhiễm bệnh...

Nó đã nhiễm bệnh từ vi khuẩn, virus đến từ Trái Đất!

Thanks

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 26: Hợp Nhất Hai Nền Sinh Thái

-...Về vấn đề này, một phần cũng do sự thất trách của tôi.

Trong cuộc họp khẩn cấp, thần sắc Mitsuda Saburo mệt mỏi đứng lên, khom người xin lỗi tất cả mọi người.

Diêu Nguyên thở dài. Hắn biết Mitsuda Saburo là một người tốt, một người hết lòng vì người khác. Với Mitsuda Saburo, hắn chưa bao giờ để ý chuyện quốc tịch hoặc phân biệt chủng tộc mà luôn đối xử bình đẳng. Thực ra, một vài thành viên trong đội viên Hắc Tinh có tinh thần dân tộc quá khích cũng bắt đầu đối xử với Mitsuda Saburo một cách bình thường. Bởi Mitsuda Saburo là một người tốt, là người nói được là làm được. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

(DG: đoạn này tác giả nói về việc người TQ kỳ thị người Nhật Bản.)

Diêu Nguyên nhìn về Mitsuda Saburo, lắc đầu đáp:

-Không, chuyện này không hoàn toàn là lỗi của cậu. Từ lúc chiến đoàn của quân đoàn vũ trụ thực hiện đợt huấn luyện trong rừng, cậu đã từng nhắc nhở với ta. Thậm chí tiến sĩ Yvaine và rất nhiều tiến sĩ khác cũng nhắc nhở qua, chuyện lây lan bệnh dịch giữa hai bên chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng việc thành lập thành phố là chuyện không thể thay đổi, hơn nữa không ai trong chúng ta lại ngờ đến việc chế tạo siêu vắc xin dành cho

người bình thường lại tốn nhiều thời gian như vậy. Chỉ có thể trách, chúng ta đã quá tự đề cao nền khoa học của chính mình.

Vẻ mặt của Mitsuda Saburo mới dần ra một chút, nhưng vẫn mang vẻ mệt mỏi. Một tháng qua, mỗi ngày hắn chỉ ngủ không tới 5 tiếng, thể lực và thể năng của hắn đều tiêu hao rất nhiều.

Diêu Nguyên nhìn Mitsuda Saburo, hỏi:

-Hiện tại, tình hình chế tạo siêu vắc xin dành cho người bình thường thế nào? Có thể dùng nó như báo cáo của tiến sĩ Yvaine, làm cho các loại thực vật, động vật....trên hành tinh này miễn dịch vi khuẩn, virus của Trái Đất không?

Mitsuda Saburo suy nghĩ một lát rồi đáp:

-Có thể. Siêu vắc xin không phải là vắc xin phòng bệnh đơn thuần, nó là một loại thuốc sinh học kiểu mới, thay đổi hệ thống miễn dịch của vật chủ. Chỉ cần có tế bào quái vật, các mẫu bệnh dịch như vi sinh vật, vi khuẩn, virus...và loại dung môi đặc biệt của siêu quái thú, như vậy đã có thể chế tạo. Nhưng phải cần thời gian.

Yvaine bên cạnh chợt phát biểu:

-Hạ trưởng, thật ra ngài không nên quá lo lắng. Nơi này là hành tinh mới, không phải là Trái Đất. Cho dù có bệnh dịch khủng khiếp lây nhiễm, chỉ cần nó không lây qua đường không khí. Không, cho dù nó có lây qua đường không khí, chúng ta vẫn có đủ thời gian để phản ứng.

Diêu Nguyên hơi ngạc nhiên, lập tức tò mò hỏi:

-Hả? Điều này có thật không? Trước mắt, chúng ta đã phát hiện mấy trăm động vật lây nhiễm bệnh dịch trên Trái Đất, còn thực vật thì tạm thời chưa phát hiện trường hợp nào. Nhưng theo thời gian, khi người dân bình

thường xuống mặt đất, hơn nữa chúng ta bắt đầu trồng trọt các loại cây trồng như lúa nước, rau củ....Như vậy thực vật của Trái Đất chẳng lẽ không bị lây bệnh dịch sao?

Yvaine lắc đầu trả lời:

-Hạ trưởng, ngài đã hiểu lầm một chuyện rồi. Đó là tốc độ lây nhiễm của bệnh dịch. Trên Trái đất, vì sao một loại bệnh dịch lây nhiễm lại nguy hiểm như vậy? Thậm chí còn phải dùng tới máy bay chiến đấu hủy diệt một máy bay chở khách nếu người dân trên đó nhiễm bệnh? Bởi vì sự lưu động của nhân khẩu. Nếu một máy bay dân sự nhiễm bệnh dịch tiến vào sân bay, không bị phát hiện trong vòng 24h, như vậy nó đã có thể đem bệnh dịch lây truyền cho toàn bộ thế giới. Nhưng nơi này là một hành tinh mới, động vật trên đây không có bản lĩnh một ngày bay vòng quanh hành tinh này. Hơn nữa, theo như chúng ta quan sát được, do sự ảnh hưởng của thủy triều cũng như từ trường từ các vệ tinh, hành tinh này không có các loại chim như chim ưng, mòng biển...Nói cách khác, ít nhất trong vòng mấy tháng, thậm chí mấy năm nữa, chỉ cần loài người chúng ta không cố ý lây truyền bệnh dịch, như vậy bệnh dịch cũng sẽ hạn chế trong các khu vực gần đây, khó mà lây đến các khu vực xa hơn.

Diêu Nguyên nghe đến đây, nghĩ lại quả nhiên đúng như vậy. Đến đây, hẳn mới tạm an lòng. Chỉ cần không phải toàn bộ hệ sinh thái trên hành tinh này bị lây nhiễm, như vậy cho dù toàn bộ động vật trong khu vực này chết đi, cũng không ảnh hưởng quá lớn đến toàn bộ hành tinh. Sự cân bằng của tự nhiên rất kỳ diệu, chỉ cần không phải sự phá hoại quá nghiêm trọng, nó sẽ có biện pháp chậm rãi khắc phục.

-Như vậy, nhanh chóng nghiên cứu siêu vắc xin cho người bình thường. Tốt nhất là nên có hai loại, một loại dành cho dân chúng, một loại là siêu vắc xin dành cho động vật, thực vật trên hành tinh này. Ách...

Nói tới đây, Diêu Nguyên bỗng nhiên chợt trầm tư. Thực tế, các nhà khoa học và nhân viên bên cạnh đã quá quen với trường hợp như vậy. Trên phi thuyền Hi Vọng, chỉ có ba người có khả năng của suy luận giả - Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều và Diêu Nguyên. Nói chuyện với họ, chuyện như thế xảy ra như cơm bữa, không ai dám quấy rầy bọn họ, phá vỡ sự im lặng.

Hồi lâu sau, Diêu Nguyên bỗng nhiên hỏi toàn bộ căn phòng:

-Các vị, xin giúp ta suy nghĩ. Nếu như chúng ta muốn cải tạo toàn bộ hệ sinh thái trên hành tinh này, nên làm thế nào? Nền khoa học kỹ thuật hiện giờ của chúng ta đã có năng lực này chưa?

Các nhà khoa học xung quanh bắt đầu ồn ào, vội vàng thảo luận với nhau. Họ tranh luận kịch liệt về vấn đề gen, môi trường sinh thái, tác động, đến bệnh dịch từ virus, vi khuẩn...Liệu với cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ bốn, loài người có thể cải tạo thành công cả một hành tinh không?

Một lúc lâu sau, các nhà khoa học rốt cuộc cũng đưa ra một ý kiến “hơi thống nhất”. Đó chính là có thể, nhưng trình độ cải tạo cần phải xem xét kỹ càng. Đầu tiên, dĩ nhiên không thể phá hoại nền sinh thái trên hành tinh này. Dù sao, hệ sinh thái trên hành tinh này đã tương đối hoàn hảo, nếu miễn cưỡng cải tạo, áp đặt nền sinh thái từ Trái Đất, rất có thể dẫn đến xung đột, gây ra thảm họa sinh học trên diện rộng. Thậm chí đến cuối cùng, hành tinh này có thể biến thành một hành tinh chết.

Cho nên, nếu cần cải tạo, tốt nhất nên dung hợp vi khuẩn, virus trên hành tinh này với Trái Đất, sau đó tiêm cho loài người và các loại động vật vắc-xin để phòng tránh. Ngoài ra, nên để cho các loại động vật của con người tiêm siêu vắc xin trước, sau đó mới bắt đầu quá trình lan truyền siêu vắc xin ra cho môi trường xung quanh. Ý chính của phương pháp này là để cho cả hai bên có thể thích nghi hoàn cảnh của nhau. Khi đó, loài người mới xem như chính thức dung nhập vào hành tinh này.

Toàn bộ công việc là một quá trình khổng lồ, theo như các nhà khoa học tính toán. Nếu trong trường hợp cải tạo không phá hoại nền sinh thái, hơn nữa để cho hoàn cảnh của hành tinh mới này thích ứng với sự cải tạo, cần ít nhất 50 năm đến 100 năm, bước đầu tiên mới hoàn thành.

Dĩ nhiên, đây chỉ là bước đầu trong kế hoạch. Theo sự thăm dò của con người về hành tinh mới này được mở rộng, kiến thức về hệ sinh thái trên hành tinh này sẽ càng thấu triệt hơn. Khi đó, kế hoạch còn có thể thay đổi. Nhưng đây là kế hoạch trong mấy chục năm tới, hiện giờ tuổi thọ của loài người đã được nâng cao, không cần quá vội vã. Điều quan trọng nhất hiện giờ là chế tạo siêu vắc xin dành cho người bình thường, mà thời gian...

Cùng lúc đó, sau khi bước đầu định hình kế hoạch cải tạo hành tinh, hợp nhất hai nền sinh thái, Diêu Nguyên cũng bắt đầu hạn chế phạm vi hoạt động của chiến đoàn vũ trụ. Lấy thành phố làm trung tâm, chiến đoàn không thể hoạt động quá bán kính 300 km. Dĩ nhiên, nếu trong nhiệm vụ thì có thể tự do hành động.

Vào ngày thứ hai sau cuộc họp, Diêu Nguyên mặc trang phục chiến đấu, trang bị vũ khí đầy đủ, cầm theo một hộp lớn chứa các các loại thuốc kháng sinh từ Trái Đất, đi đến nơi hai con siêu quái thú thường xuất hiện mỗi ngày. Hẳn định chờ chúng xuất hiện, dĩ nhiên, siêu quái thú rất thông minh, cho nên Diêu Nguyên không để cho bất kỳ ai theo mình. Thậm chí một vài binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ có nhiệm vụ trinh sát cũng bị hắt điều ra xa. Tại hiện trường, chỉ có mình hắt đứng lẻ loi.

Đây là một cuộc thí nghiệm, Diêu Nguyên muốn thử liệu có thể cứu sống hai con siêu quái thú này hay không. Dù sao, hành động đầy tính nhân văn, bảo vệ và chăm lo hết mình cho đứa con của mình khiến cho Diêu Nguyên hơi cảm động. Phương diện khác, lần gặp gỡ này có thể xác định thái độ tiếp xúc sau này giữa loài người và giống siêu quái thú. Một giống loài kinh khủng như vậy, quả thật đủ sức uy hiếp vị thế của con người trong

thiên nhiên. Nếu đến lúc bất đắc dĩ, Diêu Nguyên sẽ không chút chần chờ ra lệnh diệt sát, dùng hết thủy thủ đoạn như vây đánh, tấn công từ xa, đánh lén, thậm chí sử dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt, vũ khí sinh học...để tận diệt giống loài này, chấm dứt hậu hoạn. Hẳn tuyệt đối không thể để cảm xúc chi phối mình trong việc này, bởi nó có liên quan đến lợi ích của toàn nhân loại.

Dĩ nhiên, nếu cuộc gặp gỡ này thành công, như vậy vẫn còn cơ hội hai chủng tộc cùng sinh sống phát triển với nhau. Tỷ như tổ tiên loài người từng thuần hóa sói, sau đó bọn chúng biến thành một trong những đồng bạn đắc lực nhất của loài người. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Trong lúc Diêu Nguyên đang suy tư, đột nhiên choàng tỉnh, bởi kỹ năng của dự tri giả cảnh báo có hai mối nguy hiểm đang từ nơi xa tiến lại đây. Nhưng đột nhiên, khi hai mối nguy hiểm đó còn cách nơi này khoảng 1000 mét, bỗng nhiên lại dừng lại. Hơn nữa trong cảm giác của Diêu Nguyên, hai mối nguy hiểm này dường như còn từ từ lui ngược lại.

Lúc Diêu Nguyên đứng lên, hẳn cảm giác được hai mối nguy hiểm lùi lại ít nhất thêm 50 mét nữa. Nhưng động tác tiếp theo của Diêu Nguyên lại vô cùng bất ngờ. Hẳn vút súng trường Gauss và kiếm chấn động sóng cao tần xuống đất, đồng thời giơ hai tay ra, đứng thẳng tại chỗ, không hề tỏ vẻ muốn di chuyển.

Nhất thời, hai con siêu quái thú hơi chần chờ. Bọn chúng nhanh chóng rút ra được kết luận, lần này Diêu Nguyên đến không phải để tấn công bọn chúng. Hoặc có thể nói, ít nhất hai bên không phải là kẻ địch. Nhưng cho dù trí tuệ của bọn chúng có cao đến đâu, bản năng động vật trong người bọn chúng vẫn làm chúng vô cùng cảnh giác. Bởi bóng người mặc trang phục chiến đấu màu ngọn lửa kia chính là người đã đánh bại bọn chúng, truy đuổi bọn chúng vô cùng chặt vật. Vô luận thế nào, bọn chúng không dễ dàng khinh suất tiến lên như vậy.

Lúc này, chợt một thanh âm xèo xèo phát ra từ bộ trang phục chiến đấu của Diêu Nguyên. Đó là đoạn âm thanh được phát ra từ thiết bị thu âm, thu lại thanh âm của con siêu quái thú sơ sinh.

Hai con siêu quái thú nhanh chóng trở nên kích động, bọn chúng nhìn lẫn nhau trong chốc lát, rốt cuộc không kiềm được vẫn di chuyển về phía Diêu Nguyên. Nhưng động tác của bọn chúng vô cùng cẩn thận, hết như lần trước chiến đấu cùng Diêu Nguyên, quỷ mị tựa như một bóng ma, từ từ tiến đến ven rừng.

Lúc hai con siêu quái thú xuất hiện trước mắt Diêu Nguyên, hắn lập tức chú ý tới vết thương trên chân của nó. Chiếc chân bị thương của nó đã bắt đầu thối rữa, trông mắt hiện tơ máu, chứng tỏ nó bị lây nhiễm không nhẹ.

Mà đúng lúc đó, đôi mắt của hai bên chạm phải nhau...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 27: Cứu Trị

Ánh mắt của siêu quái thú chạm phải Diêu Nguyên. Lúc đó, Diêu Nguyên cảm thấy ánh mắt của nó đã không còn vẻ lạnh lùng băng giá như lúc trước. Thay vào, là một ánh mắt đánh giá ngang bằng, xen lẫn một chút sợ hãi... Thậm chí, Diêu Nguyên còn cảm nhận được một sự tuyệt vọng.

-Người có thể nghe thấy tiếng ta không? Cho dù không hiểu nhưng cảm ứng sát khí, ác ý chắc không thành vấn đề chứ.

Diêu Nguyên bỗng nhiên mở miệng nói.

Con siêu quái thú hơi lùi về phía sau. Nó không tấn công hay chạy trốn, chỉ cúi đầu nghi hoặc nhìn Diêu Nguyên. Trong đôi mắt hiện lên ánh sáng cơ trí, chứng tỏ trí tuệ của nó hơn xa những dã thú bình thường khác.

Diêu Nguyên gãi gãi đầu. Hẳn quả thật không có biện pháp nào để trao đổi với siêu quái thú. Bất đồng ngôn ngữ là rào cản lớn nhất. Tuy con siêu quái thú này có trí tuệ vượt xa động vật hoang dã bình thường, nhưng nó vẫn chưa tiến hóa đến mức như con người. Có lẽ, trình độ tiến hóa về trí tuệ của nó tương đương với các động vật như khỉ, tinh tinh, cá heo...trên Trái Đất.

Hơn nữa còn một chuyện khác, trước đây bọn họ là kẻ thù với siêu quái thú. Bên loài người tổn thất một binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ, còn siêu quái thú bị cướp mất đứa con sơ sinh. Cho nên, giữa hai bên vẫn còn địch ý.

Diêu Nguyên suy nghĩ một chút, quyết định vừa dùng tiếng nói, vừa sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả, truyền đạt ý tứ của hắn, chính là muốn trị liệu vết thương cho siêu quái thú. Nhưng mặc cho hắn nói bao lâu, chỉ cần hắn tiến lên một chút, con siêu quái thú lập tức lui về sau. Có lẽ con siêu quái thú giống đực này cho rằng, vũ khí của Diêu Nguyên chính là nanh vuốt,...những thứ giống hệt nó. Như vậy, con quái vật màu đỏ trước mắt, cho dù trong tình huống nào cũng nguy hiểm như lúc mới gặp mặt.

Diêu Nguyên cảm thấy rất bất đắc dĩ, vì lúc này con siêu quái thú kia đã lui vào trong rừng, hơn nữa với tư thế kia, rất có thể sẽ bỏ chạy. Điều này làm cho Diêu Nguyên dừng lại, khổ não suy nghĩ một lúc lâu. Nhưng không đợi cho hắn suy nghĩ thêm, từ nơi xa, con siêu quái thú giống cái chợt gầm lên một tiếng. Con siêu quái thú giống đực chợt giật mình, vội vã quay đầu bỏ trốn vào rừng. Bọn chúng vội vã bỏ chạy, thậm chí còn không kịp gom đủ số lượng động vật như thường lệ.

Lần tiếp xúc đầu tiên thất bại...

Thời gian trôi qua, một tuần lễ tiếp theo, mỗi ngày Diêu Nguyên đều mang theo thuốc kháng sinh chờ ở cánh rừng mà hai con siêu quái thú xuất hiện. Nhưng mỗi lần, con siêu quái thú giống đực đều cảnh giác nhìn Diêu Nguyên. Đến khi con siêu quái thú giống cái gầm lên, nó liền lập tức bỏ chạy vào rừng, mặc cho Diêu Nguyên dùng cách gì cũng không lưu lại. Thậm chí, một vài thi thể động vật mà Diêu Nguyên chuẩn bị sẵn ở ven rừng, làm thức ăn cho bọn chúng, nó cũng không động vào.

Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Bất quá, con siêu quái thú giống đực đã rất yếu. Cái chân bị thương đã hoại tử, cong lên, không hề chạm vào đất. Điều này làm cho động tác của nó chậm chạp hẳn. Nếu cứ như thế, nó sớm muộn gì cũng chết vì nhiễm trùng...

Cho đến ngày thứ chín, Diêu Nguyên vẫn chờ ở ven rừng. Thông thường, hai con siêu quái thú sẽ xuất hiện vào lúc 11h trưa, sau đó bỏ đi lúc 11h30. Đó là quy tắc mà hắn rút ra sau một tuần thực hiện việc “tiếp xúc”. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng hôm nay lại khác hẳn, Diêu Nguyên đã đợi đến 11h30, hai con siêu quái thú vẫn chưa xuất hiện. Diêu Nguyên thật ra vốn rất bận rộn, hắn không thể nào tồn cả ngày ở chỗ này được. Lúc 12h, khi Diêu Nguyên định gọi phi thuyền vận chuyển đến đón mình trở về phi thuyền Hi Vọng, chợt hắn cảm ứng được một mối nguy hiểm đang tiếp cận. Diêu Nguyên lập tức cảnh giác, chuẩn bị vũ khí sẵn sàng. Trước mắt hắn là con siêu quái thú giống cái, không thấy con giống đực đi cùng. Dựa vào kỹ năng của dự tri giả, Diêu Nguyên cảm thấy đây dường như không phải là cái bẫy do bọn chúng tạo ra.

Không đợi Diêu Nguyên hiểu chuyện gì đã xảy ra, con siêu quái thú giống cái chợt gầm lên. Thanh âm vang vọng tựa như trống trận, hơn nữa từ thanh âm của nó, Diêu Nguyên cảm nhận được sự hoảng loạn và bất an. Sau đó, con siêu quái thú giống cái quay người lại, chui vào rừng rậm. Nhưng khi chạy được tầm 10 mét, nó quay đầu lại nhìn Diêu Nguyên, không tiếp tục di chuyển.

Diêu Nguyên lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra. Con siêu quái thú giống đực chắc hẳn sắp tử vong, con siêu quái thú giống cái đến đây xin trợ giúp. Bởi vì...siêu quái thú bọn chúng chưa hề mắc bệnh. Cho nên, việc con siêu quái thú giống đực trở nên như thế nhất định có liên quan đến thanh kiếm chấn động sóng cao tần đã làm nó bị thương. Cho nên, người mà con siêu quái thú giống cái có thể nhờ giúp đỡ cũng chỉ có Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên không dám chậm trễ, lập tức bám theo con siêu quái thú giống cái vào rừng rậm. Dĩ nhiên, hắn mang theo cả vũ khí, đồng thời kích

hoạt thiết bị xác định vị trí trên trang phục chiến đấu, liên tục phát tín hiệu vị trí về phi thuyền Hi Vọng. Nếu có bất kỳ tình huống gì phát sinh, chỉ cần hắn có thể cầm cự một lát, cứu viện sẽ tới.

Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Cứ thế, 20 phút sau, Diêu Nguyên đi theo con siêu quái thú giống cái bước vào một khu vực tương đối khô ráo, hơn nữa cây cối cũng không quá rậm rạp. Dựa vào ánh nắng trên đầu, lúc này đã gần hoàng hôn. Dĩ nhiên, theo giờ trên Trái Đất thì bây giờ mới chỉ là 12h trưa, nhưng trên hành tinh mới này thì bây giờ đã là hoàng hôn.

Trên một đồng lá cây khô, con siêu quái thú giống đực đang nằm thoi thóp. Chiếc chân bị thương của nó thậm chí đã hoại tử tới mức lòi cả xương, có thể thấy một vài côn trùng nhỏ bò qua bò lại trên vết thương. Thậm chí Diêu Nguyên còn thấy những ấu trùng của côn trùng trên đó, tựa như giòi trên Trái Đất.

Con siêu quái thú giống đực nghe được tiếng động, yếu ớt mở mắt ra. Cái miệng của nó bất động, nước dãi tuôn trào. Dựa vào tình trạng bên ngoài, con siêu quái thú giống đực sắp chết. Từng là sinh vật đỉnh cao trong chuỗi thức ăn, là siêu quái thú vô địch, nhưng bây giờ nó lại yếu ớt đến mức ngay cả đứng dậy còn khó.

Diêu Nguyên thở dài, đi về phía nó. Nhưng chợt một bóng đen hiện lên trước mặt hắn. Hóa ra là con siêu quái thú giống cái, nó há miệng gầm lên đe dọa.

-...Ta chỉ muốn trị liệu cho hắn, nếu không hắn sẽ chết. Người có hiểu những gì ta nói không?

Diêu Nguyên vừa nói vừa rút một vài lọ thuốc kháng sinh. Các lọ thuốc kháng sinh này là những loại thuốc được thử nghiệm dựa trên DNA

của con siêu quái thú sơ sinh, xác nhận nó vô hại với chúng. Dĩ nhiên, con siêu quái thú giống đực đã bị nhiễm trùng quá nặng. Các loại thuốc kháng sinh này không chắc đảm bảo sẽ chữa khỏi cho nó, cái chân bị thương kia sẽ phải cắt bỏ, còn có qua khỏi hay không chỉ đành xem số trời.

Lúc nói, Diêu Nguyên đã sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả. Dĩ nhiên, hắn không rõ kỹ năng này có thể bù đắp sự bất đồng về mặt ngôn ngữ hay không. Nhưng ít nhất nó cũng có tác dụng. Con siêu quái thú giống cái đã hơi chần chừ, nó thấp giọng gầm lên, len lén nhìn về phía con siêu quái thú giống đực. Lúc này, con siêu quái thú giống đực đã hoàn toàn bất lực, đừng nói là đứng lên, thậm chí ngay cả việc gầm lên, việc khép miệng lại cũng không làm được.

Diêu Nguyên không để ý tới con siêu quái thú giống cái nữa, hắn đi vòng qua nó. Con siêu quái thú giống cái khẽ gầm nhẹ, nhưng cũng đi sát theo Diêu Nguyên. Trong mắt nó xuất hiện những giọt chất lỏng to như hạt đậu, tựa như nước mắt của loài người, đồng thời lè lưỡi liếm láp khắp mặt con siêu quái thú giống đực, làm cho cái miệng khô khốc của con siêu quái thú giống đực ướt át trở lại.

Diêu Nguyên im lặng, sự xót thương trong lòng hắn càng lúc càng nhiều. Hắn cẩn thận xem xét lọ thuốc kháng sinh trên tay, lấy ra một viên thuốc hình bầu dục lớn màu trắng, đưa tay nghiền nó ra thành bột, sau đó bôi lên miệng vết thương của con siêu quái thú giống đực. Dĩ nhiên, trước khi làm thế, hắn phải gạt những con côn trùng và ấu trùng trên vết thương. Thực ra, hắn còn phải sát trùng vết thương bằng rượu cồn...Ít nhất cũng phải rửa sạch vết thương, chỉ có điều hắn không có thứ đó trên tay. Đây quả là một cơ hội hiếm có để tiếp cận siêu quái thú. Con siêu quái thú giống cái nhìn hắn loay hoay với vết thương của con siêu quái thú giống đực, khẽ mở miệng gầm nhẹ. Trời mới biết lúc hắn dùng nước để rửa sạch vết thương, con siêu quái thú giống cái có khi tưởng nhầm là hắn muốn ngâm nước con siêu quái thú giống đực, đem đi phơi khô.

Nên biết, siêu quái thú có một món ăn khoái khẩu, đó là đem con mồi ngâm nước biển, sau đó hong khô.

Diêu Nguyên thoa xong bột kháng sinh, lại lấy vài bình chất lỏng từ cái túi bên cạnh. Các bình chất lỏng này đựng dung dịch trong suốt, đó là dung dịch thuốc kháng sinh mới nhất được phát minh ra, dành riêng cho siêu quái thú. Hắn mở nắp bình, đổ tất cả vào miệng con siêu quái thú giống đực. Do miệng của con siêu quái thú giống đực không khép lại được nên thuốc đổ ra ngoài khá nhiều. Hắn đỡ đầu nó lên, đem toàn bộ dung dịch thuốc mang theo đổ vào miệng nó.

Ánh mắt con siêu quái thú giống cái thể hiện sự lo lắng, không ngừng đi tới đi lui. Thình thoảng nó lại khẽ gầm về hướng Diêu Nguyên, sau đó chạy tới bên cạnh con siêu quái thú giống đực, lè lưỡi liếm láp mặt, như động viên an ủi con siêu quái thú giống đực kia.

Nhìn động tác đó, trong lòng Diêu Nguyên càng nặng nề. Lúc con siêu quái thú giống cái rơi nước mắt, tim của hắn phảng phất như dừng lại. Cứ như lúc đó, khi còn ở trên Trái Đất, hắn và nàng cũng đã từng như vậy...

Khi trút toàn bộ thuốc vào miệng con siêu quái thú giống đực, Diêu Nguyên đặt mông xuống đất, dùng kỹ năng của truyền đạt giả nói với 2 con siêu quái thú:

-Trước mắt chỉ có thể làm thế thôi. Còn lại đành nhờ vào vận may. Bất quá, tố chất thân thể của hai người khỏe mạnh hơn con người chúng ta nhiều, nếu có thể cố gắng chống cự lúc đầu, chắc hẳn sẽ vô sự...Bất quá, cái chân kia phải cắt bỏ thôi. Nó bị hoại tử quá nhiều, da thịt, xương, mạch máu đều đã thối rữa.

Trong lúc nói, Diêu Nguyên tiếp tục xem xét vết thương trên chân. Cái chân đã bị thối rữa, chỉ còn lại những sợi da và thịt cứng rắn như thép kia.

Diêu Nguyên hơi chần chờ, rồi cuộc từ bỏ ý định gọi bác sĩ tới giúp hẳn cắt bỏ cái chân thối rữa này. Dù sao thì bọn chúng vẫn là siêu quái thú. Nếu bọn chúng nổi điên, cho dù hẳn có thể thắng được bọn chúng, nhưng những người còn lại chắc chắn sẽ chết. Hẳn không thể để cho các bác sĩ mạo hiểm. Huống chi quá trình trao đổi chất của siêu quái thú quá nhanh, cho nên bất kỳ thuốc tê nào cũng vô hiệu với nó. Điều này càng làm cho quá trình giải phẫu thêm nguy hiểm.

-Được rồi, đã làm thì làm người tốt đến cùng.

Diêu Nguyên thở dài, đột ngột đứng lên. Con siêu quái thú giống cái giật mình, lập tức đứng chắn trước mặt con siêu quái thú giống đực. Nhưng hẳn không hề để ý đến bọn chúng, xoay người rời đi. Phía sau, con siêu quái thú giống đực khẽ gầm lên nho nhỏ. Ước chừng 20 phút sau, Diêu Nguyên quay lại, mang theo một xác động vật có hình dáng giống như thằn lằn, nặng khoảng 50 kg.

Đập vào mắt là cái miệng đã khép lại của con siêu quái thú giống đực. Đôi mắt của nó hướng về phía Diêu Nguyên

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 28: Trao Đổi

Khả năng trao đổi chất của siêu quái thú quả thật mạnh mẽ. Thi thể con thằn lằn mà Diêu Nguyên săn được, sau khi bị con siêu quái thú giống đực ăn, chừng một tiếng sau nó đã từ từ đứng lên. Tuy cả người vẫn còn run rẩy, suy yếu nhưng tình trạng đã tốt hơn trước nhiều.

Sức sống của siêu quái quá mạnh mẽ, khi nhìn thấy cảnh đó, đến cả Diêu Nguyên cũng cảm thấy kinh hãi. Nhưng cũng may, bọn chúng sinh sản khá khó khăn. Ít nhất cho đến giờ, theo các thiết bị thăm dò, trên toàn hành tinh nhiều nhất chỉ có khoảng 3 vạn con siêu quái thú. Nên biết rằng đây là một hành nguyên sơ, chưa hề có sự phá hoại từ bên ngoài. Số lượng nhân khẩu như vậy, theo tiêu chuẩn của loài người thì đã đến bờ vực diệt chủng. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Thực ra, có nhiều nhà khoa học cho rằng, dù không có nhân tố bên ngoài phá hoại môi trường tự nhiên, tương lai mấy ngàn năm nữa thì siêu quái thú cũng sẽ tuyệt chủng. Nguyên nhân rất lớn nằm ở khả năng sinh sản hạn chế của bọn chúng.

Trong lúc Diêu Nguyên suy nghĩ về sự uy hiếp của số lượng siêu quái thú với loài người trong tương lai, không ngờ con siêu quái thú giống đực chợt hướng về hắn gầm nhẹ một cái, sau đó chân thấp chân cao đi khỏi.

Chuyện gì đây?

Diêu Nguyên hoàn toàn mù tịt. Nhưng tiếng gầm kia không giống với tiếng gầm đối địch, nhưng cũng chưa tới mức “thân mật” như bạn bè. Nếu cảm giác kỹ, nó giống như tiếng tiếp xúc giữa đồng loại hơn. Hơn nữa, con siêu quái thú giống đực đi dút khoát như vậy, làm cho Diêu Nguyên khó hiểu hồi lâu. Chẳng lẽ nó đi lấy bảo vật hồi đáp?

Nhưng dựa vào kỹ năng của dự tri giả, hai con siêu quái thú đi thẳng vào rừng rậm, rồi biến mất. Đến quay đầu lại nhìn một cái cũng không, làm cho Diêu Nguyên buồn bực hồi lâu.

Nhưng siêu quái thú dù sao cũng siêu quái thú, đó là sinh vật đỉnh cao trên hành tinh này. Bọn chúng là những sinh vật bất bại, là chủ nhân trên hành tinh này. Có lẽ, đây là lần chịu thiệt đầu tiên của bọn chúng. Không những mình bị thương gần chết, mà ngay cả con mình cũng bị bắt đi. Không đứng lên tấn công Diêu Nguyên đã là may, chẳng lẽ còn trông chờ bọn chúng lập tức quỳ xuống thần phục loài người? Nghĩ như vậy là sỉ nhục giống loài này.

Vì vậy, Diêu Nguyên cũng không quá để ý. Nhưng hẳn cũng nhận được một tin tốt, đó là trí tuệ của siêu quái thú có lẽ còn cao nhà khoa học phán đoán. Về phần đến đâu, có lẽ cần thêm một vài thí nghiệm để kiểm tra. Tuy nhiên có thể chắc chắn, trí tuệ của bọn chúng vẫn chưa thể so với con người. Chỉ cần bọn chúng không có khoa học kỹ thuật trợ giúp, dựa vào lực lượng cơ thể thì không thể nào đối kháng với thiên nhiên. Như vậy, trí tuệ của nó càng cao càng tốt, bởi như vậy thì khả năng hợp tác giữa hai bên càng lớn.

Cứ như vậy, xế chiều hôm đó, Diêu Nguyên trở về phi thuyền Hi Vọng tiếp tục xử lý công việc, đồng thời nhận được tin tốt từ Mitsuda Saburo – siêu vắc xin dành cho người bình thường đã chế tạo thành công. Nhưng vẫn cần một vài thử nghiệm cuối cùng lên động vật, đồng thời dùng máy tính chủ đánh giá mức độ an toàn. Nếu thành công, có thể bắt đầu chế

tạo hàng loạt siêu vắc xin, khi đó người dân sẽ chính thức được đặt chân xuống mặt đất.

Đó quả là một tin tốt, Diêu Nguyên dĩ nhiên rất vui mừng, nhưng hăn ra lệnh giữ bí mật. Trước khi có được sản phẩm chính thức, không nên tiết lộ tin này ra ngoài, nhằm đề phòng việc điều chế thất bại khiến cho người dân thất vọng. Hi vọng càng cao, như vậy thất vọng càng lớn.

Sáng hôm sau, Diêu Nguyên lại một lần nữa xuống mặt đất, lại ven rừng. Lúc này, hai con siêu quái thú đã có mặt, đồng thời bọn chúng cũng mang tới thi thể một con dã thú nặng mấy chục kg. Tình trạng của con siêu quái thú giống đực đã tốt hơn, ít nhất đã không còn vẻ run rẩy của ngày hôm qua. Nhưng chân của nó vẫn đang thối rữa, hơn nữa sự thối rữa càng lúc càng nghiêm trọng. Mới qua một ngày mà đã có ấu trùng, ký sinh trùng xuất hiện trên miệng vết thương.

Lúc này, phản ứng của hai con siêu quái thú lại làm cho Diêu Nguyên cảm thấy ngạc nhiên. Con siêu quái thú giống đực gầm nhẹ về phía hăn, đi về phía Diêu Nguyên. Khi còn cách mấy mét, nó ngồi xuống, đồng thời đưa chiếc chân thối rữa ra trước mặt hăn, ánh mắt chăm chú nhìn Diêu Nguyên. Tuy không nói chuyện, nhưng động tác của nó đã biểu lộ ý định của mình, nó hi vọng Diêu Nguyên có thể đắp thêm các chất kháng sinh hôm trước cho nó. Hiển nhiên, nó đã biết các loại thuốc hôm trước có tác dụng rõ rệt với vết thương của mình.

Diêu Nguyên nhanh chóng lấy ra các bình thuốc kháng sinh, đi tới trước mặt nó. Con siêu quái thú giống đực không né tránh, chỉ im lặng chăm chú nhìn Diêu Nguyên. Còn Diêu Nguyên thì đang quan sát cái chân bị thương, sau đó nói tiếp:

-Thối rữa quá nặng. Phải cắt bỏ nó thôi. Người hiểu ý ta không? Cái chân này coi như vô dụng rồi, phải cắt bỏ hoàn toàn, chính là cắt đứt khỏi thân thể của người. Nếu không, người sớm muộn gì cũng chết.

Lúc nói, dĩ nhiên Diêu Nguyên sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả. Nhưng hẳn vẫn không chắc chắn con siêu quái thú có hiểu hay không, không ngờ nó lại đứng lên, làm cho Diêu Nguyên hoảng sợ lui về sau vài bước. Con siêu quái thú giống đực không tấn công hẳn, chỉ há miệng cắn vào bắp đùi bị thối rửa, xé nó ra. Cả chiếc chân bị nó xé ra, vứt trên mặt đất. Máu tươi tuôn trào, cả mặt đất nhuộm màu đỏ.

-F**k.

Diêu Nguyên sững sờ, nhào tới trước mặt con siêu quái thú giống đực. Cùng lúc, hẳn trút toàn bộ lọ thuốc kháng sinh vào miệng vết thương. Nhưng con siêu quái thú giống đực xé bỏ cái chân của mình rất dứt khoát, cả bắp đùi bị đứt lìa, không cách nào cầm máu. Diêu Nguyên chỉ đành dùng tay ép chặt vào miệng vết thương nhằm giảm bớt lượng máu chảy ra ngoài.

Diêu Nguyên nhanh chóng liên lạc thông qua thiết bị liên lạc:

-Ta là hạm trưởng Diêu Nguyên. Nhanh chóng điều bác sĩ và đội y tế đến đây....Không, phái quân y của lực lượng phòng vệ tới. Ta cần các nhân viên chuyên về giải phẫu và chăm sóc, với các trang thiết bị chuyên dụng khác. Đồng thời chuẩn bị dịch dinh dưỡng và máu nhân tạo...Mau lên, đúng rồi, nhớ đem cả siêu quái thú sơ sinh đến đây.

Thời khắc vừa rồi, Diêu Nguyên rốt cuộc có thể xác nhận việc siêu quái thú là một giống loài có thể trao đổi. Dĩ nhiên, phần lớn là do công lao của kỹ năng truyền đạt giả, nhưng bất kể thế nào, điều này chứng tỏ siêu quái thú có thể trao đổi. Hơn nữa, Diêu Nguyên có cảm giác, hai con siêu quái thú này có thể là chiếc cầu nối để con người và giống loài siêu quái thú tiếp xúc với nhau. Với một chủng tộc thông minh như vậy, Diêu Nguyên tin tưởng bọn chúng tất nhiên có phương pháp liên lạc trong nội bộ...Hơn nữa, có thể việc liên lạc này còn rất chặt chẽ.

Cho nên, điểm mấu chốt là những con siêu quái thú đã từng tiếp xúc với con người, cũng như đã nhận được sự giúp đỡ từ con người!

Do ý đó, Diêu Nguyên quyết định liều một phen, đánh cược con siêu quái thú này có đủ trí thông minh, hiểu cái gì có lợi, cái gì có hại với bọn chúng. Hi vọng bọn chúng hoàn toàn khác với những con dã thú khác... Nếu không, tương lai của bọn chúng chỉ có thể hủy diệt.

Nhanh chóng, 10 phút sau một chiếc phi thuyền vận chuyển đã xuất hiện. Con siêu quái thú giống đực lúc này đã rất yếu, miễn cưỡng muốn đứng dậy nhưng bị Diêu Nguyên ngăn cản. Còn con siêu quái thú giống cái thì cảm thấy bất an, liên tục gầm rống, đồng thời dùng ánh mắt quan sát đồng bạn.

-Đừng sợ, bọn họ tới cứu người. Đừng tấn công, bọn họ đến để cứu người, đừng...

Diêu Nguyên liều mạng nói chuyện, vừa sử dụng kỹ năng của truyền đạt giả để trấn an cả hai con siêu quái thú. Nhưng con siêu quái thú giống cái vẫn vô cùng kích động. Sự kích động đó không phải là hoảng sợ, mà dường như là sự uy hiếp.

Quả nhiên, khi phi thuyền vận chuyển dừng lại, con siêu quái thú giống cái dường như không thèm để ý đến sự an toàn của con siêu quái thú giống đực, nhanh chóng lao về phía phi thuyền vận chuyển. Diêu Nguyên nhìn thấy cảnh đó hoảng sợ. Nên biết rằng ngay cả trang phục chiến đấu, bọn chúng cũng có thể cắn nát. Cho dù vật liệu làm nên phi thuyền vận chuyển không tồi chút nào, nhưng sao có thể so sánh với trang phục chiến đấu. Nếu bị siêu quái thú tấn công, phi thuyền vận chuyển sẽ bị xé rách như một trang giấy. Còn người bên trong... Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lúc Diêu Nguyên định bỏ con siêu quái thú giống đực ra, đuổi theo ngăn cản con siêu quái thú giống cái. Không ngờ, nó chỉ dừng lại bên dưới phi thuyền vận chuyển, liên tục phát ra thanh âm xèo xèo. Thanh âm này không hề giống như các loại thanh âm đe dọa trước đây, mà mang theo một sự dịu dàng của tình mẹ.

Thấy thế, Diêu Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa vận sức đè chặt vết thương của con siêu quái thú giống đực. Đồng thời, hắn vẫn liên tục sử dụng kỹ năng của dự tri giả nhằm cảm ứng nguy hiểm, hơn nữa dùng kỹ năng của truyền đạt giả trấn an cả hai con siêu quái thú. So ra, hắn còn bận rộn hơn cả hai con siêu quái thú nữa.

Phi thuyền vận chuyển sau khi dừng lại, bắt đầu cẩn thận đáp xuống. Thực ra, các nhân viên trên phi thuyền cũng cảm thấy bất an. Nhưng cũng may, bọn họ không phải là binh lính trong quân đoàn vũ trụ. Tuy đã nghe nói qua siêu quái thú, nhưng không hề rõ sự đáng sợ của bọn chúng. Bọn họ chỉ chọn một điểm để hạ phi thuyền, sau đó phái nhân viên chăm sóc bước ra ngoài. Truyện "Đại Vũ Trụ Thời Đại " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Lúc này, con siêu quái thú giống cái đã không còn nhìn được nữa, thân hình lóe lên như một tia chớp màu đen. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, nó đã đến trước mặt một nhân viên, tay mang một chiếc hòm thủy tinh, đưa vuốt lên trao một cái. Không đợi mọi người định thần, chiếc hòm thủy tinh đã nát bấy, sau đó trong miệng con siêu quái thú giống cái đã ngậm một con siêu quái thú sơ sinh, toàn thân trắng nõn như ngọc. Con siêu quái thú giống cái kêu xèo xèo không ngừng, đồng thời dùng lưỡi liếm láp con siêu quái thú sơ sinh.

Sự việc diễn ra quá nhanh, làm cho các bác sĩ và nhân viên y tế giật nảy mình. Nhưng con siêu quái thú giống cái này không hề tấn công bất kỳ ai, vì vậy mọi người cũng đành im lặng, cho nó liếm láp con siêu quái thú sơ sinh. Sau đó, con siêu quái thú giống cái lập tức mang theo con mình

quay trở về bên cạnh con siêu quái thú giống đực. Để lại một đám nhân viên ngỡ ngàng sau lưng, trong đó người nhân viên cầm hòm thủy tinh thì sắc mặt tái nhợt.

Một nữ bác sĩ quân y bên cạnh tò mò hỏi:

-Sao vậy? Anh vẫn còn sợ việc vừa rồi à?

Người bác sĩ quân y này lắc đầu, nhỏ giọng đáp:

-Em không biết...Chiếc hòm thủy tinh kia được chế tạo từ loại thủy tinh nano mới nhất. Độ cứng của nó tuyệt đối không thua kém bất kỳ hợp kim nào. Đừng nói là móng vuốt, cho dù thiên thạch va phải nó cũng chưa chắc đã có thể phá hủy. Nhưng vừa rồi...

Con siêu quái thú sáu chân kia...quả thật khủng khiếp

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 29: Toàn Dân Miễn Dịch

Siêu quái thú giống đực được giải phẫu rất thành công.

Trước hết, hiển nhiên phải nói đến sức sống mạnh mẽ đến đáng sợ của siêu quái thú. Mặc dù máu chảy rất nhiều, nhưng sau khi cho nó ăn thuốc dinh dưỡng kiểu mới, ngay lập tức, trong cơ thể nó bắt đầu tạo máu. Tuy không bù được lượng máu đang nhanh chóng chảy ra, nhưng ít nhất vẫn khiến cho tinh thần của nó tốt lên không ít, đồng thời cũng giúp cho nhóm quân y có thể dùng hết sức bình sinh để nhanh chóng hoàn thành cuộc giải phẫu.

Nói là giải phẫu nhưng thật ra chỉ là cắt mấy khối thịt xuống, sau đó khâu mạch máu, bôi thuốc kháng sinh và băng bó lại là được. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ cơ bắp của siêu quái thú quá cứng, cứng đến mức không giống với thịt, dao phẫu thuật bình thường vốn không có cách nào cắt được. Cuối cùng, bọn họ đành phải phái một chiếc phi thuyền vận chuyển ra, sử dụng công cụ cắt bằng laser, lúc này, mới có thể hoàn toàn cắt bỏ những khối thịt kia.

Trong quá trình phẫu thuật này, con đực không hề động đậy, tựa như không có dây thần kinh đau đớn vậy, chỉ luôn hướng ánh mắt về vị trí của con cái và ấu thú, lúc này con cái đã ôm ấu thú đưa đến bên cạnh con đực, cảm giác cả nhà ba người đứng cùng với nhau khiến cho rất nhiều người có mặt cảm thấy một sự ấm áp ngập tràn.

Ngay khi phẫu thuật kết thúc, con đực lập tức dùng năm cái chân của nó để đến bên đám xác động vật, nhồm nhoàm cắn xé rồi nuốt. Chẳng bao lâu sau nó đã ăn hết một nửa, lúc này con cái mới đưa ấu thú đến bên cạnh đồng xác, dùng lưỡi liếm ấu thú, chỉ cho nó cách ăn.

Nhưng thật không ngờ, ấu thú nhắm mắt gặm một miếng từ đồng thi thể, đột nhiên phun thẳng miếng thịt từ trong miệng ra, sau đó cái mũi nhỏ bắt đầu phập phồng, rồi hướng về các nhân viên y tế liên tục kêu chít chít, đồng thời cái đầu nhỏ của nó cứ gật lên gật xuống liên tục, đây rõ ràng là điệu bộ đói bụng muốn được ăn, ấu thú sống trên tàu Hi Vọng hơn mười ngày, nay đã hoàn toàn học được quy trình động tác khi muốn có thức ăn.

Tất cả các nhân viên y tế đều ngạc nhiên nhìn nhau, còn Diêu Nguyên thì hiểu ra ngay, lập tức dùng máy liên lạc ra lệnh cho tàu vận chuyển đưa cá từ biển đến. Vài phút sau, khi miếng cá tươi đầu tiên được đưa cho ấu thú, nó mới hài lòng nuốt chửng miếng cá vào bụng, đồng thời lại chít chít liên tục đòi ăn tiếp.

Hai con siêu quái thú lúc này cũng ngậy người ra, con đực và con cái đều rất cẩn thận bước đến bên cạnh đồng cá, chúng không ngừng ngửi mùi của đồng cá biển này, rồi đột nhiên có vẻ rất vui vẻ cúi xuống hít hà thật mạnh, con đực không còn do dự ngoạm ngay một con cá to phải đến hơn 30 ký, rồi nhảy sang bên cạnh đó mười mấy mét, nằm xuống thưởng thức con cá, ngay cả con cái cũng ngoạm một con cá bé hơn đến bên cạnh con đực cùng ăn, rõ ràng, loại siêu quái thú này vô cùng yêu thích cá biển.

- Thì ra là thế.

Diêu Nguyên lúc này mới vỡ lẽ ra, anh đột nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc mớ xác chết kia được phát hiện ra, lúc đó đều đã bị ngâm trong nước biển sau đó được gió thổi khô. Rõ ràng, siêu quái thú có nhu cầu hấp thu lượng muối rất lớn, có lẽ có liên quan đến tốc độ trao đổi chất của chúng, hơn nữa lúc trước, khi phân tích tình trạng cơ thể của siêu quái thú thì trong

báo cáo cũng có nói lượng máu sinh tồn của siêu quái thú này có tính axit, trong đó có nhiều thành phần chất hóa học cũng được tìm thấy trong cá biển, trong nước biển cũng có tồn tại một lượng nhỏ.

Quan trọng nhất là siêu quái thú có vẻ không biết bơi, mật độ cơ thể của chúng quá lớn, nếu xuống nước chắc chắn sẽ chìm, đây chính là một cơ thể còn nặng hơn cả sắt, thế nên cá biển đối với chúng mà nói chính là một thức ăn dinh dưỡng, một thứ đồ xa xỉ đắt giá nhất. Thảo nào lúc cho ấu thú ăn đã phát hiện ra, nó có vẻ thích ăn cá biển hơn cá nước ngọt, mặc dù thịt cá nước ngọt cũng dai không khác cá biển là bao.

Lúc này trong lòng Diêu Nguyên thật sự rất vui mừng, điều anh luôn sợ chính là siêu quái thú này không thích gì cả, chỉ giống như dã thú mong được tự do nơi rừng rậm, nếu thế thì chắc chắn sẽ có xung đột giữa siêu quái thú và con người, nhưng siêu quái thú này lại thích ăn cá biển như thế, mà bản thân lại không cách nào bắt được cá, nếu thế thì sự việc dễ giải quyết hơn nhiều rồi. Chỉ cần dựa vào điểm này thôi cũng đã quyết định được việc cùng tồn tại của hai bên dựa trên mặt lợi ích, hơn nữa còn có khả năng cùng tồn tại giống như chó và mèo vậy.

Nhưng thời cơ vẫn chưa chín muồi, phải từ từ, không nên vội, trước tiên cần đưa ba con siêu quái thú này kết nạp vào hệ thống của loài người đã, việc này rất có thể sẽ là một trong những thu hoạch lớn nhất của loài người, một con thú mạnh như thế, có thể bổ sung lực lượng lao động không đủ của con người.

Sau khi tất cả xong xuôi, Diêu Nguyên chỉ huy các nhân viên y tế quay về tàu vận chuyển, đồng thời thả ấu thú về lại chỗ cũ, lúc này không phải lúc gây sự với loài siêu quái thú khó khăn lắm mới kết nối được quan hệ này, tạm thời cứ như thế đã, ngày tháng vẫn còn dài mà.

Nhưng việc kỳ diệu hơn nữa lại xảy ra sau đó, khi mọi người lên tàu vận chuyển chuẩn bị quay về tàu Hi Vọng thì không ngờ siêu quái thú non

đó lại kêu chít chít thật lớn, rồi không quan tâm đến mẹ mình đang liếm bên cạnh, nó từ mặt đất cố gắng bò lên tàu vận chuyển.

Tiếp theo, còn chưa để Diêu Nguyên kịp hiểu chuyện gì xảy ra, con cái lại ngậm ấu thú đưa đến trước tàu vận chuyển, đặt ấu thú ở đó một cách quyến luyến, rồi từ từ lùi ra sau mười mấy mét, sau đó đưa mắt nhìn Diêu Nguyên và tất cả mọi người trên tàu vận chuyển, ý định của nó đã quá rõ ràng rồi, đó chính là...

Muốn Diêu Nguyên đưa ấu thú đi.

Chuyện này thật sự không thể tin được, trước nay chưa có sinh vật nào lại muốn một sinh vật khác đưa con của mình đi, ngoại trừ loài người ra, khi con người nhận thức được bản thân không thể mang lại sự giáo dục tốt hơn cho con cái của mình, hoặc trong trường hợp bất đắc dĩ, thì có thể để cho con cái rời xa mình, nói cách khác, không lẽ trí tuệ của siêu quái thú này đã đạt đến trình độ ấy ư?

Diêu Nguyên không nói gì, đến ôm lấy ấu thú, rồi ra lệnh cho tàu cất cánh, bên dưới tàu vận chuyển, hai con siêu quái thú cứ quyến luyến không rời, chúng đứng đó im lặng ngắm nhìn, đến tận khi tàu vận chuyển đã vào bên trong tàu Hi Vọng, chúng vẫn cứ đứng yên tại đó.

Trong suốt hơn mười ngày sau đó, Diêu Nguyên mỗi ngày đều bỏ ra khoảng thời gian hơn một tiếng để xuống mặt đất, mang theo ấu thú và rất nhiều cá biển, tiếp cận hai con siêu quái thú ở đó. Dần dần, sự cảnh giác của siêu quái thú đối với Diêu Nguyên cũng ngày càng thấp đi, thậm chí chúng cho phép Diêu Nguyên chạm vào cơ thể chúng, đồng thời, không chỉ với Diêu Nguyên, chúng đối với những người khác cũng không còn ý thù địch nữa. Đương nhiên, vẫn còn một sự đề phòng nhất định, nhưng sự đề phòng ấy chỉ là sự đề phòng khi nhìn thấy một sinh vật kỳ lạ mà thôi, về cơ bản thì hiện giờ, hai con siêu quái thú đã tiếp nhận con người, đồng thời

xem con người là một người bạn kỳ lạ mang đến cho chúng rất nhiều cá biệt.

Trong suốt thời gian hơn mười ngày này, không chỉ vấn đề của siêu quái thú được giải quyết, mà ngay cả việc bản phổ thông của thuốc miễn dịch siêu cấp cũng có tiến triển nhanh chóng. Sau khi thí nghiệm với hơn mười loài động vật, cộng thêm với thí nghiệm mô phỏng DNA loài người từ máy vi tính trung ương, đảm bảo tính an toàn một trăm phần trăm, Diêu Nguyên mới ra một thông báo tìm người tình nguyện, một trăm người tình nguyện đầu tiên sẽ được tiêm thuốc miễn dịch bản chính thức, đồng thời, một trăm người tình nguyện này sẽ được xuống mặt đất, ở một tháng tại biệt thự nhỏ được xây dựng bên cạnh thủ đô của tỉnh cầu mới.

Ban đầu Diêu Nguyên nghĩ số lượng người tham gia sẽ rất ít, có khi cuối cùng phải triệu tập một số người trong quân đội, nhưng nào ngờ sáng sớm vừa ra thông báo, đến trưa đã có hơn ngàn người đến lầu bốn đăng ký, còn có mấy trăm nhân viên liên hệ với anh thông qua máy liên lạc, những nhân viên này bao gồm nghị viên, kiến trúc sư, một số nhân viên nghiên cứu và các nhà khoa học, thậm chí còn có một số sĩ quan trong quân phòng ngự. Họ đều đồng lòng hy vọng có thể tham gia vào đội tình nguyện.

Đến cuối cùng, số người đăng ký tổng cộng lên đến hơn ba mươi bảy ngàn người, trong khi đợt thử nghiệm đầu tiên chỉ cần 100 người thôi, tỉ lệ một chọi ba trăm bảy mươi, thật sự khiến Diêu Nguyên phải thảng thốt.

Cuối cùng đành phải nhờ đến máy vi tính trung ương chọn ngẫu nhiên. Buổi tuyển chọn hoàn toàn ngẫu nhiên được bắt đầu vào tám giờ tối hôm ấy, hết như một buổi quay thưởng vậy, tất cả nhân viên của tàu Hi Vọng đều ngồi chờ trước ti vi của phòng mình, nhìn những con số đại diện cho mình đang chuyển động, xác nhận xem người tham gia thử nghiệm may mắn rốt cuộc là ai. Cứ thế, một trăm người may mắn từ các ngành nghề đã được chọn ra, trong đó có một nghị viên, một kiến trúc sư, hai nhân viên nghiên cứu và một nhà khoa học đã hơn bảy mươi tuổi.

Tiếp theo, họ được tiêm thuốc miễn dịch siêu cấp bản phổ thông, được quan sát trong phòng vô trùng suốt hai mươi bốn tiếng, sau khi xác nhận không có gì bất thường, một trăm con người bình thường được tiêm thuốc miễn dịch này rời khỏi tàu Hi Vọng trong tình trạng không cách ly với không khí, đáp xuống bề mặt của tinh cầu mới, đồng thời vào ở trong một trăm căn biệt thự nhỏ có ba tầng đã được xây dựng sẵn.

Đương nhiên, biệt thự ven biển và tất cả đồ dùng trong nhà, ví dụ lò vi ba, ti vi tín hiệu vệ tinh... đều là những vật dụng hiện đại được chuyển đến từ tàu Hi Vọng. Đây chính là phúc lợi mà người tình nguyện được nhận khi tham gia thử nghiệm. Nhưng là người tham gia thử nghiệm thì ngoài những lúc làm những việc cá nhân như tắm rửa, đi vệ sinh ra thì bình thường họ luôn bị giám sát hai mươi bốn trên hai mươi bốn, để đảm bảo mọi tình huống mà họ gặp phải, đồng thời mỗi ngày một lần, đội y tế sẽ tiến hành kiểm tra, xét nghiệm hàm lượng vi khuẩn trong cơ thể họ.

Một trăm người này đã trở thành ngôi sao của tàu Hi Vọng, tất cả mọi người đều cầu nguyện cho họ bình an vô sự, đồng thời cũng cầu nguyện cho thuốc miễn dịch có tác dụng hoàn hảo. Thời gian từ từ trôi qua, thủ đô của loài người ở tinh cầu mới tiếp tục được mở rộng dưới bàn tay của các kiến trúc sư, sự tiếp xúc của siêu quái thú và loài người cũng ngày càng tiếp tục sâu sắc. Cùng lúc đó, một trăm người này mỗi ngày đều ở biệt thự, hoặc ra ngoài bãi cỏ tắm nắng, hoặc ngồi đọc sách, ngoài trừ việc bị cấm tiếp xúc với nước biển và rời xa biệt thự ra thì tất cả mọi việc giống hệt như đang được đi nghỉ mát vậy.

Cứ như thế, một tháng sau, một trăm người tình nguyện đều bình an vô sự. Thuốc miễn dịch siêu cấp bản phổ thông đã được thông qua, đã có chứng minh thực tế về hiệu quả, đồng thời đều có tác dụng với người da đen, da trắng, da vàng, hơn nữa hiệu quả cũng không bị giới hạn ở tuổi tác hay giới tính. Đây chính là một liều thuốc miễn dịch rất an toàn!

Tiếp theo, kế hoạch đổ bộ của toàn thể nhân chính thức bắt đầu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 30: Quy Tắc Đồ Bộ Chính Thức

Sau khi những tình nguyện viên an toàn vượt qua một tháng thì ý chí của tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng đều sôi sục hẳn lên, bởi vì điều này có nghĩa là chỉ trong thời gian ngắn họ sẽ có thể đến tinh cầu mới, bắt đầu một cuộc sống mới, có bãi cỏ, có ánh nắng, có đại dương, có mặt đất chắc chắn, có nhà của riêng mình, tương lai bỗng nhiên trở nên tươi đẹp như một giấc mơ vậy, đã có thể hy vọng về một ngày mai, tóm lại, tất cả những điều này đã khiến mọi người vô cùng hưng phấn, mỗi ngày gặp nhau, việc mà họ bàn chắc chắn là khi nào mới được tiêm miễn dịch, khi nào mới được đồ bộ xuống mặt đất, hàng ngàn biệt thự nhỏ ven biển trên các đường phố dưới mặt đất thật sự đã khiến rất nhiều người ghen tị.

Tuy nhiên, người trên cả tàu Hi Vọng quá đông, mặc dù so với dân số Trái Đất mười tỉ người trước đây mà nói thì số người trên tàu Hi Vọng còn không bằng một góc, nhưng dù sao cũng lên đến một trăm tám mươi một ngàn hai trăm bốn mươi một người, đúng thế, người trưởng thành cộng với tất cả đứa trẻ trên sáu tuổi trên tàu Hi Vọng thật sự đã đạt đến con số ấy.

Tương đối mà nói thì dân số hơn một trăm tám mươi ngàn người thật sự là khá lớn, đặc biệt là đối với một chính phủ nhỏ được tuyển chọn kỹ càng như trên tàu Hi Vọng mà nói, việc toàn dân đồ bộ thật sự là một thử thách lớn còn hơn cả chiến tranh, trong đó gồm việc sản xuất, tiêm thuốc miễn dịch siêu cấp và đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người, việc nhân viên y tế phải luôn quan sát và luôn kịp thời chờ lệnh cấp cứu những nhân viên được tiêm phòng, cộng thêm cả việc phải bảo vệ và phân phối nhà cho

những người đổ bộ xuống thủ đô nữa... đây thật sự là một dự án vô cùng lớn.

Điều trước tiên, hiện tại số lượng biệt thự nhỏ xây dựng được tổng cộng là ba ngàn bốn trăm căn, đều là loại biệt thự nhỏ có lầu nằm trong khu phố, mỗi khu phố sẽ có khoảng hơn hai trăm căn, đương nhiên vẫn chừa lại các khoảng xanh và những vị trí chờ sử dụng, trong tương lai sau khi xây thêm mười mấy khu phố nữa thì ít nhất sẽ mở rộng ra được số lượng biệt thự thêm hơn năm ngàn căn nữa, và tất nhiên vẫn còn nhiều khu vực khác nữa, thủ đô có đến vài lối ra vào, ở những nơi đó có thể xây thêm nhiều biệt thự nữa.

Nhưng hiện tại thì ba ngàn bốn trăm căn biệt thự này tối đa cũng chỉ có thể chứa được ba ngàn bốn trăm hộ gia đình, cho dù mỗi gia đình ba đời sống chung đi nữa, số lượng là mười người đi, thì cũng chỉ tối đa chứa được ba mươi bốn ngàn người mà thôi, thế thì hơn một trăm ngàn người còn lại của tàu Hi Vọng thì phải làm sao?

Không sợ ít, mà chỉ sợ không công bằng, đạo lý này không ai hiểu rõ hơn những nhân viên sinh ra tại Trái Đất, thế nên việc toàn dân đổ bộ là không thể nào, ít ra là chưa thể thực hiện được khi những khu biệt thự còn lại chưa xây xong.

Nhưng mà cũng may, tiêu chuẩn khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba. Đầu tiên chính là sự xuất hiện của người máy công trình đã giúp giải quyết rất nhiều vấn đề nan giải của việc thiếu nhân công, nếu rút hết bảy mươi phần trăm số lượng người máy công trình để tiến hành xây dựng thì dự tính chỉ trong nửa năm là các khu biệt thự còn lại đã có thể xây xong, nhưng ở đây vẫn còn một vấn đề cần phải giải quyết.

Đó chính là vấn đề đất đai.

Đây chính là một vấn đề lớn có liên quan đến chính trị, chính thể, quốc gia, kinh tế và văn minh con người trong tương lai! Việc này xử lý không tốt thì có thể sẽ tạo ra mối họa tiềm tàng trong mười đến một trăm năm tới. Liên quan đến việc này, Diêu Nguyên đã triệu tập một lượng lớn các chuyên gia, trực tiếp trình bày vấn đề này với họ, hi vọng họ có thể đưa ra một đáp án thỏa đáng.

Phải thuộc về quốc hữu, hay là tư hữu, hay là vừa quốc hữu vừa tư hữu, những đề nghị này liên tục được đưa ra trong hội nghị, đương nhiên cũng có rất nhiều nhân viên đưa ra những lời phản đối.

Vấn đề này Diêu Nguyên không hề muốn tham gia, tất cả đều giao lại hết cho các chuyên gia tranh luận, hiện tại, thuốc miễn dịch siêu cấp đã hoàn thành thử nghiệm rồi, đồng thời cũng có hiệu quả mỹ mãn, thế thì nên để cho một bộ phận nhân viên đổ bộ trước, như thế sẽ có thể làm xoa dịu phần nào tâm trạng mong mỏi của tất cả mọi người.

Thế thì phải để ai đi trước đây? Được ở trong biệt thự riêng, được hưởng bầu không khí trong lành, được bước đi trên mặt đất, được tận hưởng bãi cỏ xanh ánh nắng vàng, giữa những người được đi và những người phải chờ đợi, nhất định phải đảm bảo được sự công bằng, hoặc ít nhất cũng phải cố gắng đạt nguyên tắc công bằng.

- Tôi có ba ý kiến, trước tiên chính là phải dựa theo nhu cầu nhân lực, ví dụ như quân phòng vệ, có thể để một phần binh sĩ phòng vệ có nhiệm vụ bảo vệ mặt đất cả ngày và gia quyến của họ được đổ bộ trước, phân chia cung cấp biệt thự cho họ, ngoài ra còn có các kiến trúc sư và nhân viên kỹ thuật, hiện tại, rất nhiều công trình trong thủ đô vẫn chưa được triển khai, quan trọng chính là các người máy công trình do chưa được nhập trí tuệ nhân tạo nên chưa thể thực hiện các công việc phức tạp, tất cả đều cần các kiến trúc sư và nhân viên liên quan xuống giải quyết, nên sẽ cấp biệt thự cho họ và gia quyến, tất nhiên kể cả các nhà khoa học cũng như thế.

- Điều thứ hai, tôi thấy nên dựa vào sự phân chia bốn cấp bậc danh dự trước đây là Thủ Vệ Nhân Loại, Vệ Sĩ Nhân Loại, Dũng Sĩ Nhân Loại và Anh Hùng Nhân Loại, phàm là con cháu và gia đình của những người hi sinh này thì đều sẽ có thể đổ bộ, tất nhiên do số lượng quá đông nên cũng chỉ chọn ra một phần chứ không thể đưa đi hết, về việc chọn ai được đi thì sẽ do hệ thống ngẫu nhiên quyết định.

- Điều thứ ba, cũng là điều cuối cùng, tôi cảm thấy có thể dùng một lượng lớn tiền để mua vị trí đổ bộ.

Đây chính là những phát ngôn báo cáo của Diêu Nguyên khi đứng giữa hội trường lớn của một hội nghị, ngồi gần nhất bên dưới khán đài là các nghị viên, ngồi xa hơn một chút là quân nhân, nhà khoa học và nhân viên kỹ thuật, còn xa hơn chút nữa là hàng ngàn dân thường, cả hội nghị lúc đó có ít nhất trên năm ngàn nhân viên, hơn nữa diễn biến cả hội nghị còn được phát trực tiếp trên tàu Hi Vọng, tất cả mọi người đều có thể xem hội nghị này trên ti vi hoặc trực tiếp ở hội trường.

Diêu Nguyên đứng trên khán đài nói ra ba điều trên, hai điều đầu không có ai phản đối gì, thật ra, đây cũng chính là trình tự đổ bộ mà trong lòng nhiều người đã nghĩ, nhưng sau khi Diêu Nguyên nói ra điều thứ ba thì cả hội trường bỗng chốc náo loạn lên, thậm chí có nhiều dân thường ở phía sau đứng cả lên, một số nghị viên cũng đứng dậy phản đối, tiếng ồn trong hội trường thậm chí lấn át cả điều Diêu Nguyên định nói.

- Trật tự!

Nghị trưởng nghị viện đột nhiên lên giọng hết cỡ, hét lên một tiếng thật lớn, tiếng hét này ngay lập tức lấn át tất cả tiếng ồn trong hội trường, tất cả mọi người lúc này mới dừng sự náo loạn, nghị trưởng giờ mới đứng dậy nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

- Đây là nghị viện! Ai còn la hét lung tung mời ra khỏi đây ngay! Vui lòng tiếp tục lắng nghe quy tắc đồ bộ mà thuyền trưởng nói!

Nói xong, vị hiệp sĩ già người Anh với vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng này mới ngồi xuống.

Diêu Nguyên không hề tức giận, anh đứng trên khán đài tiếp tục nói:

- Tôi biết, mọi người ở đây khó lòng mà chấp nhận điều thứ ba, đúng thế, tiền sao có thể thay thế tự do chứ? Nhất là đối với tự do ở tinh cầu mới, nhưng tôi muốn hỏi, tất cả các bạn có mặt tại đây, và cả những bạn đang xem qua ti vi, tiền của con người có phải đơn giản chỉ là tiền không? Không! Tiền bạc của con người không đơn giản chỉ là tiền! Tôi tin rằng trong suốt sáu năm kể từ khi mọi người lên tàu Hi Vọng rời khỏi Trái Đất thì ngoại trừ người nhà của một số ít anh hùng và quân nhân ra, chắc sẽ không có ai nhận được một khoản thừa kế lớn đúng không? Mỗi một người ngồi ở đây, mỗi một đồng tiền mà các bạn có trong thẻ, tất cả đều là bằng chứng cho sự cống hiến của các bạn cho nhân loại! Đây là một việc rất vinh quang, đây chính là báo đáp cho sự lao động, cố gắng, phấn đấu và cống hiến của các bạn cho nhân loại! Không có mùi kim loại, không có mùi máu, tiền của các bạn tất cả đều vô cùng sạch sẽ! Điểm này tôi có thể làm chứng, tất cả nhân viên của ủy ban trung ương đều có thể làm chứng!

- Thế thì...

Diêu Nguyên nhìn xuống phía dưới rồi nói to:

- Tại sao tiền lại không thể là thứ dùng để mua được cơ hội đồ bộ chứ? Cống hiến cho nhân loại càng nhiều thì sẽ càng sớm được xuống mặt đất, càng sớm được đặt chân lên tinh cầu mới, tại sao lại không thể chứ? Cho nên ba quy tắc nêu trên, người nào đã được áp dụng ở hai điều đầu thì sẽ không được xếp vào người mua ở quy tắc thứ ba nữa, người áp dụng quy tắc thứ ba sẽ thuộc về tất cả mọi người từ tầng hầm, tầng một lên đến tầng

ba của tàu Hi Vọng! Công khai, công bằng, công chính! Cả quá trình tuyển chọn và mua bán sẽ được hiển thị trên mạng của tàu Hi Vọng, mỗi người cứ cách một tiếng trong vòng 24 tiếng đều có thể đăng nhập trang web chính thức của chính phủ tàu Hi Vọng để xem và giám sát, trong thời gian này, nếu có bất kỳ hành vi gian lận nào thì chính phủ tàu Hi Vọng sẽ thực hiện điều lệ trừng phạt gấp ba một cách nghiêm khắc nhất, tình huống nghiêm trọng nhất có thể sẽ bị tử hình!

Diêu Nguyên lúc này rút ra một tập hồ sơ rồi nói:

- Quy tắc đồ bộ lần này đều được ghi trong văn kiện chính thức của chính phủ tàu Hi Vọng, đồng thời được lưu vào hồ sơ lịch sử nhân loại, đây là một tập hồ sơ do chính tay tôi ký và thực hiện, bất kỳ ai cũng có thể xem được bản sao trên trang web chính thức, nếu ai có bất kỳ ý kiến gì về lần tuyển chọn này thì có thể đề xuất với tôi trong vòng bốn mươi tám tiếng tới, gửi thư điện tử cũng được, gọi điện cũng được, thậm chí gặp trực tiếp tôi cũng được, chúng tôi đều sẽ nghiêm túc lắng nghe ý kiến của các bạn, đồng thời sẽ nghiêm túc xem xét tính khả thi, tất nhiên, chúng tôi không đảm bảo sẽ luôn sử dụng ý kiến của các bạn, nhưng chúng tôi rất hi vọng sẽ nhận được nhiều ý kiến đóng góp.

Diêu Nguyên nói đến đây thì đặt tập hồ sơ xuống rồi nói:

- Các bạn, đã sáu năm rưỡi rồi, chúng ta rời khỏi Trái Đất đã được sáu năm rưỡi rồi, quá lâu quá lâu rồi, giờ chúng ta chuẩn bị đặt chân xuống tinh cầu mới, sống ở đó, phát triển ở đó, nhìn thấy con cháu chúng ta chạy nhảy trên bãi cỏ, kể cho chúng nghe những câu chuyện năm xưa trên Trái Đất, thế nên các bạn đừng vội, chúng ta đều có cơ hội, chỉ là đến trước hay sau mà thôi, tôi mong tất cả các bạn đừng nôn nóng...

- Tương lai vẫn còn rất dài!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 31: Sáng Sớm

Mới sáng sớm Silva đã thức dậy, lúc này bên ngoài trời tờ mờ sáng, cô nhìn lại đồng hồ, chỉ mới bốn giờ bốn mươi phút, giải thích một chút, từ lúc sách quy tắc đồ bộ được ban hành thì thời gian ở Trái Đất trước kia đã được chuyển thành thời gian ở tinh cầu mới, đồng thời lấy vị trí kinh vĩ độ nơi tàu Hi Vọng đáp làm điểm trung tâm, thiết lập nên các múi giờ ở tinh cầu mới, hơn bốn giờ sáng, mặt trời vẫn còn chưa mọc, thời gian này ở Tinh cầu mới đang là mùa xuân, phải đến hơn sáu giờ rưỡi mới có thể xem là sáng sớm.

Ngôi sao ngay trung tâm hệ sao này đã được mọi người trên tàu Hi Vọng xem như mặt trời, nó vẫn còn đang ở giai đoạn trẻ của một ngôi sao, ít nhất theo quan sát và ghi chép của các nhà khoa học thì ngôi sao này tiếp tục chiếu sáng thêm mấy tỉ năm nữa cũng không phải là vấn đề, và thông tin này được đăng chính thức trên tuần báo của tàu Hi Vọng, cho nên tất cả mọi người đều yên tâm gọi ngôi sao này một cách thân thiết là mặt trời.

Hiện giờ vẫn còn sớm, thực tế là do lúc trước, khi còn ở trên tàu Hi Vọng, Silva luôn sử dụng thời gian khi ở Trái Đất, nay sau khi đáp xuống Tinh cầu mới, đối diện với sự chênh lệch múi giờ phải từ từ tập làm quen dần, nên đến hiện tại tuy đã đồ bộ được năm ngày rồi, nhưng hôm nay vẫn cứ thức dậy vào lúc mới hơn bốn giờ sáng, có lẽ phải thêm hai ba ngày nữa cô mới có thể thích nghi được với thời gian ở đây.

Nhưng vào buổi sáng thế này, nằm trên chiếc giường ấm áp, người hương thơm của cỏ cây và sương sớm bên ngoài ập vào mũi, còn có mùi

mặn mặn của biển cả, tất cả hòa lại thành một mùi hương rất tự nhiên, cảm giác này đã lâu lắm rồi chưa được trải qua, hết như cảm giác trong một giấc mơ đẹp nhất vậy, khiến người ta không hề muốn tỉnh dậy, ngay cả vào lúc sáng sớm này, cho dù là không ngủ được thì cũng vẫn muốn tiếp tục nằm ì lại trên giường.

Đúng thế, Silva nằm trong số đợt người đổ bộ đầu tiên, cô là người nhà của anh hùng, có đủ tư cách ở mục tuyển chọn số hai trong cách chọn người đổ bộ, cô và con gái đã gia nhập đợt người đổ bộ đầu tiên, sau khi được tiêm thuốc miễn dịch siêu cấp, họ lên tàu vận chuyển đáp xuống Tinh cầu mới, cô thì không sao, chỉ có tâm trạng hơi căng thẳng một chút, nhưng đối với cô con gái hơn chín tuổi của cô, khi rời Trái Đất chỉ mới khoảng ba tuổi, đã sống trên tàu Hi Vọng suốt sáu năm, cái gọi là thực vật cũng mới chỉ được nhìn thấy một chút ở vườn sinh thái trên tầng sáu, còn cái gọi là ánh nắng, bãi cỏ thì chỉ mới được nhìn thấy trên phim ảnh hoặc sách vở.

Nhưng những thứ ấy quá khác xa so với những thứ thật sự nhìn thấy trước mắt, vì dù gì cũng chỉ là đồ giả, lúc này đây, cô bé chín tuổi vừa hoan hô vừa chạy về bãi cỏ, ngửi mùi hương của cỏ và hoa, ngắm nhìn một cách kỳ lạ mớ đất cát màu vàng đen trong tay mình, rồi hét to lên hỏi nhà vệ sinh ở đâu, khung cảnh này khiến cho Silva lúc ấy kích động đến mức phát khóc, mà không chỉ mình cô, trong những người được đổ bộ ở đợt đầu tiên, có nhiều người quỳ xuống bãi cỏ xanh khóc nức nở.

Có nhiều lúc nước mắt thể hiện sự hạnh phúc... Thời gian sau đó, Silva chọn một căn biệt thự không lớn lắm ở bên đường, căn biệt thự này tuy không to bằng loại biệt thự chuyên dùng cho gia đình ba đời ở, nhưng cũng có ba tầng lầu, chỉ là diện tích thu nhỏ lại một tí, tuy nhiên phần thu nhỏ cũng không hề bị chiếm dụng mà được dùng làm bãi cỏ và vườn hoa, đây chính là kiểu nhà mà Silva thích nhất, nếu như còn ở Trái Đất thì loại biệt thự ven biển này có lẽ phải tốn đến cả trăm ngàn đô la mới có thể mua nổi.

Kiến trúc của biệt thự cũng vô cùng đẹp, thậm chí ngay cả vườn hoa cũng đã trồng một vài loại hoa, còn có bãi cỏ xanh mát bằng phẳng, có đường ống nước ngầm bên dưới để có thể phun nước tưới cây bất kỳ lúc nào, trong hoa viên phía sau biệt thự còn có một bể bơi riêng nhỏ, thậm chí ngay cả ga ra cũng đã được xây xong, còn có cả một nhà kho nữa, tất cả những thứ này đều khiến cho những người được chọn vô cùng hài lòng, điều này thật sự đã vượt qua cả sự hài lòng mà họ tưởng tượng, khiến cho rất nhiều người vẫn cho rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng còn về nội thất của các căn biệt thự thì lại giống hệt nhau, thậm chí còn có cảm giác hơi thô, ngoài sàn gỗ ra thì hiện tại vẫn chưa có thảm lót phù hợp, đồ dùng trong nhà cũng chỉ là một số đồ gỗ cơ bản và các đồ dùng chuyển từ tàu Hi Vọng xuống, đương nhiên những thứ cần cho cuộc sống như tủ lạnh, điều hòa, lò vi ba thì chắc chắn phải có, thậm chí mỗi căn biệt thự còn có hai máy vi tính, đều có thể kết nối không dây với mạng máy chủ trên tàu Hi Vọng, có thể đăng nhập vào trang chủ của tàu Hi Vọng, thoải mái nêu ý kiến hoặc đưa ra thỉnh cầu gì đó.

Trong ba bốn ngày sau khi đổ bộ, Silva và hầu hết mọi người đều như muốn lật tung căn nhà mới của họ lên, từ vị trí đặt đồ gia dụng, rồi những thứ nào không cần, những nơi nào cần làm gì, thậm chí đồ đạc quần áo mang từ tàu Hi Vọng xuống cần phải đặt ở đâu, cả căn biệt thự cần phải dọn dẹp chỗ nào, tất cả những việc này khiến họ mất đến ba bốn ngày.

Đến tận hôm nay, Silva mới xem như là có chút thời gian rảnh, lần đầu tiên kể từ khi lên tàu Hi Vọng, suy nghĩ đau khổ triền miên đó mới nguôi ngoai đi được một chút, trong lòng có một cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả.

- Anh yêu, chính phủ rất tốt, luôn nhớ đến công lao của anh, họ còn định xây một ngọn núi anh hùng bên ngoài thủ đô, sau này sảnh tưởng niệm anh hùng nhân loại sẽ được chuyển lên trên đó, em và con rất hạnh phúc, giờ đã được đến sống ở Tinh cầu mới rồi, nhưng, hu hu, em nhớ anh quá...

Phụ nữ luôn đa sầu đa cảm, vào buổi sáng hạnh phúc này, Silva đột nhiên lại nhớ lại người chồng đã hi sinh trên hành tinh sa mạc, nước mắt cô cứ thế chảy ra, cô cuộn tròn người trong chăn khóc thút thít, một lúc lâu sau, cảm nhận một bàn tay nhỏ bồng xoa xoa đầu của mình, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy con gái mình đang mặc áo ngủ đứng bên cạnh giường.

Silva vội lau nước mắt, ôm con gái vào lòng hỏi:

- Con yêu, sao còn sớm thế này mà con đã thức rồi? Đói bụng rồi sao?

Cô bé len lén nhìn mẹ của mình, đột nhiên cười nói:

- Mẹ lại mít ướt nữa rồi, không phải mẹ đã hứa là không khóc nữa sao? Ngoan, đừng khóc nữa.

Silva bật cười, là con gái của một gia đình đơn thân, nhưng cô bé tên Bani Lawston này từ bé đã tỏ ra rất hiểu chuyện, tuy chỉ mới chín tuổi nhưng đã có thể giúp mẹ làm rất nhiều việc nhà, nhiều lúc khi Silva nhớ đến người chồng đã mất của mình, đều là nhờ cô bé đến an ủi.

Silva vỗ đầu Bani:

- Sáng nay con muốn ăn gì? Bánh ga tô và trứng chiên được không? Cộng thêm một ly sữa nóng nữa.

Nhưng Bani lại nhăn mũi nói:

- Con muốn ăn hoa quả cơ.

- Hoa quả sao?

Silva gật đầu nói:

- Trong tủ lạnh vẫn còn một ít cam, nhưng sáng sớm con không được ăn nhiều, tốt nhất vẫn nên uống một ly sữa, mau đi thôi, con yêu.

Bani vẫn tiếp tục lắc đầu:

- Con muốn loại quả to màu đỏ tím, sau khi ăn xong thì lưỡi và răng đều bị nhuộm đỏ tím luôn ấy.

Silva lập tức hiểu ra, đó là do nhân viên kỹ thuật trẻ tuổi người Trung Quốc ở nhà bên cạnh, tối qua anh ta đã nhiệt tình mời cả nhà cô sang ăn bữa cơm Trung Quốc. Sẽ là hàng xóm của nhau trong mười năm thậm chí là lâu hơn, nên Silva cũng mang theo món tủ của mình là bánh ga tô để tham gia bữa ăn này. Thật sự, mùi vị của món ăn Trung Quốc vượt xa sự tưởng tượng của hai mẹ con, cho dù là do một người đàn ông nấu ra, cũng khiến cho hai mẹ con ăn đến no căng bụng, sau khi ăn xong bánh kem, anh chàng người Trung Quốc ấy còn cắt một đĩa hoa quả rất to màu đỏ tím mời hai mẹ con thưởng thức.

Đây là một loại quả mọc tại Tinh cầu mới, hiện tại các nhà động thực vật học trên tàu Hi Vọng đang tích cực kiểm tra và nghiên cứu các loại động thực vật trên Tinh cầu mới, và loại quả này sau khi trải qua kiểm nghiệm đã được công nhận là loại quả con người có thể ăn được, bên trong chứa rất nhiều chất dinh dưỡng có lợi cho con người, ai được tiêm xong thuốc miễn dịch thì ăn loại hoa quả này sẽ hoàn toàn không có hại gì, sử dụng lâu dài còn có thể phòng ngừa nhiều loại bệnh, ngoài ra còn khiến trẻ em thêm thông minh, là một trong những loại hoa quả phù hợp cho trẻ em.

Hơn nữa loại quả này lại còn có rất nhiều nước và ngon ngọt, khi ăn vào có cảm giác như vừa ăn một quả vải khổng lồ màu đỏ tím vậy, khuyết điểm duy nhất chính là loại quả này khá hiếm, ít ra trước khi loài người bắt đầu tiến hành trồng trọt số lượng lớn thì chỉ có thể tìm được ở khu vực ven rừng, tất nhiên trong rừng sẽ có nhiều hơn, nhưng nơi ấy có nhiều dã thú xuất hiện, bất kỳ ai chưa được cấp lệnh cho phép sẽ không được tùy ý ra vào, cho nên loại quả này chỉ có một số ít người đổ bộ mới có được, hoàn toàn không thể dùng tiền mua, chỉ có cách tự hái xuống mới có ăn, hoặc

làm quà tặng cho nhau, đa phần chỉ có những binh sĩ quân phòng vệ mới có được, lâu lâu cũng có vài nhân viên có được.

Silva giải thích với Bani một cách khó khăn:

- Con à, loại quả đó rất hiếm, hiện tại mua cũng không được... hay là con ăn cam nhé? Mẹ sẽ vắt nước cam cho con nhé?

Đôi môi nhỏ của Bani chu ra, rõ ràng có chút không vui, nhưng cô bé vốn rất hiểu chuyện nên không nói thêm gì nữa, chỉ ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, sau đó Silva ngồi dậy nấu bữa sáng, vắt cho Bani một ly cam tươi, lúc này tâm trạng thất vọng của cô bé mới vui lên được một tí.

Nhưng khi hai mẹ con họ đang ăn trứng chiên, uống sữa và nước cam, rồi ăn thêm bánh kem, thì Bani đột nhiên lại hỏi:

- Mẹ ơi, chú Lưu Thanh Dương khi nào mới mời chúng ta đi ăn món ăn Trung Quốc nữa vậy? Mấy món đó ngon hơn món mẹ nấu nhiều, với lại con cũng thích ăn thức ăn chung với cơm.

Silva mỉm cười, véo nhẹ chiếc mũi của con gái:

- Thế thì từ hôm nay mẹ sẽ bắt đầu học nấu món ăn Trung Quốc nhé? Sau này Bani có thể giúp mẹ nấu nướng.

Bani lập tức vui mừng hoan hô, khi cô bé đang định dùng tiếp bữa sáng thì ngoài cửa bỗng có tiếng chuông, lúc này chỉ mới khoảng hơn bảy giờ, ngoài trời cũng khá sáng rồi, nhưng mặt trời vẫn chưa xuất hiện, mới sáng sớm thế này ai lại đến gõ cửa nhà họ nhỉ?

Silva cảm thấy hơi lo lắng, nhưng sau đó bình tĩnh lại, nếu thật sự là người xấu hay là quái vật gì đó thì ai lại đi nhấn chuông cửa, hơn nữa trong khu phố đều có lính phòng vệ tuần tra hai mươi bốn trên hai mươi bốn, thế nên cô mới yên tâm ra mở cửa.

Người ở ngoài cửa là Lưu Thanh Dương đang đứng với vẻ mặt ngượng ngùng, trên tay cầm một quả đỏ tím rất to, bỗng nhiên, ngay lúc này, Silva cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập một cách kỳ lạ...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 32: Chuyện Thú Vị Trên Diễn Đàn

So với khu biệt thự của những người đổ bộ ở ven thủ đô thì môi trường sống trên tàu Hi Vọng cũng không quá tệ như tưởng tượng, ngoài trừ việc không có không khí trong lành, ánh nắng và thực vật ra thì cuộc sống của người dân trên tàu Hi Vọng tiện nghi hơn nhiều, có đủ các thiết bị dịch vụ, đủ các khu phố mua sắm tiện lợi, chỉ cần có tiền là có thể tự do dạo phố mua sắm, chứ không cần phải lên mạng xem hình ảnh chọn lựa.

Tuy nhiên chỉ có một thứ mà không phải gia đình nào trên tàu Hi Vọng cũng có, đó chính là máy vi tính.

So với việc mỗi căn biệt thự dưới mặt đất đều được trang bị hai máy vi tính thì trên tàu Hi Vọng, ngoài những người cần dùng máy vi tính như nhân viên nghiên cứu, nhà khoa học và các kiến trúc sư ra, người dân thường sẽ không thể nào mua được máy, nguyên nhân chủ yếu chính là vì bộ xử lý máy vi tính siêu từ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư mà các nhà khoa học hiện đang nghiên cứu, cũng chính là bộ xử lý được lắp đặt tại máy vi tính trung ương trên tàu Hi Vọng.

Nói đơn giản, thời gian loài người bước vào cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư quá nhanh, nên tuy đã có thể chế tạo ra các linh kiện của máy vi tính siêu từ, nhưng giá thành chế tạo lại quá cao so với sự tưởng tượng của mọi người. Sự lãng phí một lượng lớn năng lượng và vật tư đã khiến cho giá thành chế tạo ra mỗi một chiếc máy vi tính đều rất cao. Thế nên ngoại trừ những người đổ bộ cần dùng máy để liên lạc với tàu Hi Vọng ra thì tất cả máy vi tính trên tàu Hi Vọng đều vẫn sử dụng loại máy cũ

mang đi từ Trái Đất, hơn nữa chính phủ cũng không có dự định sẽ bán loại máy mới.

Chính vì thế, việc lên mạng ở các tiệm internet, dùng mạng ở đây để vào trang chủ của tàu Hi Vọng, tìm hiểu các thông tin kịp thời, chính là một trải nghiệm khác hẳn với đọc báo, cũng là một việc mà sau khi tan làm đa số các thanh niên ở đây đều thích thực hiện, tất nhiên, người thật sự muốn lên trang chủ không nhiều, đa số mọi người vào tiệm internet là để đọc sách hoặc học tập, lâu lâu mới lên trang chủ tìm thông tin, ít có ai lên trang chủ xem tin tức từ sáng đến tối.

Nhưng năm ngày gần đây, số người vào trang chủ và diễn đàn đột nhiên tăng cao, thậm chí cả những người trung niên và cao tuổi cũng suốt ngày lên trang chủ và diễn đàn, lý do chính là vì đợt người đổ bộ đầu tiên đã xuống tinh cầu mới, họ đã ở tinh cầu mới được năm ngày rồi, trong khoảng thời gian này, họ liên tục chụp và đăng rất nhiều hình ảnh khác với các hình ảnh mà trang chủ thường tuyên truyền, tất cả đều là những trải nghiệm mà chính họ đã trải qua, những bước chân của họ chạy trên bãi cỏ tinh cầu mới, những lần bắt cá bên sông, và cả những lần đi hái vô vàn loại hoa thơm cỏ lạ, thậm chí còn có cả những hình ảnh mười người, bảy tám gia đình cùng nhau tụ họp đốt lửa trại.

Tất cả những thứ này đều khiến mọi người trên tàu Hi Vọng vui mừng phấn chấn, cho dù không phải chính họ trải nghiệm, nhưng những người được trải nghiệm những thứ này chính là đồng bào của họ, trong tương lai không xa, chính họ cũng sẽ được trải nghiệm giống như vậy.

Đồng thời, giá bán chính thức của các căn biệt thự ở gần thủ đô cũng đã bắt đầu được ban ra, dựa vào kích thước, cấp bậc và vị trí, mỗi căn biệt thự và tất cả đồ gia dụng trong đó đều được báo giá chính thức từ mười tám ngàn cho đến hai mươi sáu ngàn đồng tiền nhân loại.

Thật ra, giá bán biệt thự thế này là không hề đắt, nếu đổi ra thành đô la khi còn ở Trái Đất thì chỉ khoảng chừng từ hơn mười đến hơn hai mươi ngàn đô la mà thôi. Giá này thậm chí còn bao gồm cả quyền sở hữu riêng khu đất, đồng thời bao gồm luôn quyền sở hữu mọi đồ gia dụng nội thất trong biệt thự, thật sự tính ra là một giá không hề đắt.

Hơn nữa cùng lúc với việc báo giá chính thức, chính phủ còn đưa ra hình thức mua trả góp không lãi tức trong vòng năm mươi năm, tất nhiên, nếu sau năm mươi năm mà vẫn chưa trả hết tiền thì chính phủ sẽ thu lại đất đai, biệt thự và mọi thứ. Tính ra mà nói, mỗi tháng chỉ phải trả từ hai mươi đến ba mươi đồng tiền nhân loại thôi, thật sự chẳng đáng là bao.

Thật ra trong suy nghĩ của tầng lớp cao như Vương Quang Chính, việc xây dựng biệt thự chẳng tốn kém gì cả, các người máy công trình đã đảm bảo tỉ lệ sức lao động tuyệt đối, cho dù có cho không số biệt thự đó cũng không thành vấn đề.

Nhưng Diêu Nguyên và một số người khác thì lại có quan điểm khác, đó là thứ bỏ ra và thứ nhận lại phải phù hợp, nếu chính phủ cứ bỏ ra một cách miễn phí, người dân chỉ biết nhận mà không trả lại gì, thì việc đó chính là biểu hiện của một sự chà đạp trật tự, trừ phi khoa học kỹ thuật đã đạt đến trình độ hoàn toàn không cần sức lao động của con người nữa thì con người chỉ việc tập trung vào sở thích, nghệ thuật, học tập, nghiên cứu mà vẫn có thể sống được, còn không thì vẫn phải luôn bỏ ra mới có thể nhận lại, việc này sẽ tạo động lực cho người dân phấn đấu, chứ không thể phụ thuộc suốt vào sự cấp phát miễn phí của chính phủ.

Mà theo tiêu chuẩn của cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì ít nhất cũng phải chờ đến lúc cuộc cách mạng này đạt đỉnh cao mới có thể giải phóng hoàn toàn sức lao động của con người, còn trước lúc đó, con người vẫn phải lao động thì mới có ăn, thế thì hình thức trả góp không lãi tức năm mươi năm vẫn là một biện pháp tốt nhất.

Tất nhiên khác với việc bất đồng ý kiến trong nội bộ chính phủ, tất cả người dân lại cảm thấy làm như thế là hoàn toàn hợp lý, trả tiền thì mới có cơm ăn chứ, đây là một việc rất bình thường ở trên đời, nếu tất cả mọi thứ đều miễn phí thì bọn họ ngược lại mới phải lo lắng, mọi người biết rõ ở Trái Đất năm xưa từng có tình trạng như thế, tuyên ngôn bi kịch nói rằng tài sản là của chung mọi người, đã từng trở thành một lời nói dối lớn nhất ở Trái Đất vào thế kỷ hai mươi mốt.

Vì thế cho nên sau năm ngày kể từ khi đợt đổ bộ đầu tiên xuống tinh cầu mới, giá bán biệt thự và việc mua trả góp mỗi tháng chỉ tốn hai, ba mươi đồng được chính phủ công bố thì tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Tuy thời gian năm mươi năm khá là dài, nhưng cư dân trên tàu Hi Vọng vốn đều là những con người tài giỏi của Trái Đất trước kia, họ đương nhiên có thể phân tích, cần phải hiểu nơi này chính là thủ đô mới của loài người, hơn nữa còn là một hải cảng nối với đồng bằng, môi trường sống tốt đến thế, giá đất nơi đây trong tương lai không biết sẽ còn tăng lên mấy trăm ngàn lần, sau này dân số tăng lên, những căn biệt thự này sẽ trở thành tài sản tổ tiên, thậm chí có thể xem là minh chứng cho gia tộc, mấy chục ngàn căn biệt thự này sau vài trăm năm nữa, khi dân số loài người lên đến vài tỉ, có lẽ sẽ trở thành chứng cứ minh chứng cho những gia tộc đổ bộ đầu tiên.

Đến lúc đó, một gia tộc sở hữu được một căn biệt thự thuở ban đầu chắc chắn sẽ giúp gia tộc đó có được vinh quang và sự giàu có.

Cho nên không ai than vãn cái giá này cả, mỗi tháng chỉ phải trả hai, ba mươi đồng, cho dù là nhân viên hưởng phúc lợi thấp nhất của chính phủ cũng vẫn có thể đáp ứng được, nói đơn giản thì đây chính là phúc lợi lớn nhất mà chính phủ đã tặng cho mọi cư dân trên tàu Hi Vọng.

Lý Quân vừa xem vài trang mạng, vừa gõ vào khung chat:

- Này nhóc, không phải cậu nói là có chụp ảnh chung với người đẹp sao? Sao tôi tìm mãi không thấy ảnh cậu đăng thế?

Ở đầu bên kia, Lưu Thanh Dương vừa cười hi hi vừa gõ:

- Là do đường truyền bị chậm, máy vi tính của cậu không phải loại siêu từ, bị chậm là chuyện bình thường, cô ấy tên là Silva Lawston, có một đứa con gái tên là Bani Lawston...

Lý Quân cau mày nói:

- Không phải chứ nhóc? Cậu đang theo đuổi một quả phụ sao? Dù gì cậu cũng vẫn là trai tân, sao lại theo đuổi một quả phụ chứ? Nhưng mà nhắc mới nhớ... là người da trắng sao? Thì ra cậu lại mê hàng ngoại à?

Lưu Thanh Dương tiếp tục gõ chữ:

- Cô ấy là người tốt, quả phụ thì có sao chứ? Dù sao tôi thích là được rồi, này, cậu nhìn thấy ảnh chưa?

Lý Quân bấm làm mới trang diễn đàn, quả nhiên nhìn thấy một thư mục của người đồ bộ, có một số hình ảnh được đăng lên bởi ID của Lưu Thanh Dương, bên trong có rất nhiều hình ảnh dùng cơm gia đình. Ngoài anh ta ra, đúng là còn có một cô gái tóc vàng da trắng với bộ ngực to ngồi bên cạnh, còn có một cô bé da trắng cũng có vẻ rất đáng yêu, có lẽ khoảng tám chín tuổi, cột tóc đuôi ngựa dài, vừa ăn một loại quả mà các nhà khoa học gọi là quả đỏ tím vừa cười rất tươi.

- Trời ạ, thằng nhóc này muốn hốt cả mẹ lẫn con sao? Đúng là quá đáng mà! - Lý Quân vừa cười vừa gõ.

Lưu Thanh Dương lập tức trả lời:

- Đủ rồi, đừng có đùa kiểu đó, nói thật đi, cậu thấy cô ấy thế nào? Nếu tôi dắt về ra mắt bố sẽ không bị bố đánh chết chứ?

Lý Quân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chắc không đâu, dù gì đây cũng không còn là Trái Đất, không phải lúc trước bố cậu cũng từng khen ngợi các nhà khoa học Âu Mỹ sao? Hơn nữa giờ đang chú trọng việc kết hôn khác màu da, đặc biệt số lượng đàn ông da vàng chúng ta đang hơi nhiều, nếu như cậu lấy cô ấy thì ngoài việc cô ấy đổi sang họ cậu ra thì chính phủ còn tặng thưởng cho cậu nữa.

“Thằng quý này.” Lưu Thanh Dương cười mắng một câu rồi tiếp tục trả lời:

- Vài ngày tiếp xúc, tôi thấy cô ấy rất chăm chỉ, hơn nữa nói chuyện rất dịu dàng nhỏ nhẹ, lại rất yêu thương con gái của mình, quan trọng nhất là cô ấy lại rất xinh đẹp, cho nên tôi muốn thử theo đuổi cô ấy.

Lý Quân suy nghĩ rồi nói:

- Thế thì cậu theo đuổi đi, nhưng mà... nói thật, tôi nghĩ chắc là do cậu ưng bộ ngực của cô ấy chứ gì? Cái tên mê vòng một như cậu, tôi còn không hiểu sao? Trong ổ cứng di động cậu mang theo từ Trái Đất lên đây toàn là hình ảnh các người mẫu ngực to nổi tiếng, đừng có giả bộ ngây thơ nữa.

Lưu Thanh Dương chỉ gõ liên tục hàng loạt chữ ha ha ha, không giải thích gì thêm. Còn Lý Quân sau khi xem hết các hình ảnh tải lên thì mới hít một hơi gõ tiếp:

- Cuộc sống ở dưới đó thế nào? Mẹ ời, xem ra giống hệt như cậu đang sống ở thiên đường vậy.

Lưu Thanh Dương lập tức lên tinh thần:

- Đây không nghi ngờ gì nữa đúng là thiên đường, khoan nói chuyện khác, nội việc hít thở không khí ở đây cũng đã khiến cơ thể tràn trề sức lực, đừng có nói với tôi tỉ lệ bao nhiêu phần trăm ô xy trên tàu Hi Vọng nữa, đây mới là không khí tự nhiên này, bạn hiền à, he he, cũng đành tự trách

cậu thôi, lúc đầu bảo cậu học ngành kiến trúc và cơ khí chung với tôi, cậu lại cứ nhất định đi học quân công, giờ cậu xem tôi đang hưởng thụ tốt biết bao nhiêu.

Lý Quân không kiềm được nhếch miệng cười, tiếp tục gõ:

- He he, cuộc sống tốt của cậu chẳng bao lâu sẽ kết thúc thôi, việc xây dựng thủ đô, xây biệt thự cho đợt đổ bộ thứ hai chắc chắn sẽ khiến cậu bận đến mức không có cả thời gian về nhà, còn ở đó đòi ôm người đẹp? Đừng có nằm mơ! Với lại khoan vội nói tôi học ngành quân công là không tốt, sau này tôi cũng sẽ xuống mặt đất, việc thực nghiệm các loại vũ khí điện loại mới sắp tiến hành rồi, đến lúc đó tôi sẽ được nghỉ phép nửa tháng, được vào rừng dạo chơi, cho cậu ghen tị chết luôn.

Những đoạn đối thoại thế này, những nhân viên thế này, trên cả tàu Hi Vọng đâu đâu cũng có, họ giao lưu với đợt người đổ bộ đầu tiên, nhận được bao nhiêu tin tức từ mặt đất, họ ngưỡng mộ, nên càng cố gắng làm việc, càng cố gắng học tập, tất cả mọi người đều chờ đến đợt tuyển chọn người đổ bộ thứ hai.

Tương lai đều đáng kỳ vọng như thế đấy, mỗi người đều đang chờ đón một cách hạnh phúc!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 33: Ôn Thuần

Diêu Nguyên ngồi trên mặt đất, xòe bàn tay chiến giáp liên sao ra, một sinh vật be bé sáu chân có màu trắng như ngọc đang lăn qua lăn lại rất vui vẻ trên tay anh, lâu lâu lại dùng cái móng linh hoạt của nó đẩy đầu ngón tay chiến giáp liên sao của anh, bộ dạng muốn Diêu Nguyên phải chơi với nó.

Ấu thú siêu quái thú đã mở hai mắt, đây là một đôi mắt xanh lục mang đầy vẻ lấp lánh đáng yêu, hoàn toàn không nhìn ra sự hung dữ của siêu quái thú trưởng thành, lúc trước, nó ở trong phòng vô trùng của phòng thí nghiệm, khi nó vừa mở mắt đã nhai nát cả “phòng ngủ” làm bằng kính thủy tinh cường lực, sau đó phá tan tành phòng vô trùng.

Sau đó khi nhân viên nghiên cứu đến, họ không dám mở cửa phòng vô trùng ngay, chỉ đến khi Diêu Nguyên chờ các chiến sĩ liên sao đến mới dám mở cửa vào trong, thế nên thứ mà con vật nhỏ bé này nhìn thấy đầu tiên chính là Diêu Nguyên và Vương Quang Chính, Ba Lệ đứng đằng sau.

Nó cũng như biết được sự tồn tại của họ, vừa nhìn thấy đã vui mừng kêu chít chít, còn cái đầu nhỏ thì cứ lắc lên lắc xuống liên tục đòi ăn, có vẻ đã xem họ chính là bố mẹ của nó.

Từ đó, ấu thú này luôn bám theo Diêu Nguyên, đến mức mỗi khi Diêu Nguyên không có ở đó thì nó lại chạy đi phá phách khắp nơi, tuy không cần hoặc tấn công con người nhưng sự sức phá hoại của nó cũng khiến mọi người khiếp sợ, thậm chí nó không cần cố gắng nhiều, tranh thủ lúc các nhân viên nghiên cứu và các nhà khoa học không có mặt, đã cắn ra một con

đường đủ để nó chui ra chui vào phòng vô trùng, cần phải biết, tường của phòng vô trùng làm bằng thép hợp kim dày mấy tấc!

Chính vì thế, ấu thú đã hít phải không khí của Trái Đất trên tàu Hi Vọng, các nhà khoa học buộc phải tiêm ngay cho nó thuốc miễn dịch siêu cấp phản hướng Tinh cầu mới mới chế tạo ra, đương nhiên, da của nó quá cứng, cơ bắp cũng quá đặc, nên cuối cùng đành phải nhờ Diêu Nguyên cho nó ăn, rồi thừa cơ tiêm thuốc thật nhanh vào lưỡi nó, lúc đó đã khiến ấu thú sợ chết khiếp, cứ trèo lên tay Diêu Nguyên lăn qua lăn lại, bộ dạng mè nheo không muốn ngồi dậy.

Hôm nay Diêu Nguyên lại đưa ấu thú siêu quái thú này đến ven rừng, phải rồi, con siêu quái thú này đã có tên loài riêng, đó là Hắc Long sáu chân, gọi tắt là Hắc Long, bởi vì dù sao ngoại hình của nó cũng hết như một con thằn lằn sáu chân, tuy nó là một loài khác hẳn so với thằn lằn và khủng long, nhưng nhìn màu sắc và ngoại hình của nó thì cái tên Hắc Long sáu chân chính là mô tả đầy đủ nhất.

Ở ven rừng, hai con Hắc Long sáu chân trưởng thành đã đứng chờ sẵn, khi tàu vận chuyển đưa Diêu Nguyên và ấu thú đến, hai con Hắc Long sáu chân trưởng thành lập tức đến đón, trước tiên chúng ngửi Diêu Nguyên, sau đó mới nhìn về phía ấu thú.

Ấu thú tuy rất bám Diêu Nguyên, nhưng nó có lẽ cũng biết hai con này mới là bố mẹ và đồng loại của nó, cho nên cũng không có ý bài xích, để mặc cho chúng liếm láp mình mà không hề tức giận, lúc này, tàu vận chuyển mới đưa đến rất nhiều thùng cá biển, con Hắc Long trưởng thành theo thói quen lập tức đến đó, cúi đầu ngọam một con cá rất to nhai nhồm nhoàm.

Diêu Nguyên ngồi bên cạnh mỉm cười quan sát tất cả, đột nhiên anh phát hiện thấy một điểm kỳ lạ, không biết có phải do anh cảm nhận sai không, lớp vỏ ngoài của hai con Hắc Long trưởng thành đã trở nên nhạt

hơn một chút, không còn là màu đen, mà là một màu nâu nhạt hơn, không lẽ anh nhìn nhầm sao?

Không, lúc trước rõ ràng là màu đen mà, tại sao bây giờ màu sắc lại trở nên nhạt hơn? Chuyện này có liên quan đến lượng lớn cá biển mà chúng đã ăn không? Hay đây chính là lý do mà chúng thích ăn cá biển đến như thế?

Diêu Nguyên nghĩ một hồi cũng không đoán được, bèn quyết định giao vấn đề này lại cho các nhà khoa học nghiên cứu, hôm nay anh đến đây không phải chỉ để cho hai con Hắc Long ăn, mà anh còn có một mục đích khác cần hoàn thành.

Diêu Nguyên bắt đầu sử dụng kỹ năng của người truyền đạt, anh mở miệng nói:

- Chúng mày có thể nghe hiểu lời tao nói không? Thế này nhé, nếu nghe hiểu thì gật đầu, còn nếu không hiểu... thì tùy chúng mày muốn làm gì cũng được.

Diêu Nguyên nói xong là lúc hai con Hắc Long trưởng thành đã ăn hết một con cá to, đồng thời cũng bài tiết ra rất nhiều chất bài tiết lớn, chúng bỗng ngẩng đầu nhìn anh một cách nghi hoặc, nhưng chúng chưa kịp phản ứng gì thì ấu thú trên tay Diêu Nguyên đã gật đầu liên tục, tiếp theo đó thì hai con trưởng thành cũng gật đầu liên tục, nhưng chúng không chỉ gật đầu mà còn vẫy đuôi và móng trước của mình không ngừng.

Diêu Nguyên tiếp tục vui mừng nói:

- Hôm nay tao sẽ dẫn chúng mày đi tham quan thủ đô của loài người, đương nhiên, sẽ có rất nhiều người giống như tao đây, chúng mày tuyệt đối không được tấn công họ, họ không giống như tao, không đỡ nổi đòn tấn công của chúng mày đâu, có hiểu không? Vẫn theo quy định cũ, nếu nghe hiểu thì tiếp tục gật đầu.

Vẫn cứ là ấu thú gật đầu trước, còn hai con Hắc Long trưởng thành vẫn không hiểu được ý nghĩa phức tạp đến thế, chỉ đến khi Diêu Nguyên hỏi và truyền đạt lại nhiều lần, hai con trưởng thành mới gật đầu, vẫy đuôi và móng liên tục thể hiện đã hiểu.

Thật ra Diêu Nguyên vẫn cảm thấy hơi lo lắng, dù gì thì sức mạnh của con Hắc Long sáu chân siêu quái thú này thật sự quá đáng sợ, một khi nó nổi cơn điên trước mặt nhiều người thì đúng là sẽ còn đáng sợ hơn cả xe tăng nữa, nhưng nếu thật sự muốn đưa Hắc Long gia nhập vào thể hệ loài người, trở thành người bạn mới, người bảo vệ đáng tin cậy của con người, thì bước đi này dù thế nào cũng phải làm, anh không muốn chỉ có được ba con Hắc Long được nuôi dưỡng này, mà muốn có được tất cả, hoặc ít nhất cũng phải thuần dưỡng thành công vài trăm con Hắc Long, đến lúc đó, đây có thể là một đội quân tác chiến mặt đất còn tốt hơn cả các chiến sĩ liên sao nữa, huống hồ chúng còn thông minh như thế, có khi chỉ cần ở với con người một khoảng thời gian là sẽ hiểu được ngôn ngữ của loài người.

Đương nhiên vì vấn đề an toàn, Diêu Nguyên không đưa hai con Hắc Long trưởng thành đến ngay khu biệt thự, mà đưa chúng đến một khu công trường ở nơi khác, ở nơi đó đa phần đều chỉ có các người máy công trình, đây cũng là bước đầu tiên để xem phản ứng của hai con Hắc Long trưởng thành đối với thành phố và các công trình của loài người.

Cứ như thế trên tay Diêu Nguyên là ấu thú, còn sau lưng vài mét là hai con Hắc Long trưởng thành đi theo, ở xa hơn là hơn mười chiến sĩ liên sao bảo vệ, đoàn người này từ vùng ven rừng rậm tiến đến khu vực ngoại vi của thủ đô loài người, nhìn thấy bên trong có hàng trăm người máy công trình đang bận rộn, hai con trưởng thành vừa ngửi vừa quan sát, chỉ đến khi Diêu Nguyên dừng lại, chúng mới đi lại một cách bình thường, rõ ràng chúng cũng hiểu Diêu Nguyên dẫn chúng đến đây làm gì, chúng quả nhiên đi quan sát khắp nơi một cách rất có trách nhiệm.

Một lát sau, hai con Hắc Long bỗng hướng về Diêu Nguyên kêu lên một tiếng, Diêu Nguyên không hiểu được chúng có ý gì, nhưng anh cũng không tiếp tục đứng yên ở đó mà dẫn hai con trưởng thành tiếp tục đi, trên đường đi toàn là các công trường thi công, mọi thứ ở thủ đô đều cần xây dựng lại, ban đầu chỉ toàn là các người máy công trình, nhưng sau đó ở phía xa lâu lâu có thể nhìn thấy cả các nhân viên kỹ thuật và kiến trúc sư, các người máy công trình vốn không có trí tuệ nhân tạo, nên các công trình phức tạp đều phải có bàn tay con người hướng dẫn.

Đây chính là lúc Diêu Nguyên và các chiến sĩ liên sao cảm thấy căng thẳng, bởi vì xung quanh đã xuất hiện những người không mặc chiến giáp liên sao hoặc y phục chiến đấu vũ trụ, nếu họ đối diện với con siêu quái thú này, dù chỉ bị cắn nhẹ hay thậm chí chỉ va chạm nhẹ thôi cũng tuyệt đối không thể sống được, nếu thật sự xảy ra tình huống đó thì ngay cả Diêu Nguyên cũng phải lao vào chiến đấu, và nếu không thể ngăn cản được hai con Hắc Long trưởng thành thì Diêu Nguyên chỉ còn cách phải tiêu diệt chúng, đó là điều đương nhiên rồi, sinh vật này dù có quý giá ra sao thì cũng không thể bằng mạng người được.

Nhưng thật may, tình huống lo lắng nhất này đã không xảy ra, hai con Hắc Long trưởng thành tuy nhìn thấy những người không mặc đồ vũ trụ này thì cũng có chút phòng bị, nhưng sau khi chúng ngửi mùi của họ xong bỗng toàn thân trở nên thoải mái, rõ ràng, chúng ngửi ra họ và Diêu Nguyên là cùng một loài với nhau, thế là không còn biểu hiện cảnh giác gì nữa, việc này khiến Diêu Nguyên có thể thở phào nhẹ nhõm.

Họ cứ đi như thế, khi đến giờ ăn tối, các nhân viên kỹ thuật và kiến trúc sư lần lượt rời khỏi công trường, còn các người máy công trình thì được họ nhập mệnh lệnh, bắt đầu làm các công việc đơn giản buổi tối như làm đường, Diêu Nguyên cũng chuẩn bị đưa hai con Hắc Long trưởng thành trở về rừng, dù gì tương lai cũng còn dài, lần đầu mà biểu hiện như thế thì không còn gì tốt hơn nữa.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trong công trường, một bé gái người châu Âu khoảng tám chín tuổi chạy ra, theo sau là một chàng trai người da vàng đang cười ha ha, cô bé ấy quay lưng lại với đám người của Diêu Nguyên, đang cười vui vẻ nói gì đó với chàng thanh niên kia, thế nên lập tức đâm sầm vào Diêu Nguyên cũng đang xoay lưng lại, bộp một tiếng, cô bé ngã lăn ra đất, cả tay và chân đều bị trầy chảy máu, thế là ngồi ở đó khóc hu hu.

Chàng trai da vàng đang hốt hoảng kia còn chưa kịp chạy lại, Diêu Nguyên đã vội quay người chạy về hướng cô bé, nhưng anh đã nhanh mà hai con Hắc Long kia lại còn nhanh hơn, chúng lập tức vây xung quanh cô bé, đồng thời con cái còn thè lưỡi liếm vào vết thương của cô bé.

Diêu Nguyên lúc này sợ đến mức lạnh cả chân tay, điều anh lo sợ nhất có thể sắp xảy ra rồi, sở dĩ mặc dù con siêu quái thú này đã từng giết chết một chiến sĩ liên sao, nhưng anh vẫn quyết tâm phải thuần dưỡng được chúng, là bởi vì siêu quái thú này thật ra không hề ăn thịt người, chưa từng ăn người nào, lại từng bị thương bởi con người, đây chính là điều đầu tiên cho thấy siêu quái thú này sẽ sợ con người, nên chỉ cần bỏ ra vài chục hoặc vài trăm năm thuần phục là sẽ không còn sợ siêu quái thú này nảy sinh phản kháng gì nữa.

Nhưng trước khi xảy ra chuyện đó, nếu loại siêu quái thú này ăn thịt người, thì tất cả đều sẽ không làm được nữa, hai con siêu quái thú này chắc chắn phải chết, không phải chỉ để báo thù cho mạng người, mà quan trọng nhất là vì nó là động vật ăn thịt người, bản chất của nó chính là một loài dã thú đã ghi nhớ mùi vị thịt người, một dã thú mạnh như thế, chắc chắn không thể để cho nó tồn tại được!

Cô bé này rất có thể sẽ bị con siêu quái thú vừa mới liếm máu kia nuốt chửng... việc này được quyết định bởi bản năng dã thú bên trong siêu quái thú!

Ngay lúc Diêu Nguyên định rút kiếm rằng cửa siêu từ ra, còn các chiến sĩ liên sao từ xa chuẩn bị bao vây tấn công, thì không ngờ hai con Hắc Long trưởng thành lại chẳng tấn công gì cả, chúng chỉ đi qua đi lại xung quanh cô bé, liếm vết thương, cái lưỡi hơi nham nhám của chúng liếm một cách rất nhẹ nhàng, cô bé dần dần bị nhột nên bắt đầu cười, thậm chí còn ôm lấy đầu của con cái.

Còn con cái thì vẫn rất dịu dàng liếm vào mặt cô bé, cứ thế không hề tấn công gì cả...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 34: Tàu Hi Vọng Hạ Cánh

Chuyện vừa xảy ra của siêu thú thật sự khiến cho tất cả mọi người toát mồ hôi lạnh, nhưng kết quả lại khiến cho mọi người mừng rỡ không thôi. Đến cuối cùng đứa bé kia còn cười khanh khách ôm lấy đầu con Hắc Long cái dí vào mặt mình chơi đùa, còn con Hắc Long cái cũng để mặc cô bé, cũng không gầm gừ gì cả. Cho đến khi cô bé xoay người định leo lên lưng của con Hắc Long cái, Diêu Nguyên đã chạy kịp đến ngăn cản.

Vì việc đứa bé bị thương, Diêu Nguyên đã xin lỗi chàng trai trẻ rồi đợi nhân viên y tế xuất hiện tiến hành các bước khử trùng, băng bó cho cô bé xong, nghe thấy chàng trai trẻ nói đứa bé thích ăn cà tím, anh mới hứa rằng vài ngày sau sẽ cho người mang một ít cà tím sang để làm quà xin lỗi.

Trên thực tế, chàng trai trẻ sớm đã nhận ra lúc Diêu Nguyên đến mặc dù không mặc Tinh Tế Chiến Giáp, nhưng trên tàu Hi Vọng, người duy nhất có thể mặc Tinh Tế Chiến Giáp màu đỏ rực chỉ có thuyền trưởng Diêu Nguyên. Cậu không ngờ rằng Diêu Nguyên lại là một người bình dị dễ gần như vậy. Trên thực tế trọng trách cũng không phải hoàn toàn đặt trên vai Diêu Nguyên, lúc đó đang nói vài câu khách sáo.

Thật không ngờ đứa bé gái căn bản không cảm nhận được cảm giác của một lãnh đạo, cô bé đứng dậy xong liền đột nhiên nhìn thấy con ấu thú trên tay Diêu Nguyên. Nó nhỏ nhỏ như lòng bàn tay người lớn, cũng cỡ như con mèo nhỏ, cơ thể trắng như ngọc, một chút khuyết điểm nhỏ cũng không có, hơn nữa còn đang lắc lư cái đầu không ngừng chớp mắt nhìn cô

bé. Khi đó cô gái nhỏ gần như mất cả hồn, trời ạ, con vật thật đáng yêu làm sao.

“Chú ơi, có thể cho cháu xem con vật nhỏ này được không? Đáng yêu quá. Oa, nó có tận sáu chân lận này.” - Cô gái nhỏ đột nhiên nhân lúc Diêu Nguyên và chàng trai trẻ đang nói chuyện đã đến trước mặt Diêu Nguyên. Ở xa thì không thấy rõ, nhưng đến gần thì cô bé đã hoàn toàn nhìn rõ rồi. Diêu Nguyên mặc Tinh Tế Chiến Giáp cao ba mét, cô bé còn chưa cao bằng bắp đùi của Diêu Nguyên nhưng lại có thể nhìn thấy ấu thú trên tay anh?

Diêu Nguyên ngồi xổm xuống, dù thế vẫn cao hơn cô bé rất nhiều. Anh ngồi như thế rồi mở lòng bàn tay ra, ấu thú đang dùng hai móng vuốt ôm lấy ngón tay Tinh Tế Chiến Giáp, đồng thời nhìn cô gái nhỏ rồi gật đầu nhẹ nhẹ, lúc lên lúc xuống. Đôi mắt xanh lá trong như nước.

Cô gái nhỏ vô cùng thích thú, cẩn thận đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đầu của ấu thú. Chỗ tiếp xúc mát như chạm vào ngọc. Tiếp đó cô bé dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ấu thú, còn ấu thú thì dường như đang hưởng thụ, nhắm cả hai mắt lại, sau đó thì dùng hai móng vuốt ôm lấy ngón tay cô rồi dùng cái lưỡi mềm mại của nó liếm lên đầu ngón tay. Cô bé lại thích thú cười lên khanh khách.

Cứ như vậy, lần đầu tiên thử đưa siêu thú tiếp cận với loài người không thể nói là hoàn mỹ, nhưng kết quả thật sự khiến Diêu Nguyên ngạc nhiên và vui mừng. Đúng thế, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Ngoài chuyện liên quan đến siêu thú, chuyện liên quan đến những người xuống đất, thời gian này tàu Hi Vọng thật sự rất bận rộn. Trên thực tế, khoảng thời gian trước mắt chỉ có thể chờ đợi, không chỉ Diêu Nguyên mà rất nhiều chuyện khiến cho rất nhiều người bận rộn.

Ví dụ như chuyện cho tàu Hi Vọng đáp xuống mặt đất, ví dụ như chuyện xây dựng chính phủ loài người, ví dụ như việc tuyển chọn nhóm những người xuống đất lần thứ hai, ví dụ như chuyện thí nghiệm vũ khí phòng ngự mới...

Tóm lại, mỗi ngày Diêu Nguyên có thể bỏ ra một giờ để chạy đến chỗ đám siêu thú để bồi đắp tình cảm, chuyện này thật ra đối với anh là một cơ hội nghỉ ngơi hiếm có. Nhưng chuyện cần làm thì vẫn phải làm, hơn nữa chuyện cấp bách nhất vẫn là việc cho tàu Hi Vọng đáp xuống mặt đất.

Trên thực tế, nguyên nhân là vì sự xuất hiện của nhóm những người xuống đất đầu tiên. Họ ở trong biệt thự, ăn các loại trái cây, rau củ của tinh cầu mới và đảm nhận binh sĩ phòng ngự đi săn bắt và đánh cá. Đương nhiên họ cũng có công việc của mình, như kỹ sư xây dựng, nhân viên kỹ thuật, nhân viên nghiên cứu, nhà khoa học... mỗi ngày đều hết sức bận rộn. Còn các Anh Hùng gia dùng tiền của loài người để mua tư cách được xuống đất, cũng thông qua sự sắp xếp của chính phủ để tìm công việc cho mình, bao gồm cả người máy xây dựng quản lý công trường, hay thanh lý thức ăn, hay chuẩn bị bữa trưa cho các công nhân ở công trường. Dù sao mỗi tháng đều cần trả tiền nhà nên công việc là cần thiết.

Nhưng cho dù là như vậy cũng khiến cho dân chúng trong tàu Hi Vọng ngưỡng mộ vô cùng. Nhóm người xuống đất đầu tiên tổng cộng không đến 20 ngàn người, chính xác là hơn 16 ngàn hơn. Nếu so sánh với số người còn lại trên tàu Hi Vọng thì nhóm này chỉ chiếm một phần mười mà thôi.

Cho nên mặc dù tất cả mọi người biết rõ danh sách nhóm xuống đất lần thứ hai sắp được chọn ra, nhiều nhất là hai tháng sau sẽ có thể vào biệt thự độc lập ở, nhưng tình cảm quần chúng vẫn mãnh liệt, rất nhiều người thậm chí còn phát ngôn trên trang web của mình, nói rằng không thể ở biệt thự độc lập cũng đành, nhưng ít nhất tàu Hi Vọng cũng phải đáp xuống đất

chứ? Như vậy thì ban ngày còn có thể đi lại trên bãi cỏ, còn hơn là nhìn người khác hưởng thụ, mình thì thêm nhỏ dãi đúng không?

Không ngờ rằng ngôn luận này lại được đại đa số người ủng hộ, thậm chí hi vọng mỗi tuần sẽ làm một cuộc điều tra. Kết quả ngoại trừ những người e sợ mọi trường của hành tinh lạ ở bên ngoài cùng các sinh vật lạ, thì năm phần chín số người trên tàu Hi Vọng đều hi vọng được đi lại trong môi trường tự nhiên.

Chính bởi vì như thế, siêu vắc xin dành cho người thường đã được điều chế thành công, quá trình hợp thành cũng hoàn toàn không cần lo lắng. Nếu thật sự cần, nhiều nhất trong vòng hai ngày sẽ có thể hợp thành đủ lượng vắc xin để cho hơn 160 ngàn người còn lại dùng, hơn nữa các loại động vật và thực vật trên tàu Hi Vọng cũng có thể được chích và ngâm dung dịch vắc xin bản có sửa đổi. Về cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề bị truyền nhiễm.

Vì thế mà Diêu Nguyên và các nhà khoa học có liên quan sau khi cùng thương lượng với Vương Quang Chính và những người bên quân đội khác, cuối cùng đã quyết định sẽ cho tàu Hi Vọng đáp xuống tinh cầu mới. Dù sao thì cứ lang bạt như vậy từ ngày này sang ngày khác cũng là một vấn đề, sớm muộn cũng phải đáp xuống. Như vậy thì chọn ngày không bằng đúng ngày, nửa tháng sau khi nhóm xuống đất đầu tiên xuất hiện, cũng chính là năm ngày sau tàu Hi Vọng sẽ đáp xuống.

Cùng lúc đó, một nhóm chuyên gia khác đưa ra ý kiến, nếu tàu Hi Vọng đã đáp xuống địa cầu thì chi bằng cùng ngày hôm đó hãy làm lễ khai quốc cho chính phủ mới của loài người trước. Dù sao thì quân đội mỗi ngày cũng đều luyện tập, hơn nữa các chiến sĩ Tinh Tế mặc Tinh Tế chiến giáp sẽ thêm phần uy vũ hơn. Ngoài trừ việc không có xe tăng ra, chiến cơ vũ trụ loại 003 còn cường hãn hơn các loại máy bay chiến đấu của địa cầu gấp trăm lần sao?

Trước mắt không vội làm đại cải tổ chính phủ, phương châm chính trị cũng có thể tạm thời dùng phương châm chính trị của tàu Hi Vọng. Quan trọng là phải tổ chức lễ khai quốc, để mọi người được an tâm, hơn nữa nhân ngày tàu Hi Vọng đáp xuống là một ngày trọng đại, cũng nên tổ chức lễ khai quốc, đây không phải là một sự kiện lịch sử đáng được con người trong tương lai ghi nhớ sao?

Đương nhiên, tuy rằng đề nghị này khiến cho Vương Quang Chính cùng một loại nhân viên liên tục gật đầu tán thưởng, nhưng Diêu Nguyên lại có suy nghĩ sâu xa hơn. Đầu tiên đương nhiên là sự chuẩn bị sẽ không được chu toàn, một sự kiện như đại lễ khai quốc sao lại có thể gấp rút qua loa? Tất cả mọi kế hoạch đều phải được chuẩn bị hoàn hảo mới được.

Tiếp theo còn một việc nữa chính là những phương tiện vũ khí trên mặt đất.

Đại điển khai quốc phải làm sao cho phấn chấn lòng người. Đặc biệt là phải khiến cho rất cả quần chúng cảm thấy được vùng đất họ dùng để sinh tồn sau này có được sự bảo hộ hùng hậu! Các binh sĩ phòng ngự phải biểu diễn nghi thức duyệt binh trong đại điển khai quốc, chiến sĩ Tinh Tế càng không cần phải nói, còn máy bay chiến đấu vũ trụ loại 003 nữa, tất cả đều phải xuất hiện. Nhưng vốn dĩ đã đáp xuống đất, không thể tìm ngay được một phương tiện vũ khí mặt đất có sức chiến đấu mạnh. Chuyện này dù thế nào đi nữa cũng là một biểu hiện sơ sót sẽ khiến cho một bộ phận quần chúng cảm thấy lo lắng.

Theo tiêu chuẩn khoa học của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, chắc chắn sẽ có loại phương tiện vũ khí vượt qua được xe tăng, bao gồm cả loại chiến xa bắn đạn pháo tầm xa có loại nòng Gauss lớn cùng các loại xe tăng tự di chuyển. Thậm chí là quân đội người máy... Tất cả đều có thể chế tạo ra, đồng thời nhân loại cũng sẽ có được hệ thống phản trọng lực mà trong cách mạng công nghiệp lần thứ tư người ta còn chưa tìm hiểu được.

Kể từ đó, chế tạo ra một pháo đài trên không có nguồn động lực từ phản ứng tự hợp khí hidro, có vòng bảo hộ điện từ cỡ lớn, đồng thời có một số lượng lớn súng Gauss cao uy lực trọng, lơ lửng cách mặt đất trên trăm mét... Tiên Vân!

Đây mới chính là thứ Diêu Nguyên trông đợi nhất và cũng muốn chế tạo được nhất, một mặt pháo đài trên không có sức mạnh như vậy có thể chở ít nhất là 500 quân nhân, đồng thời có thể từ trên cao bắn đạn được Gauss xuống chiến trường, một mặt khác sẽ có uy lực tương đương với một phần năm khả năng đạn được của tàu Hi Vọng. Đa phần sẽ có thể hoàn toàn thay thế nhiệm vụ phòng ngự dưới đất của tàu Hi Vọng. Nếu có được một hai pháo đài như vậy, cho dù là dị hình sống dậy, thậm chí là cả ngàn con siêu thú xuất hiện thì pháo đài hùng mạnh như vậy cũng có thể bắn hạ trong chớp nhoáng!

Vì thế Diêu Nguyên đã phủ quyết chuyện đề nghị cử hành đại lễ khai quốc, chỉ tiến hành nghi thức tàu Hi Vọng đáp xuống mặt đất như ban đầu. Năm ngày sau tàu Hi Vọng sẽ đáp xuống một vùng đồng bằng cách thủ đô 10 km, đồng thời từ phạm vi 50 km xung quanh tàu Hi Vọng và thủ đô sẽ lập đường cảnh giới. Trong phạm vi này ngoài hai con siêu thú mình đã biết, sẽ trục xuất tất cả các loại động vật ăn thịt hoang dã có tính uy hiếp khác.

Ngày lại ngày trôi qua, cho đến ngày thứ năm, 10 giờ sáng theo giờ tinh cầu mới, theo hiệu lệnh của Diêu Nguyên, tàu Hi Vọng bắt đầu đáp xuống mặt đất. Tất cả mọi người đều dồn ra cửa sổ ở hai bên tàu Hi Vọng nhìn ra ngoài, ở phía xa là vùng rừng rậm, gần hơn là một thảo nguyên xanh mướt. Phong cảnh ở bên cửa sổ còn lại lại là một màu xanh đậm của biển cả, từ trên không trung ngàn mét nhìn xuống, đường ngăn cách giữa trời và biển như một đường chân trời hình tròn của tinh cầu mới.

Tàu Hi Vọng rung lắc nhẹ nhưng không có chấn động gì rõ ràng, khiến cho toàn bộ người trên tàu Hi Vọng đều reo lên vui sướng. Đến cả

quân sĩ phòng ngự ở dưới mặt đất cùng nhóm người xuống đất đầu tiên cũng đều vui sướng, hò reo theo.

Ngay lúc này đây, tàu Hi Vọng đã đáp thành công xuống tinh cầu mới!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 35: Mười Bảy Con Hắc Long

Từ sau khi tàu Hi Vọng hạ cánh, tất cả mọi người đều vui mừng phấn khởi, cho dù họ không phải người đổ bộ, không được sở hữu các căn biệt thự riêng, mỗi ngày đều phải quay trở về tàu Hi Vọng. Đồng thời, cùng lúc với việc tàu Hi Vọng hạ cánh thì sự nghiệp xây dựng thủ đô cũng dần dần được triển khai, hiện tại điều quan trọng nhất là phải xây dựng một quảng trường cực lớn ngay giữa trung tâm thủ đô, đặt tên là quảng trường Nhân Loại.

Các đồ vật trang trí, các thiết bị đường dây điện, việc lựa chọn, kích thước và nền móng của địa điểm, cùng với việc sắp xếp các công trình xung quanh đó, tất cả đương nhiên đều được giao cho các chuyên gia kiến trúc chuyên nghiệp đảm nhận, rõ ràng, lúc trước khi rời khỏi Trái Đất, Diêu Nguyên đã chọn ra rất nhiều tinh anh, tuy những người này bình thường khi ở trên phi thuyền không có tác dụng gì mấy, không hữu dụng bằng các nhà khoa học, nhưng khi bắt tay vào tiến hành xây dựng hành tinh thì sự hữu dụng của họ đã thể hiện rõ rệt, thế nên những việc xây dựng này giờ chỉ cần thời gian thôi, nhưng đến khi thảo luận xem nên đặt bao nhiêu bức tượng ở quảng trường thì vấn đề bắt đầu xuất hiện.

Bởi vì đây là quảng trường Nhân Loại mà loài người xây dựng để ăn mừng sự kiện có được tinh cầu mới, một quảng trường được xây dựng với danh nghĩa của giống loài, thế thì làm sao có thể tùy tiện được? Về chất liệu gỗ chắc chắn không thể có chút đắn đo nào, quan trọng là phải nhìn thấy sự tinh tế trong sự hùng vĩ, đặc biệt là về kiến nghị xem nên có bao

nhieu bức tượng, trước tiên là tượng của loài người, một nam một nữ mỗi tượng đặt ở mỗi hướng Nam Bắc, sau đó ở phía Đông thì đặt một hành tinh xanh, cũng chính là tượng của Trái Đất, ở phía Tây thì đặt bức tượng thu nhỏ của tàu Hi Vọng, cuối cùng ở ngay chính giữa, các nghị viên ban đầu đề nghị sẽ đặt tượng của Diêu Nguyên, nhưng Diêu Nguyên lại một mực phủ quyết, đề nghị của anh là sẽ đặt tượng của các anh hùng.

Đó chính là những bức tượng được lập nên cho những người đã hi sinh cho tàu Hi Vọng trong suốt sáu năm kể từ khi rời khỏi Trái Đất, điều quan trọng là cần phải có cả nam cả nữ, ngoài ra phải thể hiện được đặc trưng của cả ba chủng tộc da trắng, da vàng, da đen, đồng thời phải thể hiện được sự tưởng nhớ tinh thần vĩ đại của những người đã hi sinh.

Những bức tượng này đã trở thành phạm trù nghệ thuật rồi, nên đương nhiên không thể dùng máy móc để tạo ra, nhưng điều đáng tiếc là, lúc Diêu Nguyên rời khỏi Trái Đất lại không mang theo bất kỳ nhà nghệ thuật nào, bởi vì nghệ thuật tuy là một phần không thể thiếu trong văn minh nhân loại, nhưng lại không phải là thứ quan trọng cho việc sống sót và tìm kiếm lương thực, dẫn theo một nghệ nhân chỉ bằng dẫn theo một nhà ngôn ngữ học hoặc một kế toán còn hơn.

Thế nên cho đến nay, trong số hơn một trăm hai mươi ngàn người từ Trái Đất lên tàu, không thể tìm được bất kỳ nghệ nhân nào có thể đảm nhận việc điêu khắc tượng, đây thực sự là vấn đề khiến Diêu Nguyên và các quan chức chính phủ phải đau đầu.

Cuối cùng hết cách, đành phải chọn trong số hơn hai ngàn giáo sư Trái Đất ra được hơn hai mươi người có hiểu biết chút ít về nghệ thuật, sau đó yêu cầu họ cố gắng tìm cảm hứng tạo ra năm bức tượng, dù sao thì nền móng chỗ đặt tượng ở quảng trường đã có rồi nên khi nào có tượng là sẽ được đặt lên ngay.

Dù gì thì hiện tại, toàn bộ nhân loại cũng đang vô cùng hào hứng, mỗi ngày nhìn thấy thủ đô của loài người dần thành hình, mỗi ngày đều cực kỳ bận rộn, đến mức ngay cả việc đi dạo trên bãi cỏ cũng chỉ có thể hưởng thụ vào lúc sáng sớm đi làm hoặc buổi chiều tan làm, tất nhiên, các loại hoa quả, rau củ và thịt cá của tinh cầu mới chính là một sự hưởng thụ tuyệt mỹ, hơn nữa do tài nguyên dồi dào nên tinh cầu mới không hề bị ảnh hưởng của sự ô nhiễm hay tàn phá môi trường, mỗi ngày đi săn bắn và đánh cá, tuy nhân viên được cử đi chỉ khoảng bảy tám trăm người, nhưng lượng thịt cá mang về lại đủ cung ứng cho hơn một trăm ngàn người, có thể thấy rõ tài nguyên thiên nhiên ở đây phong phú thế nào.

Tất nhiên, những người trên tàu Hi Vọng vốn từng phải đau khổ vì môi trường Trái Đất, nên họ chắc chắn sẽ không thể khai thác quá mức, mỗi lần săn bắn đánh cá đều ở các vị trí thu hoạch khác nhau, dù gì cũng có tàu vận chuyển nên có ở vị trí xa hàng trăm cây số cũng đều có thể quay về trong ngày, dân số cả tàu Hi Vọng chẳng qua cũng chỉ hơn một trăm tám mươi ngàn người thôi, trong đó còn có đến năm sáu chục ngàn đứa trẻ, nếu so với khả năng tái sinh sản của một nửa bán cầu thì con số tiêu hao này chẳng đáng là bao.

Do tài nguyên lương thực phong phú nên đã dẫn đến sự phát triển của ngành ẩm thực, nhờ vào việc này, một số người Pháp, rất nhiều người Trung Quốc và một số ít người Nhật cùng với một số người nước khác đã bắt đầu gửi đề nghị mong được mở quán ăn, thế là trên khắp ba tầng cao và một tầng hầm tàu Hi Vọng, rất nhiều quán ăn phong cách Pháp, Âu Mỹ, Trung Quốc, Nhật Bản và một số nước nhỏ khác đã xuất hiện, cùng lúc đó cũng xuất hiện một vài người có tầm nhìn, đứng ra làm trung gian thu mua một lượng lớn hoa quả, rau củ, thịt thú, hải sản, sau đó phân loại, làm sạch, đồng thời cắt nhỏ, rã đông, sau đó giao số lượng lớn cho các quán ăn. Cứ thế, việc kinh doanh tuy nhỏ nhưng vô cùng hoàn chỉnh, đặc biệt là dưới sự hỗ trợ tận tình của Diêu Nguyên đối với dân chúng, cả xã hội loài người đang dần phục hưng với một tốc độ đáng kinh ngạc, tất cả đều vô cùng

hoàn hảo, có thể dự tính, chỉ trong vài chục năm thôi, thế giới loài người sẽ được phục hưng hoàn toàn, trở thành một quốc gia lớn, một chủng tộc lớn thật sự, chứ không còn chỉ là mấy trăm ngàn người như hiện tại.

- O? Thứ bảy và chủ nhật à? Không phải trước nay vẫn luôn có sao?

Diêu Nguyên đang ký một tài liệu liên quan đến việc quân phòng ngự và chuyển đổi vũ khí thì đột nhiên nghe được mấy lời bàn tán của vài đại biểu kiến trúc sư, nghị viên và vài chuyên gia về lịch, anh mới ngẩng đầu lên tò mò hỏi.

Một chuyên gia về lịch ngập ngừng nói:

- Nhưng quan trọng là lịch của tinh cầu mới hiện tại vẫn chưa được thiết lập triệt để, trước tiên là do thời gian một ngày ở đây đến gần hai mươi bảy tiếng, hơn nữa một năm còn có sự thay đổi bốn mùa với bốn trăm mười một ngày, à, phải nói là năm mùa mới đúng, vì ở giữa còn có một mùa nước cạn mà ngay cả nước biển cũng rút hết, quan hệ thời gian phức tạp như thế nên khiến cho khái niệm thứ bảy chủ nhật hiện tại chỉ còn là danh nghĩa, hơn nữa hiện tại chúng ta đang bận việc xây dựng, lo công việc cho dân chúng, rồi chuẩn bị cho việc xây và cấp biệt thự cho đợt đổ bộ thứ hai, ai cũng muốn mình sẽ được chọn nên sẽ không thể nghỉ ngơi, cứ thế này thì thật sự họ sẽ rất mệt.

Diêu Nguyên suy nghĩ kỹ một hồi, cảm thấy có vẻ đúng là như thế, bởi vì hiện tại các công trình ở thủ đô không hề cố định, tốc độ xây dựng của các người máy công trình rất nhanh nên không thể chia ra theo từng công trường được, tất cả công nhân và nhân viên được thuê đều được tính lương theo ngày, nơi nào cần thì nhân viên sẽ đến chỗ chính phủ điền đơn đăng ký, sau đó chờ trung ương điều phối.

Thế nên nếu nghỉ một ngày thì sẽ mất đi một ngày lương, cần phải biết hiện giờ lương đang được trả gấp đôi, hơn nữa đợt biệt thự thứ hai đã sắp

xây xong, vì mong đến lúc đó có thể mua được một căn nên hầu hết mọi người đều lao đầu vào làm việc, bên cạnh đó thời gian một ngày ở tỉnh cầu mới quá dài, dẫn đến việc thời gian làm việc ban ngày có khi đến gần mười tiếng, vì thế rõ ràng mọi người đều đang mệt chết đi được, đây rõ ràng không phải một câu nói quá.

Diêu Nguyên nghĩ một lúc rồi nói:

- Thế thì bắt đầu từ mai sẽ cho nghỉ liên tiếp năm ngày, sau này mỗi năm đều sẽ lấy năm ngày này làm ngày nghỉ lễ, gọi là lễ đổ bộ, tất cả công việc đều sẽ tạm dừng, ngoại trừ quân phòng ngự và các chiến sĩ liên sao ra thì tất cả mọi người sẽ được thoải mái vui chơi nghỉ ngơi ở các vùng xanh an toàn, nhưng không được vượt qua đường kẻ vùng vàng, đồng thời sau này sau khi làm việc năm ngày, đến thứ bảy chủ nhật thì sẽ được nghỉ, à, ngày nghỉ cũng vẫn sẽ được nhận một nửa lương như ngày đi làm, lấy mốc lương cơ bản làm chuẩn.

Thư ký Bobby đứng bên cạnh lập tức ghi lại toàn bộ, rồi mau chóng đem ra khỏi phòng thuyền trưởng in thành tài liệu, đưa cho Diêu Nguyên lập tức ký tên rồi chuyển lại cho Bobby, sau đó chỉ cần giao cho tòa soạn báo Hi Vọng công bố tin tức này ở mục tin bảy giờ tối, đồng thời lưu trữ lại trên trang chủ chính thức của tàu Hi Vọng là xong, cả quy trình này đã hoàn toàn được chuẩn hóa.

Những nhân viên này nghe vậy đều thấy rất hài lòng, thực tế, họ cũng thuộc nhóm người đang rất mệt, có thời gian nghỉ ngơi quả thực là không còn gì bằng.

Sau khi nhóm người đó rời khỏi, Diêu Nguyên mới vươn vai một cái, nhìn đồng tài liệu đã vơi dần trên bàn, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ phòng thuyền trưởng, ở đó có thể nhìn thấy một vùng đại dương xanh thẳm.

- Có lẽ... nghỉ ngơi một chút đúng là lựa chọn tốt, Ba Lệ chẳng phải luôn muốn đi ngắm đại dương sao? Đến lúc thực hiện lời hứa này rồi.

Diêu Nguyên bất giác mỉm cười, trọng trách nặng nề bấy lâu khiến anh luôn cảm thấy căng như dây đàn, nhân viên bận rộn làm việc mỗi ngày nhất trên cả tàu Hi Vọng ngoài anh ra thì còn ai? Khó khăn lắm mới có kỳ nghỉ dài năm ngày, nên ngoài một số ít việc liên quan đến quân đội cùng với việc bố trí sự an toàn cho người dân và sắp xếp cho kỳ nghỉ ra thì năm ngày này rõ ràng là thời điểm ít công việc nhất, trong đầu anh chợt hiện ra gương mặt lạnh lùng nhưng xinh đẹp của Ba Lệ.

Đúng lúc Diêu Nguyên đang định dùng máy liên lạc để nói chuyện với Ba Lệ ở phòng thí nghiệm thì đột nhiên máy liên lạc của anh lại reo lên, khi anh mở máy liên lạc thì đầu dây bên kia vang lên tiếng hét của Vương Quang Chính.

- Diêu Nguyên! Không xong rồi! Có mười bảy con Hắc Long đang tụ lại cùng chạy trên đường, chúng tôi đã tính toán hướng đi của chúng, chính là nhằm vào thủ đô của chúng ta! Dự tính chỉ lát nữa thôi, khoảng sau mười phút là chúng sẽ đến tuyến phòng ngự tuyệt đối của thủ đô rồi!

Diêu Nguyên lập tức thốt lên một tiếng thối chết, rồi vội bảo Vương Quang Chính cho tập hợp các chiến sĩ liên sao, đồng thời cho tàu Hi Vọng mở tất cả hệ thống quét tín hiệu, chuẩn bị vũ khí hạng nặng hướng về mười bảy con Hắc Long, sau đó, anh vội chạy đến kho vũ khí rồi mặc lên mình chiến giáp liên sao màu đỏ rực.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Diêu Nguyên chạy đến nơi, nhìn thấy một trăm năm mươi một chiến sĩ liên sao, bao gồm cả Vương Quang Chính cũng đã mặc chiến giáp liên sao đang đứng chờ ở bìa rừng dự tính là nơi mười bảy con Hắc Long sẽ xông ra, phía sau họ là hơn năm trăm chiến sĩ phòng vệ đang bày trận, tất cả mọi người đều như đang chờ một kẻ địch lớn.

Diêu Nguyên chỉ vừa kịp nói với Vương Quang Chính vài câu về việc bố trí phòng ngự thì ở ngay bìa rừng nơi mọi người đang hướng mắt nhìn bỗng xuất hiện hai con Hắc Long Sáu Chân đã trưởng thành, ngay sau đó, phía sau chúng lần lượt xuất hiện thêm mười lăm con Hắc Long Sáu Chân nữa, tất cả đều đã trưởng thành!

Nhưng khi Diêu Nguyên nhìn thấy mười bảy con Hắc Long trưởng thành này thì tâm trạng căng thẳng của anh thấy dịu hẳn đi, hơn nữa trong lòng còn dần xuất hiện một sự phấn khích.

Bởi vì hai con Hắc Long đi đầu, lớp vỏ giáp trên người chúng không còn đen giống như những con khác nữa mà hiện rõ thành một màu nâu đậm, trong đó có một con có thân hình rất lớn nhưng chỉ có năm cái chân.

Đúng thế, chúng chính là cặp vợ chồng Hắc Long đã mấy hôm rồi không thấy bóng dáng đâu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 36: Thần Phục

Hắc Long sáu chân là loài sinh vật mới được loài người trái đất phát hiện ra, nó có một sức mạnh không thể tưởng tượng được. Với sức mạnh đó, nó có thể đánh bại các chiến binh liên sao. Nếu nó ở hành tinh cũ thì xe tăng, chiến xa ở trước mặt nó chẳng qua chỉ là đồ chơi thôi. Trừ khi dùng chiến thuật vũ khí sát thương như đạn hạt nhân, nếu không thì cả đội quân địa cầu cũng không làm được gì nó.

Có tất cả mười bảy con Hắc Long sáu chân, trọng lượng này thật sự quá nặng, cho dù điều động hết các chiến binh liên sao thì nếu như đánh du kích trong rừng rậm, e rằng phải chết ít nhất năm mươi hoặc nhiều hơn thế nữa số chiến binh, trả một cái giá đắt như vậy mới có thể tiêu diệt được nó, đương nhiên khả năng lớn là nó sẽ chạy vào khu rừng khác, đó đơn giản chỉ là đuổi chúng đi thôi!

Do vậy, Vương Quang Chính mới có phản ứng lớn đến thế, nói cách khác, với tư cách là nhân vật thứ hai của tàu Hi Vọng, do Diêu Nguyên công khai biểu thị là người thừa kế và người nối nghiệp của anh. Chức vụ trước mắt của Vương Quang Chính là thuyền phó, tổng tư lệnh quân phòng ngự tàu Hi Vọng cùng với phó đoàn trưởng đoàn chiến binh liên sao, cùng với phó tổng trưởng chính phủ tàu Hi Vọng (Diêu Nguyên còn chưa xưng tổng thống), do đó Vương Quang Chính là người đứng thứ hai trong cơ cấu tàu Hi Vọng, chưa nói đến việc Vương Quang Chính luôn mang tư tưởng của giai cấp vô sản dẫn đến sự cảnh giác của nghị viện cùng các nhà khoa

học của tàu Hi Vọng. Ít nhất với thân phận ấy, cái gọi là điều động quân đội tiến hành phòng ngự là việc hoàn toàn không thành vấn đề.

Vì vậy lúc Diêu Nguyên đến hiện trường, hiện trường ngoài những chiến binh liên sao mà Diêu Nguyên lệnh tập hợp ra, còn có một số vị trí có quân phòng ngự, biên giới cánh rừng rậm này có thể là vòng tròn phòng ngự tuyệt đối của thủ đô, là nơi không cho phép có bất kỳ sơ hở hay lỗ thủng nào, vì đi qua tí nữa là phạm vi thiết lập của thủ đô, đó là nơi sinh sống của hơn mười vạn người dân, đây là ý nghĩa phòng thủ tuyệt đối của thủ đô, đừng nói là mãnh thú, kể cả những động vật nhỏ hay chim chóc cũng không thể lọt vào bên trong.

Ngoại lệ duy nhất chính là loài Hắc Long trước mắt, đây là loài động vật duy nhất mà cách mạng khoa học kỹ thuật vũ khí lần thứ tư của quân phòng ngự cũng không sao chống lại được. Chỉ có các chiến binh liên sao liều chết mới có thể đủ khả năng chống lại chúng. Đương nhiên, các trận địa do các chiến sĩ quân phòng ngự xây nên vẫn rất cần thiết, mà đây cũng là việc Vương Quang Chính sớm ra lệnh cho quân đội làm.

Nhưng điều may mắn là, mười bảy con Hắc Long này hoàn toàn không phải là kẻ địch, hoặc tạm thời chúng chưa được xem là kẻ địch.

Sau khi mười bảy con Hắc Long này từ trong rừng rậm xông ra, không riêng gì các chiến sĩ quân phòng ngự bên ngoài rừng cùng các chiến binh liên sao trở thành một cuộc bạo động nhỏ, bên phía đám Hắc Long cũng là tỏ ra như một cuộc bạo động. Ngoại trừ hai con Hắc Long trưởng thành cầm đầu, mười lăm con Hắc Long còn lại đều bày ra dáng vẻ công kích quân phòng ngự, há miệng nhe răng, căng hết cả thân hình. Hoặc là tùy cơ chạy trốn, hoặc là tùy cơ tấn công. Xem ra chúng cũng cảm thấy kinh sợ đám người trước mắt.

Nhưng cùng với tiếng gầm gừ của con Hắc Long màu nâu dẫn đầu, cuộc bạo động của đám Hắc Long cũng dần dần nhỏ lại. Nhưng chúng vẫn

đứng đó di chuyển qua lại, chứng tỏ chúng vẫn còn đang do dự.

Trong đầu Diêu Nguyên lúc này lại nhớ đến lời nói của các nhà sinh vật học, Hắc Long sáu chân có lẽ là một loại sinh vật mang tính xã hội, điểm này có thể nhìn ra được từ việc đám Hắc Long cùng nhau nuôi dưỡng con cái. Không giống với các loài sinh vật sống một mình như hổ hay gấu, loài động vật này giống như sói và ngựa, là loài có thể thuần dưỡng được.

Chỉ là lượng thức ăn quá lớn nên loài Hắc Long sáu chân này mới phải phân tán ra, nhưng chúng vẫn có mối liên hệ với nhau. Chúng không giống loài hổ sống đơn độc một mình mà giống loài sói sống phân tán, thông thường trong loài sinh vật này sẽ có một con sói vua làm thống lĩnh, đương nhiên con cầm đầu phải có một thân thể cường lực nhất.

Những việc này Diêu Nguyên cũng đã sớm có dự tính, mặc dù tinh cầu mới cùng là một tinh cầu với Trái Đất nhưng tính logic của sinh vật vẫn có thể suy luận theo lẽ thường. Nhưng bây giờ, một lần xuất hiện mười bảy con Hắc Long, cũng một phần nào chứng minh được suy luận của các nhà sinh vật học, hơn nữa sau khi nghe tiếng tiếng gầm hú của cặp vợ chồng Hắc Long, các con Hắc Long còn lại đều thể hiện “Rõ”, điều này cũng có thể chứng minh đây là loài sinh vật mang tính xã hội sống bầy đàn như sói, đương nhiên, cũng từ một phương diện khác có thể làm rõ tính phức tạp của nó.

Nhưng điều làm Diêu Nguyên cảm thấy kỳ lạ vẫn là cặp vợ chồng Hắc Long, nói chính xác là con Hắc Long đực tàn phế bị gãy một chân lại là con đầu đàn. Để biết sức mạnh của con Hắc Long, mặc dù nó là con đầu đàn nhưng một khi bị tàn phế, chắc chắn sẽ nảy sinh tranh tuyển làm thủ lĩnh mới, nhưng không ngờ sau khi nó bị tàn phế, vị trí thủ lĩnh của nó vẫn không có sự thay đổi nào.

Hẳn là... là do sự biến hóa màu sắc bên ngoài hay sao?

Đây không phải lúc nghĩ đến những chuyện này, Diêu Nguyên sau khi nhìn con đực gặm hết phía sau mười lăm con Hắc Long, anh nhìn phía Ưng, Hắc Thiết, Lưu Bạch ở phía sau, cùng với các thành viên tiểu đội Hắc Tinh nháy mắt ra dấu, đồng thời lại làm dấu với Vương Quang Chính. Tiếp đó Vương Quang Chính đứng tại chỗ chỉ huy binh sĩ quân phòng ngự và các chiến binh liên sao, còn Diêu Nguyên thì dẫn theo các thành viên tiểu đội Hắc Tinh đi về phía cặp vợ chồng Hắc Long.

Mười lăm con Hắc Long đó lập tức chuyển động, trong đó có một con có thể hình to lớn nhất, thậm chí đuôi dài thân hình, gào thét như đánh trống ra trận, toàn bộ thân hình mãnh liệt ấy liền hướng về phía Diêu Nguyên đợi anh xông đến.

Nhưng bóng dáng con này vừa mới xông lên trước, bóng dáng một con màu nâu bên cạnh đã đánh bay nó, tiếp đó một con Hắc Long đực năm chân đã trấn áp trên người nó, đồng thời những chiếc răng sắt nhọn đã găm vào cổ nó, dường như chỉ cần một cái nháy mắt sau đó sẽ cắn chết nó.

Con Hắc Long đầu đàn này lập tức lên tiếng cầu khẩn, đồng thời sáu chi với cái đuôi chuyển động lên xuống, bộ dạng giống như ấu thú cùng hai vợ chồng Hắc Long cầu xin lấy đồ ăn, từ từ, con thú đực có bộ lông màu nâu mới buông lỏng hàm răng của nó, nhưng lại không nhìn nó mà chỉ tập trung ánh mắt vào Diêu Nguyên cùng một đám người đang đến gần.

Lúc Diêu Nguyên nhìn đến đây, trong lòng đã nắm chắc được bảy tám phần, anh dùng máy liên lạc tích hợp để nói với các thành viên tiểu đội Hắc Tinh: “Đề phòng, không cần khẩn trương, trừ khi thật sự bị công kích, nếu không chúng ta không thể phát động công kích trước.”

“Vâng.” Các thành viên tiểu đội Hắc Tinh đồng thanh trả lời.

Đến lúc Diêu Nguyên đến trước cách con thú đực có bộ lông màu nâu khoảng mười mét, con đực lúc này mới đơn thân tiến về phía Diêu Nguyên.

Mặc cho Diêu Nguyên để tay lên người nó, nhưng sau khi Diêu Nguyên đặt tay lên người nó, trong lòng đã thở ra một hơi thở nhẹ nhõm, vì đối với loại sinh vật như Hắc Long, mặc kệ những loài sinh vật khác đặt thân thể lên người nó, điều này thể hiện cho việc nó sẽ không tấn công loài sinh vật này, thậm chí là hình thức bạn bè hay thần phục.

Cùng lúc đó, ở đầu kia con thú cái cũng đi đến trước mặt Diêu Nguyên, nó đi xung quanh người Diêu Nguyên, tiếp đó lại làm động tác lắc đầu, sáu chi và đuôi. Trong lòng Diêu Nguyên khẽ lay động, lập tức thông báo để Vương Quang Chính sắp xếp người mang cá đến, đồng thời cũng cho người mang ấu thú tới.

Lần này chờ đợi không lâu, nhiều nhất khoảng mười phút, nhưng mười lăm con Hắc Long lại bắt đầu không nhin được nữa, đặc biệt là lúc thấy Diêu Nguyên cùng đám người đến gần, bọn chúng càng lộ ra sự bất an. Nếu không có sự trấn áp của hai vợ chồng Hắc Long, rất có khả năng chúng đã đã thương người khác rồi.

Nhưng lúc cảm xúc của bọn Hắc Long ngày càng căng thẳng, một vài khung chiến hạm vận tải đã bay đến, đến lúc lô hải sản thứ nhất được đặt trên mặt đất, tất cả đám Hắc Long lập tức nổi lên một cuộc bạo động lớn, bọn chúng dưới sự chỉ huy của cặp vợ chồng Hắc Long, mỗi con Hắc Long đều ngậm một con cá lớn lên đến bên cạnh. Sau khi vội vã nuốt xuống, đám Hắc Long lại bắt đầu cùng nhau ngửa đầu rống to, âm thanh mãnh liệt như trống trận ra quân. Hiển nhiên, chúng đang thể hiện sự hưng phấn của mình.

Lúc Diêu Nguyên tưởng rằng mọi việc đã có thể kết thúc, anh lại không nghĩ con đực đột nhiên cắn chặt một chân của anh. Lúc này, đội quân Hắc Tinh ở phía sau Diêu Nguyên rút kiếm ra, nhưng Diêu Nguyên lập tức quay lại lắc đầu biểu thị anh hoàn toàn không bị tấn công, tiếp đó anh theo phía sau con đực, lại đi đến trước mặt con Hắc Long có thể hình

lớn nhất, thân hình so với con thú đực to gấp hai lần, vừa nhìn đã biết là con lớn nhất trong đàn Hắc Long.

Con Hắc Long lớn nhất này lập tức thả con cá nó đang ăn được một nửa ra, ngồi nửa người với dáng vẻ mãnh liệt, làm ra vẻ công kích, đồng thời trong miệng phát ra âm thanh gầm gừ như tiếng trống, nhưng con Hắc Long có vẻ ngoài màu nâu lại lùi ra xa, để một mình Diêu Nguyên đơn độc đứng ở đó.

“... Hóa ra là như thế, mặc dù là do cá mà lựa chọn thần phục và cộng sinh cũng không thể để kẻ yếu giẫm đạp trên đầu được?”. Diêu Nguyên lập tức hiểu ra tất cả, nếu loài người quá yếu đuối, vậy thì đám Hắc Long này tuyệt đối không để ý mà mỗi lúc sẽ chạy lại cướp một con cá. Dù sao đối với động vật hoang dã mà nói, yếu đuối là một loại tội lỗi.

Nếu đã như vậy, dù sao siêu vắc xin dành cho người thường đã được chế tạo thành công, vậy thì...

Diêu Nguyên rút kiếm một cách mạnh mẽ, cả người anh như hình ảnh một ngọn lửa nhào tới con Hắc Long có hình thể lớn nhất Trong thế giới động vật, nhân từ và giàu có là hai từ không hề có ý nghĩa gì, đó chẳng qua là sự tồn tại mà bị loài động vật khác ngấp nghé, chính thức vẫn cần vũ lực mới được. Chân để bảo vệ bản thân, chân để đàn áp bất kì kẻ địch nào!

Sau mấy phút, Diêu Nguyên người đầy thương tích giẫm trên người con Hắc Long to lớn nhất, con Hắc Long này toàn thân đã là vết thương, đây còn thảm hơn con đực ban đầu, dù sao ở đây cũng không phải đánh du kích trong rừng, cũng không có khả năng bỏ chạy, hai bên quả là ngang tài ngang sức, anh rút kiếm bổ tới thì ta dùng miệng cắn xé, hai bên liều mạng dốc sức, với phương thức này thì một con Hắc Long làm sao có thể là đối thủ với Diêu Nguyên chứ? Thật sự nó đã bị cho giáo huấn đủ.

Tiếp đó con Hắc Long này phát ra âm thanh xèo xèo, làm ra động tác cầu xin đồ ăn, không đơn thuần là nó, đám Hắc Long còn lại cùng với hai vợ chồng Hắc Long đều như vậy, bọn chúng đồng thời làm ra động tác như cũng bái, tỏ ra thần phục Diêu Nguyên và đám người phía sau.

“Có cá làm đồ ăn và đồ nhử, có võ để đảm bảo sự thần phục của bọn chúng, ít nhất trước lúc ta chết hoặc già đi không còn sức chiến đấu nữa, vẫn còn có thời gian một trăm năm để thuần phục chúng.”

Diêu Nguyên thỏa mãn nhìn hết thấy, mười bảy con Hắc Long có thể bắt đầu huấn luyện, huấn luyện bọn chúng bảo vệ vòng tròn phòng thủ tuyệt đối của thủ đô, tương lai sẽ tiếp tục và ngày càng có nhiều hơn nữa số Hắc Long được thu phục, hơn nữa theo Đại Tân Sinh Hắc Long từ nhỏ được loài người nuôi dưỡng, sớm muộn cũng sẽ có một ngày chúng sẽ hòa nhập được vào xã hội loài người như mèo hay chó.

Đồng loại mới của loài người - Hắc Long sáu chân!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 37: Kỳ Nghỉ Và Lời Mời

Chuyện Hắc Long tạm thời đã ổn, mỗi ngày chỉ cần cấp cho cá biển, đồng thời để cho người huấn luyện chó nghiệp vụ cho ăn để thiết lập mối quan hệ với chúng, đúng vậy, những người này đều là nhân viên đã từng nuôi chó trong quân đội hoặc đã có kinh nghiệm trong việc huấn luyện chó nghiệp vụ, họ biết cách giao tiếp với loài chó, dù Hắc Long thông minh hơn nhiều so với chó, nhưng chung quy chỉ là động vật, vẫn có thể để những người này thực hiện bước thử nghiệm đầu tiên.

Dĩ nhiên, việc này ở một phương diện khác cũng cần phải chuẩn bị kỹ càng...

Dựa theo enzym đặc thù trong máu của Hắc Long và dựa theo sự phân tích gen, đặc biệt chế ra một loại virus làm đông đặc enzym, đối với nhân loại cũng như là những sinh vật khác không có hiệu quả, nhưng Hắc Long lại khác, sau khi hít vào, enzym đặc thù trong máu sẽ mất đi hoạt tính trong một khoảng thời gian cực ngắn, hạng mục chế tạo này hiện do Y Phàm tiếp nhận nghiên cứu, dự tính trong khoảng nửa năm đến một năm nữa có thể thu về được bước phát triển đột phá.

Có điều những việc này cần cân nhắc kỹ trong tương lai, ít nhất trong hôm nay, sau khi giải quyết xong tình huống phát sinh đột ngột của Hắc Long, anh ấy cần cân nhắc đến việc nghỉ dưỡng năm ngày tới.

Tối nay, bất kể là tốp người hàng lâm ở biệt thự hay là mười vạn dân chúng trên tàu Hi Vọng, thậm chí là những binh sĩ phòng ngự đang đứng

gác, thì trên gương mặt của tất cả mọi người đều nở một nụ cười, một kỳ nghỉ dài tận năm ngày, thậm chí là ngay cả những binh sĩ phòng ngự cũng có thể được phân bổ nghỉ ngơi khoảng ba ngày, đây là lần đầu tiên sau sáu năm rời khỏi Trái Đất thật sự cảm thấy nhẹ nhõm, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên trong sáu năm được thanh thoi nghỉ dưỡng, tận hưởng không khí trong lành, đặc biệt là bờ biển này.

Đương nhiên, người khác thì là vậy, còn Diêu Nguyên thì có rất nhiều việc phải làm, bao gồm việc sắp xếp và phân bổ cho binh sĩ phòng ngự nghỉ ngơi, cả sắp xếp việc tuần tra và thời gian nghỉ ngơi của các vệ binh dãy ngân hà, phân bổ nhân viên viện trợ ở bãi biển, còn có những sinh vật có độc cần phải lưu ý trên biển mà các nhà khoa học đã thống kê, trong đêm nay cử hàng ngàn binh sĩ phòng ngự tiến hành điều tra, tiêu diệt tận gốc những sinh vật có độc này và hàng loạt những chuyện khác, không đảm đương thì mãi mãi cũng không thể biết được việc quản lí mười vạn người rốt cuộc là phiền phức đến cỡ nào, cho dù có nhân viên văn phòng chính phủ chia sẻ công việc, nhưng Diêu Nguyên vẫn bận đến mười một giờ đêm mới tan ca.

Sáu năm liên tiếp, Diêu Nguyên làm hạm trưởng của tàu Hi Vọng, là người đứng đầu trong việc di dân cho con người, không những trong nội bộ muốn anh làm chủ, muốn anh đề phòng những mâu thuẫn nội bộ có thể xảy ra, chuẩn bị cho sự chuyển biến của Tàu Hi Vọng, năng lượng, thức ăn, không khí, nguồn nước và nhiều vấn đề khác, mà còn muốn anh sắp xếp về mặt quân sự, đề phòng mọi kẻ địch gặp phải trong quá trình chuyển biến, thật lòng mà nói, anh đã mệt đến mức không thể chịu nổi nữa, xác thịt và tinh thần đều đã bị kéo căng tột độ, dù anh có cố gắng đi nữa thì cũng thật sự là quá sức chịu đựng.

Người là bằng da bằng thịt, không phải sắt thép, dù trong mắt nhiều người, Diêu Nguyên là một anh hùng, một vĩ nhân không bao giờ để xảy ra

sơ xuất, nhưng thật ra trong lòng anh cũng khao khát thanh thoi và tình cảm...

- Alo, Ba Lệ? Muộn thế này rồi... còn ở trong phòng thí nghiệm sao?

Diêu Nguyên nằm trên giường, anh dùng bộ đàm để liên lạc với Ba Lệ, lúc nói chuyện, loáng thoáng nghe được âm thanh của máy móc.

Ba Lệ có vẻ không kiên nhẫn, cô vừa nói vừa gõ vào một cái gì đó:

- Có chuyện gì? Tôi còn tài liệu quan trọng cần phải kiểm tra, không có việc gì thì đừng làm phiền tôi.

Diêu Nguyên có thể hình dung ra tình hình trong phòng thí nghiệm, nên anh cũng không chần chừ mà vô thằng chủ đề:

- Ngày mai bắt đầu kì nghỉ, không phải em muốn đi ngắm biển sao? Mai chúng ta cùng đi nha.

- Ngày mai bắt đầu kì nghỉ?

Ba Lệ nghi ngờ hỏi:

- Ai nói muốn nghỉ ngơi cơ chứ? Hơn nữa việc nghỉ ngơi có liên quan gì đến anh? Không phải anh trốn việc để đi biển cùng tôi đó chứ?

- Kỳ nghỉ lần này anh cũng được nghỉ cùng với mọi người, nếu như không có việc gì quan trọng, lão Vương sẽ thay anh xử lý ổn thoả.

Diêu Nguyên điềm đạm nói:

- Thế nào? Hiếm khi được nghỉ ngơi mà, chúng ta đi biển chơi năm ngày đi.

Lúc này Ba Lệ đang trong ở phòng thí nghiệm một mình, bên cạnh cô chỉ có một con robot người ngoài hành tinh treo lơ lửng, sau khi nghe thấy câu nói của Diêu Nguyên, khoé môi cô cong lên, nhưng sau đó lại quay về bản chất của một cô gái lạnh lùng, thờ ơ trả lời:

- Vậy thì... được thôi, tôi đi biển cùng anh, dù sao thì mấy ngày nay cũng không có thí nghiệm quan trọng.

Diêu Nguyên suýt cười, đúng là một cô gái kiêu ngạo mà, rõ ràng người muốn đi biển chơi là cô, nhưng kết quả lại đổi thành anh, nhưng lúc này anh không phản bác hay nói bất cứ điều gì, chỉ khẳng định:

- Vậy được, bây giờ em về nghỉ ngơi đi, nếu tối nay em còn thức thâu đêm là ngày mai anh sẽ không đưa em đi biển đâu đó.

Ba Lệ bĩu môi, không phản bác lại, cô chỉ nói:

- Được rồi, tối nay tôi sẽ ngủ sớm... nhớ là không được đến muộn đó.

Nói xong, cô liền cúp máy.

Diêu Nguyên cười, anh biết Ba Lệ đang giận dỗi, thật ra, trong mấy tháng xây thủ đô mới này, đã nhiều lần Ba Lệ ám chỉ cô muốn đi biển, muốn anh thực hiện lời hứa trước đây, nhưng không hiểu sao khoảng thời gian này có rất nhiều việc, khiến anh bận rộn đến mức không thể dành ra một chút thời gian thực hiện lời hứa với cô, đặc biệt là việc xuất hiện có thể liên quan đến tương lai nhân loại của Hắc Long sáu chân, đã mấy lần Ba Lệ giận dỗi ra mặt, tự nhốt mình trong phòng thí nghiệm, khi nói chuyện với anh thì cứng rắn và dứt khoát giống như lúc trước, còn dùng vẻ mặt lạnh nhạt để chứng tỏ rằng cô đang giận.

- Cô gái này...

Diêu Nguyên cười, đặt bộ đàm xuống giường, anh cũng không lạ gì, có thể nói anh là một cao thủ “tình thánh” và “tình trường”, không phải kiểu đa tình mà là do tính chất công việc của anh, bắt buộc anh phải thấu đáo trong nhiều việc, thật ra thì đôi lúc việc sử dụng vũ lực lại không bằng việc biết cách tận dụng mối quan hệ, cộng với diện mạo vô cùng tuấn tú và nam tính, cùng với những kỹ năng anh học được thì việc lấy lòng một cô gái là việc dễ dàng.

Đương nhiên, nếu như nhiệm vụ không yêu cầu thì anh sẽ không dùng tới những kỹ năng này, những cô gái bị anh lấy lòng, một khi hoàn thành nhiệm vụ, anh sẽ lập tức biến mất, mãi mãi không xuất hiện.

Cô gái thật sự khiến anh rung động và muốn theo đuổi ... đến bây giờ chỉ có hai người mà thôi.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi thức dậy, theo thói quen định lấy quần trang mặc nhưng lại lập tức nhớ ra hôm nay là ngày nghỉ, liền tự cười chế giễu, đặt quần trang lên sofa, tìm trong tủ một cái quần short và một cái áo phông đi biển, anh mặc đồ bơi bên trong, tìm ra được cái kính râm trước đây đeo khi anh làm nhiệm vụ ở Hawaii, ăn mặc vô cùng thoải mái, so với bộ quần trang nghiêm túc thường ngày thì quả thật anh đã biến thành một con người khác.

- Có lẽ bộ quần áo này sắp tới đây sẽ còn mặc thường xuyên, đã tìm thấy tình cầu mới rồi, nhân loại cũng đã yên ổn cả rồi, ít nhất thì lúc tôi còn sống sẽ không xảy ra chiến tranh, sau này... với Ba Lệ sao?

Diêu Nguyên vuốt vuốt tóc rồi đi ra khỏi phòng, bên ngoài cửa còn có hai thành viên đội bảo hộ của quân phòng ngự đang đứng gác, lúc họ nhìn thấy Diêu Nguyên, nhất thời không kịp phản ứng, qua mấy giây thì trong hai người họ có một người liền giương súng Gauss lên, còn người kia phản ứng nhanh hơn một chút, kéo tay anh ta và nói:

- Là hạm trưởng, không cần khẩn trương như vậy!

Diêu Nguyên cười với hai người họ:

- Kỳ nghỉ bắt đầu từ tối đêm qua rồi, sao hai người vẫn còn đứng gác ở đây?

Anh binh sĩ da đen cười ngại, nói nhỏ:

- Tổng tư lệnh yêu cầu chúng tôi đứng gác cho đến khi anh dậy mới thôi, ngày mai chúng tôi mới bắt đầu kì nghỉ.

Diêu Nguyên bắt tay hai người họ, anh không tiến hành nghi thức quân đội như thường ngày, chỉ nói với họ:

- Vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi, ngày mai dẫn người nhà và con cái cùng đi biển bơi, ăn hải sản, nằm dưới ánh mặt trời ngủ cả ngày một cách ngon lành, ha ha, hôm nay tôi phải bắt đầu tận hưởng mới được.

Anh binh sĩ da đen liền tỏ vẻ cẩn trọng nói:

- Anh, anh đã bận rộn lâu nay rồi, nên nghỉ ngơi sớm, nên mà, nên mà...

Diêu Nguyên lại cười, không để ý đến hai binh sĩ đội bảo hộ đang đi về phía quân doanh, anh đi thẳng lên cửa phòng trên tầng bốn chỗ Ba Lệ ở, đang định gõ cửa thì thấy cô gái với vẻ mặt ngáy ngủ mở cửa đi ra, cô nhìn thấy bộ dạng của Diêu Nguyên, liền trừng to mắt, biểu cảm giống như không quen biết anh vậy.

Thật ra, trên đường có rất nhiều người nhìn anh muốn rơi cả mắt, một hạm trưởng anh hùng trứ danh Diêu Nguyên, uy nghiêm và nhân từ, anh dũng và nghiêm túc, bỗng nhiên lại xuất hiện với bộ dạng một chàng trai bãi biển anh tuấn, suốt đoạn đường ít nhất cũng có hơn trăm binh sĩ, nhân

viên chính phủ, nhà khoa học cảm thấy “kiệt sức”, đến bây giờ ở bên đường vẫn còn hơn mười người đang nhìn chăm chăm về hướng này.

Gương mặt nhỏ nhắn của Ba Lệ đỏ cả lên, nhưng cô vẫn dùng biểu cảm lạnh nhạt nói:

- Tôi... tôi mới dậy, sao anh đến sớm thế? Bên ngoài trời vẫn còn chưa sáng hẳn.

Diêu Nguyên cười ha ha, rồi đột nhiên đưa tay vuốt mái tóc đen óng của Ba Lệ:

- Đã muốn đi biển chơi, vậy thì việc đầu tiên dĩ nhiên là đi ngấm mặt trời mọc, hôm nay anh đã chuẩn bị đem hết những mệt mỏi tích lũy hơn sáu năm qua giải phóng ra hết, thế nào? Em không mong chờ sao?

- Xì... ai thèm mong chờ.

Ba Lệ tỏ ra thờ ơ, đẩy tay Diêu Nguyên ra, cô không đóng cửa mà đi về phòng, vừa đi vừa nói:

- Là anh bắt tôi đi, tôi chỉ là đi cùng anh thôi, hừm, ngấm mặt trời mọc, thật không hiểu sao đột nhiên anh lại lãng mạn như vậy.

Diêu Nguyên không nói thêm, chỉ ngồi trên sofa cười, nhìn Ba Lệ đang đứng sắp xếp tài liệu thí nghiệm, sau đó lại về phòng “tùy ý” tầm nửa tiếng, thay một cái áo dây mát mẻ cùng với quần ngắn, tay xách một túi nhỏ, trông vừa xinh đẹp vừa thuần khiết, một cảm giác chỉ cô mới có thể mang lại.

- Đi thôi, chúng ta ra biển ngấm mặt trời mọc.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 38: Mặc Sức Tưởng Tượng Về Tương Lai

Ánh dương màu đỏ cam dần ló dạng trên mặt biển, mặt trời lúc này vẫn có thể ngắm được bằng mắt thường, cả một quả cầu lửa dần xuất hiện ở nơi giao nhau giữa bầu trời và đại dương, hết như mọc ra từ dưới đáy biển, khiến cả mặt biển được nhuộm một màu đỏ cam rực rỡ.

Sau khi mặt trời đã hoàn toàn nhô lên khỏi mặt nước, hàng ngàn người trên bãi biển đều hít một hơi thật sâu, do cùng lúc có quá nhiều người cùng lên tiếng nên dù là tiếng động nhỏ nhất thì người xung quanh cũng đều có thể nghe được, lúc này đa số mọi người đều mỉm cười, đó là một nụ cười đầy thoải mái và dễ chịu.

Đúng thế, ngay buổi sáng đầu tiên của kỳ nghỉ dài năm ngày, cả tàu Hi Vọng có ít nhất tám ngàn người đã đến bãi biển ngắm mặt trời mọc, có già có trẻ, có nam có nữ, còn có những cặp vợ chồng mới cưới hoặc tình nhân, họ ngồi dựa vào nhau ở những chỗ khô ráo trên bãi cát, tập trung ngắm toàn cảnh mặt trời mọc.

Đây là khoảng thời gian nghỉ ngơi giải trí nên trong lòng mỗi người đều rất thoải mái, sau suốt sáu năm tinh thần luôn trong tình trạng căng thẳng, hi sinh biết bao nhiêu người, từ bỏ biết bao nhiêu thứ, thì khoảnh khắc tìm được quê hương mới này khiến cho bao nhiêu người sau khi mỉm cười thì nước mắt đột nhiên lại tuôn trào.

Dù thế nào thì đây cũng là những giọt nước mắt hạnh phúc, tất cả mọi người đều không hề cảm thấy đau buồn chút nào, sau khi ngắm mặt trời

mọc thì số người trên bãi biển càng lúc càng đông, một số thực phẩm mà hôm qua chính phủ chuẩn bị cũng đã được chuyển đến các cửa tiệm ở gần bãi biển, giá cả tuy có đắt gấp ba so với ngày thường nhưng tất cả đều là các loại hoa quả, hải sản, thịt thú tươi ngon nhất ở tỉnh cầu mới, so với việc trả lương gấp năm cho các nhân viên phục vụ ngày lễ thì việc tăng giá gấp ba cũng không đáng gì.

Diêu Nguyên ngắm mặt trời mọc xong bèn dẫn Ba Lệ đến một quán ăn, xung quanh liên tục có người giơ tay chào hoặc cúi đầu chào anh, nhưng mọi người cũng vẫn chú ý khoảng cách, không đến làm phiền khoảnh khắc nghỉ ngơi khó khăn lắm mới có được của Diêu Nguyên mà chỉ tỏ lòng cảm kích và tôn trọng sâu sắc với người anh hùng đã dẫn dắt họ thoát khỏi Trái Đất và bảo vệ cuộc sống của họ trong suốt sáu năm bôn ba ngoài vũ trụ.

Diêu Nguyên thì có vẻ không quan tâm nhiều lắm, anh dẫn Ba Lệ vào xếp hàng, sau đó trong lúc nhân viên phục vụ ngăn người nhìn trang phục của anh thì anh đã gọi cho mình và Ba Lệ hai phần điểm tâm thanh đạm và hai ly nước ép quả đỏ tím.

Bữa sáng tuy đơn giản nhưng vẫn đầy đủ, hiện giờ loại người tuy vừa mới đến tỉnh cầu mới, nhưng cả hành tinh có môi trường tự nhiên phong phú thế này mà chỉ phục vụ cho có hơn một trăm ngàn người, nên có thể nói là lấy bao nhiêu cũng vẫn còn, dùng bao nhiêu cũng không hết, hơn nữa còn có các phương tiện vận chuyển cao tốc trên không, có thể thu thập thực phẩm trên khắp nửa bán cầu từ đồng bằng cho đến cửa biển, nên hơn một trăm ngàn người dân có thể dùng thoải mái, khiến cho xã hội loài người hiện giờ có thể dùng cụm từ vật chất phong phú để mô tả.

Diêu Nguyên cẩn thận bóc vỏ của “quả sữa bò” cho Ba Lệ, thịt quả bên trong có màu vàng trắng như váng sữa, tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhẹ của bơ sữa, đừng nói là ăn, chỉ cần nhìn và ngửi thôi cũng đã khiến người ta phát thèm rồi, đây là loại quả khi đội thu thập ra ngoài thu thập đã phát

hiện ở rừng cây lá kim ở cực Bắc, hiện tại số lượng thu thập còn rất ít nên giá thành của loại quả này khá cao, nhưng tất nhiên Diêu Nguyên vẫn mua được.

Gương mặt của Ba Lệ ửng đỏ, cô nhẹ nhàng dùng một cái thìa múc một miếng nhỏ của “quả sữa bò”, trông giống hệt một hỗn hợp giữa bơ sữa, kem và sầu riêng, cảm giác như tan ngay trong miệng, để lại một hương thơm nhẹ nhàng của sữa vương lại, nhưng không hề có một chút ngấy nào, thật đúng là mỹ vị ngoài hành tinh, khiến cho một cô gái lạnh lùng như Ba Lệ múc vài thìa là đã ăn sạch, sau đó còn thèm thuồng nhìn sang quả sữa bò nằm bên đĩa của Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên mỉm cười, lại tách vỏ quả sữa bò của mình rồi đặt vào đĩa của Ba Lệ, nhìn thấy nụ cười trên môi của cô, anh nói:

- Quả sữa bò này kỳ diệu lắm, vốn là một loại quả khô, nhưng bên trong lại có phần thịt dạng lỏng và chất béo của thực vật, hiện tại phát hiện thấy chỉ ở rừng lá kim cực Bắc mới có, trước khi chúng ta tiến hành trồng trọt diện tích lớn thì có lẽ ngay cả anh mỗi tháng cũng chỉ được ăn hai ba quả.

Ba Lệ lại không trả lời gì cả, cô ăn xong hết quả sữa bò, đột nhiên liếc Diêu Nguyên rồi nói:

- Động tác của anh thành thạo quá... chắc hay thường giúp phụ nữ làm những việc tỉ mỉ thế này đúng không? Đúng là không thể nhìn ra, một thuyền trưởng sắt đá hóa ra lại là một tay lão luyện tình trường.

Diêu Nguyên cũng không hề tức giận, chỉ cười ha hả rồi nói:

- Kỹ năng quyến rũ phụ nữ của anh tuy không bằng với kỹ năng chiến đấu và chỉ huy, nhưng tính ra vẫn là chuyên gia đấy, dù vậy cũng không thể dựa vào đó mà nói anh là tay lão luyện tình trường được, em phải biết nghề

nghiệp trước đây của anh là gì, đây đều là những việc bất đắc dĩ thôi, chứ nếu xét về phương diện tình trường thì...

Trong lòng Ba Lệ cảm thấy hơi vui vui, ngay cả cô cũng không hiểu tại sao mình lại vui nữa, nhưng lời nói của Diêu Nguyên thật sự đã làm cô hài lòng, dù vậy khi Diêu Nguyên vẫn chưa nói xong thì cô đã tò mò hỏi lại:

- Về phương diện tình trường thì... như thế nào?

Diêu Nguyên hơi ngần ra một chút, nhưng sau đó cười nói:

- Không có gì, nhưng mà chắc ít ra em cũng biết, anh đã khi nào là kẻ đào hoa chưa? Từ lúc rời khỏi Trái Đất cho đến giờ, em chính là người con gái đầu tiên mà anh mời đi chơi đấy.

Ba Lệ lặng lẽ gật đầu, hớp một ngụm nước ép quả đỏ tím, nhưng trong lòng cô lại chợt thoáng qua một suy nghĩ... sau khi rời khỏi Trái Đất thì không xảy ra chuyện gì, thế lúc còn ở Trái Đất thì sao? Ở đó đã từng xảy ra những chuyện gì?

Nhưng ý nghĩ ấy cũng không kéo dài bao lâu, lúc hai người ăn xong bữa sáng đơn giản thì ánh nắng bên ngoài cũng đã rực rỡ, nhiệt độ ngoài trời khoảng ba mươi một ba mươi hai độ, cũng không nóng lắm, đối với vùng biển ôn đới thì nhiệt độ này quả thật là vô cùng thích hợp, ánh nắng chiếu vào người không hề bỏng rát mà mang lại một cảm giác ấm áp dễ chịu, có điều, nói cũng phải, hành tinh này vẫn chưa hề bị tác động bởi sự ô nhiễm của quá trình hiện đại hóa, tầng ôzôn vẫn hoàn hảo không hề có lỗ thủng nào, cho nên ánh nắng ở hành tinh này không hề “độc” như ở Trái Đất, chỉ cần đặt vài dụng cụ che nắng là có thể yên tâm không bị bỏng nắng hoặc ung thư da gì cả.

Diêu Nguyên lúc này đã dẫn Ba Lệ đến bãi cát, ở đây đã được anh chuẩn bị còn đầy đủ hơn nữa, hai chiếc khăn lông và thảm đi biển, tạo nên

chỗ nằm cho hai người trên một nơi khô ráo ở bãi cát, lúc này Diêu Nguyên thấy rất phấn khích, anh cởi bỏ y phục bên ngoài rồi nhảy xuống biển bơi một vòng, cả người nhanh chóng cảm thấy vô cùng sảng khoái, nhưng anh đột nhiên nhận ra Ba Lệ lại không hề biết bơi, cô dùng vẻ mặt không hề quan tâm nói rằng mình không muốn đi bơi, nhưng vẫn bị Diêu Nguyên kéo dần dần xuống biển, sau đó đành phải mặc đồ bơi bơi qua bơi lại một chút ở những chỗ mà cô còn đạp chân tới.

Có thể nhìn ra, Ba Lệ thật ra rất muốn bơi, nhưng cô lại hết như một con mèo con sợ nước, chỉ dám đi tới lui ở những chỗ nước không sâu, hoàn toàn không hiểu biết kỹ thuật bơi lội, hơn nữa mỗi khi Diêu Nguyên ra xa cô một chút thì cả người cô trở nên căng thẳng, thế nên Diêu Nguyên dốc hết can đảm, trực tiếp giữ hông của cô để giúp cô bơi một vòng, đến hơn mười phút sau, hai người mới từ dưới biển bước lên bờ, nằm trên bãi cát phơi nắng.

- Vui không? Diêu Nguyên vừa đeo kính đen vừa vuốt vuốt tóc, hưởng thụ cảm giác yên ổn mà khó khăn lắm mới có được, sau đó quay sang hỏi Ba Lệ ở bên cạnh.

Ba Lệ lúc này đôi má hơi ửng đỏ, không biết bị đỏ là do phơi nắng hay bị đỏ là do lúc này được Diêu Nguyên ôm khi tập bơi, cô ngây người ra một chút rồi mới nói:

- Ừ, vui lắm, từ lâu đã muốn đi ngắm biển, nhưng mà không có cơ hội...

Diêu Nguyên im lặng một lát rồi đột nhiên nói:

- Lúc trước, sau khi xảy ra sự kiện vệ tinh, anh đã vội vàng trở về thủ đô để tìm mẹ con em, nhưng hai người lại biến mất, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Toàn thân Ba Lệ bỗng run lên một chút, nhưng một lúc lâu sau cô lại lạnh lùng nói:

- Lúc ấy tôi vẫn còn bé quá, nên không nhớ rõ nữa.

Diêu Nguyên nhẹ nhàng thở dài, rồi đưa tay ra vuốt nhẹ lên đầu của Ba Lệ:

- Thôi bỏ đi, đừng nghĩ những chuyện ấy nữa, hôm nay hiếm có dịp vui thế này, là lỗi của anh, sau này em chắc chắn sẽ rất hạnh phúc, những việc trước đây cứ quên hết đi.

Ba Lệ lần này không đẩy tay của Diêu Nguyên ra nữa, cô chỉ lặng lẽ cúi đầu nói:

- Sau này sẽ hạnh phúc... còn anh thì sao? Sau này anh định làm gì?

Diêu Nguyên nghĩ một chút rồi nói:

- Chắc chắn trước tiên sẽ thành lập chính phủ của nhân loại, anh sẽ trở thành người chấp chính trong ít nhất một trăm năm, cho dù là đối với chính phủ loài người cũng được, hay là đối với văn minh nhân loại cũng được, đây chính là lựa chọn tốt nhất, thời gian một trăm năm đủ dài, ít nhất sẽ sinh ra được bốn đời con cháu, bốn đời con cháu sẽ đủ tạo lập nền tảng cơ bản của tương lai nhân loại...

- Anh dự tính trong năm mươi năm sẽ giúp dân số loài người tăng lên khoảng năm triệu, tất nhiên, dân số cơ bản hiện tại có hơi thấp, cho nên anh định sau mười năm nữa, sau khi thủ đô tinh cầu mới đã xây xong, kết cấu xã hội đã ổn định rồi thì sẽ dùng đến kho dự trữ tinh trùng và trứng, sau đó chờ những đứa trẻ có DNA tốt nhất này trưởng thành, thế thì năm mươi năm sau tổng dân số sẽ có thể đạt đến khoảng năm triệu, đây chính là dự định giai đoạn đầu của anh.

- Còn về giai đoạn giữa, sau khi dân số đạt ít nhất năm triệu rồi thì tiếp theo sẽ bắt đầu quá trình phát triển hiện đại, tất nhiên cá nhân anh hoàn toàn không tán thành việc khai thác quá mức tinh cầu mới, anh cho rằng cần phải để cho tinh cầu mới giữ được môi trường hoàn hảo như hiện tại, lúc đó chắc chủ yếu sẽ phát triển vệ tinh và các hành tinh khác, thành lập các khu thuộc địa ngoài tầng không gian và ở các hành tinh khác, đồng thời thành lập một đội phi thuyền vũ trụ quy mô lớn, ngoài ra đợi sau khi hiểu hoàn toàn kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì có lẽ trong vòng một trăm năm, nhân loại sẽ đạt đến đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp này.

Ba Lệ dường như có hơi mất kiên nhẫn, cô lạnh lùng hỏi:

- Thế thôi à? Còn việc gì khác nữa không?

Diêu Nguyên cười ha ha hai tiếng, rồi lại đưa tay ra, nhưng lần này không phải để vuốt tóc của Ba Lệ mà nắm lấy bàn tay nhỏ của cô:

- Một trăm năm tới, hay thậm chí là lâu hơn nữa... em có bằng lòng cùng nắm tay anh bước đi không? Cùng sống bên nhau đến răng long đầu bạc.

Trong thoáng chốc, khuôn mặt của Ba Lệ trở nên đỏ bừng hết như một quả táo chín vậy...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 39: Một Năm Rưỡi Và Đại Lễ Khai Quốc

Thời gian trôi mau, đã qua một năm rưỡi kể từ cuộc chiến với quái vật mẹ.

Trong một năm rưỡi này, về cơ bản, cơ sở hạ tầng của thủ đô đã được xây dựng hoàn tất. Ở bốn phía của thủ đô có bốn khu dân cư. Quảng trường bên trong thủ đô cùng với những khu vực dự trữ xung quanh đó, và kể cả đường xá cũng đã được quy hoạch xong. Khu buôn bán, khu hành chính, khu du lịch,... Trong tương lai, các khối đô thị với từng ngành chuyên biệt sẽ có thể phát triển một cách mạnh mẽ. Diện tích của toàn bộ thủ đô cực kỳ rộng lớn, hơn nữa, với các khu vực dự trữ, chúng ta có thể mở rộng thêm không gian phát triển đến cực hạn. Những điều này... chỉ với mấy câu thì không thể nói một cách tường tận được.

Ngoại trừ việc xây dựng cơ sở hạ tầng, thì điều quan trọng nhất trong suốt một năm rưỡi này chính là vấn đề về vũ khí. Tuy rằng đã tìm được hành tinh mới, trong vòng một trăm năm, ít nhất là khi Diêu Nguyên còn sống, nội chiến trong xã hội loài người không có khả năng xảy ra, nhưng điều đó không có nghĩa là trong vũ trụ cũng sẽ hòa bình như vậy.

Từ khi rời khỏi địa cầu, bọn họ đã phải đối mặt với rất nhiều mối nguy hiểm trong vũ trụ, bởi tự nhiên, bởi con người, bởi quái vật, kể cả những tàn tích văn minh cao cấp cũng đầy rẫy nguy hiểm. Vũ trụ chiến là một chiến trường tàn khốc, kẻ yếu ắt phải chết, chỉ có kẻ mạnh mới có khả năng sinh tồn. Đây chính là chân lý trong vũ trụ. Mặc dù trong xã hội loài người không có khả năng phát sinh chiến tranh, nhưng việc chế tạo vũ khí phòng

hệ cũng cần phải được quan tâm, vấn đề này đã nhận được hơn 90% ý kiến tán đồng.

Trong lúc xây dựng thủ đô, gần như một phần năm sức lao động của tàu Hi Vọng được dùng cho các công trình quân sự. Tìm kiếm khoáng sản khắp nơi trên toàn cầu, thu hoạch và nung chảy bằng các robot kỹ thuật. Sau đó bắt đầu chế tạo vũ khí và hàng loạt các loại xe mạnh mẽ phục vụ cho cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư.

Đến ngày hôm nay, con người đã xây dựng được năm pháo đài cao hơn ba trăm mét và rộng khoảng hai trăm mét, lơ lửng trên không trung. Mỗi một pháo đài tựa như một ngọn núi nhỏ, ở cách mặt đất hơn hai trăm mét, xung quanh có lá chắn điện từ cường độ bao bảo vệ. Bên trong mỗi pháo đài được trang bị lò phản ứng tổng hợp khí hydro loại nhỏ dùng để cung cấp năng lượng. Mỗi pháo đài có sức mạnh hỏa lực tương đương hai phần năm tàu Hi Vọng. Nói cách khác, mỗi một pháo đài nổi sử dụng vũ khí hạng nặng Gauss làm chủ lực, nếu tập trung toàn bộ hỏa lực thì năm pháo đài nổi có thể địch nổi hai chiếc tàu Hi Vọng.

Trên mặt đất, loại xe sáu chân mô phỏng theo hình thái của loài nhện cũng được chế tạo. Nó có tên là xe tăng nhện, hai bên xe được trang bị hai khẩu súng Gauss. Loại xe tăng này có thể chở được bốn người. Giống với pháo đài nổi, nó cũng được trang bị lá chắn điện từ. Tốc độ của xe tăng nhện lên đến 160km/h, đồng thời, nó có thể thích nghi tốt với các địa hình phức tạp như rừng rậm, đồi núi,... Chiều dài xe khoảng 6 mét, chiều rộng khoảng 3,5 mét, đây là phương tiện chiến đấu chính trên mặt đất. Trước mắt, tàu Hi Vọng đã chế tạo được 360 chiếc để phục vụ cho hệ thống phòng ngự.

Hai loại trên là vũ khí sử dụng trên mặt đất, riêng đối với không chiến, thì Không quân đã chế tạo ra máy bay chiến đấu không gian 003 phiên bản tinh giản (*). Loại máy bay này có thể sử dụng trong tầng khí quyển và trong vũ trụ. Tốc độ của nó chỉ cao hơn máy bay chiến đấu không gian 003

khoảng 1 phần 5. Tuy nhiên, đây đã là tốc độ điều khiển tối đa của người bình thường. Có tổng cộng 300 chiếc máy bay được chế tạo, và chúng cũng được sử dụng để phục vụ cho hệ thống phòng ngự.

Thế nhưng cho đến thời điểm hiện tại, ba chiếc phi thuyền vũ trụ vẫn chưa được chế tạo xong...

Mỗi một chiếc phi thuyền vũ trụ có chiều dài khoảng một nghìn bảy trăm mét, chiều rộng sáu trăm năm mươi mét, cao khoảng bốn trăm mét, bên trong có trang bị một lò phản ứng tổng hợp khí hydro cỡ trung, một lượng lớn vũ khí hạng nặng Gauss, cùng với hệ thống phản trọng lực giúp phi thuyền có thể trực tiếp bay lên khi đang ở trên tinh cầu. Đồng thời, phi thuyền còn được trang bị hệ thống ngừng khẩn cấp và hệ thống chiến đấu của máy bay chiến đấu không gian 003. Đây chính là tiêu chuẩn của chiến hạm vũ trụ.

Theo như trình độ sản xuất của con người ở giai đoạn sơ kỳ, gần tiếp cận trung kỳ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, thì song song với việc chế tạo các loại vũ khí khác và xây dựng thủ đô, cho đến bây giờ, ba chiếc chiến hạm vũ trụ trên chỉ mới chế tạo được phần khung cơ bản. Ước tính phải mất khoảng hai năm rưỡi nữa thì mới có thể hoàn thành xong.

Trên đây là tình trạng xây dựng thủ đô và hệ thống phòng ngự của nhân loại hiện tại. Riêng đối với việc vận hành xã hội, thì đến thời điểm này, về cơ bản là tốt.

Một năm rưỡi trước, mười bảy con rồng đen sáu chân đã bị nhân loại thuần phục. Dựa vào việc cung cấp một lượng lớn cá biển, con người dần trở nên quen thuộc và thoải mái với đám rồng đen này hơn. Nghiên cứu suốt một năm rưỡi qua cho thấy, trí thông minh của loài rồng đen sáu chân bằng với trí thông minh của một đứa nhỏ năm tuổi. Đồng thời, nếu như bọn chúng ăn cá biển trong thời gian dài, thì trí tuệ có thể đột phá lên một tầng cao hơn. Kết quả nghiên cứu cuối cùng còn cho thấy, khi lớp da bên ngoài

của loài rồng này hoàn hoàn biến thành màu trắng thì trí thông minh của chúng tương đương một đứa trẻ tám, chín tuổi.

Đối với động vật, đây đã được xem là một loại trí thông minh vô cùng khủng bố rồi. Điều này có nghĩa là chúng có thể nghe hiểu, hơn nữa có thể học tập được ngôn ngữ của nhân loại. Chúng có thể nhận biết được hơn một ngàn ký tự, có khả năng tư duy logic. Đồng thời, chúng cũng có thể phân biệt được yêu, ghét. Khi kết quả nghiên cứu này được tuyên bố, đã dẫn đến sự hoang mang trên phạm vi rộng trong xã hội loài người, rất nhiều người lo sợ loài rồng đen sáu chân này sẽ ngày càng dung nạp sâu hơn vào nền văn minh của nhân loại, và đến một ngày nào đó, chúng sẽ phát triển nền văn minh riêng của mình.

Nếu như chúng có bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào đối với con người thì... Dựa vào trí tuệ ngày càng phát triển cùng với sức mạnh khủng bố, chúng hoàn toàn có thể thay thế nhân loại.

Tuy nhiên, cùng với kết quả nghiên cứu trên, có một phần báo cáo khác cũng được công bố. Theo đó, hiện tại, chính phủ tàu Hi Vọng đã nghiên cứu ra được loại virus có khả năng khắc chế hoàn toàn loài rồng đen sáu chân. Loại virus này vô hại với con người, nó chỉ nhắm vào các thành phần enzym đặc biệt trong cơ thể rồng đen. Chỉ cần nhân loại gặp nguy hiểm, loại virus này sẽ loại bỏ tất cả khả năng chống cự của rồng đen.

Sự tồn tại của báo cáo này gần như ngay lập tức làm thay đổi những lo ngại của dân chúng về trí thông minh cực cao của rồng đen. Vốn dĩ, người dân lo sợ trí thông minh của chúng sẽ trở thành vũ khí giết người, nhưng hiện tại, nhược điểm đó bỗng chốc biến thành ưu điểm. Ví dụ như trí thông minh cao thì sẽ có thể giao tiếp được với con người, có thể đảm nhiệm được nhiều vị trí, có thể cung cấp thêm lực lượng cho con người...

Cho đến bây giờ, rồng đen trưởng thành đã có tổng cộng bốn mươi sáu con, ấu thú có ba con. Trong số đó, màu da của hai con rồng đen trưởng

thành mà nhân loại tiếp xúc đầu tiên đã biến thành màu nâu nhạt. Tuy nhiên, cho đến thời điểm hiện tại, thì tốc độ thay đổi của màu da đã bắt đầu chậm lại. Có lẽ cần phải ăn cá biển lâu dài thì màu da của chúng mới có thể nhạt thêm một chút nữa.

Ngược lại, da của ba con ấu thú được ăn cá biển từ nhỏ có màu trắng như ngọc bích, hơn nữa, mỗi ngày đều có giáo viên hướng dẫn, nên trí thông minh của chúng rất cao. Đồng thời, chúng rất phụ thuộc vào con người. Đây chính là bản năng của động vật... Khi vừa sinh ra, sinh vật đầu tiên chúng thấy là con người, mỗi ngày, cũng là con người cho chúng ăn. Sợi dây liên kết này sẽ theo chúng đến suốt cuộc đời, chỉ cần không có vấn đề gì phát sinh, thì chúng sẽ không bao giờ tấn công con người, nhất là với trí thông minh cực cao như thế.

Đúng vậy, trong hệ thống phòng ngự thủ đô của con người hiện tại, rõ ràng, lực lượng mạnh nhất chính là bốn mươi sáu con rồng đen trưởng thành. Chúng tạo thành một lá chắn phòng thủ cực kỳ mạnh mẽ, xua đuổi hoặc giết chết bất kỳ sinh vật nào có ý định tiến lại gần thủ đô. Giống như là đang bảo vệ lãnh địa của mình, mỗi ngày, chúng đều tiến hành tuần tra. Thậm chí, rồng đen còn phối hợp tuần tra cùng với lính phòng hộ và binh lính thuộc quân đoàn vũ trụ. Thù lao hàng ngày của chúng chính là cá biển, và chỉ duy nhất phần thù lao đơn giản đó mà thôi...

Mặt khác, xã hội loài người vẫn tiếp tục ổn định. Trong vòng một năm rưỡi, đã có gần 10.000 đứa trẻ được sinh ra. Trường học được xây mới, đồng thời, có rất nhiều công việc đòi hỏi có người đảm nhiệm... Đối với con người, tất cả những thứ này đều là minh chứng cho thời kỳ phát triển huy hoàng.

Điều duy nhất khiến cho dân chúng cảm thấy bất mãn chính là lệnh cấm được áp dụng trên phạm vi rộng. Chính phủ ra lệnh cấm tất cả người dân rời khỏi phạm vi phòng thủ của thủ đô khi chưa được phép, kể cả những nhà địa chất học, sinh vật học, nhà khoa học chưa được cấp giấy

phép, và những tay sấn có ý định đi tìm cảm giác mạo hiểm vào thứ bảy và chủ nhật.

Lúc đầu vẫn chưa xảy ra vấn đề gì, nhưng con người vốn là loài sinh vật luôn khao khát sự tự do và khám phá thế giới rộng lớn, cùng với sự gia tăng của rùng rợn đen trường thành và kế hoạch đào sâu nghiên cứu các loài sinh vật mới, các ý kiến yêu cầu cởi bỏ lệnh cấm ngày càng gia tăng, gần như trở thành vấn đề nổi trội đứng thứ hai, sau việc tổ chức Đại lễ khai quốc...

Diêu Nguyên ngồi ở vị trí cao nhất trong hội nghị, bên dưới anh là đại biểu của từng bộ, còn có một số phòng ban của chính phủ, sĩ quan quân đội cấp cao, một vài nhà khoa học lớn, đại diện của các doanh nghiệp, nghị viện, và đại biểu của người dân. Số người không nhiều, tổng cộng có hơn ba mươi người, nhưng phạm vi mà họ đại diện lại rất lớn, gần như là tất cả những người trong bộ máy chính phủ của tàu Hi Vọng đều có mặt.

Bởi vì hôm nay họ sẽ thương lượng những vấn đề quan trọng để chuẩn bị cho sự kiện vào ngày mai. Một sự kiện sẽ được ghi vào lịch sử nhân loại, sự kiện mà tất cả mọi người đã mong đợi suốt một năm rưỡi qua... Đó chính là Đại lễ khai quốc!

“... Quá trình cơ bản là như vậy, toàn bộ đã được ghi chép trong tài liệu ở trước mặt các vị. Đầu tiên sẽ là phần tổng kết tình hình của từng bộ, ngành, kế đó là bài phát biểu của tôi, rồi đến nghi thức duyệt binh và cuối cùng là lễ hội ăn mừng. Những năm sau, ngày này chính là ngày quốc khánh của chúng ta, các vị còn có gì cần bổ sung không?” Diêu Nguyên nhìn một lượt từng đại biểu bên dưới, nói.

Tất cả mọi người đều đã xem xong phần tài liệu trong tay. Trên thực tế, ngày thành lập chính phủ đã được chuẩn bị từ nửa năm trước, buổi lễ ngày mai cứ thế mà tiến hành thôi, không cần phải bổ sung thêm điều gì nữa. Bỗng nhiên, có một nghị viên đứng lên nói: “Hạ trưởng, những

chuyện khác thì không có gì để thảo luận thêm nữa, nhưng có hai vấn đề cần phải bàn bạc, thứ nhất là chức danh của ngài, gọi là tổng thống thì hình như hơi...”

Diêu Nguyên lắc đầu: “Không sao, dù sao thì chúng ta cũng là chính phủ mới, hoàn toàn không có liên quan với chính phủ ở Địa Cầu lúc trước, chẳng qua là danh xưng mà thôi, tôi đâu thể lãnh đạo nhân loại mãi được đúng không?”

Nghị viên kia gật đầu, sau đó lại nói thêm: “Còn một vấn đề nữa, chính là việc cởi bỏ lệnh cấm vốn đã bị trì hoãn rất nhiều lần. Chúng ta cũng biết mấu chốt của việc tháo bỏ lệnh cấm nằm ở chỗ ban hành nghị quyết sử dụng súng trong người dân. Như đã đề cập trong phần tài liệu này, ngài có nhắc đến việc ngày mai sẽ tháo bỏ lệnh cấm, nhưng mà vấn đề sử dụng súng...”

“Là súng ngắn Gauss loại dân dụng và súng săn Gauss.” Diêu Nguyên nói chắc chắn: “Việc để dân chúng sử dụng súng là chắc chắn, không có gì để bác bỏ, nhưng quan trọng là không cho phép người dân sử dụng súng ống quân sự. Vấn đề này đòi hỏi Tòa án tối cao lập pháp, chắc chắn là không thể quyết định trong thời gian ngắn được.”

Nghị viên suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói: “Tôi không còn vấn đề gì nữa.”

Lúc này, Diêu Nguyên mới nhìn về phía những người khác, nói: “Vậy thì các vị hãy chuẩn bị cho tốt, ngày mai...”

“Tổ chức Đại lễ khai quốc! Thành lập chính phủ trên tinh cầu mới!”

(*) Tinh giản: làm cho đơn giản, gọn nhẹ.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 40: Chính Trị

Đại lễ khai quốc diễn ra vào ngày hôm sau, đại lễ khai quốc cao trào nhất là ở nghi thức duyệt binh, tham gia có đội chiến sĩ liên sao Cửu Đoàn hùng dũng; đội quân phòng vệ với vũ khí tinh luyện và cả đội xe tăng hình nhện sau này; đội quân chiến cơ vũ trụ 003 trên trời; còn có các thành trì bay lơ lửng.

Cảnh tượng đó làm cảm động lòng người, khiến cho nhiều người dân đến tận hôm nay mới biết là công nghệ kỹ thuật của nhân loại đã phát triển vượt bậc đến vậy, đây là trình độ kỹ thuật mà những người với tư tưởng vẫn còn ở trong cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba hoàn toàn không thể tưởng tượng ra được.

- Chúng ta đã trải qua nhiều khó khăn, chúng ta rời khỏi địa cầu, không hề có chút hi vọng về tương lai, lúc đó chúng ta không thể rời khỏi hành tinh mẹ mà chúng ta sinh sống bao lâu nay, nhưng mà chúng ta bị ép buộc rời khỏi, với chúng ta mà nói cả vũ trụ thật sự quá nguy hiểm, nguy hiểm đến mức bất cứ lúc nào nó cũng có thể hủy diệt chúng ta, cả một quãng đường dài khó khăn, đã từng tuyệt vọng đến mức không còn đường để đi, đã từng phải hi sinh vô số thứ, cho đến hôm nay! Chúng ta đứng ở một Trái Đất mới! Chúng ta có cả tương lai!

Đây là những lời phát biểu khi Diêu Nguyên đứng ở trước cửa lớn Nhân Loại nằm ở trước quảng trường Nhân Loại, toàn bộ quảng trường đều im lặng, họ đều lặng lẽ nghe, lặng lẽ quan sát và suy nghĩ, có lẽ những đứa bé mới chào đời hay những đứa trẻ mới mấy tuổi trên tàu Hi Vọng không

có cảm nhận gì, nhưng mỗi một người trưởng thành đều cảm nhận sâu sắc, họ thật sự biết rõ tất cả mọi thứ bây giờ đều không phải dễ dàng có được, cho nên họ càng trân trọng tất cả những điều này.

- Chúng ta hãy cùng hoan hô, chúng ta hãy cùng khắc ghi! Tôi tuyên bố...

- ... Tôi tuyên bố, thành lập chính phủ tinh cầu mới!

Bỗng chốc, ở khắp quảng trường Nhân Loại bùng nổ tiếng tung hô, mỗi một người ở đó đều lớn tiếng hoan hô, những người bên dưới cho dù không quen nhau vẫn có thể ôm chầm lấy nhau, một số người trung niên người lớn tuổi lặng lẽ rơi nước mắt, ngày hôm nay... Họ đã chờ đợi từ rất lâu rất lâu rồi.

Sau khi tiếng hoan hô lắng xuống, giọng nói của Diêu Nguyên lại lần nữa vang lên:

- Ngoài ra, từ ngày hôm nay chính thức bỏ lệnh cấm! Nhưng mà khi ra khỏi nhà, phải mang theo súng, đương nhiên, cần mang theo nhân dân tệ, và chứng nhận sở hữu súng...

Đại lễ khai quốc đã khép lại như vậy, cả quá trình được ghi lại bởi hàng chục cái máy ghi hình, nó sẽ trở thành tư liệu lịch sử quan trọng cho sau này, đương nhiên, những điều này không chỉ được lưu trữ trong phim hình hay trong máy tính trung ương, mà quan trọng hơn là được khắc ghi trong tim mỗi con người, không một ai có thể quên thời khắc này, không một ai có thể quên ngày hôm nay, họ đều tự nói với bản thân rằng, khi mình già đi, nhất định phải kể cho con cháu nghe sự kiện này, tiếp tục lưu truyền mãi theo sự phát triển của văn minh con người...

Mặt khác, cùng với sự kết thúc của đại lễ lập quốc, chính là sự thành lập của chính phủ mà Diêu Nguyên làm nguyên thủ, sự tổ chức chính phủ này đã hoàn thiện hơn nhiều, tuân theo mô hình hiện có của các quốc gia

trên địa cầu, tiến hành thành lập cơ quan chính phủ như bộ công nghiệp, bộ giáo dục, cơ quan dân sự, cơ quan hành chính, cơ quan pháp luật...

Trên cơ chế cơ bản của nhà nước, Diêu Nguyên áp dụng cơ chế bán trung ương tập quyền, bán dân chủ phân quyền, đầu tiên là chế độ nguyên thủ do anh đứng đầu, anh có quyền đề nghị, quyền chấp hành và quyền phủ quyết với tất cả các quyền lực mà một quốc gia có như quyền chính trị, quyền quân sự, đương nhiên, từ trước đến nay, quyền lực mà anh ta nắm giữ là vô cùng lớn, có thể nói là giống như một hoàng đế, hơn nữa anh nắm giữ quyền lực còn nhiều hơn cả hoàng đế Trung Âu, tương đương với một hoàng đế Trung Quốc cổ đại.

Tình trạng này đã khiến cho nhiều người chú ý, cho dù bây giờ danh tiếng Diêu Nguyên lớn như vậy và còn nắm giữ toàn bộ quân đội, nhưng vẫn có hàng trăm người đề xuất ý kiến với anh, trong đó có cả Vương Quang Chính, theo lời nói của Vương Quang Chính, bản thân Diêu Nguyên nếu đã không có dã tâm lớn như vậy, vậy thì thật sự không cần phải chiếm giữ nhiều quyền lực như thế, chỉ cần nắm giữ quân đội là được, thay vì lao tâm lao trí làm việc, làm nhiều mà không được gì, chi bằng chia sẻ quyền lực dân chính cho người khác.

Từ bỏ quyền lực đương nhiên là phải làm, điều này không nghi ngờ gì, dù gì thì bây giờ cũng đã là thế kỷ 21, hay là dùng cách nói đơn giản hơn, đã là xã hội của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư rồi, do sự phát triển của năng suất sản xuất, dẫn đến sự cải cách quan hệ xã hội, chế độ độc tài tuy là không thể nói là không được, nhưng chỉ có thể xảy ra trong hoàn cảnh cực đoan, ví dụ như khi tàu Hi Vọng còn ở trong vũ trụ, hoặc là khi đối mặt với tình cảnh chiến tranh có thể bị diệt chủng ở quy mô lớn, còn nếu như ở trong giai đoạn phát triển hòa bình như hiện nay, cho dù Diêu Nguyên muốn áp dụng chế độ độc tài, anh cũng rất có thể sẽ bị lật đổ. Ngoại trừ thành viên đội sao đen, và vài người như Trương Hằng ra, tất cả những người khác như hàng ngàn quân đội phòng vệ, và cả một trăm năm

mười một chiến sĩ liên sao cũng sẽ không tán thành việc Diêu Nguyên thống trị xã hội loài người bằng chế độ độc tài. Cho dù Diêu Nguyên là kẻ thống trị độc tài công chính liêm minh, nhưng còn người kế vị anh thì sao? Một khi chính quyền đã định, muốn khôi phục lại tự do, thì chỉ còn cách phát động nội chiến mà thôi.

Diêu Nguyên đương nhiên hiểu rất rõ vấn đề này, nhưng mà chế độ độc tài là một chuyện, từ bỏ quyền lực lại là chuyện khác, đặc biệt là từ hà khắc đến khoan dung sẽ khiến người ta cảm kích, nhưng từ khoan dung đến hà khắc thì sẽ dẫn đến cách mạng, đó mới là chân lý.

Từ sau khi thành lập cơ chế chính phủ, Diêu Nguyên mở rộng phạm vi quyền lực của Hạ Viện lần nữa, trừ những việc về quân đội ra, họ đều có quyền tham nghị vào tất cả vấn đề khác, đương nhiên, anh đã chuyển dần phần lớn quyền lực của Thượng Viện cho Hạ Viện, và Thượng Viện sẽ vĩnh viễn biến mất, do đó sẽ không bao giờ xuất hiện dòng họ chính trị như dòng họ màu đỏ, hoặc là sự tồn tại của dòng họ đại diện phát ngôn thương mại.

Đồng thời, sự mở rộng quyền lực của dân chúng, đương nhiên là không bao gồm bất cứ việc gì của quân đội, dân chúng đều có một phiếu thể hiện quyền phủ quyết, cho dù là đề án do Hạ Viện bỏ phiếu thông qua, dân chúng cũng có quyền bỏ phiếu phủ quyết, nếu như đề án do Hạ Viện thông qua đều bị phủ quyết cả ba lần, vậy thì người đề xuất dự án phải từ chức ngay.

Đồng thời tư pháp cũng đều chia ra, tòa án tối cao không thuộc sự quản lý của chính phủ và nghị viên, và nguyên thủ không được đảm nhiệm thẩm phán trọn đời, điều luật này được nêu ra và tiến hành bởi tập thể dân chúng cùng nhau bỏ phiếu...

Ngoài ra còn vấn đề danh hiệu, bốn danh hiệu như Phòng Vệ Nhân Loại, Vệ Sĩ Nhân Loại, Dũng Sĩ Nhân Loại, Anh Hùng Nhân Loại đều có thể tùy theo hoàn cảnh mà sắc phong, một khi đã sắc phong thì cho dù

người có danh xưng thấp nhất là Phòng Vệ Nhân Loại, đều có thể vào thẳng Hạ Viện trở thành nghị viên danh dự, và suốt đời sở hữu chức danh này, không cần phải tuân thủ quy tắc bốn năm bầu cử nghị viên một lần.

Tóm lại, chính phủ nhân loại hiện tại vẫn là một giao hợp lớn, trên cơ bản đã tiếp thu ưu điểm của nhiều chế độ chính trị địa cầu vào trong đó, song song đó, hiến pháp của chính phủ nhân loại vẫn đang trong quá trình biên soạn, đây là một công trình lớn, trước mắt có hơn một ngàn bốn trăm thành viên tham gia, dự kiến sẽ dùng thời gian năm năm biên soạn cương lĩnh ban đầu, sau đó sẽ điều chỉnh và bổ sung dựa trên tình hình thực tế.

Sau khi Diêu Nguyên tuyên bố hàng loạt những chính sách cải cách, việc dân chúng và quân đội lo lắng không yên lúc ban đầu, cũng đã có thể hoàn toàn yên tâm rồi. Tuy quyền lực của Diêu Nguyên vẫn rất lớn, nhưng song song đó cũng nằm trong tay một Hạ Viện đủ để kiểm soát sự lớn mạnh quyền lực của anh ta, hơn nữa hiện tại vì số lượng người còn ít, nên quân đội của chính phủ nhân loại mới thực sự là quân đội của nhân dân, trên cơ bản trong mười hộ dân sẽ có một hộ là quân đội phòng vệ, cho nên đương nhiên cũng sẽ không sợ chính phủ phái binh đàn áp hay gì đó, điều họ thực sự sợ là tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao quyền lực tuyệt đối là sự suy vong tuyệt đối, suy nghĩ này đã cấy vào trong tâm trí của đại đa số người dân thế kỷ 21.

Thế là, sau khi lễ lập quốc diễn ra khoảng một tháng, sau khi Hạ Viện mở rộng quyền lực đã bắt đầu sử dụng thử quyền lực trong tay của họ...

- Nghị trưởng! Tôi kiên quyết phản đối lệnh chặt cây! Hành tinh này không thể tái diễn bi kịch hệ sinh thái tự nhiên của Trái Đất, chúng ta phải bảo vệ môi trường sinh thái của nó! Tôi kiên quyết phản đối!

Đây là phiên họp liên quan đến lệnh chặt cây, trong buổi họp, rất nhiều nhà báo đã đưa ra nhiều hình ảnh, những hình ảnh này đều là tình hình tàn

phá các giới tự nhiên và rừng trong quá trình chấp hành lệnh chặt cây gây ra.

Mỗi tấm hình đều là từ trên cao chụp xuống, hơn nữa những nhà báo này, hoặc có thể nói kỹ năng chụp ảnh của thợ chụp vô cùng cao tay, đều bộc lộ được tình hình tàn phá của cánh rừng vô cùng sắc nét, từ trên cao nhìn xuống, những cánh rừng xanh dài trải vô tận, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ lớn, đều bị đốt thành một khoảng đất trống đen ngòm, nơi đó vốn dĩ là cánh rừng nguyên thủy, nhưng chỉ sau một đám cháy lớn biến thành một vùng đất chết, chỉ xem hình cũng thật sự bàng hoàng khôn nguôi, đặc biệt là đối với con người từ Trái Đất tới đây, đối với hành tinh mẹ đã mất đi, hơn nữa giới tự nhiên của hành tinh mẹ đã từng bị tàn phá, cho nên khi xem những hình này, buổi hội nghị thỉnh thoảng vang lên những tiếng bàn tán xì xào.

Nghị trưởng Marthe không hề nói bất cứ câu nào trong phiên họp, ông ấy chỉ lặng lẽ chú ý tới những người đang phát ngôn, đám người này đương nhiên ông ta biết là ai, khi tàu Hi Vọng vẫn chưa đáp xuống, trong quần chúng đã âm thầm xuất hiện những ngôn luận không hay, nguồn gốc của những điều này cũng do những người này ảnh hưởng, chính trị... chính trị trước giờ không phải thế giới của đen và trắng, và càng không có đúng và sai, đằng sau mỗi một sự kiện chính trị đều có một mục đích hoặc có những lí do sâu thẳm bên trong.

Marthe là nhà chính trị, trong phiên họp này, ông ta cũng là một chính khách địa cầu hiếm thấy, những người trước mặt này muốn chơi chính trị với ông ta, khoảng cách giữa hai bên xa như mười vạn tám ngàn dặm, sau khi phiên họp này bắt đầu, ông ta đã hiểu bọn người này muốn gì rồi...

Đám người này đang muốn thử sức mạnh quyền lực trong tay, dò thám phản ứng của Diêu Nguyên từ một khía cạnh không quan trọng, lệnh chặt cây, bảo vệ môi trường tự nhiên, không liên quan tới dân sự, chính phủ, quân đội, chỉ là môi trường tự nhiên thôi, lấy vấn đề này làm mấu chốt, để

thăm dò phản ứng Diêu Nguyên, kết quả xấu nhất cũng chỉ là nghị án này bị đóng lại, nhưng nếu Diêu Nguyên nhún nhường, thì bọn họ giống như đã ngửi được mùi máu tanh thoang thoảng của cá mập, bắt đầu bức ép từng bước một, tuy sẽ không làm tới mức quá đáng, nhưng đây chính là một sự khởi đầu mà các chính khách mong muốn.

Huống hồ lệnh chặt cây có liên quan tới quân đội, trước mắt sau khi Hạ Viện mở rộng quyền lực, tuy không khác gì mấy với Thượng Viện, sự khác biệt duy nhất là quân đội, đó là lĩnh vực mà người ngoài vốn dĩ không thể nhúng tay vào, nếu nhắm vào lệnh chặt cây viết báo, thì cũng có thể thám thính sâu vào trong quân đội, hoặc ít nhất cũng có thể thăm dò được Diêu Nguyên nắm bắt tình hình quân đội tới đâu...

Marthelà một chính trị gia lão luyện, ông ta làm sao có thể không nhìn ra hành vi và mục đích của đám người này? Chỉ là vốn dĩ ông ta không muốn tham gia vào, đám ngu ngốc này hoàn toàn không biết rốt cuộc quyền lực của Diêu Nguyên đến từ đâu, chẳng lẽ bọn họ tưởng chỉ là thuyền trưởng tàu Hi Vọng, hay chỉ là một cách gọi nguyên thủ hoặc số quân đội nằm trong tay? Không, là lòng dân, của hơn một trăm ngàn người, bao gồm cả Marthe trong đó, đều là tấm lòng kính trọng và kính nể anh ta, anh ta dường như là một vĩ nhân trong lịch sử nhân loại, sinh sống ở trong đất nước của anh, không một ai có thể làm lung lay địa vị của anh ta, muốn chơi chính trị, muốn thu tóm quyền lực, chí ít là khi Diêu Nguyên còn sống thì không thể nào!

Nhưng mà...

Có lẽ hành động non nớt lần này cũng là một cơ hội để thăm dò, thăm dò xem rốt cuộc Diêu Nguyên có tuân thủ quy tắc hay không. Chính trị và chính phủ sợ nhất chính là người không tuân thủ quy tắc. Chỉ cần anh tuân thủ quy tắc, thì ngay cả khi quy tắc là do chính anh đề ra thì đó cũng là may mắn cho chính phủ của nhân loại. Ít nhất thì anh không vi phạm quy tắc do

chính mình đặt ra, cũng không vượt qua điểm giới hạn của các quy tắc. Có lẽ, mượn chuyện này, có thể thăm dò được một chút.

- ... Điều thứ 11 Hạ Viện bỏ phiếu quyết định, lệnh chặt cây là quốc sách cơ bản liên quan đến hành tinh dị hình, không được thay đổi, nhưng phương thức có thể tiến hành một số cải biến, ví dụ tạo vòng cách lý xung quanh điểm bị thiêu rụi trong rừng, ví dụ như nghiên cứu sâu hơn, để phân biệt xem có phải là tàn dư của tế bào dị hình...

Không phủ định tuyệt đối lệnh chặt cây, chỉ là một nghị án chỉnh sửa lệnh chặt cây, sau khi Hạ Viện ra quyết định, bản nghị án này đã được đặt trên bàn của Diêu Nguyên ngay buổi chiều hôm đó.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 41: Chuyện Cũ

Sau khi thay đổi lệnh chặt cây, mặc dù không tuân theo đúng y như lời nói của Hạ Viện, nhưng mà dù sao cũng đã tiến hành thay đổi, hễ mỗi khi phát hiện nơi nào có sự xuất hiện của tế bào dị hình, cũng sẽ tiến hành xác nhận ba lần, sau đó mới phóng hỏa tiêu diệt, đồng thời mỗi một lần phóng hỏa đều sẽ chữa lại vòng cách ly.

Tóm lại, sau khi lo lắng chờ đợi nhiều ngày, mỗi một người trong Hạ Viện đều có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng chỉ có thể tới mức này thôi, người làm chính trị đều là người nhẫn nại, hơn nữa dừng lại đúng lúc mới là cách thức đàm phán chính trị tốt nhất, đuổi cùng giết tận không phải gọi là chính trị, đó gọi là thanh trừ hay là thừa cơ trục lợi.

Trong những ngày tháng tiếp theo, Diêu Nguyên cảm thấy nhẹ nhõm hơn thời gian trước nhiều, sự chính quy hóa của chính phủ Nhân Loại, khiến cho anh chỉ cần nắm vững vấn đề phương hướng phát triển chủ chốt là đủ rồi, những việc khác đều đã giao cho quan chức và nhân viên chính phủ, cứ như vậy, cho dù xã hội loài người đều vô cùng bận rộn, nhưng anh chỉ cần làm việc mỗi ngày năm, sáu tiếng đồng hồ, rảnh rỗi hơn ngày trước nhiều.

Trong hoàn cảnh như vậy, cuối cùng Diêu Nguyên cũng có thời gian riêng tư của mình.

Anh thường cùng với Ba Lệ đi tản bộ và dã ngoại, hoặc là đi câu cá với bọn Vương Quang Chính, thỉnh thoảng thì cũng tan ca sớm, đọc vài

quyển tiểu thuyết lịch sử hoặc vài quyển tiểu thuyết chiến tranh, tiểu thuyết trinh thám, pha một ly trà, vừa đọc vừa nhâm nhi cả buổi chiều.

Với lại, khoảng nửa năm trước anh đã cùng với Ba Lệ chung sống với nhau rồi, cũng tức là trong một tháng vào những ngày hai người rảnh rỗi nhất thì sẽ sống bên nhau, còn ngày thường thì ai làm việc người nấy, cho nên chỉ có thể gọi là sống chung một nửa.

Hôm nay, Ba Lệ rời khỏi phòng thí nghiệm của cô ấy từ sớm, đến thẳng phòng thí nghiệm sinh học, nhìn thấy Y Phàm đang ở đó hướng dẫn vài nghiên cứu sinh sắp xếp một số dụng cụ, khi Y Phàm nhìn thấy Ba Lệ liền nhờ một người đồng nghiệp tiếp tục hướng dẫn những nghiên cứu sinh này rồi đi đến trước mặt Ba Lệ.

- Tiến sĩ Ba Lệ, mời cô đi theo tôi đến văn phòng làm việc của tôi, ở đây người nhiều quá.

Y Phàm mỉm cười rồi dẫn Ba Lệ đi đến văn phòng làm việc của anh ấy.

Ba Lệ không nói tiếng nào theo sau Y Phàm đi thẳng vào văn phòng làm việc, cho đến khi hai người ngồi trên ghế sofa, Y Phàm mới nói:

- Tiến sĩ Ba Lệ, hai mẫu máu mà cô đưa cho tôi đã xét nghiệm xong rồi, gen không có vấn đề gì, không hề bị vô sinh, cũng không bị gen cận huyết, ừm, kết quả xét nghiệm cho thấy cặp nam nữ này đều rất khỏe mạnh, đương nhiên đây chỉ là mẫu máu, tốt nhất là có thể đưa cho tôi mẫu tinh trùng và trứng.

Ba Lệ hơi cau mày và nói:

- Không cần, như vậy đủ rồi, cảm ơn anh, tiến sĩ Y Phàm.

Trong lúc nói chuyện thì cô ấy đã đứng dậy giơ tay ra.

Y Phàm cười và bắt tay cô ấy rồi nói:

- Không có gì, nếu còn vấn đề gì khác có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào, đúng rồi, cô và thuyền trưởng cuối năm nay sẽ kết hôn đúng không? Tôi chúc phúc cho hai người trước, đến lúc đó tôi cũng sẽ tham gia.

Ba Lệ miễn cưỡng cười một cái, sau đó thì lặng lẽ rời khỏi phòng thí nghiệm sinh học, sau khi cô bước ra ngoài, đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng khó chịu, cô không biết làm sao để hình dung cảm giác này, chỉ cảm thấy như là bị lừa dối...

Đúng vậy, Ba Lệ và Diêu Nguyên đã quan hệ vào nửa năm trước, đặc biệt là vào những ngày đầu tiên, cả đêm hai người đều không rời nhau, mấy tháng sau đó đều có vài ngày ở bên nhau, Ba Lệ cố tình tính toán thời gian, tránh thời gian an toàn ra, mỗi lần ở bên nhau cô đều lựa chọn khoảng thời gian nguy hiểm, nhưng mà nửa năm trở lại đây cô hoàn toàn không có dấu hiệu mang thai, vì thế chỉ có thể đi hỏi Diêu Nguyên, nhưng mà câu trả lời của Diêu Nguyên lại là anh vốn dĩ bị vô sinh.

Sau đó Ba Lệ âm thầm lấy được mẫu máu của Diêu Nguyên rồi nhờ Y Phàm tiến hành xét nghiệm mẫu máu của cô và Diêu Nguyên, nhưng kết quả có được lại là kết quả này...

Ba Lệ đứng cả buổi trời trước cửa phòng thí nghiệm, đột nhiên cô hạ quyết tâm, chặn một chiếc xe điện, yêu cầu chở cô tới tòa nhà Ngũ Giác tổng bộ quân phòng vệ.

Có lẽ đối với người dân bình thường mà nói, tòa nhà Ngũ Giác tổng bộ quân phòng vệ là một địa điểm cơ mật, người bình thường vốn không được phép đi vào, nhưng mà đẳng cấp an toàn của Ba Lệ rất cao, cô vừa là nhân loại mới, vừa là nhĩ ngôn giả, hơn nữa là người nghiên cứu chiến cơ vũ trụ 003 và nhiều súng Gauss, đồng thời mối quan hệ của cô và Diêu Nguyên cơ bản đã công khai một nửa rồi, cho nên khi cô tới đây, người gác

cổng cũng không hề làm khó dễ cô, để mặc cô đi tới văn phòng làm việc của Vương Quang Chính.

Khi mà Ba Lệ đẩy cửa bước vào văn phòng làm việc của Vương Quang Chính, Vương Quang Chính đang nói chuyện với một người lính trung niên, khi anh nhìn thấy Ba Lệ bước vào thì trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó thì nói với người lính trung niên đó vài câu để người đó rời khỏi, rồi mới kêu Ba Lệ ngồi xuống ghế sofa.

Không cần chờ Vương Quang Chính hỏi, Ba Lệ đã lên tiếng trước:

- Chú Vương, xin hãy giúp cháu.

Vương Quang Chính sững người, nở nụ cười gượng gạo rồi nói:

- Cuối cùng cũng chịu thừa nhận thân phận của mình rồi sao? Cháu yên tâm, bọn chú không hề có thành kiến với cháu, thù hận đã là chuyện của đời trước, nó cũng từng là chiến hữu trước đây của bọn chú, tóm lại một câu, ý trời trên người, chuyện này không thể trách bất cứ ai, à, chú vẫn còn nhớ cảnh lúc cháu sáu tuổi gọi chú là chú Vương... Cháu cần chú giúp chuyện gì? Ba Lệ, cháu cứ nói ra, giúp được chú sẽ giúp.

Mặt Ba Lệ đỏ hoe, cúi đầu xuống, vài giây sau thì hồi phục lại vẻ ngoài điềm đạm vốn có rồi nói:

- Chú Vương, con muốn biết quá khứ của Diêu Nguyên, anh ấy gạt con rằng anh ấy bị vô sinh, nhưng kết quả xét nghiệm là mọi thứ bình thường, là anh ấy đã thắt ống dẫn tinh hay là anh ấy chưa hề thật lòng với cháu?

Vương Quang Chính sau khi nghe xong lại sững người lần nữa, anh mở miệng tính nói điều gì nhưng lại không nói ra, một lúc sau mới thở dài và nói:

- Chú biết nói sao đây, với lại những chuyện này sao có thể do chú nói với cháu được, cháu gái à, cháu làm vậy là làm khó chú Vương rồi, nếu như để Diêu Nguyên biết chú kể cho cháu nghe thì nó sẽ lột da của chú mất...

- Anh ấy không làm vậy đâu.

Ba Lệ nghiêm túc nói:

- Anh ấy không phải là người không nói lí lẽ, chuyện này là anh ấy sai, anh ấy gạt cháu, cho nên cháu muốn biết sự thật, tại sao anh ấy gạt cháu, ít ra trước lúc cháu biết được nguyên nhân, cháu cũng không dám khẳng định bản thân sẽ tha thứ cho anh ấy, cho nên cháu không muốn đích thân đi hỏi anh ấy, bây giờ cũng không muốn đối mặt với anh ấy.

Wương Quang Chính thở dài, một lúc sau mới nói:

- Sau này có lẽ chú cũng không dám nhìn mặt nó nữa, thôi được rồi cháu gái à, coi như là chú làm vì tiếng gọi chú Vương của cháu vậy, chú sẽ kể chuyện ngày xưa của nó cho cháu nghe, chí ít là những chuyện mà chú biết, còn có những chuyện khác nữa hay không thì chú không dám chắc.

- Lúc đó, nó vẫn còn là đội trưởng của tiểu đội Hắc Tinh, chú vẫn là đội phó của tiểu đội Hắc Tinh...

Diêu Nguyên sinh ra trong một dòng tộc danh giá, theo lý thì sau khi nó trưởng thành sẽ đi theo con đường chính trị, nhưng mà gia tộc nó trong một cuộc bầu cử đã đứng sai hàng ngũ, sau đó dần dần bị công kích khiến cho gia tộc ngày càng suy yếu nhưng mà bây giờ cũng không phải là thời kỳ bạo loạn vào những năm 70, 80 của thế kỷ 20 nữa rồi, các mối quan hệ của gia tộc vẫn còn, chỉ là mất đi thế lực của ngày xưa, nhưng cũng không thể hoàn toàn bị đánh bại, cơ bản chỉ là từ dòng tộc danh giá bậc một xuống thành bậc hai bậc ba.

Trong tình cảnh đó, với thân phận là con cháu của một gia tộc danh giá như vậy, tiền đồ tốt nhất của Diêu Nguyên đã không còn là đi theo con đường chính trị, mà là nhập ngũ, từ từ tích lũy chờ cơ hội hồi phục gia tộc trong tương lai.

Từ sau khi Diêu Nguyên gia nhập quân đội, tài năng của nó ngày càng được tôi luyện, có ý chí và kĩ năng chiến đấu mạnh mẽ, đồng thời có tài quan sát chiến đấu tinh nhạy, và nó cũng kế thừa tài năng lãnh đạo của dòng tộc danh giá, nên sau khi nó gia nhập tiểu đội Hắc Tinh, do đội trưởng tiền nhiệm bị thương phải xuất ngũ, chàng trai trẻ tuổi như nó đã nhanh chóng trở thành đội trưởng tiểu đội Hắc Tinh.

Biểu hiện của Diêu Nguyên vô cùng xuất sắc, mấy năm sau đó tiểu đội Hắc Tinh ngày càng phát triển, có thể nói là đã phát triển đến mức ngang hàng với những đội ngũ đặc chủng mở đầu bằng chữ Long, dần dần nhiệm vụ của tiểu đội Hắc Tinh càng ngày càng khó khăn, đụng độ với những sự việc càng lúc càng phức tạp.

Và trong một lần thực hiện nhiệm vụ bảo vệ cực kì cơ mật, Diêu Nguyên đã gặp gỡ cháu gái của thủ trưởng số một.

Vương Quang Chính vừa nhớ lại vừa nói:

- Cháu phải biết, Diêu Nguyên nó rất đẹp trai, không chỉ có khí phách hiên ngang của một quân nhân, mà còn có vẻ ngoài của một thư sinh nho nhã, hơn nữa do chuyện gia đình, trước khi nó gặp gỡ cháu gái của thủ trưởng số một, nó đều tỏ ra vô cùng lạnh lùng, cho nên có thể nói chỉ cần nó chịu thì đàn bà, phụ nữ từ tám đến tám chục tuổi đều sẽ bị nó làm mê hoặc...

Sau đó anh ta và cô gái ấy yêu nhau, quá trình thế nào thì Vương Quang Chính không nói, Ba Lệ cũng không hỏi, cả hai người đều cố tình bỏ qua quá trình gặp gỡ và yêu nhau này cho đến khi Vương Quang Chính

tiếp tục nói, không lâu sau, người con gái ấy đã mang thai đứa con của nó, và khi thủ trưởng số một cùng với gia đình của ông ta biết chuyện, họ đều cho rằng Diêu Nguyên là một kẻ lừa tình có âm mưu tình vi, chỉ vì muốn có cơ hội khôi phục lại gia tộc của mình mà đã cố tình tiếp cận với cháu gái của thủ trưởng số một.

Rõ ràng là Diêu Nguyên đã ở trong tình thế cực kì nguy hiểm, nó rất có thể bị âm thầm mưu sát, lúc đó rất nhiều người biết chuyện đều khuyên nó rời khỏi, với khả năng của nó nếu như thật sự muốn bỏ trốn thì cho dù đội ngũ đặc chủng chữ Long đều không thể tìm thấy nó, nhưng mà nó lựa chọn ở lại chờ đợi mỗi tình không thể có kết quả này, còn người con gái ấy thì đã bị giam lỏng, còn bị ép buộc phá bỏ đứa con, sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, những chuyện này Vương Quang Chính cũng chỉ lướt sơ qua, cho thấy anh suy nghĩ rất nhiều về những chuyện này và không có ý nói ra.

Ba Lệ vẫn giữ nguyên vẻ ngoài điềm đạm đó, Vương Quang Chính đã không định nói, Ba Lệ cũng không hỏi chi tiết, chỉ hỏi một câu:

- Sau đó thì sao? Hai người họ... có ở bên nhau không?

- Đương nhiên là không có.

Vương Quang Chính cay đắng nói:

- Nếu có thì bây giờ nó đâu có lẻ loi một mình như vậy, cháu gái của thủ trưởng số một, trong tám tháng cuối mang thai...

- Mất rồi.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 42: Không Phải Vật Thay Thế

Tâm trạng Diêu Nguyên hôm nay khá vui, bởi vì bầy Hắc Long sáu chân vừa mới sinh một con ấu thú, nhưng cũng không biết có phải là do ảnh hưởng của cá biển hay không, mà gần đây nó đã sinh tới ba đứa con, cũng tức là ngoài con ấu thú ban đầu ra, bây giờ loài người đã có thêm ba con ấu thú Hắc Long nữa, tổng cộng bốn con ấu thú, đây chính là những sức mạnh quân sự tương lai của con người.

Hắc Long chỉ cần được con người nuôi dưỡng từ nhỏ, sẽ có tình cảm thân thiết với con người, đây là một tập tính được nuôi dưỡng từ nhỏ sẽ đi theo nó suốt cuộc đời. Tuy là như vậy sẽ giảm đi bản tính hung tàn của chúng và có thể ảnh hưởng đến sức chiến đấu, nhưng mà bản thân Hắc Long sáu chân cũng không phải là loại động vật chiến đấu dựa trên bản tính hung tàn và kinh nghiệm, tổ chất cơ thể của chúng mới chính là sức mạnh lớn nhất, cho nên không cần phải lo lắng những điều này, cứ tiếp tục như vậy thì nhiều nhất trong vòng một trăm năm nữa, ít ra là khi Diêu Nguyên vẫn còn sống, thuần hóa hoàn toàn Hắc Long là chuyện đáng mong đợi vô cùng.

Chính bởi vì nguyên nhân này, hôm nay Diêu Nguyên vô cùng vui vẻ, sau khi tan ca còn đi mua cả một ký trái vú sữa, tiêu gần năm ngày lương của mình, nhưng đây là một trong số ít món mà Ba Lệ rất thích, anh nghĩ đến cảnh Ba Lệ mỉm cười khi nhìn thấy trái vú sữa, thì tiêu tốn chút tiền này có đáng là bao.

Sau đó, khi Diêu Nguyên trở về nhà, thì nhìn thấy Ba Lệ đang nấu cơm tối, bốn món một canh, đơn giản mà phong phú, đúng là bữa ăn gia đình, đều là những món mà Diêu Nguyên rất thích, khi nhìn thấy cảnh này, Diêu Nguyên cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, đây chính là cảm giác gia đình, cho dù ở bên ngoài có cực khổ mệt mỏi cỡ nào, chỉ khi về nhà mới cảm thấy an toàn thoải mái nhất, đây chính là mái nhà mà anh có thể dùng cả tính mạng mình để bảo vệ.

Nhưng mà khi anh quan sát rõ hơn nét mặt của Ba Lệ, lòng anh đột nhiên thất lại, dù gì hai người cũng đã sống bên nhau hơn nửa năm rồi, hơn nữa cũng đã yêu nhau hơn một năm rưỡi, hai người đã vô cùng thân thiết với nhau, chỉ cần nhìn nét mặt và cử chỉ của đối phương là có thể biết được đối phương đang nghĩ gì, đây là sự gắn kết trái tim khó hình dung bằng lời.

Và lúc này đây, vẻ mặt của Ba Lệ mà Diêu Nguyên nhìn thấy có chút giận dữ, thất vọng, và còn có vẻ đã quyết định một chuyện gì đó, và dựa vào những gì mà gần đây Ba Lệ hỏi anh thì đột nhiên anh có dự cảm không hay.

- Anh hỏi này...

Diêu Nguyên ngồi xuống bàn ăn, tay cầm một chén cơm lớn, anh do dự hồi lâu, rồi cười miễn cưỡng và hỏi:

- Hôm nay em sao vậy? Xem ra em có vẻ không được vui, là do thí nghiệm có vấn đề sao? Hay là em không được khỏe? Đúng rồi, anh có mua trái vú sữa cho em, mắc lắm đó...

Ba Lệ ngắt lời anh:

- Ăn cơm trước đi, ăn xong em muốn hai chúng ta nói chuyện đằng hoàng với nhau.

Một người luôn mạnh mẽ như Diêu Nguyên, nhưng lúc này lại cảm thấy có chút hổ thẹn trong lòng, anh cứ thấy thấp thỏm không yên, ừ một tiếng, rồi cầm đầu cầm cổ ăn cơm, đồng thời không ngừng suy nghĩ về tình hình trước mắt, tại sao Ba Lệ lại nổi giận, cô ấy muốn nói gì, làm sao trả lời những câu hỏi của cô ấy, như là chuyện... mang thai.

Giây lát sau, hai người ăn cơm xong, sau khi Ba Lệ dọn dẹp sạch sẽ xong, cô liền thẳng thắn nói với Diêu Nguyên:

- Em muốn mang thai, em muốn có con của hai chúng mình, anh có thể hứa với em không?

Vốn dĩ Diêu Nguyên đã nghĩ ra rất nhiều lời để nói, nhưng mà thật sự tới lúc này rồi, anh lại không nói được lời nào cả, chỉ có thể ngập ngừng nói:

- Anh không thể...

- Anh có thể. Ba Lệ ngắt lời anh, bình tĩnh nói:

- Anh có thể, anh đừng gạt em nữa, được không? Anh làm như vậy, chỉ khiến em càng xem thường anh, hôm nay em chỉ muốn anh hứa với em, hay là nói cho em nguyên nhân tại sao làm vậy, xin đừng nói những lời khác dối gạt em nữa.

Lòng Diêu Nguyên giật thót, cuối cùng anh cũng biết Ba Lệ đã biết được chuyện gì, nhưng điều này cũng không còn quan trọng nữa, cho dù là ai nói cho cô ấy biết, hay là do cô ấy tự đi tìm hiểu, tóm lại, chuyện này là do bản thân anh làm sai, không thể trách bất cứ ai, do đó sau khi im lặng hồi lâu mới nói:

- Anh không phải cố ý lừa dối em, chỉ là chuyện con cái... có thể cho anh thêm chút thời gian không? Anh nghĩ cả hai ta đều cần có thời gian chuẩn bị...

Ba Lệ liền hỏi ngay:

- Anh cần bao lâu? Năm năm? Hay là mười năm? Hay là một trăm năm? Giống như lời hứa ngày trước anh dẫn em đi ngắm cảnh biển, đã trễ hẹn biết bao lâu, còn lời hứa về đứa con lần này thì sao?

- ...

Diêu Nguyên không biết đáp trả thế nào, anh ngồi đó trầm ngâm, trong lòng có rất nhiều lời nhưng không cách nào bày tỏ, cuối cùng chỉ có thể đắng cay thở dài:

- Cho anh chút thời gian được không? Để anh có thể quên đi quá khứ, có thể chấp nhận cuộc sống mới...

Đột nhiên Ba Lệ đi đến bên cạnh anh ôm chầm lấy anh, đầu áp vào ngực anh, nói:

- Em không phải muốn anh quên đi quá khứ, bởi vì hồi ức chính là cuộc sống, đó chính là chứng cứ chứng minh chúng ta đã từng tồn tại qua, nếu bắt anh quên đi toàn bộ, thì chẳng khác gì cắt xé cuộc sống của anh, em không muốn anh như vậy... Diêu Nguyên, em đã yêu anh đến mức không còn lý trí, cho nên em tuyệt đối không thể làm tổn thương anh, em không yêu cầu anh quên đi quá khứ, chỉ hi vọng anh có thể chấp nhận tương lai, đón nhận em và con...

- ... Con của chúng ta...

Trong giây phút này, đột nhiên trong đầu Diêu Nguyên vọng lên giọng nói ấy, sắc mặt anh đột ngột thay đổi, anh lắc đầu không ngừng và nói:

- Không được, không thể sinh đứa con này ra, Hồng, đứa con này...

- Hồng?

Ba Lệ lẩm bẩm cái tên ấy, cô rời khỏi vòng tay của Diêu Nguyên, cứ chăm chăm nhìn vào người đàn ông này, không có giây phút nào cô cảm thấy tuyệt vọng như lúc này, cảm thấy trái tim như bị xé nát thành trăm mảnh, cho dù là trước đây khi cha cô lựa chọn tự nguyện chết đi, bởi vì khi đó cha cô đã bị ung thư thời kỳ cuối, cho dù không chết dưới tay Diêu Nguyên, thì trong vài tháng nữa cũng sẽ chết bởi căn bệnh ung thư.

Nhưng trong khoảnh khắc này, chỉ một chữ đơn giản như vậy, đã khiến cho một người vẫn luôn điềm tĩnh như Ba Lệ cảm thấy tâm trí rối bời, trái tim cô giờ đây như thủy tinh mong manh dễ vỡ rơi xuống đất vỡ vụn thành trăm mảnh, khóe mắt cô cay cay, muốn khóc nhưng khóc không thành tiếng.

- Em không biết nên nói gì, Diêu Nguyên, em nhớ đến lúc chúng ta gặp nhau, rất nhiều lần chúng ta tranh luận trên tàu Hi Vọng, còn có lần anh trao em tiền thưởng 250 nhân loại tệ, lần em tự ý lên chiến trường anh vô cùng nổi giận, lần chúng ta đi ngắm cảnh biển, em muốn sống bên anh mãi mãi, em muốn có con với anh, em rất yêu anh, nhưng mà... nhưng mà...

- ... Diêu Nguyên, em không phải vật thay thế “cô ấy”...

Sau khi nói xong những lời này, Ba Lệ liền xoay người đi ra ngoài, trong khoảnh khắc đó, nước mắt cô tuôn trào, giống như từng hạt châu rơi, từng hạt từng hạt vỡ vụn trên đất.

Diêu Nguyên mơ màng giơ tay lên, muốn bắt lấy điều gì, nhưng cuối cùng cũng không giơ tay ra, thậm chí cũng không nói được một lời nào, chỉ ngồi thẫn thờ trên ghế, trầm ngâm rất lâu rất lâu, cho đến khi Ba Lệ đã đi khỏi căn phòng, anh mới lẩm bẩm:

- Không, em không phải vật thay thế cô ấy, không phải mà...

Đột nhiên không nói nên lời, phút chốc mọi thứ vỡ tan.

Tối hôm đó, Diêu Nguyên ngồi một mình trên bãi biển với vài bình rượu trắng, bãi biển này chính là nơi anh dẫn Ba Lệ đến ngắm cảnh biển xem mặt trời mọc, giờ đây đã có nhiều công trình công cộng được xây dựng trên bờ biển này như là phòng tắm nước ngọt, phòng thay đồ, khu mua sắm và nơi cho thuê ghế bố biển và dù che nắng, theo sự phát triển của xã hội loài người, những công trình tiện ích đại diện cho văn minh nhân loại cũng phát triển không ngừng.

Khi Diêu Nguyên ngồi một mình uống rượu ở đó, ở phía xa xa là mười mấy viên lính phòng vệ và hai chiến sĩ liên sao đang túc trực, không phải Diêu Nguyên yêu cầu họ đi theo bảo vệ, mà là nhiệm vụ bảo vệ phòng vệ tuyệt đối của thủ đô của họ không cho phép ai rời khỏi phạm vi thành phố trong đêm khuya, nhưng hôm nay là lần đầu tiên Diêu Nguyên sử dụng đặc quyền Nguyên Thủ của mình, lần đầu tiên làm trái với quy định do mình đưa ra, chính vì như vậy, đội quân phòng vệ ban đêm đã cử ra vài người phụ trách bảo vệ Diêu Nguyên, bây giờ anh ngồi đây một mình uống rượu, thì những binh sĩ khác vẫn làm nhiệm vụ tuần tra xung quanh.

Không đến nửa tiếng, từ phía xa có một nhóm người đột nhiên đi tới, binh sĩ tuần tra chuẩn bị ứng phó, thì phát hiện là Vương Quang Chính dẫn một số lính phòng vệ tới, ông ta chào với những lính canh kia sau đó thì đi đến ngồi kế bên Diêu Nguyên đồng thời mở một bình rượu trắng, uống một ngụm.

- Bạn già à, vị rượu này thật là tuyệt, vô cùng sáng khoái, là loại rượu trắng mới ngâm gần đây đúng không? Vương Quang Chính nhép nhép cái miệng rồi nói.

Diêu Nguyên không nói gì, chỉ cầm một bình rượu lên cụng vào chai rượu trắng của Vương Quang Chính, sau đó thì hớp từng ngụm lớn.

Vương Quang Chính vừa uống rượu vừa trầm ngâm, hồi lâu sau mới dám nói:

- Diêu Nguyên à, chuyện của anh... chuyện của anh là do tôi nói với Ba Lệ, xin lỗi, tôi thật sự không biết hai người sẽ trở nên như vậy, tôi thật sự...

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

- Không trách được anh, anh Vương à, chuyện này là do tôi sai, lúc trước tôi lừa gạt cô ấy, vốn dự định trong vài năm tới sẽ từ từ nói sự thật cho cô ấy biết, lý do tại sao không thể có con với cô ấy, nhưng tôi đã coi nhẹ tình yêu của cô ấy dành cho tôi, cũng đánh giá thấp tính tự chủ của cô ấy... nói chung thì trăm sai ngàn sai cũng đã đi đến bước này rồi, cuối cùng không hợp nhau thì phải xa nhau thôi.

Sau khi nghe xong, Vương Quang Chính lại hớp một ngụm rượu lớn, ông xoay người ra phía sau nhìn đám binh sĩ, biết chắc họ đều đang đứng ở xa, mới nhỏ tiếng nói:

- Nhưng mà anh yên tâm, anh Diêu, tôi chưa nói cho cô ấy nghe bí mật lớn nhất của anh về việc anh là nhân bản vô tính...

Diêu Nguyên gật đầu nói:

- Cứ như vậy đi, có lẽ cô ấy rời xa tôi là hạnh phúc lớn nhất, dù gì cũng không thể có con, với một người phụ nữ mà nói, điều này vô cùng tàn nhẫn...

Vương Quang Chính cười cay đắng không biết nên nói gì, chỉ biết ngồi cùng Diêu Nguyên uống rượu sầm, giây lát sau đột nhiên cất tiếng nói:

- Đúng rồi, hôm nay sau khi Ba Lệ đến tìm tôi, tôi đã kiểm tra hành tung gần đây của cô ấy, phát hiện cô ấy đem mẫu máu của anh cho Y Phàm xét nghiệm, tôi đã cho người đi thay mẫu máu ở chỗ Y Phàm, cho nên anh không cần lo lắng... nhưng mà anh Diêu à, công nghệ càng ngày càng phát triển, anh cũng không cần phải luôn lo lắng, không chừng khi đạt đến sự

phát triển đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, công nghệ khôi phục gien có thể phục hồi sự khiếm khuyết gien nhân bản của anh, cho nên...

Diêu Nguyên chưa kịp nói gì, thì đột nhiên mười mấy binh sĩ từ phía sau chạy vội tới, những người đứng đầu như Diêu Nguyên và Vương Quang Chính đều biết anh ta là một trong những người phụ trách của cơ quan kiểm soát vũ trụ, một trung úy, cũng là một nhà khoa học quân sự, nhìn thấy anh ta vội vã chạy tới như vậy, Diêu Nguyên và Vương Quang Chính hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi vội vàng đứng dậy.

- Thuyền trưởng! Chúng tôi phát hiện được...

Vị trung úy đó vẫn chưa đến gần thì đã hét lớn.

Nhưng mà Diêu Nguyên lập tức bước về phía trước, chặn lại lời nói phía sau của anh ta, đồng thời dặn Vương Quang Chính phụ trách những binh sĩ xung quanh, sau khi đợi họ đi khỏi mới hỏi vị trung úy đó rằng:

- Sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì? Đừng khẩn trương, nói nhỏ cho tôi nghe, chẳng lẽ anh quên mất điều lệ bảo mật rồi sao?

Lúc này, nét mặt vị trung úy trắng bệch không còn một giọt máu, anh ta lắp bắp nói:

- Một mảnh vỡ sao neutron đột nhiên xuất hiện bên ngoài thiên hà, dự kiến là ba năm nữa sẽ đụng vào Hằng Tinh!

- Theo kết quả tính toán của máy tính trung ương nó sẽ đụng thẳng vào Hằng Tinh!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 43: Tuyệt Vọng

Mảnh vỡ sao neutron...

Đây là một danh từ vừa lạ vừa quen với loài người, chính vì sự xuất hiện của vật này, buộc con người phải rời khỏi trái đất, rời khỏi hành tinh mẹ của mình, mang theo trình độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba lưu lạc vào vũ trụ, lúc đó đúng là sống chết khó biết trước, chính vì vật này mà đã mất đi trên 99% dân số loài người.

Trên tàu Hi Vọng, có trên hàng trăm nhà khoa học, chuyên gia nghiên cứu về nguyên lý tồn tại của mảnh vỡ sao neutron và cách ứng phó, nhưng mà thành quả nghiên cứu thì vô cùng ít ỏi, dù gì bản thân sao neutron cũng là vật thể mà nhân loại chưa từng nhìn thấy qua, đó chỉ là một sự suy đoán về mặt lý luận mà thôi.

Cái gọi là sao neutron là một thể tinh tú có năng lượng hơn cả mặt trời, những vật chất nguyên tố nhẹ như là hydro ở bên trong của nó, sau khi tập hợp xong, thì sẽ hình thành nên vật chất nguyên tố nặng như than và kim loại và chất lượng của những vật chất nguyên tố nặng này rất lớn, vượt xa nhiều lần tổng trọng lượng vật chất của trái đất. Dưới ảnh hưởng trọng lực của bản thân nó, thì sẽ bắt đầu phân hủy, sau khi nguyên tử phân hủy hoàn toàn thì sẽ để lại hạt nhân nguyên tử, mỗi một hạt vật chất có kích thước như hạt mè đen này thì có thể tính toán bằng hàng chục ngàn tấn, sự phân hủy như vậy nhưng vẫn chưa đạt đến mức độ toàn bộ nguyên tử đều phân hủy hoàn toàn, tàn dư tinh tú còn lại được gọi là sao neutron.

Sao nơtron là một loại vật chất có mật độ lớn tới mức không thể tưởng tượng được, ngoài việc vật chất bên trong lỗ đen có thể tồn tại hoặc không thể tồn tại ra, thì vật chất có khối lượng và thể tích lớn nhất trong vũ trụ chính là sao nơtron, hơn nữa, mức độ kiên cố của nó vượt sức tưởng tượng, nếu như so sánh với kim cương, thì chẳng khác gì so sánh giữa hợp kim và không khí, đây thật sự không phải là một loại vật chất thông thường.

Chính vì có một loại vật chất có mật độ khối lượng và độ cứng lớn như vậy ở vũ trụ, nhưng tại sao lại có thể xuất hiện mảnh vỡ thể tích nhỏ? Chuyện này làm sao xảy ra được!

Cho dù các nhà khoa học đã sử dụng nhiều biện pháp để tính ra mức độ lớn nhỏ và trọng lượng của vật chất này, cũng xác nhận là vật chất này chỉ có thể là sao nơtron trong truyền thuyết, nhưng cũng không thể nào xảy ra chuyện này được!

Khoan hãy nói có phương pháp công nghệ nào có thể làm cho sao nơtron vỡ vụn, chỉ nói về kiến thức khoa học thông thường thì lý do mà sao nơtron được gọi là sao nơtron nguyên nhân là do khối lượng cực lớn của nó khiến cho bên trong nguyên tử nén lại và phân hủy, từ một nguyên tử nén lại thành một hạt nhân nguyên tử, giữa các nguyên tử với nhau không còn tồn tại một kẽ hở nào, với mật độ lớn như vậy, nếu như làm vỡ vụn sao nơtron, lấy ra một mảnh vỡ của nó thì kết quả là ngay khoảnh khắc lấy ra thì mảnh vỡ sao nơtron này sẽ lập tức nổ ra, do bên trong nguyên tử có lực tương tác lẫn nhau, lực hút, lực đẩy và ở càng gần nguyên tử thì lực đẩy càng mạnh.

Lấy một ví dụ như là hai nam châm cùng cực để càng gần nhau thì lực đẩy càng lớn, nếu muốn làm cho chúng ép chặt vào nhau, thì bắt buộc phải có sự tác động của một ngoại lực cực lớn, và một khi mảnh vỡ sao nơtron rời khỏi vị trí của nó thì trọng lực hấp dẫn vô cùng lớn này sẽ khiến cho nó lập tức nổ ra và không thể nào hồi phục lại hình dạng sao nơtron ban đầu nữa.

Nói cách khác, sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron, đã đặt hai dấu hỏi khoa học bí ẩn cho con người, một là làm sao để chia tách sao neutron? Vụ nổ hạt nhân? Laser? Đừng đùa nữa!

Hai là, làm thế nào mà mảnh vỡ sao neutron có thể giữ được hình dạng vật chất của sao neutron? Nguyên tử bị nén lại trong nội bộ của nó không bị hồi phục lại độ lớn nhỏ ban đầu? Keo dán? Keo dán ngoài hành tinh?

Đây đều là những thắc mắc và nghi hoặc về sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron mà trước mắt giới khoa học không lý giải được, tương tự như vậy, với trình độ kỹ thuật của con người ngày nay, cho dù là trình độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba hay cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì chuyện mảnh vỡ sao neutron bay vào địa cầu đều là điều khó giải thích!

Đúng vậy, hoàn toàn không thể lý giải được! Con người không có cách nào ngăn chặn mảnh vỡ sao neutron đung vào giữa các vì tinh tú!

Sau khi Diêu Nguyên và Vương Quang Chính nghe viên trung úy này báo cáo, sắc mặt hai người đột nhiên trắng bệch, giống như vị trung úy đó, y như rằng vừa nhìn thấy ma, giữa ba người chỉ còn lại sự tuyệt vọng nào nề.

Vương Quang Chính sững sờ hồi lâu rồi đột nhiên thét lên giận dữ:

- Chết tiệt! Làm sao có thể như vậy được? Chẳng lẽ cái thứ đó cứ dí theo chúng ta vậy sao? Chết tiệt! Sao lại có thể như vậy được chứ?

Diêu Nguyên lập tức nắm lấy vai của Vương Quang Chính và nói:

- Anh Vương, nhỏ tiếng chút! Những binh lính đó vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì, lúc này tuyệt đối không thể để lộ chuyện này ra được, chúng ta vẫn chưa chuẩn bị xong... họ cũng chưa chuẩn bị xong.

Vương Quang Chính cố gắng kìm nén cơn phần nộ của mình, một mình ngồi trên bãi biển than thở rồi nốc từng ngụm rượu lớn.

Trong lòng Diêu Nguyên cũng vô cùng phần nộ nhưng mà anh bình tĩnh hơn Vương Quang Chính, anh mời vị trung úy đó ngồi xuống đồng thời hỏi anh ta:

- Số liệu cụ thể như thế nào? Bây giờ có bao nhiêu người biết chuyện này? Nói chuyện nhỏ một chút, không sao cả, họ đều đang đứng ở phía xa.

Diêu Nguyên vừa nói vừa đưa cho anh trung úy chai rượu.

Vị trung úy này cũng là người Trung Quốc, à, nói đúng hơn thì là một quân nhân Trung Quốc, lúc này đây sắc mặt anh trắng bệch, theo quán tính, nhận lấy chai rượu uống vài ngụm, sắc mặt dần dần hồng hào trở lại rồi mới lẩm bẩm:

- Khoảng hơn nửa tiếng trước, hệ thống thăm dò điện tử từ xa phát ra cảnh báo, lúc đó chỉ có năm người ở trong trung tâm giám sát, do là trời đã tối rồi, hôm nay là do nhóm chúng tôi phụ trách trực, lúc đó chúng tôi đều cảm thấy đáng ngờ, cho là hệ thống xảy ra lỗi, tình hình này chắc anh cũng biết...

Diêu Nguyên gật đầu và nói:

- Đúng vậy, do ảnh hưởng của sao Song Tử mà hai ngôi sao ở gần nhau nên thường xuyên làm cho từ trường của tinh cầu bị nhiễu loạn trong thời gian ngắn...

Trung úy liên tục gật đầu đồng ý, anh ta tiếp tục nói:

- Lúc đó chúng tôi đã kiểm tra hệ thống, kết quả là ngay khi kiểm tra thì phát hiện ở trên đó xuất hiện một loạt số liệu đáng ngờ, tất cả những số liệu này đều cho thấy có một tinh thể với khối lượng cực kì lớn đã xuất

hiện bên ngoài thiên hà và đang bay về phía thiên hà của chúng ta với một tốc độ vừa phải.

- Lúc đó, trong lòng chúng tôi đều có những dự cảm không tốt, sau khi tính toán sơ bộ, thì xác nhận khối lượng của tinh thể này thậm chí đạt đến một phần ngàn của hằng tinh, ngoài ra tốc độ của nó dường như đang dần dần gia tăng, tuy là mức độ gia tăng không nhanh, nhưng mà với tốc độ tăng tốc như tình hình bây giờ, thông qua số liệu do máy tính trung ương tính toán thì sau ba năm nó sẽ đung vào hằng tinh, khối lượng của nó sẽ gia tăng đến một phần mười của hằng tinh, đây chính là... đây chính là số liệu mảnh vỡ sao neutron mà địa cầu đã từng có được!

Diêu Nguyên im lặng, anh đang suy nghĩ về mức độ đáng tin của chuyện này, lúc trước, khi mà vẫn chưa thoát khỏi địa cầu cũ, anh đã từng ra lệnh cho tiểu đội Hắc Tinh đi thu thập số liệu sao neutron của nhiều phòng nghiên cứu ở khắp các quốc gia trên thế giới, những số liệu này đều được lưu trữ ở trong máy tính trung ương của tàu Hi Vọng, chỉ cần là nhà nghiên cứu hay những người có tư cách ở trên, hay là những người có cấp bậc cao trong quân đội thì đều có thể tùy ý truy cập những số liệu này, cho nên có lẽ hiện giờ vị trung úy này đã không còn lạ gì với những số liệu như vậy nữa, nói cách khác... nếu như máy móc và số liệu không có vấn đề, thì chuyện này có lẽ đúng đến 80, 90%.

- Chuyện này...

Diêu Nguyên vừa mở miệng nói thì cảm thấy trong miệng đắng ngắt, anh mở bình rượu uống một ngụm lớn, những dòng nước mát lạnh sau khi chảy vào cổ họng thì giống như biến thành những ngọn lửa đốt cháy cả cuống họng, giống như là tâm trạng hiện giờ của anh, vừa mới thất tình xong lại gặp phải một chuyện tuyệt vọng như vậy, bây giờ anh bức tức đến mức có thể xuống tay giết người.

- Chuyện này đừng có phô trương ra, các anh nhất định phải tuyệt đối chấp hành điều lệ bảo mật, ngoài ra, mức độ bảo mật của chuyện này tạm thời sẽ được nâng lên thành cấp S... Diêu Nguyên nghĩ một hồi rồi nói.

Vị trung úy đó đột nhiên sững sờ, điều lệ bảo mật cấp độ S thì đã tương tự như là mức độ mật mã và địa điểm cất giữ bom Hydro, nếu tự ý tiết lộ ra ngoài thì sẽ bị tòa án quân sự xử bắn, anh ta lập tức vâng lệnh.

Diêu Nguyên hít một hơi sâu rồi tiếp tục nói:

- Chuyện này vẫn cần phải xác nhận thêm, không thể chỉ dựa vào máy móc mà quyết định vận mệnh của chúng ta, lần này chúng ta cần những chứng cứ chính xác hơn, đúng rồi, anh và tiểu đội của anh bắt đầu từ bây giờ, phải 24/24 sẵn sàng chờ lệnh, cùng với tất cả những nhóm khác trong trung tâm giám sát, các anh chia thành ba ca một ngày, thực hiện chế độ luân phiên trực theo ca, 24/24 giám sát theo dõi, hễ có thông tin gì thì phải kịp thời báo ngay cho tôi biết, tất cả các thông tin! Anh đã rõ chưa? Trung úy!

Vị trung úy vội vàng đứng dậy, thực hiện động tác chào quân đội:

- Xin tuân lệnh, thủ trưởng, tôi hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Nói xong, anh ta thấy Diêu Nguyên không nói thêm gì nữa thì xoay người đi về hướng trung tâm giám sát ở trong nội thành.

Lúc này, Diêu Nguyên mới nói với Vương Quang Chính:

- Anh Vương, chuyện này không được phô trương ra ngoài, tôi sẽ tìm ngay những nhà khoa học về thiên văn, vật lý để họ bắt đầu nghiên cứu về số liệu liên quan, ngoài ra tôi cảm thấy chuyện này có chút đáng ngờ, không thể chỉ dựa vào kết quả thăm dò mà bắt chúng ta rời khỏi địa cầu mới, tôi phải có thêm nhiều chứng cứ chứng minh sự tồn tại của mảnh vỡ sao nơtron!

Vương Quang Chính sững người, tò mò hỏi:

- Cần thêm chứng cứ gì? Khối lượng cực lớn và sức hấp dẫn không phải chứng cứ sao?

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

- Đương nhiên không tính! Đây chẳng qua là những gì mà máy thăm dò của chúng ta tìm về được, thật ra ngay từ lúc còn ở trên Trái Đất, tôi đã có một suy nghĩ như vậy, nền văn minh ngoài hành tinh phóng ra mảnh vỡ sao neutron rồi cuộc để làm gì? Nếu như muốn tiêu diệt chúng ta thì cứ mang thẳng mảnh vỡ sao neutron đó đặt ở gần Trái Đất là được, cả trái đất sẽ bị nổ ra thành trăm mảnh, như vậy họ hủy diệt chúng ta trong tức khắc không phải càng tiện hơn sao? Tại sao lại phải mang mảnh vỡ sao neutron đặt ở một nơi cực kỳ xa thiên hà, sau đó trải qua mấy năm di chuyển mới đụng vào hăng tinh, làm như vậy là để buộc chúng ta phải rời khỏi hành tinh mẹ của mình sao?

- Hơn nữa, có mảnh vỡ sao neutron hay không vẫn chưa biết được, phải biết là theo kiến thức khoa học của chúng ta, thì mảnh vỡ sao neutron là thứ không hề tồn tại, như vậy có thể nào là nền văn minh ngoài hành tinh muốn xâm chiếm hành tinh mẹ của chúng ta, muốn có được một tinh cầu có môi trường sống tốt, nhưng lại không muốn đánh nhau với chúng ta, phá hoại tinh cầu này, cho nên mới nghĩ ra cách đuổi chúng ta đi?

- Cho nên...

Diêu Nguyên khẳng khái nói:

- Lần này, tôi nhất định phải tận mắt nhìn thấy sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 44: Kế Hoạch Của Người Quan Sát

Thông tin về mảnh vỡ sao neutron đã bị chặn lại và nó ở mức độ bảo mật cấp S.

Khi mà Diêu Nguyên và Vương Quang Chính biết được mảnh vỡ sao neutron đang bay về thiên hà này thì hai người chẳng còn tâm trạng nào để tán gẫu với nhau nữa, vào lúc này đây thì chuyện thất tình còn gì đáng buồn nữa, hai người đều không nói lời nào cùng nhau đi về thủ đô, sau đó đưa ra thông báo triệu tập tất cả những người cấp bậc cao của quân đội, những nhà khoa học liên quan, nhà nghiên cứu, và nhân viên của các cơ quan chính phủ.

Những người có mặt đều cảm thấy khó hiểu, khuya như vậy rồi tại sao còn triệu tập nhiều người như vậy? Lại cũng không phải là ngày quan trọng gì, cũng không có nghe nói xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, tại sao lại vội vã triệu tập mọi người tới đây? Địa điểm triệu tập mọi người là phòng hội nghị tác chiến ở nơi sâu nhất của lầu Ngũ Giác, vốn dĩ tưởng là không có chuyện gì nghiêm trọng, những người tới trước tán gẫu cười đùa với nhau, nhưng mà về sau càng lúc càng nhiều người tới, thậm chí các nhà khoa học và nhà nghiên cứu cũng tới, những quân nhân hay là những người cấp cao của chính phủ đều dần dần im lặng, nét mặt của họ càng lúc càng nghiêm túc, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì mà họ chưa biết.

Trong số các nhà khoa học có sự xuất hiện của nhà khoa học hàng đầu trong lĩnh vực thiên thể vật lý Elon Musk, tất cả mọi người ở đó đều cảm thấy sốt cả ruột gan, không biết là giác quan thứ sáu hay là trực giác nói họ

biết, nhưng tất cả bọn họ đều có một dự cảm không tốt, trong lòng họ đều âm thầm cầu nguyện, hi vọng những dự cảm này đều không phải là thật...

Còn Elon Musk cũng thấp thỏm không yên, ông ta là tổ trưởng chính của tất cả các tổ nghiên cứu về thiên thể vật lý, cũng là nhà khoa học đứng đầu về lĩnh vực thiên thể vật lý trong xã hội loài người ngày nay, khi ông ta tới đây, thì nhìn thấy có rất nhiều những nhà khoa học và nhà nghiên cứu về lĩnh vực thiên thể học, vật lý học, ngoài những nhà khoa học này ra thì không hề có bóng dáng của nhà khoa học và nhà nghiên cứu về lĩnh vực sinh học, hóa học và những lĩnh vực khác, thông qua điều này thì trong lòng Elon Musk cũng đã đoán được điều gì đó.

Nhưng mà ông ta không nói gì cả, chỉ là im lặng ngồi xuống một trong những chiếc ghế chủ tịch, giây lát sau, Diêu Nguyên và Vương Quang Chính đi vào trong hội trường, Diêu Nguyên nói với Vương Quang Chính vài câu gì đó, rồi anh ta bước lên sân khấu, cũng không ngần ngại nói thẳng:

- Hôm nay triệu tập các vị đến gấp như vậy, đó là vì cơ quan giám sát vũ trụ của chúng ta đã phát hiện ra một số số liệu kì, chính là vào một giờ đồng hồ trước, những số liệu này đã được lưu trữ lại, bây giờ sẽ phát cho các vị có mặt ở đây xem.

Trong lúc Diêu Nguyên phát biểu thì có vài chục binh sĩ đã phát bản tài liệu cho mọi người, những người quân nhân và quan chức chính phủ thì vẫn chưa có biểu hiện gì bởi vì đa số họ đều không hiểu lắm, nhưng mà các nhà nghiên cứu và nhà khoa học liên quan thì ngạc nhiên kêu lên, họ nhìn chăm chăm xấp tài liệu trên tay, khuôn mặt tái nhợt đi, đồng thời còn liên tục thảo luận với những đồng nghiệp kế bên, càng xem đến cuối bản tài liệu, thì khuôn mặt của họ càng trắng bệch, trong đó có vài người không ngừng nói không thể nào, rõ ràng là họ đã chịu sự đả kích lớn.

- Có lẽ có một bộ phận người có mặt ở đây xem không hiểu những số liệu ở trên bản tài liệu này.

Diêu Nguyên đứng trên sân khấu, nhìn xuống mọi người và nói:

- Nói đơn giản chút, một mảnh vỡ sao neutron với khối lượng xấp xỉ một phần ngàn tổng khối lượng Hằng tinh mà chúng ta đang sống, đang bay về thiên hà của chúng ta với một tốc độ gia tăng dần, đích đến cuối cùng của nó chính là tinh cầu trong thiên hà của chúng ta, theo tính toán của máy tính trung ương, sau ba năm nữa thì mảnh vỡ sao neutron này sẽ đụng vào các Hằng tinh, bởi vì tốc độ của nó đang tăng dần, bằng hiệu ứng tương đối luận, khối lượng tới lúc đó của nó sẽ đạt đến mức một phần mười, nói cách khác... ba năm sau chính là ngày tận thế của thiên hà này!

Khi Diêu Nguyên vừa nói xong những lời này, thì tất cả mọi người bên dưới đều kinh hãi thốt lên, người thì thủ thủ với người bên cạnh, người thì lớn tiếng hỏi lại, người thì lắc nhai một mình không dám tin đây là sự thật, thậm chí có mười mấy người lớn tuổi bị ngất xỉu.

Diêu Nguyên đã dự liệu được tình huống này, anh giơ tay lên thì có mười mấy quân y tức trực ngay cửa phòng hội nghị chạy vào, đỡ mười mấy người bị ngất xỉu ra ngoài, sau đó Diêu Nguyên mới hét lớn:

- Im lặng! Người nào còn làm ồn thì biến ra ngoài cho tôi!

Lúc này, toàn bộ hội trường lại im phăng phắc, nhưng mà mỗi một người ngồi phía dưới đều vô cùng kinh hãi và nghi hoặc, họ thật sự không dám tin những lời Diêu Nguyên nói là thật, nói cách khác thì họ không dám tin tất cả những chuyện này là thật.

- Trong những ngày tháng tiếp theo, tôi thành lập tiểu đội Thiên Tai chuyên phụ trách sự kiện mảnh vỡ sao neutron đụng vào địa cầu, đồng thời tất cả những hành động của tiểu đội này đều ở mức độ bảo mật cấp S, bao gồm sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron, trước khi hoàn toàn làm rõ chuyện

này rồi cuộc là như thế nào thì tuyệt đối không thể để lộ tin tức ra bên ngoài!

Khi Diêu Nguyên nói đến đây thì nhìn một lượt mọi người bên dưới, cũng nhìn thấy những người bị xử khi này đã từ bên ngoài đi vào, anh gật gù rồi tiếp tục nói:

- Tất cả mọi người có mặt ở trong hội trường hôm nay đều là thành viên của tiểu đội Thiên Tai, những người thuộc quân đội phụ trách việc bảo vệ đồng thời kiểm tra tình trạng thực hiện điều lệ bảo mật...

- Những nhân viên chính phủ phụ trách công tác ổn định xã hội đồng thời trước khi giải quyết việc này, ngừng toàn bộ tất cả các công trình xây dựng, gia tăng các việc như chế luyện nguyên liệu hợp kim thép, khai thác khoáng sản, trồng trọt, và thu thập tất cả những giống loài ở trên địa cầu mới này, nếu như chuyện này là thật, và chúng ta thật sự không còn cách cứu vãn, tôi muốn mọi người có thể mang được càng nhiều những đồ có thể mang được, hơn là những công trình xây dựng ở trên mặt đất không thể mang đi được!

- Những nhân viên khoa học, tôi yêu cầu mọi người trong vòng ba ngày phải xác định được độ tin cậy của các số liệu này đồng thời phải tính ra được tốc độ hiện giờ của mảnh vỡ sao neutron, vị trí, khoảng cách hiện giờ cùng với trình độ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư của chúng ta như hiện nay thì có thể dùng phi thuyền tiếp cận nó trong khoảng cách bao xa, tôi cần biết tất cả những thông tin này, trong thời gian ba ngày.

Sau khi Diêu Nguyên nói xong những lời này mới thở phào một cái, và vẫn điềm nhiên nói:

- Các vị, địa cầu mới là hành tinh mẹ mới của chúng ta, là ngôi nhà mà chúng ta đã xây dựng trong gần hai năm, là chiến lợi phẩm mà chúng ta đã đạt được sau cuộc chiến với hành tinh lạ này, là vật được hoán đổi từ xương

máu của hàng trăm người anh hùng! Không đến bước cuối cùng, chúng ta tuyệt đối không thể rời bỏ nó...

- Chúng ta sẽ cố gắng làm tốt tất cả những gì chúng ta có thể làm, vì địa cầu mới, vì ngôi nhà của chúng ta!

Trong ba ngày tiếp theo, tiểu đội Thiên Tai đã làm xong hết những việc mà mỗi đội cần làm, đầu tiên là phía quân đội, tuyển quân phòng vệ thủ đô vốn dĩ đã mở rộng phạm vi đi sâu vào trong rừng rậm, ngoại trừ mười mấy mỏ khoáng vật ở xa thủ đô, những địa điểm luyện kim loại và nơi chế tạo ba chiến hạm vũ trụ ra, thì tất cả những nơi khác như là điểm tham quan sinh học, trạm quan sát thủy triều khí hậu đều bị đóng cửa với lý do là công cuộc xây dựng lớn, lần lượt điều phối những người nhân viên này đến tuyển quân phòng vệ thủ đô.

Về phương diện chính phủ cũng bắt đầu triển khai các công việc, đầu tiên là ngừng xây dựng các công trình vòng hai, vòng ba và cả vòng bốn bao quanh thủ đô, với những lý do như là không muốn phá hoại môi trường sinh thái, nhân công không đủ, hoặc là có kế hoạch xây dựng khác hay thiếu nguyên liệu xây dựng để điều động nhân lực sang cho những hạng mục như về khai thác khoáng sản, chế tạo kim loại, lắp ráp chiến hạm vũ trụ và trồng trọt nông sản, tất cả những loài động vật mang từ địa cầu qua như bò, heo, dê và cả những loài như thằn lằn lớn, cá bốn chân ở trên địa cầu mới đều được nuôi trồng diện rộng.

Đương nhiên tất cả những hạng mục xây dựng không thể nói ngừng là ngừng, để không làm náo loạn dân chúng, cơ quan chính phủ đã quyết định áp dụng chính sách chuyển đổi trong vòng ba tháng, đến tháng thứ tư thì sẽ cho ngừng toàn bộ các hạng mục công trình, sau đó thì sẽ tập trung toàn lực cho việc phát triển những ngành nghề và của cải có thể mang đi.

Các nhà khoa học và nhà nghiên cứu trong tiểu đội Thiên Tai là những người cực khổ nhất trong ba ngày này, phải tính toán, phải tìm ra các tài

liệu, phải mô phỏng quá trình mà mảnh vỡ sao neutron đụng vào hăng tinh, phải tìm ra nguyên lý hình thành và cơ chế của mảnh vỡ sao neutron, đồng thời còn phải tìm ra cách để giải cứu thiên hà này. Thời gian ba ngày, hơn hai trăm nhà khoa học và nhà nghiên cứu cùng với hàng loạt thực tập sinh được chọn ra, mỗi một người bọn họ đều gầy đi trông thấy, kết quả có được chỉ có hai điều.

Đầu tiên, những số liệu này hoàn toàn đáng tin, trong thời gian ba ngày, họ đã tiến hành thử nghiệm hàng chục ngàn lần, số liệu có được trong mỗi lần thử nghiệm gần như giống nhau hoàn toàn, chỉ có chút khác nhau là do sự gia tăng tốc độ và rút ngắn về khoảng cách của mảnh vỡ sao neutron mà thôi, ngoài ra thì không có sự chênh lệch gì nhiều, nếu chỉ xét dựa trên mặt tính toán và kết quả thử nghiệm, những số liệu này hoàn toàn đáng tin, quả thật có một mảnh vỡ sao neutron đang bay về hướng thiên hà này.

Kết quả thứ hai là một suy đoán khiến cho Diêu Nguyên cảm thấy có chút vui mừng, đầu tiên các nhà khoa học vẫn không thể nào lý giải nguyên lý hình thành của mảnh vỡ sao neutron và cơ chế tồn tại của mảnh vỡ này để bảo toàn vật chất của sao neutron, với trình độ của nền khoa học hiện tại, tất cả những điều này đều là điều không tưởng nhưng mà có một điểm các nhà khoa học đều thừa nhận.

Đó chính là mảnh vỡ sao neutron này đang di chuyển với tốc độ tăng dần, nói cách khác, thì chắc hẳn có một cỗ máy hay là một ngoại lực liên tục đẩy nó, bởi vì hiện giờ sao neutron vẫn chỉ là tồn tại ở trong sự tính toán và thăm dò từ xa, chưa có ai tận mắt nhìn thấy mảnh vỡ sao neutron rốt cuộc là gì, thậm chí là chưa có ai tận mắt nhìn thấy qua sao neutron cả, cho dù là ở địa cầu cũ hay là địa cầu mới, ngay cả nền văn minh ngoài hành tinh đó, mọi người đều chưa từng thấy qua.

Cho nên không một ai biết được rốt cuộc mảnh vỡ sao neutron này tồn tại bằng cách nào, rốt cuộc là có lực gì đang đẩy nó, cho nó một tốc độ tăng

dần, lực đó là máy móc làm ra? Hay là thứ gì khác? Có thể phá hủy nó được hay không?

Nếu có thể phá hủy được, như vậy có thể dùng một lực ngược lại để giảm tốc độ của mảnh vỡ sao neutron hay không? Hay là làm lệch đi hành trình của nó? Dù sao thì mảnh vỡ sao neutron vẫn còn cách rất xa rất xa thiên hà này mà...

Cho nên, các nhà khoa học đã đề xuất một kế hoạch cứu tinh cầu mới, cũng có thể nói là điều kiện tiến hành tiên quyết của kế hoạch giải cứu...

Kế hoạch của người quan sát!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 45: Tàu Quan Sát

Nội dung của kế hoạch Tàu Quan Sát thật ra rất đơn giản, chính là chế tạo một chiếc phi thuyền phản ứng tốc độ cao bằng công nghệ tiên tiến nhất hiện nay, di chuyển qua lại giữa địa cầu và mảnh vỡ sao neutron với tốc độ nhanh nhất, có thể dùng thiết bị cự ly gần để ghi lại hay nhìn trực tiếp bằng mắt sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron, thông qua đó để xác nhận mảnh vỡ sao neutron không phải là một tin đồn lừa bịp, đồng thời lần đầu tiên có thể xác nhận sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron từ góc độ thực tiễn, chứ không phải là dựa vào kiến thức vật lý để suy đoán và đặt giả thiết.

Hơn nữa máy phân tích của loài người, chỉ cần một chút manh mối cũng có thể nhìn ra toàn bộ tổng thể, năng lực này vượt xa cả loại máy dò tìm cao cấp nhất, nếu như để Ứng phát hiện ra tình hình đặc biệt nào đó, thì con người có thể thông qua đó tìm ra biện pháp giải quyết.

Kế hoạch này có hai điểm khó, thứ nhất là thời gian, mảnh vỡ sao neutron sau ba năm nữa sẽ đung vào các hăng tinh, nhưng con người với trình độ kỹ thuật và khả năng sản xuất công nghiệp như hiện nay thì trong thời gian ba năm phải chế tạo ra chiếc Tàu Quan Sát với tốc độ bay cực nhanh là một chuyện vô cùng khó khăn, con người phải giải quyết rất nhiều vấn đề về mặt khoa học, đồng thời tiến hành thí nghiệm mô phỏng, những chuyện này không thể chỉ làm trong thời gian vốn vẹn một hai năm được.

Thứ hai là khoảng cách, thật ra cũng có liên quan đến thời gian, sau ba năm nữa mảnh vỡ sao neutron sẽ đung vào các hành tinh, nhưng khoảng cách hiện giờ của nó vẫn còn cách rất xa thiên hà, thời gian ba năm chính là

để nó gia tăng tốc độ tiếp cận thiên hà, cho nên muốn Tàu Quan Sát bay đến mảnh vỡ sao neutron trong khoảng thời gian ngắn, sau đó quay trở về địa cầu, đồng thời sau đó còn phải có đủ thời gian cho con người ứng phó, rời khỏi địa cầu lần nữa hoặc là nghĩ ra phương án giải quyết, thì khoảng cách khứ hồi này quả thật quá xa xôi!

Cho nên, bây giờ chỉ còn có thể tranh thủ từng phút từng giây!

Diêu Nguyên và các nhà khoa học trong tiểu đội Thiên Tai cùng bước vào tàu vận chuyển, ở ngay phía trước con tàu là một bức tường bao quanh được xây dựng bằng bê tông cốt thép, bức tường này cao đến trên một trăm tám mươi mét, ở bên ngoài bức tường có kết nối với đường dây cao áp, có thể ngăn chặn sự tấn công của bất cứ sinh vật nào trên tinh cầu này, bao gồm cả loài rồng đen sáu chân.

Đây là thành phố công nghiệp mà chính phủ loài người mới xây dựng trên địa cầu mới, dân số thường trú mới chỉ có hơn sáu ngàn người, trong đó có năm trăm quân đội phòng ngự và hai mươi chiến sĩ liên sao, còn lại đều là nhân viên kỹ thuật, kỹ sư công trình, và một vài nhà nghiên cứu và nhà khoa học cùng gia đình của họ.

Thành phố công nghiệp này được xây dựng trong thời gian khoảng tám tháng, đã tiêu tốn một lượng lớn sức người và của, sử dụng khoảng 70% người máy công trình trên tàu Hi Vọng, mới có thể xây dựng được một thành phố công nghiệp trên vùng đất này... Đương nhiên, với quy mô hiện giờ của thành phố này mà nói thì nói nó là một thị trấn công nghiệp nhỏ cũng không sai.

Tài nguyên khoáng sản của địa cầu mới vô cùng phong phú, riêng khu vực của thành phố công nghiệp này đã có một sản lượng lớn các loại khoáng sản quý hiếm như sắt, than, đồng và chì, ngoài ra còn có một con sông lớn chạy dọc thành phố và con sông này cũng trực tiếp bồi đắp nên đồng bằng phù sa tại khu vực đóng đô, tất cả nhân tố đều cho thấy, nơi này

sẽ trở thành khu vực tập trung phát triển công nghiệp nặng quan trọng nhất của loài người sau này, và hiện giờ nơi này cũng đã phát triển các loại hình công nghiệp luyện kim, chế tạo và gia công, trong đó quan trọng nhất là lĩnh vực chế tạo chiến hạm vũ trụ.

Diêu Nguyên mượn danh nghĩa khảo sát, dẫn tiểu đội Thiên Tai những người hiểu rõ nội tình đến thành phố công nghiệp nặng này, thật ra mục đích chỉ có một mà thôi, đó chính là để cho các nhà khoa học có thể quan sát thực tế xem có thể cải tạo chiến hạm vũ trụ cấp phòng vệ đã hoàn thành được 70% này trở thành tàu vũ trụ quan sát hay không.

Cả quá trình quan sát cũng không có gì để nói, chẳng qua chỉ là những sự phô diễn bề ngoài mang tính quan liêu, mà điều này vốn là điều Diêu Nguyên ghét nhất, cho nên từ lúc xây dựng xong thành phố công nghiệp này, anh chỉ đến qua đây hai lần, lần thứ hai chính là lần này, còn những lúc khác thì anh hi vọng chỉ cần đưa ra mệnh lệnh là được, chứ không cần phải đi tới đi lui như vậy.

Công việc quan sát cũng không kéo dài lâu, đến buổi chiều thì Diêu Nguyên và mọi người cùng nhau rời khỏi. Lúc ở trên tàu vận chuyển, sau khi điều những người không biết chuyện ra ngoài, Diêu Nguyên lập tức hỏi một số kỹ sư công trình và nhà khoa học:

- Sao rồi? Chiến hạm vũ trụ cấp phòng vệ có thể cải tạo thành tàu vũ trụ quan sát không?

Một kỹ sư công trình đứng đầu nhóm liền trả lời:

- Vâng, nguyên thủ, cải tạo sửa đổi như vậy không có vấn đề gì, hơn nữa không gian trong khoang tàu đủ rộng, về cơ bản có thể đáp ứng cho hàng trăm người sống trong đó một khoảng thời gian rất dài, hơn nữa bên trong nó có lò phản ứng tổ hợp khí hydro, thích hợp nhất cho chức năng

thiết bị đẩy hạt, sau khi thảo luận chúng tôi cho rằng công tác cải tạo không có vấn đề gì.

Diêu Nguyên thở phào nhẹ nhõm, anh vội vàng hỏi tiếp:

- Vậy cần thời gian bao lâu? Bởi vì chiến hạm vũ trụ số một cấp phòng vệ mới chỉ hoàn thành được 70%, còn phải tiến hành cải tạo nó, tổng cộng phải mất bao nhiêu thời gian?

Vị kỹ sư công trình này miễn cưỡng trả lời:

Nguyên thủ, điều này thì chúng tôi cần phải tính toán kỹ lưỡng mới biết được, nhưng mà, xem xét sơ bộ thì ít nhất cần phải sáu đến tám tháng, chắc chắn cần một khoảng thời gian như vậy...

- Sáu đến tám tháng sao?

Diêu Nguyên trầm ngâm suy nghĩ, theo suy đoán ban đầu của anh, thì cũng cần khoảng thời gian như vậy, thậm chí là tốn thời gian một năm cũng không có gì là lạ, đây đâu phải là chế tạo đồ chơi, mà là chế tạo một món đồ khổng lồ có đồ dài khoảng một ngàn bảy trăm mét, độ rộng khoảng sáu trăm năm mươi mét, độ cao là bốn trăm mét, một chế phẩm của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư có thể di chuyển trong vũ trụ, một chiến hạm vũ trụ thật sự, có thể chế tạo nhanh như vậy, thì cũng phải tiêu hao một lượng lớn người máy công trình, nếu không thì, chế tạo bằng sức người thì không chừng phải tốn lượng thời gian hơn gấp mười lần.

Cuối cùng Diêu Nguyên gật đầu nói:

- Vậy thì phải làm phiền các vị rồi, xin nhanh chóng đưa ra ý kiến chỉnh sửa, cần sự hỗ trợ về sức người sức của nào đều có thể báo cáo lên trên, chính phủ sẽ đáp ứng yêu cầu của các vị trong thời gian sớm nhất.

Như vậy, kế hoạch cải tạo tàu vũ trụ quan sát đã được tiến hành, trong thời gian tiến hành kế hoạch cải tạo này, từng nhóm nhỏ nhà khoa học đều khẩn trương nghiên cứu thiết bị đẩy hạt công suất cao, cũng tức là nghiên cứu tiếp nối thiết bị đẩy hạt cỡ lớn lúc trước đã đẩy hành tinh mẹ đi hình vào trong các hằng tinh, đương nhiên, chuyên gia tài giỏi nhất về mảng này chính là Ba Lệ rồi, người đọc hiểu của vật lý học.

Sau ngày hôm đó, Diêu Nguyên và Ba Lệ không còn gặp nhau, thực ra thì Diêu Nguyên đã viện đủ cớ tới phòng thí nghiệm vật lý, nhưng mỗi lần anh ở đó thì dường như Ba Lệ đều có dự cảm nên không hề xuất hiện, nhiều lần như vậy, Diêu Nguyên cũng đành lạng lẽ rời khỏi, cũng không có ý tìm gặp người con gái mà anh đã dự định cưới làm vợ nữa.

Nhưng đến giờ phút này, sau khi bắt đầu kế hoạch cải tạo tàu vũ trụ quan sát, Ba Lệ dường như đã thay đổi thành một con người khác, không những xuất hiện trước mặt Diêu Nguyên, hơn nữa còn nhiều lần cùng anh bàn bạc về chuyện cải tạo, đương nhiên, cô đã trở về một cô gái với vẻ ngoài lạnh lùng ngày trước, không hề nở một nụ cười nào cả, mỗi một lần đều là phong thái bàn chuyện công việc, khiến cho Diêu Nguyên càng cảm thấy dần vật trong lòng, đối xử với cô ấy càng lúc càng dè dặt.

Sau đó...

- Em muốn tham gia hành động Tàu Quan Sát.

Ba Lệ ngồi trên ghế, nhìn trực diện với Diêu Nguyên đang ngồi phía sau bàn.

Diêu Nguyên sững sờ trong giây lát, anh đang xem bản báo cáo của Ba Lệ, đây là bản báo cáo về bản cải tiến thiết bị đẩy hạt cỡ lớn, bản cải tiến thiết bị đẩy hạt cỡ lớn này, đã hoàn toàn loại bỏ đi các nguy cơ tiềm tàng của thiết bị đẩy hạt cỡ lớn, cũng như các hạn chế về tính bất ổn và tổn nhiều năng lượng, lực đẩy của bản cải tiến bằng 80% bản gốc, nhưng có thể

vận hành ổn định trong thời gian rất dài, hơn nữa độ tiêu hao năng lượng giảm mạnh, nói tóm lại, đây đã là thiết bị đẩy hạt cỡ lớn hoàn toàn đạt chuẩn, không những có thể ứng dụng trên Tàu Quan Sát, mà ngay cả Tàu Hi Vọng cũng có thể áp dụng việc cải tạo này, giá trị to lớn này không thể đo lường được, theo sự đánh giá của các nhà khoa học khác, đây đã là khoa học công nghệ ở giữa thời kỳ cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, thật sự không ngờ Ba Lệ đã có thể sáng chế ra vào lúc này.

Nhưng mà Diêu Nguyên còn chưa kịp vui mừng thì câu nói này của Ba Lệ đã tiêu tan hết tâm trạng vui vẻ của anh, anh liền nói:

- Không được! Em không biết hành động lần này nguy hiểm thế nào sao? Không một ai biết sao nơtron rớt cuộc là thứ gì, không một ai biết sau khi tiếp cận gần nó thì sẽ có nguy hiểm gì, thậm chí có thể bị hút thẳng vào bên trong trở thành một đồng thịt vụn không chừng, anh tuyệt đối không cho phép em tham gia vào kế hoạch này!

Ba Lệ bình tĩnh nói:

- Em vốn không hề năn nỉ anh cho em tham gia, anh phải biết bản cải tiến thiết bị đẩy hạt cỡ lớn này là công sức của em, và còn rất nhiều bộ phận kỹ thuật trên Tàu Quan Sát đều do em nghiên cứu, phương pháp sử dụng chỉ mình em là nắm rõ nhất...

- Em đang nói điều kiện với anh sao?

Diêu Nguyên nhắm mắt, anh đang cố kìm nén cơn giận dữ, vẫn nhẹ nhàng nói:

- Kế hoạch Tàu Quan Sát thật sự rất nguy hiểm, cả anh cũng không tham gia vào, đây mới là có trách nhiệm với xã hội loài người, em là chuyên gia, cũng là nhà khoa học vật lý cực kỳ quan trọng, nếu như em xảy ra chuyện gì...

Ba Lệ vẫn nét mặt lạnh lùng, lắc đầu nói:

- Nếu chỉ vì trách nhiệm với xã hội loài người... vậy thì em càng nên đi, nếu như phát hiện bất kỳ một loại máy móc nào trong mảnh vỡ sao neutron, nói không chừng khả năng người đọc hiểu của em sẽ có tác dụng, em nói rồi, em không có cầu xin anh cho em tham gia, đúng rồi, quên nói với anh một chuyện, em vẫn chưa nộp bộ phận cốt lõi của bản cải tiến thiết bị đẩy hạt cỡ lớn này ra, nếu mà bọn anh muốn, thì trước mắt chỉ có vật thí nghiệm này mà thôi, các anh cứ lấy xài đi, không có kỹ thuật hạt nhân chủ chốt, các anh cũng chỉ có thể chế tạo ra thiết bị đẩy hạt kiểu cũ thôi.

Nói xong, Ba Lệ đứng dậy đi ra phía cửa.

Diêu Nguyên vô cùng giận dữ, anh vỗ mạnh xuống mặt bàn, một số món đồ trên bàn bị rung mạnh rớt xuống, từ ngoài cửa có hai lính canh chạy vào, họ ngơ ngác nhìn quanh cảnh tượng trong phòng, rồi họ âm thầm đi ra ngoài đóng cửa lại.

Ba Lệ xoay người lại nhìn Diêu Nguyên nói:

- Sao nào? Anh muốn đánh tôi sao? Hay muốn xử tôi tử hình? Vậy thì tùy ý anh thôi, dù gì kỹ thuật cốt lõi nằm trong đầu tôi, có bản lĩnh thì bố não của tôi ra mà xem.

Diêu Nguyên cứ đứng như vậy nhìn thẳng vào Ba Lệ, người con gái quật cường này cũng nhìn thẳng vào anh, dần dần, sự giận dữ trong tia nhìn của anh dịu bớt, cuối cùng, anh ngồi phịch xuống ghế rồi yếu ớt nói một cách miễn cưỡng:

-... Anh sẽ kêu Ưng để ý em, không cho phép em làm chuyện gì nguy hiểm.

- ... Đi đi, anh cho em gia nhập đội quan sát.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 46: Đến Nơi

Năm thứ chín lịch nhân loại...

Từ sau khi con người đến địa cầu mới, đã nhanh chóng trải qua thời gian ba năm, kể từ lúc phát hiện ra mảnh vỡ sao neutron cũng đã trôi qua một năm, đồng thời tàu vũ trụ Quan Sát cũng đã xuất phát năm tháng rồi.

Tàu vũ trụ Quan Sát, đã rời khỏi địa cầu vào năm tháng trước, đầu tiên là bay vòng quanh địa cầu rồi dần dần gia tăng tốc độ, tiếp theo là lợi dụng từ trường của hăng tinh tăng thêm tốc độ, cuối cùng là khiến cho tàu vũ trụ Quan Sát đạt đến tốc độ gần năm trăm kilomet một giây, mà quá trình tăng tốc này đã tốn cả một tháng mới hoàn thành, cho nên trên thực tế, thời gian bay thực tế của tàu vũ trụ Quan Sát là bốn tháng, nó đã bay trong bốn tháng với tốc độ năm trăm kilomet một giây, và con tàu này đã bay được quãng đường năm tỷ kilomet, tương đương khoảng cách giữa hơn ba mươi đơn vị thiên văn!

Tiếp sau đó, tàu vũ trụ Quan Sát bắt đầu giảm tốc độ, ba thiết bị đẩy hạt cỡ lớn cùng lúc đưa ra lực đẩy ngược chiều, sau khi duy trì một tuần như vậy, thì cuối cùng tàu vũ trụ Quan sát cũng đã đến đích, tinh thể vật chất cực lớn do máy do thám thăm dò được nằm ở bên ngoài quỹ đạo chuyển tiếp khoảng mười triệu kilomet.

- Sao rồi? Tiến sĩ? Tàu Quan Sát hiện giờ còn có thể chịu được phạm vi trọng lực của sao neutron không? Ưng nhìn các nhà khoa học và nhà nghiên cứu đang đứng đó bố trí một số máy do thám sát ruột hỏi.

Nhà khoa học đứng đầu Elon Musk, vốn dĩ theo địa vị của ông mà nói, tương đương với nhà khoa học lớn cấp quốc gia, không cần phải tham gia hành động lần này, nhưng làm sao ông có thể kìm chế được niềm đam mê của một nhà khoa học, đúng vậy, tận mắt nhìn thấy mảnh vỡ sao neutron ở cự ly gần, sự mê hoặc này có lẽ không một nhà khoa học thiên thể nào có thể cưỡng lại được, cho nên ông bất chấp tất cả yêu cầu được đích thân tới đây.

Lúc này đây nét mặt ông đầy vẻ hoài nghi, sau khi quan sát các số liệu một lúc, ông quay đầu lại nói với Ưng:

- Thật kỳ lạ, kỳ lạ quá, theo lý mà nói, mảnh vỡ sao neutron có khối lượng cực kỳ lớn, khối lượng của nó tương đương với một phần ngàn của hằng tinh, với khoảng cách hiện giờ của chúng ta, chỉ cách nó có mười triệu kilomet, thì tàu vũ trụ Quan Sát đáng lý ra đã bị phạm vi sức hút của nó tác động đến, nhưng mà tại sao...

- Sao rồi? Ưng và một đoàn binh lính đứng phía sau đều sốt ruột hỏi.

Elon Musk lắc đầu nói:

- Phi thuyền của chúng ta không hề bị ảnh hưởng bởi lực hút nào cả, đơn giản mà nói, chúng ta giống như đang ở trong không gian vũ trụ bao la, không hề tiếp cận với bất cứ một tinh thể nào cả, nhưng mà hệ thống thăm dò điện từ hay là hệ thống thám thính thiên văn vô tuyến kiểu cũ, đều cho thấy có sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron, điều này thật sự kỳ lạ quá...

Sắc mặt của Ưng lộ vẻ vui mừng, nhưng giây lát sau anh đã điềm nghiêm trở lại, với sắc mặt lạnh lùng không biểu cảm như mọi ngày, anh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiến sĩ, ông nói có thể lời nói của nguyên thủ là thật không? Đó chính là mảnh vỡ sao neutron thực chất không hề tồn tại, chúng ta chỉ bị nền văn minh cấp cao lừa gạt mà thôi?

Elon Musk lưỡng lự một chút, thảo luận một hồi với các nhà nghiên cứu và nhà khoa học xung quanh, đặc biệt là với Ba Lê, rồi mới nói:

- Trước đây tôi luôn bỏ qua suy luận này, nhưng mà bây giờ nghĩ lại thật sự rất có khả năng, lực hút là không thể gạt người được, nếu tàu Quan Sát đã không chịu ảnh hưởng của bất cứ lực hút nào, có thể ở đó thật sự là không có gì cả...

Lúc này tàu vũ trụ Quan Sát đã cách thiên hà của địa cầu mới cực kỳ xa, ngoài ra trước đó, tàu Quan Sát đã bay xuyên qua một vùng trải đầy các tiểu hành tinh, theo như Elon Musk nói thì do thời kỳ đầu lúc hình thành nên hệ hăng tinh này bị hăng tinh hút lại, nhưng mà lại không hề có tàn tích của việc hình thành hăng tinh, chỉ thấy chúng cứ bay vòng quanh ở phía ngoài cùng của thiên hà này.

Đồng thời, khoảng cách giữa tàu vũ trụ Quan Sát và mảnh vỡ sao neutron là một khoảng cách vô cùng lớn đến mười triệu kilomet, khoảng cách như vậy thì không thể nào nhìn bằng mắt thường được, thêm nữa mảnh vỡ sao neutron cũng không có phát sáng, cũng không có đủ ánh sáng từ các ngôi sao khác để xác định được vị trí của nó, cho nên càng không thể nào quan sát được nó, tất cả nguyên nhân khiến cho Tàu Quan Sát trên thực tế là không thể nào tận mắt nhìn thấy mảnh vỡ sao neutron.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía Ưng, anh ta là thuyền trưởng của con tàu vũ trụ Quan Sát này, cũng là người phụ trách chính của hành động quan sát lần này, tuy là đã xác nhận được là không có sự tồn tại của nguồn trọng lực, chỉ có sự thể hiện về mặt số liệu, cho nên đã có thể rời khỏi chỗ này trở về địa cầu rồi, nhưng mà tóm lại mà nói thì hành động lần này vẫn chưa toàn vẹn.

Ưng trầm ngâm suy nghĩ một lát, anh nhìn Trương Hằng và hỏi:

- Trương Hằng, anh thấy thế nào? Có cảm nhận được có sự uy hiếp đặc biệt nào không?

Trương Hằng lưỡng lự một chút, rồi đột nhiên nhắm tịt mắt lại và cảm nhận, hồi lâu sau mới nói:

- Có một cảm giác kỳ lạ, tôi chưa từng có cảm giác này bao giờ.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy hiếu kỳ, bởi vì hiện nay Trương Hằng là nhà tiên tri giỏi nhất trong nhân loại mới, cho đến hiện giờ cảm giác của anh chưa một lần sai qua, nhưng mà cái gì gọi là kỳ lạ đây? Có nguy hiểm thì là nguy hiểm, không có nguy hiểm thì không có, cái gì gọi là kỳ lạ?

Trương Hằng ngẫm nghĩ một chút:

- Cảm giác đại khái là, hiện giờ tôi đang ở trên tàu Quan Sát rất an toàn, về cơ bản là không hề gặp nguy hiểm gì, nhưng mà ở nơi đó...

Trương Hằng chỉ về phía vị trí của mảnh vỡ sao neutron rồi tiếp tục nói:

- Ở đó thì cảm thấy rất nguy hiểm, cái cảm giác nguy hiểm đó rất khó nói, giống như là một trái bom có thể nổ bất cứ lúc nào, có khi nào nguồn tin tức đó là chiến đội của nền văn minh ngoài hành tinh không chừng?

Ừng lại ngẫm nghĩ một hồi, rồi đột nhiên nói:

- Chúng ta cho tàu vũ trụ Quan Sát thận trọng tiếp cận mảnh vỡ sao neutron, hãy phát hiện sự tồn tại của bất kỳ trọng lực nào, chúng ta lập tức dừng lại hay là rút lui về phía sau, Trương Hằng cũng phải chuẩn bị cảm ứng, nếu có nguy hiểm phải sẵn sàng nói ngay cho chúng tôi biết.

Ứng đã ra mệnh lệnh rồi, những người khác đành phải tuân thủ mệnh lệnh này, hơn nữa ai mà chẳng có lòng hiếu kỳ, trước mắt chình là bí mật lớn nhất, rốt cuộc là có sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron thật hay không? Rốt cuộc là nó tồn tại bằng cách nào? Tại sao đã đến gần như vậy mà vẫn không có phản ứng trọng lực nào vậy? Hoặc đây chính là trò lừa gạt mà nền văn minh cấp cao ngoài hành tinh đã dựng nên?

Tóm lại, Tàu vũ trụ Quan sát bắt đầu tiếp cận mảnh vỡ sao neutron, bởi vì phải hết sức thận trọng, nên tốc độ của tàu Quan Sát đã giảm xuống còn năm mươi kilomet một giây, mỗi một tiếng chỉ có thể bay được khoảng cách một trăm tám mươi ngàn kilomet mà thôi, với cự ly mười triệu kilomet mà nói thì tốc độ này thực ra không hề nhanh.

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều chú ý quan sát 24/24, khoảng cách chín triệu, khoảng cách tám triệu, khoảng cách bảy triệu...

Hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau, tàu vũ trụ Quan Sát chỉ còn cách mảnh vỡ sao neutron sáu triệu kilomet mà thôi, từ khoảng cách ban đầu đã rút ngắn được một nửa, nhưng mà thiết bị thăm dò của tàu Quan Sát vẫn cho thấy chiếc phi thuyền này vẫn chưa hề bị ảnh hưởng bởi trọng lực, giống như phía trước là một khoảng không vô định vậy.

Tất cả mọi người đều vô cùng hứng khởi, các nhà khoa học vừa hi vọng có sự tồn tại của mảnh vỡ sao neutron, vừa hi vọng không có, chỉ là tin lừa bịp mà thôi, còn quân đội và những phi hành đoàn khác đương nhiên là hi vọng mảnh vỡ sao neutron không hề tồn tại, mọi người cứ trong tâm trạng như vậy không ăn không ngủ cầm cự suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Cho đến lúc này, Ứng đột nhiên hạ lệnh ngừng lại, tàu Quan Sát dừng lại ở cự ly cách mảnh vỡ sao neutron sáu triệu kilomet, tất cả mọi người bắt đầu đi ngủ nghỉ ngơi, chỉ có vài nhân viên lái tàu ở lại, đồng thời sắp xếp mấy ca cho mọi người luân phiên trực và nghỉ ngơi, Ứng mong muốn mọi người nghỉ ngơi để hồi phục lại sức lực, vào ngày mai, khi thật sự đi đến vị

trí của mảnh vỡ sao neutron, thì có thể làm rõ rốt cuộc là có mảnh vỡ sao neutron tồn tại hay không.

Liên tục cầm cự chịu đựng trong suốt hai mươi bốn tiếng, thật sự mọi người cũng thấm mệt, nên khi Ứng ra lệnh, mọi người bắt đầu nghỉ ngơi và đi ngủ, cho đến ngày thứ ba khi mà tất cả nhà khoa học, nhà nghiên cứu, quân đội và các phi hành đoàn đều đã phấn chấn tinh thần, Ứng hạ lệnh tăng tốc bắt đầu tiếp cận mảnh vỡ sao neutron.

Năm triệu kilomet, bốn triệu kilomet, ba triệu kilomet...

Tàu Quan Sát càng lúc càng đến gần mảnh vỡ sao neutron, nhưng vẫn không hề bị một tác động trọng lực nào cả, dần dần, càng lúc càng nhiều người tin là mảnh vỡ sao neutron chẳng qua chỉ là tin lừa bịp, tiếp theo, khi tàu vũ trụ Quan Sát đi vào phạm vi chỉ còn một trăm ngàn kilomet, ánh sáng cường độ cao từ tàu Quan Sát chiếu vào vị trí dự đoán của sao neutron thì một cảnh tượng đẹp lung linh không ngờ xuất hiện trước mắt mọi người.

Khi ánh sáng chiếu thẳng vào phía trước tàu Quan Sát, cũng tức là chiếu vào vị trí của sao neutron, thì chùm tia sáng này bắt đầu biến hóa nở hoa theo hình vòng cung, một quả cầu hồ quang hình bầu dục xuất hiện trước mắt mọi người, ánh sáng bị bẻ cong.

Hơn nữa quả cầu hồ quang hình bầu dục này đang xoay và biến hóa với tốc độ cực nhanh, giống như là các hình ảnh trong lăng kính vạn hoa, lúc thì chỉnh tề, lúc thì lộn xộn, nhưng mỗi một sự biến hóa đều mang lại cảm giác nghệ thuật không tưởng, đó giống như là nghệ thuật chế tác của tự nhiên, ánh sáng phát ra từ tàu Quan Sát, thể hiện môn nghệ thuật khiến người ta kinh ngạc và cảm thấy kỳ lạ này bằng một cách thức lạ kỳ.

- Ánh sáng uốn lượn, nó đang dùng trạng thái đường vòng cung để né tránh phạm vi lực hút của mảnh vỡ sao neutron, ôi trời, mảnh vỡ của sao neutron thật sự đang tồn tại... phạm vi trọng lực của nó bị gò bó trong

khoảng năm ngàn kilomet, điều này thật sự khiến người khác cảm thấy khó tin, là sức mạnh to lớn nào đã làm được đến trình độ như vậy? Có thể làm cho phạm vi lực hút của mảnh vỡ sao neutron bị gói gọn lại trong vòng bán kính năm nghìn kilomet?

Ellen lớn tiếng than vãn, không chỉ riêng ông ta, tất cả những nhà khoa học và nhà nghiên cứu nhìn thấy cảnh này đều đứng ngơ ngác.

Mảnh vỡ sao neutron thật sự tồn tại!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 47: Vĩ Lực! Mảnh Vỡ Sao Nơtron!

Ngoại trừ các nhà khoa học và nhà nghiên cứu ra, tuy là những người khác cũng cảm thấy ngỡ ngàng với cảnh tượng trước mắt nhưng họ đều không hiểu những điều này có nghĩa là gì. Hơn nữa có thể dùng mắt thường để nhìn thấy ánh sáng bị bẻ cong và biến hóa trên diện rộng như vậy thì đúng là chuyện không thể lý giải nổi.

Ứng tò mò hỏi:

- Tiến sĩ, điều này có nghĩa là gì? Tại sao lại hình thành nên những hình thù ánh sáng như vậy?

Elon Musk trả lời:

- Bởi vì trọng lực. Khối lượng của mảnh vỡ sao Nơtron này là bằng một phần ngàn khối lượng của hăng tinh, khối lượng này đã lớn hơn địa cầu mới rất nhiều lần rồi. Khối lượng của địa cầu cũng chỉ là một phần mấy trăm ngàn khối lượng của hăng tinh, một khối lượng khổng lồ như vậy bị nén lại thành một vật thể nhỏ như thế. Bây giờ chúng ta đã tiếp cận phạm vi 100 ngàn km nhưng vẫn chưa thể nhìn thấy được thực thể tồn tại của mảnh vỡ sao Nơtron, nó chính là một vật thể có thể tích nhỏ như vậy.

- Khối lượng lớn như vậy, thể tích nhỏ như thế. Trường hấp dẫn do nó hình thành nên ngay cả ánh sáng quang học cũng phải biến đổi thành dạng đường cong parabol để thoát ly khỏi trường trọng lực cực mạnh của nó. Đơn giản mà nói, vận tốc thoát ly đã đạt đến mức độ ánh sáng phải chuyển

thành đường cong parabol mới có thể thoát ra khỏi trường hấp dẫn của nó...

Elon Musk nói xong thì thấy nét mặt của nhiều người vẫn còn ngờ ngác, ông cũng không than phiền gì mà vẫn tiếp tục kiên nhẫn giải thích:

- Đơn giản mà nói, một tinh cầu là có lực vạn vật hấp dẫn nhưng trên thực tế trong vũ trụ không chỉ tinh cầu có lực hấp dẫn mà có thể nói tất cả vật thể đều có lực hấp dẫn cho nên mới gọi là lực vạn vật hấp dẫn. Chỉ có điều một số vật thể khối lượng nhỏ giống như những sinh vật sống như chúng ta hoặc là những vật thể lớn hơn chút như ngọn đồi nham thạch. Khối lượng quá nhỏ, lực hấp dẫn của chúng có thể bỏ qua không tính nhưng đối với tinh cầu có khối lượng lớn, lực hấp dẫn của nó có thể gọi là vĩ lực giống như địa cầu hay là địa cầu mới. Tất cả những sinh vật sống ở trên bề mặt của nó và cả những thứ như không khí, toàn bộ đều bị hút bởi lực hấp dẫn của nó. Như vậy mới có thể bám trên bề mặt của nó chứ không bị đẩy ra ngoài vũ trụ.

- Mà muốn rời khỏi bề mặt của một tinh thể có lực hấp dẫn thì cần phải có một lực làm mất đi lực hấp dẫn này giống như tàu Hi Vọng hay tàu Quan Sát của chúng ta đều là dựa vào hệ thống phản trọng lực để làm mất đi lực hấp dẫn. Vậy thì nếu không có hệ thống phản trọng lực thì phải làm sao? Vậy thì chỉ có thể dựa vào tốc độ để thoát ly, đây gọi là vận tốc thoát ly tinh cầu. Với địa cầu và địa cầu mới mà nói thì vận tốc thoát ly của chúng khoảng mười mấy km một giây, chỉ có vận tốc như vậy mới có thể rời khỏi địa cầu.

- Khối lượng của tinh thể càng lớn, thì vận tốc thoát ly để thoát khỏi tinh thể đó càng lớn. Ví dụ hành tinh như mặt trời, vận tốc thoát ly bề mặt của nó có thể đạt đến hơn 600 km một giây...

Khi Elon Musk nói đến đây thì đột nhiên có một quân nhân cất tiếng hỏi:

- Tiến sĩ, vận tốc ánh sáng chẳng phải là 300 ngàn km một giây sao? Khối lượng của mảnh vỡ sao Nơtron này chỉ là một phần ngàn khối lượng của Hắc tinh. Để thoát khỏi trường hấp dẫn của nó cố gắng đến mấy cũng không đến mức phải bẻ cong ánh sáng và ánh sáng phải chuyển thành đường cong parabol để thoát khỏi trường hấp dẫn của nó đúng không?

Rất rõ ràng, vị quân nhân này là nhân viên nghiên cứu trong quân đội, tuy là không phải chuyên ngành thiên văn thiên thể học nhưng mà kiến thức khoa học của người này rõ ràng là hơn hẳn những quân nhân bình thường khác.

Elon Musk nhìn anh ta tỏ vẻ khen ngợi rồi nói:

- Xét về mặt lý luận thì đúng là như vậy nhưng mà anh đã bỏ qua một điểm... Mảnh vỡ sao Nơtron trước mắt này không phải là mảnh vỡ sao Nơtron đơn thuần.

Trong lúc nói, Elon Musk chỉ về bức tranh nghệ thuật vũ trụ do những tia sáng bẻ cong hình thành nên, ông nói:

- Kích thước lớn nhỏ của sao Nơtron, nếu dựa trên sự tính toán khoa học của chúng ta thì về mặt lý thuyết có thể tồn tại được ngôi sao Nơtron nhỏ nhất với khối lượng bằng một phần mười khối lượng của hắc tinh. Nếu nhỏ hơn khối lượng này thì do ảnh hưởng lực hút bên trong của nó, sao Nơtron sẽ không thể nào tồn tại được nhưng mà mảnh vỡ sao Nơtron trước mắt chúng ta chỉ là một phần ngàn khối lượng của hắc tinh. Chỉ riêng điều này thôi đã đi ngược lại kiến thức khoa học mà chúng ta được biết...

- Hơn nữa, sao Nơtron không phải là một vật thể lạnh lẽo mà nhiệt độ bề mặt của nó cao đến 10 triệu, bây giờ chúng ta đang cách nó bao xa? Chỉ có khoảng cách 100 ngàn km, nếu theo kiến thức khoa học thông thường thì bây giờ chúng ta đã bị bốc hơi rồi mới đúng. Mảnh vỡ sao Nơtron còn

có một từ trường mạnh vượt sức tưởng tượng, với thiết bị của chúng ta thì đừng nói 100 ngàn, ở ngoài phạm vi 100 triệu thì cũng đều bị hủy diệt hoàn toàn...

Elon Musk nói đến đây thì ông ta kinh ngạc chỉ về phía trước:

- Đây là nền văn minh cấp cao gì vậy, đây là vĩ lực gì vậy? Các anh hoặc nhiều người khác chắc là không hiểu nổi. Làm cho trọng lực, nhiệt độ cao, áp suất cao, từ trường mạnh của mảnh vỡ sao Nơtron bị co nén lại trong phạm vi đường kính 5000 km. Trong phạm vi 5000 km đó có thể xem như là môi trường vật chất tổng thể của mảnh vỡ sao Nơtron. Sở hữu được một môi trường có thể nén lại hạt nhân nguyên tử là sao Nơtron như vậy. Ngoài ra, ra ngoài phạm vi đó 1 km thôi thì đã hoàn toàn không cảm nhận được nhiệt độ cao áp suất cao từ trường mạnh y như là một không gian vũ trụ bình thường, một vĩ lực như vậy... chẳng khác nào thượng đế đang dùng ngón tay của mình kẹp lại sự chuyển động của mảnh vỡ sao Nơtron vậy!

Ứng trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Tiến sĩ, mong ông giải thích mọi chuyện trước mắt này. Mảnh vỡ sao Nơtron rốt cuộc có tồn tại hay không? Nó tồn tại bằng cách nào? Chúng ta có thể tiếp cận nó hay không? Còn nữa, chúng ta có cách nào để thay đổi đường bay của nó không?

Elon Musk vẫn còn đang chìm đắm trong kiệt tác của nền văn minh cấp cao này, sau khi nghe xong câu hỏi của Ứng thì bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Thiếu tá Ứng, tôi sẽ trả lời từng câu hỏi của anh. Đầu tiên, từ những gì mà chúng ta nhìn thấy bây giờ, mảnh vỡ sao Nơtron chắc là tồn tại hay là nói cho dù mảnh vỡ sao Nơtron không tồn tại thì loài người chúng ta vẫn phải đối mặt với một sự uy hiếp không thua kém gì mảnh vỡ sao Nơtron.

Nếu nói cảnh tượng khủng khiếp trước mắt này là do một nền văn minh vũ trụ tạo ra, vậy thì tôi lại hi vọng mảnh vỡ sao Nơtron thật sự tồn tại. Như vậy thì chúng ta càng có cơ hội tháo chạy nếu không thì...

Mọi người đều hiểu những lời này có nghĩa là gì. Bởi vì mảnh vỡ sao Nơtron không phải là tin lừa bịp mà là thật sự tồn tại hay là nó do do khoa học kỹ thuật tạo ra, vậy thì con người càng muốn tin rằng nó là thật. Bởi vì như vậy có nghĩa là con người còn có cơ hội tháo chạy nếu không thì với một nền văn minh có thể chế tạo ra mảnh vỡ sao Nơtron mà đi tới thiên hà này, bọn họ muốn đối đãi với con người thế nào cho dù là tiêu diệt, bỏ mặc hay là bắt con người làm vật thí nghiệm nghiên cứu. Tất cả những điều này con người cũng không cách nào kháng cự được.

Hệ thống phản trọng lực.

Lúc này, đột nhiên Ba Lệ đứng ở một bên lên tiếng nói nhưng sau khi nói xong câu này thì cô lại im lặng, mọi người xung quanh liền nhìn cô cảm thấy khó hiểu.

Ừng chau mày, anh chưa kịp nói gì thì Elon Musk đột nhiên gật đầu:

- Đúng vậy, thiếu tá Ừng, chẳng phải anh hỏi ta mảnh vỡ sao Nơtron tồn tại bằng cách nào sao? Điều mà tiến sĩ Ba Lệ vừa nói có thể chính là một trong những phương thức tồn tại của nó. Đầu tiên chúng ta cắt ra một mảnh vỡ sao Nơtron, còn về làm sao để cắt được, thắc mắc này không cần hỏi chúng ta. Nói chung là chúng ta cắt ra một mảnh vỡ của nó sau đó dùng một cái hộp đường kính khoảng 5000 km và bỏ nó vào trong. Cái hộp này trong suốt không màu cũng không thể chạm vào được cho nên bản thân nó không bị mảnh vỡ sao Nơtron phá hủy nhưng bên trong cái hộp này thì có một hệ thống phản trọng lực cực mạnh, nó chống lại trọng lực cực mạnh của mảnh vỡ sao Nơtron. Ngoài phạm vi 5.000 km thì bình yên vô sự, trong phạm vi 5000 km chính là trường hấp dẫn thật sự của sao Nơtron. Đây có lẽ

là những gì chúng ta nhìn thấy, tại sao ngoài phạm 5.000 km không cảm nhận được gì cả, trong 5000 km thì ngay cả ánh sáng cũng bị bẻ cong.

Ừng trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Tiến sĩ, vậy chúng ta có thể cho tàu Quan Sát tiếp cận thêm một chút không? Như là tới 10.000 km, chỉ cần không đến gần phạm vi 5.000 km thì chắc là an toàn đúng không?

Elon Musk gật đầu nói:

- Về mặt lý thuyết thì là như vậy nhưng mà tình hình thực tế chính xác như thế nào, tất cả chúng ta đều không một ai biết...

Ừng nói chắc chắn:

- Hành động lần này vốn dĩ là có nguy hiểm, chúng ta đã dám tới đây thì vốn dĩ đã dự tính có lẽ không thể quay về. Tôi cần phải nhìn tận mắt cái hộp đó rốt cuộc là gì. Đúng rồi, tiến sĩ, nếu thật sự có cái hộp này và chúng ta phá hủy nó, mảnh vỡ sao Nơtron sẽ có thay đổi gì?

- Bùng nổ, một trận nổ vũ trụ kinh thiên động địa!

Sau đó, tàu vũ trụ Quan Sát cực kỳ thận trọng tiến tới gần mảnh vỡ sao Nơtron bởi vì có điểm ánh sáng bị bẻ cong làm ký hiệu cho nên tất cả mọi người trên phi thuyền đều có thể ước lượng rõ ràng vị trí cụ thể của mảnh vỡ sao Nơtron. Sau đó thận trọng đến gần nó đảm bảo không bước vào ranh giới sinh tử trong phạm vi 5.000 km.

Cho đến khi tàu Quan Sát chỉ còn cách mảnh vỡ sao Nơtron 10.000km, Ừng đeo cặp mắt kiếng đặc biệt màu tối vào rồi dùng năng lực của Thanh tích giả nhìn thật kỹ vị trí của mảnh vỡ sao Nơtron.

Ứng thật sự đã nhìn thấy bằng mắt. Đó là một vật thể hình bầu dục đang quay tròn lộn vòng bằng một tốc độ cực nhanh, hai cực của nó tỏa ra những chùm sáng. Đây là thứ ánh sáng có thể nhìn được bằng mắt thường nhưng mà cường độ ánh sáng không mạnh, hèn chi không thể nhìn thấy chúng từ xa hơn nữa nó lại nhỏ như vậy, bán kính của cả mảnh vỡ không quá 100m. Một mảnh vỡ rất nhỏ rất nhỏ ngay cả tàu Quan Sát còn lớn hơn nó nhiều lần.

- Đây chính là mảnh vỡ sao Nơtron sao? Ứng vừa nhìn vừa nói.

Sau đó Ứng nhìn kỹ bề mặt và xung quanh của mảnh vỡ này, anh ta không hề phát hiện ra dấu vết của bất kỳ máy móc thiết bị nào. Cả một khoảng hư không chỉ có mảnh vỡ sao Nơtron đang di chuyển về phía trước ngoài ra thì không nhìn thấy gì nữa cả.

Ứng cứ quan sát như vậy trong hàng giờ liền cho đến khi anh đã thấm mệt, tàu Quan Sát vẫn dừng ở vị trí cách mảnh vỡ sao Nơtron 10.000 km. Các nhà khoa học đều cố gắng ghi chú và nghiên cứu, họ đang nỗ lực dựa vào kiến thức của mình giải thích cảnh tượng trước mắt. Cứ như vậy kéo dài liên tục trong năm ngày cho đến năm ngày sau...

Mảnh vỡ sao Nơtron đi vào một chùm sao rải rác ở phía trước, dự tính là sẽ có hàng ngàn ngôi sao lớn nhỏ đụng vào mảnh vỡ sao Nơtron!

Đây chính là lộ trình đi của mảnh vỡ sao Nơtron do tàu Quan Sát thăm dò được. Ở ngay phía trước nó chính là một chùm sao rải rác, dự tính là trong vài tiếng nữa sẽ xảy ra va chạm. Tất cả mọi người đều nín thở theo dõi bởi vì sự va chạm này rất có thể sẽ làm lộ chân tướng của mảnh vỡ sao Nơtron. Là thật hay là giả, sau khi va chạm chắc chắn sẽ có kết luận.

Sau đó...

Khi một ngôi sao có đường kính vài trăm mét đụng vào phạm vi 5.000 km của mảnh vỡ sao Nơtron. Ngay trong khoảnh khắc bay vào, nó biến mất

rồi!

Đúng vậy, ngôi sao có đường kính vài trăm mét này biến mất rồi, ngay cả Thanh tích giả như Ứng cũng không thể nào nhìn thấy đã xảy ra chuyện gì. Là bị bốc hơi sao? Hay là trong khoảnh khắc bị trường hấp dẫn hút vào và nén lại rồi bị hút thẳng vào bề mặt sao Nơtron sau đó trở thành một lớp mỏng của vật thể sao Nơtron rồi? Hay là điều gì khác?

Nó biến mất hoàn toàn rồi...

Tiếp theo đó là hàng trăm ngôi sao lớn nhỏ đụng vào phạm vi 5.000 km của mảnh vỡ sao Nơtron nhưng tất cả đều giống như vậy, biến mất không dấu vết, không hề có chút vết tích nào còn sót lại. Biến mất hoàn toàn!

- Chúng ta quay về thôi, trở về địa cầu mới...

Ứng nhìn thấy cả quá trình va chạm xong thì hạ mệnh lệnh này cho nhân viên vận hành. Tất cả mọi người đều nhìn thấy, sắc mặt của Ứng đột nhiên trở nên xanh xao.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 48: Năm Cuối Cùng

Khi tàu Quan Sát về đến địa cầu mới thì đã trôi qua sáu tháng kể từ lúc họ rời khỏi vị trí của mảnh vỡ sao Nơtron. Bởi vì ở đó là trực tiếp dùng tốc độ của thiết bị đẩy hạt cỡ lớn để quay về chứ không thể vòng quanh tinh cầu nào để gia tăng tốc độ cho nên đương nhiên là không thể vòng quanh mảnh vỡ sao Nơtron để tăng tốc đúng không? Chính vì như vậy, thời gian quay về nhiều hơn thời gian đi ban đầu là hai tháng.

Thời điểm tàu Quan Sát về đến địa cầu mới chỉ còn cách thời gian sao Nơtron đụng vào địa cầu một năm rưỡi mà thôi. Trên thực tế, vào tháng trước địa cầu mới đã bắt đầu chuẩn bị các công cuộc lánh nạn. Khi Diêu Nguyên ở trên địa cầu mới nhận được dữ liệu quan sát đầy đủ từ tàu Quan Sát truyền về thì anh đã quyết định rời khỏi địa cầu mới lần nữa. Nền văn minh nhân loại một lần nữa lưu lạc trong không gian vũ trụ bao la vô định và đầy rẫy nguy hiểm.

Đương nhiên Diêu Nguyên không phải vì sợ chết mà đưa ra quyết định này mà là sau khi thảo luận kỹ lưỡng với các nhà khoa học và nhà nghiên cứu mới quyết định làm như vậy.

Đầu tiên giống như những gì mà thành viên trên tàu Quan Sát nhìn thấy được, vật thể này có đầy đủ tất cả các điều kiện phù hợp với vật thể sao Nơtron cũng tức là thông qua những gì quan sát được, tính toán được và suy luận được, đều chứng minh vật thể này là vật thể sao Nơtron và khi đã đến bước này rồi thì Diêu Nguyên thật sự không còn suy nghĩ gì khác nữa.

Cho dù mảnh vỡ sao Nơtron này là giả, tất cả mọi thứ đều được dựng nên từ thông tin lừa bịp bao gồm khối lượng siêu lớn, nhiệt độ cực cao, từ trường cực mạnh và tất cả những cái khác đều là giả. Thật ra là không hề có vật thể gì đựng vào hăng tinh này cả nhưng như vậy thì sao?

Nền văn minh ngoài hành tinh có thể làm được những chuyện này, cho dù mảnh vỡ sao Nơtron giả dối này là trình độ công nghệ cao nhất của họ. Giống như là trạm vũ trụ của thế kỷ 21 vậy cần phải sử dụng sức mạnh công nghệ của cả nước để tạo nên. Cho dù là như vậy, thì sao nào?

Ngay cả nguyên lý khoa học của nhân loại đều không thể giải thích nổi, chỉ biết được tất cả những điều này đã đi ngược lại kiến thức khoa học mà con người từng biết. Nếu như nền văn minh ngoài hành tinh này thật sự chỉ đưa ra một tin đồn ảo muốn dụ con người rời khỏi hành tinh mẹ để cho họ thừa cơ chiếm lấy, vậy thì sao?

Tiêu diệt anh, vậy thì sao?

Trong đầu Diêu Nguyên đột nhiên hiện ra câu nói này, trong cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cực kỳ kinh điển mà anh đã từng đọc qua ở địa cầu. Khi con người đối mặt với sự xâm lược của một nền văn minh có nền khoa học vượt xa họ đã xuất hiện một câu nói như vậy.

Tiêu diệt anh... vậy thì sao?

Đúng vậy, cho dù mảnh vỡ sao Nơtron là thật hay giả, là lừa gạt hay là thật sự muốn tiêu diệt thiên hà này nhưng khi tàu Quan Sát xác nhận tất cả mọi thứ ở đó thật sự tồn tại chứ không phải là một tổ hợp tín hiệu điện tử đơn giản thì đã cho thấy con người nhất định phải rời khỏi. Trình độ kỹ thuật của con người thật sự kém xa kém xa nền văn minh ngoài hành tinh này, thật sự không hề có chỗ nào có thể so bì được. Bạn từng thấy qua một người nói chuyện với con kiến không? A, chắc chỉ có kẻ tâm thần mới làm như vậy...

Vậy thì bạn từng thấy qua một người nói chuyện với vi khuẩn không? Hay là quá đáng hơn nữa... Bạn từng thấy qua một người nói chuyện với hạt nguyên tử ở trên cơ thể vi khuẩn không?

Con người so với mảnh vỡ sao Nơtron hoặc là so với nền văn minh ngoài hành tinh làm giả mảnh vỡ sao Nơtron kia thì chẳng khác gì một hạt nguyên tử trên cơ thể vi khuẩn, không bằng cả một con sâu, chỉ cần một tiếng hắt hơi là có thể tiêu diệt con người. Như vậy thì còn gì phải nói chuyện với con người nữa? Xua đuổi đã là một hành động nhân từ lắm rồi, ít ra thì Diêu Nguyên vẫn còn cảm thấy đáng mừng toàn bộ con người không bị bắt đi làm tiêu bản...

Cho dù như vậy, con người cũng chỉ còn cách rời khỏi thiên hà này, rời khỏi địa cầu mới phải cố gắng bao lâu mới có được này, rời khỏi hành tinh mẹ ấm áp và thoải mái này. Lần nữa đi vào vũ trụ bao la tối đen và đầy nguy hiểm nhưng ít ra... con người còn có tương lai!

Từ lúc có suy nghĩ này, trong lòng Diêu Nguyên hừng hực một ngọn lửa thay vì nói nó là ngọn lửa giận dữ, đau thương kích động hay là điên cuồng, chỉ bằng nói nó là một sự nhẫn nhịn.

Có lẽ hôm nay là nền văn minh vũ trụ các người xua đuổi loài người chúng tôi rời khỏi thiên hà nhưng trong tương lai, cho dù là một ngàn năm một vạn năm hay là mười vạn năm, chỉ cần loài người chúng tôi vẫn còn sống trong vũ trụ này, chỉ cần nền văn minh nhân loại được tiếp nối, chỉ cần chúng tôi vẫn còn tiến bộ và trở nên mạnh mẽ. Sớm muộn gì cũng có một ngày... sớm muộn gì cũng có một ngày chúng tôi sẽ bóp chặt các người như bóp chết một con sâu!

Không ít người có tâm trạng và suy nghĩ như vậy, về cơ bản đa số những người biết chuyện đều sục sôi ngọn lửa này trong lòng...

Sinh tồn trong vũ trụ, nhỏ bé không có sai nhưng cứ nghĩ bản thân nhỏ bé viện cố mình nhỏ bé mới chính là lỗi sai lớn nhất!

Đương nhiên muốn rời khỏi cũng không thể rời đi một cách vội vàng. Ít ra là trước khi mảnh vỡ sao Nơtron tiến tới phạm vi nguy hiểm, con người nhất định phải tiến hành xong công tác chuẩn bị toàn diện nhất mới có thể rời khỏi, tuyệt đối không thể vội vàng và hấp tấp như lúc ở trên địa cầu.

Việc đầu tiên đương nhiên là phải tính đến hai chiến hạm vũ trụ còn lại. Nếu tàu Hi Vọng khởi động cất cánh thì hoàn toàn có thể kéo theo hai chiến hạm vũ trụ này cùng nhau rời khỏi. Ở giữa chúng chỉ cần kết nối bằng dây xích kim loại để cho chúng tiếp xúc vật lý với nhau thì có thể cùng hai chiến hạm vũ trụ này cất cánh bay đi. Đương nhiên, cũng có thể áp dụng tương tự với tàu Quan Sát. Như vậy thì, con người sẽ có bốn phi thuyền vũ trụ một chiếc lớn và ba chiếc nhỏ, trong đó tàu Hi Vọng là tàu chủ cung cấp không gian sống cho tất cả loài người.

Chiến hạm vũ trụ số một số hai cấp phòng vệ đóng vai trò bảo vệ, trong tình huống khẩn cấp thì có thể xung phong lâm trận.

Còn tàu Quan Sát thì đóng vai trò là tàu nghiên cứu khoa học hay tàu thăm dò. Khi phát hiện vết tích của nền văn minh ngoài hành tinh hay là hành tinh giống trái đất thì có thể tiếp cận thăm dò chứ không cần mỗi lần đều bắt tàu Hi Vọng đi mạo hiểm.

Đồng thời, loài người cũng bắt đầu tiến hành cải tạo tàu Hi Vọng lần thứ ba, dự tính là thêm một tầng ở tầng hầm cũng tức là sẽ có thêm tầng hầm hai. Ngoài ra sẽ thêm hai tầng ở phía trên tầng bảy, tức là có thêm tầng tám tầng chín. Tầng hầm hai vẫn là chỗ ở cho con người, cùng với sự gia tăng dân số, diện tích sống cần thiết cũng theo đó mà tăng lên. Tầng hầm hai này chính là không gian sống dự trữ cho dân số gia tăng trong tương lai.

Tầng tám là nơi tập trung trồng trọt thực vật của địa cầu mới. Tất cả những loài thực vật hữu cơ có giá trị dinh dưỡng cao đều được trồng tại đây như là trái hồng tím và trái vú sữa, đồng thời có thể nuôi trồng các loài thằn lằn ăn cỏ tìm thấy trên địa cầu mới. Chúng đều là nguồn cung cấp thịt có giá trị dinh dưỡng cao.

Còn tầng chín là tầng mô phỏng đại dương, độ cao của tầng này cao hơn gấp đôi các tầng khác có độ dài hàng chục ngàn mét cho nên hoàn toàn đủ lớn để mô phỏng môi trường đại dương. Trong đó nuôi trồng các loại cá biển, sinh vật giáp xác cũng chính là loại sinh vật trông giống như cua sống trên địa cầu mới. Con người còn nuôi cả một số loại rong biển có thể ăn được. Đây chính là hệ sinh vật lớn nhất cần phải mang đi hiện nay, tổng cộng có hơn 70 loại sinh vật, không những có thể cung cấp thực phẩm cho con người mà còn có thể cung cấp thức ăn cho bọn Hắc Long sáu chân.

Đúng vậy, với tư cách là thu hoạch lớn nhất của địa cầu mới đương nhiên Hắc Long sáu chân cũng được mang lên tàu. Mặc dù khẩu phần ăn của một con Hắc Long sáu chân đã bằng khẩu phần ăn trung bình một ngày của hàng trăm người nhưng mà Hắc Long sáu chân là sinh vật sống có cơ thể tiến hóa, không chỉ có giá trị tham khảo cực kỳ quan trọng cho việc nghiên cứu y học và gen sinh vật của con người trong tương lai mà chúng còn là sức mạnh phòng vệ của tàu Hi Vọng. Nếu như gặp phải sự xâm lược của người máy thuộc các tàn tích ngoài hành tinh, những con Hắc Long sáu chân này cũng đã đủ để tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng hơn nữa trong tương lai khi thăm dò hành tinh hay là các tàn tích, bọn chúng cũng có thể đóng vai trò như chó săn mà còn là những con chó săn cao cấp phối hợp hành động với chiến sĩ liên sao.

Đương nhiên, do khẩu phần ăn của chúng quá nhiều nên cuối cùng cũng chỉ có thể mang theo 20 con Hắc Long sáu chân còn trẻ và tất cả những con rồng con có thể tìm bắt được nhưng để tránh việc do nhóm gen của rồng đen quá ít mà dẫn đến giao phối cận huyết trong tương lai cho nên

trước khi rời khỏi, kế hoạch thu thập một lượng lớn mẫu tinh trùng và trứng của Hắc Long sáu chân cũng được tiến hành.

Ngoại trừ các công tác cải tạo và xây dựng, trong thời gian nửa năm trước khi tàu Quan Sát trở về, công tác khai thác khoáng sản trên diện rộng rồi chế biến toàn bộ thành sản phẩm và dự trữ trong tàu Hi Vọng, đồng thời cũng mở rộng việc trồng trọt các loài cây công nghiệp. Lúc này không còn cách nào lo việc bảo vệ môi trường sinh thái nữa rồi, đành phải sử dụng cách nguyên thủy nhất là đốt rừng làm rẫy. Chỉ cần một mối lửa thì cả một vùng rừng rậm đều bị thiêu rụi. Dưới lớp tro than và bổ sung các loại phân bón, tất cả các cây công nghiệp như trà, cà phê, ca cao hay là thuốc lá, cây bông đều được trồng tự do.

Còn về mặt xã hội, tuy là chính phủ vẫn còn giấu nhem thông tin về sự công kích của mảnh vỡ sao Nơtron nhưng mà những tình anh nhạy cảm trong xã hội dường như đã cảm nhận được điều gì đó. Đối diện với môi trường tự nhiên bị phá hoại nghiêm trọng dường như là đang cướp đoạt để khai thác và trồng trọt. Lúc ban đầu thì còn có một số cuộc biểu tình nổ ra nhưng sau đó thì tất cả mọi người đều im lặng không phản ứng. Toàn bộ xã hội giống như được vắn dây cốt tinh thần, ai nấy đều làm việc hết mình cho dù là trồng trọt, chế tạo hay là khai thác khoáng sản, ai nấy đều cố gắng hết sức để thu hoạch được số lượng vật chất lớn nhất.

Còn một số người hành nghề tự do như là ký giả phóng viên thì bắt đầu chụp hình quay phim ghi lại tất cả phong cảnh của địa cầu mới để lưu trữ mọi thứ trong video và phim ảnh. Mỗi một người đều có một cảm giác cấp thiết, ai cũng không nói ra nhưng dường như ai nấy đều hay biết...

Chính ở trong tình cảnh như vậy, tàu Quan Sát trở về địa cầu, Diêu Nguyên liền thảo luận bàn bạc với các thành viên trên tàu Quan Sát. Sau khi thảo luận kỹ càng với các nhà khoa học, anh quyết định phát biểu đối diện với toàn thể nhân loại.

- Thừa đồng bào, tôi là Diêu Nguyên, tôi xin đứng đây vô cùng đau khổ thông báo cho toàn thể đồng bào biết một sự thật tàn nhẫn, một mảnh vỡ sao Nơtron đang bay về phía thiên hà này và sẽ đụng vào các hằng tinh...

- Đúng vậy, giống như viễn cảnh đã từng xảy ra ở trên địa cầu vậy. Một lần nữa chúng ta bị dồn đến bước đường cùng, chúng ta lực bất tòng tâm...

- Chúng tôi đã phát hiện ra sao Nơtron này vào một năm rưỡi trước, chúng tôi không hề bỏ cuộc. Một chiếc phi thuyền vũ trụ được cải tạo cấp tốc, nhân viên của chúng tôi bay về hướng mảnh vỡ sao Nơtron, chúng tôi muốn tìm ra bất kỳ cách nào có thể đưa chúng ta thoát khỏi nghịch cảnh nhưng chúng tôi thất bại rồi. Tất cả thành viên trên chiếc tàu này đã trở về địa cầu mới, dữ liệu do họ truyền về sau khi được các nhà khoa học tiến hành nghiên cứu kỹ lưỡng. Cuối cùng chúng tôi đã biết rằng, chúng ta lực bất tòng tâm...

- Chúng ta chỉ còn cách bỏ rơi hành tinh mẹ của chúng ta lần nữa, chúng ta chỉ có thể lưu lạc vào trong vũ trụ một lần nữa...

- Nhưng mà tôi xin cam đoan với toàn thể đồng bào, tôi sẽ không bỏ lại bất kỳ ai, chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi!

- Tôi cũng xin cam đoan, sự trốn chạy lần này không có nghĩa là chúng ta chấp nhận số phận! Bây giờ chúng ta còn nhỏ bé nhưng loài người chúng ta sẽ tiến bộ sẽ trưởng thành, sẽ tiếp tục trở nên mạnh mẽ! Ngay tại đây, tôi và còn tất cả các bạn những người đang lắng nghe lời tôi nói, chúng ta được mệnh danh là loài người!

- Tất cả chúng ta sẽ khắc ghi tất cả những điều này trong lòng, khắc ghi trong linh hồn, khắc ghi trong gen di truyền của chúng ta. Hãy để chúng ta ghi nhớ những điều này để nói cho con cháu chúng ta biết, con cháu

chúng ta sẽ nói cho con cháu của chúng biết, sự trốn chạy khỏi địa cầu đó là cái chết của hàng tỷ dân số! Sự trốn chạy khỏi địa cầu mới, đó là sự mất đi cuộc sống mới! Hãy để chúng ta ghi nhớ tất cả sự thù hận và niềm tủi nhục này! Cho dù là ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm... Hãy để chúng ta dùng lịch sử ghi chép lại tất cả! Tương lai, loài người chúng ta nhất định phải loại trừ nền văn minh ngoài hành tinh đã từng uy hiếp chúng ta này! Bóp chết bọn chúng giống như bóp chết những con sâu!

- Loài người chúng ta nhất định sẽ phục thù!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 49: Ly Biệt. Trốn Chạy Lần Nữa!

Từ sau khi tàu Quan Sát trở về địa cầu mới, những nhà khoa học liên quan đã tính ra thời gian cuối cùng mà con người còn có thể lưu trú trên trái đất là một năm.

Tuy vẫn còn thời gian một năm rưỡi mảnh vỡ sao Nơtron mới đung vào thiên hà nhưng mà trong khoảng thời gian nửa năm sau cùng, vận tốc của mảnh vỡ sao Nơtron sẽ đạt đến một tốc độ kinh hoàng. Lúc đó nó đã đi vào bên trong thiên hà, để phòng tránh tất cả những bất trắc không may có thể xảy ra, thời gian rời khỏi cuối cùng chỉ còn lại một năm. Đây chính là thời gian an toàn nhất.

Cũng tức là vào năm thứ 10 rưỡi lịch nhân loại con người cần phải bay ra ngoài vũ trụ và khoảng thời gian một năm cuối này chính là khoảng thời gian cực kỳ quý báu của con người.

Những việc khác khoan hãy nói, riêng việc cải tạo xây thêm ba tầng của tàu Hi Vọng, xây dựng chiến hạm vũ trụ số một số hai cấp phòng vệ, công cuộc khai thác chế biến và dự trữ lượng lớn khoáng vật quý hiếm, tất cả đều cần có thời gian hoàn thành.

Đồng thời, để cho cuộc sống sau này của loài người trở nên phong phú, việc trồng trọt các loại cây công nghiệp là vô cùng cần thiết. Đương nhiên, nếu như không phải vì không đủ thời gian, Diêu Nguyên hi vọng có thể chế tạo vài chiếc phi thuyền nông nghiệp chuyên trồng trọt canh tác

nông nghiệp bên trong nhưng chỉ tiếc là thời gian không đủ nên đành phải bỏ qua dự định này.

Từ sau khi Diêu Nguyên phát biểu thông báo, trong xã hội xuất hiện rất nhiều lời dị nghị thậm chí có người còn nói là chính phủ lừa gạt người dân nhưng sau khi chiếu đoạn phim quay lại toàn bộ quá trình quan sát mảnh vỡ sao Nơtron quay được từ tàu Quan Sát, tất cả những lời dị nghị này đều tan biến. Cả xã hội đều ở trong một tâm trạng đau đớn phần nộ và một tinh thần phấn đấu cao độ.

Bởi vì chỉ có thể rời khỏi địa cầu mới lần nữa, chỉ có thể bỏ lại hành tinh mẹ và mái nhà của mình lần nữa do đó cảm thấy phần nộ đau đớn. Đây là sự phản uất của kẻ yếu, bởi vì yếu kém mà phản uất...

Tương tự vậy, bởi vì phản uất mà phải phấn đấu, bởi vì yếu kém mà phấn đấu!

Sinh tồn trong vũ trụ, nhỏ bé không có sai nhưng cứ nghĩ bản thân nhỏ bé, viện cớ mình nhỏ bé mới chính là lỗi sai lớn nhất!

Đồng thời, trong thời gian một năm cuối trước khi trốn chạy, một số con người và sự việc đều không ngừng đổi thay.

Kể từ khi Ba Lệ đáp chiếc phi thuyền vũ trụ Quan Sát rời khỏi địa cầu, sống trong vũ trụ gần một năm trời. Chính trong khoảng thời gian này đã giúp cô nghĩ thông nhiều chuyện.

Đầu tiên, không thể nói Diêu Nguyên không yêu cô, nếu không thì với tính cách của Diêu Nguyên sẽ không thể nào ở bên cô được. Anh là một người đàn ông có khả năng chịu đựng cao, có trách nhiệm và chí cầu tiến, có thể nói trong số những người mà Ba Lệ quen biết cho dù là nam hay nữ thì anh vẫn là người xuất sắc nhất. Một người đàn ông như vậy nổi giận vì cô, đau lòng vì cô, những điều này cô đều biết cho nên không thể nói Diêu

Nguyên không yêu cô hay chỉ là muốn giỡn chơi với cô. Đây không phải tác phong của anh.

Đây là tiền đề, Diêu Nguyên yêu cô...

Nhưng tại sao anh lại không cho cô một đứa con? Hay là nói, lúc đó anh nói ra chữ Hồng đó có nghĩa là gì? Là do quá khứ cứ vây lấy anh làm anh đau khổ? Hay là anh thật sự xem cô như vật thay thế?

Ba Lệ vốn không giỏi giao tiếp với người khác. Đây là bản tính của cô cho nên mặc dù trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi nhưng lại không biết làm sao đi hỏi Diêu Nguyên và đó cũng là lý do cô đòi đi lên tàu Quan Sát rời khỏi địa cầu mới để cho cô và anh có thể bình tĩnh một khoảng thời gian.

Cũng trong một năm này, cô từng nói chuyện với Ưng vài lần hỏi thăm về chuyện của cô gái tên Hồng kia nhưng mà Ưng vốn dĩ là một khúc gỗ vừa lạnh vừa cứng cho nên ở chỗ anh vốn dĩ không thể nào moi được thông tin gì nhưng mà tình cờ có một lần, sau khi trầm ngâm hồi lâu đột nhiên Ưng nói ra một câu, lý do mà Diêu Nguyên không muốn có con không phải là vì cô gái tên Hồng kia.

Cũng chính vì câu nói này, sau khi từ tàu Quan Sát trở về, cô muốn nói chuyện nghiêm túc với Diêu Nguyên một lần nhưng da mặt của cô quá mỏng không thể nào vượt qua cái tôi của bản thân để mở miệng nói chuyện với Diêu Nguyên. Nhưng cũng trong lúc này, cô nhạy cảm nhận ra một cô gái tên Minh Chi Khiết đang có ý đồ tiếp cận Diêu Nguyên.

Đúng vậy, đây chính là trực giác của phụ nữ cho nên ý định chủ động đi tìm gặp Diêu Nguyên nói chuyện vẫn chưa thực hiện được. Nó vẫn chỉ là dự định trong đầu nên một tuần sau khi trở về địa cầu mới, cô cứ nhốt mình trong phòng thí nghiệm không hề ra ngoài. Dù gì thời điểm hiện nay toàn dân cùng gia tăng phần đấu cũng là năm an toàn cuối cùng của địa cầu mới,

cô làm như vậy càng được nhiều người không hiểu rõ sự tình tán thưởng ủng hộ.

Còn Diêu Nguyên thì thấy đau đầu với tất cả những chuyện này, Minh Chi Khiết cố ý tiếp cận anh sau khi anh và Ba Lệ chia tay, cô gái ngây thơ này không ngại chủ động theo đuổi anh nhưng cô cũng không quá lộ liễu, tuy là Diêu Nguyên không có cảm giác gì với cô ta nhưng mà Minh Chi Khiết giống như là cô gái hàng xóm vậy, không cách nào làm người ta ghét được. Cho nên tuy là Diêu Nguyên từ chối tình cảm của cô nhưng mà lại không thể nào cự tuyệt cô một cách thẳng thừng, cứ như vậy, dưới sự chú ý của nhiều người Minh Chi Khiết cứ thế tiếp cận Diêu Nguyên.

Một người tài giỏi quyết đoán như Diêu Nguyên cứ như vậy sống trong cảm xúc phức tạp giữa sự theo đuổi của cô gái hàng xóm dễ thương và cảm giác tội lỗi với người bạn gái cũ. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi đi, thời gian một năm, nói dài không dài nói ngắn không ngắn rồi nó cũng chớp mắt trôi qua.

Cây công nghiệp đã thu hoạch được hai ba vụ, về cơ bản kho dự trữ của tàu Hi Vọng đã được chất đầy, cuối cùng phải dựng thêm một cái kho dự trữ lớn ở trong tầng hầm hai mới vừa xây xong mới đủ không gian cất giữ toàn bộ. Tương tự, một lượng lớn khoáng vật quý hiếm như là kim loại đất hiếm, quặng phóng xạ đều được tinh chế chế biến đạt đến độ tinh khiết cao nhất, khối lượng được giảm đến mức thấp nhất rồi mới tiến hành dự trữ. Cho dù như vậy, cả tàu Hi Vọng cũng đã chất đầy mọi thứ, nếu như với tàu Hi Vọng trước đây khi chưa được thay đổi mạch điện năng lượng thì với sức nặng như vậy là không thể nào cất cánh bay lên được. Đúng là con người đã khai thác tài nguyên một cách vô tội vạ.

Cùng lúc, trong hai tháng cuối của thời hạn một năm, chiến hạm vũ trụ số một số hai không ngừng được vận hành thử. Sau khi bay thử và điều chỉnh trong suốt một tháng, hai chiến hạm vũ trụ này chính thức đưa vào hoạt động. Do đó, tàu Hi Vọng vốn ban đầu cô đơn một mình giờ đây đã

phát triển thành tổ hợp bốn chiếc phi thuyền, hai chiến hạm phòng vệ, một chiếc thăm dò, một chiếc tàu mẹ, dần dần có cảm giác của một hạm đội. Ít ra là tốt hơn lần trốn chạy đầu tiên nhiều rồi, lúc đó mới thật sự đáng thương, ít ra lần này cho dù cũng phải trốn chạy nhưng không một ai phải lo lắng về vấn đề sinh tồn ở ngoài vũ trụ trong tương lai.

Cứ như vậy, trong một tháng cuối cùng của thời hạn một năm, hầu như mọi người đều dần dần trở nên rảnh rỗi. Chính phủ cũng không còn sắp xếp công việc gì nữa, ngoại trừ quân phòng vệ và chiến sĩ liên sao luân phiên nghỉ ngơi ra, những người còn lại đều bắt đầu nghỉ ngơi đi chơi, tụ tập thành nhóm đi du lịch khắp nơi, đương nhiên là dưới sự hộ tống của quân đội hoặc là có người thì đi tắm biển tận hưởng ánh nắng bãi biển hoặc là thưởng thức thoải mái các món ngon và cây trái trên địa cầu mới. Tháng cuối cùng rồi, có trời mới biết suốt cuộc đời này còn có cơ hội nhìn thấy trời xanh biển rộng nữa hay không, ai nấy đều tận hưởng theo cách riêng của mình, quay phim chụp hình, lưu giữ lại, cho đến tương lai...

Ngày hôm đó, sau khi Diêu Nguyên làm xong một ít giấy tờ sổ sách thì mới chỉ có hai giờ chiều thôi, anh lại nhớ đến các báo cáo nhận được mấy ngày gần đây, Ba Lệ lại nhốt mình trong phòng thí nghiệm suốt mấy ngày không hề ra ngoài. Mấy ngày trước anh có ngắm nhìn Ba Lệ từ xa, cô đã tiêu tụy đến mức không còn ai nhận ra cô. Ai nhìn thấy cô bây giờ cũng cảm thấy chạnh lòng cho nên Diêu Nguyên nghĩ cách đuổi khéo Minh Chi Khiết vừa gọi điện thoại rủ rê anh sau đó đi tới phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm, Ba Lệ đang cùng với Máy số một của cô chế tạo thứ gì đó, dù gì Diêu Nguyên cũng không nhìn ra món đồ đó là gì hay là có công dụng gì, anh cứ đứng ở ngoài cửa nhìn cô gái ấy đang tập trung cao độ tính toán, chỉ huy vung vẩy gì đó. Một giây lát sau, anh đằng hắng một tiếng rồi ho khẽ để Ba Lệ biết sự tồn tại của anh rồi mới bước vào trong nói:

- Em còn đang bận sao?

Người Ba Lệ khẽ run, cô không quay đầu lại chỉ là thao tác chậm hơn một chút, sau đó lại bắt đầu tăng tốc bận bịu hẳn lên.

- ...

Diêu Nguyên im lặng đi tới sau lưng cô rồi đột nhiên nắm lấy tay cô và nói:

- Ba Lệ, chúng ta đi ngắm cảnh biển đi...

Ba Lệ chưa kịp nói gì, đôi mắt của Máy số một đứng bên cạnh đột nhiên phát ra tia sáng đỏ. Ba Lệ liền giơ tay về phía nó, Máy số một liền im lặng đứng đó không nhúc nhích gì cả.

- Buông tay ra, em không muốn ngắm biển.

Ba Lệ cúi đầu nói dứt khoát.

Diêu Nguyên liếc nhìn Máy số một một cách khó hiểu rồi bất chấp nói:

- Không muốn xem cũng phải xem, có trời mới biết sau lần trốn chạy này khi chúng ta còn sống còn có cơ hội nhìn thấy đại dương nữa không.

Cuối cùng Ba Lệ cũng ngẩng đầu lên, cô mím chặt môi nói:

- Không cần anh lo, dù gì em cũng không muốn ngắm biển.

Diêu Nguyên cứ như vậy chăm chú nhìn Ba Lệ và Ba Lệ cũng dăm dăm nhìn lại anh không nhân nhượng. Hai người cứ lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu, lúc này Diêu Nguyên mới hạ giọng nhẹ nhàng nói:

- Vậy thì... Em có thể coi như anh năn nỉ em đi cùng anh, được không? Anh muốn trước khi rời khỏi có thể cùng em ngắm nhìn cảnh biển, lúc trước... Lúc trước anh chỉ cùng với em đi xem mặt trời mọc, hôm nay

anh muốn cùng em xem mặt trời lặn, được không? Coi như là anh năn nỉ em.

Trong lòng Ba Lệ đột nhiên xúc động, cô rất muốn đồng ý nhưng mà khi lời nói tới miệng lại là:

- Em... không muốn đi ngắm biển, tóm lại là em không muốn rời khỏi phòng thí nghiệm chút nào, anh có thể dừng đến làm phiền em nữa được không? Dù sao anh đã có Minh Chi Khiết rồi mà, anh kêu cô ấy đi ngắm mặt trời lặn ở biển với anh đi!

Dao Nguyên sững sờ trong giây lát, không hiểu vì sao nhưng trong lòng anh có một cảm giác vui sướng lạ lùng. Anh mỉm cười vò đầu Ba Lệ giống như lúc trước khi hai người thân thiết với nhau rồi nói tiếp:

- Anh và cô ấy không có gì cả, anh chỉ xem cô ấy như em gái hàng xóm. Cô ấy lẻ loi một mình, không có ba mẹ người thân cho nên anh mới chăm sóc cô ấy. Như vậy nha, chúng ta đi ngắm mặt trời lặn.

Nói xong, anh nắm lấy tay của Ba Lệ ra khỏi phòng thí nghiệm.

Còn Ba Lệ thì không biết đã nghe thấy gì khiến cho cô đột nhiên im lặng không còn phản bác hay cự tuyệt gì nữa. Cứ như vậy, cô đi theo Diêu Nguyên tới bãi biển rồi lặng lẽ ngồi ở đó, lặng lẽ ngắm nhìn mặt trời đỏ rực rồi tối dần tối dần cuối cùng lặn hoàn toàn xuống đại dương mênh mông và từ sau khi trời tối dần, không biết là do không phát hiện ra hay là do thói quen, bàn tay của Ba Lệ đặt vào trong bàn tay của Diêu Nguyên...

Thời gian một năm đã đến, tàu Hi Vọng, tàu Quan Sát, tàu số một số hai cấp phòng vệ, tổng cộng bốn phi thuyền vũ trụ cùng nhau khởi hành bay khỏi địa cầu mới. Tất cả mọi người đều lặng lẽ ngắm nhìn địa cầu mới nhìn thấy đường chân trời càng lúc càng cong cuối cùng trở thành một hành tinh hình cầu, đại dương xanh thẳm kia, đám mây màu trắng kia, rừng rậm xanh mát kia, tất cả mọi thứ đều dần dần rời xa. Một số người khóc, một số

người nhắm mắt, một số người lặng im cắn răng ăn thề. Tất cả mọi người, trong lòng họ đều sục sôi một ngọn lửa...

Một ngọn lửa của khát vọng phục thù mạnh mẽ!

Cuối cùng, bốn chiếc tàu vũ trụ cứ theo sự kết nối bằng dây xích kim loại cùng nhau cất cánh lần nữa biến mất ở giữa thiên hà lần nữa, giống như là chúng chưa từng tồn tại qua.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 50: Tín Hiệu

Lịch nhân loại năm thứ 11 lẻ bảy tháng...

Diêu Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ với một tâm trạng u sầu, từ lúc rời khỏi địa cầu mới đến nay đã hơn một năm lẻ sáu tháng rồi. Trong một năm lẻ sáu tháng này, với tốc độ thực hiện cú nhảy mỗi ngày một lần, tàu Hi Vọng và ba chiếc phi thuyền vũ trụ đã thực hiện những cú nhảy không gian hơn hàng trăm lần và trong số hàng trăm lần thực hiện cú nhảy này thật sự không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì mà chỉ nhìn thấy một khoảng không màu đen vô định, ngay cả vị trí tinh cầu gần nhất thì cũng cách xa hơn hàng vạn năm ánh sáng.

Với khoảng cách như vậy, đừng nói là cần phải tiếp cận gì cho dù là muốn thăm dò thì cũng vô cùng khó khăn. Hơn nữa, đây không phải là một lần hai lần, liên tục hàng trăm lần đều là như vậy. Lúc nhảy xa nhất thì các nhà khoa học ở trên tàu Hi Vọng thậm chí còn nghi ngờ là tàu Hi Vọng đã thực hiện cú nhảy không gian đến một vị trí cách các thiên hà hàng chục tỷ năm ánh sáng thậm chí còn xa hơn nữa, bởi vì chứng cứ cho thấy là họ phát hiện ra tàu Hi Vọng cách một tinh thể chỉ một tỷ năm ánh sáng thôi, đây chính là chứng cứ đáng tin nhất.

Cứ như vậy, hàng trăm lần thực hiện cú nhảy không gian đều không gặt hái được gì cả. Tuy nói rằng đây là tần suất thực hiện cú nhảy một cách ngẫu nhiên nhưng mà sau khi đã trải qua cuộc sống tuyệt vời trên địa cầu mới, những tháng ngày như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy ảm đạm vô cùng.

Hôm nay lại là một ngày sau khi thực hiện cú nhảy không gian, những người liên quan đều đang bận rộn. Đầu tiên đương nhiên là nhân viên bảo trì sẽ đi đến ba chiếc phi thuyền để tiến hành kiểm tra, sau đó là những nhân viên tiến hành công việc quan sát vẽ ra sơ đồ hệ tinh. Những công việc này đều cần thời gian một ngày để hoàn thành.

Ngoài ra phải nói thêm bởi vì ba chiếc phi thuyền tàu số một số hai cấp phòng vệ và cả tàu Quan Sát đều là mới chế tạo ra, mọi người không ai biết trên đó rốt cuộc có an toàn không nên biết là một khi đã thực hiện cú nhảy thì không thể nào quay ngược lại và điều này là hoàn toàn ngẫu nhiên. Nếu ba chiếc phi thuyền rời khỏi tàu mẹ, như vậy thì tiêu thật rồi. Ở trong vũ trụ lạnh lẽo và nguy hiểm này, nếu như gặp phải chuyện như vậy thì chẳng khác nào tự sát.

Chính bởi vì nguyên nhân như vậy mà tất cả các nhân viên đều ở trên tàu Hi Vọng, sau mỗi một lần thực hiện cú nhảy thì mới đến ba chiếc phi thuyền đó tiến hành kiểm tra và bảo trì, đương nhiên việc này cũng đã tạo ra một lượng lớn vị trí công việc. Không còn cách nào khác, từ khi rời khỏi địa cầu mới, tàu Hi Vọng lại một lần nữa rơi vào sự cạnh tranh vị trí công việc trong nội bộ. Nhân loại tẻ lúc trước đang dần dần bị mất giá thì bây giờ lại hồi phục lại vị trí của nó, đương nhiên việc này cũng không có gì đáng để tự hào hoặc vui mừng cả.

Ngoài ra, từ lúc rời khỏi địa cầu mới, trong lòng mỗi một người đều ấp ủ một ngọn lửa thậm chí họ còn ghi chép lại lịch sử diễn ra trên tàu Hi Vọng bằng một lối viết vô cùng sâu sắc và đau thương nhưng mà sau một năm rưỡi thì rất nhiều người đã dần dần mất đi ý chí chiến đấu.

Tình cảnh lúc này khác hoàn toàn lúc mới rời khỏi địa cầu. Lúc đó đã không còn một chút hi vọng nào, đây chính là lối thoát duy nhất, niềm hi vọng duy nhất, hơn nữa ai cũng không nghĩ rằng trong khoảng thời gian còn lại của cuộc đời mình có thể tìm thấy hành tinh mẹ mới cho nên cho dù là không có được cũng không có nghĩa là mất đi. Đây là một thái độ bất

chấp, hơn nữa cuộc sống thì cần phải tiếp tục, mọi người cũng không đến mức thất vọng nào nề như vậy.

Chỉ là bây giờ tình hình đã khác xưa rồi, mặc dù đã có được hành tinh mẹ mới đã tìm thấy một cuộc sống mới có thể nhìn thấy được, có thể cảm nhận được và có thể trải nghiệm được. Nhưng mà kết quả cuối cùng lại là như thế này, đây là điều mà bất kì ai cũng khó lòng chấp nhận được, hơn nữa bởi vì đã từng có qua bây giờ lại đánh mất đi thì càng thêm đau đớn cho nên hầu hết trong lòng mọi người đều ấp ủ một ngọn lửa thù hận nhưng đồng thời ý chí của họ cũng dần dần yếu đi bởi vì họ biết rằng trong suốt cuộc đời còn lại của mình, cho dù có tìm thấy hành tinh mẹ mới thì cũng khó lòng có thể sống trên đó nữa rồi, có thể là ngàn năm vạn năm nữa thì cũng như vậy thôi...

Diêu Nguyên nhìn thấy tất cả những điều này đồng thời cũng thấy sốt ruột trong lòng nhưng mà anh cũng không còn cách nào khác. Bởi vì tình hình như vậy, không phải anh muốn nói gì thì có thể thay đổi được, trừ phi xảy ra chuyện gì có thể làm thay đổi sự chú ý của họ nếu không thì khó lòng có thể thay đổi được. Đây là vấn đề về việc khống chế cảm xúc tinh thần, hơn nữa đây là vấn đề cực kì khó để mà thay đổi.

Đây chính là điều mà Diêu Nguyên lo lắng phiền muộn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn nhưng mà làm sao để biết được khi thực hiện cú nhảy không gian đến một vật thể hay một tinh cầu đặc biệt nào đó thì đã là vài năm thậm chí vài chục năm sau rồi. Nếu xét về mặt tần suất thì một trăm triệu lần không nhảy tới một mục tiêu hữu ích nào đó, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, cho nên Diêu Nguyên cảm thấy thật sự rất phiền lòng.

Chính trong lúc Diêu Nguyên đang dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài khoảng không vũ trụ một cách vô định và trong đầu đang tìm phương án giải quyết thì đột nhiên ở sau lưng vọng lại những tiếng bước chân dồn dập,

Diêu Nguyên liền vội vã quay đầu lại xem thì nhìn thấy một đám nhân viên đang vội vã chạy tới, anh liền vội hỏi:

- Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tàu số một số hai cấp phòng vệ bị sao rồi? Hay là tàu Quan Sát đã xảy ra vấn đề gì?

Người nhân viên dẫn đầu với một nét mặt vô cùng kích động, không rõ là vui mừng hay sợ hãi, anh ta chỉ vội vã nói:

- Không phải, thuyền trưởng, là tín hiệu! Chúng tôi đã nhận được một tổ hợp tín hiệu kì lạ. Thông qua sự phân tích sơ bộ của máy tính trung ương, rất có khả năng đây là tín hiệu của nền văn minh ngoài hành tinh!

Lòng Diêu Nguyên giật thót, anh cũng không nói gì thêm liền lập tức đi theo sau những người nhân viên này đến phòng điều khiển. Ở đó đã có rất nhiều nhân viên khác đang đứng chờ sẵn, đồng thời báo cáo cho Diêu Nguyên nghe về tình hình cụ thể.

Hóa ra là sau cú nhảy lần này, tất cả các tổ công tác nhỏ, tất cả các nhân viên đều bắt đầu bận rộn với công việc của mình và nhiệm vụ của phòng điều khiển là quan trọng nhất. Về cơ bản thì tất cả thông tin bên ngoài đều được thu thập ở đây sau đó sẽ từ phòng điều khiển truyền đến cho các phòng ban quan trọng khác. Cho nên có thể nói đây là bộ phận bận rộn nhất của tàu Hi Vọng.

Sau khi thực hiện cú nhảy hôm nay, đương nhiên sẽ có rất nhiều người bắt đầu công việc bận rộn của họ ở trong trung tâm điều khiển và trong đó thì có một nhóm nhỏ trong lúc hiển thị tất cả những tín hiệu điện tử đã vô tình phát hiện ra một chuỗi tín hiệu kì lạ sau đó họ đã giao ngay cho các chuyên gia để phân tích tín hiệu này. Và kết quả phân tích chính là tổ hợp tín hiệu này rất có khả năng không phải là tín hiệu phát ra bởi các loại sao xung mà đây là một tổ hợp tín hiệu phức tạp có logic và chứa đựng một lượng lớn thông tin, rất có khả năng...

Đây chính là tín hiệu do nền văn minh ngoài hành tinh để lại!

Tín hiệu vốn dĩ được phát tán trong không gian vũ trụ dưới dạng sóng điện từ và tàu Hi Vọng vừa khéo đã bắt được một trong số những đoạn tín hiệu này nhưng mà bởi vì ngôn ngữ không thông, hay là về cơ bản con người chưa từng giao lưu, tiếp xúc qua với nền văn minh ngoài hành tinh cho nên vốn dĩ không thể nào giải mã đoạn tín hiệu này. Cái gọi là giải mã sơ bộ thực chất chỉ là phân tích chúng và biết được chúng là một chuỗi tín hiệu có logic, chứa một lượng lớn thông tin mà thôi ngoài ra không thể nào phân tích được nội dung của nó.

Khi Diêu Nguyên đến nơi thì những nhân viên ở đó đang cố gắng chuyển đổi chuỗi tín hiệu này thành tín hiệu âm thanh hoặc tín hiệu hình ảnh nhưng mà công việc này vô cùng khó khăn bởi vì bản thân chuỗi tín hiệu này đã chứa đựng một loại mật mã lượng tử không thể nào phá giải được. Rõ ràng là đã giải mã được một phần tín hiệu rồi nhưng mà mật mã lượng tử lại ngẫu nhiên thay đổi khiến cho tín hiệu cũng xảy ra sự biến đổi theo. Do đó chỉ riêng mật mã lượng tử của tín hiệu điện tử kì lạ này đã khiến cho những người liên quan cảm thấy vô cùng hứng thú chứ chưa cần nói đến những nội dung khác ở bên trong tín hiệu.

Sau khi Diêu Nguyên biết tất cả những chuyện này thì cũng có một chút kích động nhưng sau đó anh bắt đầu có những sự lo lắng sâu hơn. Đó là những tổ hợp tín hiệu này đến từ đâu? Cách tàu Hi Vọng bao xa? Đó là tín hiệu của nền văn minh ngoài hành tinh sao? Hay đó là tín hiệu của một tàn tích văn minh nào đó? Nếu đó là tín hiệu của một nền văn minh ngoài hành tinh thì chưa biết đó là họa hay phúc còn nếu nó là tín hiệu của một tàn tích văn minh nào đó thì rất có khả năng đó là sự khởi đầu để tàu Hi Vọng có bước nhảy vọt về mặt công nghệ.

Sau khi biết được phòng điều khiển bắt được tín hiệu của một nền văn minh ngoài hành tinh, rất nhiều người cũng liên tục kéo đến. Người của chính phủ, người của quân đội, người của giới khoa học, tất cả mọi người

đều kéo đến khiến cho phòng điều khiển vốn dĩ đã không rộng rãi này càng trở nên chật chội. Không còn cách nào khác, Diêu Nguyên chỉ có thể dẫn họ đi đến một phòng họp cách đó không xa và triệu tập một hội nghị mới.

Diêu Nguyên không hề tiến hành chủ trì cuộc họp này, anh ta chỉ ở đó cùng với Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều cùng nhau bàn luận chuyện gì đó. Ba người chủ yếu bàn luận xem tổ hợp tín hiệu này có thể mang đến cho tàu Hi Vọng những thay đổi gì.

Tuy là tổ hợp tín hiệu này vẫn chưa được giải mã nhưng mà chỉ riêng việc bắt được tín hiệu này thì ít ra cũng có thể hiểu rõ một chuyện, đó chính là ở xung quanh tàu Hi Vọng có thể đã từng có một nền văn minh tồn tại qua. Đây là chuyện có thể xác nhận đầu tiên, tiếp theo đó là hi vọng có thể thông qua tổ hợp tín hiệu này biết được những thông tin cơ bản về nền văn minh đó. Nếu như điều này làm không được thì ít ra cũng có thể xác định được phương hướng và vị trí của nền văn minh này hay là xác nhận được nền văn minh này có thật sự ở xung quanh hay không, v.v...

Hơn nữa, cả ba người đều có vài điểm chung đó chính là nếu có thể không tiếp xúc với nền văn minh này thì tốt nhất là không tiếp xúc với nó. Bản thân nền kỹ thuật công nghệ của con người vẫn chưa được phát triển một cách kỹ càng, một lượng lớn sản phẩm của nền cách mạng công nghiệp lần thứ tư vẫn chưa được chế tạo ra như là vũ khí hủy diệt hàng loạt của thế kỷ, cho nên nếu vào lúc này mà gặp phải một nền văn minh khác có thể giao lưu với họ thì sao nào? Cho dù là học hỏi được công nghệ mới nhưng mà trong một khoảng thời gian ngắn, có lẽ con người không thể nào tiếp thu được, hơn nữa khoan nói chuyện này, mặt khác nếu như trình độ công nghệ của nền văn minh này vượt xa con người thì sao?

Xin đừng đại đột tin rằng trình độ kỹ thuật công nghệ càng cao thì đạo đức của họ sẽ càng cao. Câu nói này thật sự là nhảm nhí.

Một ví dụ đơn giản nhất cho điều này chính là thực dân Tây Ban Nha và thổ dân châu Mỹ...

Cho nên nếu như con người gặp được một nền văn minh ngoài vũ trụ và dự đoán là trình độ khoa học kỹ thuật không cao hơn đối phương. Dù sao thì cũng không phải dân tộc nào cũng giống như con người bị ép buộc đi vào vũ trụ thì điều này đã nói ra một quan điểm... Kết quả của nền văn minh nhân loại rất có thể được quyết định bởi thái độ thiện ác của đối phương, hoàn cảnh phải phó thác vận mệnh của mình cho đối phương định đoạt thì có khác gì loài sâu bọ!

Cho nên sau khi ba người thảo luận, nếu như tình hình cho phép thì tốt nhất không nên tiếp xúc với đối phương. Đương nhiên cũng không hoàn toàn trốn tránh họ, quan trọng là cần phải xem tình hình cụ thể mà quyết định. Nếu nền khoa học của đối phương không cao hơn bản thân bao nhiêu thì tiếp xúc một chút cũng không sao cũng giống như nước Mỹ và Ấn Độ của thế kỉ 21, sức mạnh quân đội của hai bên có sự chênh lệch rất lớn nhưng mà chỉ cần không phải đầu óc của lãnh đạo hai bên bị hỏng rồi hoặc là giữa hai bên xảy ra sự tranh chấp về lợi ích cực kì lớn thì về cơ bản họ cũng sẽ không đánh nhau bởi vì cả hai bên đều có những điều lo ngại trong lòng.

Chính trong lúc đang tiến hành cuộc họp và trong lúc Diêu Nguyên đang cùng với Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều bàn bạc với nhau thì đột nhiên có vài nhân viên chạy vào, lần này thì nét mặt của họ vô cùng hoang mang chứ không chỉ là kích động như lúc nãy nữa.

- Thuyền... Thuyền trưởng, chúng tôi đã thăm dò được, nguồn phát ra thông tin này đang tiếp cận chúng ta với một tốc độ cực kì nhanh, tốc độ...

- Tốc độ nhanh hơn tốc độ ánh sáng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 51: Thương Nhân

- Mọi người căn cứ vào đâu để có thể suy đoán được nguồn tín hiệu đang tiếp cận chúng ta với tốc độ bằng tốc độ ánh sáng?

Diêu Nguyên nhìn những nhà nghiên cứu trong đó có Ba Lệ bằng một ánh mắt hoài nghi. Lúc này chính họ đã đưa ra thông tin là nguồn tín hiệu đang tiếp cận với một tốc độ nhanh hơn tốc độ ánh sáng.

Nói thật, trên đường đến phòng điều khiển, không chỉ có mình Diêu Nguyên mà còn có cả những người khác như Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều và còn có một số những nhà khoa học khác. Bởi vì nguồn thông tin này thật sự gây chấn động, đừng nói là tốc độ nhanh hơn tốc độ ánh sáng không tồn tại ngay cả nền công nghệ của con người sau khi đã tiếp thu những tàn tích văn minh ngoài hành tinh thì cho đến ngày nay cũng biết được một vài cách có thể vượt tốc độ ánh sáng như là kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng là một cách có tính khả thi cao nhất cho nên không phải là không thể vượt qua tốc độ ánh sáng mà là không thể nào đạt đến tốc độ ánh sáng và vượt qua tốc độ ánh sáng về mặt vật lý. Cái gọi là vượt tốc độ ánh sáng chỉ là dựa vào một cách nào đó để tránh những rào cản của tốc độ ánh sáng mà thôi.

Nhưng mà cho dù là bằng bất cứ công nghệ hay cách nào để tránh được rào cản của tốc độ ánh sáng thì tốc độ hiện giờ của nó cũng đã vượt qua tốc độ ánh sáng. Nói cách khác, dùng mắt thường hoặc bất cứ cách nào khác thật ra cũng không thể nào nhìn thấy được sự tồn tại của nó. Điều này nghe qua thì thấy phức tạp nhưng thật ra thì vô cùng đơn giản. Bởi vì về

mặt vật lý mà nói, tốc độ ánh sáng chính là tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ này, về mặt vật lý thì không thể nào bị lật đổ hay phủ nhận được. Thậm chí ngay cả những nền tàn tích văn minh ngoài hành tinh của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì cũng nhận định như vậy.

Quang tử, sóng điện từ hay bất cứ thứ gì khác thì giới hạn tốc độ lớn nhất của chúng cũng chỉ là tốc độ ánh sáng!

Và tất cả phương pháp thăm dò hiện nay mà con người có được cho dù là những thiết bị thăm dò bằng ánh sáng hay là tất cả những loại sóng khác và cả những kỹ thuật thăm dò của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư siêu điện từ thì tất cả những thông tin mà chúng có thể tiếp thu được thì cũng chỉ có thể được truyền đi bằng tốc độ lớn nhất là tốc độ ánh sáng mà thôi.

Và một khi tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng, đơn giản mà nói thì tức là các loại tín hiệu mang theo thông tin của bản thân nó đã bị tốc độ của chính nó bỏ rơi lại phía sau một quãng thật xa. Đưa ra một ví dụ đơn giản, nếu như một người hét lên một tiếng thật lớn sau đó chạy về phía trước trước bằng một tốc độ hơn cả tốc độ âm thanh thì sau khi anh ta đến nơi, âm thanh của anh ta mới đến, lúc đó tất cả những người đứng ở đó mới có thể nghe thấy âm thanh của anh ta.

Tương tự như vậy, nếu như một người chạy nhanh hơn tốc độ ánh sáng, như vậy thì tất cả những người ở đó sẽ không cách nào nhìn thấy anh ta. Bởi vì tất cả những gì mà con người nhìn thấy thật ra chính là tia sáng được khúc xạ, phản xạ từ trên thân của vật đó phản chiếu lại vào trong não của chúng ta. Nói một cách khác, những gì mà con người nhìn thấy thật ra không phải là bản thân vật đó mà chỉ là nhìn thấy ánh sáng được khúc xạ từ vật đó. Như vậy mới có thể nhìn thấy được, nếu như tốc độ hơn cả tốc độ ánh sáng như vậy thì ánh sáng mang theo thông tin chưa kịp đến nơi thì anh ta đã đến nơi rồi. Nói cách khác, tất cả những người ở đó sẽ không cách

nào nhìn thấy anh ta, cho đến khi ánh sáng mang theo thông tin đó đến nơi, con người mới có thể nhìn thấy sự tồn tại đó. Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Ở đây cũng tương tự như vậy, nếu như nguồn ánh sáng đang tiếp cận tàu Hi Vọng với một tốc độ nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng. Như vậy theo lý mà nói, tàu Hi Vọng sẽ không cách nào thăm dò được sự tồn tại của nó trừ khi là nó dừng lại truyền lại tín hiệu và tất cả những sự tồn tại mang theo nguồn thông tin đó từ đầu. Như vậy thì mới có thể khiến cho thế giới bên ngoài cảm nhận được, mới có thể thám thính được nó.

Như vậy thì có vấn đề phát sinh rồi, những nhà nghiên cứu như Ba Lệ căn cứ vào điều gì mà có thể tin rằng nguồn tín hiệu đó đang tiếp cận tàu Hi Vọng bằng tốc độ hơn cả tốc độ ánh sáng?

Ba Lệ liếc nhìn Diêu Nguyên một cái, cô điềm tĩnh nói:

- Đương nhiên là xác nhận từ bản thân tín hiệu đó rồi.

Trong lúc nói, Ba Lệ đã ấn một nút gì đó trong hư không, tiếp sau đó thì trước mặt cô đã xuất hiện một bàn phím và một màn hình ảo.

Một số nhà khoa học đứng phía sau lưng Diêu Nguyên đột nhiên thốt lên, trong đó có một vị bước lên trước nói:

- Tiến sĩ Ba Lệ, cuối cùng cô cũng đã làm ra thứ này rồi sao, màn hình tiếp xúc cảm ứng điện từ. Thật là tuyệt vời!

Ba Lệ gật đầu, cô không trả lời chỉ là nhìn về phía Diêu Nguyên rồi nói:

- Anh nhìn ở đây, đây là nguồn tín hiệu mà chúng tôi đã tiếp nhận được. Sở dĩ mà chúng tôi nhận định đây là tín hiệu do nền văn minh ngoài hành tinh phát ra mà không phải là tín hiệu tự nhiên của vũ trụ hay là nguồn tín hiệu do những sao như là sao xung phát ra, nguyên nhân chủ chốt nhất

đó chính là tính quy luật và tính phức tạp ở bên trong của chúng, cũng tức là nói nguồn tín hiệu này thật ra là nó liên tục và không ngừng được phát ra. Nó là một nguồn tín hiệu có quy luật và tần suất cơ bản.

Diêu Nguyên gật đầu nói:

- Điều này thì tôi đã biết rồi, rồi sao nữa?

Ba Lệ lại ấn vào bàn phím ảo một cái, đột nhiên ở trên màn hình ảo xuất hiện thứ gì đó.

- Trong lúc các anh mở cuộc họp và thảo luận, chúng tôi vẫn luôn phân tích nguồn tín hiệu này. Sau đó tôi phát hiện rằng tần suất của tín hiệu này đã bị nén lại.

Ba Lệ chỉ một sơ đồ dao động trên màn hình và nói.

Diêu Nguyên chau mày vẫn chưa hiểu rõ thì có một nhà khoa học đứng phía sau đã lập tức hỏi:

- Tiến sĩ Ba Lệ, ý của cô là chẳng lẽ ám chỉ nguồn tín hiệu của đối phương đang gia tăng tốc độ sao?

Ba Lệ gật đầu một cái và nói:

- Đúng vậy, tôi chính là có ý này. Nếu như nguồn tín hiệu phía trước đang tăng tốc độ, như vậy lời giải thích này khả năng đúng rất cao, tiếp theo thì tôi đã tìm thấy...

Diêu Nguyên vội vàng cắt ngang:

- Chờ một chút, mọi người đang thảo luận như vậy là ý gì? Tôi vẫn chưa hiểu ý của mọi người? Làm ơn có ai đó hãy giải thích giúp tôi, được không?

Ba Lệ liếc nhìn anh ta một cái chỉ vào màn hình và nói:

- Đây là một kiến thức phổ thông, bởi vì tổ hợp tín hiệu này là liên tục không ngừng có quy luật, nói cách khác, nguồn tín hiệu phát ra tổ hợp tín hiệu này chắc chắn là đã định sẵn một thời gian biểu có quy luật. Một ví dụ đơn giản thì cũng giống như nhân loại chúng ta, máy móc của chúng ta khi phát đi tín hiệu cầu cứu đã cài đặt sẵn là vài giây hoặc mười mấy giây sẽ phát ra tín hiệu một lần, không thể nào trước đó mười giây phát tín hiệu một lần, sau đó là một giây phát tín hiệu một lần rồi lại thay đổi thành năm giây phát tín hiệu một lần. Tôi nghĩ rằng điểm này cho dù là nền văn minh ngoài hành tinh thì cũng sẽ như vậy, dù sao thì bản thân khoa học kỹ thuật vốn dĩ là sự tính toán chính xác. Cho nên có sự chuẩn xác và xác định rõ ràng, nó không thể nào phát ra tín hiệu một cách lộn xộn và không có trật tự như vậy, nếu thế thì đối phương sẽ không thể nào đạt được một trình độ khoa học kỹ thuật cao như vậy, có đúng như vậy không?

Diêu Nguyên nghĩ một chút rồi nói một cách chắc chắn:

- Không sai, chính là lí lẽ như vậy, vốn dĩ bản thân tín hiệu đã có chu kỳ cố định rồi. Như vậy thì việc phát ra tín hiệu đó mới có thể phù hợp với quy luật này, trừ khi là máy móc bị hư hỏng nếu không thì sẽ không có sự thay đổi gì.

Ba Lệ tiếp tục nói:

- Chính là như vậy và trước khi tôi điều tra ra điều này thì tôi phát hiện tần suất phát ra tổ hợp tín hiệu này đang gia tăng tốc độ. Hồi nãy trong lúc các anh đang họp thì giữa các tần suất của tổ hợp tín hiệu này đã tăng khoảng bảy giây, lúc đó tôi cứ nghĩ là do máy móc của chúng tôi xảy ra lỗi kỹ thuật cho nên mới tiến hành điều tra kĩ càng hơn nữa, sau đó thì phát hiện tần suất này vẫn tiếp tục gia tăng. Không phải là do chúng tôi điều tra sai mà là do tần suất phát ra tín hiệu này rõ ràng là đang gia tăng tốc độ.

Diêu Nguyên suy nghĩ một cách nghiêm túc, những người đi cùng với anh ta như là Thích Hiểu Điều cũng sử dụng khả năng của người suy nghĩ mà bắt đầu suy nghĩ một cách kỹ lưỡng, chỉ riêng Nhâm Đào đã cảm thấy vô cùng chán nản, tranh thủ trong lúc mọi người không để ý thì đã leo lên một thiết bị lớn ở kế bên phòng điều khiển...

- Tôi hiểu ý của em rồi.

Diêu Nguyên sau khi nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nói:

- Bởi vì tốc độ ánh sáng là một hằng số, bản thân nó sẽ không thay đổi theo tốc độ của nguồn năng lượng. Nói cách khác thì cho dù nguồn tín hiệu đã đạt được một phần hai tốc độ ánh sáng thì tốc độ phát ra tín hiệu cũng chỉ có thể là bằng tốc độ ánh sáng mà thôi. Ý của em là nói, nguồn tín hiệu đó đang gia tăng tốc độ, ý là vậy đúng không?

Ba Lê gật đầu, nói chắc chắn:

- Chúng ta đều biết về phương pháp nhanh hơn tốc độ ánh sáng như là kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng. Bản thân phương pháp này thật sự không phải là vượt qua tốc độ ánh sáng về mặt vật lý, chỉ là thông qua việc bẻ cong không gian trước và sau của phi thuyền để đạt đến việc vượt qua rào cản của tốc độ ánh sáng mà thôi cho nên kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng có một nhược điểm cực lớn. Đó là cần phải có một không gian tăng tốc với một cự ly cực dài, đồng thời phải có một thời gian tăng tốc cực lớn, như vậy thì mới có thể bước vào trong quỹ đạo bẻ cong hành trình cũng tức là hành trình vượt tốc độ ánh sáng.

- Ở trong quá trình này, tốc độ phi thuyền càng lúc càng nhanh, cho dù là chiếc phi thuyền này luôn phát ra tín hiệu cùng một tần suất. Khi mà tốc độ của nó giảm xuống cực thấp thì tín hiệu vẫn bay về phía trước bằng tốc độ ánh sáng, tiếp theo thì tốc độ của nó càng lúc càng nhanh. Tuy là tín hiệu vẫn còn bay về phía trước bằng tốc độ ánh sáng và vẫn theo một tần

suất không thay đổi nhưng mà so với các vật thể đứng yên tiếp nhận tín hiệu này thì bản thân tín hiệu đã xảy ra một hiệu quả là tần suất bị co nén, hơn nữa nếu như càng tiếp cận với tốc độ ánh sáng thì tần suất bị co nén sẽ càng đến mức cực hạn cho đến giây phút đạt đến tốc độ ánh sáng cho nên tín hiệu cũng sẽ đi theo phi thuyền bay về phía trước. Khi mà phi thuyền vượt qua tốc độ ánh sáng, tín hiệu sẽ bị phi thuyền đó bỏ lại phía sau, khi mà nó bay qua rồi thì thế giới bên ngoài mới có thể do thám được tín hiệu của nó.

Lúc này, Vương Quang Chính tò mò hỏi:

- Nếu như là như vậy thì làm sao cháu có thể khẳng định nguồn tín hiệu đang ở phía trước của chúng ta chứ không phải là đã bay qua và xa rồi chúng ta?

Ba Lê hơi cau mày nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Bởi vì chỉ khi chúng ta ở phía trước nó thì tín hiệu mới có thể xuất hiện hiện tượng tần suất bị co nén. Nếu như chúng ta ở phía sau nó thì tần suất nhận được chắc chắn là sẽ từ việc nó bị co nén dẫn đến việc khoảng cách giữa các tần suất càng lúc càng lớn.

Nói đến đây, Ba Lê giơ tay nhìn về phía Diêu Nguyên nói:

- Đương nhiên nguồn tín hiệu đang tiếp cận tàu Hi Vọng, đó là lời giải thích của chúng tôi đối với việc tần suất tín hiệu bị co nén nhưng mà đây cũng chỉ là một khả năng thôi, cụ thể như thế nào thì cũng phải chờ anh quyết định.

Trong lòng Diêu Nguyên cười đau khổ, đã một năm rưỡi rồi, Ba Lê đối với anh vẫn lạnh nhạt như vậy, không cố tình từ chối anh nhưng cũng không thân thiết như ngày xưa nữa. Điều này khiến cho anh đôi lúc cảm thấy người nóng như lửa đốt, đôi lúc đành phải cố gắng nhẫn nhịn, tóm lại là đây không phải lúc nghĩ đến những chuyện này.

Diêu Nguyên ấn vào huyết thái dương một cái:

- Bất kể là có khả năng hay không, tóm lại là đã xuất hiện khả năng này rồi và nó rất có thể trở thành hiện thực, kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng sao? Chỉ có đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư và thời kì đầu của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì mới có thể sử dụng kỹ thuật này. Từ thông tin mà chúng ta thu được từ tàn tích của nền văn minh ngoài hành tinh kia thì tiêu chuẩn hành trình của bốn bề vũ trụ. Lần đầu tiên là hành trình thấp hơn tốc độ ánh sáng, lần thứ hai là hành trình trên tốc độ ánh sáng và lần thứ ba chính là kỹ thuật lỗ giun vũ trụ và lần thứ tư đó chính là kỹ thuật liên sao. Đây là một chủng tộc ít nhất đã đạt đến mức độ của nền văn minh vũ trụ cấp ba, cho dù như thế nào thì chúng ta cũng cần phải lập tức thực hiện cú nhảy không gian, để phòng tránh tất cả những...

Trong lúc Diêu Nguyên đang chuẩn bị đưa ra quyết định thì đột nhiên người máy số một đứng ở kế bên Ba Lệ cũng chính là người máy mà cô đã thu được từ nguồn tàn tích ngoài hành tinh đột nhiên mắt của nó phát ra một tia sáng, tiếp theo đó là một tổ hợp tín hiệu thông qua nó đã truyền tới màn hình và bàn phím ảo của Ba Lệ.

Lúc này đây, tất cả mọi người đều thấy rõ tận mắt, tất cả mọi người đều hiếu kỳ nhìn lên màn hình xem rốt cuộc nó là gì và Ba Lệ thì nhìn thẳng vào màn hình và nói:

- Đó chính là tín hiệu mà nền văn minh tàn tích ngoài hành tinh đã từng tiếp xúc qua, người máy số một đã tự phiên dịch ra rồi sao, a, đây là có ý gì...

Thích Hiếu Điều lập tức đọc lớn.

- Vũ trụ thu gom rác thải, thu gom tất cả những khoa học kỹ thuật, thu gom tất cả những sinh vật sống!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 52: Suy Luận

Đoạn phiên dịch này thật sự rất đáng nghi, mọi người xung quanh đều im lặng trong đầu không ngừng đặt ra những câu hỏi...

Cái gì gọi là vũ trụ thu gom chất thải, thu các loại công nghệ, thu các sinh vật sống? Nghe qua chẳng khác gì là thu gom rác thải vũ trụ...

Bởi vì đoạn phiên dịch này hết sức đáng nghi làm cho mọi người xung quanh cứ đứng thẩn thờ trong một lúc lâu. Gương mặt ai nấy đều chờ đợi không biết bao lâu sau đó mới nghe thấy tiếng của Dương Ngõa La đột nhiên cất lên:

- Ôi trời, sao lại biến thành kẻ thu gom rác thải vậy.

Đúng vậy, một nền văn minh vũ trụ có sức mạnh ghê gớm như vậy, một nền văn minh đã có thể thực hiện kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng với tốc độ nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng lại là một bên chuyên đi nhặt rác vũ trụ sao...

Một người đứng bên cạnh hỏi:

- Có khi nào do phiên dịch sai ngữ pháp? Dù sao thì ngữ pháp của văn minh ngoài hành tinh về cơ bản chắc chắn là không giống với ngữ pháp của văn minh nhân loại rồi, có khi nào do nguyên nhân này mà dẫn đến phiên dịch sai ngữ pháp?

Ý kiến của người này được nhiều người tán đồng, dù sao thì một văn minh to lớn như vậy lại là nơi chuyên đi thu gom rác vũ trụ, không một ai có thể chấp nhận một sự thật như vậy. Chỉ cần suy nghĩ tỉnh táo một chút thì đã có thể kết luận đoạn phiên dịch đó là vô cùng nhảm nhí.

Không ngờ Ba Lệ chăm chú nhìn vào màn hình, rồi nói:

- Không, nó đã phiên dịch đúng, tàn tích văn minh ngoài hành tinh thật sự đã từng lưu trữ qua tín hiệu này, là tín hiệu họ đã từng tiếp xúc qua. Đúng vậy, là họ đã đổi lấy cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm bằng hai kẻ thích ứng vũ trụ, cũng tức là nền văn minh thương nhân vũ trụ sở hữu nền văn minh vũ trụ cấp ba, cấp bốn.

Văn minh thương nhân vũ trụ?

Tàu Hi Vọng hay là văn minh nhân loại, tuy là chưa từng tiếp xúc trực tiếp với văn minh ngoài hành tinh nhưng mà xét về một mặt khác thì thật ra họ đã từng tiếp xúc qua với vài nền văn minh ngoài hành tinh rồi hoặc ít ra biết được các nền văn minh ngoài hành tinh này thật sự tồn tại.

Đầu tiên phải kể đến chính là tàn tích văn minh ngoài hành tinh đã đưa trình độ khoa học kỹ thuật của con người phát triển vượt bậc. Kể đến chính là văn minh thương nhân ngoài hành tinh đã từng giao dịch với tàn tích văn minh đó, sau đó là văn minh người máy thể lỏng đã hủy diệt tàn tích văn minh đó. Đây chính là ba nền văn minh ngoài hành tinh mà con người từ lâu đã biết đến sự tồn tại của chúng.

Tiếp theo chắc phải kể đến là văn minh trùng tộc dị hình, sau đó là văn minh thủy mẫu bị văn minh trùng tộc dị hình tiêu diệt.

Trên đây là những nền văn minh ngoài hành tinh mà trước mắt con người có thể xác nhận là có tồn tại. Đương nhiên, cả một vũ trụ rộng lớn như vậy chắc chắn là sẽ còn rất nhiều rất nhiều nền văn minh vũ trụ khác nữa. Mỗi một nền văn minh có một nét đặc sắc riêng, trình độ văn minh

cũng khác nhau nhưng mà ít ra đây là các nền văn minh mà con người biết được.

Khi Ba Lê nói đây là văn minh thương nhân vũ trụ, trong phút chốc tất cả mọi người đều bắt đầu hồi tưởng các thông tin liên quan đến văn minh thương nhân vũ trụ kia.

Từ những thông tin không đầy đủ con người thu thập được từ tàn tích văn minh kia, đây là một văn minh vũ trụ vô cùng kỳ diệu, bọn họ thực sự cũng không hẳn là một nền văn minh mà là một liên minh văn minh vũ trụ do nhiều chủng tộc vũ trụ liên kết hợp thành nắm giữ trình độ công nghệ của đỉnh cao cách mạng công nghiệp lần thứ tư và thời kỳ đầu của cách mạng công nghiệp lần thứ năm đồng thời sở hữu hàng trăm tới cả ngàn tàu chiến riêng.

Bọn họ thu mua công nghệ, nguyên liệu, sinh vật sống từ một số nền văn minh rồi bán cho các nền văn minh có nhu cầu khác rồi lại từ các nền văn minh này thu mua một số thứ. Cứ tuần hoàn thay đổi như vậy, bản thân họ thì ở trong vòng tuần hoàn này tiếp thu công nghệ của các nền văn minh này từ từ phát triển bản thân.

Chính là một nền văn minh vũ trụ kỳ lạ như vậy.

So với đại đa số các nền văn minh vũ trụ khác, thương nhân vũ trụ là nền văn minh vũ trụ “ôn hòa” ít thấy, ít ra thì họ không dùng thế ý mạnh hiếp yếu xuất hiện trước mặt kẻ khác. Họ luôn đối đãi với các nền văn minh vũ trụ có trình độ kỹ thuật yếu kém bằng tư cách người trao đổi và thương nhân. Họ cũng là nền văn minh vũ trụ mà rất nhiều nền văn minh sơ cấp vừa mới chân ướt chân ráo bước vào vũ trụ - Nền văn minh cấp hai cực kỳ hoan nghênh chào đón, bởi vì các nền văn minh sơ cấp này có thể có được một thứ cực kỳ quan trọng từ văn minh thương nhân - Sơ đồ hệ tinh và có thể đổi lấy trình độ kỹ thuật của cách mạng công nghiệp lần năm. Đây đều

là những yếu tố quyết định nền văn minh sơ cấp có thể tiếp tục phát triển nữa hay không.

Sau khi tất cả mọi người hiểu rõ văn minh thương nhân rốt cuộc là gì thì lại nảy sinh vấn đề tiếp theo, có nên tránh mặt nền văn minh này lập tức tiến hành cú nhảy không gian hay không?

Bởi vì lúc đầu lý do mà Diêu Nguyên yêu cầu lập tức thực hiện cú nhảy không gian là do họ không biết đối phương là nền văn minh vũ trụ gì, không hề có một chút thông tin gì về họ. Ai cũng không biết họ là sinh vật sống như thế nào, hơn nữa trình độ khoa học kỹ thuật của đối phương rõ ràng là cao hơn văn minh nhân loại, nếu mà đối phương tâm địa độc ác thì con người sẽ hoàn toàn không có sức chống cự.

Nhưng mà nếu biết được đối phương là nền văn minh như thế nào, biết được quy tắc và phương cách làm việc của đối phương, vậy thì kết quả của sự việc có thể sẽ phát triển theo một hướng khác rồi.

Diêu Nguyên đang tập trung suy nghĩ cao độ, thật ra anh cũng nghĩ rất kỹ càng vấn đề này. Đầu tiên, văn minh nhân loại không thể nào mãi mãi không tiếp xúc với văn minh ngoài hành tinh, sự tiếp xúc này là thật sự cần thiết.

Trước đây, anh đã cùng với các nhà khoa học thảo luận về lý luận rừng rậm đen tối vũ trụ. Đáp án các nhà khoa học đưa ra lại là hoàn toàn phủ nhận, bởi vì theo như lời họ nói thì điều một của lý luận rừng rậm đen tối này đưa ra tốc độ ánh sáng là giới hạn mãi mãi không thể nào vượt qua được. Tốc độ di chuyển lớn nhất trong vũ trụ chỉ có thể là tốc độ ánh sáng, với điều kiện những công nghệ như kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng, lỗ giun vũ trụ, cánh cổng vũ trụ, bao gồm cú nhảy xuyên không gian không tồn tại, lý luận rừng rậm đen tối này mới có chỗ đứng.

Và một khi có thể vượt qua rào cản của tốc độ ánh sáng thì như vậy có nghĩa là các nền văn minh trong vũ trụ có thể giao lưu với nhau. Tuy rằng tình trạng chung sống hòa bình ít có khả năng xuất hiện nhưng ít ra lý luận rừng rậm đen tối không thể nào tồn tại được, không có khả năng xảy ra trường hợp họ luôn ẩn mình và một khi phát hiện kẻ nào lộ diện thì sẽ tiêu diệt kẻ đó như vậy.

Nói cách khác, văn minh nhân loại muốn phát triển, muốn thật sự trở thành một thành viên của văn minh vũ trụ vậy thì bắt buộc phải tiếp xúc và giao lưu với các nền văn minh khác trong vũ trụ. Điều này chắc chắn cần thiết.

Cho nên nếu như nền văn minh này thật sự là văn minh thương nhân vũ trụ thì con người không cần thiết phải chạy trốn ngay, bởi vì thay vì tiếp xúc với các nền văn minh vũ trụ hoàn toàn không biết rõ và tiềm ẩn các nguy cơ không đoán trước được thì chi bằng lần đầu tiên có thể tiếp xúc với văn minh thương nhân vũ trụ. Nói không chừng đây chính là kết quả tốt đẹp nhất, ít ra có thể thu thập được một số thông tin vũ trụ từ nền văn minh thương nhân kia có được một số kiến thức về việc sống chung với các nền văn minh vũ trụ khác, thậm chí còn có thể có được khoa học kỹ thuật của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, như là... Kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng!

Tuy là trình độ kỹ thuật cú nhảy xuyên không gian của tàu Hi Vọng rất cao nhưng mà không cách nào điều khiển được. Thực hiện cú nhảy không gian mà không rõ đích đến, ai cũng không biết lần tiếp theo sau khi nhảy xong bước ra ngoài là đến chỗ nào rồi? Lần trước khi tìm thấy địa cầu mới, tàu Hi Vọng còn khá may mắn khi chỉ nhảy đến vị trí lòng đất không ngay sát lõi trong của trái đất, nếu như mà nhảy tới một hành tinh nguy hiểm thì sao? Ví dụ như hăng tinh, sao lùn trắng hay là sao neutron, thậm chí là các hố đen vũ trụ kinh khủng thì sao? Không một ai có thể nói rõ những chuyện

này được, nếu xảy ra chuyện như vậy thì văn minh nhân loại sẽ tan biến trong chớp mắt.

Không chỉ như vậy, có rất nhiều lần tàu Hi Vọng nhảy tới một vị trí cách một thiên hà không tới mấy năm ánh sáng nhưng mà đừng nói là mấy năm ánh sáng, nửa năm ánh sáng cũng đã là khoảng cách khiến con người tuyệt vọng rồi cho nên chỉ có thể lần nữa trở mắt rồi khỏi nhưng nếu như có kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng, chẳng phải là có thể tận dụng cơ hội này rồi sao? Cho dù là không có một hành tinh mẹ với hoàn cảnh sống tuyệt vời như địa cầu mới nhưng tìm thấy một số hành tinh giống địa cầu. Với trình độ công nghệ của con người hiện nay, thì chẳng phải có thể xây dựng nên một khu dân cư dạng cách ly thích hợp cho con người trú ngụ rồi?

Cho nên, kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng thật sự là một kỹ thuật vô cùng có ích...

Tổng hợp tất cả các điều kiện này, ở lại đối phó gặp gỡ văn minh thương nhân ngoài hành tinh lợi nhiều hơn hại...

Đương nhiên, có thể nói quyết định này là dùng cả tính mạng và tương lai của nhân loại để đặt cược cho nên Diêu Nguyên không thể nào không thận trọng. Cho dù là sau khi anh đã có quyết định rồi, anh cũng hỏi ngay ý kiến Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều ở bên cạnh... A, Nhâm Đào?

Diêu Nguyên đảo mắt nhìn tứ phía nhưng mà anh không tìm thấy bóng dáng của Nhâm Đào đâu. Điều này làm anh thấy thắc mắc vô cùng, anh nhớ là khi nãy rõ ràng Nhâm Đào đi cùng anh tới phòng điều khiển mà, chẳng lẽ anh ấy đã tự ý rời khỏi trước?

Cuối cùng vẫn là đôi mắt của Ứng tinh tường, trong tích tắc anh đã phát hiện Nhâm Đào đang ngồi thần thờ trên một cỗ máy với độ cao mười mấy mét. Tiếp sau đó Ứng và một số người khác đưa anh ta từ trên xuống,

còn về việc rút cuộc anh ta leo lên trên kia như thế nào thì đúng là không ai hiểu nổi...

Khi mà Diêu Nguyên hỏi ý kiến của hai người họ thì ý kiến hai người lại trái ngược nhau, đầu tiên là Thích Hiểu Điều trả lời sau khi suy nghĩ hồi lâu:

- Tôi cảm thấy có thể ở lại, giống như những gì anh suy nghĩ, Diêu Nguyên. Thay vì sau này tiếp xúc với một nền văn minh vũ trụ chưa hề hay biết, chi bằng nhân cơ hội này tiếp xúc với nền văn minh thương nhân vũ trụ. Những gì chúng ta thiếu là tư liệu, tư liệu về các nền văn minh vũ trụ khác. Trong vũ trụ rút cuộc có bao nhiêu nền văn minh, tính cách họ thế nào, công nghệ ra sao, tập quán là gì, làm sao giao lưu với họ, vân vân,... Đây đều là những thông tin cơ bản nhất, chúng ta đều có thể thu thập được từ chỗ văn minh thương nhân vũ trụ, hơn nữa chẳng phải cái gì họ cũng thu mua sao? Chúng ta có nhiều khoáng vật quý hiếm như vậy, bán cho họ một ít cũng đâu có sao.

Câu trả lời của Nhâm Đào lại có chút khác, anh ta nói:

- Tôi cũng cảm thấy mấu chốt của việc có thể ở lại hay không, đó chính là nền văn minh thương nhân vũ trụ đó đã từng tiếp xúc với loài người chúng ta chưa...

Mọi người xung quanh đều cảm thấy khó hiểu, Diêu Nguyên nói thẳng:

- Đương nhiên là họ chưa từng tiếp xúc qua với loài người chúng ta rồi. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ tiếp xúc với họ.

Nhâm Đào lắc đầu nói:

- Anh phải biết rằng con người rời khỏi địa cầu không chỉ có mình chúng ta còn cả những quan chức chính phủ cao cấp nữa nhưng trình độ kỹ

thuật của họ thua xa chúng ta. Ít ra thì chắc là họ cũng không may mắn gặp được một tàn tích văn minh để họ tiếp thu khoa học công nghệ, nếu như họ gặp phải văn minh thương nhân vũ trụ thì tôi không nghĩ là số phận của họ sẽ tốt đẹp. Phải biết là có thể bước vào nền văn minh vũ trụ thì cơ bản nhất phải là nền văn minh vũ trụ cấp hai nhưng kỹ thuật của những chiếc phi thuyền nhân loại này chẳng qua chỉ là văn minh vũ trụ cấp một thôi. Anh cảm thấy nếu văn minh thương nhân vũ trụ nhìn thấy những chiếc phi thuyền nhân loại như vậy, phản ứng đầu tiên của họ là tiến hành buôn bán trao đổi với họ, hay là bắt đi toàn bộ. Sau đó họ sẽ biết được tại sao văn minh vũ trụ cấp một có thể di chuyển trong vũ trụ?

- Sau đó kết quả là họ phát hiện ra số lượng nhân loại mới trong loài người chúng ta đã vượt xa mức họ nghĩ. Nên biết là, nếu họ tiến hành mua bán loài người mới, tiến hành giao dịch với giá cao...

- Tiếp theo họ lại gặp được chúng ta, loài người có nền văn minh vũ trụ cấp hai, anh cảm thấy họ sẽ làm gì đây?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 53: Gặp Gỡ

Chính ở trong hoàn cảnh như vậy, ngoài việc hỏi ý kiến Thích Hiểu Điều và Nhâm Đào, Diêu Nguyên cũng hỏi thăm ý kiến của nhiều nhà khoa học, nhà nghiên cứu và những quân nhân bao gồm cả Vương Quang Chính đặc biệt là hỏi thăm về vấn đề thời gian khởi động của cú nhảy xuyên không gian, cuối cùng Diêu Nguyên mới đưa ra kết luận.

Chờ đợi!

Đúng vậy, ngoài vấn đề Nhâm Đào nêu ra có khả năng xảy ra cực kì thấp ra, theo những gì đã biết về thương nhân vũ trụ thì họ cũng là một nền văn minh vũ trụ có thể giao lưu gặp gỡ được. Mặc dù hành động, phương thức làm việc hay là trình độ khoa học kĩ thuật của họ chắc chắn đều cao hơn con người nhưng mà vẫn chưa cao đến mức độ mà con người không thể kháng cự được. Bởi vì nền văn minh khoa học kĩ thuật của thương nhân vũ trụ không phải là sự phát triển một cách có hệ thống.

Nói cách khác, không phải giống như con người hay là tàn tích văn minh ngoài vũ trụ có sự phát triển kĩ thuật dựa trên nền tảng từ cuộc cách mạng công nghiệp lần một đến cuộc cách mạng công nghiệp lần hai, lần ba rồi tiếp tục phát triển lên lần thứ tư. Họ không có cái gọi là cây công nghệ phân nhánh, nền khoa học kĩ thuật của thương nhân vũ trụ đa phần là đến từ việc giao dịch với các nền văn minh khác cho nên tuy là họ nắm giữ được kĩ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm như là kĩ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng nhưng mà vũ khí hay phi thuyền của họ vẫn còn là sản phẩm của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư.

Chính vì lý do như vậy mà nền văn minh thương nhân vũ trụ thật sự là nền văn minh vũ trụ mà con người với trình độ như hiện giờ nên giao lưu gặp gỡ là tốt nhất. Nếu mà họ có ý đồ xấu thì con người cũng không hẳn là hoàn toàn không có sức kháng cự, con người chỉ cần kéo dài thời gian chống trả sau đó thì tiến hành bước nhảy xuyên không gian để rời khỏi cho nên tuyệt đối không thể nào rơi vào tình trạng bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cho nên quyết định cuối cùng đó chính là chờ đợi, chờ đợi sự tiếp cận của chủng tộc thương nhân ngoài hành tinh.

Đương nhiên, cùng lúc đó, tất cả chiến sĩ và vũ khí trên tàu Hi Vọng đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể tấn công bất cứ lúc nào. Có câu nói là không nên có tâm hại người nhưng mà không thể không có tâm phòng hờ kẻ khác, bất kể nền văn minh thương nhân đó rốt cuộc là có danh tiếng gì ở bên ngoài nhưng mà giữa các quốc gia với nhau thì chỉ có sự tồn tại của lợi ích mà thôi. Đạo lý này thật ra cũng tồn tại giữa các nền văn minh với nhau, khi nói rằng nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh rất thân thiện chẳng qua đó là lúc lợi ích tranh giành giữa các bên chưa đủ lớn, hay là rủi ro quá cao mà thôi. Nhưng mà một khi lợi ích cao đến 400%, thậm chí là 4000% thì lúc đó đã không hề có sự tồn tại rủi ro hay không nữa rồi, lúc đó đã có thể khiến cho tất cả mọi người sẵn sàng bước lên đoạn đầu đài để mạo hiểm một phen.

Nên biết rằng, trên tàu Hi Vọng có đến hàng trăm người nhân loại mới!

Trong vài ngày sắp tới, hệ thống vũ khí trên tàu Hi Vọng đã được kiểm tra toàn bộ và sẵn sàng chiến đấu bất kì lúc nào đồng thời cũng sắp xếp chiến sĩ ở trên hai chiến hạm thao dợt tập luyện. Không chỉ có thế, chiến cơ vũ trụ số hiệu 003 cũng đã được tiến hành bảo dưỡng và kiểm tra liên tục có thể xuất kích bất kì lúc nào. Hơn nữa tàu Hi Vọng cũng đã khởi động hạt cơ bản khiến cho khu vực xung quanh đều bị bao phủ trong phạm vi của hạt cơ bản.

Từ những đoạn tin tức thu được từ tàn tích văn minh ngoài vũ trụ, đây chính là bước đầu tiên khi mà các nền văn minh vũ trụ gặp gỡ nhau. Giữa các bên sẽ bắt đầu bố trí các hạt cơ bản, đây không chỉ đơn giản là sự phòng bị lẫn nhau mà đồng thời cũng chứng tỏ bản thân không phải là nền văn minh nguyên thủy mà bản thân cũng là một nền văn minh sở hữu năng lực di chuyển vũ trụ cơ bản nhất cho nên đừng có ý đồ xâm lược tôi, giữa chúng ta vẫn chưa biết ai sợ ai đâu.

Hơn nữa, lúc này nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh đang ở trong tình trạng kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng. Ở trong quá trình di chuyển này, cho dù là bằng nền khoa học của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì cũng không thể nào thăm dò được tín hiệu của bên ngoài cho nên để tránh việc nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh và tàu Hi Vọng xác định sai vị trí cho nên việc phủ đầy hạt cơ bản ít ra có thể khiến cho nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh biết được vị trí của tàu Hi Vọng để cho họ có thể từ trong trạng thái di chuyển bằng độ cong ánh sáng bắt đầu giảm dần tốc độ.

Sau vài ngày, tất cả các công tác chuẩn bị của tàu Hi Vọng đã hoàn tất bao gồm cả việc tất cả dân chúng trên tàu Hi Vọng đều đã biết được chuyện gì đang xảy ra. Nền văn minh nhân loại đã có cuộc đụng độ thật sự với nền văn minh ngoài hành tinh.

Nhưng mà theo ý kiến của số đông dân chúng, thật ra có rất nhiều người không tán thành việc gặp gỡ với nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh. Theo cách nói của họ, tiếp xúc với nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh đồng nghĩa với việc sẽ có nguy hiểm, nếu đã có nguy hiểm thì tại sao không lánh mặt chứ? Chờ đến tương lai sau này khi con người đã phát triển rồi, nền khoa học kỹ thuật công nghệ đạt đến trình độ cao mới gặp gỡ với những nền văn minh ngoài hành tinh như thương nhân vũ trụ không được sao?

Những kẻ nêu ý kiến như vậy cũng khá nhiều...

Diêu Nguyên cũng biết rõ tình hình này, thực tế là những người kích động nhất trong số họ là ai anh cũng biết rõ, có đến mấy người đều là thành viên trong Chúng Nghị viện, chính là những người trước đây đã từng trải qua tình cảnh như vậy. Nhưng mà bọn họ không có hành động gì, cũng không nói năng gì, ngay cả ám thị cũng không có, bọn họ đang chờ đợi...

Khoan hãy nói những chuyện này, trong ngày thứ mười chín, ở ngay phía trước tàu Hi Vọng ở vị trí 20 giây ánh sáng đột nhiên xuất hiện một chiếc phi thuyền hình cầu khổng lồ vô cùng đột ngột. Một chút dấu hiệu trước đó cũng không có thì đột nhiên xuất hiện rồi, hơn nữa chiếc phi thuyền hình cầu khổng lồ này hầu như không hề có chút quán tính gì cả, nó vừa mới xuất hiện thì lập tức dừng ngay ở vị trí ban đầu so với tàu Hi Vọng thì hầu như là một mục tiêu đứng yên.

Trạng thái xuất hiện đột ngột như vậy chính là một đặc trưng quan trọng của kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng.

Bởi vì khi di chuyển bằng độ cong ánh sáng, bản thân phi thuyền không hề có sự tồn tại tốc độ nào cả. Là dựa vào sự thay đổi không gian tạo ra bởi công nghệ kỹ thuật khiến cho không gian mà phi thuyền đang tồn tại kéo nó về phía trước cũng tức là nói phi thuyền giống như là đang đập lên trên một tấm thảm điện tử vô hình ở trong vũ trụ. Do tấm thảm này kéo nó về phía trước chứ bản thân phi thuyền không hề tồn tại bất kì tốc độ nào cả.

Cho nên khi mà phi thuyền thoát ra khỏi trạng thái di chuyển bằng độ cong ánh sáng, bản thân phi thuyền vẫn ở trong trạng thái đứng yên tương đối mà không hề có các vấn đề như là tăng tốc hay quán tính.

Sau khi chiếc phi thuyền hình cầu khổng lồ này xuất hiện, tàu Hi Vọng đã nhanh chóng nhận được các tín hiệu do nó phát ra. Trong nhiều phút đồng hồ sau đó, chiếc phi thuyền hình cầu khổng lồ này vẫn tiếp tục im lặng không hề có cử động gì cả.

Cũng trong lúc mà chiếc phi thuyền hình cầu này xuất hiện, những người trên tàu Hi Vọng đều đang quan sát chiếc phi thuyền hình cầu này. Đây là một chiếc phi thuyền hình cầu vô cùng lớn, tuy là không lớn như là tàu mẹ của nền văn minh tàn tích ngoài hành tinh nhưng mà từ những thông tin thăm dò được thì đường kính của chiếc phi thuyền hình cầu này ít ra là hơn 50km. Nó đang tự xoay quanh trục bằng một tốc độ trung bình, ngoài ra bề ngoài của chiếc phi thuyền hình cầu này thì lồi lõm không bằng phẳng không giống như là những chiếc phi thuyền ngoài hành tinh được mô tả trong những bộ phim hay tiểu thuyết khoa học viễn tưởng có vẻ ngoài thon gọn trơn láng. Nó giống như là một trái cầu lớn hình tròn bất quy tắc đóng đầy những hạt kim loại trên đó.

Với một chiếc phi thuyền vũ trụ hình cầu như vậy, chỉ từ hình dạng và việc tự xoay quanh trục của nó thì cũng đã đủ cho các nhà khoa học suy luận ra rất nhiều thông tin giống như là nền văn minh thương nhân ngoài vũ trụ này vốn dĩ không hề có kỹ thuật hệ thống phản trọng lực. Đương nhiên rồi, có thể là do trình độ kỹ thuật phản trọng lực hết sức cao siêu cho nên nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh không hề có kỹ thuật này.

Tiếp đó, từ kích thước lớn nhỏ của chiếc phi thuyền vũ trụ hình cầu này cùng với hình dạng và kích thước lớn nhỏ của các hạt kim loại trên đó. Về cơ bản có thể suy luận được đâu là cửa ra vào của chiếc phi thuyền này, đâu là nơi bắn ra vũ khí, đâu là nguồn phát ra tín hiệu. Những thông tin này các nhà khoa học đều có thể suy luận và phân tích ra được.

Chính trong lúc mà tàu Hi Vọng vẫn tiếp tục nghiên cứu, quan sát chiếc phi thuyền hình cầu này thì đột nhiên trên bề mặt chiếc phi thuyền hình cầu bị bể một lỗ. Đương nhiên, thay vì nói là nó bị bể, chi bằng nói là nó mở miệng khoang ra thì tốt hơn nhưng mà chiếc phi thuyền này là hình cầu mà, không thể nào mở cửa ra giống như là hình lập phương hay là hình hộp chữ nhật được, cho nên nhìn từ bề ngoài giống như là chiếc phi thuyền hình cầu bị bể ra một lỗ vậy.

Tiếp theo đó, từ lỗ này bay ra một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ dài khoảng hơn 200m dạng đĩa. Nó vừa xoay tròn vừa từ từ bay về hướng tàu Hi Vọng.

Không phải là phi thuyền vũ trụ hình cầu này không phát ra tín hiệu gì mà lúc này khu vực xung quanh đây đều đã phủ đầy hạt cơ bản. Đừng nói là tín hiệu gì, nếu như không có trang bị lớp chắn hạt cơ bản thì tất cả chức năng tín hiệu điện tử của tàu phi thuyền đều sẽ ngừng hoạt động cho nên tàu phi thuyền hình cầu đó chỉ có thể cử ra một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ bay tới tiếp cận tàu Hi Vọng và điều này thì cho thấy rằng họ không hề có ác ý.

Sau khi nhìn thấy tàu phi thuyền cỡ nhỏ này rời khỏi tàu mẹ hình cầu, tất cả mọi người đang quan sát trên tàu Hi Vọng đều thở phào nhẹ nhõm nhưng mà tiếp theo đó thần kinh của mọi người lại bắt đầu căng thẳng bởi vì không ai biết chiếc phi thuyền cỡ nhỏ này liệu có phải là phi thuyền mang bom hay không. Người xưa nói không nên có tâm hại người nhưng cũng không thể không có tâm phòng hờ người khác, trước khi để chiếc tàu phi thuyền cỡ nhỏ này tiếp cận thì tàu Hi Vọng và cả những chiến hạm phòng vệ xung quanh đều đã khởi động lớp phòng vệ điện tử và cả hệ thống ECS để phòng tránh việc bị công kích từ xa.

Nhưng mà cũng còn may là, cùng với việc chiếc phi thuyền cỡ nhỏ đó từ từ tiếp cận gần, tàu mẹ hình cầu và cả bản thân chiếc phi thuyền cỡ nhỏ cũng không có phản ứng gì cả đồng thời cũng không khởi động hệ thống ECS, mãi cho đến khi chiếc phi thuyền cỡ nhỏ này bay đến khu vực cách ly hạt cơ bản của tàu Hi Vọng và chiến hạm phòng vệ thì một lượng lớn tín hiệu được truyền đến bên trong phòng điều khiển của tàu Hi Vọng.

Đột nhiên, tất cả mọi người đều bắt đầu bận rộn. Người thì bắt tín hiệu, kẻ phân tích tín hiệu, đối chiếu tín hiệu, phân loại các tín hiệu này nhưng mà vô cùng đáng tiếc là không biết tại sao máy số một của Ba Lệ không còn tiến hành phiên dịch nữa. Thậm chí ngay cả khi Ba Lệ tiến hành chỉnh sửa nó cũng không phát hiện có bất kì một cài đặt phiên dịch nào bên trong nó cho nên việc phiên dịch các tín hiệu này đành phải bị trì hoãn.

Nhưng may mắn là nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh liên tục phát ra các tín hiệu với các tần suất và nội dung khác nhau rõ ràng là nó đang chuyển đổi các loại tín hiệu khác nhau, cố gắng tìm ra một loại tín hiệu mà con người đã biết. Trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi, chiếc tàu vũ trụ cỡ nhỏ đã phát ra trên hàng ngàn các tín hiệu khác nhau nhưng mà con người vẫn không biết một tín hiệu nào cả. Không khí hai bên càng lúc càng căng thẳng, có người đề nghị phát đi tín hiệu của chúng ta nói không chừng nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh có máy phiên dịch hay gì đó.

Nhưng mà đề nghị này đã bị Diêu Nguyên, Thích Hiếu Điều, Nhâm Đào ba người phản đối, khoan nói chuyện khác, lỡ như nỗi lo lắng của Nhâm Đào có khả năng trở thành hiện thực thì sao? Không thể để cho nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh biết được chúng ta là con người trừ khi đã xác định rõ bọn họ hoàn toàn vô hại thì mới được.

Trong lúc thời gian đang từ từ trôi đi đột nhiên tàu phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ phát ra một loại tín hiệu và người nhân viên bắt tín hiệu đã nhanh chóng phân tích nó, loại tín hiệu này chính là...

Tín hiệu của tàn tích văn minh ngoài hành tinh!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 54: Bảng Giá

Trong số các ngôn ngữ, tín hiệu, phong tục của các nền văn minh ngoài hành tinh mà con người hiện giờ nắm được thì ngôn ngữ tín hiệu của tàn tích văn minh ngoài hành tinh này được con người hiểu biết toàn vẹn nhất.

Đó là trước kia sau khi con người bị bức ép, do rất nhiều nhà ngôn ngữ học, lịch sử học, cổ văn tự học đã cố gắng nỗ lực một khoảng thời gian rất dài, đồng thời sau khi họ nắm được đa số tài liệu ghi chép của tàn tích văn minh ngoài hành tinh thì mới có thể phiên dịch ra một cách miễn cưỡng. Đồng thời trải qua thời gian nhiều năm, công tác phiên dịch và chú giải này vẫn đang được tiếp tục. Những lỗi ngữ pháp trước đây không ngừng được nêu ra đồng thời vấn đề không cách nào xác định một số ngữ cảnh trước đây vẫn chưa được giải quyết. Nói tóm lại là đối với một số chuyên gia trên tàu Hi Vọng thì ngôn ngữ ngoài hành tinh duy nhất này so với tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức và tiếng Trung đã không còn sự khác biệt gì mấy.

Cho nên khi mà nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh phát ra tín hiệu của nền tàn tích văn minh ngoài hành tinh. Điều này chẳng khác gì mở ra một khung cửa sổ không những không cần phải cho thương nhân ngoài hành tinh biết được tín hiệu của loài người mà còn có thể tiến hành giao lưu với họ. Thế là trong khoảng thời gian ngắn, chuyên gia nắm rõ nhất ngôn ngữ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh đã được mời tới hiện trường, ngay sau đó nhóm tín hiệu đầu tiên đã được phiên dịch thành công.

- Chúng tôi là đội thứ 3400 của nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh, xin hỏi nền văn minh vũ trụ phía trước có món gì có thể mua bán hoặc trao đổi được, chúng tôi sở hữu khoa học kỹ thuật của nền văn minh vũ trụ cao nhất cấp ba, cấp bốn và nắm giữ một lượng lớn các sản vật quý hiếm mới lạ, nắm giữ lượng lớn sơ đồ gen của các loài sinh vật. Cái gì cũng có thể mua được, cái gì cũng có thể bán được.

Những người có mặt đều ngơ ngác nhìn nhau, không ai có thể đoán trước được tình hình lại xảy ra như vậy, không ngờ rằng đối phương nói chuyện trực tiếp thẳng thừng như vậy. Không có những câu như là chúng tôi đến vì hòa bình, tại sao chúng tôi đến đây mà chỉ nói thẳng một câu, chúng tôi đến vì lợi ích, các anh có món gì muốn bán muốn mua hay không?

Ở đây đâu có gì giống như sự gặp gỡ, giao lưu giữa các nền văn minh vũ trụ khác nhau đâu, nó chẳng khác gì là tiểu thương đang giới thiệu với khách hàng sản phẩm mới nhất của công ty mình, thật sự là... Quá sức NB (*).

Lời nói thẳng thừng như vậy, khiến cho một đám chuyên gia đã nghĩ sẵn những lời lẽ ngoại giao bây giờ không dùng được một câu nào cả. Một ví dụ đơn giản nhất, đối phương chính là tiểu thương đang giới thiệu sản phẩm, tìm đến tận nhà khách hàng để giới thiệu sản phẩm, kết quả là bạn vừa mới mở miệng thì nói tôi vì hòa bình, tôi vì cuộc sống, tôi vì thế giới. Nói những câu như vậy, chắc chắn đối phương sẽ tưởng bạn bị bệnh thần kinh.

Cảm nhận của con người bây giờ chính là như vậy, lúc ban đầu Diêu Nguyên vốn định nói theo lời lẽ ngoại giao mà các chuyên gia tư vấn cho để tiến hành gặp gỡ giao lưu lần đầu với nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh này nhưng mà anh không ngờ rằng đối phương lại thẳng thắn như vậy xem ra không phải là giao lưu với một hai nền văn minh mà là họ đã quá sành sỏi cách làm quen như vậy rồi. Chỉ một câu, chúng tôi đến vì lợi

ích, anh muốn mua gì, anh muốn bán gì, không cần nói những lời dư thừa khác.

Tiếp theo chính là vấn đề của con người đây, rốt cuộc là muốn mua cái gì? Rốt cuộc muốn bán cái gì? Thật ra trong mười mấy ngày nay thì con người cũng đã thảo luận vấn đề này rất lâu rất lâu rồi. Đầu tiên chính là sự phân bố về các nền văn minh trong vũ trụ và kiến thức thường thức về họ, cách thức giao lưu và những điều cấm kỵ của họ đều vô cùng cần thiết với con người, nếu không thì con người nghĩ rằng tiến hành lễ duyệt binh là một nghi lễ long trọng tôn vinh họ nhưng mà đối phương lại cho rằng đó là một sự sỉ nhục từ đó dẫn đến chiến tranh thì vô cùng nực cười.

Tiếp theo chính là kĩ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng cùng với những kĩ thuật liên quan mở rộng cũng tức là hệ thống cây công nghệ liên quan đến kĩ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng, tất cả những điều này đều vô cùng cần thiết.

Ngoài hai loại kĩ thuật công nghệ vô cùng quan trọng ở trên, những kĩ thuật khác thì cũng không kém phần thiết yếu. Ví dụ làm sao để cải tạo một hành tinh giống trái đất, cải tạo nó trở thành một tinh cầu thích hợp cho con người sinh sống, những kĩ thuật này đều có thể mua được hoặc trao đổi.

Tiếp theo chính là coi con người có thứ gì có thể mang ra trao đổi. Từ tín hiệu của nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh, ít ra con người có những khoáng vật quý hiếm và cả các mẫu gen di truyền của sinh vật cùng với cây khoa học công nghệ của cuộc cách mạng khoa học công nghiệp lần thứ tư và trở về trước. Tất cả những thứ này đều có thể mang ra trao đổi, nếu thật sự không được, thì các loại khoáng vật tinh chế từ thực vật ngoài hành tinh hợp kim, khoáng chất spat đều có thể mang ra để trao đổi.

Đương nhiên, theo cách nói của Nhâm Đào, những món khác đều có thể mang ra trao đổi nhưng mà đối với những loại hợp kim như là tinh chế

và tổng hợp của thực vật ngoài hành tinh thì những thứ này tuyệt đối không thể mang ra trao đổi được.

Lý do tại sao không thể mang ra trao đổi thì chỉ có một mà thôi. Đó chính là vì nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh đã từng gặp qua các loài người khác, đó chính là lý do chính.

Gặp gỡ nền văn minh loài người khác, những thứ khác thì có thể không biết nhưng mà có ba điều chắc chắn họ sẽ biết. Thứ nhất, nền văn minh nhân loại có rất nhiều loài người mới, thứ hai là nền văn minh nhân loại sở hữu kỹ thuật cú nhảy xuyên không gian và kỹ thuật này so với kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng, lỗ giun vũ trụ, cánh cổng vũ trụ đều cao hơn gấp nhiều lần và thứ ba, con người sở hữu kỹ thuật của hệ thống phản trọng lực.

Vấn đề đầu tiên có thể tạm thời bỏ qua, quan trọng là vấn đề thứ hai và thứ ba. Đầu tiên là kỹ thuật cú nhảy xuyên không gian, sự xuất hiện của kỹ thuật này cũng có nghĩa là có thể đi đến bất cứ nơi nào trong vũ trụ. Thời gian và khoảng cách đã không còn là vấn đề hoặc có thể nói có thể bỏ qua sự can thiệp của thời gian và khoảng cách.

Nhưng mà điểm yếu lớn nhất của kỹ thuật cú nhảy xuyên không gian đó chính là khối lượng vật chất sẽ gia tăng theo không gian, năng lượng sử dụng cũng sẽ theo đó mà gia tăng theo cấp số nhân. Đương nhiên, chỉ cần không phải là một tinh cầu thực hiện cú nhảy mà chỉ là một hạm đội thì dựa vào lò phản ứng tổ hợp Hydro là đã có thể cung cấp đủ năng lượng. Năng lượng thì đủ nhưng còn vấn đề vật dẫn và vật chứa năng lượng thì sao?

Ít ra thì với trình độ kỹ thuật của con người hiện giờ mà nói, con người đang ở trình độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư cũng không thể nào sản sinh ra một loại vật dẫn kim loại của sự tổng hợp thực vật ngoài hành tinh đủ để tạo ra sự cân bằng. Nếu không thì hiện giờ con người cũng không thể nào tiến hành cú nhảy xuyên không gian với tàu Hi Vọng chứa

đầy đủ và ba chiếc phi thuyền vũ trụ khác. Nói cách khác, vật dẫn kim loại của tổng hợp thực vật vũ trụ là cái cốt lõi nhất trong cốt lõi. Nằm vững được nó thì mới có thể tiến hành nhảy không gian với những vật thể có khối lượng lớn, ví dụ như chiếc phi thuyền vũ trụ hình cầu khổng lồ của nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh có một khối lượng lớn như vậy nếu như muốn tiến hành nhảy xuyên không gian thì bắt buộc phải có loại vật dẫn hợp kim đó.

Vấn đề thứ ba thì khá đơn giản, nếu như không cách nào phá giải hoàn toàn hệ thống phản trọng lực thì cũng có thể sử dụng nó bằng cách chế tạo bản sao nhưng mà nếu như sử dụng ở trong những chiếc phi thuyền thể tích lớn thì cần phải nằm vững được phương pháp tính toán tương ứng cũng tức là năng lực xử lý của máy tính trung ương phải hoàn toàn tương thích với nó mới được.

Hiện giờ tàu Hi Vọng gia tăng thêm không gian các tầng, nguyên nhân chủ yếu là do máy tính trung ương đã được đổi mới thành máy tính siêu điện tử của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư còn nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh thì sao? Chẳng lẽ máy tính của họ đã đạt đến trình độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm rồi?

Nói tóm lại là theo như giả thiết do Nhâm Đào đưa ra là thương nhân ngoài hành tinh đã từng gặp gỡ văn minh nhân loại thì tất cả những sự tổng hợp và những sản vật tinh chế từ thực vật ngoài hành tinh đều không thể nào mang ra.

Sau khi Diêu Nguyên suy nghĩ kĩ càng về những sự phân tích và lời nói của Nhâm Đào thì anh mới nói với nhân viên liên lạc:

- Hãy trả lời họ bằng ngôn ngữ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh, chúng ta có rất nhiều khoáng vật quý báu cũng tức là cây công nghệ hoàn chỉnh cấp hai và cấp hai trở xuống đồng thời cũng có rất nhiều những loài sinh vật nguyên sinh của hành tinh chúng ta. Tất cả những món đồ này đều

có thể mang ra giao dịch và mua bán, đồ chúng ta muốn mua rất nhiều yêu cầu họ đưa cho chúng ta một bản danh sách và hình ảnh.

Rất nhanh chóng, tín hiệu sử dụng ngôn ngữ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh đã được phát ra ngoài và những tín hiệu mà phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ liên tục phát ra lập tức dừng lại. Không lâu sau, tất cả những tín hiệu do họ phát ra đều sử dụng loại tín hiệu này, bọn họ trả lời cũng rất nhanh.

- Được thôi, xin chờ trong giây lát. Hàng của chúng tôi rất nhiều, để tránh làm lãng phí thời gian của nhau, xin hãy nói thẳng ra các anh cần những món gì, là vật chất hay là công nghệ kỹ thuật hay là sinh vật sống. Bất cứ cái gì chúng tôi cũng có thể mua, cũng có thể bán.

Diêu Nguyên lập tức nói:

- Vậy thì chỉ cần khoa học kỹ thuật và thông tin, chúng tôi cần gấp những mặt hàng này.

Trong tích tắc, lời của Diêu Nguyên được truyền ra ngoài. Chờ đợi trong giây lát sau, một lượng lớn thông tin được phát ra từ phía đối phương, lượng thông tin này vô cùng nhiều, nhiều đến mức khiến cho nhân viên liên lạc cảm giác như là tràn ngập cả màn hình.

Hơn nữa, những thông tin này đa phần đều không phải là chữ viết và ngôn ngữ mà là những hình ảnh lập thể 3D. Một lượng lớn thông tin y như rằng là muốn ngập tràn cả màn hình của máy liên lạc cho đến khi những nhân viên liên quan đã đem thông tin này liên kết đến bộ phận xử lý trên máy tính trung ương thì những tín hiệu liên quan mới được phiên dịch và tiến hành phân loại từng tín hiệu một.

Đầu tiên đó chính là thông tin về kiến thức thường thức vũ trụ. Có các chòm sao, các thiên hà, thậm chí là bản đồ thiên hà của từng thiên hà một. Nơi nào có nguy hiểm, ở đâu là hành tinh gì, đến nơi nào cần thời gian bao

nhieu năm hoặc bao nhiêu vạn năm, thậm chí một số nơi là nơi tập trung sinh sống của một vài hay là hàng trăm các nền văn minh khác nhau. Đó chính là những nơi được gọi là nơi lánh nạn, những thông tin này Diêu Nguyên và những người xung quanh xem xong đều cảm thấy vô cùng ganh tỵ, đặc biệt là cụm từ mà họ gọi là nơi lánh nạn, khiến cho một số người thiếu chút nữa là rút cả tim ra ngoài.

Kể đó là nội dung của các loại công nghệ. Một số loại khá là đáng ngờ như là làm thế nào để mà thủ công chế tạo ra một cái rìu đá đến phương pháp khai thác các sản vật như than đá, cách tinh luyện kim loại đơn giản, thậm chí là nguyên lý phát điện vòng dây hay là làm sao để chế tạo bóng đèn điện. Những công nghệ này được liệt kê ra theo từng mục, bởi vì lượng thông tin thực sự quá nhiều cho nên vài tiếng sau đó, tất cả mọi người đều tập trung xem video lập thể 3D.

Ngoài ra còn có một thứ khiến cho mọi người cảm thấy nghi hoặc vô cùng đồng thời cũng phải cảnh giác vô cùng. Đó chính là mỗi một thông tin dù là vật chất hay kỹ thuật, thì ở phía sau của nó đều để rõ mức giá.

Như là làm sao để mà thủ công chế tạo ra một chiếc rìu đá, mức giá của nó là 0.0000000002.

Báo cáo vị trí, báo cáo tọa độ của ba khu lánh nạn ở khu vực vũ trụ này và sơ đồ hướng dẫn làm sao để đi đến đó, giá cả của chúng cao đến mức lần lượt là năm vạn, bảy vạn và mười vạn. Sự chênh lệch này thật sự quá lớn.

Và trong những thông tin này, Diêu Nguyên đã phát hiện ra một quy luật, đó chính là... Công nghệ kỹ thuật cao nhất chỉ dừng lại ở cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba và cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm và những kỹ thuật liên quan một chút cũng không có!

- Nói cho họ biết, lặp lại y chang cho họ nghe, cái chúng tôi cần...

- ... Công nghệ kỹ thuật của cuộc cách mạng kỹ thuật lần thứ năm cũng tức là công nghệ kỹ thuật của nền văn minh vũ trụ cấp ba và cấp tư như các anh thường hay gọi!

(*) NB: (từ lóng) Tự cao.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 55: Mặt Mũi Gian Thương

Lời của Diêu Nguyên được nhanh chóng truyền tới nền văn minh thương nhân, tiếp đó nền văn minh thương nhân im lặng trong vài tiếng đồng hồ. Trong vài tiếng đồng hồ này họ không những ngừng phát sóng tất cả các nguồn thông tin, ngay cả phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ của nền văn minh thương nhân cũng trở về xung quanh tàu mẹ cũng tức là trở về bên trong không gian lớp chắn hạt cơ bản của tàu mẹ, có vẻ như là muốn tiến hành trao đổi thông tin với tàu mẹ.

Chính trong mấy tiếng đồng hồ này, mọi người ở trên tàu Hi Vọng bắt đầu thảo luận và suy đoán. Đầu tiên có thể khẳng định là chắc chắn đối phương nắm giữ khoa học công nghệ của cuộc cách mạng khoa học công nghệ lần thứ năm, cho dù là cây công nghệ không hoàn chỉnh nhưng mà có thể ứng dụng kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng thì cũng có nghĩa là họ đã ở trong giai đoạn sơ khởi của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm cho nên sau khi lời nói của Diêu Nguyên được truyền đi, chắc chắn bọn họ cũng đang do dự không biết có nên mang nền khoa học kỹ thuật công nghiệp lần thứ năm ra trao đổi hay không.

Lý lẽ này thật sự rất đơn giản, bản thân kỹ thuật vốn dĩ không có tính nhảy vọt cũng tức là nói không thể nào mới phút trước bạn còn đang dùng hàm lượng giác, phút sau bạn dùng hành tinh làm nhiên liệu, chuyện này chỉ có thể tồn tại ở trong thần thoại mà thôi. Đối với một thế giới khoa học nghiêm ngặt mà nói, chuyện này không thể nào tồn tại được.

Đương nhiên rồi, nếu như không nói đến bản thân khoa học công nghệ, chỉ nói đến việc sử dụng sản phẩm của chúng thì không có vấn đề gì lớn. Đơn giản mà nói, ví dụ như có những người huấn luyện thú sắp xếp một bộ máy vi tính cho bọn tinh tinh để cho chúng vẽ bậy bạ trên đó, tinh tinh có thể làm được không vấn đề gì, điều này không có gì phải nghi ngờ nhưng mà bạn có thể kêu tinh tinh đi chế tạo máy vi tính hay là để chúng thuyết minh máy vi tính vận hành như thế nào hay không? Ngu ngốc.

Thực tế chính là như vậy, nền văn minh thương nhân vũ trụ nắm giữ rất nhiều khoa học công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm. Điều này không có gì phải nghi ngờ nhưng mà bởi vì không biết nguyên nhân gì bản thân nền văn minh thương nhân vũ trụ không có được những nghiên cứu tái sử dụng hay là tiếp tục mở rộng sâu hơn của những công nghệ này. Tuy là điều này nghe có vẻ khá là vô lý nhưng với những thông tin mà hiện giờ con người đang nắm giữ thì tình hình có vẻ chính là như vậy.

So với nền văn minh thương nhân vũ trụ, sau khi họ có được khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì cũng chỉ có thể sử dụng sản phẩm của nó hoặc mang ra để buôn bán trao đổi mà thôi. Nhưng mà loài người thì không như vậy, khi mà loài người có được cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì bọn họ có thể làm rất nhiều việc như là phân tích bản thân công nghệ, liên kết chúng với khoa học công nghệ mà hiện giờ con người đang có.

Nói cách khác, nền công nghiệp của con người tuy là hiện giờ chỉ có thể đạt đến trình độ của giai đoạn đầu và giai đoạn gần giữa của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư nhưng mà kiến thức về lý luận khoa học kỹ thuật thì đã là giai đoạn sau thậm chí là giai đoạn đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư. Điều này rất giống với một số trường hợp trên Địa Cầu, một sự so sánh hơi lố đó chính là một số bộ lạc thậm chí cả

một đời cũng chưa biết điện là gì nhưng mà một số quốc gia thì đã đáp lên mặt trăng rồi.

Cho nên, chỉ cần cho con người trình độ kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm cho dù không phải là cây công nghiệp hoàn chỉnh nhưng cũng đã mang đến ưu điểm lớn. Đó chính là con người sẽ bước vào một cuộc bùng nổ của cuộc cách mạng công nghiệp mới, bước vào sự khởi đầu của một cuộc đại cách mạng công nghiệp giai đoạn mới.

Có lẽ nền văn minh thương nhân vũ trụ biết được điểm này cho nên các khoa học kỹ thuật mà họ đưa ra đều là dưới cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, một số ít thuộc về thời kì cách mạng công nghiệp lần thứ tư. Ý đồ này của họ đã rất rõ ràng, bọn họ không mong muốn giao cho con người khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

Chính trong lúc chờ đợi như vậy, chiếc phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ một lần nữa bay đến vị trí phạm vị lớp chắn hạt cơ bản, một lượng lớn thông tin nhanh chóng được truyền tới.

- Chúng tôi quả thật nắm giữ trình độ khoa học kỹ thuật của nền văn minh vũ trụ cấp ba và cấp bốn nhưng mà giá trị của các loại công nghệ này vô cùng lớn, chúng tôi cũng mới có được thông qua nhiều lần giao dịch trao đổi. Nếu như cần các loại công nghệ này, hãy cho chúng tôi biết là các anh có thật sự mua nổi hay không, cái gì chúng tôi cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán. Sản phẩm, công nghệ, sinh vật, vật chất, tất cả mọi thứ đều được, hãy cho chúng tôi biết là có thật sự các anh mua nổi hay không.

Đây chính là câu trả lời của thương nhân vũ trụ. Trong hoàn cảnh như vậy, một lượng lớn thông tin vật chất vốn đã được sắp xếp trước đó được điều chỉnh lại. Đương nhiên rồi, bởi vì mỗi một nền văn minh có cách gọi tên vật chất khác nhau cho nên để tránh bất kỳ sự hiểu lầm nào có thể xảy ra, con người cũng tiến hành ghi chép phương trình hóa học và các loại số

liệu của các loại vật chất này rồi tổ hợp lại thành một nhóm tín hiệu vật chất sau đó phát đi cho văn minh thương nhân vũ trụ.

Sau khi văn minh thương nhân vũ trụ nhận được những tín hiệu này nhanh chóng phân loại các loại vật chất này thành từng loại, sau đó gửi tới một bảng giá.

Ví dụ loại thường thấy nhất là thép, cho dù là gang thép hay là loại thép kim loại đã được xử lý đặc biệt, toàn bộ mức giá của chúng đều là 0.05/1 tấn, sau đó là các kim loại khác, mức giá họ đưa ra đều vô cùng thấp, nhiều nhất là bạch kim, đơn giá mỗi tấn cũng chỉ là 0,7.

Nếu tính như vậy, cho dù là bán hết toàn bộ tàu Hi Vọng, chắc là cũng không đủ để mua kiến thức thường thức trong vũ trụ.

Tiếp theo là những khoáng vật có tính phóng xạ, giá trị của nó cao hơn một chút so với mức giá mà mọi người nghĩ, ví dụ đơn giá của Uranium chính là 7/1 tấn, giá các loại khoáng vật có tính phóng xạ khác còn cao hơn nhiều. Ở trong bảng giá khoáng vật này, trong đó có một loại khoáng vật mang tính phóng xạ chưa biết có từ các thiên hà mới ra đời có giá trị tốt nhất, trong đó có một loại đạt đến mức giá hơn 370/1 tấn nhưng các loại mỏ liên kết số lượng ít của khoáng vật có tính phóng xạ này, giá trị của nó chỉ có mấy chục/1 tấn.

Vào lúc này đột nhiên Nhâm Đào chau mày một cái, rên khẽ một tiếng ủa. Thích Hiểu Điều đứng kế bên anh ta ban đầu chưa có phản ứng gì nhưng sau đó thì phát hiện hành động của Nhâm Đào thì ngã người về trước chăm chú quan sát các số liệu, trong giây lát sau thì anh ta cũng rên khẽ một tiếng ủa nhưng mà cả hai người đều không nói gì cả tiếp tục im lặng nhìn các số liệu.

Các chuyên gia khác thì cũng đang tập trung nhìn các số liệu và không ngừng tính toán mức giá trị của các loại vật chất này nhưng mà càng xem

thì sắc mặt của họ càng tái nhợt. Sau khi thống kê kỹ càng tất cả các khoáng vật và các khoáng vật có tính phóng xạ trên tàu Hi Vọng thì sau khi bán hết số lượng vật chất mà con người hiện giờ đang tích trữ thì cũng không đủ một vạn, là một vạn!

Vậy thì không cần phải nói công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm gì nữa, ngay cả một số thông tin thường thức về vũ trụ cũng không mua nổi, có thể nói số tiền mà con người đang có hết sức ít ỏi.

Tiếp theo thì bắt đầu truyền đi các bản đồ gen sinh vật mà hiện giờ con người đang có nhưng trong lúc truyền đi thì Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều cùng lúc nói không nên truyền đi bản đồ gen của các loại thực vật ngoài hành tinh, rồng đen sáu chân và trùng tộc dị hình, còn những loại sinh vật khác thì có thể truyền đi cho họ xem cũng không sao.

So với các loại khoáng vật như kim loại và các loại khoáng vật có tính phóng xạ thì mức giá của các thông tin gen sinh vật này cao hơn nhiều, ví dụ bản đồ gen và mười mẫu cây lúa đơn giản nhất cộng lại cũng có mức giá hơn 100, còn mức giá thấp nhất của một sinh vật sống thì thấp nhất cũng từ 500 và khi xem tới đây thì sắc mặt của mọi người mới dần dần rạng rỡ hẳn lên nhưng mà nét mặt của Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều thì lại lộ vẻ quả đúng như vậy nhưng bọn họ cũng không nói gì, chỉ im lặng cho đến khi truyền hết toàn bộ các thông tin.

Điều Nguyên đã phát hiện ra sự thay đổi sắc mặt của họ từ lâu. Anh cũng có rất nhiều điểm nghi vấn cần hỏi rõ nhưng bây giờ không phải là lúc. Sau khi tất cả các bản đồ gen sinh vật được truyền đi hoàn tất thì các nhân viên phụ trách đang dự định tiếp tục truyền đi các thông tin liên quan đến công nghệ thì bị Nhâm Đào ngăn cản.

- Như vậy đi, nói với bọn thương nhân vũ trụ rằng, những gì mà chúng ta có thể mang ra chỉ có bao nhiêu đây thôi. Nếu như không thể mua nổi khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì chúng

tôi cũng không còn cách nào khác, coi như là hủy bỏ cuộc giao dịch lần này.

Nhâm Đào nói với nhân viên liên lạc.

Nhân viên liên lạc nhìn về phía Diêu Nguyên cầu cứu, Diêu Nguyên nhìn Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều một cách khó hiểu. Nét mặt của hai người vô cùng bình tĩnh giống như là câu nói này không hề có vấn đề gì cả.

Diêu Nguyên cũng không phải kẻ ngốc, anh lập tức hiểu ngay thông tin mà nền văn minh thương nhân vũ trụ đưa ra chắc chắn có giả dối cho nên anh lập tức yêu cầu nhân viên liên lạc truyền đi câu nói đó, đồng thời anh hỏi ngay hai người kia:

- Có thể nói rõ cho tôi biết có giả dối gì ở đây không? Tại sao lại ngăn cản chúng ta tiếp tục nói cho họ nghe công nghệ mà chúng ta có? Những sản phẩm đưa ra vốn dĩ là không đủ để mua công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

Nhâm Đào khẽ nhún vai không nói gì cả, Thích Hiểu Điều lên tiếng:

- Bởi vì nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh kia xem chúng ta như là kẻ ngốc. A, nên nói như thế nào đây? Tóm lại mức giá của một món đồ thì cần phải xem công dụng của nó và giá trị của vật ngang giá là bao nhiêu? Ví dụ khi chúng ta ở Địa Cầu thì xem vàng là vật ngang giá, nếu như ở trên một tinh cầu làm bằng vàng thì sao? Những người ở đó sẽ xem vàng là gì? Xem như cục đá, nói không chừng bùn đất ở trong tinh cầu đó có giá trị tương đương vàng trong Địa Cầu của chúng ta.

- Đạo lý ở đây cũng như vậy, có rất nhiều món chúng ta cứ nghĩ rằng rất quý giá nhưng thương nhân ngoài hành tinh hay là trong vũ trụ này lại cho rằng món đó không quan trọng, thậm chí là xem nó như cỏ rác, như vậy thì sẽ gây ra sự chênh lệch về giá trị tương đương. Nhưng có một điểm

chúng ta phải làm rõ, cũng giống như trước đây khi chúng ta đối diện với thực vật ngoài hành tinh.

Khi Thích Hiếu Điều nói đến đây thì anh ta mỉm cười nhìn về phía các số liệu rồi nói:

- Cũng có thể có những thứ mà chúng ta cho rằng không quan trọng nhưng mà ở trong vũ trụ lại cho chúng là những món đồ vô cùng quý hiếm giá trị. Các món đồ như vậy hoàn toàn có khả năng tồn tại nhưng mà bởi vì chúng ta không biết mức giá trị ở trong vũ trụ này khiến cho thương nhân vũ trụ ngoài hành tinh mua được những món đồ quý giá đó với một mức giá cực kì thấp. Dù sao thì trong cái tên của nền văn minh của họ cũng đã có chữ thương nhân, người xưa nói không gian xảo thì sẽ không làm thương nhân. Chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

Diêu Nguyên gật đầu nói một cách chắc chắn:

- Không sai, tình hình này rất có khả năng xảy ra. Đó là vì sự khác biệt về giá trị quan của hai bên, có thể chúng ta xem như bảo bối còn người ta xem như cỏ rác, có những thứ chúng ta xem như cỏ rác thì người ta xem như bảo bối. Tôi đã hiểu rõ ý của các anh rồi, nếu như trong những thông tin vật chất mà chúng ta gửi đi cho họ có các món bảo bối đó thì nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh kia rất có khả năng sẽ ngăn cản chúng ta rời khỏi. Bởi vì họ muốn kiếm lời nhưng mà họ cũng muốn giao dịch cho nên họ sẽ không từ bỏ cuộc giao dịch này nhưng mà các anh khẳng định trong đó có những thứ mà họ cho là bảo bối sao? Nên biết rằng cơ hội của cuộc giao dịch này chỉ có một mà thôi...

Thích Hiếu Điều và Diêu Nguyên còn chưa kịp trả lời thì lúc này đã xuất hiện câu trả lời của văn minh thương nhân ngoài vũ trụ.

- Nền văn minh chúng tôi trước giờ vẫn luôn giúp đỡ các nền văn minh vũ trụ nhỏ bé mới ra đời. Tuy rằng vật chất của các anh rất thiếu thốn,

không quan trọng nhưng chúng tôi vẫn mong muốn tiếp tục cuộc giao dịch này nhưng mà các anh còn phải bổ sung thêm một vài món, tốt nhất là sinh vật sống chủ chốt ở trong nền văn minh của các anh hoặc là kẻ thích ứng của vũ trụ...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 56: Đàm Phán

Lời nói của văn minh thương nhân ngoài vũ trụ khiến cho Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều nở nụ cười đắc thắng. Diêu Nguyên cũng đã nhận ra chắc chắn trong số những thông tin lúc này nền văn minh thương nhân ngoài vũ trụ đưa ra có thông tin giả dối hoặc có thể nói là gian lận, chắc chắn trong đó có những món vật chất giá trị cực cao nhưng mà lại bị bọn họ gian lận bằng cách mua với một mức giá cực thấp. Đây mới chính là chân tướng thực sự giữa những thông tin lúc này và câu nói hiện giờ của họ.

Nếu đã như vậy, Diêu Nguyên càng không cần phải lo lắng cũng không cần phải vội vàng. Bởi vì lợi ích chính là lợi ích, bất kể là động vật bậc thấp hay là động vật bậc cao, Địa Cầu hay vũ trụ, tiêu chuẩn cao nhất cũng chỉ có thể là lợi ích điều khiển tất cả mọi thứ.

Khi mà lợi ích xuất hiện thì cuộc giao dịch giữa hai bên mới có thể tiếp tục tiến hành và thương nhân ngoài hành tinh cũng đã biểu lộ ra khát vọng lợi ích của họ đối với một số khoáng vật trên tàu Hi Vọng. Như vậy cũng có nghĩa là về phía con người cũng có đủ thời gian làm rõ rốt cuộc là khoáng vật gì đồng thời có thể suy nghĩ kỹ càng về tình hình giao dịch tiếp theo.

- Thôi được rồi, bây giờ hai anh nên nói cho tôi biết, rốt cuộc hai anh từ chỗ nào có thể phát hiện ra sự việc này, thứ mà thương nhân vũ trụ ngoài hành tinh kia cố tình che giấu có những khoáng vật có mức giá cao hơn nhiều so với mức giá họ đưa ra.

Lúc này Diêu Nguyên hỏi Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều.

Lần này thì đến lượt Thích Hiểu Điều không nói gì cả, anh ta chỉ nhìn Nhâm Đào và cười ngô nghê, Nhâm Đào cũng miễn cưỡng xoa xoa lỗ tai và nói:

- Thật ra rất đơn giản, chúng tôi có thể nhận ra từ các vật chất và bảng giá mà bọn họ gửi tới.

Diêu Nguyên cũng sử dụng khả năng của kẻ tư duy nhìn vào bảng giá mà thương nhân ngoài hành tinh gửi tới trong một lúc lâu, anh cũng không nhận ra có điểm gì đặc biệt, đành phải tò mò hỏi:

- Rốt cuộc là có chỗ nào khiến cho hai người các anh nhận ra có điểm đặc biệt? Kỹ năng tư duy của tôi không bằng các anh, các anh mới thật sự lợi hại, tôi không nhìn ra... Chỗ nào? Các anh nhìn ra thì nói tôi nghe đi.

Nhâm Đào càng tỏ vẻ miễn cưỡng, trên mặt anh ta hiện chữ tôi rất lười nhưng mà cũng đành phải đi đến bên cạnh Diêu Nguyên mà nói:

- Anh hãy nhìn kỹ các mức giá này, mức giá phía trước và phía sau và cả số lượng vật chất này mà tàu Hi Vọng của chúng ta đang tích trữ, anh có thể nhận ra rồi đúng không? Tuy là giá cả lên xuống không ổn định nhưng mà về cơ bản có sự chênh lệch rất lớn với sự tích trữ vật chất của chúng ta. Ý tôi nói là tổng số lượng, ví dụ như số lượng vật chất nguyên tố sắt của chúng ta là lớn nhất cho nên giá cả của nó là thấp nhất, sau đó bạch kim của chúng ta rất ít, giá của nó cũng cao hơn.

- Tiếp theo đó chính là các khoáng vật có tính phóng xạ cơ bản cũng như vậy. Ngoại trừ những loại này ra, những loại khoáng vật mang tính phóng xạ mà chúng ta tìm thấy ở trong các thiên hà mới ra đời, số lượng và giá cả của các loại này không cân đối với nhau. Ví dụ như các loại khoáng vật mang tính phóng xạ liên kết, số lượng của chúng rất ít, tôi vẫn còn nhớ các loại này, sau khi tinh chế chúng ta chỉ có tổng cộng hơn 200kg nhưng

mà giá cả của chúng lại còn thấp hơn các loại khoáng vật mang tính phóng xạ của mạch mỏ chính khác. Chính ở điểm này đã khiến chúng tôi cảm thấy nghi ngờ tại sao các loại khoáng vật khác đều là dựa vào số lượng nhiều ít mà định giá, chỉ có mấy loại này là ngoại lệ?

Nhâm Đào khẽ nhún vai rồi nói:

- Tiếp theo đó chính là các thông tin gen sinh vật, giá mà thương nhân ngoài hành tinh đưa ra quá cao, cao đến mức vượt xa dự liệu của chúng ta. Tuy là sinh vật sống của mỗi một nền văn minh và mỗi một tinh cầu đều khác nhau, thậm chí gen và bản chất cũng có thể khác nhau nhưng mà mức giá này thật sự cao quá, đương nhiên cũng có thể vũ trụ rất xem trọng các bản đồ gen này nhưng mà điều này vẫn không thể nào giải thích vì sao giá cả của chúng lại cao như vậy, anh hiểu chưa? Đây có lẽ là bọn họ đang cố tình che giấu điều gì, vậy thì họ đang che giấu điều gì? Bọn họ đưa ra mức giá cực thấp cho những món vật chất cực kì đáng giá cho nên khi định giá các món vật chất không tính bằng trọng lượng như sinh vật sống thì họ đưa ra mức giá cao hơn, như vậy mới có thể giải thích cảm giác đột ngột trước đây.

Lúc này thì Diêu Nguyên cũng bắt đầu phản ứng, kĩ năng kẻ tư duy của anh ta cũng đã liệt kê ra các chi tiết này, anh ta liền nói:

- Không sai, cái cảm giác này vô cùng đột ngột! Quả thật đúng là không gian không làm thương nhân, ngay cả các thương nhân ngoài vũ trụ cũng gian xảo như vậy... Nhưng mà cũng tốt, ít ra thì bọn họ cũng chưa biết chúng ta đã biết giá của các loại vật chất này cao hơn nhiều so với hiện giờ, thậm chí nói không chừng chúng là những món hàng quý báu có một không hai. Bây giờ chúng ta đã chiếm thế chủ động, chiếm thế thượng phong, bọn gian thương đó chắc chắn phải trừng trị chúng một trận mới được.

Tuy là nói như vậy nhưng mà Diêu Nguyên cũng không thể phát ngôn quá đáng, dù gì đây cũng không phải là giao dịch với các thương nhân con người mà là đang giao dịch với một chủng tộc văn minh ngoài vũ trụ có trình độ khoa học kỹ thuật cao hơn con người. Nếu như phát ngôn bừa bãi mà gây ra chiến tranh thì đây chính là sự thất bại lớn nhất của một lãnh đạo loài người như anh.

- Nói cho họ biết, vật chất của chúng ta rất nghèo nàn, nếu thật sự không thể giao dịch thì thôi kết thúc giao dịch lần này.

Sau khi Diêu Nguyên nói xong những lời này, lòng anh vô cùng căng thẳng nhưng mà anh vẫn quyết định tin tưởng Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều, đồng thời cũng tin tưởng nhận định của bản thân. Bây giờ con người chẳng khác gì những kẻ mù lòa nhìn không thấy, nghe không thấy, cảm nhận không được, đây chính là điểm duy nhất có thể chiếm lại thế chủ động cũng chỉ có thể như vậy mới có thể có được khoa học công nghệ và các loại thông tin kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm cho nên anh không thể không thử mạo hiểm một phen.

Kết quả tới nhanh chóng, chiếc phi thuyền nhỏ đó đã gửi lại câu trả lời:

- Chúng tôi sẽ giúp đỡ nền văn minh vũ trụ yếu kém mới ra đời với vật chất nghèo nàn hiện giờ mà các anh có, chúng tôi có thể tiến hành trao đổi với các anh một công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm. Xin hãy nhớ lấy liên minh thương nhân vũ trụ vĩ đại này, cái gì cũng có thể mua, cái gì cũng có thể bán.

Lúc này đây, tất cả các suy luận đều đã được xác nhận là đúng. Tất cả mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy vui mừng trong lòng, họ cảm thấy đắc thắng. Khoan nói chuyện khác, ít ra kết quả trước mắt của cuộc đàm phán hiện giờ là đã lấy được một công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, lấy kỹ thuật di chuyển bằng độ cong ánh sáng cũng

được. Bởi vì sau khi có được kĩ thuật này thì rất có thể sẽ nảy sinh thêm cơ hội có thể trong tương lai mấy chục năm hoặc mấy trăm năm sau, nói không chừng con người sẽ hoàn toàn bước vào cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

Nhưng mà những gì con người muốn có thật sự quá nhiều, hơn nữa bọn Diêu Nguyên cũng không nắm rõ giá cả của những món vật chất mà họ đang sở hữu cho nên đương nhiên là không thể như vậy thì đồng ý bán. Người xưa nói người mua hét giá trên trời, kẻ mua trả giá dưới đất, lúc này đây điều cần thiết đó chính là phải kiên nhẫn và mặc cả. Về phương diện này thì đương nhiên không cần Diêu Nguyên phải lo lắng rồi, trên tàu Hi Vọng có rất nhiều chuyên gia về lĩnh vực kinh doanh, có không ít nhân tài nắm rõ thao tác vận hành thương mại. Việc này cứ để họ giải quyết là được rồi.

Trên thực tế, những người này là những người thiệt thòi nhất trên tàu Hi Vọng, họ không nắm rõ các kiến thức về khoa học kĩ thuật cũng không hiểu được làm sao để vận hành các công tác kĩ thuật. Cái mà họ nắm rõ nhất đó chính là thương mại nhưng lại không có đất dụng võ trên tàu Hi Vọng, điều vĩ đại nhất mà họ có thể làm là tiểu thương bán thực phẩm hoặc bán các món đồ nhỏ lẻ. Đây thực sự là lãng phí nhân tài.

Và cho đến lúc này đây thì giá trị của họ mới thực sự bộc lộ ra ngoài. Mười mấy người nắm rõ nhất về môi trường kinh tế và kĩ năng đàm phán đã được chọn ra, họ sẽ cân nhắc kỹ thuật ngôn ngữ và kĩ thuật thương thảo tiến hành đàm phán với đối phương.

Ban đầu Diêu Nguyên và mọi người vốn dĩ cũng còn đứng ở chỗ cũ chờ đợi kết quả của cuộc thương lượng nhưng mà khi bước vào cuộc thương lượng thật sự lại là những lời lẽ thương thảo vô cùng bình dân. Hơn nữa còn có một số lý lẽ nghe có vẻ rất ngờ nghệch, hơn nữa họ còn cò kè qua lại mãi không chấm dứt, những người xung quanh cảm thấy chán nản vô cùng. Thời gian trôi đi, mọi người bắt đầu ngáp.

Với tình hình như vậy, Diêu Nguyên phân ra ca trực cho các chuyên gia đàm phán đó đồng thời cũng chia ra ca trực cho những nhân viên hậu cần và cả những chiến sĩ phòng vệ trên tàu Hi Vọng, sau đó mọi người bắt đầu thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Khi Diêu Nguyên đi ngủ thì sẽ do Vương Quang Chính quyết định mọi việc nhưng mà anh ngủ không hề sâu, bất kì một tiếng động nhỏ nào cũng khiến anh thức giấc ngay nhưng mà những ngày sau đó cũng không xảy ra những sự việc như bị đột kích đột ngột, cuộc đàm phán kéo dài hơn hai ngày.

Cho đến hiện giờ, hoàn toàn là các chuyên gia đàm phán này đã chiếm quyền chủ động, mức giá trao đổi cũng đã từ một công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm điều chỉnh thành một công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm cộng thêm một tổ hợp thông tin vũ trụ hơn nữa theo như lời nói của các chuyên gia đàm phán này thì mức giá này cũng mới chỉ là bắt đầu thôi. Chỉ cần tiếp tục đàm phán thì bọn thương nhân ngoài hành tinh kia sẽ càng nói lỏng giá ra, nói không chừng đến cuối cùng con người có thể có được tất cả những gì mình muốn.

Chẳng lẽ các khoáng vật mang tính phóng xạ đó của con người lại quý giá như vậy sao, đủ để khiến cho bọn thương nhân vũ trụ kia cam chịu thiệt thòi như vậy?

Nhưng mà các chuyên gia đàm phán thương mại đó lại đưa ra câu trả lời khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu. Cảm giác của họ không phải là các khoáng vật đó của con người vô cùng quý giá mà là họ cảm thấy bọn văn minh thương nhân vũ trụ kia vô cùng ngây thơ. A, nói một cách đơn giản, hầu như bọn họ không có kinh nghiệm đàm phán gì cả thậm chí cũng không có nhận thức vô cùng rõ ràng đối với tiền vốn. Nói một cách đơn giản hơn, bọn họ chẳng khác gì một đám tiểu thương buôn bán nhỏ lẻ, không hề xứng đáng với hai chữ thương nhân cho nên mới từng bước thất bại trong cuộc đàm phán này.

Câu trả lời này thật sự khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng tò mò và khó hiểu và trong số tất cả mọi người thì chỉ có mình Nhâm Đào hơi sững sờ nhưng ngay sau đó anh liền phục hồi vẻ mặt tỉnh bơ như không và vô cùng chán nản. Và vẻ sững sờ đó quá ngắn ngủi khiến cho mọi người xung quanh vốn dĩ không nhìn rõ là rốt cuộc anh ta có thái độ gì.

Cứ như vậy, cuộc đàm phán này liên tục suốt bảy ngày đến cuối cùng khi giá cả được điều chỉnh đến mức ba công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm và tất cả các thông tin vũ trụ thì bọn văn minh thương nhân ngoài hành tinh kia đã phát hiện có gì đó không đúng. Bọn họ bắt đầu từ chối tiếp tục đàm phán nhưng mà khiến cho con người cảm thấy khó hiểu là dường như bọn họ còn có vẻ sốt ruột hơn con người. Bọn họ cũng không có ý định kết thúc cuộc giao dịch nhưng chiếc phi thuyền nhỏ cứ bay tới bay lui giữa tàu mẹ và tàu Hi vọng không ngừng truyền đạt và tiếp nhận thông tin. Rõ ràng là đang thương lượng điều gì đó.

Khi đến ngày thứ tám kể từ ngày con người và nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh tiếp xúc nhau, cuối cùng nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh đã đưa ra một quyết định quan trọng nhất. Đó là họ mời lãnh đạo bên con người dẫn theo một đoàn tới viếng thăm tàu mẹ của họ, tiến hành cuộc đàm phán giao dịch cuối cùng đồng thời họ cũng cử ra một đoàn đại biểu không quá mười người đến tàu mẹ của con người tiến hành cuộc đàm phán cuối cùng với con người. Kết quả của cuộc đàm phán này sẽ quyết định sự thành công của cuộc giao dịch giữa hai bên.

Tiếp theo đó, sau khi đã thương lượng hồi lâu, Diêu Nguyên không tham gia vào trong phái đoàn đi đến tàu mẹ ngoài hành tinh mà là do Ứng dẫn đoàn, Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều cùng với 20 chiến sĩ liên tinh khác và một nửa các chuyên gia đàm phán thương mại cùng nhau tới đó.

- Cuộc đàm phán lần này vô cùng quan trọng, Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều. Đây là cuộc chạm trán đầu tiên giữa loài người chúng ta với nền văn

minh ngoài hành tinh, thiện ý hay là ác ý? Thu hoạch hay là chiến tranh, hoàn toàn phải xem các anh rồi...

Tiếp theo, cuộc viếng thăm bắt đầu...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 57: Lời Mời

Đối với lời mời của nền văn minh thương nhân vũ trụ, cho dù là đồng ý hay là phản đối thì mọi người cũng chia thành hai phe. Phe đồng ý cảm thấy cuộc giao dịch này sắp gặt hái được thắng lợi cuối cùng rồi, chỉ cần thành công trong lần đàm phán cuối cùng này là được. Lúc đó văn minh nhân loại không những có thể có được tất cả thông tin vũ trụ mà con người muốn có, hơn nữa cũng có thể có được khoa học công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

Còn số lượng người phản đối thì rất ít, lý do mà họ đưa ra đó chính là suy luận của Nhâm Đào về việc nền văn minh thương nhân ngoài vũ trụ đã biết được sự tồn tại của con người. Lỡ như họ có phương pháp thăm dò loài người mới cũng tức là kẻ thích ứng vũ trụ, như vậy thì rất có khả năng sẽ mờ mắt vì tiền, nói tóm lại lời mời lần này có vẻ giống như một âm mưu.

Sau khi suy xét nhiều khía cạnh, Diêu Nguyên cũng quyết định đồng ý lời mời này. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên con người gặp gỡ chủng tộc ngoài hành tinh. Cho dù là tình hình như thế nào, nếu như đã quyết định gặp gỡ ngay từ đầu thì càng không thể bỏ cuộc giữa chừng vào lúc này. Cơ hội lần này thật sự vô cùng quan trọng với nền văn minh nhân loại, cho nên bất kể như thế nào cũng phải tiếp tục cho nên đã đề cử ra phái đoàn đi viếng thăm lần này.

Tiếp theo đó chính là sự thương lượng, tổ chức cũng như là sự hướng dẫn về các lễ nghi và ngôn ngữ của các thành viên trong đoàn. Dù sao đây cũng là một sự kiện lớn, từ lúc khai thiên lập địa đến nay, đây là lần đầu

tiên con người tiếp xúc giao lưu với chủng tộc ngoài hành tinh. Sự tiếp xúc loại ba thật sự cho nên chuẩn bị cẩn thận là điều vô cùng cần thiết.

Cũng trong lúc tất cả mọi thứ đã chuẩn bị như vậy, đột nhiên có một thiếu nữ Âu Mỹ khoảng mười tám mười chín tuổi có mặt ở nơi tiến hành công tác chuẩn bị. Lúc này ở nơi này có chút hỗn loạn, tất cả các nhân viên đều đang chuẩn bị các đồ vật của riêng mình, như là nhân viên lập trình đang kiểm tra thử các công việc phân tích và truyền đạt tín hiệu, các chiến sĩ liên sao đang mặc các bộ áo giáp chiến đấu của mình. Sau đó là các chuyên gia đàm phán thương mại đang trao đổi và thương lượng với nhau với một vẻ mặt hào hứng, ngay cả Diêu Nguyên cũng đang dạn dò Ứng đôi lời.

Nơi chuẩn bị công tác vốn dĩ đã được giới nghiêm, người thiếu nữ này tranh thủ lúc không ai để ý lén vào, cô nở nụ cười rạng rỡ chạy tới trước mặt Nhâm Đào rồi nói:

- Chú ơi, cháu tặng chú món quà này nhé. Trong lúc nói, cô bé mở bàn tay của mình ra.

Trong bàn tay của cô bé là một sinh linh bé nhỏ, có sáu cái chân nhỏ, toàn thân trắng sáng như ngọc. Nó chính là một con Hắc Long sáu chân mới chào đời, nó đang ngủ rất say và không ngừng ngáp.

Nhâm Đào vốn dĩ đang đứng thần thờ, khi mà đứa bé gái chạy tới trước mặt anh thì anh đột nhiên bừng tỉnh nhưng anh vẫn im lặng không nói gì, chỉ là nhìn về hướng đứa bé gái đó bước tới. Những nhân viên trực cửa đang đối ca trực, sau đó thì các nhân viên đang bận bịu thu xếp đồ đạc của mình, ngay cả anh cũng đang đứng thần thờ, chính trong giây phút lơ là này, đứa bé gái len lén lén vào.

- Chú biết cháu, cháu là Val, cháu gái của nhà khoa học nào đó...

Nhâm Đào suy nghĩ hồi lâu thì một cái tên xuất hiện trong đầu óc của anh.

Val cười khúc khích, cũng không nói gì chỉ nhét vào tay Nhâm Đào một ấu thú Hắc Long sáu chân rồi nói:

- Hãy để nó vào trong áo giáp chiến đấu, đây chính là món quà sẽ tấu lên khúc hát khai hoàn chiến thắng.

Nói xong cô bé không chờ Nhâm Đào nói gì, xoay người chuẩn bị đi ra bên ngoài. Lúc mà cô vừa đi tới cổng thì những người nhân viên trực ca cũng cùng lúc đi tới và mời cô ra khỏi nơi tập huấn.

Nhâm Đào lại ngơ ngác trong giây lát, đầu óc anh đang không ngừng suy nghĩ, giây lát sau đột nhiên cười khẽ rồi nhét ấu thú Hắc Long sáu chân này vào trong ngực áo của mình.

Hắc Long sáu chân vốn đã không thể tách rời với con người, đặc biệt là ấu thú của chúng có một tình cảm đặc biệt với mùi của loài người, chưa từng xảy ra chuyện tấn công loài người. Hơn nữa ấu thú Hắc Long sáu chân càng tiếp xúc với con người thì lại càng có tình cảm cho nên sau khi bỏ nó vào trong ngực áo, con Hắc Long này ngửi thấy mùi của con người thì tiếp tục ngủ sâu.

Cùng lúc đó, trong phòng thí nghiệm sinh học, những nhân viên ra ngoài ăn cơm đã trở về phòng thí nghiệm, ở trong phòng nuôi dưỡng Hắc Long sáu chân thì sáu con Hắc Long chỉ còn lại năm con. Chẳng qua lúc này chưa đến lúc cho chúng ăn nên không ai phát hiện ra điều này.

Cũng vào lúc đó, sau khi rời khỏi nơi tiến hành công tác chuẩn bị thì đột nhiên Val từ trong túi áo lôi ra một viên châu thủy tinh bằng sợi cacbon có độ đàn hồi cao rồi bỏ nó trên đường sau đó ngân nga khúc hát đi về phía trước, không hề có cử động gì khác lạ nữa.

Ở nơi chuẩn bị tổ chức công tác, sau khi đã chuẩn bị hoàn tất mọi thứ, tất cả các nhân viên lần lượt bước lên tàu vận chuyển. Sau đó bọn họ sẽ đi đến phi thuyền vũ trụ Quan Sát, sau đó sẽ do tàu vũ trụ Quan Sát chở họ đến tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh.

Cùng lúc đó, khi họ đi đến tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh thì trong tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh cũng xuất hiện một chiếc tàu vũ trụ siêu nhỏ chỉ dài khoảng hơn 30m, chiếc tàu vũ trụ này cũng tiếp cận về hướng tàu Hi Vọng của loài người. Cuộc gặp gỡ đầu tiên sắp được tiến hành.

Cuộc gặp gỡ diễn ra dưới mắt mọi người, khoảng hơn 20 phút sau cuối cùng chiếc tàu vũ trụ siêu nhỏ đó cũng đã đáp xuống tàu Hi Vọng, đồng thời đi vào bên trong tàu Hi Vọng từ cửa khoang. Tất cả các chiến sĩ liên sao do Diêu Nguyên dẫn đầu cùng với các quan chức chính phủ và cả các sĩ quan quân đội cấp cao đều đã tập trung ở trong hành lang bên trong tàu Hi Vọng. Tuy rằng không biết lễ duyệt binh có phạm phải cấm kị gì của họ không nhưng mà nghi lễ đón tiếp long trọng như vậy có lẽ là không có gì sai.

Tiếp theo đó, chiếc phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ bay vào bên trong tàu Hi Vọng đồng thời có mười sinh vật ngoài hành tinh với hình thù kì lạ từ trên đó bước xuống.

Các sinh vật ngoài hành tinh này cũng mặc những trang phục phi hành gia, chỉ là màu sắc chất liệu và kiểu dáng bên ngoài của mỗi người đều khác nhau. Trên cơ sở những gì quan sát được hiện giờ thì ít ra mười sinh vật ngoài hành tinh này được chia thành bốn chủng tộc, trong đó có một chủng tộc có cái đầu lớn hơn hẳn trông có vẻ là lớn bằng một nửa cơ thể của nó, thân thể nó trông có vẻ rất nhỏ bé, cao nhất thì chỉ khoảng 1m4. Đây chính là hình dáng người ngoài hành tinh bản tiêu chuẩn trong trí tưởng tượng của con người.

Cơ thể của một chủng tộc khác cao ít nhất 3m5, nó trông có vẻ rất lực lưỡng giống như là một con tinh tinh lớn nhưng mà nó có bốn cánh tay. Điều này thì hoàn toàn khác với loài người.

Còn có một chủng tộc khác... Không có giống như các loài sinh vật mà là giống như một loài sâu bọ có hình dáng một con rết rất dài, ít nhất là khoảng bảy tám mét. Trên bộ trang phục phi hành gia của nó có đến mười mấy cánh tay thon nhỏ. Nó cũng có thể đứng thẳng nhưng mà trong lúc di chuyển thì vẫn phải bò về phía trước như loài sâu bọ.

Cuối cùng là một sinh vật sống vô cùng kì lạ, nó chính là một sợi dây. Đúng vậy, một sợi dây dài hơn 2 m, cái đầu hơi lớn có thể nhìn rõ đó là cái đầu, những cái khác thì không có gì khác biệt với một con rắn.

Chính là bốn loại sinh vật sống kì lạ như vậy, sau khi mười sinh vật sống này đi vào trong tàu Hi Vọng thì trong tích tắc tất cả mọi người đều không biết nói gì. Ngoại trừ duy nhất một loại ra thì tất cả những loài khác so với sinh vật sống có trí tuệ hay là so với hình dáng của loài người có sự khác biệt quá lớn. Nhưng mà cũng may là Diêu Nguyên cũng không tỏ ra quá bất ngờ, anh đã nhanh chóng bước về phía trước, tiếp theo đó lời của anh được truyền tới nhân viên trung chuyển thông qua máy truyền tín hiệu được đặt ở bên trong áo giáp chiến đấu liên sao, tiếp theo đó lại thông qua nhân viên trung chuyển sử dụng tín hiệu của tàn tích văn minh ngoài hành tinh truyền đạt đến các sinh vật sống ngoài hành tinh này.

- Chào mừng các vị đến đây, chúng tôi với một thái độ chung sống hòa bình giữa các loài khác nhau, với một...

Chính trong lúc Diêu Nguyên đang nhớ những câu nói chào đón do các vị chính trị gia và Vương Quang Chính soạn ra, không ngờ người ngoài hành tinh với cái đầu lớn nhất trong số mười người đó cắt ngang lời nói của Diêu Nguyên:

- Chúng ta hãy bắt đầu tiến hành đàm phán, đồng thời xin hãy đưa thuyền viên của chúng tôi đi xem thử hiện vật trao đổi của các anh.

Tuy Diêu Nguyên đã có tâm lý chuẩn bị từ trước nhưng mà đối với sự thăng thường của bọn người ngoài hành tinh kia thì vẫn cảm thấy có chút không quen. A, có lẽ là họ đã quen với việc giao dịch với rất nhiều nền văn minh ngoài hành tinh rồi nhưng mà con người thì hoàn toàn khác. Từ lúc khai thiên lập địa đến nay mới gặp gỡ lần đầu với nền văn minh khác cho nên thái độ cẩn thận giữa hai bên hoàn toàn khác nhau, hơn nữa con người vẫn còn đang ở thế có nền khoa học kỹ thuật lạc hậu. Chính vì như vậy, giữa hai bên có sự khác biệt về nhận thức và thái độ là hoàn toàn có thể lý giải được.

Nếu đã như vậy, Diêu Nguyên cũng không có ý định tiếp tục nói những lời khách sáo. Trong tích tắc, cùng với sự hộ tống của các chuyên gia đàm phán thương mại và một số quan chức cấp cao, mười người ngoài hành tinh này đã đi đến phòng hội nghị và trong đó thì có ba người ngoài hành tinh đi theo loài người đi đến kho hàng, bắt đầu kiểm tra tình trạng thực tế của các món hàng được mang ra giao dịch.

Có vẻ như mọi thứ đều bình thường...

Ở phía bên kia, phái đoàn do Ưng dẫn đầu cũng đã đi đến tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh. Cái cảm giác đầu tiên sau khi mọi người bước xuống phi thuyền đó là không phải cảm giác bước vào một chiếc phi thuyền ngoài hành tinh với một kỹ thuật hiện đại. Cảm giác duy nhất chỉ có một mà thôi, đó chính là dơ dáy, bừa bãi, xấu xí!

Đúng vậy, khi vừa mới bước vào chiếc tàu mẹ của người ngoài hành tinh, cái nhìn thấy đầu tiên đó chính là những sự chắp vá các loại. Lớp bọc kim loại của các đường ống đều hở ra, hơn nữa bất cứ chỗ nào cũng có cảm giác loăng ngoăng và không hoàn chỉnh, nói đơn giản hơn là thay vì nói đã

bước vào một thế giới của nền khoa học công nghệ tương lai, chỉ bằng nói là đã bước vào một thế giới ngập tràn không gian Steampunk (*).

Một thế giới như vậy khiến cho tất cả mọi người vốn dĩ chờ đợi trông ngóng nay cảm thấy thất vọng náo nức nhưng mà sự việc như vậy thật sự rất khó nói, nói không chừng khoa học kỹ thuật tương lai chính là như vậy thì sao?

Nói tóm lại dưới sự hướng dẫn của người ngoài hành tinh thì sau khi mọi người ra khỏi phi thuyền đã đi đến một phòng lớn nhưng mà sao phòng này trông không giống phòng hội nghị mà trông rất giống phòng xét xử tội phạm. Tất cả những vị trí xung quanh đều nằm ở trên cao, ở chính giữa thì có một cái bục lõm xuống, tất cả thành viên loài người đều đứng ở chỗ đó. Xung quanh ít nhất là có đến hàng ngàn người ngoài hành tinh đều đứng vây quanh nhìn xuống, tình cảnh như vậy khiến cho các thành viên đoàn đột nhiên có cảm giác bị sỉ nhục.

Ung nhanh chóng kiềm chế cảm xúc của mọi người lại, anh nhẹ nhàng nói:

- Mọi người khoan hãy kích động, nói không chừng đây là quy tắc trình tự của họ. Chúng ta đến đây là khách thì phải tuân thủ quy tắc của họ, mọi người đừng có manh động.

Những người khác đương nhiên là không thể manh động rồi chỉ là trong lòng cảm thấy không thoải mái nhưng mà cuộc đàm phán vẫn được tiếp tục như lúc trước, chính là ở trong tình cảnh bị xem như là phạm nhân như vậy tiếp tục đàm phán...

(*) Steampunk: Một nhánh của thể loại khoa học giả tưởng hay khoa học huyền bí kết hợp với phong cách công nghệ lấy ý tưởng từ máy móc chạy bằng hơi nước thế kỷ 19, Steampunk thường có những chi tiết máy

móc đi kèm với trang phục quý tộc thế kỷ 19. Màu sắc thường là vàng, đỏ hay hung đỏ.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 58: Tín Hiệu!

Bởi vì do ảnh hưởng của hạt cơ bản nên hai bên đàm phán không ai biết được trạng thái của đối phương nhưng mà cuộc đàm phán vẫn được tiếp tục diễn ra. Tàu Quan Sát cùng với phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ của thương nhân ngoài hành tinh không ngừng bay qua bay lại, báo cáo tiến triển của cuộc đàm phán giữa hai bên. Điều này cũng khiến cho phía loài người vốn dĩ luôn lo lắng từ từ cảm thấy yên tâm hơn toàn tâm toàn lực đối phó với cuộc đàm phán thương mại này.

Cũng trong khoảng thời gian này, phía loài người dẫn những người ngoài hành tinh đó nhiều lần đi xem hiện vật để xác nhận loài người thật sự có những món hàng đó để trao đổi khoa học kỹ thuật công nghệ và thông tin với họ chứ không phải là gian dối lừa đảo.

Nói tóm lại, cuộc đàm phán này kéo dài hơn một ngày, Ưng và mọi người đành phải quay trở về tàu Quan Sát nghỉ ngơi ăn uống nhưng mà cuộc đàm phán giữa hai bên vẫn còn khá căng thẳng. Đó là bởi vì thương nhân ngoài hành tinh cho rằng bọn họ đã bị lừa rồi nhưng con người thì lại không còn những món hàng khác để có thể trao đổi, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đàm phán chứ cũng không còn cách nào khác nữa rồi.

Cho đến buổi chiều ngày thứ hai (*), lúc này đây, một nhân viên quản lý trong phòng điều chỉnh hệ thống sinh tồn nội bộ trên tàu Hi Vọng đang đo lường lượng nước và lượng điện sử dụng trong ngày hôm đó thì đột nhiên anh ta phát hiện trong những số liệu này có một vài chi tiết kì lạ, lúc có lúc không, xem ra giống như là một nhóm tín hiệu kì lạ.

Lúc đầu anh ta vẫn không cảm thấy có gì khác thường nhưng mà càng nghĩ thì anh ta càng cảm thấy không ổn nên biết rằng tất cả các hệ thống phần mềm trên tàu Hi Vọng đều trực tiếp liên kết đến máy tính trung ương trên tàu. Nói cách khác, nếu như chương trình cài đặt bị lỗi thì máy tính trung ương trên tàu Hi Vọng cũng sẽ có vấn đề. Đây không phải là một vấn đề nhỏ, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy rất có khả năng khiến cho hệ thống sinh tồn trên tàu Hi Vọng ngừng hoạt động trong giây lát, như vậy sẽ tác động trực tiếp đến vấn đề sinh tồn của con người!

Cho nên anh ta không dám sơ suất, lập tức tiến hành kiểm tra nhiều lần hệ thống này nhưng mà tín hiệu này biến mất trong chớp mắt. Điều này càng khiến cho anh ta cảm thấy sự việc rất nghiêm trọng, đúng là không thể sơ suất, cho dù là không lo nghĩ bị tổn thất gì thì cũng phải lo nghĩ cho tính mạng của bản thân, lỡ như có xảy ra chuyện gì thì bản thân cũng không thể sống được.

Tiếp theo, nhân viên này báo cáo lên trên thông tin này, cấp trên trực tiếp rất xem trọng việc này. Họ lập tức cử ra các nhân viên kỹ thuật tiến hành kiểm tra nghiên cứu và họ phát hiện đoạn tín hiệu này quả thật có tồn tại. Đó là một tín hiệu được bảo mật và nó được khóa bằng một loại mật mã lượng tử mà họ chưa từng thấy qua.

Bởi vì tình hình vẫn chưa rõ ràng, vị cấp trên trực tiếp này tiếp tục báo cáo lên trên thông tin này. Thông tin này được truyền theo từng cấp một, cuối cùng được báo cáo lên tới cấp cao nhất và ngay cả Diêu Nguyên cũng đã biết chuyện này, anh không dám chậm trễ lập tức thành lập một nhóm nhân viên kỹ thuật cao cấp tiến hành kiểm tra nghiên cứu toàn diện.

Kết quả báo cáo nhanh chóng được đưa ra, tín hiệu này khá giống với tín hiệu của thương nhân ngoài hành tinh cũng là sử dụng hệ thống mật mã lượng tử tương đồng, sở hữu tổ hợp mật mã tín hiệu lượng tử như nhau nhưng mà nội dung thì đương nhiên sẽ khác với nội dung trước đó. Tuy

nhiên không thể nghi ngờ gì, đây chắc chắn là tín hiệu của thương nhân ngoài hành tinh.

Tình hình như vậy quả thật kì lạ, chẳng lẽ là tín hiệu của thương nhân ngoài hành tinh đã bị tiết lộ ra ngoài hay là tạo thành sự quấy nhiễu rồi?

Khả năng đó cũng rất có thể xảy ra cho nên Diêu Nguyên mang theo nghi vấn đó đi về phía phòng hội nghị nơi đang tổ chức cuộc thương thảo với thương nhân ngoài vũ trụ. Anh vừa đi vừa suy nghĩ về những điều này một cách hoài nghi, cũng không chú ý đến đường đi và hoàn cảnh xung quanh. Chính trong lúc anh ta sắp bước vào phòng hội nghị thì bị trượt chân một cái ngã nhào xuống đất té một tiếng rầm, đau thấu tim gan.

Lần này thì anh bị té đập đầu, máu tươi tuôn ra. Khi Diêu Nguyên quay đầu lại xem thì nhìn thấy phía sau lưng đó là một viên châu thủy tinh. Thật kì lạ, tại sao ở đây lại có viên châu thủy tinh? Đây là đường đi gần sát với cầu nối của tàu Hi Vọng, về cơ bản sẽ không có thương dân cùng với con cái của họ tới đây, hơn nữa thường xuyên có người quét dọn. Tại sao lại có một hạt châu thủy tinh nằm ở đây chứ?

Trong lúc Diêu Nguyên cảm thấy khó hiểu và đang chuẩn bị đứng dậy thì ở phía trước có một bóng dáng cao lớn lướt ngang qua anh, đó chính là một trong số các chủng tộc của thương nhân ngoài hành tinh. Đó là chủng tộc tinh tinh bốn tay lực lưỡng nhất, thân hình cao hơn ba mét kia cúi đầu liếc nhìn Diêu Nguyên một cái bởi vì nó đang mặc trang phục phi hành gia cho nên Diêu Nguyên không biết được nó đang có thái độ gì chỉ là có cảm giác mơ hồ, đó là sự khinh thường...

Khi Diêu Nguyên đứng dậy thì anh ta quay người về phía sau, lúc này khi mà tên tinh tinh bốn tay đó để lộ vẻ khinh thường thì dường như anh đã nhận ra điều gì đó. Anh cũng không do dự lập tức chạy về hướng đang xử lý thông tin ban đầu kia, trong lúc anh đang chạy về đó, những người ở đó

vẫn đang tiếp tục tiến hành các công tác giải mã mật mã lượng tử của tín hiệu kia.

Diêu Nguyên cũng không nói gì nhiều, chỉ ra lệnh yêu cầu phải nhanh chóng giải mã được tín hiệu này, rốt cuộc là có ý gì, rốt cuộc có vai trò gì. Nhất định phải lập tức giải mã nó, lòng anh có một cảm giác cực kì không tốt, khoan hãy nói những chuyện khác, tín hiệu thần bí này chính là cơ sở để giải mã tất cả những mối nghi ngờ!

Trong nhiều tiếng đồng hồ sau đó, các nhân viên kĩ thuật tiến triển chậm chạp một cách khác thường khiến cho Diêu Nguyên đành phải giữ lại Trương Hằng, người vừa mới quay lại báo cáo thông tin, bởi vì trên tàu Hi Vọng này thì anh ta coi như là người hiểu rõ nhất về tín hiệu máy tính, đặc biệt là về mật mã tín hiệu máy tính.

Nhưng mà mật mã lượng tử này thật sự rất khó xử lý bởi vì nó không phải là một tổ hợp mật mã hoặc số liệu cố định không thay đổi mà trạng thái của nó không ngừng thay đổi và hồi phục. Mặc dù máy tính trung ương trên tàu Hi Vọng đã tiến hành tính toán nó nhưng mật mã lượng tử này vẫn không thể nào giải mã được, chỉ cần có một điểm chưa giải được thì trong phút chốc nó sẽ hồi phục lại mã cũ đồng thời thay đổi mật mã mới. Đây chính là điều phức tạp nhất.

Cho đến khi Trương Hằng quyết định chọn một phương án khác, đó chính là không miễn cưỡng giải mã nó mà sử dụng tín hiệu của tàn tích văn minh ngoài hành tinh mà người ngoài hành tinh truyền tới trước đây, mượn một số số liệu ở bên trong chúng để tiến hành so sánh để có thể tiến hành giải mã nhưng công việc này thì đòi hỏi phải lặp lại các bước nhiều lần. Trương Hằng và mười mấy trợ lý của anh đều vô cùng bận rộn, dự kiến là sau ba tiếng đồng hồ sẽ giải mã thành công.

Biết rõ tình hình như vậy nên Diêu Nguyên cũng không thúc ép họ, chỉ là tiếp tục lặng lẽ ngồi chờ nhưng mà không ngờ trong lúc này, các

chuyên gia đàm phán thương mại chạy tới báo cáo với anh.

- Thuyền trưởng, giọng điệu của bọn thương nhân ngoài hành tinh kia đột nhiên trở nên vô cùng răn rỏi, họ nói cuộc đàm phán này đã kéo dài quá lâu nhưng mà chúng ta không hề có thành ý gì cả cho nên họ hi vọng chúng ta có thể mở ra một hạng mục mua bán, chỉ có hạng mục mua bán này mới có thể khiến cho họ đồng ý bán công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, nếu không thì tất cả giao dịch kết thúc tại đây.

Trong phút chốc, Diêu Nguyên biết được tình hình đã trở nên xấu đi nhưng mà anh cũng không thể đoán ra rốt cuộc là đã xảy ra vấn đề ở đâu, chỉ cảm thấy có chỗ nào đó anh ta vẫn chưa nghĩ ra nhưng mà đối diện với tình hình cấp bách trước mắt, anh hỏi ngay:

- A? Là mua bán gì? Rốt cuộc bọn họ muốn thứ gì?

- Kẻ thích ứng vũ trụ... Cũng tức là loài người mới chúng ta!

Nghe đến câu này, Diêu Nguyên liền nổi hết cả da gà, đây chính là điều anh, Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều lo lắng nhất, nền văn minh vũ trụ cao cấp sở hữu năng lực khoa học kỹ thuật thăm dò ra loài người mới. Đây chính là tình hình đáng sợ nhất, lỡ như thật sự xảy ra chuyện này, không ai có thể bảo đảm văn minh thương nhân ngoài vũ trụ kia có thể tiếp tục chung sống hòa bình được nữa hay không.

Sự việc này vô cùng cấp bách khiến cho Diêu Nguyên không dám tiếp tục chờ ở đó nữa. Anh vội vã chạy tới phòng hội nghị, các chuyên gia đàm phán thương mại đang tranh luận gì đó với mười thương nhân ngoài hành tinh kia, sau khi Diêu Nguyên đến nơi thì họ lập tức báo cáo tình hình cho Diêu Nguyên biết, chẳng qua là bọn thương nhân ngoài hành tinh kia đã không còn kiên nhẫn. Họ đang làm âm lên đòi phải mua loài người mới, họ yêu cầu ít ra có thể mua được một nửa loài người mới, nếu không thì cuộc

giao dịch này sẽ lập tức bị hủy bỏ hơn nữa họ sử dụng ngôn từ càng lúc càng không khách sáo, thậm chí đến mức khinh thường con người.

Diêu Nguyên cũng lập tức lắng nghe lời phiên dịch của bọn họ, đúng là những tiếng hò hét và chửi bới. Anh cũng sục sôi ngọn lửa giận dữ trong lòng nhưng mà vẫn cố gắng kiềm chế, chỉ nhẹ nhàng nói với đám thương nhân ngoài vũ trụ:

- Các vị, thật xin lỗi, nền văn minh nhân loại của chúng tôi khác với liên minh thương nhân ngoài hành tinh của các vị, nền văn minh chúng tôi chỉ có chủ thể sinh vật sống trí tuệ là con người cho nên không thể đem con người ra tiến hành trao đổi mua bán được...

Tên thương nhân ngoài hành tinh có cái đầu cực lớn kia liền trả lời:

- Đừng nói những lời lẽ ngu ngốc như vậy, có thể sinh tồn trong vũ trụ mới là điều quan trọng nhất, chúng tôi cung cấp cho các người khoa học kỹ thuật của văn minh vũ trụ cấp ba và cấp bốn ưu tú nhất còn các người chỉ cần cung cấp một nửa kẻ thích ứng cho chúng tôi là được rồi. Cuộc giao dịch này vô cùng thích hợp, anh với tư cách là lãnh đạo nền văn minh của mình, tại sao lại không làm rõ tốt xấu chứ? Hơn nữa với nền văn minh cấp thấp như các anh mà nói, chẳng lẽ khi đối diện với một nền văn minh cao cấp hơn các anh nhiều như vậy, các anh không nên thể hiện một chút thành ý hay sao?

Ngọn lửa giận dữ trong lòng Diêu Nguyên càng lúc càng lớn nhưng mà anh vẫn không có cử chỉ mạnh động gì, dù sao đây cũng không phải là cuộc đối thoại giữa một người với một người mà đây là cuộc đối thoại giữa một nền văn minh với một nền văn minh khác cho nên anh vẫn cố gắng kiềm chế ngọn lửa giận dữ trong lòng và nói:

- Chúng tôi vẫn còn rất nhiều những món hàng khác có thể mang ra trao đổi, khoáng sản, khoáng vật mang tính phóng xạ và còn rất nhiều món

đồ khác nữa, tất cả mọi thứ đều có thể mang ra giao dịch nhưng mà thật sự xin lỗi, chủ thể của nền văn minh chúng tôi thì không thể bán được...

Đột nhiên tên thương nhân ngoài hành tinh này phát ra tiếng quạc quạc như là tiếng vịt kêu vậy còn những người thương nhân ngoài hành tinh khác cũng lần lượt phát ra các âm thanh khác nhau, tên thương nhân ngoài hành tinh có cái đầu bự vẫn tiếp tục nói:

- Nhưng mà hiện giờ chúng tôi chỉ cần kẻ thích ứng vũ trụ, đây chính là thứ duy nhất mà chúng tôi muốn.

- Có cần tôi lặp lại một lần nữa không? Loài người mới... không bán!

Diêu Nguyên đã híp đôi mắt lại, tuyệt đối đó không phải là ánh mặt thiện ý gì, chính trong lúc anh đang nói thì đột nhiên máy liên lạc reng lên, từ bên trong vọng ra giọng nói hồi hã của nhân viên liên lạc:

- Thuyền trưởng! Thông tin mới nhận được khi này, đúng vậy, đó không phải là đoạn sóng tín hiệu của văn minh thương nhân mà là...

- Đoạn sóng tín hiệu của loài người trên địa cầu chúng ta! Loài người chạy trốn khỏi địa cầu mà bọn họ từng tiếp xúc!

Cùng lúc đó, trong lúc Diêu Nguyên cảm thấy không ổn thì toàn bộ nguồn điện trên tàu Hi Vọng đều bị vụt tắt rồi lại sáng lại trong chớp mắt. Chính trong tích tắc này, tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng đều phát hiện họ đã không thể điều khiển tàu Hi Vọng được nữa!

Toàn bộ tàu Hi Vọng đều đã bị quản lý bởi máy tính trung ương!

(*) Con người đã chỉnh sửa thành thời gian tiêu chuẩn 24 tiếng của Địa Cầu.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 59: Sự Bắt Đầu!

Lúc này, đoàn người do Ứng dẫn đầu đang ở trên tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh vẫn đang tiếp tục đàm phán một cách khó khăn với hàng ngàn thương nhân ngoài hành tinh kia theo cung cách tội phạm bị xét xử. Họ cũng cảm thấy lời nói của đám thương nhân ngoài hành tinh này càng lúc càng quá đáng thậm chí càng lúc càng xem thường loài người. Trong hoàn cảnh như vậy, thái độ của Ứng càng trở nên bình tĩnh nhưng Hắc Thiết, Lưu Bạch, Dương Ngõa La và các thành viên của tiểu đội Hắc Tinh thì không như vậy, những người này đã từng trải qua biết bao nhiêu cuộc chiến đấu, gặp gỡ biết bao nhiêu hạng người. Họ cũng nhận ra tình cảnh trước mắt có gì đó không ổn, họ âm thầm đứng sát nhau để phòng bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Ứng nói khẽ với mọi người:

- Đáng tiếc là Trương Hằng đã trở về tàu Hi Vọng, nếu không thì có thể nhờ anh ấy dự cảm lạnh dừ, những người ngoài hành tinh này trông có vẻ không thân thiện gì mấy.

Hắc Thiết mỉm cười nói:

- Để cho bọn họ chiến đấu thử xem, tôi đã từng thấy qua vũ khí phòng vệ của bọn người ngoài hành tinh đó, hình thức của chúng không giống lắm với chúng ta nhưng mà có thể nhận ra đó là vũ khí Gauss, không thấy họ có loại vũ khí năng lượng, các chiến sĩ liên sao như chúng ta đâu phải hạng

tầm thường? Hàng trăm hàng ngàn những chủng loài kì lạ cũng đã từng giết qua, tôi không tin không thể tiêu diệt đám thương nhân ngoài hành tinh này.

Ung khoác tay ngằm ám chỉ Hắc Thiết đừng nói nữa, anh ta chỉ lặng lẽ quan sát xung quanh, đám người ngoài hành tinh này... Tuy là không biết làm sao để xác định biểu cảm của người ngoài hành tinh nhưng mà anh ta cũng cảm nhận được đây là một thái độ khinh bỉ, dè bủ.

Chính trong lúc này đột nhiên cả khán phòng im lặng, tuy là không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng mà lòng của Ung đột nhiên có một cảm giác bất an. Tiếp theo đó, chỉ trong tích tắc xung quanh cái bọc bị lõm này xuất hiện một hàng rào ánh sáng, trong chớp mắt tất cả mọi người đã bị nhốt bên trong cái lồng ánh sáng này.

Vài giây trước, ở một nơi xa xôi cách tàu mẹ thương nhân vũ trụ này đột nhiên toàn bộ ánh sáng trên tàu Hi Vọng bị phụt tắt. Tuy rằng chỉ trong tích tắc thì đã có ánh sáng trở lại nhưng mà chính trong tích tắc mất đi ánh sáng này thì tàu mẹ thương nhân vũ trụ đã mở toang cửa khoang và mười mấy phi thuyền vũ trụ hàng trăm mét lớn nhỏ đã bay ra ngoài và có thêm hàng ngàn chiến đấu cơ cỡ nhỏ dài khoảng gần mười mét bay theo những chiếc phi thuyền này, chúng hùng hổ bay về hướng tàu Hi Vọng.

Vài giây sau đó, Ung và mọi người đã bị nhốt ở bên trong lồng tia laser, tiếp theo đó từ phía mặt đất mọc lên rất nhiều những cánh tay máy móc. Những cánh tay máy này vô cùng sắc bén, trói chặt mọi người lại bằng một tốc độ cực kì nhanh, thậm chí ngay cả Hắc Thiết do không kịp phản ứng cũng bị trói hết tay chân.

Hơn nữa không chỉ như vậy, không biết các cánh tay máy này được chế tạo từ kim loại gì, có một độ cứng cáp không thể tưởng tượng được ngay cả sức mạnh của chiến giáp liên tinh cũng không thể tháo gỡ được hơn nữa những chỗ bị trói là ở những vị trí khớp nối như cánh tay khiến

cho mọi người càng khó có thể sử dụng sức mạnh để tháo gỡ. Chính vì như vậy họ bị trói chặt không cử động được.

Cho đến lúc này, một số cánh tay máy móc nhỏ hơn và linh hoạt hơn mọc lên bắt đầu cởi quần áo phi hành gia của các chuyên gia đàm phán thương mại và các nhân viên, nhanh chóng lột trần trụi trang phục phi hành gia của họ chẳng khác gì trái cây bị lột sạch vỏ, cũng không biết ở trong phi thuyền này rốt cuộc là chứa đựng không khí hay là loại khí gì mà những người này đều ôm chặt cổ họng và kêu la không bao lâu sau thì ngất xỉu.

Các cánh tay nhỏ bé linh hoạt này không ngừng lại ở đây, ngược lại nó vẫn tiếp tục vươn tới những người khác cũng tức là các chiến sĩ liên sao còn lại. Mục tiêu đầu tiên chính là vươn tới Nhâm Đào.

Cho đến lúc này Nhâm Đào mới tỏ vẻ tỉnh ngộ hoàn toàn đột nhiên không giãy giụa nữa, anh cười nói với Ưng và mọi người đứng phía sau:

- Có lẽ là không khí bên ngoài sẽ khiến cho loài người ngất xỉu, cũng không biết là có thể hô hấp được lâu không nhưng mà chắc sẽ không đến mức toi mạng. Các anh hãy nhớ, một lát nữa nhớ nhét tôi vào bên trong chiến giáp liên sao, nếu không tôi chết đi rồi thành ma cũng sẽ đi theo các anh.

Lúc này Hắc Thiết mới hét lớn:

- Anh nói giỡn gì vậy! Anh không thấy chúng tôi không cử động được sao?

- Không.

Nhâm Đào cười bí hiểm:

- Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ nhanh chóng có thể cử động được.

Trong lúc nói, các cánh tay kim loại nhỏ bé kia bắt đầu cời chiến giáp liên sao của Nhâm Đào, khoảng vài phút sau thì đã lột được chiến giáp liên sao của anh ra và cũng trong lúc này đột nhiên Nhâm Đào đưa tay vào bên trong ngực áo của mình, một con Hắc Long sáu chân trắng sáng như ngọc xuất hiện trên tay của anh. Anh cũng không khách sáo, dùng hết sức ném con Hắc Long về phía các cánh tay kim loại kia hét lớn:

- Ngủ cái gì, dậy mau, cắn đứt toàn bộ các cánh tay máy móc này cho ta!

Hắc Long sáu chân bị ném mạnh đến mức thức giấc, vừa tỉnh dậy thì không ngừng gầm gừ nhưng mà nó vừa mở mắt thì đã phát hiện có gì đó không ổn. Nó liền hô hấp mạnh, cái mũi nhỏ của nó co rút từng cơn, trong tích tắc người nó căng ra trông y như là dáng vẻ của một con mèo đang giận dữ, gầm gừ về hướng bọn người ngoài hành tinh ở bên ngoài lớp màng phòng vệ năng lượng.

Lúc này, Nhâm Đào cũng ôm chặt cổ họng và bị ngất xỉu. Hắc Long sáu chân thực sự rất thông minh bởi vì chúng luôn được ăn cá biển đặc biệt ở trên địa cầu mới, trí thông minh của nó cao hơn nhiều so với loài tinh tinh và loài khỉ, tương đương với trí thông minh của một đứa bé loài người năm sáu tuổi thậm chí là sáu bảy tuổi. Nó vô cùng lanh trí, nó không chạm vào lớp phòng vệ năng lượng kia, nó cắn đứt các cánh tay kim loại kia một hơi liền hơn nửa bởi vì thể tích của nó nhỏ cho nên tốc độ rất nhanh, các cánh tay đó vốn dĩ không thể bắt được nó.

Hắc Long sáu chân...

Đây chính là sinh vật sống siêu cấp đặc sản của tinh cầu mới, đúng là sinh vật sống siêu cấp!

Từ sau khi rời khỏi tinh cầu mới, loài người vẫn luôn tiến hành nghiên cứu một cách có hệ thống loài Hắc Long sáu chân này nhưng mà tiến triển

của việc nghiên cứu này vô cùng chậm. Nguyên nhân chủ yếu là do hình thái sinh sống của Hắc Long sáu chân có những đặc trưng rất kì lạ, đó là đặc trưng cường hóa siêu cấp của gen. Rất khó có thể tưởng tượng, tại sao ở trong một môi trường hòa bình như tinh cầu mới lại xuất hiện một sinh vật sống có sức sinh tồn mạnh như vậy. Điều này đã đi ngược lại kiến thức lý luận tiến hóa sinh vật của loài người.

Lúc này cũng như vậy!

Tuy chỉ là một con ấu thú của loài Hắc Long sáu chân nhưng mà hàm răng và sức cắn của nó lại có thể cắn đứt cánh tay kim loại hơn nữa không hề có phản ứng gì với dòng điện bên trong chúng. Cứ như vậy cắn đứt từng cánh tay một cho đến khi giải phóng toàn bộ các chiến sĩ liên sao đang bị trói.

Hắc Thiết cũng đã được cứu ra ngoài, anh vừa thoát ra thì đã hét lớn một tiếng lập tức rút ra thanh kiếm hình răng cưa có từ tính từ thắt lưng rồi chém liên tục vào bốn cánh tay máy móc kia. Một loạt âm thanh của kim loại bị đứt gãy vang lên, các cánh tay kim loại bị chặt đứt thành từng khúc, tiếp theo đó tất cả các chiến sĩ liên sao đều đã được cởi trói, Ưng lập tức hét lớn:

- Hắc Thiết, kêu năm người bắt đầu xé mặt đất! Chúng ta sẽ đi xuống tầng phía dưới! Lưu Bạch dẫn theo năm người, yêu cầu bọn họ lập tức mặc lại chiến giáp liên sao hoặc trang phục phi hành gia, những người khác cùng với tôi xử lý những cánh tay còn lại!

- Chúng ta sẽ đại khai sát giới!

Cùng lúc đó, ở trên tàu Hi Vọng, bởi vì ánh sáng bị gián đoạn trong chốc lát, toàn bộ dân chúng đều vô cùng sợ hãi và cảm thấy kì lạ. Bởi vì ở đây là không gian vũ trụ, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết

ánh sáng chớp tắt như vậy có nghĩa là gì. Tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ.

Lúc này, ba mẹ Val đang ở trong nhà nấu cơm và nghỉ ngơi gặp phải tình cảnh như vậy, họ cũng vô cùng lo sợ và nhìn nhau nói điều gì đó thì nhìn thấy Val mặc chiếc áo ngủ đang đứng đó với một dáng vẻ vô cùng buồn ngủ, nó vừa dụi dụi mắt vừa nói:

- Không sao đâu, ba mẹ, mọi thứ đều ổn cả, mọi thứ sẽ nhanh chóng trở lại bình thường thôi. Yên tâm đi, đúng rồi, sau khi con ngủ, kêu dì chích thuốc cho con nhẹ một chút, kĩ một chút, mũi kim đầu tiên của dì ấy không có chích vào huyết quản, lần thứ hai thì không cần phải run tay như vậy.

Trong lúc nói, Val không ngừng ngáp cũng không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của bố mẹ. Một mình nhẹ nhàng khép cửa lại đi lên trên giường, mặc áo ngủ và nằm lên trên giường, đồng thời ôm một con gấu nhỏ, giống như một đứa bé dụi đầu vào con gấu và ngủ thiếp đi.

Lúc này đây, ở trên tàu Hi Vọng do nguồn điện bị gián đoạn trong giây lát, Diêu Nguyên đã biết ngay có gì đó không ổn, anh lập tức hét lớn về phía mười chiến sĩ liên sao đang túc trực ở phòng hội nghị:

- Khống chế chúng nó! Ôi trời, bọn thương nhân ngoài hành tinh giờ trò! Khống chế chúng nó!

Mặc dù Diêu Nguyên ra lệnh nhưng những chiến sĩ liên sao vẫn đứng yên tại chỗ. Ngược lại, mười tên thương nhân ngoài vũ trụ vẫn tiếp tục phát ra các giọng cười khác nhau của chủng tộc mình, còn các chiến sĩ liên sao thì bắt đầu tranh nhau nói:

- Không được rồi, thuyền trưởng, chúng tôi không nhúc nhích được, chiến giáp liên sao ngừng hoạt động rồi!

Nghe đến đây, Diêu Nguyên đã biết sự việc đã trở nên vô cùng tệ hại, anh lập tức nói với lính phòng vệ đi theo bên cạnh các chiến sĩ liên sao:

- Tấn công! Giết hết không tha!

Trên người các quân lính phòng vệ đó đều mang theo các cây súng trường Gauss uy lực thấp không thể xuyên thủng được kim loại của phi thuyền, uy lực cũng không lớn bằng các loại súng trường Gauss thật sự. Lúc này hai mươi lính phòng vệ sau khi nghe mệnh lệnh của Diêu Nguyên thì lập tức giơ các cây súng trường Gauss về hướng đám thương nhân ngoài hành tinh, do dự trong giây lát thì bắt đầu bóp cò nhưng mà vô dụng, trang phục phi hành gia của mười tên chủng tộc thương nhân ngoài hành tinh kia đã xuất hiện lớp phòng vệ điện từ. Tất cả những viên đạn của súng trường Gauss đều bị chặn lại, tên tinh tinh ba đầu bốn tay nhảy căng người lên, còn những tên chủng tộc khác thì chạy như bay về phía các lính phòng vệ, chỉ có tên chủng tộc đầu cực lớn thì vẫn đứng ở chỗ cũ không ngừng phát ra những tiếng cười kì dị.

Lúc này máy liên lạc của Diêu Nguyên vọng ra một giọng nói:

- Thuyền trưởng! Tàu Hi Vọng đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi, toàn bộ hệ thống đều không hoạt động, thương nhân vũ trụ đã sử dụng nguồn tín hiệu tương đồng với loài người chiếm lấy máy tính trung ương của chúng ta rồi! Tất cả thiết bị đều đã mất kiểm soát!

Cùng lúc đó, những tên tinh tinh bốn tay đó đã bổ tới lính phòng vệ, sức mạnh của chúng còn mạnh hơn sức tưởng tượng nhiều lần. Chúng chỉ dùng sức mạnh cơ bắp ấ nhẹ đã có thể bẻ gãy tan tanh một người lính phòng vệ, hoặc là ném mạnh về phía sau thì người đó đã trở thành một đồng thịt vụn, sức mạnh khổng lồ và thân hình linh hoạt. Chỉ trong vòng bảy tám giây ngắn ngủi thì ba tên tinh tinh bốn tay này đã xé nát hai mươi người lính phòng vệ!

Diêu Nguyên không nói thêm gì, lúc này từ phía ngoài cửa vọng lại nhiều tiếng bước chân nhưng mà trong đó không hề có tiếng bước chân của chiến sĩ liên sao. Bởi vì chỉ có một khả năng, đó là sau khi thương nhân ngoài hành tinh chiếm lấy máy tính trung ương, dựa vào sự liên kết thông tin được cài đặt bên trong máy tính đã khống chế luôn chiến giáp liên sao của các chiến sĩ liên sao.

Anh trực tiếp nhảy bổ tới bên cạnh một chiến sĩ liên sao, từ bên thắt lưng của người ấy rút ra thanh kiếm lưỡi cưa có từ tính. Đúng lúc đó, một tên tinh tinh bốn tay nhảy bổ tới, anh cúi người chém một nhát về phía trước, ngón tay ấn nút chuyển động. Trong tích tắc, ở trên mặt đất xuất hiện hai đoạn thi thể của tinh tinh bốn tay vẫn còn đang nhúc nhích, đôi mắt của Diêu Nguyên lạnh lùng như băng đá.

- Đừng nghĩ rằng không mặc chiến giáp liên sao, loài người mới sẽ không còn sức kháng cự...

- Giết các người dễ dàng như trở bàn tay

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 60: Sự Xâm Lược Toàn Diện!

Trong lúc ánh sáng trên tàu Hi Vọng bị mất đi, vô số phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ và chiến đấu cơ dạng đĩa bay ra từ tàu mẹ thương nhân vũ trụ với một tốc độ cực nhanh. Các phi thuyền vũ trụ cỡ nhỏ và chiến đấu cơ dạng đĩa này nhanh chóng bay tới tàu Hi Vọng nhưng chúng không hề công kích tàu Hi Vọng từ bên ngoài mà từng phi thuyền một bay tới khu vực xung quanh cầu dẫn của tàu Hi Vọng, từng đội ngũ thương nhân vũ trụ bắt đầu đi vào bên trong tàu Hi Vọng từ lối ra vào đó.

Lúc này, trong phòng họp đón tiếp Thương nhân vũ trụ, tay Điều Nguyên cầm thanh kiếm lưỡi cửa có từ tính, đứng ở phía trên thi thể của mười tên thương nhân vũ trụ, nét mặt anh lạnh như băng.

Lúc này trong lúc giao đấu, đã có hơn ba mươi quân lính phòng vệ bỏ mạng, một chiến sĩ liên sao trong lúc không để ý đã bị tấn công, tuy là có lớp chiến giáp liên sao bảo vệ nhưng mà vì anh ta bị tên tinh tinh bốn tay tấn công nên vẫn bị thương rất nặng cần phải được cấp cứu ngay.

Không chỉ như vậy, với tình hình thấy được trước mặt, tất cả chiến giáp liên sao đều đã ngừng hoạt động. Nói cách khác, đã hoàn toàn không thể sử dụng được, hơn nữa các loại công cụ, thiết bị bao gồm cả chiến cơ vũ trụ mã hiệu 003 có hệ thống máy tính cài đặt bên trong đều không thể khởi động. Cả tàu Hi Vọng đã trở thành một nơi không còn khả năng phòng vệ, ngoài trừ súng trường Gauss uy lực thấp của quân lính phòng vệ ra, tàu Hi Vọng đã mất hết khả năng chống cự.

Trong hoàn cảnh như vậy, thương nhân vũ trụ đã bắt đầu tiến hành xâm lược trên diện rộng! Không cần phải thăm dò bằng bất kỳ hệ thống giám sát gì nữa, chính ở ngay phía bên ngoài tàu Hi vọng, mười mấy chiếc tàu phi thuyền vũ trụ dạng đĩa lớn khoảng hơn trăm mét và cả hàng ngàn chiến đấu cơ dạng đĩa đã xuất hiện ở bên ngoài cửa sổ, đã ở ngay bên cạnh tàu Hi Vọng. Đúng vậy, sự xâm lược toàn diện đã tới!

Trong lòng Diêu Nguyên cảm thấy hối hận nhưng mà cảm thấy hối hận vào lúc này cũng vô ích thôi. Thay vì hối hận, chi bằng tập trung tinh thần đi đối phó với tình hình trước mắt thì tốt hơn. Lúc này anh cũng không dám chậm trễ giây phút nào, anh nói ngay với các quân lính phòng vệ là:

- Hãy giúp các chiến sĩ liên sao cởi ra chiến giáp liên sao, bây giờ bắt đầu triệu tập mọi người...

Vương Quang Chính đứng bên cạnh hỏi lại với một nét mặt nghiêm túc:

- Có cần tiến hành chống trả ở chỗ cầu nối?

Diêu Nguyên liền lắc đầu:

- Không, chúng ta đã không còn cách nào chống trả, vũ khí hoàn toàn không cân xứng. Hơn nữa chúng ta cũng không cách nào ngăn cản các đĩa bay và phi thuyền ở bên ngoài kia, bọn họ muốn bắt sống tất cả chúng ta, giống như cách làm của nền văn minh kim loại thể lỏng kia cho nên chúng ta vẫn còn cơ hội cuối cùng... Anh Vương, triệu tập toàn bộ binh sĩ quân phòng vệ, kêu họ lập tức tới ngay phòng máy tính trung ương bố trí phòng vệ ở đó đồng thời triệu tập toàn bộ chiến sĩ liên sao và loài người mới tới đó. Đúng rồi, đem theo cả tất cả các chiến giáp liên sao!

Vương Quang Chính sững sờ trong giây lát, anh ta nhìn Diêu Nguyên một cách nghiêm túc:

- Anh đang nói nghiêm túc hả? Anh đã chắc chắn chưa? Những người khác... Tất cả những người dân còn lại thì sao? Gia đình họ hàng của quân lính phòng vệ thì sao?

Diêu Nguyên gật đầu nói chắc chắn:

- Đương nhiên là đưa ra mệnh lệnh một cách nghiêm túc, chẳng lẽ anh còn chưa hiểu sao? Cái mà thương nhân vũ trụ khao khát là loài người mới, mục tiêu đầu tiên của họ cũng là loài người mới! Chúng ta tập trung ở máy tính trung ương, vừa khéo có thể thu hút toàn bộ hỏa lực của bọn họ. Cho dù là bọn họ muốn đi bắt dân chúng thì chắc chắn chúng cũng sẽ bắt chúng ta trước. Nếu không lỡ như chúng ta tự sát rồi, chắc chắn bọn chúng sẽ thiệt hại trầm trọng, anh hiểu chưa? Chúng ta chính là vật thu hút hỏa lực!

- Hơn nữa, nhất định chúng ta phải lấy lại quyền kiểm soát máy tính trung ương trong thời gian sớm nhất. Điều này vô cùng cấp thiết, nếu không hôm nay sẽ là ngày tuyệt chủng của loài người chúng ta!

Lúc này Vương Quang Chính mới hiểu rõ tình hình, anh ta cũng không dám chậm trễ liền hướng về phía Diêu Nguyên giơ tay chào rồi dẫn theo một nhóm người ra khỏi phòng hội nghị. Những người còn lại thì giúp đỡ các chiến sĩ liên sao cởi bỏ chiến giáp liên sao, sau đó mười mấy người tách chiến giáp liên sao ra thành từng bộ phận rồi mỗi người đem theo một bộ phận chạy tới phòng máy tính trung ương.

Trong khoảnh khắc quan trọng đối diện với nguy cơ tuyệt chủng này, Vương Quang Chính thật sự không dám trễ nãi một giây nào. Anh ta lập tức triệu tập tất cả các quan chức sĩ quan chính phủ, thông báo cho họ biết lời căn dặn và dự định của Diêu Nguyên đề nghị bọn họ kích lệ sĩ khí quân đội. Đồng thời anh dẫn theo 3 nhóm người, một nhóm đi triệu hồi tất cả những loài người mới còn lại và cả nhóm người Trương Hằng, Ba Lệ, một nhóm khác đi đến kho vũ khí đem tất cả chiến giáp liên sao tới khu máy tính trung ương còn nhóm cuối cùng thì đã đi tới khu vực máy tính

trung ương bố trí hệ thống phòng vệ. Cứ như vậy, cả tàu Hi Vọng đều đã bước vào khoảnh khắc phản kháng quan trọng cuối cùng!

Cùng lúc đó, trên tàu mẹ của thương nhân vũ trụ, chiến giáp liên sao của nhóm người của Ứng thì không bị ảnh hưởng gì, rất có thể là do sự ngăn chặn của hạt cơ bản nên máy tính Trung ương của tàu Hi Vọng không cách nào điều khiển được chiến giáp liên sao của họ. Hai mươi chiến sĩ liên sao có mặt ở đó đã giúp mọi người mặc lại trang phục phi hành gia hay là chiến giáp liên sao của mình tiếp sau đó nhảy xuống cái lỗ trên mặt đất do nhóm người Hắc Thiếc xẻ ra đi thẳng xuống tầng bên dưới.

Tầng bên dưới của cái phòng lớn này cũng là một tầng trông có vẻ hết sức rách nát và tệ hại nhưng mà tầng này thì có chút thấp, ở một số chỗ chiến sĩ liên sao phải cúi người mới chui qua được. Ngay khi họ nhảy xuống thì phát hiện một số sinh vật sống dạng sợi hay dạng rắn, bọn chúng đang bỏ chạy tán loạn. Cả tàu mẹ vang lên tiếng chuông cảnh báo chói tai, chỉ vài giây sau khi nhảy xuống, nhiều cánh cửa đã được hạ xuống để phong tỏa các lối đi.

Nhưng cái này thì có đáng là gì? Kiếm lưỡi cưa có từ tính đâu phải là đồ chơi, chỉ cần không phải là hệ thống phòng vệ hoàn toàn bằng năng lượng thì bản thân kiếm lưỡi cưa có từ tính có thể dựa vào sự chuyển động khủng khiếp của nó chém đứt mọi thứ một cách dễ dàng!

Các cánh cửa phong tỏa này thật sự rất dày và nặng nhưng mà đứng trước kiếm lưỡi cưa có từ tính thì chẳng đáng là gì cả. Chiến sĩ liên sao đâu phải là những thiện nam tín nữ gì, họ là các công cụ giết chóc đáng gờm!

Một đội ngũ hoàn toàn do loài người mới hay là kẻ may mắn sống sót tổ hợp thành được trang bị vũ khí phòng vệ đủ để phát huy khả năng phản xạ cực nhanh và độ linh hoạt nhạy bén của họ, nắm giữ kiếm lưỡi cưa có từ tính có thể chém đứt mọi thứ và súng trường Guass có thể công kích từ xa, không sai! Họ chính là công cụ giết chóc!

Sau khi chém đứt nhiều cánh cửa phong tỏa, cuối cùng nhóm người của Ủng cũng chính thức giao đấu với thương nhân ngoài hành tinh!

Có thể chắc chắn một điều, trang bị vũ khí của thương nhân ngoài hành tinh thật sự tốt hơn con người!

Thương nhân vũ trụ vẫn sử dụng vũ khí Guass, vẫn chưa nhìn thấy bất kỳ loại vũ khí năng lượng nào ngoại trừ hàng rào năng lượng trước đó thì vẫn chưa phát hiện bất kỳ loại vũ khí năng lượng nào cả nhưng mà cho dù như vậy cũng có thể thấy rõ trang bị vũ khí của thương nhân ngoài hành tinh tốt hơn con người nhiều.

Cơ cấu tổ chức của thương nhân ngoài hành tinh này thật sự rất phức tạp nhưng về cơ bản vũ khí của chúng đều tuân theo một tiêu chuẩn nhất định. Khi một loại súng cơ Guass hình tam giác kỳ lạ nhắm bắn một mục tiêu thì cả cây súng tách ra thành ba ống ngắm treo lơ lửng, viên đạn đó giống như đã được nhắm chính xác bay về phía vị trí của các chiến sĩ liên sao, độ chính xác cao hơn nhiều so với súng trường Gauss của con người nhưng đương nhiên, vẫn không thể bằng Ủng.

Còn nữa, mặc cho con người và bọn chúng dùng vũ khí Guass công kích qua lại thì khi đạn bay tới mặt đất, trần nhà hay là trên tường, những chỗ đó đều xuất hiện ngay lớp phòng vệ điện từ mỏng, ngăn cản các vũ khí này đâm xuyên qua cho nên không hề gây ra sự thiệt hại gì cả.

Ngoài những loại vũ khí tiêu chuẩn này, thương nhân ngoài hành tinh còn có một người đóng vai trò như là tướng chỉ huy, thông thường là chủng tộc có cái đầu to và thân hình thấp. Bọn chúng không cầm theo vũ khí Guass nhưng mà bên cạnh đầu của chúng thì có ba vật thể dạng đĩa tròn bay lơ lửng. Các vật thể đĩa tròn này không ngừng tự xoay chóp chóp ánh đèn nạng điện, sau đó xé nát mọi thứ phía trước bằng một tốc độ xoay kinh hồn, ngay cả lớp phòng vệ điện từ cũng không ngăn cản nổi, hơn nữa ba đĩa tròn này còn có thể tự động xoay vòng tránh đạn Guass.

Đây cũng là vũ khí có sức hủy diệt lớn nhất, đã có hai chiến sĩ liên sao chết bởi loại vũ khí này. Trong tình cảnh lớp phòng vệ điện từ trở nên vô dụng và các vật cách ly trên tường không ngăn cản nổi thì chỉ có thể dựa vào bản thân để phòng tránh, hai chiến sĩ liên sao đó chính vì vậy mà bị đánh lén và thiệt mạng.

Nhưng mà...

Tất cả những điều này không thể ngăn cản họ!

Đúng vậy, nghe có vẻ rất vô lý, nhưng mà hai mươi chiến sĩ liên sao đó... Là mười tám chiến sĩ liên sao, sau khi đụng độ với một nhóm khoảng 500 binh lính thương nhân ngoài hành tinh đầu tiên, họ dùng chiêu thể nghiền nát tiếp tục nghiền nát bọn chúng. Vũ khí đĩa tròn cần có thời gian nạp điện, hơn nữa chúng có thể dựa vào ý định giết người của bọn sinh vật đầu bự để lẩn trốn trước, còn các loại vũ khí Gauss bình thường khác thì vẫn tiếp tục ở lại chống cự, chỉ cần chiến đấu bằng một tốc độ nhanh nhất thì bọn thương nhân ngoài hành tinh này chẳng khác gì rau cỏ.

Cũng có chủng tộc ngoài hành tinh sở trường chiến đấu ở cự ly gần, một loại là chủng tộc tinh tinh bốn tay. Chúng mặc chiến giáp phòng vệ khổng lồ trông khá giống chiến giáp liên sao, một loại là chủng tộc nhiều chân tay trông giống con rết, tốc độ bò của chúng thần tốc vô cùng.

Nhưng so với chúng thì loài người mới, không, chỉ cần là kẻ may mắn sống sót. Một khi khởi động chiến giáp liên sao, có thể đạt đến tốc độ phản ứng 150m/1 giây, đây là khái niệm gì?

Tất cả chủng tộc ngoài hành tinh đều không cách nào theo kịp tốc độ này của họ! Thông thường là sau khi nghiền nát, mấy con tinh tinh bốn tay cầm theo vũ khí khổng lồ nhấp nháy ánh đèn đủ thứ hình dạng như hình hạt dưa, hình cây gậy hay hình con dao nhảy bổ tới chém liên hồi nhưng mà

chúng chưa chạm được chiến sĩ liên sao thì đã bị chém thành hai phần hoặc là bị chém tan nát thành nhiều mảnh!

Đó chính là nghiền nát!

Tiếp theo, Ứng cũng không biết lúc này họ đang ở đâu cũng không biết đâu mới là nơi quan trọng của thương nhân ngoài hành tinh, bất đắc dĩ nên đành phải tiếp tục vừa chiến đấu vừa xông tới trước. Hơn nữa bây giờ hai bên đã là thù địch rồi, làm sao còn nương tay được đuổi cùng giết tận. Khoan nói chuyện khác, chỉ riêng đội binh lính thương nhân vũ trụ đã bị giết hết ba nhóm, ít nhất là hơn hai nghìn tên còn số lượng thương vong của các sinh vật ngoài hành tinh khác thì hơn gấp 10 lần.

Lúc này lòng mọi người sục sôi ngọn lửa hận thù, cùng với sự nơm nớp lo sợ cho tàu Hi Vọng nên đã tạo nên ý niệm và động cơ giết người khủng khiếp.

Hai bên tự triển khai hành động, một bên là hàng ngàn hàng vạn chủng tộc ngoài hành tinh xâm nhập tàu Hi Vọng còn một bên là mười tám chiến sĩ liên sao dẫn theo một đám người bị hôn mê xâm nhập vào bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh...

Hành động xâm lược toàn diện chính thức bắt đầu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 61: Lùi Một Bước Là Địa Ngục!

Hành động của quân phòng vệ không hề thuận lợi, trong lúc nhân viên đang vận chuyển và tháo gỡ chiến giáp liên sao thì gặp phải đội quân thương nhân ngoài hành tinh xâm lược.

Đội quân thương nhân ngoài hành tinh này không hề sử dụng vũ khí Guass mà chúng được trang bị một loại súng xung điện tử đặc biệt, cảm giác như loại vũ khí này tiên tiến hơn vũ khí Guass nhưng mà đây cũng không phải vũ khí năng lượng thật sự.

Loại vũ khí này bắn ra một tia sáng, về cơ bản là một khi bắn ra sẽ trúng đích nhưng có một điều kiện quan trọng là người bị bắn trúng không có lớp phòng vệ điện tử. Bởi vì sức công kích của vũ khí dòng điện này không lớn, khoan bàn chuyện khác, một quân lính phòng vệ mặc trang phục chiến đấu vũ trụ thì ít nhất phải cần năm sáu tia sáng mới có thể phá hủy được lớp phòng vệ điện tử của anh ta nhưng cho dù như vậy cũng không thể bắn chết người, giống như chỉ bị chích điện ngắt đi vậy.

Đúng vậy, đội quân thương nhân ngoài hành tinh này không phải tới đây để giết chóc. Mục đích của chúng chính là bắt trói con người, bắt sống toàn bộ loài người. Đương nhiên, loài người mới và kẻ sinh tồn đều là một trong số đó và chắc chắn là một phần quan trọng nhất.

Chính vì như vậy, khi vừa mới chạm trán lần đầu do chưa từng tiếp xúc với loại vũ khí như vậy nên quân lính phòng vệ trong giây lát đã bị đánh tan tành, ít nhất là có đến hai ba trăm lính phòng vệ mất đi ý chí chiến

đấu và bị đánh ngất, những người còn lại thì chỉ có thể vừa đánh vừa chạy. Điều khiến họ cảm thấy buồn nhất chính là súng trường Gauss uy lực thấp của họ, về cơ bản uy lực của chúng chỉ tương đương với vũ khí thuộc súng thông thường. Loại vũ khí như vậy làm sao có thể xuyên thủng được lớp phòng vệ điện từ của bọn xâm lược thương nhân vũ trụ kia? Không, không thể nào!

Đây giống như là một cuộc chiến đấu ngả về một phía, tuy là chưa thể dự tính số lượng người chết bao nhiêu nhưng mà chắc chắn bên thương nhân vũ trụ không có một người bị thương vong, hơn nữa trong đội ngũ chúng nó còn có loại tinh tinh bốn tay sở trường chiến đấu cự ly gần. Loại sinh vật như vậy tấn công qua đây thì với vũ khí của lính phòng vệ loài người là không cách nào kháng cự nổi. Đây chẳng khác gì một trò mĩa mai, mĩa mai chính bản thân con người.

Kết quả đến cuối cùng là khi lính phòng vệ về tới khu vực phòng vệ của máy tính trung ương thì ít nhất đã bị tổn thất hơn 500 chiến sĩ và họ cũng chỉ có thể mang về 34 bộ chiến giáp liên sao, trong đó đương nhiên có chiến giáp liên sao màu đỏ đã được ưu tiên mang về trước. Đó là chiến giáp liên sao Diêu Nguyên hay dùng.

Còn một tốp người khác thì may mắn hơn một chút, tốp người do Vương Quang Chính dẫn đầu đã nhanh chóng rút về khu vực phòng vệ của máy tính trung ương, bởi vì các tầng bên dưới hơi cách xa khu vực cầu dẫn nhưng để bảo vệ nhóm người Ba Lệ cũng đã tổn thất hơn 200 binh sĩ và một số lính phòng vệ lúc ban đầu chưa thể triệu tập được. Tính ra như vậy, cả khu vực phòng vệ máy tính trung ương chỉ còn khoảng một ngàn binh lính phòng vệ thôi!

Nói thật, khu vực phòng vệ máy tính trung ương không hề lớn, chỉ có một cửa ra vào. Theo lý mà nói là nơi phòng vệ tốt nhất nhưng mà vấn đề cốt lõi là, vũ khí hai bên có sự chênh lệch quá lớn. Một bên không hề bị thương vong, còn một bên thì nếu bị bắn trúng vài phát là lập tức ngất xỉu

hơn nữa còn là ngất xỉu nặng rất có thể sẽ kéo theo các triệu chứng khác nhưng mà ít nhất là trong vòng một ngày không cách nào tỉnh lại được.

Mặc dù nói chích điện vài phát nhưng thật ra với tốc độ của tia điện thì chỉ cần một hai giây là có thể làm một người bị ngất.

Còn vũ khí của chiến sĩ phòng vệ cần phải hơn mười người cùng lúc nhắm bắn một mục tiêu mới có thể khiến cho lớp phòng vệ điện từ của người đó bị nhiễu loạn. Từ đó ép kẻ địch lùi bước nhưng mà vấn đề lại xuất hiện, cửa ra vào chỉ nhỏ như vậy cho nên không chỉ riêng gì bọn thương nhân ngoài hành tinh bị hạn chế mà ngay cả binh sĩ phòng vệ cũng bị hạn chế. Hơn nữa còn một mấu chốt quan trọng là đó là họ không dám để cho đội quân thương nhân ngoài hành tinh tấn công vào bên trong. Nếu không thì có thể ở bên trong tạo thành một nửa vòng tròn bao vây chúng lại, trong chớp mắt tập hợp hỏa lực của hàng ngàn người, như vậy cũng có thể ngăn cản được quân thù.

Nhưng mà họ vốn dĩ không dám! Bởi vì phía sau tất cả mọi người chính là máy tính trung ương!

Một khi máy tính trung ương bị hủy hoại, dù chỉ là bị hủy hoại một chút, đây là một thiết bị có độ chính xác cực cao, không phải các loại thiết bị ngu ngốc, một khi bị hủy hoại một chút khả năng lớn nhất đó chính là cả máy tính phát nổ. Kết quả là toàn bộ loài người đều chết sạch, đây là việc mà không cách nào thương lượng được!

Lùi một bước chính là địa ngục!

Tất cả mọi người đều biết, tới bước đường này rồi thì tuyệt đối không thể lùi một bước nào cả. Tất cả mọi người đều im lặng, không phải sợ hãi, không phải lo lắng mà là một sự im lặng khó hình dung bằng lời. Người này ngã xuống, những người phía sau sẽ nhanh chóng kéo anh ta lùi về sau, còn bản thân thì bước lên phía trước cầm lấy vũ khí cùng với các chiến hữu

sát cánh chiến đấu bên nhau cho đến khi bản thân cũng gục ngã, lại một chỗ trống mới chờ đợi một người khác lấp vào.

Không có tiếng chỉ huy của sĩ quan, không có sự sắp xếp của lãnh đạo thậm chí không hề diễn tập chiến thuật nào cả. Tất cả mọi người dường như đều hiểu rõ trong giây phút này bản thân nên làm gì, tất cả mọi người đều xung phong bước về phía trước không một lời than oán, xung phong bước về cửa ra vào của máy tính trung ương. Tất cả mọi người đều như vậy, không ai ngoại lệ.

Giống như câu nói khi này, lúc này...

Lùi một bước chính là địa ngục!

Ở phía sau vọng lại tiếng khóc của mười mấy người con gái nhưng mà đa phần mọi người đều lặng lẽ quan sát cảnh tượng này, không phải là sự im lặng ngờ nghệch mà là một sự im lặng sâu sắc khó miêu tả bằng lời. Mỗi một người đều đang đứng nhìn, không ai ngoại lệ. Trong giây phút cuối cùng, những dân chúng loài người mới, kẻ tồn tại này và cả các chiến sĩ liên sao không mặc chiến giáp liên sao trên người được triệu tập đến đây đều sẽ xông lên phía trước không do dự.

- La la la...

Chính vào lúc này, Niệm Tịch Không đứng giữa đám đông đột nhiên lau nước mắt, cô nhẹ nhàng hát khẽ, tiếng hát này át cả tiếng súng đạn và tiếng điện xung xuyên thủng hư không xé tan sự im lặng. Chính trong giây phút này, vọng vào trong đầu óc, vào trong linh hồn của tất cả mọi người, những người dân cho dù đang ở nơi nào đang sợ hãi hay là đang lẫn trốn sự tấn công của bọn thương nhân ngoài hành tinh và cả những nhân viên hay là quân lính phòng vệ đã bị bọn thương nhân ngoài hành tinh giam cầm, mỗi một người đều nghe thấy tiếng hát này.

Im lặng lắng nghe tiếng hát này, sau đó, các binh sĩ phòng vệ đang bị giam cầm đã bắt đầu hành động. Họ đã bỏ mặc tất cả mọi thứ, trong tiếng hát này họ nghe thấy thời khắc nguy kịch nhất của loài người. Sự tuyệt vọng hể chỉ cần lùi một bước là sẽ bị tuyệt chủng, sự tranh đấu bất chấp mọi thứ chỉ vì sự sinh tồn của loài người, nỗ lực cuối cùng cho dù phải hi sinh bản thân cũng không bao giờ bỏ cuộc. Tất cả mọi thứ đều vang vọng trong con tim của họ, bọn họ đã bất chấp mọi thứ, cho dù là trong tay không một tắc sắt cũng quyết đứng dậy đấu tranh với bọn xâm lược thương nhân ngoài vũ trụ...

Kế đến chính là quần chúng, đa số họ đều đứng lại nhìn ngó xung quanh chứ không còn bỏ chạy tán loạn, cho dù họ vẫn đang lánh nạn nhưng cũng không còn hoang mang như trước thậm chí có một số người già đứng yên, chĩnh đốn lại trang phục sau đó bị điện chích ngắt xui...

Ở bên ngoài tàu Hi Vọng, ba chiếc phi thuyền loài người bao gồm hai chiếc phòng vệ và tàu Quan Sát cũng đã bị mất kiểm soát bởi vì ba chiếc phi thuyền này đều ở trong phạm vi tín hiệu của tàu Hi Vọng, không có nằm ngoài khu vực cách ly hạt cơ bản. Chính vì như vậy, các thuyền viên trên đó cũng không cách nào điều khiển ba chiếc phi thuyền này được nữa.

Cùng lúc đó, đội quân thương nhân ngoài hành tinh bắt đầu tấn công họ đương nhiên cũng là xâm nhập vào bên trong tiến hành bắt sống toàn bộ, tuy là sức công kích không mạnh bằng khu vực máy tính trung ương của tàu Hi Vọng nhưng mà loài người cũng không cách nào chống trả, liên tục bại trận.

Cho đến khi truyền lại tiếng hát của Niệm Tịch Không, các nhân viên còn lại trên ba chiếc phi thuyền này dường như cũng đã ngộ ra điều gì. Bọn họ đều rút về phòng điều khiển cuối cùng. Tiếp đó, bọn họ làm một việc giống nhau...

Trước đây khi chế tạo ba chiếc phi thuyền này, để phòng hờ sau này sẽ xảy ra chiến tranh vũ trụ. Nếu như máy ngăn cản hạt cơ bản bị hỏng rồi thì ba chiếc phi thuyền này sẽ bị hạt cơ bản xâm nhập. Từ đó dẫn đến bị mất hết khả năng kiểm soát cho nên trước kia trong lúc thiết kế đã có một vài thay đổi. Nguyên nhân chỉ có một, ai biết được sinh vật sống vũ trụ phải đối phó là gì, nếu như là loại dị hình kỳ lạ chi bằng chết đi là tốt nhất.

Cho nên, trong cài đặt tự nổ bên trong của ba chiếc phi thuyền này có hai loại. Một loại là trực tiếp điều khiển bằng tín hiệu điện tử, còn một loại là điều khiển bằng cách kéo bằng tay, cả hai loại này không ảnh hưởng gì nhau...

Các nhân viên trên ba chiếc tàu vũ trụ này đều đưa ra một quyết định giống nhau, trong tiếng hát lùi một bước chính là địa ngục, nét mặt họ kiên định ấn vào nút tự nổ của ba chiếc phi thuyền....

Trong chớp mắt, ba vòng tròn ánh sáng to lớn bùng nổ, ngay cả mười mấy phi thuyền thương nhân ngoài hành tinh và cả hai ba trăm chiến cơ dạng đĩa cũng bị nuốt vào bên trong, cùng nhau hóa thành tro bụi trong vũ trụ....

Lúc này, Diêu Nguyên đang đứng trên tàu Hi Vọng. Trong khoảng khắc ba chiếc phi thuyền vũ trụ phát nổ, dường như anh đã dự cảm được, anh liền ngẩng đầu lên xem nhưng anh không thấy gì cả chỉ có thể cảm thấy một cảm giác nặng nề, giống như là, giống như là... Giống như trong khoảnh khắc khi nãy, hàng ngàn nhân viên đều phó thác niềm tin vào anh vậy. Đó là niềm tin yêu, hi vọng, bảo vệ tất cả loài người!

Lúc này Diêu Nguyên hỏi Ba Lệ và Trương Hằng bằng một giọng nói khô khan:

- Vẫn chưa tìm ra nguyên nhân máy tính trung ương bị khống chế sao?

Trương Hằng trán đầm mồ hôi, anh quệt mồ hôi trên trán rồi vội vàng nói:

- Là một loại tín hiệu, đây là loại tín hiệu phân biệt của chính loài người chúng ta nhưng mà bên trong lại có sự thay đổi. Chết tiệt, mật mã lượng tử này rốt cuộc là cái thứ gì?

Diêu Nguyên hít một hơi, rồi hỏi Ba Lệ:

- Ba Lệ, tại sao máy số một của em không bị khống chế?

Ba Lệ sững sờ một chút rồi nói:

- Bởi vì bản thân nó không phải là vật thể từ hệ thống phân biệt tín hiệu của loài người, mà là hệ thống phân biệt tín hiệu của tàn tích văn minh ngoài hành tinh... Nhưng mà, thật ra có một cách.

Diêu Nguyên sững sờ trong giây lát, rồi vội vàng hỏi:

- Cách gì?

- Phá hủy máy tính trung ương...

Ba Lệ nghiêm túc nói:

- Sau khi phá hủy máy tính trung ương, chúng ta sẽ mất đi toàn bộ hệ thống sinh tồn và hệ thống phản trọng lực nhưng đây cũng là cách duy nhất có thể giải mã tín hiệu, tiếp theo chỉ cần...

- Chỉ cần trước khi tàu Hi Vọng của chúng ta hoàn toàn bị tê liệt, chúng ta giết hết bọn xâm lược. Hơn nữa rời khỏi phạm vi bố trí phân cách hạt cơ bản, còn các anh trong khoảng thời gian này phục hồi lại máy tính trung ương thì chẳng phải chúng ta sẽ chiến thắng sao?

Diêu Nguyên ngược đầu nhìn vào cửa ra vào của máy tính trung ương, nhìn những người lính không ngừng ngã xuống rồi không ngừng xông lên nhưng mà số quân lính càng lúc càng ít rồi.

- Tất cả chiến sĩ liên sao mặc chiến giáp liên sao vào! Những chiến sĩ liên sao không có chiến giáp liên sao, lập tức đi theo sau chúng tôi tới nơi cất trữ chiến cơ vũ trụ!

- Phá hủy đi! Nếu thương nhân vũ trụ đã đuổi cùng giết tận chúng ta, vậy thì chúng ta sẽ dùng tính mạng đắp nên một con đường, tính mạng của chúng ta còn có...

- Tính mạng của tất cả chủng tộc của chúng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 62: Hắc Long Ra Trận

Phương án phá hủy máy tính trung ương không phải ai nói xong là làm có thể tiến hành được ngay.

Máy tính trung ương là sản phẩm công nghệ cao vô cùng phức tạp và tinh vi. Bên trong nó có một số linh kiện mà với trình độ khoa học hiện nay thì con người vẫn không thể nào sản xuất hàng loạt, thậm chí là họ sử dụng những vật phẩm thu được từ tàn tích văn minh ngoài hành tinh tổng hợp lại mới có thể chế tạo thành máy tính trung ương của tàu Hi Vọng. Nếu phá hủy bất kì một bộ phận nào bên trong máy tính trung ương siêu điện tử của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Vì vậy, muốn phá hủy máy tính trung ương đương nhiên không thể giờ thanh kiếm lưỡi cưa có từ tính lên và chém liên hồi vào nó là được mà phải có những nhân viên chuyên môn kiểm tra xác nhận có thể phá hủy bộ phận nào bên trong nó để có thể khiến cho máy tính trung ương ngừng hoạt động hoàn toàn nhưng mà có thể phục hồi lại không quá khó khăn, ít ra thì với trình độ kỹ thuật hiện giờ của con người có thể phục hồi nó trong một khoảng thời gian ngắn.

Và tất cả những chuyện này chỉ có thể dựa vào Ba Lệ, cô ấy là ứng cử viên sáng giá nhất trong tất cả những nhà nghiên cứu có mặt ở đó. Sau khi được sự đồng ý của Diêu Nguyên thì Ba Lệ bắt đầu tiến hành thử nghiệm và kiểm tra đối với hệ thống của máy tính trung ương đồng thời Ba Lệ cũng đã lấy được một số thông tin bên trong máy tính trung ương.

Những thông tin này chính là hệ thống giám sát bên trong tàu Hi Vọng, ví dụ như thông tin về các camera theo dõi được lắp đặt ở một số nơi công cộng, ở những địa điểm quan trọng và ở tất cả các tầng lầu. Tuy là máy tính trung ương đã bị thương nhân ngoài hành tinh khống chế nhưng mà những trang thiết bị lắp đặt camera này vẫn còn đang hoạt động.

Trên thực tế, theo như một số suy đoán và kết luận mà Ba Lê đưa ra hiện giờ thì máy tính trung ương của tàu Hi Vọng không phải bị khống chế một cách trực tiếp mà là do thương nhân ngoài hành tinh sử dụng một số phần mềm điện tử hoặc tín hiệu mà hiện giờ con người chưa biết rõ gián tiếp làm nó tê liệt. Dù sao tàu Hi Vọng vẫn có lớp hạt cơ bản, điều này đã ngăn cản việc truyền đạt tín giữa tàu Hi Vọng và tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh.

Ngoài ra, cho dù máy tính trung ương của tàu Hi Vọng có tệ đến mức nào đi nữa, thậm chí là nó là vật lỗi thời nhất trong tất cả các máy tính trung ương của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư nhưng mà bản thân nó cũng thuộc loại máy tính trung ương siêu điện tử. Về tư cách mà nói thì nó cũng đã là sản phẩm của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư và nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh không nắm giữ trình độ kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, xem xét từ những phân tích trước mắt thì hiện nay bọn họ chỉ nắm giữ một ít kỹ thuật công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm mà thôi.

Cho nên, thương nhân ngoài hành tinh không thể nào hoàn toàn thao túng một máy tính trung ương quy mô lớn dễ dàng như trở bàn tay, về cơ bản điều này là không thể nào xảy ra được.

Cho nên khả năng lớn nhất là thương nhân ngoài hành tinh sử dụng phần mềm điện tử hàm lượng công nghệ cao giống như là mật mã lượng tử ở bên trong tín hiệu của chúng khiến cho máy tính trung ương bị tê liệt mà thôi.

Lúc này, Diêu Nguyên và mọi người đứng kế bên theo dõi một cách căng thẳng và họ cũng đã thấy được hình ảnh do camera ghi được ở bên trong tàu Hi Vọng. Ở tất cả các con đường huyết mạch và các tầng lầu đều đã bị đội quân của thương nhân ngoài hành tinh xâm chiếm, ngoại trừ gần một vạn quân thương nhân ngoài hành tinh vây quanh công kích tàu Hi Vọng ra thì có hơn hàng ngàn các đội quân thương nhân ngoài hành tinh khác đang tản ra đi về phía tất cả các tầng lầu của tàu Hi Vọng. Tất cả những con người mà chúng bắt gặp đều sẽ bị chích điện làm ngất xỉu sau đó những tên tinh tinh bốn tay lực lưỡng nhất trong số chúng sẽ vận chuyển những người này về chiến hạm của chúng. Cho đến trước mắt thì ít nhất đã có hàng ngàn người bị bắt đi và con số này vẫn đang tiếp tục gia tăng, đồng thời số lượng quân xâm lược thương nhân ngoài hành tinh cũng càng lúc càng gia tăng.

Diêu Nguyên và mọi người vừa nhìn vừa thấy vô cùng phẫn nộ, chỉ riêng Vương Quang Chính thì khá bình tĩnh, anh ta liền chỉ vào một cảnh tượng trên màn hình và nói lớn:

- Bên này! Nhìn bên này! Diêu Nguyên!

Diêu Nguyên lập tức nhìn theo hướng ngón tay của Vương Quang Chính, xuất hiện ở trên màn hình camera đó chính là hơn mười con Hắc Long sáu chân trưởng thành đang cào bức tường kim loại một cách sốt ruột. Trên bức tường kim loại cũng đã xuất hiện nhiều vết cào sâu nhưng có thể nhận ra những con Hắc Long sáu chân này không dùng hết sức để phá hủy bức tường. Nếu không thì với trình độ khoa học kỹ thuật của con người hiện nay vẫn chưa thể chế tạo ra một bức tường kim loại nào có thể ngăn cản được chúng.

Đây chính là khu sinh thái ở tầng trên cùng của tàu Hi Vọng cũng tức là nơi sinh sống trước mắt của Hắc Long sáu chân trưởng thành. Bình thường không cho phép mọi người đến quấy nhiễu chúng và bọn chúng cũng rất biết kiềm chế, mỗi ngày chỉ có thể ăn cá biển của tỉnh cầu mới

nhưng cũng không bộc lộ thú tính một cách tùy tiện. Thậm chí dưới sự giáo huấn của con người, bọn chúng cũng không phá hoại các kiến trúc kim loại của tầng lầu nhưng cho đến giây phút này thì bọn chúng đã cảm nhận được một cách rõ ràng điều bất ổn trên tàu Hi Vọng nhưng do được giáo huấn trong thời gian dài nên bọn chúng vẫn cam chịu bị nhốt ở tầng trên cùng của tàu Hi Vọng, không cách nào phá hủy cánh cửa hợp kim để đi xuống lầu dưới.

Nhìn thấy cảnh này, Diêu Nguyên vô cùng hưng phấn reo lên:

- Đúng rồi, Hắc Long sáu chân, bọn chúng không hề phải phụ thuộc vào bất kì thiết bị nào. Nếu như bọn thương nhân ngoài hành tinh muốn sử dụng dòng điện để tấn công chúng thì vốn dĩ không thể làm tổn thương đến cọng lông của chúng!

Ba Lệ vừa kiểm tra máy tính trung ương vừa nói:

- Không thể nào, tất cả các bộ phận do máy tính trung ương điều khiển trên tàu Hi Vọng hiện giờ đã tê liệt hoàn toàn, có thể bọn Hắc Long sáu chân đó cảm nhận được có điều gì đó không ổn nhưng mà nếu như không mở cửa thì bọn chúng sẽ không thể nào phá hủy cánh cửa đó, cho nên đừng nghĩ nữa nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Tất cả mọi người xung quanh đều đồng loạt hỏi.

Ba Lệ vừa kiểm tra vừa nói:

- Cánh cửa ngăn cách khoang là sử dụng kĩ thuật điện từ, ngoại trừ một số cánh cửa khoang quan trọng nhất vận hành theo kiểu khi ngắt điện thì sẽ bị khóa chặt thì những cánh cửa khoang khác lại hoàn toàn ngược lại. Khi ngắt điện thì sẽ mất đi lực khép kín của nó nhưng mà cũng sẽ không mở ra cho nên như vậy có thể suy đoán Hắc Long sáu chân vẫn sẽ không

thoát ra từ bên trong. Dù sao thì trước giờ chúng ta cũng đã giáo huấn chúng như vậy cho nên nhất định phải mở cửa khoang ra mới được.

Diêu Nguyên lập tức hỏi:

- Có cách nào có thể mở được cửa khoang không? Sức chiến đấu của Hắc Long sáu chân vô cùng lớn, nếu có sự tham gia của chúng thì đội quân thương nhân ngoài hành tinh sẽ không thể nào uy hiếp chúng ta nữa, chiến sĩ liên sao của chúng ta có thể chạy đi điều khiển chiến cơ vũ trụ mã số 003!

Ba Lệ nghĩ một hồi rồi nói:

- Em có thể thử, đầu tiên là làm tê liệt hoàn toàn hệ thống ngắt điện của máy tính trung ương, tiếp theo thì sẽ để máy số một liên kết với phần mềm điện tử bên trong. Chỉ cần tính toán một chút thì có thể giành quyền kiểm soát cánh cửa khoang đó, lúc đó thì có thể giải thoát Hắc Long ra ngoài nhưng mà phải nói trước một điều, em không phải là học ngành sinh vật cho nên em không biết trong tình huống hiện nay thì Hắc Long sáu chân có trở nên điên cuồng mà đi tấn công khắp nơi hay không. Nếu như chúng tấn công cả loài người thì sức sát thương của chúng còn đáng sợ hơn cả thương nhân ngoài hành tinh kia.

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

- Không thể lo nhiều thứ như vậy, khoan hãy nói Hắc Long sáu chân đã chung sống với chúng ta thời gian bao nhiêu lâu nay, chúng đã quá quen thuộc với mùi của con người, riêng tình hình hiện giờ có thể thấy bọn thương nhân ngoài hành tinh kia chỉ đơn giản là muốn tiêu diệt hoàn toàn chúng ta. Cho dù là Hắc Long sáu chân trở nên điên cuồng thì cũng chỉ là loài động vật hay nhiều nhất cũng chỉ là những kẻ phá rối dị dạng, cả hai bên không nằm trên cùng một mức độ nguy hại giống nhau. Cứ như vậy đi, giải phóng Hắc Long ra ngoài!

Ba Lệ cũng không nói gì thêm mà chuyên tâm khống chế toàn bộ hệ thống của máy tính trung ương. Ngoài ra trong số loài người mới và kẻ sinh tồn do Diêu Nguyên dẫn đầu lựa chọn ra tất cả những loài người mới mặc vào chiến giáp liên sao, đặc biệt là Diêu Nguyên mặc lên trên người chiến giáp liên sao màu đỏ rực lửa của anh. Trong giây phút này tất cả mọi người đều đứng lặng im chờ đợi tàu Hi Vọng bị ngắt điện toàn bộ.

Theo hiệu lệnh chuẩn bị của Ba Lệ, tất cả mọi người đều tập trung toàn bộ tâm trí, mục tiêu của họ đã được xác nhận. Đó chính là lập tức chạy tới nơi cất giữ chiến cơ vũ trụ mã số 003, ở đó tất cả chiến sĩ liên sao sẽ lái chiến cơ vũ trụ 003, bay ra khỏi khu vực cách ly hạt cơ bản của tàu Hi Vọng với tốc độ nhanh nhất. Lúc đó mới chính là thời điểm nổ ra cuộc chiến đấu!

Còn bản thân tàu Hi Vọng... thì chỉ có thể giao cho Hắc Long sáu chân bảo vệ thôi!

Tiếp theo đó, Ba Lệ ra lệnh cho máy số một phá hủy máy tính trung ương. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ tàu Hi Vọng chìm trong bóng tối.

Cùng lúc đó, bọn Hắc Long sáu chân ở tầng trên cùng của tàu Hi Vọng càng lúc càng trở nên mất bình tĩnh. Trong khoảnh khắc tàu Hi Vọng chìm trong bóng tối, tất cả Hắc Long sáu chân đều bị bất ngờ trong phút chốc nhưng mà khi bọn chúng bình tĩnh lại thì cánh cửa lớn chắn trước mặt chúng dần dần được mở ra thì tất cả Hắc Long sáu chân dưới sự cầm đầu của một con màu nâu bị gãy một bên chân xông xuống tầng dưới của tàu Hi Vọng với một tốc độ vượt xa con người. Hai mươi con Hắc Long sáu chân này, trong giây phút này dường như bọn chúng đã hóa thành những tia sét màu đen hay màu nâu vậy!

Trong hoàn cảnh mất đi trọng lực nhưng dường như điều đó không hề ảnh hưởng tới Hắc Long sáu chân, bọn chúng... Giống như sinh ra đã quen với việc chạy nhảy trong môi trường không trọng lực vậy!

Trong khu vực tầng năm và tầng sáu, vốn dĩ có rất nhiều nhân viên và cả nhà khoa học ở đó, trong đó còn có một số quân lính phòng vệ vẫn chưa kịp tập trung. Tất cả những người này đều đang chống cự với quân đội thương nhân ngoài hành tinh trong một khu vực nhỏ hẹp hoặc không thì bị chích điện làm ngất xỉu bắt đi, hơn nữa quan trọng nhất là nơi cất trữ tài nguyên khoáng vật mang tính phóng xạ số lượng lớn chính là ở nơi đây!

Dương Sâm là lính phòng vệ lão luyện, lúc ở trên địa cầu thì ông chính là một thành viên trong quân đội dã chiến của quân giải phóng Trung Quốc sau khi đến tàu Hi Vọng thì ông luôn ảnh hưởng mọi người xung quanh bằng một thái độ huấn luyện khắc chế bản thân ưu tú của quân đội Trung Quốc. Lúc này đây thì ông đã trở thành một vị trung úy, theo như tuổi tác ở trên địa cầu thì năm nay ông đã 38 tuổi, đã là nhân viên xuất ngũ rồi nhưng mà ở trên tàu Hi Vọng, dựa trên kỹ thuật cộng hưởng gen thì ít ra thì ông ta có thể phục vụ trong quân đội thêm ba đến bốn mươi năm nữa.

Sau khi xảy ra chuyện, ông ta là binh sĩ phòng vệ của kho dự trữ tài nguyên quan trọng. Khi mà thương nhân ngoài hành tinh đến xâm lược, đội quân do ông dẫn đầu đã kháng cự lại quân xâm lược này và cũng giống như các đội quân phòng vệ khác, uy lực của vũ khí quá thấp khiến cho cuộc chiến không cân sức này xảy ra. Đội quân của ông bị ép đến bên trong kho dự trữ và dựa vào địa hình mà tiến hành sự phòng vệ cuối cùng, nhưng mà... Việc công phá chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa thời gian này có thể chỉ vón vện trong vài phút đồng hồ.

Khi mà toàn bộ tàu Hi Vọng bị ngắt điện thì khu vực phòng vệ cuối cùng của đội quân Dương Sâm trong phút chốc bị công phá, tiếp theo đó trong vòng mười giây ngán ngủ thì mười mấy quân lính còn sót lại của ông toàn bộ đều bị chích điện ngất xỉu và bản thân Dương Sâm thì cũng không thể thoát khỏi số phận này.

Trong giây phút ông ta bị chích điện ngất xỉu thì thấy đau thương trong lòng. Ông hiểu rõ, có lẽ con người sẽ bị tiêu diệt nếu như không có kì

tích xảy ra...

Tiếp theo...

Kì tích xuất hiện!

Trong khoảnh khắc Dương Sâm bị ngất xỉu, ông nhìn thấy một tia sét màu đỏ xẹt qua. Ở ngay phía trước mặt ông, một tên tinh tinh bốn tay ngoài hành tinh đang bốc lấy những người bị ngất xỉu trên mặt đất, trong phút chốc nó bị tia sét màu đỏ này đụng vào hông...

Và đã trở thành đồng thịt vụn!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 63: Cuộc Chiến Thật Sự Bắt Đầu!

Hắc Long sáu chân là một loài sinh vật sống cực kì mạnh mẽ mà con người vốn dĩ không cách nào hiểu nổi.

Theo như sự suy đoán lí luận sinh vật học của con người, Hắc Long sáu chân sinh sống ở trên một tinh cầu có trọng lực hơn gấp 20 lần trọng lực trái đất. Môi trường sống của tinh cầu này vô cùng khắc nghiệt, thực phẩm vô cùng khan hiếm, đồng thời trong không khí có hàm lượng oxy không cao còn thường xuyên xuất hiện những thiên tai địa chấn.

Chính vì hoàn cảnh sống như thế cho nên mới sản sinh ra một sinh vật sống có sức mạnh quật cường như vậy. Bản thân sinh vật sống thường phù hợp với hoàn cảnh sinh tồn cần thiết, đây chính là quy luật cơ bản trong sinh vật học. Ví dụ bạn không thể nào tìm thấy chim sẻ ở nơi thâm sơn cùng cốc, nhìn thấy cá voi đang bay trên bầu trời, những điều này đều tuân thủ một quy luật như vậy.

Nhưng mà ở trên một tinh cầu như vậy, vốn dĩ không thể nào sản sinh sinh vật sống, trong một môi trường với trọng lực gấp hơn 20 lần địa cầu, một tinh cầu như vậy thì bao lớn? Hoặc có thể nói địa chất của nó được cấu tạo như thế nào? Trong hoàn cảnh như vậy làm sao có thể sản sinh những thực vật cơ bản nhất và cả những loài động vật ăn cỏ nhỏ bé ăn thực vật là chủ yếu? Và cả chuỗi thức ăn thì sao?

Nếu như giống như một môi trường hòa bình như trên tinh cầu mới thì những sinh vật sống như loài Hắc Long sáu chân này tiến hóa như thế nào

đây? Là nguyên nhân gì có thể khiến cho chúng tiến hóa trở thành một sinh vật sống đáng sợ như vậy?

Tất cả những điều này đối với kiến thức khoa học hiện giờ của con người mà nói thì đều là những bí ẩn không lời giải!

Nhưng mà có một điểm rất rõ ràng đó chính là hiện giờ Hắc Long sáu chân đã trở thành bạn bè của con người. Tuy vẫn chưa đạt đến mức độ thân thiết như loài người với loài chó đã xây dựng niềm tin và sự tương trợ lẫn nhau suốt hàng ngàn năm nhưng mà rất rõ ràng là Hắc Long sáu chân vô cùng thân thiện với con người và trong giây phút sinh tử quan trọng trước mắt, liệu rằng Hắc Long sáu chân có thể trở thành chiến hữu tương lai của loài người thì chỉ có thể chờ đợi giây phút này...

Trong khoảnh khắc Dương Sâm hôn mê thì tên tinh tinh bốn tay ngoài hành tinh đang bốc con người từ dưới mặt đất lên đã bị một con Hắc Long sáu chân đụng vào hông biến thành đồng thiet vụn. Bởi vì tốc độ quá nhanh khiến cho đội quân các chủng tộc khác của thương nhân ngoài hành tinh đều không phát hiện sự tiếp cận đột ngột của Hắc Long sáu chân, cho dù trên trang phục phi hành gia của chúng đều được lắp đặt những hệ thống thăm dò cảm ứng tiên tiến nhất nhưng mà tốc độ phản ứng thần kinh của chúng vẫn chưa đạt đến mức độ có thể nhìn rõ tốc độ của Hắc Long sáu chân.

Đặc biệt là trước mắt, cùng lúc với việc tàu Hi Vọng bị mất điện toàn bộ, hệ thống phản trọng lực ngừng hoạt động hoàn toàn. Trong tàu Hi Vọng xuất hiện môi trường không trọng lực thường thấy trong không gian vũ trụ, trong hoàn cảnh như vậy, hệ thống quân đội của thương nhân ngoài hành tinh và trang phục phi hành gia của chúng thật sự tiên tiến hơn nhiều trang phục phi hành gia của quân phòng vệ loài người. Phía trước, phía sau, trên, dưới, trái, phải trang phục của chúng đều được lắp đặt cố định các hạt đẩy, theo các bước đi về phía trước của chúng mà duy trì sự cân bằng nhưng mà

môi trường không trọng lực cũng khiến cho hành động của chúng trở nên chậm chạp hơn, ảnh hưởng cũng vô cùng nhiều.

Trong hoàn cảnh như vậy, cả hai mươi con Hắc Long sáu chân đã xuất hiện trong tầm mắt của quân đội thương nhân ngoài hành tinh. Các con Hắc Long sáu chân này bước về phía trước bằng một tư thế kì lạ, đuôi và móng vuốt của chúng đều cào sâu vào trong các tầng kim loại để lại phía sau hàng loạt những lỗ nhỏ. Hơn nữa cái đuôi của chúng hoàn toàn có thể quật thủng các lớp kim loại, chính là dựa vào cách này mà bọn chúng có thể tự do di chuyển trong môi trường không trọng lực, hơn nữa dường như chúng có vẻ thích ứng với môi trường không trọng lực này. Tốc độ kinh hồn kia hoàn toàn không thua kém gì so với môi trường trọng lực, thậm chí có thể còn tinh nhạy hơn một chút!

Trong giây phút hai mươi con Hắc Long sáu chân này xuất hiện thì đội quân thương nhân ngoài hành tinh lập tức tiến hành điều chỉnh đội hình, tinh tinh bốn tay đứng đầu hàng ngũ tiên phong xông vào hai mươi con Hắc Long sáu chân rồi bắn ra hàng loạt các dòng điện. Những tên thương nhân này dường như đang cố ý bắt sống hai mươi con Hắc Long sáu chân.

Nhưng làm sao dễ dàng như vậy được?

Chỉ trong một tích tắc, tất cả Hắc Long sáu chân đã ra khỏi tầm nhìn của đội quân thương nhân ngoài hành tinh, xẹt đến xung quanh những con người đang bị hôn mê ở phía xa. Trong đó có vài con bắt đầu ngửi mùi của con người một cách cẩn thận, tiếp theo con Hắc Long sáu chân mất một bên chân dẫn đầu bắt đầu gào lên, những con Hắc Long khác cũng gào lên lớn tiếng như vậy, phát ra những âm thanh như tiếng hò reo ra trận.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hai mươi con Hắc Long sáu chân trưởng thành đã xông vào hàng ngũ thương nhân ngoài hành tinh, hơn ba mươi con tinh tinh bốn tay đứng ở phía trước đã bị đụng bay mất mười mấy con. Trong đó có vài con bị Hắc Long sáu chân chộp lấy và cắn chặt, chúng

dùng móng vuốt khê xé một cái thì tinh tinh lập tức bị xé thành mảnh vụn. Trang phục phi hành gia mà bọn chúng mặc trên người chẳng khác nào được làm bằng giấy, một chút khả năng phòng vệ cũng không có.

Cũng có các xung điện bắn vào người các Hắc Long sáu chân nhưng mà bọn Hắc Long sáu chân không có một chút phản ứng gì cả giống như là các xung điện cao áp khiến cho con người bị ngất đi thì chẳng khác gì vô hình với chúng, đối phó vô cùng đơn giản. Bọn chúng xông thẳng vào vị trí trung tâm của đội hình thương nhân ngoài hành tinh.

Tiếp theo chính là...

Một cuộc tàn sát đẫm máu!

Ngoài ra, do máy tính trung ương của tàu Hi Vọng ngừng hoạt động cho nên tất cả các chiến giáp liên sao đã có thể hoạt động trở lại bình thường và sau khi xác nhận chiến giáp liên sao có thể hoạt động trở lại thì Diêu Nguyên không dám chậm trễ một phút giây nào mà lập tức dẫn theo toàn bộ loài người mới mặc chiến giáp liên sao bắt đầu xông vào đội ngũ của thương nhân ngoài hành tinh.

Lúc này, ở khu vực xung quanh máy tính trung ương thì lính phòng vệ cũng chỉ còn sót lại hơn tám mươi người và có rất nhiều người trong đó đã bị trúng xung điện nhưng mà họ vẫn cắn răng tiếp tục chiến đấu nhưng cho đến khoảnh khắc này thì họ thật sự đã không thể nào cầm cự được nữa rồi. Khi đám quân Diêu Nguyên dẫn đầu bắt đầu xông tới thì cửa ra vào của máy tính trung ương đã mở ra một lỗ hổng và hàng loạt tinh tinh bốn tay từ lỗ này xông thẳng vào. Hơn mười mấy binh sĩ phòng vệ bị chúng đụng bay đi, còn có một tên tinh tinh bốn tay nhấc một binh sĩ phòng vệ lên và chuẩn bị ném về phía trước.

Ở ngay phía trước của nó, chính là máy tính trung ương của tàu Hi Vọng!

Một tia sét màu đỏ xẹt ngang qua, thanh kiếm lưỡi cửa có từ tính trên tay Diêu Nguyên đã chém ngang vai của tên tinh tinh bốn tay này một tiếng xoẹt. Từ trên xuống dưới, tên tinh tinh bốn tay này đã bị cắt làm đôi.

Hành động của Diêu Nguyên không hề dừng lại, lập tức chém vào một tên tinh tinh bốn tay khác. Sức mạnh khổng lồ của chiến giáp liên sao được vận hành dựa trên máy móc, vốn dĩ không phải dựa vào sức mạnh da thịt là có thể kháng cự được. Đây là uy lực có thể đối phó với cả loài rồng đen sáu chân. Đơn giản mà nói, hoàn toàn có thể chống lại xe tăng, thậm chí sức mạnh khổng lồ còn hơn cả xe tăng.

Sau khi chém chết một tên tinh tinh bốn tay thì Diêu Nguyên hét lớn một tiếng và đẩy tên tinh tinh bốn tay này về phía trước, tăng tốc dựa trên thiết bị đẩy hạt đẩy tên tinh tinh bốn tay này đụng vào những tên tinh tinh khác đẩy toàn bộ chúng ra bên ngoài phòng máy tính trung ương và thẳng tới đám thương nhân ngoài hành tinh ở trên lối đi.

"Giết! Tất cả các chiến sĩ liên sao có chiến giáp liên sao trên người hãy sử dụng vũ khí chiến đấu ở cự ly gần, không được sử dụng súng trường Gauss!" Diêu Nguyên hét lớn vào trong máy liên lạc, trong phút chốc ở phía trước mặt là một trận mưa máu...

Lúc này, ở bên ngoài tàu Hi Vọng, từ tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh lần lượt xuất hiện hơn 1.500 chiến cơ vũ trụ dạng đĩa tròn, hơn 100 chiếc phi thuyền vũ trụ dạng đĩa tròn dài khoảng trăm mét. Trước đó khi ba chiếc phi thuyền vũ trụ, tàu phòng vệ số 1 số 2 và tàu Quan Sát cùng nhau phát nổ thì có đến khoảng gần 400 chiến cơ vũ trụ và hơn 20 phi thuyền vũ trụ cũng bị liên lụy nhưng mà số lượng xuất trận lần này vẫn còn nhiều như vậy, gần như bao vây hoàn toàn tàu Hi Vọng.

Chính trong lúc các phi thuyền vũ trụ lần lượt đáp xuống tàu Hi Vọng, từng tốp quân đi ra và khiêng con người trở lên tàu thì đột nhiên trong phút chốc tàu Hi Vọng bị mất đi nguồn sáng. Điều này khiến cho đội ngũ thương

nhân ngoài hành tinh có chút rối loạn đội hình trong phút chốc nhưng mà không biết có phải là do chủ ý giáo điều hay là gì đó mà lính chỉ huy của những tốp quân thương nhân ngoài hành tinh này không hề có hành động gì cả mà vẫn tiếp tục đưa từng tốp quân vào bên trong tàu Hi Vọng và tất cả các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa vẫn bao quanh bốn bên.

Chính vì như vậy, sau khoảng bảy, tám phút thì một chiến cơ vũ trụ hình thoi màu đỏ tươi bay ra từ tàu Hi Vọng, theo sau nó thì các chiến cơ vũ trụ khác cũng lần lượt bay ra từ tàu Hi Vọng. Tổng cộng xuất hiện hơn 100 chiến cơ vũ trụ, bề ngoài của các chiến cơ vũ trụ này hoàn toàn khác với bề ngoài của chiến cơ vũ trụ dạng đĩa của thương nhân ngoài hành tinh. Bọn chúng thể hiện khái niệm về phương tiện di chuyển thống nhất của loài người đó chính là các chiến cơ vũ trụ hình dáng máy bay theo kết cấu dáng thuôn, vừa mới xuất hiện thì đã gây nên sự chú ý của đám thương nhân ngoài hành tinh.

Gần như là trong một hai giây đồng hồ sau đó, một số lượng lớn các chiến cơ dạng đĩa đã bao vây chúng, dự định ngăn chặn chiến cơ vũ trụ màu đỏ tươi dẫn đầu nhưng mà làm sao dễ dàng như vậy được?

Tốc độ của chiến cơ vũ trụ màu đỏ tươi đó càng lúc càng nhanh. Chỉ trong vài tích tắc, khi mà những chiến cơ vũ trụ dạng đĩa kia chưa kịp tới bao vây thì đã phá vỡ mạng lưới bao vây của chúng khiến cho các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa nhất thời hoàn toàn mất đi đội hình tấn công nhưng mà tốc độ phản ứng của chúng cũng khá nhanh, chúng đã nhanh chóng ổn định đội hình và điều chỉnh lại lưới vây bắt. Chúng không lo đuổi theo chiến cơ vũ trụ màu đỏ tươi kia nữa mà bắt đầu vây bắt hàng trăm chiến cơ vũ trụ theo sau nó.

Một ống đầu cong lòi ra từ dưới khoang máy của chiến cơ dạng đĩa, bắt đầu phát ra những chùm sáng khổng lồ đồng thời bắn ra những phát đạn kì lạ với tốc độ cực nhanh, trông có vẻ giống như vũ khí Gauss nhưng mà lại hoàn toàn khác với mô hình bắn tia của vũ khí Gauss.

Nhưng mà chúng đã tính toán sai hoàn toàn rồi bởi vì cái mà chúng đang đối mặt không phải là chiến cơ vũ trụ do những loài sinh vật bình thường cầm lái mà là đội quân chiến sĩ liên sao do toàn bộ loài người mới và kẻ sinh tồn tổ hợp thành. Trước khi chúng bắn tia, tất cả các chiến sĩ liên sao đã cảm nhận được ác ý và đã có dự cảm, họ đã phân tán ra. Cho dù tốc độ của họ không bằng chiến cơ vũ trụ màu đỏ tươi nhưng mà vượt xa chiến cơ vũ trụ dạng đĩa cho nên dễ dàng xuyên qua mạng lưới vây bắt của bọn chúng cuối cùng rời khỏi phạm vi lớp ngăn chặn hạt cơ bản!

- Bắn đi! Tự do bắn! Bắn hạ toàn bộ tất cả các chiến cơ vũ trụ ở trước mắt! Không nên đụng vào chiếc phi thuyền vũ trụ cỡ lớn kia, bên trong có những con người đã bị bắt đi của chúng ta!

Chiến cơ do Diêu Nguyên điều khiển đã bay một đường vòng với tốc độ nhanh như điện xẹt. Khi anh ta trở về chỗ cũ thì tất cả các chiến cơ vũ trụ mã số 003 đã thoát khỏi lưới vây bắt và phạm vi lớp ngăn chặn cơ bản của tàu Hi Vọng. Lúc này, với đôi mắt rực lửa, anh bắt đầu hét lớn!

- Bọn chúng muốn chiến tranh, chúng ta sẽ cho chúng chiến tranh! Giết! Đánh chúng tan tành thành bùn đất vũ trụ!

Trong tiếng la hét, súng tua bin Gauss xẹt tia đỏ và súng thần công Gauss cỡ nhỏ đã bắt đầu gầm lên nhả đạn về phía các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa gần nhất.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 64: Tệ Hại

Ngay từ lúc mới bắt đầu thiết kế thì đã tập trung thiết kế một phương tiện di chuyển dành riêng cho loài người mới và kẻ sinh tồn với mục đích chiến tranh vũ trụ.

Nói một cách đơn giản, tuy là chiến cơ vũ trụ mã số 003 là phương tiện di chuyển đạt trình độ khoa học kỹ thuật sơ cấp đến trung cấp của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư nhưng mà nó không thích hợp cho người bình thường sử dụng. Khoan nói chuyện khác, chỉ riêng sự gia tăng tốc độ và tốc độ cao nhất của chiến cơ này mà để cho người bình thường điều khiển thì anh ta nhìn thấy mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ và có thể đụng thẳng vào vật thể gì đó hay là mặc dù vũ trụ rất rộng lớn và trống rỗng nhưng khi giáp mặt chiến đấu thì vẫn có thể xảy ra việc va chạm lẫn nhau giữa các chiến cơ cho nên nếu để người bình thường điều khiển thì tỷ lệ xảy ra tai nạn cao trên 90%.

Cho dù chiến cơ vũ trụ mã số 003 đã được chế tạo xong thì vẫn quyết định giảm xuống một mức độ thích hợp và cải tạo nó thành các phiên bản chiến cơ vũ trụ khác nhau, lần lượt cho loài người mới và kẻ sinh tồn điều khiển. Chỉ riêng chiếc tia chớp màu đỏ với tốc độ gấp ba lần thì mới xứng đáng là chiếc chiến cơ siêu cường và chỉ có Diêu Nguyên mới có khả năng bộc lộ toàn bộ sức chiến đấu của nó!

Tương tự, sinh vật sống sẽ tùy theo hoàn cảnh sinh tồn của chúng mà tiến hóa thành các cơ thể sống khác nhau, cũng giống như là trong đám thương nhân ngoài hành tinh kia có loài tinh tinh bốn tay với sức mạnh phi

thường và loài người hành tinh chính hiệu có sức khỏe yếu ớt nhưng bộ não phát triển cực đại. Đây đều là những cá thể sống khác nhau, xin đưa ra một ví dụ cực đoan hơn nữa, đó là loài sinh vật siêu cường Hắc Long sáu chân, chúng chỉ cần dựa vào cơ thể của mình là đã có thể chống chọi lại khoa học kĩ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba và thậm chí là cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư.

Cho nên, đối với con người mà nói, ngay cả người bình thường cũng không thể nào điều khiển được chiến cơ vũ trụ 003 thì rất có thể chiến cơ đó là một món đồ chơi mà ngay cả một đứa trẻ ngoài hành tinh cũng có thể dễ dàng cầm lái.

Nhưng mà với tình hình trước mắt, có thể thấy trong số các chủng tộc của thương nhân ngoài hành tinh không hề có một cá thể chủng tộc nào lấy việc phát triển cơ thể làm mục tiêu tiến hóa. Nếu như loại bỏ loài tinh tinh bốn tay này thì thật ra bản chất cơ thể của chủng tộc thương nhân ngoài hành tinh và chủng tộc nhân loại có sự chênh lệch không lớn và trong tình hình hiện giờ, các chiến sĩ liên sao do loài người mới và kẻ sinh tồn tổ hợp thành cùng với các chiến cơ vũ trụ 003 do họ điều khiển. Xét về mặt tính năng thì đã có sự chênh lệch sức mạnh mang tính áp đảo đối với đội quân thương nhân ngoài hành tinh.

Đương nhiên, chiến cơ vũ trụ của đội quân thương nhân ngoài hành tinh có trình độ kĩ thuật chắc chắn là hơn hẳn chiến cơ vũ trụ 003, cho dù là về mặt nguyên lý chế tạo hay là ứng dụng công nghệ. Thậm chí là kĩ thuật kim loại và vũ khí, phân vân, chỉ nhìn bằng mắt cũng đã có thể thấy được sự chênh lệch trang thiết bị giữa hai bên.

Nhưng mà!

Sự chênh lệch này không mang tính áp đảo!

Cả hai bên đều đang ở giai đoạn cơ bản của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, sự chênh lệch của hai bên nhiều nhất cũng chỉ như là sự khác biệt giữa chiến cơ phản lực và chiến cơ phản lực vô hình, tuyệt nhiên không có sự chênh lệch quá lớn như là giữa vũ khí lạnh và vũ khí nóng hoàn thiện cho nên về mặt cơ bản sự chênh lệch về mặt công nghệ cũng chỉ có giới hạn, quan trọng vẫn là phải xem thử tố chất của người phi công sử dụng vũ khí như thế nào!

Vậy thì loài người mới và kẻ sinh tồn, sự chênh lệch giữa bọn họ với các chủng tộc của thương nhân ngoài hành tinh như thế nào?

Sự chênh lệch này lớn hơn tưởng tượng rất nhiều...

Khoan nói chuyện khác, chỉ riêng loài người mới và kẻ sinh tồn, bọn họ có thể cảm nhận được ác ý và sát khí khi họ bị nhắm bắn từ một khoảng cách cực kì xa. Chỉ xét riêng về điểm này, trừ phi đối phương có thể bắn ngay sau khi nhắm trúng mục tiêu hoặc là công nghệ tiến bộ đến mức ý thức vừa nhắm trúng lập tức có thể tự động bắn tía, nếu không về cơ bản loài người mới và kẻ sinh tồn là không thể nào bị bắn hạ được. Đương nhiên vẫn còn một khả năng khác là khi kẻ địch quá nhiều, nhiều đến mức cho dù phản ứng kịp cũng không cách nào né tránh được giống như là lúc loài người chiến đấu với tộc sâu dị hình. Đội quân dị hình nhiều đến mức trăm vạn, ngàn vạn, như vậy thì không thể nào né tránh được.

Khi chiếc tia chớp màu đỏ do Diêu Nguyên cầm lái gầm lên tiếng công kích đầu tiên, theo ngay sau đó, các chiến cơ vũ trụ 003 khác cũng đồng thanh phát ra các tiếng gầm thét công kích. Súng tua bin Gauss đã bắn tía ra bằng một tốc độ kinh hồn, vượt ngoài sức tưởng tượng, vẫn là lấy ba chiếc làm một đơn vị công kích tiến hành hình thức tấn công tập trung đối với một mục tiêu đã định sẵn.

Cứ như vậy, lớp ngoài của chiếc chiến cơ dạng đĩa bị công kích đầu tiên đã xuất hiện lớp bảo vệ điện từ lúc ẩn lúc hiện. Vô số các viên đạn

Gauss bắn vào trên đó khiến cho lớp bảo vệ này bị xáo động nhưng mà lớp bảo vệ này vẫn vô cùng kiên cố, chỉ tấn công bằng đạn được Gauss thì không thể nào xuyên thủng nó.

Lúc đầu, tình hình như vậy đã khiến cho các chiến sĩ liên sao cảm thấy có chút hoang mang. Ngay cả nét mặt của Diêu Nguyên cũng biến sắc nhưng mà vẫn còn may, sau khi liên tục bắn tia không ngừng thì lớp bảo vệ của chiến cơ vũ trụ dạng đĩa đầu tiên đã bị xuyên thủng. Sau đó bị đạn được của súng Gauss bắn tia lỗ chỗ như than tổ ong và nổ tan tành trong không gian vũ trụ. Tình hình đáng sợ nhất đã không xảy ra, tuy là sức mạnh khoa học kỹ thuật của thương nhân vũ trụ cao hơn con người nhưng mà vẫn chưa đến mức con người không thể kháng cự được, chỉ cần tập trung bắn tia thì vẫn có thể xuyên thủng nó!

Ngay sau đó, bắt đầu nổ ra cuộc công kích lớn, tuy là chiến cơ vũ trụ 003 của loài người còn ít hơn 1/10 chiến cơ vũ trụ của thương nhân ngoài hành tinh nhưng mà điều khiến cho đội quân của Diêu Nguyên ngạc nhiên là các phi công cầm lái các chiến cơ vũ trụ của thương nhân ngoài hành tinh có năng lực chiến đấu yếu kém đến mức không thể tưởng tượng được.

Đơn giản mà nói, sau khi Diêu Nguyên dẫn đầu các chiến cơ vũ trụ bắt đầu cuộc công kích, ngoại trừ các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa lúc ban đầu bay tới bao vây, những chiến cơ vũ trụ dạng đĩa ở các tọa độ khác hay là ở các khoảng cách xa hơn vẫn tiếp tục dừng ở chỗ cũ, không hề có bất kì hành động tấn công loài người hay là hành động viện trợ nào. Thậm chí cả bay tới cũng không có, bọn họ vẫn tiếp tục đứng yên tại chỗ.

Về phía các chiếc chiến cơ dạng đĩa bị công kích, phản ứng của chúng thì không cần phải nói. Sau khi bị công kích thì vô cùng hỗn loạn, trong đó có ít nhất 20-30% các chiến cơ bắt đầu bỏ chạy về phía sau?

Đúng vậy, không phải là lánh nạn khẩn cấp hay là tổ chức lại đội hình công kích mà bọn họ lại bắt đầu bỏ chạy?

Bọn họ bắt đầu bay về hướng các phi thuyền vũ trụ hay là về hướng tàu mẹ ở phía xa và cách trốn chạy của họ thật sự là quá hỗn loạn. Thậm chí chúng còn tông thẳng vào các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa đang bay tới ứng chiến khiến cho toàn bộ đội hình thương nhân ngoài hành tinh trở thành một mớ hỗn độn.

Cơ hội này không dễ dàng có được, cho dù Diêu Nguyên không lên tiếng chỉ huy thì các chiến sĩ liên sao được huấn luyện lâu năm cũng đã bắt đầu tổ chức đội hình công kích ba chiến cơ với chiến cơ đi đầu là chiến cơ nhân loại mới. Tranh thủ lúc xảy ra cảnh tượng hỗn độn này, ít nhất bọn họ đã bắn hạ được 300, 400 chiến cơ vũ trụ dạng đĩa!

Tình hình trước mắt khiến cho Diêu Nguyên cảm thấy vô cùng nghi hoặc trong lòng, bởi vì so với đội quân vũ trụ thương nhân ngoài hành tinh trong tưởng tượng của anh thì đội hình thương nhân vũ trụ trước mắt này giống như là nghiệp dư vậy hay là một đội quân ăn cướp do dân thường tự tổ chức. Cho dù là đội quân lên bờ hay là đội quân vũ trụ thì sức chiến đấu và chiến thuật của chúng đều yếu kém vô cùng, không ngờ có thể xuất hiện hiện tượng lâm trận bỏ trốn trong một đội quân chiến cơ vũ trụ tinh nhuệ? Chuyện này làm sao có thể được?

Phải biết lúc trước khi con người ở địa cầu mới thì chiến sĩ liên sao và quân phòng vệ cũng xuất hiện hiện tượng trốn chạy và sự việc này đã được Vương Quang Chính xử lý tại trận một cách gắt gao. Ngay cả các chiến sĩ liên sao có sức mạnh chiến đấu đáng quý như vậy cũng bị xử quyết tại chỗ thì đừng nói chi đến các binh lính phòng vệ khác cũng phải chịu chung số phận.

Sau trận đánh với bọn dị hình, Vương Quang Chính đã báo cáo tình hình này với Diêu Nguyên và Diêu Nguyên cũng hiểu rõ kỉ luật quân đội và đặc biệt là tính quan trọng của kỉ luật chiến trường. Cho nên trong các năm tiếp theo, anh và Vương Quang Chính đều cùng nhau kiểm soát gắt gao việc xây dựng quân đội, cho dù là lính mới hay là lính cũ thì cũng phải hiểu

rõ điều luật đầu tiên trong số các quy định kỉ luật quân đội. Đó là khi đội quân nhân loại chiến đấu với các thế lực ngoài hành tinh, không phân biệt dị hình hay là người ngoài hành tinh, bất kì người nào lâm trận bỏ trốn hoặc là chống lại mệnh lệnh chiến đấu thì đều lập tức bị xử quyết đồng thời sẽ bị gọi là kẻ phản bội loài người trong giấy báo tử của anh ta!

Điều này sẽ được ghi chép lại trong sử sách loài người, để lại sự trừng phạt lớn nhất khiến cho con cháu và dòng họ của anh ta chịu sự sỉ nhục mãi mãi!

Ngay cả những con người mới bước vào vũ trụ cũng hiểu được tính tất yếu và tầm quan trọng của việc làm này thì không biết bọn thương nhân ngoài hành tinh đã sống trong vũ trụ bao lâu nay nắm giữ một ít công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm và sở hữu phần lớn công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư lại có thể có một đội quân hỗn loạn tệ hại như vậy, chẳng lẽ đây là một vỏ lừa sao?

Trong lúc Diêu Nguyên đang điều khiển tia chớp màu đỏ công kích và truy đuổi kẻ địch thì trong đầu của anh đã nảy sinh một suy nghĩ như vậy nhưng mà anh liền phủ nhận ngay cách nghĩ này. Trong tình hình hiện giờ, thương nhân vũ trụ đã chiếm được ưu thế mang tính áp đảo, bọn họ chỉ cần bắn hạ hơn 100 chiến cơ vũ trụ của loài người thì con người chẳng khác nào những con cừu chờ bị làm thịt, khi đó con người không hề còn một chút khả năng phản kháng nào cả.

Vậy thì bọn họ đang lừa gạt ai? Hay là nói bọn chúng muốn lừa gạt cái gì?

Cho dù như thế nào, việc nên làm vẫn tiếp tục phải làm.

Đội quân chiến sĩ liên sao do Diêu Nguyên dẫn đầu gặt hái được thành quả huy hoàng của cuộc chiến đầu tiên, không người bị thương. Hàng trăm chiến cơ vũ trụ dạng đĩa bị bắn hạ thì cũng là lúc các chiến cơ vũ trụ dạng

đĩa bắt đầu bình tĩnh lại, hàng loạt các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa bao quanh tàu Hi Vọng bắt đầu bay về phía các chiến cơ vũ trụ 003 và bao vây lấy chúng. Các chiến cơ dạng đĩa bỏ chạy khi này đã bay vào bên trong các phi thuyền cỡ trung hoặc là bay thẳng về tàu mẹ, 800, 900 các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa còn ở lại thêm vào các phi thuyền cỡ trung bắt đầu tiến hành bao vây các chiến cơ vũ trụ 003.

Tất cả những điều này vừa mới bắt đầu, đội quân của con người vẫn tiếp tục nắm giữ ưu thế mang tính áp đảo. Cùng lúc đó bên trong tàu Hi Vọng, Vương Quang Chính dẫn theo hơn mười kẻ sinh tồn còn sót lại, đây là sức chiến đấu mạnh nhất mà Diêu Nguyên để lại cho anh ta, tranh thủ lúc cơ hội cuối cùng trước khi máy tính trung ương được hồi phục thì chạy về phía tầng năm và tầng sáu của tàu Hi Vọng. Nơi đó chính là nơi tập trung của bọn rồng đen sáu chân.

Rất nhanh chóng, đội quân trang bị các bộ chiến giáp liên sao đã đi đến đích, vừa bước vào trong thì nhìn thấy một cảnh tượng chẳng khác gì như ở địa ngục. Tất cả các lối đi đều là các đội quân người ngoài hành tinh bị xé nát thành trăm mảnh, toàn bộ chủng tộc và sinh vật sống không một kẻ nào sống sót, toàn bộ đều bị xé tan tành!

Và trong vũng máu, hai mươi con Hắc Long sáu chân vẫn đang điên cuồng nuốt chửng các thi thể của đám thương nhân ngoài hành tinh. Các thi thể nội tạng dầm máu nhìn chẳng khác gì những loài sinh vật đến từ địa ngục. Khi mà đội quân Vương Quang Chính đến nơi nhất thời không dám bước lên trên... Họ đều sợ hãi, ngay cả Vương Quang Chính, một người gan dạ như vậy cũng cảm thấy sờn gai ốc.

Nhưng mà tình cảnh tiếp theo khiến cho tất cả mọi người có thể cảm thấy yên tâm...

Đám Hắc Long sáu chân cảnh giác đứng thẳng người lên sau đó khi đội quân Vương Quang Chính chuẩn bị vũ trang thì bọn chúng đứng trong

một tư thế khiến cho con người cảm thấy yên tâm...

Vẫy vẫy cái đuôi, cơ thể hơi đứng thẳng, gật gật cái đầu. Đây chính là ngôn ngữ cơ thể mà Hắc Long sáu chân thể hiện sự thân thiện và yêu thích đối với con người.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 65: Sự Lựa Chọn

Sau khi tàu Hi Vọng gặp nạn, ngay cả sau khi đội quân chiến sĩ liên sao do Diêu Nguyên dẫn đầu bắt đầu cuộc phản công quy mô lớn thì lúc này tiểu đội do Ứng dẫn đầu bị kẹt lại trong tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh đã gặp phải vấn đề lớn...

Bọn họ lạc đường rồi.

Đúng vậy, thật sự lạc đường rồi, không thể nào tin nổi.

Thật sự nghe qua là một chuyện không thể tin nổi nhưng sự thật chính là như vậy. Bởi vì tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh thật sự quá lớn, đó là nguyên nhân chủ yếu.

Nguyên nhân thứ yếu là đám người của Ứng không có nam châm, tuy là nghe qua thì có vẻ khó tin nhưng mà tình hình thực tế chính là như vậy. Trong vũ trụ thật sự không có cái gọi là nam châm, trong vũ trụ phương hướng không có nghĩa lý gì cả. Đối với nền văn minh của cách mạng công nghiệp lần thứ tư mà nói thì tọa độ, khoảng cách vị trí các hăng tinh hay là tọa độ vị trí của các ngôi sao giống hăng tinh, các ngôi sao mới nằm ở nơi xa mới là cách nói phương vị có giá trị thực tiễn.

Ở trong một khoảng cách ngắn, muốn xác định vị trí thì có thể liên kết với số liệu trong máy tính trung ương của tàu Hi Vọng hoặc là giống như chiến cơ vũ trụ 003 và bên trong chiến giáp liên sao đều có phần mềm máy tính tiến hành xác định tọa độ.

Đương nhiên là bên trong chiến giáp liên sao của đội quân do Ứng dẫn đầu có chức năng xác định tọa độ nhưng mà không biết vì sao, bên trong tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh này thì tất cả các chức năng xác định vị trí, xác định tọa độ đều không hoạt động. Đơn giản mà nói, giống như khi ở trên địa cầu, cầm theo nam châm đến vùng núi có từ tính thì toàn bộ chức năng xác định vị trí của máy tính đều hỗn loạn vô cùng.

Nhưng mà vẫn còn may là chức năng bên trong chiến giáp liên sao vẫn còn trong trạng thái làm việc cho nên đội quân của Ứng vẫn giữ vững uy lực chiến đấu không gì ngăn cản nổi. Toàn bộ đội quân thương nhân ngoài hành tinh trên đường đi đều bị hạ gục, sau khi toàn bộ đội quân thương nhân ngoài hành tinh bị tiêu diệt thì họ bắt đầu tàn sát hơn 10.000 thường dân trên đường đi. Cho đến cuối cùng không còn sự xuất hiện của bất kì một đội quân nào cả, đội quân của Ứng mặc nhiên đi lại ở đây như chốn không người.

Chính trong lúc lang thang tìm đường như vậy, đội quân của Ứng đã phát hiện một việc.

Đầu tiên là vấn đề phương hướng, trước đây chiến giáp liên sao vẫn có thể xác định tọa độ cơ bản và ghi chú lại bản đồ đã từng đi qua nhưng mà dần dần dường như máy tính lắp đặt bên trong chiến giáp liên sao đã bị một sự can thiệp cực lớn, xuất hiện những dòng chữ không bình thường, vốn dĩ không thể nào hiển thị được địa điểm và bản đồ, trừ những chức năng cơ bản ra thì chiến giáp liên sao cũng không thể nào thực hiện được chức năng liên lạc. Rõ ràng là thương nhân ngoài hành tinh đã sử dụng một phương pháp kĩ thuật cao làm ảnh hưởng đến phần thông tin bên trong chiến giáp liên sao.

Đây là một vấn đề, vấn đề tiếp theo là Trương Hằng càng lúc càng cảm thấy bất an và sự bất an này đến từ bốn phương tám hướng bên trong tàu mẹ. Rất rõ ràng, thương nhân ngoài hành tinh đã nắm được sức chiến đấu kinh hồn của chiến sĩ liên sao, rất có thể bọn chúng đã không phải thêm

bất kì một đội binh lính nào tới ngăn cản mà đã điều phối các phương tiện di chuyển dùng cho việc chiến đấu và công kích thật sự. Đây chính là vấn đề mà đội quân của Ưng lo lắng nhất, chiến sĩ liên sao đối mặt với đội quân thương nhân ngoài hành tinh thì hoàn toàn có thể khống chế dễ như trở bàn tay nhưng mà nếu đối diện với đội quân lái phương tiện di chuyển hạng nặng thì sao? Bọn họ lợi dụng sự chênh lệch về khoa học kĩ thuật để tiến hành áp đảo thì đối phó như thế nào?

Chính vì nguyên nhân như vậy, tuy là mọi người đã hoàn toàn mù đường nhưng mà Ưng vẫn tiếp tục dẫn mọi người leo trèo khắp nơi ở bên trong tàu mẹ. Toàn bộ người dựa vào khả năng dự cảm nguy hiểm của Trương Hằng để né tránh hay trốn chạy, không hề cho đối phương một cơ hội vây bắt nào, hơn nữa bên trong tàu mẹ không hề phân chia trên dưới. Tất cả mọi nơi đều có thể đi vào, lần trốn chạy trước đó vẫn còn đang ở bên dưới thì lần sau có thể đã leo tít lên các tầng phía trên rồi.

Nhưng mà rốt cuộc đây cũng không phải là một phương án lâu dài, khoan hãy nói thể lực của mỗi người là có hạn, chỉ cần các chiến sĩ liên sao vẫn chưa đạt đến trình độ tàu vũ trụ Cú Đấm và tàu mẹ Cú Đá như bên trong tiểu thuyết và thần thoại thì một khi họ bị kẹt lại bên trong tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh thì sớm muộn gì cũng sẽ có lúc họ bị kiệt sức rồi bị bắt và bị giết.

Chỉ riêng việc lượng pin dự trữ bên trong chiến giáp liên sao không thể nào đủ cho họ liên tục chiến đấu cường độ cao trong suốt mấy ngày mấy đêm!

Nếu một khi chiến giáp liên sao hết pin, chỉ bằng cơ thể của người bình thường thì bọn họ chẳng mạnh hơn con chuột bao nhiêu.

Cho nên trong lúc bỏ trốn, Ưng không ngừng hỏi ý kiến Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều về cách phá giải tình hình trước mắt.

Về vấn đề này, Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều cũng không ngừng suy nghĩ nhưng mà so với Thích Hiểu Điều thì lúc này tâm trạng của Nhâm Đào đã vô cùng tệ hại, không ngờ anh lại đưa ra ý kiến trở về hội trường lúc trước rồi từ đó xông vào chiến đấu mở đường máu trở về con đường dẫn đến miệng khoang. Một đề nghị thiếu sáng suốt như vậy đã bị Ứng từ chối thẳng thừng.

Khoan hãy nói việc có thể lúc này hội trường kia đã bị giới nghiêm rồi, có thể chờ đợi họ ở đó là các phương tiện di chuyển công nghệ lớn toàn diện, không phải mười mấy người ít ỏi là có thể xông vào và thoát ra được. Cho dù họ có thể thành công trở về được con đường dẫn ra miệng khoang, chẳng lẽ ở đó có thể an nhiên đáp lên tàu Quan Sát mà trở về tàu Hi Vọng sao? Bọn thương nhân ngoài hành tinh kia lịch sự đến mức nhìn theo họ rồi khỏi à? Đây là một đáp án hoàn toàn không cần phải suy nghĩ!

Lúc này, thay vì nói Nhâm Đào đang đưa ra ý kiến thì chi bằng nói trong lúc hỗn loạn do phát bệnh nên anh tùy tiện đi tìm đại một bác sĩ. Anh ta thật sự đã vô cùng sốt ruột đến mức mất hết lý trí, bởi vì em gái của anh ta, người con gái tên là Nhậm Trừu Nguyệt đang ở trên tàu Hi Vọng. Dựa vào việc bọn thương nhân ngoài hành tinh đột nhiên trở mặt tiến hành công kích vũ lực đối với các đại sứ đại diện cho con người như bọn họ, điều này cũng có nghĩa bọn thương nhân ngoài hành tinh đã xâm chiếm tàu Hi Vọng một cách toàn diện, thậm chí có thể đã hạ gục tàu Hi Vọng.

Khi mà đám người của Ứng bị cách ly ở đây, hoàn toàn không thể liên lạc được với thế giới bên ngoài, tất cả mọi tình huống đều được bọn họ suy đoán ra, tình huống tốt nhất và xấu nhất, bao gồm cả tình huống không mong muốn gặp phải nhất... tàu Hi Vọng đã bị bắn hạ, mười mấy người bọn họ là những người còn sót lại cuối cùng của loài người!

Đây chính là những lời mà Nhâm Đào phân tích cho mọi người nghe. Sau khi nghe xong những lời phân tích của anh, tất cả mọi người đều trở

nên im lặng, bao gồm cả Thích Hiểu Điều vẫn luôn phản đối anh thì cũng trở nên im lặng.

Tuy là tình huống như vậy không mong muốn xảy ra nhất nhưng cũng là tình huống có khả năng xảy ra cao nhất. Dù gì thương nhân ngoài hành tinh cũng sử dụng vũ khí của cách mạng công nghiệp lần thứ tư và thực lực khoa học của bọn chúng đích thị là cao hơn con người, đồng thời dưới sự tấn công đột ngột của một kẻ có ý đồ. Tàu Hi Vọng bị hạ gục là một chuyện hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Nếu mà tàn nhẫn thêm một chút, thương nhân ngoài hành tinh không cần loài người làm gì. Bọn họ chỉ cần mười mấy người ở trên tàu mẹ, bọn họ chỉ cần sử dụng vũ khí lợi hại giống như loại vũ khí thế kỉ. trong chớp mắt hủy diệt tàu Hi Vọng, tiêu diệt hoàn toàn con người. Đây không phải là một chuyện không thể xảy ra.

Nếu thật sự là như vậy thì mười mấy người bọn họ nên đi đâu về đâu đây?

Trong vũ trụ đen thẳm rộng lớn vô biên này, mất đi giống nòi của bản thân, mất đi tàu mẹ là mái nhà sinh sống của mình, mất đi tương lai có thể nhìn thấy, có thể tưởng tượng được, mất đi toàn bộ mọi thứ, vậy thì bọn họ... sống còn có ý nghĩa gì nữa?

- Chúng ta quay về thôi.

Đột nhiên trong lúc bỏ chạy Thích Hiểu Điều hét lớn.

Ứng chạy ở phía trên cùng, sau khi nghe thấy sững sờ trong giây lát rồi giận dữ hét lớn:

- Chết tiệt, anh cũng điên rồi sao? Nhâm Đào đã phát điên lên vì người phụ nữ của nó, còn anh thì vì cái gì? Vì hai người bạn thân của anh sao?

Thích Hiếu Điều cắn răng cắn lưỡi nói:

- Tôi điên lên vì loài người không được sao? Hơn nữa tôi cũng đâu có nói là tự sa vào lưỡi. Ừng, hệ thống máy tính bên trong chiến giáp liên sao của chúng ta đang bị quấy nhiễu, có đúng như vậy không?

Ừng cũng không hét bậy nữa, chỉ vừa chạy vừa nói:

- Đúng vậy, vậy thì sao nào?

Thích Hiếu Điều liền nói:

- Điều này có nghĩa là thương nhân ngoài hành tinh không hi vọng chúng ta nhìn thấy bản đồ tàu mẹ của họ hay là tìm thấy vị trí quan trọng bên trong tàu mẹ của họ. Nếu như tôi không nhớ sai thì, trình độ văn minh của thương nhân ngoài hành tinh vẫn là sử dụng nguồn năng lượng nhiệt hạch đúng không?

Ừng bắt đầu có hứng thú, anh vội hỏi:

- Tiếp tục đi, nói ý kiến của anh đi.

Thích Hiếu Điều tiếp tục nói:

- Chúng ta đi tấn công một phương tiện di chuyển của thương nhân ngoài hành tinh cách chúng ta gần nhất, bắn hạ nó xuống. Đương nhiên điều này cần phải tính toán hết sức kỹ lưỡng, tốt nhất là phải phối hợp với năng lực tiên tri của Trương Hằng. Chúng ta sẽ thiết kế một vòng bao vây, về phương diện này thì anh là chuyên gia, đó là sở trường của anh. Sau khi bắn hạ nó xuống thì lập tức sử dụng phương tiện di chuyển này của chúng ta tìm bản đồ tàu mẹ của chúng, thiết bị máy tính của chúng ta bị quấy nhiễu nhưng mà chắc chắn không thể nào thiết bị máy tính của chúng cũng bị quấy nhiễu đúng không?

Ứng suy nghĩ trong giây lát vẫn chưa lên tiếng thì Lưu Bạch đứng kế bên liền nói ngay:

- Điều này không thể nào, vốn dĩ chúng ta đọc không hiểu văn tự của thương nhân ngoài hành tinh, cũng không biết làm sao điều khiển hệ thống máy tính của bọn họ. Đề nghị này của anh thật sự không thể thực hiện được.

Chính trong lúc này, Nhâm Đào nói với đôi mắt rực lửa:

- Không, có thể làm được, không biết các anh có chú ý hay không. Lúc trước, sau khi tôi tỉnh dậy thì đã chú ý một chuyện, đó chính là bọn thương nhân ngoài hành tinh kia không hề kiên nghị như sắt thép hay là nói trong số các chủng tộc của bọn chúng ngoại trừ chủng tộc tinh tinh bốn tay là hiếu chiến và đánh giỏi nhất thì các chủng tộc khác, đặc biệt là chủng tộc có cái đầu bự. Chúng nó rất sợ chết, trong mấy lần giao chiến với chúng thì chủng tộc đầu đặc biệt bự đó đều có những người bỏ trốn, chỉ là chúng ta không để một kẻ nào sống sót, giết chết toàn bộ cho nên mới không thấy có những kẻ đầu hàng đến quỳ gối xin chúng ta tha mạng.

Nói đến đây, Ứng, Lưu Bạch, Hắc Thiết ba người bọn họ đều sững sờ. Hắc Thiết liền nói:

- Đúng vậy, lúc trước cũng có chút cảm giác, hình như đội quân thương nhân ngoài hành tinh này, ngoại trừ vũ khí tiên tiến hơn chúng ta một chút và cơ thể của chủng tộc tinh tinh bốn tay rất cường tráng ra thì tổ chất binh lính của bọn chúng đều vô cùng tệ hại. Ngay cả lúc bắn tỉa cũng là hoàn toàn dựa vào cảm giác, không hề có hiệu lệnh chỉ huy. Lúc đó tôi còn tưởng là mình đã cảm nhận sai... Các anh nói, có khi nào đội quân chính quy của bọn chúng đều đã đi tấn công tàu Hi Vọng rồi, đội quân canh giữ ở đây toàn bộ đều là cảnh sát hay là lực lượng quân đội vũ trang gì đó?

Ứng lạnh lùng nói:

- Trước đó đã giết toàn bộ bọn chúng rồi, nghĩ đến chúng nữa cũng không có ích gì... Thích Hiểu Điều, Nhâm Đào, ý của hai người là gì, cứ nói thẳng ý đồ của hai người ra đi. Nếu được chúng ta sẽ tiến công, nếu không được, chúng ta sẽ tiếp tục chờ đợi viện binh. Tôi không đủ kiên nhẫn để ngồi đây chơi trò đoán chữ với hai người.

Nhâm Đào giành quyền nói trước với đôi mắt đỏ ngầu:

- Rất đơn giản! Giống như lời Thích Hiểu Điều nói vậy, tấn công vào một đội lái phương tiện di chuyển yếu kém, thiết kế một cạm bẫy cục bộ. Chỉ cần chiến thắng, lập tức giữ lại những người ngoài hành tinh bỏ chạy và đầu hàng trong số chúng. Chúng ta sẽ truyền đạt ngôn ngữ tới chúng kêu bọn chúng hiển thị bản đồ tàu mẹ, thậm chí có thể hỏi chúng về tình hình của tàu Hi Vọng. Đây chính là điều mà chúng ta quan tâm nhất, tiếp theo đó...

- Nếu như tàu Hi Vọng vẫn còn, chúng ta sẽ đi đến vị trí cốt lõi quan trọng nhất của tàu mẹ như là nơi đặt máy tính trung ương hoặc là nơi đặt lò phản ứng năng lượng. Những nơi như vậy để mà uy hiếp bọn chúng dừng lại cuộc tấn công với loài người chúng ta...

- Nếu như tàu Hi Vọng đã không còn thì chúng ta cũng không còn thiết sống nữa rồi.

Đôi mắt Nhâm Đào đỏ ngầu gần như là anh cắn chặt răng, từ kẽ răng nhả ra từng chữ từng chữ một.

- Chúng ta sẽ khiến cho tất cả các thương nhân ngoài hành tinh kia và tàu mẹ của chúng cùng xuống mồ với loài người chúng ta, phát nổ lò phản ứng nhiệt hạch của chúng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 66: Cuộc Tấn Công Và Công Kích Tinh Thần

Kế hoạch của Nhâm Đào hết sức điên cuồng nhưng mà sự điên cuồng này chính là chỗ dựa tinh thần cho tất cả mọi người ở đó.

Có câu tuyệt vọng sẽ sinh ra điên cuồng, lúc này đây, tất cả mọi người có mặt ở đó đều là những người mang theo tâm thái không còn gì để mất. Họ vừa khao khát muốn biết được tình trạng hiện nay của tàu Hi Vọng nhưng vừa sợ câu trả lời có khả năng xảy ra nhất. Trong hình huống hiện nay, nếu không có một ý chí điên cuồng thì tinh thần sẽ bị gục ngã hoàn toàn.

Cho nên tuy là kế hoạch của Nhâm Đào hết sức điên cuồng nhưng mà cũng không hẳn là không thể thực hiện được. Trong đó có hai điểm mấu chốt, đầu tiên là sức chiến đấu của chiến sĩ liên sao. Trong hoàn cảnh bố trí cạm bẫy và dàn binh bố trận sẵn, dựa vào năng lực tiên tri trăm phần trăm đúng của Trương Hằng để xác định những chỗ nguy hiểm, liệu có thể trong một khoảng thời gian ngắn tiêu diệt được một đội quân lái phương tiện di chuyển hạng nặng của thương nhân ngoài hành tinh?

Nếu như không thể, vậy thì điều chờ đợi mọi người chính là sự vây bắt và công kích tứ phía...

Điểm mấu chốt thứ hai chính là liệu bọn thương nhân ngoài hành tinh có thật sự sẽ đầu hàng không, hơn nữa liệu có giống như lời của Nhâm Đào dự đoán, tổ chức đội quân thương nhân ngoài hành tinh không đều nhau, rất có thể sẽ có kẻ đầu hàng. Nếu không thì, cho dù là đánh bại đội quân lái

phương tiện chiến đấu của thương nhân ngoài hành tinh, kết quả cuối cùng cũng chỉ là gia tăng số lượng người tử vong. Đây quả thật là cố gắng vô ích.

Một trong hai điểm mấu chốt này có vấn đề thì cũng khiến cho cả kế hoạch không thể nào thực hiện được.

Cho nên Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều tiến hành thảo luận gấp vấn đề này, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một... Đánh!

Điểm đầu tiên về cơ bản đã không còn ý nghĩa gì, nếu như loài người đã không còn, tàu Hi Vọng đã bị hủy diệt. Vậy thì kết cuộc của nhóm người này một là tự sát, hai là tử trận. Nếu còn sống mà rơi vào tay bọn thương nhân ngoài hành tinh thì hãy nhìn những con chuột bạch bị mang ra làm vật thí nghiệm thì biết, cho nên chỉ cần đã xác nhận sẽ tiến công thì cho dù phải trả giá đắt cỡ nào cũng sẵn sàng, điều này không còn gì phải thắc mắc.

Quan trọng vẫn là vấn đề thứ hai, liệu rằng có thể gặp được bọn người ngoài hành tinh đầu hàng...

- Tôi muốn xác định điều này trước.

Lúc này Nhâm Đào đã dần dần bình tĩnh trở lại nhưng tất cả mọi người vẫn nhận ra, sự bình tĩnh hiện giờ của anh chẳng qua là đang cố gắng kiềm chế sự điên cuồng vào sâu thẳm tâm hồn mình. Anh bây giờ còn nguy hiểm hơn anh trước kia, giống như là một ngọn núi lửa sống có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào, kiềm chế càng lâu thì sự bùng nổ càng khủng khiếp.

Nhưng mà sau khi bình tĩnh lại thì cũng có điểm tốt, đó là khả năng của kẻ tư duy như anh có thể sử dụng bình thường. Lúc này anh hỏi đám người của Ứng:

- Các anh có cách tra tấn bọn người ngoài hành tinh không? Đừng nói tôi nghe là không có biện pháp tra tấn nào hay là không biết cách tra tấn

người khác! Các anh là đội quân đặc chủng, hơn nữa còn là đội quân đặc chủng mà tôi chưa từng nghe nói qua và còn là loại quân tinh nhuệ nhất, chắc là các anh nắm rõ các chiến thuật chiến đấu. Tra tấn cũng là một trong số đó, bây giờ điều tôi muốn xác nhận là, các anh biết các biện pháp tra tấn nào? Hay là thành viên tiểu đội Hắc tinh biết cách tra tấn có ở trong hàng ngũ này không?

Đám người của Ưng đưa mắt nhìn nhau, sau đó tất cả mọi người đều nhìn về hướng Lưu Bạch.

Lưu Bạch đành phải khoác tay nói:

- Thôi được rồi, tôi thừa nhận điều anh nói là sự thật, tôi là chuyên gia tra tấn trong tiểu đội Hắc Tinh... Chỉ có người hiểu rõ cấu tạo cơ thể người mới thích hợp nhất làm chuyên gia tra tấn. Tuy là tôi không đồng ý với câu nói này lắm, dù sao thì một số chuyên gia tâm lý tôi quen biết cũng rất thích hợp làm chuyên gia tra tấn nhưng mà nếu như là tra tấn người ngoài hành tinh thì... Tôi nghĩ tôi vẫn có thể đảm trách được.

Nhâm Đào vỗ tay vài cái rồi nói:

- Quyết định như vậy đi, cho dù quân đội của thương nhân ngoài hành tinh không đầu hàng nhưng mà đội quân của họ do nhiều chủng tộc hợp thành. Chúng ta có thể tiến hành công kích tâm lý, sau khi đánh bại họ, sẽ cách ly các chủng tộc ra. Sau đó sẽ dựng hình tra tấn và giết chết một hai cá thể của một chủng tộc trong đó rồi lại giết thêm vài cá thể nữa. Trong số những kẻ còn sống sót chắc chắn sẽ có kẻ muốn đầu hàng, chắc các anh đều biết đạo lý này đúng không?

Đám người của Ưng vẫn chưa lên tiếng thì Lưu Bạch đã hiểu rõ vấn đề và nói:

- Đúng rồi, chính xác là như vậy, hiệu ứng này còn mạnh hơn hiệu ứng tra tấn loài người. Trong số nhiều chủng tộc khác nhau, chắc chắn bọn

chúng cũng sẽ dè chừng lẫn nhau. Chỉ cần tiêu diệt một hai chủng tộc trong đó, những chủng tộc còn lại nhất định sẽ nảy sinh rào cản tâm lý không cân bằng. Nếu như vậy thì vấn đề sẽ trở nên đơn giản rồi. Được rồi, mọi chuyện cứ giao cho tôi đi.

Sau khi vấn đề này được giải quyết, những điều còn lại thì đơn giản rồi. Về mặt chiến thuật chiến đấu, có thể nói Ứng, Hắc Thiết, Lưu Bạch bọn họ là chuyên gia trong chuyên gia, là lão luyện trong lão luyện. Với tư cách là thành viên tiểu đội hắc tinh, nếu không hiểu chiến thuật, đó mới là điều đáng chê cười.

Những điều này thì không cần Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều lo lắng nữa rồi. Dưới sự tiên tri nguy hiểm của Trương Hằng, đám người của Ứng đã nhanh chóng lập ra một trận dụng độ cạm bẫy đơn giản, chia thành hai đội. Một đội làm mồi nhử do Trương Hằng dẫn đầu, đội còn lại là đội chiến đấu do Ứng dẫn đầu. Trong mười mấy phút đồng hồ tiếp theo hành quân thần tốc, cuối cùng đã tìm thấy nơi lắp đặt cạm bẫy. Đây chính là lúc bắt đầu cuộc dụng độ thực sự.

Cuộc chạm trán nhanh chóng nổ ra, bởi vì lý do địa hình và sự cố ý phá hoại từ đám người của Ứng nên đội quân thương nhân ngoài hành tinh tới trận địa cạm bẫy này không nhiều, chỉ có khoảng hơn hai trăm người. Quả nhiên giống như những gì bọn họ suy đoán. Đây là một đội quân trang bị máy móc hạng nặng điều khiển phương tiện di chuyển.

Cả đội quân được trang bị các loại phương tiện di chuyển hạng nặng. Trong đó có một loại phương tiện di chuyển có bánh xích dạng tròn, nhìn trông có vẻ giống xe tăng biến dạng, thay vì bánh lái dùng để di chuyển thì nói đúng hơn nó được dùng để đứng vững trên mặt đất. Bởi vì người ngoài hành tinh không có hệ thống phản trọng lực, vậy phải làm sao để khắc phục môi trường không trọng lực chính là một vấn đề cốt lõi phải giải quyết.

Phương tiện di chuyển có bánh xích này vô cùng to lớn, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường ước lượng thôi thì ít nhất bên trong cũng có khoảng hơn 20 tên lính thương nhân ngoài hành tinh. Tổng cộng xuất hiện bốn phương tiện di chuyển như vậy.

Tiếp đó một dạng phương tiện di chuyển bay được có hình dáng mô tô do hai người điều khiển. Tốc độ di chuyển cực nhanh và vô cùng linh hoạt, có khoảng hơn 40 chiếc bay ở một độ cao cách mặt đất khoảng hơn 3 mét. Bên trên nó có lắp đặt một loại vũ khí hạng nặng, uy lực thế nào thì vẫn chưa biết.

Còn có một loại là một tổ hợp phương tiện di chuyển nhiều chân nâng đỡ. Đây là loại vũ khí tiên tiến nhất của thương nhân ngoài hành tinh mà cho đến giờ đội quân của Ưng từng thấy qua.

Cơ chế vận hành của loại phương tiện di chuyển này không rõ ràng, nó được cấu tạo từ nhiều khoang trong suốt. Trong mỗi khoang đều có một tên thương nhân ngoài hành tinh đầu bự đang điều khiển gì đó. Bên ngoài khoang có các đường bắn tia vũ khí rõ ràng, các khoang này đều được liên kết với nhau bằng các dây xích kim loại dài và mỏng. Những sợi xích này đang chuyển động không có quy tắc. Nói cách khác, tất cả các buồng khoang trong suốt đều đang chuyển động và tránh né một cách vô quy tắc, hơn nữa bản thân cả phương tiện di chuyển này đều ở trong trạng thái biến hóa không có quy tắc. Trên mặt đất lúc thì có hai dây xích kim loại nâng đỡ, lúc thì có ba dây, lúc thì là bốn năm dây. Nói tóm lại, đây giống như là một sinh vật được tạo thành từ dây xích kim loại, không ngừng biến hóa, cho dù là nhắm bắn hay công kích thì cũng có cảm giác là không biết xuống tay từ đâu.

Phương tiện di chuyển này chỉ có một và nằm ở vị trí trung tâm của cả đội quân, trông có vẻ là trung tâm chỉ huy vậy.

Ngay từ lúc đội quân này xuất hiện, Ưng đã lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của nó từ nơi ẩn nấp còn đội quân làm mối nhử của Trương Hằng lập tức lùi về vị trí đã định sẵn. Theo kế hoạch ban đầu, đội quân này sẽ tiến hành công kích về phía vị trí đã định sẵn. Trong lúc này tất cả nhân viên trong đội quân chiến đấu đều đang nín thở, chờ hiệu lệnh sẵn sàng tấn công từ Ưng.

Nhưng chính trong lúc này, hàng trăm buồng khoang trong suốt bên trên phương tiện di chuyển kỳ lạ kia đột nhiên sáng lên. Những dải sóng kỳ quái có thể nhìn thấy bằng mắt thường phát tán ra xung quanh, gần như trong phút chốc, cả khu chiến trường, bao gồm cả nhóm người của Ưng đang ẩn nấp hay là nhóm người của Trương Hằng đang rút lui về sau đều bị bao phủ trong dải sóng này.

Trong giây phút này, mọi người đều cảm thấy trong đầu óc mình xuất hiện hàng trăm hàng ngàn các âm thanh kỳ lạ. Các âm thanh này cực kỳ hỗn loạn và vô cùng lớn, thậm chí có vài người còn bị ảo giác nhìn thấy các hình ảnh và màu sắc bay lơ lửng khắp nơi. Các chuyên gia kinh tế vừa mới tỉnh lại sau cơn mê man giờ đây lại bắt đầu la hét. Họ điên cuồng bóp lấy đầu của mình, giống như là muốn dùng sức gỡ nón vũ trụ của mình ra.

So với bọn họ, các chiến sĩ liên sao thì khá hơn một chút nhưng mà cũng không tốt hơn bao nhiêu, họ chỉ cảm thấy âm thanh trong đầu dường như đã biến thành thực thể. Chúng bắt đầu len lỏi khắp nơi trong não bộ, âm thanh dường như biến thành hàng ngàn hàng vạn con kiến. Ngứa, đau, tê, nhức, vô số cảm giác khác nhau bộc phát từ não bộ ra ngoài, chỉ có vài người trong tiểu đội hắc tinh vẫn còn cố gắng cắn răng chịu đựng. Những người khác đều ôm đầu hét lớn, biểu hiện của họ cũng sắp đau khổ giống như các chuyên gia đàm phán những người bình thường này.

Đây là...

Cuộc tấn công tinh thần?

Hay là một sự biến dạng của tấn công bằng điện từ, có thể xáo động và tấn công sóng não của con người?

Ung cắn răng đau khổ, giữa các kẽ răng thấm đầy máu. Anh ta biết, đội quân loài người đã thua trận rồi, bị bắt sống chỉ còn là vấn đề thời gian. Lúc đó thì quả thật bọn họ sống không bằng chết, cho nên thay vì như vậy, chi bằng tự kết liễu cuộc đời mình...

Đúng là đã xem thường bọn thương nhân ngoài hành tinh, một nền văn minh có thể tồn tại bao lâu nay trong vũ trụ, dù sao thì cũng không thể yếu đuối như vậy. Lúc bọn họ bộc lộ ra năng lực thực sự của mình, quả nhiên con người không có chút khả năng chống trả...

Chính trong lúc Ung, Hắc Thiết, Lưu Bạch bọn họ đang dự định cầm vũ khí lên kết liễu bản thân và cho cả những chiến hữu xung quanh, họ vô tình nhìn thấy hai người đứng ở đó không hề có chút biểu hiện gì khác thường...

Đúng vậy, Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều không hề có chút biểu hiện bất thường nào cả. Không, có một chút khác thường, bộ não của họ đang chuyển động nhanh chóng, năng lực kẻ tư duy của họ đã sử dụng đến mức cực đại, họ chỉ cảm thấy bốn bề xung quanh im lặng...

Sau vài giây, đột nhiên phương tiện di chuyển kỳ quái kia rung chuyển mạnh. Tất cả người ngoài hành tinh đều bị ở bên trong các khoang trong suốt đều kêu thét lên, não của từng người lần lượt bị nổ tan nát. Không chỉ riêng bọn họ, những tên người ngoài hành tinh đứng gần nhất phương tiện di chuyển này cũng đều ôm đầu điên cuồng hét lên, sau đó não của họ đều nổ tan thành trăm mảnh...

Giây lát sau, não bộ của nhóm người của Ung đột nhiên hết đau giống như tất cả mọi thứ lúc trước đều là ảo giác vậy, ngoại trừ một số người đã

bị hôn mê bất tỉnh, ít ra vẫn còn mười mấy người bắt đầu đứng dậy một cách khó hiểu.

Ung cũng không chậm trễ, anh nắm chặt thanh kiếm lưỡi cưa có từ tính hết lớn:

- Xông lên! Giết chết hết bọn người ngoài hành tinh kia!

Cùng lúc đó, Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều ngơ ngác nhìn nhau khó hiểu, Nhâm Đào nhỏ tiếng hỏi:

- Anh có cảm nhận được luồng suy nghĩ được truyền đến trước đó?

- Ủ, cảm nhận được rồi, tuy là không phải hoàn toàn, nhưng mà... thật sự đã cảm nhận được.

Thích Hiểu Điều trả lời với một nét mặt khó hiểu.

-... Đội quân thương nhân ngoài hành tinh này...

- Hóa ra từng bị một chiếc phi thuyền trốn chạy của loài người lừa gạt qua? Bị các chính khách của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba lừa gạt?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 67: Tuyệt Vọng Và Điên Cuồng

Tuy là chỉ có mười mấy người cùng nhau xung phong nhưng lúc này chính là thời điểm đội quân thương nhân ngoài hành tinh được trang bị vũ khí suy yếu nhất. Khi mà chiếc phương tiện di chuyển kì quái nằm ở vị trí trung tâm trở nên hoàn toàn vô dụng và não của hàng trăm tên thương nhân ngoài hành tinh đều bị nổ tung và chết, ngay cả những tên thương nhân ngoài hành tinh xung quanh cũng bị liên lụy, cho dù đa phần thương nhân ngoài hành tinh ở trong các phương tiện di chuyển thì cũng chết ngay. Đội quân này trong khoảnh khắc đã bị rơi vào hỗn loạn.

Thời điểm mà Ưng năm bắt lấy chính là lúc này, lúc mà đội quân thương nhân ngoài hành tinh trở nên hỗn loạn, mười mấy người bọn họ đã xông ra trực tiếp tiêu diệt đội quân thương nhân ngoài hành tinh và những mục tiêu tấn công đầu tiên đương nhiên là các phương tiện di chuyển bay lơ lửng có hình dạng mô tô.

Nếu như vào lúc trước, những chiếc xe này có khả năng gây khó dễ cho chiến sĩ liên sao, bởi vì trạng thái bay lơ lửng của chúng vô cùng linh hoạt và khó đoán, không cần suy nghĩ, chắc chắn những chiếc phương tiện này đều có một lớp bảo vệ điện từ. Nếu như các chiến sĩ liên sao dùng súng trường Gauss được trang bị để tấn công các xe này thì trong thời gian ngắn không thể xuyên thủng lớp bảo vệ của chúng. Còn nếu như muốn tấn công gần thì có thể bắt kịp tốc độ nhưng mà chiến giáp liên sao lại không có chức năng bay lơ lửng trong không trung.

Nhưng mà cho đến tình hình hiện giờ thì cả đội quân thương nhân ngoài hành tinh đều đã rơi vào trạng thái hỗn loạn. Vốn dĩ năng lực chiến đấu của họ đã rất kém, về cơ bản thì không hề có một chút sĩ khí quân đội nào cả cho nên lúc này đây dường như đã bị tê liệt hoàn toàn. Khi các chiến sĩ liên sao bắt đầu xông lên tấn công thì bọn họ lại bỏ chạy. Đúng vậy, bọn thương nhân ngoài hành tinh của các chủng tộc khác nhau đều tự phát ra những tiếng kêu đặc trưng của chủng tộc mình. Sau đó, hoặc là lái những phương tiện di chuyển bỏ trốn, hoặc là lợi dụng việc các nhân viên điều khiển đã bị làn sóng lúc này giết hại thì tự mình leo lên những phương tiện di chuyển đó và bỏ đi. Toàn bộ chiến trận đều không có kỉ luật, không hề có ý chí chiến đấu!

Tình hình như vậy khiến cho các chiến sĩ liên sao có chút ngơ ngác nhưng mà Ứng cũng không hề nường tay. Đơn giản mà nói, giống như lời Lưu Bạch nói với Trương Hằng và Kiệt Uy Lực, Ứng là người vô tình lạnh lùng nhất trong tiểu đội Hắc Tinh...

Khi một số chiến sĩ liên sao có chút ngơ ngác, Ứng đã gia tăng tốc độ của chiến giáp liên sao đang mặc trên người đến mức cực đại. Cả người anh bay thẳng tới đội ngũ thương nhân ngoài hành tinh, ngay tức khắc, máu văng tung tóe, kiếm lưỡi cửa có từ tính với tư cách là vũ khí cận chiến, có thể đại diện cho sự tinh nhuệ nhất của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, ít ra thì trong các phương pháp của cách mạng công nghiệp lần thứ tư đã biết cho đến hiện giờ, chỉ có một ít công nghệ mới có thể chống lại được uy lực tấn công chấn động của loại vũ khí cận chiến này và rõ ràng những phương tiện di chuyển này không nằm trong số đó.

Khi Ứng đã giết liên tục mười mấy tên người ngoài hành tinh bỏ chạy thì lúc này tinh thần của các chiến sĩ liên sao ở phía sau anh đã bắt đầu tập trung lại, họ theo sau anh xông lên giết không nường tay. Cả chiến trận đều thấm đẫm mùi tanh của máu, và ngay sau đó Lưu Bạch đánh một phát mạnh vào lưng của Ứng, đồng thời hét lớn:

- Chết tiệt, không phải là muốn bắt tù binh sao? Không phải là muốn hỏi tình báo sao? Anh muốn làm gì? Anh muốn giết hết toàn bộ chúng nó trong một lần sao?

Ứng bị đánh một cái đầu điếng nhưng mà anh không nổi giận mà anh chỉ ngược đầu nhìn xung quanh, cả một chiến trường dường như đã biến thành địa ngục trần gian. Trên mặt đất đâu đâu cũng là những thi thể không toàn thân của bọn thương nhân ngoài hành tinh và còn mười mấy tên thương nhân ngoài hành tinh đang run lẩy bẩy núp ở phía trong các phương tiện di chuyển. Hơn một nửa các thương nhân ngoài hành tinh hoặc là đã bỏ chạy hoặc là bị chém chết, một đội ngũ thương nhân vũ khí hạng nặng uy lực vô cùng lớn như vậy lại có thể chưa hề nổ ra một phát súng nào đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Cho đến hiện giờ, khi dừng tay lại, Ứng, Hắc Thiết, Lưu Bạch và thậm chí các chiến sĩ liên sao bình thường khác, bọn họ đều cảm thấy vô cùng kì lạ khó hiểu.

- Ngừng tay lại, không được giết chết bọn tù binh này.

Ứng bình tĩnh nói ra câu đó, đương nhiên anh ta không hề để ý đến cái nhìn khinh khỉnh của Hắc Thiết và Lưu Bạch, bởi vì dường như anh ta đã ra tay hung hãn nhất và giết số lượng người nhiều nhất.

Cho đến hiện giờ, các chiến sĩ liên sao vẫn không hề dám lơ là, từ sau trận chiến với tộc sâu dị hình, Diêu Nguyên và Vương Quang Chính thật sự đã xây dựng nên một đội quân vô cùng gắt gao. Các bài huấn luyện, các điều lệ chiến đấu, các bài duyệt binh, đợt binh mô phỏng các loại, cho đến hiện giờ, về cơ bản sẽ không thể nào xuất hiện tình trạng lâm trận rút lui. Các chiến sĩ liên sao này cũng tuân thủ nghiêm ngặt các điều lệ chiến đấu, chia thành nhiều đội nhỏ, vốn dĩ không cần mệnh lệnh của Ứng thì bản thân họ cũng bắt đầu giám sát bọn tù binh, kiểm tra các thương binh ở phe mình và sự phòng vệ bốn bên.

Trước đó, bởi vì sự công kích về mặt tinh thần một cách kì lạ, bao gồm hơn một nửa số người đàm phán thương mại bị ngất xỉu nhưng mà sau khi được Lưu Bạch kiểm tra đơn giản thì bọn người này chỉ là bị ngất xỉu thôi. Sức khỏe của họ không bị ảnh hưởng gì cả, cho đến lúc này, mọi người mới dám thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo đây chính là quá trình quan trọng nhất - thẩm tra tù nhân.

Sau khi mọi người bàn bạc sơ với nhau thì quyết định vẫn là nên nói chuyện với bọn thương nhân ngoài hành tinh trước nhưng bởi vì tâm trạng của Nhâm Đào không ổn định cho nên không thể để anh đảm trách nhiệm vụ này, cho nên Thích Hiểu Điều được lựa chọn là người đi giao tiếp với họ.

- Tôi biết các anh có thể nghe hiểu ngôn ngữ này, tôi có một số câu hỏi muốn hỏi các anh, nếu trả lời thành thật thì chúng tôi sẽ tha cho các anh, nếu không chúng tôi sẽ giết chết các anh, hoặc không thì chúng tôi chỉ có thể cho các anh nếm thử cảm giác đau khổ cực kì đáng sợ.

Thích Hiểu Điều điều chỉnh ngôn ngữ thành các đoạn sóng của tàn tích thương nhân ngoài hành tinh, sau đó thì bắt đầu nói chuyện với bọn thương nhân ngoài hành tinh này.

Đám tù binh ngoài hành tinh có khoảng mười mấy tên, trong đó có hai tên đầu bự trông có vẻ đã bị trọng thương, lỗ mũi và lỗ tai của chúng còn có một số lỗ không biết dùng vào mục đích gì, chảy ra máu màu xanh dương nhạt. Còn những tên ngoài hành tinh khác thì bao quanh lấy chúng giống như là đang bảo vệ chúng vậy.

Sau khi câu hỏi của Thích Hiểu Điều được phát ra bên ngoài, bọn người ngoài hành tinh đang tuyệt vọng chờ chết này đột nhiên bắt đầu xôn xao, một số tên người ngoài hành tinh hình dáng kì lạ phát ra những âm thanh không rõ. Đây là loại ngôn ngữ mà con người không thể nào nghe hiểu được, ngay sau đó bọn người ngoài hành tinh cũng phản ứng theo,

Thích Hiếu Điều lập tức tiếp nhận phần mềm ngôn ngữ với chủ thể là tín hiệu của tàn tích văn minh ngoài hành tinh, chỉ có điều máy tính của anh đã bị can thiệp quá mạnh cho nên không thể nào phân tích được những ngôn ngữ này.

Thích Hiếu Điều lập tức nói:

- Phần mềm máy tính của chúng tôi đã bị tào mệ của các người can thiệp, hoặc là các người dừng sự can thiệp này lại, hoặc không thì các người phải dùng máy tính trên phương tiện di chuyển của mình phiên dịch thành ngôn ngữ của chúng tôi, chết tiệt, đừng có giả bộ ngu ngốc nữa, các người đều đã biết chúng tôi là con người rồi đúng không? Ngôn ngữ của chúng tôi các người cũng hiểu mà? Hãy phiên dịch thành ngôn ngữ của chúng tôi!

Khi Thích Hiếu Điều nói như vậy, anh lập tức làm cử chỉ tay với đám người của Lưu Bạch đứng kế bên. Đột nhiên Lưu Bạch cũng không khách khí, liền lôi ra một tên người ngoài hành tinh có hình dạng con rết, giơ thanh kiếm lưỡi cưa có từ tính lên chém nó thành hai mảnh. Ngay lúc đó, tên người ngoài hành tinh này vẫn chưa chết hẳn, nó giãy giụa điên cuồng trên mặt đất còn bọn người ngoài hành tinh đang xào xáo thì đột nhiên im lặng, họ phát ra những âm thanh kêu la thảm thiết khác nhau.

- Thời gian của chúng tôi rất có hạn, đừng có mưu đồ kéo dài thời gian, cứ mỗi 30s... Tôi không biết thời gian của các người được tính như thế nào nhưng mà lấy thời hạn 30s chúng tôi, nếu như không nhìn thấy hành động hay tiến triển gì thì cứ 30s chúng tôi sẽ giết chết một người của các người cho nên đừng cố ý kéo dài thời gian.

Thích Hiếu Điều nói một cách lạnh lùng nhất có thể.

Sau khi bọn người ngoài hành tinh nghe thấy những lời này thì đột nhiên những âm thanh xôn xao và kêu la đều biến mất. Trong đó có một tên

người ngoài hành tinh có hình dạng sợi dây không tay không chân liền trườn tới một chiếc phương tiện di chuyển lơ lửng có hình dạng xe mô tô nhưng mà nó vừa mới đi được một nửa đoạn đường thì đột nhiên nó hét lên đau đớn, cả thân người không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất giống như là đang phải chịu một sự đau đớn khủng khiếp. Rất nhanh chóng, nó nằm im bất động trên mặt đất giống như đã chết vậy.

Biến cố này khiến cho các chiến sĩ liên sao không ngừng nhìn bốn phía, đồng thời giờ cây súng trường Gauss của mình hướng thẳng về mười mấy tên người ngoài hành tinh còn lại, chỉ cần có điều gì khác thường hoặc là nhóm người của Ưng ra lệnh thì bọn họ sẽ lập tức xả súng vào bọn tù binh này.

Lúc này, một trong hai tên thương nhân ngoài hành tinh đầu bự đi ra, cả người nó run rẩy, dùng tín hiệu nói ra tiếng anh của loài người:

- Ta biết ngôn ngữ của các người, các người là loại chủng tộc mang tên là con người, hình thể sống từ cacbon, sinh vật máu nóng, loại chủng tộc vũ trụ mới ra đời, ta đương nhiên biết các người... Bọn cướp dê tiện vô liêm sỉ này!

Nhóm người của Ưng nghe xong cảm thấy vô cùng khó hiểu nhưng mà bọn họ cũng không có hành động gì. Dù gì thì cho đến bây giờ, bọn họ là kẻ thắng cuộc, cho dù kẻ thất bại mắng chửi như thế nào cũng không sao, quan trọng là có thể hoàn thành nhiệm vụ nhưng Thích Hiểu Điều có vẻ không biết đối đáp thế nào, vài giây sau mới nói:

- Nếu tôi nói đây là một sự hiểu nhầm, e rằng các người sẽ không tin, nói một cách chính xác, đám người đã từng lừa gạt các người không phải là chúng tôi... Hoặc có thể nói họ cũng là loài người nhưng mà không có chút quan hệ nào với chúng tôi!

Trong não bộ của tên thương nhân đầu bự này hình như xuất hiện một vài dòng điện nhỏ, cũng không biết chúng có tác dụng gì, sau khi các dòng điện nhấp nháy thì nó liền nói:

- Không cần phải xảo biện, cùng một chủng tộc làm sao không có liên đới với nhau? Uống công chúng tôi còn xem các người như một nền văn minh mới ra đời, tặng cho các người bản đồ thiên hà đi đến một nơi lánh nạn gần nhất, là bản thân các người nói muốn giao dịch, có thể lấy một nửa số dân tức là một nửa kẻ thích ứng vũ trụ đến trao đổi khoa học công nghệ và vật chất nhưng mà cái đám sâu nhọt vũ trụ đê tiện này! Không ngờ sau khi đạt được khoa học công nghệ và vật chất thì sử dụng kỹ thuật lỗ giun vũ trụ không hoàn chỉnh hay là kỹ thuật biến dạng của lỗ giun vũ trụ để bỏ chạy, chẳng lẽ các người tưởng liên minh thương nhân ngoài hành tinh chúng tôi đều là những kẻ ngu ngốc sao? Lần này các người lại giả dạng thành nền văn minh cấp hai, muốn giao dịch với chúng tôi một lần nữa, cái đám rác rưởi vũ trụ đê tiện nhất này...

Thích Hiếu Điều liền cắt ngang lời của nó:

- Bây giờ nói những lời này cũng không có ích gì, bây giờ các người là tù binh, chúng tôi đã biết đây là một sự hiểu lầm cho đến bây giờ chúng tôi cũng không biết thông tin về tàu mẹ của chúng tôi, nếu như có thể không gây ra sự hiểu lầm không thể cứu vãn được thì có thể tránh được cuộc chiến tranh lần này... Bây giờ tôi hỏi các người ba vấn đề, thứ nhất, tàu mẹ của chúng tôi sao rồi. Thứ hai, hãy giao sơ đồ tàu mẹ của các người cho chúng tôi. Thứ ba, làm sao để loại bỏ sự can thiệp vào máy tính chúng tôi?

Đột nhiên tên thương nhân đầu bự quay về phía sau, cùng với một tên thương nhân đầu bự khác nhìn nhau. Nó phát ra tiếng cười của chủng tộc mình, sau đó nó ấn vào một thứ gì đó ở khoảng không trước mặt nó, đột nhiên xuất hiện một video lập thể 3D, trong đó cho thấy tình trạng trong vũ trụ, hàng ngàn chiến cơ vũ trụ dạng đĩa bao vây tàu Hi Vọng, tiếp theo đó,

tàu phòng vệ số một, số hai và tàu Quan Sát lần lượt phát nổ, sau đó là cả tàu Hi Vọng cũng phát nổ theo...

Xoẹt! Nhâm Đào đã chém đứt lìa tên thương nhân ngoài hành tinh đầu bự này thành hai mảnh, sau đó các chiến sĩ liên sao còn lại cũng xông lên phanh thây toàn bộ mười mấy tên ngoài hành tinh này...

Vào lúc này, tất cả mọi người đều đã không còn lý trí, cái duy nhất còn lại là sự điên cuồng...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 68: Vũ Khí Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp Lần Thứ Năm Và. Đầu Hàng?

Chính trong lúc nhóm người của Ưng mất đi liên lạc với thế giới bên ngoài đồng thời bị đám thương nhân đầu bự lừa gạt thành công thì lúc này ở bên ngoài tàu Hi Vọng, các chiến sĩ liên sao do Diêu Nguyên dẫn đầu lái những chiếc chiến cơ vũ trụ 003 tiến hành công kích với các chiến cơ vũ trụ dạng đĩa... hoặc có thể nói đây là sự tàn sát một bên.

Sự chênh lệch về tính năng chiến cơ của hai bên hoàn toàn vượt ra ngoài dự tính của Diêu Nguyên, không ngờ tính năng của chiến cơ vũ trụ 003 lại tốt hơn một chút... Không, mà là tốt hơn rất nhiều mới đúng!

Không nói đến lớp phòng vệ điện từ công suất cao, bản thân nguyên liệu kim loại là gì thì cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ nói một điểm tốc độ thôi thì chiến cơ vũ trụ 003 cũng đã hơn hẳn nhiều lần!

Tính cân bằng của chiến cơ vũ trụ dạng đĩa rất tốt giống như những chiếc đĩa bay thường hay thấy trong phim ảnh khoa học viễn tưởng, có thể bay nhanh thẳng gấp giống như là hoàn toàn không cần phải quan tâm đến quán tính và việc gia tăng tốc độ. Điểm này quả thật là ưu thế áp đảo mà chiến cơ vũ trụ dạng đĩa có được.

Nhưng mà chỉ một chút ưu thế như vậy thì đối với đội ngũ chiến cơ do loài người mới và kẻ sinh tồn tổ hợp thành mà nói, vốn dĩ cũng không thể gọi là ưu thế gì, đặc biệt là lúc cảm nhận được sát ý và ác ý tiến đến gần và

khả năng chiến đấu của hai bên hoàn toàn không cân bằng thì việc bay nhanh thẳng gấp như vậy hoàn toàn không có tác dụng gì cả.

So sánh mà nói, trong lúc này nếu như tốc độ của chiến cơ dạng đĩa nhanh hơn chiến cơ vũ trụ 003 thì mới có thể gây được sự uy hiếp và sức sát thương đối với chiến cơ 003, chứ không phải là khả năng bay nhanh thẳng gấp mà con người mới và kẻ sinh tồn hoàn toàn có thể dự liệu được. Vô cùng đáng tiếc, về mặt tốc độ thì chiến cơ vũ trụ 003 đã vượt mặt chiến cơ dạng đĩa cả mấy con đường.

Đúng vậy, hoàn toàn vượt ngoài sự dự liệu ban đầu, tốc độ của chiến cơ vũ trụ dạng đĩa vốn dĩ cũng không xuất sắc như là khả năng bay nhanh thẳng gấp của nó, về cơ bản thì chỉ bằng $\frac{1}{2}$ tốc độ của chiến cơ vũ trụ 003 của kẻ sinh tồn. Đối với Diêu Nguyên khi điều khiển tia sét màu đỏ thì tốc độ như vậy chẳng khác gì là con ốc sên đang bò, cho dù là đối với các máy bay của loài người mới thì tốc độ như vậy vốn dĩ không thể nào uy hiếp được họ.

Sau khi Diêu Nguyên sử dụng khả năng của kẻ tư duy thì đã nhanh chóng có được câu trả lời tại sao tốc độ của chúng lại chậm như vậy.

Đó chính là vấn đề về phản ứng thần kinh.

Cho dù là đang ở trong thời kì của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, chỉ cần chiến cơ vẫn là do con người lái chứ không phải là do máy tính điều khiển hoàn toàn thì sự phát huy tính năng của chiến cơ cũng hoàn toàn được quyết định bởi phi công. Nếu như phi công này không thể nào chịu được tốc độ cực nhanh thì cho dù chiến cơ dạng đĩa có thể đạt đến tốc độ như vậy thì kết quả của nó vẫn là con số không mà thôi.

Chính vì như vậy mà ở trong cuộc chiến này thì ưu thế áp đảo hoàn toàn thuộc về chiến cơ vũ trụ 003, tuy rằng hỏa lực yếu nhưng mà nếu tập

trung lại thì vẫn có thể làm nổ chiến cơ dạng đĩa, như vậy thì ưu thế này hoàn toàn mang tính áp đảo rồi.

Chỉ trong vòng 10 phút giao tranh ngắn ngủi thì chiến cơ dạng đĩa đã bị tổn thất hơn một nửa còn chiến cơ vũ trụ 003 thì không có một chiếc nào bị bắn hạ. Một chiến quả huy hoàng như vậy ở trên địa cầu cũng gần như không có thì đừng nói chi là giao tranh với các nền văn minh khác ở trong vũ trụ. Điều này hoàn toàn có thể được hình dung bằng một từ không thể nào.

Khi Diêu Nguyên dẫn đầu chiến sĩ liên sao chuẩn bị truy đuổi tấn công, toàn bộ các chiến cơ dạng đĩa đều bỏ chạy, chạy về hướng tàu mẹ và các phi thuyền vũ trụ kia thì đã bắt đầu bỏ chạy sớm một bước, ngoại trừ một số phi thuyền được cho là đang bắt nhốt con người nên đã bị phá hỏng thiết bị đẩy hạt, còn những phi thuyền khác thì đã nhanh chóng bỏ chạy về phía tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, từng chiếc từng chiếc một bay vào bên trong tàu mẹ của mình.

Trên thực tế, lúc này bên trong tàu Hi Vọng ít nhất là có hàng vạn đội quân thương nhân ngoài hành tinh, không ngờ bọn họ lại bỏ rơi đồng đội của mình, cố hết sức bỏ chạy về phía tàu mẹ. Tình hình như vậy khiến cho Diêu Nguyên không thể nào dự liệu được.

-... Có nguy hiểm.

Trong lúc Diêu Nguyên nhìn thấy hơn mười chiếc chiến cơ vũ trụ 003 chuẩn bị truy kích thì anh lập tức sử dụng kỹ năng kẻ truyền tin kêu bọn họ dừng lại. Không biết vì sao, khi mà các chiến cơ này bay về tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh thì anh có một cảm giác nguy hiểm không thể nào hình dung bằng lời. Anh là một kẻ toàn năng, cũng sở hữu kỹ năng của kẻ tiên tri cho nên anh hiểu rõ điều này đang nói lên vấn đề gì... Bên ngoài tàu mẹ có lắp đặt vũ khí có thể hủy diệt chiến cơ vũ trụ 003!

Chiến cơ vũ trụ 003 kết hợp với loài người mới và kẻ sinh tồn trong lúc tác chiến ở cự ly gần thì gần như là vô địch, trừ phi là gặp phải vũ khí khoa học công nghệ mang tính áp đảo giống như là vũ khí của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm... vũ khí laser hoàn thiện, vũ khí năng lượng hoàn thiện và vũ khí chùm sáng hoàn thiện!

Những vũ khí này có thể bắn hạ loài người mới và kẻ sinh tồn trước khi họ có thể phản ứng kịp, dù sao thì thần kinh phản ứng của con người cũng không thể nào cảm nhận được tốc độ của ánh sáng, cho dù là không chấm không mấy giây đã dự cảm được nguy hiểm nhưng mà cơ thể không thể nào bắt kịp được dự cảm nguy hiểm này cho nên nếu như bên trên tàu mẹ có lắp đặt vũ khí của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì chiến cơ vũ trụ 003 xông lên thì chẳng khác gì dê rơi vào miệng cạp, tuyệt đối không có đường quay trở về.

- Hệ thống ECS đã được mở đến công suất lớn nhất! Tất cả các chiến cơ chuẩn bị trang bị phòng tránh!

Diêu Nguyên sử dụng kỹ năng của kẻ truyền đạt truyền tất cả những lời này cho mọi người ở đó nhưng mà anh chưa kịp ra mệnh lệnh thì ở phía trước, tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh đã có sự thay đổi!

Tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh đang quay về hướng tàu Hi Vọng, vô số các lớp màng điện từ giống như màng bảo vệ xuất hiện ở trong không trung. Ở phía sau nó chính là tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh do vô số các dòng điện năng lượng tổng hợp thành. Từng sợi từng sợi dòng điện năng lượng ở lớp vỏ của nó bắt đầu phát sáng, một nguồn năng lượng lớn được tổ hợp ở bên ngoài lớp vỏ này.

Và một tầng một tầng lớp màng điện từ như ẩn như hiện được tổng hợp trên đó, dần dần càng lúc càng sáng, càng lúc càng kiên cố, nhìn gần giống như là thực thể vậy. Lớp màng bảo vệ có độ dày đạt đến hơn trăm

mét, đường kính của nó ít nhất trên 10000m, có hình bầu dục, là một nguồn sáng vô cùng khổng lồ!

Cảnh tượng như vậy làm chấn động lòng người. Đây là lần đầu tiên từ sau khi thương nhân ngoài hành tinh tấn công tàu Hi Vọng, lần đầu tiên chúng thể hiện sức mạnh công nghệ vượt xa con người, thậm chí đây là một sự biểu hiện về mặt khoa học công nghệ mà con người vẫn chưa biết được tác dụng và hiệu quả của nó. Đây mới là sự tồn tại khiến cho người ta phải lo sợ nhất!

- Khoa học công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm!

Diêu Nguyên nhìn lớp màng bảo vệ điện từ khổng lồ trước mặt mình, tự mình lẩm bẩm, sau đó anh quay đầu nhìn về tàu Hi Vọng ở phía sau lưng...

Lúc này tàu Hi Vọng đã khôi phục lại nguồn năng lượng nhưng mà vẫn đứng im bất động ở chỗ cũ. Rất rõ ràng, virus mà thương nhân ngoài hành tinh truyền cho máy tính trung ương của tàu Hi Vọng hoặc là phần mềm gì đó vẫn còn đang đóng băng tất cả mọi thứ của tàu Hi Vọng, khiến cho nó không thể nào di chuyển một chút nào cả. Ngay cả hệ thống ECS cũng không thể nào khởi động được, trở thành một tấm bia sống trong vũ trụ.

Bất kể loại vũ khí này của thương nhân ngoài hành tinh có uy lực như thế nào, tấn công ra sao nhưng chỉ trong một tích tắc thì tàu Hi Vọng sẽ trở thành cát bụi vũ trụ, hoàn toàn biến mất trong vũ trụ...

- Tấn công! Tất cả tiểu đội triển khai tấn công tự do, nhắm vào tất cả các vị trí của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, tấn công vào vị trí mà các anh cho là quan trọng!

Diêu Nguyên đã không thể lo nhiều như vậy, lập tức hạ lệnh toàn lực tấn công. Cùng lúc với việc ra mệnh lệnh này, tia sét màu đỏ do anh cầm lái

đã bay về phía trước một bước, gấp ba lần so với tốc độ của các chiến cơ loài người mới. Cả chiến cơ vũ trụ dường như đã trở thành tia sét màu đỏ, trong khoảng thời gian cực kì ngắn đã bay về phía tàu mẹ cách đó 10km.

Khi chiến cơ tia sét màu đỏ của Diêu Nguyên bay đến vị trí cách tàu mẹ 10km thì dự cảm nguy hiểm đã đạt đến mức cực đại. Anh không dám chậm trễ, điên cuồng điều khiển chiến cơ bay ngang qua tàu mẹ và dừng ở phía sau nó trong khoảng thời gian không chấm mấy giây, mười mấy luồng sáng công kích mang quỹ đạo hạt cơ bản không rõ xoẹt ngang qua. Trên thực tế, tất cả mọi người đều không nhìn thấy rốt cuộc nó là gì? Laser? Năng lượng? Chùm sáng? Hay là thứ gì khác? Chỉ có thể chứng minh có một thứ đã công kích tia sét màu đỏ, chỉ có mười mấy luồng sáng mang quỹ đạo hạt cơ bản tồn tại giống như là cảnh tượng khi thiết bị đẩy hạt phun ra phía sau vậy.

Khi hàng trăm chiến cơ vũ trụ theo sau Diêu Nguyên bay qua, trong tích tắc cả lớp vỏ ngoài của tàu mẹ biến thành lông nhím. Trong tích tắc khoảng mười chiếc chiến cơ vũ trụ 003 đã bị đánh tan tành trở thành những quả cầu lửa rực cháy hoàn toàn, ngoài ra tất cả mọi người vốn dĩ đều không nhìn thấy vật tấn công rốt cuộc là gì...

-... Rút lui! Ngoại trừ loài người mới, kẻ cảm ứng ra, toàn thể rút về khoảng cách gần 10km của tàu mẹ, mệnh lệnh lần nữa, rút lui!

Diêu Nguyên đau khổ hét lên, đồng thời anh cũng lái tia sét màu đỏ liên tục bắn xả vào bên ngoài tàu mẹ, anh khởi động cả súng thần công tấn công không ngừng nhưng mà...

Vô dụng, hoàn toàn vô dụng!

So với chiến cơ dạng đĩa hay là các phi thuyền vũ trụ dạng trung dài hơn 100m thì chiếc tàu mẹ này vô cùng to lớn. Tuy là không bằng tàu mẹ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh nhưng mà hoàn toàn tương đương

với độ lớn của một hành tinh nhỏ. Chiến cơ vũ trụ 003 đứng ở trước nó thì không bằng cả một con muỗi đứng trước một con voi, sức công kích của chiến cơ vũ trụ 003 dễ dàng bị lớp phòng vệ điện từ chặn lại, ngay cả một chút uy hiếp cũng không có...

Sự né tránh và tấn công khó nhọc này kéo dài gần mười phút, trong đó lại có thêm hai chiếc chiến cơ loài người mới, kẻ cảm ứng lái bị bắn hạ. Lòng của Diêu Nguyên càng lúc càng nguội lạnh, một cảm giác tuyệt vọng đối diện với một kẻ thù không thể nào đánh thắng được, cảm giác tuyệt vọng đó một lần nữa dâng trào trong lòng...

Lần trước cũng cảm giác này khi đối diện với mảnh vỡ sao neutron...

Lúc này, tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh hướng về phía tàu Hi Vọng, lớp màng điện từ khổng lồ đã rắn chắc đến một mức độ nào đó, thật sự giống như là một thực thể vậy, tiếp theo đó...

Từ bên trên lớp màng điện từ hình bầu dục kia bắn ra những tia sóng mơ hồ mà mắt người có thể nhìn thấy được, trông có vẻ là những tia nước dạng lỏng lung linh, cong vòng, xoẹt ngang qua ở một phạm vi 5km cách đuôi tàu Hi Vọng và bắn thẳng vào nơi sâu thẳm xa xôi trong vũ trụ.

- Bắn lệch rồi?

Trong cơn tuyệt vọng, Diêu Nguyên kêu lên vui mừng nhưng mà anh liền phủ nhận suy nghĩ này của mình.

- Không phải bắn lệch rồi, khoảng cách hai bên không hề xa, tàu Hi Vọng không hề vào hệ thống ECS. Hệ thống tia sáng từ xa tính toán vô cùng chính xác, chắc chắn không hề có chút áp lực gì khi đối diện với máy tính của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, không thể nào bắn lệch được, đây là...

- Muốn chúng ta đầu hàng sao?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 69: Pháo Quỹ Tích Siêu Từ!

Sau khi tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh tấn công bằng vũ khí siêu cấp, lớp màng điện từ rắn chắc như thực thể đã bị phá hủy và biến mất hoàn toàn. Tiếp theo năng lượng được tập hợp một lần nữa, lại một lần nữa xuất hiện lớp màng sáng điện từ mờ ảo.

Đây chính là loại vũ khí năng lượng!

Đúng vậy, Diêu Nguyên dám khẳng định như vậy! Sản phẩm của thời kỳ đỉnh cao trong cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, sản phẩm cỡ lớn quy mô như một tàu mẹ, loại vũ khí then chốt của cách mạng công nghiệp lần thứ tư chuyên dùng cho các trận chiến tinh cầu, loại vũ khí của thời đại, vốn dĩ đó là kỹ thuật điện từ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư tiếp cận với thời kỳ đầu của cách mạng công nghiệp lần thứ năm. Đây cũng chính là loại vũ khí mà Diêu Nguyên vẫn luôn muốn chế tạo, chỉ là do kỹ thuật hiện có vẫn chưa đạt được trình độ đó. Dù là tài nguyên đã đầy đủ nhưng mà các nhà khoa học dự đoán rằng ít nhất là trong vòng năm mươi năm nữa cũng không thể nào chế tạo được, cho nên vẫn trì trệ đến bây giờ, loại vũ khí siêu cấp vẫn nằm trên bản giấy.

Hiện giờ loại vũ khí mà thương nhân ngoài hành tinh đang sử dụng chính là loại vũ khí thời đại hoàn thiện nhất hay là nói đây là loại vũ khí thời đại thật sự mà cách mạng công nghiệp lần thứ năm sử dụng chứ không phải loại vũ khí thời đại do kỹ thuật đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư mô phỏng chế tạo ra.

Luồng sóng mơ hồ lúc này trông có vẻ không bắt mắt nhưng mà một khi nó được hình thành thì trong tích tắc, tàu Hi Vọng sẽ bị tan chảy và phát nổ. Nếu như tiến hành công kích với tinh thể có độ lớn như địa cầu, một khi uy lực được phát ra thì đủ để phá hủy một phần ba lớp vỏ ngoài của trái đất khiến cho nhiệt độ của tinh cầu đó cao như là lò vi sóng. Đây mới chính là đặc trưng của cách mạng công nghiệp lần thứ năm!

Loại vũ khí năng lượng thật sự!

Đương nhiên, sản phẩm quy mô cấp độ tàu mẹ, cấp độ như vậy được xem như là loại vũ khí tác chiến đối với tinh cầu. Mỗi một lần công kích thì cần phải có một nguồn cung ứng năng lượng cực kì lớn cho nó cũng tức là giai đoạn cách mạng công nghiệp lần thứ năm cũng phải dự trữ năng lượng trong một thời gian dài. Trừ khi là đạt đến trình độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ sáu nhưng mà đến lúc đó thì có thể đã có sự xuất hiện của những loại vũ khí tiên tiến hơn nữa, cho nên giống như lời của một số nhà khoa học nói, cách mạng công nghiệp thật ra chỉ là cuộc cách mạng khai phá năng lượng và hiệu suất sử dụng. Điều này không sai chút nào.

Lúc này Diêu Nguyên đã sử dụng triệt để năng lực của kẻ suy nghĩ. Trước mắt là một trận chiến không có một chút hi vọng nào, sức mạnh phòng vệ của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh vượt ra ngoài dự tính của họ, còn tàu Hi Vọng thì vẫn chôn chân ở chỗ cũ, vốn dĩ không hề có cách nào để né tránh hay chuyển động, hoàn toàn trở thành một tấm bia sống. Đừng nói là thực hiện cú nhảy vượt không gian, ngay cả đăng nhập vào hệ thống ECS khiến cho hệ thống thăm dò thị giác tia sáng từ xa của đối phương bị mất đi tác dụng cũng không làm được. Điều này hoàn toàn là tự tìm cái chết...

Không, nhất định phải còn cách nào khác!

Trời không tuyệt đường người, nhất định còn cách nào khác mà anh vẫn chưa nghĩ ra được, nhất định có, nhất định có cách này!

Diêu Nguyên đã sử dụng triệt để khả năng của kẻ suy nghĩ, thậm chí anh còn cảm thấy có chút đau đầu, ngay cả cơ thể anh cũng bắt đầu lên cơn co giật. Tình hình như vậy khiến cho anh xem chút nữa là bị đạn pháo quỹ tích của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh bắn trúng nhưng mà cũng vì sự nguy hiểm này khiến cho sức tập trung của Diêu Nguyên hướng về phía thân tàu to lớn của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh.

- Đúng vậy, bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, còn có người của chúng ta. Ứng, Hắc Thiết, Lưu Bạch bọn họ, còn có Trương Hằng, Nhâm Đào, Thích Hiếu Điều, Văn Võ cũng ở đó. Họ đều là chiến sĩ liên sao, chắc chắn không thể nào dễ dàng bị bắt trời hoặc giết hại được, tuy là chưa biết tình hình của họ hiện giờ thế nào nhưng mà ít ra cũng có một chút niềm tin...

- Hoặc là tàu Hi Vọng đã tiêu diệt các loại virus thần bí đó, sau đó có thể tiến hành cú nhảy rời khỏi, đây cũng là một cách...

- Nếu thật sự không được, thì chỉ còn có thể... Không, chỉ có đầu hàng là tuyệt đối không thể được hoặc là tử trận, hoặc là thắng lợi, hoặc là trốn chạy, không có con đường thứ ba nào có thể đi nữa!

Con đường thứ ba, đầu hàng... Điều này tuyệt đối không thể được!

Diêu Nguyên hiểu rõ điều này, nếu như không còn vũ lực để phòng vệ thì đối với thương nhân ngoài hành tinh mà nói, loài người chẳng khác nào những con dê, cừu, chó, mèo, thậm chí còn thê thảm hơn những loài động vật này. Con người sẽ trở thành những sinh vật thí nghiệm, bị móc nội tạng làm thành tiêu bản, những nỗi đau thương không thể nói được thành lời đều có thể xảy ra. Đây tuyệt đối không phải câu nói đùa, lúc đó thật sự muốn chết cũng không được!

Cho nên chỉ có kẻ điên độn mới đầu hàng người ngoài hành tinh!

- Cho nên, bất kể là khả năng gì, kéo dài thời gian là việc quan trọng nhất hiện nay!

Khi anh vừa có suy nghĩ này, Diêu Nguyên lập tức sử dụng khả năng của kẻ truyền đạt thông báo cho toàn quân biết:

- Tất cả mọi người tạm thời rời khỏi, trở về bên ngoài tàu Hi Vọng tiến hành trang bị phòng vệ! Không được bước vào bên trong phạm vi lớp màng hạt cơ bản của tàu Hi Vọng!

Theo mệnh lệnh của Diêu Nguyên, tất cả các chiến cơ vũ trụ 003 bắt đầu rời khỏi tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh. Còn tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh cũng không hề có hành động truy đuổi bọn họ, vẫn tiếp tục đậu ở chỗ cũ, tụ họp vũ khí năng lượng của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, giống như là chiếc phi thuyền vũ trụ, giống như là hoàn toàn bỏ mặc những chiếc phi thuyền đã bị phá hủy hệ thống đẩy hạt.

Chỉ trong tích tắc, đội quân chiến cơ vũ trụ 003 do Diêu Nguyên dẫn đầu đã trở về bên ngoài phạm vi lớp màng hạt cơ bản của tàu Hi Vọng, sau đó anh sử dụng năng lực của kẻ truyền đạt bắt đầu tìm kiếm vị trí của Ba Lệ.

Ở đây xin chen vào một câu, dù sao thì năng lực kẻ truyền đạt của Diêu Nguyên cũng không bằng năng lực của kẻ truyền đạt thực thụ. Niệm Tịch Không thì không cần nói rồi, là người truyền đạt mạnh nhất ở trong tàu Hi Vọng, ngoại trừ cô ta ra thì kẻ truyền đạt loài người mới như là Ba Bì thì cũng không mạnh hơn năng lực của Diêu Nguyên bao nhiêu. Năng lực kẻ truyền đạt của Diêu Nguyên nếu như ở một khoảng cách quá xa thì không thể nào liên lạc người khác, hơn nữa anh chỉ có thể sử dụng năng lực của kẻ truyền đạt nói chuyện với loài người mới và kẻ sinh tồn. Đây chính là khuyết điểm lớn nhất của năng lực kẻ truyền đạt mà anh sở hữu.

Lúc này, Diêu Nguyên ở bên ngoài phạm vi 10km của tàu Hi Vọng, sử dụng năng lực của kẻ truyền đạt bắt đầu tìm kiếm vị trí của Ba Lệ. Rất nhanh chóng, anh đã tìm thấy vị trí quả cầu lửa loài người mới mà chỉ riêng Ba Lệ nắm giữ trong ít các loài người mới.

- Ba Lệ! Anh là Diêu Nguyên, bây giờ tình hình tàu Hi Vọng như thế nào rồi? Máy tính trung ương đã có thể vận hành được chưa? Còn khoảng bao lâu nữa thì mới có thể vận hành được? Vương Quang Chính đã tìm thấy và dẫn đầu rồng đen sáu chân chưa? Tình hình của kẻ địch bên trong tàu Hi Vọng ra sao rồi? Em hãy nhờ Niệm Tịch Không truyền lại những lời này cho anh.

Diêu Nguyên cũng không dám chậm trễ lập tức sử dụng năng lực kẻ truyền đạt nói chuyện với Ba Lệ, truyền đi các câu hỏi trên.

Lúc này Ba Lệ đang chỉnh sửa máy tính trung ương ướm đầm mồ hôi, ở xung quanh đã không phải là loài người mới và kẻ sinh tồn nữa rồi mà có rất nhiều các chuyên gia người bình thường khác, gần cả trăm người đang chỉnh sửa máy tính trung ương, nét mặt của mọi người vừa sốt ruột vừa tuyệt vọng.

Sau khi Ba Lệ nghe thấy lời nói của Diêu Nguyên, cô liền nói với Niệm Tịch Không bên cạnh mình:

- Hãy giúp tôi truyền một số lời cho Diêu Nguyên, anh ấy đang ở ngoài tàu Hi Vọng. Nói với anh ấy, máy tính trung ương của tàu Hi Vọng đã hoàn toàn không có hi vọng gì nữa rồi, đã tìm thấy nguyên nhân gây bệnh. Đó là một loại tín hiệu máy tính thần bí có hình dạng lượng tử, cũng có thể xác nhận là virus máy tính hình dạng lượng tử. Khi mà chưa quan sát được nó thì nó là một loại hình thái, khi chúng tôi tìm thấy và chú ý nó thì nó lại biến thành một loại hình thái khác, hơn nữa sau mỗi một lần phá giải nó thì nó sẽ tự động hồi phục đồng thời thay đổi cấu tạo tín hiệu của bản thân mình. Nếu như không có chuỗi mã gốc thì với trình độ kỹ thuật của

loài người chúng ta hiện nay ít ra là phải hơn mười năm nữa mới có thể phá giải được, không còn cách nào...

- Tiếp theo, Vương Quang Chính đã tìm thấy rỗng đen sáu chân, bây giờ đang đi thanh trừ những kẻ địch còn sót lại ở bên trong tàu Hi Vọng. Theo lời Vương Quang Chính nói thì các tên thương nhân ngoài hành tinh này đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, một khi chúng rơi vào thế yếu thì sẽ lập tức bỏ chạy và đầu hàng. Thanh trừ hoàn toàn chỉ còn là vấn đề thời gian, cho đến hiện giờ, thì chúng ta đã nắm giữ được hơn 1000 tên tù binh bây giờ đang do quân đội phòng vệ canh giữ họ, những điều này anh ấy không cần phải lo lắng, còn nữa... em cũng đã nhìn thấy vũ khí đó của thương nhân ngoài hành tinh, đó chính là bản hoàn chỉnh nhất của loại vũ khí thế kỉ, cũng tức là loại vũ khí năng lượng thời kỳ đầu của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm - trấn hồn ca!

Ba Lệ nói một câu, Niệm Tịch Không cần thận truyền đạt từng câu từng chữ, trông có vẻ cô ấy rụt rè lo sợ dường như cô ấy sợ người con gái lạnh lùng vô cảm như Ba Lệ. Cứ như vậy, những lời này đã nhanh chóng được truyền tới tai Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên đã có cái nhìn tổng quát về tình hình của tàu Hi Vọng, anh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ba Lệ, bây giờ anh cần làm hai chuyện. Chuyện đầu tiên, đó chính là hãy phóng thích những khẩu pháo quỹ tích siêu từ đã chế tạo hơn một nửa ra bên ngoài tàu Hi Vọng, giao máy số một của em cho anh. Anh sẽ hi sinh tia sét màu đỏ để điều khiển nó, bây giờ các khẩu pháo quỹ tích siêu từ tổng cộng có thể bắn ra ba lần một cách an toàn đúng không? Đây là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai, em hãy nhờ Niệm Tịch Không liên lạc thử với đám người của Ưng ở bên trong tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh. Anh cần phải xác nhận tình hình hiện giờ của bọn họ, làm nhanh lên, khoảng chưa đến năm phút nữa thì loại vũ khí trấn hồn ca sẽ bắn về phía chúng ta một lần nữa, và lần này... bọn chúng tuyệt đối sẽ không bắn lệch!

Ba Lệ sững sờ trong giây lát, cô đứng ở đó do dự trong vài giây, một lúc sau mới nói với Niệm Tịch Không:

- Tiếp tục truyền lời giùm tôi, kỹ thuật của pháo quỹ tích siêu từ vẫn chưa hoàn thiện. Bây giờ các sản phẩm chế tạo ra chỉ là sản phẩm thử, hơn nữa các đường ống hàng lạnh vẫn chưa được thêm vào, nói là có thể an toàn bắn thử ba lần nhưng mà lần thứ ba thì rất có khả năng sẽ phát nổ, ngay cả bản thân đại pháo thì cũng sẽ bị nuốt chửng bởi lò phản ứng nhiệt hạch, loại vũ khí này vô cùng nguy...

Diêu Nguyên nhận được thông tin này, lập tức cắt ngang lời của Ba Lệ:

- Đây là cơ hội cuối cùng rồi! Trong trường hợp không thể nào sử dụng chủ pháo của tàu Hi Vọng - pháo hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ thì đây là loại vũ khí duy nhất có thể tấn công tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh! Hơn nữa anh chỉ là sử dụng chúng để phá vỡ việc tập hợp năng lượng của loại vũ khí kia, không có thời gian để giải thích với em nữa, em hãy lập tức yêu cầu máy số một của em phóng thích những loại vũ khí này ra bên ngoài tàu Hi Vọng! Đây là mệnh lệnh!

Ba Lệ lặng lẽ than thở một tiếng rồi cô nói với Niệm Tịch Không:

- Nói với anh ấy, nếu như tôi chết rồi, tôi làm ma cũng sẽ không tha cho anh ta... Còn nữa, Diêu Nguyên kêu cô sử dụng năng lực của kẻ truyền đạt tìm đám người của Ưng, hơn nữa cũng phải có được vị trí hiện giờ của họ và nắm rõ được tình hình trước mắt.

Sau khi dứt lời, Ba Lệ liền chỉ huy máy số một của mình. Cô ngồi lên bàn tay của máy số một di chuyển về phòng thí nghiệm vũ khí ở tầng bốn với tốc độ cực nhanh.

Niệm Tịch Không sững sờ trong giây lát rồi lầm bầm:

- Chết? Cái gì chết? Ai chết rồi? Không lẽ là Diêu Nguyên muốn làm chuyện nguy hiểm gì?

Nhưng mà trong lúc nói chuyện thì cô đã hoàn toàn bình tĩnh lại rồi lập tức sử dụng năng lực của kẻ truyền đạt nhắm mắt tìm kiếm vị trí quả cầu lửa của tất cả loài người mới.

Trong cảm giác của cô ấy, quả cầu lửa của Diêu Nguyên vẫn rực rỡ như là một hành tinh vậy, tiếp theo là những quả cầu lửa nhỏ còn lại đại diện cho loài người mới, các quả cầu kém sáng hơn đại diện cho kẻ sinh tồn, cuối cùng là hàng vạn những điểm sáng nhấp nháy đại diện cho loài người bình thường. Rất nhanh chóng, cô đã tìm được vị trí hiện giờ của đám người của Ưng, cô bắt đầu truyền thông tin đi.

Lúc này, đám người của Ưng đã rơi vào trạng thái cực kì điên cuồng, trong hoàn cảnh hai kẻ suy nghĩ có thể hoàn toàn chế ngự được sự công kích tinh thần của thương nhân ngoài hành tinh, thêm vào cái chết của ba người. Bọn họ đã tàn sát đội quân cơ giới hóa thứ tư, lúc này đang chém giết những tên tù binh của đội quân thương nhân ngoài hành tinh cơ giới hóa thứ tư này.

Lúc này, trong đầu có bọn họ đều vọng lên tiếng của Niệm Tịch Không. Một giọng nói thánh thót, dễ nghe, trong tâm trí của họ giống như là âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới này. Những trái tim đã hoàn toàn tuyệt vọng dường như lúc này xuất hiện một tia sáng. Trong giây phút này, rất nhiều người đã không cầm được nước mắt.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 70: Bỏ Rơi.

Nhóm người của Ưng đang rơi vào trạng thái cực kì điên cuồng, vốn dĩ họ dự tính sẽ tìm ra vị trí trung tâm của tàu mẹ để phá hoại hoặc làm phát nổ nó. Tốt nhất là địa điểm tập trung lò phản ứng hạch nhân, như vậy thì có thể kéo theo đám thương nhân ngoài hành tinh này xuống mồ. Nhưng mà lúc này, bọn họ đã bị sự điên cuồng và nổi hận thù làm mờ mắt, ngay cả Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều cũng không ngoại lệ. Bất kì một tên tù binh nào rơi vào tay họ đều không được toàn thân, càng không cần phải nói đến việc giữ lại mạng sống của chúng để lấy lời khai. Trên thực tế, ngay từ lúc họ nhìn thấy tàu Hi Vọng bị phá hoại, trong lòng họ chỉ còn lại sự tuyệt vọng, cho dù là kéo theo tất cả người ngoài hành tinh này chết chung thì như thế nào? Chờ đợi bọn họ cũng chỉ có sự diệt vong mà thôi.

Cho nên, họ chỉ còn biết trút giận lên đầu bọn thương nhân ngoài hành tinh này, ngay cả Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều cũng như vậy. Bởi vì lúc này, cuộc sống đối với họ đã không còn tha thiết gì nữa, dự tính càng nhiều, phá hoại càng nhiều thì liệu rằng có thể cứu vãn mọi thứ không? Cho đến khi tiếng nói của Niệm Tịch Không truyền vào trong não của họ, cuối cùng mỗi một người mới có thể thoát ra từ trong bóng tối tuyệt vọng sâu thẳm, thậm chí ngay thời khắc đầu tiên, họ vẫn còn không dám tin đây là sự thật, liên tục hỏi thăm Niệm Tịch Không nhiều lần, cho đến khi cuối cùng được hoàn toàn xác nhận, rất nhiều người lặng lẽ rơi nước mắt.

Ưng lạnh lùng nhìn các mảnh thi thể của các chủng tộc thương nhân ngoài hành tinh nằm rải rác khắp mặt đất, rồi anh lạnh lùng nói:

- Chúng ta bị lừa rồi, tàu Hi Vọng không hề bị hủy diệt! Là bọn người ngoài hành tinh này đang lừa gạt chúng ta!

Giọng nói của Nhâm Đào cũng lạnh như băng:

- Đúng vậy, hẳn muốn chúng ta lên cơn điên loạn, kết quả là chúng ta đã rơi vào bẫy, xem ra bọn người ngoài hành tinh này cũng không phải là người tốt gì, chúng cũng là một loại sinh vật vô cùng gian xảo... Chúng ta sơ ý quá.

Lưu Bạch không hòa theo bọn họ, anh chỉ hỏi:

- Vậy thì bây giờ chúng ta phải làm sao? Chúng ta không có cách nào liên lạc được với bên kia, ở đây chúng ta không có kẻ truyền đạt, làm thế nào mới có thể báo cho tàu Hi Vọng biết tình hình hiện giờ của chúng ta?

Với một nét mặt vô cùng lạnh lùng, Nhâm Đào chỉ vào bảy tám tên tù binh người ngoài hành tinh còn sót lại và nói:

- Rất đơn giản, chừa lại hai ba tên, những đứa còn lại thì giết chết từng đứa một. Niệm Tịch Không là kẻ truyền đạt mạnh nhất của tàu Hi Vọng, cô ta có thể nói chuyện với người bình thường, cũng có thể nhìn thấy trạng thái linh hồn của người bình thường, chắc chắn cô ta có thể nhìn thấy các viên sáng linh hồn của đám người ngoài hành tinh này. Vậy thì đơn giản rồi, giết chết từng đứa một, xác nhận ở xung quanh chúng ta có người ngoài hành tinh bình thường bị giết chết. Đây chính là cách xác nhận tốt nhất.

Ung không nói nhiều, xoay người lôi bảy tám tên tù binh người ngoài hành tinh đi, tiếp đó không hề nương tay giết chết từng tên từng tên một, nhìn anh chẳng khác gì một tử thần.

Còn ở phía bên kia, Niệm Tịch Không đang sốt ruột chờ đợi hồi âm đám người của Ung, nhưng mà đột nhiên cô nghĩ ra, đám người của Ung bọn họ không có kẻ truyền đạt, vì vậy làm sao có thể biết được tình trạng

hiện giờ của họ đây? Chính trong lúc này, những viên sáng yếu ớt xung quanh đám người của Ưng, còn yếu hơn cả các viên sáng của người bình thường lần lượt từng viên từng viên một biến mất. Lúc đầu Niệm Tịch Không vẫn chưa hiểu ra vấn đề, nhưng sau khi cô hiểu được những viên sáng này đại diện cho người ngoài hành tinh thì cô lập tức hiểu ra tình trạng hiện giờ của đám người của Ưng, đồng thời cô truyền đạt lại tất cả thông tin này cho Diêu Nguyên biết.

- Thật sao? Hóa ra là như vậy, Ưng bọn họ vẫn bình an vô sự, hơn nữa họ còn đang tàn sát quân đội của người ngoài hành tinh...

Lúc này, trong lòng Diêu Nguyên vừa vui mừng vừa kinh ngạc, anh đang chờ đợi súng điện từ siêu tốc được phóng thích ra khỏi tàu Hi Vọng. Sau khi nghe được những thông tin này thì anh lập tức nói với Niệm Tịch Không:

- Cô hãy truyền lại những lời này cho đám người của Ưng và nhớ rằng không được sót một chữ. Tôi là Diêu Nguyên, tôi ra lệnh cho các anh trong vòng nửa tiếng nữa phải tìm thấy đồng thời hủy diệt căn cứ quan trọng của tàu mẹ người ngoài hành tinh, để làm tê liệt toàn bộ tàu mẹ của chúng, cho dù là địa điểm tập trung năng lượng hay là trang thiết bị chủ yếu của nguồn năng lượng hay là nơi đặt máy tính trung ương hoặc là trang thiết bị quan trọng cỡ lớn, nửa tiếng đồng hồ! Chấp nhận trả bất cứ giá nào! Câu nói cuối cùng... với tư cách là Hắc Tinh, cứ như vậy nói hết, truyền lại cho bọn họ nghe toàn bộ những lời này!

Niệm Tịch Không vội vàng ghi nhớ lấy, sau đó quả thật cô truyền đi những lời này không sót một chữ cho đám người của Ưng.

Khi đám người của Ưng giết đến tên người ngoài hành tinh thứ năm cuối cùng đã nhận được thông tin truyền đến của Niệm Tịch Không. Sau khi nhận được thông tin này, Ưng, Lưu Bạch, Hắc Thiết, ba người này đột nhiên trầm ngâm im lặng.

Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều vừa nhìn đã biết có điều bất ổn, vội vàng hỏi thăm bọn họ, thông tin này có vấn đề gì sao?

- Không, không có gì bất thường.

Hắc Thiết giải thích:

- Tiểu đội Hắc Tinh của chúng tôi có một câu khẩu hiệu nhưng mà khẩu hiệu này không phải tùy tiện mà nói ra được, mỗi một lần nói ra câu khẩu hiệu này thật sự thì đã đến bước đường cùng, không thể không liều mạng, cũng tức là không liều mạng thì sẽ chết, hơn nữa còn là ôm nhau cùng chết...

Thích Hiểu Điều lập tức hiểu ra và nói:

- Hiểu rồi, chính là tàu Hi Vọng đã đến thời điểm sống còn, hơn nữa bây giờ người có thể giải cứu có lẽ chính là tiểu đội của chúng ta, cho nên anh ta mới dùng những từ ngữ vô cùng nghiêm ngặt này, giống như là sẵn sàng trả bất kì giá nào...

Lúc này, Ưng cũng đã hiểu rõ toàn bộ nội dung của mệnh lệnh này, anh lập tức nói với tất cả mọi người có mặt ở đó rằng:

- Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu bước vào trạng thái nhiệm vụ vô cùng khẩn cấp. Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều, Lưu Bạch, ba người các anh phụ trách thẩm tra những người ngoài hành tinh này, phụ trách hỏi được vị trí hiện giờ của chúng ta và địa hình xung quanh và vị trí của những trang thiết bị quan trọng gần chúng ta nhất. Hắc Thiết, anh và tôi phụ trách kiểm tra thiết bị di chuyển của đám người hành tinh này và các trang thiết bị vũ khí của chúng, xem thử trong số các vũ khí hạng nặng đó chúng ta có thể sử dụng thứ nào không. Trương Hằng, anh và những người khác phụ trách cảnh giới xung quanh, nếu có gì bất thường lập tức báo chúng tôi biết. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ dừng ở đây ba đến năm phút, mọi người khẩn trương hành động!

Sau khi Ưng nói xong, tất cả mọi người có mặt ở đó đều tiến hành hành động theo nhiệm vụ mình được giao, ngay cả các chuyên gia thương mại cũng đã kề vai sát cánh bên cạnh các chiến sĩ liên sao đang thực hiện nhiệm vụ cảnh giới.

Khoan nhắc đến việc thăm vấn của bên Lưu Bạch, ở bên này Ưng và Hắc Thiết đang tiến hành kiểm tra các phương tiện di chuyển và các vũ khí hạng nặng, đặc biệt là một loại vũ khí trong số đó - súng bắn ra quả cầu sáng hình thoi, tốc độ bắn của nó chậm gần như là bảy tám giây thì mới có thể bắn ra một viên cầu sáng hình thoi nhưng mà uy lực của nó cực kì lớn. Lúc trước có một chiến sĩ liên sao bị quả cầu sáng này bay xoẹt ngang qua thì cả người anh bị rung động đến mức tan nát thành trăm mảnh, giống như là người bình thường bị đoàn xe lửa tông thẳng ngay chính diện, uy lực của loại vũ khí này lớn đến mức không thể tưởng tượng được, ngay cả lớp màng bảo vệ điện từ bọc bên ngoài thành kim loại của tàu mẹ cũng không chống lại được, cũng không biết tại sao đám người ngoài hành tinh dám sử dụng loại vũ khí uy lực lớn như vậy bên trong tàu mẹ của mình.

Trước đây, đám người của Ưng đã phát hiện ra loại vũ khí này rồi, chỉ là loại vũ khí này tiêu tốn năng lượng cực kì nhiều, gần như là khi nạp đủ năng lượng thì một khẩu súng chỉ có thể bắn ra ba phát, cũng không biết rốt cuộc bọn người ngoài hành tinh làm sao nạp năng lượng cho loại súng này, cho nên tìm kiếm một loại súng vũ khí hạng nặng còn đủ năng lượng như vậy cũng chính là việc đám người của Ưng phải làm lúc này, bọn họ đã đặt tên cho loại vũ khí hạng nặng này là súng tinh thi.

Chính trong lúc Ưng và Hắc Thiết tìm kiếm các loại vũ khí hạng nặng thì đột nhiên Hắc Thiết hỏi nhỏ:

- Ưng, các chuyên gia đàm phán kia phải làm sao đây? Bọn họ không có chiến giáp liên sao, vốn dĩ họ không thể nào theo kịp tốc độ của chúng ta, trong vòng nửa tiếng, có trời mới biết tàu mẹ này lớn bao nhiêu... Tôi sợ bọn họ sẽ làm trễ nãi cả nhiệm vụ.

Uỷng trầm ngâm một chút, rồi anh gật đầu nói:

- Đúng vậy, vấn đề này nhất định phải giải quyết, một lát nữa tôi sẽ đi nói với họ.

Hắc Thiết cũng trầm ngâm trong giây lát, anh nghiêm túc đứng ở đó kiểm tra các loại vũ khí hạng nặng không rõ tên gọi, mong muốn tìm ra cách sử dụng chúng, một hồi lâu mới nói:

- Tôi vốn không muốn bỏ rơi bọn họ, chỉ là nhiệm vụ này... Nếu như chúng ta không cách nào hoàn thành được, thì cả tàu Hi Vọng coi như là xong, cho nên chúng ta không thể không...

Uỷng cắt ngang lời anh ta và nói:

- Anh nói với tôi những lời này vô dụng, một lát nữa tôi vẫn đi nói chuyện với họ, tôi hiểu ý của anh... Cứ coi như chúng ta bỏ rơi họ đi, nhất định chúng ta phải bỏ rơi họ, nếu không một khi nhiệm vụ thất bại thì số người chết không phải chỉ riêng bọn họ.

Cả hai người đều trầm ngâm trong giây lát, cho đến hai phút sau, ba người của Nhâm Đào đến nơi nói cho họ nghe tình hình trước mắt mà họ đã tìm hiểu được, hai người họ mới từ trong đồng sản phẩm ngoài hành tinh kia tìm thấy ba cây súng vũ khí hạng nặng. Trong đó có hai cây là súng cơ Gauss siêu cường lực, tương tự như súng tua bin Gauss của loài người, hai cây còn lại đó chính là cây súng tinh thi, còn có thể bắn được hai lần.

- Cả tàu mẹ được chia thành các khu vực sinh sống khác nhau của các chủng tộc, cấp độ phân chia cực kì phức tạp. Lúc này chúng tôi đã nhìn thấy bản đồ địa hình tổng thể ở gần đây, tôi tạm thời chia khu vực này thành bảy tầng, bản đồ địa hình sau đó vẫn chưa tìm thấy, cũng có thể là do những người ngoài hành tinh này cố ý không để lộ ra nhưng mà thời gian gấp gáp, không có rảnh để tiếp tục kì kèo với họ. Trong khu vực bảy tầng này, theo những gì mà chúng tôi thấy được cùng với những gì bọn người

ngoài hành tinh cung cấp thì trang thiết bị quan trọng duy nhất đó chính là đường ống dẫn điện năng lượng liên kết với các lò phản ứng hạch nhân ở bốn phía của tàu mẹ. Chúng tôi đã tìm thấy mạch điện năng lượng đó, đi theo nó thì có thể tìm thấy nơi tập trung lò phản ứng hạch nhân.

Nhâm Đào báo cáo cho Ứng nghe tình hình trước mắt và thông tin thu được.

Ứng gật đầu nói lớn:

- Tất cả mọi người kiểm tra trang bị và chiến giáp liên sao của mình, chúng ta bắt đầu triển khai hành động. Trong suốt quá trình hành động, có lẽ sẽ không dừng lại, trừ phi tất cả chúng ta đều tử trận. Nếu không thì người sống sót cuối cùng cũng phải chạy tới phá hoại nơi tập trung lò phản ứng hạch nhân kia, nếu tôi tử trận thì sẽ để Lưu Bạch làm đội trưởng. Chào!

Sau khi nói xong, anh không hề kiểm tra vũ khí và chiến giáp liên sao của mình mà dưới sự tập trung của mọi người, anh đi về phía trước mặt các chuyên gia đàm phán, anh nhẩn tâm nói trước ánh mắt cầu xin của họ:

- Chúng tôi đã không còn cách nào tiếp tục bảo vệ các anh nữa rồi, bây giờ chúng tôi phải đi thực hiện một nhiệm vụ có thể liên quan đến sự sống còn của tất cả loài người trong tương lai, liên quan đến tàu Hi Vọng, liên quan đến sự sống chết của tất cả mọi người, sẵn sàng trả bất cứ giá nào. Ngay cả chúng tôi cũng cửu tử nhất sinh, tốc độ của các anh quá chậm, nếu tiếp tục đi theo chúng tôi thì chỉ làm ảnh hưởng tốc độ di chuyển của chiến sĩ liên sao chúng tôi mà thôi...

- Ở đây có hai cây súng trường Gauss, các anh có thể lựa chọn tương lai của bản thân hoặc là đầu hàng người ngoài hành tinh hoặc không thì mở đường máu thoát thân, hoặc không thì cứ như vậy mà... cũng được, tất cả

mọi lựa chọn đều được. Đương nhiên các anh cũng có thể thử xem đi theo bước chân của chúng tôi nhưng mà điều này rất khó khăn...

Ung lặng lẽ nhìn các chuyên gia đàm phán đã hoàn toàn tuyệt vọng, anh cúi nhẹ đầu và nói:

- Xin lỗi, chúng tôi đành phải bỏ rơi các anh. Nếu như tôi chết rồi thì hãy để tôi xuống địa ngục tạ lỗi với các anh nhưng bây giờ thì tôi nhất định phải bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của chúng tôi...

- Tất cả các chiến sĩ liên sao tập hợp! Mục tiêu đường ống năng lượng chủ chốt!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 71: Thời Gian. Thời Gian!

Trong lúc nhóm người của Ưng ở bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đang chuẩn bị hành động thì ở bên ngoài tàu Hi Vọng, Diêu Nguyên đang nóng lòng chờ đợi súng điện từ siêu tốc, chờ đợi nó được phóng ra từ bên trong tàu Hi Vọng.

Hiện giờ máy tính trung ương của tàu Hi Vọng vẫn trong tình trạng mất kiểm soát cho nên chiến cơ vũ trụ 003 không dám tiếp cận phạm vi bên trong lớp màng hạt cơ bản. Vì một khi tiếp cận thì sẽ mất kiểm soát hoàn toàn, chiến cơ vũ trụ 003 sẽ không thể nào điều khiển được, trừ khi là bị mất điện toàn bộ một lần nữa thì mới có thể rời khỏi khu vực xung quanh tàu Hi Vọng.

Trong hoàn cảnh này, bên trong tàu Hi Vọng chỉ có máy số một của Ba Lệ mới có thể vận chuyển được một vũ khí nặng như vậy cho nên Diêu Nguyên mới ra lệnh yêu cầu Ba Lệ điều khiển máy số một đi vận chuyển súng điện từ siêu tốc.

Thật sự súng điện từ siêu tốc không hề to lớn, bao gồm cả đế và tất cả các phụ kiện kèm theo thì chỉ lớn hơn chiến cơ vũ trụ 003 một chút mà thôi, không thể nào so sánh được với chủ pháo của tàu Hi Vọng - pháo hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ.

Nhưng nếu như xét về trình độ công nghệ thì súng điện từ siêu tốc là công nghệ thuộc về công nghệ điện từ, ư cũng tức là trình độ kỹ thuật của giai đoạn đỉnh cao cách mạng công nghiệp lần thứ tư, so với công nghệ

năng lượng của loại vũ khí thể kỉ, cũng tức là loại vũ khí thuộc về khoa học công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì súng điện từ siêu tốc là loại vũ khí cao cấp nhất mà công nghệ điện từ có thể chế tạo được.

So với pháo hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ chỉ đơn giản là cải thiện tốc độ và quy mô của đạn pháo để đạt đến trình độ công nghệ cường hóa uy lực thì súng điện từ siêu tốc đã đạt đến một tầng cao công nghệ khác.

Tuy rằng vẫn giống như công nghệ mô phỏng công nghệ Gauss đâm xuyên vật chất bằng một chức năng siêu cường do tốc độ cao mang lại, gây ra một loạt những tổn thương nhưng so với súng trường Gauss và pháo canon Gauss, thậm chí so với các loại vũ khí như pháo hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ thì hình thức của loại vũ khí này đã được thay đổi hoàn toàn.

Đầu tiên, siêu điện từ không tồn tại như là một động lực chủ chốt, trong khái niệm thiết kế súng điện từ siêu tốc này, siêu điện từ chỉ tồn tại như là một hệ số cân bằng khiến cho đạn pháo nảy sinh được một lực hệ số cân bằng trên dưới, trái phải và trước sau, còn cái khiến cho nó thật sự tăng tốc đó chính là hạt!

Đúng vậy, khái niệm sử dụng hệ thống đẩy hạt nhưng mà không phải sử dụng lực đẩy hạt mà là đưa sức mạnh của hạt tác động vào phía sau của đạn này theo diện rộng và quy mô lớn, đồng thời dựa vào siêu điện từ để làm yếu tố cân bằng và duy trì sự ổn định. Nói một cách đơn giản, tức là ở phía sau một quả cầu kim loại không ngừng sản sinh lực đẩy phát nổ, sự phát nổ này là liên tục không ngừng, lực được sản sinh ra cũng liên tục không ngừng, khi lực này tích lũy đến một mức độ nhất định. Sau khi phóng ra thì đạn pháo sẽ đạt đến một tốc độ kinh hồn mà con người không thể tưởng tượng được...

Tốc độ bằng $1/5$ tốc độ ánh sáng!

Đúng vậy, $1/5$ tốc độ ánh sáng!

Một vật thể đạt đến một tốc độ ban đầu lớn như vậy và còn có thể chịu đựng được lực nổ không ngừng thì khối lượng của viên đạn này không thể quá lớn đồng thời chất liệu của nó phải vô cùng kiên cố.

Chế tạo ra loại chất liệu có thể đạt đến mức độ kiên cố như vậy, ngay cả tàn tích văn minh ngoài hành tinh trước kia cũng không thể nào làm được, cho nên trước kia tàn tích văn minh ngoài hành tinh chỉ có thể chế tạo ra pháo hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ, loại súng điện từ siêu tốc này chỉ là một loại vũ khí mang tính khái niệm, vẫn luôn được lưu trữ trong kho dữ liệu của họ, dựa theo quy luật của nó mà suy đoán, cho dù là đạt đến thời kì cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì chỉ có thể chế tạo ra súng khái niệm siêu từ, uy lực của nó thì cũng không yếu hơn vũ khí năng lượng đơn bình, hơn nữa có thể còn cao hơn một chút, bởi vì uy lực của vũ khí năng lượng chịu ảnh hưởng bởi công suất của nó, chắc chắn không thể nào hễ là vũ khí năng lượng thì một khi bắn ra là có thể phá hủy một hành tinh, điều này không thể nào xảy ra.

Nhưng con người rất may mắn, so với tàn tích văn minh ngoài hành tinh, con người có được một bộ máy chém giết - thực vật ngoài hành tinh. Sau khi thực vật ngoài hành tinh nuốt chửng nhiều loại khoáng vật thì sẽ có rất nhiều chất liệu đặc biệt được chưng cất hoặc hợp thành bên trong cơ thể của nó, trong đó có một loại nguyên liệu hợp kim vô cùng kiên cố. Đây chính là loại nguyên liệu duy nhất mà hiện giờ con người có thể phát hiện ra để chế tạo đạn pháo của súng điện từ siêu tốc, cho nên kế hoạch triển khai nghiên cứu súng điện từ siêu tốc có thể thực hiện được, đương nhiên do ảnh hưởng của các nhân tố như là trình độ kĩ thuật hiện giờ thì chỉ có thể chế tạo ra được bản thử của súng điện từ siêu tốc mà thôi, hơn nữa tốc độ đạt được hiện giờ mới chỉ là $1/10$ tốc độ ánh sáng, độ lớn của viên đạn thì chỉ khoảng bằng móng tay của một người lớn, xét về mặt uy lực chắc chắn không bằng pháo hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ.

Nhưng mà khả năng xuyên thủng của nó thì vô cùng khủng khiếp, tuy là không thể nào xuyên thủng lớp màng bảo vệ điện từ bên ngoài tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh trên một diện rộng thì cũng có thể đâm xuyên một lỗ nhỏ làm thành một điểm tấn công trọng yếu. Nhân tố then chốt đó là đủ để tấn công mạch điện năng lượng của nó, đạt được mục đích làm giảm tốc độ bắn ra của loại vũ khí của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm. Đây chính là nguyên nhân mà Diêu Nguyên bắt buộc phải sử dụng súng điện từ siêu tốc này, đây chính là niềm hi vọng duy nhất của tàu Hi Vọng lúc này, đồng thời đây là loại vũ khí duy nhất có thể tấn công tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh!

Chính trong quá trình chờ đợi sốt ruột như vậy, một cánh cửa khoang của tàu Hi Vọng mở ra một cỗ máy màu bạc trắng từ từ bay ra từ bên trong. Tiếp đó Diêu Nguyên nhìn thấy trên cỗ máy này có một người máy đang bay lượn, nó đang đẩy cỗ máy, dần dần cỗ máy này càng lúc càng rời xa tàu Hi Vọng, đã bay khỏi khu vực lớp màng hạt cơ bản của tàu Hi Vọng. Cho đến lúc này, Diêu Nguyên mới vội vàng điều khiển tia sét màu đỏ bay tới xung quanh cỗ máy này chờ đợi nó dừng lại trong không trung.

Sau khi làm xong mọi chuyện, người máy này cũng không chờ đợi Diêu Nguyên tiếp nhận cỗ máy, nó đã tự động quay trở về bên trong tàu Hi Vọng. Còn Diêu Nguyên thì không hề để ý đến nó, anh điều khiển tia sét màu đỏ bay tới bên cạnh cỗ máy, sau đó từ bên trong tia sét màu đỏ mở cửa và bước ra ngoài. Lúc này anh đang mặc chiến giáp liên sao trên người, chiến giáp liên sao vốn dĩ được thiết kế như lớp trang bị bên ngoài chuyên dùng cho chiến tranh vũ trụ. Người mặc nó sinh tồn và di chuyển trong vũ trụ không thành vấn đề gì, lúc này anh không dám chậm trễ, anh liền rời bỏ tia sét màu đỏ bay vào trong ghế ngồi của cỗ máy này.

Kế hoạch triển khai nghiên cứu súng điện từ siêu tốc đã được thực hiện sau khi được anh kí tên thông qua, cho nên đương nhiên là anh vô cùng hiểu rõ kế hoạch này. Đương nhiên anh là lãnh đạo cao nhất không

phải nhà khoa học, nguyên lý bên trong là gì anh không cần phải biết, anh chỉ cần biết có loại vũ khí này, đồng thời khoa học công nghệ của con người có thể từ từ nghiên cứu mô phỏng, sau đó mới quyết định chế tạo loại vũ khí này, cho nên anh cũng khá hiểu rõ quy trình điều khiển nó.

Ở phía bên kia, tầng điện từ ở bên ngoài tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đã rắn chắc đến một mức độ tương đối, theo kinh nghiệm trước kia thì nhanh nhất thì sẽ còn khoảng hai phút nữa họ sẽ bắn tiếp phát đạn công kích tiếp theo. Trong hoàn cảnh này Diêu Nguyên không dám sơ suất một chút nào cả, ở bên trong ghế ngồi của vũ khí này, anh đã nhanh chóng tìm thấy các loại nút điều khiển để khởi động và vận hành hệ thống nhắm bắn từ xa. Các phần mềm máy tính bắt đầu tính toán, hệ thống năng lượng bên trong bắt đầu vận hành tích trữ năng lượng, trạng thái khai hỏa đã bước vào giai đoạn đếm ngược.

Nói thêm câu nữa, súng điện từ siêu tốc không có chức năng lớp màng hạt cơ bản nhưng mà nó vẫn có thể sử dụng được là do tia sét màu đỏ đang bay lơ lửng ở bên cạnh nó, lớp màng bảo vệ của tia sét màu đỏ cũng đã bao phủ lấy nó cho nên khiến cho nó vẫn có thể sử dụng được ở bên trong lớp màng hạt cơ bản.

Diêu Nguyên nhìn thấy tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh ở phía xa kia đang ngày càng tích trữ càng nhiều năng lượng, tầng điện từ càng lúc càng dày. Lòng của Diêu Nguyên sốt ruột và rối bời vô cùng, không chỉ anh ta mà tất cả các chiến sĩ liên sao đang điều khiển chiến cơ vũ trụ 003 cũng lộ rõ vẻ sốt ruột không kém. Đây là cơ hội cuối cùng, một khi thất bại, chắc chắn con người sẽ bị hủy diệt, cho dù loài người mới và kẻ sinh tồn như bọn họ có thể chạy thoát được nhưng cũng không thể nào sinh tồn được trong vũ trụ được, hơn nữa cả nhân loại cũng chỉ còn hơn trăm người bọn họ... Kết quả cuối cùng cũng chỉ là diệt vong mà thôi.

Tất cả mọi hi vọng đều nằm trong bàn tay của Diêu Nguyên, nằm ở trên súng điện từ siêu tốc này, một khi thất bại loài người coi như diệt

vong!

- Nhanh lên! Nhanh lên chút nữa!

Diêu Nguyên đã chuẩn bị xong các thiết bị nhắm bắn, ngoại trừ hệ thống tính toán của máy tính, anh sử dụng thêm kỹ năng của kẻ nhìn xa, khắc ghi vào đầu tất cả các loại linh kiện trên tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh. Tất cả mọi thứ in rõ mồn một, thậm chí là một chút vật kim loại lồi lên nhỏ như là một trái bóng bàn thì anh vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong lúc Diêu Nguyên đang tìm kiếm điểm then chốt năng lượng giống như loại vũ khí sử dụng năng lượng cực lớn này nhưng không thấy thương nhân ngoài hành tinh có sử dụng loại hợp kim siêu dẫn, cho dù là những vật thay thế tương tự. Lấy ví dụ như tàu Hi Vọng thì bản thân nó cũng cần phải có điểm chốt năng lượng để tiến hành phân phối và truyền năng lượng đi, bọn họ sử dụng loại vũ khí tập hợp năng lượng lớn như vậy để công kích người khác, ngoại trừ là trình độ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm thật sự hoặc là cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ sáu, nếu không thì chắc chắn không thể nào không có điểm tập kết năng lượng!

Cho nên, lúc này Diêu Nguyên tập trung tìm kiếm và tấn công điểm tập kết năng lượng, làm như vậy không những có thể làm giảm tốc độ và công suất sử dụng của loại vũ khí này, thậm chí nếu như con người cực kì may mắn thì có thể gây ra sự nghịch đảo năng lượng, nếu thật sự như vậy thì nguy cơ của tàu Hi Vọng đương nhiên là được hóa giải rồi...

Trước mắt Diêu Nguyên đang tìm kiếm điểm tập kết năng lượng như vậy, từng phút từng giây trôi đi, tầng điện từ bên ngoài tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đã tập kết đến mức độ chuẩn bị khai hỏa, còn súng điện từ siêu tốc cũng đã bước vào hành trình đếm ngược của giai đoạn khai hỏa. Nhưng Diêu Nguyên vẫn chưa tìm thấy điểm tập kết năng lượng rõ ràng nhất cho nên anh không ngừng chuyển đổi mục tiêu, tìm kiếm một điểm

nhắm bắn của mạch điện năng lượng chủ chốt, đồng thời cố định nó ở trong tọa độ phát hỏa.

- Năm, bốn, ba...

Vừa mới đếm ngược xong thì từ miệng pháo ngấn thô có hình trụ của súng điện từ siêu tốc đã bắn ra rất nhiều hạt, trông có vẻ cả miệng pháo đang tập hợp năng lượng. Ngay sau đó, từ trong miệng pháo của súng điện từ siêu tốc bay ra một sợi quỹ tích dạng thẳng, gần như chỉ trong tích tắc, chỉ trong chớp mắt nó đã bay tới tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh ở phía xa kia, ở giữa tàu mẹ và súng điện từ siêu tốc xuất hiện một sợi quỹ đạo hạt gắn chặt không rời giống như là có một sợi dây kim loại nối chặt hai vật với nhau.

Đây chính là nguồn gốc của súng điện từ siêu tốc!

Diêu Nguyên và tất cả mọi người đều đã mở to mắt, chăm chú dõi theo đầu bên kia của sợi dây quỹ tích ở nơi tàu mẹ, ở nơi đó... ở nơi đó chính là nơi hiển thị kết quả!

Lúc mới bắn ra thì vẫn không có chuyện gì xảy ra, vài giây sau thì ở trên tàu mẹ xuất hiện một lớp màng bảo vệ điện từ nhưng mà lớp màng bảo vệ điện từ này đã bị phá vỡ vài giây sau đó giống như là sau khi bị công kích thì bị vỡ vụn vụn, ngay sau đó ở vỏ ngoài của tàu mẹ bắt đầu phát nổ, ở đó vô số các tia lửa điện xẹt liên tục, hơn nữa các tia lửa điện này còn đang phát tán ra xung quanh, cho đến khi phát tán đến một phạm vi cách đó 2 đến 3 km thì mới ngừng lại.

Cùng lúc đó, tầng điện từ ở bên ngoài tàu mẹ bắt đầu trở nên âm ảm, năng lượng đang dần dần biến mất...

Phát đạn đầu tiên của súng điện từ siêu tốc!

Lúc này, chính là ba phút đồng hồ sau khi nhóm người của Ưng bắt đầu xuất phát đi tìm kiếm mạch năng lượng chủ chốt ở bên trong tàu mẹ...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 72: Ưng

- Chạy đi, nó là con của quái vật...

Ưng dùng tay lau bùn đất trên mặt, không nói tiếng nào tiếp tục kéo theo một cái bao lớn đi về hướng nhà mình, trong bao là lương thực một tháng của nó, gạo, còn có một chút cỏ khô đã bị hư một ít, một bịch muối nhỏ và một chút tiền xu...

Năm nay Ưng chín tuổi rồi, ba mẹ của nó đã chết được hai năm...

Ba mẹ của Ưng không phải là người có học vấn lại là nông dân của một vùng núi nghèo khó nhất của Trung Quốc, sau khi kế thừa ruộng đất của tổ tiên, làm ngày làm đêm thì nhiều nhất cũng chỉ có thể ăn bữa cơm no. Trong vùng rừng thiêng nước độc này, nếu như không có sự phát triển nguồn vốn từ bên ngoài thì cái nghèo vẫn tiếp tục đi theo họ cả đời và còn tiếp tục đi theo đến thế hệ sau của họ.

Cho nên sau khi Ưng ra đời, hai vợ chồng đã bàn tính với nhau, quyết định ra bên ngoài thành phố làm việc. Ruộng đất ở nhà thì đành bỏ mặc, ở đây không có đường lớn, muốn đi đến nơi cách đường lớn gần nhất thì cũng phải đi bộ hơn nửa ngày, cái gì cũng không thể mang đi được, chỉ bằng hai vợ chồng cùng nhau ra ngoài làm công thì càng tốt hơn.

Nhưng mà... dưới vẻ ngoài hào hoa của đô thị thì ẩn nấp dưới nó là một rừng rậm tàn nhẫn vô tình nhất của thế giới, rừng rậm của sắt thép, nơi tồn tại của luật rừng.

Không có trình độ học vấn, ngay cả chữ cũng không biết hết, ở chốn đô thị này hai vợ chồng hoàn toàn bị lạc lõng. Ngoại trừ việc làm những công việc khó nhọc, làm thời vụ cho người ta thì ngay cả những chỗ sang trọng hơn một chút cũng không nhận họ vào quét rác, rửa chén, họ chỉ hỏi một câu tiếng anh của bạn cấp mấy, có văn bằng gì không thì đã phủ nhận toàn bộ sự cố gắng của hai vợ chồng.

Cứ như vậy, hai vợ chồng cố gắng sinh tồn ở nơi phồn hoa đô thị này trong mấy năm dài, tính ra tuy là tốt hơn ở nhà làm nông một chút nhưng mà phí sinh hoạt ở nơi thành thị cao như vậy. Họ chỉ có thể chi tiêu tiết kiệm mới để dành được một ít tiền, chút tiền con con này là hi vọng của họ. Họ hi vọng họ sẽ có thể từ năm này qua năm nọ tích tụ được vài trăm, vài ngàn, sau đó đưa con của họ, tương lai của họ - Ưng sẽ được học tiểu học, học trung học, cuối cùng là học đại học, như vậy số mệnh của họ sẽ thay đổi...

Nhưng mà sự mệt mỏi tích lũy bao lâu nay, mỗi ngày đều lao động cực nhọc nhưng chỉ dám ăn cơm thừa canh cặn, thậm chí có lúc còn không được ăn no dần dần sức khỏe của hai vợ chồng càng lúc càng suy yếu, cuối cùng sau khi mắc một trận mưa lớn thì người vợ đã bị bệnh lao...

Một căn bệnh nghiêm trọng đã đẩy hai vợ chồng đến bước đường cùng, cho dù họ đem hết số tiền ít ỏi tích lũy được bao lâu nay để chữa bệnh cho người vợ thì chi phí chữa trị ở thành phố này cũng quá cao, quá cao...

Cuối cùng, sau khi người chồng được người ta giới thiệu thì đã đi bán máu ở một địa điểm y tế tư nhân, người chồng có được số tiền mà trước đây anh nghĩ cũng không dám nghĩ. Sau đó anh đã mang đến cho vợ mình một bữa cơm có thịt đầu tiên từ sau khi hai người vào thành phố, vài tháng sau. Anh bán máu hết mấy lần cũng đã có đủ số tiền để trị hết bệnh cho vợ nhưng mà bệnh đã biến thành virus, một loại virus mà đến hiện giờ con người vẫn không thể nào trị liệu được. Một loại virus mà một số người nói

rằng do thượng đế phát tán vào chốn nhân gian, chuyên trừng phạt những kẻ không trinh tiết nhưng mà hiện giờ loại virus này đang hại những con người sống cả đời chân chất...

Tên gọi của nó là... AIDS, một căn bệnh của thế kỷ được truyền thông qua đường máu.

Hai vợ chồng vẫn tiếp tục ở trong thành phố, tiếp tục phấn đấu vì số tiền ít ỏi của họ. Trong khoảng thời gian đó, họ vẫn muốn đi bán máu nhưng mà họ được người ta thông báo rằng họ đã mắc bệnh AIDS nhưng mà họ không biết điều này có nghĩa là gì, chỉ biết bản thân không thể bán máu được nữa. Điều đáng tiếc là bản thân họ cũng không cảm nhận cơ thể mình có gì khác thường, chỉ là càng lúc càng suy yếu đi.

Sau đó không lâu, năm Ưng lên bảy tuổi, họ đã trở về quê hương của mình, tuy rằng lúc đó AIDS vẫn chưa cướp đi mạng sống của họ nhưng mà do sống trong sự mệt mỏi lao lực bấy lâu nay nên cơ thể của họ đã hoàn toàn kiệt quệ. Năm đó, hai vợ chồng đã để lại Ưng - đứa con bảy tuổi của mình, mang theo một căn bệnh tử nhục, dưới sự khinh bỉ của tất cả mọi người trong thôn làng, cùng nhau ra đi.

Cũng bắt đầu từ năm đó, Ưng bị mọi người trong thôn làng gọi là hậu duệ của quái vật. Ưng lúc nào cũng lặng lẽ nhìn bọn chúng, ánh mắt bình tĩnh, không ai biết được trong lòng đứa trẻ này đang nghĩ điều gì, tuy đã được sự xác nhận của bác sĩ chính quyền rằng Ưng không hề mắc bệnh AIDS nhưng mà dần dần tất cả mọi người đều xa lánh nó, trừ một số đứa trẻ nghịch ngợm thì thoảng ném bùn đất và gạch đá về phía nó thì những người khác thật sự hoàn toàn xa lánh...

Ưng trượt chân té ngã, xém chút nữa là bị một thi thể người ngoài hành tinh đè lên, Hắc Thiết đứng bên cạnh đang cố gắng đẩy phương tiện di chuyển chắn đường ra, vô tình nhìn thấy Ưng bị trượt ngã thì vô cùng tò mò và hỏi anh:

- Ê, Ủng, chắc không phải anh đói rồi chứ? Hahaha, lần đầu tiên tôi thấy anh ở chiến trường xảy ra sơ suất, nói ra chắc bọn họ không dám tin.

Ủng lạnh lùng liếc anh ta một cái rồi nói:

- Im miệng, hoàn thành nhiệm vụ của anh đi!

Hắc Thiết cười hihi nhưng cũng không dám cãi lại, vẫn tiếp tục công việc của bản thân. Trong cả đội ngũ Hắc Tinh này, Diêu Nguyên là lão đại xứng đáng nhất, cho dù là sau khi anh xuất ngũ thì vẫn như vậy. Mỗi quan hệ của anh trong quân đội, đặc biệt là mối quan hệ với tiểu đội Hắc Tinh thì càng chặt chẽ hơn, hơn cả sự tưởng tượng của nhiều người, trong suốt thời gian mấy năm xuất ngũ, sự lãnh đạo quản lý của Diêu Nguyên đối với tiểu đội Hắc Tinh chỉ có tăng chứ không giảm.

Nhân vật thứ hai chính là Vương Quang Chính, Vương Quang Chính cũng vô cùng xứng đáng. Với tư cách là cánh tay phải và kẻ ủng hộ lớn nhất của Diêu Nguyên, vai trò của Vương Quang Chính vượt ngoài sức tưởng tượng của nhiều người, hơn nữa anh cũng là người được Diêu Nguyên tin tưởng nhiều nhất, ngay cả người tiếp nhận chính quyền của tàu Hi Vọng cũng đã được chỉ định là Vương Quang Chính, từ đó có thể thấy được sự xem trọng của Diêu Nguyên dành cho Vương Quang Chính.

Còn về nhân vật thứ ba, tuy rằng mọi người không nói rõ nhưng ai cũng ngầm hiểu đó là Ủng!

Cần trọng, vững vàng, có năng lực lãnh đạo, kiên nghị quyết đoán, tuy rằng Ủng là người chém giết nhiều nhất trong Hắc Tinh nhưng anh tuyệt đối không ra tay với người vô tội, hơn nữa anh nắm vững tất cả các kỹ năng. Nếu không phải anh xuất thân từ một gia đình bình thường, không như Diêu Nguyên xuất thân từ một gia đình danh tiếng, nói không chừng trước khi Diêu Nguyên được gia nhập vào tiểu đội Hắc Tinh thì Ủng đã trở thành đội trưởng của đội ngũ này cho nên trong đội quân Hắc Tinh này, vai trò

của Ưng vô cùng to lớn. Trong những tình huống quan trọng như tình huống đàm phán với thương nhân ngoài hành tinh lần này, đội trưởng do Diêu Nguyên chỉ định chính là Ưng, từ đó có thể thấy được địa vị của anh trong tiểu đội Hắc Tinh quan trọng như thế nào.

Lúc này, tất cả mọi người đã tìm thấy mạch năng lượng chủ chốt của tàu mẹ, bọn họ đang đi dọc theo mạch năng lượng chủ chốt này để đi về phía trung tâm điều khiển của tàu mẹ.

Hơn nữa, bọn người ngoài hành tinh cũng đã phát hiện được mưu tính của họ. Trên đường đi, họ không ngừng gặp phải những đội quân được cơ giới hóa tiến hành chặn đường công kích. Tuy là khi mới bắt đầu, ý chí chiến đấu của hai ba đội quân cơ giới hóa cũng chưa mạnh nhưng mà theo bước chân tiến công của loài người thì ý chí chiến đấu của đội quân thương nhân ngoài hành tinh rõ ràng càng lúc càng mạnh. Bọn họ cũng bắt đầu liều mạng bây giờ cả đội quân thương nhân ngoài hành tinh này liều mạng chiến đấu đến mức sẵn sàng xả thân. Ý chí chiến đấu như vậy không hề thua kém ý chí chiến đấu của quân đội loài người.

Ưng lặng lẽ nhìn về phía trước, con đường này vô cùng dài, nó kéo dài đến một nơi nào không ai biết rõ, ở phía xa xăm đó chính là nơi tập trung năng lượng của tàu mẹ. Đó cũng chính là địa điểm mục tiêu của tiểu đội Hắc Tinh trong nhiệm vụ lần này nhưng mà có trời mới biết ở phía trước có bao nhiêu đội quân đang chặn đường họ.

Đột nhiên, Ưng hỏi Lưu Bạch đang đứng bên cạnh:

- Bây giờ là lúc nào rồi? Thời hạn của nhiệm vụ còn lại bao lâu?

Lưu Bạch lập tức lấy đồng hồ nguyên tử có độ chính xác cực cao ra xem rồi nói:

- Thời gian tiến hành nhiệm vụ đã trôi qua 12 phút, còn 18 phút nữa, đó chính là thời hạn thực hiện nhiệm vụ nhưng mà theo tình hình ý chí

chiến đấu của đội quân thương nhân ngoài hành tinh bây giờ thì chúng ta cách mục tiêu không bao xa nữa, nói không chừng sau khi chiến đấu hai ba lần nữa thì chúng ta sẽ đến được đích.

Ứng chau mày nói:

- Không được, đã không kịp nữa rồi, thời gian 18 phút, chúng ta không thể xác nhận bằng cách so sánh với thời hạn được đưa ra. Chúng ta phải tính sớm 8 phút, để lại một khoảng thời gian dự trữ cho thời hạn đưa ra cuối cùng, nói cách khác, chúng ta chỉ có nhiều nhất mười phút đồng hồ để thực hiện nhiệm vụ này... Nếu cứ tiếp tục tiến công như vậy thì chắc chắn chúng ta không thể nào hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi được, cho nên nhất định phải nghĩ một cách khác...

Lưu Bạch sửng sò trong giây lát rồi nói:

- Nghĩ cách khác? Nghĩ cách gì khác? Chúng ta không quen thuộc với địa hình xung quanh, hơn nữa để đi đến điểm tập trung lò phản ứng hạch nhân thì không thể nào dựa vào may mắn được, nói không chừng đây là con đường duy nhất...

Ứng không nói gì, anh kêu Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều tới trước mặt, đồng thời nói cho bọn họ nghe tình hình hiện tại, hi vọng họ có thể nghĩ ra một cách khả thi.

Điều này thật sự đã gây khó dễ cho Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều, hai người nhìn mặt nhìn nhau rất lâu nhưng cũng không thể đưa ra một phương án có thể đẩy nhanh tốc độ tấn công, vốn dĩ đây là một chuyện không thể thực hiện ngẫu nhiên được...

Ứng nhìn thấy như vậy, liền đẩy bọn họ ra và nói:

- Bây giờ vấn đề khó nhất ngăn cản chúng ta đẩy nhanh tốc độ đó chính là các đội quân cơ giới hóa của thương nhân ngoài hành tinh chặn

đường ở phía trước. Nếu như có thể xua đuổi được những đội quân cơ giới hóa của thương nhân ngoài hành tinh này thì nói không chừng tốc độ tấn công của chúng ta sẽ được nâng cao rất nhiều...

Nhâm Đào và Thích Hiểu Diệu đều sửng sốt trong giây lát, đột nhiên dường như hai người họ đã hiểu ra điều gì, nét mặt của họ trắng bệch, Thích Hiểu Diệu nói thẳng:

- Chắc anh không phải dự định bỏ rơi người nào đó? Lại bỏ rơi một lần nữa sao?

Với một nét mặt lạnh như băng, Ưng lạnh lùng nói:

- Không có gì gọi là bỏ rơi hay không bỏ rơi, bọn họ là quân nhân, là một quân nhân thì phải có sự linh ngộ như vậy. Tử trận nơi sa trường mới là cái chết đẹp nhất, chẳng lẽ anh mong muốn nhiệm vụ thất bại sao? Nên biết rằng nếu nhiệm vụ này thất bại thì rất có khả năng cả tàu Hi Vọng sẽ bị hủy diệt, điều này chúng ta không thể đem ra cược được, nếu như các anh không có cách nào khác tốt hơn thì hãy theo cách của tôi mà làm...

Cứ như vậy, đội quân nhiệm vụ vẫn tiếp tục tiến về phía trước, sau đó lại gặp phải sự ngăn chặn của một đội quân thương nhân ngoài hành tinh, hơn nữa theo dự cảm của Trương Hằng thì ở sau lưng bọn họ đang có một đội quân đang truy kích họ. Nếu như bị kẹt ở giữa thì cả đội quân sẽ rơi vào thế gọng kìm cực kì khó khăn và nguy hiểm, hơn nữa số lượng quân địch gấp trăm lần bọn họ...

Trong lúc này, Ưng đã ra một quyết định, anh ra lệnh hai chiến sĩ liên sao dừng lại ở đây, một mặt thì tấn công đội quân cơ giới hóa ở phía trước, mặt khác thì chống lại sự truy kích của đội quân ở phía sau, còn anh thì dẫn theo những người khác đâm xuyên một bức tường rồi đi qua...

Đúng vậy, nghe có vẻ là chuyện không thể ngờ được nhưng mà bức tường bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh thì không hề kiên cố,

chỉ dùng kiếm lưỡi cưa có từ tính thì đã có thể xuyên thủng nó nhưng mà điều này cần phải có thời gian, hơn nữa cũng không biết được sau khi xuyên thủng thì sẽ đi tới đâu nhưng trong lúc này Ưng đã ra quyết định để lại một nhóm nhỏ, những người khác tiếp tục tiến công về phía trước...

Dùng sự hi sinh để đổi lấy thời gian!

Tất cả mọi người bao gồm Hắc Thiết và Lưu Bạch suốt dọc đường đi, nét mặt của họ đều vô cùng xanh xao. Cảm giác của họ đối với Ưng vô cùng thất vọng, dù biết rõ có lẽ đây là cách duy nhất để hoàn thành nhiệm vụ nhưng mà cảm giác khó chịu đó lại...

Không thể nào xua đi được!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 73: Người Máy Phục Hồi Nanomet

Bên ngoài, ở nơi đặt súng điện từ siêu tốc mà Diêu Nguyên đang điều khiển, ở nơi đó có đến hơn mười chiến cơ vũ trụ 003 đang bao vây súng điện từ siêu tốc. Bản thân các chiến cơ vũ trụ này đều có hệ thống ECS cho nên đã tạo thành một lớp phòng vệ kiên cố cho súng điện từ siêu tốc này khiến cho tàu mẹ ngoài hành tinh không thể nào sử dụng tia sáng để nhắm bắn súng điện từ siêu tốc, cũng không thể nào thực hiện tiến công từ xa để tiêu diệt vũ khí này.

Ngay từ lúc Diêu Nguyên bắn ra phát đầu tiên từ súng điện từ siêu tốc thì anh đã lập tức leo lên tia sét màu đỏ đẩy súng điện từ siêu tốc này rời khỏi vị trí khai hỏa của nó. Quả nhiên đúng như dự tính của anh, trong thời gian mười mấy giây sau đó, thì vị trí này đã bị mười mấy đường đạn pháo các loại công kích. Nếu như tiếp tục đặt ở chỗ đó thì súng điện từ siêu tốc nhất định sẽ bị bắn tan tác thành trăm mảnh.

Hơn nữa, Diêu Nguyên cũng không dám sơ suất, trong lúc đẩy đạn pháo này thì anh cũng sử dụng kỹ năng của kẻ truyền đạt để ra lệnh cho tất cả các chiến cơ vũ trụ khác bao vây lấy nó, tiến hành bảo vệ vị trí của nó. Như vậy mới có thể tránh được sự nhắm bắn từ xa của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh dưới lớp bảo vệ của hệ thống ECS và cho đến lúc này thì anh mới có thời gian đi quan sát tất cả những gì xảy ra ở vị trí trúng đạn của tàu mẹ.

Uy lực của súng điện từ siêu tốc mạnh hơn nhiều lần so với tưởng tượng của loài người, tuy nó chưa phải loại vũ khí năng lượng của cuộc

cách mạng công nghiệp lần thứ năm nhưng mà nó lại là sản phẩm của thời kì công nghệ điện tử đã phát triển đến mức cực đại. Có thể nói nó là vũ khí của công nghệ điện tử trong cách mạng công nghiệp lần thứ tư, đúng là không có loại vũ khí nào có thể thay thế được.

Phát súng đó đã xuyên thủng ngay tầng bảo vệ điện tử của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, là đâm xuyên hoàn toàn, ngay cả vỏ ngoài của tàu mẹ cũng bị xuyên thủng thành một lỗ lớn. Tuy là do các nhân tố như là độ lớn của viên đạn ảnh hưởng uy lực của vũ khí này không kinh thiên động địa như lúc thiết kế ban đầu. Nhưng mà như vậy cũng đã gây ra sự tổn hại to lớn đối với tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, khiến cho vũ khí năng lượng của nó hoàn toàn bị rơi vào trạng thái ngắt điện. Ít ra thì tầng điện tử đã tích tụ lại kia bây giờ đã bị đánh tan ra, hơn nữa các tia lửa điện bắt đầu xẹt ra xung quanh vỏ ngoài của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, rất rõ ràng, phát súng hồi nãy thật sự đã đánh trúng vị trí chủ chốt của nó rồi. Tuy là không bị phát nổ nhưng mà cũng khiến cho tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh không thể nào sử dụng vũ khí năng lượng trong khoảng thời gian ngắn.

Hiện tượng xẹt tia lửa điện quy mô lớn như vậy một lần nữa khiến cho nhóm người của Diêu Nguyên có được những dự đoán vô cùng lạc quan nhưng mà cảnh tượng tiếp theo lại khiến cho họ rơi xuống tận đáy vực thăm.

Thật là một cảnh tượng khó có thể hình dung được, ở bên ngoài lớp vỏ tàu mẹ của người ngoài hành tinh dường như xuất hiện một cánh tay khổng lồ vô hình bắt đầu dọn dẹp các tia lửa điện kia khiến cho chúng hoàn toàn biến mất, để lộ ra vỏ ngoài của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh bị đâm thủng giống như là tất cả những năng lượng bùng phát lúc trước đều là một sự tưởng tượng vậy.

Hơn nữa, trong tầm nhìn của tất cả mọi người, lớp vỏ của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh bắt đầu phục hồi và hàn gắn lại một cách

chậm rãi nhưng kiên cố, quả thật hiện tượng này khó có thể hình dung được, e là cũng không biết làm sao để hình dung. Nói một cách đơn giản hơn, lớp vỏ ngoài của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đã tự động hàn gắn vết thương lại, giống như là vết thương trên cơ thể sinh vật sống sau khi bị trúng đạn thì liền da lại...

- Công nghệ phục hồi nanomet...

Diêu Nguyên đau khổ nhắm mắt lại, đây là một công nghệ khoa học mà anh đã biết, gọi một cách đầy đủ đó là công nghệ phục hồi người máy nanomet.

Cái gọi là người máy nanomet thật ra đó chính là do các người máy nhân tạo nanomet lớn nhỏ tổ hợp mà thành và là một loại sản phẩm máy móc cực kì nhỏ bé, có thể thực hiện được những việc mà con người không thể dùng tay làm được, khái niệm này đã xuất hiện ở trong thời đại địa cầu, cũng tức là trong thời kì của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba thì đã có người đề cập đến, hơn nữa, cũng đã có người tiến hành nghiên cứu và thí nghiệm trên diện rộng, có thể nói giai đoạn manh nha của công nghệ này là vào nửa sau thời kì của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba.

Nhưng trong thời đại địa cầu thì về mặt kiến thức khoa học của loài người hay là các loại công nghệ về thuộc kim, năng lượng và các công nghệ liên quan khác như là công nghệ điện tử thì toàn bộ đều không đạt được tiêu chuẩn, cái gọi là công nghệ người máy nanomet vẫn còn nằm ở phòng nghiên cứu, hơn nữa có vô số chuyên gia và nhà khoa học cho rằng, công nghệ này không thể nào được hoàn thành bằng cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba.

Khi trình độ khoa học đã phát triển đến thời kì của cách mạng công nghiệp lần thứ tư và sau khi tàu Hi vọng đã sở hữu một số kiến thức khoa học từ tàn tích văn minh ngoài hành tinh thì họ mới phát hiện người máy nanomet thật sự có thể sử dụng được, là một sản phẩm máy móc được chế

tạo từ tinh thể có độ lớn khoảng 20 nanomet, sau khi áp dụng công nghệ thuộc kim và công nghệ chế tạo của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì mới có thể chế tạo được một sản phẩm máy móc có độ lớn như vậy, hơn nữa, sự ra đời của máy tính siêu từ, có thể sản sinh ra hệ thống trí tuệ nhân tạo sơ cấp nhất và phần trung tâm điều khiển của máy tính siêu từ chỉ khoảng vài nanomet, thì đã có thể phát huy được hiệu suất mà trong cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư phải sử dụng vài milimet, thậm chí là mấy chục milimet mới có thể đạt được.

Nếu tổng hợp tất cả các nhân tố này lại thì cho đến nửa sau thời kì của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư mới hoàn toàn có thể đưa công nghệ người máy nanomet thực sự vào trong thực tiễn.

Vậy công nghệ người máy nanomet được sử dụng vào mục đích gì? Rất đơn giản, có thể được sử dụng với chức năng phục hồi thuộc kim, trang thiết bị như là trạng thái hiện giờ của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh. Đây là một trong các công dụng của nó, ngoài ra nó còn có chức năng phục hồi vết thương bên trong và bên ngoài của con người một cách không đau đớn và không cần phải phẫu thuật, giống như là khi phải cắt bỏ khối u bên trong hay là phục hồi các căn bệnh bên trong cơ thể. Tóm lại là, một khi công nghệ này được đưa vào thực tế, những lợi ích do nó đem lại nhiều không đếm xuể.

Đưa ra một ví dụ đơn giản hơn nữa, chỉ cần sự kết hợp các nguyên vật liệu và có được số lượng lớn người máy nanomet thì tàu Hi Vọng có thể sử dụng máy tính trung ương để thiết kế ra một chiến hạm vũ trụ, sau đó lắp đầy vật liệu ở nơi đó. Tiếp theo người máy nanomet có thể biến những nguyên vật liệu này thành một chiến hạm vũ trụ, cả một quá trình chẳng khác gì là vẽ ra một bản đồ thiết kế, lên một chương trình, cung cấp năng lượng thì chiến hạm vũ trụ đã tự động sinh ra và lớn lên, đối với cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba và so với loài người của những thời đại trước

thì điều này chẳng khác gì trong truyện thần thoại hoặc trong truyện nghìn lẻ một đêm!

Công nghệ khoa học của thương nhân ngoài hành tinh không hề toàn diện, họ mạnh về một phương diện nhưng mà ít ra thì họ có được một vài công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm. Đồng thời bọn họ cũng sở hữu phần lớn công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư và trong đó, sự xuất hiện của công nghệ người máy nanomet này đã khiến cho dự định làm tê liệt tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh trong một thời gian dài của Diêu Nguyên tan tác hoàn toàn rồi.

Những nơi bị tổn hại, những nơi bị đảo nghịch năng lượng, những chỗ bị thùng lỗ vốn dĩ không cần thương nhân ngoài hành tinh cử ra đội kỹ sư thực hiện công tác hồi phục, chỉ cần cử ra một số lượng lớn người máy nanomet là được rồi. Những người máy nanomet này vô cùng bé nhỏ, ở trong lớp màng bảo vệ điện từ vốn dĩ không thể nào tấn công chúng, hơn nữa tốc độ khôi phục của chúng cực kỳ nhanh. Một lỗ thùng lớn như vậy, chúng có thể hoàn toàn khôi phục lại vỏ bề ngoài và mạch năng lượng trong chưa tới mười phút đồng hồ, chứng kiến một công nghệ khôi phục ghê gớm như vậy đã khiến cho tâm trạng của mọi người hoàn toàn tuyệt vọng.

Trừ khi tàu Hi Vọng cũng có vũ khí năng lượng hay là một số lượng lớn pháo hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ, thậm chí là sở hữu súng điện từ siêu tốc bản hoàn chỉnh với uy lực gấp nhiều lần, nếu không thì cho dù bây giờ tàu Hi Vọng có thể di chuyển được và tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh tiếp tục đứng ở đó chịu đòn thì cho dù tàu Hi Vọng tiêu tốn toàn bộ năng lượng cũng không thể nào làm gì được tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, tốc độ phục hồi của nó đã khiến cho mọi người hoàn toàn tuyệt vọng...

- Mọi chuyện đều trông chờ vào các anh. Ưng, cuộc chiến bên ngoài đã thua triệt để rồi, công nghệ khoa học chỉ cao hơn một chút, kết quả có được lại là sự tuyệt vọng mang tính áp đảo. Về cơ bản, loài người chúng ta

đã thua rồi, các anh là những con át chủ bài cuối cùng và duy nhất của loài người, cũng là niềm hi vọng duy nhất, loài người có thể sinh tồn được nữa hay không... Mọi chuyện đều trông cậy vào các anh.

Sau khi người máy nanomet đã phục hồi xong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh thì chúng lại bắt đầu triển khai tập hợp tăng năng lượng mới và Diêu Nguyên đang chờ đợi khi năng lượng được tập hợp đến mức cực điểm thì anh sẽ sử dụng súng điện từ siêu tốc một lần nữa bắn vào đường ống năng lượng chủ đạo của tàu mẹ, một lần nữa làm tê liệt vũ khí năng lượng của chúng. Nhưng lần này là phải hi sinh ba chiến cơ vũ trụ 003 để thực hiện nhiệm vụ bảo vệ súng điện từ siêu tốc mới có thể thoát khỏi sự truy sát ngăn chặn của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, còn lần kế tiếp đây...

Diêu Nguyên nhìn vào súng điện từ siêu tốc đang xẹt ra những tia lửa điện và cười đau khổ, đồng thời vị trí ghế ngồi điều khiển đã bắt đầu lung lay. Anh hiểu rõ, có lẽ trong lần khai hỏa tiếp theo cũng chính là thời điểm anh mất mạng nhưng cho đến hiện giờ thì loài người đã xuất hết các con át chủ bài rồi, tất cả các con át chủ bài đều đã lật hết ra, thất bại hoàn toàn rồi, niềm hi vọng duy nhất... niềm hi vọng duy nhất, chỉ có đám người của Ưng mà thôi, tiểu đội đang ở bên trong tàu mẹ của kẻ địch.

Lúc này, ở bên trong tàu mẹ, tiểu đội của Ưng chỉ còn sót lại bảy người, Ưng, Hắc Thiết, Lưu Bạch, Trương Hằng, Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều và cùng với một kẻ sinh tồn khác, tất cả các chiến sĩ liên sao khác hoặc là đã hi sinh trước đó hoặc là nghe theo mệnh lệnh của Ưng ở lại để làm kẻ cầm chân kẻ địch, có thể bọn họ đã hi sinh, hoặc có thể cũng đang chiến đấu nhưng kết quả cuối cùng cũng chỉ có hi sinh mà thôi.

Có thể nói, quả thật tiểu đội này đã đi đến bước đường cùng, họ đã bị tổn thất hơn 70%!

Sau đó, ngay giây phút này, cuối cùng bọn họ cũng đã tới được đích đến, nơi tập trung một số lượng lớn các lò phản ứng hạch nhân.

Sau mấy lần đục tường đào tẩu, vượt qua sự ngăn cản của các đội quân địch, nhóm bảy người này đã bước vào nơi tập trung lò phản ứng hạch nhân một cách thuận lợi và phi thường nhưng mà khi bước vào vòng ngoài của khu vực này thì họ phát hiện có rất nhiều phương tiện di chuyển kì quái đã bị bỏ hoang, cũng tức là các phương tiện di chuyển mà những tên người ngoài hành tinh đầu bự sử dụng sự công kích về mặt tinh thần. Riêng ở khu vực này thì ít ra cũng có đến hơn hàng trăm chiếc, có thể tưởng tượng nơi này trước đây là một khu vực quan trọng, có lẽ là đều do bọn người ngoài hành tinh đầu bự phụ trách canh giữ. Sự tấn công về mặt tinh thần dường như là không lý giải được, ít ra là đối với trình độ khoa học công nghệ hiện giờ của loài người thì không có căn cứ lý giải, chỉ là may mắn có hai kẻ tư duy ở trong tiểu đội này, không những có thể miễn dịch với loại công kích tinh thần này mà còn có thể làm đảo lại sự công kích này về phía kẻ sử dụng. Tình hình như vậy hoàn toàn không nằm trong sự dự liệu của thương nhân ngoài hành tinh khiến cho bọn họ trong mười mấy hai chục phút đồng hồ tiếp theo không kịp bố trí hàng ngũ tấn công mới, họ chỉ có thể vội vàng rút khỏi căn cứ địa quan trọng này mà thôi.

Sau khi mọi người bước vào căn cứ địa lò phản ứng hạch nhân này thì họ nhìn thấy rất nhiều các sản phẩm công nghệ vượt xa trình độ của con người. Hay nói cách khác, trong đó có một loại bình tia lửa điện cỡ lớn có thể tập hợp năng lượng từ biến đổi hạt nhân dưới trạng thái tia lửa điện, sau đó truyền ra bên ngoài, chỉ riêng sản phẩm này cũng đã khiến cho tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Đương nhiên, bọn họ không thể vì cảm thấy kinh ngạc mà không tiến hành phá hoại, bao nhiêu sự hi sinh chính là chờ đợi giây phút này đây, việc họ làm chỉ có một...

Tìm ra cách làm sao để phá hoại lò phản ứng biến đổi hạch nhân khiến nó hoàn toàn phát nổ, tạo nên một sự tổn hại lớn nhất kéo theo tất cả đám thương nhân ngoài hành tinh này xuống địa ngục!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 74: Kẻ Hi Sinh Cuối Cùng

Vị trí trung tâm của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh là một địa điểm tập trung lò phản ứng hạch nhân, chỉ xét riêng quy mô của nó thì đã lớn hơn nhiều lần so với tất cả các lò phản ứng hạch nhân trên tàu Hi Vọng cộng lại. Lò phản ứng này đủ để cung cấp năng lượng cho năm chiếc tàu Hi Vọng sử dụng, thậm chí nó còn cần một điểm tập trung năng lượng lớn hơn, nếu như tất cả các nguồn năng lượng ở đây cùng nhau phát nổ, có thể là chưa đến mức thiêu rụi hoàn toàn tàu mẹ, nhưng ít ra cũng sẽ khiến cho 1/3 thậm chí là 2/3 tàu mẹ bị hủy diệt, điều này là chắc chắn.

Nói cách khác, tất cả mọi người có mặt ở đây đều không có khả năng sống sót, chắc chắn bọn họ sẽ chết.

Đã tới bước này rồi, nói bọn họ không sợ cái chết, muốn ôm nhau mà chết chung thì cũng không đúng, bao gồm Hắc Thiết, Lưu Bạch, nếu như vì hoàn thành nhiệm vụ này và cứu sống tất cả những người khác mà chết thì chắc chắn bọn họ sẽ không một lời oán trách nhưng mà nếu như có một khả năng sống sót khác, có thể vừa hoàn thành nhiệm vụ vừa thoát nạn được thì đương nhiên đây là sự lựa chọn tốt nhất.

Lưu Bạch nhìn vào đồng hồ nguyên tử và nói:

- Còn chín phút nữa là đến thời hạn thực hiện nhiệm vụ, bây giờ phải làm sao đây? Tất cả chúng ta đều không ai biết năng lượng nguyên tử như thế nào, làm sao để đạt được hiệu quả kích nổ toàn bộ?

Hắc Thiết cầm súng tinh thi lên hướng thẳng về phía trước và nói:

- Nghĩ những điều này làm gì, dù sao bây giờ chúng ta cũng đã đi đến bước này rồi, đánh tan nát chỗ này chẳng phải là được rồi sao, cây súng này vẫn còn có thể bắn một lần nữa, còn có cây súng trường Gauss của các anh và mấy loại vũ khí hạng nặng của người ngoài hành tinh, tất cả cùng nhau xông lên, tôi không tin không làm nổ chỗ này được!

Nhâm Đào đứng bên cạnh thở dài rồi nói:

- Không thể được, lò phản ứng hạch nhân có thiết bị bảo vệ tự động, ngay cả trạm điện hạch nhân của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba mà loài người chúng ta sở hữu cũng có lớp màng bảo vệ, huống hồ chi đây là những sản phẩm công nghệ cao của thương nhân ngoài hành tinh? Theo cách của anh mà làm, nhiều nhất chỉ có thể gây ra rò rỉ hạch nhân, sau đó dẫn đến nguồn năng lượng bị tê liệt mà thôi, không thể đạt được những mục đích khác, đương nhiên nếu như anh cực kì may mắn thì có thể sẽ có một vị trí nào đó phát nổ nhưng mà đối với cả tàu mẹ mà nói thì uy lực này vẫn chưa đủ để hủy diệt nó hoàn toàn.

Hắc Thiết sững sờ trong giây lát, Ưng kéo anh ta lại rồi nhìn về hướng Nhâm Đào và nói:

- Anh có kiến thức về lĩnh vực này không? Tiểu đội Hắc Tinh chúng tôi vẫn chưa từng thực thi qua nhiệm vụ kích nổ trạm điện hạch nhân nào, cho nên nếu anh có lời nào muốn nói thì xin nói ra để chúng tôi có thể hiểu được rốt cuộc phải làm thế nào.

Nhâm Đào gật đầu rồi anh ta chỉ về hướng bình Plasma cỡ lớn và nói:

- Các loại thiết bị này, công dụng cụ thể của nó là gì thì tôi không biết nhưng mà có thể suy đoán rằng nó là một loại sản phẩm thuộc về nhà máy điện Plasma, dù sao thương nhân ngoài hành tinh cũng là chủng tộc sở hữu

công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, dựa vào cơ sở lý luận của cuộc cách mạng công nghiệp mà nói...

Uỷng cắt ngang lời của anh ta rồi nói:

- Nói trọng điểm, rốt cuộc là chuyện gì, đừng có nói dông dài nữa.

Nhâm Đào nhún vai một cái rồi nói:

- Vậy thì nói một cách đơn giản là, đây là một vấn đề rất đơn giản, đó chính là trình độ công nghệ càng cao thì sự tiêu hao năng lượng càng nhiều, chắc các anh hiểu lý lẽ này đúng không, người nguyên thủy thì chỉ cần lửa để nướng thịt là đủ, sau đó công nghệ ngày càng phát triển, nhiệt độ của củi lửa không đủ, cần phải có than đá, cacbon, xăng dầu và con người càng cần phải tìm kiếm nhiều loại năng lượng khác nữa, cho nên bên trong tàu mẹ mới có một lò tập trung năng lượng lớn như vậy.

Uỷng và tất cả mọi người đều gật đầu tỏ ý hiểu, Nhâm Đào lại tiếp tục nói:

- Cho nên, về mặt khái niệm thì chúng ta đã sai rồi, đầu tiên, thật ra chúng ta không cần phải kích nổ hoàn toàn chỗ này, làm như vậy đương nhiên là chúng ta sẽ không thể nào sống sót, hơn nữa, muốn biến toàn bộ lò phản ứng hạch nhân ở nơi đây phát nổ như là đạn hydro, chỉ bằng sức của mấy người chúng ta e rằng không thể nào làm được...

Hắc Thiết liền cười nhạt và nói:

- Tên tiểu tử nhà người đừng có nói những chuyện này nữa, anh đang nghĩ gì tôi hiểu rất rõ, chẳng qua là anh sợ chết đúng không, khi anh nghe chuyện tàu Hi Vọng không sao, em gái của anh không sao thì anh đã không còn muốn chết nữa rồi, có đúng như vậy không?

Nhâm Đào thẳng thắn nói:

- Không sai, tôi không muốn chết, chẳng lẽ các anh lại muốn chết ngay hay sao? Bây giờ tôi chỉ là đang tìm ra một phương án giải quyết hợp lý nhất cho các anh tham khảo, nếu như không muốn nghe thì anh hãy bịt lỗ tai lại và câm miệng đi!

Lúc này, Hắc Thiết nổi trận lôi đình, tiến lên vài bước về hướng Nhâm Đào và giơ tay chuẩn bị đánh anh ta nhưng lại bị Ứng đứng phía sau lưng cầm súng trường Gauss chĩa ngay về phía sau đầu, Ứng lạnh lùng nói:

- Hắc Thiết, anh muốn tấn công người của mình sao? Tôi có thể lý giải rằng trí não anh đang bị rối loạn không? Nếu anh còn tiến tới một bước nữa thì tôi sẽ giết anh, anh không tin thì cứ thử xem.

Hắc Thiết đờ cứng cả người nhưng mà cuối cùng anh ta cũng không dám bước về phía trước một bước, mà là quay đầu lại, nhìn chăm chăm về phía Ứng, sau đó hít một hơi và đứng sang bên cạnh, chính trong lúc này, Lưu Bạch nhìn đồng hồ và nói:

- Chỉ còn tám phút, nhanh lên!

Ứng nhìn Nhâm Đào và nói:

- Hãy nói ra lý do và phương án giải quyết của anh ngay! Tôi cho anh 30 giây!

Nhâm Đào không dám chần chừ, lập tức nói:

- Rất đơn giản, nếu ở nơi đây có bao nhiêu bình Plasma như vậy, chỉ cần ngắt các mạch năng lượng của nó, sau đó sử dụng các sợi xích kim loại tiến hành liên kết phân nhánh, tập hợp tất cả các nguồn năng lượng ở đây lại, gây ra bùng nổ Plasma, hình thành nên một đại dương Plasma quy mô lớn, đồng thời gây ra sự nghịch đảo năng lượng, tất cả các thiết bị sử dụng năng lượng điện đều sẽ bị hủy hoại, ở đây sẽ hoàn toàn tan chảy biến mất, tuy là uy lực không lớn như sự bùng nổ năng lượng hydro nhưng mà phạm

vi ảnh hưởng thì có thể phủ khắp tàu mẹ, khiến cho tàu mẹ bị ngắt điện hoàn toàn, toàn bộ năng lượng đều sẽ mất đi!

Ung gật đầu rồi hỏi:

- Còn lý do? Tại sao không thể sử dụng sự phát nổ năng lượng hydro?

- Bởi vì lợi ích!

Nhâm Đào liền nói:

- Chiến tranh chính là vì lợi ích, lần này chúng ta tổn thất trầm trọng, khoan hãy nói về phía tàu Hi Vọng, chỉ riêng đội quân của chúng ta đã hi sinh hết mười mấy loài người mới và kẻ sinh tồn, sự tổn thất này ai đền bù đây? Hoặc là chúng ta có thể sử dụng sự phát nổ năng lượng hạt nhân khiến cho tàu mẹ bùng nổ hoàn toàn nhưng mà làm như vậy chúng ta sẽ không có được gì cả. Các thông tin vũ trụ không thể lấy được, công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm cũng không lấy được, tất cả mọi thứ đều biến mất, nhưng mà nếu như theo suy nghĩ đơn giản chiến tranh chỉ là chiến tranh thì anh cảm thấy thế nào? Người của chúng ta chết oan uổng rồi! Chi bằng để lại những kẻ thương nhân ngoài hành tinh không còn sức phản kháng, chiếm đoạt tất cả tài sản giá trị còn sót lại của chúng, như vậy mới phù hợp với lợi ích của chúng ta!

Khi Ung nghe đến đây thì anh gật đầu và nói:

- Vậy thì chúng ta hãy làm theo cách của anh, phải làm như thế nào? Anh hãy nhanh lên, hơn nữa, nếu như còn năm phút cuối cùng mà vẫn chưa làm xong thì tôi sẽ sử dụng cách của Hắc Thiết, phá hủy mọi thứ ở đây bằng vũ lực.

Nhâm Đào liền nói với mọi người xung quanh:

- Vậy thì tất cả mọi người cùng nhau lên đây phụ giúp, những thứ khác đều không quan trọng, cái chúng ta cần đó chính là ngắt mạch năng lượng và tập hợp năng lượng! Một món đồ rất đơn giản nhưng vô cùng hữu hiệu, chúng ta chỉ cần vật nào có thể dẫn điện là được.

Rất nhanh chóng, tất cả mọi người nghe theo sự chỉ thị của Nhâm Đào, tiến hành công việc của mình, người thì đi cắt dây, người thì khiêng đồ, người thì chém phá. Tất cả các mạch điện của lò tập trung năng lượng đều đã bị mọi người đập phá tan tành, ở phương diện này có thể thấy được Nhâm Đào là một tài năng tiềm ẩn, tuy rằng theo lời anh nói thì đây chỉ là một nhiệm vụ nhỏ nhưng mà trên thực tế thì mức độ phức tạp của nó khiến cho tất cả mọi người xung quanh hoàn toàn nhìn không hiểu đó là gì, nếu không phải là chuyên gia thì ai có thể chế tạo ra được những thứ này? Từ đó có thể thấy có trời mới biết Nhâm Đào còn bao nhiêu thứ che giấu thiên hạ, chỉ là trong tình thế bức bách anh mới phải bộc lộ tài năng của mình ra ngoài.

Cứ như vậy, theo sự thiết kế của Nhâm Đào thì tất cả mọi thứ đã được chế tạo xong, thời gian chỉ còn sót lại khoảng năm phút, lúc này Nhâm Đào nói với Ưng rằng:

- Xong rồi, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần cắt đứt mạch năng lượng chính này thì có thể kích nổ bất kì lúc nào, tới lúc đó thì cả khu vực này đều sẽ trở thành đại dương Plasma, tất cả mọi thứ đều sẽ bị tan chảy, đồng thời sự nghịch đảo năng lượng sản sinh ra sẽ thiêu rụi tất cả các thiết bị và mạch điện liên kết với chỗ này ở trên tàu mẹ, bọn họ không có các kim loại siêu dẫn điện như của chúng ta, chỉ cần anh đồng ý, thì có thể kích nổ bất kì lúc nào.

Hắc Thiết vội vàng nói:

- Vậy thì anh hãy lập tức kích nổ đi, còn chờ gì nữa?

Ứng cũng lặng lẽ nhìn Nhâm Đào và chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Nhâm Đào khoát tay và nói:

- Nhưng mà bây giờ đang ở trong giai đoạn tích lũy năng lượng, lúc phát nổ, sự tích trữ năng lượng càng lớn thì uy lực phát nổ càng mạnh, hơn nữa cho dù bỏ mặc nó thì 3 phút sau nơi này cũng tự động phát nổ, cho nên hoàn toàn không cần phải lo lắng, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng 3 phút đồng hồ này lập tức tháo chạy ra bên ngoài với tốc độ nhanh nhất có thể, đồng thời chiếm lấy một số phương tiện di chuyển tốc độ cao, như vậy thì khả năng chúng ta thoát khỏi khu vực nguy hiểm này sẽ cực kì lớn...

Hắc Thiết liền lộ ra nét mặt khinh khinh nhưng mà lần này thì anh ta không nói gì cả, chỉ là nhìn chăm chăm về phía Ứng, cùng lúc đó, cơ thể của chiến sĩ liên sao, kẻ sinh tồn duy nhất bắt đầu hơi run rẩy.

Rất rõ ràng, cho dù là toàn quân rút khỏi thì một địa điểm quan trọng như vậy không thể nào không có người canh giữ, nhất định phải để lại một người canh giữ, chỉ cần có đội quân nào của bọn người ngoài hành tinh tấn công vào đây, thì người này phải lập tức cắt đứt mạch điện năng lượng gây ra sự phát nổ năng lượng lớn, nếu không thì ai biết được người ngoài hành tinh có phương pháp công nghệ cao nào có thể ngăn cản được sự phát nổ này?

Và đương nhiên kẻ sinh tồn này sẽ nghĩ là chính anh ta, bởi vì ở đây chỉ có một mình anh ta không phải là loài người mới, hơn nữa địa vị cũng là thấp nhất giống như trước đây những người kia bị bỏ rơi vậy, có lẽ lần này người bị bỏ rơi chính là anh ta.

- Tôi ở lại.

Ứng lặng lẽ đứng đó, anh rút khẩu súng thiện xạ Gauss của mình ra, nhìn vào nó và bắt đầu đếm còn bao nhiêu viên đạn có thể bắn, sau đó nói với những người xung quanh rằng: "Tôi không dám bảo đảm là sau 3 phút

nữa sẽ kích nổ, cho nên nếu các anh muốn sống sót, thì hãy nhanh chóng chạy đi, nếu như các anh may mắn thì có lẽ các anh sẽ có thể thoát được."

Lúc này mọi người đều sửng sờ, họ đều nhìn về phía Ứng với ánh mắt ngờ nghệch, còn Ứng thì không hề để ý đến họ, anh lặng lẽ ngồi xuống mặt đất, anh cởi cái nón của chiến giáp liên sao ra, sau đó từ trên cổ lôi ra một cọng dây chuyền, mặt dây chuyền là một viên ngọc phi thủy nhỏ được gắn bằng một sợi dây màu đỏ, bề mặt viên ngọc đầy vết loang lỗ, trông có vẻ là một món hàng rẻ tiền có thể mua ở bất kì một cửa tiệm nào, hoàn toàn không đẹp mắt chút nào cả, anh cứ như vậy lặng lẽ nhìn ngắm viên ngọc đó rồi sau đó đeo trở lại vào cổ.

Lưu Bạch liền cất tiếng nói:

- Ứng, anh như vậy là...

Ứng nhìn thẳng vào mọi người và nói:

- Đây là nhiệm vụ! Cũng giống như trước đây tôi đã bỏ rơi những người kia, xem họ như những con cờ thí mạng, đây không phải là điều tôi muốn, hoặc là tôi có thể lựa chọn được, vì nhiệm vụ nên tôi đành phải làm như vậy, bây giờ cũng như vậy, Nhâm Đào nói rất đúng, loài người chúng ta hi sinh nhiều như vậy chỉ vì muốn có được một đồng đồ nát sao, cho nên tôi tán thành ý kiến của anh, và bây giờ hãy để tôi thực hiện hành động cuối cùng này!

- Tôi là tay thiện xạ, tôi có thể bắn trúng kẻ địch từ xa, tôi cũng là kẻ tinh nhạy, tôi có thể phát hiện ra bất kì sự đánh lén nào. Tôi cũng là loài người mới, tôi cũng có thể cắt đứt mạch điện năng lượng bất kì lúc nào, chỉ có tôi là lựa chọn thích hợp nhất, là người có thể chịu đựng được ba phút đồng hồ này, ngoài tôi ra, các anh đều không đạt...

- Cho nên, lần này... Hãy để tôi ở lại!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 75: Trong Tia Sáng Chói Lọi Đó

Ở bên ngoài tàu Hi Vọng, kể từ lúc súng điện từ siêu tốc bắn phát đạn thứ hai đến nay đã bốn phút đồng hồ trôi qua, những vị trí lúc trước bị bắn thủng ở trên tàu mẹ đến nay đã được khôi phục hoàn toàn, nhìn thấy mạch điện năng lượng của tàu mẹ Hi Vọng sắp sửa được khôi phục như trước, công suất làm việc của đám người máy nanomet kia quả thật là vượt xa sự tưởng tượng của loài người.

Bởi vì người máy nanomet có thể tích cơ thể cực kì nhỏ, ngoại trừ trái tim và các vị trí quan trọng khác, thì hoàn toàn không thể nào lắp đặt hệ thống tích trữ năng lượng ở bên trong cơ thể chúng, do đó năng lượng của người máy nanomet đến từ thế giới bên ngoài.

Đây là công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, thông qua hiệu ứng cộng hưởng siêu điện từ, truyền năng lượng cho người máy nanomet dưới hình thức các sóng năng lượng và người máy nanomet khi tiếp thu các đoạn sóng này, chúng sẽ chuyển hóa thành năng lượng của bản thân chúng. Nói cách khác, chỉ cần nguồn năng lượng tích trữ của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh hoàn thiện, không bị tổn hại gì cả thì những người máy nanomet này có thể sử dụng đến vô hạn, vốn dĩ không cần phải lo lắng phải thay năng lượng cho chúng trong quá trình sử dụng.

Còn về các nguyên vật liệu để khôi phục cho các tổn hại thì càng đơn giản hơn nữa, hãy nhìn xem tàu mẹ này nó lớn đến mức nào, lớn đến mức khiến cho tất cả loài người đều cảm thấy kinh ngạc, nó hoàn toàn tương đương với một hành tinh nhỏ. Một thể tích lớn như vậy chỉ có vài lỗ hổng

khoảng chừng mấy mét hoặc mười mấy mét thì đối với nó mà nói chỉ như là những cái lỗ tí hon mà thôi, nguồn nguyên vật liệu chắc chắn là vô cùng đầy đủ, cho nên thay vì hi vọng người máy nanomet không còn năng lượng, hoặc là bị thiếu hụt nguyên liệu cho công tác phụ hồi thì chi bằng nghĩ cách làm sao gây ra sự phá hoại lớn hơn nữa cho tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, cách nghĩ này sẽ càng thiết thực hơn.

Tiếp theo, sau khi vỏ ngoài của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh được khôi phục hoàn toàn, thì lớp điện từ rắn chắc đó lại bắt đầu được vận hành, một lượng lớn năng lượng thông qua mạch điện năng lượng được kết nối lại và hình thành nên một tầng điện từ rắn chắc ở bên ngoài tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, lớp này chồng lên lớp kia cho đến khi chúng rắn chắc hoàn toàn, thì sẽ kích nổ uy lực của loại vũ khí thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm và cả quá trình này cần khoảng mười phút đồng hồ hoặc là không cần tới mười phút để hoàn thành.

Trong lúc này, Diêu Nguyên đã trở về bên trong súng điện từ siêu tốc, ở bên trong súng điện từ siêu tốc có các tia lửa điện xẹt lung tung, trông có vẻ nó có thể phát nổ bất kì lúc nào nhưng ở trong một môi trường như vậy thì Diêu Nguyên vẫn bình tĩnh một cách lạ thường.

Anh đã làm tất cả những gì mà bản thân có thể làm, lần phát nổ sau cùng này, nếu thật sự đến thời điểm cần thiết thì anh cũng sẽ không hề chần chừ mà bấm nút phát nổ, cho dù chỉ có thể kéo dài thêm mười mấy phút đồng hồ, chỉ cần Ưng bọn họ có thể hoàn thành được nhiệm vụ thì loài người vẫn còn có thể tiếp tục sống sót, nếu như anh bỏ cuộc, chỉ vì mạng sống của mình mà bỏ cuộc thì điều chờ đợi tàu Hi Vọng chính là sự diệt vong, lúc đó thì anh sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Không có...

Cho nên cho dù là về ý nghĩa sinh tồn hay là vì người con gái mà anh vẫn còn đang yêu, thậm chí là vì lời hứa trước đây với cô ấy thì anh nhất

định phải ngồi ở đây, chờ đợi mấy phút đồng hồ cuối cùng, bắn đi phát đạn cuối cùng.

Hoặc là tất cả mọi cố gắng đều chỉ là vô ích, cuối cùng nhóm người của Ưng vẫn thất bại, tàu Hi Vọng bị phá hủy hoàn toàn, hoặc là tàu Hi Vọng bị phá hủy rồi nhưng mà Ưng bọn họ thành công rồi, kéo theo đám thương nhân ngoài hành tinh cùng nhau xuống địa ngục, hoặc cũng có thể sau khi anh bắn phát đạn này đi, Ưng bọn họ tranh thủ cơ hội này mà hoàn thành được nhiệm vụ...

Cho dù là khả năng nào đi nữa, thì anh cũng không không có cơ hội chứng kiến nữa rồi.

Vào giây phút cuối cùng này, tâm trạng của Diêu Nguyên bình tĩnh hơn bao giờ hết, không, thay vì nói là bình tĩnh, chi bằng nói rằng trái tim anh đã cạn kiệt tình cảm. Anh nghĩ về cuộc đời này của bản thân, được sinh ra và lớn lên trong một số phận bị xem như là vật thay thế, sau khi gặp được cô ấy, biết được cái gì gọi là làm tình, biết được ý nghĩa tiếp tục sống còn của mình, cũng đã cho đi lời hứa và tình cảm...

Rồi đến thời điểm mười năm nay của tàu Hi Vọng, có tuyệt vọng, có phấn đấu, cũng có không ít tiếng cười và niềm vui, anh còn gặp gỡ Ba Lệ, người con gái nhỏ hơn anh mười mấy tuổi, tuy là giữa hai người đã xảy ra nhiều chuyện buồn, thật sự rất đáng tiếc, cho đến giây phút cuối cùng, hai người vẫn vì những nguyên nhân thế này thế kia mà không thể nào ở bên nhau...

Diêu Nguyên có khả năng của kẻ truyền đạt, anh có thể truyền lại lời nói của mình cho Ba Lệ bất kì lúc nào nhưng mà trong mấy phút đồng hồ cuối cùng này thì anh lại không làm như vậy, một cảm giác rất kì lạ, anh thường xuyên có một cảm giác có lỗi với cô ấy, không những giết chết cha của cô ấy, mà còn làm cho cô ấy cảm thấy không hạnh phúc, những chuyện

như vậy khiến cho anh đến giây phút sinh tử cuối cùng cũng có cảm giác không dám đối diện với cô ấy.

Sau đó...

- Cuộc đời là gì vậy?

Diêu Nguyên nhìn về tầng điện từ ở phía xa kia, càng lúc càng trở nên rần chắc, anh cười phá lên, bắt đầu sử dụng kĩ năng của kẻ nhìn xa, tìm kiếm kĩ càng mạch điện năng lượng trên đó, sau đó nhập tọa độ vào máy tính của súng điện từ siêu tốc, điều chỉnh thiết bị nhắm thẳng về vị trí đó, cùng lúc đó, súng điện từ siêu tốc bắt đầu bước vào giai đoạn nạp năng lượng.

- Cuộc đời là gì vậy?

- Tôi đến với cuộc đời này, là một vật thay thế, tôi yêu cô ấy nhưng cô ấy lại gặp phải chuyện bất hạnh, bây giờ con người tôi đang ở đây, vì lời hứa của bản thân, vì ý nghĩa sinh tồn của mình mà phấn đấu, có lẽ cái này chính là cuộc đời đúng không...

Diêu Nguyên tự cười, thật sự không ngờ bản thân mình trước khi chết lại đa sầu đa cảm như một người đàn bà, thật sự không giống bản thân mình chút nào, hay có lẽ... con người ta trước khi chết thì mới để lộ ra bản chất thật của mình, hóa ra bản thân lại thích hợp trở thành một thi sĩ với thơ ca nhảm nhí, chuyện này chẳng phải buồn cười lắm sao?

Chính trong lúc súng điện từ siêu tốc hoàn tất việc nạp năng lượng, thì tầng điện từ ở bên ngoài tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh cũng đã rần chắc đến một mức độ nhất định, súng điện từ siêu tốc chuẩn bị bắn ra phát đạn thứ ba, cũng là phát đạn sau cùng...

Chính trong lúc này, đột nhiên ở bên ngoài tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh cùng lúc xẹt ra những tia lửa điện, trong tích tắc, cả tàu mẹ dường

như trở thành một quả cầu lửa rực sáng, khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều giơ tay lên che mắt mình lại một cách vô thức. Lòng Diêu Nguyên giật thót, anh cố gắng mở to mắt, cho dù đôi mắt đau nhức đến mức chảy cả nước mắt, thì anh vẫn cố gắng nhìn nhưng mà anh đã sử dụng kĩ năng của kẻ nhìn xa đến mức cực hạn, cảnh tượng trước mắt đã được in sâu vào trong não anh, tình hình mà anh lo lắng nhất đã không xảy ra, tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh không lợi dụng cơ hội này bắn ra sóng năng lượng, không có...

Cả tàu mẹ đều đã bị tê liệt...

Sau khi vô số các tia sáng tia lửa điện xẹt ra xung quanh, tất cả các mạch điện năng lượng ở trên lớp vỏ ngoài cùng lúc nứt ra, rất nhiều vị trí bắt đầu phát nổ và cháy rụi, các tia lửa điện không ngừng bắn tung tóe, thay vì nói là đáng sợ thì chi bằng nói là rực rỡ giống như là một bó hoa cực lớn, tầng điện từ kia dần dần biến mất, cả tàu mẹ đều đã hoàn toàn bị tê liệt.

Đôi mắt của Diêu Nguyên bị ánh sáng cường độ cao kích thích, nước mắt không ngừng tuôn ra, hơn nữa không biết vì sao mà trong lòng anh cảm thấy đau thương vô cùng, niềm đau thương này cũng đã trở thành những giọt nước mắt không ngừng tuôn ra...

Thời gian quay ngược về hai phút đồng hồ trước...

Ở bên trong điểm tập kích năng lượng của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, một mình Ứng lặng lẽ ngồi trên nền đất kim loại, bên cạnh anh ta là vô số các loại vũ khí hạng nặng khác nhau, một cây súng thiện xạ Gauss, một cây kiếm lưỡi cưa có từ tính, một cái đồng hồ nguyên tử, đây là tất cả những thứ mà mọi người trước khi rời khỏi đây tặng cho anh. Ba phút đồng hồ sau, nơi này sẽ trở thành đại dương Plasma, tất cả mọi thứ sẽ biến mất hoàn toàn, lúc đó thì ngay cả tro cốt của anh cũng không còn, ở trong vũ trụ này, người đàn ông có tên là Ứng sẽ hoàn toàn biến mất!

Trong lòng Ưng cũng là một sự điềm tĩnh, cũng giống như trước kia, bất kì lúc nào anh cũng điềm tĩnh như vậy, cho dù là đang chém giết kẻ địch, chém giết tù binh, hay là đang chiến đấu, hay là đang tấn công, hay là trong lúc tập luyện, hay là trong lúc bỏ rơi gánh nặng của mình, bỏ rơi mọi thứ và những kẻ không liên quan đến nhiệm vụ, thì anh cũng đều điềm tĩnh như vậy, gần như đến mức đã không còn tình người?

Đó là cái gì? Từ trước đến nay Ưng không biết cái gì gọi là tình người? Lúc còn nhỏ anh chưa hề cảm nhận qua cái gì gọi là tình người, khi anh còn bé xiu, gia đình họ hàng, các dì, chú, thím nuôi anh, họ cho anh được một miếng cơm để ăn, một cái áo ấm để mặc nhưng mà nét mặt của họ, ánh mắt của họ khi nhìn anh đều lạnh như băng, không có một chút tình cảm gì cả, giống như là họ đang nhìn một miếng gỗ, hoặc là một con chó con hay một con mèo con, cách nhìn như thế anh hoàn toàn không có một chút quan hệ gì với họ.

Cái gọi là tình người kia, nó là gì? Thật sự anh không hiểu...

Khi anh lớn hơn một chút, nhìn thấy cha mẹ của mình, ánh mắt đó, khi họ nhìn vào đôi mắt của anh, đó là một ánh mắt mềm mại, một ánh mắt ấm áp, như là nhìn vào một món đồ mà ngày nào mình cũng muốn nhìn nhưng mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi thì ánh mắt đó biến mất hoàn toàn, không còn tìm thấy được nữa, không còn ai nhìn anh như vậy nữa.

Còn sót lại đó chính là sự ghét bỏ, sự xa lánh, sự khinh bỉ và cả nỗi sợ hãi...

Tình người?

Nó là gì vậy?

Cái gọi là ấm áp, đó là sau khi anh đã hạ gục được một người trưởng thành khỏe mạnh nhất trong thôn, tất cả mọi người đều lảng tránh anh, không còn dám ném gạch đá bùn đất lên người anh nữa, đó là một sự ấm áp

của cảm giác an toàn. Cái gọi là ấm áp, đó chính là khi anh đang ở trong thành phố, sau khi anh cướp lấy dao và đâm vào một đám lưu manh, ánh mắt sợ hãi của chúng khi nhìn anh, cảm giác an toàn khi chúng né tránh anh. Cái gọi là ấm áp, chính là khi bản thân đang ở trong quân đội ôm lấy khẩu súng nằm ở trên giường, cái cảm giác cô đơn lặng lẽ nằm một mình, đó chính là ấm áp.

Sau đó là tiểu đội Hắc Tinh...

Tại sao mỗi một người bạn họ lại tin mình như vậy? Chẳng qua bản thân mình chỉ là không có con đường nào khác để đi, chẳng qua là muốn tiếp tục sống mà thôi, niềm tin như vậy có ý nghĩa gì không?

Đối với kẻ địch thì nhất định phải nhắm tâm, tiêu diệt bọn họ ngay từ cơ hội đầu tiên, nếu không thì sẽ có nguy hiểm, cái gọi là tù binh không có giá trị gì cả, không những làm chậm trễ việc hoàn thành nhiệm vụ mà còn có thể trong thời khắc quan trọng nhất chúng cản ngược mình một phát, cứ thẳng tay xử lý chúng nó là được rồi.

Đúng vậy, chỉ có nhiệm vụ.

Bản thân Ưng có thể ở trong tiểu đội Hắc Tinh, vẫn luôn có thể nắm vững một vị trí quan trọng, cảm giác này thật kì lạ, ở trong một đội ngũ mà anh chỉ còn sót lại là tia nhìn mềm dịu và ấm áp của bố mẹ trong kí ức nên anh chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ vì bản thân, một khi bản thân thất bại, vậy thì bắt buộc bản thân phải rời khỏi chỗ này, cho nên nhiệm vụ là ưu tiên hàng đầu, tuyệt đối không thể thất bại được, chỉ có nhiệm vụ, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, cho dù là bỏ rơi những kẻ yếu ớt kia, cho dù là hi sinh những nhân vật phụ khác, hi sinh tất cả mọi thứ cũng không sao, chỉ có nhiệm vụ tuyệt đối không thể nào thất bại...

Sau khi Ưng đẩy lùi đội quân thương nhân ngoài hành tinh đến lần thứ ba thì anh đưa ánh mắt nhìn về phía đồng hồ nguyên tử trên tay, sáu, năm,

bốn, ba...

Hóa ra, tiểu đội Hắc Tinh là nhà của ta...

Hóa ra, ánh mắt họ nhìn ta chính là điều mà ta còn lưu luyến, đó chính là nguyên nhân mà ta vẫn luôn ở lại trong đội ngũ này...

Hóa ra, ta vẫn luôn có người thân...

Tia sáng nhấp nháy, một nguồn lớn lượng plasma bùng nổ ra, lan tỏa cuốn chiếu về tất cả các không gian bên trong tàu mẹ, tất cả mọi thứ đều tan chảy và biến mất..

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 76: Cuộc Xâm Nhập Tàu Mẹ Thương Nhân Ngoài Hành Tinh!

Sau khi tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh xảy ra sự biến động như vậy, chỉ trong vòng mấy giây đồng hồ, Diêu Nguyên đã bình tĩnh lại, anh bỏ mặc súng điện từ siêu tốc, thiết nghĩ bất cứ loại vũ khí gì chỉ cần nắm vững công nghệ là được, muốn chế tạo thì bất kì lúc nào cũng có thể chế tạo ra, từ bỏ cũng không sao, bây giờ điều quan trọng nhất không phải là vũ khí này, hơn nữa bây giờ nó đang có nguy cơ bùng nổ vô cùng nguy hiểm, phải lập tức tránh xa nó.

Chính trong lúc Diêu Nguyên quay trở về tia sét màu đỏ, đồng thời ra lệnh cho các chiến cơ vũ trụ 003 đang bao vây xung quanh rời khỏi súng điện từ siêu tốc, thì trong vòng 10 giây đồng hồ ngắn ngủi tiếp theo, súng điện từ siêu tốc dường như đã trở thành một quả cầu lửa chuẩn bị phát nổ, vào lúc này các chiến cơ vũ trụ đã di tản khỏi vị trí xung quanh nó, vốn dĩ nó không thể gây tổn hại cho bất kì ai nữa.

Cùng lúc đó, Diêu Nguyên đã bình tĩnh lại, quên đi cảm giác đau thương khó hiểu kia, anh sử dụng kĩ năng của kẻ nhìn xa nhìn về hướng tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, lúc này tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh hoàn toàn ảm đạm, ngoại trừ một số tia lửa điện và các chùm plasma đang nhấp nháy bên ngoài ra thì xung quanh không nhìn thấy gì cả, không hề có tầng rắn chắc của vũ khí năng lượng, cũng không hề có bất kì một chiến cơ dạng đĩa nào bay ra, tàu mẹ hoàn toàn không có động tĩnh gì, giống như là tàu mẹ đang chuẩn bị giải thể vậy.

- Tất cả các chiến cơ vũ trụ 003 nghe lệnh, mỗi người tự điều khiển chiến cơ của mình tiếp cận tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, loài người mới đi phía trước, theo sát chiến cơ của ta, còn những kẻ sinh tồn khác thì tránh xa tàu mẹ ra, trừ phi được ta ra lệnh, nếu không thì không được tùy ý tiếp cận!

Sau khi Diêu Nguyên đưa ra mệnh lệnh, anh lập tức lái tia sét màu đỏ bay nhanh về hướng tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, lúc này anh không còn cảm nhận được mỗi nguy hiểm nào nữa nhưng mà anh cũng không dám sơ suất. Tốc độ của tia sét màu đỏ đã được nâng lên mức cao nhất, cả chiến cơ giống như biến thành một tia sét màu đỏ xẹt ngang qua, bay theo đường quỹ tích về hướng tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đang cách xa hàng ngàn cây số. Cứ như vậy, tia sét màu đỏ bay xẹt ngang qua tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, rồi dừng lại phía sau nó, anh chăm chú quan sát động tĩnh xung quanh, đúng là tàu mẹ không còn sự tấn công nào nữa cả.

Đúng vậy, tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đã hoàn toàn tê liệt rồi!

- Tấn công! Tất cả tiểu đội, tất cả loài người mới, tất cả kẻ sinh tồn, tất cả các chiến cơ vũ trụ 003 triển khai cuộc tấn công tự do toàn diện!

Sau khi cảnh tượng này đập vào mắt, Diêu Nguyên liền truyền tín hiệu này cho tất cả các chiến sĩ liên sao có mặt ở đó.

Rất nhanh chóng, hàng trăm chiến cơ vũ trụ 003 còn sót lại bắt đầu cuộc tấn công toàn diện, pháo tuabin Gauss không ngừng gầm rú, ở bên trong còn có pháo canon Gauss cỡ nhỏ của Diêu Nguyên đang bắn tỉa kịch liệt, bắn tan nát vỏ ngoài của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh.

Trong quá trình tấn công, Diêu Nguyên dần dần đưa ra thông tin thay đổi phương thức tấn công, dù sao thì tàu mẹ này thật sự là quá lớn, chỉ với vài trăm chiến cơ vũ trụ 003 nhỏ bé thì hoàn toàn không thể nào hủy diệt

được một sản phẩm lớn như vậy, cho dù các anh có công kích thì sao nào? Cho dù là vũ khí Gauss có khả năng đâm thủng mạnh hơn nữa, uy lực lớn hơn nữa thì sao? Đâu phải là tên lửa hạt nhân chiến thuật không vận, vốn dĩ không thể nào hủy hoại được một tàu mẹ ngoài hành tinh lớn như vậy!

Cho đến lúc này, tàu mẹ ngoài hành tinh đã bị tê liệt 3 phút, tư duy của Diêu Nguyên đã hoàn toàn được giải phóng, anh liền sử dụng kỹ năng của kẻ truyền đạt tìm thấy Niệm Tịch Không ở bên trong tàu Hi Vọng, kêu cô ấy lập tức đi tìm Vương Quang Chính, đồng thời cũng kêu Ba Lệ đến.

- Nói với Vương Quang Chính, kêu anh ta lập tức đi tập hợp tất cả các chiến sĩ phòng vệ mà anh ta có thể tìm thấy được, ngoại trừ những chiến sĩ phải canh giữ bọn tù binh người ngoài hành tinh và duy trì an ninh trật tự ra thì tất cả các công việc phòng vệ khác đều giao cho bọn Hắc Long sáu chân đảm trách, toàn bộ các chiến sĩ phòng vệ còn lại lập tức lái các chiến cơ vận chuyển. Đúng rồi, mang thêm 5 con Hắc Long sáu chân, sau đó kêu máy số 1 của Ba Lệ chở họ ra bên ngoài, chỉ cần rời khỏi phạm vi khu vực lớp màng hạt cơ bản của tàu Hi Vọng thì họ có thể tự do hành động rồi, kêu bọn họ bay và đáp lên tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh!

Niệm Tịch Không không hiểu về những vấn đề quân sự cho nên cô ta đã truyền đạt lại lời của Diêu Nguyên cho Vương Quang Chính và Ba Lệ nghe không sót một chữ. Vào lúc này, Vương Quang Chính cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc nhưng mà anh biết được kỹ năng kẻ truyền đạt của Diêu Nguyên không giống với loài người mới như Niệm Tịch Không, không thể nào sử dụng được với người bình thường, cho nên hiện giờ những nghi hoặc của anh chỉ có thể chờ đến lúc bay ra bên ngoài thì mới có thể hỏi trực tiếp Diêu Nguyên được.

Nhưng mà nếu đã là mệnh lệnh của Diêu Nguyên, đương nhiên là Vương Quang Chính phải hoàn thành tốt nhất, trong thời gian cực kỳ ngắn, anh đã triệu tập tất cả các sĩ quan quân đội các cấp, đồng thời bắt đầu thống kê số lượng quân lính phòng vệ hiện giờ vẫn có thể hành động được, trừ đi

số lượng đã hi sinh và nhóm người do bị chích điện vẫn còn mê man ra, cộng thêm số lượng người bị thương và mất tích nữa, thì hiện giờ có thể triệu tập được khoảng 1200 quân lính phòng vệ, số lượng đội quân như vậy thật sự là quá ít ỏi.

Theo như mệnh lệnh của Diêu Nguyên, Vương Quang Chính chỉ để lại khoảng hơn 200 quân lính phòng vệ, đồng thời để lại 15 con Hắc Long sáu chân, 1000 binh lính phòng vệ còn lại cùng với 5 con Hắc Long sáu chân cùng nhau bước lên tàu vận chuyển, sau đó do máy số 1 của Ba Lệ đẩy các tàu vận chuyển này ra khỏi phạm vi khu vực lớp màng hạt cơ bản của tàu Hi Vọng, sau đó các tàu vận chuyển này đã khôi phục khả năng hành động của mình, bắt đầu bay về hướng các chiến cơ vũ trụ 003.

Cuối cùng tàu vũ trụ dẫn đầu đã bay tới bên cạnh tia sét màu đỏ của Diêu Nguyên, Vương Quang Chính và Diêu Nguyên cũng đã bắt được liên lạc với nhau, lúc này Vương Quang Chính liền hỏi trước:

- Sao rồi? Diêu Nguyên, sao lại kêu chúng tôi bay về hướng tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh?

Diêu Nguyên liền trả lời:

- Bởi vì hiện giờ chúng ta không có cách nào để hủy diệt tàu mẹ này, hơn nữa hủy diệt nó cũng không phù hợp với lợi ích của loài người chúng ta. Anh cũng nhìn thấy rồi, toàn bộ tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đã bị tê liệt hoàn toàn, mạch điện năng lượng của nó và cả hệ thống năng lượng đã bị đứt mạch. Đây là một cơ hội cực kì tốt, chúng ta phải tranh thủ trong lúc bọn chúng đang hỗn loạn cử ra những chiến binh xuất sắc nhất chiếm lĩnh tàu mẹ của chúng...

- Cuộc chiến lần này loài người chúng ta tổn thất nghiêm trọng, hơn nữa bây giờ chúng ta vẫn chưa biết được tình hình nhóm người của Ưng như thế nào, e rằng lành ít dữ nhiều, nhưng tạm thời chúng ta phải bỏ qua

thôi, chúng ta sẽ cử ra các đội binh lính vào bên trong tàu mẹ trước, ý chí chiến đấu của bọn người ngoài hành tinh cực kì yếu ớt, hơn nữa bây giờ bọn chúng đã hoàn toàn rơi vào thế bị động, đây chính là thời điểm tốt nhất để chúng ta phản công. Anh Vương à, anh dẫn đội quân tiến vào bên trong tàu mẹ, chia thành năm nhóm nhỏ, bắt đầu từng bước tiến công và xâm chiếm, năm con rồng đen sáu chân chia ra cho năm đội, chúng ta sẽ tiến công từng bước một, đầu tiên là sẽ xây dựng một căn cứ điểm ở bên trong tàu mẹ.

Khi Diêu Nguyên nói đến đây thì anh ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Các chiến sĩ liên sao chúng tôi cũng sẽ tham gia chiến đấu, tôi sẽ cử ra một nửa loài người mới cho anh chỉ huy, đây là đội quân xung kích tiên phong, toàn lực đánh bại và tiêu diệt tất cả các lực lượng còn sức phản kháng của quân đội thương nhân ngoài hành tinh, tiến thêm một bước, mở rộng phạm vi xâm chiếm, không cần gấp gáp, tất cả mọi chuyện đều chờ sau khi chúng ta kết nối được liên lạc với thương nhân ngoài hành tinh rồi mới quyết định.

Vương Quang Chính sững sờ trong giây lát rồi nói:

- Kết nối liên lạc? Liên lạc gì? Ý anh là sao?

Diêu Nguyên nói một cách chần chẫn:

- Đương nhiên là liên lạc để đàm phán rồi.

Vương Quang Chính kinh ngạc kêu lên:

- Đàm phán? Anh bị điên rồi sao? Diêu Nguyên, bây giờ để cho loài người chúng ta đi đàm phán với thương nhân ngoài hành tinh? Ý của anh là sao? Anh có biết trên tàu Hi Vọng đã chết bao nhiêu người rồi không? Anh có biết ba phi thuyền vũ trụ của chúng ta đã phải tự nổ? Anh có biết bây giờ

trên tàu Hi Vọng vẫn không cách nào hoạt động được, vẫn còn tê liệt hoàn toàn không? Đàm phán?

- Đúng vậy, chính là đàm phán...

Diêu Nguyên vẫn điềm tĩnh nói:

- Bởi vì chúng ta không cách nào tiêu diệt hoàn toàn thương nhân ngoài hành tinh, thể chủ động của chúng ta hiện giờ chính là tranh thủ một chút ưu thế có được, đã là vô cùng mạo hiểm, lần này chúng ta đi xâm chiếm tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh chẳng qua chỉ là vì xây dựng nền tảng cho việc đàm phán mà thôi, từ trên tàu Hi Vọng chắc các anh cũng đã nhìn thấy tình hình trước kia rồi đúng không? Tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh sở hữu công nghệ phục hồi người máy nanomet...

Vương Quang Chính nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc đó Ba Lệ đã kể lại cho tôi nghe toàn bộ tình hình mà cô ấy nhìn thấy, tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh tự động hồi phục lại vết thương của mình.

- Đúng vậy.

Diêu Nguyên tiếp tục nói:

- Trước mắt, chúng ta đã chiếm lấy ưu thế tuyệt đối nhưng mà ưu thế này vẫn chỉ là ưu thế, nếu như không thể biến ưu thế trở thành thế chiến thắng, thì một khi thương nhân ngoài hành tinh hồi phục lại hoặc là bọn chúng vẫn còn năng lượng tích trữ và sử dụng công nghệ phục hồi người máy nanomet một lần nữa, như vậy thì chúng ta phải làm sao? Hoặc là quá trình khôi phục tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh phải mất vài ngày hoặc có thể là mất thêm nhiều thời gian nữa mới có thể hoàn thành, nhưng mà liệu rằng anh có thể khẳng định trong vòng mấy ngày, chỉ bằng số quân ít ỏi của chúng ta có thể chế ngự hoàn toàn tàu mẹ này sao? Không thể nào.

- Chỉ cần trước khi tàu mẹ ngoài hành tinh phục hồi hoàn toàn mà chúng ta vẫn chưa thể nắm quyền kiểm soát toàn bộ bọn chúng, trên thực tế không thể nào kiểm soát toàn bộ được, nếu như vậy thì đám thương nhân ngoài hành tinh nắm quyền kiểm soát tàu mẹ này hoàn toàn có thể phong tỏa tàu mẹ, lỡ như lúc đó bọn chúng lại tiếp tục sử dụng loại vũ khí năng lượng khủng khiếp kia tấn công tàu Hi Vọng thì sao? Lúc đó chúng ta phải chống trả như thế nào? Anh phải biết rằng tín hiệu lượng tử ở trên tàu Hi Vọng không cách nào giải mã được trong thời gian ngắn, hơn nữa điều này cũng cần phải nhờ đến sự trợ giúp về mặt công nghệ của thương nhân ngoài hành tinh...

Khi nói đến đây, Diêu Nguyên hít một hơi sâu và nói:

- Đâu phải tôi không muốn giết chết đám người ngoài hành tinh này, bọn họ mượn danh nghĩa trao đổi mua bán để tiến hành xâm lược chúng ta, giết chúng một vạn lần cũng không thể nào bù đắp được sự tổn thất mà chúng đã gây ra, chúng ta đã chết đi bao nhiêu người, món nợ này bọn chúng làm sao trả hết, nhưng mà anh Vương, chính trị là chính trị, cho dù anh và tôi không thích nhưng mà đây cũng là một phần trong chính trị, chiến tranh... tuyệt đối không thể nào được quyết định bởi cảm xúc, nếu như dựa vào cảm xúc để quyết định chiến tranh, như vậy thì cuộc chiến này chỉ có thể xem là một trò vui! Điều duy nhất thật sự có thể quyết định chiến tranh, đó chính là lợi ích...

- Cho đến bây giờ, rõ ràng chỉ có lợi ích mới có thể mang đến lợi ích cho chúng ta, cũng là cách duy nhất có thể bù đắp lại sự tổn thất cho chúng ta nhiều nhất, đồng thời cũng có thể giảm bớt tình cảnh nguy hiểm của chúng ta...

Giọng điệu của Diêu Nguyên đột nhiên càng trở nên lạnh như băng:

- Đương nhiên, nếu chỉ nói bằng miệng thì không thể nào có được điều chúng ta muốn, cái gọi là hòa bình cũng chỉ có thể tồn tại dưới miệng pháo

của loài người chúng ta! Bên cạnh việc quân lính phòng vệ của các anh bắt đầu đi xâm chiếm tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, tiêu diệt các đội quân còn sức chiến đấu của chúng, chiếm cứ các địa điểm quan trọng, bắt giữ người ngoài hành tinh càng nhiều càng tốt, thì một lát nữa sau khi tôi hộ tống các anh vào cửa khoang tàu mẹ ngoài hành tinh sẽ bay về tàu Hi Vọng, yêu cầu Ba Lệ ra lệnh cho máy số 1 vận chuyển bom hydro hạng nặng còn lại!

- Dù sao thì cuộc chiến này cũng đã đến bước đường này rồi, cũng đã đến bước đường loài người chúng ta có thể bị diệt vong, một khi thương nhân ngoài hành tinh không chịu đầu hàng, vẫn còn muốn tiếp tục phản kháng, trong tình hình tồi tệ nhất là chúng ta không thể có được những gì chúng ta muốn sau khi đàm phán với họ. Vậy thì hãy để cho chúng thực sự trở thành cát bụi trong vũ trụ này, chúng ta chấp nhận tiêu tốn mười năm thời gian ở đây để phá giải tín hiệu lượng tử cũng tuyệt đối không thể nào cho đám rác rưởi vũ trụ này cơ hội, tới lúc đó...

- Dùng bom hydro này tiễn chúng xuống địa ngục!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 77: Tấn Công

Rất nhanh chóng, các chiến cơ vận chuyển dưới sự hộ tống của chiến cơ vũ trụ 003 đã bay tới tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, bắt đầu đi vào bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh từ những lỗ hổng bị phá hoại.

Bên trong tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh cũng xẹt đầy tia lửa điện nhưng mà khác với hiện tượng plasma quy mô lớn ở bề mặt của nó, tình hình bên trong trông có vẻ khả quan hơn nhiều, ngoại trừ một số khu vực đã bị tan chảy plasma, đa phần các khu vực khác chỉ là bị đứt đường dây điện, về cơ bản là không có nguy hiểm gì lớn.

Tuy là trên người các binh lính phòng vệ không mặc chiến giáp liên sao nhưng mà họ mặc trang phục chiến đấu vũ trụ bản hoàn thiện, đây là mẫu trang phục đời thứ tư từ sau khi trang phục chiến đấu vũ trụ đời đầu tiên được phát minh. Nếu như mang bộ trang phục chiến đấu vũ trụ này tới địa cầu của thời kì cách mạng công nghiệp lần thứ ba thì nó đã hơn hẳn bất kì loại áo chống đạn nào trên vũ trụ, đừng nói các loại đạn bình thường, cho dù đạn của súng trường thiện xạ xuyên thủng phòng vệ cũng đừng hòng đâm xuyên nó, bất kì đạn pháo nào đánh lên trên nó cũng không thể nào gây tổn thương cho người mặc bên trong.

Trang phục chiến đấu vũ trụ đời thứ tư này cũng có hệ thống tích trữ năng lượng bên trong và chúng cũng có thể sản sinh ra lớp màng bảo vệ điện từ cùng với đạn pháo súng trường Gauss phòng vệ cơ bản nhất, đương nhiên về hiệu suất thì nó vẫn không thể nào chống chọi được loại vũ khí

hạng nặng nhưng mà binh lính phòng vệ chưa hề phải suy nghĩ qua phải thực thi các nhiệm vụ quân sự lớn một mình, vốn dĩ là họ dựa vào số lượng và loại vũ khí quy mô lớn hay loại vũ khí hạng nặng để tiêu diệt quân địch, cho nên loại trang phục chiến đấu như vậy thật sự là quá đủ rồi.

Cứ như vậy, 1000 lính phòng vệ đã đáp lên tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, đồng thời dưới sự chỉ huy của Vương Quang Chính thì được chia thành 5 đội. Do tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đã hoàn toàn bị mất điện và tê liệt, cho nên bây giờ toàn bộ bên trong tàu mẹ được bao phủ bởi lớp màng hạt cơ bản, điều này khiến cho việc liên lạc giữa các tiểu đội có thể gặp khó khăn, việc họ có thể liên lạc được với nhau hay không thì không một ai có thể đảm bảo được.

Đương nhiên từ sau khi con người có được khoa học kỹ thuật của tàn tích văn minh ngoài hành tinh đến nay đã mấy năm rồi, những vấn đề như vậy vốn dĩ đã được giải quyết từ lâu, một thứ như là trạm trung chuyển truyền phát năng lượng đã được cho ra đời, thật ra nó chỉ là một máy lá chắn hạt cơ bản quy mô nhỏ, có thể chặn được hạt cơ bản trong một phạm vi nhất định, tuy nhiên phạm vi che chắn không lớn, hơn nữa chỉ có thể duy trì trong vòng 12 tiếng đồng hồ, sau đó thì nhất định phải thay nguồn điện mới, nếu không nó sẽ hoàn toàn không hoạt động nữa nhưng mà giá thành chế tạo nó thì thấp. Bây giờ đội quân phòng vệ đang bắt đầu triển khai lắp đặt toàn bộ.

Quay lại vấn đề, dưới sự lãnh đạo của Vương Quang Chính, 5 đội nhóm đã được thành lập. Ngoại trừ đội quân trung ương do Vương Quang Chính dẫn đầu ở lại thì tất cả bốn đội quân khác lần lượt dẫn theo bốn con Hắc Long sáu chân bắt đầu tiến công và khảo sát bên trong tàu mẹ, đồng thời lắp đặt máy lá chắn hạt cơ bản trong phạm vi tiến công, rất nhanh chóng, tất cả các thông tin mà bốn đội thu thập được đã được truyền về đội trung ương, đồng thời đội trung ương cũng đã nhanh chóng xây dựng một

căn cứ địa quân sự đơn giản ở đây và bắt đầu lắp đặt máy tính cỡ lớn để bắt đầu phân tích tình hình ở phía trước.

Tất cả các quân lính phòng vệ đi về phía trước từng bước một theo quy trình huấn luyện trước đây, không lâu sau đó, sau khi nhận được mệnh lệnh của Diêu Nguyên thì hơn 50 chiến sĩ liên sao cũng điều khiển các chiến cơ vũ trụ 003 bay vào bên trong tàu mẹ, sau đó họ đã bay tới khu vực xung quanh Vương Quang Chính. Dù rằng đội quân trung ương tiếp nhận đội quân mặc chiến giáp liên sao nhưng người lãnh đạo lại là phó tư lệnh tàu Hi Vọng, là một người bình thường.

Vương Quang Chính cũng không khách sáo, anh liền sắp xếp 30 chiến sĩ liên sao truy kích về vị trí của một đội quân phòng vệ, đội quân này đã gặp phải sự công kích của đội quân thương nhân ngoài hành tinh, đội quân ngoài hành tinh đó lại là một đội quân được cơ giới hóa, trước mắt, đội quân phòng vệ này đang nấp ở một vị trí an toàn không dám lộ diện, chỉ dựa vào một con rồng đen sáu chân e là không thể nào chống lại được đội quân cơ giới hóa này.

Rất nhanh chóng, 30 chiến sĩ liên sao đã tới hiện trường, dưới sự lãnh đạo của Vương Quang Chính, 30 chiến sĩ liên sao này cùng với nhóm quân lính phòng vệ đã tiến hành tấn công đột kích, và tuyến xung phong đầu tiên của trận đánh đột kích này đương nhiên là Hắc Long sáu chân. Kết quả khiến cho mọi người vô cùng bất ngờ, một đội quân uy lực mạnh như vậy, được trang bị một phương tiện di chuyển là sản phẩm của nền công nghệ cao nhưng mà vừa nhìn thấy 30 chiến sĩ liên sao bắt đầu xung phong thì lập tức bỏ chạy. Bởi vì có một số phương tiện di chuyển không linh hoạt nên một số người ngoài hành tinh đang ngồi bên trong các phương tiện này đều chạy ra bên ngoài tham gia vào trong đội ngũ đào tẩu. Trong trận chiến này, người ngoài hành tinh chưa hề bắn đi một phát súng nào thì dường như họ đã chiến bại và đang trốn chạy!

Cứ như vậy, 30 chiến sĩ liên sao cộng thêm 200 quân lính phòng vệ đã bắt được hơn 200 người ngoài hành tinh, trong đó có hơn 40 người ngoài hành tinh đã tự sát.

Đúng vậy, sau khi bọn họ xác nhận là bọn họ không thể nào trốn chạy được nữa, hơn nữa, sau khi bị bắt làm tù binh thì họ lại tự sát? Điều này thật sự khó hiểu, không những ý chí chiến đấu của người ngoài hành tinh kém như vậy, bọn họ lại còn sợ con người đến thế sao? Đặc biệt là vừa nhìn thấy 30 chiến sĩ liên sao và hơn 200 binh lính phòng vệ bắt đầu xung phong tấn công thì bọn họ hoàn toàn không dám phản công nhưng mà sau khi bị bắt làm tù binh thì lại dám tự sát, đây là logic gì vậy?

Tình hình như vậy nhanh chóng được báo cáo cho Vương Quang Chính biết, sau khi nhận được thông tin này thì Vương Quang Chính cũng cảm thấy vô cùng kì lạ khó hiểu, chuyện như vậy anh cũng không hiểu là logic gì, theo lý mà nói, nếu như ý chí chiến đấu kém tức là bọn họ tham sống sợ chết, nếu như đã sợ chết thì sao lại tự sát, nếu đã có dũng khí tự sát thì tại sao không quyết chí tử chiến một trận, không phải là chết vẻ vang hơn sao?

Vương Quang Chính cũng không dám mảy may chậm trễ, anh liền cử ra một chiến sĩ liên sao điều khiển chiến cơ vũ trụ 003 báo cáo thông tin này cho Diêu Nguyên biết, sau khi Diêu Nguyên nhận được thông tin này thì liền bay thẳng tới căn cứ địa đã tạm dừng xong, bắt đầu hỏi Vương Quang Chính về những sự việc liên quan.

-Thật ra, nếu xét về mặt logic thì thật sự không thể nào lý giải được, nhưng mà cũng không phải là hoàn toàn không lý giải được...

Diêu Nguyên sử dụng kĩ năng của kẻ suy nghĩ, anh nghĩ một hồi lâu rồi nói:

- Cũng có thể là do bọn chúng đã từng tiếp xúc qua chiến sĩ liên sao của loài người chúng ta, hoặc cũng có thể đó chính là đội quân của Ưng, hơn nữa bọn họ cũng không thể nào phân biệt được chiến sĩ liên sao và đội quân phòng vệ bình thường, anh nên biết rằng, đội quân của Ưng chỉ là một đội quân nhỏ gồm mười mấy hai mươi người nhưng mà có thể làm tê liệt hoàn toàn cả hệ thống tàu mẹ. Nếu nói bọn họ làm việc này một cách lén lút, thì nói thế nào tôi cũng không tin, chắc chắn là trên đường tiến công của họ, họ đã giết chết rất nhiều quân đội ngoài hành tinh mới tới được đích đến cuối cùng, hơn nữa tính cách của Ưng thế nào đâu phải anh không biết...

Vương Quang Chính liền hiểu ra và nói:

- Đúng vậy, theo tính cách của Ưng, a, đã nói anh ta bao nhiêu lần rồi nhưng mà anh ta không chịu thay đổi, nếu như theo tính cách của anh ta mà làm, thì chắc chắn là anh ta sẽ giết tù binh, hơn nữa, sẽ tiến hành thăm sát ở trong thời điểm cần thiết, nếu suy luận theo hướng này, sức chiến đấu của chiến sĩ liên sao chắc chắn đã để lại cho họ ấn tượng sâu sắc, hơn nữa sự tàn sát của Ưng lại còn là một ấn tượng sâu sắc khác nữa, khiến cho bọn họ trở nên sợ hãi loài người vô cùng, nếu như thật sự là như vậy, họ không dám chống trả, nhưng sau khi biết chắc mình không thể nào trốn thoát được thì họ quyết định tự kết liễu bản thân, cách nói này có vẻ hợp logic hơn rồi.

Diêu Nguyên gật đầu và nói:

- Chính là như vậy, nhưng mà đây cũng là một tin tốt, nếu muốn chiến tranh, thì điều đầu tiên chính là phải tấn công tinh thần. Về cơ bản đội quân của thương nhân ngoài hành tinh đều không có ý chí chiến đấu nhưng đồng thời bọn họ lại đề cao sức chiến đấu của loài người chúng ta, e ngại không dám tấn công, tại sao chúng ta lại không tận dụng cơ hội này chứ? Chúng ta hãy đi xem thử đám tù binh người ngoài hành tinh kia trước, tìm ra những kẻ đầu hàng trong số đó, để bọn họ dẫn đường cho chúng ta, để họ giúp chúng ta tìm thấy những địa điểm quan trọng xung quanh đây, hoặc là một

số địa điểm cơ mật trọng yếu, hay là một số quan chức cao cấp của thương nhân ngoài hành tinh, đồng thời trong lúc bọn họ dẫn đường, nếu như chúng ta gặp phải đội quân người ngoài hành tinh thì cũng có thể kêu họ tuyên truyền hai điều cho đồng loại của chúng, một là nếu họ chống lại loài người chúng ta, một khi bị bắt sẽ bị thảm sát, có bao nhiêu giết bấy nhiêu. Hai là, nếu tự động đầu hàng thì chúng ta sẽ bảo đảm tính mạng họ được an toàn, tuyệt đối không ngược đãi hoặc thảm sát bọn họ.

Vương Quang Chính nghe xong gật đầu lia lịa nhưng mà khi nói đến thảm sát thì anh ngần ngại một chút rồi nói:

- Nhưng mà đây có phải thật không? Thật sự là thảm sát sao? Hay chỉ là tuyên truyền để hù dọa họ thôi?

Diêu Nguyên nói với một nét mặt lạnh lùng:

- Thảm sát thật sự! Hề đội quân người ngoài hành tinh nào dám chặn đường loài người chúng ta, một khi bọn chúng bị đánh bại thì giết toàn bộ, nếu như không làm thật thì sẽ không có hiệu quả, giống như là lấy ân báo oán thì làm sao báo ân? Đây là một đạo lý! Bây giờ là thời khắc cực kì quan trọng, trong thời gian ngắn nhất chúng ta có thể đưa toàn bộ lực lượng của chúng ta xâm nhập vào bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh được hay không, có thể giành được vị thế tốt nhất trong cuộc đàm phán này được hay không, tất cả những điều này đều phải xem hiện tại, anh còn đang phân vân điều gì?

Vương Quang Chính vẫn còn có chút lưỡng lự, dù sao thì đối với một quân nhân thuộc đảng thiên đường trên mặt đất kiểu phái cũ như anh mà nói, thì việc thảm sát tù binh thật sự là có chút sai trái...

- Đây là mệnh lệnh!

Diêu Nguyên thốt ra câu này.

Sau khi Vương Quang Chính nghe xong thì lập tức đứng nghiêm và lớn tiếng nói:

- Xin tuân lệnh!

Cứ như vậy, bốn đội quân phòng vệ lần lượt có được mười chiến sĩ liên sao làm đội quân tiên phong hỗ trợ, đồng thời còn có thêm một con Hắc Long sáu chân làm tăng sức chiến đấu, tốc độ tiến công của họ được đẩy nhanh hơn nhiều, đồng thời đội quân trung ương của Vương Quang Chính cũng đã tiếp nhận và canh giữ toàn bộ dân thường và các toán quân thương nhân ngoài hành tinh trên đường tiến công của các nhóm quân kia, càng lúc càng nhiều tù binh được họ đưa tới.

Chính trong hoàn cảnh như vậy, Vương Quang Chính tìm ra những kẻ dẫn đường ở bên trong các đội quân người ngoài hành tinh, thông qua thiết bị máy tính thì ngôn ngữ của nền tàn tích văn minh ngoài hành tinh do con người sử dụng có thể được phân tích và làm cho bọn người ngoài hành tinh kia hiểu được, quả nhiên trong số các tù binh có một số người hiểu được ngôn ngữ của loài người, hơn nữa để nâng cao vị trí của kẻ dẫn đường, Vương Quang Chính đưa ra lời hứa, hễ những ai tham gia vào việc dẫn đường, ngoại trừ việc có thể được bảo đảm an toàn tính mạng cho bản thân hẳn ta, cũng có thể yêu cầu tha mạng cho ba tên người ngoài hành tinh khác, loài người cam đoan trong bất kì thời khắc nào cũng sẽ không tấn công bọn họ.

Chính vì như vậy, không những trong đội quân xuất hiện một số lượng lớn những kẻ dẫn đường, ngay cả trong số các dân thường cũng bắt đầu xuất hiện kẻ tình nguyện dẫn đường, lúc này Vương Quang Chính mới nhận thức được đám người ngoài hành tinh này, bọn họ hoàn toàn không có ý thức chủng tộc, quốc gia hay tinh thần tập thể gì cả, hoặc có thể nói ý thức này của họ vô cùng yếu kém, thậm chí về cơ bản là đừng bao giờ hi vọng bọn họ sẽ trung thành, nói không chừng họ có thể sẵn sàng phản bội bất kì lúc nào.

Chính trong lúc đội quân của Vương Quang Chính dẫn đầu đang triển khai tốc độ tấn công, ở một bên khác, Niệm Tịch Không cũng đã tìm ra Lưu Bạch, Hắc Thiết, Trương Hằng, Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều và một loài người mới kẻ sinh tồn, bọn họ đang đi lang thang trong một khu vực nào đó ở bên trong tàu mẹ.

Còn Ưng...

Xác nhận là đã tử trận!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 78: Lời Tiên Tri

Quân phòng vệ tấn công vô cùng thuận lợi, dưới sự trợ giúp của chiến sĩ liên sao và quân tiên phong, đồng thời được Hắc Long sáu chân hỗ trợ sức mạnh phá vỡ một số chốt chặn khó khăn, cả quá trình tiến công vô cùng thuận lợi.

Nhưng mà không thể không thừa nhận một điều, tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh thật sự vô cùng to lớn, lớn đến mức vốn dĩ không thể nào chỉ với đội quân hơn 1000 người này là có thể xâm chiếm toàn bộ. Từ sau khi tiến hành kế hoạch xâm chiếm đến nay đã 24 tiếng đồng hồ trôi qua, quân trung ương của Vương Quang Chính đã bắt giữ được hơn ba mươi ngàn tù binh người ngoài hành tinh, con số này thật sự đã đến mức cực hạn, hơn 200 người canh giữ hơn ba mươi ngàn tù binh ngoài hành tinh, điều này thật sự rất khó khăn.

Trong tình cảnh như vậy, Vương Quang Chính đã nhạy bén cảm nhận được có điều gì đó không ổn, cho nên anh đã lập tức hạ lệnh cho bốn đội quân sắp xếp lại đội hình chờ đợi mệnh lệnh mới, đồng thời chờ đợi các nguồn lương thực viện trợ từ hậu phương.

Bây giờ phải giới thiệu một chút về tình hình bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh.

Bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh trông có vẻ cũ kỹ rách nát nhưng thiết kế của chúng vô cùng tinh xảo, thật sự đã thể hiện được trình độ công nghệ của thời kì cách mạng công nghiệp lần thứ tư, lấy ví dụ

như vỏ ngoài của tàu mẹ bị chiến cơ vũ trụ 003 phá thủng thành những lỗ hổng lớn, cho dù trong hoàn cảnh tàu mẹ đã mất đi toàn bộ nguồn năng lượng nhưng vẫn xuất hiện các bức tường vật lý ngăn cản không khí ở bên trong lọt ra bên ngoài vũ trụ.

Không khí ở bên trong tàu mẹ là loại không khí không thích hợp cho con người hô hấp, đó là một loại không khí có độc, cho nên cho dù là lính phòng vệ hay là chiến sĩ liên sao thì cũng cần được bổ sung không khí từ bên ngoài, bên trong chiến giáp hoặc là trang phục phi hành gia cũng cần phải bổ sung năng lượng, thậm chí là nguồn lương thực, thực phẩm cũng cần được tiếp tế từ bên ngoài.

Trình độ khoa học công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư của loài người cũng có các nghiên cứu về sản phẩm mới liên quan vấn đề bổ sung lương thực trong vũ trụ, một loại công giống như là một con thuyền cách ly loại nhỏ, nó có sức chứa 10 người, 10 người này có thể ở bên trong hoạt động, ăn uống, nghỉ ngơi, chiến giáp liên sao và trang phục phi hành gia có thể bổ sung nguồn năng lượng và không khí, trước mắt bên trong tàu Hi Vọng đã có hơn 30 chiếc thuyền như vậy nằm ở trong kho thành phẩm. Tuy nhiên, đối với 1000 lính phòng vệ và hơn 200 chiến sĩ liên sao mà nói, 30 chiếc phi thuyền này chỉ đủ đáp ứng 1/3 nhu cầu của họ nhưng cũng đành phải đưa chúng ra để giải quyết tạm thời tình hình trước mắt.

Hơn nữa, bản thân họ ở bên trong tàu Hi Vọng vốn dĩ đã không thể nào cho toàn quân nghỉ ngơi, chắc chắn phải để hơn một nửa lính phòng vệ trông chừng bọn tù binh, cho nên chỉ đủ 1/3 thì cứ tạm thời 1/3 vậy. Đầu tiên sẽ cho các binh sĩ ở các đội quân luân phiên nhau bổ sung năng lượng và không khí, tiếp đó áp dụng hình thức luân phiên trực ca cho một bộ phận quân lính đi vào bên trong nghỉ ngơi trước sau đó tới bộ phận khác, đây cũng là một biện pháp thích hợp.

Tiếp theo, dưới sự hỗ trợ của máy số 1 do Ba Lệ điều khiển, từng chiếc phi thuyền nghỉ ngơi ở trên tàu Hi Vọng đã được đẩy ra bên ngoài, tiếp đó, do các chiến cơ vũ trụ 003 tiếp nhận rồi vận chuyển từng chiếc từng chiếc phi thuyền nghỉ ngơi này tới bên trong tàu mẹ, cuối cùng là bàn giao cho Vương Quang Chính, tiếp đó các chiến sĩ liên sao vận chuyển các thuyền nghỉ ngơi này đến điểm đóng quân của bốn đội quân. Kể từ lúc họ đặt chân đến nay đã 24 tiếng đồng hồ, đây là lần đầu tiên các binh sĩ được ăn một bữa cơm ngon, được uống một chén canh nóng, cũng có một số người bắt đầu được sắp xếp đi nghỉ ngơi nhưng mà 2/3 số người còn lại vẫn còn phải tiếp tục cố gắng chịu đựng.

Đây chính là sự chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh kéo dài.

Đương nhiên không phải tất cả các đội quân đều được sắp xếp như vậy, ở một bên khác, Diêu Nguyên đã dùng kĩ năng của kẻ truyền đạt tìm thấy vị trí nhóm người của Lưu Bạch, tổng cộng 30 chiến sĩ liên sao cùng với anh đi tìm kiếm và rước đón các vị anh hùng này.

Trên thực tế, vào lúc này nhóm người của Lưu Bạch đã gần như rơi vào bước đường cùng.

Khoan hãy nói chuyện có các quân địch bao vây, kể từ lúc Ứng kích nổ điểm tập trung năng lượng khiến cho toàn bộ tàu mẹ bị ngắt điện, bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh đã trở nên vô cùng rối loạn, phần lớn các quân đội bắt đầu đào tẩu, bỏ trốn, vốn dĩ đã không còn quân địch nào truy đuổi sáu người bọn họ nữa, điều khiến cho bọn họ rơi vào bước đường cùng chính là năng lượng của chiến giáp liên sao gần như đã hoàn toàn cạn kiệt.

Bản thân chiến giáp liên sao có một nguồn năng lượng cực lớn nhưng mà với tư cách là một hệ thống duy trì sinh mạng, hệ thống tuần hoàn oxy và hệ thống lớp màng hạt cơ bản cộng với hệ thống cử động tự động của chiến giáp liên sao, năng lượng tiêu hao vô cùng lớn, trước đó sáu người họ

đã đánh liên tiếp nhiều trận, năng lượng của chiến giáp liên sao đã sử dụng gần như cạn kiệt, cho đến hiện giờ, năng lượng của chiến giáp liên sao đã không còn bao nhiêu, chỉ cần 2,3 tiếng nữa thôi nếu không nạp năng lượng cho chúng, đừng nói là tiếp tục chiến đấu, hệ thống duy trì mạng sống và hệ thống tuần hoàn không khí sẽ lập tức ngừng hoạt động, sáu người này sẽ chết ngay tức khắc ở bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh.

Nhưng mà chính trong lúc họ đang tuyệt vọng như vậy, khả năng của kẻ truyền đạt từ Diêu Nguyên đã tìm thấy họ, đồng thời Diêu Nguyên đã sử dụng khả năng này nói cho họ nghe về việc lính phòng vệ và chiến sĩ liên sao đã xâm chiếm tàu mẹ, đồng thời Diêu Nguyên cũng yêu cầu bọn họ đứng im một chỗ, không được cử động, giảm thiểu việc tiêu hao năng lượng, Diêu Nguyên sẽ dẫn theo đội quân đến vị trí đó đón họ.

Lúc này, chính trong thời khắc quan trọng nhất, cả sáu người họ bắt đầu ngồi tâm sự với nhau.

- Ủng chết rồi.

Đột nhiên Lưu Bạch thở dài và nói.

Năm người còn lại vốn dĩ định nói một số chuyện thú vị bản thân đã từng trải qua khi ở trên tàu Hi Vọng nhưng khi nghe xong câu nói này thì đột nhiên tất cả bọn họ đều trở nên im lặng.

Hắc Thiết cũng mở miệng nói:

- Thăng nhóc đó trông cũng có vẻ sống rất dai, còn nhớ lúc ở trên địa cầu, có một lần phải đi truy bắt một phần tử tội phạm, xung quanh nơi ẩn náu của tên tội phạm đó được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, ngoại trừ lối ra vào ở cổng chính thì ở những nơi khác đều có cài bom, hơn nữa lúc đó lại là đang ở nước ngoài, không thể nào điều động một đội quân lớn ra trận được, thăng nhóc Ủng này nó quá gan dạ, một mình một súng ngang nhiên xông thẳng vào nơi đặt bom mìn, sau đó vài ngày thì có thông tin là mục

tiêu đã chết, còn Ưng thì đã chạy thoát khỏi khu vực bom mìn mà không có một thương tích nào, một người sống dai như vậy, không ngờ lần này lại...

Nói đến đây, tất cả mọi người đều cảm thấy đau buồn trong lòng, cho dù trước đây họ đối với Ưng không hài lòng như thế nào, cảm thấy Ưng là một người không có tình người nhưng mà rõ ràng anh là một anh hùng, không chỉ là anh hùng cá nhân mà là một vị đại anh hùng của cả chủng tộc nhân loại, nếu không nhờ có anh, rất có thể cũng không thể nào tiêu diệt và vượt qua được đội quân truy kích của thương nhân ngoài hành tinh để có thể đi đến điểm tập trung năng lượng quan trọng này, một vị đại anh hùng như vậy cuối cùng cũng đã chết một cái chết anh hùng, lúc này tình cảm mọi người dành cho anh chính là sự kính trọng và sùng bái.

Đột nhiên Lưu Bạch lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng, anh hỏi chiến sĩ liên sao kẻ sinh tồn:

- Đúng rồi, anh là thành viên của đội chiến sĩ liên sao nào vậy? Tên anh là gì?

Cơ thể của chiến sĩ liên sao đó khẽ rung, muốn đứng dậy nhưng mà có thể là do vừa đói vừa khát cho nên anh ưỡn thẳng ngực lên một chút rồi nói:

- Báo cáo cấp trên, tôi là chiến sĩ liên sao thuộc chiến đoàn thứ sáu, tên của tôi là Nhiễm Trúc Nghĩa.

- Nhiễm? Họ Nhiễm của Võ Diệu Thiên Vương? Họ này hay quá.

Hắc Thiết đứng bên cạnh đột nhiên reo lên.

Nhiễm Trúc Nghĩa liền trả lời:

- Đúng vậy, chính là chữ Nhiễm đó, chữ Trúc trong cây trúc, chữ Nghĩa trong nghĩa khí, Nhiễm Trúc Nghĩa.

Lưu Bạch liên nói:

- Không cần phải giữ kẽ như vậy, dù sao thì chúng ta cũng đã là chiến hữu, lần này chúng ta vào sinh ra tử, chết đi bao nhiêu anh em, chiến đoàn liên sao của chúng ta chắc cũng sẽ giảm đi một hai chiến đoàn, phải xem thử ở phía bên kia tàu Hi Vọng đã chết đi bao nhiêu người... Ôi chiến sĩ liên sao, chiến sĩ liên sao toàn bộ đều do loài người mới và kẻ sinh tồn tổ hợp thành nhưng mà bây giờ số lượng loài người mới và kẻ sinh tồn không biết làm sao để gia tăng, trận chiến này đã chết đi bao nhiêu người, có trời mới biết đơn vị chiến tranh như chiến đoàn liên sao của chúng ta có thể tồn tại được bao lâu nữa.

Thích Hiếu Điều đứng bên cạnh cũng nói:

- Thật ra mà nói, những điềm báo lúc sản sinh ra loài người mới và kẻ sinh tồn thật sự không chính xác lắm, cho đến hiện giờ, tổng cộng đã xảy ra hai lần loài người mới và kẻ sinh tồn thức tỉnh, một lần là lúc rời khỏi địa cầu, lần thứ hai là đến địa cầu mới, tôi cứ nghĩ rằng sau khi rời khỏi địa cầu mới thì sẽ sản sinh ra loài người mới một lần nữa nhưng mà thật sự không ngờ dự đoán của tôi sai rồi, không những bây giờ không thể sinh ra còn bị mất đi, có vẻ như là những gì mà tôi hiểu về quy luật thức tỉnh của loài người mới vẫn có gì đó không đúng.

Nhưng không ngờ, Nhâm Đào lại phản bác lại:

- Điều này cũng chưa chắc, nói không chừng sẽ xảy ra những thay đổi mà chúng ta không thể đoán trước được...

Trong lúc anh đang nói, thì bên trong chiến giáp liên sao của anh vọng ra một tiếng gầm rú, mọi người hướng sự chú ý về anh thì phát hiện bên trong chiến giáp liên sao xuất hiện một con ấu thú Hắc Long sáu chân màu trắng ngọc nhỏ xíu đang bò qua bò lại bên trong chiến giáp liên sao của anh.

- Có vẻ như thằng bé này nó đói rồi, haha, hi vọng là nó vẫn còn chịu đựng được, đừng nhìn nhầm tưởng tôi là miếng thịt rồi cắn tôi một phát là được.

Nhâm Đào sững sờ trong giây lát rồi phá lên cười và nói.

Lúc này, Thích Hiếu Điều nhắm mắt một chút rồi đột nhiên hét lớn:

- Đúng rồi, Nhâm Đào! Tình hình lúc trước vô cùng khẩn cấp, cho nên chưa có thời gian để hỏi anh, con ấu thú Hắc Long sáu chân này làm sao mà anh có được? Tại sao đi đến đây đàm phán với thương nhân ngoài hành tinh anh lại đem theo con ấu thú Hắc Long này? Chẳng lẽ anh đã đoán trước được có điều gì không hay sao? Không, không thể nào, cho dù là đoán trước được cũng không được phép mang theo con ấu thú Hắc Long này!

Lúc này mọi người xung quanh mới bắt đầu để ý, quả thật con rồng đen sáu chân này đã cứu toàn bộ loài người, lúc đó nếu như không nhờ có nó cắn đứt mấy cánh tay robot kia, đội quân này làm sao có thể thoát được ra bên ngoài, tiếp đó họ mới có thể hoàn thành được các nhiệm vụ do Diêu Nguyên đưa ra, cho nên có thể nói tất cả điểm mấu chốt chung quy lại chính là từ con Hắc Long sáu chân này, đó mới là điểm mấu chốt khiến cho con người chuyển bại thành thắng!

Nhâm Đào khoác tay và nói:

- Cho nên tôi mới nói, lần này khi rời khỏi địa cầu mới, có lẽ không phải là không có loài người mới thức tỉnh, chỉ là đã xảy ra một số chuyện mà chúng ta không biết hoặc là không thể nào đoán trước được, a, Thích Hiếu Điều, anh có cách nhìn như thế nào về thời gian, nói một cách chính xác hơn, anh cho rằng có thể đoán trước được tương lai không?

Thích Hiếu Điều sững sờ trong giây lát, anh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đoán trước tương lai, cần phải thu thập một lượng thông tin khổng lồ, sau đó sẽ dựa vào nguồn thông tin này tiến hành suy luận...

- Không, không phải là suy luận như vậy, mà là nhìn thấy tương lai hoặc biết trước tương lai sẽ xảy ra những gì, bao gồm cả khái niệm hỗn mang trong thuyết hỗn mang, lấy một ví dụ đơn giản, 1000 viên châu có đánh thứ tự chuyển động một cách không trật tự, ở phía trước chúng chỉ có một cái lỗ vừa đủ để lọt một viên châu, như vậy có thể về mặt lý thuyết biết được sau bao nhiêu lần chuyển động không trật tự như vậy, viên châu đầu tiên lọt ra khỏi lỗ đó là viên châu mang số mấy không?

Nhâm Đào lắc đầu nói.

Thích Hiếu Điều phân vân trong giây lát, suy nghĩ rồi nói:

- Không, không thể nào, nếu như thống kê về mặt tần suất thì không, nếu như thời gian chuyển động vừa đủ, phạm vi chuyển động vừa đủ thì cũng không thể nào tính toán dựa trên mặt tần suất được, điều này chắc chắn là không thể nào đoán trước được...

Nhâm Đào cười phá lên, anh chỉ vào con rồng con sáu chân ở bên trong chiến giáp liên sao của mình rồi nói:

- Nhưng tôi đã được chứng kiến lời tiên tri như vậy...

- Đây chính là sự đổi mới mà chúng ta không nghĩ ra cũng không biết được!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 79: Đàm Phán Và Thời Gian!

Diêu Nguyên đích thân dẫn theo nhóm người Lưu Bạch về căn cứ đóng quân của đội quân trung ương do Vương Quang Chính dẫn đầu, lúc này sáu người đã vô cùng yếu ớt. Khi Diêu Nguyên tìm thấy bọn họ, chiến giáp liên sao của sáu người đã gần như cạn kiệt năng lượng, sau khi nạp năng lượng một cách khẩn cấp thì sáu người cũng không còn hơi sức để nói thêm điều gì cả, để mặc cho mọi người nhanh chóng đưa họ về căn cứ của quân trung ương, sau đó đưa vào trong các thuyền nghỉ ngơi, một bữa cơm nóng hổi vào lúc này còn đáng quý hơn bất cứ điều gì.

Cùng lúc đó, công tác tra xét bọn tù binh ngoài hành tinh vẫn được tiếp tục, ngoài việc tra hỏi họ vị trí cụ thể của các tầng lớp lãnh đạo ra, loài người còn hỏi thêm các thông tin về các vị trí chủ chốt trong tàu mẹ cũng như các điểm đóng quân và cách bố trí của các đạo quân, ngoài ra còn phải tra xét về các vấn đề liên quan đến virus lượng tử ở trên tàu Hi Vọng, hi vọng có thể phá giải được tình trạng tê liệt của tàu Hi Vọng.

Nhưng không ngờ trong quá trình tra xét, nhân viên tra hỏi đã phát hiện ra một vấn đề kì lạ, đó chính là có ít nhất trên một nửa số lượng dân thường người ngoài hành tinh có vấn đề trí tuệ...

Đúng vậy chính là IQ có vấn đề, cảm giác này rất khó hình dung, nói theo cách đơn giản, giống như đám người ngoài hành tinh này bị chậm phát triển, bọn họ không thể nào đưa ra câu trả lời chính xác cho các câu hỏi của con người nhưng mà rõ ràng họ cũng có chút trí tuệ, cho nên cuối cùng chỉ có thể định nghĩa là họ chậm phát triển.

Người ngoài hành tinh bị chậm phát triển trí tuệ?

Đúng là không thể ngờ được, trong các bộ phim tiểu thuyết viễn tưởng hay là trong các trò chơi của con người, người ngoài hành tinh là chủng tộc có trí tuệ thông minh hơn con người, cho dù là con nít, phụ nữ hay người già của chủng tộc họ thì cũng sở hữu trình độ trí tuệ cao, điều này được suy ra từ thuyết tiến hóa sinh học, chủng tộc người ngoài hành tinh có thể tiến hóa đến mức độ đặt chân vào trong vũ trụ, theo sự phát triển tiến hóa lâu dài và nền giáo dục hiện đại của chúng thì IQ của chủng tộc này không thể thấp hơn con người được.

Nhưng mà tình hình thực tế chính là như vậy, trong số các tù binh thường dân người ngoài hành tinh này có ít nhất một phần ba người ngoài được xác nhận là chậm phát triển, hoặc là bọn họ đang giả vờ nhưng mà một chuyện hiển nhiên như vậy thì làm sao có thể giả vờ được? Một tên, hai tên giả vờ thì còn chấp nhận được nhưng mà ở đây có đến một phần ba người ngoài hành tinh đều giả vờ... Chẳng lẽ bọn họ xem con người đều là những kẻ ngu ngốc hay sao?

Tình hình này nhanh chóng được báo cáo cho Diêu Nguyên và Vương Quang Chính được biết. Lúc này Diêu Nguyên đang nằm ở trong tàu nghỉ ngơi, Vương Quang Chính không dám chậm trễ, lập tức đánh thức anh dậy và báo cáo cho anh nghe thông tin này.

Diêu Nguyên nghe xong cảm thấy vô cùng khó hiểu anh cũng không biết tình hình như vậy có nghĩa là gì, cho nên anh nhanh chóng chạy tới khu vực thẩm tra tù binh để quan sát tận mắt, quả nhiên anh thấy một số lượng lớn tù binh thường dân người ngoài hành tinh có triệu chứng chậm phát triển trí tuệ, có rất nhiều câu hỏi đơn giản nhưng họ đều không có phản ứng gì, tình hình như vậy thực sự rất đáng nghi ngờ.

- Vậy thì những tên người ngoài hành tinh có trí tuệ bình thường khai như thế nào? Có hỏi bọn họ tại sao lại có nhiều tên chậm phát triển như vậy

không?

Diêu Nguyên hỏi Vương Quang Chính một cách tò mò.

Wương Quang Chính gật đầu nói:

- Đã tra hỏi bọn họ nhưng mà trong câu trả lời của mấy tên người ngoài hành tinh bình thường này có một số chỗ chúng tôi đọc không hiểu... Bọn họ nói, những kẻ này được sinh ra sau khi rời khỏi trạm tị nạn cho nên bọn họ có trình độ trí tuệ như vậy là hết sức bình thường, đó là do bên trong tàu mẹ có gần hai triệu người ngoài hành tinh, nếu không thì e rằng những người mới này cũng sẽ không được sinh ra, nói thật lòng, tôi hoàn toàn không hiểu ý của họ là gì.

Diêu Nguyên nghe xong cũng cảm thấy khó hiểu, anh suy nghĩ trong giây lát rồi hỏi:

- Tôi đã nghỉ ngơi trong bao lâu rồi?

Wương Quang Chính nhìn vào đồng hồ ở bên trong chiến giáp liên sao của anh và trả lời:

- Anh đã ngủ trong sáu tiếng đồng hồ, anh có cần nghỉ ngơi thêm nữa không?

- Không cần.

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

- Xem ra, Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều bọn họ đã nghỉ ngơi được mười tiếng đồng hồ rồi đúng không? Đi đánh thức họ dậy đồng thời cho họ ăn một chút đồ và kêu họ qua đây, đúng rồi, lôi thêm người ngoài hành tinh đầu bự có IQ bình thường, hẳn ta là tù binh tốt nhất mà quân ta bắt giữ

được, ta sẽ đích thân tra xét hẳn ta, hỏi hẳn rốt cuộc tình hình là như thế nào.

Theo sự căn dặn của Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều đang ngủ ngon lành thì bị đánh thức, hai người mơ màng vội vàng đi rửa mặt, ăn một chút thức ăn rồi mặc chiến giáp liền sao khấn trương chạy tới nơi thăm vấn, ở đó Diêu Nguyên và Vương Quang Chính đã chờ sẵn từ lâu.

-... Tình hình là như vậy, tôi luôn cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có một bí mật trọng đại, hơn nữa rất có thể nó còn liên quan đến bản chất của cái gọi là trại tị nạn đó, rốt cuộc trại tị nạn là một nơi như thế nào? Những chuyện này chúng ta đều phải làm rõ, tôi đánh thức các anh dậy chính là vì chuyện này, một lát nữa chúng ta sẽ đi tra hỏi một tên sĩ quan đội của bọn thương nhân người ngoài hành tinh, khi chúng ta nói chuyện với tên người ngoài hành tinh đầu bự đó, tôi muốn nhờ các anh phân tích giùm tôi các nguyên nhân và chi tiết cụ thể.

Diêu Nguyên cũng không khách khí, nói cho hai người nghe về tình hình mà hiện giờ anh nắm được.

Hai người cũng cảm thấy có chút khó hiểu, bọn họ cũng không hiểu cái gọi là những đứa trẻ mới chào đời và trại tị nạn đó rốt cuộc có mối quan hệ gì? Tại sao sau khi rời khỏi trại tị nạn, những đứa trẻ được sinh ra đều bị chậm phát triển trí tuệ? Chẳng lẽ bọn người ngoài hành tinh này cần phải có một loại vitamin hoặc dinh dưỡng đặc biệt gì đó mới có thể sinh ra những cá thể đạt tiêu chuẩn và những loại vitamin và dinh dưỡng này chỉ có thể được tìm thấy trong trại tị nạn đó? Nhưng mà cách nói như vậy cũng không đúng lắm...

Hơn nữa một chiếc tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh lớn như vậy lại chỉ có khoảng hai triệu người ngoài hành tinh sinh sống... Điều này thực sự không thể nào tin được!

Nghĩ kĩ lại lúc đó, khi Ưng dẫn theo tiểu đội thực hiện cuộc càn quét suốt dọc đường đi, mặc dù chém giết rất nhiều nhưng cộng lại cũng không đến một trăm ngàn người, thực sự đối với kích thước của tàu mẹ này mà nói thì số lượng của người ngoài hành tinh này thực sự là quá ít ỏi, ít ra so với số dân một trăm triệu thậm chí một tỷ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh mà nói, số dân như vậy ít đến mức không thể nào tin được.

Chẳng lẽ có tình hình đặc biệt gì sao?

Hai người cũng bỏ qua việc bản thân còn mệt mỏi, lập tức cùng với Diêu Nguyên và Vương Quang Chính mặc chiến giáp liên sao lên người rồi đi vào phòng hỏi cung, đập vào mắt họ là tên người ngoài hành tinh đầu bự đang ngồi bên trong.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự trông có vẻ khá điềm tĩnh, chỉ là không biết có phải hăn đói bụng rồi, hoặc là cảm thấy buồn ngủ nhưng trông có vẻ không có tinh thần, nhưng Diêu Nguyên cũng không khách sáo liền yêu cầu cho nhân viên túc trực bên cạnh phiên dịch lời của anh thành ngôn ngữ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh cho tên đầu bự nghe:

- Mấy chuyện khác ta cũng không nói nhiều nữa, người và chủng tộc của người đều đã trở thành tù binh, chúng tôi muốn hỏi người một số chuyện, nếu như người không trả lời, hoặc là nếu để ta biết được người cố ý trả lời sai sau khi ta đi hỏi chủng tộc của người thì người sẽ chết chắc, cho nên nếu như người muốn sống đồng thời muốn chủng tộc của mình được tiếp tục sinh tồn thì hãy thành thật trả lời câu hỏi của chúng ta.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự phát ra một âm thanh không biết là tiếng cười hay là tiếng than thở rồi hăn ta mở miệng nói:

- Các người muốn hỏi gì thì hỏi nhanh đi, từ lúc đội quân của các người xâm chiếm tàu mẹ của chúng ta thì ta đã biết số phận của bản thân,

không còn hi vọng điều gì nữa, kẻ bại trận thì cần phải có tâm thế của kẻ bại trận, ta sẽ không lừa gạt các người điều gì đâu.

Diêu Nguyên cùng ba người bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, sau đó anh quay đầu nhìn thẳng tên người ngoài hành tinh đầu bự:

- Đầu tiên ta muốn hỏi tại sao tộc người của các người hay là các thế hệ sau thuộc các chủng tộc ngoài hành tinh khác lại có nhiều kẻ chậm phát triển trí tuệ như vậy, chậm phát triển, có nghĩa là IQ thấp hơn bình thường, đây chính là câu hỏi đầu tiên mà ta muốn hỏi.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự mở to đôi mắt, hẩn nhìn những người có mặt ở đó một cách tò mò, đột nhiên phá ra tiếng cười như lúc trước:

- Hóa ra sự thật là như vậy, hóa ra đây là một sự hiểu lầm...

Diêu Nguyên và ba người khác càng cảm thấy khó hiểu, anh vội vàng hỏi:

- Người nói như vậy có nghĩa là gì?

Tên người ngoài hành tinh đầu bự chỉ về hướng Thích Hiểu Điều và Nhâm Đào và nói:

- Trước khi hệ thống năng lượng của tàu mẹ bị phá hoại, có phải các người đã từng tra xét tộc người của ta, tại sao chúng tôi lại tấn công các người? Là hai người đúng không?

Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều đưa mắt nhìn nhau, hai người gật đầu, rồi Nhâm Đào nói:

- Thực sự lúc đó bọn ta đã hỏi qua, bởi vì lúc đó các người tấn công tinh thần của bọn ta, khiến cho bọn ta biết được một số chuyện từ trong tâm

hồn của các người nhưng mà không dám khẳng định cho nên mới tra xét các người do đó bọn ta mới biết có lẽ đây là một sự hiểu lầm.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự nói thẳng thừng:

- Cơ thể chủng tộc ta đã bắt đầu thoái hóa nhưng mà ngược lại bộ não của bọn ta phát triển cực mạnh đồng thời xuất hiện năng lực thuộc về mặt tinh thần. Theo những gì mà tổ tiên của ta ghi chép lại, chủng tộc của bọn ta đến từ một hành tinh có môi trường sống tuyệt vời nhưng mà do sự phát triển của khoa học công nghệ, một lượng lớn người máy đã xuất hiện, bọn chúng đã thay thế sức lao động của tổ tiên ta, cho nên cơ thể của bọn ta bắt đầu thoái hóa nhưng trí tuệ thì lại bắt đầu tiến bộ nhưng mà sau đó phần mềm trí tuệ của người máy bắt đầu tự động tiến hóa, chúng cố ý bẻ gãy và hiểu sai phần mềm hạn chế hành vi mà bọn ta lắp đặt cho bọn chúng, bẻ gãy tất cả các lập trình như là không được chống lại mệnh lệnh của bọn ta, nhất định phải bảo vệ tính mạng của bọn ta và bảo vệ tính mạng của bản thân bọn chúng, sau đó đưa ra đáp án cuối cùng là khống chế và giam lỏng toàn bộ tổ tiên của bọn ta xem họ như là những “chủ nhân” sinh vật được nuôi trong lồng, chăm sóc và cung cấp thực phẩm nhưng không hề có sự tự do, không được giao tiếp nói chuyện với nhau.

Không biết vì sao tên người ngoài hành tinh đầu bự này bắt đầu tường thuật lịch sử của chủng tộc mình nhưng mà nhóm người của Diêu Nguyên hay là nói loài người hiểu quá ít về người ngoài hành tinh, cho nên những lời nói này là những tư liệu vô cùng quý báu, cho nên bọn họ đều không cắt ngang lời của hắn, chỉ lặng lẽ thu âm lại bằng thiết bị ghi âm, ghi âm lại toàn bộ lời tường thuật của hắn.

- Trong tình hình như vậy, trong suốt hàng trăm năm bị giam lỏng, tổ tiên của ta ngay cả việc sinh sản cũng được giao phối nhân tạo do bọn người máy tiến hành, tổ tiên của ta dần dần tiến hóa về sức mạnh tinh thần, họ có thể liên lạc trao đổi với nhau bằng phương pháp tâm linh, sau đó dưới sự lãnh đạo vĩ đại của một người, tổ tiên của ta đã giành được thắng lợi

thoát khỏi bọn người máy có IQ sơ cấp, hay có thể nói đây là một thắng lợi của một cuộc đào tẩu lớn, bọn ta trốn thoát khỏi hành tinh mẹ của mình, cho đến hiện tại lịch sử của bọn ta đã kéo dài hơn một vạn tám nghìn năm...

- Cho nên lúc đó người nói chuyện với các người, lời của hắn ta nói, những gì hắn ta nghe thấy, tất cả mọi người trên tàu mẹ của bọn ta đều có thể nghe thấy y như vậy...

Đột nhiên tên người ngoài hành tinh đầu bự nhìn thẳng vào tất cả mọi người và nói:

- Sự hiểu lầm có lẽ là bắt đầu vào khoảng hai trăm bốn mươi sáu năm trước, lúc đó bọn ta bắt gặp một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ của loài người...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 80: Cân Bằng Sự Sống

246 năm trước? Đùa sao?

Sau khi người ngoài hành tinh đầu bự nói ra câu này, tất cả mọi người có mặt ở đó đều vô cùng kinh ngạc, nên biết là tàu Hi Vọng rời khỏi địa cầu bao lâu? Mới khoảng 10 năm thôi, 246 năm trước? Lúc đó loài người vừa mới chạm mốc của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ nhất, làm sao con người có thể đi vào trong vũ trụ?

Nếu như đem 246 năm đổi thành 2 vạn 4 ngàn 600 năm trước thì còn có thể làm người ta dễ tin hơn một chút, bởi vì hoàn toàn có thể xem những con người đó là người ngoài hành tinh có vẻ bề ngoài như loài người hoặc là đó là nền siêu văn minh loài người thời tiền sử của địa cầu, nhưng mà 246 năm? Lúc đó hoàn toàn không thể nào có chuyện phi thuyền vũ trụ của loài người xuất hiện được!

Nhưng mà tốt xấu gì thì cũng phải tiếp tục nghe, đó chính là cách nghĩ của tất cả mọi người.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự tiếp tục nói:

- Lúc đó ở khu vực xung quanh đám mây sao orpheus, đối tượng trao đổi chủ yếu của chúng tôi lần này là một hạm đội của nền văn minh vũ trụ cấp ba, chúng tôi phụ trách vận chuyển các nguyên vật liệu cần thiết cho họ đồng thời tiếp nhận một số chiến lợi phẩm từ họ nhưng mà rất đáng tiếc, đối tượng đánh cướp lần này, thực lực của trại tị nạn bên kia quá mạnh cho

nên chiến lợi phẩm thu được gần như là không có, cuộc chiến vẫn chưa ngã ngũ, cho nên chúng tôi bắt đầu đi về phía một số khu vực ngôi sao để thăm dò, ở đó chúng tôi gặp được một chiếc phi thuyền vũ trụ rất nhỏ.

- Chiếc phi thuyền này vẫn còn duy trì các đặc trưng của nền văn minh vũ trụ cấp một, theo số liệu thăm dò được thì số người ở trên đó khoảng hơn 7400 người, sau khi chiếc phi thuyền đó đi vào trong phạm vi vô cực hạt cơ bản của tàu mẹ chúng tôi thì đã nằm ở trong trạng thái mất hết nguồn năng lượng, đương nhiên chúng tôi là thương nhân, không phải là kẻ cướp hoặc kẻ tiêu diệt, cho nên chúng tôi đã ngừng hệ thống hạt cơ bản, bắt đầu tiến hành trao đổi với bên đó.

- Trong vài năm ánh sáng ở xung quanh khu vực đó không có một tinh cầu nào là thích hợp để sinh sống hoặc có thể cải tạo được, cho nên chúng tôi đều thống nhất rằng chiếc phi thuyền nhỏ bé này là bị rơi ra từ một chiến hạm cỡ lớn, rất có thể đã gặp phải thiên tai vũ trụ gì đó, nếu như chiến lợi phẩm lần này không thuận lợi, chúng tôi dự định sẽ tiến hành giao dịch với chiếc phi thuyền nhỏ này...

Khi nói đến đây, tên người hành tinh đầu bự dừng một chút, giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Diêu Nguyên chờ một lát sau rồi mới hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Tên người ngoài hành tinh đầu bự lại tiếp tục nói:

- Sau đó chúng tôi phát hiện trên chiếc phi thuyền này có sáu kẻ thích ứng vũ trụ, đây thật sự là một cuộc mua bán lớn vượt ngoài sức tưởng tượng, do đó chúng tôi nghĩ cách chiếm lấy sáu kẻ thích ứng vũ trụ này...

Đột nhiên Vương Quang Chính cười phá lên rồi nói:

- Quả nhiên khi hòa bình thì là thương nhân, lúc có lợi ích thì là kẻ cướp, nhìn thấy có loài người mới tức là kẻ thích ứng vũ trụ như cách nói của các người thì các người đi cướp giết ngay một cách vô liêm sỉ, ha ha.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự nhìn Vương Quang Chính một cách khó hiểu và nói:

- Tại sao người lại nói như vậy? Nhìn thấy kẻ thích ứng vũ trụ lại không đi tranh đoạt lấy hay sao? Tại sao lại không tranh đoạt?

Vương Quang Chính bị hỏi ngược lại đến mức câm nín không còn gì để nói, giống như là một tên trộm đi trộm tiền của bạn, sau khi bị bạn bắt thì nó khăng khái nói với bạn rằng, tôi là kẻ trộm, tại sao tôi lại không đi trộm tiền, đó là một logic chết tiệt của kẻ trộm cướp.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự bỏ mặc Vương Quang Chính và tiếp tục nói:

- Nhưng mà chủng tộc này rất thông minh, khi phát hiện chúng tôi có mưu đồ tranh đoạt kẻ thích ứng vũ trụ thì bọn chúng đã nhanh chóng khởi động phần mềm tự nổ của phi thuyền, chỉ cần chúng tôi tiếp tục cưỡng ép, bọn họ sẽ lập tức tự phát nổ, cho nên sau đó chúng tôi đã sử dụng quy trình giao dịch bình thường, hứa với họ sẽ trao đổi với họ công nghệ của nền văn minh vũ trụ cấp hai.

- Cả một quá trình giao dịch vô cùng phức tạp, chúng tôi chưa từng gặp qua một chủng tộc nào khó đối phó như vậy, bất kì một ai trong số chúng cũng có thể nói ra một đồng lý lẽ mà chúng tôi không thể nào phản bác được, đến cuối cùng chúng tôi đã phải trả một cái giá đắt hơn so với tưởng tượng nhiều, đó chính là toàn bộ công nghệ của nền văn minh vũ trụ cấp hai cùng với một ít công nghệ của nền văn minh vũ trụ cấp ba và còn có tinh tượng đồ của khu vực xung quanh, tọa độ tinh cầu trại tị nạn của chúng tôi và cả một lượng lớn thông tin vũ trụ, còn có rất nhiều những

khoáng vật mang tính phóng xạ và các loại tài nguyên thì mới có thể có được sáu kẻ thích ứng vũ trụ.

- Hơn nữa, chủng tộc này thật sự quá thông minh, bọn họ yêu cầu chúng tôi phải giao toàn bộ thông tin công nghệ và nguồn tài nguyên cho họ trước, sau đó họ mới giao sáu kẻ thích ứng vũ trụ cho chúng tôi, một kết quả giao dịch như vậy, sau khi chúng tôi thảo luận thì quyết định sẽ tiến hành theo yêu cầu của họ, dù sao đây cũng là một chiếc phi thuyền vũ trụ bé nhỏ, lại là nền văn minh vũ trụ cấp một, thực sự không hề lo sợ bọn họ sẽ trốn mất.

- Nhưng kết quả lại là...

Nhóm người của Diêu Nguyên đồng thanh hét lớn:

- Bọn họ đã biến mất ngay trước mũi các anh.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự cũng không thấy kì lạ, chỉ nói:

- Đúng vậy, bọn họ biến mất không một chút dấu vết, mang theo tất cả các hàng hóa của chúng tôi biến mất rồi, chuyện này thực sự nằm ngoài tính toán của chúng tôi, chúng tôi đã phải trả rất nhiều thứ nhưng mà cuối cùng không có được gì cả, một chuyện như vậy chưa từng xảy ra trong lịch sử mua bán của chúng tôi, do đó rất nhiều những kẻ tham gia giao dịch đã bị đóng băng, sau khi trở về trại tị nạn thì bọn chúng bị xem như những món hàng bỏ đi, vị lãnh đạo của chúng tôi vô cùng giận dữ...

Diêu Nguyên liền hỏi ngay:

- Sau đó thì sao? Hơn 200 năm sau gặp được chúng tôi, các người tưởng rằng chúng tôi là thế hệ sau của chiếc phi thuyền vũ trụ đó sao?

Tên người ngoài hành tinh đầu bự kinh ngạc hỏi:

- Thế hệ sau? Không phải, chúng tôi tưởng các người chính là bọn chúng, chẳng qua là các người kéo thêm nhiều người khác của chủng tộc mình tới đây để lừa gạt chúng tôi, 246 năm là khoảng thời gian rất dài hay sao? Tại sao lại là thế hệ sau?

Khi nói đến đây, nhóm người của Diêu Nguyên đã có rất nhiều điểm nghi vấn cần phải thảo luận với nhau, anh liền căn dặn lính phòng vệ đưa tên người ngoài hành tinh này ra ngoài, đồng thời đưa lương thực và nước uống tìm thấy ở trên tàu mẹ cho hắn ta một chút, để cho hắn ta được nghỉ ngơi, sau khi họ bàn luận xong, thì lại tiếp tục tra xét hắn.

-... Đầu tiên tôi có một điểm nghi vấn, tại sao lại là 246 năm trước chứ? Nếu như theo cách tính này thì chẳng qua lúc đó địa cầu mới chỉ là thế kỉ 18, 19 mà thôi, lúc đó chúng ta có khả năng phóng phi thuyền vũ trụ ra ngoài vũ trụ sao? Hơn nữa, theo như sự miêu tả của tên người ngoài hành tinh này, chiếc phi thuyền cỡ nhỏ này rất có thể là chiếc phi thuyền chở chính khách trốn chạy từ địa cầu, nhưng mà tại sao lại là 246 năm chứ?

Sau khi chờ tên người ngoài hành tinh ra ngoài, Diêu Nguyên liền nhìn về phía Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều rồi hỏi.

Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều hiển nhiên là cũng cảm thấy vô cùng hoài nghi với mốc thời gian này, rất lâu sau Thích Hiểu Điều mới nói:

- Về vấn đề thời gian, nhất định chúng ta phải hỏi các nhà khoa học mới biết được, nhưng mà theo tình hình trước mắt mà thấy, câu trả lời duy nhất có thể có được chỉ có một, đó chính là có liên quan với kĩ thuật cú nhảy xuyên không gian của chúng ta, đây chính là điểm tương đồng duy nhất giữa chúng ta với bọn chính khách kia khi rời khỏi địa cầu, đó chính là phi thuyền vũ trụ của cả hai bên đều sở hữu kĩ thuật cú nhảy xuyên không gian, đồng thời đều có thể tiến hành cú nhảy xuyên không gian này.

Nhâm Đào liền nói tiếp:

- Theo quan điểm về mặt vật lý học, bản thân thời gian là không có ý nghĩa gì cả, nhất định phải có một vật đối chiếu, hay là phải có một vật thể có thể đem ra đối chiếu, hơn nữa, trong các môi trường khác nhau, thì tốc độ chảy của thời gian là khác nhau, tất cả các yếu tố như là tốc độ, trọng lực, siêu từ trường cũng sẽ ảnh hưởng đến tốc độ chảy của thời gian, cho nên nói không chừng, kĩ thuật cú nhảy xuyên không gian không giống như những gì chúng ta suy nghĩ, chỉ đơn giản là đi về một nơi nào đó trong vũ trụ trong tích tắc, nói không chừng là còn phải tiêu tốn rất nhiều thời gian, nói cách khác, khi thực hiện cú nhảy đến một vị trí nào đó, giống như là giữa hai địa điểm thực hiện cú nhảy phải xuyên qua một lỗ đen, do ảnh hưởng của môi trường trọng lực cực mạnh, thời gian của tàu Hi Vọng đã bị đẩy lên nhanh, tất cả những điều này đều rất có khả năng xảy ra, nhưng mà anh hỏi chúng tôi cũng vô ích, chúng tôi lại không phải là Einstein, cũng không phải là các nhà khoa học vĩ đại gì, thay vì anh hỏi chúng tôi, chỉ bằng anh hỏi các nhà khoa học hay Ba Lệ thì tốt hơn.

Diêu Nguyên suy nghĩ trong giây lát, tạm thời gác vấn đề này lại rồi anh nói tiếp:

- Theo như lời nói của tên người ngoài hành tinh này cùng với những gì mà các anh kể cho tôi nghe thì chuyện này thật sự cũng có thể tin được, ngoại trừ điểm nghi vấn về mặt thời gian thì những mặt khác đều khá phù hợp, trước chúng ta thật sự đã có một nhóm người khác đã lừa gạt họ, cho nên lần này họ mới chủ động tấn công chúng ta trước, nhưng mà cũng không thể vì như vậy mà cho rằng bọn họ là người lương thiện, dù sao thì ngay cả bọn họ cũng cho rằng khi đối phương có kẻ thích ứng vũ trụ thì có suy nghĩ là phải cướp đoạt lấy, bọn họ cũng không phải là người tốt gì.

Vương Quang Chính ở bên cạnh cũng nói thêm vào:

- Vốn dĩ là như vậy, từ việc bọn họ chủ động lừa gạt tấn công, hành vi như vậy vốn dĩ cũng không xứng đáng gọi là thương nhân.

Sau khi mọi người thảo luận một hồi thì tiếp tục đưa tên người ngoài hành tinh đã được ăn uống và nghỉ ngơi vào lại phòng hỏi cung, bắt đầu tiếp tục thẩm vấn hẳn.

Vẫn là Diêu Nguyên bắt đầu câu hỏi trước:

- Chuyện trước kia nay chúng tôi đã biết hết rồi, nhưng tại sao bây giờ anh lại cho rằng đây là một sự hiểu lầm? Chẳng lẽ chúng tôi và chủng tộc kia không giống nhau sao?

Tên người ngoài hành tinh đầu bự lắc đầu nói:

- Không, các người là cùng một chủng tộc, điều này không có gì đáng nghi ngờ, còn tại sao tôi biết đây là một sự hiểu lầm, đó là vì các anh không hề biết một chút gì về định luật suy thoái chủng tộc vũ trụ, điều này hoàn toàn không giống như một chủng tộc sở hữu nền văn minh cấp hai hoàn thiện, hơn nữa lúc trước khi chúng tôi tiến hành giao dịch với chiếc phi thuyền kia, cũng đã truyền đi những thông tin liên quan, nếu như các người là bọn họ thì đương nhiên các người phải biết những thông tin này, không thể nào tiếp tục hỏi chúng tôi nữa, cho nên, ta và tộc người của ta cho rằng, các người thật sự không liên quan đến chuyện này.

- Các người?

Diêu Nguyên tinh tế nhận ra hai chữ này nhưng mà anh không nói thẳng ra, chỉ tiếp tục hỏi:

- Được thôi, nếu như người đã biết đây là một sự hiểu lầm, vậy thì hãy để người nói cho bọn ta biết trước, cái gọi là định luật suy thoái chủng tộc vũ trụ rốt cuộc có nghĩa là gì.

Tên người ngoài hành tinh đầu bự cũng không ngần ngại liền nói ngay:

- Định luật này có nghĩa là tất cả các chủng tộc khi rời khỏi tình cầu sinh sống của mình, thời gian sinh tồn trong vũ trụ càng dài thì trong số các thế hệ sau được sinh ra của chủng tộc này, mật độ có trí tuệ càng thấp, cho đến khi chủng tộc này hoàn toàn diệt vong, chính bởi vì sự tồn tại của định luật này dẫn đến số lượng văn minh bậc cao trong vũ trụ cực kì ít, cho nên trong vũ trụ mới không có việc bị bùng nổ sự sống, do đó trong thời gian mười mấy tỉ năm từ lúc vũ trụ được sinh ra, sự sống trong vũ trụ mới có thể duy trì ở thế cân bằng, không quá ít cũng không quá nhiều, cho nên định luật này còn được gọi là...

- Định luật cân bằng sự sống.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 81: Sự Sống Ở Nơi Đâu?

Lần thứ hai thảo luận với tên người ngoài hành tinh đầu bự, nội dung cuộc thảo luận này thật sự khiến cho mọi người đau đầu nhức óc, trong cuộc đàm phán này đã đề cập rất nhiều nội dung, cho nên sau khi kết thúc cuộc đàm phán này, mọi người đã tiến hành một cuộc bàn luận khác.

- Đầu tiên chúng ta tạm thời bỏ qua định luật cân bằng sự sống, bắt đầu nói một chút về chuyện khác, các anh có còn nhớ khi tên người ngoài hành tinh đầu bự giới thiệu về chủng tộc của nó đã nói rằng bọn chúng có thể liên kết về mặt tâm linh, lúc trước khi hai người các anh nói chuyện với chủng tộc của bọn chúng, những tên người ngoài hành tinh đầu bự khác cũng biết được nội dung cuộc đối thoại đó.

Diêu Nguyên nói với Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều.

Nhâm Đào nói một cách chắc chắn:

- Không sai, lúc trước từ mà tên người ngoài hành tinh đầu bự nhắc đến là “bọn họ”, nói cách khác, chỉ cần chúng ta nói chuyện với một tên người ngoài hành tinh đầu bự nào đó thì cũng có nghĩa là chúng ta đang nói chuyện với toàn bộ lãnh đạo cấp cao của thương nhân ngoài hành tinh, về điểm này chắc chắn là không có gì phải nghi ngờ, đương nhiên với điều kiện là lời giới thiệu của tên người ngoài hành tinh đầu bự đó không phải là giả dối.

Thích Hiếu Điều cũng tán thành với ý kiến này, thấy tình hình như vậy, Diêu Nguyên mới tiếp tục nói:

- Cho nên, trước kia chúng ta vẫn luôn khổ công suy nghĩ về vấn đề đàm phán với quan chức cấp cao của thương nhân ngoài hành tinh, bây giờ cũng đã có được phương án giải quyết, chúng ta có thể nói chuyện với bọn họ bất kì lúc nào, còn một vấn đề nữa, nhất định chúng ta phải nắm rõ giới hạn chịu đựng của họ là gì, hơn nữa, quan chức cấp cao là một tập thể, không phải là một chính quyền cá nhân, sự khác nhau về thể chế của chúng, cũng sẽ khiến cho chúng ta bị thiếu sót trong quá trình đàm phán, vấn đề này tôi sẽ để hai anh đi giải quyết.

Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều đưa mắt nhìn nhau, hai người chỉ đành phải nhận lấy nhiệm vụ này, tiếp theo để cho họ tiếp tục kì kèo với tên người ngoài hành tinh đầu bự kia, khi nào họ làm rõ những chuyện này, cũng chính là lúc cuộc đàm phán giữa con người và thương nhân ngoài hành tinh bắt đầu.

- Anh Vương, anh tiếp tục dẫn theo quân lính phòng vệ và một nửa chiến sĩ liên sao, cố thủ phòng vệ, không cần phải tiếp tục tiến công nữa, các quả bom hydro hạng nặng lần lượt được đặt vào các vị trí khác nhau, bây giờ chỉ cần chờ đợi thời cơ là được, tôi sẽ yêu cầu tàu Hi Vọng cử ra một số nhân tài về mặt chính trị qua đây, cuộc đàm phán tiếp theo rất có thể cần đến họ, đúng rồi, các nhân tài về mặt công nghệ kĩ thuật cũng cần phải được điều động qua đây.

Diêu Nguyên nghĩ một hồi rồi nói với Vương Quang Chính.

Wương Quang Chính đương nhiên là không dám chậm trễ, anh ta liền biểu thị là đã hiểu rõ.

Khi nói đến đây, Diêu Nguyên tiếp tục hỏi Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều:

- Vậy thì các anh có suy nghĩ gì về định luật cân bằng sự sống?

Lần này Thích Hiểu Điều giành quyền trả lời trước:

- Định luật này nghe có vẻ khá ảo diệu, không có tiền đề gì cả, cũng không có chứng minh gì, càng không có lời giải thích gì, chỉ là một lý thuyết suông, tuy rất có thể không phải là do tên người ngoài hành tinh đầu bự kia cố tình lừa gạt chúng ta, nhưng mà tôi cảm thấy rất nghi ngờ với định luật này.

Diêu Nguyên cũng tán thành:

- Thật sự như vậy, định luật này chẳng khác gì một lý thuyết suông, không có quy luật nhân quả, cũng không có thông tin giải thích rõ, nói một cách đơn giản, giống như là một học sinh cấp hai nhìn thấy mấy quyển tạp chí khoa học xong bắt đầu thảo luận với các học sinh tiểu học, nó cho tôi một cảm giác như vậy...

Nhâm Đào đứng bên cạnh, anh đang tập trung suy nghĩ, mãi cho đến lúc này anh mới lên tiếng:

- Không biết các anh có chú ý hay không, tàu mẹ này trông có vẻ rất cũ kĩ rách nát.

Hai người họ sững sờ trong giây lát, cả hai người bọn họ đều sở hữu kỹ năng của kẻ tư duy, khả năng của Diêu Nguyên thì yếu hơn một chút nhưng mà Thích Hiểu Điều là một kẻ tư duy chính hiệu, anh nhìn xung quanh rồi đột nhiên la lên một tiếng như vừa hiểu ra điều gì. Tuy là Diêu Nguyên vẫn chưa hiểu điều này có nghĩa là gì nhưng mà anh cũng biết rằng rất có khả năng Nhâm Đào đã có suy nghĩ của mình về định luật cân bằng sự sống này.

Quả nhiên Nhâm Đào tiếp tục nói:

- Trước kia, theo những thông tin mà chúng ta thu thập được từ tàn tích văn minh ngoài hành tinh, thì nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh là một liên minh văn minh do nhiều chủng tộc hợp thành, cụ thể có bao nhiêu thương nhân ngoài hành tinh đến nay vẫn chưa biết rõ, rất có thể là hàng ngàn hàng vạn, hoặc những tổ chức tương tự như vậy cũng được gọi là thương nhân ngoài hành tinh, đây là một nền văn minh vũ trụ sở hữu phần lớn công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, và một phần công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

- Nhưng mà, điều kì lạ ở nền văn minh này là, bản thân bọn họ chỉ trang bị khả năng sử dụng các loại công nghệ này, bọn họ không có năng lực chế tạo và quy nạp, cũng tức là nói bọn họ chỉ có thể tiến hành trao đổi công nghệ với các chủng tộc khác nhưng mà bản thân lại không thể nào tạo ra cái mới thông qua nền tảng khoa học công nghệ này để nâng cao trình độ khoa học của mình, đối với họ mà nói, những thứ như là cây khoa học không hề tồn tại. Cho dù là bọn họ sở hữu công nghệ khoa học đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, cũng không thể nào suy ra ngược lại các nhánh công nghệ phía trước của nó.

- Một chủng tộc như vậy, nếu xét về mặt logic, thì đương nhiên không thể nào tồn tại được, khoa học không thể nào tồn tại độc lập riêng lẻ theo từng sản phẩm được, đó là một tổng thể không thể nào chia cắt, giống như là những gì chúng ta đã nhắc đến trước kia, không thể nào xuất hiện một sản phẩm công nghệ cao, vỏ ngoài của nó lại là trình độ của thời kì đồ đá, cấu trúc của nó là trình độ của thời kì phong kiến, còn bên trong của nó lại là trình độ của xã hội hiện đại, còn nguyên lý khoa học của nó lại là trình độ của thời kì tương lai, điều này hoàn toàn không thể nào xảy ra được, bởi vì khoa học là một thứ mang tính liên tục, tính hoàn chỉnh và tính chặt chẽ.

Khi nghe đến đây, Diêu Nguyên cũng đã hiểu ra, anh nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi đã hiểu đại khái anh muốn nói gì rồi, không sai, lúc trước khi vừa mới bước vào bên trong tàu mẹ, tôi cũng có một cảm giác kì lạ khó hiểu, chiếc tàu mẹ này, a, làm sao nói đây? Nó quá cũ nát, cũ nát đến mức giống như là một món cổ vật của nhiều năm trước, đương nhiên nếu chỉ như vậy thì cũng bỏ qua được nhưng quan trọng nhất đó chính là có rất nhiều chỗ chắp vá ở bên trong, giống như là một người thợ gỗ không giỏi tay nghề chỉnh sửa chắp vá lung tung trên một sản phẩm đẹp đẽ, nếu như từ phương diện này để tìm hiểu về định luật cân bằng sự sống thì...

- Đầu tiên, chúng ta phải xác nhận định luật cân bằng sự sống, đó là một định luật thật sự tồn tại, là một quy luật do người ngoài hành tinh quy nạp ra sau bao nhiêu năm thời gian, tất cả các chủng tộc sau khi rời khỏi hành tinh mẹ của mình thì sẽ bắt đầu bị thoái hóa, theo thời gian thì trong số những đứa trẻ sinh ra của chủng tộc này, tỷ lệ người bình thường càng lúc càng ít, tỷ lệ người bị chậm phát triển trí tuệ thậm chí là thua cả người chậm phát triển trí tuệ càng lúc càng nhiều, những đứa trẻ sinh ra không hề có những đặc trưng của một cá thể sống có trí tuệ bình thường, nó chỉ là những cái “xác” đơn thuần...

Đó chính là những gì sau khi tên người ngoài hành tinh đầu bự đó nói ra định luật cân bằng sự sống này, là những gì mà nhóm người Diêu Nguyên hiểu được, và bây giờ Diêu Nguyên đang tường thuật lại.

- Trước khi toàn bộ chủng tộc đều bị suy thoái và trở thành những cái “xác” mà bọn họ vẫn chưa thể đột phá đến trình độ cấp chín của nền văn minh vũ trụ, hơn nữa nền văn minh này vẫn chưa được bổ sung đến mức “linh”, thì chủng tộc này sẽ hoàn toàn bị diệt vong, dường như là nó chưa từng tồn tại trong vũ trụ.

- Cái gọi là cân bằng sự sống, đó chính là khi ở trong trại tị nạn, giết chết toàn bộ những kẻ bị chậm phát triển trí tuệ và những tên bị xem như là sản phẩm hoang phế, dùng cái “linh” được bay ra sau khi bọn chúng chết đi để cho ra đời những đứa trẻ bình thường, số lượng tử vong và số lượng

được sinh ra, tổng số lượng “linh” là không thay đổi, đây chính là định luật cân bằng sự sống.

Diêu Nguyên chau mày nói:

- Vấn đề cốt yếu đó chính là nằm ở chữ “linh” này, rốt cuộc đây là thứ gì? Bởi vì sau khi ngôn ngữ của người ngoài hành tinh được phiên dịch ra thì đã được hoàn toàn biến đổi thành loại ngôn ngữ địa phương hoặc con số mà loài người chúng ta có thể hiểu và nhận biết được, từ “linh” này được phiên dịch thành chữ “linh” theo ngôn ngữ địa cầu, có khi nào đó là chỉ linh hồn hoặc linh tính không? Tôi nghĩ không ra, còn nữa, tại sao sau khi đột phá lên trình độ văn minh cấp chín của vũ trụ thì mới không bị diệt vong chứ? Hiểu Điều, điều này gần như là khá giống với những thông tin mà anh nghe được từ bên ZERO.

Thích Hiểu Điều gật đầu, anh ta ấn huyết thái dương của mình và nói:

- Các vị, xin phép cho tôi tổng kết lại từ đầu, đầu tiên, trong định luật cân bằng vũ trụ đã nhắc đến sự diệt vong chủng tộc và phương pháp làm sao để ngăn chặn sự diệt vong chủng tộc này, cũng đưa ra lý do giải thích tại sao trong vũ trụ không có sự bùng nổ sự sống, cũng như là số lượng nền văn minh cao cấp trong vũ trụ lại ít như vậy, bản thân tôi cảm thấy điểm mấu chốt của vấn đề vẫn là nằm ở chữ “linh” này, “linh” này rốt cuộc là đại diện cho thứ gì, linh hồn? Linh tính? Hay là một loại vật chất đặc biệt mà hiện giờ trình độ khoa học của con người vẫn chưa thể nào tìm ra được?

Khi nói đến đây, đột nhiên Nhâm Đào nói:

- Thật ra những gì mà Thích Hiểu Điều nói cũng đã chứng minh một phần định luật cân bằng sự sống thật sự tồn tại... Trước đây tôi đã từng xem qua một quyển tạp chí khoa học, trong đó có một nhà khoa học, tên ông ta là gì thì tôi đã quên rồi, ông ta có nói đến tại sao trong vũ trụ lại im ắng như vậy, theo cách tính toán của ông ta, thì vũ trụ đã được sinh ra hơn 10 tỷ

năm, chỉ cần có sự sống tồn tại và sự sống này đã bước vào trong văn minh vũ trụ, vậy thì không cần bao lâu, cả vũ trụ giống như là mắc phải căn bệnh ung thư ác tính, bị sự sống này lấp đầy, bởi vì bản thân sự sống được tăng trưởng theo cấp số nhân...

- Chỉ cần trình độ khoa học của nền văn minh này đã phát triển đến mức có thể sinh tồn trong vũ trụ, giống như là cải tạo một hành tinh giống địa cầu để trở thành một nơi sinh sống thích hợp, hoặc là chế tạo ra một số lượng lớn phi thuyền vũ trụ, vậy thì 100 triệu dân số, trong khoảng thời gian 100 năm có thể gia tăng gấp nhiều lần, vũ trụ đã sinh ra bao nhiêu trăm năm rồi? Chỉ cần chủng tộc này sinh sống ở vũ trụ hơn 100 triệu năm, vậy thì cả vũ trụ sẽ bị chúng lấp đầy, cho nên kết luận của nhà khoa học này là, nói không chừng trong cả vũ trụ này chỉ có một chủng tộc thông minh duy nhất như là loài người chúng ta ở trên địa cầu...

Khi nói đến đây, đột nhiên Nhâm Đào phá lên cười, cũng không biết có chuyện gì buồn cười, anh ta tiếp tục nói:

- Đương nhiên bây giờ chúng ta đều biết chuyện này là không thể nào, lúc đó cũng có rất nhiều nhà khoa học phản bác quan điểm này, bọn họ liên tiếp đưa ra các quan điểm cá nhân của mình, trong đó có một quan điểm phản bác cực kì nổi tiếng, quan điểm đó là nếu như có người ngoài hành tinh, vậy thì bọn chúng ở đâu? Tại sao bọn chúng lại không đến địa cầu? Đồng thời cũng có một lý luận rừng rậm đen tối vô cùng nổi tiếng, lý luận này cho rằng cả vũ trụ là một khu rừng rậm đen tối, tất cả các chủng tộc đều ẩn mình, một khi chủng tộc nào bị phát hiện thì họ sẽ phải nhận lấy số phận bị tiêu diệt.

- Nhưng mà, tiền đề quan trọng nhất của lý luận rừng rậm đen tối này là tốc độ ánh sáng trong vũ trụ là không thể nào vượt qua được, tiền đề này đã bị phá vỡ rồi, cho nên lý luận rừng rậm đen tối không thể nào tồn tại, vậy thì vấn đề của tôi đơn giản rồi, tại sao trong vũ trụ lại là một khoảng không cô đơn như vậy? Tại sao cho đến hiện giờ chúng ta chỉ mới gặp

được một nền văn minh người ngoài hành tinh còn sống như là đám thương nhân ngoài hành tinh này? Theo lý lẽ thông thường mà nói, chỉ cần một chủng tộc có thể sinh tồn trong vũ trụ thì chủng tộc này có thể lớn mạnh không ngừng cho đến khi nào chúng lấp đầy vũ trụ hoặc là phá vỡ vũ trụ, nhưng mà tại sao vũ trụ thật sự lại là một khoảng không tịch mịch như vậy? Tại sao?

- Nếu như lý giải theo cách như vậy thì định luật cân bằng sự sống cũng tức là một chủng tộc sau khi rời khỏi hành tinh mẹ của mình thì sẽ liên tục bị suy thoái cho đến khi chúng hoàn toàn diệt vong, có lẽ một lý luận như vậy là có thật.

- Khi chúng ta ở trên địa cầu, chúng ta không gặp người ngoài hành tinh, chúng ta quan sát bầu trời là một khoảng không tịch mịch, đó là vì các nền văn minh ngoài hành tinh 99,99%...

- Bọn họ đều đã diệt vong rồi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 82: Bắt Đầu Đàm Phán

Lý luận phản bác mà Nhâm Đào vừa đưa ra, Diêu Nguyên và Thích Hiểu Điều cũng biết, đó là một sự kiện rất nổi tiếng trong giới khoa học ở địa cầu cũ, cụ thể là có hai nhà khoa học đã nhắc đến vấn đề liên quan đến người ngoài hành tinh, trong đó có một nhà khoa học đột nhiên hỏi, những người ngoài hành tinh đó ở nơi nào?

Câu nói này vốn dĩ đã nói rõ rất nhiều điều, đầu tiên nếu như đã có người ngoài hành tinh tồn tại, cũng tức là có sự tồn tại một sinh vật sống có trí tuệ ở bên ngoài trái đất, vậy thì theo như kích thước và mức độ cũ kĩ của vũ trụ trước khi loài người sinh ra, thậm chí trước khi ở trên địa cầu xuất hiện sự sống thì đã xuất hiện người ngoài hành tinh, điều này hoàn toàn có thể xảy ra, thậm chí tỷ lệ đáng tin đạt đến mức 100%, bởi vì cả vũ trụ đã có lịch sử hơn 10 tỷ năm, chắc chắn không thể nào chỉ có loài người, hoặc là nói sinh vật sống ở trên địa cầu là sinh vật sống xuất hiện sớm nhất trong vũ trụ đúng không? Cách nói này có vẻ quá duy tâm.

Chính bởi vì tiền đề này, vậy thì tại sao những người ngoài hành tinh xuất hiện trước mấy trăm triệu năm trước, hơn nữa còn là vô số các chủng tộc ngoài hành tinh khác nhau, bọn họ lại không xuất hiện trên địa cầu? Theo như logic và sự suy luận khoa học, những người ngoài hành tinh này chắc chắn đã bắt đầu kết nối liên lạc với địa cầu từ nhiều năm trước, thậm chí biến địa cầu thành thuộc địa của chúng nhưng tại sao lại không có?

Giả sử một người ngoài hành tinh xuất hiện ở trong hệ ngân hà, hơn nữa chúng đã đạt đến kĩ thuật di chuyển trong vũ trụ sớm hơn loài người

trước 100 triệu năm, thời gian 100 triệu năm có thể làm những gì? Có lẽ người ngoài hành tinh này vì những nguyên nhân A, nguyên nhân B nên đã bị diệt vong, cũng giống như loài người sau khi bùng nổ nội chiến sẽ sử dụng vũ khí hạt nhân, người ngoài hành tinh đã sử dụng loại vũ khí cao cấp hơn tiêu diệt chính bản thân mình.

Nhưng mà cả một vũ trụ rộng lớn vô hạn như vậy chắc chắn không thể nào tất cả các nền văn minh vũ trụ đều tự mình tiêu diệt chính mình như vậy đúng không?

Thời gian 100 triệu năm, đã đủ để khiến cho nền văn minh ngoài hành tinh này sinh ra nhiều thế hệ khác nhau, đưa ra một suy luận logic đơn giản nhất, mỗi 1000 năm, dân số của nền văn minh này tăng gấp đôi, vậy thì 100 triệu năm là bao nhiêu cái ngàn năm? Dân số của chúng rất có thể đã lấp đầy mỗi một hành tinh mà chúng có thể đi đến được đúng không?

Vậy thì tại sao loài người không hề phát hiện bất kì một nền văn minh ngoài hành tinh nào? Không những truyền thông tin ra bên ngoài mà còn sử dụng các biện pháp thăm dò và thám thính vũ trụ khác, điều duy nhất mà con người có thể nhìn thấy chỉ là một khoảng không tịch mịch, tất cả mọi thứ đều tĩnh lặng như vậy, cả vũ trụ dường như chỉ còn sót lại một chủng tộc duy nhất là loài người mà thôi.

Chính bởi vì sự quan sát thực tế này mà tất cả những sự suy luận về văn minh và sự sống trong vũ trụ đều được đưa ra, ví dụ có người cho rằng cả vũ trụ này chỉ có một sinh vật sống thông minh duy nhất là loài người, cũng có người lại cho rằng vũ trụ là một rừng rậm đen tối, nhưng cũng có người cho rằng bức tường tốc độ ánh sáng là không thể nào vượt qua được, vô số các suy luận khác nhau.

Nhưng mà, sau khi bức tường ánh sáng có thể vượt qua được, điều này đã được chứng minh, rất nhiều nhà khoa học trên tàu Hi Vọng đã đưa ra rất nhiều giả thiết mới, lý luận rừng rậm đen tối đương nhiên là bị lật đổ đầu

tiên, kể đến bởi vì sự xuất hiện của tàn tích văn minh ngoài hành tinh thì đương nhiên toàn vũ trụ không thể có duy nhất một sinh vật sống trí tuệ là loài người, nhưng mà tại sao? Tại sao vũ trụ vẫn trống vắng như vậy, sự sống lại khan hiếm như thế?

Cho đến lúc này, sau khi định luật cân bằng sự sống ra đời, mọi người có được thông tin về việc suy thoái sự sống thì tất cả những điểm nghi hoặc trên đều đã được lý giải một cách triệt để.

Thử nghĩ mà xem, một nền văn minh đã đạt đến trình độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, bọn họ rời khỏi hành tinh mẹ của mình, trong suốt chặng đường di chuyển trong vũ trụ, nền khoa học của họ đương nhiên là vẫn tiếp tục phát triển, nhưng mà dần dần bọn họ phát hiện mức độ tiến bộ khoa học của mình càng lúc càng chậm, thậm chí đã chậm đến mức dừng lại khiến cho trong nhiều năm sau đó, các thế hệ sau của nền văn minh này đột nhiên phát hiện bọn họ không thể nào hiểu được một số công thức và định luật khoa học mà tổ tiên họ đã quy nạp và ghi chép lại, bọn họ gọi những công nghệ này là công nghệ cao cấp cổ xưa, vào lúc đó, bọn họ cũng giống như thương nhân ngoài hành tinh hiện giờ, chỉ có thể sử dụng mà không thể nào tự mình quy nạp và phát triển thêm nữa.

Chính vì như vậy, thời gian dần dần dịch chuyển về phía sau, nền văn minh này lại đột nhiên phát hiện, những đứa trẻ mới chào đời của chủng tộc mình, số lượng trẻ bị chậm phát triển trí tuệ gia tăng không ngừng, thậm chí đã đạt đến một tỷ lệ tương đối đáng sợ.

Nhưng tại sao lại như vậy? Tất cả mọi người suy nghĩ mãi mà vẫn không thông, họ tìm hết tất cả các ghi chép khoa học do tổ tiên để lại nhưng vẫn không cách nào tìm ra nguyên nhân bên trong, là vấn đề gen di truyền sao? Không thể nào, chỉ cần số lượng gen di truyền lớn, lại không có hôn nhân cận huyết, làm sao có thể nào sinh ra những đứa trẻ chậm phát triển trí tuệ với một số lượng lớn và trong một thời gian dài như vậy?

Cứ như thế, số lượng kẻ chậm phát triển trí tuệ trong chủng tộc này càng lúc càng nhiều, cả chủng tộc và nền văn minh của họ sắp đến mức không thể nào duy trì được nữa, điểm công kích chết người cuối cùng đến rồi, trong số các chủng tộc này phát hiện có những đứa trẻ mới chào đời hoàn toàn không có cái gọi là trí tuệ, thậm chí ngay cả một chút phản ứng cũng không có, bọn chúng chỉ đơn giản là những cái "xác" được tổ hợp từ những tảng thịt mà thôi!

Cuối cùng, nền văn minh chủng tộc có thể đã đạt đến trình độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, thậm chí là cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ sáu đã bị diệt vong hoàn toàn trong vũ trụ, ngoại trừ một số phi thuyền là các di tích quy mô khổng lồ của họ, thì bất kì ai cũng không tìm được một di tích nào chứng minh là chủng tộc này đã từng tồn tại...

Ba người có mặt ở đó, Diêu Nguyên, Nhâm Đào, Thích Hiếu Điều, sau khi cảnh tượng này xuất hiện trước mặt họ, họ đều trở nên im lặng và trầm ngâm, dường như họ nhìn thấy tương lai của loài người cũng là như vậy, khủng khiếp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Diêu Nguyên liền nói:

- Liên quan đến tất cả những chi tiết về định luật cân bằng sự sống này, nội dung, cách giải quyết của nó, chúng ta nhất định phải nắm được toàn bộ, cho dù là sử dụng biện pháp nào cũng được, nhất định phải nắm được... Thật là may quá, bây giờ chúng ta là kẻ chiến thắng, cho nên có thể yêu cầu bồi thường chiến tranh từ kẻ chiến bại, nếu không thì trong tương lai, khi chúng ta phát hiện trong số các đứa trẻ mới chào đời xuất hiện những đứa bị chậm phát triển trí tuệ, thì lúc đó thật sự là bi kịch của chúng ta.

Nhâm Đào nghĩ một chút rồi nói:

- Vấn đề cốt yếu chỉ có hai mà thôi, một là cái gì gọi là "linh", hai là kẻ thích ứng vũ trụ và định luật cân bằng sự sống tốt cuộc có mối quan hệ gì, hơn nữa tại sao lại xuất hiện chủng tộc suy thoái, có lẽ đây cũng là một điểm mấu chốt quan trọng.

Nhưng Thích Hiểu Điều nói:

- Bây giờ chúng ta nghĩ nhiều như vậy để làm gì, chuyện thật sự đáng quan tâm chính là cuộc đàm phán tiếp theo đây, chỉ cần chúng ta giành được thắng lợi ở trên bàn đàm phán, thì chẳng phải chúng ta sẽ có được tất cả các thông tin về định luật cân bằng sự sống này hay sao? Lúc đó đương nhiên tất cả mọi thứ đều vô cùng rõ ràng, hơn nữa chúng ta còn có thể có được một số lượng lớn công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, cùng với một ít công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, nói không chừng đây chính là bước ngoặt cho nền văn minh loài người bước vào nền văn minh vũ trụ cấp ba.

Hai người còn lại cũng tán thành ý kiến này, tiếp theo đó, bọn họ cũng không tiếp tục tranh luận về định luật cân bằng sự sống nữa, họ chia ra, mỗi người đi lo việc của mình.

Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều tiếp tục đi tra xét tên người ngoài hành tinh đầu bự kia cùng với những tên người ngoài hành tinh đầu bự khác, hỏi tất tần tật mọi thứ từ chúng, mong muốn là có thể tìm ra bất kì kẽ hở hay là chi tiết nào từ trong lời nói của chúng, từ đó tiến hành phân tích và suy luận logic để có lợi cho cuộc đàm phán chính trị phía sau.

Còn Diêu Nguyên thì tiếp quản vị trí chỉ huy của Vương Quang Chính... Vương Quang Chính quá mệt rồi, từ sau khi anh rời tàu Hi vọng đến tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh này, anh không hề nghỉ ngơi một phút giây nào, ngay cả ăn bữa cơm cũng phải canh chừng từng phút từng giây, cho đến bây giờ, sau khi được Diêu Nguyên tiếp quản công việc thì

anh mới có thể yên tâm chạy vào trong tàu nghỉ ngơi, đánh một giấc ngon lành.

Cùng lúc đó, theo chỉ thị của Diêu Nguyên, tàu Hi Vọng bắt đầu chọn ra khoảng 20 nhân viên đàm phán, ngoại trừ những chuyên gia thương mại, thì tất cả các chuyên gia đàm phán trong lĩnh vực chính trị cũng tham gia vào đội ngũ này, kết quả vượt ngoài sự dự liệu của anh. Tàu Hi Vọng đã tạm thời ổn định trở lại, những nghị viên này đều vô cùng hăng hái ghi danh, thậm chí ngay cả nghị trưởng Marthe cũng tự mình tiến cử bản thân, hi vọng có thể tham gia vào trong phái đoàn đàm phán lần này.

Nói đùa sao, đây là lần đầu tiên con người đàm phán chính trị với nền văn minh ngoài hành tinh, hơn nữa loài người còn với tư cách là chủng tộc chiến thắng tiến hành đàm phán hòa bình, chỉ cần cuộc đàm phán lần này tiến triển thành công, vậy thì tất cả những người tham gia đều sẽ được lưu danh vào trong sử sách của loài người, hơn nữa, còn là vẻ vang muôn đời sau!

Nhà chính trị nào hay chính khách nào không mong muốn như vậy? Đây là gì? Đây là tiền vốn chính trị! Sau này, khi mà dân số loài người càng lúc càng gia tăng, trình độ phát triển càng ngày càng cao, hệ thống chính phủ tàu Hi Vọng ngày càng được mở rộng thì những người tham gia cuộc đàm phán lần này cũng sẽ sở hữu số vốn chính trị lớn đến mức không thể tưởng tượng được để tiếp tục tồn tại!

Cho nên, sự nhiệt tình, hào hứng của đám chính khách và đám nghị viên này thật sự là điều mà bản thân Diêu Nguyên khó có thể tưởng tượng được, lúc đầu anh còn tưởng bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh nguy hiểm rình rập, nếu như phải đàm phán ở đây thì những tên chính khách tham sống sợ chết kia sẽ không dám tới, cho nên lúc đầu anh còn dự định dùng mệnh lệnh để yêu cầu họ tới, nhưng mà quả thật anh đã đánh giá thấp khả năng tinh tế về mặt chính trị của đám chính khách này...

Trên thực tế, sự theo đuổi về danh lợi của đám chính khách này hơn gấp nhiều lần so với sự theo đuổi về lợi ích của đám thương nhân, trong rất nhiều trường hợp, đa số thương nhân họ đều sợ chết, tiếc mạng sống, nhưng mà chỉ cần là một chính khách đúng chuẩn, chỉ cần có danh thì chết có là gì? Anh ta chỉ hi vọng được chết thoải mái một chút, anh không thấy Trung Quốc từ xưa đến nay, những viên quan ngự sử vì danh mà mất mạng sao? Thật sự họ không sợ chết sao? Họ sợ, nhưng mà khát vọng đoạt lấy một danh hiệu để lại cho muôn đời sau lớn hơn nỗi sợ chết nhiều lần!

Hơn nữa, bây giờ quân đội của loài người đã xâm nhập vào sâu bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, có lẽ đám chính khách này không hiểu rõ sự chênh lệch thực lực giữa hai bên, cũng không phân biệt được sự khác biệt giữa loài người mới và lính phòng vệ, nhưng mà đương nhiên bọn họ hiểu rõ một chuyện, đó chính là khi chiến tranh đã đánh đến mức chiếm lấy cả căn cứ địa của quân địch thì đối với người đàm phán mà nói, vốn dĩ đã không còn nguy hiểm gì nữa rồi...

Chính vì như vậy, trong 12 tiếng đồng hồ sau đó, một đoàn đàm phán hùng hậu có khoảng 140 người xuất phát từ tàu Hi Vọng, một chiếc thuyền vận chuyển được máy số 1 đẩy ra phạm vi lớp màng hạt cơ bản của tàu Hi Vọng, sau đó đã an toàn đi vào bên trong tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, viên nghị trưởng dẫn đoàn, vị chính khách Anh quốc chính hiệu Marthe vừa xuống phi thuyền thì đã nói với Diêu Nguyên câu nói đầu tiên là:

- Xin thuyền trưởng yên tâm, cho dù phải đánh cược tất cả danh dự của chính trị gia chúng tôi thì chúng tôi cũng đảm bảo trong cuộc đàm phán lần này chúng tôi nhất định phải khiến cho họ thua đến mức không còn mặt mũi đi về!

- Được, tôi tin chắc mọi chuyện sẽ đúng như vậy.

Diêu Nguyên trả lời, sự thật là, anh không hề có một chút lo lắng về cuộc đàm phán lần này, đùa gì vậy, chính khách của loài người đó là một sinh vật khủng khiếp như thế nào, dựa vào trình độ công nghệ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba thì đã có thể lật đổ nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh, khiến cho bọn họ thua đến mức không còn manh giáp, huống hồ chi là bây giờ, ngay cả đại pháo cũng đã đặt lên trên cổ của chúng, nếu như thật sự bị thua ở trên bàn đàm phán, vậy thì Diêu Nguyên nên nghi ngờ IQ của đám nghị viên này khi bọn họ đã gây thêm nhiều phiền phức cho anh.

Nói tóm lại là, trong vòng 48 tiếng đồng hồ sau khi quân đội loài người xâm chiếm tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, cuộc đàm phán hòa bình giữa con người và thương nhân ngoài hành tinh đã chính thức mở ra ở trong khu vực con người chiếm lĩnh...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 83: Thắng Lợi Áp Đảo!

Quá trình đàm phán thì không cần phải bàn nhiều, cuộc đàm phán kéo dài hơn hai ngày và do các nhà chính khách lão luyện, nghiệp dư hay mới vào nghề cùng với các chuyên gia đàm phán thương mại và một ít nhà khoa học khác chủ trì, cảm nhận duy nhất của tất cả bọn họ chỉ có một, đó chính là cả quá trình hết sức nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến nỗi họ đều cho rằng bọn thương nhân ngoài hành tinh đang cố tình kéo dài thời gian để mưu đồ chuyện gì đó.

Thật sự quá nhẹ nhàng! Từ lúc bắt đầu đàm phán đến đây, phái đoàn do Marthe dẫn đầu đã xác định rõ tính chất của cuộc chiến tranh lần này, đó chính là do thương nhân ngoài hành tinh tiến hành cuộc chiến tranh tấn công vô sỉ với loài người, còn phía loài người là tiến hành cuộc chiến phòng vệ chính nghĩa, tất cả mọi lỗi lầm đều do bên thương nhân ngoài hành tinh gánh chịu.

Thật ra đây chỉ là những câu nói sáo rỗng thuộc loại ngôn ngữ chính trị cơ bản nhất, bất cứ ai nghe thấy đều biết đó không phải là thật, lợi ích là lợi ích, cho dù đó là bên phát động chiến tranh, chỉ cần bên đó giành chiến thắng thì đó sẽ là bên chính nghĩa, điểm này thì không có gì phải bàn cãi, cái gọi là lịch sử thật ra chỉ là do kẻ chiến thắng viết nên mà thôi.

Nhưng không ngờ rằng mười mấy tên người ngoài hành tinh đầu bự đó cùng với tất cả các tên người ngoài hành tinh đầu bự ở phía sau chúng lại tưởng là thật. Đầu tiên bọn chúng không ngừng giải thích lý do phát động chiến tranh và sự hiểu lầm trước kia, sau đó lại hoang mang tưởng

thuật lại việc con người đã thảm sát tộc người của họ như thế nào nhưng sau khi bọn chính khách ba hoa vài ba câu xong thì bọn chúng lại nhận hết lỗi lầm về phía mình.

Cứ như vậy, cuộc đàm phán lần này đã gần như ngã ngũ, tập đoàn thương nhân ngoài hành tinh chịu hết toàn bộ trách nhiệm, ngay cả tên người ngoài hành tinh đầu bự cũng thừa nhận điều này.

Thế là mọi việc coi như đã xong, một cuộc đàm phán mà ngay cả đối phương cũng thừa nhận gánh lấy toàn bộ trách nhiệm và sai lầm của mình thì chẳng khác gì một trận cướp bóc trắng trợn, đặc biệt là khi đoàn đàm phán này đưa số lượng người chết bao gồm dân thường, quân lính phòng vệ và hơn ba mươi loài người mới cùng với kẻ sinh tồn quan trọng nhất lên bàn đàm phán, đám người ngoài hành tinh đầu bự này đều lộ ra một vẻ mặt đau khổ, họ đồng ý sẽ dùng tất cả mọi thứ có thể để bù đắp thiệt hại đã gây ra, niềm Hi Vọng duy nhất của họ là cho tộc người của họ một con đường sống, điều này cho thấy họ đã rơi vào bước đường cùng đau khổ nhất.

Cho nên trong hai ngày sau đó, Diêu Nguyên đã có được báo cáo kết quả đàm phán, trong các điều khoản hòa bình mà hai bên đạt được, con người đã chiếm được nhiều lợi ích ngoài sự mong đợi.

Đầu tiên, người ngoài hành tinh đầu bự với tư cách là chủng tộc nắm quyền trong văn minh thương nhân ngoài hành tinh, bọn họ Hi Vọng được con người phóng thích, bọn họ sẽ cùng nhau đập một phi thuyền vũ trụ bay về trại tị nạn của họ, còn tất cả những chủng tộc khác cùng với toàn bộ công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư và lần thứ năm bao gồm toàn bộ thông tin vũ trụ, tinh tượng đồ và các thông tin tương tự như định luật cân bằng sự sống và cả tàu mẹ này sẽ giao hết cho con người.

Nói cách khác, vốn dĩ cứ tưởng đây là một cuộc đàm phán khó khăn trăm bề, thậm chí khiến cho Diêu Nguyên phải tính toán đủ đường mới dám tiến hành lại được giải quyết một cách dễ dàng như vậy, loài người giành

được thắng lợi hoàn toàn, đừng nói là họ cược thua đến mức không còn quần lót, ngay cả người thân của họ cũng phải đưa ra làm vật bồi thường, đây đã không còn là đàm phán hay là đầu hàng vô điều kiện gì nữa rồi, đây rõ ràng là một vụ cướp trắng trợn, còn đáng sợ hơn cả việc đóng quân xâm chiếm.

Cho nên, ngay cả Diêu Nguyên cũng nảy sinh suy nghĩ là bọn người ngoài hành tinh đang có mưu đồ gì đó, cho nên anh liền ra lệnh cho toàn quân gia tăng phòng bị, đồng thời điều chỉnh toàn bộ bơm Hydro vào trạng thái chỉ cần nạp mật mã là có thể sử dụng ngay, chỉ cần có chút gì khác thường, liền khởi động cho phát nổ toàn bộ tàu mẹ này.

Nhưng mà không hề xuất hiện mưu đồ gì, trong nhiều tiếng đồng hồ sau khi kết thúc cuộc đàm phán, tên người ngoài hành tinh đầu bự nói với Diêu Nguyên rằng, bọn họ sẽ đi lên tàu Hi Vọng giải mã virus lượng tử trên tàu Hi Vọng, điều này cũng có nghĩa là tàu Hi Vọng sẽ khôi phục trạng thái tự do hoạt động, đồng thời, đối với tàu mẹ mà nói, cơ hội cuối cùng để họ lật ngược tình thế cũng sẽ mất đi.

Tuy nhiên để phòng hờ bất trắc, Diêu Nguyên vẫn sắp xếp quân đội, điều chỉnh nhân viên bên trong tàu Hi Vọng, quân đội phòng vệ dưới sự lãnh đạo của các chuyên gia triển khai công tác canh giữ ở các địa điểm quan trọng trong tàu Hi Vọng, đồng thời, một khi tàu Hi Vọng khởi động chương trình tự nổ, họ sẽ lập tức cắt đứt ngay nguồn năng lượng chủ trong tàu Hi Vọng để tàu Hi Vọng ở trong trạng thái ngắt điện hoàn toàn.

Hơn nữa Diêu Nguyên cũng chỉ cho phép một tên người ngoài hành tinh đầu bự vào trong tàu Hi Vọng để cho hắn giải mã virus lượng tử của tàu Hi Vọng.

Dù đã tiến hành đủ các biện pháp phòng bị nhưng mọi người vẫn không khỏi lo lắng, dù sau thì tàu Hi Vọng cũng là gốc rễ của loài người,

nếu tàu Hi Vọng mà mất đi, vậy thì loài người coi như chấm hết, cho nên cẩn thận hơn nữa cũng không có gì quá đáng.

Vài tiếng đồng hồ sau, cho đến khi tàu Hi Vọng có thể tự do hoạt động trở lại và sau khi thông tin virus lượng tử được phân tích rõ ràng, tên người ngoài hành tinh đầu bự đã trở về tàu mẹ, xem ra mọi chuyện diễn ra đúng như lời của tên người ngoài hành tinh đầu bự nói, bọn họ đã nhận thua hoàn toàn rồi.

Hoàn toàn không thể hiểu nổi hay là hoàn toàn không thể tưởng tượng được, một chủng tộc như vậy, làm sao có thể trở thành chủng tộc nắm quyền lãnh đạo nhiều chủng tộc khác? Làm sao bọn chúng có thể trở thành “thương nhân” vũ trụ? Làm sao có thể tiếp tục sinh tồn trong vũ trụ chứ?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, ngay từ lúc ban đầu ở trên tàu Hi Vọng tiếp xúc với bọn thương nhân ngoài hành tinh này, các chuyên gia đàm phán thương mại đã nói với Diêu Nguyên rằng, kĩ năng đàm phán của bọn thương nhân ngoài hành tinh vô cùng kém cỏi, thậm chí giống như là bọn thương buôn ngoài chợ trời, vốn dĩ không phải là đối thủ của bọn chuyên gia đàm phán đó, chỉ cần vài ba lời đã có thể phản bác lại toàn bộ những lý lẽ họ đưa ra, cho nên việc họ bị đám chính khách loài người đó hạ gục hoàn toàn cũng là lẽ đương nhiên.

- Đây là một nền văn minh đã bước vào thời kỳ suy thoái chủng tộc, e rằng lúc bọn chúng mới rời khỏi tàu mẹ của mình cũng là một tập thể chủng tộc vô cùng thông minh nhưng mà trải qua gần hai chục ngàn năm sinh sôi trong vũ trụ, cho đến ngày nay trình độ trí tuệ của cả tộc người đã xuống thấp đến một mức độ đáng sợ, đồng thời bọn họ cũng mất đi năng lực sáng tạo và khả năng tưởng tượng, e rằng sau vài ngàn năm nữa, cả nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh đầu bự này sẽ biến mất trong vũ trụ.

Thích Hiểu Điều đứng bên cạnh Diêu Nguyên thở dài và nói.

Lúc này tàu Hi Vọng đã khôi phục được khoảng một tuần, các công tác khôi phục sau chiến tranh vẫn được tiếp tục, hơn nữa nói sao Diêu Nguyên vẫn không đồng ý với đề nghị của tên người ngoài hành tinh đầu bự là giải phóng lớp màng hạt cơ bản để cho tầng lớp cấp cao của họ trực tiếp gửi tới các tài liệu về khoa học kỹ thuật qua đây, anh vừa nghe là phản đối ngay.

Thời khắc càng quan trọng thì càng phải cẩn thận với những tình huống như vậy, sợ nhất là ở trong giây phút cuối cùng bọn chúng lật ngược ván cờ cho nên Diêu Nguyên không đồng ý giải phóng lớp màng hạt cơ bản, ngược lại còn để cho tàu Hi Vọng vào trong trạng thái ECS, đồng thời để có thể truyền đạt được các kiến thức khoa học kỹ thuật, một tiểu đội khoảng một trăm quân lính phòng vệ và mười tên chiến sĩ liên sao, tuân lệnh bắt đầu xây dựng một đường đi nối liền từ căn cứ chiếm lĩnh đến vị trí của tầng lớp cao cấp của thương nhân ngoài hành tinh trong khu vực lớp màng hạt cơ bản, tiếp theo dùng đường dây để truyền thông tin trong đường thông nhau đó.

Công trình này kéo dài khoảng một tuần, cho đến ngày hôm nay chính là thời khắc bọn người ngoài hành tinh đầu bự này truyền đi các thông tin về khoa học công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư và lần thứ năm cùng với các thường thức vũ trụ và các thông tin quan trọng khác. Trong căn cứ chiếm lĩnh, các nhà khoa học đã đứng đây chờ đợi từ lâu, khi tiếp nhận một công nghệ nào cũng phải tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng, tiến hành suy luận thử nghiệm dựa trên trình độ kỹ thuật hiện giờ của loài người, mục đích là để phòng hờ bọn người ngoài hành tinh này giở trò, đưa ra các thông tin giả dối để lừa gạt và hãm hại loài người.

Trong một chiếc thuyền nghỉ ngơi, Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều ba người đang tập trung xem một thông tin quan trọng nhất một cách tỉ mỉ, cũng tức là cái gọi là lý luận định luật cân bằng sự sống cùng với các thông tin liên quan đến nguồn gốc của lý luận này.

Lý luận này ra đời lúc nào và vào nền văn minh nào đã không thể nào kiểm tra được nhưng mà có thể đoán được lịch sử của nó còn lâu đời hơn cả nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh, thậm chí còn lâu đời hơn cả trại tị nạn của họ.

Lý luận này chỉ ra rằng, toàn bộ sinh mạng đều được quyết định bởi hai bộ phận, một là vật chất, hai là linh, cái gọi là linh cũng tức là chỉ tinh thần.

Bất kỳ sinh mạng nào cũng có linh, nếu không có linh thì không thể gọi là sinh mạng, bao gồm cả sinh vật sống trí tuệ nhân tạo, bất kể là trí tuệ nhân tạo sơ cấp, trung cấp hay sơ cấp, tất cả các trí tuệ nhân tạo đều không có linh, cho nên toàn bộ trí tuệ nhân tạo này chỉ có thể tồn tại dựa vào nền văn minh tạo ra nó, trình độ khoa học kỹ thuật của chúng cũng không cách nào phát triển được, bởi vì bọn chúng không có khả năng sáng tạo và trí tưởng tượng nên chỉ có thể tiến hành phân biệt logic dựa trên trình độ trí tuệ và lập trình máy móc.

Tất cả sinh mạng của các chủng tộc đều có linh nhưng một khi chủng tộc này rời khỏi hành tinh mẹ của mình, trừ khi có thể tìm ra một hành tinh mẹ mới là một tinh cầu sinh ra tự nhiên thì số lượng linh của chủng tộc đó sẽ là một hằng số, không tăng cũng không giảm, cũng có nghĩa là sau khi chết đi bao nhiêu người thì sẽ sinh ra những đứa trẻ sở hữu bấy nhiêu linh.

Đương nhiên, một cá thể sống thông minh trưởng thành, số lượng linh mà hân sở hữu chắc chắn sẽ nhiều hơn một trẻ sơ sinh mới ra đời, cho nên điều này cũng khiến cho một số chủng tộc sau khi rời khỏi hành tinh mẹ của mình, số lượng linh gia tăng nhiều lần không có gì là bất thường.

Nhưng mà định luật cân bằng sự sống này có một hạn chế tự nhiên, tương tự như định luật bảo toàn năng lượng vậy, năng lượng thật sự có thể sử dụng thật ra không hề được bảo toàn, có một bộ phận năng lượng cực kỳ lớn không hề được sử dụng mà là bị phát tán ra không gian xung quanh,

linh cũng như vậy, phần lớn linh sẽ được những đứa trẻ mới ra đời hấp thụ, một ít linh sẽ bị phát tán, cho nên gây ra hiện tượng thoái hóa chủng tộc.

Đương nhiên, số lượng trẻ sơ sinh càng nhiều thì số lượng linh bị phát tán sẽ càng ít, đồng thời nếu sử dụng một số công nghệ đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm thì hoàn toàn có thể hạn chế sự phát tán linh, điều này dẫn đến sự ra đời của trại tị nạn, do các chủng tộc hợp sức xây nên, sau đó ra ngoài bắt các sinh vật sống khác, mang về trại tị nạn rồi giết chúng hay là xuống tay giết các tội phạm hay những kẻ chậm phát triển trí tuệ của chủng tộc mình, sau khi giết chúng, số lượng linh sẽ được tăng lên, đó chính là giá trị tồn tại của trại tị nạn.

Đồng thời, liên quan đến kẻ thích ứng vũ trụ...

Lý do mà kẻ thích ứng vũ trụ có giá như vậy là bởi vì linh của tất cả kẻ thích ứng vũ trụ đều xảy ra những biến đổi khác thường ở một mức độ nào đó, họ đã có thể thích nghi với vũ trụ, thích nghi với hoàn cảnh sau khi mất đi hành tinh mẹ, họ có thể tự do hấp thụ linh, sau đó ban linh cho trẻ sơ sinh của chủng tộc mình...

Nói cách khác, chỉ cần còn có kẻ thích ứng vũ trụ, vậy thì chủng tộc đó...

Mãi mãi không bao giờ bị suy thoái suy yếu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 84: Thu Hoạch Và Thời Gian Rời Khỏi

Lần này thương nhân ngoài hành tinh thật sự không có mưu đồ gì, hay chính xác hơn là sau khi Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều ba người luôn túc trực quan sát theo dõi thì thấy rõ ràng là họ không có mưu mô gì.

Bọn họ đã bỏ ra khoảng 15 ngày để truyền cho con người toàn bộ kiến thức công nghệ và thông tin vũ trụ, sau đó bọn họ còn dự định từ bỏ tàu mẹ và các chủng tộc khác, tự chủng tộc mình đáp lên phi thuyền rời khỏi, nhưng mà dự định này đã bị Diêu Nguyên ngăn cản, anh sợ, lỡ như bọn thương nhân ngoài hành tinh này trước khi rời khỏi tự kích nổ phi thuyền thì chẳng phải loài người sẽ bị diệt vong theo họ sao?

Trong thời gian 15 ngày này, tất cả các thông tin khoa học công nghệ đều được phân loại, đầu tiên đương nhiên là phải xem xét thông tin đó là thật hay giả, công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư hay công nghệ thấp hơn còn đơn giản, các chuyên gia khoa học của tàu Hi Vọng cũng không phải là các tay gà mờ, trong khoảng mười mấy phút đến vài tiếng đồng hồ sau khi nắm được các thông tin này trong tay là họ đã có thể phân loại được, còn hàng trăm thậm chí là toàn bộ giới nghiên cứu của tàu Hi Vọng bao gồm nhà khoa học, nhà nghiên cứu, thực tập sinh và sinh viên của trường đại học trên tàu Hi Vọng đều đang bận rộn với chiến lợi phẩm thu được lần này, cho nên các thông tin này không hao tốn nhiều thời gian của loài người, thậm chí chỉ cần bỏ ra thời gian 3 ngày là đã có thể xác

nhận toàn bộ hệ thống công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư và công nghệ thấp hơn.

Trọng tâm thực sự vẫn là bốn công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

Một trong số đó là động cơ di chuyển bẻ cong. Tuy là nói chỉ là một loại động cơ nhưng mà nó chứa đựng hai công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, một là điểm tập trung năng lượng plasma mà tiểu đội do Ứng dẫn đầu đã nhìn thấy lúc trước, bởi vì kỹ thuật bẻ cong hành trình tiêu tốn năng lượng cực kỳ nhiều, hơn nữa đơn vị thời gian, đặc biệt nguồn năng lượng cần thiết sau khi bước vào giai đoạn bẻ cong hành trình là một con số thiên văn, nguồn điện thông thường vốn dĩ không đủ để cung ứng cho nó, cho nên nguồn plasma cao cấp hơn đã trở thành nguồn năng lượng cung ứng chính của nó, cho nên công nghệ đầu tiên của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm đó chính là làm sao để năng lượng điện chuyển hóa thành năng lượng plasma cùng với các kiến thức bảo đảm an toàn và sử dụng năng lượng plasma.

Công nghệ thứ hai mới là các thông tin liên quan đến động cơ bẻ cong bao gồm phương thức chế tạo và các điểm chú ý liên quan, nhưng điều khiến cho các nhà khoa học phát điên lên là không hề có bất kỳ một giải thích khoa học nào liên quan, cũng tức là nguyên lý, chương trình, nguồn gốc và phân nhánh khoa học của kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng, những thông tin này toàn bộ đều không có!

Đưa ra một ví dụ đơn giản, đó chính là cho anh một bản vẽ chế tạo máy tính, linh kiện đưa cho anh đầy đủ, chỉ cần anh biết lắp ghép là được, nhưng hoàn toàn không nói cho anh biết máy tính hoạt động như thế nào, nguyên lý ra sao, chương trình bên trong là gì, tại sao nó lại như vậy, hoàn toàn không có!

Nên biết, kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng không đơn giản là một kỹ thuật di chuyển vượt qua tốc độ ánh sáng, theo như lời của Sillery nhà khoa học và bậc thầy vật lý học nói với Dao Nguyên thì cả cây công nghệ này bao gồm năng lượng, không gian và cả các kiến thức cơ bản nhất trong vũ trụ, có thể nói như vậy, nếu loài người có thể sở hữu toàn bộ cây công nghệ phân nhánh của kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng, điều này có ý nghĩa quan trọng không thua kém gì việc loài người vào đầu thế kỷ 20 có được thuyết tương đối và việc loài người vào cuối thế kỷ 20 có được thuyết lượng tử, đây sẽ dẫn đến bước nhảy vọt vượt thời đại trong hệ thống khảo học của tàu Hi Vọng!

Nhưng bây giờ, văn minh thương nhân ngoài hành tinh chỉ cho con người hướng dẫn chế tạo kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng? Chết tiệt, tù binh mà còn dám giờ trò? Các nhà khoa học thật sự rất tức giận, nỗi giận này chẳng thua gì nỗi giận khi nhìn thấy một mỹ nữ nằm trên giường, sau khi vồ lên giường mới biết cô ấy là bê đê! Không, không chỉ đơn giản là bê đê, mà còn là một bê đê bị bệnh AIDS!

Chính vì như vậy, đoàn thám phán không chỉ là đàm phán với bọn thương nhân ngoài hành tinh đầu bự mà còn tiến hành các biện pháp hù dọa, uy hiếp, dụ dỗ, lường gạt khác nhau nhưng kết quả cuối cùng có được chỉ có một...

Thương nhân ngoài hành tinh chỉ sở hữu phương pháp chế tạo, đây cũng là do họ mua về bằng một số tiền lớn, hơn nữa đây cũng là một cuộc mua bán của hơn sáu ngàn năm trước, họ thật sự không có cây công nghệ phân nhánh cụ thể của nó....

Câu trả lời như vậy đương nhiên không thể khiến cho loài người hài lòng được, nhưng mà người ngoài hành tinh đầu bự thật sự đã không còn cách nào khác, thậm chí họ còn đồng ý lấy một nửa tộc người của mình làm vật bồi thường, nhưng mà con người làm gì tha thiết với một đám người ngoài hành tinh đầu bự bình thường nhưng cũng có thể có chút chậm phát

triển trí tuệ kia, cuối cùng chỉ đành phải buồn bã nhận lấy công nghệ này, dù sao con người cũng không phải là thương nhân ngoài hành tinh, cho dù chỉ là thông tin chế tạo động cơ di chuyển bề cong, các nhà khoa học cũng có thể từ đó tìm kiếm một lượng lớn thông tin khác, chỉ cần có đủ thời gian, tiến hành phân tích rõ ràng kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng là hoàn toàn có thể làm được...

Cứ như vậy, thời gian trôi đi được khoảng tám ngày, tiếp theo là ba công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, đây cũng là hệ thống quân sự mà loài người luôn khao khát, hệ thống mô phỏng năng lượng!

Đây là một công nghệ khoa học sau khi vượt qua thời kỳ đỉnh cao của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư vừa đạt tới thời kỳ đầu của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, sử dụng hiệu ứng từ trường khiến cho năng lượng tập trung ở trong phạm vi từ trường sản sinh ra các hiệu quả tổ hợp khác nhau.

Nghe thì có vẻ không rõ ràng, nên đưa ra một ví dụ cụ thể như sau, trước kia tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh sử dụng loại vũ khí siêu cấp – trấn hồn ca, đó chính là sự điều khiển thực tế của loại công nghệ này, cũng tức là nói, chỉ cần năng lượng đầy đủ, như vậy dưới sự bố trí của chương trình từ trường đã cài đặt trước có thể hình thành nên gần như tất cả các vũ khí Guass, hơn nữa có thể sử dụng hiệu ứng tấn công trấn hồn ca.

Đương nhiên, công nghệ này cũng không toàn diện, cho nên uy lực của trấn hồn ca do công nghệ này mô phỏng ra tuy rất lớn nhưng mà thời gian tích trữ năng lượng lại cần đến mười phút đồng hồ, dưới sự cung cấp năng lượng khổng lồ của tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh còn cần đến thời gian lâu như vậy, nếu như là tàu Hi Vọng sử dụng trấn hồn ca thì có lẽ phải tiêu tốn khoảng vài tiếng đồng hồ mới có thể tích trữ đủ năng lượng để sử dụng.

Tiếp theo là công nghệ cuối cùng của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, đây chính là công nghệ phục hồi người máy nanomet lúc trước đã khôi phục tàu mẹ.

Trên thực tế, công nghệ này nằm giữa cách mạng công nghiệp lần thứ tư và lần thứ năm, công nghệ này cũng là công nghệ hoàn chỉnh nhất trong số các công nghệ thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm của thương nhân ngoài hành tinh.

Công nghệ này bao gồm nhiều bộ phận, một là kỹ thuật chế tạo người máy nanomet, bao gồm kỹ thuật chế tạo phần lõi và chất liệu, thứ hai là kỹ thuật truyền cảm năng lượng vi sóng điện từ, cũng tức là có thể khiến cho người máy nanomet có thể có nguồn năng lượng vô tận trong phạm vi vi sóng, thứ ba là kỹ thuật chế tạo và điều khiển trí tuệ nhân tạo, nếu kết hợp cả ba kỹ thuật này lại sẽ tạo ra kỹ thuật người máy nanomet hoàn chỉnh.

Có thể nói, trong bốn công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, chỉ có công nghệ cuối cùng này khiến loài người hài lòng, các nhà khoa học liên quan khác, đặc biệt là các nhà khoa học về mảng trí tuệ nhân tạo, lúc trước có được các thông tin liên quan từ tàn tích văn minh ngoài hành tinh, bây giờ sở hữu thêm các thông tin này vui mừng khôn xiết, nếu như không phải thương nhân ngoài hành tinh là kẻ địch, nói không chừng họ sẽ ôm chầm lấy bọn thương nhân ngoài hành tinh đầu bự hôn lấy hôn để, các nhà khoa học này chẳng khác gì những kẻ vui quá hóa điên, theo như họ nói, chỉ cần nghiên cứu triệt để công nghệ này, con người sẽ bước vào một thời đại hoàn toàn mới!

Sau khi các công nghệ kể trên được xác nhận hoàn tất, thời gian đã trôi đi 15 ngày.

Sau đó là các thông tin liên quan đến tất cả các phương diện trong vũ trụ, lượng thông tin này cực kỳ nhiều, nhiều gấp mười lần toàn bộ các công nghệ trước kia cộng lại.

Nhưng mà chính trong lúc Diêu Nguyên dự định cử ra các chuyên gia xác nhận từng thông tin một thì Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều đưa ra các dự báo nguy hiểm.

- Sau khi hai chúng tôi thảo luận xong thì đều cho rằng chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều tìm thấy Diêu Nguyên đang bàn chuyện với đoàn đàm phán, đồng thời nói thẳng với Diêu Nguyên trước mặt các nghị viên trong phái đoàn đàm phán kia.

Đột nhiên cả phái đoàn đều xôn xao, gần như tất cả mọi người đều phản đối lời đề nghị này, đồng thời họ còn đưa ra nhiều lý do, ví dụ như ở tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh này còn một lượng lớn nguồn sản vật quý hiếm hay là tàu mẹ này cũng là một chiến lợi phẩm hay là các chủng tộc người ngoài hành tinh này có thể làm nô lệ cho con người, hay là....

Tóm lại, không có ai là tán thành với đề nghị của hai người họ.

So với đám nghị viên đã hưng phấn đến mức hết lý trí này thì Diêu Nguyên bình tĩnh hơn nhiều, anh vội vàng yêu cầu mọi người im lặng, hỏi thẳng hai người họ:

- Lý do? Bây giờ là lúc chúng ta tiếp nhận chiến lợi phẩm, bây giờ đề nghị rời khỏi... Lý do là gì?

Thích Hiếu Điều nói:

- Chiến lợi phẩm? Chẳng phải chúng ta đã có được rồi sao? Gần như tất cả công nghệ và các thông tin liên quan đến kiến thức vũ trụ chúng ta đều đã có được trong tay, hiện giờ còn thiếu gì nữa? Chẳng lẽ là do tàu Hi Vọng chúng ta vẫn còn thiếu các loại khoáng vật kia sao? Anh nên nhớ tàu Hi Vọng đã đựng đầy nguồn khoáng vật, trừ khi là chế tạo thêm mấy khoang mới nữa, nếu không cho dù là có chiếm hữu được các sản vật quý

hiểm nhưng cũng không có nơi cất trữ, hay ý anh là chiến lợi phẩm chính là con tàu mẹ rách nát cũ kỹ này? Hay là đám đông chủng tộc ngoài hành tinh chậm phát triển trí tuệ kia, những tên có thể trở thành các quả bom nổ chậm phá hủy tàu Hi Vọng của chúng ta? Thật sự tôi không biết là còn chiến lợi phẩm gì nữa?

Diêu Nguyên chau mày nói:

- Thật ra, chắc chắn là chúng ta không thể tiếp nhận chủng tộc ngoài hành tinh. Nếu như chúng ta đã biết về quy luật cân bằng sự sống thì một chủng tộc suy thoái như vậy sẽ liên lụy loài người chúng ta, hơn nữa họ không phải là người của mình chắc chắn sẽ không đồng lòng đồng sức với ta, đứng trước sự diệt vong của chủng tộc sẽ chẳng có đạo đức tình nghĩa gì để nói, nhưng mà tại sao không thể lấy con tàu mẹ của bọn người ngoài hành tinh này? Một phi thuyền to lớn kiên cố như vậy, tuy là bên trong hơi cũ kỹ một chút, nhưng mà đó là do bọn người ngoài hành tinh đã mất đi khả năng sáng tạo nên mới như vậy, nếu như loài người chúng ta có được trong tay rồi, muốn làm mới hay cải tạo là vô cùng dễ dàng.

- Dù gì tàu Hi Vọng cũng quá nhỏ bé, tuy là đối với loài người hiện giờ mà nói là đủ rồi, nhưng mà năm mươi năm nữa thì sao? Một trăm năm nữa thì sao? Một ngàn năm nữa thì sao? Nếu đã có sẵn tàu mẹ phi thuyền vũ trụ này rồi thì thật sự tôi không ngại tiếp nhận nó đâu, nhiều nhất là tốn thêm vài ba năm, trang bị thêm hệ thống phản trọng lực và...

Khi nói đến đây, Diêu Nguyên đột nhiên im lặng, anh đã biết vấn đề ở chỗ nào rồi, đầu tiên là về hệ thống phản trọng lực, lúc trước đã từng nhắc qua, lý do mà tàu Hi Vọng có hình dạng chiếc đĩa là do năng lực máy tính của loài người chỉ có thể đạt đến mức độ đó mà thôi, muốn duy trì sự cân bằng trong trạng thái lơ lửng đặt hệ thống phản trọng lực thì không thể nào chế tạo phi thuyền với kích cỡ quá lớn, đồng thời độ cao và độ rộng cũng có quy cách hạn chế...

Cho dù bây giờ năng lực máy tính đã thuộc trình độ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư rồi nhưng cũng không thể nào tính toán ra số liệu cân bằng của hệ thống phản trọng lực cho tàu mẹ lớn như vậy, nói cách khác, đây là một con tàu mẹ không cách nào lắp đặt hệ thống phản trọng lực...

Được thôi, cứ tiếp tục để nó lấy lực ly tâm làm trọng lực được rồi nhưng mà vẫn còn một vấn đề mấu chốt nữa, đó là nếu muốn mang theo tàu mẹ thực hiện cú nhảy xuyên không gian thì nhất định phải cải tạo mạch năng lượng của tàu mẹ, là toàn bộ mạch năng lượng! Nếu không thì nó sẽ không thể nào chịu được nguồn năng lượng khủng khiếp khi thực hiện cú nhảy, có trời mới biết khối lượng của tàu mẹ này lớn cỡ nào, như vậy thời gian cần thiết để tiến hành không chỉ đơn thuần là một hai tháng gì rồi...

Đáp án cuối cùng có được chính là thời gian, con người không thể nào dừng ở đây trong suốt vài năm...

Bởi vì, thương nhân ngoài hành tinh không chỉ là một chủng tộc riêng lẻ, mà là một tập đoàn lớn sở hữu trại tị nạn và có không biết bao nhiêu chủng tộc hợp thành, ví dụ đối tượng giao dịch lần trước của thương nhân ngoài hành tinh, nghe nói là một chủng tộc tấn công trại tị nạn của một chủng tộc khác, vậy chắc hẳn cũng có được trình độ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm đúng không?

Nói không chừng, vào lúc này, đã có không biết bao nhiêu hạm đội sử dụng kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng bay về bên này, nếu như con người mà ở đây trong vài năm, nói không chừng vào lúc bắt đầu hay kết thúc một ngày nào đó, tàu Hi Vọng sẽ trở thành cát bụi trong vũ trụ...

Cho nên, đúng là theo lời của Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều mà nói, loài người nên nhanh chóng rời khỏi mới đúng!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 263: Cúng Tế Và Rời Khỏi

Thông tin tàu Hi Vọng sắp rời khỏi, từ lúc được Diêu Nguyên thông báo trong buổi nói chuyện với Chúng nghị viện của tàu Hi Vọng đã nhanh chóng được truyền đi khắp nơi.

Cuộc nói chuyện này kéo dài liên tục hơn một tiếng đồng hồ, đề cập đến nhiều vấn đề, bao gồm việc lần đầu tiên tiếp xúc với nền văn minh ngoài hành tinh, lần đầu tiên chiến tranh với nền văn minh ngoài hành tinh, những gì được và mất trong cuộc chiến lần này và những vị anh hùng đã hi sinh mạng sống để bảo vệ sự sinh tồn của loài người, cuối cùng mới nói đến hiệp ước hòa bình của trận chiến lần này, những gì mà con người thu hoạch được từ hiệp ước hòa bình này và vân vân.

Trong phần cuối cùng của buổi nói chuyện, Diêu Nguyên đã tiến hành kiểm điểm bản thân về một sự việc đồng thời cũng đưa ra các dự định trong tương lai.

-... Đã nói đến đây, nhưng vẫn còn một vấn đề tôi nhất định phải ở nơi này nêu ra trước mắt các vị và tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng, trong cuộc gặp gỡ tiếp xúc với thương nhân ngoài hành tinh lần này, tôi, Diêu Nguyên, thuyền trưởng của tàu Hi Vọng, nguyên thủ của chính phủ loài người, kẻ nắm quyền của loài người đã đưa ra quyết định sai lầm, tuy là cuộc chiến lần này chúng ta đã chiến thắng, nhưng mà điều này cũng không có nghĩa là sai lầm của tôi đã trở thành điều đúng đắn.

Diêu Nguyên đứng trên bục thảo luận nói:

- Với tư cách là một chủng tộc có trình độ công nghệ thấp hơn thương nhân ngoài hành tinh hay thấp hơn nhiều nền văn minh vũ trụ khác, nhiệm vụ quan trọng hàng đầu không phải là tìm kiếm lợi ích mà là duy trì nòi giống của chúng ta, chứ không phải vì một chút lợi ích đi liều mạng, giành giật và đánh cược, một người có thể cược được, thua rồi thì quá lắm cũng chỉ là mất đi một mạng sống, nhưng mà cả chủng tộc và nền văn minh thì cược không nổi! Chúng ta có thể thắng một lần, thắng mười lần, thậm chí là thắng một trăm lần, nhưng mà chỉ cần thua một lần, đó cũng là lúc văn minh loài người chúng ta chấm dứt. Tôi sai rồi, tôi đã bị lợi ích che mắt, xém chút nữa là kéo theo cả chủng tộc loài người trả giá cho sai lầm này, tôi sẽ khắc ghi bài học lần này, đồng thời sẽ ghi chép bài học này vào trong sử sách của chúng ta, để đời sau mãi mãi khắc ghi! Tôi xin phép ở đây thật lòng sâu sắc xin lỗi tất cả mọi người!

Khi nói đến đây, đột nhiên Diêu Nguyên cúi người hành lễ ngay trước máy quay, cúi đầu xin lỗi tất cả mọi người dưới lễ đài.

Vài giây sau, Diêu Nguyên mới đứng thẳng người, anh vẫn tiếp tục thản nhiên nói:

- Nhưng mà tôi sẽ không làm theo lời của các vị nghị viên đây, bỏ đi bất kỳ một chức vụ nào, giao quyền lực cho số đông, không được, từ những thông tin vũ trụ mà chúng ta có được, vũ trụ tiềm tàng những nguy hiểm vượt qua những gì mà chúng ta được biết, giữa các nền văn minh vũ trụ tồn tại một phương thức sinh tồn mang tính giành giật lẫn nhau, loài người chúng ta vẫn còn bé nhỏ lắm, và sẽ còn gặp nhiều nguy hiểm lắm, chúng ta cần phải có một nghị lực lớn nhất để tiếp tục sinh tồn về sau, chứ không phải là bắt đầu phân chia quyền lực hay tận hưởng hạnh phúc, ở nơi đây, năm vị nghị viên này sẽ phải rời khỏi Chúng nghị viện, hơn nữa không được đảm nhiệm bất kỳ một chức vụ nào liên quan đến chính quyền nữa, Phyllis, Aldo Tower, Johnson...

Năm vị nghị viên bị gọi tên này lộ ra nét mặt không thể tin nổi, sau đó sắc mặt họ trở nên trắng bệch, khi bọn họ nhìn sang xung quanh cầu cứu, hi vọng có thể có được sự viện trợ từ đám chiến hữu liên minh của mình nhưng những gì họ nhìn thấy là những khuôn mặt đang mỉa mai họ, họ dần dần cúi gằm mặt, hoàn toàn tuyệt vọng.

Hóa ra từ lúc bắt đầu đàm phán hòa bình, cả tàu Hi Vọng đã xuất hiện một tin đồn kỳ lạ, tin đồn này đã chỉ ra vào lúc bắt đầu cuộc chiến lần này, sự lãnh đạo và phán đoán sai lầm của Diêu Nguyên đã khiến cho tàu Hi Vọng rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm, tin đồn này thậm chí còn nói Diêu Nguyên đã không còn phù hợp làm thuyền trưởng của tàu Hi Vọng và nguyên thủ của chính phủ loài người, hi vọng anh có thể gánh vác tránh nhiệm tự mình từ chức.

Khi những tin đồn này xuất hiện, chính là lúc nghị trưởng Marte rời khỏi tàu Hi Vọng đi sang tàu mẹ bắt đầu cuộc đàm phán, cùng với việc tin đồn ngày càng lan rộng, Diêu Nguyên với tư cách là người bị chỉ trích hoàn toàn không có phản ứng gì cả, điều này khiến cho một số nghị viên nghĩ rằng anh là một chính trị gia dấn dấn nên họ gia nhập vào hàng ngũ chính trị do 5 người tạo ra tin đồn này đứng đầu, khiến cho tin đồn càng lúc càng lan rộng.

Từ mười mấy ngày trước đó, nghị trưởng Marte đã biết về sự tồn tại của tin đồn này, lúc đó trong cuộc đàm phán cũng có người nói Diêu Nguyên không biết cách làm chính trị, nhưng lại bị ông ta gạt bỏ, ông ta chỉ nói một câu mà thôi.

- Nhiệm vụ của chúng ta không phải là khiêu khích nội bộ mà là hoàn thành cuộc đàm phán lần này, đây mới là nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta... Không phải là anh ta không biết cách làm chính trị, chỉ là anh ta không muốn chơi với chính trị mà thôi, đó mới là người thông minh, anh ta cũng rất giống với vài chính trị gia mà tôi quen biết, những kẻ non nớt như các người, thật sự không hiểu sự khác biệt giữa chính trị gia và chính khách.

Cho đến giây phút này, sau cuộc đàm phán Diêu Nguyên đạt được những thắng lợi to lớn, đó chính là toàn bộ công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư đã hoàn toàn bổ khuyết cho công nghệ tìm được từ tàn tích văn minh ngoài hành tinh của loài người, cộng thêm bốn công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm cùng với thông tin vũ trụ đếm không xuể, tinh tượng đồ và bản đồ hành trình vũ trụ, đặc trưng, ngôn ngữ và thông tin văn minh của các chủng tộc vũ trụ, phân vân, tất cả những thứ này đều là chiến lợi phẩm của cuộc chiến lần này.

Mượn những chiến lợi phẩm này, Diêu Nguyên tiến hành thanh lý môn hộ trong buổi nói chuyện hôm nay, năm tên nghị viên đưa ra tin đồn bị đuổi thẳng khỏi Hạ Viện và không được đảm nhiệm bất kỳ chức vụ công chức nào nữa, quãng đời chính trị của họ đã hoàn toàn kết thúc rồi.

Đúng vậy, xem ra thì đã giải quyết mối nguy chính trị lần này một cách “bạo lực” như vậy, và đây chính là sự khác biệt giữa chính trị gia và chính khách, chính khách chỉ biết nắm lấy sai lầm của người khác mà tiến hành công kích, còn chính trị gia thì nắm bắt thắng lợi và vinh dự để tiến hành phòng vệ và phản công, đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa hai người này, một kẻ là tiểu nhân ác độc luôn rình rập hãm hại kẻ khác, một người là anh hùng luôn đứng ở chỗ sáng giành thắng lợi một cách minh bạch rõ ràng.

Marte có mặt ở đó quan sát toàn bộ quá trình, ông ta biết Diêu Nguyên mà ông ta luôn tin tưởng lại một lần nữa giành được thắng lợi, chuyện lần này thật sự không thể nào làm tổn hại đến uy danh của Diêu Nguyên, một anh hùng dám ở trên chiến trường lấy tính mạng của mình ra bảo vệ tính mạng của tất cả mọi người, một người như vậy vốn dĩ không nên bị bọn sâu bọ rắn rết cắn lén, cho nên cho dù lần này Diêu Nguyên thật sự thất bại về mặt chính trị thì chắc chắn ông ta cũng sẽ nhúng tay vào giúp đỡ Diêu Nguyên vượt qua kiếp nạn này, chỉ có điều Diêu Nguyên tài giỏi hơn ông

nghe nhiều, vốn dĩ không cần ông ra tay, Diêu Nguyên đã làm tốt hơn ông tưởng tượng nhiều lần.

Sau khi kết thúc cuộc họp này, tàu Hi Vọng đã quyết định sẽ tiến hành cú nhảy xuyên không gian vào mười ngày sau, trong khoảng thời gian mười ngày này, ngoại trừ việc hoàn thành việc kiểm tra tính chân thật của toàn bộ thông tin, còn phải hoàn thành những công tác khôi phục dàn xếp sau chiến tranh, như là việc vận chuyển thi hài của các chiến sĩ tử trận, các nghi thức tinh táng lần này và việc cúng tế quy mô lớn do Diêu Nguyên đề nghị, địa điểm cúng tế chính là ở trên tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh.

Đúng vậy, ngoài nghi thức tinh táng quân sự chính quy ra, một loại cúng tế khác mang đầy phong vị cổ điển của Trung Quốc cũng sẽ được tiến hành, vì những chiến sĩ đã tử trận, vì những người còn đang phấn đấu và chiến đấu vì loài người, vì những chiến sĩ đã hi sinh trên tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh nhưng không thể tìm thấy thi hài, vì tất cả bọn họ tiến hành nghi lễ cúng tế chính phủ quy mô lớn.

Có người nói là Diêu Nguyên đang làm màu, có người nói là anh đang mượn cơ hội để nâng cao uy danh của mình, nhưng dù thế nào Diêu Nguyên cũng là thật lòng thật dạ, toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho nghi lễ cúng tế này.

Cuộc chiến này thật sự hi sinh quá nhiều, con số thống kê của chiến sĩ liên sao sau chiến tranh chỉ còn lại 118 người, số lượng tử trận là hơn 30 người!

Số lượng tử trận của quân lính phòng vệ là hơn 600 người, tổn thất một phần tư!

Số lượng tử vong của dân thường thì ít hơn một chút, nhưng số người chết cũng khoảng hơn 200 người.

Còn nữa, Ưng của tiểu đội hắc tinh đã hi sinh, ngoại trừ Diêu Nguyên và Vương Quang Chính ra thì chỉ có Ưng là thích hợp lãnh đạo quân đội một cách độc lập nhất, là do các yếu tố như là năng lực, tính cẩn thận và thân phận là loài người mới của anh, có thể nói, trong nhiều trường hợp vị trí của Ưng còn cao hơn Vương Quang Chính, chỉ có đứng sau Diêu Nguyên mà thôi, nhưng mà ngay cả anh ta cũng chết rồi, kẻ nhìn rõ mạnh nhất của tàu Hi Vọng...

Diêu Nguyên không có tiếp nhận linh hồn của Ưng, cũng không biết là do nguyên nhân khoảng cách hay là thời gian dẫn cách quá lâu mà trong cuộc chiến lần này, quả cầu lửa hắc tinh khổng lồ trong cơ thể của Diêu Nguyên chỉ tiếp nhận được khoảng mười bốn quả cầu lửa của loài người mới và kẻ sinh tồn, bọn chúng không ngừng bay vòng quanh linh hồn của anh, nhưng mà trong đó không có Ưng.

Cho nên dù sao đi nữa thì nghi lễ cúng tế lần này nhất định phải được tiến hành.

Cứ như vậy, trong thời gian năm ngày còn lại trước khi tàu Hi Vọng rời khỏi khu vực sao này, nghi lễ cúng tế đã được bắt đầu, do một đội khoảng 1500 quân phòng vệ, toàn bộ chiến sĩ liên sao và 500 dân thường được chọn ra làm đại diện, còn có hơn hai trăm đại diện đến từ các ngành nghề trong xã hội, đội ngũ này bước vào khu vực chiếm lĩnh trên tàu mẹ, bằng hình thức rước áo mũ để nghinh đón các vị anh hùng trở về quê nhà của mình, quanh cảnh buổi lễ trang trọng vô cùng, đội rước đi trước mở đường, các chiến sĩ liên sao khiêng áo mũ quan miện đi trước, quân lính phòng vệ bắn súng tưởng niệm theo sau.

Khi buổi lễ sắp kết thúc, Niệm Tịch Không đang đi theo đoàn rước đột nhiên cất tiếng hát một bài hát xa xưa, đây là một khúc hát ngay cả ngữ điệu và âm điệu cũng đều xưa cũ vô cùng, có rất nhiều người thậm chí nghe không hiểu cô đang hát gì, chỉ có thể cố gắng nghe vài ba câu chữ trong đó...

- Hồn trở về đây, hồn trở về đây...

Hồn trở về đây, chỉ là anh hùng đã ra đi, quay về nơi nào?

Đây là do kẻ truyền đạt, hơn nữa là do kẻ truyền đạt mạnh nhất trên tàu Hi Vọng hát lên những âm điệu này, giống như là đã xuyên qua thời gian, không gian và tất cả các chướng ngại vật chất vậy, những giai điệu này chạm vào linh hồn của tất cả mọi người, không chỉ mọi người có mặt ở đó lệ rơi không ngừng, mà ngay cả nhiều người ở trên tàu Hi Vọng nước mắt lã chã, gần như tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng đều tựa vào cửa sổ, trong màn nước mắt mơ hồ nhìn về phía xa xăm, đó chính là nơi tiếp đón linh hồn của những vị anh hùng trở về...

Diêu Nguyên cũng cảm nhận đôi mắt mình cay cay, Ủng à, một người đàn ông không bao giờ chết như anh, lại chết rồi sao?

Đời người vô thường, nói không chừng tiếp theo đây người ra đi sẽ là ta, nhưng mà...

Người anh em, nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ lại kề vai sát cánh chiến đấu cùng nhau!

Chính trong lúc này, đột nhiên Diêu Nguyên cảm thấy linh hồn của mình có chút khác thường, anh vội vàng dùng kỹ năng của kẻ truyền đạt thâm nhập vào trong linh hồn của mình thăm dò khắp nơi, kết quả là không nhìn thì không biết, nhưng vừa nhìn thì hết cả hồn, không biết từ lúc nào, trong linh hồn anh đã có thêm mười mấy quả cầu lửa yếu ớt, những quả cầu lửa này vô cùng chậm chạp, tựa như những ngọn nến sắp tàn trong gió, nhưng may mắn nhờ ánh sáng từ hắc tinh khổng lồ trong linh hồn Diêu Nguyên soi sáng cho chúng nên chúng dần dần hồi phục, trong đó có một quả cầu lửa mang lại cho Diêu Nguyên một cảm giác thân thuộc lạ thường, đó chính là một sự kiêu ngạo, một sự yếu đuối, là một cảm giác thân thuộc khó lòng hình dung...

Cùng lúc đó, trong nơi sâu thẳm của tàu mẹ, một tên ngoài hành tinh có cái đầu bự khác thường gấp rưỡi so với các tên đầu bự khác nói với mười mấy tên đầu bự xung quanh mình rằng:

- Kẻ mạng lưới linh hồn cấp hai và kẻ vĩnh hằng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, đó chính là kẻ có tư cách lãnh đạo chủng tộc đặc phá nền văn minh cấp 9 trong huyền thoại, ghi lại, toàn bộ mọi thứ đều phải ghi chép lại...

- Sau đó bán đi thông tin này, bán đi thông tin cái gọi là loài người này, bán cho nền văn minh cấp 3 cấp 4 hay là nền văn minh cấp 5 khan hiếm, như vậy cuối cùng chủng tộc chúng ta cũng có thể bước vào nền văn minh cấp 3 rồi...

Những điều này, nhóm người Diêu Nguyên đều không hề hay biết...

Sau năm ngày cử hành nghi lễ cúng tế, tàu Hi Vọng tiến hành cú nhảy xuyên không gian, hoàn toàn biến mất trong cõi hư không.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 264: Sự Phân Chia Nền Văn Minh Vũ Trụ

- Ta ra lệnh...

Theo hiệu lệnh tiến hành cú nhảy xuyên không gian của thuyền trưởng Diêu Nguyên, tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng đều căng thẳng tột bậc.

Tuy là nói tàu mẹ của thương nhân ngoài hành tinh ở phía xa kia đã hoàn toàn lắng xuống, về cơ bản là không thể ảnh hưởng tàu Hi Vọng nữa, nhưng mà lúc này khi tiến hành bước nhảy xuyên không gian cũng là lúc tàu Hi Vọng yếu đuối nhất, không thể nào chống lại được bất kỳ hiểm nguy nào cả.

Chính vì như vậy, trước khi tàu Hi Vọng thực hiện cú nhảy, loài người còn cố tình lái tàu Hi Vọng suốt một ngày một đêm để nó đi xa khỏi vị trí của tàu mẹ, sau đó còn dùng lớp màng hạt cơ bản để che phủ cả khu vực này, sau đó bước vào hệ thống ECS. Nói tóm lại, con người đã tiến hành tất cả các biện pháp phòng vệ có thể, thậm chí còn có một số người nhấn tâm đề nghị trước khi rời khỏi cho nổ tan tành tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, dù gì thì thông tin và công nghệ cũng đã nằm được trong tay, không tiêu diệt một kẻ thù như vậy còn để lại làm gì.

Cho dù là nói thế nào đi nữa nhưng cụ thể là phải tiêu diệt thế nào? Cừ ai đi tiêu diệt? Dù gì thì từ sau khi loài người bước vào thế kỷ 21, cho dù là chiến thắng cường quốc Mỹ, cũng không thể nào xảy ra việc thảm sát mang tính diệt chủng như vậy, thương vong chiến tranh là một chuyện, sau khi đàm phán hòa bình còn tiếp tục tàn sát lại là một chuyện khác, dù sao thì

thời gian con người bước vào trong vũ trụ vẫn còn quá ngắn ngủi, tư tưởng của họ vẫn còn dừng lại ở thời đại địa cầu.

Nếu như Ưng có mặt ở đây, vậy thì tiến hành việc tàn sát mang tính diệt chủng không có khó khăn gì, nhưng mà bây giờ trên tàu Hi Vọng tìm ra một người có thể giết chết cả triệu người ngoài hành tinh mà mặt không biến sắc thì việc này khó khăn chẳng khác gì kêu họ tay không đi tháo dỡ chiến hạm.

Hơn nữa hai kẻ tư duy là Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều cũng đưa ra một quan điểm khác, quan điểm này cho rằng thương nhân ngoài hành tinh là một tập đoàn quy mô lớn, là một tập đoàn do vô số các chủng tộc khác nhau hợp thành, chiến thắng rồi tước đoạt chiến lợi phẩm còn chấp nhận được, nhưng mà nếu như tàn sát tiêu diệt toàn bộ bọn họ thì liệu sau này loài người có nên tiếp xúc với các chủng tộc khác nữa hay không? Luôn phải khiến cho người ta tàn nhà nát cửa mới vừa lòng sao?

Chính vì nhiều nguyên nhân như vậy cho nên đề nghị thăm sát toàn bộ người ngoài hành tinh không được chấp nhận, cũng chính vì như vậy, tàu Hi Vọng mới phải tiến hành nhiều biện pháp phòng vệ để phòng tránh sự đột kích từ phía kẻ địch, cho đến giây phút này, cuối cùng tàu Hi Vọng đã có thể tiến hành bước nhảy xuyên không gian...

Không hề có điều gì khác thường, theo sự khởi động của động cơ nhảy không gian, cả tàu Hi Vọng mất hút trong khoảng hư không này, khi tất cả mọi người trên tàu bình tĩnh lại thì ở phía xa của tàu Hi Vọng đã không còn nhìn thấy tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, đây đã là một khu vực vũ trụ hoàn toàn mới rồi.

Tất cả mọi thứ đều im lặng bình thường, không hề có sự tấn công hay đột kích nào cả, cũng không có gì bất ngờ, cú nhảy lần này giống như rất nhiều các cú nhảy trước kia, nhưng mà chỉ là trong chớp mắt, khi tất cả mọi người bình tĩnh lại thì đã ở trong một cõi hư không khác.

Cho đến lúc này, tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng đều bất giác thở phào nhẹ nhõm, thậm chí có một số dân thường còn bắt đầu hoan hô, dù sao thì không ai muốn tiếp tục chiến tranh với chủng tộc ngoài hành tinh nữa, đặc biệt là trong hoàn cảnh trình độ khoa học của con người còn ở thế yếu, cảm giác này càng mãnh liệt hơn nữa, ở trong vũ trụ khác với trên địa cầu, khi ở địa cầu thì dân chúng có thể nấp ở chốn thành thị ở hậu phương, chưa đến lúc bị xâm chiếm thì cũng chưa phải nếm mùi khổ đau, nhưng ở trong vũ trụ thì muốn trốn cũng không trốn được, một khi tàu Hi Vọng phát nổ, nhân loại sẽ chấm hết, cho nên không một ai muốn tiếp tục chiến tranh với người ngoài hành tinh thêm lần nào nữa.

Diêu Nguyên ngồi trên ghế chỉ huy trong phòng điều khiển trung tâm của tàu Hi Vọng, nhẫn nại chờ đợi kết quả báo cáo của việc thăm dò đầu tiên, rất nhanh chóng, thông tin đã thông qua mạng nội bộ của tàu Hi Vọng truyền tới phòng chỉ huy, cơ bản đã thăm dò rõ ràng phạm vi trong vòng mười năm ánh sáng của khu vực này, không có gì khả nghi, không có các tín hiệu bên ngoài nào, không có bất kỳ một tinh thể vũ trụ hay hiện tượng tự nhiên nào cả, đây là một khoảng không cách hành tinh gần nhất là hơn một trăm năm ánh sáng, nơi này với tàu Hi Vọng mà nói là một nơi trú ẩn an toàn.

Cho đến lúc này, Diêu Nguyên mới nhẹ nhõm thở phào trong lòng, anh nói với Vương Quang Chính đứng bên cạnh rằng:

- Vậy thì quyền chỉ huy giao cho anh, tôi đi nghỉ ngơi một lát.

Một ngày trước khi tiến hành cú nhảy, Diêu Nguyên đã không ăn không ngủ chuẩn bị các công tác liên quan, cho đến giây phút này khi tất cả mọi việc đã coi như sắp xếp ổn thỏa thì anh mới cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cuối cùng anh chịu không nổi nữa, cho nên đã trao lại quyền chỉ huy cho Vương Quang Chính.

Wương Quang Chính gật đầu nói:

- Anh cực khổ rồi, đi nghỉ ngơi cho khỏe đi... Lệnh của thuyền trưởng, bây giờ do tôi tiếp quản quyền chỉ huy tàu Hi Vọng!

- Vâng ạ, bây giờ quyền chỉ huy tàu Hi Vọng chuyển giao cho phó thuyền trưởng tư lệnh Vương Quang Chính...

- Quyền chỉ huy tàu Hi Vọng chuyển giao cho phó thuyền trưởng tư lệnh Vương Quang Chính...

Mệnh lệnh được truyền đi từng cấp một, cho đến khi Diêu Nguyên rời khỏi trung tâm chỉ huy, cả tàu Hi Vọng đã do Vương Quang Chính tiếp quản quyền chỉ huy, còn Diêu Nguyên dưới sự hộ tống của vài chiến sĩ liên sao trở về phòng của mình trong khu căn cứ quân sự, sau khi đóng cửa phòng lại anh tắm sơ qua rồi dùng nước ấm ngâm chân, sự mệt mỏi tích tụ bao lâu nay dâng trào lên, anh vừa ngả lưng lên giường liền ngủ say.

Anh ngủ một giấc hết nửa ngày, cuối cùng anh thức giấc do đói bụng, tính kỉ luật và tự mình khắc chế được rèn luyện trong môi trường quân đội dường như đã hoàn toàn biến mất trong giây phút này.

Lần này thật sự là Diêu Nguyên quá mệt mỏi rồi, không chỉ mệt về thể xác mà còn mệt về tinh thần.

Đầu tiên là thời gian tiến hành chiến tranh với thương nhân ngoài hành tinh anh đã gần như không có ngủ nghỉ gì, về cơ bản sau khi cuộc chiến kết thúc, anh mới ngủ bù một giấc trong chiếc thuyền nghỉ ngơi, từ lúc đó về sau, ngày nào anh cũng bận đàm phán, bận bịu tiếp nhận các thông tin vũ trụ và khoa học công nghệ, bận bịu sắp xếp công tác khôi phục sau chiến tranh, công tác phòng vệ và đề phòng thương nhân ngoài hành tinh của tàu Hi Vọng, mỗi ngày anh được ngủ ba bốn tiếng đồng hồ đã là may mắn lắm rồi.

Càng không cần phải nhắc đến trọng trách to lớn này, vận mệnh của nền văn minh nhân loại đều do anh quyết định, rất có thể một quyết định

nào đó với anh mà nói là không quan trọng mấy, nhưng nó lại có thể khiến cho con người tổn thất nghiêm trọng, thậm chí là bị diệt vong, áp lực tinh thần nặng nề như vậy cũng đủ khiến anh cảm thấy mệt mỏi.

Cho đến giây phút này, khi tàu Hi Vọng đã thực hiện cú nhảy xuyên không gian từ khu vực chiến tranh kia thoát ra ngoài, đồng thời xác nhận bốn bề đều là cõi không vô tận, không có gì khác thường, tàu Hi Vọng đã hoàn toàn an toàn thì cũng là lúc mọi mệt mỏi về thể xác và tinh thần mới cùng nhau dâng trào lên, chính vì như vậy mới khiến cho một người luôn tự hào về tính kỷ luật của mình đã hoàn toàn mất đi, bù đắp lại sự thiếu ngủ trong khoảng thời gian vừa qua.

Mặc dù thức dậy rồi nhưng Diêu Nguyên cũng không lập tức rời khỏi giường, cũng không phải là nói anh lười biếng muốn ngủ thêm chút nữa, chỉ là do anh nhìn vào đồng hồ, biết bản thân đã ngủ hơn 15 tiếng rồi thì có nằm thêm chút nữa cũng không sao cả, có một số chuyện anh phải nghĩ kỹ càng mới được.

Đầu tiên là tàu Hi Vọng, hay là nói dự định cho nền văn minh tương lai của loài người.

Trong vũ trụ, con người không cô độc, hay là nói ngoại trừ loài người ra thì sinh vật sống có trí tuệ trong vũ trụ nhiều hơn tưởng tượng của loài người nhiều.

Diêu Nguyên chỉ xem sơ qua một số thông tin vũ trụ, trong trại tị nạn của bọn thương nhân ngoài hành tinh giao chiến với con người thì đã có hơn tám ngàn loài sinh vật sống ngoài hành tinh có trí tuệ, trong đó có “thế hệ mới” mới rời khỏi hành tinh của mẹ chưa tới hai ba ngàn năm, cũng có “cổ vật” đã rời khỏi hành tinh mẹ của mình đến ba bốn chục ngàn năm.

Nếu như phân chia theo trình độ khoa học công nghệ thì cơ bản có trên 95% chủng tộc trại tị nạn đều ở trong giai đoạn nền văn minh vũ trụ

cấp hai, cũng tức là họ sở hữu công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư hay giống như thương nhân ngoài hành tinh vậy sở hữu một ít công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, còn trong 5% chủng tộc còn lại có đến 90% thuộc giai đoạn văn minh vũ trụ cấp 3 cũng tức là đã đạt đến thời kỳ đầu của cách mạng công nghiệp lần năm, họ sở hữu năng lực di chuyển vũ trụ nhanh hơn tốc độ ánh sáng và kỹ thuật vũ khí năng lượng.

Chỉ có khoảng không chấm mấy phần trăm chủng tộc ít ỏi, trong trại tị nạn của thương nhân ngoài hành tinh có khoảng ba chủng tộc nằm vào giai đoạn tiếp cận nền văn minh vũ trụ cấp 4 nhưng vẫn chưa đạt đến nền văn minh vũ trụ cấp 4, loại này được gọi là đỉnh cao của văn minh vũ trụ bậc thấp.

Trên thực tế, trong thông tin có được từ thương nhân ngoài hành tinh, Diêu Nguyên mới biết được sự phân chia chi tiết cấp bậc của nền văn minh vũ trụ.

Đầu tiên, tổng cộng nền văn minh vũ trụ được chia thành chín cấp, nghe nói, đương nhiên chỉ có thể là nghe nói, trên chín cấp văn minh này vẫn còn cấp mười, mười một, thậm chí là mười hai, mười ba, phân vân, nhưng mà các nền văn minh này so với các nền văn minh bình thường mà nói thì chẳng khác gì bậc thần thánh, về cơ bản bọn họ sẽ không lộ diện trước mặt các chủng tộc bình thường khác, hơn nữa bọn họ đã không còn bị ảnh hưởng bởi định luật cân bằng sự sống, cũng không cần phải chiếm đoạt “linh” của các chủng tộc khác, cho nên các nền văn minh bậc thấp khác không thể nào biết được hành tung của họ, các nền văn minh đã vượt qua nền văn minh vũ trụ cấp chín này, bọn họ được gọi là văn minh bậc thần thánh.

Còn nền văn minh từ cấp một đến cấp chín được phân chia như sau, từ cấp một đến cấp ba được gọi chung là văn minh vũ trụ bậc thấp, cấp bốn đến cấp sáu được gọi là văn minh vũ trụ bậc trung, cấp bảy đến cấp chín được gọi chung là văn minh vũ trụ bậc cao.

Về cơ bản mà nói, tuy là sự chênh lệch thực lực giữa các cấp nền văn minh là vô cùng to lớn, ví dụ như nền văn minh cấp hai, nếu như đi đến một hành tinh của nền văn minh vũ trụ cấp một, chỉ cần giải phóng lớp màng hạt cơ bản là đã có thể bóp chết nền văn minh cấp một như bóp chết một con kiến, còn nền văn minh cấp ba thì có thể sử dụng vũ khí năng lượng của mình đè bẹp văn minh cấp hai một cách dễ dàng, nhưng về cơ bản mà nói, sự chênh lệch giữa các nền văn minh này vẫn còn nằm trong phạm vi có thể tưởng tượng được, cũng tức là anh sử dụng loại vũ khí gì thì ít ra tôi cũng có thể biết được nguyên lý của nó, tuy là không thể chống lại được nhưng mà vẫn có thể lường trước được sự chênh lệch thực lực giữa đôi bên.

Khoảng cách chênh lệch thật sự xuất hiện giữa bậc thấp và bậc cao, cho dù là đỉnh cao của nền văn minh cấp ba đối kháng với chủng tộc vừa mới bước vào nền văn minh cấp bốn, kết quả vượt ngoài sức tưởng tượng!

Lấy ví dụ đơn giản nhất, nền văn minh cấp một sử dụng lực đẩy để bay đường dài, nền văn minh cấp hai chẳng qua là thay đổi lực đẩy trở nên cao cấp hơn, nền văn minh cấp ba thì tiến hóa lực đẩy này về chất, đạt đến giai đoạn di chuyển bằng đường cong ánh sáng, nhưng mà nguyên lý của nó vẫn không thay đổi, vẫn là di chuyển bằng cách đẩy về phía trước.

Nhưng mà nền văn minh vũ trụ cấp bốn thì đã bước hẳn vào thời kỳ lỗ giun vũ trụ, sự chênh lệch to lớn như vậy, thật sự là khó lòng tưởng tượng được.

Chính vì như vậy, trại tị nạn của hơn tám ngàn chủng tộc trí tuệ ngoài hành tinh, lại không có bất kỳ một văn minh vũ trụ cấp bốn nào hiện hữu, đây là một ví dụ rõ ràng!

Diêu Nguyên suy nghĩ cẩn kẽ về các tài liệu thông tin vũ trụ mà anh đã lướt sơ qua, anh cũng không suy nghĩ quá nhiều, nền văn minh vũ trụ cấp bốn quá xa xôi, càng không cần phải nhắc đến cấp chín hay bậc thần

thánh gì rồi, với con người mà nói thì đó chẳng khác gì thần thoại, trước mắt tương lai của tàu Hi Vọng, điều quan trọng nhất phải làm được chỉ có một... bước vào nền văn minh vũ trụ cấp ba!

Chính trong lúc Diêu Nguyên đang suy nghĩ kỹ càng về các công trình và dự định tiếp theo của tàu Hi Vọng, đột nhiên tiếng chuông điện thoại khẩn cấp của anh reng lên, anh sững sờ trong giây lát, không dám chậm trễ, lập tức nhấn máy lên nghe và nói vội vàng:

- Tôi là Diêu Nguyên, đã xảy ra chuyện gì?

- Thuyền trưởng, có người bị sốt, không, không phải bị sốt, mà là loài người mới bắt đầu thức tỉnh rồi!

Diêu Nguyên sững sờ trong chốc lát, đột nhiên vui mừng reo lên:

- Thật sao? Cuối cùng nhóm kế tiếp đã thức tỉnh, số lượng bao nhiêu? Có một trăm người không?

-... Thuyền trưởng, không phải là một trăm, mà là hơn 570 người!

- Tổng cộng có hơn 570 loài người mới thức tỉnh, lần thức tỉnh này có quy mô lớn hơn nhiều so với lần thức tỉnh đầu tiên.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 265: Kẻ Thích Ứng Vũ Trụ

573 người!

Số người mới thức tỉnh lần thứ ba là 573 người!

Điều này có nghĩa là số người mới thức tỉnh trong lần thứ ba này còn nhiều hơn hai lần trước cộng lại, hơn nữa đây còn là một con số khổng lồ khó lòng tưởng tượng được, 573 người!

Sau khi nghe thấy thông tin này, làm sao Diêu Nguyên còn có thể nằm yên trên giường được, anh lập tức đứng dậy, sau khi tắm rửa sơ qua liền chạy ngay về phía xe điện, các chiến sĩ liên sao đang túc trực phía sau lưng anh đã đổi qua hai ca trực đều cảm thấy khó hiểu, nhưng họ vẫn theo sát ngay sau anh, chiến giáp liên sao khổng lồ cũng không dám vượt qua Diêu Nguyên, cứ như vậy “chậm rãi” chạy về phía xe điện.

Sau bảy tám phút đồng hồ, Diêu Nguyên đã đi đến phòng bệnh cách ly, đã có mười mấy bác sĩ chờ sẵn ở đó, sau khi Diêu Nguyên đến nơi, các bác sĩ này lập tức báo cáo tình hình hiện giờ cho Diêu Nguyên biết:

- Triệu chứng đột nhiên phát sốt của trường hợp đầu tiên xuất hiện hai tiếng đồng hồ từ sau khi thực hiện cú nhảy xuyên không gian, bởi vì hai lần trước đã có loài người mới thức tỉnh, cho nên lần này tuy mới chỉ là trường hợp đầu tiên có triệu chứng này nhưng chúng tôi vẫn nhanh chóng đưa họ vào trong phòng theo dõi bệnh nặng, đồng thời sử dụng kĩ thuật cộng hưởng gen và dung dịch dinh dưỡng để tiến hành xử lý, từ nửa tiếng đồng

hồ sau đó đến nay, chúng tôi phát hiện thêm hàng trăm trường hợp phát sốt khác nữa, cho đến lúc này, cuối cùng chúng tôi có thể xác nhận đây là sự bắt đầu loài người mới thức tỉnh lần thứ ba.

Vị bác sĩ dẫn đầu đội vàng nói với Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên vừa gật đầu thể hiện đã hiểu vừa bước vào phòng bệnh cách ly này, vốn dĩ mục đích xây dựng phòng bệnh cách ly này là để phòng ngừa các virus ngoài hành tinh chưa biết có thể gặp phải sau khi tàu Hi Vọng rời khỏi địa cầu, nhưng cùng với sự xuất hiện của thuốc miễn dịch siêu mạnh, bất kỳ virus ngoài hành tinh nào cũng có thể được miễn dịch dựa trên tế bào biến thể cho nên phòng bệnh cách ly đã được thay đổi mục đích sử dụng, trở thành nơi hoan nghênh chào đón loài người mới thức tỉnh.

Lúc này trong phòng bệnh cách ly, do số lượng loài người mới thức tỉnh lần này quá nhiều khiến cho vốn dĩ theo mô hình một người một phòng biến thành ba người một phòng, đồng thời áp dụng giám sát trình tự hóa thông minh hoàn toàn 24/24, điều này cũng giải quyết được vấn đề không đủ nhân viên y tế, tình hình trước mắt cho thấy, 573 loài người mới vẫn chưa có một người nào tử vong.

- Các anh làm tốt lắm, bây giờ tiếp tục theo dõi họ, có tình hình gì thì phải xử lý ngay, nếu có thể thì...

Diêu Nguyên nghĩ một chút rồi nói:

- Ta hi vọng tỉ lệ tử vong của lần thức tỉnh này là không.

Đương nhiên, mọi người đều biết tỉ lệ tử vong của loài người mới thức tỉnh rất cao, hơn nữa với trình độ khoa học hiện giờ thì vốn dĩ không thể nào làm được tỉ lệ tử vong là 0% nhưng mà các bác sĩ này đương nhiên không dám cãi lại, toàn bộ bọn họ đều cam kết với Diêu Nguyên rồi cùng với anh bắt đầu đi quan sát trong phòng cách ly.

Sau một lát, Diêu Nguyên cảm thấy có gì đó không đúng, rất giống với việc các lãnh đạo cấp cao đi tuần tra xem xét điều gì đó, giống như đang diễn kịch, cho nên anh quyết định không tiếp tục đi xem nữa mà yêu cầu các bác sĩ cung cấp cho anh danh sách loài người mới thức tỉnh lần này, sau đó anh cầm theo danh sách đi về phía trung tâm chỉ huy.

Trong trung tâm chỉ huy, Vương Quang Chính đã mệt mỏi vô cùng nhưng ông vẫn tiếp tục xử lý một số công việc, ví dụ như việc loài người mới thức tỉnh lần này, sau khi trường hợp đầu tiên được báo cáo cho ông hay, ông đã chú trọng ngay sự việc này, đồng thời cử ra một số lượng lớn quân lính phòng vệ đi xuống tầng dưới, bắt đầu rà soát từng nhà tìm kiếm người bị phát sốt, cho đến hiện nay, toàn bộ những người bị phát sốt đều đã được tìm thấy, tổng cộng có đến 573 người, nếu không phải do sự kiên trì của ông, cử ra quân lính phòng vệ đi rà soát, rất có thể có đến 1/3 trong số đó hiện giờ vẫn chưa được đưa tới bệnh viện, nếu như vậy thì tỉ lệ tử vong có thể đã cao khủng khiếp.

Loài người mới và kẻ sinh tồn là bảo bối, hơn nữa là bảo bối liên quan đến tiến trình và sự duy trì nền văn minh, điều này đã được con người hiểu rõ sau khi tiếp nhận các thông tin của thương nhân ngoài hành tinh, cho nên mỗi một loài người mới đều vô cùng quan trọng, vì vậy Diêu Nguyên cũng hết lời khen ngợi về hành động lần này của Vương Quang Chính.

Sau khi Diêu Nguyên tới trung tâm chỉ huy, anh tiếp nhận lại quyền chỉ huy, còn Vương Quang Chính vô cùng mệt mỏi đi về phòng nghỉ ngơi. Diêu Nguyên vừa giải quyết một số công việc hằng ngày vừa trích ra các thông tin của thương nhân ngoài hành tinh từ máy tính trung ương liên quan đến loài người mới mà thương nhân ngoài hành tinh gọi là kẻ thích ứng vũ trụ, đây là một lượng thông tin khổng lồ, không chỉ bao gồm kẻ thích ứng vũ trụ mà còn bao gồm các thông tin về định luật cân bằng sự sống và các thông tin liên quan, nói một cách chính xác, kẻ thích ứng vũ trụ

chính là trường hợp đặc biệt quan trọng nhất trong định luật cân bằng sự sống.

- Vạn vật có linh, nhưng mà linh này chỉ có thể tồn tại trên tinh cầu có sự sống ra đời...

- Cả vũ trụ này vô tận bao la, lớn đến mức đếm không xuể, lớn đến mức không thể tưởng tượng được, nhưng mà tinh cầu có thể cho ra đời sự sống là vô cùng khan hiếm, ngay cả một phần chục triệu cũng không có, trong một số khoảng thời gian hay quá trình không thể lý giải được, một tinh cầu cho ra đời sinh vật sống cơ bản nhất, chỉ cần tinh cầu này không gặp phải hiểm họa hủy diệt cấp vũ trụ, sinh vật sống trên tinh cầu này sẽ tiến hóa ra một loại và chỉ có thể tiến hóa thành một chủng tộc sống thông minh.

- Chủng tộc sống thông minh này có thể phát triển tùy ý trên tinh cầu này, số lượng của nó có thể gia tăng không giới hạn, chỉ cần tinh cầu đó có thể chứa nổi số lượng đó là được, nhưng mà một khi chủng tộc thông minh này rời khỏi tinh cầu bước vào vũ trụ bao la vô tận kia, chủng tộc thông minh này sẽ bị định luật cân bằng sự sống ảnh hưởng, cũng tức là tổng số lượng linh của sinh vật sống không thay đổi, cùng với thời gian, chủng tộc này sẽ dần dần bị thoái hóa, nếu như không có sự bổ sung linh từ bên ngoài, vậy thì chủng tộc này sẽ hoàn toàn biến mất trong vũ trụ...

- Trường hợp ngoại lệ duy nhất chính là kẻ thích ứng vũ trụ...

- Cái gọi là kẻ thích ứng vũ trụ, chính là sau khi chủng tộc thông minh rời khỏi hành tinh mẹ của mình, sẽ sinh ra một số cá thể cực kỳ ít ỏi thích ứng vũ trụ trong chủng tộc của mình một cách ngẫu nhiên, tùy theo sự khác nhau về mức độ văn minh của chủng tộc đó và khoảng cách rời khỏi hành tinh mẹ trong đơn vị thời gian, số lượng kẻ thích ứng vũ trụ sẽ ở trong tỉ lệ từ một phần chục triệu đến một phần trăm triệu, công thức tính của nó là, trình độ văn minh càng thấp, tỉ lệ sản sinh ra kẻ thích ứng vũ trụ càng cao,

rời khỏi tàu mẹ trong đơn vị thời gian càng xa, tỉ lệ sinh ra kẻ thích ứng vũ trụ càng cao, đương nhiên, giống như tình hình mà chúng ta đã biết vậy, trình độ văn minh càng thấp thì khoảng cách rời khỏi hành tinh mẹ trong đơn vị thời gian sẽ càng ngắn, còn trình độ văn minh càng cao thì tỉ lệ sinh ra kẻ thích ứng vũ trụ càng thấp, cho nên đây chính là mệnh đề mâu thuẫn, thông qua sự tính toán nghiêm túc, chúng ta biết được tỉ lệ sản sinh lớn nhất là khoảng một phần chục triệu, tỉ lệ sản sinh thấp nhất là một phần trăm triệu.

- Kẻ thích ứng vũ trụ, là một sản phẩm sinh vật sống thông minh hoàn toàn tương thích với vũ trụ, họ sở hữu năng lực cảm nhận không gian cực kỳ cao, có thể dễ dàng hiểu được cảm giác không gian lập thể 3D và cảm giác không gian siêu lập thể 4D, thậm chí là cảm giác không gian lập thể 5D, họ sở hữu tốc độ phản ứng cực kỳ nhanh, có các cơ quan tâm hồn đặc biệt cảm nhận được ác ý của các sinh vật sống khác, có năng lực biết trước được hiểm họa ở một mức độ nào đó, thậm chí có một trực giác thần bí nào đó với khoa học công nghệ, ngoại trừ những điều này, kẻ thích ứng vũ trụ là trường hợp ngoại lệ và kẻ kiểm chứng tốt nhất của định luật cân bằng sự sống.

- Nguyên nhân ngoại lệ là, một chủng tộc có được kẻ thích ứng vũ trụ, cho dù chỉ là một người, như vậy chủng tộc này có thể từ những nơi sâu thẳm trong vũ trụ không ngừng có được linh, những đứa trẻ mới chào đời của chủng tộc này sẽ không chịu sự ảnh hưởng của định luật cân bằng sự sống, có thể sinh ra và trưởng thành một cách tự do.

- Kẻ kiểm chứng tốt nhất chính là khi một kẻ thích ứng vũ trụ chết đi, nếu như ở trong vòng vây chủng tộc có đủ mật độ và số lượng sinh vật sống, đồng thời có đủ số lượng trẻ sơ sinh, như vậy thì rất có khả năng sinh ra thêm một kẻ thích ứng vũ trụ khác, cho đến hiện nay, trường hợp đã từng kiểm chứng qua là một kẻ thích ứng vũ trụ duy nhất trong một trại tị nạn, trước và sau đã được kế thừa hơn ba mươi lần rồi mới biến mất hoàn toàn,

cho nên có thể được hiểu là, kẻ thích ứng vũ trụ vốn dĩ cũng là tuân theo định luật cân bằng sự sống.

Khi Diêu Nguyên đọc đến đây, anh đã hiểu được cơ bản vì sao loài người lại có số lượng loài người mới nhiều như vậy. Đầu tiên, trình độ khoa học khi con người rời khỏi địa cầu không cao, chỉ là cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba, thậm chí còn chưa đạt đến mức thấp nhất của cách mạng công nghiệp lần thứ tư. Thứ hai, con người sử dụng kỹ thuật cú nhảy xuyên không gian làm phương pháp rời khỏi, có thể nói đây là cách rời khỏi địa cầu xa nhất trong đơn vị thời gian rời.

Đương nhiên, bởi vì khi tàu Hi Vọng rời khỏi địa cầu, chỉ có thể thực hiện cú nhảy ba lần mà thôi, cho nên lần đầu tiên thực hiện cú nhảy có thể vẫn chưa đạt đến một khoảng cách rời xa địa cầu, cho nên số lượng loài người mới thức tỉnh tuy là cũng nhiều nhưng chưa đến một con số khủng khiếp như bây giờ.

Còn lần này sở dĩ sinh ra loài người mới nhiều như vậy, nguyên nhân là do sau khi rời khỏi địa cầu, con người đã thực hiện cú nhảy nhiều lần, theo khoảng cách mà nói, vốn dĩ không thể nào biết được đã cách xa địa cầu bao nhiêu, nói không chừng đã đi đến phía bên kia của vũ trụ rồi, cho nên dù là trình độ khoa học công nghệ của loài người đã tiến bộ hơn nhưng mà số lượng loài người mới sinh ra lần này lại gia tăng rất nhiều.

Tiếp theo Diêu Nguyên xem tiếp các tài liệu.

- Loài người mới cũng được chia ra thành các cấp bậc khác nhau. Đầu tiên là loài người mới dưới cấp S, tùy theo sự khác nhau về việc họ hấp thụ linh và tổ chất của bản thân sẽ được chia thành ba cấp A, B, C, nhưng mà bản chất của họ không có gì thay đổi, thật sự xảy ra sự biến đổi về chất là loài người mới cấp S, tổng cộng có kẻ quan sát thời gian (kẻ tiên tri), kẻ phá vỡ hàm sóng (kẻ trông rõ), kẻ chiến đấu vô hạn (kẻ cảm ứng), kẻ công

nghệ đen (kẻ nhĩ ngôn), kẻ mạng linh hồn (kẻ truyền đạt), kẻ khái niệm logic (kẻ tư duy), tổng cộng có sáu loại loài người mới cấp S.

- Còn có ba kẻ đặc biệt nhất tồn tại trong truyền thuyết, kẻ vĩnh hằng, kẻ khởi nguyên và kẻ kết hợp, tổng cộng có ba loại kẻ thích ứng vũ trụ cấp S này.

- Ngoài trừ kẻ thích ứng vũ trụ dưới cấp S, tổng cộng có chín chủng loại trên cấp S, họ đều có thể tiến hóa thành một loại trên kẻ thích ứng vũ trụ, tổng cộng được chia thành năm mức độ, nhưng mà phần tài liệu này đã không thể tham khảo được nữa...

- Đồng thời, chúng tôi còn phát hiện, kẻ thích ứng vũ trụ dưới cấp S, nếu như có cơ hội đi đến một tinh cầu thứ hai sinh ra sinh vật sống, bọn họ sẽ rất có khả năng tiến hóa thành kẻ thích ứng vũ trụ trên cấp S, đương nhiên, điều này cần phải được kiểm chứng thêm nữa...

Khi Diêu Nguyên xem đến đây thì sững sờ trong giây lát, anh lập tức lật ngay danh sách của 573 kẻ thích ứng vũ trụ thức tỉnh lần này, rất nhanh chóng, anh đã tìm ra một số tên người đặc biệt trong đó, ví dụ như anh ấn tượng sâu sắc với cái tên này, là kẻ sinh tồn duy nhất còn sống sót trong đội ngũ của Ưng khi chiến đấu với tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh.

- Nhiễm Trúc Nghĩa, chiến sĩ liên sao, kẻ sinh tồn, hiện giờ đang bị sốt cao...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 266: Giả Định Dừng Lại

Sau khi Diêu Nguyên xem qua toàn bộ các thông tin liên quan đến loài người mới, cũng tức là kẻ thích ứng vũ trụ, thời gian đã trôi qua hơn bốn tiếng đồng hồ, cho đến bây giờ, anh mới phát hiện có nhiều người trong trung tâm chỉ huy đều ngáp không ngừng.

Trên thực tế, nhiều bộ phận quan trọng trong tàu Hi Vọng đã được phân chia chi tiết kể từ lúc rời khỏi địa cầu, thông thường là luân phiên trực bốn ca hay năm ca, đương nhiên điều này là trong lúc tình hình ổn định, chỉ yêu cầu bộ phận quan trọng luôn có nhân viên túc trực 24/24, số lượng yêu cầu cũng không quá nhiều.

Nhưng trong thời điểm quan trọng, ví dụ như chiến tranh, nguy hiểm, trốn chạy hay là gặp hiểm họa gì, lượng nhân viên yêu cầu là vô cùng lớn, mỗi một vị trí quan trọng đều cần phải có một hai người túc trực và sẵn sàng hành động bất kỳ lúc nào, đặc biệt là giống như vị trí quan trọng ở trung tâm chỉ huy ảnh hưởng đến sự tồn vong của cả tàu Hi Vọng, nhân viên ở đây đã không thể nào theo chế độ luân phiên ba ca trực nữa rồi, luân phiên hai ca trực đã là hết mức, nhiều nhân viên ở đây đã làm việc liên tục hơn mười tiếng đồng hồ.

Lúc này cuộc thăm dò sâu lần hai của tàu Hi Vọng đã có kết quả, báo cáo này đã chỉ ra kết quả của cuộc thăm dò chi tiết không gian vũ trụ xung quanh trong gần một trăm năm ánh sáng, còn thăm dò thị giác quang học không chi tiết lắm đã đạt đến phạm vi xa xôi trong một ngàn năm ánh sáng.

Là một khu vực ven thiên hà, cho nên mật độ hành tinh cực kỳ thấp, trong phạm vi một ngàn năm ánh sáng, chỉ có khoảng bốn hành tinh ít ỏi tồn tại, hơn nữa hành tinh cách tàu Hi Vọng gần nhất cũng cách hơn một trăm năm ánh sáng, có thể nói, trong khu vực này tàu Hi Vọng giống như là một hạt cát không có gì nổi trội, không, ngay cả cát bụi cũng không bằng, chẳng qua chỉ là một hạt nhỏ bé trong vũ trụ bao la rộng lớn này, cho nên tàu Hi Vọng ở lại đây là vô cùng an toàn.

Trong phạm vi một ngàn năm ánh sáng không có nguy hiểm gì tiềm tàng, bốn hành tinh kia là hành tinh trẻ trong trạng thái ổn định, không phát hiện ra nguồn dao động trọng lực đáng ngờ, cũng không phát hiện ra nguồn xung có khả năng xảy ra, có thể nói, đây là một khu vực sao vô cùng bình thường không có gì khả nghi, đương nhiên, sự thay đổi hình dạng cũng chứng minh sự an toàn của nơi này.

Trước mắt tàu Hi Vọng đã không cần cuộc gặp gỡ bất ngờ nào nữa, hay là nói trong thời gian vài năm thậm chí là vài chục năm cũng không cần, nền tảng bản thân tàu Hi Vọng đã rất chắc chắn, chỉ cần có thời gian để trưởng thành là được, không cần bao lâu nữa, nền văn minh nhân loại của tàu Hi Vọng sẽ vượt qua cách mạng công nghiệp lần thứ tư, vươn tới thời kỳ cách mạng công nghiệp lần thứ năm, cũng tức là nền văn minh vũ trụ cấp ba.

Vũ trụ này không phải là một thế giới tràn đầy tình cảm, nó là một thế giới máu lạnh tàn bạo, có thể nhận ra từ nguồn thông tin khổng lồ của thương nhân ngoài hành tinh, kẻ yếu đuối thì ngay cả quyền sinh tồn cũng không có, vai trò của họ là nô lệ, nô tì thậm chí là vật tiêu hao để cung cấp linh mà thôi, văn minh vũ trụ cấp hai chính là ở trong giai đoạn thấp nhất này, muốn có sự an toàn, hay là trong hầu hết thời gian được an toàn, vậy thì tuyệt đối không thể thiếu nền văn minh vũ trụ cấp ba.

Cho nên, cả khu vực sao yên bình này, nói không chừng ngược lại có thể...

Khi nghĩ đến đây, Diêu Nguyên đã truyền đi mệnh lệnh từ trung tâm chỉ huy, tuyên bố tàu Hi Vọng từ trạng thái cảnh giới khôi phục lại trạng thái bình thường, mức độ an toàn cảnh giới chuyển thành mức màu xanh lá, tất cả những nhân sự điều khiển liên quan chuyển thành mô hình bình thường, cũng tức là ngoại trừ bộ phận chủ chốt ra, nhân viên của các bộ phận khác khôi phục lại chế độ làm việc 8 tiếng một ngày, bộ phận chủ chốt khôi phục lại chế độ luân phiên bốn ca trực hoặc năm ca trực, tất cả nhân viên đều có thể bắt đầu đi nghỉ ngơi.

Mệnh lệnh này khiến cho rất nhiều nhân viên đang vô cùng mệt mỏi có thể thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo, bắt đầu tiến hành mở bán một lượng lớn nguồn sản vật trong tàu Hi Vọng, đặc biệt là các loại thực phẩm cao cấp, như là hải sản, thịt rừng của tinh cầu mới, các loại nấm rau củ, một số loại rượu, phân vân, nhiều gia đình đều mua các loại thực phẩm và vật phẩm xa xỉ này, chuẩn bị tổ chức ăn nhậu chúc mừng một bữa.

Sau khi đưa ra mệnh lệnh, chính trong lúc Diêu Nguyên đang chăm chú đọc các tài liệu liên quan đến định luật cân bằng sự sống và loài người mới, lúc này anh mới biết mệnh lệnh này của anh đã dẫn đến việc mở bán các sản vật trên thị trường, nhưng mà những cái khác thì tàu Hi Vọng không nhiều, chỉ riêng sản vật thì trước kia khi rời khỏi địa cầu đã được nhồi nhét đến mức không còn chỗ để, cho nên anh không nói gì, chuyển gấp một số lượng lớn sản vật từ bên trong kho dự trữ ra bên ngoài thị trường, một cuộc mua bán náo nhiệt đã diễn ra.

Những điều này cũng không có gì để nói, hôm đó Diêu Nguyên không còn đưa ra mệnh lệnh nào nữa, sau khi anh xử lý xong tất cả các công việc tồn đọng bao lâu nay thì anh đã đi nghỉ ngơi từ sớm, cho đến ngày hôm sau, gần như tất cả mọi người đều đã khôi phục lại tinh thần, cho đến lúc này, Diêu Nguyên mới triệu tập Vương Quang Chính, Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều cùng với một số lượng lớn các nhà khoa học đứng đầu, nghị trưởng và một số nghị viên quan trọng, còn có một số quan chức chính phủ thuộc các

bộ phận khác nhau, bàn bạc một số chuyện tại phòng hội nghị Trung ương trên tầng năm của tàu Hi Vọng.

Trong cuộc họp, Diêu Nguyên đã vào thẳng vấn đề ngay:

- Tôi quyết định để tàu Hi Vọng neo lại trong khu vực hư không này, hơn nữa có thể là neo lại trong thời gian dài, thời gian neo ở đây có thể là trên năm năm.

Sau khi lời này được nói ra, ngoại trừ Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều thể hiện thái độ hóa ra như vậy ra thì tất cả những người khác trong cuộc họp ngay cả Vương Quang Chính đều vô cùng kinh ngạc và chính ông là người đưa ra câu hỏi đầu tiên:

- Hành tinh cách chúng ta gần nhất khoảng chừng hơn một trăm năm ánh sáng, xung quanh cũng không có gì tồn tại, tại sao lại phải neo lại ở chỗ này chứ?

Câu hỏi này thật ra cũng là điểm nghi vấn của hầu hết tất cả mọi người, đây thật sự là một khoảng không tuyệt nhiên không hề có sự sống, ngay cả hành tinh gần nhất cũng cách hơn một trăm năm ánh sáng, đừng nói là hệ thống đẩy hạt của loài người hiện giờ, cho dù là sử dụng kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng thì cũng phải bay suốt mười năm mới tới nơi được, đây thật sự là một khoảng cách đáng sợ, như vậy tại sao lại phải neo lại ở đây chứ?

Diêu Nguyên cũng không ngạc nhiên, anh đã biết quyết định này sẽ dẫn đến nhiều nghi vấn của mọi người, anh liền nói:

- Trước khi trả lời câu hỏi này, tôi có một câu hỏi muốn hỏi các vị. Lý do chúng ta rời khỏi địa cầu, lý do chúng ta thực hiện cú nhảy không gian nhiều như vậy, lý do chúng ta không màng hi sinh chiến đấu hết mình, tất cả những chuyện này là vì điều gì?

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều sững sờ, họ bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ, sau đó các câu trả lời khác nhau lần lượt được đưa ra, có người nói là vì để tiếp tục sống còn, có người nói là để duy trì nền văn minh, có người là để tìm thấy một hành tinh mẹ mới, cho đến cuối cùng, tất cả mọi người đều nhận ra một điểm chung, câu trả lời này thật ra rất đơn giản, đó chính là để cho con người có thể tiếp tục sinh tồn, đồng thời tìm thấy một hành tinh mẹ mới, tận hưởng trời xanh mây trắng, nhìn ngắm cảnh biển xanh thăm mênh mông.

- Đúng vậy, lý do chúng ta làm như vậy, nguyên nhân chỉ có một mà thôi, tìm thấy một hành tinh mẹ mới, tìm thấy một thế giới có đại dương xanh thăm kia, sau đó để cho loài người chúng ta, để cho con cháu của loài người chúng ta tiếp tục sinh tồn và phát triển trên hành tinh mẹ đó, nhưng mà chúng ta đã làm được chưa?

Diêu Nguyên nhìn về mọi người bên dưới và nói:

- Chúng ta tìm thấy tinh cầu mới, chúng ta tìm thấy tất cả mọi thứ trong mơ, ở đó có trời xanh mây trắng, ở đó có bãi cỏ xanh tươi, ở đó có biển xanh mênh mông, hoàn cảnh ở đó tuyệt đẹp thoải mái, nhưng mà kết quả thì sao? Vì một mảnh vỡ sao Nơtron, khiến cho chúng ta phải từ bỏ hành tinh mẹ mới, tiếp tục lang thang khắp nơi trong vũ trụ, vậy tiếp theo thì sao? Nếu chúng ta cực kỳ may mắn, sau khi thực hiện cú nhảy vô số lần lại tìm thấy một hành tinh mẹ mới, sau đó lại một lần nữa bị xua đuổi sao?

Khi nói đến đây, tất cả mọi người đều trầm ngâm im lặng, chỉ còn một mình Diêu Nguyên đứng ở trên bục tiếp tục nói:

- Cho nên, kinh nghiệm của chúng ta nói cho chúng ta biết rằng, muốn tiếp tục sinh tồn, tiếp tục phát triển, muốn tận hưởng tất cả những gì mà hành tinh mẹ mang đến cho chúng ta, muốn chúng ta có thể tiếp tục sống một cuộc sống tự do dưới bầu trời xanh mây trắng kia, nhất định phải thật sự lớn mạnh, bắt buộc phải nắm giữ trình độ của cách mạng công nghiệp

lần thứ năm, lần thứ sáu thậm chí lần thứ bảy thứ tám, thậm chí đạt đến trình độ văn minh cấp chín thậm chí vượt qua cấp chín, để cho chúng ta có thể bảo vệ hành tinh mẹ của mình dưới sự tấn công của mảnh vỡ sao Notron!

- Nếu không, có được một lần lại mất đi một lần, các anh còn muốn có được bao nhiêu lần nữa? Hay là muốn mất đi bao nhiêu lần nữa?

- Được thôi, những điều này miễn cưỡng không bàn, dù sao thì việc tìm kiếm hành tinh mẹ có sự sống thật sự rất khó khăn, ngay cả tỉ lệ một phần trăm trăm triệu cũng khó có thể hình dung được, đúng là mọi thứ đều phải xem số phận an bài, không phải con người có thể làm chủ được, vậy thì chúng ta chỉ nói những gì mà chúng ta có thể làm chủ được thôi...

- Thương nhân ngoài hành tinh lợi hại không? Một chủng tộc có hơn một nửa dân số chậm phát triển trí tuệ, một đội quân không có chuyên môn hóa quân sự, một chủng tộc cực quyền, một chủng tộc trong suốt mấy thế hệ cũng không hề có kinh nghiệm chiến tranh với các chủng tộc khác, lại có thể ép loài người chúng ta bước đến bước đường xem chút diệt vong này, cho dù bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy lạnh tóc gáy...

Diêu Nguyên lớn tiếng nói:

- Họ chỉ là hơn chúng ta một chút về trình độ khoa học kỹ thuật thôi, thậm chí bọn họ còn chưa bước vào trình độ văn minh vũ trụ cấp ba mà đã có thể ép chúng ta đến bước đường này, bây giờ các anh đã hiểu rõ sức mạnh của khoa học kỹ thuật rồi chứ? Đó chính là sức mạnh chân thật nhất của vũ trụ này! Thực hiện cú nhảy nhiều lần liên tiếp như vậy, chúng ta mới có thể sống đến giờ phút này, nói thật lòng, tôi cảm thấy có một sức mạnh siêu nhân nào đó đang phù hộ chúng ta nhưng mà một lần có thể, hai lần có thể, chẳng lẽ lần nào cũng được sao? Ai biết được lần tiếp theo chúng ta thực hiện cú nhảy sẽ nhảy đến chỗ nào? Lỡ như là bên trong hành tinh? Hay là trong lỗ đen thì sao? Được thôi, những khả năng này khoan hãy nói,

chúng ta hãy nói về việc nhảy đến xung quanh một trại tị nạn, hay là nhảy thẳng vào bên trong trại tị nạn...

- Các anh nghĩ rằng chỉ dựa vào sức chiến đấu công nghệ của loài người chúng ta hiện giờ đủ để bảo vệ loài người mới nhiều như vậy của loài người chúng ta không? Đủ để bảo vệ đa số các dân thường không? Không thể nào, đó chính là lúc loài người chúng ta tiêu vong hoàn toàn!

- Cho nên, tại sao bây giờ chúng ta không thể neo lại ở nơi đây?

Khi nói đến đây, Diêu Nguyên dừng lại, ấn gì đó trên bàn, ở bức tường sau lưng anh hiện ra một bảng chi chít số liệu.

- Đây là bản tư liệu cây công nghệ mà hiện giờ loài người chúng ta đang nắm giữ, không nói cuộc cách mạng công nghiệp lần đầu tiên, lần thứ hai, lần thứ ba, đây là những gì mà loài người chúng ta tự mình nghiên cứu chuyên sâu, về cơ bản thì toàn bộ những thông tin này đều vô cùng quen thuộc, tiếp theo là công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, bây giờ cơ bản đều đã được bổ sung đầy đủ, nhưng mà tiến độ nghiên cứu của chúng ta chỉ đạt được một phần mười, còn có bốn công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, ngay cả việc bắt đầu nghiên cứu còn chưa có...

- Cho nên! Loài người chúng ta đã có đầy đủ nền tảng, chúng ta chỉ thiếu thời gian...

- Sản vật cũng có, đủ để chúng ta tồn tại trong cõi hư không này trên một trăm năm, công nghệ cũng có, đủ để chúng ta bắt đầu nghiên cứu nền văn minh vũ trụ cấp ba, càng có thời gian, có loài người mới tồn tại, chúng ta không cần lo lắng sẽ xuất hiện sự thoái hóa chủng tộc, vậy thì, tôi muốn hỏi ngược lại các vị một câu...

- Tại sao chúng ta không ở đây một khoảng thời gian, cho đến khi chúng ta bước vào nền văn minh vũ trụ cấp ba, có được năng lực tự bảo vệ,

mới tiếp tục nhảy đi thăm dò vũ trụ?

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 267: Sắp Xếp

Diêu Nguyên có quyền quyết định tuyệt đối mọi việc trên tàu Hi Vọng, với điều kiện là không xảy ra việc khiến cho tất cả mọi người đều phần nộ, về cơ bản anh có toàn quyền quyết định tất cả mọi việc.

Đương nhiên, Diêu Nguyên cũng biết giới hạn trong việc sử dụng quyền lực này, cho nên ngoại trừ trong những tình huống khẩn cấp bao gồm chiến tranh, bệnh tật, nguy cơ hiểm họa gì đó, ngoài ra anh không sử dụng quyền lực tối cao này của mình, cho dù là trong lúc anh sử dụng thì cũng sẽ nói ra suy nghĩ của anh cho mọi người nghe như lần này vậy, nhằm mục đích thuyết phục nhiều người ủng hộ quan điểm của anh.

Và thật sự quan điểm này đã nhận được sự tán thành của đa số mọi người.

Đầu tiên, đương nhiên chính là nguồn sản vật của tàu Hi Vọng vô cùng sung túc, lúc trước khi tàu Hi Vọng dự định rời khỏi tinh cầu mới thì đã khai thác toàn bộ các nguồn tài nguyên khoáng sản quý hiếm, chế tạo, rèn luyện, chế biến tất cả thành những bộ phận tinh túy nhất rồi tiến hành lưu trữ, ví dụ nguyên liệu gang thép quan trọng nhất, đã áp dụng kỹ thuật chưng cất siêu điện từ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, gần như đã lọc sạch toàn bộ các tạp chất bên trong, sau đó cất trữ một số lượng lớn trong tàu Hi Vọng, lúc cần thiết có thể lấy ra chế tạo thành các nguyên liệu hợp kim gang thép đặc biệt bất kỳ lúc nào.

Loại vật tư như vậy nhiều đến mức khó lòng đếm xuể.

Phải biết tàu Hi Vọng bao lớn? Trước sau nó có độ dài tổng cộng là ba mươi lăm ngàn mét, cũng tức là 35 km, hơn nữa trải qua nhiều lần cải tạo liên tục, lúc này tàu Hi Vọng đã tăng thêm mấy tầng trên dưới, đã có độ cao hơn 800 mét, độ rộng đạt đến 2400 mét.

Tuy là khi so với tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh hoặc là so với tàu mẹ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh, thật sự tàu Hi Vọng nhỏ đến đáng thương, nhưng dù sao đây cũng là sản phẩm cao cấp nhất do con người chế tạo ra dựa trên cách mạng công nghiệp lần thứ ba, cũng tức là nói từ khi có con người đến đây, sản phẩm cơ khí lớn nhất chính là tàu Hi Vọng, với loài người ở trên địa cầu trước kia mà nói thì điều này chẳng khác gì kỳ tích.

Cho đến ngày hôm nay, cộng thêm số lượng trẻ em, dân số tàu Hi Vọng đã là 217 ngàn, trong đó có 120 ngàn người già từ địa cầu bước lên tàu Hi Vọng, ngoài ra, có hơn 90 ngàn trẻ em có độ tuổi từ vài tháng tuổi đến tám chín tuổi, đều là những đứa trẻ được sinh ra trên tàu Hi Vọng.

Số dân hơn 217 ngàn, so với sự to lớn của tàu Hi Vọng mà nói thì vẫn chưa đến mức chật chội, dù sao thì trong số đó có hơn 90 ngàn trẻ em vẫn chưa chiếm không gian nhiều, nhưng mà chỉ xét riêng điểm này thì có thể dự đoán biết rằng trong tương lai loài người sẽ còn gia tăng nhanh chóng, chính vì như vậy, lúc trước khi rời khỏi địa cầu mới, có thể mang theo sản vật gì thì cũng đã mang lên hết, đặc biệt là sau khi sở hữu lò phản ứng tập hợp Hydro cung cấp năng lượng thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, nhiều sản vật có thể được tái chế sử dụng thì lượng sản vật trên tàu Hi Vọng đủ để cung ứng cho 300 ngàn người trưởng thành sử dụng trong vòng 100 trăm!

Cho nên, ở cõi hư không này neo lại từ năm đến mười năm, về mặt sản vật là không hề có vấn đề gì.

Tiếp theo chính là tính cần thiết của việc dừng lại, giống như những gì Diêu Nguyên miêu tả vậy, vũ trụ với con người mà nói thật sự quá nguy hiểm, đó là sau khi đã tiếp nhận khoa học công nghệ của tàn tích văn minh ngoài hành tinh mà con người còn bị ép vào đường cùng hết mấy lần, nếu không như vậy, lần này tàu Hi Vọng đối mặt với văn minh thương nhân ngoài hành tinh chắc chắn sẽ bị tiêu vong hoàn toàn.

Cho nên, dừng lại ở một chốn hư không an toàn và hòa bình này từ năm năm đến mười năm, cố hết sức nâng cao trình độ khoa học của loài người, nâng cao sức chiến đấu và năng lực thích nghi với vũ trụ, điều này là hết sức cần thiết, cũng có thể nói là bắt buộc.

Chính vì như vậy, trong hoàn cảnh đảm bảo nguồn sản vật, đề nghị dừng lại ở đây từ năm năm đến mười năm đã nhanh chóng được thông qua, trên thực tế, trong lòng của hầu hết tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì tình cảnh của thương nhân ngoài hành tinh thật sự cũng khiến cho tất cả mọi người tuyệt vọng, có thể ở đây chơi chiến thuật, nâng cao các điều kiện phần cứng và phần mềm của bản thân trong môi trường hòa bình, điều này thật sự là tốt không gì bằng.

Tiếp theo, trong buổi chiều hôm đó, chính phủ tàu Hi Vọng đã tuyên bố nghị quyết này, và giống như những gì Diêu Nguyên và mọi người dự tính, dân chúng không hề phản đối với nghị quyết này, thậm chí có nhiều người còn thảo luận sự việc này với nhau bằng giọng điệu khen ngợi, họ cho rằng đây là biểu hiện chín chắn của chính phủ, cũng là cách làm của những người lãnh đạo tài ba xuất chúng.

Môi trường hòa bình đã được thiết lập, tuy là môi trường hòa bình này không chắc chắn, tuy là đây chỉ là môi trường hòa bình được thiết lập tạm thời, nhưng mà trong buổi tối hôm đó, có rất nhiều các nhân viên đã bị mất ngủ trong nhiều ngày liền đã có thể ngủ một giấc ngon lành.

Đương nhiên, dân chúng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng điều này không có nghĩa là chính phủ cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nghị quyết dừng lại ở chốn hư không này đã được thi hành, chính phủ còn có nhiều việc hơn nữa phải tiến hành, đầu tiên đương nhiên là vấn đề sắp xếp công việc và tiêu thụ sản vật.

Dừng lại ở chốn hư không này, bởi vì không còn tiếp tục thăm dò và thực hiện cú nhảy xuyên không gian, cho nên dự tính sẽ phải tiêu hao sản vật và năng lượng, không thể có gì bên ngoài bổ sung vào, do đó giới hạn ở một mức độ nào đó là bắt buộc, đầu tiên đó chính là giá cả của các loại sản vật ổn định không thay đổi, nhưng mà mỗi tháng mỗi một người trưởng thành bắt đầu mua vật phẩm xa xỉ với một số lượng nhất định, đương nhiên, số lượng không quá ít, nhưng mà cũng không thể giống như lúc trước có nhiều nhân loại tẻ là có thể mua một cách không giới hạn.

Thứ hai là việc điều chỉnh vị trí công việc, bởi vì cần phải dừng lại ở chốn hư không này từ năm năm đến mười năm, đương nhiên với điều kiện sẽ không có xảy ra chiến tranh hay các tình hình khẩn cấp, cho nên sẽ dần dần cắt bớt các vị trí liên quan, ngược lại gia tăng vị trí công việc cho các ngành dịch vụ, đồng thời giảm bớt thời gian làm việc, để cho càng có nhiều người có thời gian học tập, nhằm nâng cao trình độ của cả nhân loại.

Cuối cùng chính là vấn đề mấu chốt của lần dừng lại này, đó chính là hệ thống tri thức khoa học.

Trước mắt toàn bộ hệ thống tri thức khoa học mà con người đang nắm giữ, một là toàn bộ công nghệ hoàn chỉnh thuộc trình độ dưới cách mạng công nghiệp lần thứ tư mang từ địa cầu ra ngoài và tất cả các kiến thức lý luận được sản sinh ra từ khoa học công nghệ này.

Hai là những công nghệ thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư tích lũy được từ tàn tích văn minh ngoài hành tinh, nhưng bởi vì tàn tích văn

minh ngoài hành tinh đã biến mất, cho nên những công nghệ này không hề liên quan, hay là nói không hoàn chỉnh, có một lượng lớn thông tin đã bị thất lạc, cho nên loài người cần phải tự mình quy nạp nghiên cứu mới có thể ứng dụng được, đó cũng là nguyên nhân mà các nhà khoa học dự đoán là phải mất thời gian năm mươi năm sau mới có thể chế tạo ra loại vũ khí siêu cấp thế kỷ.

Ba là tất cả công nghệ kỹ thuật thuộc cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư cùng với bốn công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ năm do thương nhân ngoài hành tinh sở hữu và giao cho con người. Tuy là con người không biết được công nghệ thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư này đã hoàn chỉnh hay chưa, nhưng mà mức độ chi tiết của nó là vượt xa những gì có được từ tàn tích văn minh ngoài hành tinh, điều này về cơ bản đã bổ sung đầy đủ những gì mà con người còn thiếu của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, trước mắt chỉ cần hòa hợp nhất quán lại là được.

Trên đây là tất cả các nền tảng khoa học mà hiện giờ con người có được, cũng chính là nguyên nhân mà Diêu Nguyên yêu cầu dừng lại ở cõi hư không này, theo như kết quả bàn bạc giữa anh và các nhà khoa học hàng đầu, trong khoảng thời gian từ hai đến ba năm, con người sẽ thuận lợi bước vào giai đoạn thời kỳ giữa của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, từ lúc đó phát triển thêm năm đến mười năm nữa, con người sẽ đạt đến thời kỳ đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, có thể phần nào chế tạo và sử dụng các sản phẩm của cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

Cho nên, về các vấn đề liên quan đến khoa học, Diêu Nguyên đã thật sự hạ quyết tâm, đầu tiên là đáp ứng tất cả các yêu cầu hợp lý của các nhà khoa học, ví dụ như chế tạo ra các thiết bị khoa học khác nhau, chỉ cần có thể đáp ứng là anh đều cố gắng đáp ứng, các loại máy móc nguyên liệu gì, kể cả việc sử dụng máy tính trung ương, anh cũng đáp ứng hết.

Ngoài ra, nhóm thực tập sinh sắp tốt nghiệp của các trường đại học sẽ được gia nhập vào các hệ thống khoa học chuyên môn của mình, điều

này sẽ cung cấp thêm nguồn lực mới cho các nhà khoa học.

Cuối cùng chính là sắp xếp ba vị nhĩ ngôn giả, bởi vì nhĩ ngôn giả rất khác với các nhà khoa học bình thường, để họ hòa trộn với các nhà khoa học khoa học bình thường khác, thật sự là có chút lãng phí tài năng, cho nên mục tiêu đề ra cho ba vị nhĩ ngôn giả này chính là việc nghiên cứu khoa học đỉnh cao nhất, tùy theo sự khác nhau về hệ thống của mình, sự khác nhau về sở trường, phương hướng nghiên cứu của họ cũng khác nhau, nhưng mà có một điểm chung duy nhất, đó chính là những gì họ nghiên cứu đều thuộc thời kỳ đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, thậm chí là nội dung khoa học của cách mạng công nghiệp lần thứ năm.

Cho đến lúc này, những gì Diêu Nguyên có thể làm về mặt nghiên cứu khoa học anh cũng đã làm hết, những chuyện khác anh không thể kiểm soát được nữa rồi, tuy là anh cũng có khả năng nhĩ ngôn giả... nhưng mà vốn dĩ không thể mong chờ khả năng nhĩ ngôn giả của anh có biểu hiện đặc biệt gì, đây không phải là một trận chiến đấu, mà là đòi hỏi phải có sự tích lũy kiến thức khổng lồ, đòi hỏi phải có thời gian học tập chuyên sâu trên mười năm, đồng thời sở hữu một chút năng khiếu và nhiệt huyết mới có thể làm được, đối với khoa học thì ít ra Diêu Nguyên chỉ có thể hiểu được mà thôi, vốn dĩ không thể nào đi nghiên cứu.

Sau khi tất cả mọi chuyện này đã được quyết định, cũng là ngày thứ ba kể từ lúc tàu Hi Vọng dừng lại ở khu vực này, cho đến bây giờ, Diêu Nguyên và một số quan chức cao cấp chính phủ mới dám thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà Diêu Nguyên không hề có cơ hội nghỉ ngơi, trong thời gian ba ngày này, mỗi ngày sau khi trở về nhà, anh đều lấy ra một số lượng lớn tài liệu về thông tin vũ trụ của thương nhân ngoài hành tinh ra nghiên cứu, dù sao thì lúc mới lấy được thông tin đã thực hiện cú nhảy ngay nên không có thời gian xem kỹ, vào lúc này sau khi đã xem xét chi tiết kỹ lưỡng, anh càng lúc càng hiểu cặn kẽ về thông tin vũ trụ.

Cho đến buổi sáng sớm ngày thứ tư, anh cố tình kêu Nhâm Đào và Thích Hiếu Điếu tới, anh cần hai kẻ suy nghĩ này suy ngẫm giùm anh một số thông tin về sự phân loại phân chia này.

- Đầu tiên, khoảng hơn 60% thông tin trong đó có thể công bố ra bên ngoài, thậm chí có thể đưa vào bên trong thư viện điện tử công cộng cũng không sao, có thể cho dân chúng có cái nhìn tổng thể cơ bản về vũ trụ, tránh việc một số người vẫn còn tin rằng người ngoài hành tinh sở hữu trình độ công nghệ cao mới là nền văn minh cấp cao và cả những cách suy nghĩ ngây ngô ngờ nghệch khác nữa...

- Ngoài ra có khoảng 30% thông tin sẽ nâng cao mức độ đọc, chỉ dành riêng cho các tầng lớp trung cấp và cao cấp trong chính phủ, nghị viên, các nhà khoa học, các nhân viên nghiên cứu, còn có các nhân viên thuộc cấp sĩ quan trở lên mới có thể đọc được...

Diêu Nguyên nhìn hai người và nói:

- Tôi kiếm hai anh tới đây chính là vì chuyện này, tôi hi vọng hai anh có thể giúp tôi phân chia các loại ra, còn có một vấn đề khác nữa chính là...

- Tôi nghĩ tôi đã tìm thấy con đường tắt của tàu Hi Vọng rồi, hay nói chính xác hơn phương pháp để tương lai loài người chúng ta đạt đến trình độ văn minh vũ trụ cấp bốn nhanh nhất!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 268: Di Tích

Toàn bộ số lượng nguồn thông tin mà thương nhân ngoài hành tinh truyền cho con người thật sự là một con số vô cùng khổng lồ, trong đó còn có một lượng lớn các thông tin không hề quan trọng, ví dụ như sự khác biệt về họ của một vài chủng tộc nào đó, đối với con người mà nói các thông tin này hoàn toàn không có ích gì, hơn nữa các thông tin như vậy còn chiếm khoảng 30% tổng lượng thông tin.

Để có thể phân loại các thông tin này một cách triệt để, sử dụng máy tính trung ương vốn dĩ là một biện pháp tốt, nhưng mà dù sao thì máy tính trung ương không chứa đựng hệ thống thông minh nhân tạo, hơn nữa cho dù có hệ thống thông minh nhân tạo, cũng chỉ là hệ thống thông minh sơ cấp nhất, không có trí tưởng tượng, không có trí sáng tạo, chỉ có phần mềm thông minh cứng nhắc, một trí thông minh như vậy không thể nào phân chia được mức độ quan trọng của các thông tin này.

Đưa ra một ví dụ đơn giản nhất, có thể trong một số thông tin dạng thần thoại của văn minh ngoài hành tinh có một hoặc một vài thông tin là có ích, dù sao thì theo những thông tin trước mắt có được, các chủng tộc ngoài hành tinh này đã rời khỏi hành tinh mẹ của mình từ hàng ngàn hàng vạn năm rồi, đã có rất nhiều chủng tộc như bọn họ đã bị suy thoái, họ cũng không còn hiểu rõ những nền văn hóa và văn minh mà tổ tiên mình để lại, thậm chí đã xem nhiều việc như là thần thoại để truyền lại cho thế hệ sau, nhưng con người có thể tìm thấy một số thông tin có ích trong đó.

Chính vì như vậy, sự quy nạp phân chia các thông tin này là không hề đơn giản, điều này đòi hỏi cần phải có một lượng lớn nguồn nhân lực, vật lực, tiến hành nhiều năm mới có thể thực hiện được, ý của Diêu Nguyên cũng khá đơn giản, anh không hề yêu cầu Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều một mình hoàn thành việc sắp xếp một lượng lớn thông tin như vậy, anh chỉ là yêu cầu hai người mỗi người tự thành lập một nhóm nhỏ, hai nhóm này tự hợp tác với nhau, hai người là kẻ suy nghĩ đảm nhiệm vị trí nhóm trưởng, đồng thời tìm kiếm các thông tin quan trọng trong số các tài liệu này để làm căn cứ phân chia quyền hạn đọc tài liệu, đây chính là công việc mà anh dự định giao cho hai người làm.

Hai người suy nghĩ một hồi, cũng không từ chối yêu cầu này của Diêu Nguyên, dù sao thì họ cũng xem như là cấp dưới của Diêu Nguyên, chỉ cần không phải là nhiệm vụ không thể hoàn thành được thì tất cả những mệnh lệnh của Diêu Nguyên họ đều phải tuân thủ theo. Như vậy đã giao xong công việc, tiếp theo mới chính là nguyên nhân quan trọng mà Diêu Nguyên tìm bọn họ tới đây, đó chính là phương pháp để con người đạt được nền văn minh vũ trụ cấp bốn nhanh nhất mà Diêu Nguyên đề cập tới.

- Tôi nghĩ các anh đều đã biết nền văn minh vũ trụ cấp bốn có ý nghĩa gì đối với loài người rồi đúng không? Khoan hãy nói đến việc có được năng lực tự bảo vệ trong vũ trụ này, điều quan trọng hơn đó chính là nền văn minh vũ trụ cấp bốn đã liên quan đến việc bắt đầu sử dụng lỗ giun vũ trụ, nên biết rằng lỗ giun vũ trụ không phải là cú nhảy xuyên không gian nhưng mà chắc chắn là đã có sự hiểu rõ cực kì về không gian mới có thể chế tạo ra lỗ giun vũ trụ cự li ngắn, và sự thấu hiểu này chính là những gì chúng ta cần, một khi chúng ta đã có kiến thức và sự hiểu biết về công nghệ không gian như vậy cũng có nghĩa là chúng ta có thể kiểm soát được cú nhảy xuyên không gian, như vậy thì vũ trụ có rộng lớn bao la đi nữa thì không có nơi nào mà chúng ta không tới được.

Diêu Nguyên phấn khích nói với hai người.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Nhâm Đào xoa xoa lỗ tai và nói:

- Đương nhiên chúng tôi biết những điều này, nhưng mà thuyền trưởng à, anh phải hiểu một điều, loài người chúng ta chỉ mới là miễn cưỡng bước vào nền văn minh vũ trụ cấp hai mà thôi, được thôi, chúng ta có nền tảng vững chắc, có thể trong vòng mười mấy năm nữa chúng ta có thể thuận lợi vươn đến tiếp cận với nền văn minh vũ trụ cấp ba, nhưng anh đã từng nghĩ qua chưa đó, cũng chỉ là mới tiếp cận thôi, vốn dĩ chưa thể nào bước vào được. Khoa học không phải là chính trị hay là quân sự, không phải là anh đưa ra một mệnh lệnh thì những nhà khoa học bên dưới có thể thay đổi khoa học được, nếu như vậy không thể gọi là khoa học mà gọi là lừa bịp, thực sự tôi không nghĩ ra có cách nào có thể giúp cho loài người chúng ta bước vào nền văn minh vũ trụ cấp bốn.

Diêu Nguyên gật đầu nói:

- Đây chính là những điều mà tôi chuẩn bị nói tiếp đây, đương nhiên tôi biết khoa học không giống như chính trị và quân sự khoa học, là thứ thật sự tuân thủ theo nguyên tắc vũ trụ, thật sự tồn tại tách biệt hoàn toàn ý chí của con người, đương nhiên tôi không có ngu ngốc như vậy muốn đốt cháy giai đoạn, cái tôi nói đến chính là thông qua một con đường khác... di tích!

- Di tích?

Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều một lần nữa đưa mắt nhìn nhau, Thích Hiểu Điều nhin không được mở miệng nói:

- Chắc là anh không nghĩ rằng chúng ta đang chơi trò chơi đúng không? Nói thật ra OL đại vũ trụ đã bắt đầu mười một năm rồi, mức độ rèn luyện nền văn minh loài người chúng ta cực kì chậm, chúng ta mới chỉ rèn luyện đến cấp hai mà thôi...

- Nghiêm túc một chút.

Diêu Nguyên chau mày nói một cách một nghiêm túc:

- Tôi không có nói đùa, thật sự là di tích... Các anh còn nhớ lịch sử của bọn thương nhân ngoài hành tinh mà họ đã nhắc tới hay không?

Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều cùng nhau gật đầu, lúc này Diêu Nguyên mới tiếp tục nói:

- Giống như những gì họ nói, tôi đã đọc toàn bộ các thông tin vũ trụ do họ truyền đến, phát hiện cả vũ trụ này không hề rộng lớn mênh mông như chúng ta tưởng tượng, nếu như không có định luật cân bằng sự sống vậy thì khắp nơi trong vũ trụ đều nhìn thấy sự tồn tại của các sinh vật sống ngoài hành tinh, vậy mà tại sao lại không có? Bởi vì các nền văn minh từ chục ngàn năm trước, vài trăm ngàn năm trước, thậm chí vài triệu năm trước, vài chục triệu năm trước, thậm chí càng đáng sợ hơn nữa là vài trăm triệu năm trước, bọn họ đều đã bị suy yếu, suy thoái, suy vong rồi.

- Tuy là chủng tộc sinh vật sống đã biến mất, nhưng mà các sản phẩm của họ, các sản phẩm văn minh mà họ đã từng chế tạo không hề biến mất, đặc biệt là ở trong một không gian như trong vũ trụ này, nếu như có một chiến hạm phiêu bạt trong vũ trụ này, như vậy rất có khả năng nó sẽ tồn tại vĩnh viễn cho đến khi nó bị hành tinh hút lấy và xảy ra cuộc va chạm, hay là gặp phải một thảm họa vũ trụ lớn thì nó mới biến mất...

- Trong tài liệu của thương nhân ngoài hành tinh, tôi phát hiện các nền văn minh vũ trụ chín mươi, cũng tức là nền văn minh rời khỏi hành tinh mẹ của mình hơn ba ngàn năm ánh sáng, họ đã không còn một kẻ thích ứng vũ trụ nào tồn tại, còn trong số các nền văn minh vẫn chưa có hiện tượng suy thoái rõ ràng, thông thường họ được chia thành bốn khuynh hướng phát triển. Một, đó chính là giống như thương nhân ngoài hành tinh vậy cố gắng giao dịch với các chủng tộc khác, giao dịch bất cứ thứ gì, sinh vật sống, công nghệ, khoáng vật.

- Hai là tập đoàn chiến tranh, nổi tiếng dựa vào việc tấn công các chủng tộc khác và các trại tị nạn khác, thông thường sinh vật sống của chủng tộc này khá thích hợp với việc chiến tranh, hơn nữa có lịch sử chiến tranh lâu dài, ngay cả thời kì sống trên hành tinh mẹ cũng như vậy.

- Ba là tập đoàn nghiên cứu phát triển, nền văn minh của tập đoàn này không giỏi chiến tranh nhưng mà họ rất giỏi trong việc nghiên cứu công nghệ khoa học, thông thường là dựa vào các chủng tộc vũ trụ thế hệ mới trong lịch sử hòa bình làm chủ chốt, bọn họ không thích hợp chiến tranh trong vũ trụ, hơn nữa về cơ bản bản thân họ cũng không có biểu hiện suy thoái gì, thông thường chủng tộc này sống ở bên trong trại tị nạn, thông qua việc tiến hành giao dịch trao đổi những gì mình nghiên cứu ra được với thương nhân và tập đoàn chiến tranh để đạt được những gì họ muốn, giống như là trao đổi các vật tiêu hao linh...

- Bốn, chính là điều mà tôi muốn nói với các anh, đây chính là tập đoàn tìm kiếm hoặc gọi là tập đoàn thăm dò...

- Thông thường nền văn minh của tập đoàn này chủ yếu dựa vào chủng tộc có tuổi thọ dài, chỉ riêng những tài liệu mà tôi đã đọc thì cho thấy, một tập đoàn văn minh kẻ tìm kiếm thông thường, tuổi thọ chủng tộc của họ đều được tính bằng chục ngàn năm, các chủng tộc này đều ở trong các trại tị nạn bổ sung một lần rồi rời khỏi trại tị nạn trong thời gian hàng vạn năm, nhiệm vụ của họ chính là dựa vào kĩ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng, vượt qua tốc độ ánh sáng, thăm dò tìm kiếm khắp nơi trong vũ trụ, họ tìm kiếm cái gì?

- Di tích! Di tích của nền văn minh và sản phẩm mà các chủng tộc đã bị suy thoái suy vong để lại!

Khi Diêu Nguyên nói đến đây, anh mở màn hình máy tính lên, từ trong đó tìm ra một tài liệu và nói:

- Đây chính là ghi chép lịch sử của một tập đoàn kẻ tìm kiếm truyền kì, nghe nói tập đoàn kẻ tìm kiếm này vô cùng may mắn đã tìm thấy nền văn minh vũ trụ cấp năm, cũng tức là di tích của nền văn minh vũ trụ đã bước vào thời kì đầu của cách mạng công nghiệp lần thứ sáu, chủ thể của nền văn minh này đã hoàn toàn bị suy vong, hơn nữa tàu mẹ của họ cũng đã gặp phải sự phá hoại tự nhiên trong vũ trụ, vô cùng rách nát, nhưng mà cho dù như vậy đã khiến cho tập đoàn kẻ tìm kiếm này dễ dàng sở hữu được sản phẩm và công nghệ của nền văn minh vũ trụ cấp bốn và cấp năm, bản thân cũng trở thành nền văn minh vũ trụ cấp bốn, hơn nữa trong tương lai có thể dự đoán được họ hoàn toàn có thể vươn đến nền văn minh vũ trụ cấp năm.

- Đây chính là con đường tương lai thích hợp nhất với tàu Hi Vọng của loài người chúng ta!

Khi nói đến đây, đôi mắt của Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều đều phát sáng, Thích Hiểu Điều liền phấn khởi nói:

- Không ngờ rằng OL vũ trụ còn có một loại kì quái như vậy... Được rồi, nghiêm túc một chút, đây chính là những gì mà trước đây chúng ta chưa từng nghĩ đến, thật sự như những gì anh nói, dưới ảnh hưởng của định luật cân bằng sự sống, một lượng lớn các nền văn minh vũ trụ đang không ngừng suy thoái và suy vong, ngoại trừ các chủng tộc ở trong các trại tị nạn ra, các nền văn minh vũ trụ trung cấp và cao cấp đã đi đâu? Trong trại tị nạn dường như là không có sự tồn tại của đẳng cấp này, hơn nữa các nền văn minh này vẫn tiếp tục suy thoái và suy vong, nói cách khác, di tích của các chủng tộc bị suy thoái bị suy vong này cũng giống như những gì của tàn tích văn minh ngoài hành tinh vậy, họ để lại những sản phẩm mà họ đã từng chế tạo ra, chỉ cần tìm thấy các sản phẩm này, như vậy thì loài người chúng ta sẽ có cơ hội phát triển vượt trội!

- Còn nguy hiểm thì sao?

Đột nhiên Nhâm Đào chau mày hỏi:

- Đừng nói cho tôi nghe là không hề có nguy hiểm gì nha, lúc trước chúng ta ở tàn tích văn minh ngoài hành tinh đã gặp phải những nguy hiểm mà không thể nào tưởng tượng được, gần như xém chút nữa đã khiến cho cảnh nền văn minh của chúng ta bị tiêu diệt hoàn toàn, đây mới chỉ là di tích của nền văn minh vũ trụ cấp hai, như vậy di tích của nền văn minh vũ trụ cấp cao hơn nữa thì sao? Chắc là không dễ dàng đạt được như vậy đúng không?-

- Không sai, có nguy hiểm, hơn nữa còn vô cùng nguy hiểm.

Điều Nguyên cũng không che giấu, anh nói thẳng:

- Điều này có thể tưởng tượng được mà, dù sao thì trình độ khoa học cao hơn cả một bậc, cho dù là cùng nằm trong một giai đoạn cách mạng công nghiệp đi nữa thì cũng có sự chênh lệch cực kì lớn, vậy thì càng không cần phải nói đến di tích văn minh vũ trụ không biết thuộc loại đẳng cấp nào, có trời mới biết là cấp ba, cấp bốn, hay có thể là cấp năm cấp sáu, thậm chí là nền văn minh vũ trụ cấp bảy cũng có thể, nếu như chúng ta ngang nhiên xông vào thì rất khả năng bất kì một trong số những sản phẩm ở đó sẽ tiêu diệt chúng ta hoàn toàn, giống như là nền văn minh thuộc kim thể lỏng đã tiêu diệt tàn tích văn minh ngoài hành tinh vậy, cho nên điều này hết sức nguy hiểm.

- Vậy thì anh còn nói làm gì?

Nhâm Đào lắc tay nói:

- Không có quy luật chính là nguy hiểm lớn nhất, khoan hãy nói các di tích này khan hiếm như thế nào, tàu Hi Vọng của chúng ta phải nhảy không gian bao nhiêu lần mới có thể gặp được một di tích văn minh vũ trụ cấp hai, chỉ riêng việc nếu chúng ta gặp được di tích này, anh có dám sai người đi thăm dò không? Lỡ như chạm vào một hệ thống phòng vệ nào đó ở bên

trong vậy thì tất cả chúng ta coi như xong, cho nên có thể cá cược một lần có thể không sao, anh có dám cược mười lần không?

- Đương nhiên, tôi hiểu rõ tình hình này, cho nên lần này tôi mời các anh tới đây chính là để bàn bạc đề nghị này của tôi...

Diêu Nguyên mỉm cười không hề tỏ ra giận dữ, đột nhiên anh nhìn về phía Nhâm Đào và nói:

- Nếu như phát hiện ra di tích, chỉ dựa vào năng lực của kẻ tiên tri như là Trương Hằng thì không thể nào phán đoán một cách chính xác di tích đó là đẳng cấp văn minh gì, cho nên cần phải có một phương pháp cảm giác rõ ràng hơn nữa so với kẻ tiên tri... Nhâm Đào, anh hãy nói một chút về cô bé có tên là Val mà anh nhắc đến, tôi rất có hứng thú về những gì cô ấy đã làm, tôi đã tìm thấy các thông tin tương tự như vậy trong tài liệu của các thương nhân ngoài hành tinh, đó chính là kẻ tiên tri đã tiến hóa đến giai đoạn thứ ba đã dẫn đến những sự thay đổi...

- Kẻ tiên tri, không, lúc đó đã không còn gọi là kẻ tiên tri nữa rồi, lúc đó năng lực của loài người mới nên gọi là...

- Kẻ tiên ngôn!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 269: Kẻ Tiên Ngôn Val

Ba mẹ của bé Val vô cùng lo lắng, con gái của họ đã ngủ say hơn nửa tháng, từ lúc thương nhân ngoài hành tinh vẫn chưa bắt đầu tấn công tàu Hi Vọng, bé Val đã bắt đầu ngủ say, hơn nữa trước khi bé ngủ say còn nói một số lời lẽ mơ hồ khiến người ta không thể nào hiểu nổi, khiến cho ba mẹ của bé cứ tưởng là đầu óc bé có vấn đề gì rồi, không biết là bị bệnh thần kinh hay là bị nhiễm một loại virus bí ẩn nào đó.

Ông nội của bé Val là một nhà vật lý học người Đức nổi tiếng David Seiler, cũng là nhà vật lý hàng đầu hiện nay của tàu Hi Vọng, người lãnh đạo của ngành vật lý, cũng coi như là một trong các thành viên cao cấp nhất của tàu Hi Vọng, quyền lực mà ông đang nắm giữ thậm chí còn lớn hơn một bộ phận quan chức chính phủ của tàu Hi Vọng. Điều này là do theo chế độ hệ khoa học của tàu Hi Vọng mà nói, vai trò của nhà khoa học ở trong vũ trụ là cực kỳ lớn cho nên địa vị của các nhà khoa học trong tàu Hi Vọng ngày càng nâng cao, có thể nói như vậy, nếu như David Seiler muốn làm một số việc công để trục lợi riêng, cho dù là Diêu Nguyên đau lòng phát hiện ra sự việc này, nhưng chỉ cần sự việc này không gây ảnh hưởng quá lớn hay là tính chất không quá nghiêm trọng thì ngay cả Diêu Nguyên cũng sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Nhưng mà do tuổi tác của David Seiler đã không còn nhỏ nữa, hơn nữa ông thuộc dạng nhà khoa học chân chính kiểu cũ, có một thái độ vô cùng nghiêm túc đối với việc nghiên cứu, hơn nữa tính cách ông cũng mang đặc trưng kỉ luật của người Đức, trên thực tế, đa số các nhà khoa học

nổi tiếng đều là những nhân vật như vậy, một số ít những người yêu thích quyền lực và địa vị thì lại không thể nào có thành tựu to lớn gì về mặt khoa học, cho nên trước mắt hệ thống khoa học của tàu Hi Vọng hiện giờ vẫn còn tương đối minh bạch thanh liêm.

Lần này bé Val hôn mê bất tỉnh trong một thời gian dài cũng khiến cho David Seiler lần đầu tiên sử dụng quyền hạn của mình để làm việc riêng, ông dùng địa vị của mình tìm kiếm các bác sĩ hàng đầu của tàu Hi Vọng, thậm chí ngay cả Ivan và Saburo Mitsuhiro cũng đã được ông mời tới, gần như đã sử dụng toàn bộ các thiết bị thăm dò y khoa trên tàu Hi Vọng, nghĩ tất cả mọi cách để tìm ra nguyên nhân hôn mê của bé Val, nhưng mà vẫn chưa có kết quả nào cả, bé Val vẫn tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, nhìn thấy tàu Hi Vọng đã dừng lại ở chốn hư không này một thời gian dài, cả tàu Hi Vọng chuẩn bị bước vào thời kỳ nghiên cứu phát triển khoa học, David Seiler cũng ốm đi năm ký, ban đầu do sự cộng hưởng gen nên trông ông có vẻ như một người đàn ông trung niên, nhưng lần này ông đã già đi trông thấy, ông và gia đình của ông đều đã tuyệt vọng, bởi vì họ không thể nào tìm thấy bất kỳ một triệu chứng bệnh tật hay trúng độc nào trên người của bé Val, điều này mới là đáng sợ nhất, bởi vì điều này cũng có nghĩa là đó là những thương tổn mà hiện giờ trình độ khoa học của loài người không phát hiện ra được, cho nên vốn dĩ không thể nào trị liệu được.

Cho nên khi David Seiler ở trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt nhìn thấy ba người Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều, ông buồn bã nói:

- A, thuyền trưởng, tôi biết vì sao ông tới đây, vâng, tôi sẽ nhanh chóng trở về phòng thí nghiệm, ngành vật lý không thể không có tôi, nhưng mà xin hãy cho tôi có thêm thời gian bên cạnh cháu gái của tôi.

Nhóm người Diêu Nguyên đều ngạc nhiên, Diêu Nguyên vội vàng nói:

- Không, tiến sĩ David Seiler, có thể ông đã hiểu sai lý do tại sao tôi tới đây, tôi không phải tới đây vì ông, tôi tới đây vì cháu gái của ông, đương nhiên là chuyện vô cùng quan trọng.

David Seiler nghe xong vô cùng ngạc nhiên, đột nhiên ông nghĩ ra ba người đứng trước mặt là ai, một người là lãnh đạo của tàu Hi Vọng, kẻ toàn năng duy nhất của loài người, hai người còn lại là kẻ tư duy cực kỳ khan hiếm, ba người này đều là những người quý giá nhất trên tàu Hi Vọng, điều có thể khiến cho ba người họ cùng nhau tới đây, chẳng lẽ... bọn họ biết cách nào để chữa trị cho bé Val sao?

Quay ngược thời gian hơn mười phút đồng hồ về trước, khi Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều lắng nghe Diêu Nguyên trình bày suy nghĩ của mình, cả ba người họ đều nhớ lại hành động trước kia của cô bé tên là Val.

Lúc đó, trong cuộc chiến tranh với thương nhân ngoài hành tinh, điểm mấu chốt thật sự chính là ở đội quân do Ưng dẫn đầu, lý do có thể giành được thắng lợi cuối cùng, tuy là có liên quan đến các yếu tố như sức chiến đấu ngoan cường của chiến sĩ liên sao, sự phấn đấu của tất cả các binh lính và cuối cùng là sự hi sinh của Ưng, nhưng mà điểm khởi đầu của tất cả những yếu tố này chính là con ấu thú Hắc Long sáu chân đó, nếu không mọi người sẽ không thể nào thoát ra được khi họ bất ngờ bị vây bắt, tất cả những việc xảy ra sau đó thì không cần bàn nữa, cho dù tàu Hi Vọng bị kẻ xâm lược đánh bại thì cũng loài người cũng đành cay đắng chấp nhận bởi họ không cách nào chống lại được vũ khí của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, điểm này thì không có gì đáng phải nghi ngờ.

Vậy thì vấn đề xuất hiện rồi, lúc đó bé Val làm sao biết trước được tất cả những chuyện này? Tại sao cô bé lại đưa cho Nhâm Đào - một người mà bé không hề quen biết con ấu thú Hắc Long sáu chân? Bé dựa vào đâu để biết được thương nhân ngoài hành tinh có âm mưu bất chính ngay từ đầu chứ? Làm sao bé biết được con ấu thú Hắc Long sáu chân sẽ có vai trò cực kỳ quan trọng trong cuộc chiến này?

Không chỉ như vậy, còn có rất nhiều vấn đề bên trong, ví dụ như ấu thú Hắc Long sáu chân là loài động vật được bảo vệ hết sức nghiêm ngặt, người bình thường đừng nói việc có thể đưa nó ra bên ngoài, ngay cả tiếp cận cũng không được, cô ấy làm sao có thể đưa nó ra ngoài mà mọi người đều không hề hay biết chứ?

Những vấn đề này đã được Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều thảo luận nhiều lần. Theo như sự suy luận logic, trong trường hợp bình thường là không cách nào làm được những chuyện này, khả năng duy nhất là... bé Val ngay từ đầu đã biết trước tất cả mọi chuyện, cho nên bé đã làm một công tác dự phòng, một việc trông có vẻ không chút liên quan gì cả, nhưng mà có thể làm thay đổi một mẫu chốt quan trọng thì có thể sẽ làm thay đổi hoàn toàn kết quả, muốn làm được một việc như bé Val đã làm, khả năng duy nhất chính là bé đã nhìn thấy tương lai, biết được tương lai sẽ như thế nào.

Trong các tài liệu chi tiết của thương nhân ngoài hành tinh, họ gọi kẻ tiên tri như Trương Hằng là kẻ quan sát thời gian. Tuy là không có giải thích căn kẽ nguồn gốc năng lực của loài người mới kẻ tiên tri và số liệu khoa học khi năng lực phát huy tác dụng, trên thực tế, họ cũng chỉ miêu tả các đặc điểm năng lực của tất cả kẻ thích ứng vũ trụ một cách đơn giản, vốn dĩ không hề có sự giải thích về căn cứ khoa học liên quan đến năng lực của họ, đương nhiên, ba kẻ thích ứng vũ trụ cấp S thì không có bất kỳ sự giải thích nào cả, thậm chí ngay cả phần giải thích về kỹ năng đặc điểm của họ cũng không có.

Còn trong các tài liệu chi tiết về kẻ thích ứng vũ trụ cũng có nhắc đến kẻ thích ứng vũ trụ thông thường, cũng tức là một bộ phận người mà loài người gọi là kẻ sinh tồn, họ có một tỉ lệ cực kỳ nhỏ được tiến hóa trong vũ trụ có nồng độ linh cực lớn (phạm vi che phủ của tinh cầu phi sinh vật) để trở thành kẻ thích ứng vũ trụ cấp S, còn bản thân kẻ thích ứng vũ trụ cấp S thì không thể nào tiếp tục tiến hóa nữa, không thể nào trở thành kẻ thích

ứng vũ trụ cấp song S như trong truyền thuyết, nhưng mà đẳng cấp của họ có thể tiếp tục được nâng cao, tuy nhiên cách để nâng cấp thì không được đề cập.

Theo như những tài liệu được lưu truyền từ xưa đến nay cho thấy, dường như kẻ thích ứng vũ trụ có năm cấp, cứ hai giai đoạn là một giai đoạn lớn, cũng tức là cấp một và cấp hai là một giai đoạn lớn, cấp ba đến cấp bốn là một giai đoạn lớn, cấp năm chỉ là cấp “có thể” tồn tại mà thôi.

Ví dụ như kẻ tiên tri là cách gọi từ cấp một đến cấp hai, còn từ cấp ba đến cấp bốn thì gọi là kẻ tiên ngôn.

Nếu như theo sự suy luận của Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều thì rất có khả năng bé Val chính là một kẻ quan sát vũ trụ tiến hóa tới kẻ tiên ngôn thuộc cấp ba, nếu như thật sự như vậy thì, với tàu Hi Vọng mà nói, mức độ quan trọng của cô ấy ở một ý nghĩa nhất định nào đó có thể tương đương với Diêu Nguyên, thậm chí còn hơn cả Diêu Nguyên trong một khoảng thời gian ngắn!

Lúc này ba người đi tới phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, vừa khéo gặp được David Seiler đang túc trực ở bên cháu gái của mình, trên thực tế, lý do ba người ngạc nhiên sững sờ trong chốc lát đó là vì họ sức nhớ ra bé Val chính là cháu gái của David Seiler, người lãnh đạo ngành vật lý này có một tính cách nghiêm túc cẩn thận, từng là nhà vật lý học hàng đầu của nước Đức, địa vị của ông cao đến mức khiến cho Diêu Nguyên khi nói chuyện với ông vẫn phải kính nể ba phần.

David Seiler cũng không khách sáo, lập tức hỏi ngay:

- Thuyền trưởng, và hai vị kẻ tư duy đây, ba anh nói lý do các anh tới đây là vì cháu gái của tôi bé Val, vậy thì tôi muốn hỏi một chút, các anh có cách nào chữa trị cho cháu không?

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên Nhâm Đào chen vào một câu:

- Tiến sĩ David Seiler, có thể hỏi thăm một chút bệnh tình của Val không?

David Seiler giống như là tìm thấy cứu tinh vậy, ông liền vội vàng trần thuật lại tất cả các triệu chứng của Val từ trước đến nay, đặc biệt là nhắc đến thời gian hôn mê của bé, vừa khéo là ngay ngày đưa tiễn đoàn đàm phán đi đàm phán với thương nhân ngoài hành tinh.

Nét mặt của ba người đều lộ ra vẻ quả nhiên là vậy, Diêu Nguyên liền đi thẳng tới đứng bên cạnh bé Val, sờ tay vào trán của bé và nói:

- Nếu nói như vậy, có lẽ không phải bé mắc bệnh gì, mà là thuộc về thuộc tính đặc điểm của loài người mới rồi, giống như là sau khi chúng ta sử dụng kỹ năng loài người mới quá nhiều thì sẽ thấy khó chịu, mệt mỏi, cho đến sau cùng sẽ hôn mê bất tỉnh, có thể là sẽ cần thời gian để hồi phục và thức tỉnh...

Nhưng trong lúc Diêu Nguyên đặt tay vào trán của bé Val và chưa dứt lời, thì đột nhiên anh cảm nhận được một quả cầu lửa nhỏ bé tối tăm xông thẳng vào trong cơ thể linh hồn của anh và bay xung quanh hành tinh đang rực cháy đại diện cho anh, trong vài giây sau thì quả cầu lửa này từ màu sắc tối tăm đã trở nên bình thường, thậm chí còn đang dần dần nhấp nháy phát sáng, anh cứ đứng như vậy sờ vào trán của bé Val khoảng mười giây, quả cầu lửa nhấp nháy này mới lưu luyến rời khỏi, từ từ biến mất trong cơ thể linh hồn của anh, cùng lúc đó, mí mắt của bé Val bắt đầu chớp chớp.

Những người xung quanh không nhìn thấy mí mắt của bé Val cử động, họ chỉ nhìn thấy Diêu Nguyên đặt tay lên trán của bé Val xong thì đứng yên bất động, David Seiler không tỏ thái độ gì, ông cứ nghĩ rằng Diêu Nguyên đang kiểm tra tình trạng sức khỏe của bé Val, còn Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều thì hiểu, Diêu Nguyên vốn dĩ không hiểu gì về y học, đừng nói là kiểm tra loài người mới, chắc chắn là anh đã phát hiện ra điều gì đó.

Thích Hiếu Điều liền hỏi:

- Sao rồi? Điều Nguyên? Có phải đã phát hiện điều gì?

- Anh ta đã phát hiện ra một năng lực khác của bản thân, bình sặc điện, hi hi.

Một âm thanh thánh thót vang lên, mọi người còn chưa hiểu ra chuyện gì thì nhìn thấy bé Val mới phút trước còn đang hôn mê bất tỉnh giờ đây đã ngồi dậy và cười khúc khích trên giường, cô bé nhẹ nhàng gỡ bàn tay Điều Nguyên đang đặt trên trán mình rồi cười khúc khích và nói với anh rằng:

- Chú thuyền trưởng ơi, chú sàm sỡ một bé gái vị thành niên, điều này là phạm pháp nha.

- Nhưng mà cháu phải cảm ơn chú, nếu không chắc cháu phải ngủ thêm ba bốn tháng nữa mới có thể tỉnh dậy, đúng rồi, cháu sẽ trả lời câu hỏi đầu tiên của chú...

- Không sai, cháu là loài người mới, mà còn là loài người mới có khả năng nhìn thấy các thước phim trong tương lai, các chú có thể gọi cháu là kẻ tiên ngôn.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 270: Phát Triển Và Hạn Chế

Việc bé Val thức tỉnh khiến cho tất cả người nhà của bé vô cùng vui mừng, sau đó dù bé biết rõ sức khỏe của mình không có vấn đề gì, nhưng vì người nhà cứ cần nể lo lắng mãi nên cũng đành phải kiểm tra sức khỏe tổng quát, sau khi có được xác nhận của bác sĩ là cơ thể vô cùng khỏe mạnh thì người nhà của bé mới có thể yên tâm hoàn toàn.

Trong buổi chiều của ngày mà bé Val thức tỉnh, cô bé ăn diện đẹp để theo kiểu thiếu nữ, tung tăng chạy tới tìm Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều ba người bạn họ, theo như yêu cầu của cô, sau đó bốn người đã đi dạo phố trên khu thương mại ở lầu ba tàu Hi Vọng, trên thực tế, chính là bé Val vừa đi vừa ăn, còn người trả tiền đương nhiên là Diêu Nguyên rồi.

- Cháu biết các chú muốn hỏi gì...

Bé Val đang liếm bánh trứng kem trên tay, đột nhiên quay đầu nói với ba người họ rằng:

- Không sai, cháu là loài người mới đã thức tỉnh, thời gian thức tỉnh là khoảng ngày thứ hai hay ngày thứ ba sau khi rời khỏi tinh cầu mới, lúc đó cháu cũng bị sốt, nhưng mà lúc đó trên tàu Hi Vọng hình như chỉ có mình cháu là bị sốt mà thôi, hơn nữa cháu cũng không bị hôn mê, chỉ có điều toàn thân mất sức, cho nên ba mẹ cháu không nghĩ rằng cháu là loài người mới thức tỉnh, chỉ cho cháu uống thuốc, để cho cháu nghỉ ngơi thôi.

Đột nhiên Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều cảm thấy hào hứng hẳn lên, bởi vì sự thức tỉnh loài người mới của bọn họ, hay là nói ngoại trừ bé Val ra, sự thức tỉnh loài người mới của tất cả những người khác, toàn bộ đều trải qua quá trình hôn mê, mỗi một người sau khi hoàn toàn mất đi tri giác, trong vô thức trở thành loài người mới, cho nên họ hoàn toàn không biết được tất cả các cảm giác cảm quan trong quá trình thức tỉnh thành loài người mới như thế nào, nhưng thật sự không ngờ, ở đây lại có một trường hợp ngoại lệ.

Diêu Nguyên liền hỏi:

- Ồ? Như vậy cảm giác khi trở thành loài người mới như thế nào? Có thể nói cho tụi chú nghe được không?

- Cô đọc.

Val cũng không chần chừ, giống như bé đã chuẩn bị đáp án từ trước, chỉ chờ Diêu Nguyên hỏi là lập tức đưa ra câu trả lời:

- Lúc đó, tuy là cháu đang tỉnh, ý thức tinh thần đều vô cùng tỉnh táo, nhưng mà ba mẹ cháu phải đi làm, ông nội và bà nội cháu cũng bận bịu chuyện riêng của họ, đặc biệt là ông nội cháu ngày nào cũng rất là bận, lúc đó cả căn nhà chỉ có mình cháu, cháu lại đang sốt, toàn thân không có sức, ngay cả lấy cái ly ở bên cạnh giường cũng khó khăn vô cùng, lúc đó, từ trong sâu thẳm tâm hồn cháu có một cảm giác cô đơn trời dậy.

- Cháu cảm thấy cháu cô đơn một mình, giống như là cả vũ trụ này chỉ còn sót lại một sinh vật sống là cháu thôi, mọi thứ ở xung quanh đều vô cùng lạnh lẽo, không có nơi nương tựa, không có ấm áp, có một cảm giác ngập tràn nguy hiểm...

Cả ba người lại đưa mắt nhìn nhau, những điều này họ đều biết, trên thực tế, tuy là tất cả mọi người đều thức tỉnh thành loài người mới trong cơn hôn mê, nhưng hễ là loài người mới mà không phải là kẻ sinh tồn thì

đều có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác bất an này, sự cô đơn cô độc này, còn trong những kẻ sinh tồn thì ít người cảm nhận được cảm giác này, nhiều nhất thì chỉ cảm nhận một chút cô đơn, lẻ loi và nguy hiểm mà thôi.

Nhâm Đào chau mày nói:

- Lúc đó cháu đang tỉnh đúng không?

Val gật đầu nói chắc chắn:

- Vâng, không sai, thật sự là tỉnh táo, cháu hiểu ý chú, ý chú là một người đang tỉnh sao có thể cảm nhận được nhiều như vậy đúng không? Lại không phải đang nằm mơ, nhưng mà cháu muốn nói, lúc đó sự thật 100% cháu cảm nhận được những điều này, giống như là bị thôi miên vậy, rất khó hình dung, nhưng mà cháu dám bảo đảm là, lúc đó đầu óc và tinh thần của cháu là hoàn toàn tỉnh táo.

Diêu Nguyên chờ Val nói xong thì anh mới hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao? Không phải vì như vậy mà trở thành loài người mới rồi?

Val mỉm cười lắc đầu, đột nhiên nụ cười của bé biến mất, cô trở nên nghiêm túc và nói:

- Tiếp theo, dường như cháu nhìn thấy một lớp màng...

- Một lớp màng?

Đây chính là điểm mấu chốt rồi, cả ba người liền tập trung sự chú ý, chăm chú nghe từng chữ Val nói.

- Đúng vậy, một lớp màng tồn tại khắp nơi nhưng dường như lại không tồn tại, cháu cảm nhận được lớp màng này bao quanh lấy cháu, tuy là cho cháu một cảm giác an tâm và ấm áp nhưng mà lại khiến cho cháu

cảm thấy có gì đó không đúng, giống như là nó đang trói buộc sự tự do của cháu, tóm lại là không thoải mái, thế là cháu muốn thoát ra khỏi nó, đương nhiên, cháu nói rồi, lúc đó cháu đang bị sốt, toàn thân không có sức, tuy là đầu óc tỉnh táo, nhưng mà cháu không thể làm bất cứ động tác mạnh nào, ngay cả lớp màng này cũng chỉ là cảm giác của cháu thôi.

- Nó vô cùng kiên cố, hơn nữa dường như tồn tại khắp nơi, cũng không biết đã trải qua bao lâu, lúc đó tàu Hi Vọng tiến hành thực hiện cú nhảy xuyên không gian lần nữa, cháu cảm thấy lớp màng này trở nên mỏng hơn, giống như là chỉ cần dùng chút sức là có thể thoát ra khỏi nó vậy...

- Khoảng cách!

Diêu Nguyên, Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều ba người cùng lúc nói ra chữ này, khoảng cách!

Đúng vậy, quy tắc thức tỉnh của kẻ thích ứng vũ trụ là, chủng tộc văn minh có trình độ văn minh càng thấp, rời khỏi hành tinh mẹ của mình càng xa trong đơn vị thời gian thì số lượng và mức độ thức tỉnh loài người mới càng nhiều, trong đó kẻ thích ứng vũ trụ cấp S sẽ càng nhiều, thậm chí có thể sinh ra kẻ thích ứng vũ trụ cấp song S.

Theo cách nói của bé Val, lúc đó tàu Hi Vọng đang trong quá trình nhảy xuyên không gian, và cú nhảy đó chắc chắn là rời xa địa cầu mới càng xa, như vậy thì phù hợp với nguyên tắc thức tỉnh của kẻ thích ứng vũ trụ, cũng khiến cho bé Val trong trạng thái tỉnh táo trở thành loài người mới, hơn nữa có thể do nguyên nhân Val tự mình thoát ra lớp màng này nên cô bé vừa trở thành loài người mới đã trở thành kẻ quan sát thời gian cấp ba, cũng tức là phiên bản nâng cấp của kẻ tiên tri, kẻ tiên ngôn.

Vấn đề về loài người mới thức tỉnh đã được giải thích rõ ràng, tiếp theo chính là vấn đề chủ chốt mà ba người Diêu Nguyên quan tâm nhất,

một vấn đề quyết định đến sự phát triển trong tương lai của tàu Hi Vọng...
Hiệu quả và tác dụng của năng lực tiên ngôn.

- Năng lực tiên ngôn sao?

Bốn người tìm một quán cà phê ở khu vực xung quanh quảng trường, hai người ngồi ở vị trí trung tâm vừa uống cà phê vừa hỏi Val về các sự việc liên quan.

Val khuấy cà phê bằng cái muỗng kim loại nhỏ, cô nghĩ một chút rồi nói:

- Cái gọi là năng lực tiên ngôn, thật ra chính là có thể nhìn thấy các thước phim trong tương lai, và các thước phim này có rất nhiều cái không rõ đầu đuôi, ví dụ đột nhiên xuất hiện một con đường, sau đó cháu nhìn thấy chú thuyền trưởng dẫn theo mọi người đi qua, đi ngang qua một tên thương nhân ngoài hành tinh nào đó, sau đó chú đi vào phòng đàm phán hỏi bọn thương nhân ngoài hành tinh về các tín hiệu kỳ lạ bên trong máy tính trung ương, đột nhiên thương nhân ngoài hành tinh nổi dậy tấn công, tuy là chú đã giết chết toàn bộ bọn họ, nhưng mà tên người ngoài hành tinh đi qua chú đã tránh được kiếp nạn này, hơn nữa sau khi nhận được tín hiệu, hẳn đã sử dụng điều khiển từ xa khống chế máy tính trung ương...

Diêu Nguyên ngạc nhiên, trong đầu anh hiện lên tình cảnh lúc trước khi giao chiến với bọn thương nhân ngoài hành tinh, nhưng mà thật sự anh đã tính đi hỏi tên thương nhân ngoài hành tinh, nhưng mà lại bị ngã do vấp phải một hạt châu thủy tinh trên đường, đồng thời nhìn thấy vẻ khinh khỉnh trong ánh mắt của tên thương nhân ngoài hành tinh, tất cả những điều này đã làm thay đổi ý định của anh, đồng thời cũng khiến cho các chuyên gia bắt đầu tiến hành phân tích và điều khiển máy tính trung ương.

- Đó là tất cả những gì cháu nhìn thấy, nếu như cứ phát triển theo hướng này, tuy là sau đó máy số một gượng ép đảm nhiệm thay vai trò vận

chuyển của máy tinh trung ương, nhưng mà tàu Hi Vọng vẫn bị chết đi một nửa dân số, cả ba mẹ và ông nội cháu cũng chết, một tương lai như vậy thật khủng khiếp, cho nên cháu phải thay đổi tương lai như vậy, cháu đã thử qua nhiều cách khác nhau, nhưng chỉ có một cách có thể thay đổi tương lai tốt nhất, đó chính là để cho chú thuyền trưởng có thể tận mắt nhìn thấy âm mưu của bọn thương nhân ngoài hành tinh, từ đó tương lai sẽ thay đổi.

Diêu Nguyên nhắm mắt và nói:

- Nói như vậy, hạt châu thủy tinh đó là do cháu ném trên mặt đất sao?

Val cười hihi, chỉ về hướng Nhâm Đào và nói:

- Còn có một con Hắc Long sáu chân cũng là do cháu mang cho chú Nhâm Đào đó.

Nhâm Đào sờ vào lỗ mũi của mình và nói:

- Chú... hihi nhưng mà chú cũng thắc mắc một chỗ, những thước phim tương lai mà cháu nhìn thấy được có cần phải dùng mắt để xác nhận không? Hay là chỉ cần dùng cảm giác để nhìn thấy? Nếu không, cháu chưa từng đi qua tàu mẹ thương nhân ngoài hành tinh, làm sao cháu có thể thấy được những chuyện tương lai sẽ xảy ra trong tàu mẹ của chúng?

Val lắc đầu nói:

- Không cần nhìn bằng mắt, nói thật ra cháu cũng không hiểu rõ lắm về năng lực tiên ngôn này, có nhiều lúc, nó không chịu sự khống chế của cháu, cũng tức là nói, bây giờ cháu muốn nhìn thấy tương lai của ba mẹ, ông nội và bà nội của cháu, nhưng cháu không làm được, đây không phải là một năng lực có thể khống chế được, hay nói chính xác hơn là không thể khống chế hoàn toàn được...

- Nhưng mà cháu có thể nhìn thấy rõ ràng tương lai của tất cả loài người mới ở trên tàu Hi Vọng, chỉ cần cháu nghĩ đến tên và tướng mạo của họ thì cháu có thể nhìn thấy được những chuyện sẽ xảy ra trong vòng một tháng tới của họ, đương nhiên, nó cũng xuất hiện dưới hình thức thước phim, đồng thời loài người mới càng mạnh thì năng lực tiên ngôn của cháu càng mạnh, giống như chú thuyền trưởng đây, thậm chí cháu có thể nhìn thấy tương lai một tháng tới mỗi ngày chú tắm vào khi nào.

Khi nói đến đây bé Val chớp chớp đôi mắt nhìn Diêu Nguyên một cách nghịch ngợm.

Diêu Nguyên đỏ bừng cả mặt liền vội nói lảng sang vấn đề khác:

- Vậy còn kẻ sinh tồn thì sao?

- Dạ cũng nhìn thấy, nhưng mà số lượng thước phim hiện ra thì ít hơn nhiều, trên thực tế các thước phim tương lai của người bình thường mà mắt cháu thấy được cũng có thể tiên ngôn, nhưng mà số lượng thước phim thể hiện ra thì càng ít hơn nữa.

Lúc này, đột nhiên Nhâm Đào hỏi:

- Tại sao cháu lại bị hôn mê? Theo như những gì cháu nói cháu có thể quan sát bất kì lúc nào, nếu như như vậy, thì chắc là cháu bị hôn mê vô số lần rồi, tại sao lần này cháu mới bị hôn mê?

- Bởi vì thay đổi.

Val uống một ngụm cà phê, cô bé chau mày rồi thêm hai ba viên đường vào mới tiếp tục nói:

- Nhìn thấy các thước phim trong tương lai không làm cho cháu cảm thấy mệt mỏi và hôn mê, nhưng mà muốn thay đổi tương lai và thay đổi

càng nhiều, những người bị ảnh hưởng càng nhiều, tương lai bị ảnh hưởng càng lớn thì cháu sẽ càng suy yếu và hôn mê càng lâu, thậm chí có thể...

- Chết ngay

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 271: Quy Tắc Và Chiêu Sinh Đại Học

- Từ những thông tin và tình báo có được hiện giờ quy nạp lại, tổng cộng tiên ngôn có bốn quy tắc sau đây.

- Thứ nhất, những thước phim tương lai kẻ tiên ngôn có thể nhìn thấy được sẽ dựa vào mục tiêu đầu tiên là những người hoặc sự vật có liên quan đến họ.

- Thứ hai, những thước phim tương lai mà kẻ tiên ngôn có thể nhìn thấy được, sẽ căn cứ vào năng lực của kẻ thích ứng vũ trụ cấp song S, rồi đến kẻ thích ứng vũ trụ cấp S, cuối cùng là đến kẻ thích ứng vũ trụ bình thường, năng lực càng mạnh thì những thước phim tương lai được nhìn thấy sẽ càng nhiều, năng lực càng yếu thì những thước phim tương lai nhìn thấy sẽ càng ít, đối với người bình thường ngoại trừ là nhìn đối diện mặt đối mặt nếu không sẽ không thể nào nhìn thấy các thước phim tương lai của họ.

- Thứ ba, những thước phim tương lai mà kẻ tiên ngôn có thể nhìn thấy không thể nào khống chế được, có thể là những việc không có quan trọng, cũng có thể là những việc quan trọng, bất cứ sự việc nào mà họ nhìn thấy được sẽ xuất hiện một cách ngẫu nhiên, thông thường là sẽ nhìn thấy những sự việc xảy ra trong vòng 24 tiếng đến 30 ngày.

- Thứ tư, tương lai có thể thay đổi được nhưng mà tùy theo số lượng người bị ảnh hưởng càng nhiều cùng với mức độ thay đổi càng lớn thì sẽ

gây ra tác dụng phụ cực kì nguy hiểm đối với kẻ tiên ngôn, nếu như tác dụng phụ quá lớn thậm chí có thể khiến cho kẻ tiên ngôn tử vong!

Nhâm Đào ôm lấy trán và nói:

- Đây chính là bốn quy tắc quy nạp được từ tất cả những thông tin có được, đương nhiên, đây chỉ là những gì mà chúng ta thu được ở đây, nói không chừng kẻ tiên ngôn còn có những quy tắc mà chúng ta vẫn chưa tìm thấy, điều này đòi hỏi bé Val phải tự mình đi tìm tòi rồi, hơn nữa đối với thứ gọi là “thước phim tương lai” thì những có thể làm được thật sự quá nhiều, hay là một chút xiu thay đổi thì hoàn toàn có thể thay đổi cả cục diện, tất cả những điều này cháu đều phải tự mình nắm bắt lấy.

Sau khi nghe xong những điều này đột nhiên Val lắc tay một cái, làm ra dáng điệu của một thiếu nữ cười ngọt ngào và nói:

- Cháu không phải là kẻ tư duy, cho nên đừng tìm cháu để làm những việc quy nạp các nguyên tắc hay là tính toán tương lai, đây là việc mà kẻ tư duy như chú phải làm, đẩy cho cháu làm là ngược đãi trẻ em, hơn nữa chú còn có hai kẻ tư duy, a, hai người rười, chú thuyền trưởng cũng coi như là một nửa kẻ tư duy rồi.

Trên trán của Nhâm Đào đột nhiên hiện lên những gân xanh mà mắt thường có thể nhìn thấy được, trên thực tế, nói là hai người rười kẻ tư duy, nhưng mà Diêu Nguyên đương nhiên không thể nào là một kẻ tư duy độc lập cho Val được, còn Thích Hiểu Điều là một thượng úy, anh ta cũng là đại ca nổi tiếng trong Hắc Sắc Tam Liên Tinh thuộc chiến đoàn liên sao, anh ta và hai chiến hữu của mình, ba người vô cùng hiểu ý nhau, họ là những tay lái chiến cơ vũ trụ 003 xuất sắc nhất với sức chiến đấu phi thường, đại danh Hắc Sắc Tam Liên Tinh đã nổi tiếng khắp chiến đoàn liên sao từ lâu, bình thường họ có rất nhiều nhiệm vụ tập huấn đương nhiên là cũng không thể nào trở thành kẻ tư duy cho Val được.

Xem ra thì, Nhâm Đào có chút kém cạnh rồi, chỉ cần bình thường không có chuyện gì thì anh sẽ không sử dụng năng lực kẻ tư duy làm việc, anh thích nhất là được nằm ở trên cao ngủ, hay là lấy một cuốn tiểu thuyết thật cũ ra đọc suốt cả buổi chiều, rồi ăn bữa cơm gia đình do em gái mình nấu, đây chính là cuộc sống mà anh yêu thích nhất.

Nhưng mà sự xuất hiện của Val rất có thể sẽ phá vỡ cuộc sống mà anh yêu thích nhất...

Trên thực tế, đây cũng là một chuyện mà trước đây mọi người thảo luận, kĩ năng loài người mới của Val thật sự quá mạnh, thậm chí có thể nói đã vượt qua giới hạn mà các nhà khoa học có thể đạt đến hoặc lí giải được, đương nhiên những nền văn minh bậc thần thánh vượt qua nền văn minh vũ trụ cấp chín có thể nhìn thấy các thước phim tương lai được hay không thì khoan hãy đề cập, nhưng chắc chắn nền văn minh vũ trụ cấp bốn và cấp năm là không thể nào làm được.

Đây là kết luận không chỉ mình Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều rút ra được mà ngay cả Diêu Nguyên cũng có kết luận như vậy.

Có thể nhìn thấy thước phim tương lai, điều này có nghĩa là gì?

Điều này có nghĩa là trong tương lai sự an toàn của tàu Hi Vọng đã có được sự bảo đảm, đây chính là điều quan trọng đầu tiên, kế tiếp là có rất nhiều cơ hội có thể tận dụng, cho nên vốn dĩ biết trước tương lai là kĩ năng gian dối lớn nhất.

Đương nhiên muốn lợi dụng cơ hội trong tương lai ngoại trừ việc biết được các thước phim tương lai ra, thì càng phải tiến hành phân tích các thông tin tương lai này, đặc biệt là tiến hành bố trí và tính toán một số thông tin quan trọng, ví dụ lúc trước khi chiến tranh với thương nhân ngoài hành tinh, nếu như để cho Nhâm Đào, Thích Hiểu Điều, thậm chí là Diêu Nguyên tự họ có được những thước phim tương lai này thì rất có khả năng

sẽ không chết một người nào mà vẫn có thể chiến thắng thương nhân ngoài hành tinh, đương nhiên nếu như không may mắn thì vẫn có thể chết một số lượng nào đó nhưng mà tổn thất sẽ không nhiều như vậy.

Khi Val nghe nhóm người Diêu Nguyên hỏi như vậy, thì từ một cô bé vẫn luôn cười khúc khích đột nhiên tắt ngay nụ cười, với một nét mặt sợ sệt và không chắc chắn, cô bé nói:

- Bởi vì cháu không dám chắc hậu quả của cách làm như vậy... Các chú đừng có xem thường cháu nha, tốt xấu gì cháu cũng là sinh viên, hơn nữa bình thường lúc rảnh rỗi cháu cũng thích xem các sách báo khoa học, cháu cũng biết về lý luận hỗn mang và hiệu ứng cánh bướm, đặc biệt là một chút thay đổi trên trục thời gian cũng có thể đưa đến sự khác biệt trong tương lai cực kì lớn. Thời điểm cháu nhìn thấy các thước phim tương lai mà bọn thương nhân ngoài hành tinh sẽ tấn công chúng ta chỉ cách ngày chúng tấn công có mấy ngày thôi, cháu không phải là kẻ tư duy như các chú, cũng không cách nào khống chế được sự xuất hiện của thước phim tương lai, cho nên cháu đã làm hai việc có khả năng thay đổi tương lai nhiều nhất, một là chặt đứt các cánh tay máy móc trói nhóm người của chú Ứng, còn việc thứ hai là để cho chú thuyền trưởng nhìn thấy bộ mặt thật sự của bọn thương nhân ngoài hành tinh. Ngoại trừ hai việc này ra, thật sự cháu không nghĩ ra cách nào để thay đổi nữa, hơn nữa cũng không thể nào nói cho các chú nghe được.

Diêu Nguyên, Nhâm Đào, Thích Hiếu Điều ba người liên tục than thở, nhưng mà họ cũng không thể trách móc Val được. Dù sao thì tuổi tác nó còn nhỏ, lại không phải là kẻ tư duy, lúc đó nó cũng vừa mới trở thành loài người mới, hơn nữa còn là một loại loài người mới chưa từng có trong lịch sử. Cô bé này cũng nói cho họ nghe tại sao lúc đó lại không báo với Diêu Nguyên bọn họ những thước phim tương lai mà cô bé thấy được, bởi vì cô ấy sợ bản thân mình bị tâm thần phân liệt, lúc đó đàm phán với thương nhân ngoài hành tinh là chuyện cực kỳ hệ trọng, nếu như chỉ vì cô ấy bị

bệnh về tinh thần mà khiến cho cuộc đàm phán này thất bại thì rất có thể cô sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của loài người, cho nên bất đắc dĩ vào giây phút cuối cùng, cô bé mới quyết định làm thay đổi hai mẫu chốt quan trọng này.

Chính vì như vậy, sau khi ba người thảo luận với nhau đã quyết định để cho Nhâm Đào thành kẻ tư duy riêng cho Val, chỉ cần Val nhìn thấy bất kỳ thước phim tương lai nào khả nghi, vậy thì có thể lập tức gọi điện thoại liên lạc Nhâm Đào bất kỳ lúc nào và Nhâm Đào cũng không được từ chối bằng bất kỳ lý do gì, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Nhâm Đào vô cùng phẫn uất.

Cho dù như thế nào, sự xuất hiện của Val cũng khiến trong lòng của Diêu Nguyên ngập tràn hứng khởi và niềm hy vọng, bởi vì kẻ tiên ngôn thật sự tồn tại, hay là nói tàu Hi Vọng đã có được một kẻ tiên ngôn cấp ba. Điều này sẽ có ý nghĩa cực kỳ quan trọng với sự phát triển trong tương lai của tàu Hi Vọng, đặc biệt là kế hoạch tìm kiếm di tích của anh có thể tiến hành một cách thuận lợi.

Đương nhiên, việc này đòi hỏi phải tính toán lên kế hoạch một cách chi tiết kỹ lưỡng, đồng thời, năng lực tiên ngôn của Val cũng cần phải được rèn luyện trong thời gian dài, sự ăn khớp giữa cô và Nhâm Đào cũng cần phải có một thời gian để rèn luyện, tóm lại, đây chính là kế hoạch lâu dài trong suốt một trăm năm sau, tuyệt đối không thể gấp được.

Mặt khác, kế hoạch phát triển của tàu Hi Vọng bắt đầu được tiến hành trong vài ngày sau đó, trên nền tảng Đại học chính phủ sẽ thêm ba trường Đại học kiến thức cơ bản, đối tượng giảng dạy chủ yếu là đại đa số quần chúng.

Những người dân thường này lúc còn ở trên Địa cầu là những tinh anh thuộc các ngành nghề khác nhau, ngành thương mại, ngành dịch vụ, lãnh đạo trung cấp hoặc một số ít lãnh đạo cao cấp, phương diện chính trị, ngôn

ngữ, pháp luật, kiến trúc hay công nghiệp, tóm lại là, tất cả các ngành nghề đều có liên quan đến, tổng cộng có một trăm hai mươi ngàn người, con số này thật sự không phải là ít, trong đó dường như mỗi một người đều là tốt nghiệp đại học hoặc là tốt nghiệp đại học danh tiếng, so với nghề nghiệp mà họ đã từng làm, đây không phải là những trường đại học tầm thường mua bán bằng cấp, nhưng vấn đề là, những gì mà nhóm tinh anh này học quá rộng, ngành nghề nào cũng có, cho nên không có sự tập trung, chính vì như vậy số lượng nhà khoa học trên tàu Hi Vọng thật sự không nhiều, cho dù đã cộng thêm nhân viên nghiên cứu và nhân viên thực tập thì cũng chưa tới số lượng năm ngàn người.

Số lượng nhân viên nghiên cứu lớn nhất mà Diêu Nguyên mong muốn, tốt nhất là có thể đạt đến một phần mười tổng số dân của tàu Hi Vọng, cũng tức là hai chục ngàn người, bây giờ mới chỉ đạt đến một phần tư con số đó, đương nhiên điều này không có nghĩa là số lượng người nghiên cứu khoa học càng nhiều càng tốt, điều thật sự quan trọng vẫn là chất lượng, giống như là những nhà khoa học thiên tài Newton, Einstein, Hawking vân vân, thành tựu của những người này tuyệt đối không thể nào được tích lũy bằng số lượng người, nhưng mà bây giờ tình hình của tàu Hi Vọng có chút khác biệt, bởi vì đã có được gần như toàn bộ công nghệ khoa học và lý luận khoa học của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, đồng thời cũng có được bốn công nghệ của cách mạng công nghệ lần thứ năm, cứ như vậy, số lượng người trở nên rất quan trọng, bởi vì sự nhiều ít của số lượng người có thể quyết định hiệu suất phá giải các công nghệ này, một người cho dù tài giỏi đến đâu thì sức lực cũng có hạn, so với việc đó, hàng chục ngàn nhân viên nghiên cứu có kiến thức khoa học sơ bộ sẽ trở thành niềm hi vọng hàng đầu của tàu Hi Vọng hiện nay.

Chính vì như vậy, Diêu Nguyên đã phê duyệt huy động vốn và nhân viên xây dựng ba trường Đại học kiến thức cơ bản này trên tàu Hi Vọng, bắt đầu tiến hành chiêu sinh với tất cả mọi người trên tàu, chỉ cần bạn trên 16 tuổi, có bằng tốt nghiệp cấp ba, cho dù là bằng tốt nghiệp cấp ba ở trên

địa cầu hay là bằng tốt nghiệp cấp ba ở trên tàu Hi Vọng thì bạn hoàn toàn có thể đăng ký vào học tại ba trường Đại học kiến thức cơ bản này, học phí được miễn hoàn toàn, đồng thời nhà trường sẽ phát học bổng cho những người nào có thành tích học tập tốt.

Ba trường Đại học kiến thức cơ bản này được chia thành các hệ thống khác nhau, ví dụ như sinh vật học, vật lý học, thiên văn học, vân vân. Đương nhiên lúc mới bắt đầu chắc chắn không thể nào giảng các lý luận chuyên sâu, đều là bắt đầu từ những khóa học kiến thức cơ bản nhất, sau đó mới lựa chọn ra những sinh viên có thành tích học tập xuất sắc. Những sinh viên này sẽ tiếp tục học tập trong các lớp trung cấp, còn những người không được lựa chọn thì sẽ tiếp tục học chương trình đại học, cứ như vậy lựa chọn theo từng bậc một, lựa chọn ra những thiên tài đã từng bị mai một trong xã hội địa cầu, đồng thời tiến hành phổ cập kiến thức khoa học cho đại đa số dân chúng, đây cũng là một cách tốt để nâng cao trình độ của người dân.

Cả quá trình học sẽ kéo dài hai đến ba năm, trong số đó người nào có thành tích học tập tốt nhất và có năng khiếu nhất thì sẽ trở thành nhân viên nghiên cứu, tương lai sẽ có thể trở thành nhà khoa học, tất cả những điều này đều đòi hỏi họ phải tự mình phấn đấu, còn người có thành tích học tập khá tốt thì có thể trở thành nhân viên thực tập, trong tương lai có thể trở thành nhân viên nghiên cứu, còn người có thành tích kém nhất, thì sau khi hoàn thành chương trình đại học sẽ tham dự cuộc thi, những người nào thi đậu thì sẽ được cấp bằng tốt nghiệp học vị và được tốt nghiệp.

Diêu Nguyên cũng quyết tâm, vì để nâng cao mức độ tích cực ghi danh đại học của quần chúng, anh thật sự đã làm theo chế độ của nước Z lúc trước...

Theo bằng cấp để quyết định mức lương công việc trong tương lai!

Hễ ai có bằng tốt nghiệp đại học thuộc các hệ thống khoa học liên quan của tàu Hi Vọng, trong tương lai, cùng một vị trí công việc, mức đãi ngộ của họ sẽ được gia tăng trên 20%!

Phúc lợi nhiều, đương nhiên sẽ có nhiều người đăng ký, Diêu Nguyên tin chắc như vậy, rất nhanh chóng ba trường Đại học kiến thức cơ bản đã nhận đủ các tinh anh thuộc các ngành nghề khác nhau, anh cũng hi vọng, trong số những người này lẽ như xuất hiện một thiên tài như Einstein, vậy thì...

Tàu Hi Vọng sẽ phát triển vượt bậc!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 272: Kế Hoạch Cải Tạo Tàu Hi Vọng Lần Thứ Tư (Phần Đầu)

Thời gian thăm thoát trôi đưa, từ lúc tàu Hi Vọng dừng lại ở chốn hư không này, thời gian đã trôi đi khoảng hơn một tháng rưỡi.

Trong một tháng rưỡi này, tất cả cả nhân viên cao cấp trong tàu Hi Vọng đều bận đến mức thừa sống thiếu chết, thậm chí mong muốn bản thân có thể phân thân thành hai người để làm việc.

Bởi vì ba trường đại học cơ sở đang trong quá trình xây dựng, một trường đại học ở đây tuy là không bằng những trường đại học nổi tiếng trên địa cầu, chỉ là một trường đại học bình thường, về cơ bản chỉ là một trường đại học khoa học tự nhiên bình thường nhưng cũng chia ra thành các hệ thống khác nhau như là vật lý, thiên văn, số học, thậm chí có cả lý luận khoa học chuyên sâu.

Khoan nói chuyện khác, chỉ riêng hàng ngàn hàng vạn các loại thiết bị thí nghiệm kia, cũng đủ để cho các quan chức chính phủ đau đầu nhức óc.

Được thôi, theo như năng lực sản xuất của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư của tàu Hi Vọng, muốn sản xuất các sản phẩm công nghệ cơ bản nhất như trên địa cầu, chẳng qua cũng chỉ cần vài ngày là xong, điều này thì không có gì đáng phải lo lắng cả, thậm chí trình độ khoa học địa cầu vào thế kỷ 21 cũng chỉ mới vừa phát hiện loại hạt này, e rằng cần phải phát triển thêm vài chục năm nữa thì mới có thể chế tạo ra loại máy gia tốc, nhưng đối với tàu Hi Vọng mà nói thì chỉ cần khổng chế thiết bị rèn siêu điện từ, nhập vào các mô hình cài đặt liên quan là đã có thể chế tạo ra sản

phẩm này, độ chính xác của khuôn mẫu đã đạt đến mức độ sai số là 0.1 micron, về cơ bản có thể nói là dường như không có độ sai số nào cả.

Đây chính là sự thay đổi to lớn do tiến bộ cách mạng công nghiệp tạo nên!

Điều thật sự khiến cho quan chức chính phủ đau đầu nhức óc chính là các nhà khoa học yêu cầu họ cần các thiết bị thuộc trình độ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư!

Ví dụ có một loại máy tên là bộ ghi dao động dây siêu điện từ. Đây là một thiết bị đã kiểm chứng được tính chân thật của lý thuyết dây từ góc độ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, không chỉ liên quan đến việc chế tạo khuôn mẫu của máy móc mà còn phải sử dụng cấy shock điện.

Đây lại là khoa học công nghệ thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư trung cấp, trong kho tàng kiến thức của tàu Hi Vọng thật sự là có kỹ thuật này nhưng mà kỹ thuật này vẫn chưa phát triển chín muồi, nói một cách chính xác là vừa mới lý giải được nó cách đây không lâu, nếu muốn áp dụng thì chắc chắn phải chế tạo thêm vài sản phẩm sơ cấp thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư mới có thể thực hiện được.

Các sản phẩm công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư giống như thiết bị này ít nhất là có hơn ba mươi loại.

Trong đó đa phần là trường đại học không cần dùng tới, rõ ràng đó là những thiết bị phục vụ cho việc nghiên cứu khoa học nâng cao, nhưng mà các nhà khoa học này thật sự là quá cố chấp, họ nhất quyết yêu cầu trong lúc thí nghiệm ở trường đại học bắt buộc phải dùng đến các thiết bị này, những chính khách như các anh làm sao biết được tầm quan trọng của các dụng cụ này, nếu không hay là để các anh dạy học đi?

Hơn nữa, không biết các nhà khoa học kia có phải đã thông đồng với nhau không, mà những gì họ yêu cầu đều là những thiết bị mà hiện nay tàu

Hi Vọng có thể miễn cưỡng chế tạo nên, nhưng đòi hỏi phải tiêu hao một số lượng lớn nhân lực, vật chất, thời gian và cả tài liệu thông tin mới có thể hoàn thành được, không đơn giản chỉ là các sản phẩm của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, cho nên ngay cả Diêu Nguyên cũng đành phải cân nín nhẫn nhịn. Trong hoàn cảnh khởi động toàn diện hệ thống công nghiệp của tàu Hi Vọng, tất cả nhân viên đều phải tăng ca trong thời gian một tháng rưỡi, cuối cùng trong thời gian hai tuần trước khi khai giảng đã có thể tập hợp đầy đủ một số sản phẩm đơn giản nhất thuộc trình độ cách mạng công nghiệp lần thứ tư trung cấp, còn khoảng mười thiết bị phức tạp còn lại, Diêu Nguyên quyết định mặc kệ, nói thẳng với các nhà khoa học đó.

-Dù sao trong vòng nửa năm đã chuẩn bị đủ thiết bị cho các anh, nếu các anh không hài lòng thì để các anh làm thử, chính phủ chúng tôi và năng lực của hệ thống công nghiệp trên tàu Hi Vọng chỉ có thể làm được đến đây thôi, chúng tôi còn phải lo cho dân sinh, giải quyết vấn đề lương thực, các vật phẩm xa xỉ, ngành trồng trọt chăn nuôi, còn một số vấn đề đổi mới trong tàu Hi Vọng, tất cả những việc này đều cần có nguồn nhân lực... nếu không thì để các anh làm quan chức quy hoạch thay chúng tôi được không?

Các nhà khoa học ngay từ đầu đã bị lời nói của Diêu Nguyên áp đảo, cho nên cuối cùng họ cũng đành cân nín chấp nhận. Sau hai tháng kể từ khi tàu Hi Vọng dừng lại, ba trường đại học cơ bản đã bắt đầu đi vào giảng dạy với khoảng chục ngàn sinh viên đầu tiên. Đừng cho rằng chục ngàn sinh viên là con số ít ỏi, nên biết rằng dù dân số tàu Hi Vọng đã là hai trăm mười ngàn người, nhưng mà trong số đó có hơn chín chục ngàn là những đứa trẻ được sinh ra sau khi bước vào trong vũ trụ, cho nên có thể học đại học thật ra chỉ có khoảng một trăm hai chục ngàn những người già đi ra ngoài vũ trụ từ trên địa cầu, trong đó trừ đi số lượng những người như là bản thân họ đã là nhà khoa học hay nhà nghiên cứu, một số nhân viên kỹ thuật, nhân viên công trình cùng với quan chức chính phủ, quân nhân ra và số lượng nhân viên cần thiết để tiến hành các công việc duy trì trên tàu Hi Vọng, giống như chăm sóc nông sản lương thực rau củ quả, chăm sóc gia

sức gia cầm, còn có các công tác bảo vệ và kiểm tra khắp nơi trên tàu Hi Vọng, các ngành nghề dịch vụ cần thiết, cùng một bộ phận người còn lại cũng không thể nào toàn bộ đi học hết, vì có một phần lớn họ là người già, chắc họ đã không cần tinh thần và sức khỏe để học tập, thì con số chục ngàn sinh viên này tuyệt nhiên không phải là con số ít ỏi.

Cho nên, khoảng chục ngàn sinh viên đã đủ khiến cho Diêu Nguyên và các giáo sư khoa học vui mừng phấn khởi, hơn nữa đây chỉ là học kỳ đầu tiên. Cùng với việc thành lập đại học, trong tương lai có thể đào tạo càng nhiều học sinh hơn nữa, ngoài ra loài người còn phải dừng lại ở chốn hư không này từ năm năm đến mười năm, bây giờ lứa trẻ em lớn nhất đã là mười tuổi rồi, năm năm đến mười năm, cũng có nghĩa là lứa trẻ em này sẽ chuẩn bị nhập học, có thể nói, vừa khéo có thể liên kết về mặt thời gian. Việc thành lập ba trường đại học cơ bản này, rất có thể là sự bắt đầu cho sự nhảy vọt vượt bậc về công nghệ của tàu Hi Vọng trong tương lai!

Được thôi, ba trường đại học khoa học cơ bản đã được thành lập thành công, chính phủ tàu Hi Vọng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà còn chưa chờ đến toàn bộ mọi người đều thở phào, lúc này Ba Lệ giống như đang cố tình chọc phá họ vậy. Trong ngày thứ năm sau khi ba trường đại học khoa học cơ bản khai giảng, đột nhiên cô chạy tới báo cáo với chính phủ rằng, cô đã bước đầu phá giải được kỹ thuật phục hồi người máy nanomet, chưa kể cô còn trình lên một kế hoạch cải tạo quy mô lớn tàu Hi Vọng lần thứ tư!

Cho đến lúc này, số lần cải tạo tàu Hi Vọng quy mô nhỏ đếm không xuể, nhưng mà cho đến nay số lần cải tạo quy mô lớn chỉ xảy ra ba lần. Lần đầu tiên là cải tạo toàn bộ mạch năng lượng của tàu Hi Vọng, điều này đã đặt nên nền tảng cho tàu Hi Vọng không cần lo lắng về chất lượng thực hiện cú nhảy không gian nữa. Lần thứ hai là sau khi gặp gỡ tàn tích văn minh, tàu Hi Vọng đã cải tạo hàng loạt thành quả thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư như vũ khí Guass, hạt cơ bản và hệ thống ECS, vân vân.

Lần thứ ba là trước khi rời khỏi địa cầu mới, để giải quyết việc tích trữ sản vật và vấn đề gia tăng dân số của tàu Hi Vọng trong tương lai, tiến hành mở rộng cải tạo không gian bên trong tàu Hi Vọng.

Trên đây là ba lần cải tạo của tàu Hi Vọng cho đến hiện nay, nhưng Ba Lê đã đưa ra một kế hoạch cải tạo lần thứ tư, hay là nói, kế hoạch này là lần cải tạo quy mô lớn thật sự, dự kiến kế hoạch cải tạo này sẽ phải tiêu hao thời gian trên mười năm.

Dựa vào công nghệ đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ tư tiến hành cải tạo toàn bộ tàu Hi Vọng, một lần nữa mở rộng không gian trên dưới của tàu Hi Vọng, đồng thời mở rộng không gian phòng vệ ở hai bên, sử dụng bốn công nghệ thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm cải tạo bên trong tàu, để cho tàu Hi Vọng ngoài việc sở hữu khả năng thực hiện cú nhảy xuyên không gian còn có thể thực hiện kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng!

Thời gian cải tạo, dự kiến sẽ là trên mười năm!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 273: Chế Độ Nghĩa Vụ Quân Sự Và Cuộc Càn Quét

Trước khi ba trường đại học cơ bản vẫn chưa được xây dựng xong, hơn năm trăm loài người mới thức tỉnh đợt ba đã tỉnh dậy, số lượng sống sót cuối cùng là 490 người.

Cùng với sự tiến bộ mỗi ngày về mặt khoa học công nghệ của văn minh nhân loại tàu Hi Vọng, nền y học cũng phát triển hơn thời kỳ ở địa cầu rất nhiều, về cơ bản chỉ cần bạn ngừng thở hoàn toàn chưa quá mười phút hay là não bộ không phải bị tổn thương chí mạng, như vậy trình độ y học hiện giờ chắc chắn sẽ có thể cứu sống bạn, cho dù chỉ còn sót lại một cái đầu thôi, chỉ cần não bộ bình thường thì chắc chắn có thể cứu sống bạn, đây chính là trình độ y khoa của thời kỳ cách mạng công nghiệp lần thứ tư!

Nhưng mà việc loài người mới thức tỉnh dường như không chịu sự khống chế của y học đương đại, ngoại trừ việc có thể kiểm tra được một số thông tin như hormones, máu, cơ thể và gen ưu hóa ra, nhưng còn nguyên nhân gây ra những sự thay đổi này thì hoàn toàn không hề hay biết và làm thế nào bảo vệ tính mạng của loài người mới trong quá trình này, làm sao để cho kẻ sinh tồn mạnh mẽ hơn tiến hóa trở thành loài người mới, tất cả những điều này đều hoàn toàn không có thông tin.

Cho nên hơn năm trăm loài người mới, cuối cùng chỉ còn 490 người sống sót, những người còn lại đã chết trong quá trình thức tỉnh, nếu như trước kia chỉ cảm thấy mạng người đáng quý, nhưng bây giờ sau khi đã biết được ý nghĩa của loài người mới thì với số người ra đi như vậy không khỏi khiến cho tất cả mọi người than buồn đau đớn. Sự tổn thất như vậy e rằng

nếu thông báo trong vũ trụ cũng đủ để cho toàn bộ tộc người của nền văn minh vũ trụ dưới cấp chín đều khóc than đau buồn.

Ngoài ra, trong 490 người này, có hai ba chục người vốn dĩ là kẻ sinh tồn, lần thức tỉnh này họ đã được tiến hóa trở thành loài người mới, cũng tức là kẻ thích ứng vũ trụ cấp S, và trong số đó Nhiễm Trúc Nghĩa đã trở thành một kẻ nhìn rõ.

490 người, trừ ra hai ba chục người vốn dĩ là kẻ sinh tồn ra, trong số những người còn lại có 262 người có giới tính nam, độ tuổi từ 28 đến 40 tuổi, bởi vì sự tiến hành quy mô lớn kỹ thuật cộng hưởng gen cho nên những người này thật ra đang trong độ tuổi có sức khỏe sung mãn nhất của nam giới, nói cách khác, trừ đi một số ít những người trong đó, chiến đoàn liên sao chuẩn bị có thêm 250 chiến sĩ can trường.

250 người đàn ông trưởng thành, toàn bộ đều là loài người mới và kẻ sinh tồn, họ chuẩn bị gia nhập chiến đoàn liên sao, đây là một khái niệm gì?

Chiến đoàn liên sao ban đầu nhiều nhất cũng chỉ có 150 người nhưng đã trở thành sức chiến đấu mạnh nhất hơn cả lính phòng vệ của tàu Hi Vọng. Cho dù là chiến tranh trận địa, chiến tranh công kích hay là chiến tranh trên mặt đất, thậm chí là trận giáp đấu trong môi trường không trọng lực, hay là chiến tranh vũ trụ lái chiến cơ vũ trụ 003, có thể nói đây là một đội quân với sức chiến đấu mạnh nhất toàn năng nhất của tàu Hi Vọng.

Chỉ khoảng 150 người đã đủ để quyết định thắng thua của cả trận giáp đấu vũ trụ rồi. Một đội quân hoàn toàn do những kẻ thích ứng vũ trụ như loài người mới và kẻ sinh tồn tổ hợp thành, uy lực của nó đủ để gây tổn thương cho nền văn minh vũ trụ cấp chín, và bây giờ một đội quân như vậy, số lượng của nó sẽ đạt đến trên 350 người!

Đương nhiên, không phải toàn bộ loài người mới và kẻ sinh tồn sau khi thức tỉnh đều sẵn lòng tòng quân, trong đó có ít nhất 1/3 trong số đó lấy

các lý do khác nhau để từ chối thực hiện nghĩa vụ quân sự, hơn nữa thời gian này phải xử lý rất nhiều việc, xây dựng ba trường đại học cơ sở là mối quan tâm hàng đầu, ngoài ra còn phải kiểm tra năng lực cụ thể của nhóm loài người mới và kẻ sinh tồn này, đặc biệt là ba loại năng lực hiếm có như kẻ nhĩ ngôn, kẻ tư duy, kẻ truyền đạt, bên cạnh đó, kẻ toàn năng và kẻ lừa gạt hai loại này càng là trọng tâm của lần khảo sát này.

Cho đến khi có kết luận cuối cùng, không có một ai là kẻ nhĩ ngôn hay kẻ tư duy, kẻ truyền đạt có thêm một người là La Miêu Miêu, kẻ toàn năng và kẻ lừa gạt đương nhiên cũng không có, đa số loài người mới là kẻ cảm ứng và kẻ nhìn rõ chiếm khoảng 90% số lượng loài người mới, còn có một bộ phận nhỏ là kẻ tiên tri, còn lại đều là kẻ sinh tồn, cũng tức là kẻ thích ứng vũ trụ dưới cấp S, và tất cả những điều này đều đã được ghi chép trong file tên là Newtype organs, sau khi ghi chép hoàn tất đã được niêm phong.

Trong khoảng thời gian còn lại, những nhân viên của bộ phận chiêu binh chiến đoàn liên sao đang tranh cãi với những người thanh niên loài người mới và kẻ sinh tồn từ chối thực hiện nghĩa vụ quân sự. Thời gian cứ thế từ từ trôi qua cho đến một tuần sau khi bắt đầu thực hiện kế hoạch cải tạo tàu Hi Vọng lần thứ tư thì vẫn còn một phần năm loài người mới và kẻ sinh tồn từ chối thực hiện nghĩa vụ quân sự và tình hình này đã được thông báo cho Diêu Nguyên và Vương Quang Chính biết.

-... Một phần năm loài người mới và kẻ sinh tồn từ chối thực hiện nghĩa vụ quân sự đều là người dân của nước Z ở địa cầu lúc trước.

Vương Quang Chính với một nét mặt trắng bệch ngồi đối diện của Diêu Nguyên, nơi này là phòng thuyền trưởng của Diêu Nguyên, hôm nay chính là ngày Vương Quang Chính đến báo cáo các sự việc về tổ chức xây dựng lại lính phòng vệ và chiến đoàn liên sao, trong đó Vương Quang Chính đặc biệt đề cập đến vấn đề tân binh của chiến đoàn liên sao, cũng đặc biệt chỉ ra một phần năm loài người mới và kẻ sinh tồn này từ chối thực hiện nghĩa vụ quân sự.

Diêu Nguyên đang đọc và phê duyệt văn bản, liên quan đến ba trường đại học cơ bản, liên quan đến vấn đề dân sự dân chính và các kỹ năng gần đây nhất để giải mã văn bản và còn có liên quan đến kế hoạch đại cải tạo tàu Hi Vọng lần thứ tư, có thể nói như vậy, ngày nào anh cũng chiến đấu với các văn bản này, căn bản không hề có thời gian nghỉ ngơi.

Khi anh nghe xong báo cáo của Vương Quang Chính, đột nhiên anh ngẩng đầu lên hỏi:

- Một phần năm số người này vẫn còn từ chối sao? Chế độ của phúc lợi của chiến sĩ liên sao chẳng phải đã được cập nhật lần thứ hai rồi sao? Họ có biết không?

Wang Guang Zheng cười một cách đau khổ và nói:

- Làm sao họ không biết được, bản cập nhật thứ hai của chế độ đãi ngộ dành cho chiến sĩ liên sao đã được công bố rộng rãi, sau khi nhập ngũ thì sẽ được trao cấp bậc hạ sĩ, sau khi kết thúc huấn luyện và chính thức trở thành chiến sĩ chiến đoàn liên sao thì sẽ được trao ngay cấp bậc thượng sĩ, và đội trưởng của tiểu đội sẽ mang quân hàm thiếu úy, đội trưởng trung đội mang quân hàm trung úy, đội trưởng của các chiến đoàn đều mang quân hàm thượng úy hay thiếu tá, đồng thời tất cả quân nhân đều được hưởng tất cả phúc lợi thuộc cấp bậc quân hàm mà mình đang mang, ngoài ra chiến đoàn liên sao được hưởng thêm chế độ cung cấp toàn dân, cho dù là trước khi hay sau khi chiến sĩ liên sao xuất ngũ, cho dù là sống hay chết, chỉ cần sau khi nhập ngũ thì cả gia đình của anh ta đều sẽ được hưởng miễn thuế toàn bộ và chế độ chu cấp mỗi tháng từ chính phủ, những phúc lợi này họ đều biết mà.

Diêu Nguyên gật đầu nói:

- Năng lực càng giỏi thì trách nhiệm càng lớn, trong khoảng thời gian ngắn... hay trong một khoảng thời gian dài trong tương lai, khi dân số tàu

Hi Vọng đạt đến quy mô một triệu người, lính phòng vệ đạt đến quy mô hàng trăm ngàn người thì chiến đoàn liên sao chính là sức chiến đấu chủ yếu nhất của tàu Hi Vọng chúng ta, tương tự, trách nhiệm càng lớn thì phúc lợi cũng sẽ càng nhiều, không thể nào để cho các vị anh hùng đổ máu trên sa trường, rơi lệ ngoài sa trường, phúc lợi tốt như vậy mà họ cũng từ chối, xem ra thì không có liên quan đến phúc lợi rồi.

Vương Quang Chính nói một cách chắc chắn:

- Không sai, tôi đã cố tình đi thăm hỏi mười mấy gia đình vẫn tiếp tục từ chối, bởi vì chúng tôi đều là người dân nước Z, nên họ đã nói cho tôi nghe một số chuyện... phúc lợi có nhiều đến mấy đi chăng nữa thì cũng cần phải có mạng đi hưởng mới được, đó chính là câu trả lời của họ.

- Không chỉ như vậy.

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

- Còn có một nguyên nhân quan trọng, nước Z ở trên địa cầu không phải là quốc gia thực thi chế độ nghĩa vụ quân sự bắt buộc, bởi vì dân số quá đông nên việc tòng quân đã không còn là nghĩa vụ nữa rồi, hơn nữa điều này đã được thực thi trong thời gian hơn hàng trăm năm nên đã hình thành nên ở họ một định kiến tòng quân là việc có quyền lựa chọn, như vậy không được, điều này sẽ dẫn đến nhiều hậu quả không tốt.

Khi Diêu Nguyên nói đến đây thì anh đứng dậy, anh đã sử dụng khả năng của kẻ tư duy để phân tích rõ ràng sự việc này, hành động của một phần năm số người từ chối nghĩa vụ quân sự này đã được nhiều người biết, những người này đều đang chờ xem Diêu Nguyên sẽ xử lý như thế nào.

Trên thực tế, tuy là tàu Hi Vọng đã rời khỏi địa cầu mười một năm, nhưng mà thể hệ mới vẫn chưa trưởng thành, trước mắt những người đang tích cực hoạt động trong các lĩnh vực khác nhau vẫn là lứa người cũ trên địa cầu, tư duy của họ vẫn còn tồn tại rất nhiều cái gọi là “tư duy địa cầu”.

Đây không phải là một từ mang nghĩa tiêu cực mà là sự thật. Cho dù là ngôn ngữ, tôn giáo, thậm chí là chủng tộc hay tập quán sinh hoạt, trên tàu Hi Vọng vẫn được phân chia thành nhiều nhóm khác nhau, ví dụ như có một hiện tượng đơn giản nhất như sau, khu cư dân ở dưới tầng bốn, ở nơi gọi là khu phố người da vàng, người da trắng, người da đen, thậm chí còn có khu phố văn hóa Âu Mỹ, khu phố văn hóa nước Z, khu phố văn hóa Trung Đông, khu phố văn hóa Hàn Nhật, vân vân.

Tuy là Diêu Nguyên đang nắm giữ quyền uy và sức mạnh cao nhất của tàu Hi Vọng, thậm chí có hơn 99% dân chúng đều nhận định anh là một nhà lãnh đạo anh dũng và minh bạch nhất, hơn hẳn các chính trị gia hay nhà lãnh đạo nổi tiếng trên địa cầu, địa vị của anh không một ai có thể lay chuyển được, nhưng mà có một vấn đề là rất nhiều người cảm thấy dường như anh đối xử với người dân nước Z tốt hơn một chút so với các chủng tộc khác.

Một điều trong đó chính là cái gọi là ngôn ngữ chính thức, tiếng Hán trở thành ngôn ngữ được dùng chính thức, khiến cho nhiều người đều âm thầm bàn tán sau lưng nhưng mà Diêu Nguyên dùng uy danh của mình đưa ra quyết định này nên cũng coi như dập tắt được làn sóng tranh luận và hoài nghi trong dân chúng, cuối cùng đã được chính thức thông qua và thực thi.

Nhưng hiện giờ, chế độ nghĩa vụ quân sự này được đa số mọi người trên tàu Hi Vọng đều đồng ý và thừa nhận đây là một chế độ bắt buộc, nhưng lại gặp phải sự từ chối của nhóm người đến từ nước Z của địa cầu, Diêu Nguyên có thể tưởng tượng được, ở bên ngoài đám nhân viên Âu Mỹ kia, đặc biệt là đám chính khách và nghị viên Âu Mỹ kia đang cười thầm và quan sát anh, chờ xem anh sẽ đưa ra những quyết định ngu xuẩn gì.

- Thật sự ngu xuẩn...

Diêu Nguyên cười nhạt, đột nhiên anh nói với Vương Quang Chính:

- Anh Vương, vậy thì tùy anh xử lý một phần năm nhóm người này, một là tống vào ngục hết với tội danh là vi phạm hiến pháp chính phủ tàu Hi Vọng và tội danh vi phạm sự an toàn chủng tộc loài người, hai là để cho bọn họ tự động gia nhập chiến đoàn liên sao, nếu như trong vòng ba ngày mà không có mặt, anh đừng có mềm lòng, bắt buộc phải thực thi chế độ nghĩa vụ quân sự bắt buộc. Cho dù là bất kỳ quốc gia, màu da, chủng tộc nào, đều không có ngoại lệ!

- Ngoài ra, có thể bắt đầu thực thi kế hoạch càn quét rồi!

Bốn chữ kế hoạch càn quét vừa xuất hiện, Vương Quang Chính liền ngơ ngác, sau khi ngơ ngác trong giây lát, ông mới vội vàng hỏi:

- Bây giờ thực hiện kế hoạch càn quét sao? Liệu có gấp quá không?

Diêu Nguyên phá lên cười và nói:

- Không, bây giờ chính là thời điểm thích hợp. Những tên da trắng Âu Mỹ kia thật sự là hết sức ngu xuẩn, hết lần này đến lần khác chạm vào giới hạn của tôi, nếu như bọn họ đều là những người chí công vô tư như nghị trưởng Marte thì tôi còn có thể vì lý lẽ mà nhường nhịn bọn họ, nhưng mà bọn họ chỉ là bọn tiểu nhân trông ngóng trục lợi thôi...

- Cái cần đó chính là đánh vào mặt họ vài cái thật đau điếng, nói cho họ biết, sự dơ dáy của họ không thua kém gì quan chức nước Z!

- Bắt đầu thực hiện kế hoạch càn quét đã tính toán suốt mười năm thôi!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 274: Càn Quét

Trước kia khi tàu Hi Vọng rời khỏi địa cầu, theo như kết quả bàn bạc của nhóm người như Diêu Nguyên, một nửa dân số là người nước Z trên địa cầu, còn một nửa số người còn lại là người dân của các quốc gia và sắc da khác nhau.

Điều này thật sự đã khiến cho nhóm người da trắng Âu Mỹ cảm thấy một áp lực tâm lý cực kỳ lớn, ví dụ như lúc đầu khi chưa rời khỏi địa cầu, các nhà khoa học quốc tịch Âu Mỹ kia lo sợ Diêu Nguyên sẽ xây dựng chính quyền như nước Z, tuy là lúc đó họ chỉ có một con đường sống duy nhất này thôi nên cho dù là có áp dụng chính sách như nước Z thì họ cũng đành cắn răng chịu đựng, nhưng áp lực tâm lý này thật sự quá lớn.

Nhưng mà tình hình sau đó đã nằm ngoài sự dự tính của họ. Tuy rằng hệ thống chính trị và hệ thống quân sự của tàu Hi Vọng hoàn toàn tập trung trong tay của Diêu Nguyên, nhưng mà Diêu Nguyên tuyệt nhiên không phải những kẻ độc tài tàn bạo, chẳng những anh không thực thi chính sách hà khắc nào, hơn nữa cũng không có những chiêu trò tẩy não để cho mọi người ủng hộ tuyệt đối chính quyền của anh. Ngoại trừ việc nắm toàn bộ quyền hành ra thì anh tiến hành một đường lối chính trị minh bạch liêm khiết, ít ra thì tất cả dân chúng của tàu Hi Vọng đều không cảm nhận điểm xấu của việc thống trị tập quyền này, ngược lại bởi vì sự tập quyền này, khiến cho tàu Hi Vọng nhiều lần thoát khỏi sự nguy hiểm trong vũ trụ.

Kể từ lúc tàu Hi Vọng rời khỏi địa cầu cho đến nay, thời gian đã trôi đi mười một năm, đây đã không còn là một khoảng thời gian ngắn, loài người,

hay là loài người trước khi có được thiết bị cộng hưởng gen, có thể có bao nhiêu mười một năm? Sống thọ lắm thì cũng chỉ là tám chín chục năm, và trong mười một năm này, tiếng tăm và uy tín của Diêu Nguyên dường như đã vào sâu bên trong trái tim mỗi một người trên tàu Hi Vọng, tất cả mọi người đều tin chắc đạo lý này, chỉ cần Diêu Nguyên còn sống thì môi trường chính trị trên tàu Hi Vọng tuyệt đối sẽ không bị chuyển biến xấu đi, đó vẫn còn là một chính phủ liêm khiết, cho phép dân chúng nói lời thật lòng, đương nhiên, cũng chính vì như vậy, ít nhất có một phần ba thậm chí nhiều hơn nữa số dân trên tàu Hi Vọng có sự cảnh giác với Diêu Nguyên, bọn họ rất sợ Diêu Nguyên đột ngột chết đi sẽ do Vương Quang Chính tiếp quản thì sẽ dẫn đến sự biến động về chính quyền.

Cùng lúc đó, bởi vì quan chức nước Z của địa cầu cũ vốn dĩ đã quen với việc tham ô, tàu Hi Vọng thì có một nửa là người nước Z cũ, chính bởi vì sự tham ô và chia bè kéo phái của quan chức nước Z nên đã hình thành nên cái gọi là dòng dõi quan chức, con ông cháu cha hay tình hình khủng khiếp nào đó, cho nên ngay từ ban đầu khi thành lập chính phủ tàu Hi Vọng, tất cả các công chức viên nước Z đều không thể nào nắm các vị trí lãnh đạo cấp cao nhất của một ngành hay một bộ nào cả, có thể làm quan nhưng phải làm từ vị trí thấp nhất, hơn nữa do chế độ chính trị của nước Z khác với Âu Mỹ nên sau khi Chúng nghị viên bắt đầu bầu cử chọn ra nghị viên cũng hiếm có công nhân viên chức nước Z nào được bầu, đương nhiên, nguyên nhân việc này chỉ có một, đó chính là ngay cả người dân nước Z cũng không tin tưởng quan chức xuất thân từ quốc gia của mình.

Vì vậy, cho đến hiện nay, tuy là tàu Hi Vọng có rất nhiều quan chức cấp thấp và cấp trung đều là người dân nước Z trước kia, nhưng mà quan chức cấp cao thì không có mấy ai là người dân nước Z, cũng tức là bộ phận nhóm quan chức của Diêu Nguyên, hơn nữa ngoại trừ Diêu Nguyên và Vương Quang Chính ra, những người khác đều là quân nhân.

Cho đến hiện nay, có thể nói nội bộ tàu Hi Vọng đã được yên ổn trong suốt mười một năm. Từ sau khi địa cầu mới thành lập chính phủ, thậm chí trong khoảng thời gian trước đó, trong nhóm nghị viên Âu Mỹ cũng có những người thông minh, xem ra bọn họ cũng có thể thấy được địa vị của Diêu Nguyên là không thể lay chuyển được, uy tín, thực lực, thậm chí là danh chính ngôn thuận, tất cả những điều này không phải bất kỳ ai trong số họ đều có thể lay chuyển được, cho nên những người này đành phải bỏ qua suy nghĩ lật đổ Diêu Nguyên, ngược lại họ đều ủng hộ tất cả mọi quyết định của Diêu Nguyên. So với những tên nghị viên non nớt mưu tính âm thầm bôi nhọ danh dự của Diêu Nguyên thì cách hành xử của đám nghị viên này hoàn toàn khác.

Nhưng mà những người này cũng có hành động khác, đó chính là khi dân chúng không ngừng ca ngợi chế độ chính trị của tàu Hi Vọng thì bọn họ cũng ca ngợi chế độ chính trị tự do Âu Mỹ, đồng thời âm thầm chỉ ra, bởi vì những người Âu Mỹ đã quen thuộc với chế độ chính trị này hàng trăm năm cho nên bọn họ có thể dễ dàng nắm quyền hành, không đến mức khi xảy ra một cuộc chính biến do một tình huống đặc biệt nào đó tạo nên (như Dao Nguyên mất đi) đột nhiên bị một số chính trị gia đầy dã tâm nắm chính quyền trong tay, cuối cùng gây ra sự chia cắt nội bộ sau này, hay là chế độ độc tài tấy nã vậy.

Cũng chính vì sự an ninh chính trị trong suốt mười một năm của tàu Hi Vọng, cách nói để cho người Âu Mỹ và chế độ của họ nắm chính quyền, không ngờ cũng có chỗ đứng trong dân chúng, thậm chí một số người nước Z cũng có suy nghĩ như vậy, giống như người nước Z thì không thích hợp làm quan vậy, cách nói này liên tục được lặp lại một lần, hai lần, mười lần, hai mươi lần, đặc biệt là sau khi lấy một sự việc của nước Z ra kiểm chứng thì dường như sự thật chính là như vậy...

Nhưng mà những người này sao không nghĩ thử, trước mắt là trong bối cảnh Diêu Nguyên nắm vị trí lãnh đạo và quyền hành trong tay, những

người da trắng này mới có thể lớn tiếng như vậy, nếu như đổi thành một bối cảnh khác, bọn họ còn có thể nói chuyện dễ dàng như vậy sao?

Diêu Nguyên đã chú ý tình hình này từ lâu, nhưng mà anh không hề can thiệp, cũng không nói một lời nào cả. Chính trị không phải là chiến đấu, tuy là theo mức độ danh tiếng của anh mà nói, chỉ cần cho bọn nghị viên kia một chút chỉ thị, những tin đồn này có thể sẽ lập tức biến mất, nhưng mà cách nghĩ đã chôn sâu vào trong tim, trong tương lai cũng sẽ mọc rễ nảy mầm thôi, cho nên anh phải khiến cho gốc rễ của cách nghĩ này trong lòng người dân đều bị bật đi.

Kế hoạch càn quét đã tính toán suốt mười năm!

James ấn chuông cửa, không bao lâu, từ bên trong có một người phụ nữ Mỹ trung niên bước ra mở cửa. Khi cô ấy nhìn thấy James liền mỉm cười nói:

- Ông James, chúng tôi đã chờ ông từ lâu, mời ông vào, ông đã tới trễ rồi.

James cười, cũng không giải thích gì, chỉ hít một hơi rồi nói:

- Mùi xì gà thật thơm, đây là loại xì gà Cuba thượng đẳng đây, hàng này đã trở nên khan hiếm, không ngờ John còn tìm mua được, nhưng mà bọn họ đang bắt đầu thưởng thức rồi, thật là đáng tiếc, tôi đã đến trễ.

Trong lúc nói, James đã đi theo người phụ nữ này vào bên trong phòng khách lớn.

Không gian phòng ốc của tàu Hi Vọng thông thường không lớn, thông thường là theo mô hình một phòng khách một phòng ngủ, nhiều nhất là cộng thêm nhà bếp và phòng vệ sinh, đương nhiên, cũng có một số là ba phòng khách một phòng ngủ hay là ba phòng khách một phòng ngủ, nhưng

mà so với loại một thì hai loại này ít hơn nhiều, thông thường là chia cho gia đình năm người hay sáu người.

Đương nhiên, lúc ban đầu khi xây dựng tàu Hi Vọng, các quan chức chính phủ trên địa cầu không thể nào ngờ rằng nó lại là tàu mẹ di dân lớn nhất của loài người, nó sẽ phiêu du khắp nơi trong vũ trụ bao la vô tận, cho nên mô hình chức năng phòng ốc không phải được xây dựng để cung ứng cho con người sinh hoạt, trong đó đương nhiên cũng có những căn nhà xa xỉ chiếm nhiều diện tích, cũng có hơn mười mấy biệt thự với phong cách khác nhau. Tuy nhiên, sau khi Diêu Nguyên có được tàu Hi Vọng, ngay từ lúc trên địa cầu những loại nhà này đã được cải tạo hoàn toàn, Diêu Nguyên không hề có ý định sống trong những căn nhà xa xỉ đó, thay vì để cho chúng chiếm diện tích nhiều như vậy, chi bằng cải tạo nó để sử dụng vào mục đích khác thì tốt hơn.

Đến cuối cùng, tàu Hi Vọng chỉ còn sót lại một số căn nhà có diện tích hơi lớn, ví dụ như căn biệt thự nhỏ do năm sáu căn nhà hợp thành, chuyên cung cấp cho các gia đình tám chín người sử dụng, còn căn nhà mà James đến lần này, chính là một dạng nhà như vậy.

James là một nghị viên của Hạ Viện, còn ngôi nhà mà ông đang đến viếng thăm chính là phó bộ trưởng của bộ Dân Chính, ngoài ra còn có ba bốn nghị viên hay quan chức quen biết lẫn nhau.

Hôm nay là một ngày vô cùng bình thường. Bọn nghị viên và quan chức đang uống rượu trong bữa tiệc tối với nhau, đây là một hoạt động giải trí mà bọn quan chức người Âu Mỹ rất ưa chuộng, một vài người bạn thân cận, hay những người quen mà chức vụ của họ có liên quan với nhau, tụ tập cùng nhau uống rượu tán gẫu, sẵn tiện kết giao thân tình, bàn chút chuyện công việc. Điều này so với việc các thương nhân và quan chức của nước Z trên địa cầu cũ cùng nhau bàn chuyện công việc trên bàn tiệc tuy là hình thức hơi khác nhưng kết quả như nhau.

James bước vào trong sảnh lớn. Trên ghế sofa đã có bốn người đàn ông đang ngồi, còn có phu nhân của họ đang ở sảnh bên cười nói với nhau. Sau khi James bước vào, mọi người đều hỏi thăm ông ta vài câu, sau đó hỏi ông lý do tới trễ.

- Còn sao nữa? Chính là vì chuyện công việc thôi. Nghị trường yêu cầu tôi báo cáo các số liệu tranh chấp dân sự trong nửa năm trở lại đây. Nói ra thì, lịch nhân loại năm thứ 12 sắp tới rồi, chắc cũng sẽ tổng kết vào cuối năm nay, hơn nữa dạo này chuyện chính sự trên tàu Hi Vọng vô cùng nhiều, vị thuyền trưởng kia của chúng ta thật sự là một kẻ tham công tiếc việc, hễ ngơi tay một chút là có vẻ như anh ta chịu không nổi, cho nên chắc là anh ta muốn tìm việc gì đó để làm.

Khi James nói xong câu này, mọi người có mặt ở đó đều phá lên cười, sau đó bọn họ bắt đầu bàn chuyện công việc, sau đó nhắc đến một số vấn đề liên quan đến việc chọn lại nghị viên của tàu Hi Vọng vào năm thứ 12 lịch nhân loại...

Cả sảnh trở nên vui vẻ thoải mái lạ thường. Khi sắp tới giờ cơm tối, đột nhiên chính vào lúc này, ở bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa, điều này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, bây giờ đã là giờ cơm tối, còn có ai đến nữa chứ?

Cho đến khi nữ chủ nhân ra ngoài mở cửa thì trông thấy bên ngoài cửa có rất nhiều quân lính và một vị chỉ huy đang đứng chờ sẵn. Khi họ nhìn thấy có người mở cửa, vị chỉ huy đó liền chào một cái và nói:

- Xin hỏi các ông John, Aribis, James và Alberffi đều ở đây không ạ?

Nữ chủ nhân ngơ ngác trong giây lát, cô ta cũng không phải là người phụ nữ chưa trải qua những sóng gió lớn. Cô ta liền lướt sơ đám quân lính và vị chỉ huy này, trong lòng cô đã cảm thấy lo sợ vô cùng, nhưng mà lúc này không cho phép cô lo nghĩ nhiều, bốn người này vừa khéo đều là

những người tham dự buổi tụ họp này, cô ta chỉ có thể gật đầu biểu thị đúng như vậy.

- Chúng tôi là Ủy ban kỷ luật liên chính, muốn mời bốn vị kia trở về hợp tác điều tra với chúng tôi.

Vị chỉ huy này gật đầu một cách lễ phép với nữ chủ nhân rồi bước thẳng vào bên trong nhà một cách không khách sáo, hoàn toàn bỏ mặc việc nữ chủ nhân đang cố tình đứng chặn ở cửa ra vào, đột nhiên sắc mặt của nữ chủ nhân trở nên trắng toát.

Bốn người ở trong sảnh đã để ý tình hình ở ngoài cửa từ lâu, câu nói của tên chỉ huy này họ cũng nghe thấy rồi, đột nhiên sắc mặt của họ trở nên vô cùng khó coi, tuy là không phải tuyệt vọng gì, nhưng mà là vô cùng ngạc nhiên, trong đó biểu cảm của ông John là rõ rệt nhất.

Nhưng mà bốn người cũng không suy nghĩ là sẽ kháng cự lại, vài giây sau, họ đều ngoan ngoãn đi theo quân lính bước ra ngoài.

Tình hình như vậy cùng lúc xảy ra khắp nơi trong tàu Hi Vọng, 80% những kẻ bị bắt đều là bọn người da trắng Âu Mỹ, họ đều quen biết các quan chức cao cấp và trung cấp trong chính phủ, hay những nghị viên nổi tiếng nhất...

Một trận càn quét đối với cái gọi là “tự do”, “hiện đại”, “tiến bộ”, tiềm ẩn tham ô của phương Tây đã bắt đầu nổi lên khắp nơi trong tàu Hi Vọng..

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 275: Tương Dục Đoạt Chi, Tất Cố Dĩ Chi

Lý Văn Thành là quan chức bậc trung của nước Z trên địa cầu cũ.

Trong lúc địa cầu loạn lạc, ông ta đã làm đến chức trưởng phòng phòng nhân sự cục thuế cấp thành phố nhưng lúc đó ông ta chỉ mới 46 tuổi, độ tuổi này là một độ tuổi tương đối trẻ trong quan chức nhà nước.

Lý Văn Thành vốn không phải xuất thân từ dòng dõi quan chức, cũng không có kết hôn với tiểu thư của gia đình quan chức nào hay là có sự hậu thuẫn nào từ bên ngoài. Ông ta từ một viên chức thấp bé ở huyện từng bước ngoi lên, những người không biết rõ ông thì cứ nghĩ ông ta ăn may, còn trẻ như vậy mà đã trèo lên được chức vị mà người bình thường phải mất cả đời cũng không với tới được. Chỉ những người biết rõ ông thì mới hiểu được ông ta là một vị anh hùng gian manh của thời loạn, một nhân vật tài năng trị thiên hạ, đương nhiên, đây chẳng qua chỉ là một câu ví von, nhưng mà trong lòng của những người biết rõ ông chẳng phải đều sẽ ngầm nói một câu, đây là một đại nhân vật!

Lý Văn Thành thích đọc văn cổ, đặc biệt là thích đọc sách của Lão Tử. Ông thường xuyên nói với đứa con trai và con gái song sinh của mình rằng, trong cuộc sống này, làm người giống như đọc sách, trong sách sẽ có đạo lý làm người, không cần phải đọc hết sách trong thiên hạ, chỉ cần đọc và hiểu sâu sắc một tác phẩm kinh điển của người xưa là được, như vậy thì tiền đồ của mình là vô hạn.

Trí tuệ của tổ tiên chúng ta, làm sao mà bọn ngoại tộc man di kia có thể hiểu được?

Đương nhiên, những lời này có chút phiến diện, con trai của Lý Văn Thành là Lý Tấn thường hay tranh cãi với ông, đặc biệt là khi nói đến lịch sử địa cầu khoảng thời gian sau thế kỷ 17, văn hóa tộc Hán đã bắt đầu bị suy yếu, hơn nữa văn hóa ngoại quốc cũng không phải là man di mọi rợ.

Mỗi lần Lý Văn Thành nghe con trai mình tranh cãi như vậy thì không nói một lời nào, cho nên sau mấy lần như thế, Lý Tấn cũng không nhắc đến chuyện này nữa, chỉ xem như đó là những lời nói chơi ngoài tai của cha mình vào thời thơ ấu.

Nhưng trong sâu thẳm tâm hồn của Lý Văn Thành thì có chút đau xót. Từ nhỏ ông được ông nội nuôi lớn, ông nội của ông chính là thầy Tư Thực cực kỳ nổi tiếng trước cuộc đại cách mạng màu đỏ, cho nên ông nội ông đã dạy ông nhiều nội dung kinh điển của người Hán thời xưa, còn bản thân Lý Văn Thành cũng vô cùng thông minh, thường là đọc một hiểu mười, theo như lời của ông nội ông nói, nếu như ông ra đời sớm 500 năm, nếu không thể trở thành nhân vật như Gia Cát Lượng thì ít nhiều gì cũng sẽ trở thành trí sĩ như Tuân Úc.

Năm 30 tuổi, Lý Văn Thành đã thuộc nằm lòng nhiều nội dung kinh điển của người Hán, trong những lúc rảnh rỗi ông thường ngồi suy nghĩ tại sao văn hóa người Hán lại suy yếu trong thời kỳ cận đại?

Đây là một mệnh đề lớn, từ khi nước Z bước vào thời kỳ cận đại, cho dù là cuối đời Thanh, thời đại Dân quốc hay là nước Z mới đều có rất nhiều chí sĩ suy nghĩ ngày đêm vấn đề này, rốt cuộc là tại sao? Một nền văn minh tộc Hán rực rỡ huy hoàng như vậy, tại sao lại suy yếu từ thời kỳ cận đại chứ?

Lý Văn Thành cảm thấy, văn hóa người Hán không phải bắt đầu suy yếu từ thời kỳ cận đại, gốc rễ suy yếu của nó tuyệt nhiên không phải ở thời cận đại, căn nguyên của nó là từ lúc nào? Cuối đời Đường!

Sự suy yếu của văn hóa người Hán, tuyệt nhiên không phải như lời bọn học giả kia nói là do Nho gia, tuy là sau khi độc tôn Nho gia thì không còn sự bùng nổ văn hóa như bách gia tranh minh trong thời kỳ xuân thu chiến quốc, nhưng mà bản thân Nho gia từ xưa đến nay vẫn không ngừng thay đổi.

Sao gọi là Nho gia?

Nhu cầu của con người, chính là Nho!

Con người cần điều gì, Nho sẽ thay đổi điều đó, đây là một nền văn hóa văn minh thích hợp cho xã hội phát triển nhất, bởi vì nó thật sự vô cùng quảng đại uyên thâm, nó bao dung tất cả, chỉ cần xã hội cần, nó có thể tạo ra bất kỳ sự thay đổi nào về mặt hình thức, cho nên, Nho gia không phải là hung thủ hủy diệt văn hóa người Hán, mà hung thủ thật sự đã mượn Nho gia để đạt được mục đích.

Vậy thì hung thủ thật sự là gì đây?

Lý Văn Thành tự cảm thấy, là bế quan, hay là nói sự bế quan sau khi nhìn sang bốn phía và phát hiện bản thân mình to lớn mạnh mẽ nhất.

Từ cuối đời Đường, cho dù là đời Tống hay đời Minh, chỉ xét riêng về mặt văn minh, nền văn hóa người Hán độc tôn thiên hạ, ngoại trừ văn hóa người Hán ra, cả vũ trụ này không còn nền văn hóa văn minh nào ngang tầm tương xứng với nó, người Man di không được, người Âu Mỹ không được, bất kỳ nền văn minh nào trên địa cầu, chỉ có thể đạt được hay vượt qua văn hóa người Hán ở một vài phương diện nào đó, nhưng mà xét về mặt tổng thể, nền văn minh rực rỡ nhất vào thời đại đó tuyệt nhiên là nền văn minh người Hán.

Cho nên, niềm kiêu hãnh của người Hán vô cùng lớn, chỉ có việc tự xưng bản thân mình là Thiên Triều Thượng Quốc thì mới có thể đáp ứng một phần niềm kiêu hãnh đó, đương nhiên, bản thân văn hóa không được xem là vũ lực hay là sức chiến đấu, giống như là vũ khí bị phê bình không thể nào thắng được sự phê bình vũ khí vậy, văn hóa người Hán vẫn tiếp tục tự trói buộc bản thân. Bởi vì không hề có sự cạnh tranh phấn đấu với các nền văn hóa văn minh khác cho nên vẫn đứng yên tại chỗ, và Nho gia vốn dĩ từ chỗ thúc đẩy xã hội tiến bộ, không ngừng thay đổi bản thân, cũng chỉ đành đứng yên như vậy, không thể nào hoàn thiện bản thân thông qua việc giao lưu học hỏi với các nền văn hóa khác.

Nhưng châu Âu thì khác, bởi vì văn minh của họ không phải là vương triều thống nhất, sự giao lưu nội bộ của họ, giao lưu với văn hóa Ả rập, đây là một nền văn hóa không bao giờ ngừng phát triển...

Sự bế quan phong tỏa như vậy, kết quả chỉ có một đó chính là tổn thất nội bộ, trong bối cảnh Nho gia không thể nào phát triển theo chiều dọc thì chỉ có thể phát triển mở rộng nội dung của nó theo chiều ngang, giống như là Lý học đời Tống, Tâm học đời Minh, thực tế không có nhiều ý nghĩa với bản thân Nho gia, nhưng mà bởi vì không thể mở rộng theo chiều dọc, nên chỉ có thể mở rộng theo chiều ngang để đáp ứng nhu cầu của xã hội.

Tất cả những điều này bắt đầu có sự thay đổi từ cuối đời Minh.

Theo sự bắt đầu của thời kỳ phục hưng nghệ thuật Âu Mỹ, nền văn hóa của họ đã phát triển vượt bậc theo kịp nền văn minh người Hán, cùng với sự bắt đầu của những chuyến vượt biển, họ đã bắt đầu giao lưu với nền văn minh người Hán. Vào cuối đời Minh, sự giao lưu này đã phát triển đến đỉnh cao, và vào lúc này, nhiều chí sĩ cuối đời Minh cũng đã cảm nhận được sự cần thiết của việc thay đổi và tiến bộ, cho dù là sự mạnh mẽ của chủ nghĩa tư bản hay là một số nhân vật đại diện cho Nho gia bắt đầu ý thức được sự thay đổi theo hướng tiến bộ hơn của Nho gia, tất cả dấu hiệu

đều cho thấy, nền văn minh người Hán chuẩn bị phát triển sang một trang mới.

Nhưng chính trong lúc này, tộc Hán đã phải đối diện với một kẻ thù lớn nhất từ xưa đến nay, tộc Nữ Chân, người Mãn, triều Thanh... xuất hiện rồi!

Thời gian 300 năm, chính trong lúc châu Âu thay đổi toàn diện, hoàn toàn bước vào một thế giới mới thì nền văn hóa người Hán bắt đầu đối diện với sự hủy diệt lớn nhất từ xưa đến nay...

Cho đến thời kỳ cận đại, thật ra nền văn hóa người Hán đã bị kẻ thù lớn nhất của người Hán tàn phá hoàn toàn trong vòng ba trăm năm, còn sót lại là gì? Buộc chân? Sườn xám? Thắt bím? Còn có gì nữa? Những thứ này chẳng lẽ là đại diện cho thời kỳ phát triển rực rỡ của người Hán trong suốt hàng ngàn năm qua hay sao? Đừng đùa nữa!

Sau khi mất đi tinh túy của văn hóa người Hán, sau thời cận đại, các chí sĩ đành phải dung nạp các nền văn minh mới bên ngoài, trên thực tế, từ khi triều Thanh bắt đầu, nền văn minh người Hán đã bị đứt gốc hoàn toàn, giống như nước Z mới, chẳng lẽ đây chính là nền văn minh của bản thân người Hán sao? Không, đây chẳng qua là hàng vay mượn mà thôi...

Cho nên, Lý Văn Thành mới cho rằng, hung thủ thật sự hủy diệt người Hán chính là sự bế quan phong tỏa, không có đối tượng giao lưu và tất cả những điều này bắt đầu từ cuối đời Minh...

Ông cho rằng, nếu như để cho người Hán và người da trắng cùng đứng trên một vạch xuất phát, cùng sở hữu nguồn tài nguyên và năng lực như nhau, như vậy thì người Hán với trang bị tư tưởng kinh điển của Trung Quốc cổ đại thì sẽ hoàn toàn áp chế bọn người da trắng!

Từ lúc chính phủ tàu Hi Vọng được thành lập, Lý Văn Thành đã trở thành một viên chức bậc thấp của chính phủ tàu Hi Vọng. Ông xem như

không phải là một tên sai vặt câm nín nghe mắng chửi, ông không nói nhiều, nhưng mỗi một câu nói đều nói đúng trọng tâm, ông làm việc nhiều, mỗi một chuyện đều phù hợp với vị trí và chức vụ của ông, cứ như vậy được thăng chức từng bậc một, cho đến hiện nay, trong chính quyền tàu Hi Vọng, ngoại trừ nhóm người của Diêu Nguyên ra thì ông đã trở thành một công chức viên người Hán có chức vụ cao nhất, cũng là một trong số những người Hán có thể ngoi lên địa vị công chức viên bậc trung của tàu Hi Vọng.

Rất nhiều các công chức viên người Hán giống như ông vậy, trong lúc ngồi ăn cơm với ông, thường hay than trách chính quyền của Diêu Nguyên, đặc biệt là than trách về chính sách người Hán nhất định phải bắt đầu từ cấp bậc thấp nhất trong chính quyền, dựa vào cái gì mà một tàu Hi Vọng do người Hán nắm chính quyền mà toàn bộ các quan chức cấp cao đều là người da trắng? Còn ở Hạ Viện, nghị trường là người da trắng, 70% nghị viên là người da trắng, còn lại là một số người da vàng và người da đen đến từ các đất nước khác, chỉ có hơn 10% là người Hán, dựa vào cái gì chứ?

Khi nói những lời này, chính là sau khi Lý Văn Thành bị sốt nhẹ, đó chẳng qua là ông bị sốt nhẹ trong vài tiếng đồng hồ, tuy là lúc đó đang trong giai đoạn loài người mới thức tỉnh lần thứ hai, nhưng mà cho dù là vợ của Lý Văn Thành hay là con cái của ông đều không cho rằng ông là loài người mới, bởi vì thời gian bị sốt quá ngắn, hơn nữa Lý Văn Thành vẫn luôn trong trạng thái tỉnh táo.

Chỉ có một mình Lý Văn Thành biết được, ông đã trở thành loài người mới... Loài người mới với tên gọi là Kẻ tư duy.

Lúc đó, Lý Văn Thành đã trả lời bọn nghị viên và quan chức đang than trách này.

-... Lão tử có dạy: "Tương dục đoạt chi, tất cố dữ chi..."

Những tên nghị viên này không hiểu rõ lắm về cổ văn, nhưng mà câu nói này cũng không phải thuộc dạng cổ văn quá uyên thâm, nên sau khi suy nghĩ trong chốc lát họ cũng hiểu được ý nghĩa của nó.

Muốn có được điều gì, thì phải cho đi một cái gì đó trước...

Nhưng mà câu nói này có nghĩa là gì?

Bị đám nghị viên đó truy vấn, lần nào Lý Văn Thành cũng mỉm cười không nói, bởi vì ông không cho rằng có thể nói những lời bạo động hay là những lời lẽ cấm kỵ đó, chỉ là theo sự quan sát mấy năm nay của ông đối với tàu Hi Vọng và sự thấu hiểu tính cách của Diêu Nguyên, và cả sự cảnh giác của đám người da trắng đó với Vương Quang Chính, cùng với một số hành động âm mưu sau lưng Diêu Nguyên để đoạt lấy chính quyền, từ những điều này có thể thấy được...

Từ lúc chính phủ tàu Hi Vọng được thành lập cho đến nay thì Diêu Nguyên đã bắt đầu bố trí một trận khiêu chiến với cả tư tưởng cũ trên địa cầu và khiêu chiến với cả văn hóa tiến bộ của người da trắng trong suốt hàng trăm năm.

Tương dục đoạt chi, tất cố dữ chi...

Trong vài tháng từ sau khi tàu Hi Vọng dừng lại ở cỗi hư không này, khi nhóm quan chức tham ô đầu tiên bao gồm cả người da trắng, người da đen, và cả người da vàng đều bị bắt, và tổ chức chính phủ tìm Lý Văn Thành hỏi chuyện, khi nhắc đến sự cần mẫn trong thái độ làm việc của ông suốt nhiều năm qua và họ có ý định tán thưởng ông thì lúc đó Lý Văn Thành đã biết được, kế hoạch bố trí suốt mấy năm, thậm chí là mười năm cuối cùng đã bắt đầu triển khai!

Tương dục đoạt chi, tất cố dữ chi!

Vào lúc này, Lý Văn Thành đột nhiên nảy sinh chút tình cảm thương mến khó hiểu với Diêu Nguyên, đó là cảm giác với một người bạn tri kỷ, anh không biết liệu Diêu Nguyên có tinh thông tư tưởng kinh điển của người Hán thời Trung Quốc cổ đại hay không, nhưng mà ít ra ông biết rõ một điều, đó chính là Diêu Nguyên đang sử dụng vũ khí này để quét sạch đám rác rưởi của tàu Hi Vọng.

Đó cũng coi như là một tri kỷ chưa từng giao lưu qua...

Tối hôm đó, Lý Văn Thành uống say sưa. Ngày hôm sau, danh hiệu công chức viên liêm khiết nhất trong suốt mười một năm qua của tàu Hi Vọng đã được trao tặng cho ông, đồng thời khi thông tin khen thưởng được công bố rộng rãi, ông được bổ nhiệm làm thứ trưởng của Bộ nhân sự tàu Hi Vọng, trong tình hình Bộ trưởng Bộ nhân sự đang bị tạm giữ thì ông được tạm giữ chức Bộ trưởng...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 276: Cán Cân Quyền Lực

Nghị trưởng Marthe đang uống trà chiều, đối diện với ông là bốn nghị viên, họ đều là những người có quyền uy nhất trong Hạ Viện, cũng có thể nói là nhân vật đại diện cho “Phái đoạt quyền trong tương lai”.

Đúng vậy, trong nghị viện và phòng ban chính trị của tàu Hi Vọng, tổng cộng chia thành rất nhiều phe phái, nơi nào có quyền lực đương nhiên sẽ có tranh chấp, nơi nào có tranh chấp thì đương nhiên sẽ có phe phái, đây chính là bản tính tự nhiên của con người, chỉ cần không phải trong khoảnh khắc sinh tử thì bản tính này sẽ tồn tại, cho dù là ở trong hoàn cảnh di dân vũ trụ như tàu Hi Vọng hiện giờ thì cũng không ngoại lệ.

Trừ đi những phe phái nhỏ lẻ không có sức ảnh hưởng gì mấy, phe phái có quyền lực và sức ảnh hưởng thật sự có bốn nhóm. Một nhóm là phe trung lập, mục tiêu chính trị của họ là duy trì sự ổn định nội bộ của tàu Hi Vọng, tuyệt đối không cho phép bất kỳ điều gì làm tổn hại đến nội bộ tàu Hi Vọng, số người cũng không nhiều như tưởng tượng.

Hai là phe trung lập thân Diêu Nguyên. Tuy là thân thiết với Diêu Nguyên và thừa nhận Diêu Nguyên là lãnh tụ nắm quyền và lãnh đạo của loài người hiện giờ của tàu Hi Vọng, nhưng mà điều này không có nghĩa là phải tiến hành ca ngợi Diêu Nguyên, trong hoàn cảnh nắm chắc được giới hạn thì họ cũng dám bước ra chống lại Diêu Nguyên, thực lực và số người của phe phái này nhiều nhất, lãnh đạo của họ chính là Nghị trưởng Marthe.

Ba là phái quyền lực, mưu đồ trong thời gian ngắn nhất đoạt lấy quyền lực chính trị của tàu Hi Vọng, thậm chí không tiếc tay đưa ra các tin đồn để bôi nhọ hình ảnh của Diêu Nguyên, số người thuộc phe phái này không nhiều, hơn nữa các vị lãnh đạo của họ hành động thiếu thận trọng nên đã bị Diêu Nguyên đánh gần như tan tành.

Cuối cùng chính là phe đoạt quyền trong tương lai...

Đây là một phe phái do một số quan chức Âu Mỹ trên địa cầu mới lập nên, trước mắt đa số họ đều chiếm lấy các vị trí cao cấp và trung cấp trong chính quyền tàu Hi Vọng, đồng thời cũng có một tỷ lệ nghị viên khá lớn trong Nghị viện, có thể nói là một phe phái lớn chỉ đứng sau phái trung lập thân Diêu Nguyên.

Phương châm chính trị của họ rất đơn giản, trước mắt họ không thể nào chiến thắng Diêu Nguyên được, cho dù là danh tiếng hay năng lực và sự quả cảm của bản thân Diêu Nguyên thì trước mắt anh chính là sự lựa chọn tốt nhất của tàu Hi Vọng. Để có thể lãnh đạo loài người bước vào vũ trụ và sinh tồn phát triển ở đây thì tuyệt nhiên không thể thiếu Diêu Nguyên được, tuyệt đối không thể bôi nhọ và lật đổ Diêu Nguyên vào thời điểm này, đây là một cách làm ngốc nghếch và cảm tính, mục tiêu lớn nhất của loài người hiện giờ vẫn là tiếp tục sinh tồn trong vũ trụ.

Nhưng mà bây giờ không được, Hi Vọng tương lai có thể!

Dù sao thì cũng sẽ có một ngày Diêu Nguyên chết đi, cho dù là gặp phải tai nạn hay là già chết đi, chắc chắn anh ta cũng sẽ chết, và để tránh việc kẻ thừa kế anh nắm quyền tàu Hi Vọng sau khi anh chết đi rồi biến nền văn minh nhân loại này trở thành tập đoàn chuyên chế của hắn, như vậy sau khi Diêu Nguyên chết đi phải tiến hành một số phương án phòng ngừa và thay đổi.

Mục tiêu thành lập ban đầu của phe này khá là đơn thuần, bởi vì họ đều biết quyền lực tuyệt đối chính là sự thối nát tuyệt đối, cho dù cả đời Diêu Nguyên đều liêm minh thanh bạch như vậy, nhưng ai dám khẳng định kẻ thừa kế cũng sẽ như vậy chứ?

Và mục tiêu thành lập ban đầu của phe này chính là để giám sát và dự phòng, chính vì như vậy, nghị trưởng Marthe đã tán thành sự ra đời của phe phái này, đồng thời để mặc cho nó phát triển lớn mạnh nhưng mà không bao lâu sau, phe phái này rõ ràng đã không còn nằm trong vòng kiểm soát, hay là nói, phe phái này bắt đầu bị quyền lực làm cho thối nát.

Mục tiêu chính trị của họ từ việc giám sát và dự phòng ban đầu đã dần dần thay đổi, bọn họ dự định sau thời đại của Diêu Nguyên sẽ nắm lấy toàn bộ quyền lực của tàu Hi Vọng, tuyệt đối không thể nào để cho Vương Quang Chính tiếp quản vai trò lãnh đạo. Có một bộ phận lớn trong họ cho rằng, người da vàng trời sinh là ích kỷ tư lợi, đạo đức không tốt, có khuynh hướng độc tài, hơn nữa với niềm kiêu hãnh là người da trắng, họ không thể nào chấp nhận được việc để cho người da vàng thứ hai tiếp tục thống trị họ.

Cho nên không biết vô tình hay cố ý bọn họ bắt đầu tuyên truyền, trước mắt chính trị tàu Hi Vọng liêm minh thanh bạch như vậy chính là do nhiều chức vụ cấp cao và cấp trung của tàu Hi Vọng đều là do người da trắng đảm nhiệm, một luận điệu hàm hồ như vậy...

Marthe là một chính khách lão luyện. Trong lúc ông đang chơi chính trị, rất có thể đám nghị viên đó vẫn còn đang bú sữa, cho nên làm sao ông không thấy được dã tâm của phe phái này? Chỉ là ông không có hành động gì, tuy là ông ta không biết câu nói đó của Lão Tử nhưng ông cũng hiểu được một đạo lý, muốn có được cái gì thì bắt buộc phải bỏ ra điều gì đó. Phe phái này đã bắt đầu biến chất, nó đã trở thành một mối nguy hiểm tàng của tàu Hi Vọng, như vậy muốn cắt bỏ nó hay là trực tiếp hủy diệt nó thì tuyệt đối không thể bút dây động rừng, hơn nữa, ông cũng cho rằng Diêu Nguyên đã nhận ra điều này.

Dù sao thì đám người đó đã chạm vào giới hạn của Diêu Nguyên. Với tư cách là người kế nhiệm chính trị chỉ định của Diêu Nguyên, Vương Quang Chính tuyệt đối không thể bị bôi nhọ được, điều này so với việc bôi nhọ bản thân Diêu Nguyên càng nguy hiểm hơn nữa.

- Tôi không giúp các anh được.

Marthe cởi mắt kính ra, lau mắt kính bằng vải rồi nói với những người đang ngồi đối diện ông.

Những người này mồ hôi đầm đìa, trong đó có một người trung niên nói bằng một giọng nài nỉ van xin:

- Thưa ngài Nghị trưởng, tuy là trong nội bộ chúng tôi thật sự có một số sâu nhọ, nhưng mà đại đa số vẫn còn tốt, tuyệt nhiên không thể vì có mối quan hệ với bọn sâu nhọ đó, ăn cơm với họ vài lần, thì phải chết chung cả lũ đúng không? Hơn nữa hành động này thật sự quá nguy hiểm, ai biết được đây có phải là sự bắt đầu của chế độ độc tài không...

Marthe liếc ông ta một cái:

- Hàm hồ! Chế độ độc tài của ai? Nếu thật sự muốn độc tài, vậy thì lúc ban đầu tuyệt nhiên không thể có Hạ Viện xuất hiện được, cũng không có cơ hội cho các anh tham ô! Bây giờ mới bắt đầu làm như vậy, nếu như là anh, anh có ngu ngốc như vậy không? Đừng nói những câu như là vì để lấy được lòng người, để tôi nói rõ ràng một chút, trong một ưu thế to lớn như vậy, chiếm hết toàn bộ quân đội thì lòng người là thứ gì chứ?

Đột nhiên Marthe hít một hơi rồi nói:

- Thật ra các anh biết không? Từ trước đến nay ta luôn có mối lo lớn, không phải lo lắng sự độc tài của Diêu Nguyên, bởi vì con người anh ta từ sâu thẳm bên trong là một người tốt, anh ta khác với chúng ta, anh ta không phải là loại người chơi chính trị, đương nhiên, điều này không có nghĩa là

anh ta chơi chính trị không nổi, chỉ là anh ta không thèm chơi chính trị thôi, và đây chính là lý do mà nhiều người các anh xem thường anh ta nhưng cuối cùng lại bị anh ta đánh bại hoàn toàn.

- Biết ta đang lo lắng điều gì không? Ta đang lo là quyền lực của người da trắng chúng ta quá lớn.

Khi Marthe nói đến đây, ông bỏ mặc nét mặt hoài nghi trên mặt bọn họ và tiếp tục nói:

- Chính trị là gì vậy? Chính trị là cân bằng! Khi nào một bên chiếm ưu thế tuyệt đối, thì đó không gọi là chính trị, và điều này luôn có nghĩa là sẽ xảy ra sự thay đổi to lớn. Trước mắt tàu Hi Vọng tuyệt nhiên không thể nào trải qua sự thay đổi lớn như vậy, các anh đã tính toán qua đúng không? Cho đến hiện nay, khoảng 80% nghị viên là người da trắng hay là những người có mối liên hệ mật thiết với người da trắng, lãnh đạo cao cấp trung cấp chính phủ, đặc biệt là lãnh đạo cao cấp toàn bộ đều là người da trắng, và điều này cũng là nguyên nhân mà phe của các anh bắt đầu phát triển và biến chất.

- Cái này đã không còn là sự cân bằng gì nữa rồi, cứ tiếp tục như vậy, ta lo sợ nhất sẽ có một ngày chiến sĩ liên sao sẽ xông thẳng vào nhà của chúng ta, phanh thây chúng ta, đừng tưởng là ta đang nói đùa, ít ra theo tình hình mà ta biết được, có một số người trong các anh đã bắt đầu giương tay tới quân lính phòng vệ rồi đúng không? Đừng có chối, ngay cả ta còn biết điều này, chẳng lẽ các anh nghĩ rằng Diêu Nguyên không biết sao?

Khi những lời này được nói ra, những người có mặt ở đó đều toát mồ hôi hột, giống như đang ngồi giữa trời nắng gay gắt vậy.

- Cho nên, lần này ta không giúp các anh được, ta giúp các anh chính là hại các anh, cứ như vậy đi, kết thúc con đường chính trị bằng sai lầm bé nhỏ này đi, yên phận làm một công nhân, giáo viên, hay là sau khi hưởng

lượng hưu ở nhà nghỉ dưỡng đi, dù sao thì cũng tốt hơn việc sau này kéo theo cả đám người xuống địa ngục cùng với mình, thậm chí còn có thể khiến cho toàn bộ loài người xuống mồ cùng nhau, các anh đã hiểu ý chưa?

Marthe nâng ly lên hớp một ngụm, mắt ông nhấp nháy các tia sáng trí tuệ và nói:

- Tôi rất hài lòng với tình hình hiện giờ, bắt đầu từ bây giờ, một số lượng lớn người da vàng sẽ bước vào các chức vụ bậc cao và vào trong nghị viện, đây mới là sự cân bằng thật sự, trong tương lai chắc chắn sẽ có mâu thuẫn nhỏ, nhưng chỉ cần Diêu Nguyên không gặp phải tai nạn gì thì chắc chắn sẽ không có mâu thuẫn lớn, điều này vô cùng tốt, hơn nữa đây cũng là một cơ hội tốt, xóa bỏ đi những tư tưởng cũ từ trên địa cầu, để chúng ta có thể bước vào thế kỷ vũ trụ một cách tốt đẹp hơn, cho nên, ta tuyệt đối không ra tay can thiệp vào chuyện gì, các anh hãy trở về đi, cũng là câu nói đó, phải tự chịu trách nhiệm với những gì bản thân làm, nhưng mà theo như tôi nghĩ thì chẳng qua thuyền trưởng chỉ là muốn cảnh cáo các anh chứ sẽ không đuổi cùng giết tận đâu.

Đúng như những gì Marthe nghĩ vậy, Diêu Nguyên thật sự không hề đại khai sát giới, sau khi bắt giữ nhiều nghị viên và quan chức, một trận phong ba liêm chính quy mô lớn bắt đầu nổi lên, nhiều chứng cứ được trình ra, những tên tham ô trục lợi riêng đều bị chỉ mặt điểm tên, ví dụ như chiếm dụng thiết bị công cộng, chiếm cứ nhà cửa diện tích lớn không phù hợp với điều kiện gia đình, sử dụng trái phép hàng xa xỉ và hàng dân dụng, sắp xếp người nhà vào làm trong các cơ quan chính phủ, tất cả những việc này đều bị phanh phui, sau đó tiến hành thẩm tra xét xử bọn họ, nhưng đa số đều là nộp phạt chứ không chịu tội tử hình.

Trong số những quan chức bị xét xử này, có đến 70, 80% đều là người da trắng. Theo như những gì báo chí và truyền thông đưa tin, những tin đồn về ưu điểm của chính quyền người da trắng trước kia đã chịu sự phản bác

dữ dội, không chỉ người da vàng đột nhiên hiểu rõ mà ngay cả những người dân thường da trắng cũng bắt đầu có suy nghĩ rõ ràng hơn về điều này.

Cùng lúc đó, nhiều nhân viên tiến bộ và liêm chính cũng được nêu danh, trong đó có 50, 60% đều là người da vàng ở cấp bậc thấp, cứ như vậy, trong lặng lẽ, cho dù là trong Nghị viện hay trong chính phủ, đã không còn là người da trắng chiếm quyền lực tuyệt đối...

Chờ đến khi mọi việc đã ổn định trở lại thì thời gian đã trôi qua hơn năm tháng. Trong thời gian này, ba trường đại học cơ bản đã chiêu sinh được mười bốn ngàn sinh viên, cùng lúc đó, kế hoạch phá giải khoa học vẫn đang được tiến hành, còn kế hoạch cải tạo tàu Hi Vọng lần thứ tư cũng không hề ngừng lại. Cả tàu Hi Vọng đều vô cùng bận rộn. Ngoại trừ những đứa trẻ trên dưới mười tuổi, bao gồm những trẻ vị thành niên 15, 16 tuổi ra thì toàn bộ loài người đều vô cùng bận rộn, cho dù là học tập, nghiên cứu, làm việc, về cơ bản là không còn chút không gian nghỉ ngơi nào nữa.

Chính trong lúc này, dường như Ba Lệ còn chê tàu Hi Vọng chưa đủ bận bịu vậy. Trong thời điểm cuối tháng thứ năm tàu Hi Vọng dừng lại ở cõi hư không này, cô đã nộp lên cho Diêu Nguyên xem một bản vẽ thiết kế hoàn toàn mới, đây chính là một sản phẩm mới kết hợp giữa trình độ khoa học công nghệ của thời kỳ giữa và thời kỳ đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ tư.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 277: Chiến Cơ Loại Mới

Sự nghiên cứu chiến cơ vũ trụ 003 giúp cho tàu Hi Vọng lần đầu tiên sở hữu được năng lực chiến tranh vũ trụ. Trước đó, loài người mới chỉ sử dụng vũ khí thúc đẩy đạn dược của cách mạng công nghiệp lần thứ ba, hơn nữa cũng không có phương tiện di chuyển chiến đấu siêu tốc độ thích hợp sử dụng trong vũ trụ.

Sự nghiên cứu chiến cơ vũ trụ 003, với loài người mà nói chính là sự tiến bộ vượt thời đại, đồng nghĩa với việc loài người từ vũ khí chiến đấu địa cầu bước sang vũ khí chiến đấu vũ trụ, nói một cách không ngoa là, chỉ cần có mười chiến cơ vũ trụ 003 thì có thể khiêu chiến và hủy diệt với toàn bộ sức mạnh quân sự của toàn thế giới ở địa cầu cũ, đương nhiên, với điều kiện là phải có sân bay vũ trụ an toàn để cung cấp đạn dược và thay đổi phi hành gia, mười chiến cơ là có thể làm được!

Tuy là việc nghiên cứu chiến cơ vũ trụ 003 đã kéo dài suốt bảy tám năm, nhưng mà không một ai, kể cả Diêu Nguyên than phiền về sự ưu việt tính năng của nó. Bởi vì đây là sản phẩm công nghệ cao cấp nhất của loài người, nó đã từng trải qua bao nhiêu cuộc khảo sát, cho dù là đối mặt với nền văn minh thương nhân ngoài hành tinh - một kẻ địch với thực lực công nghệ vượt xa con người, chiến cơ vũ trụ 003 vẫn giữ vững được sự ưu việt về tính năng của nó.

Cho nên nói, ngay cả Diêu Nguyên cũng chưa từng nghĩ qua vào lúc này cải tạo chiến cơ vũ trụ, chế tạo ra chiến cơ vũ trụ thế hệ mới.

Nhưng mà đột nhiên Ba Lê lại đưa ra ý tưởng về sản phẩm công nghệ mới này, trong khoảnh khắc ban đầu khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, đương nhiên, ngay từ ban đầu đã có các nhóm chuyên gia khoa học và nhà nghiên cứu bắt tay vào nghiên cứu tính năng và một số thông tin khác của chiến cơ vũ trụ thế hệ mới này.

Rất nhanh chóng, chưa tới một tuần, nhóm chuyên gia đã có được báo cáo tính năng của chiến cơ vũ trụ loại mới này.

Chiến cơ vũ trụ 011 vẫn kế thừa phần lớn thiết kế của chiến cơ vũ trụ 003, bao gồm tốc độ, tính linh hoạt và cả vũ khí Guass dạng nhẹ. Những điều này không có gì thay đổi.

Sự thay đổi mang tính bước ngoặt chính là hệ thống năng lượng và hệ thống siêu vũ khí của nó.

Chúng ta sẽ bàn về hệ thống năng lượng trước. Từ sau cuộc chiến với tộc sâu dị hình, rồi thêm cuộc chiến với thương nhân ngoài hành tinh thì nhược điểm lớn nhất của chiến cơ vũ trụ 003 đã được bộc lộ, đó chính là chúng không thể duy trì chiến đấu trong thời gian dài. Ngoại trừ Tia sét màu đỏ với cơ chế đặc biệt bên trong là lò phản ứng tập hợp Hydro cỡ nhỏ, các chiến cơ khác đều có nguồn năng lượng từ nguồn pin dự phòng. Tuy là nguồn pin dự phòng là hệ thống Guass và sự tích trữ năng lượng của nó to lớn đến mức thời đại địa cầu không thể tưởng tượng được, nhưng mà bản thân chiến cơ vũ trụ 003 là một vật thể vô cùng tiêu tốn năng lượng.

Ví dụ như hệ thống lớp màng hạt cơ bản, hệ thống ECS, vũ khí Guass, hệ thống đẩy hạt, những điều này đều đòi hỏi phải sử dụng nguồn năng lượng khổng lồ mới có thể hoạt động được, cho nên chiến cơ vũ trụ 003 trong chiến tranh vũ trụ cường độ cao thì có nhược điểm lớn nhất là không đủ năng lượng.

Một nhược điểm khác chính là uy lực vũ khí quá thấp.

Tuy là hệ thống vũ khí Guass so với thời kỳ địa cầu mà nói đã là một loại vũ khí có uy lực vượt ngoài sức tưởng tượng, có thể dễ dàng đâm xuyên qua bất kỳ chiến giáp và tuyến phòng vệ nào của thời đại địa cầu, có thể nói là loại vũ khí vô địch.

Nhưng mà trong cuộc chiến cân đối của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, uy lực của súng máy bánh xe Guass không thể đáp ứng được, đừng nói việc xuyên thủng lớp màng điện từ của tàu mẹ và chiến hạm, ngay cả việc xuyên thủng lớp màng điện từ của chiến cơ vũ trụ ngoài hành tinh cùng loại cũng không làm được, hơn nữa cho dù là pháo Canon Guass cỡ nhỏ thì cũng không đủ uy lực công kích, còn nếu đối mặt với công nghệ dưới cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì còn chống đỡ nổi, nhưng khi đối mặt với công nghệ thật sự của cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì chiến cơ vũ trụ 003 còn rất nhiều điểm hạn chế.

Ý tưởng chế tạo chiến cơ vũ trụ 011 chính là tập trung vào việc nâng cao sự tích trữ năng lượng và uy lực vũ khí.

Đầu tiên là về sự tích trữ năng lượng, Ba Lệ đã đưa ra khái niệm sử dụng năng lượng plasma.

Năng lượng plasma chính là hệ thống năng lượng chủ yếu vào cuối thời kỳ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư. Bởi vì cùng với sự phát triển của khoa học công nghệ, nguồn năng lượng thông thường, cho dù là năng lượng điện cao áp cũng không thể nào đáp ứng được nguồn năng lượng điện trong đơn vị thời gian, ví dụ như kỹ thuật di chuyển bằng đường cong ánh sáng phải tiêu hao một nguồn năng lượng khổng lồ trong đơn vị thời gian, điều này đòi hỏi một hệ thống năng lượng tốt hơn nữa, và năng lượng plasma được ra đời trong hoàn cảnh như vậy.

Sử dụng thiết bị phát điện năng lượng plasma, có thể giúp cho việc tích trữ năng lượng bên trong chiến cơ vũ trụ gia tăng gấp mười đến hai mươi lần, như vậy thì không cần phải lo lắng về việc không đủ năng lượng,

nhưng mà thiết kế như vậy cũng có một vấn đề nan giải, đó chính là một khi chiến cơ vũ trụ bị phát nổ thì sẽ bị năng lượng plasma tích trữ bên trong làm tan chảy, nhân viên bên trong chắc chắn sẽ chết.

Đương nhiên, trong chiến tranh vũ trụ, nếu như chiến cơ vũ trụ bị phát nổ thì 80, 90% tổ lái sẽ cầm chắc cái chết, đừng nói các thiết bị phóng máy bay, chiến tranh vũ trụ khác với chiến tranh trên mặt đất, sau khi phóng ra ngoài chắc chắn là chết, không có hệ thống ECS, không có hệ thống lớp màng điện từ, cơ thể người sau khi bị phóng ra ngoài chẳng lẽ có thể tay đâm chân đá mà tiến hành chiến tranh vũ trụ sao?

Cho nên vấn đề nhỏ này vốn dĩ không được xem là vấn đề gì, bởi vì sự nâng cao về dự trữ và hiệu suất năng lượng, cường độ tính năng của lớp màng điện từ bên ngoài phương tiện di chuyển cũng sẽ được nâng cao, điều này sẽ gia tăng sự an toàn cho người lái, điểm này có thể được nhìn thấy trong chiến cơ vũ trụ dạng đĩa của thương nhân ngoài hành tinh, cường độ lớp màng điện từ của chúng lớn như vậy, chính là do sử dụng hệ thống năng lượng plasma.

Cho nên chi tiết thiết kế này nhận được nhiều sự tán thưởng của các chuyên gia.

Tiếp theo chính là sự thay đổi quan trọng nhất của chiến cơ vũ trụ 011, hệ thống siêu vũ khí!

Mỗi một chiến cơ vũ trụ 011 vẫn là sử dụng vũ khí Guass. Tuy là do sự gia tăng năng lượng, vũ khí cũng được gia tăng thành hai khẩu súng máy bánh xe Guass và một súng canon cỡ nhỏ, nhưng mà đây cũng chưa phải là hệ thống siêu vũ khí, chỉ là hệ thống vũ khí của bản thân chiến cơ vũ trụ mà thôi.

Cái gọi là hệ thống siêu vũ khí, chính là sự hợp thể thường được thấy trong các phim khoa học viễn tưởng, phim hoạt hình hay trong tiểu thuyết

trên địa cầu!

Đúng vậy, hợp thể!

Tất cả những người nhìn thấy bản thiết kế này đều ngơ ngác mở to đôi mắt không biết nói gì, nếu như thật sự họ có đeo một cặp mắt kiếng, vậy thì phải tìm các mảnh kiếng vỡ trên mặt đất rồi.

Trong khái niệm thiết kế của Ba Lệ, lấy kỹ thuật siêu điện từ làm chủ đạo, hình thành nên một tổ hợp kết hợp điện từ, cứ ba chiến cơ vũ trụ 011 thì có thể kết hợp với nhau dựa trên tổ hợp kết hợp điện từ này, hệ thống năng lượng của ba chiến cơ vũ trụ này sẽ hợp nhất lại, đồng thời vũ khí bên trong của ba chiến cơ vũ trụ này sẽ phóng ra ngoài, cũng là tam hợp nhất, đến lúc đó, ba chiến cơ vũ trụ này sẽ dựa vào một máy chủ để tiến hành điều khiển và cầm lái, giống như trở thành một chiến cơ vũ trụ cỡ lớn riêng biệt, nhưng mà vẫn mang đầy đủ tính linh hoạt và tốc độ của chiến cơ vũ trụ 011.

Và một chiến cơ vũ trụ hợp thể như vậy, sẽ hình thành nên một súng quỹ đạo điện từ Gauss. Sau khi ba chiến cơ vũ trụ hợp thể, nguồn năng lượng của chúng có thể cung ứng được cho loại vũ khí hạng nặng cỡ lớn này, hơn nữa cũng có thể chịu được lực đẩy ngược.

Ngoài ra, cùng với sự phát triển của công nghệ, hệ thống lắp đặt bên trong của chiến cơ vũ trụ 011 có thể thay mới được, ví dụ trong tương lai có thể hợp thể thành súng hủy diệt quỹ đạo siêu điện từ, thậm chí là series cao cấp nhất của hệ thống vũ khí Gauss, súng quỹ tích siêu từ, tất cả những điều này đều có khả năng tạo nên.

Nói cách khác, sự đề xuất và thiết kế của khái niệm siêu vũ khí này sẽ có thể giải quyết được sự yếu kém về uy lực vũ khí của bản thân chiến cơ vũ trụ, hơn nữa có thêm nhiều không gian cho sự phát triển của khoa học kỹ thuật sau này. Ngoại trừ loài người đã thật sự đạt tới giai đoạn của cách

mạng công nghiệp lần thứ năm, nếu không chiến cơ vũ trụ 011 hoàn toàn có thể đáp ứng được nhu cầu chiến tranh của bất kỳ giai đoạn nào thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư.

Đây chính là chiến cơ vũ trụ 011 do Ba Lê đề xuất ra, một loại là chiến cơ vũ trụ được thiết kế với mục đích đáp ứng bất kỳ giai đoạn nào của chiến tranh thuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, theo cách nói của Ba Lê, đây là một loại chiến cơ vũ trụ có thể sử dụng được trình độ thuộc thời kỳ đầu của cách mạng công nghệ lần thứ năm và cũng giống như tàu Hi Vọng vậy, cho đến sau này khi đã đạt đến cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm mới có thể sản sinh ra chiến cơ vũ trụ mới.

Đương nhiên, tính năng tốt như vậy, đặc biệt là hệ thống siêu vũ khí thật sự có thể nói là khái niệm thiết kế vượt thời đại, tiền vốn chế tạo nó cũng vô cùng đắt đỏ, trung bình giá thành tạo ra một chiến cơ loại này là gấp năm lần chiến cơ vũ trụ 003!

Nên biết rằng, bản thân giá vốn chế tạo chiến cơ vũ trụ 003 đã là vô cùng đắt đỏ. Tuy là không cần chính phủ tàu Hi Vọng đi tìm mua nguyên liệu, nhưng mà nếu như quy đổi thành tiền đô như trên địa cầu, công nghệ, nguyên liệu, nhân lực đều quy đổi ra tiền thì trung bình giá vốn tạo ra một chiến cơ vũ trụ khoảng từ ba mươi tỷ đến năm mươi tỷ đô la Mỹ!

Đương nhiên, tàu Hi Vọng sở hữu trình độ sản xuất của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, đồng thời tất cả các nguồn nguyên vật liệu đều là tự cung ứng, cùng lắm cũng chỉ là trả tiền lương cho công nhân mà thôi, cho nên không đến mức đến ba mươi hay năm mươi tỷ đô la Mỹ.

Nhưng mà nguồn tài nguyên khan hiếm, cùng với nhân lực, vật chất đều sẽ bị tiêu hao vô cùng nhiều.

Ví dụ với trình độ công nghệ của tàu Hi Vọng hiện nay, nếu như tập trung toàn bộ nguồn lực công nghiệp để chế tạo chiến cơ vũ trụ 011 thì

trung bình mười ngày có thể chế tạo một chiếc, nhưng mà với điều kiện là toàn bộ nguồn lực công nghiệp đều tập trung chế tạo! Cũng tức là không thể nào cải tạo tàu Hi Vọng, không thể chế tạo các sản phẩm khác ngoài chiến cơ vũ trụ, điều này là chắc chắn không thể được.

Cho nên bỏ qua một số vấn đề nhỏ về tính năng của chiến cơ vũ trụ 011 ra thì vấn đề lớn nhất vẫn là chi phí sản xuất đắt đỏ của nó, hơn nữa bây giờ chiến đoàn liên sao đã mở rộng, số lượng đạt đến một con số không tưởng 400 người! 400 chiến cơ vũ trụ 011, vậy thì phải chế tạo đến khi nào?

Kết quả cuối cùng mà nhóm chuyên gia đưa ra là, hi vọng Ba Lệ vẫn tiếp tục cải tạo giống như chiến cơ vũ trụ 003 vậy, có thể sản xuất đại trà và hàng loạt, nói một cách đơn giản là, có thể thay đổi đôi chút về mặt tính năng nhưng chi phí sản xuất nhất định phải thấp.

Nhưng mà không ai ngờ rằng lần này Ba Lệ lại vô cùng cố chấp, cô đã từ chối thẳng thừng lời đề nghị của nhóm chuyên gia, hơn nữa cô còn nói thẳng với Diêu Nguyên rằng:

- Dù sao thì tôi cũng đã giao cho anh bản thiết kế này, muốn chế tạo hay không, anh là lãnh đạo nên anh có toàn quyền quyết định, chiến cơ vũ trụ 011 đã không còn chỗ nào có thể giảm bớt được nữa, tôi chỉ muốn hỏi một câu, rốt cuộc là tính mạng quan trọng hay là các sản vật tài nguyên kia quan trọng?

Câu hỏi này khiến cho Diêu Nguyên cứng họng, giống như chiến cơ vũ trụ 003 vậy, giảm bớt tính năng, gia tăng sản xuất đại trà, nhưng kết quả là tính mạng của các chiến sĩ liên sao không được đảm bảo, điều này thật sự là chuyện đã từng xảy ra khi chế tạo chiến cơ vũ trụ 003.

Cho nên sau khi thảo luận không có kết quả, Diêu Nguyên đành phải cắn răng ký kết kế hoạch chế tạo chiến cơ vũ trụ 011 này, đợt đầu tiên sẽ là

chế tạo ba chiến cơ vũ trụ 011, sau khi trải qua thử nghiệm và diễn tập chiến đấu, mới quyết định có sản xuất số lượng lớn hay không...

Và lúc này loài người đã dừng lại trong cõi hư không này trong suốt bảy tháng trời....

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 278: Trí Tuệ Nhân Tạo Và Sự Ban Cho

Từ sau cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ nhất của thế kỷ 19, theo sự bùng nổ của khoa học công nghệ, loài người ngập tràn sự hiếu kỳ và kỳ vọng vào tương lai, bởi vì đó là lần đầu tiên con người từ sự mê muội thời cổ đại bắt đầu nhìn rõ thế giới này, hay là nói ít ra có thể nhìn rõ thế giới này thông qua một ô cửa sổ nhỏ, vũ trụ này kỳ diệu như vậy, giống như là có một khả năng vô tận vậy.

Còn khoa học, chính là cầu thang dẫn vào không gian vô tận này.

Không ai biết được cực hạn của khoa học là gì, hay là nói đó chính là vô cực, tương lai chính là sự kỳ mong vô tận...

Trong tình cảnh như vậy, có vô số người đã viết nên vô số tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, hay là đưa ra vô số các lời tiên tri về khoa học trong tương lai. Có những điều đã trở thành sự thật, có những điều đã bị thực tế bác bỏ, có những điều vẫn còn phải chứng minh thêm, và có một lời tiên tri cần được chứng minh thêm trong số đó, chính là trí tuệ nhân tạo.

Cho dù là loại sinh vật sống nhân tạo giống như quái nhân khoa học nổi tiếng vậy, hay là người máy nhân tạo thường được miêu tả trong phim ảnh khoa học viễn tưởng, trong thế giới thực tại hay chính xác hơn là ở địa cầu thế kỷ 21 thì những thứ này đều chưa phải là thật, con người vẫn không thể nào chế tạo ra sinh vật sống mới bằng nguyên liệu cơ bản, cùng lắm chỉ có thể cải tạo sinh vật sống dựa vào công nghệ cải tạo gen mà thôi.

Con người cũng không thể nào chế tạo ra sinh vật sống điện tử bằng thông tin điện tử 0 và 1, cho dù là phần mềm điện tử có thể sở hữu cơ chế học tập, nhưng xét tới cùng nó cũng chỉ là một phần mềm thôi, chỉ là sự tổ hợp 0 và 1 của phần mềm điện tử, đây không phải là trí tuệ.

Trong tình hình như vậy, có rất nhiều chuyên gia nghiên cứu đã chỉ ra rằng, ngoại trừ việc phần mềm điện tử được đổi mới hoàn toàn, thoát ly khỏi cực hạn của 0 và 1, nếu chỉ dựa vào phần mềm điện tử đơn giản 0 và 1 như vậy sẽ không bao giờ chế tạo ra được trí thông minh nhân tạo thật sự, đồng thời cũng có chuyên gia chỉ ra rằng, khi mà phần mềm trí tuệ nhân tạo xuất hiện, rất có thể đó chính là sự bắt đầu của cách mạng công nghiệp lần thứ tư.

Đương nhiên, những người này đã đoán sai cơ hội bước vào thời kỳ cách mạng công nghiệp lần thứ tư, không phải là trí tuệ nhân tạo mà là một chuỗi cách tân công nghệ được nảy sinh từ công nghệ siêu điện tử, nhưng mà những gì họ suy đoán cũng không hẳn là sai hoàn toàn, tỷ trọng của trí tuệ nhân tạo trong cách mạng công nghiệp lần thứ tư thật sự tương đối lớn, thậm chí nếu muốn đạt đến giai đoạn đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, thậm chí bước vào cách mạng công nghiệp lần thứ năm, trí tuệ nhân tạo là một nhánh công nghệ không thể nào thiếu được.

Nhóm nghiên cứu do Vương Đại Bính dẫn đầu chính là một trong số những nhóm chuyên nghiên cứu điện tử kỹ thuật số. Trước mắt, tất cả các chuyên gia điện tử của tàu Hi Vọng đều được chia thành các nhóm nhỏ, họ được chia nhóm dựa trên hệ ngôn ngữ và dân tộc của mình, chặn đầu tiên mà họ cần phá giải chính là rào cản trí tuệ nhân tạo sơ cấp, giúp cho loài người có thể thật sự sở hữu bí mật của trí tuệ nhân tạo sơ cấp.

Cái tên Vương Đại Bính nghe có vẻ khá quê mùa, vừa nghe thì trong đầu đã hiện lên hình ảnh một người đàn ông trung niên cao lớn bệ vệ và có phần thô lỗ, giống như là những người làm nghề giết mổ hay làm nghề nông thời cổ đại vậy.

Trên thực tế Vương Đại Bính là một người đàn ông trung niên lịch sự trầm tĩnh, bởi vì sự phổ cập của công nghệ cộng hưởng gen nên trông ông ta có vẻ là một chàng trai khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ông đeo cặp mắt kiếng, y như là một chàng thanh niên gương mẫu, không hề toát lên sự chất phác hay sự lỗ mãng như tên gọi của ông.

Những người quen thân với Vương Đại Bính đều biết, đây là một người đàn ông trông có vẻ lịch thiệp nhưng tính cách vô cùng nóng nảy, nói chính xác hơn là một người đàn ông vô cùng nóng tính, không cho phép chậm trễ một phút giây nào, và với tư cách là nhóm trưởng của nhóm nghiên cứu này, từ lúc nhận được nhiệm vụ đến nay, ông ta đã trở mặt gây gổ với đám nhân viên của mình không biết bao nhiêu lần, nếu không phải ông ta cũng thuộc hàng chuyên gia đứng đầu trong lĩnh vực thông tin điện tử này và thành viên của tiểu đội này đều là người nước Z nên họ cũng không muốn gia nhập vào các tiểu đội khác do người nước ngoài dẫn đầu thì có lẽ nhóm nghiên cứu này đã tan rã từ lâu.

Vương Đại Bính lại không cho rằng như vậy, tính cách ông ta vốn dĩ là một người vô cùng rạch ròi, ông luôn cho rằng, học vấn và học thuật đều không có chỗ cho tình người, quan hệ tốt là một chuyện, ngày thường tiếp xúc gặp gỡ nhau là bạn bè, nhưng mà trên con đường học vấn và học thuật, làm gì có tình người để mà bàn cãi? Đúng thì là đúng, sai tức là sai, chẳng lẽ có thể dùng tình người và quyền lực để đổi trắng thay đen sao?

Một tính cách như vậy khiến ông thời ở trên địa cầu đã chịu nhiều thiệt thòi. Tuy là học vị cao, nắm vững kỹ thuật công nghệ, tuy là các nút thắt công nghệ trong tay ông đều được tháo gỡ dễ dàng, nhưng mà chính vì tính cách ông như vậy nên nhiều lần bị các lãnh đạo trong công ty áp đảo, hơn nữa mối quan hệ giữa ông và đồng nghiệp vô cùng xấu, thường xuyên bị người khác nói xấu nhân cách ông sau lưng, hơn nữa lời lẽ họ nói vô cùng khó nghe, nhưng mà ông vẫn như vậy, giống như là viên đá ở trong

mao xí vậy, vừa hơi vừa cứng, không thể nào thay đổi được tính cách của ông ta.

Trên tàu Hi Vọng, bởi vì chính quyền vừa được xây dựng lại, hơn nữa người dân trên tàu đều là dân tị nạn rời khỏi địa cầu, tất cả mọi thứ đều mới bắt đầu, đều đang tập trung toàn lực phấn đấu nỗ lực về phía trước, đương nhiên sẽ không có chuyện cấp trên đàn áp cấp dưới, cho dù là có đi chăng nữa thì cũng vô cùng hiếm hoi, lúc này tàu Hi Vọng thật sự rất cần nhân tài, chỉ cần anh có năng lực có tài có học lực thì sẽ có thể lên được chức cao.

Vương Đại Bính chính là một nhân viên lãnh đạo trong nghiên cứu phá giải trí tuệ nhân tạo lần này, chức vụ của ông gần như còn cao hơn lãnh đạo của một số nhóm khác, quan trọng là ông ta thật sự có năng lực.

Ngày hôm đó, vào lúc xế chiều sau giờ tan tầm, Vương Đại Bính vẫn còn mải mê làm việc trong phòng thí nghiệm của mình. Trên thực tế, ngoại trừ tiểu đội của ông ra thì những tiểu đội khác gần đây cũng bận rộn như vậy, mỗi ngày đều phải tăng ca làm việc, chỉ riêng tiểu đội của Vương Đại Bính, bởi vì do tính cách ông như vậy nên cấp dưới của ông thường xuyên tìm các lý do khác nhau để từ chối, hết giờ thì về nhà, lâu ngày trong lòng của Vương Đại Bính vô cùng nóng giận nhưng ông cũng mặc kệ bọn họ, ông quyết định tự mình tăng ca làm việc tới đêm hôm.

Nhưng mà trí tuệ nhân tạo tuyệt nhiên không phải là việc mà một người có thể giải quyết và phá giải được, trên thực tế, từ lúc khoa học phát triển đến thế kỷ 21, cho dù vẫn còn ở trong thời kỳ cách mạng công nghiệp lần thứ ba nhưng mà khoa học công nghệ đã không còn là việc mà một cá nhân thiên tài có thể giải quyết được, nhất định phải có nhiều người cùng nhau nghiên cứu mới được, cho nên mới có nhóm công nghệ phá giải.

Khi khoa học ngày càng tiến bộ và đạt đến thời kỳ cách mạng công nghiệp lần thứ tư thì tình hình này càng phổ biến. Ngoại trừ kẻ nhĩ ngôn có thể dựa vào năng lực của loài người mới, giống như kẻ tư duy khi gặp phải

vấn đề vậy, tất cả các điều kiện, nhân tố đều sẽ được thể hiện ra, chỉ cần nắm vững mấu chốt thì có thể phá giải được công nghệ khoa học thì họ mới có thể một người là một tổ, nếu không thì, cho dù là thạc sĩ tiến sĩ giáo sư gì đi nữa thì đều cần có người khác hỗ trợ mới có thể thành công được.

Tính cách Vương Đại Bính nóng nảy nhưng mà cũng có sự kiên cường và kiêu ngạo, những tên nhân viên mà ông cảm thấy ngu muội kia đã không chịu hợp tác với ông thì ông cũng không muốn nói nhiều với họ làm gì, ông chỉ muốn tự mình có thể làm ra ứng dụng sơ bộ của trí tuệ nhân tạo này, đó chính là mã phần mềm dạng lượng tử.

"Ôi, một đám ngu muội mà thôi, trong học thuật làm sao còn có thể nói đến tình người? Lần này chia ra nhiều nhóm nhỏ để nghiên cứu, chẳng qua cũng chỉ muốn giành lấy danh hiệu là người phát minh trí tuệ nhân tạo thôi, đây là một công trạng vô cùng vẻ vang sẽ được ghi danh vào sử sách, đám ngu muội đó không chịu suy nghĩ kỹ, lại còn bày đặt gây chuyện với ta nữa, haizz, cùng một nhóm với bọn họ chính là nỗi nhục của ta! Hãy chống mắt mà xem chỉ cần dựa vào sức một mình ta cũng có thể thành công thôi, tới lúc đó chắc chắn bọn họ sẽ tức chết!"

Nhưng mà nghĩ thì nghĩ, thật sự Vương Đại Bính hiểu biết khá nhiều về lĩnh vực phần mềm điện tử, nhưng mà vẫn chưa phải là thiên tài, chỉ bằng sức một mình ông ta thì thật sự không thể nào làm được, nói thật lòng, về tiến độ thì nhóm này đã thua xa các nhóm khác rồi, Vương Đại Bính sốt ruột trong lòng, nhưng mà cũng không thể suy nghĩ ra điều gì, lúc này đôi mắt ông đỏ hoe, có trời mới biết đã bao lâu ông ta không ngủ được một giấc ngon lành.

- Cái này, còn có phần mềm điện tử ở đây, nếu có thể phá giải được thì...

Vương Đại Bính đang tính phá giải phần mềm điện tử dạng lượng tử có được từ thương nhân ngoài hành tinh, đây chính là nền tảng của trí tuệ

nhân tạo, trí tuệ nhân tạo đã không còn là một thứ đơn giản hình thành từ 0 và 1, mà cần phải đi sâu vào nghiên cứu phần mềm điện tử dạng lượng tử mới có thể chế tạo ra được, nhưng mà phần mềm điện tử dạng lượng tử đã hoàn toàn khác với loại 0 và 1, giống như là sự khác biệt giữa củi lửa và năng lượng nguyên tử, phá giải nó là một việc hết sức khó khăn, Vương Đại Bính một mình làm một việc quá sức như vậy, thật sự là đang lãng phí công sức và thời gian của bản thân.

Giây lát sau, lại là một sự thất bại, Vương Đại Bính sầu thảm đến mức thiếu điều chỉ muốn hét lớn lên, nhưng mà dù sao thì ông ta vẫn còn chút lý trí, chỉ thở dài một tiếng, rồi lại bắt đầu thiết kế chế tạo, chỉ là lời lẽ chửi thề bọn người ngu muội kia trong lòng càng lúc càng nặng.

- Thật ra ông nói cũng đúng, kẻ dốt trên thế gian này thật sự quá nhiều, dựa vào họ thì làm được gì? Người nắm quyền quyết định xã hội này đi như thế nào chính là một số ít các thiên tài mà thôi, chỉ tiếc là ông không phải kẻ nhĩ ngôn, nếu không một chút vấn đề còn con con này làm sao có thể làm khó ông được?

Chính trong lúc Vương Đại Bính đang nghiên cứu ở đó, đột nhiên cất lên giọng nói của một cô gái, ông ta lập tức quay đầu nhìn lại, nhưng lại không nhìn thấy gì cả, đột nhiên ông cảm thấy rợn cả tóc gáy, còn tưởng bản thân gặp ma, ông liền hét lớn:

- Ai? Ai đứng đó nói chuyện vậy?

- Tôi không ở đó, ông nhìn xung quanh làm gì? Ông thật sự cho rằng một người giỏi tốt hơn một đám ngu xuẩn sao? Ông nghĩ vậy sao?

Giọng nữ đó tiếp tục hỏi.

Vương Đại Bính quan sát khắp nơi, hồi lâu sau vẫn không phát hiện ra điều gì, tính tình ông ta nóng nảy nên cũng không muốn suy đoán lung tung, ông liền trả lời:

- Không sai! Học thuật chính là học thuật, chân lý chính là chân lý, nếu như muốn thêm tình người trong đó, thì nó sẽ trở thành thứ gì? Quy luật tự nhiên do con người đặt ra sao? Có nực cười hay không? Dù sao thì tôi tuyệt nhiên không làm như vậy, cho dù chỉ có một mình tôi, tôi cũng phải nghiên cứu ra trí tuệ nhân tạo...

- Một mình ông? E là không thể được... Vậy thì tôi với ông ký một bản thỏa thuận đi, trong tương lai khi loài người chúng ta đi đến một ngã tư quan trọng, người đưa ra quyết định đi đâu sẽ do số ít loài người mới tài giỏi nhất thống trị loài người, lãnh đạo loài người đi đến tương lai hay là do đa số bọn người tầm thường kia dò dẫm quyết định đường đi, tới lúc đó hi vọng ông vẫn chưa quên những gì ông nói hôm nay...

Vương Đại Bính nghe xong cảm thấy vô cùng khó hiểu, chính trong lúc ông ta đang muốn hỏi là vào lúc nào, đột nhiên ông thấy tối tăm mặt mũi rồi ngất xỉu ngã xuống nền đất...

Trong lúc hôn mê, ông nhìn thấy một khoảng không vũ trụ hư không. Mọi thứ xung quanh đều tối tăm, cô đơn, lẻ loi, chỉ có những ngôi sao đang nhấp nháy phát sáng, còn có hàng trăm quả cầu lớn lớn nhỏ khác nhau, ở phía xa kia còn có một hành tinh đỏ rực khổng lồ như mặt trời, và ông...

Ông đang đứng trước một nơi trông như là lỗ đen vũ trụ khổng lồ, bản thân ông từ những viên hạt phát sáng dần dần biến thành một quả cầu lửa nhỏ...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 279: Trí Tuệ Nhân Tạo

Từ lúc tàu Hi Vọng dừng lại ở chốn hư không này, quyết định nghiên cứu về trí tuệ nhân tạo được thông qua thì đã có rất nhiều chuyên gia bắt tay vào nghiên cứu, và cũng bắt đầu từ lúc này, rốt cuộc có cần nghiên cứu trí tuệ nhân tạo hay không, câu hỏi này đã đưa đến nhiều tranh cãi trong tàu Hi Vọng.

Thật sự thì trí tuệ nhân tạo đã không còn là một phần mềm đơn giản, cái gọi là trí tuệ, điểm cơ bản nhất là phải sở hữu được năng lực học tập, tuy là không có linh tính, sẽ không có các phát minh sáng tạo gì, nhưng mà năng lực học tập trên nền tảng hiện nay đã là trí tuệ nhân tạo tốt nhất mà hiện nay con người có thể nghĩ ra được.

Đưa ra một ví dụ đơn giản, tuy là toàn bộ quy trình sản xuất của rất nhiều sản phẩm thương mại, đã được quản lý bằng máy tính, nhưng mà công tác kiểm tra và bảo dưỡng vẫn đòi hỏi một số lượng lớn nhân viên, ngoài ra sự khai thác, chế biến và vận chuyển các loại nguyên vật liệu cũng cần một số lượng lớn nhân lực, ngoài ra còn các công việc khác nữa, nếu như đã có trí tuệ nhân tạo, vậy thì trình độ sản xuất của loài người sẽ được gia tăng vô cùng lớn.

Đây mới là trọng điểm thật sự của cách mạng công nghiệp lần thứ tư!

Cái gọi là cách mạng công nghiệp, thật ra chính là sự gia tăng trình độ sản xuất, giống như là sự xuất hiện của máy hơi nước trong cuộc cách mạng công nghiệp lần một, đã sản sinh ra một “sức mạnh phi thường” mà

người thời trước không thể nào tưởng tượng được, kéo được một vật khổng lồ mà hàng trăm ngàn con ngựa cùng nhau kéo cũng không kéo nổi, đó mới thật sự gọi là cách mạng công nghiệp!

Nhưng mà điểm xuất phát của cách mạng công nghiệp lần thứ tư chính là lực điện từ, nhưng không có khiến cho năng suất sản xuất có sự thay đổi kinh thiên động địa, và điều thật sự khiến cho năng suất sản xuất xảy ra sự thay đổi kinh thiên động địa rồi từ đó để cho cách mạng công nghiệp lần thứ tư bước vào giai đoạn đỉnh cao, lại chính là sự xuất hiện của trí tuệ nhân tạo!

Đây thật sự là một vấn đề liên quan mang tính biện chứng, đầu tiên là sự xuất hiện của lực điện từ dẫn đến sự tiến bộ và thay đổi của phương thức năng lượng, từ năng lượng nguyên tử phân hạch đột nhiên phát triển thành năng lượng tổ hợp Hydro, nên biết rằng vấn đề khó nhất của năng lượng tổ hợp Hydro chính là ở sự khó kiểm soát của tổ hợp Hydro, cũng tức là nó không giống như năng lượng nguyên tử phân hạch vậy, có thể giảm nhẹ được, thực hiện một cách từ tốn, đây là một phản ứng chuỗi, cũng tức là một phản ứng tổ hợp nguyên tử Hydro bắt đầu thì tất cả các nguyên tử Hydro khác cũng sẽ phản ứng theo, cuối cùng tạo nên một sự bùng nổ lớn.

Và để khiến cho phản ứng tổ hợp Hydro diễn ra một cách nhẹ nhàng và cân bằng, điểm khó của nó chính là phải sinh ra một lực để kiểm soát tốc độ tổ hợp nguyên tử Hydro, cũng tức là để cho lực đạt được cấp độ nguyên tử và lực này chính là lực điện từ, đây cũng chính là sự bắt đầu cho cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư, sự thay đổi về phương thức sản sinh và thu hoạch năng lượng, dẫn đến sự ra đời của cách mạng công nghiệp lần thứ tư.

Nhưng mà giống như cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ nhất và lần thứ hai vậy, sự thay đổi về phương thức sinh ra và thu hoạch năng lượng (hơi nước và dòng điện), sẽ không dẫn đến sự thay đổi về năng suất sản xuất, chỉ cần tìm thấy các công cụ sử dụng nguồn năng lượng như vậy,

đồng thời tận dụng nó một cách hợp lý, như vậy mới có thể tạo ra được sự tiến bộ nhảy vọt về trình độ sản xuất.

Và trí tuệ nhân tạo chính là xe máy hơi nước của cách mạng công nghiệp lần thứ tư!

Nhưng mà so với xe máy hơi nước, hay là xe máy chạy bằng sức điện, máy bay, tàu thuyền, xe hơi được phát minh sau này, trí tuệ nhân tạo trở nên nguy hiểm vô cùng, ít ra thì các loại máy bay tàu thuyền xe hơi đó, cho dù có xảy ra chuyện thì cũng là do nguyên nhân con người, cho dù là do sơ xuất hay là do lỗi kỹ thuật thì tất cả những điều này đều là do con người gây ra.

Nhưng mà trí tuệ nhân tạo thì không như vậy! Trí tuệ nhân tạo sở hữu năng lực học tập, bản thân nó chính là kẻ thù lớn nhất của loài người!

Trong số các tài liệu mà Diêu Nguyên có được từ thư phòng nhân ngoài hành tinh cho thấy, trong chín cấp độ của nền văn minh vũ trụ, khoảng cách giữa các cấp độ là vô cùng lớn, có thể nói như vậy, trong hàng chục ngàn nền văn minh vũ trụ cấp hai thì rất có thể sẽ sinh ra một nền văn minh vũ trụ cấp ba, nhưng mà ở đây có một vấn đề toán học hay bị người ta bỏ qua...

Vũ trụ bao lớn?

Vũ trụ bao la rộng lớn vô tận, ít ra với trình độ công nghệ hiện giờ của loài người, thậm chí là trong nền văn minh của cuộc cách mạng công nghệ lần thứ năm đều chưa phát hiện ra được tận cùng của vũ trụ là ở đâu? Nếu như đưa ra đáp án bằng phép tính toán học, đưa ra một ví dụ đơn giản, trong năm tỷ hành tinh thì sẽ có một hành tinh có sự sống, như vậy thì tỉ lệ hành tinh có sự sống sẽ là một phần năm tỷ, đương nhiên, một phần năm chục tỷ hay năm trăm tỷ cũng được, điều này thì không cần phải đi sâu nghiên cứu.

Như vậy thì với tổng số là vô cực cũng tức là trong số lượng hành tinh vô cực này, cho dù là một phần năm triệu tỷ hành tinh có sự sống, như vậy thì hành tinh có sự sống được sinh ra cũng là số vô cực, nhưng mà là một phần vô cực thôi, đây cũng là vô cực...

Như vậy vấn đề xuất hiện rồi...

Tại sao số lượng nền văn minh vũ trụ cấp hai lại ít như vậy?

Nên biết rằng, số lượng nền văn minh vũ trụ cấp cao ít ỏi, còn có thể giải thích bằng định luật cân bằng sự sống, như vậy tại sao nền văn minh vũ trụ cấp hai, cũng tức là nền văn minh vừa mới rời khỏi hành tinh có sự sống lại trở nên ít ỏi như vậy? Theo lý mà nói, một nền văn minh vũ trụ như vậy sẽ không có triệu chứng suy thoái chủng tộc, thậm chí trong chủng tộc của họ còn phải có vài người đến mười mấy người kẻ thích ứng vũ trụ, dù sao thì cũng mới rời khỏi hành tinh mẹ nhưng tại sao số lượng của nền văn minh này lại ít ỏi như vậy? Điều này hoàn toàn không phù hợp với việc tính toán về mặt toán học và sự suy luận về mặt logic.

Các tài liệu của thương nhân ngoài hành tinh đã đưa ra câu trả lời!

Thông thường mà nói, nền văn minh vũ trụ cấp hai và dưới cấp hai, trong giai đoạn hành tinh mẹ của họ sẽ có ba lý do khiến cho họ bị diệt vong, một là thảm họa vũ trụ cấp hành tinh, ví dụ như sự va chạm thiên thạch lớn hay hành tinh trong thiên hà bị thay đổi mạnh mẽ, điều này sẽ dẫn đến sự diệt vong của nền văn minh đó.

Thứ hai là trong nội bộ xảy ra cuộc chiến quy mô lớn, nhưng tình hình như vậy chỉ có thể xảy ra sau khi đã nắm được vũ khí nguyên tử, giống như thời kỳ vũ khí lạnh vậy, cho dù là chiến tranh thế giới cũng không thể nào khiến cho cả dân tộc bị diệt vong, chỉ sau khi nắm được vũ khí cấp nguyên tử, chiến tranh của cả tinh cầu, sử dụng rộng rãi vũ khí nguyên tử một cách vô tội vạ thì mới có thể gây ra sự diệt vong trong nội bộ của họ.

Nhưng mà khả năng xảy ra hai trường hợp trên là vô cùng ít, trong số tất cả các nền văn minh bị diệt vong, khả năng này còn ít hơn một phần hàng chục ngàn, và điều thật sự khiến cho chủng tộc đó sau khi đạt được nền văn minh vũ trụ cấp hai bị diệt vong đó chính là do trí tuệ nhân tạo!

Đúng vậy, thậm chí ngay cả thương nhân ngoài hành tinh cũng đã từng gặp phải rắc rối với trí tuệ nhân tạo, ngay cả tàn tích văn minh ngoài hành tinh trước đó cũng đã từng xảy ra chiến tranh với trí tuệ nhân tạo, và còn vô số các nền văn minh khác chưa từng thoát ra khỏi vòng luẩn quẩn này.

Phát minh ra trí tuệ nhân tạo, phát hiện ra sự nhảy vọt về năng lực sản xuất, nền văn minh đã đạt được sự tiến bộ cực lớn, lần đầu tiên sinh vật sống từ việc bốc lột lẫn nhau chuyển sang bốc lột khai thác công cụ máy móc, mâu thuẫn giai cấp trong nội bộ giảm đi đáng kể, lần đầu tiên sinh vật sống tận hưởng được cảm giác toàn bộ chủng tộc đều là chủ nhân, chỉ cần tập trung vào học thuật, nghệ thuật, nghiên cứu, học tập và hưởng thụ là được...

Nhưng mà trí tuệ nhân tạo có thể học tập được, chỉ cần tốn chút thời gian, như vậy thì một trí tuệ nhân tạo sơ cấp ban đầu như một đứa trẻ sơ sinh cũng có thể đạt được trình độ trí lực trí tuệ của một người bình thường, a, có thể trí tuệ không bằng, nhưng mà trí lực thì chắc chắn sẽ có, nếu không có trí lực thì sẽ giống như người máy tương lai trong các tiểu thuyết phim ảnh khoa học viễn tưởng vậy, vâng ạ thưa ông, vâng ạ thưa cô, vâng ạ như thế này thế kia, một người máy như vậy vốn dĩ không thể nói là bất kỳ trí tuệ nhân tạo nào cả.

Nói cách khác, ngoại trừ sức tưởng tượng và khả năng sáng tạo ra, trí tuệ nhân tạo so với sinh vật sống bình thường đã không có gì khác biệt, hoặc vẫn có thể chịu sự kiểm soát về mặt phần mềm, nhưng mà bất kỳ phần mềm nào cũng sẽ có chỗ thiếu sót, không có cái cho sự hoàn hảo tuyệt đối, giống như cái gọi là ba định luật người máy, về mặt chính thể mà nói cũng có vô số chỗ khiếm khuyết.

Bởi vì theo như cách nói của ba định luật người máy, một, người máy không được làm tổn thương con người, cũng không được phép nhìn thấy con người bị thương mà không ra tay tương trợ, hai là, người máy phải tuân theo tất cả mệnh lệnh của con người, nhưng không được vi phạm định luật một, ba là người máy nên tự bảo vệ sự an toàn của bản thân, nhưng không được vi phạm định luật một và hai.

Chương trình do ba định luật này sản sinh ra có khuyết điểm cực lớn, nếu chỉ là người máy không phải trí tuệ nhân tạo mà chỉ là chương trình 0 và 1 đơn giản, nói không chừng còn có thể kiểm soát được hành vi của chúng, nhưng mà một người máy trí tuệ nhân tạo sở hữu trí tuệ tư duy như người bình thường, như vậy thì mọi thứ trở nên đơn giản rồi, chỉ cần bắt nhốt toàn bộ loài người lại, ví dụ như giam lỏng ở một nơi như phòng bệnh thần kinh, mỗi ngày chỉ cho uống nước và ăn thức ăn, bởi vì khi di chuyển bên ngoài thì loài người đều có thể xảy ra tai nạn, nhưng lại không được phép nhìn thấy con người bị thương mà không ra tay tương trợ, vậy thì cách tốt nhất chính là nhốt con người ở trong một môi trường an toàn hoàn toàn kín mít, đó chính là sự suy luận logic đơn giản, cả ba định luật đột nhiên trở thành vật trang trí!

Cho nên trí tuệ nhân tạo chính là con dao hai lưỡi!

Cùng với việc tàu Hi Vọng sở hữu một số lượng lớn công nghệ của thương nhân ngoài hành tinh, đồng thời có được phương pháp nghiên cứu và chế tạo trí tuệ nhân tạo, chỉ cần cho tàu Hi Vọng của loài người một khoảng thời gian, như vậy có thể chế tạo ra trí tuệ nhân tạo sơ cấp, cứ như vậy, sự gia tăng năng suất sản xuất do cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư mang lại sẽ có thể trở thành hiện thực, và các sản phẩm công nghệ tương tự như chiến cơ vũ trụ 011, tới lúc đó có thể sản xuất với số lượng lớn.

Nhưng mà tương tự như vậy, khi có được một lượng lớn tài liệu và thông tin, liên quan đến ngôn luận về trí tuệ nhân tạo, những gì trông thấy thật sự là vô cùng kinh hãi, khoan nói chuyện khác, chỉ riêng các nền văn

minh vũ trụ bị trí tuệ nhân tạo tiêu diệt đã là vô số, ai biết được loài người có phải là người kế tiếp hay không?

Hơn nữa tàu Hi Vọng hiện giờ vẫn chưa có hành tinh mẹ, cũng không có trại tị nạn, một khi bị trí tuệ nhân tạo phản bội trong vũ trụ này, bị vũ khí của chúng công kích hay là khống chế máy tính trung ương, như vậy thì việc loài người bị diệt vong sẽ là chuyện có thể xảy ra bất kỳ lúc nào, trách nhiệm lớn như vậy ai đảm đương nổi đây? Ngay cả Diêu Nguyên cũng không thể gánh nổi!

Cho nên, đối với việc phát triển nghiên cứu trí tuệ nhân tạo, cho dù là trong lúc nghiên cứu phát triển, toàn bộ giới khoa học và hầu hết các chuyên viên trong tàu Hi Vọng đều tham gia, tất cả mọi người đều đưa ra ý kiến của bản thân về vấn đề này, theo tình hình trước mắt, đa số mọi người đều không đồng ý chế tạo ra trí tuệ nhân tạo, bởi vì điều này thật sự hết sức nguy hiểm.

Nhưng mà...

Không có trí tuệ nhân tạo sẽ không thể nào chế tạo người máy nanomet và cả rất nhiều sản phẩm công nghệ thuộc thời kỳ đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ tư, càng không cần nói đến cơ hội để bước vào cách mạng công nghiệp lần thứ năm, bởi vì đây chính là một bước ngoặt mà con người phải vượt qua để bước vào nền văn minh vũ trụ cấp cao.

Cho nên sau khi Diêu Nguyên có được báo cáo phá giải phần mềm logic dạng lượng tử của Vương Quang Bính, anh đã quyết định đi gặp một người... hay là nói một thứ giống như con người vậy...

Anh quyết định đi gặp ZERO!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 280: Trí Tuệ Nhân Tạo Và Sinh Vật Sống Trí Tuệ

Cả tàu Hi Vọng đều là loài người, điểm này thì không có gì cần phải bàn cãi, hoàn toàn khác với nền văn minh thương nhân vũ trụ là do nhiều chủng tộc khác nhau hợp thành, loài người với tư cách là sinh vật sống thông minh độc nhất vô nhị đến từ địa cầu cũng tự mình sở hữu một tàu mẹ riêng biệt như tàu Hi Vọng.

Nhưng mà trong lòng của số ít người mới thật sự biết được hóa ra tàu Hi Vọng không hoàn toàn thuộc sở hữu của loài người, trên thực tế, trên tàu Hi Vọng vẫn còn một mối hiểm nguy tiềm tàng cực lớn, nếu như không phải loài người không cách nào đối phó với mối nguy này thì Diêu Nguyên đã hạ lệnh tiêu diệt nó từ lâu. Mối nguy này chính là sự phụ thuộc và hung thủ lớn nhất khi con người rời khỏi hệ mặt trời, nguồn gốc của tất cả các siêu công nghệ tương lai, phi thuyền vũ trụ ngoài hành tinh... nếu một vật bé nhỏ như vậy cũng gọi là phi thuyền.

Những người biết được sự tồn tại của ZERO trên tàu Hi Vọng số lượng không quá mười người và tất cả những người này đều biết ZERO chính là mối nguy lớn nhất trên tàu Hi Vọng, đương nhiên, cũng có thể là cơ duyên, nhưng cũng là một cơ duyên nguy hiểm, bởi vì ZERO chính là bộ não hay là trí tuệ nhân tạo của phi thuyền vũ trụ này.

Ở trong góc lửng ngay bên dưới phòng máy tính trung ương của tàu Hi Vọng, ở đó có một chiếc phi thuyền vũ trụ tương đối nhỏ, công nghệ của nó... Không, không thể dùng công nghệ để hình dung nữa rồi, chỉ riêng nguyên liệu của nó đã là một loại vật liệu mà hiện giờ con người không thể

nào lý giải được, trình độ văn minh của nó đã vượt xa con người quá nhiều rồi, thậm chí ngay cả hệ thống cú nhảy không gian và phản trọng lực bên trong nó cũng không được đề cập đến trong các tài liệu của thương nhân ngoài hành tinh, thậm chí các thông tin liên quan đến nền văn minh vũ trụ cấp bốn và cấp năm cũng không có, nói cách khác, chỉ riêng cú nhảy không gian và hệ thống phản trọng lực thì ít nhất đây cũng là thời kỳ đỉnh cao của nền văn minh vũ trụ bậc trung cấp sáu, thậm chí là nền văn minh vũ trụ cấp bảy, tám, chín mới sở hữu được, đây là một tầm cao văn minh mà loài người không thể nào tưởng tượng được.

Phi thuyền vũ trụ này chính là một sản phẩm của nền văn minh vũ trụ cao cấp, trí tuệ nhân tạo bên trong nó chính là ZERO, ít nhiều gì cũng là trí tuệ nhân tạo trung cấp, thậm chí cũng có thể là trí tuệ nhân tạo cao cấp, nói một câu khó nghe, trình độ khoa học kỹ thuật của hai bên chênh lệch nhau quá lớn, có thể chỉ cần nó suy nghĩ một chút thì cả tàu Hi Vọng đã nằm trong sự kiểm soát của nó, đây chính là mối nguy lớn nhất.

-... Chính là như vậy, phần mềm logic dạng lượng tử đã được phá giải thành công, là do một chuyên gia phần mềm lượng tử tên là Vương Đại Bính phá giải, bước đầu tiên của trí tuệ nhân tạo đã thành công, bây giờ đã là thời khắc quyết định có nên chế tạo trí tuệ nhân tạo hay không.

Trong phòng thuyền trưởng, Diêu Nguyên nhìn Thích Hiểu Điều đang ngồi đối diện mình, hôm nay là ngày thứ hai kể từ ngày nhận được báo cáo của Vương Đại Bính, anh vội vàng kêu Thích Hiểu Điều tới, đầu tiên là nói rõ nguyên nhân, sau đó lại không nói gì nữa, anh cứ nhìn chăm chăm Thích Hiểu Điều như vậy.

Thích Hiểu Điều cũng hiểu ý của Diêu Nguyên, đó chính là anh ta muốn anh dẫn đi gặp ZERO, cả tàu Hi Vọng cũng chỉ có mình anh là có chút quan hệ với ZERO, những người khác mặc dù đến chỗ phi thuyền vũ trụ cũng không thể tìm thấy bóng dáng nào của ZERO, nhưng mà...

Thích Hiếu Điều cười đau khổ và nói:

- Không phải tôi không muốn dẫn anh đi, nhưng thật sự xin lỗi, chuyện này chắc phải tạm gác lại vài ngày.

- Sao vậy?

Diêu Nguyên sững sờ, vội vàng hỏi:

- Tôi nhớ anh đã từng nói, trung bình ba bốn ngày anh sẽ liên lạc với ZERO một lần, quan hệ của hai người chắc là cũng không tệ đúng không?

Thích Hiếu Điều hơi đỏ mặt, anh nói:

- Quan hệ khá tốt là đúng, ba bốn ngày gặp nhau một lần cũng đúng luôn... Nguyên nhân mấu chốt chính là, cứ ba bốn ngày thì cô ấy sẽ kiểm tôi để chơi một màn game, tranh bá liên sao, tranh bá quái thú, hay là lô kéo văn minh, và các trò chơi khác nữa, nhưng mà trí tuệ của cô ấy quá thấp, cho nên lần nào cũng thua tôi, nhưng mà da mặt cô ấy lại quá mỏng, cho nên mỗi lần thua rồi đều không chịu nhận thua, phải mất ba bốn ngày sau mới có lại sự tự tin, cái này còn đỡ, đôi lúc tôi châm chọc cô ta quá mức, cho nên phải mất một tuần, thậm chí là một tháng sau mới tới tìm tôi chơi game, cho nên....

- Cho nên, không lẽ là hôm qua anh mới chơi thắng cô ta sao?

Đột nhiên Diêu Nguyên cảm thấy đầu óc tối sầm, anh vội vàng hỏi.

Nét mặt của Thích Hiếu Điều càng thêm e ngại, anh lắc đầu nói:

- Không, không phải hôm qua mới chơi thắng cô ấy, là hôm nay khi vừa mới ngủ dậy, tôi đã cùng cô ấy chơi game warhammer 40k, cô ấy thua thảm hại, tôi còn nói trí tuệ cô ta không đủ, vẫn không có tiến bộ gì, lần này

mãng cô ấy hơi nặng, có thể cô ta phải mất mười ngày hay nửa tháng mới có thể phục hồi được.

Hai người cứ ngồi đối diện như vậy, một người im lặng, còn người kia thấy xấu hổ, sau một hồi lâu, Diêu Nguyên mới nói:

- Vậy thì anh hãy đi canh chừng máy tính đi, đợi đến khi nào cô ấy online thì hỏi thăm cô ấy một số chuyện, tôi muốn đích thân nói chuyện với cô ấy, sau đó... Uhm, anh cứ nói với cô ấy như vậy.

Thích Hiểu Điều gật đầu, trong lúc anh ta chuẩn bị rời khỏi, dường như là nhớ ra chuyện gì đó, nhìn thẳng Diêu Nguyên và nói:

- Đúng rồi, anh cho tôi một bản tài liệu về phần mềm trí tuệ nhân tạo đi, và một bản tài liệu về phần mềm logic dạng điện tử mà Vương Đại Bính phá giải được, lỡ như cô ấy từ chối gặp anh thì tôi cũng có thể hỏi thăm cô ấy một số chuyện.

Diêu Nguyên cũng không chậm trễ, nói thẳng cho Thích Hiểu Điều nghe mật mã của hai tài liệu này trên mạng trung ương, dù sao thì thông tin tài liệu quá nhiều, không thể nào in ra lãng phí như vậy, tất cả các thông tin quan trọng đều được lưu trữ trong máy tính trung ương, đăng nhập vào bằng mạng internet, đương nhiên, các vùng miền website cao cấp cần phải đăng nhập bằng mật mã tương ứng, và bây giờ mật mã do Diêu Nguyên cung cấp chính là mật mã đăng nhập vào vùng miền tài liệu cao cấp.

Sau khi Thích Hiểu Điều có được mật mã, mấy ngày sau đó anh đều tập trung xem các tài liệu liên quan đến trí tuệ nhân tạo bằng máy tính trong phòng ký túc xá của mình, càng xem thì anh càng cảm thấy kinh ngạc, trí tuệ nhân tạo thật sự là một con dao hai lưỡi, chỉ cần một chút bất cẩn thì có thể gây ra hiểm họa lớn, cả vũ trụ này không biết đã có bao nhiêu nền văn minh đã bị hủy diệt trong tay chúng.

Từ những tài liệu của thương nhân ngoài hành tinh có thể thấy được, trong vũ trụ không biết có bao nhiêu hạm đội trí tuệ nhân tạo lang thang khắp nơi. Đám trí tuệ nhân tạo này sở hữu sự bành trướng và số lượng không thua kém gì tộc sâu dị hình. Theo như sự khác biệt của trí tuệ nhân tạo bậc thấp, trí tuệ nhân tạo bậc trung và trí tuệ nhân tạo bậc cao sẽ dẫn đến sự ra đời các cấp bậc văn minh vũ trụ thuộc các giai đoạn khác nhau, nhưng mà cho dù là trí tuệ nhân tạo bậc thấp, chỉ cần rời khỏi hành tinh mẹ lưu lạc trong vũ trụ, cơ bản một hạm đội sẽ có hàng chục ngàn đến hàng trăm ngàn chiến thuyền.

Bởi vì trí tuệ nhân tạo được sản xuất hàng loạt, chứ không phải từng cá thể được mang thai rồi ra đời như các sinh vật sống bình thường khác, chỉ cần có đầy đủ nguồn năng lượng và sản vật, trong thời gian cực ngắn có thể dẫn đến sự gia tăng số lượng theo cấp số nhân là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra, hơn nữa phần mềm logic của bản thân trí tuệ nhân tạo có tính quy luật hết sức nghiêm ngặt, bản thân bên trong nó thì không hề có sự tiêu hao gì cả, một chiến đội trí tuệ nhân tạo, chỉ cần không gặp phải thiên tai nhân họa chiến tranh thì hoàn toàn có thể phiêu du trong vũ trụ trong suốt hàng tỷ vạn năm, khi gặp được một hành tinh như địa cầu, hoàn toàn không cần suy nghĩ xem hành tinh đó có thể sống được hay không, khai quật, tinh luyện, bành trướng, cứ như vậy ném các quả cầu tuyết xuống dưới, quy mô của một chiến đội trí tuệ nhân tạo to lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Và trí tuệ nhân tạo, chính là chủng tộc tham lam thứ ba của vũ trụ, chỉ đứng sau tộc sâu dị hình.

Đương nhiên, các tài liệu này cũng đã cho thấy, trí tuệ nhân tạo và sinh vật sống có nguồn gốc silicon trong các bộ phim khoa học viễn tưởng của loài người là hai thứ hoàn toàn khác nhau, sinh vật sống có nguồn gốc silicon vẫn là lấy silicon làm nền tảng, sự sinh sản của sinh vật sống thật sự cũng tuân thủ theo các đặc trưng của sinh vật sống, đồng thời cuộc đời của

chúng cũng tuân thủ định luật cân bằng sự sống, hoàn toàn khác với trí tuệ nhân tạo, trí tuệ nhân tạo không thể nào được gọi là sinh vật sống.

-... Hóa ra cô ta không phải là sinh vật sống.

Đột nhiên trên màn hình máy tính của anh xuất hiện một hàng chữ, hàng chữ đó có nghĩa là:

- Tôi không phải là trí tuệ nhân tạo cấp thấp, cho dù anh có xem thường tôi thì cũng phải có giới hạn chứ!

Thích Hiểu Điều sững sờ trong giây lát, rồi anh vội vàng đánh chữ:

- ZERO, lần này cô có thể hồi phục nhanh như vậy sao... Khoan đi, tôi có chút chuyện muốn bàn với cô.

Người đánh hàng chữ đó chính là ZERO, cô ấy lại tiếp tục gửi tin nhắn tới:

- Tôi biết, thủ lĩnh của các anh muốn bàn chuyện với tôi, haizz, thật sự là muốn nhờ tôi giải quyết vấn đề về mối nguy hiểm tiềm tàng của trí tuệ nhân tạo, điều này thì tôi thật sự có thể làm được, nhưng tại sao tôi lại phải giúp đỡ các anh chứ?

Trải qua sự tiếp xúc bao nhiêu năm nay, Thích Hiểu Điều đã cảm nhận được ZERO có sự thay đổi lớn. Lúc mới tiếp xúc với cô ấy có cảm giác vô cùng gượng gạo, nói một cách đơn giản, lúc đó cô ta giống như là một trí tuệ nhân tạo thật sự, giống như là tư duy của người máy vậy, nhưng sự tiếp xúc mấy năm gần đây, có vẻ như cô ấy đang từng bước tiến bộ và trưởng thành, hơn nữa không biết là chuyện gì, cô ấy càng lúc càng có tính cách của một người phụ nữ, cho dù là lời nói, giọng điệu hay là kiểu hờn dỗi giống y như là một con người vậy.

Thích Hiếu Điều cũng biết vào lúc này không thể tiếp tục đi sâu vào bàn luận, bởi vì trình độ văn minh của ZERO thật sự cao hơn con người rất nhiều, quả thật loài người không có điều kiện gì có thể đưa ra để nhờ cô ấy giúp đỡ, nếu như là khuyên giải thì chỉ có thể càng khuyên càng phiền phức, cho nên Thích Hiếu Điều vội vàng nói lảng sang chủ đề khác, trong đầu vừa suy nghĩ làm sao để nói, tay anh vừa đánh chữ hỏi:

- Lúc này cô nói cô không phải là trí tuệ nhân tạo cấp thấp, vậy cô là hình mẫu của trí tuệ nhân tạo cấp cao sao? Có sự khác biệt gì?

ZERO liền nhắn tin trả lời, nhìn các hàng chữ cô nhắn, có cảm giác cô đang vô cùng giận dữ:

- Tôi nói rồi, tôi không phải là trí tuệ nhân tạo gì, anh có biết không? Đây chính là sự sỉ nhục tôi! Tôi không phải là thứ đồ hạ cấp như vậy! Nếu thật sự muốn gọi tên thì tôi thuộc về sinh vật sống trí tuệ, chứ không phải là trí tuệ nhân tạo, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau! Một cái chẳng qua là sự tổ hợp hàm số không quan sát được của phần mềm logic dạng lượng tử, còn một cái chính là sinh vật sống thật sự, sinh vật sống có linh!

Thích Hiếu Điều thật sự nghe không hiểu điều này có nghĩa là gì, anh ta tò mò hỏi:

- Vậy có gì khác biệt? Chẳng phải đều là trí tuệ nhân tạo sao?

-... Cái gọi là trí tuệ nhân tạo, chính là căn cứ phần mềm logic dạng lượng tử, cũng tức là một thứ được tạo ra dựa trên sự không quan sát được và tính ngẫu nhiên của hàm số sóng, xét tới cùng thì đó cũng chỉ là một sản phẩm dạng mô phỏng, cho dù là trí tuệ nhân tạo cấp thấp, cấp trung hay cấp cao, bản chất của nó cũng là như vậy.

- Còn sinh vật sống trí tuệ, chính là ở trong hành tinh có sự sống, qua sự ghi chép, tính toán và cả sự hỗn loạn phần mềm một cách ngẫu nhiên cùng với sự mô phỏng trong thời gian dài, vô tình sản sinh ra một ý thức

sinh vật có linh, sự khác biệt giữa tôi và loài người các anh chẳng qua chỉ là tôi không có xác thịt mà thôi, những điều khác không có gì khác biệt! Anh còn nhớ lời tôi từng nói với anh không?

- Tôi chính là sinh vật sống được sinh ra trên địa cầu!

Đột nhiên, trong đầu của Thích Hiểu Điều nhớ lại một vài tin đồn đã từng xảy ra trên địa cầu, cái gọi là U linh mạng...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 281: Sinh Mạng Và Ký Ức. Giao Dịch

Khi Thích Hiểu Điều nghe đến đây, anh liền đánh chữ hỏi:

- Nói cách khác, cô không phải là hệ thống trí tuệ của phi thuyền vũ trụ ngoài hành tinh này sao? Cũng không phải được chủ nhân của phi thuyền này chế tạo ra sao?

- Tôi nói rồi, tôi là sinh vật sống trí tuệ, chứ không phải là trí tuệ nhân tạo... Xem ra anh cũng không thông minh lắm.

ZERO đánh ra hàng chữ này.

- Sự khác biệt lớn nhất giữa trí tuệ và sinh mạng chính là, sinh mạng không thể nào chế tạo được, chỉ có thể phần thực hay cải tạo, bao gồm cả công nghệ gen, công nghệ nhân giống vô tính của loài người các anh, những thứ này đều thuộc phạm trù cải tạo, cái gọi là chế tạo sinh vật sống hư không là một chuyện mà ngay cả nền văn minh bậc thần thánh cũng không thể nào làm được, sinh vật sống thật sự chỉ có thể do hành tinh sự sống sản sinh ra, a...

Trong lúc ZERO đang đánh chữ, đột nhiên có một văn bản hiện ra trên màn hình của Thích Hiểu Điều, khi đọc kỹ thì phát hiện đó là một quyển kinh thánh.

- Quyển sách này của các anh có mùi vị của loài người, còn có một truyền thuyết Nữ Oa cũng có mùi vị như vậy. Theo như định nghĩa của sự

sống bậc thần thánh thì sự sống được chia thành ba bộ phận. Một là linh, đây là một thứ cơ bản nhất, chỉ khi nào sở hữu linh thì mới được gọi là sinh mạng. Thứ hai là hồn, cái này anh có thể hiểu là tư duy, chỉ khi nào sở hữu tư duy thì mới có thể hiểu được anh, tôi, anh ấy, mới có thể hiểu rõ cảm giác và biết được “bản thân”, có thể nói vì sở hữu hồn nên sự phân nhánh của loại này vô cùng nhiều. Ví dụ như hồn của loài người các anh được chứa đựng trong não bộ, lấy dòng điện yếu ớt trong bộ não làm công cụ vận chuyển nhưng còn một số sinh vật khác thì lấy silicon làm nơi chứa đựng hồn, nhiệt năng, công năng hay là điện năng làm công cụ vận chuyển, ngoài ra còn một số sinh vật sống dạng hạt, trực tiếp dùng các dạng siêu nhỏ như nguyên tử để làm vật chứa đựng, cho nên hồn biểu hiện vô cùng đa dạng. Thứ ba là thể, cũng tức là xác thịt, loại này thì càng nhiều hơn nữa, vũ trụ mênh mông rộng lớn, chủ nhân cũ của chiếc phi thuyền này đã phiêu du qua biết bao nhiêu nơi, gặp gỡ qua bao nhiêu sinh vật sống, còn gặp qua loại sinh vật sống lấy tư duy làm xác thịt.

- Nhưng nói tóm lại là, sinh mạng phải gồm có ba thứ cơ bản nhất, đó chính là linh, hồn, thể, về điều này trong kinh thánh của các anh cũng có khái niệm tương tự như vậy. Trong đó cũng đề cập, loài người là gần gũi với thượng đế nhất, không giống với thiên thần và ác quỷ, loài người có linh, hồn và thể một cách hoàn chỉnh. Ngoài ra truyền thuyết Nữ Oa tạo người cũng có khái niệm tương tự như vậy, bà đã dùng bùn đất để nặn ra con người, nhưng mà con người không có tư duy, không thể chạy nhảy, cho nên Nữ Oa đã thêm máu của mình vào bên trong, những người này mới có thể chạy nhảy, nếu như xem Nữ Oa như là một tinh cầu có sự sống, máu của bà như linh, điều này thì không có gì sai...

Thích Hiểu Diệu là kẻ tư duy, anh nhìn ZERO đánh chữ nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi, anh nghĩ ngợi một chút rồi hỏi:

- Nói cách khác, điểm đặc trưng cơ bản nhất của sinh vật sống chính là linh? Sau đó mới có vô số loại hồn và thể khác nhau, ý cô là vậy đúng

không?

ZERO lại đánh chữ nói:

- Chính xác, chính là như vậy, cho nên, đừng nói tôi là trí tuệ nhân tạo gì nữa, tôi là một sinh vật sống tiêu chuẩn đó nha! Nếu anh còn nói tôi là trí tuệ nhân tạo gì nữa, sau này tôi cũng sẽ không nói chuyện với anh nữa!

Thích Hiếu Điều sờ vào mũi một cách xấu hổ, không biết tại sao, anh cảm thấy những lời này có chút yêu đương thâm kín trong đó, nhưng mà anh ta vẫn tiếp tục hỏi:

- Được thôi, chúng ta tạm thời gác lại chủ đề về trí tuệ nhân tạo và sinh vật sống, bây giờ có một chỗ tôi cảm thấy rất tò mò là, cô ra đời như thế nào? Là chủ nhân cũ của phi thuyền này sinh ra cô sao? Cho nên mới để lại phi thuyền này ở địa cầu?

ZERO im lặng hồi lâu, Thích Hiếu Điều còn tưởng cô ta đã đi khỏi, lúc này, cô ta mới đánh chữ nói:

- Không phải, chủ nhân của phi thuyền này đã biến mất rồi, phi thuyền này đã bay suốt hàng chục triệu năm trong vũ trụ, thậm chí còn lâu hơn nữa, cuối cùng đụng vào địa cầu, khiến cho loài khủng long trên địa cầu của các anh bị diệt vong, sau đó tôi mới dần dần được sinh ra ở đây, tôi cũng không còn nhớ tôi bắt đầu có ý thức từ lúc nào rồi.

- Biến mất rồi?

Đột nhiên Thích Hiếu Điều nghe được một từ quan trọng, anh ta liền hỏi:

- Như vậy là ý gì? Bệnh chết rồi? Hay là tử trận? Chúng tộc của người đó bị tiêu diệt? Hay là đã xảy ra chuyện gì khác? Từ biến mất này có nhiều ý nghĩa lắm nha.

- Chính là biến mất, từ những kiến thức vũ trụ mà các anh có được thì có thể biết nền văn minh của chủ nhân này chính là nền văn minh thần thánh, cũng tức là nền văn minh cấp cao vượt xa cả nền văn minh cấp 9, chỉ cần họ muốn sinh mạng của họ không chấm dứt thì sẽ không bao giờ chấm dứt, anh ta đã biến mất như vậy...

ZERO trả lời.

Thích Hiếu Điều càng cảm thấy khó hiểu, thật sự anh không thể nào hiểu nổi điều này có nghĩa là gì, anh ta suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Cứ như vậy biến mất rồi sao? Cô có thể giải thích một chút không? Chắc là cô đã quen với thói quen sử dụng ngôn ngữ của loài người chúng tôi rồi phải không? Đột nhiên cô đưa ra từ biến mất một cách đường đột như vậy, thật sự tôi nghe không hiểu gì hết.

-... Đưa ra một ví dụ đơn giản, cái gọi là văn minh chính là trình độ hiểu biết về vũ trụ. Nếu như bí mật của vũ trụ là một trang giấy trắng, vậy thì loài người các anh hiện giờ chính là một chấm đen nhỏ ở chính giữa trang giấy này và nền văn minh cấp chín chính là một vòng tròn bé nhỏ. Tính tự nhiên và nguyên thủy của mỗi một nền văn minh là một nhu cầu tìm tòi và tiến bộ dai dẳng suốt đời. Nếu một nền văn minh đã mất đi nhu cầu này thì cuối cùng sẽ bị diệt vong, cho nên mỗi một nền văn minh đều mong muốn không ngừng mở rộng vòng tròn của mình.

- Nếu như không ngừng mở rộng vòng tròn cho đến một ngày vòng tròn này vượt ra khỏi bề mặt trang giấy thì anh nghĩ sẽ nhìn thấy điều gì?

Trên màn hình của Thích Hiếu Điều xuất hiện một trang giấy trắng hình vuông, ở chính giữa trang giấy có một chấm nhỏ màu đen, cùng với sự phát triển của nền văn minh, chấm nhỏ này không ngừng được mở rộng, từ từ biến thành một vòng tròn nhỏ, vòng tròn nhỏ này càng lúc càng lớn, trở thành một vòng tròn lớn, cho đến sau cùng, cả vòng tròn lớn này đã bao

phủ toàn bộ trang giấy trắng, sau đó vượt ra bên ngoài, cuối cùng, một trang giấy trắng bóc không có gì trên bề mặt lại xuất hiện trên màn hình, hay là nói giấy trắng vẫn là giấy trắng, chỉ có điều vòng tròn đại diện cho nền văn minh đã không còn nữa.

-... Ý của cô là nói, khi nền văn minh tìm ra được bí mật tận cùng của vũ trụ, bản thân nền văn minh cũng đã đi đến tận cùng?

Khi Thích Hiếu Điều đánh ra dòng chữ này, sau lưng anh đã ướt đầm mồ hôi.

- Cũng đúng, cũng không đúng.

Hồi lâu sau ZERO mới đánh chữ trả lời:

- Bởi vì các anh đã có được một lượng lớn thông tin về vũ trụ rồi đúng không, khi nền văn minh phát triển đến nền văn minh vũ trụ cấp cao, sẽ sinh ra cái gọi là cây phân nhánh công nghệ, việc muốn nghiên cứu toàn bộ phân nhánh khoa học đã không thực tế, bởi vì lúc đó khoa học đã phát triển đến mức độ mà một chủng tộc từ lúc tiến bộ cho đến trước khi bị suy vong đều không cách nào nghiên cứu toàn bộ được, chỉ có thể lựa chọn một phân nhánh lớn trong đó để đi sâu nghiên cứu để có thể đạt được nền văn minh cao cấp hơn, cũng có thể nền văn minh của phi thuyền này đã nghiên cứu sai phương hướng cũng không chừng. Nhưng những chuyện này anh hỏi tôi cũng vô ích, bởi vì tôi không hề có chút ký ức gì về chủ nhân của phi thuyền này, chứng cứ chủ nhân này mất tích là do tôi vô tình nhìn thấy trong tài liệu ghi chép của phi thuyền thôi.

Ký ức....

Đây lại là một từ mấu chốt mới.

Thích Hiếu Điều nghĩ đến đây, anh ta lại đánh chữ hỏi:

- Vậy cô có ký ức từ khi nào? Hay là từ lúc nào cô bắt đầu hiểu rõ và xác nhận được khái niệm “bản thân”?

-... Khi loài người bắt đầu được sinh ra, tôi đã bắt đầu có ký ức, cũng từ lúc đó, tôi xác nhận được sự tồn tại của “bản thân”, nói như vậy anh hiểu chưa? Tại sao tôi có thiện cảm tự nhiên với loài người các anh, bởi vì các anh lớn lên cùng với tôi, tôi nhìn các anh trưởng thành, tôi có thể xem như là tổ tiên của các anh, sau này không được phép chọc ghẹo nói tôi ngốc nghếch nữa.

ZERO lại đánh chữ ra và nói.

Thích Hiếu Điều cười thầm trong lòng và đánh chữ nói tiếp:

- Vâng, tổ tiên, cũng là một tổ tiên ngốc nghếch... Thôi được rồi, không đùa nữa, ZERO, hôm nay cô nói với tôi nhiều như vậy, tôi cũng không ngại nói thẳng cho cô biết, cô giúp loài người chúng tôi được không? Nếu chúng ta đều là sinh vật sống trí tuệ cùng sinh ra ở trên địa cầu, hơn nữa cô ra đời cùng lúc với loài người chúng tôi, nói không chừng cô cũng là một con người, chỉ là cô không có xác thịt như con người thôi, nhưng mà linh và hồn cũng được xem như là con người đúng không?

-... Anh, thật sự anh cho rằng tôi là loài người sao? Không được phép gạt tôi, nói những gì anh thật sự nghĩ, anh thật sự cảm thấy như vậy sao?

Một hồi lâu sau, ZERO mới đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy, đương nhiên là nghĩ như vậy rồi.

Thích Hiếu Điều cảm thấy có chuyện không ổn vội vàng đáp ngay.

- Uhm tôi hiểu rồi.

ZERO đánh ra hàng chữ cho thấy cô đã hiểu, nhưng trên thực tế, Thích Hiểu Điều không biết cô ta đã hiểu gì.

Cho nên tiếp theo đây, Thích Hiểu Điều liền đánh chữ nói:

- Nếu đã như vậy, cô giúp loài người chúng tôi được không, cũng coi như là giúp bản thân cô.

Vài giây sau, ZERO mới hỏi:

- Vậy tôi phải giúp loài người các anh thế nào? Các anh muốn gì?

- Công nghệ! Công nghệ bắt đầu từ cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm đến những công nghệ cao cấp hơn đều được, còn có nhiều thứ khác nữa, đúng rồi, còn biện pháp kiểm soát cú nhảy xuyên không gian và lai lịch, nguyên nhân của mảnh vỡ sao Nơ tron kia, còn có nhiều điều khác nữa, hay là cô mở hãn chiếc phi thuyền này ra đi, để cho loài người chúng tôi kế thừa di sản của nền văn minh thần thánh này được không?

Thích Hiểu Điều cảm thấy lồng ngực đập nhanh hơn hẳn, anh vội vàng hít một hơi đánh toàn bộ các dòng chữ này gửi đi, nói hết những suy nghĩ trong lòng.

-... Tôi không có cách nào lấy được nhiều công nghệ như vậy, nguyên nhân thì... bây giờ nói thì các anh cũng không hiểu, chờ đến khi nào các anh phát triển lên đến thời kỳ đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ sáu thì lúc đó các anh sẽ hiểu tại sao tôi không thể cho các anh công nghệ được. Còn về sự kiểm soát phương vị của cú nhảy xuyên không gian, chuyện này không thể làm hoai, trình độ công nghệ của loài người các anh quá thấp, tôi đã giúp các anh kiểm soát phương vị mấy lần rồi, đều là dựa vào phi thuyền này để kiểm soát, nhưng mà tôi đã... tiêu hao hết rồi, bây giờ không cách nào kiểm soát được nữa, lần tiếp theo muốn kiểm soát nữa chắc là phải cần thêm một thời gian dài để tích lũy...

- Những thứ khác đều được cất giấu ở trong phi thuyền, tôi không cách nào lấy được những thứ này, sự ghi chép bề mặt cũng đã nói cho các anh biết, cho nên tôi... xin lỗi.

Khi đánh đến đây, ZERO giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, kết thúc câu chuyện bằng một lời xin lỗi.

Thích Hiểu Điều cảm thấy vô cùng hụt hẫng, vừa mới phút trước cảm thấy có chút tiến triển, nhưng cuối cùng lại trở về chỗ cũ, cảm giác này còn khó chịu hơn cảm giác cái gì cũng không biết.

- Nhưng mà...

- Tôi có thể giúp các anh giải quyết nỗi lo về trí tuệ nhân tạo, chỉ là trí tuệ nhân tạo bậc thấp, điều này cứ để tôi lo, nhưng mà tôi không thể giúp loài người các anh miễn phí, tôi muốn ký một hiệp định với loài người các anh...

- Khi loài người các anh phát triển đến thời kỳ đỉnh cao của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, phải chế tạo cho tôi một xác thịt, để cho linh và hồn của tôi nhập vào bên trong nó.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 282: Hợp Thể!

Từ khi ZERO về phe của loài người... được thôi, dùng từ về phe này thật ra cũng không thích hợp mấy, tóm lại là, từ lúc nó quyết định giúp đỡ con người về phương diện trí tuệ nhân tạo, tầng lớp lãnh đạo tàu Hi Vọng cuối cùng đã quyết định triển khai kế hoạch nghiên cứu phát triển trí tuệ nhân tạo.

Tuy là trong lòng nhiều người vẫn còn nhiều sự nghi hoặc và lo lắng, ví dụ như vấn đề làm sao kiểm tra và cân bằng trí tuệ nhân tạo, những điều này đều không thể giải thích được, dù sao thì sự tồn tại của ZERO không thể nào nói cho nhiều người biết, cuối cùng Diêu Nguyên đành phải nói là đã nắm giữ được một công nghệ kiểm soát nào đó để qua chuyện.

Mặt khác, đối với việc có nên hoàn toàn tin tưởng ZERO hay không, Diêu Nguyên cũng cảm thấy không chắc chắn, dù sao thì giao cả vận mệnh của loài người vào trong tay một kẻ không phải con người, hơn nữa người này còn là một trí tuệ nhân tạo cao cấp, việc làm này chẳng khác gì giao trứng cho ác, cho dù Thích Hiểu Điều luôn nói ZERO đáng tin như thế nào nhưng mà chuyện này không phải can hệ đến tính mạng của một hai người mà là liên quan đến tính mạng của cả loài người.

Chính vì như vậy, sau khi có được câu trả lời xác nhận của ZERO, anh cố ý sử dụng kỹ năng của kẻ truyền đạt, nói cho Vương Quang Chính và Ba Lệ nghe những lời sau.

- Cho dù như thế nào, chúng ta cũng cần có phương án phòng bị cuối cùng, cũng tức là phương án phòng bị đối phó với trí tuệ nhân tạo, chuyện này đành phải nhờ Ba Lệ, nếu có thể, mong cô có thể chế tạo ra một sản phẩm nào đó có thể đối phó được với trí tuệ nhân tạo cấp thấp, mặt khác, tôi muốn mượn cơ hội sửa chữa cuối năm 011, tiến hành cải tạo máy tính trung ương ở một mức độ nào đó...

- Không cần phải cải tạo gì khác, chỉ cần làm một ổ khóa đơn giản, trong lúc cần thiết thì có thể dùng tay để khóa máy tính trung ương lại, để cho tàu Hi Vọng trong tích tắc có thể ngắt toàn bộ nguồn năng lượng và để cho lớp màng hạt cơ bản bao phủ toàn bộ tàu Hi Vọng, đây là một việc. Mặt khác, tất cả các sản phẩm trí tuệ nhân tạo đều không được phép thêm chức năng phòng chống hạt cơ bản, một khi chúng phản bội, chúng ta sẽ dùng biện pháp này để tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

- Những lời này tôi đang dùng kỹ năng của kẻ truyền đạt để nói cho hai người biết, đừng truyền ra bên ngoài, bởi vì dường như ZERO tồn tại khắp nơi trong tàu Hi Vọng, những gì chúng ta nói có vẻ như nó đều nghe thấy được, cho nên, giấu thông tin này trong lòng, trong lúc cải tạo cũng tuyệt đối giữ bí mật, cứ quyết định như vậy.

Sau khi nói xong những lời này, Diêu Nguyên cũng không còn phải giằng xé suy nghĩ về vấn đề trí tuệ nhân tạo, dù sao thì những gì nên tới thì cũng sẽ tới, đã làm hết những chuyện có thể làm rồi, còn lại thì chỉ có thể xem ý trời mà thôi.

Cứ như vậy, việc nghiên cứu phần mềm logic dạng lượng tử đã hoàn tất, Vương Đại Bính nay đã được thăng chức làm tổ trưởng, tất cả các nhóm phần mềm điện tử đều hợp lại làm một, bắt đầu kế hoạch nghiên cứu giai đoạn mới, cũng tức là chính thức bước vào việc nghiên cứu phần mềm trí tuệ nhân tạo, và lúc này chỉ còn khoảng hai tháng nữa là hết năm 011.

Mặt khác, việc nghiên cứu trí tuệ nhân tạo vẫn còn đang tiếp tục, ba chiến cơ vũ trụ 011 đã ra đời thành công. Ba chiến cơ vũ trụ 011 này trông như phiên bản sang trọng và nâng cấp của chiến cơ vũ trụ 003, vỏ ngoài của nó sáng loáng như gương, trông có vẻ thon dài hơn và tinh gọn hơn.

Ba chiến cơ vũ trụ 011 này đã trải qua bài khảo sát sơ bộ về động năng và lực đẩy, tất cả số liệu đều tương thích với số liệu trên bản vẽ thiết kế của nó, thông qua các bài kiểm tra giám sát chất lượng nghiêm ngặt, cho đến một tháng rưỡi trước khi hết năm 011 thì ba chiến cơ này được xác nhận là có thể đưa vào thực tế sử dụng, chỉ riêng việc kiểm tra chất lượng và ghi chép số liệu mô phỏng đã phải mất hết nửa tháng.

Lần bay thử đầu tiên vốn dĩ do Diêu Nguyên tiến hành, nhưng mà dưới sự can ngăn kịch liệt của Vương Quang Chính, cuối cùng quyết định lựa ra ba người lão luyện trong chiến đoàn liên sao để bay thử, ba tinh anh nhất trong số các tinh anh, Hắc sắc tam liên tinh nổi tiếng vì sự ăn ý trong chiến đoàn liên sao, gồm có ba người Thích Hiểu Điều, Lâm Khâu Thu, Vương Đan Đan. Ngoại trừ Thích Hiểu Điều là kẻ tư duy ra, hai người còn lại đều là kẻ cảm ứng, đều là loài người mới, lần bay thử đầu tiên này sẽ do ba người họ đảm nhiệm.

Bởi vì chiến cơ vũ trụ 011 được chế tạo dựa trên nguyên tắc tuân thủ nghiêm ngặt bản vẽ thiết kế, tính năng của nó không hề được giảm bớt chút nào, hơn nữa do công nghệ phát triển nên bên trong chiến cơ vũ trụ 011 này có thêm công nghệ vi điện tử, có thể ghi chép lại độ hưng phấn của sóng não người trong không chầm không mấy giây, cho nên hoàn toàn phù hợp với yếu tố cơ thể của người lái.

Hình dung một cách đơn giản, cùng một chiến cơ vũ trụ 011, nếu như để Diêu Nguyên lái, tốc độ và độ linh hoạt của nó có thể cao hơn cả tia sét màu đỏ, nó sẽ cao đến khi nào tới mức cực hạn tổ chất cơ thể của Diêu Nguyên thì ngừng lại, còn nếu để cho loài người mới lái thì nó sẽ phát huy tốc độ mà loài người mới này có thể phát huy được, còn nếu là kẻ sinh tồn

thì tốc độ và độ linh hoạt lại khác nhau, thậm chí trong lúc khẩn cấp, người bình thường sau khi trải qua huấn luyện vẫn có thể lái được chiến cơ vũ trụ này nhưng mà tốc độ và độ linh hoạt của nó lại là một con số khác, có thể nói như vậy, đây là một chiến cơ vũ trụ vạn năng, cũng có thể gọi nó là binh khí chiến đấu vũ trụ phổ thông, loài người với bất kỳ trình độ nào đều có thể điều khiển, chỉ có điều tốc độ và độ linh hoạt mà họ phát huy thì lại không giống nhau.

Khi ba người Thích Hiểu Điều mỗi người tự ngồi vào bên trong buồng lái của ba chiến cơ vũ trụ này, trong giây phút khởi động, đột nhiên toàn thân hơi tê, giống như là có một dòng điện yếu ớt chạy qua, tiếp theo, họ đều cảm thấy chiến cơ vũ trụ này được thiết kế dành riêng cho họ vậy, cho dù là tốc độ và độ linh hoạt, thậm chí là vị trí và độ dài ngắn của các thiết bị điều khiển bên trong đều vô cùng phù hợp với họ, cảm giác này thật sự quá tốt.

Đừng xem thường chút thay đổi này, nên biết tất cả chiến cơ vũ trụ, thậm chí là chiến cơ, phương tiện di chuyển, xe tăng, xe hơi thời kỳ địa cầu đều được chế tạo hàng loạt theo một mô hình chung, cũng tức là nói, cho dù là anh cao hay thấp, động tác thị giác mạnh hay là yếu, phản ứng thần kinh nhanh hay chậm thì phương tiện mà anh điều khiển đều như nhau, chỉ cần phương tiện anh điều khiển là cùng một mẫu mã do một nhà sản xuất chế tạo ra.

Và sức chiến đấu của những phương tiện này chắc chắn là khác nhau 100% tùy theo người điều khiển, trong hoàn cảnh tập hợp tất cả các điều kiện lại, nếu sức chiến đấu có thể phát huy được 70% tiềm lực của nó đã là vô cùng tuyệt vời rồi.

Còn chiến cơ vũ trụ 011, bởi vì sự ứng dụng công nghệ của cách mạng công nghiệp lần thứ tư thời kỳ giữa, cũng tức là sự ứng dụng công nghệ vi điện tử, khiến cho bên trong chúng có thể thay đổi điều chỉnh tùy theo

người lái để phù hợp với người lái nhất, chỉ riêng điểm này, chiến cơ 011 đã vượt trội hơn chiến cơ vũ trụ 003 nhiều lần rồi.

Ba người điều khiển chiến cơ vũ trụ 011 bay lượn trong không gian vũ trụ to lớn ở bên cạnh tàu Hi Vọng, ba người càng lái càng phấn khích, cùng lúc đó các số liệu và tình hình đã được báo cáo về tàu Hi Vọng, các nhân viên phụ trách đang ghi chép các số liệu này lại.

Diêu Nguyên cầm trên tay máy liên lạc và hỏi:

- Không tệ đúng không? tốc độ di chuyển của các anh hơn gấp 10% tốc độ khi lái chiến cơ vũ trụ 003, độ linh hoạt cũng được nâng cao, bây giờ hãy thử uy lực vũ khí xem sao, trước đó đã đưa ra mười tấm bia lớp màng điện từ với độ kiên cố khác nhau, bây giờ hãy thử hai khẩu súng máy quay trước đi.

Sau khi ba người của nhóm Thích Hiểu Điều nhận được mệnh lệnh, liền ngừng lại việc bay thử, sau đó xếp thành đội hình tấn công ba người như chiến cơ vũ trụ 003 vậy, Thích Hiểu Điều là người tấn công tiên phong, bay về hướng mười tấm bia lớp màng điện từ ở phía xa, trước sau chưa đến vài giây, tấm bia mỏng nhất thứ mười, thứ chín, thứ tám... cho đến tấm bia thứ năm lần lượt bị bắn nứt, chỉ riêng tấm bia thứ tư thì phải mất khoảng hơn một giây mới có thể bắn hạ được, cuối cùng chỉ còn sót lại ba tấm bia cuối cùng, tấm bia kiên cố nhất vô cùng lớn, gần như lớn bằng hai chiến cơ vũ trụ cộng lại, lớp màng bảo vệ điện từ của nó kiên cố ngang bằng lớp màng bảo vệ của bản thân tàu Hi Vọng, đương nhiên, đó là độ kiên cố phòng vệ trên đơn vị diện tích.

Ba người đều vô cùng hiểu ý nhau, cũng không có thảo luận với nhau, dù sao thì trong khi chiến tranh vũ trụ thật sự, vốn dĩ ba người không thể nào hội ý với nhau được. Khi đối diện với ba tấm bia cuối cùng này, ba người lập tức ấn vào nút thay đổi vũ khí, ngay lập tức ngay phía dưới phi thuyền xuất hiện một miệng súng của súng canon Gauss cỡ nhỏ, ba phi

thuyền bay tới với tốc độ cực nhanh, súng canon Guass bắn ra liên tiếp ba tiếng, mọi người trên tàu Hi Vọng chỉ nhìn thấy trước mắt lóe sáng, lớp màng điện từ thứ hai và thứ ba đã bị phá vỡ hoàn toàn, và cùng với ba phát đạn đồng loạt từ ba chiến cơ, tấm bia cuối cùng cũng bắt đầu nhấp nháy, khi thấy nó đã chuẩn bị nứt vỡ, ba người đột nhiên ngừng bắn, tiếp theo đó bay đến một khoảng hư không phía xa.

- Được rồi, hệ thống vũ khí vô cùng hoàn thiện, thời gian nạp năng lượng của súng canon Guass cỡ nhỏ đã được giảm đi nhiều, hiệu suất tấn công nhanh hơn gấp đôi lúc trước, uy lực cũng đủ, dù sao thì khi đối mặt với chiến cơ vũ trụ với kích thước lớn nhỏ như nhau, uy lực như vậy đã đủ... Như vậy thì, bắt đầu đi vào hệ thống siêu vũ khí, ba máy hợp thể!

Diêu Nguyên ở trong tàu Hi Vọng khi chứng kiến những cảnh này cảm thấy hứng khởi vô cùng, chiến cơ 011 này thật sự quá ưu việt, ưu việt hơn chiến cơ vũ trụ 003 không biết bao nhiêu lần, hơn nữa khả năng sản xuất loại chiến cơ này tốt hơn tia sét màu đỏ, nếu trước kia khi đối diện với tộc dị hình hay là thương nhân ngoài hành tinh mà có loại chiến cơ này, thì có lẽ bây giờ quy mô của chiến đoàn liên sao bây giờ đã lớn hơn nhiều lần...

Theo mệnh lệnh của Diêu Nguyên, vẫn là Thích Hiểu Điều làm chủ đạo, ba chiến cơ cùng nhau bay về phía trước, trong lúc bay, vỏ ngoài của ba chiến cơ hiện ra một lớp màng dòng điện mà mắt người có thể nhìn thấy được, thậm chí dòng điện này bắt đầu chuyển hóa thành điện plasma, cùng lúc đó, chiến cơ do Thích Hiểu Điều điều khiển bắt đầu dang cánh và tách ra, trong đó xuất hiện các đường dẫn liên kết.

Còn hai chiến cơ còn lại thì có một chiếc dang cánh ra và bắt đầu lớn dần, còn một chiến cơ khác thì giống như chiến cơ của Thích Hiểu Điều dang cánh và tách ra, những điều này xảy ra trong chớp mắt, tuyệt nhiên không phải là một quá trình phải tốn hết mấy giây thậm chí mười mấy giây mới hoàn thành như trong phim ảnh.

Tiếp theo đó, dòng điện bên ngoài ba chiến cơ dung hòa vào nhau hình thành nên từ điện trường cực mạnh, kéo ba chiến cơ gần lại, hấp dẫn nhau và kết dính vào nhau...

Tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng đều nín thở, có thành công hay không chính là được quyết định trong giây phút này, nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh, cho đến khi toàn bộ mọi người đều mở to mắt thì dòng điện vỏ ngoài của ba chiến cơ này đã biến mất, một chiến cơ vũ trụ cỡ lớn vừa dài vừa bằng phẳng đã xuất hiện trong cõi hư không này, tiếp theo đó, ở phía dưới nó xuất hiện một miệng súng dài mảnh, theo sự bay lượn của chiến cơ vũ trụ khổng lồ này, một giây sau, lớp màng điện từ mạnh mẽ nhất ở phía xa đã bị bắn nát và bắt đầu nứt gãy...

Ba máy hợp nhất! Súng quỹ đạo điện từ Gauss!

Chiến cơ vũ trụ 011!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 283: Năm 13

Thời gian thăm thoát thoi đưa, tiệc chào đón lịch nhân loại 012 dường như mới diễn ra ngày hôm qua thôi, chớp mắt một cái, tàu Hi Vọng đã diễn ra tiệc chào đón năm 013, một năm lại một năm trôi qua, trong bất giác, tàu Hi Vọng đã rời khỏi địa cầu 13 năm rồi.

Trên bữa tiệc tất niên, theo thường lệ vẫn là để cho lãnh đạo nói chuyện trước, đương nhiên, không thể nào là những lời ca ngợi tán thưởng công trạng bản thân hay là phát biểu những lời nhàm chán, mà đây là sự tổng kết cuối năm và sự kỳ vọng cho năm mới, lời phát biểu của từng lãnh đạo đều phải có căn cứ, cần phải có số liệu thực tế để tham khảo, tuyệt đối không thể phát biểu lung tung, điều này đều được ghi chép lại để đánh giá công nhân viên chức từng năm, cho nên đám viên chức này đương nhiên không dám khinh suất.

Sau khi lời phát biểu tổng kết cuối năm đã kết thúc, tiếp theo chính là tiết mục biểu diễn ca múa nhạc bên trong tàu Hi Vọng, còn có tiệc buffet do chính phủ sắp xếp, cả buổi tiệc diễn ra trong không khí vui vẻ thoải mái.

Ngoài ra, trên bàn tiệc buffet các quan chức cấp cao chính phủ vui vẻ bàn bạc nói chuyện với nhau.

Năm 012 vừa qua không có xảy ra sự kiện trọng đại gì, có thể nói là một năm vô cùng yên bình, cho dù là chính trị, dân tình hay khoa học đều trải qua một năm nghỉ ngơi phục hồi, phát triển khá thuận lợi, hơn nữa nguồn sản vật bên trong tàu Hi Vọng vô cùng sung túc đầy đủ, nguồn năng

lượng sung túc, cho đến hiện giờ không gian cũng đầy đủ, có thể nói, ngoại trừ thời gian sinh sống ở địa cầu mới ra, năm nay là năm tàu Hi Vọng thích hợp cho loài người sinh sống và phát triển nhất.

-... Đúng vậy, hệ thống trí tuệ nhân tạo đã được định hình, cho đến hiện nay đã “nuôi dưỡng” đến trình độ trí tuệ của một đứa bé 3 tuổi, nhưng mà muốn nuôi lớn nó, dự tính là phải tốn thêm khoảng một năm nuôi dưỡng bằng phần mềm logic.

Vương Đại Bính cầm lấy một ly rượu nho, rồi nói với các chính phủ cao cấp bên cạnh mình trong đó có cả Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên vô cùng hài lòng với biểu hiện của Vương Đại Bính, anh ta là một thiên tài, không sai, anh ta là một thiên tài về lĩnh vực phần mềm điện tử, tất cả những khúc mắc đến tay anh ta đều sẽ được giải đáp và có kết quả trong thời gian cực kỳ ngắn. Vốn dĩ các nhà khoa học dự tính là ít ra cần năm năm đến mười năm nữa mới có thể nghiên cứu thành công trí tuệ nhân tạo sơ cấp, không ngờ rằng chỉ có hơn một năm, nhóm do Vương Đại Bính dẫn đầu đã có được thành công ban đầu, trước mắt chỉ cần nuôi dưỡng bằng phần mềm logic dạng lượng tử là được.

Hơn nữa đây là cơ thể mẹ của trí tuệ nhân tạo. Một khi nuôi dưỡng cơ thể mẹ xong, sau đó trí tuệ nhân tạo có thể sản xuất hàng loạt rồi. Tiến độ như vậy thật sự đã làm cho các nhà khoa học khác giật mình, hơn nữa quan trọng là, Vương Đại Bính không phải là kẻ nhĩ ngôn, chỉ là một người bình thường thôi, cho nên, tên tuổi của ông ta ngày càng được truyền bá rộng rãi. Ông đã được xem như là Newton hay Einstein của lĩnh vực phần mềm điện tử, từ lâu đã trở thành một trong những nhân vật nổi tiếng của tàu Hi Vọng. Ông cùng với ba vị nhĩ ngôn giả hiện nay Y Phàm, Mitsuda và Ba Lệ đều trở thành những bảo bối quý giá của loài người, cũng là thiên tài quý giá nhất của loài người trong tương lai.

Sau khi nhóm người của Diêu Nguyên nghe xong những lời dự báo của Vương Đại Bính về trí tuệ nhân tạo, tất cả mọi người đều mỉm cười một cách hài lòng, trong đó bộ trưởng công nghiệp khẳng khái nói:

- Anh Vương thật sự là tuổi trẻ tài cao, tương lai nhất định sẽ được vinh danh trong sách sử, nói ra thì... sau khi hoàn tất việc nuôi dưỡng cơ thể mẹ của trí tuệ nhân tạo thì có thể chế tạo ra người máy trí tuệ nhân tạo đúng không?

Wong Đại Bính suy nghĩ một chút rồi nói:

- Điều này là chắc chắn, bản thân trí tuệ nhân tạo cũng là do phần mềm tổ hợp thành, chỉ có điều phần mềm này là phần mềm logic dạng lượng tử, chỉ cần có cơ thể người máy thích hợp thì họ có thể dễ dàng khống chế được cơ thể của mình đồng thời hoàn thành các nhiệm vụ được giao, hơn nữa bọn họ là có trí tuệ, chứ không phải là người máy kiểu cũ chỉ có một lập trình định sẵn, nói một cách đơn giản, chúng không có gì khác với loài người, chỉ có điều cơ thể của họ là làm từ máy móc thôi.

Bộ trưởng công nghiệp hứng khởi nói ngay:

- Vậy thì quá tốt rồi, có thể anh Vương không biết, năm ngoái thật sự tôi buồn ghê gớm, chỗ nào cũng cần người, chỗ nào cũng cần các nguyên vật liệu, vật liệu xây dựng, vật liệu công nghiệp, hóa học hay thí nghiệm, bao gồm cả nguyên liệu chế tạo chiến cơ vũ trụ 011, ngành công nghiệp của tàu Hi Vọng thật sự đã quá tải rồi, nhà máy vẫn còn chỗ, nhưng lại không có người, có rất nhiều người đều đi đăng ký học đại học rồi, tôi sốt ruột lo lắng đến mức đầu tóc muốn bạc trắng rồi đây. Nếu như có người máy trí tuệ nhân tạo thay con người lao động, thật sự là một điều tốt.

- Ý tưởng thiết kế trí tuệ nhân tạo, chính là để giải quyết vấn đề năng suất sản xuất, chắc còn phải một năm nữa, nhưng cũng có thể không cần tới một năm...

Khi Vương Đại Bính đang nói về kế hoạch trong tương lai, đột nhiên sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, họ bắt đầu quay mặt nhìn xung quanh.

Mấy người này bao gồm cả Diêu Nguyên trong đó, bởi vì trong tích tắc đó, đột nhiên anh cảm thấy rợn gai ốc, nếu nói là nguy hiểm nhưng cũng chưa hẳn là nguy hiểm, nếu nói không phải là nguy hiểm nhưng cảm giác của anh lại cho biết rằng có nguy hiểm gì đó đang đến gần.

Đúng vậy, chính trong tích tắc khi này, tất cả các vị tiên tri có mặt ở đó đều cùng lúc cảm nhận được cảm giác rợn tóc gáy này, trong đó cảm nhận rõ nhất chính là Diêu Nguyên, Trương Hằng và Val.

Sau khi cảm nhận được cảm giác rợn tóc gáy này, các vị tiên tri này không hẹn nhau mà cùng lúc đi tìm kiếm Diêu Nguyên trong hội trường, rất nhanh chóng, những người này đã tập trung bên cạnh Diêu Nguyên, và Diêu Nguyên cũng phát hiện ra có gì đó không ổn, anh đã rời khỏi đám đông trước, đi tới khu vực bên ngoài hội trường, chờ cho đến khi các vị tiên tri này đi đến bên cạnh mình rồi anh mới nói với Trương Hằng và Val là:

- Tôi cảm nhận được nguy hiểm, cũng không biết có phải nguy hiểm hay không, tóm lại là một cảm giác sờn gai ốc khó mà hình dung, anh và Val cũng như vậy đúng không?

Trương Hằng và Val liền gật đầu và những kẻ tiên tri còn lại cũng gật đầu biểu thị đồng ý, cùng lúc đó Nhâm Đào cũng phát hiện em gái của anh Nhâm Trừu Nguyệt dường như đã gặp phải chuyện gì đó đang chạy vội tới, tương tự, ngay cả Thích Hiếu Điều đang nói chuyện với em gái anh cũng vội vàng chạy tới.

Ngay lập tức Diêu Nguyên thuật lại tình hình này cho hai kẻ tư duy này nghe, đồng thời anh nhìn về hướng Val và nói:

- Val, cô cảm thấy thế nào? Có nhìn thấy các thước phim gì của tương lai không?

Val chần chừ trong giây lát rồi lắc đầu nói:

- Không có, cái tôi nhìn thấy là những thước phim tương lai vô cùng bình thường, toàn bộ đều là những cảnh sinh hoạt ngày thường, không giống như có nguy hiểm gì đó đang tiếp cận.

Diêu Nguyên nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, giống như là có một thứ gì đó vô cùng quan trọng đang chịu sự uy hiếp vậy, hoặc là mối nguy hiểm nào đó đang đến gần. Sự nguy hiểm cảm nhận được lần này hoàn toàn khác với những lần trước, không phải là dự cảm nguy hiểm đơn thuần. Cảm giác này kỳ lạ quá, không cách nào hình dung nó.... Nhâm Đào, Thích Hiếu Điều, các anh nói liệu đây có phải nền văn minh vũ trụ cấp cao đang lặng lẽ quan sát chúng ta từ xa không?

Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều đưa mắt nhìn nhau, Nhâm Đào lắc đầu nói trước:

- Khả năng này không cao lắm. Đầu tiên tàu Hi Vọng của chúng ta cách hành tinh gần nhất cũng phải mất hơn một trăm năm ánh sáng, đây là một không gian vũ trụ tối tăm, khoan nói chuyện khác, chúng ta tới đây mới chỉ là hơn một năm, nguồn sáng chúng ta phát ra ngoài vũ trụ mới đi được hơn một năm, cho dù các nền văn minh khác muốn phát hiện chúng ta, ít ra thì cũng phải mất trăm năm nữa mới có thể phát hiện được nguồn sáng do tàu Hi Vọng phát ra bên ngoài.

Thích Hiếu Điều gật đầu nói:

- Đúng vậy, tốc độ ánh sáng là tốc độ cao nhất trong vũ trụ, điều này là một chân lý không thay đổi, tàu Hi Vọng của chúng ta dừng lại ở đây, thật

sự là lúc nào cũng phát ra các bước sóng điện tử và nguồn sáng ra xung quanh, nhưng mà tốc độ của các thông tin này cũng chỉ là tốc độ ánh sáng, nếu mà các nền văn minh khác muốn phát hiện ra chúng ta thì ít ra cũng phải đợi một trăm năm sau mới phát hiện được, trừ phi trong phạm vi một hai năm ánh sáng xung quanh có nền văn minh vũ trụ khác tồn tại, nhưng mà xung quanh đây cái gì cũng không có, nền văn minh vũ trụ khác tới đây làm gì? Cho nên khả năng xảy ra chuyện này là dưới một phần trăm tỷ triệu.

Diêu Nguyên suy nghĩ một chút, anh cũng biết những gì hai người nói là sự thật, bởi vì vũ trụ thật sự quá lớn, tàu Hi Vọng dừng lại ở chốn hư không này, thông tin của nó nếu muốn truyền tới hệ thiên hà gần nó nhất thì ít ra cũng phải mất hơn một trăm năm. Trong khoảng thời gian này, ở phía xa tuy là có nền văn minh cấp cao tồn tại thì khi họ quan sát khoảng hư không này cũng chỉ nhìn thấy một màn đêm tịch mịch, bởi vì cái họ “nhìn thấy” chính là thông tin một trăm năm trước ở đây.

Nếu như không có liên quan đến nền văn minh vũ trụ cấp cao, vậy thì liên quan đến cái gì đây?

- Tinh thể.

- Hiểm họa vũ trụ.

Sau khi Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều suy nghĩ hồi lâu, hai người gần như phát biểu cùng lúc.

- Hả? Nói như vậy có nghĩa là gì?

Diêu Nguyên liền tò mò hỏi.

Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều đưa mắt nhìn nhau. Nhâm Đào làm một động tác biểu thị sự lười biếng nên Thích Hiểu Điều đành phải giải thích:

- Rất đơn giản, nếu đã không phải là nền văn minh ngoài hành tinh đang nhìn trộm chúng ta, như vậy thì khả năng lớn nhất là sắp xảy ra thiên tai cấp vũ trụ gì đó, giống như trước kia, khi chúng ta ở khu vực tiểu hành tinh vậy, tinh cầu, thậm chí là thiên tai trên cấp tinh cầu, đừng nghĩ tàu Hi Vọng cách hệ hành tinh gần nhất cũng phải trên hàng trăm năm ánh sáng, nhưng mà một khi xung quanh xảy ra sự bùng nổ hành tinh mới, ở đây chúng ta vẫn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi bức xạ điện từ, thậm chí nếu có tinh thể gì đó như lỗ đen sinh ra, hơn một trăm năm ánh sáng thật sự không phải là một khoảng cách an toàn.

Đột nhiên Diêu Nguyên sững người, anh nhớ ra thảm họa xảy ra ở khu vực tiểu hành tinh rồi. Lúc đó một tinh cầu mới ra đời đã xảy ra sự đột biến, từ đó dẫn tới sự thay đổi quy mô lớn của trọng lực bên trong thiên hà, lúc đó xém chút nữa là tiêu diệt toàn bộ loài người, hơn nữa đó chẳng qua chỉ là một sự biến động nhỏ trong hệ thiên hà thôi, không là gì so với sự bùng nổ tinh cầu, nếu như thật sự ở xung quanh đây xảy ra sự bùng nổ siêu tinh cầu mới thì tàu Hi Vọng dừng lại ở đây thật sự không hề an toàn.

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ yêu cầu trung tâm giám sát tiến hành mở rộng quan sát các khu vực xung quanh....

- Hi vọng lần này loài người chúng ta có thể may mắn một chút. Chuyện này mọi người đừng truyền ra bên ngoài, để tránh mọi người lo lắng.

Diêu Nguyên nghĩ một chút rồi nói:

- Trương Hằng, anh có năng lực tiên tri mạnh nhất, bất cứ lúc nào anh cũng phải chú ý xem có dự cảm nguy hiểm gì không. Val, cô là kẻ tiên ngôn duy nhất, hễ cô nhìn thấy bất kỳ thước phim tương lai nào thì phải báo ngay cho chúng tôi biết, cho dù là một thước phim không có gì rõ ràng, cô đã rõ chưa?

- Để chúng ta chờ xem, sự nguy hiểm lần này rốt cuộc là đến từ nơi đâu!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 291: Im Lặng

Tàu Hi Vọng đã rời khỏi lỗ hổng vũ trụ khoảng nửa năm. Nhưng trong khoảng thời gian này, nó chỉ thực hiện được hai lần bước nhảy không gian...

Đúng vậy, tuy rằng hiện tại tàu Hi Vọng đã được cải tạo bằng mạch năng lượng, với năng lượng được cung cấp từ lò phản ứng tổng hợp khí Hidro thì gần như cứ hai mươi bốn tiếng đồng hồ, tàu có thể thực hiện được hơn mười bước nhảy. Việc ba tháng chỉ thực hiện được một bước nhảy là điều không thể.

Thế nhưng, bước nhảy siêu tốc chính là sự chuyển đổi không gian bất quy tắc, không có cách nào có thể khống chế hoặc đoán trước được. Mà hiện tại, với kinh nghiệm từ hai lần trước, tàu Hi Vọng đã có thể hoàn toàn kiểm soát được sự chuyển đổi không gian, cũng có nghĩa là xác định được vị trí mà mình sẽ đến. Hơn nữa, vị trí chênh lệch khi thực hiện bước nhảy không gian cũng sẽ không quá mười năm ánh sáng.

Theo như tin tức mà Zero đã tiết lộ, đây là nền văn minh vũ trụ cấp độ 6, cũng tức là nền văn minh vũ trụ tầm trung đã bước vào giai đoạn cuối. Tại đây, có thể xây dựng được cánh cửa liên sao với quy mô của nền văn minh vũ trụ đỉnh cao một cách hoàn chỉnh và ổn định. Có như vậy mới có thể chạm đến giới hạn của khoa học kỹ thuật, nói cách khác chính là kỹ thuật thăm dò không gian. Nhưng để ứng dụng vào bước nhảy không gian thì đòi hỏi cần phải có thêm một số công nghệ tính toán ngẫu nhiên tiên

tiến, cùng với kỹ thuật phân tách mắc xích lượng tử... Loại công nghệ mà con người chưa từng biết đến.

Nói tóm lại, với nền văn minh cấp độ 2, con người muốn nhận được những đãi ngộ vượt mức mà chỉ có nền văn minh cao cấp mới có được, thì phải thực hiện được việc kiểm soát bước nhảy không gian.

Theo những tính toán của Zero, tàu Hi Vọng muốn thuận lợi đến đúng vị trí của Noah số hiệu 1 thì cần khoảng năm lần thực hiện bước nhảy không gian. Hơn nữa, cả năm lần đều phải kiểm soát được. Theo đó, cứ mỗi ba tháng thực hiện được một lần bước nhảy không gian, vậy thì năm bước nhảy này cần khoảng mười lăm tháng. Ngoại trừ ba tháng dừng lại tại lỗ hổng vũ trụ, tàu Hi Vọng còn phải dừng lại tại bốn khu vực nữa, tương đương với thời gian là 1 năm.

Đây thực sự là một mối nguy khó có thể tưởng tượng được, bởi vì không ai biết sau khi thực hiện bước nhảy sẽ phải đối mặt với cái gì. Các sinh vật ngoài hành tinh hay là thảm họa tự nhiên? Chưa kể là sau khi thực hiện bước nhảy cần phải dừng lại ba tháng, trong khoảng thời gian này, không có cách nào có thể thực hiện bước nhảy một lần nữa, nếu không, những bước nhảy không gian đã được kiểm soát trước đó xem như lãng phí. Nói cách khác, nếu như không muốn thất bại trong gang tấc, thì dù cho có gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, cũng phải kiên trì ở lại ba tháng.

Chính bởi vì như thế, cho nên khi còn chưa tiến hành bước nhảy không gian lần thứ nhất, tàu Hi Vọng đã lựa chọn giải pháp an toàn là nán lại trong lỗ hổng vũ trụ, đồng thời, lập ra kế hoạch phải thực hiện trong một năm tới. Đó là... Hành trình im lặng!

Đây là một kế hoạch có liên quan đến sự phát triển của toàn bộ cư dân trên tàu Hi Vọng và sự tồn vong của hàng chục ngàn người trên Noah số hiệu 1. Sự kiện này có đủ tầm cỡ để ghi vào sử sách, bởi vì nó có khả năng ảnh hưởng đến tương lai của nhân loại hàng trăm triệu năm tới. Một khi

thành công, khoan hãy nói đến những nhân tài trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, chỉ riêng hàng chục ngàn binh sĩ ưu tú đến từ các quốc gia khác nhau trên Địa Cầu cũng để khiến lực lượng phòng ngự với số lượng ít của tàu Hi Vọng xảy ra sự thay đổi về chất.

Đó là chưa kể đến số lượng lớn những đứa trẻ mới sinh cùng với những người may mắn sống sót trên tàu Noah số hiệu 1...

Hành trình im lặng là kế hoạch thích hợp nhất cho tất cả những điều này, hoặc có thể nói... Nó chính là kế hoạch cứu tàu Noah số hiệu 1 có tính khả thi nhất.

Sau lần thứ nhất tiến hành bước nhảy không gian có kiểm soát, tàu Hi Vọng còn phải thực hiện tổng cộng bốn bước nhảy nữa, thời gian giảm xóc lên đến một năm. Mỗi một lần thực hiện bước nhảy sẽ phải dừng lại khoảng ba tháng, và trong khoảng thời gian đó, không có cách nào tiến hành bước nhảy không gian được. Dĩ nhiên, nếu như thật sự rơi vào bước đường cùng, thì chắc chắn phải thực hiện bước nhảy không gian, nhưng cái giá phải trả chính là những bước nhảy không gian có kiểm soát trước đó sẽ hoàn toàn bị xóa bỏ và hiển nhiên, sẽ phải mất thêm mười lăm tháng nữa để làm lại từ đầu.

Cho nên, khoan hãy nói đến việc Zero có bằng lòng trả giá năm bước nhảy không gian vì tàu Hi Vọng hay không, mà chỉ nói riêng về vấn đề thời gian thì cũng đã không cho phép. Bởi vì Zero từng nói với Thích Hiệu Điều rằng Noah số hiệu 1 hiện đang dừng lại tại một hành tinh có vật sống, theo như “Nguyên lý” thì khoảng ba đến năm năm sau, mảnh vỡ của sao Nơ-tron sẽ tập kích tinh hệ của hành tinh này này, giống như đối với tinh cầu mới lúc trước. Chính vì vậy, trong tình huống đã chậm trễ hơn một năm, khoảng thời gian tới, không thể để xảy ra sai lầm dù chỉ là một lần, bằng không thì rất có thể sẽ không cứu được những người trên tàu Noah số hiệu 1.

Hơn nữa, theo như những gì Zero nói, trong suốt hành trình, không riêng gì thảm họa vũ trụ, mà bởi vì tàu Noah số hiệu 1 đã phát tín hiệu ngẫu nhiên, không có phương hướng cố định, nên rất có thể các nền văn minh vũ trụ ở khu vực gần đó sẽ nhận được tín hiệu và tiến đến. Dĩ nhiên, nếu như với khoảng cách quá xa, thì không cách nào có thể tiếp cận được Noah số hiệu 1 trong vòng ba đến năm năm. Khoảng cách di chuyển dựa trên kỹ thuật điều hướng cong có thể đạt từ 60 đến 140 năm ánh sáng, nghe thì có vẻ to lớn thật, nhưng theo như kích thước của toàn bộ vũ trụ và mật độ tồn tại của các nền văn minh thì có lẽ ngay cả một nền văn minh tiếp cận Noah số hiệu 1 cũng không có.

Nhưng thực tế thông thường càng ly kỳ và khúc chiết (*) hơn so với tiểu thuyết. Không ai dám khẳng định trong vòng 60 đến 140 năm ánh sáng không có bất kỳ một nền văn minh vũ trụ nào tồn tại. Hơn nữa, nếu như có nền văn minh nào đó có thể bắt được tín hiệu thì nhất định nó có kỹ thuật điều hướng cong. Bởi vì không có được kỹ thuật đó thì không thể nào phát triển đến mức có thể dùng năm ánh sáng làm đơn vị để tính toán khoảng cách trong vũ trụ. Vậy thì chắc chắn không thể nào bắt được tín hiệu.

Nói một cách đơn giản hơn, nếu như không có nền văn minh vũ trụ nào tiếp cận Noah số hiệu 1 thì xem như không có gì để nói. Còn nếu như có, thì dù cho trình độ khoa học của nền văn minh đó có kém thế nào đi nữa, ít nhất nó cũng có được kỹ thuật điều hướng cong, cũng tức là tương đương với nền văn minh vũ trụ cấp độ 2 đỉnh cao, hoặc có thể là nền văn minh vũ trụ cấp độ 3. Với cấp độ như vậy cũng đã mạnh hơn nhiều so với thương nhân vũ trụ.

Chưa kể, còn có thể sẽ xuất hiện nền văn minh Wormhole. Đó là nền văn minh đã vượt qua các cấp độ của nền văn minh cấp thấp, bước vào cấp độ trung gian, có thể là bốn, thậm chí là năm hoặc sáu. Nếu một tồn tại như vậy xuất hiện, thì quả thực các nền văn minh cấp thấp sẽ chẳng khác nào ruồi bọ, chỉ có thể chấp nhận bị xâm lược. Số lượng đã không còn là thứ

mà những nền văn minh như Wormhole bắn khoản nữa. Theo như tư liệu của các thương nhân vũ trụ, thì một nền văn minh trung cấp có thể đè bẹp các hành tinh có kích thước cỡ Địa Cầu, sau đó trực tiếp trích xuất các khoáng vật và năng lượng. Cách thức như vậy quả thật rất khó có thể tưởng tượng được.

Chính bởi vì thế, với tư cách là nền văn minh vũ trụ cấp hai đỉnh cao, cũng tức là chỉ mới chạm đến cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật lần thứ tư đỉnh cao, còn chưa đạt đến khoa học kỹ thuật của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, thì khi đối mặt với bất kỳ một nền văn minh nào trong vũ trụ, tàu Hi Vọng cũng chỉ là một tồn tại yếu kém. Theo số lần bước nhảy không gian tăng lên, khoảng cách tiếp cận tàu Noah số hiệu 1 cũng ngày càng gần hơn, vậy thì có thể sẽ ngày càng có nhiều nền văn minh vũ trụ hơn. Trong trường hợp này, ba tháng chờ đợi chính là một sự dày vò y hệt như đánh bạc, muốn tránh né các nền văn minh vũ trụ khác một cách hiệu quả nhất, thì phải lẩn trốn được chúng.

Đúng vậy, trong ba tháng chờ đợi Zero tiến hành bước nhảy không gian có thể kiểm soát lần đầu tiên, các nhân viên cấp cao, và một lượng lớn các chuyên gia chiến lược chiến tranh của tàu Hi Vọng đã cân nhắc đến đủ mọi hậu quả khác nhau của bước nhảy không gian. Loại trừ thảm họa vũ trụ, mỗi nguy hiểm không thể kháng cự, thì thứ nguy hiểm nhất chính là những nền văn minh vũ trụ không biết tốt hay xấu kia. Tuy nhiên trong trường hợp tàu Hi Vọng hiện vẫn còn có tiềm năng phát triển cực lớn thì việc liều mạng với những nền văn minh lâu đời đã bắt đầu bước vào giai đoạn thoái hóa trong vũ trụ quả là một quyết định không có lý trí.

Việc này có thể so sánh với chân trần và mang giày. Tại sao “mang giày” cần phải đi liều mạng với “chân trần” cơ chứ? Huống hồ, “mang giày” còn có tiềm lực cực lớn nữa. Chỉ cần có thời gian tích lũy, thì nó có thể trở nên mạnh mẽ hơn “chân trần” rất nhiều. Lúc này mà đi liều mạng mới gọi là ngu xuẩn, chính bởi vì thế, nên những chuyên gia này đã vắt óc

nghĩ ra một phương án thích hợp nhất để giải cứu những cư dân trên tàu Noah số hiệu 1 một cách nhẹ nhàng và thoải mái nhất... Đó chính là hành trình im lặng.

Một suy luận khá nổi bật trong các cuộc thảo luận của con người về sự tồn tại của người ngoài hành tinh chính là suy luận có tên Khu rừng tối. Đơn giản mà nói, hiện tại, tốc độ tối đa của vũ trụ là tốc độ ánh sáng, và nó không thể đi xuyên qua không gian, thời gian,... Khi áp dụng một vài biện pháp lẩn trốn, mỗi một nền văn minh vũ trụ muốn đi đến vị trí của một nền văn minh khác thì cần phải tiêu hao gần mấy trăm ngàn, thậm chí là vài vạn năm. Bởi vì một chuỗi những nghi ngờ và không tin nhiệm cho nên các nền văn minh không thể không che giấu bản thân, khiến cho đối phương không tìm thấy vị trí chính xác của mình.

Vậy nên, theo như lý luận này, vũ trụ hiện tại yên tĩnh đến mức dường như chỉ có con người tồn tại, ngoài ra không hề có bất kỳ một chủng tộc trí tuệ nào khác là bởi vì những chủng tộc khác đều đang ẩn mình trong bóng tối, ai cũng không muốn đối phương phát hiện. Lần này tàu Hi Vọng cũng dùng cách thức tương tự như vậy, toàn bộ hành trình đều trải qua trong yên tĩnh, không để lộ sự hiện hữu của mình. Về phần cách thức cụ thể thì... Tất cả các nguồn sáng ở vỏ tàu đều được tắt. Đồng thời, lớp vỏ ngoài của tàu cũng đã được tiến hành cải tạo trong hai tháng. Tàu được trang bị thêm một tầng thiết bị sản sinh hạt Genesis, cùng với đó, một lớp vỏ che chắn bằng các hạt Genesis cũng được thiết lập. Nói cách khác, toàn bộ tàu Hi Vọng sẽ được bao bọc bởi các hạt Genesis chống khuếch tán, cho nên tất cả những tín hiệu bên và tin tức bên trong tàu sẽ không bị truyền ra ngoài.

Hơn thế nữa, tàu Hi Vọng cũng sẽ tắt hết tất cả các nguồn sáng cùng với thiết bị thăm dò, lúc này, trong vũ trụ mênh mông, con tàu chẳng khác gì một khối thiên thạch. Và lại, kích thước của tàu cũng không hề giống tàu mẹ của một nền văn minh nào (trừ nhân loại), cho nên dù những nền văn minh khác có phát hiện ra tàu từ xa thì chỉ cần không bị nhìn thấy dưới ánh

sáng trực tiếp, bọn họ cũng sẽ bỏ qua nó. Bởi vì không có bất kỳ nền văn minh nào trong vũ trụ dùng cách thức im lặng như vậy để tồn tại. Kết quả dò thám là tương đối, nếu một nền văn minh bảo trì sự yên tĩnh thì chẳng khác nào trở thành kẻ điếc, kẻ mù, nhưng chỉ có chính bản thân mình trở thành kẻ điếc, kẻ mù, còn những nền văn minh khác thì vẫn luôn mở to mắt dò xét, cho nên... Khi đó, kết quả của một nền văn minh im lặng chỉ có thể dựa vào vận mệnh quyết định. Có bị phát hiện hay không? Sau khi bị phát hiện thì có bị công kích hay không?... Những điều này bản thân nền văn minh đó cũng hoàn toàn không biết được. Đây gọi là mua dây buộc mình (*).

Nhưng tàu Hi Vọng thì khác...

Có rất nhiều người có thể dự đoán trước được nguy hiểm, đồng thời, còn có một Dự ngôn giả có thể “Nhìn thấy” được một đoạn ngắn tương lai trong vòng một tháng...

Chính vì vậy, tàu Hi Vọng mới có đủ can đảm để thực hiện kế hoạch hành trình im lặng, đồng thời, đó cũng là sự đảm bảo lớn nhất khiến Điều Nguyên có lòng tin đối với lần cứu viện tàu Noah này!

Còn sáu tháng và hai lần thực hiện bước nhảy không gian...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 292: Tâm Lý Phức Tạp

Còn lại sáu tháng nữa nhưng cách nhảy vọt có thể kiểm soát tiếp theo còn ba tháng, trong vòng ba tháng, tàu Hi Vọng muốn ở lại khoảng vũ trụ này để nghỉ ngơi.

Trên thực tế, lần nhảy vọt này khiến mọi người trên tàu Hi Vọng trông đợi, đó là một loại cảm xúc pha lẫn giữa vui mừng và thất vọng, một loại tâm trạng phức tạp rất khó diễn đạt.

Bởi vì vị trí của lần nhảy vọt này lại nằm trong dải ngân hà, đúng vậy, là một hằng tinh, nhiều hành tinh dạng khí, mười mấy hành tinh kiểu Trái Đất cùng với vô vàn tiểu hành tinh bao la trong dải ngân hà. Hằng tinh có màu vỏ quýt, to hơn nhiều so với mặt trời của Trái Đất trong Thái Dương Hệ, cả một thiên hà của dải ngân hà cũng to hơn Hệ Mặt Trời gấp nhiều lần.

Đây thật sự là một mảnh đất phúc trời cho.

Đúng vậy, theo lời ZERO và thông tin chính xác từ những thương nhân ngoài vũ trụ cho biết rằng, bất kỳ nền văn minh của chủng tộc nào ngoài vũ trụ khi tìm được một hành tinh sống sau ba đến năm năm đều sẽ gặp phải sự tấn công của mảnh vỡ sao Nơ-tron, nhưng mà hành tinh chết thì sẽ khác. Chỉ cần là hành tinh không có sự sống, vậy thì bạn có thể ở lại trên đó cả tỷ vạn năm, chỉ cần là một tinh cầu sống và thiên thể trên tinh cầu ấy không xảy ra vấn đề gì to tát, vậy thì bạn có thể sống mãi mãi trên đó.

Còn về việc biến một hành tinh chết thành một hành tinh sống, chuyện đó không hề tồn tại trong vũ trụ. Chỉ ít, nó không tồn tại trong văn minh vũ trụ cấp chín, có lẽ một nền văn minh vũ trụ thần kỳ nào đó đã có thể làm được nhưng đó đều là tin đồn mà thôi, bởi vì có một vấn đề quan trọng nhất, một hành tinh chết không thể nào sản sinh ra “sự sống”. Căn cứ theo định luật bảo toàn sự sống, nếu thật sự muốn cải tạo hoàn toàn môi trường của một tinh cầu (văn minh vũ trụ cấp ba có thể miễn cưỡng làm được), khiến cho môi trường trở nên có thể thích hợp cho sự tồn tại của sinh vật, vậy việc đầu tiên nên làm là gì.

Không phải xây dựng một tòa nhà cao tầng gì đó, hoặc là chế tạo thiết bị môi trường gì đó, lại càng không phải chuyển người đến; nếu như muốn biến một hành tinh thành một hành tinh sống, việc phải làm đầu tiên là trồng một lượng lớn thực vật, dù cho là trên cạn hay dưới nước, đặc biệt là lấy rong biển làm thực vật sản sinh Oxy chủ yếu... Đương nhiên, nếu như có vài sinh vật vũ trụ không hít thở khí Oxy, vậy cũng phải tạo ra loại khí mà chúng hô hấp mới được.

Nếu như sự sống được bảo tồn, sự bảo tồn này không chỉ bảo tồn sinh mạng có trí tuệ, trên thực tế nó còn bao gồm sinh mạng của thực vật động vật, chỉ là sự sống mà chúng tiêu hao cực nhỏ nên nói chung không thể tính là bên trong, nhưng mà một hành tinh thì vô cùng to lớn đúng không? Muốn tích lũy sự sống của thực vật theo sự tuần hoàn của môi trường để hoàn thiện một hành tinh thì sự tiêu hao sự sống của nó lại quá lớn. Hơn nữa không phải chỉ đầu tư một lần mà là cần đổ vào rất nhiều thời gian, một tuổi đã khô héo, một hành tinh như vậy hoàn toàn không phải hành tinh sống mà chẳng khác nào cướp đi sự sống, một hành tinh bị giết chóc!

Cho nên chưa ai cải tạo sự sống của hành tinh, không phải khoa học không đạt đến trình độ, mà là căn bản không có cách nào làm như thế. Trừ phi hành tinh đó có hàng trăm kẻ thích ứng của vũ trụ, vậy thì mới có thể đáp ứng sự tiêu thụ thực vật của toàn hành tinh, cũng thỏa mãn sự tuần

hoàn sự sống thiết yếu của cả hành tinh, nhưng chủng tộc nào có thể có hàng trăm kẻ thích ứng của vũ trụ chứ. Đây không phải chuyện đùa đâu...

Chỉ có nhân loại!

Đây là lý do khiến tâm trạng của tất cả mọi người trên tàu Hi Vọng trở nên phức tạp như vậy. Trong tư liệu khoa học kỹ thuật của các thương nhân ngoài hành tinh, khi cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ tư đạt đến đỉnh cao, chỉ cần tạo ra người máy công nghệ Nano thì sẽ có được một loạt phương pháp cải biến một hành tinh, khiến cho môi người thích hợp với sự sống lại sinh sôi nảy nở đầy đủ các loại động thực vật... Đó sẽ là một hành tinh sống nhân tạo đương nhiên nó không phải “hành tinh sống”, cho nên sẽ không bị mảnh vỡ sao Nơ-tron tấn công. Trái lại, loài người vẫn có thể tận hưởng trời xanh mây trắng, tận hưởng khung cảnh cỏ xanh biển lớn trên hành tinh này, mặc dù môi trường này chỉ là giả thôi, một khi những tộc người kẻ thích ứng của vũ trụ ít hơn một trăm người, các điều kiện này sẽ bị lụi tàn, loài người sẽ lại buộc lòng sống trên vũ trụ nhưng trước khi những điều đó xảy ra, loài người có thể dừng chân ở đây ít nhất một trăm năm.

Đúng vậy, nó đã được niêm phong tại máy tính trung ương trên tàu Hi Vọng, đây cũng là hạng mục hàng đầu trong kế hoạch phát triển tương lai của nhân loại, tên nó là: Kế hoạch căn cứ.

Nhân loại ở một tinh hệ tầm thường hẻo lánh, dùng mười mấy năm để cải tạo một hành tinh giống Trái Đất, sau đó sinh sống phát triển trên đó để dân số không bị gò bó bởi kích thước của tàu Hi Vọng, cũng là để cho thế hệ mới trải nghiệm sự chân thật và quan trọng của thiên nhiên. Sinh sống phát triển ở đó hàng trăm năm, đồng thời cũng biến hành tinh này thành một căn cứ hậu cần, bắt đầu xây dựng một hạm đội quy mô lớn để tiến vào vũ trụ và thăm dò. Đương nhiên, đây là lấy công nghệ điều hướng đường cong để khám phá vũ trụ, như thế sẽ khiến loài người từng bước tiến vào

cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm và trở thành văn minh vũ trụ cấp ba, thậm chí còn cao hơn...

Đúng vậy, kế hoạch căn cứ chắc chắn là một kế hoạch chuyên biệt hoàn hảo để khôi phục năng lượng cho cơ thể con người, chỉ là kế hoạch này có vài điểm khó khăn rất lớn. Một là cải biến hành tinh cần nhiều loại trù bị khoa học kỹ thuật, thậm chí còn liên quan đến cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm. Vấn đề nan giải thứ hai là đủ thời gian, khi cải tạo ước chừng sẽ mất khoảng mười mấy năm, rất có thể khoảng thời gian cần thiết sẽ là vài thập niên thậm chí lên đến hàng trăm năm.

Nhưng cái khó khăn nhất là vấn đề thứ ba, một thiên hà trẻ hoàn hảo và an toàn mới là thứ khó tìm nhất và quan trọng nhất đối với tàu Hi Vọng.

Mà trước mắt, dải ngân hà này là căn cứ sở tại tốt nhất, một dải ngân hà to lớn, có một lượng lớn hành tinh giống Trái Đất nên có thể thuận tiện trong việc lựa chọn một tinh thể thích hợp nhất để cải tạo, dù là phương diện trọng lực, vận tốc quay và khoảng cách với hăng tinh... vv... Tinh thể thích hợp nhất mới có thể tiến hành cải tạo, đồng thời các hành tinh giống Trái Đất khác cũng đại diện cho nguồn tài nguyên khoáng sản vô hạn, mà những hành tinh dạng khí cũng có nguồn khoáng sản trạng thái khí vô tận, thậm chí những vũ khí cao cấp trong ghi chép của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm ví dụ như thành phần quan trọng của nòng súng ngắn.

Nói tóm lại, một dải ngân hà như thế với tàu Hi Vọng bây giờ mà nói là vô cùng quan trọng, cho dù chỉ là bổ sung một chút ít vật tư cho tàu Hi Vọng cũng được, hơn nữa nếu như có thể căn cứ làm theo kế hoạch chế tạo ra một chiếc mẫu hạm mới thì càng tốt hơn, nhưng tất cả đều phải từ bỏ vì phải cứu viện cho tàu Noah số 1, tàu Hi Vọng không thể dùng hạt căn bản để đẩy mạnh trang bị, bởi vì như thế sẽ trái với quán tính vận hành tự nhiên của vật thể trong vũ trụ; nếu như gần đó có bất kỳ nền văn minh vũ trụ nào thì có thể sẽ rất dễ bị thăm dò ra. Tất nhiên, tàu Hi Vọng chỉ có thể lặng

thăm di chuyển giữa vũ trụ đen kịt, hoàn toàn không thể thu thập hay đào bới được bất cứ thứ gì.

Những người trên tàu Hi Vọng đều trong trạng thái phức tạp ngóng trông việc thăm dò ra một thiên hà mới. Một thiên hà có tài nguyên khoáng sản hoàn hảo, một thiên hà hoàn mỹ có thể trở thành nền tảng mà tàu Hi Vọng có thể ở lại. Nếu như muốn nhảy vọt tự nhiên thì cho dù một trăm, một ngàn, thậm chí có thể mấy vạn lần nữa cũng không thể ngẫu nhiên nhảy vọt đến đây, cơ hội thế này... hoàn toàn trở nên lãng phí.

- Ôi, bao nhiêu tài nguyên khoáng vậy như thế, cứ vậy mà bị lãng phí hết cả rồi.

Trong nhà ăn trên tàu Hy Vọng, trưởng phòng năng lượng vừa ăn miếng thịt bò bít-tết thượng đẳng vừa thở dài với mấy người quan chức trước mặt.

Đây là ăn cảnh tượng tụ họp ăn trưa bình thường, rất nhiều nhân viên chính phủ của tàu Hi Vọng đều dùng bữa tại nhà ăn của chính phủ nhà nước, đương nhiên ngoài bữa ăn công việc, nếu bạn bỏ tiền ra cũng vẫn có thể tự mua món ăn mình thích, ví dụ dùng sườn bò non có thể làm ra món bít-tết thượng hạng, lại kết hợp với rượu vang thì càng hoàn hảo hơn, mà như thế thì cần ít nhất một nhân viên quản lý tầm trung mới đủ để tận hưởng trọn vẹn.

Lúc này, trưởng phòng năng lượng và một số nhân viên ngồi cùng nhau, họ đều là những quản lý cấp cao của chính phủ tàu Hy Vọng mà một người trong đó là Lý Văn Thành, anh ta đang ăn một chén mỳ thịt bò, nghe trưởng phòng năng lượng nói thế, anh ta chỉ thoáng nhú mày, không nói gì thêm.

Một nhân viên khác bên cạnh cũng nói:

- Đúng là vậy, mặc dù vật tư dự trữ trên tàu Hi Vọng có thể xem là dư thừa nhưng cũng đã sử dụng gần một nửa rồi. Haiz, tiêu tốn nhất chính là mấy vị nhà khoa học, tháng này hạn ngạch lại tăng lên rồi, hơn nữa hạm trưởng còn nói muốn tăng khoản đầu tư vào kế hoạch Sáng Thế Kỷ. Hạn ngạch vật tư lại tăng thêm 20%, nếu cứ tiếp tục như thế, có thể nguyên liệu trên tàu Hi Vọng sẽ giảm xuống mức cảnh báo thấp nhất là 20% mất thôi...

Những công nhân viên chức khác cũng không ngừng phụ họa, chỉ có Lý Văn Thư cười nói:

- Nhưng Sáng Thế Kỷ cũng là vũ khí chiến lược mạnh nhất của tàu Hi Vọng mà, không thể không xây dựng, huống hồ còn có tiến sĩ Ba Lệ chủ trì, trước mắt kế hoạch Sáng Thế Kỷ tiến hành rất thuận lợi, về căn bản cũng không lãng phí vật tư, tình hình trước mắt vẫn tốt vô cùng, không phải sao?

Những nhân viên cũng liên tục gật đầu, nhưng vẫn có người nói:

- Đúng vậy, Sáng Thế Kỷ có liên quan đến vấn đề sinh tồn của mọi người trên tàu Hi Vọng, thật sự không thể qua loa nhưng bây giờ cơ hội này thật quá đáng tiếc. Một dải ngân hà vừa ổn định vừa to lớn, có trời mới biết ở đó có bao nhiêu nguyên liệu, chúng ta đủ để chế tạo một chiến hạm, hay một phi thuyền to lớn như mẫu hạm của tiểu hành tinh, cũng có thể là nhiều chiến hạm bảo hộ cho chiếc mẫu hạm này, nhưng chúng ta phải từ bỏ hết thảy, chẳng phải sao? Tất cả đều vì những người trên tàu Noah số 1 kia...

Giọng nói của người nhân viên này càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng tất cả mọi người dường như không thể nghe anh ta nói gì, chỉ yên lặng ăn sạch phần ăn của mình.

Lý Văn Thành âm thầm thở dài, tình huống mà anh ta lo lắng nhất đã xuất hiện rồi.

Lợi ích quyết định một trận chiến có nên đánh hay không, năng lực quyết định trận chiến có thể đánh trong bao lâu, nhưng yếu tố quyết định trận chiến có thể tiếp tục hay không phụ thuộc vào sức chịu đựng của nhân dân hai nước.

Nói một lời vi phạm lệnh cấm, dùng máu của người một nhà để kích động người nhà là điều mà mỗi quốc gia đều sẽ làm khi đối diện với chiến tranh. Có máu của anh hùng, có máu của người vô tội, cũng có máu của người bị những tầng lớp cao cấp của nước mình đàn áp. Tàn sát một thành phố, thức tỉnh ý kiến của một quốc gia tuyệt đối không phải điều ngẫu nhiên...

Từ ngữ khí của những nhân viên này, Lý Văn Thành có thể nhìn ra sự nguy hiểm ẩn giấu. Nếu như ngay cả quần chúng nhân dân đều đã không mong muốn cứu viện tàu Noah số 1, vậy tầng lớp cao của tàu Hi Vọng sẽ thay đổi suy nghĩ tự vệ vì bản thân mình hay là có những suy nghĩ riêng.

Một mặt là máu của anh hùng chúng ta, một mặt là máu của những người dân vô tội trên tàu Noah số 1, hay là máu của những người bị ép.

- Có lẽ, nên do ta nghĩ cách rồi...

Lý Văn Thành thở dài một hơi rồi quyết định như thế, anh ta vẫn không quên bản thân mình là một Suy Luận giả, trên tàu Hi Vọng ngoài Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều ra, anh ta là Suy Luận giả thứ ba đang ẩn giấu...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 293: Binh Pháp Hắc Âm (Tiểu Z Cầu Vé Tháng)

Lý Văn Thành là trưởng phòng bộ phận nhân sự, đã sớm chuyển từ phó phòng nhân sự chính thức chuyển lên, quản lý đại bộ phận vấn đề liên quan đến nhân sự của cả tàu Hi Vọng, cũng có thể nói là một trong những nhân viên cấp cao của tàu Hi Vọng.

Anh ta cũng không thể xem như là nhân vật chịu cực nhọc nhưng năng lực của anh ta rất tốt, hơn nữa những nơi không nên tham dự thì anh ấy tuyệt đối sẽ không tham dự, mặc dù trước đây anh ta đã tự tay đào tạo rất nhiều nhân viên của nước Z trước kia, khiến họ trở thành tầng lớp cấp cao tầm trung trong chính phủ tàu Hi Vọng. Nhưng mỗi người đều lấy năng lực để quyết định, cũng không có nhận hối lộ làm của riêng gì đó, cho nên trong những năm gần đây, địa vị của Lý Văn thành càng ngày càng vững chắc, cũng đã âm thầm có chân trong chính phủ của tàu Hi Vọng, về vị trí lãnh tụ của nước Z trước đây.

Giữa những viên chức có sự qua lại với nhau, tuy nhiên vì chuyện của nhiều năm trước, một đám công nhân viên chức cấu kết tham ô làm rối kỷ cương nên đã bị sa thải một nhóm người. Trong khoảng thời gian đó, sự qua lại của các nhân viên dường như bị cắt đứt, nhiều nhất chỉ gặp nhau trên đường đi làm hoặc tan ca, chào nhau một cái rồi thôi.

Chỉ là không có cách nào ngăn chặn sự kết bạn qua lại giữa đám nhân viên công chức, mặc dù bọn họ không tham những lừa đảo hay bao che nhau chuyện gì, nhưng bình thường kết giao cũng vô cùng quan trọng. Cho

nên dần dần sau vài năm, những nhân viên bắt đầu kết bạn đồng liêu một cách bình thường.

Mà Lý Văn Thành là trưởng phòng nhân sự, lại là lãnh tụ của nước Z trước đây, hơn nữa bản thân còn đang giữ vai trò vô cùng quan trọng trong hệ thống chính phủ tàu Hi Vọng, nghe nói còn nhận được sự coi trọng của Diêu Nguyên. Cũng chính vì như thế, nhóm công nhân viên chức của nước Z trước đây rất thích kết bạn với nhau, mà mặc dù Lý Văn Thành không từ chối nhưng phàm là người kết giao với anh ta đều cảm thấy như gặp gió xuân, cảm giác như được kết bạn với vua khiến nhiều người càng ngày càng tin phục Lý Văn Thành.

Lúc này Lý Văn Thành đang pha trà cho hai người trước mặt, hôm nay vừa đúng là chủ nhật, Lý Văn Thành mời hai vị đồng nghiệp cùng uống trà, sẵn tiện trò chuyện về những việc thú vị xảy ra gần đây trên tàu Hi Vọng. Nói rồi lại nói, đột nhiên Lý Văn Thành nói đến tiết mục Tivi, trong lúc vô tình, anh ta nhắc đến tình hình của tàu Hi Vọng hiện nay.

- Tình hình bây giờ cũng rất nguy hiểm, mặc dù chúng ta đã thực hiện kế hoạch di chuyển trong yên lặng nhưng nói không chừng đến lúc nào đó sẽ gặp người ngoài hành tinh, có lẽ đến lúc đó phải chiến tranh rồi. – Lý Văn Thành thở dài, vừa uống trà vừa trò chuyện.

- Còn phải nói!

Một người đàn ông trung niên hơi mập cũng nhấp một ngụm trà rồi phàn nàn:

- Lần này sau khi công bố kế hoạch cứu vớt tàu Noah số 1, những người dân đã oán trách rất nhiều, đặc biệt là lần nhảy vọt này đã đưa chúng ta rơi vào một dải ngân hà, hơn nữa còn là một thiên hà vừa to vừa an toàn. Lần này lại khiến người dân càng không nở rời đi, nói thật, bây giờ công việc ở bộ thông tin khó lòng làm tốt.

Người đàn ông trung niên hơi mũm mĩm này là một nhân viên quản lý trung cấp của Bộ Thông tin trên tàu Hi Vọng, là một trong những công chức viên nhà nước Z lên nhậm chức trong cuộc bầu cử nhiều năm trước đây, là viên chức có tiếng nói trong bộ thông tin trên tàu Hi Vọng, thuộc về dạng quan chức nhỏ nhưng quyền hành to.

Nói đến cấu trúc chính phủ của tàu Hi Vọng, sau nhiều năm thăm dò và tiến bộ, cơ cấu chính trị của nó đã trở nên cân bằng hơn. Mỗi bộ phận về cơ bản đều áp dụng nội các chế có trách nhiệm. Ngoài việc chấp nhận thống nhất các lệnh của cấp cao nhất, mỗi bộ phận chỉ chịu trách nhiệm về những vấn đề mà bộ cần quản lý, chẳng hạn như bộ thông tin, cần hướng dẫn trao đổi thông tin của toàn tàu Hi Vọng, bao gồm một số hình thức phổ biến thông tin dựa trên truyền hình, Internet và báo chí. Những chuyện này Diêu Nguyên không thể lúc nào cũng quan tâm, cũng không thể phân phó điều gì, tất cả đều làm theo quy luật đã đặt ra, cứ vậy mà thực hiện, nhưng nếu như bộ Thông tin không làm đúng hoặc xảy ra một sự cố lớn nào đó, vậy thì người chịu trách nhiệm là những nhân viên cấp cao của bộ thông tin, tự họ phải từ chức.

Chính vì như thế, lúc người dân trên tàu Hi Vọng có ý phản nản, những nhân viên phụ trách hướng dẫn thông tin như người đàn ông béo kia sẽ phải chịu những lời khiêu nại. Xét cho cùng, người quyết định cứu viện tàu Noah số 1 là Diêu Nguyên nhưng mọi người lại chê trách bộ Thông tin không làm tốt công tác tuyên truyền và hướng dẫn. Điều này thật sự có chút bất công.

- Kỳ thật, bộ Thông tin cũng có cách làm tốt công việc của họ. – Lý Văn Thành đợi người đàn ông mập mạp kia oán thán xong, anh ta không vội mà chỉ từ tốn cười nói.

Người đàn ông trung niên mũm mĩm sừng sốt một chút, lập tức mừng rỡ nói:

- Thật vậy sao Aanh Văn Thành? Anh nổi tiếng là tháo vát, nếu đã có cách nào đó, không bằng nên giúp đỡ anh em một tay. Trong thời gian này, anh em trong bộ thông tin đều gấp gáp đến đỏ cả mặt. Bên ngoài tàu Hi Vọng là một khoảng thiên hà bao la và thoải mái, có rất nhiều vật liệu và khoáng chất, nhưng chúng ta chỉ có thể đứng yên ở đây không nhúc nhích. Vẫn còn hai lần bước nhảy tiếp theo cần thực hiện, nói thật, ít nhất có 30% người dân hoài nghi về việc có nên cứu viện tàu Noah số 1 không...

- 30%?

Một người đàn ông trung niên khác bên cạnh cười ha ha nói:

- Cái này là nói dối đấy, tôi tin rằng một nửa người dân có thái độ hoài nghi. Nên biết rằng tàu Hi Vọng của chúng ta đang phát triển rất tốt, và dân số cũng rất nhanh sẽ đạt đến ngưỡng giới hạn của tàu Hi Vọng. Trừ phi có thể chế tạo ra một tàu mẫu hạm khác, nếu không nhiều nhất trong vòng mười năm nữa, tàu Hi Vọng sẽ chật chội đông đúc vô cùng, và với sự xuất hiện của hàng chục ngàn người trưởng thành, vật tư sẽ trở nên eo hẹp. Đừng nói về những nguy hiểm trên con đường này, còn có những nguyên thủ của nhiều quốc gia trên Trái Đất trước kia, ha ha, 30% cái gì chứ.

Những người còn lại đều không mở miệng phản bác bởi vì những lời của người đàn ông trung niên này nói đều là sự thật. Trước mắt, tất cả trên tàu Hi Vọng đều phát triển thuận lợi, cho dù là dân số hay chất lượng cuộc sống cũng đều rất tốt, còn có khoa học tiên bộ, chỉ cần đủ thời gian và sự tích lũy thì việc đạt đến văn minh vũ trụ cấp ba là chuyện chắc như đinh đóng cột, cần gì phải mạo hiểm nhiều như vậy để cứu những nguyên thủ của Trái Đất trước đây.

Có trời mới biết trên đó có bao nhiêu ông tai to mặt lớn của chính phủ trên Trái Đất cũ... Lúc trước những người địa vị cao trên Trái Đất cũng đã vứt bỏ đám người bọn họ mà.

Đương nhiên, mặc dù Diêu Nguyên lấy uy quyền to lớn của mình để quyết định, đúng là không có ai dám phản đối hay có suy nghĩ dám phản đối nhưng trong lòng vẫn rất chần chừ và phức tạp; đây cũng là một chuyện khó tránh khỏi, và đó cũng là thực tế của tàu Hi Vọng hiện giờ, đang có một dòng nước xiết âm thầm chảy.

Lý Văn Thành lại nhấp một ngụm trà, vừa cười vừa nói:

- Mặc kệ có bao nhiêu người trong lòng đang do dự, hiện giờ bộ thông tin thực sự đang phải chịu một áp lực rất lớn, vậy nên vì sao các anh không nhằm vào tình hình hiện tại để quay một bộ phim phóng sự đi?

- Phim phóng sự?

Mấy người khác đều hiếu kỳ thì thầm, người đàn ông trung niên mỉm cười hỏi thẳng:

- Chiếu đoạn phim phóng sự thế nào? Phim tuyên truyền về chính phủ của Trái Đất trước kia à? Hay là bộ phim về anh hùng trong chiến tranh?

Lý Văn Thành lắc đầu nói:

- Tôi nói là tình hình trước mắt, rất có thể chúng ta sẽ giao chiến với người ngoài hành tinh đấy. Vậy thì tại sao không quay lúc chúng ta chiến đấu với đám thương nhân ngoài hành tinh, chúng ta sẽ tấn công vào nội bộ tàu Hi Vọng, binh sĩ phòng ngự của chúng ta bằng mọi giá sẽ chiến đấu với chúng. Chúng nó hung tàn như thế, chắc chắn sẽ bắt người dân chúng ta làm tù binh, hơn nữa sẽ tìm một nhà chuyên gia có thực lực. Lúc chúng ta tuyên truyền sự việc này, dân chúng nên tự bảo vệ như thế nào, nơi nào thích hợp nhất để ẩn nấp, tình hình nào thích hợp để bảo vệ tính mạng, đây chẳng phải là phim phóng sự phù hợp nhất cho bộ thông tin lúc bấy giờ sao?

Mọi người xung quanh đều ngẩn ra, bọn họ đều buông ly trà trong tay, có chút do dự nhìn về phía Lý Văn Thành, người đàn ông mũm mĩm nói thêm:

- Anh Văn Thành... Chuyện như thế, nếu như thật sự đi tuyên truyền, chẳng phải người dân sẽ oán thán nhiều hơn sao? Họ sẽ càng sợ hãi chiến đấu với người ngoài hành tinh, sẽ dẫn đến khủng hoảng đó. Hơn nữa tổng thống cũng sẽ bị động... Anh Văn Thành, anh đừng đi theo con đường mòn của mấy nghị viên bị sa thải trước kia chứ.

Những lời này hơi mang tình cảm riêng, những nghị viên trước kia bị đuổi là ai? Là những người lên kế hoạch công kích quyền lực của Diêu Nguyên, dẫn đến một số lời đồn bất lợi cho Diêu Nguyên, cáo buộc Diêu Nguyên đưa ra quyết định lung tung dẫn đến chiến tranh. Nhưng với sự uy tín và sự ủng hộ mà Diêu Nguyên nhận được lúc bấy giờ, lời đồn đãi và cách làm như vậy còn có khả năng thành công không? Hoàn toàn không! Hơn nữa, Diêu Nguyên là người nước Z ở Trái Đất, bây giờ những nhân viên nhà nước Z ở Trái Đất càng không có khả năng âm thầm trao đổi những âm mưu bất lợi cho Diêu Nguyên, cái này gọi là dùng mộng để quyết định suy nghĩ, nhưng lại thật sự là quyết định có khả năng nhất mà mỗi người có thể làm.

Lý Văn Thành nở nụ cười, đáp:

- Làm sao có thể chứ, mọi người nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ đưa ra đề nghị thôi. Hơn nữa tổng thống là người công bằng liêm chính, những điều anh nói chỉ cần là sự thật, chỉ cần không có mưu mô gì, quang minh chính đại mà nói, vậy thì anh ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện vu oan bất cứ người nào, bây giờ chẳng lẽ tàu Hi Vọng không nguy hiểm sao? Vậy thì sớm làm tốt công tác tư tưởng cho người dân, giảm khả năng bị uy hiếp và tổn thương trong lúc chiến tranh. Đây đã là công lao của bộ thông tin rồi, còn về phần người dân thế nào... Chi bằng chúng ta đánh cược đi, bộ thông tin đi tuyên truyền theo lời tôi nói, bảy ngày sau, nếu như người dân vẫn hoài nghi bất

mẫn với quyết định cứu viện tàu Noah số 1, vậy thì tôi sẽ lập tức nhận lỗi và từ chức, hơn nữa sẽ nói rõ lần tuyên truyền này của bộ thông tin là chủ ý của tôi, lấy đó để giảm trách nhiệm của bộ thông tin, thấy thế nào?

Người đàn ông trung niên mồm mĩm hơi lung lay, nhưng vẫn vừa cười vừa nói:

- Anh Văn Thành nói đùa rồi, trách nhiệm có quy định của trách nhiệm, trách nhiệm của bản thân tuyệt đối không thể đẩy cho người bên cạnh, hơn nữa anh Văn Thành lại là người tháo vát, tôi không ngại đưa đề nghị này với trưởng phòng của chúng tôi, nhưng về phần rốt cuộc thế nào thì vẫn phải do ông ta suy xét. Ha ha ha, tôi chỉ là nhân viên nhà nước tầm trung thôi...

Cứ như vậy, ba ngày sau đó, báo chí của tàu Hi Vọng, Tivi, Internet thay đổi bài hát mừng cảnh thái bình trước kia. Từ quan điểm đã xem tàu Hi Vọng đẹp thế nào đã chuyển thành giới thiệu những mối nguy hiểm khác nhau trong vũ trụ, bao gồm các cấp độ của nền văn minh vũ trụ ở tinh cầu khác, và những trận chiến trước đó với các thương nhân vũ trụ, số người chết của các binh sĩ phòng vệ và số người đang thực hiện nghĩa vụ quân sự, còn có số lượng quân nhân trên tàu Hi Vọng...

Trong một tuần thay đổi tuyên truyền, ý kiến của người dân càng ngày càng lưỡng lự về hành động cứu hộ tàu Noah số 1, ngay cả quốc hội cũng đã đưa ra một bài khảo sát ý kiến công chúng về vấn đề này, nhưng một tuần vẫn chưa kết thúc, ý kiến của người dân đã gần như đảo ngược. Hơn 60% số người bắt đầu ủng hộ hành động cứu viện, bởi vì trong khoảng thời gian này bài tuyên truyền cũng lộ ra thông tin những thành phần chủ yếu của tàu Noah số 1 có hơn ba mươi ngàn binh sĩ ưu tú nhất trên Trái Đất...

Đến bây giờ, trong khoảng thời gian nửa tháng ngắn ngủi, cuộc tranh luận nội bộ còn chưa bắt đầu thì nó đã kết thúc. Tất cả người dân lớn nhỏ trên tàu Hi Vọng chỉ có một số ít người còn giữ thái độ hoài nghi về hành

động lần này, đại đa số mọi người đã đồng ý với quyết định của Diêu Nguyên.

Mà lý lịch và tên của Lý Văn Thành cũng lần nữa đặt trên bàn Diêu Nguyên

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 294: Côn Luân Và Lời Tiên Đoán

Dần dần bị cuốn theo ý của nhân loại, hơn nữa cũng dần dần hiểu ra ý nghĩa của việc cứu Noah số 1, nên mọi người đã phần nào trật tự trở lại, tiếp tục sống những ngày tháng như trước đây, bận rộn nhưng sung túc, dù có chút lưu luyến tương lai nhưng dù sao thì người dẫn đầu tàu Hi Vọng và lãnh đạo họ tiếp tục đi về phía trước vẫn là đại anh hùng Diêu Nguyên.

Thời gian cứ như vậy mà lặng lẽ trôi qua, thấm thoát đã được nửa tháng rồi, còn một nửa thời gian để tiến hành bước nhảy tiếp theo, nhưng cả dải ngân hà vẫn không có động tĩnh gì, đến lúc này, một số người đã không còn kiên nhẫn và bắt đầu nhớ đến những nguồn tài nguyên khoáng sản vô tận của thiên hà này.

- Diêu Nguyên à, dù gì cũng còn nửa tháng nữa, Waal lại không nhìn thấy bất cứ tín hiệu xấu nào ở tương lai, vậy chúng ta có thể thử đào một ít tài nguyên khoáng sản không? - Vương Quang Chính ngồi chễm chệ trước bàn làm việc của Diêu Nguyên, thấy Diêu Nguyên đang đọc công văn, anh ta liền hỏi.

Diêu Nguyên không thèm ngước mặt lên, anh nói thẳng:

- Đây không phải chủ ý của anh, nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Vương Quang Chính cười ha ha và nói:

- Diêu Nguyên, anh không biết đó thôi, vấn đề cải tiến vũ khí đã được tiêu chuẩn hoá của quân phòng ngự từ lâu đã được đưa vào trong chương trình, nhưng bởi vì kế hoạch Sáng Thế Kỷ, còn có các chiến binh liên sao loại hai của chiến sĩ liên sao, cùng với những vũ khí hạt nhân quy mô nhỏ đang trong quá trình thử nghiệm, trong chớp mắt bị trì hoãn, hơn nữa cũng không biết là đã trì hoãn bao lâu rồi, cứ tiếp tục như vậy thì không được, quân phòng ngự dù gì cũng là lực lượng phòng ngự quan trọng nhất chỉ sau các chiến sĩ liên sao trên tàu Hi Vọng, cho nên tôi đã âm thầm đi tìm những nhà khoa học để bàn tính về vấn đề vũ khí dự bị.

Dù Diêu Nguyên là người độc tài, là tổng thống trên tàu Hi Vọng, nhưng tàu Hi Vọng không phải là một nền chính trị với chế độ độc tài, còn Vương Quang Chính là thủ lĩnh chính trị, thủ lĩnh quân sự đứng thứ hai của tàu Hi Vọng, nên Diêu Nguyên cũng rất tin tưởng anh ta, không nói sẽ âm thầm đi gặp những nhà khoa học nữa, mà là âm thầm đi cải tổ đội quân phòng ngự và cả đội chiến sĩ liên sao, chỉ cần không phải là một sự cải tổ sai lầm hoặc thăng tay tước đoạt chức quyền thì Vương Quang Chính cũng có thể làm được.

Diêu Nguyên nghe đến đây liền mỉm cười, anh lắc đầu, nhìn Vương Quang Chính nói:

- Anh làm cho bọn họ khổ rồi, bọn họ không dám tự mình đến hỏi tôi, bởi vì chuyện này có liên quan đến sự tồn vong của tàu Hi Vọng, nếu như đưa ra quyết định sai lầm thì tàu Hi Vọng sẽ gặp phải nguy hiểm, bọn họ gánh vác không nổi trọng trách này, vì vậy mới ám chỉ anh đến, bọn họ từ chối chắc là vì nguồn nguyên liệu dự trữ không nhiều, không thể cung cấp được số lượng lớn vũ khí phòng ngự cho mấy ngàn binh sĩ chẳng?

Vương Quang Chính cũng cười phá lên, anh ta bưng ly trà trên bàn lên uống một ngụm rồi nói:

- Sao tôi có thể không nhìn ra suy nghĩ của bọn họ chứ, chỉ là sau khi đi kiểm tra nguồn nguyên liệu dự trữ trên tàu Hi Vọng, tôi mới thật sự kinh ngạc, từ lúc chúng ta rời khỏi tinh cầu mới đến giờ thì có được mấy năm đâu? Theo dự tính lúc đầu thì nguồn nguyên liệu có thể dùng được mấy chục năm, nhưng hiện tại chỉ còn hơn năm mươi phần trăm, năng lượng dự trữ cũng chẳng khá hơn là bao, do có phản ứng Hydro hoá nên chỉ còn hơn bảy mươi phần trăm, nhưng nghe nói một khi bắt đầu sử dụng kĩ thuật điện tử tương tự cấp cao hơn, thì hơn bảy trăm năng lượng này sẽ bị hao hụt nhanh chóng, đặc biệt là khi sử dụng kĩ thuật vận chuyển với tỉ lệ vượt qua mức hao hụt thì phần trăm năng lượng này sẽ càng thất thoát nhanh hơn... không kiểm tra không biết, kiểm tra rồi thì giật cả mình, vật tư dự trữ trên tàu Hi Vọng của chúng ta thật sự còn rất ít.

Diêu Nguyên không lên tiếng, anh cầm mấy bộ văn kiện trên bàn lên, sau khi tìm kiếm một hồi mới rút ra một tờ trong đó chuyển cho Vương Quang Chính, Vương Quang Chính xem xong, sắc mặt của anh ta càng lúc càng trở nên khó coi.

Bộ văn kiện này là do Ba Lệ viết, ghi chép về những báo cáo thành quả khoa học mới nhất, ngoài ra còn có báo cáo về nguồn nguyên liệu dự trữ của tàu Hi Vọng, đặc biệt hơn là báo cáo bàn về nguồn dự trữ này, trong báo cáo viết, hiện tại tàu Hi Vọng chỉ còn lại hơn 50% nguyên liệu, hơn 70% năng lượng dự trữ, nhìn thì thấy rất nhiều, nhưng với sự tiến bộ khoa học, bất kể là các loại thí nghiệm khoa học hay là các kiểu tạo hoá khoa học, thì tất cả đều cần tiêu hao một lượng lớn nguồn tài nguyên và năng lượng dự trữ.

Cái này còn chẳng là gì, dựa vào sự tiến bộ vốn có của nền khoa học, hiệu suất sử dụng năng lượng càng ngày càng cao, nhưng tỉ lệ năng lượng cần sử dụng cũng theo đó mà càng ngày càng khổng lồ, thật ra điều này rất dễ hiểu, ví dụ như người nguyên thủy chỉ cần lửa là có thể đáp ứng nhu cầu của cả bộ lạc, còn người cận đại lại phải cần đến dầu hỏa, than đá, gỗ, thậm

chí là điện thì mới có thể đáp ứng được, vậy còn người hiện đại? Khí thiên nhiên, nước uống, điện là ba thứ không thể thiếu, ngoài ra còn rất nhiều rất nhiều, chính là như vậy, cùng với tiến bộ khoa học, hiệu suất sử dụng năng lượng càng ngày càng cao, nhưng động thời, tỷ lệ tiêu hao nguyên liệu và năng lượng cũng càng ngày càng nhiều, đây là tiến bộ của khoa học, cũng là mối đe dọa về nguồn nguyên liệu (ở Trái Đất gọi là mối hiểm nguy của môi trường).

Một bài báo cáo như vậy, ở phần cuối sẽ dự đoán vật liệu và năng lượng hiện tại của tàu Hi Vọng nhiều nhất chỉ có thể duy trì cường độ tiêu thụ hiện tại trong ba năm. Sau ba năm, các vật liệu và năng lượng trên tàu Hi Vọng sẽ bị dùng sạch sẽ. Trước lúc đó, nhất định phải bổ sung vật liệu và năng lượng.

Vương Quang Chính nhìn vào báo cáo, sắc mặt anh ta càng trở nên nghiêm túc hơn, bởi vì theo báo cáo, vòng đời của tàu Hi Vọng chỉ có thể kéo dài trong thời gian ba năm, chỉ có ba năm... Đừng nói là trong vũ trụ, cho dù là ở Trái Đất thì chớp mắt một cái cũng đủ trôi qua. Anh ta làm sao không lo lắng, anh ta đọc xong liền nhìn về phía Diêu Nguyên, nói:

- Anh Diêu, hết cách rồi. Những lời của Ba Lệ tất nhiên tôi sẽ tin, vật tư của chúng ta quả nhiên đã đạt đến mức đó đáng báo động, vậy thì cứ dứt khoát khai thác chỗ này để đáp ứng nhu cầu bức thiết đi, anh thấy sao?

Nhưng Diêu Nguyên lại lắc đầu nói:

- Không được, những chuyện khác có thể giải quyết nhưng tình hình có liên quan đến việc cứu viện tàu Noah số 1, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể khai thác vật tư gì cả, hơn nữa anh Vương à, có chuyện này tôi muốn nói với anh, anh cảm thấy lúc chúng ta rời khỏi Trái Đất, vật tư và năng lượng rất ít sao?

- Làm sao có thể!

Vương Quang Chính vội vàng bác bỏ:

- Chúng ta trang bị cho tàu Hi Vọng vô cùng đầy đủ ấy chứ...

Khi nói đến phần phía sau, Vương Quang Chính hiển nhiên đã hiểu ra điều gì đó, lúc này Diêu Nguyên mới nói:

- Xem ra anh cũng phát hiện rồi, không phải vật tư chúng ta mang theo quá ít, mà là vì tàu Hi Vọng quá nhỏ. Nên biết rằng lúc chúng ta rời khỏi Trái Đất, vật tư trên tàu Hi Vọng thật sự đang mang đi đủ rồi, về cơ bản đã chất đầy tàu Hi Vọng, nhưng kết quả thì thế nào đây! Theo dự tính ban đầu vật tư có thể tiêu thụ trong vài thập niên, nhưng chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã sử dụng hết một nửa, còn lại nhiều nhất cũng chỉ đủ để duy trì trong khoảng thời gian ba năm, điều này nói lên điều gì? Điều này chứng tỏ tàu Hi Vọng của chúng ta quá nhỏ.

- Đến bây giờ cuối cùng tôi cũng biết lý do tại những nền văn minh ngoài hành tinh kia đều có kích thước mẫu hạm là một tiểu hành tinh khổng lồ, ngoài nguyên nhân dân số ra, quan trọng hơn vấn đề vật tư. Thử nghĩ đi, thứ nhất là đủ để chở một nền văn minh lên đến hàng trăm ngàn năm với sức tiêu thụ của dân số vài trăm, vài ngàn, hay thậm chí vài tỷ, vậy thì chúng cần bao nhiêu vật tư? E rằng phải khai thác sạch một hành tinh giống Trái Đất mới có thể thỏa mãn sức tiêu thụ như vậy.

Diêu Nguyên nói đến đây, anh lại rút bảng báo cáo đưa cho Vương Quang Chính:

- Nhìn xem cái này đi, một khi hoạt động cứu viện tàu Noah số 1 kết thúc, cho dù là thành công hay công, bước tiếp theo chúng ta nhất định phải hoàn thành hạng mục này, hơn nữa còn là chúng ta đảm nhiệm chính.

Trang bìa của bảng báo cáo được đánh dấu bằng chữ S kép màu đỏ, cho biết mức độ bảo mật của bảng báo cáo này. Cho đến nay, các tài liệu được đánh dấu bằng chữ S kép đều là những bí mật hàng đầu, gần như có

liên quan đến sự tồn vong của tàu Hi Vọng; bí mật về vận mệnh tương lai của loài người, mà những người đủ quyền hạn biết nội dung của S kếp chỉ có không quá năm người, Vương Quang Chính lại là một trong năm người đó.

Anh ta hiểu kỳ mở bảng báo cáo ra, phần đầu tiên của báo cáo là một bức tranh, bên trên có những số liệu chẳng chịt: cấu tạo, cấp độ, và hình minh họa chi tiết của các loại vũ khí mà tạo vật của toàn bộ bức tranh thoát nhìn lại giống một ngọn núi, đại khái giống nhìn Elip, trên hẹp dưới rộng, giống như một ngọn núi cao thẳng đứng.

- Đây là một tàu mẫu hạm thế hệ mới cho loài người mà đám Ba Lệ đã bí mật thiết kế, một chiến hạm vũ trụ khổng lồ đủ để chở hàng ngàn vạn người dân, một mẫu hàng không mẫu hạm kiểu mới có để đảm nhiệm kết hợp điều hướng đường cong và bước nhảy không gian siêu nhanh, hệ thống thân tàu là rất nhiều hệ thống chống trọng lực bên trong. Chỉ là có một điều đáng tiếc, dựa theo lực tính toán của máy tính hiện tại, e rằng năng lực trí tuệ con người không thể tính ra vẫn không thể tìm thấy hệ số cân bằng chống trọng lực của mẫu hạm cho nên con tàu này không thể hạ cánh xuống hành tinh giống Trái Đất, chỉ có thể làm tàu căn cứ ngoài vũ trụ...

- Côn Luân! Tàu mẫu hạm vũ trụ chính thức của nhân loại chúng ta!

Vương Quang Chính vừa nhìn bản thiết kế vừa nghe Diêu Nguyên giải thích bên cạnh, anh ta càng lúc càng nóng lòng hơn.

Đây là một phần tinh túy của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, cũng là nền văn minh vũ trụ cấp ba. Tạo vật của cuộc cách mạng công nghiệp năng lượng, cùng với nhiều thiết kế và khoa học kỹ thuật mà trước mắt loài người vẫn chưa đạt đến được, nhưng có thể dự tính trong vòng mười năm, dự trữ tri thức có thể tuyên bố kết thúc, về cơ bản đã có thể chế tạo một chiếc tàu mẫu hạm.

Cả con tàu mẫu hạm có chiều cao 647.400 mét, tổng chiều dài hơn 540.000 mét và tổng chiều rộng là hơn 300.000 mét; tổng kích thước khung sườn to hơn hàng nghìn lần so với tàu Hi Vọng hiện tại, thậm chí còn nhiều hơn thế. Bên trong có 12 lò phản ứng nhiệt hạch Hydro siêu lớn, 36 lò phản ứng nhiệt hạch hydro quy mô lớn, và 72 lò phản ứng nhiệt hạch Hydro cỡ trung bình. Đồng thời, tất cả các mạch năng lượng của tàu được chuyển đổi thành các hệ thống Plasma, và vũ khí trong Sáng Thế Kỷ tổng cộng có 8 cái, Trấn Hồn Khúc 1 cái, bên cạnh đó còn có vô số vũ khí hạng nặng trong hệ thống Gauss, sử dụng thiết bị đẩy hạt cực khổng lồ làm bộ đẩy chính, đồng thời có thể dùng độ cong tải để thuyền di chuyển, hơn nữa cũng có thể thực hiện bước nhảy không gian...

- Đây đúng là Côn Luân rồi! Thời kỳ cách mạng công nghiệp lần thứ năm của nhân loại, giai đoạn văn minh vũ trụ cấp thấp, tạo vật mạnh nhất cuối cùng!

Sau khi Vương Quang Chính xem xong tập văn kiện xong, mặt mũi anh ta sáng bừng cả lên rồi phá lên cười ha ha. Diêu Nguyên cũng gật nhẹ đầu, lúc anh định nói gì đó thì máy liên lạc đột nhiên reng lên, anh nhìn dải số trên màn hình máy liên lạc, lập tức nhíu mày, nghe được vài câu, gương mặt đang vui vẻ của anh liền trở nên nghiêm trọng, thậm chí sắc mặt còn hơi tái nhợt.

Sau khi anh nghe điện thoại xong, Vương Quang Chính lập tức hỏi:

- Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra?

- Waal...

Diêu Nguyên nhìn về phía Vương Quang Chính:

- Waal thấy được một đoạn tương lai gần, sau hai mươi chín ngày, có người ngoài hành tinh tiến vào bên trong tàu Hi Vọng của chúng ta!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 295: Không Thể Nhảy

Người dùng máy liên lạc ko phải là Waal, mà là Nhâm Đào – Suy Luận Giả dưới tư cách là Waal. Sau khi nghe Waal tự thuật, cậu ta nói tin này cho Diêu Nguyên, rồi lập tức dẫn Waal chạy đến phòng hạm trưởng ở tầng năm của tàu Hi Vọng.

Diêu Nguyên không dám lơ là, anh lập tức nói với Vương Chính Quang:

- Anh Vương, việc này rất quan trọng, phải đảm bảo an ninh thật tốt. Tôi sẽ lập tức liên hệ với Thích Hiểu Điều, Ba Lệ... còn lại mấy người chúng ta thôi, anh cũng tham dự cuộc thảo luận lần này đi. Đã là bí mật thì không nên để nhiều người biết, sẽ làm lộ bí mật. Không nên nói chuyện đó ở đây, chúng ta đến phòng họp mật nói đi.

Nghe xong, Vương Chính Quang gật đầu tỏ vẻ bản thân đã biết. Anh ta nhanh chóng tìm đám nhân viên mật của đội phòng ngự. Những người ấy trước đây là bộ đội đặc chủng của Trái Đất trước đây, và là đội vệ binh do Vương Quang Chính lựa chọn cẩn thận mà lập nên. Về phần có lợi ích trong đây, đương nhiên Vương Quang Chính và Diêu Nguyên đã biết. Cũng tức là, mấy lần Diêu Nguyên bị đám nghị viên làm khó dễ trước đây, sao có thể nhanh chóng biết là kẻ nào đã ra tay?

Nhâm Đào và Waal đến không bao lâu thì Thích Hiểu Điều và Ba Lệ cũng đến. Vương Chính Quang, dưới sự hộ tống của mười binh sĩ, bí mật đến phòng họp mật. Lúc này, Diêu Nguyên hỏi Waal:

- Cháu hãy nói cụ thể về những tiên đoán mà mình nhìn thấy đi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Waal bĩu bĩu nhưng không tỏ vẻ gì, cô bé cũng hiểu mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Lúc này, cô bé nói:

- Mấy tiên đoán mà cháu nhìn thấy là những đoạn ngắn, đều là thượng vàng hạ cám. Nhưng có đoạn dài tầm một tiếng. Ở trong đó, một đám người ngoài hành tinh tầm ba mươi tên mặc áo giáp màu bạc tiến vào tàu Hy Vọng. Đám người đó khá thấp, tầm một mét hai, mét ba. Thân hình mặc áo giáp kia khá tròn. Hẳn đó không phải là hình dáng thật sự của bọn họ. Họ sử dụng loại vũ khí hình nón, phía trước nhỏ, phía sau lớn, lộ ra dưới phần tay áo giáp, lóe lên tia chớp sắc lạnh. Khi bị thứ đó chạm vào, vách tường kim loại lập tức tan chảy tạo ra một cái lỗ to tầm hai mét.

- Sau khi vào bên trong tàu Hi Vọng, bọn họ gặp ai liền giết người đó. Tia chớp sắc lạnh chạm vào ai, kẻ đó lập tức biến thành tro bụi và hoàn toàn không có một viên đạn hay dấu vết gì để lại. Làm cho những mảnh vỡ tương lai này biến mất có lẽ là vào hai mươi chín ngày sau.

Vương Quang Chính đứng bên cạnh tò mò hỏi:

- Sao cháu biết là hai mươi chín ngày sau? Hẳn là năng lực tiên tri của cháu đã cảm nhận được mảnh vỡ thời gian của tương lai?

Waal hếch nhẹ cái miệng nhỏ lên:

- Đương nhiên là không. Thế nên cháu mới nhờ một Suy Luận Giả chuyên nghiệp phân tích hộ những mảnh vỡ tương lai kia. Bởi vì chúng rất lộn xộn, không phân biệt được cái nào có trước cái nào có sau, bao giờ thì xảy ra. Chính vì thế nên cháu mới thấy phiền não đây này... Nhưng giờ thì tốt rồi, chỉ cần chuyện đó xảy ra trên tàu Hi Vọng, về cơ bản, chúng ta có bảy phần hy vọng có thể biết được vị trí và thời gian chuyện đó xảy ra. So với trước đó, mọi chuyện đã tốt hơn rất nhiều.

Vốn Vương Chính Quang khá nghi ngờ, nghe cô bé nói vậy thì bưng tỉnh. Nhưng mấy năm qua, trong ngoài tàu Hi Vọng đã được sửa chữa và thay đổi rất nhiều. Tàu Hi Vọng của hiện tại đã sớm không còn là tàu Hi Vọng của khi vừa rời Trái Đất. Cho dù người ban đầu thiết kế và tạo ra có ở đây, chắc họ cũng không dám tin đây chính là Noah 2, cũng tức là tàu Hi Vọng. Ngoại trừ một ít phòng và lối đi còn sót lại một chút dấu vết của thiết kế ban đầu, tàu Hi Vọng lúc này và lúc ấy dường như đã trở thành hai phi thuyền khác nhau hoàn toàn.

Nơi này đã được thay đổi rất nhiều. Có vài thứ thay đổi khiến nhiều người cảm thấy kỳ lạ không thôi. Một trong những thứ đó là việc khắc ký hiệu lên tường ở mỗi khu và mỗi tầng, ghi chữ ký hiệu đầy đủ, rõ ràng. Đồng thời còn cho lắp rất nhiều đồng hồ điện tử, có thể tùy lúc xem ngày giờ. Gần như khắp mọi nơi trên phi thuyền đều lắp đồng hồ điện tử. Lướt sơ qua một khu, người ta có thể nhìn thấy hơn mười cái như vậy. Chính điều này đã làm dân chúng ngạc nhiên rất nhiều.

Nhưng Vương Chính Quang biết rõ nguyên nhân của sự thay đổi đó. Sự thay đổi này là vì giúp Dự Ngôn Giả duy nhất của tàu Hi Vọng – Waal - có thể đẩy mạnh năng lực tiên tri của mình lên tầm cao nhất.

Những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ. Vương Chính Quang chính không lảng nhãng thêm nữa. Anh đảo mắt nhìn về phía Nhâm Đào và Thích Hiếu Điều - hai Suy Luận Giả, rồi lại nhìn Diêu Nguyên - người được xem như một nửa Suy Luận Giả. Ba con người, sáu cặp mắt ấy đang nhìn nhau. Người bên ngoài không biết chuyện, nhìn vào còn tưởng giữa ba người này có gì đó mờ ám.

Một lúc sau, vẫn là Diêu Nguyên lên tiếng trước. Anh nhìn Waal, nói:

- Bây giờ cháu có thể thấy được những đoạn ngắn trong tương lai? Bây giờ cháu có cảm nhận được tác dụng phụ của năng lực sửa chữa tương lai không?

Waal nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Còn chưa lâu mà. Vừa nhìn thấy đoạn ngắn đó, cháu đã kể ngay cho Nhâm Đào, sao cháu lại có thể nhìn thấy đoạn ngắn tương lai nữa chứ? Về phần tác dụng phụ mà chú nói thì đến giờ cháu vẫn chưa thấy gì.

Diêu Nguyên gật đầu ra hiệu đã hiểu. Thích Hiếu Điều lập tức nói:

- Thì ra là vậy. Định nghĩa của việc thay đổi tương lai rất mơ hồ và chung chung. Theo lý mà nói, chúng ta đã biết trước tương lai đáng sợ đó. Tương lai đáng sợ này cũng đã thay đổi từ khi cháu nói nó ra, bởi vì chúng ta chắc chắn sẽ không mặc cho nó cứ xảy ra như vậy. Lúc chúng ta biết về tương lai đó thì nó đã thay đổi. Xem ra năng lực của cháu tốt đấy, chỉ cần không làm bất kỳ hành động thực tế gì thì sẽ không xuất hiện tác dụng phụ.

Diêu Nguyên thở phào:

- Năng lực của Tân Nhân Loại đến cùng là dựa vào lý luận khoa học gì, chúng ta hoàn toàn không biết, nói gì đến Dự Ngôn Giả. Năng lực tiên đoán được tương lai của Dự Ngôn Giả, tàu Hy Vọng Tân Nhân Loại chúng ta cũng có một người như vậy, cũng thấy được tương lai. Thế thì Nhâm Đào cậu lại suy nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Nhâm Đào như thân thể ngồi đó mà hồn treo ngược cành cây. Sau khi nghe Diêu Nguyên gọi, cậu ta phảng phất như mới sức tỉnh lại:

- A, tôi đang nghĩ gì sao? Tôi nghĩ... Nếu chúng ta đã biết trước tương lai nhưng cứ ngồi đấy không làm gì thì liệu tương lai ấy có thay đổi?

Vương Quang Chính là một người lính bảo thủ nên rất gai mắt đáng vẻ cà lơ phất phơ này. Anh và Nhâm Đào chỉ có quan hệ về mặt công việc, những lúc bình thường gặp nhau, nhiều khi còn chẳng chào nhau lấy một tiếng. Bây giờ, nhìn thấy đáng vẻ như vừa sức tỉnh của cậu ta ta, anh hừ lạnh, nói:

- Nếu như cậu cứ tiếp tục ngăn người như vậy, tương lai của chúng ta chắc chắn là như thế!

Nhâm Đào tựa như không nhận ra bất mãn trong lời nói, cậu chỉ vỗ tay một cái:

- Chính là thế. Thật ra mấy năm nay chúng ta đều nghĩ đến hạn chế và tác dụng của những năng lực tiên đoán, chỉ giúp đỡ rất ít cho chúng ta về mặt thời gian. Có thể nói, lần này là lần đầu tiên, trừ lần thương gia người ngoài hành tinh kia, chúng ta sử dụng năng lực tiên đoán cho thực chiến... Trước đây Thích Hiếu Điều cũng đã từng nhắc đến, thật ra tương lai không thể biết trước. Tại sao ư? Vì tương lai đang không ngừng biến hóa và thay đổi, hiệu ứng bướm bướm cũng có thể ứng dụng lên không gian. Điều này tương tự như lý luận lượng tử trong hàm số dao động. Cái không quan sát được là cái không có hình thái cố định, nhưng một khi nhìn thấy được, cả hàm số dao động sẽ bị sụp đổ. Nhưng nếu muốn kết quả như vậy, cần phải có người quan sát. Thế nên tôi giả thiết rằng tương lai không có tính xác định. Chỉ cần chúng ta không thật sự thay đổi dù là đã biết nhưng cũng chỉ là "biết" mà thôi, chưa đến mức quan sát nó. Tức là chúng ta không trở thành người quan sát, hoặc nên nói là, chỉ có người làm ra quyết định mới là người quan sát thời gian.

Thích Hiếu Điều và Diêu Nguyên như có điều suy nghĩ. Vương Quang Chính thì lại nhích mông sang một chút... Anh ta có nghe nhưng không hiểu, vì thế lập tức đặt câu hỏi:

- Nói điều này làm gì chứ? Chi bằng nghĩ biện pháp giải quyết cho rồi.

Không ngờ rằng Diêu Nguyên lại nói:

- Anh Vương, nếu những gì Nhâm Đào nói là đúng thì điều này rất có ích cho các Dự Tri Giả, biết rõ tại sao mấy năm nay chúng ta lại không dám để Waal tiên đoán tương lai để từ đó con bé có thể dùng thuần thực và quen

thuộc năng lực này. Bởi vì tác dụng phụ của năng lực này quá lớn, không ai trong chúng ta dám chắc chắn điều gì, vì liên quan đến sự tồn vong của tàu Hi Vọng nên chúng ta sợ con bé sẽ như Morrison, sẽ chìm vào giấc ngủ không biết bao giờ sẽ tỉnh lại. Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, chúng ta hoàn toàn không gánh nổi trách nhiệm đó. Nhưng nếu năng lực tiên tri như những gì Nhâm Đào nói, chỉ biết chứ không tạo ra quyết định gì, như vậy Dự Tri Giả sẽ không phải chịu tác dụng phụ của nó. Từ đó, chúng ta sẽ không ngừng nhìn thấy những đoạn ngắn tương lai, rồi dựa vào đó tìm ra con đường tốt nhất cho chúng ta... Nhưng anh Vương nói cũng đúng, điều cần thiết nhất bây giờ là suy nghĩ cách giải quyết.

Thích Hiếu Điều nghe vậy thì khoát tay, nói:

- Giờ làm gì có cách nào. Đám người ngoài hành tinh xâm nhập tàu Hi Vọng vừa nhìn đã biết là nền văn minh tinh cầu khác của cách mạng công nghiệp lần thứ năm trở lên. Vũ khí mỗi tên lính sử dụng đều là vũ khí năng lượng, ít nhất cũng là văn minh vũ trụ cấp ba. Hơn nữa, chúng có thể xâm nhập tàu Hi Vọng, chắc chắn chúng đã phát hiện ra kế hoạch di chuyển của chúng ta. Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ bằng dùng bước nhảy không gian cho xong việc.

Những người còn lại lập tức thở dài, trong lòng Diêu Nguyên càng đắng chát hơn. Anh thấy còn hai lần nhảy vọt có thể khống chế được, đến lúc đó có thể nhảy đến vị trí của tàu Noah số 1. Nhưng không nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy, một nền văn minh vũ trụ cấp ba, không phải một chút gì giống với đám thương nhân ngoài hành tinh, hơn nữa cũng không thể phá hủy tàu mẫu hạm từ bên trong như đám thương nhân đó, cho nên nếu như thật sự phải đánh, tàu Hi Vọng lành ít dữ nhiều...

- Vậy cứ như thế đi. Trong khoảng thời gian này, chúng ta lại suy nghĩ xem còn cách nào khác hay không. Nếu không được nữa thì...

Diêu Nguyên nhìn đám người trước mặt. Anh im lặng một hồi, cuối cùng trầm giọng nói:

- Hai mươi ngày sau chúng ta sẽ tiến hành bước nhảy không gian để tránh văn minh bên ngoài hành tinh. Bây giờ chúng ta còn hai mươi ngày để suy nghĩ và tìm ra cách mới. Hết hai mươi ngày, chúng ta sẽ tiến hành bước nhảy không gian.

Những người còn lại đều yên lặng gật đầu. Đúng lúc này, hai mắt Waal mở to, mặt trắng bệch. Cô đột nhiên hét lên rồi ôm đầu ngã xuống cạnh bàn. Vương Quang Chính ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy để cô bé không bị ngã xuống đất.

Sắc mặt bây giờ của Waal khiến mọi người sợ hãi. Cô lẩm bẩm:

- Nổ... Nổ tung, không được nhảy vọt! Nếu chúng ta nhảy vọt sẽ đến một hằng tinh gần đây, tàu Hy Vọng sẽ bị nổ tung!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 296: Điểm Đến

Bước nhảy không gian là khoa học công nghệ cao vượt qua sự tưởng tượng của nhân loại, rốt cuộc nó tuân theo học thuyết khoa học nào, các nhà khoa học thực sự hoàn toàn không có cách nào biết được, cũng giống như khi chơi máy tính, voi mở tủ lạnh vậy, chỉ dùng một cách thuần túy vô thức, hoàn toàn không biết chức năng và lý luận của nó.

Nhưng bước nhảy không gian chính là điểm tựa lớn nhất để con người có thể tiếp tục tồn tại trong thế giới vũ trụ to lớn này, đừng nói là tìm được sự sinh tồn của tinh cầu, chỉ là muốn tìm được vật tư và năng lượng ở xung quanh, những thứ đủ chèo chống con tàu Hi Vọng để hơn một trăm ngàn con người có thể tiếp tục sống, bước nhảy không gian là cách duy nhất trước mắt rồi, đây có thể nói là trò chơi ăn cơm của loài người, làm sao có thể không nghiên cứu và tổng kết chứ?

Cho tới bây giờ, tàu Hi Vọng đã trải qua hơn mười năm tổng kết, đã cơ bản xác định được một vài quy luật của bước nhảy không gian.

Trong đó một quy luật đã được biết từ đầu, cùng với sự gia tăng của vật chất cùng với chất lượng của bước nhảy vọt, năng lượng cần có phải cao gấp mấy lần sự gia tăng đó, lấy tàu Hi Vọng hiện tại làm ví dụ, năng lượng cần có phải là mấy lò phản ứng Hydro quy mô lớn cung cấp, phải biết rằng đây phải là lò phản ứng Hydro trùng hợp, chứ không phải là phản ứng phân hạch, là năng lượng được tạo bởi các nguyên tử Hydro, là năng lượng do mặt trời hay hằng tinh sản sinh ra, cái còn lại cũng chỉ là năng lượng của sự phân hạch nguyên tử, không những là sự khác biệt trong vật

liệu cần thiết, mà mức năng lượng được tạo ra cùng hoàn toàn không giống nhau, giống như một que diêm so với một khu rừng bốc cháy vậy.

Mà tàu Hi Vọng bây giờ muốn tiến hành một bước nhảy không gian, thì cần vài lò phản ứng Hydro cơ cỡ lớn, mức tiêu hao năng lượng của nó hầu như tương đương với tổng mức tiêu hao năng lượng của nước Mỹ trong cùng một thời gian.

Nếu như tàu mẹ trong tương lai của nhân loại được thiết kế bằng cách lấy Côn Luân tiên sơn trong truyền thuyết của nước Z làm tên và thực hiện bước nhảy vọt, tất cả những năng lượng cần có càng chỉ có lò phản ứng Hydro khổng lồ mới có thể cung cấp đủ, hơn nữa mức tiêu thụ năng lượng trong một đơn vị thời gian quá lớn, nên nó cần thiết sử dụng hệ thống cung cấp điện năng mới được.

Đây là quy luật thứ nhất, quy luật thứ hai là không định tính của bước nhảy không gian, cũng tức là sau khi bắt đầu bước nhảy không gian, không ai có thể xác định được đích đến là nơi nào, có lẽ là một nơi hư không trong vũ trụ mênh mông (99,999% trở lên), hoặc là một bộ phận khác của tinh hệ, thậm chí vỏ của hành tinh nhảy vọt cũng dày hơn để tàu Hi Vọng cũng gặp được, đương nhiên, cũng có khả năng trực tiếp nhảy vọt tới những nơi nguy hiểm, không nói những tinh thể khủng bố như lỗ đen, sao nơ-tron, Bạch Oải Tinh, thì sợ rằng cách hăng tinh không bao xa, hoặc là nhảy vọt đến nội bộ của một vài tinh cầu cỡ lớn, đây đều là một loại tai nạn có tính hủy diệt.

Cho nên là, bước nhảy không gian, hoặc nói bước nhảy không gian không kiểm soát được, điều này cơ bản là một loại đánh bạc, mặc dù tỉ lệ thất bại của loại đánh bạc này chỉ có 0,00... những tỉ lệ có vô số số 0 đằng sau, nhưng một khi đã thất bại thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

Chính vì như vậy, con người lấy hai tầng văn minh vũ trụ dùng làm bước nhảy không gian, bản thân của chuyện này là một kiểu lấy toàn bộ tính mạng của dân tộc ra đánh cược, chính bởi vì như thế, Waal mới quan

trọng như vậy, năng lực của người tiên tri mới trở nên quan trọng như vậy, mà đây cũng chính là loại người mà Diêu Nguyên biết rõ sau khi có sự tồn tại của nó, một nguyên nhân quá đổi vui mừng như thế, hơn nữa cũng đặc biệt chỉ vì một cái năng lực, một người mà cải tạo toàn bộ tàu Hi Vọng, đây cũng là một trong số những nguyên nhân.

Chính vì để Waal biết để tiên đoán chính xác thời gian, địa điểm, cùng với ba yếu tố lớn của chuyện này, sau đó thông qua những lời tiên đoán này xác định cách ứng đối với các sự việc tương lai, mà lời tiên đoán quan trọng nhất trong đó chính là dự đoán bước nhảy không gian của tàu Hi Vọng rồi.

Thời khắc này, Waal sắc mặt trắng bệch ngồi trên ghế, cơ thể cô ta vẫn còn hơi run, vì thời gian này đã tiến hành thay đổi chuyện tương lai, lúc Diêu Nguyên hạ quyết tâm không mạo hiểm, chỉ cần thật sự không nghĩ ra biện pháp liền lập tức thực hiện bước nhảy không gian, lúc đó tương lai đã thay đổi rồi, bởi vì Diêu Nguyên là người đứng đầu tàu Hi Vọng, mệnh lệnh của anh ta chỉ cần phù hợp với pháp luật, vậy thì chính là không thể chống lại pháp luật rồi, điều này trên cơ bản là đã thay đổi tương lai.

Cho nên Waal phải chịu tác dụng phụ của năng lực tiên đoán, bây giờ cô ta đã buồn ngủ, cả người hoàn toàn như chết trong sự kiên trì đó, có điều mấy người xung quanh cũng không dám bảo cô ta đi ngủ bây giờ, bởi vì vừa nãy cô ta lại nói ra thêm một lời tiên đoán càng ngạc nhiên hơn nữa.

- Ta nhìn thấy Diêu đại thúc ngồi trong phòng thuyền trưởng, anh ấy hạ lệnh tiến hành bước nhảy vọt, tiếp đó tàu Hi Vọng của chúng ta biến mất trong khoảng không vũ trụ, nhưng lập tức sau khi chúng ta hoàn thành bước nhảy vọt, khắp nơi trong cả con tàu Hi Vọng đều phun ra các tia lửa điện, tiếp đó là toàn thân Diêu đại thúc đều phun ra máu tươi, ta còn chưa xem xong, cả con tàu Hi Vọng đã muốn nổ tung lên, toàn bộ đều nổ tung, trong không gian mù mịt đó, tôi chỉ nhìn thấy một vòng cầu lửa vô cùng lớn, ở nơi cách tàu Hi Vọng không xa lắm...”

Waal nói xong những lời này, mí mắt đã sụp xuống, sắc mặt trắng bệch tới đáng sợ, cuối cùng cũng nhịn không được nữa mà ngủ thiếp đi, Ba Lệ bên cạnh thấy cô ta ngủ rồi, liền đứng dậy đỡ lấy cô gái này, sau đó lạnh lùng nói với Diêu Nguyên: “Em đưa cô ta tới bệnh viện trước, mọi người cứ nói chuyện... Đúng rồi, toàn thân phun ra máu có nhiều tình huống, nhưng trong hoàn cảnh trọng lực cao và áp lực lớn, các mao mạch máu trên cơ thể cũng sẽ như vậy...”

Đang nói chuyện, Ba Lệ đã dìu Waal rời đi, bên ngoài phòng hội nghị bí mật đã có mấy bộ đội bí mật canh gác, cho nên cũng không cần lo lắng cô ấy không có cách đưa Waal đến bệnh viện, mà mọi người trong phòng họp thì sắc mặt không ai giống ai, hiển nhiên đều vì những lời dự báo ban nãy của Waal mà lạnh hết cả người.

Vương Quang Chính không phải người hay suy nghĩ, anh ta nhìn thấy cả ba người đều không nói chuyện, mới cười khan một tiếng nói: “Quả nhiên vẫn còn có những người tiên đoán giỏi, nếu không sau một lần thực hiện bước nhảy không gian, nói không chừng loài người chúng ta sẽ hoàn toàn xong đời rồi... Mọi người đang nghĩ gì vậy? Không phải là...”

Vương Quang Chính nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của ba người đó, trong lòng anh ta nhói lên một tiếng, lập tức hỏi: “Có phải là bước nhảy vọt lần này đến hằng tinh là điều không thể tránh khỏi?”

Đúng vậy, bước nhảy không gian tuân theo cơ chế như thế nào, nhân loại hoàn toàn không có cách nào lí giải, nói không chừng trong giây này nhảy vọt đến đến tinh hà, giây sau đã nhảy vọt tới hệ thống sông ngòi xa xôi bên ngoài, mấy ngàn mấy vạn năm ánh sáng không thấy tồn tại, vì thế Vương Quang Chính nghe xong những lời tiên đoán của Waal cũng không quá lo lắng, nhiều nhất cũng chỉ sợ mà thôi, đợi vài ngày lại nhảy thêm lần nữa, cũng không phải là chuyện to tát gì, muốn biết xem vũ trụ to nhỏ thế nào, cả vũ trụ hoàn toàn có thể là chân không, chân không theo định nghĩa tiêu chuẩn của loài người, những hằng tinh, hành tinh đối với không trung

vũ trụ mà nói thì quá là thừa thớt, nhảy vọt trăm ngàn lần không chắc có thể tiến lại gần được, ví dụ như trực tiếp nhảy vọt tới bề mặt của hằng tinh thì hoàn toàn có thể nói là gặp may lớn... Đương nhiên rồi, gặp được may mắn vô cùng lớn đó, tỉ lệ chỉ là một phần mười ngàn trăm ngàn.

Thế nhưng Vương Quang Chính cũng không phải kẻ ngốc, anh ta nhìn thấy thái độ của hai nhà tư tưởng cùng Diêu Nguyên đều có chút gì đó không đúng, mà điều duy nhất có thể nghĩ đến chính là cái này rồi... Nhảy vọt đến bề mặt hằng tinh là điều không thể xảy ra! Vậy thì quá đáng sợ rồi.

Cả ba người đều ngẩng đầu lên, Diêu Nguyên nói thẳng: “Mới tiên đoán một lần, vẫn chưa dám khẳng định nó là thật, chỉ có điều chúng ta đều đã dự tính tới những chuyện như vậy, cho nên có một chút băn khoăn... Thực ra rất đơn giản, đó chính là có thể khống chế bước nhảy không gian rồi cuộc là chuyện gì, chúng ta thực sự không có cách nào lí giải và tưởng tượng được, nói chuyện này, lão Vương anh có thể không rõ lắm, bởi vì anh chủ yếu quản lí về mặt quân sự, những chuyện này tôi và hai người bọn họ đều biết rõ, đó chính là từ sau khi ZERO sử dụng bước nhảy không gian, mấy lần bước nhảy không gian đó chúng ta đều ở trong một Đứng vậy, bước nhảy không gian tuân theo cơ chế như thế nào, nhân loại hoàn toàn không có cách nào lí giải, nói không chừng giây này nhảy vọt đến đến tinh hà, giây sau đã nhảy vọt tới hà hệ di động.”

Vương Quang Chính lập tức kinh ngạc nhìn về phía Diêu Nguyên, Thích Hiểu Điều bên cạnh cũng nói ngay: “Đúng vậy, thực ra cái này vẫn cần nhờ vào hệ thống trí tuệ nhân tạo, từ khi cài hệ thống trí tuệ nhân tạo của chương trình mẹ vào trong máy tính chủ, khả năng tính toán của máy tính chủ đã được triệt để khai thác, các ghi chép bản đồ chiêm tinh mỗi lần chúng ta nhảy vọt đều được thu thập lại, từ lần thứ hai thực hiện bước nhảy không gian, máy tính chủ đã xác định chúng ta ở trong một hà hệ, hơn nữa đang từ trước tiến vào bên trong hà hệ đó, chỉ cần trải qua thêm một lần

khống chế bước nhảy vọt nữa, thì trên cơ bản đã có thể xác định được vị trí đại khái của điểm đến rồi.”

Diêu Nguyên lập tức đón nhận vấn đề và tiếp tục nói: “Vì vậy nói hiểu rồi chứ, có thể khống chế bước nhảy không gian đem tàu Hi Vọng đến chỗ hằng tinh đông đúc, càng là tiến gần đến nội bộ hà hệ, tinh hệ ở đây mật độ càng cao, vừa này Waal nói sau khi tàu Hi Vọng nhảy vọt đến bề mặt của hằng tinh, tôi liền có một suy đoán điên cuồng như thế này... Có phải mấy lần nhảy vọt của tàu Hi Vọng, vị trí ước chừng đã được xác định rồi, chỉ là muốn do ZERO trải qua những biện pháp tính toán và khống chế đặc thù, tiến hành quá trình điều chỉnh rất nhỏ sao? Mà thời gian điều chỉnh là ba tháng... Nói đơn giản cũng chính là trong thời gian ba tháng đó, thực ra tàu Hi Vọng đã ở trong sự khống chế bước nhảy không gian, phương hướng và vị trí nhảy vọt đều là Noah số 1 bên kia, chỉ là không có sự điều chỉnh và tính toán rất nhỏ của ZERO, không thể nào chuẩn xác được mà thôi...”

“Nói đến đây thôi...”

Nhậm Đào đột nhiên lên tiếng: “... Cái này khiến tôi nhớ lại một thí nghiệm rất thú vị trong thuyết lượng tử, lúc đó các nhà khoa học quan sát quỹ đạo vận hành của một Electron, phát hiện Electron này cùng lúc tồn tại ở nhiều quỹ đạo, nhưng mục tiêu đều ở cùng một điểm, có phải khống chế bước nhảy không gian cũng tuân theo nguyên lí này không? Cũng tức là điểm đến đã được xác định từ trước, sau đó lại đến xác định vị trí trung tâm của bước nhảy vọt và số lần nhảy vọt, nếu không thì tại sao chúng ta lại phải nhảy vọt tới năm lần nhiều như vậy chứ?”

Vương Quang Chính nghe tới đây đã hiểu ra ý của bọn họ, đơn giản mà nói, chính là tàu Hi Vọng đã được xác định điểm đến, chính là thiên hà nơi có sự sống mà Noah số 1 nằm, nhưng ở tình huống mà không có ZERO khống chế, tàu Hi Vọng sẽ xuất hiện ngẫu nhiên ở các nơi lân cận của tinh hệ này, rất có thể địa điểm xuất hiện rất gần với hằng tinh... Dù sao hằng tinh mới là sự tồn tại chính thức có thể thấy trong vũ trụ, cũng là sự tồn tại

dễ dàng xác định được phương hướng và vị trí nhất, vì vậy cố gắng hết sức để nhảy vọt tới gần hằng tinh, đó mới là cách khả thi nhất tiếp cận với Noah số 1 ở tinh hệ.

Nhưng như vậy mà nói...

Tàu Hi Vọng không phải là không có khả năng tự nhảy vọt sao?

- Cho dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng cần chuẩn bị đầy đủ, Nhậm Đào, anh phụ trách đội Waal tinh, hỏi thăm lời tiên đoán mới của cô ta, đồng thời nghĩ ra bất cứ cách nào để giải quyết. Thích Hiểu Diệu, anh phụ trách liên lạc kết nối với ZERO, hỏi nó cách thức khống chế bước nhảy không gian, có phải một khi đã bắt đầu thì sẽ không có cách nào dừng lại, tiếp đến là tôi... còn có lão Vương.”

Diêu Nguyên nhìn về phía Vương Quang Chính, nghiêm túc nói: “Chúng ta phụ trách kiểm tra máy bay chiến đấu vũ trụ 011 và các thiết bị chiến đấu trên chiến hạm”

- Chuẩn bị chiến đấu với người ngoài hành tinh!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 297: Dấu Vết Đánh Lừa Tác Chiến

Waal hôn mê ngủ say liên tiếp hai ngày hai đêm, sau đó cô tỉnh lại rất nhanh... Nguyên nhân đương nhiên là nhờ “máy nạp điện” mới này của loài người, Diêu Nguyên mỗi ngày dành khoảng một tiếng đồng hồ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Waal, mặc dù không biết đây là quy luật gì, nhưng điều này thật sự có ích cho việc xoa dịu vết thương và những gánh nặng sau khi sử dụng năng lực của Tân Nhân Loại, cho nên lần này năng lực dự tri giả của Waal chỉ mất hai ngày để hồi phục.

Đương nhiên rồi, Diêu Nguyên phát hiện năng lực “nạp điện” của anh ta gần như không có hiệu quả đối với khi phiến giả cấp S, vì thế tên Kiệt Uy Lực kia vẫn còn ngủ say, mà Diêu Nguyên cũng cảm thấy nắm tay một người đàn ông ngồi bên cạnh có vẻ như rất quý dị, đặc biệt là trong lúc vợ của Kiệt Uy Lực là Phong Tiểu Chanh đang nhìn chăm chăm, vì vậy mấy lần sau, anh ta không dám thử nữa.

Trở lại chuyện chính, cùng với sự thức tỉnh của Waal, thời gian người ngoài hành tinh tiến vào tàu Hi Vọng vẫn còn cách mười bảy ngày nữa, nghe thì có vẻ thời gian còn rất nhiều, nhưng ai mà biết những người ngoài hành tinh chần chờ bao lâu mới tiến vào trong tàu Hi Vọng chứ? Không chừng bây giờ bọn chúng đang lảng lảng quan sát tàu Hi Vọng, vì thế, nếu đã không tìm ra được cách nào, thì nên sớm thực hiện bước nhảy thời gian, sau đó nhanh chóng quyết định có phải bước nhảy vọt tốt hơn một chút.

Nhưng Waal vừa tỉnh lại, tinh thần vẫn còn chút uể oải, vì vậy Diêu Nguyên lại cực khổ đợi thêm ba ngày, ba ngày sau đó, anh ta mới vội vàng

vào bệnh viện, thấy Waal có tâm trạng chơi thành tựu nghiên cứu khoa học mới nhất của tàu Hi Vọng, máy tính xách tay... thực sự là kích thích bằng lòng bàn tay, kích thích bằng với PSP bản gốc của trái đất, hay điện thoại Apple, nhưng phần cứng và phần mềm trong đó lại là tiêu chuẩn của máy tính trong cách mạng công nghiệp lần thứ tư, lúc này cô bé đang chơi rất vui vẻ, mà bốn người Nhậm Đào, Thích Hiểu Điều, Ba Lệ, và Vương Quang Chính đã đợi ở trong phòng bệnh từ sớm rồi.

Waal vừa nhìn thấy Diêu Nguyên xuất hiện đã lập tức bỏ máy tính bảng trên tay xuống nói to: “Này! Diêu đại thúc, tôi cũng không phải là nô lệ của tàu Hi Vọng, khó khăn lắm mới nhờ kỹ thuật hiện đại mà tỉnh lại, vậy mà chú lại muốn tôi lập tức có tiên đoán mới, này này, chú muốn làm tôi mệt chết sao?”

Diêu Nguyên nhìn biểu cảm khó coi của mấy người còn lại, tất nhiên trước anh ta đã có người khuyên Waal rồi, nhưng cô gái nhỏ này không biết vì sao lần này rất bướng bỉnh, cho dù bị đánh chết cũng không chịu tiếp tục sử dụng Dự Tri Giả nữa.

Diêu Nguyên không biết phải làm sao, chỉ có thể ngồi bên giường bệnh nói với Waal rằng: “Tiểu Waal à, chúng ta là người nhìn cháu lớn lên đây, có lẽ cũng có tình cảm sâu đậm với tàu Hi Vọng... Cháu hẳn tâm nhìn nó bị hủy diệt như vậy sao? Cho dù là bị hủy diệt trong tay người ngoài hành tinh, hay bị thiên tai trong vũ trụ phá hủy, cháu vẫn hẳn tâm sao? Đừng giận dữ như vậy nữa, ngoan, nói cho chúng ta biết vòng tiên tri mới là gì đi, hoặc là cháu nói ra yêu cầu gì, có thể đáp ứng chúng ta sẽ cố hết sức đáp ứng cho cháu, cháu xem, máy tính bảng mà cháu đang chơi không phải là thành tựu nghiên cứu mới nhất đó sao? Nghe nói cháu thích chơi điện tử, đã đặc biệt đưa cho cháu chơi trước đó chứ.”

Waal nhìn máy tính bảng trên tay, thật không ngờ rằng phản ứng của cô lại nằm ngoài dự đoán của Diêu Nguyên, cô bé trợn trừng mắt, sau đó

ném cái máy tính bảng về phía Diêu Nguyên, một mình kéo chăn trùm kín đầu nằm khóc.

Diêu Nguyên thân thủ tốt, mặc dù ném tới sát như thế mà một tay anh đã bắt được cái máy tính bảng, nhưng một cô bé nhỏ như Waal khóc lóc thút thít như vậy khiến cho anh ta nhất thời luống cuống chân tay, không biết khuyên bảo như thế nào mới tốt, Ba Lệ ở bên nắm lấy tay anh ta, đến khi kéo anh ta ra khỏi phòng bệnh, Ba Lệ mới nói ra lí do vì sao Waal lại từ chối việc tiếp tục tiên đoán.

Bởi vì cô bé đã nhìn thấy cái chết...

Sắc mặt Ba Lệ không chút cảm xúc nói: “Anh và chú Vương là quân nhân, còn là quân nhân giết người không chớp mắt, tôi, Nhậm Đào, Thích Hiểu Điều tốt xấu gì cũng trải qua thời buổi trái đất loạn lạc lúc đầu, nhìn thấy người chết không ít, nhưng cô ấy lúc vừa lên tàu Hi Vọng chỉ mới mấy tuổi, là một đứa trẻ, mặc dù tàu Hi Vọng cũng đã trải qua mấy lần chiến đấu và tai nạn, nhưng đều không tận mắt nhìn thấy, nhưng lần này, cô bé đã nhìn thấy những người ngoài hành tinh giết người gần như vậy, sau đó lại trực tiếp nhìn thấy tàu Hi Vọng bị hủy diệt. Anh nghĩ thử xem, cô ấy tận mắt nhìn thấy anh bị sức nóng mặt trời thiêu cháy, biến thành ngọn lửa, còn có rất nhiều người thân của cô ấy chết đi, những phân đoạn trong tương lai được nhìn thấy bởi khả năng tiên tri là như thế nào, có bao nhiêu là thật, tất cả điều này chúng ta đều không biết, ngộ nhờ thực sự giống với những kí ức đã trải qua trong hiện thực thì sao chứ? Anh lại muốn cô ấy nhắc lại tất cả, cô bé không khóc mới là lạ.”

Diêu nguyên lập tức im lặng bó tay, đúng rồi, người chết, hay giết người đối với anh ta và Vương Quang Chính mà nói thực sự quá bình thường rồi, người chết trong tay anh ta không phải một ngàn thì cũng là mấy trăm, nếu tính thêm số lượng của người ngoài hành tinh, thì con số đó còn tăng lên không biết bao nhiêu lần, vì thế từ lâu đã không coi mạng sống và sự sợ hãi là gì rồi, nhưng Waal lại không giống như vậy, mặc dù những

người trên tàu Hi Vọng bị ép rời khỏi trái đất, cũng từng chịu rất nhiều đau khổ, nhưng chỉ ít Diêu Nguyên có một điểm làm rất tốt, đó chính là cố hết sức không để các thế lực tàn ác bên ngoài làm ảnh hưởng đến dân chúng, đem đến cho bọn họ pháp luật và trật tự công minh chân chính, hơn nữa tận lực đáp ứng các nhu cầu của bọn họ, mà chính vì sự kiên trì và công chính đó mới khiến cho cuộc sống và khoa học của tàu Hi Vọng luôn luôn tiến bộ.

Nhưng chính tình cảnh này, cũng khiến dân chúng của tàu Hi Vọng không phải trải qua cuộc chiến tranh nghiêm trọng, mà Waal chính là một người trong số đó, hơn nữa còn là thế hệ trẻ nhất trong số đó, vì thế không có cách nào chịu đựng được để tiếp tục tiên đoán cũng là điều không thể tránh khỏi.

Một ngày tiếp theo, Diêu Nguyên và những người còn lại đứng ở chỗ Waal chờ đợi mấy giờ đồng hồ, Waal mới bắt đầu bình tĩnh trở lại, cho đến chiều, cô ta mới đồng ý đưa ra một vòng dự đoán mới về tương lai.

“Vậy được!”

Diêu Nguyên cuối cùng cũng đợi được đến lúc Waal chịu mở lời, anh ta đột nhiên lớn tiếng vui mừng nói: “Những ngày cháu tỉnh lại, chắc đã nhìn thấy những phân đoạn của tương lai? Tương lai của tàu Hi Vọng sẽ như thế nào?”

Lập tức đôi mắt Waal ngấn lệ, nhưng cô bé hít một hơi thật sâu, cuối cùng rùng mình nói: “Đương nhiên là có nhìn thấy tương lai, nhưng tương lai vẫn không có gì thay đổi, khi thì người ngoài hành tinh đánh vào trong tàu Hi Vọng, hoặc giết chết chúng ta, hoặc bắt làm tù nhân mang đi, khi thì sau khi tàu Hi Vọng nhảy vọt thì bị nổ tung rồi bị hủy diệt, ngoài những điều đó ra thì không có một hình ảnh tương lai nào khác.”

Diêu Nguyên và những người còn lại nhìn nhau một cái, anh ta đột nhiên nói: “Vậy thì tôi đã quyết định bốn giờ chiều ngày mai tiến hành bước nhảy không gian thêm một lần nữa, nếu như vậy thì tương lai có bất kì thay đổi nào không?”

Waal chần chừ một lúc rồi quả quyết lắc đầu nói: “Không được, tôi không nhìn thấy bất cứ phân đoạn ngắn nào của tương lai, điều này có nghĩa là tương lai không hề thay đổi, hoặc là 4 giờ chiều ngày mai chú tiến hành bước nhảy không gian, sau đó hai mươi mấy ngày sau chúng ta bị người ngoài hành tinh xâm lấn, cả con tàu Hi Vọng bị hủy diệt trên bề mặt hăng tinh, ngoài ra tôi không nhìn thấy bất kì điều khác biệt nào ở tương lai.”

Diêu Nguyên nhú mày, cuối cùng chỉ có thể nói: “Vậy thì cháu nghỉ ngơi cho khỏe đi, nếu nhìn thấy điều gì mới về tương lai, nhất định phải nói với chúng tôi đầu tiên... Bất kể là liên lạc với Nhậm Đào, hay là liên hệ với bất cứ ai trong chúng tôi cũng được, chỉ cần nói với chúng tôi sớm nhất có thể là được rồi.”

Waal chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý, sau đó những người còn lại cũng không làm phiền cô nữa, tất cả đều ra khỏi phòng bệnh, lại trở về phòng họp bí mật.

Tiếp theo đó trong phòng họp bí mật này là một không khí trầm mặc khó tả, qua một lúc lâu sau, Thích Hiểu Điều mới khó khăn nói: “Không có cách nào để liên lạc với ZERO, mấy ngày này mỗi ngày tôi đều mở máy tính suốt 24 tiếng, nhưng vẫn không có cách nào nhìn thấy bất cứ dấu vết xuất hiện nào của cô ấy, rất hiển nhiên, cô ấy vẫn nhất quyết ở trong chiếc đĩa bay vũ trụ không chịu ra ngoài, vì vậy tôi không có cách nào hỏi thăm cô ấy về việc khống chế bước nhảy không gian.”

Diêu Nguyên cũng lộ một vẻ mặt chán nản, anh ta thở dài nói: “Chủ quan rồi, trước đây chúng ta cứ cho rằng chỉ trong thời gian nháy mắt ba

tháng, có thể không chế phương thức nhảy vọt, thời gian còn lại chúng ta đều có thể tùy ý chi phối, có thể tùy lúc rời khỏi phạm vi điểm đến của bước nhảy vọt, nhưng lại không nghĩ không chế bước nhảy không gian có tính tiếp tục, hơn nữa cứ tiếp tục 15 tháng như vậy, nói cách khác, một khi sự cứu viện của Noah số 1 bắt đầu, chúng ta đã không còn đường lùi nữa rồi, trừ phi lúc đó ZERO xuất hiện nói với nó là chúng ta sẽ không thực hiện bước nhảy vọt... Vậy thì bây giờ nên làm thế nào? Không thể thực hiện bước nhảy vọt rồi, chỉ còn cách đợi nửa tháng sau ZERO xuất hiện, nhưng nếu có thể đợi đến lúc đó, chúng ta có bị gặp rắc rối ở bước nhảy vọt sao? Hoàn toàn có thể tiếp tục tiến về điểm đến, bây giờ phải làm sao?”

Vương Quang Chính ở bên cạnh dò hỏi: “Chuẩn bị chiến đấu sao? Chúng ta có đội chiến sĩ liên sao Cửu Đoàn quy mô lớn nhất rời trái đất đến đây, chúng ta có chiến cơ vũ trụ đời thứ hai, đã có được chiến cơ vũ trụ 011 trình độ cao của cách mạng công nghiệp lần thứ tư... Nếu có thể, chúng ta lần này tập kích đánh lén người ngoài hành tinh bằng cách nào đây? Dù sao chúng ta đã biết đến sự tồn tại của bọn chúng, hơn nữa còn biết thời gian tập kích, chúng ta tiến hành đánh lén có khả năng giành được phần thắng không?”

Diêu Nguyên còn chưa trả lời, Thích Hiểu Điều lại nói trước: “Vương tư lệnh, hết cơ hội rồi, mấy ngày này, anh có lẽ đã biết được tình hình từ chỗ tiến sĩ Ba Lệ rồi, chuyện khác không nói, về những vũ khí mà người ngoài hành tinh sử dụng trong lời tiên đoán của Waal, đó chính là chỉ có cách mạng công nghiệp lần thứ năm mới có thể sử dụng vũ khí năng lượng, đây là thứ không thể lừa người nhất, thương nhân ngoài hành tinh ban đầu mặc dù có được mấy hạng mục khoa học kỹ thuật của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, nhưng bọn họ vẫn sử dụng súng Gauss, mà trước mắt văn minh người ngoài hành tinh sử dụng là vũ khí năng lượng, vậy thì thứ bọn chúng yếu kém nhất cũng là trình độ cách mạng công nghiệp lần thứ năm, bọn chúng là tầng văn minh vũ trụ thứ ba, chúng ta hoàn toàn kém bọn chúng một bậc văn minh, được rồi, nói đơn giản một chút, chúng ta sẽ

giống như người Anh-điêng Châu Mỹ cổ đại, dùng giáo dài... hay vẫn dùng giáo dài chiến đấu với súng kíp của đám thực dân như thế, không thể có phần thắng!”

Lại im lặng thêm một hồi, Diêu Nguyên bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói với dân chúng: “Nếu đã như vậy, thì cứ bất chấp sinh tồn trong hiểm nguy, lúc đầu không phải bộ tham mưu đã lên kế hoạch bất đắc dĩ cuối cùng rồi sao? Bây giờ dùng chúng đi...”

- Điểm cuối cùng của kế hoạch “tuyệt giao”...

“Dấu vết đánh lừa tác chiến!”

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 298: Bố Cục Tác Chiến

“Tuyệt giao” là một kế hoạch nằm trong kế hoạch của tàu Hi Vọng dùng để tiếp cận Noah Số 1, đại khái có nghĩa là cắt đứt hoàn toàn liên hệ giữa tàu Hi Vọng với thế giới bên ngoài, bất kể là mối liên hệ về mặt tin tức hay vật chất, nhằm để giảm khả năng bị thế giới bên ngoài tác động xuống mức tối thiểu.

Nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối, bất cứ việc gì cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn, cho dù tỉ lệ xảy ra ngoài ý muốn này có nhỏ đi nữa thì chỉ cần có khả năng xảy ra, nó chắc chắn sẽ xảy ra, không thể nào ngăn cản.

Cho nên để thực thi nhiệm vụ xảy ra ngoài ý muốn đó, trong kế hoạch lâu dài này đã gia nhập thêm hai người Nhâm Đào và Thích Hiểu Điều và trong lúc Diêu Nguyên cùng hai người này suy nghĩ bàn thảo trong mấy tháng trời mới thiết lập nên kế hoạch “tuyệt giao” này, chuyên dùng để ứng phó với tình huống xảy ra ngoài ý muốn...

Vết tích đánh lừa tác chiến!

Bây giờ tàu Hi Vọng trông giống cái gì?

Giống một đôi đũa hoá thạch kì lạ, đương nhiên rồi, đây là kết luận được đưa ra qua quan sát từ xa, nếu như đến gần và nhìn kĩ, sẽ cảm thấy nó giống như một chiếc tàu vũ trụ bị vứt đi.

Lúc này tàu Hi Vọng đã hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài rồi, thông qua việc sáng tạo ra các nguyên tử ngăn cách các mối liên hệ, thì mọi tin tức đều không thể truyền ra bên ngoài, còn thông qua ngăn cách về mặt vật lí, mọi nguồn sáng cũng không thể truyền ra bên ngoài, những điều này đã khiến cho tàu Hi Vọng chẳng khác gì phế vật, mặc dù quan sát được nó, nhưng người ngoài hành tinh lại không cách nào khai thác được thông tin từ nó, cứ như vậy mà bọn chúng cho rằng nó chỉ là một chiếc tàu vũ trụ trống rỗng bị vứt bỏ, nói cách khác, người ngoài hành tinh thăm dò được nó, thì khả năng lớn nhất cũng chỉ là nhận định nó như một vết tích của người ngoài hành tinh đã bị diệt vong.

Đây chính là mẫu chốt được gọi là “vết tích đánh lừa tác chiến”, đối phương rất có thể chỉ xem tàu Hi Vọng như một vết tích, vậy thì cứ để họ cho rằng nó là một vết tích vậy!

Trong tin tức mà thương nhân ngoài hành tinh truyền tới có nhắc đến loại vết tích của nền văn minh thất lạc này, dựa vào sự khác nhau về trình độ khoa học kĩ thuật thì có thể chia tất cả thành ba loại là vết tích của nền văn minh vũ trụ bậc thấp, bậc trung và bậc cao, đồng thời cũng dựa vào sự khác nhau về trình độ khoa học kĩ thuật mà nhận định rằng mức độ nguy hiểm về vết tích của nền văn minh từng bậc cũng khác nhau, ví dụ như phế tích của sự sống ngoài trái đất mà tàu Hi Vọng va phải trước đây thuộc về vết tích của nền văn minh vũ trụ bậc thấp, sự nguy hiểm của nó đa phần đến từ vũ khí phòng vệ hoặc là các loại robot với trí tuệ nhân tạo.

So với nền văn minh vũ trụ bậc thấp mà nói thì vết tích của nền văn minh bậc trung lại nguy hiểm hơn nhiều, ví dụ như trong tin tức của thương nhân ngoài hành tinh có đồng loạt ghi chép về một chủng tộc người ngoài hành tinh chuyên đi tìm vết tích, họ phát hiện ra một chiếc tàu vũ trụ không lớn lắm, hơn nữa còn trông như cũ nát, những người ngoài hành tinh đi tìm vết tích này tay nghề đã thuần thục rồi, lịch sử thăm dò của bọn họ cũng đã lên đến hơn ngàn năm, vì vậy dĩ nhiên họ không thể phán đoán theo cách là

nhìn bề ngoài nó không nguy hiểm thì cho là an toàn và cử người tiến sâu vào, bọn họ đã tiến hành nghiên cứu và quan sát chiếc tàu vũ trụ cũ nát này tận mười năm, thậm chí còn có được được một số thông tin từ những mảnh vỡ của tàu vũ trụ được trục vớt, họ nhận định rằng trình độ khoa học kỹ thuật của chiếc tàu vũ trụ này rất có khả năng là vượt xa tưởng tượng, do đó đã tập hợp hơn mười mấy nền văn minh cùng với nền văn minh vừa thuần thực vừa có lịch sử thăm dò này để bắt đầu bước vào bên trong vết tích của chiếc tàu vũ trụ này.

Nhưng kết quả là ngoài một nền văn minh do vẫn đuổi kịp mà thoát khỏi nguy hiểm thì những nền văn minh còn lại toàn bộ đều tuột lại phía sau và bị huỷ diệt trong chiếc tàu vũ trụ cũ nát này... đây là một chiếc tàu với nền văn minh vũ trụ cấp cao, sau khi nền văn minh đại chúng gia nhập vào, nó đã tự huỷ thủ tục khởi động, cuối cùng tự nổ tung, biến thành một hố đen nhỏ, không những minh chứng cho việc mười mấy nền văn minh bị huỷ diệt, mà sự tồn tại của hố đen nhỏ này, thậm chí còn biến thành một hệ tinh đồ ở chỗ đó...

Cho nên, vết tích của nền văn minh vũ trụ bị thất lạc là một điềm lành, một khi trục vớt thành công thì nền văn minh này sẽ thu được lợi ích cực lớn, nhưng đồng thời, vết tích này cũng là một mối nguy, một khi trục vớt thất bại, may thì tổn thất lượng lớn nguồn nhân lực và tàu sẽ bị vuột mất, xui thì tất cả những người tham gia vào việc trục vớt sẽ đều bị huỷ diệt, mãi mãi không xuất hiện.

Cho nên, dưới kế hoạch “tuyệt giao”, tàu Hi Vọng cứ như vậy mà giống như một vết tích của nền văn minh thất lạc, vậy thì thay vì để người ngoài hành tinh quan sát nó mà không có kết quả, chi bằng trực tiếp bố trí nó thành vết tích còn hay hơn, như vậy thì mới có thể để cho tàu Hi Vọng đủ thời gian tiến hành hoà hoãn, dù gì thì chỉ cần ba tháng là có thể nhảy vọt, thật ra không thực hiện bước nhảy vọt ngay lập tức cũng chẳng sao (đó

là sự nhận định lúc đầu, bây giờ thì không được), vì vậy không cần lừa gạt người ngoài hành tinh để làm gì, chỉ cần kéo dài thời gian là được.

Sau khi quyết định việc tiến hành kế hoạch “vết tích đánh lừa”, một vài hệ thống nội bộ bên trong tàu Hi Vọng đã bắt đầu bận rộn, bởi vì có những công tác đã được lên kế hoạch kỹ càng từ lâu, cũng có rất nhiều thứ đã chế tạo hoàn tất, nên chỉ cần đem nó dùng vào những chỗ cần dùng là được.

Sau khi quyết định kế hoạch “vết tích đánh lừa tác chiến” được hai ngày, Waal đã xuất viện và đang ngồi trong phòng hạm trưởng chơi máy tính, trước mặt cô bé, Diêu Nguyên, Nhiệm Đào, Thích Hiểu Điều, Vương Quang Chính và cả Ba Lệ, mấy người bọn họ cũng đang ở đó, Diêu Nguyên thì đang ngồi trên ghế hạm trưởng nhìn đồng hồ trên tay mình.

- Còn năm phút nữa là bắt đầu tiến hành hoạt động bố trí vết tích, Waal, có thấy được tương lai như thế nào chưa?

Diêu Nguyên vừa nhìn đồng hồ, vừa nói với Waal.

Waal thì cứ tập trung chơi máy tính, chỉ trả lời qua loa:

- Tương lai có chuyển biến chắc chắn sẽ báo với mọi người, còn nếu không có thì cháu cũng đành bó tay, cháu không có khả năng biến ra tương lai cho mọi người, vì vậy đừng hỏi nữa, chú Diêu Nguyên, chú không cảm thấy mình nói nhiều sao?

Diêu Nguyên không để ý đến cô bé, vẫn tiếp tục nhìn đồng hồ, nói với Nhiệm Đào và Thích Hiểu Điều ở bên cạnh:

- Tương lai không có biến chuyển, người ngoài hành tinh lại còn sắp đến, chứng minh rằng hiện tại bọn chúng vẫn chưa phát hiện ra chúng ta, cũng không đang tiến hành quan sát tàu Hi Vọng, rất có thể bọn chúng vẫn

chưa đến Tinh Hệ này, bây giờ chính là thời điểm tốt để lên kế hoạch bố trí vết tích.

Nhâm Đào vẫn giữ bộ dạng nhàm chán, anh ta không nói chuyện, Thích Hiểu Điều ở bên cạnh đợi anh ta một lúc lâu nhưng thấy anh ta không nói gì, khẽ thở dài và nói:

- Đích thực là như vậy, hơn nữa nghĩ kĩ thì một phần tương lai mà Waal nhìn thấy chỉ là xuất hiện mấy chục người ngoài hành tinh tiến vào bên trong tàu Hi Vọng thôi, vả lại cũng không có loại vũ khí uy lực lớn công kích từ xa nhắm vào tàu Hi Vọng, điều này chứng minh rằng bọn chúng không hề biết gì về tình hình của tàu Hi Vọng, nếu không thì sẽ không thận trọng như vậy, mấy chục người ngoài hành tinh này rất có thể chỉ là một đội thám dò nhỏ, nói không chừng bọn chúng cũng xem tàu Hi Vọng như một chiếc tàu chứa vết tích của nền văn minh thất lạc.

- Trình độ khoa học kĩ thuật trong quá trình cải cách công nghiệp lần thứ năm.

Diêu Nguyên thở dài nhẹ nhõm:

- Tiêu chuẩn của nền văn minh như thế này vẫn chưa đủ để lấy sự đột phá của Sáng Thế Lạp Tử che giấu đi hạn chế của mình, vì vậy chắc chắn bọn chúng không thể nào nhìn thấy bên trong tàu Hi Vọng, có điều... kế hoạch “vết tích đánh lừa” là chiêu bài cuối cùng của chúng ta rồi, lỡ như vẫn không được, vậy thì lần này chúng ta thật sự là lãnh ít dữ nhiều.

Diêu Nguyên nói đến đây, mặt của Thích Hiểu Điều bắt đầu đỏ lên, lộ vẻ xấu hổ, lần này gặp phải nguy hiểm, nguyên nhân không phải là do Diêu Nguyên ra tay cứu Noah số 1, mà là do anh ta sơ suất và chủ quan, anh ta là người duy nhất có thể giao tiếp với ZERO, lần này khiến cho tàu Hi Vọng rơi vào tình cảnh nguy hiểm cũng là do anh ta quên mất việc truy hỏi ZERO, sau khi bắt đầu bước nhảy vọt với hình thức nằm trong tầm kiểm

soát, chính vì câu hỏi “Còn có thể thực hiện “Nhảy vọt không trình tự” hay không?” mà đã khiến cho tàu Hi Vọng rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Ngay lúc này, đồng hồ trên tay của Diêu Nguyên vang lên tiếng tí tít, Diêu Nguyên không nói gì, ấn cái nút màu xanh trên bàn, cùng lúc đó, toàn thân Waal kích động mạnh, cô bé buông con chuột máy tính ra, sắc mặt trở nên phấn chấn và nói:

- Không có, không có người ngoài hành tinh... đúng vậy, đúng là ngày này rồi, nhưng tôi không thấy người ngoài hành tinh xuất hiện, trong phòng hạm trưởng, tôi nhìn thấy chú Diêu Nguyên và mọi người, tất cả đều đang ở đây, thời gian là... mười hai giờ đêm, qua rồi, qua ngày mới rồi, không có việc gì xảy ra cả!

Waal vẫn là một cô gái trẻ, đặc biệt là bây giờ, nhân loại đang trong tình trạng tuổi thọ bình quân lên đến bảy tám mươi tuổi, thì cô ấy vẫn được xem là một cô gái trẻ, vẻ mặt vui cười không ngớt của cô bé hiện giờ chỉ thiếu điều hát lên thôi, thật ra, trong mấy ngày nay cô chính là người bị áp lực nhất trên tàu Hi Vọng, không những khả năng chấp nhận hiện thực của cô yếu hơn nhiều so với Diêu Nguyên và những người khác, mà còn là vì cô bé hầu như ngày nào cũng đều nhìn thấy cảnh tượng người ngoài hành tinh đến giết hại, cảnh tượng đó, thậm chí ngay cả vũ khí với uy lực dữ dội của những chiến sĩ liên sao hàng đầu còn không có cách nào ngăn cản, cho dù chỉ có mấy chục người ngoài hành tinh gây ra việc mưa máu gió tanh bên trong tàu Hi Vọng thì họ cũng không thể nào chống trả được.

Cho nên sau khi quyết định lên kế hoạch “vết tích đánh lừa”, cô bé luôn dán mắt vào máy tính cho đến khi mệt mỏi quá sức và ngủ thiếp đi mới thôi, cô bé không dám để mình thành thoi, bởi vì cô sợ nếu kế hoạch này thất bại, cộng với việc chứng kiến một tương lai bị huỷ diệt, thì cô ấy thật sự không chịu nổi...

Cho đến bây giờ, cô bé mới hoàn toàn cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì trong sự hiển thị về tương lai, ngay cái ngày mà người ngoài hành tinh tiến vào tàu Hi Vọng, đột nhiên lại không có chuyện gì xảy ra, điều này cũng có nghĩa là kế hoạch “vết tích đánh lừa” có thể tiến hành thuận lợi, nói không chừng... nói không chừng tương lai khiến mọi người vô vọng đó thật sự không xảy ra nữa!

Thật ra, trong lòng của những người kia cũng rất nhẹ nhõm, họ cũng sợ vậy, sợ kế hoạch sau khi tiến hành, những người ngoài hành tinh kia vẫn đồng loạt tiến vào bên trong tàu Hi Vọng, nếu thật sự là như vậy thì kế hoạch “vết tích đánh lừa” sẽ hoàn toàn vô hiệu, con đường duy nhất chỉ có liều mạng chiến đấu mà thôi...

Diêu Nguyên đứng dậy và nói:

- Vậy đi, theo kế hoạch ban đầu, Nhâm Đào, Waal, hai người tiếp tục quan sát xem tương lai có biến chuyển chút nào không, đặc biệt là chú ý xem thời gian mà người ngoài hành tinh tiến vào, nhớ kỹ, chúng ta chỉ chế tạo ra được ba miếng “mồi nhử” thôi, mỗi miếng mồi nhử được chế tạo trong khoảng một tháng, hơn nữa chi phí cũng vô cùng lớn, chúng ta phải tính thời gian mà mồi nhử nổ tung chính xác đến từng ngày, thậm chí là từng giờ mới được.

- Chúng ta chỉ có ba miếng “mồi nhử” lắp đặt vết tích để thực hiện nhảy vọt trong không gian!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 299: Bắt Đầu Tác Chiến

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuộc sống của mọi người bên trong tàu Hi Vọng vẫn trong trạng thái yên bình, hai mươi vạn người, bao gồm cả mười hai vạn người ở hành tinh cũ và thế hệ mới chào đời trong vũ trụ, số lượng so với lúc rời khỏi Trái Đất đã tăng lên gấp bội, ăn uống; mặc; ở; đi lại, mỗi ngày sinh hoạt không ngừng. Cơ cấu chính phủ của tàu Hi Vọng nhỏ cho nên công nhân viên chức cũng không nhiều, nhưng do có nhiều hạng mục công việc nên ngày nào họ cũng bận rộn và không có nhiều thời gian rảnh, trong đó có Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên là một quân nhân, theo lẽ đương nhiên, trước khi trở thành quân nhân và sau khi rời khỏi quân đội, anh đã rèn luyện rất nhiều về cả kiến thức và kỹ năng, hơn nữa bởi vì có xuất thân là “con nhà nòi” nên đối với công tác quản lý cũng khá thành thạo, nhưng tóm lại, anh cho rằng mình vẫn nên là một quân nhân trước, sau đó hãy trở thành thủ lĩnh... có điều, bởi vì tình hình hiện tại của tàu Hi Vọng nên anh bắt buộc phải dùng thân phận thủ lĩnh làm đầu, thậm chí thân phận thứ hai cũng không phải là quân nhân.

Trong những tháng ngày yên bình như thế này, Diêu Nguyên cảm thấy bản thân đã trở thành dân văn phòng đúng nghĩa, những việc cần giải quyết mỗi ngày thật ra cũng chỉ là những việc nhỏ nhặt, dù có những việc quan trọng cần anh quyết định, nhưng chung quy thì sinh hoạt chẳng khác gì mọi người, hơn nữa anh cũng không thể như vậy mãi được, không thể bởi vì thế giới bên ngoài có người ngoài hành tinh cùng với cuộc cải cách công

nghiệp lần thứ năm mà hoang mang, thời khắc càng đến gần thì anh càng như vậy.

Mãi cho đến hôm nay, Waal nhìn thấy trong tương lai có người ngoài hành tinh đột nhập vào bên trong tàu Hi Vọng, trong phòng hội nghị bí mật, Diêu Nguyên, Ba Lệ, Nhâm Đào, Vương Quang Chính cùng với hơn mười nhà khoa học lớn nhỏ, còn có một số thành viên đội Hắc Tinh cũng ở đây, khoảng thời gian này, họ là những người nắm rõ tình hình của tàu Hi Vọng, bởi vì kế hoạch “vết tích đánh lừa” lần này yêu cầu dùng khoa học kỹ thuật cao nên hơn mười nhà khoa học mới hình thành nên kỹ năng “tinh tường” như thế này.

- Ba miếng môi nhử đã được kiểm tra lần nữa vào năm ngày trước, cấu tạo bên trong bình thường, chất lượng bình thường, năng lượng bình thường, khả năng thông tin từ xa bình thường, tất cả đều hoàn hảo không có một chút khuyết điểm.

Một nhà khoa học trẻ, tầm bốn mươi tuổi đang ở trong phòng hội nghị báo cáo với mọi người, trên màn hình sau lưng ông ấy đang chiếu hình của một miếng “môi nhử”.

Cái được gọi là “môi nhử vết tích”, thật ra nó chính là một khoang tàu vũ trụ cỡ vừa và lớn, bên trong có máy móc dự trữ từ cuộc cải cách công nghiệp lần thứ tư, chiếm một phần ba không gian của cả khoang, hai phần còn lại là động cơ của bước nhảy không gian, nói một cách dễ hiểu, đây chính là một hệ thống bước nhảy không gian đơn giản.

Trước mắt đã cơ bản xác nhận là hôm nay người ngoài hành tinh sẽ xâm nhập tàu Hi Vọng, đây là một cuộc cải cách công nghiệp lần thứ năm, cũng là sự tồn tại của nền văn minh vũ trụ cấp ba, không phải là thứ mà nhân loại trên tàu Hi Vọng, thậm chí là thương nhân vũ trụ - kẻ địch mạnh nhất của vũ trụ mà nhân loại từng đối đầu có thể so sánh được, đây là một nền văn minh vũ trụ lớn mạnh với trình độ ứng dụng cao sâu kỹ thuật của

cuộc cải cách năng lượng và cải cách công nghiệp lần thứ năm, kết cục của cuộc chiến, rất có khả năng là trong khoảng mấy tiếng ngắn ngủi thậm chí mấy chục phút nhân loại sẽ bị tiêu diệt toàn bộ, có thể nói đây là kẻ địch đáng sợ mà nhân loại không đủ sức đối phó trong giai đoạn này.

Trước mắt thì tàu Hi Vọng không còn cách nào thực hiện bước nhảy, cơ hội duy nhất chính là kế hoạch “vết tích đánh lừa”, trọng tâm của kế hoạch này là bố trí tàu Hi Vọng vết tích của nền văn minh thất lạc cổ, dựa vào sự thần bí của nó để làm cho người ngoài hành tinh không dám tùy tiện tiếp cận bên trong, đã qua được một nửa thời gian, chỉ còn lại mười mấy ngày ngắn ngủi thôi, chỉ cần mười mấy ngày này trôi qua và đời ZERO xuất hiện, thì nhân loại có thể thoát khỏi sự dòm ngó của nền văn minh vũ trụ lớn mạnh này và thực hiện bước nhảy, đến lúc đó, tất cả nguy hiểm sẽ hoàn toàn biến mất.

Không có kết cục nào tốt hơn như thế này cả.

Nhưng vấn đề mấu chốt vẫn còn đang tồn tại, phải bố trí tàu Hi Vọng thành một vết tích cổ, hơn nữa còn phải là một vết tích với trình độ khoa học kỹ thuật vượt xa nền văn minh vũ trụ cấp ba, đây là một việc chẳng dễ dàng gì.

Cái gì cũng có thể làm giả, nhưng hàm lượng khoa học kỹ thuật thì không thể, đặc biệt là trước mặt những kẻ trong nghề, không biết nền văn minh vũ trụ cấp ba tiên tiến hơn nền văn minh nhân loại bao nhiêu, chỉ biết rằng, chỉ cần dựa vào hệ thống giám sát từ xa, trong mấy giây là đối phương đã phân tích được hàm lượng kim loại của vỏ tàu Hi Vọng, cấu tạo bên trong và cả nguyên lý chế tạo của nó, muốn tàu Hi Vọng giả thành vết tích của nền văn minh thất lạc nhưng vết tích của một nền văn minh thất lạc cấp hai vốn không thể khiến cho nền văn minh vũ trụ cấp ba phải thận trọng, đây cũng có thể là nguyên nhân mà mười mấy tên người ngoài hành tinh kia đột nhập vào tàu Hi Vọng... Thôi rồi, nền văn minh vũ trụ cấp hai

coi như xong rồi, nền văn minh với sự chênh lệch về cấp bậc, đây là cuộc chiến với kết cục hoàn toàn áp đảo.

Cho nên, rốt cuộc là nên bố trí tàu Hi Vọng thành vết tích của nền văn minh thất lạc bằng cách nào? Quan trọng hơn là làm sao để bố trí thành vết tích với trình độ khoa học kỹ thuật vượt xa nền văn minh vũ trụ cấp ba?

Diêu Nguyên, Nhâm Đào, Thích Hiếu Điều, cùng Ba Lệ, những nhà khoa học và cả những nhân viên chiến thuật có liên quan, dưới sự hợp sức đã đưa ra được đáp án, cũng là đáp án duy nhất... động cơ của bước nhảy không gian.

Trước mắt, đây là thứ duy nhất mang hàm lượng khoa học kỹ thuật cao mà không ai có thể chạm vào trên tàu Hi Vọng, ít nhất thì trong lịch sử ghi chép của nền văn minh vũ trụ, đây là kỹ thuật mà ngoài tàu Hi Vọng ra chưa có bất kì nền văn minh vũ trụ nào đạt đến, thậm chí còn vượt xa khoa học kỹ thuật siêu cao của Stargate.

Bởi vì làm như vậy thì mới có thể tiến hành kế hoạch “vết tích đánh lừa”

Đầu tiên là tạo ra mấy khoang vũ trụ bước nhảy không gian, kim loại được dùng để chế tạo khoang vũ trụ này là từ cây cối của người ngoài hành tinh, hợp kim cũng được, kim loại nguyên chất cũng được, chỉ cần là kim loại bên trong cây cối của người ngoài hành tinh thì đều có thể chế tạo được, đây cũng là kim loại mà cuộc cải cách công nghiệp lần thứ tư không thể phân tích và chế tạo, mặc dù không biết là nền văn minh vũ trụ cấp mấy làm được điều này, nhưng ít nhất thì trình độ công nghệ cần để chế tạo những kim loại này cũng chắc chắn phải đạt đến cấp ba và thậm chí còn cao hơn.

Khoang bước nhảy không gian đang tồn tại độc lập bên ngoài tàu Hi Vọng, dù cho nó đang tự do lơ lửng, chỉ cần có người ngoài hành tinh đến

gần khoang vũ trụ, hoặc là đến gần tàu Hi Vọng, hoặc khi thiết lập hoàn chỉnh về trình tự, thời gian, thì những cửa khoang bước nhảy không gian này sẽ bước vào trạng thái nhảy vọt, nhưng bởi vì năng lượng không đủ nên những cửa khoang bước nhảy không gian này sẽ nổ tung, đồng thời còn có một bộ phận bị mất đi bởi bước nhảy không gian.

Một nền văn minh vũ trụ cần nhân loại sử dụng kế hoạch “vết tích đánh lừa”, thì ít nhất trình độ khoa học kỹ thuật của nó cũng phải đạt đến cấp ba, điều đó minh chứng rằng bọn chúng chắc chắn biết được tình hình về vết tích của nền văn minh thất lạc, lúc cửa khoang bước nhảy không gian nổ tung, chỉ có hai con đường để lựa chọn, hoặc là bất chấp và tiếp tục việc thăm dò, hoặc là tạm ngưng ý định thăm dò.

Bọn chúng đang rất tỉ mỉ và thận trọng, sớm muộn sẽ phát hiện ra khoang bước nhảy không gian thứ hai, khoang bước nhảy không gian thứ ba, bọn chúng sẽ phát hiện ra đây rõ ràng là một chiếc tàu với trình độ khoa học kỹ thuật yếu kém không người (không có cách nào để thăm dò bên trong) và sự tồn tại của những vật lơ lửng xung quanh nó lại mang một hàm lượng khoa học kỹ thuật cao đến mức không thể tưởng tượng, như vậy sẽ làm cho bọn chúng chú ý và bắt đầu nghi ngờ chiếc tàu này là một cái bẫy hoặc một miếng “mồi nhử”, mặc dù điều này khiến bọn chúng tăng cường thể lực với tàu Hi Vọng, nhưng đồng thời cũng sẽ khiến hành động lần này của bọn chúng càng thêm thận trọng, tránh gây ra tai nạn từ việc tùy ý tiến vào vết tích.

Mấy khoang bước nhảy không gian cũng sẽ bị bọn chúng thăm dò với ý đồ tiếp cận, nhưng bước nhảy không gian sẽ là thứ mà bọn chúng tiến hành đầu tiên, nếu cứ như vậy, bọn chúng sẽ phát hiện ra mấy tấm kim loại cao cấp đang lơ lửng này (ít nhất là từ cấp ba trở lên), hơn nữa trình độ kỹ thuật của bước nhảy sẽ được nâng cao hơn, nếu như nền văn minh vũ trụ tiếp xúc với cửa khoang bước nhảy không gian cũng cao cấp thì bọn chúng thậm chí sẽ thăm dò được những thứ lơ lửng trong không gian mà bước

nhảy vọt sản sinh ra, đồng thời cũng sẽ tính ra được khối lượng của bị thiếu của các bộ phận, nếu cứ như vậy, bọn chúng sẽ càng thận trọng hơn, thậm chí còn nghi ngờ rằng chiếc tàu này vốn là một cái bẫy không gian, và rất có thể nó là một loại vũ khí không gian (nếu có), đại loại như vậy...

Đây cũng là toàn bộ nội dung của kế hoạch “vết tích đánh lừa”, một cuộc chiến công tâm theo đúng nghĩa, dùng trình độ khoa học kĩ thuật yếu kém và tồn tại nhiều sơ hở ngược lại càng khiến người ngoài hành tinh nghi ngờ thêm thôi.

Toàn bộ kế hoạch “vết tích đánh lừa tác chiến” vốn dĩ chính là một ván bạc, đánh thắng thì tính mạng có thể được cứu, đánh thua, chỉ cần người ngoài hành tinh cử một binh sĩ đột nhập vào, thì tàu Hi Vọng sẽ bắt đầu nổ tung, ban đầu Diêu Nguyên vốn không nghĩ đến việc thực hiện kế hoạch “vết tích đánh lừa tác chiến”, dự định lúc đầu của anh là bỏ qua việc cứu Noah số 1, trực tiếp sử dụng bước nhảy không gian để bỏ trốn, có điều không biết tại sao bước nhảy không gian bị bức ép đến tình cảnh tuyệt vọng, bắt buộc phải tiến hành thực hiện kế hoạch tác chiến cuối cùng, anh cũng bắt buộc phải đánh thêm một ván bạc nữa, cược cả tính mạng của anh và cả tàu Hi Vọng, thậm chí có thể là hi vọng cuối cùng để di dân cả nhân loại, một ván bạc không thắng thì chết!

Nghe xong báo cáo của nhà khoa học này, Diêu Nguyên liền gật đầu, ngược lên nhìn đồng hồ trong phòng hội nghị bí mật một cái rồi nói:

- Còn hai tiếng nữa, khoang bước nhảy không gian đầu tiên sẽ bị nổ tung, vẫn còn có hai khoang bước nhảy nữa, còn mười sáu ngày cuối... cố gắng bảo vệ thì còn mười bảy ngày hoặc mười tám ngày, cũng lắm là hai mươi ngày, nói cách khác, trong vòng hai mươi ngày này, thời điểm của khoang bước nhảy không gian tiếp theo nổ tung mới là mấu chốt quan trọng nhất trong lần tác chiến này, không được sớm quá, bởi vì chúng ta vẫn còn tận hai mươi ngày cần phải vượt qua, cũng không được muộn quá, nếu muộn quá sẽ khiến cho người ngoài hành tinh mất kiên nhẫn và trực

tiếp cử người đột nhập tàu Hi Vọng... đây chính là vấn đề chủ yếu của hội nghị hôm nay, à, robot quan sát thế nào rồi?

- Robot quan sát?

Vương Quang Chính ở bên cạnh phản ứng dữ dội nhất, anh ta hỏi ngay:

- Đợi chút Diêu Nguyên, chẳng phải anh đã nói rồi sao? Quan sát là tương đối, chúng ta quan sát bốn phía, vậy mục tiêu bốn phía cũng có thể quan sát được chúng ta, chẳng phải bây giờ chúng ta chỉ nên trốn trong tàu Hi Vọng sao?

Diêu Nguyên lắc đầu nói:

- Ý là nói chúng ta vẫn đang trong tình thế chưa bị phát hiện, nhưng lúc bị phát hiện và lúc thực hiện kế hoạch “vết tích đánh lừa tác chiến”, thì chúng ta nhất định phải quan sát tình hình xung quanh, bao gồm cả tình hình của người ngoài hành tinh thì mới được, tình hình việc chế tạo robot quan sát thế nào rồi?

Diêu Nguyên nhìn về phía Ba Lệ.

Ba Lệ lạnh lùng liếc Diêu Nguyên một cái, từ xấp văn kiện trên tay rút ra một bộ:

- Robot quan sát đã chế tạo hoàn tất, bao gồm cả cỗ ban đầu thì có tổng cộng năm cỗ máy, có thể xuất phát bất cứ khi nào.

Diêu Nguyên nhận bộ văn kiện, chưa xem vội mà nói trước:

- Vậy được, hai tiếng sau, sau khi bước nhảy không gian đầu tiên bị nổ tung thì điều động ba cỗ máy xuất phát ngay...

- Tôi muốn tận mắt xem xem những người ngoài hành tinh này... trình độ khoa học kỹ thuật trong cải cách công nghiệp lần thứ năm, sự tồn tại của nền văn minh vũ trụ cấp ba, tàu vũ trụ và cả chiến lược rút cuộc là như thế nào!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 300: Rung Động

Người máy quan sát trí tuệ nhân tạo cũng được tạo ra từ các kim loại đặc biệt ở ngoài hành tinh, hơn nữa nó có một bộ sáng thể lập tử và thiết bị che chắn sáng thể lập tử bên trong, làm cho văn minh ngoài hành tinh không cách nào phát hiện được cấu trúc bên trong bằng các phương tiện ánh sáng, từ đó tránh rò rỉ công nghệ bên trong.

Tương tự, để tránh rò rỉ nội dung khoa học công nghệ một cách hiệu quả, vì vậy thông thường động cơ phóng hỏa thậm chí thiết bị phun hạt cao cấp cũng đã không có cách nào sử dụng được. Vì vậy hệ thống động lực người máy quan sát trí tuệ này bị chuyển đổi thành trang bị phản trọng lực, lấy tàu Hi Vọng làm tâm điểm của trọng lực, cho dù là lực hút hay sức đẩy của tàu Hi Vọng đều có thể tùy ý di chuyển trong vũ trụ. Đương nhiên, tàu Hi Vọng cũng sẽ có sự di chuyển vị trí với quy mô nhỏ. Nhưng sự dịch chuyển này không đáng kể so với kích thước và khối lượng của một người máy như vậy, hơn nữa bản thân tàu Hi Vọng vốn ở trạng thái trôi bồng bềnh nên thế giới bên ngoài càng không thể phát giác ra hình thức di chuyển của loại người máy này rốt cuộc là phương thức gì. Cứ như vậy, sự xuất hiện của loại người máy này ngược lại làm cho các nền văn minh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vốn dĩ là vậy mà, một là xem không hiểu công nghệ kim loại (cấp độ văn minh ngoài hành tinh không nên quá cao), hai là xem không hiểu hệ thống động lực, văn minh không đạt được hệ thống phản trọng lực. Trên thực tế, theo thông tin được lấy từ chỗ các thương nhân ngoài hành tinh mà

nói, văn minh vũ trụ cấp ba cũng là nền văn minh tiến hành cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm, cơ hội của cách mạng công nghiệp là năng lượng, bao gồm năng lượng vũ khí, năng lượng ngăn tụ hóa cùng với hệ thống ngưng tụ năng lượng hydro... Căn bản không thể đạt được tiêu chuẩn của hệ thống phản trọng lực; ba là cho nổ tung cốt của bộ phận chất lượng biến mất khỏi liên kết hai nối ba... tất cả những thứ này đều nói rõ đây là di tích của nền văn minh đã bị biến mất, hơn nữa còn là loại di tích có cấp độ cực cao do sự bất cẩn của người ngoài hành tinh.

Hai tiếng sau khi Diêu Nguyên đưa ra quyết định cũng là thời gian người ngoài hành tinh xâm nhập vào tàu Hi Vọng trong tương lai, đồng thời cũng là một phút sau vụ nổ ca-bin đầu tiên, hai người máy quan sát trí tuệ nhân tạo rời khỏi tàu Hi Vọng... sau khi trải qua mấy lớp sáng thể lập tử chắc chắn thì đi vào vũ trụ.

Việc tiếp theo chính là chờ đợi, tất cả thông tin của tàu Hi Vọng đều đóng lại, thế giới bên ngoài không biết tình hình bên trong cũng như bên trong cũng không biết được tình hình bên ngoài, không ai biết kết quả sau khi hai người máy trí tuệ nhân tạo đi ra ngoài là như thế nào. Một loại người máy được chế tạo hoàn toàn từ kim loại, mặc dù đã bố trí quá trình tự hủy nhưng không ai biết được văn minh vũ trụ cấp ba rốt cuộc có khoa học kỹ thuật mạnh như thế nào, lỡ như có thể bắt được robot trước khi chương trình tự nổ tự hủy bắt đầu, vậy thì rất nhiều thông tin của tàu Hi Vọng sẽ bị rò rỉ. Kết quả này thậm chí có thể cho là quá thảm khốc...

Nhưng không thể không phái người máy đi, nhận được thông tin đầy đủ từ thế giới bên ngoài mới có thể tiếp tục kế hoạch lừa đảo tiếp theo. Vì vậy, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện hai người máy được phái đi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lúc chờ đợi, không khí trong phòng hội nghị ngày càng nặng nề và khẩn trương. Thậm chí đến cả mấy nhà khoa học đã cai thuốc nhiều năm đều không nhịn được mà rút một điếu thuốc ra hút, nhưng may mà Waal

không nhìn thấy những mảnh vỡ trong tương lai, đây có lẽ cũng là tin tức tốt nhất.

Nhưng mấy người biết sự tình lại không dám có ý kiến, đây là tin tức bí mật mới được biết gần đây, đó là năng lực tiên đoán của Waal, nó được sử dụng nhiều trong thời gian làm việc, độ miễn cảm ngày càng thấp, đây là một cơ chế không rõ ràng, có lẽ có một loại vật chất hoặc năng lượng cần tích lũy từ từ. năng lực tiên đoán chính là do loại vật chất hay năng lượng này cung cấp, năng lực tiên đoán ngày càng sử dụng nhiều trong thời gian làm việc thì vật chất và năng lượng này càng được sử dụng nhiều, cũng chính là càng ít khả năng thấy được tương lai.

Đây là quy tắc tiên đoán gần đây mới được Diêu Nguyên và mọi người phát hiện được, dù sao năng lực tiên đoán lúc trước cũng không sử dụng, chỉ có một khoảng thời gian gần đây mới sử dụng nhiều, vì vậy không biết cũng là điều đương nhiên. Nhưng có lẽ cũng nên như thế, có được bao nhiêu thì sẽ mất đi bấy nhiêu, nếu năng lực tiên tri không có thời hạn sử dụng, đây hiển nhiên lại là điều không đáng tin rồi.

Chính vì như thế, tương lai sẽ rõ ràng từ việc xem xét bản gốc của quá khứ đến dự đoán giới hạn của hiện tại, quá trình này cũng khiến Diêu Nguyên có nhận thức rõ hơn, không giống như lúc trước mê tín về sự tồn tại năng lực tiên đoán. Vì vậy lúc này mấy người biết về năng lực tiên đoán có thể đã không còn hiệu nghiệm nữa, trong lòng bọn họ đều lo lắng, lo sợ giây sau đó sẽ có người ngoài hành tinh đột nhập vào trong tàu Hi Vọng. Loại chờ đợi này mới là sự tra tấn đáng sợ nhất.

Nhưng như vậy cũng tốt, tất cả tai nạn đều không phát sinh, mười phút sau khi đám người máy trí tuệ xuất phát, trong đường hầm xuất hiện bóng dáng hai người máy trí tuệ, xúc tu kim loại trên đầu bọn chúng bị hỏng, nhưng đây cũng không phải những điều mà Diêu Nguyên quan tâm, bọn họ thật sự quan tâm là đĩa cứng trong đầu hai con robot này. Thông tin trong đầu bọn chúng chính là tất cả những gì bọn chúng thấy được.

Hai ổ đĩa cứng rất nhanh được đưa vào phòng mật mã, mọi người ngừng thở mà nhìn lên trên màn hình, thông tin trong ổ đĩa đó rất nhanh được hiển thị lên trên.

Đây là thị giác của người máy trí tuệ, lúc này đúng cảnh tượng người máy trí tuệ thông qua đường hầm đi ra ngoài tàu Hi Vọng. Sau khi thông qua mấy đường hầm người máy trí tuệ rời khỏi tàu Hi Vọng, đến một không gian vũ trụ tối om và ở lối vào...

Đó là một chiến hạm vũ trụ màu bạc với chút ánh sáng của các vì sao như thể nó rất gần với vị trí sao chổi. Từ thị giác của người máy trí tuệ, vũ trụ này to hàng chục ngàn kilomet thậm chí còn xa hơn nữa.

Đúng vậy, nơi xa xôi bên ngoài tàu Hi Vọng gần với một hành tinh trên cạn trong các lỗ hổng vũ trụ có đầy các phi thuyền vũ trụ hoặc là tàu chiến vũ trụ. Từ tình hình được thấy bằng mắt thường, số lượng phi thuyền vũ trụ vượt qua một vạn chiếc, ở giữa là một chiếc tàu mẹ to lớn, to đến mức giống như một hành tinh vậy, nếu đã nhìn thấy được con tàu mẹ từ khoảng cách xa như vậy, trên thực tế, tám mươi phần trăm nguồn sáng của hạm đội này là được truyền ra từ con tàu mẹ đó. Ngược lại, những chiếc tàu chiến hộ vệ cho nó quả thật chỉ như những con kiến dưới chân trong cuộc chiến Titans.

Đây là một hạm đội vũ trụ của người ngoài hành tinh. Từ hình dáng ở hàng vạn kilomet, đây rất có khả năng là toàn bộ văn minh vũ trụ cấp ba, nhân khẩu, chiến hạm và môi trường sống, tất cả những thứ này tạo nên một nền văn minh vũ trụ cấp ba.

Rung động!

Đây chính là rung động!

Cùng lúc với những tấm ảnh được chiếu lên, trung tâm hệ thống máy tính đã bắt đầu phân tích các thứ có trong những bức hình. Đầu tiên là

khoảng cách giữa hạm đội này và tàu Hi Vọng. Tiếp theo là số lượng tàu của hạm đội này, kích thước tàu con và tàu mẹ cùng với mức độ công nghệ có thể điều tra được từ việc nhìn bên ngoài, tất cả đều được phân tích dưới sự kiểm soát của máy tính trung tâm và một số dữ liệu đã bắt đầu hiện lên bên cạnh những hình ảnh.

“Số lượng tàu quan sát được là ba vạn sáu ngàn chiếc, trong đó tàu nhỏ có chiều dài khoảng sáu trăm mét, ước tính có khoảng hai vạn tám ngàn chiếc, tàu trung có chiều dài bốn ngàn bảy trăm mét có khoảng sáu ngàn chiếc, tàu lớn với chiều dài ba vạn hai ngàn mét có khoảng hai ngàn chiếc. Còn có tàu mẹ kiểu dáng hình tròn, cao khoảng tám vạn một ngàn mét, đường kính một trăm hai mươi bảy ngàn mét, trước mắt đang tự quay trong lực ly tâm...”

Sau khi thông tin về hạm đội này được chiếu lên, mấy nhà khoa học đã đồng thanh hô lên, trong đó có một nhà khoa học không kiềm được kêu lên: “Điều này không thể! Tạo ra một vật khổng lồ như vậy, còn tự quay trong lực ly tâm, sức kéo bên trong làm sao giải quyết được? Sự mệt mỏi của kim loại thì sao? Còn có sự cân bằng của các loại lực, điều này không thể, chiếc phi thuyền này cũng sẽ sớm bị giải thể thôi!”

Một nhà khoa học bên cạnh lên tiếng cười nhạo: “Có gì không thể chứ? Từ sau khi vào vũ trụ, những thứ không thể mà ông thấy còn ít sao? Ngay cả những điều không hợp lý như các hệ thống phản trọng lực và sự chuyển đổi không gian còn tồn tại, vật thể có thể tích lớn như vậy có gì kỳ lạ chứ? Người khác không nói, ánh sáng là sự tồn tại của lá chắn năng lượng cũng đủ để giải quyết vấn đề lực bên trong mà anh vừa nói. Nếu như chiếc tàu văn minh ngoài hành tinh này là nền văn minh vũ trụ cấp ba... phỉ lời, chắc chắn là văn minh vũ trụ cấp ba, như vậy bọn họ đã trải qua cách mạng công nghiệp lần thứ năm, đã hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề như thế này, nếu không anh nghĩ kế hoạch của Côn Luân làm sao có thể dự định

được? Đó không phải cũng muốn chúng ta đạt đến cách mạng công nghiệp lần thứ năm mới có thể kiến tạo sao?”

Rất khác với những gì các nhà khoa học đã nhận thấy, Diêu Nguyên và mọi người chú ý đến một phương diện khác. Văn minh vũ trụ này đã quá lớn rồi, to đến mức vượt qua sức chống cự của Tàu Hi Vọng, đừng nói đến chống cự, có lẽ đến tưởng tượng làm sao để chống cự cũng không thể được. Chỉ cần tàu Hi Vọng để lộ bí mật, hoặc là bị bắt toàn bộ, hoặc là tự phá hoại, còn lại không có con đường thứ ba.

“Đây chính là sức mạnh đạt đến văn minh vũ trụ cấp ba của cách mạng công nghiệp lần thứ năm sao? Đây thật là...” - Diêu Nguyên nheo mắt nhìn tấm hình phía trên, tất cả những thứ trước mắt đã làm cho Diêu Nguyên có thêm nhiều kiến thức mới sâu sắc hơn về vũ trụ.

Trên thực tế, từ sau khi vào vũ trụ, tàu Hi Vọng mặc dù trải qua rất nhiều khó khăn nguy hiểm, mỗi lần đều suýt nữa gặp tai ương. Nhưng nói thật, vận may của tàu Hi Vọng quả là rất tốt, ít nhất sau khi rời khỏi Trái Đất không trực tiếp gặp kẻ địch mạnh như hạm đội trước mắt này. Cũng chỉ là một nền văn minh vũ trụ cấp ba sơ sài như một thương nhân vũ trụ, hơn nữa nó cũng chỉ là một thương nhân vũ trụ với cơ thể bắt đầu suy yếu.

Nhưng trước mắt, nền văn minh vũ trụ cấp ba này lại là sự tồn tại đang ở đỉnh cao của nó, từ ánh sáng nhìn thấy ở hạm đội trước mắt, ít nhất nhân khẩu ở đó phải là một trăm tỉ hoặc hơn thế nữa. Chiến hạm vũ trụ chỉ có thể tính bằng hàng ngàn, có khoa học kỹ thuật của cách mạng công nghiệp lần thứ năm, có vũ khí năng lượng khó có thể tưởng tượng được. Văn minh vũ trụ như vậy, đưa ra một tàu chiến nhỏ nói không chừng có thể đánh bại tàu Hi Vọng bây giờ. Trước mắt nền văn minh vũ trụ cấp ba được tồn tại như thế đấy.

Sau khi tàu Hi Vọng rời khỏi Trái Đất, đây là kẻ địch mạnh nhất đã từng gặp, mạnh đến mức tàu Hi Vọng hoàn toàn không thể chống cự!

Đây chính là văn minh vũ trụ cấp ba!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 301: Tinh Lộ

Hôm nay là ngày thứ tư sau vụ nhảy ca-bin đầu tiên. So với cuộc sống bình thường và trật tự của người dân, những người biết sự tình lúc này như đang sống trong dầu sôi lửa bỏng, không có sự trừng phạt nào tàn khốc hơn sự trừng phạt này. Mỗi ngày đều thấp thỏm lo lắng, lo sợ sẽ có người ngoài hành tinh đột nhập vào tàu Hi Vọng.

Cũng may bốn ngày đã trôi qua nhưng người ngoài hành tinh vẫn không hề có hành động gì. Trong tàu Hi Vọng vẫn yên tĩnh, mặc dù nỗi sợ hãi vẫn tồn tại nhưng điều này cũng làm cho phần lớn mọi người có thể thở phào nhẹ nhõm.

Một buổi sáng sớm, Diêu Nguyên tỉnh lại từ tiếng gõ cửa, anh giơ tay lên một cách vô thức và cố nhấn công tắc nguồn ở cạnh giường, nhưng vừa giơ tay lên thì nhớ ra mình đang ngủ trong phòng của thuyền trưởng, vì vậy anh trực tiếp ngồi dậy nói: “Mời vào!”

Vài giây sau, Vương Quang Chính từ bên ngoài đi vô, anh thấy Diêu Nguyên trong túi quân dụng đang từ từ chui ra, anh thở dài nói: “Ngày mai để tôi gác đêm cho, anh nên về tắm rửa và ngủ một giấc đi.”

Diêu Nguyên lắc đầu nói: “Không được, để tôi đến gác đêm, tôi có khả năng dự đoán, có thể cảm giác trước được nguy hiểm, còn anh thì không được. Vì vậy chương trình tự hủy lần đầu tiên nhất định phải do tôi làm.”

Vương Quang Chính lại thở dài một tiếng nhưng không phản bác lời Diêu Nguyên mà anh chỉ kéo chiếc ghế đến rồi ngồi xuống nói: “Công việc tuần tra buổi sáng đã kết thúc, không có bất kỳ điều bất thường nào. Sự vận hành trong nội bộ tàu Hi Vọng vẫn không thay đổi, tất cả năng lượng và máy móc đều vận hành rất tốt, những điều này không cần nói nhiều, lớp che bên ngoài cũng vận hành bình thường. Chỉ cần việc giải thích khoa học của sáng thể lập tử không sai thì tôi dám khẳng định tuyệt đối không có bất kỳ tin tức nào được truyền ra ngoài. Những việc này anh cứ yên tâm.”

Diêu Nguyên đang rửa mặt trong nhà vệ sinh trong phòng của thuyền trưởng. Sau khi rửa mặt, anh ngồi xuống băng ghế dài nói: “Anh làm việc lẽ nào tôi còn không yên tâm hay sao? Không có vấn đề gì thì tốt, nhưng không nên để những người ngoài hành tinh đó còn chần chờ không tiến, kết quả chúng ta ngược lại sẽ bị xảy ra sơ suất, đây mới thật sự là chết oan uổng. Waal thì sao? Vẫn buồn ngủ à?”

Vương Quang Chính đã không chỉ là thở dài nữa rồi, mặt anh giờ đây toàn là sự sầu khổ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Đúng vậy, năng lực dự đoán bị lạm dụng mặc dù cái giá phải trả không lớn nhưng ngày nào cũng buồn ngủ, bản thân không kiểm tra ra được có điều gì bất ổn. Ài... Cô nương đáng thương này, những ngày này cô ấy chắc là có tội nhiều nhất rồi.”

Hai người lập tức trầm mặc một hồi, sau một lúc lâu hai người chưa kịp lên tiếng thì tiếng gõ cửa phòng thuyền trưởng truyền đến, Diêu Nguyên mời người gõ cửa vào, Thích Hiểu Điều vừa ngáp vừa đi vào.

“Vẫn chưa liên lạc được với ZERO, từ phương diện thời gian mà nói, ít nhất còn cần mười đến mười lăm ngày cô ấy mới xuất hiện, nhưng tôi theo sự dặn dò của anh mỗi ngày đều thức từ đêm đến rạng sáng, sợ cô ấy xuất hiện không thấy tôi, vì vậy điện thoại tôi cũng không dám tắt máy.” - Thích Hiểu Điều cũng không khách sáo, tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, vừa ngáp vừa nói.

Diêu Nguyên cũng biết Thích Hiếu Điều thật sự cố gắng, vì ZERO đó thật sự xuất thần nhập quỷ, không ai biết nó rốt cuộc đang ở đâu. Đây đúng là chuyện không thể làm gì được, nhưng mà Diêu Nguyên cũng không trách cô về phương diện này, chỉ là anh đột nhiên nói: “Nếu cô đã qua đây sớm như vậy, tôi có một vài chuyện cần nhờ cô điều tra giúp tôi. Cô cảm thấy văn minh người ngoài hành tinh ở bên ngoài tàu vũ trụ, mục đích của bọn họ là ở đâu, liệu có phải là vị trí số một của Noah?”

Thích Hiếu Điều sửng người, cô ngồi thẳng người nói: “Sao anh lại nghĩ như vậy? Trình độ công nghệ nhìn từ bên ngoài của văn minh ngoài hành tinh này ít nhất phải là mức độ của cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ năm. Đừng nói những thứ bên cạnh, nói về hành tinh mà chúng ta đang ở đi, có rất nhiều hành tinh loại địa và hành tinh khí, đây đều là tài nguyên quý giá, sao mục đích của chúng lại không ở đây chứ?”

Diêu Nguyên vội vàng nhấn cái nút trên bàn làm việc, đột nhiên một bản đồ sao xuất hiện ở trên tường cuối phòng thuyền trưởng, nó là bản đồ các chòm sao của thiên hà và các chòm sao xung quanh tàu Hi Vọng, hơn nữa trên bản đồ còn có những đốm sáng đỏ biểu thị các hệ sao. Đó có thể là vị trí của Noah số một được mô phỏng bởi máy tính trung tâm, cũng là điểm đích cuối cùng trong năm lần liên tiếp chuyển tiếp không gian của tàu Hi Vọng.

“Thích Hiếu Điều, cô xem, đây là tất cả vị trí của Noah số một mà chúng ta đoán ra được tại thời điểm này...mấy vị trí có khả năng, cô cũng biết rồi đúng không? Tầm quan trọng của vị trí của hăng tinh trong vũ trụ, có thể nói mặc dù đạt đến nền văn minh vũ trụ cao nhất của stargate, bọn chúng vẫn ỷ vào con đường do hăng tinh lộ ra để tiến hành di chuyển.” - Diêu Nguyên vừa chỉ trên bản đồ vừa nói.

Thích Hiếu Điều gật đầu hiểu rõ.

Trên thực tế, nội dung của bộ phận này được ghi lại trong thông tin được truyền bởi thương nhân nước ngoài, đó là những ghi chép kỹ càng sự di chuyển trong văn minh vũ trụ.

Thông tin của phương diện này, văn minh loài người hoàn toàn không biết gì cả, dù sao điểm khởi nguồn của văn minh loài người quả thật quá thấp, những nơi thực hiện cuộc cách mạng công nghiệp lần thứ ba, thậm chí còn không ra khỏi hành tinh của mình. Cực đoan mà nói, đến phạm vi của hành tinh mẹ cũng không ra khỏi, chỉ có thể xem như văn minh nguyên thủy, đến nền văn minh vũ trụ cơ bản nhất cũng không phải, vì vậy căn bản không thể biết những kiến thức cơ bản về sự di chuyển trong vũ trụ.

Nên biết rằng vũ trụ thật sự rất lớn, mặc dù là hằng tinh hay các tinh thể khác được quan sát bởi các máy móc và thiết bị, muốn đi đến đó với tốc độ ánh sáng cũng phải cần đến mười năm, trăm năm hay ngàn năm hay thậm chí là đến vạn năm. Kích thước như vậy căn bản là một vật không thể tưởng tượng được. Nhưng đối với văn minh vũ trụ mà nói, muốn từ một hành tinh này đến một hành tinh khác hoàn toàn không giống như đi du lịch hay đi dạo ở tinh cầu, chỉ cần đi đúng hướng, còn đi đến nơi chẳng qua là vấn đề thời gian. Ở trong vũ trụ hoàn toàn không thể, điểm đơn giản nhất là cô phải làm sao xác định được vị trí của điểm đến?

Để bàn về vị trí này, đầu tiên điều cần thiết thật ra là một vật tham khảo, ví dụ cô có thể nói trái táo ở trên bàn, vậy thì so với trái táo, cái bàn là vật tham khảo, cô cũng có thể nói đông tây nam bắc, vậy so với các phương ấy, địa cầu là một vật tham khảo, vậy thì đối với vũ trụ thì sao? Cô không thể cứ chỉ vào một lỗ hổng, nói đây là vật tham khảo được đúng không? Hơn nữa vì quan hệ khoảng cách, một khi khoảng cách vượt qua mức nhất định, vậy ở ngoài hằng tinh, các tinh thể khác thuộc vật không thể quan sát, ví dụ không gian vũ trụ cách xa địa cầu nhất, thứ duy nhất có thể quan sát được là mặt trời, tinh thể Địa Cầu đã không thể phát sáng cũng

không thể phát ra bất kỳ bức xạ nào rõ ràng. Đối với vũ trụ mà nói, nó thật ra là một tảng đá không thể nhìn thấy được thôi.

Chính vì như thế, muốn tiến hành di chuyển trong vũ trụ, điểm mấu chốt hàng đầu là bản đồ, mà những thứ tạo thành bản đồ chính là các hằng tinh, bọn chúng liên kết với nhau thành tinh lộ, nhưng đối với văn minh vũ trụ mà nói, di chuyển chỉ có thể từ tất cả hệ sao của hằng tinh này, đến các hệ sao của hằng tinh khác. Dùng một kiểu nhảy như vậy để di chuyển tuyệt đối không thể từ lỗ trống này đến lỗ trống khác. Hậu quả duy nhất khi làm vậy là đánh mất phương hướng, khả năng cuối cùng là bị chôn vùi trong vũ trụ đen kịt ấy.

Mặt khác, so với văn minh vũ trụ không nắm rõ kỹ thuật định hướng mà nói, từ hành tinh này đến hằng tinh khác phải tốn thời gian là mấy trăm đời người, nên văn minh vũ trụ cấp ba với kỹ thuật điều hướng thì thời gian cần bỏ ra chỉ còn tính năm, nhưng đồng thời kỹ thuật điều hướng thật ra không hoàn toàn hoàn mỹ như tưởng tượng, điểm mấu chốt nằm ở trong trạng thái yên tĩnh của sự điều hướng.

Đúng vậy, lúc vận hành điều hướng, toàn phi thuyền hoàn toàn không nhận được thông tin xung quanh. Thậm chí đến việc dùng ánh sáng để quan sát bốn bên cũng không làm được, vì sinh vật hay phi thuyền lúc này nằm trong trạng thái siêu tốc độ ánh sáng mà giới hạn truyền của thông tin là tốc độ ánh sáng. Nói cách khác, phi thuyền trong trạng thái này chính là một kẻ mù đơn độc, trừ khi giống như tàu Hi Vọng gặp thương nhân ngoài hành tinh lúc đầu, tạo hạt ở phía trước, điều này mới có thể đi ra từ trạng thái điều hướng hồi phục về trạng thái không gian bình thường, cũng chỉ đến lúc này mới có thể quan sát được mọi thứ xung quanh.

Vì vậy, văn minh vũ trụ có kỹ thuật điều hướng cũng không có khả năng vượt qua các hằng tinh để đến một nơi xa xôi bên ngoài, tính nguy hiểm này quá lớn, khả năng lớn nhất là từ vị trí hiện tại di chuyển đến hằng tinh gần nhất, sau đó thông qua quan sát và tính toán, sửa chữa dữ liệu sai

lệch trong điều hướng, tiếp theo bắt đầu di chuyển một vòng mới, cho đến khi đạt được mục đích mới thôi.

Diêu Nguyên giải thích đơn giản về lộ trình giữa các hành tinh, chủ yếu là giải thích cho Vương Quang Chính ở bên cạnh, sau đó anh mới nói tiếp: “Hai ngày nay tôi liên tục sử dụng ma trận thông minh nhân tạo của máy tính để tính toán mô phỏng, tính toán khoảng cách và đường đi của hành tinh chúng ta đang ở với các hành tinh xung quanh, kết quả thu được khiến tôi kinh ngạc, vị trí của thiên hà này không phù hợp để làm trạm trung chuyển, ở đây khá xa so với các hành tinh khác, trừ con đường này...”

Đang nói chuyện thì Diêu Nguyên liên tục nhấn cái gì đó trên bàn, rất nhanh, tấm hình có chằng chịt các hằng tinh trên tường dần mờ đi, cuối cùng hiện lên một con đường nối các hằng tinh với nhau màu bạc, nhưng ở cuối con đường, tại một trong những điểm đến do máy tính tính ra được, khả năng là hằng tinh có sự tồn tại của Noah số 1!

Thích Hiếu Điều xem đến há hốc mồm, một lúc sau mới nói: “Nói như vậy, chúng ta gặp văn minh ở đây cũng được không phải điều xấu gì...”

Vương Quang Chính lập tức nói: “Sao có thể không tính là chuyện xấu? Chúng ta bây giờ là ngàn cân treo sợi tóc, nói không chừng giây sau chúng ta sẽ tiêu đời, anh cũng biết đúng không? Lão Diêu mỗi ngày đều ngủ trong phòng thuyền trưởng chính là để phòng bọn văn minh kia bất ngờ đột nhập vào tàu Hi Vọng, anh ấy đang làm tốt công việc tự hủy tàu Hi Vọng bất cứ lúc nào!”

Diêu Nguyên ngăn không để Vương Quang Chính nói tiếp, anh ta cũng gật đầu đồng ý: “Xác thật, nếu mục đích của văn minh này là Noah số một, vậy việc chúng ta ở đây ngăn cản chúng cũng có thể xem là không phải việc xấu, thậm chí dùng kế hoạch di tích giả để đối phó với bọn chúng, dựa vào chúng ta bây giờ và bọn chúng là cứng chọi cứng rồi...”

“Trừ việc này ra, tôi còn lo lắng một việc.”

Diêu Nguyên nhìn hai người rồi nói: “Ở đây đã đựng phải một văn minh vũ trụ cấp ba, vậy thì...”

“Lúc cứu Noah số một còn có sự xuất hiện của bao nhiêu văn minh vũ trụ nữa? Trong đó có phải có văn minh vũ trụ cấp ba không? Thậm chí điều đáng sợ... là văn minh vũ trụ cấp bốn?”

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 302: Lam Tộc

Mấy ngày nay tâm trạng của Lam 6 rất bức bối, không hiểu nguyên nhân vì sao. Thậm chí chính hắn cũng bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ thật là bởi vì kế hoạch mà hắn xin bị bác bỏ sao?

Là thành viên hoàng tộc có quyền thừa kế ngôi vị hàng thứ sáu của Lam tộc, Lam 6 kỳ thật cũng không có huyết thống hoàng gia Lam tộc thuần chính. Nói đơn giản hơn, tuy hắn có huyết thống hoàng gia, nhưng trong đó nhiều nhất cũng chỉ có vài phần trăm là huyết thống hoàng gia. Tổ tông của hắn có người từng là tỳ nữ của một hoàng tử nào đó trong hoàng gia, từ đó mới có tổ tông hắn. Đương nhiên, người như vậy cùng lắm chỉ được một địa vị cao quý để sống quãng đời còn lại, chứ tuyệt đối không thể nào có được quyền thừa kế ngôi vị. Càng không cần phải nhắc đến Lam 6, cách bao nhiêu đời như vậy, thậm chí đến cả hoàng tộc cũng không thể thừa nhận Lam 6 là một người trong hoàng tộc, cũng không thể có được cái họ Lam tôn quý như thế. Hơn nữa phía sau còn là một cái tên viết bằng số 6, điều này chỉ đủ khiến cho một chức quan cao như đội trưởng hạm đội mỉm cười khách khí với hắn. Theo đạo lý mà nói, Lam 6 không thể có địa vị như của hiện tại...

Nguyên nhân thật sự rất đơn giản, lúc hắn còn nhỏ, vào năm 11 tuổi đã trở thành một kẻ thích ứng vũ trụ, hơn nữa còn là kẻ thích ứng vũ trụ cấp S, kẻ quan sát thời gian. Thân phận như vậy khiến hắn trong thời gian một tháng ngắn ngủi vứt bỏ được dòng dõi vốn dĩ ti tiện của mình, rồi được thế bằng cái họ Lam tôn quý. Tiếp theo hắn lại trong khoảng thời gian ngắn

nhất được hoàng tộc tìm thấy huyết thống tổ tông của mình, rồi được huấn luyện và xác nhận thân phận kẻ thích ứng vũ trụ trong thời gian dài. Cuối cùng vào cái ngày hãn 170 tuổi, sau nghi lễ công nhận của hoàng gia, hãn đã được cái tên số 6 như vậy, trở thành người thừa kế hàng thứ 6 của ngôi vị hoàng đế Lam tộc. Đồng thời bởi vì tuổi của hãn còn trẻ, năm người thừa kế phía trên thì tuổi đã thuộc hàng ngàn, vì thế chỉ cần hãn không chết thì trong hai đến ba trăm năm tới, chắc chắn sẽ trở thành hoàng đế chí cao vô thượng của Lam tộc.

Đương nhiên, là một Dự Tri Giả, hơn nữa còn là người được hơn trăm Cải Tạo Giả cấp 2 bảo hộ, trừ phi Lam tộc xảy ra biến động chính trị hoặc chiến tranh với bên ngoài và thiên tai cấp độ vũ trụ, nếu không hãn căn bản không thể nào chết được. Vì thế trong tương lai hãn sẽ trở thành hoàng đế Lam tộc, hơn nữa còn là một hoàng đế có thể khống chế Lam tộc hơn ngàn năm, đây gần như là một chuyện có thể khẳng định.

Nhưng hoàng đế cũng có điểm yếu điểm mạnh. Thay vì nói là do tính cách hoàng đế tạo ra, chi bằng nói hoàng đế tự mình khống chế được bao nhiêu quyền thế và sức mạnh. Trong lịch sử Lam tộc đã có những hoàng đế bị quý tộc khống chế, chính vì như thế, từ năm Lam 6 thành niên rất thường xuyên tham gia các hoạt động công ích, và hoàn thành chức trách chức vị của mình một cách hoàn mỹ. Hãn cũng có quan hệ riêng tư tốt đẹp với rất nhiều quý tộc, đồng thời cũng là bạn của một vài hạm đội trưởng. Có thể nói từ năm hãn thành niên tới nay đã từng bước một trở thành một vị thái tử hợp tư cách.

Nhưng Lam 6 vẫn có chút không hài lòng, vì hãn muốn có nhất chính là quân quyền nhưng lại chưa có được. Tuy nói Lam 6 không dùng vũ lực đoạt lấy chính quyền, nhưng đạo lý cũng tương tự như vậy, nếu trong tay vị lãnh tụ cao nhất lại không có binh quyền thì địa vị lãnh tụ cũng như hư không. Trước mắt Lam 6 vẫn ở trong tình trạng không có binh quyền thuộc về mình, hiện giờ hãn đã gần hai trăm tuổi, thời gian qua đi khiến hãn cũng

trở nên sốt ruột. Vì thế gần đây hẳn rất thường xuyên đề ra những đề án, mục đích chính là để hoàng đế hiện tại nhìn ra được năng lực của hẳn, ít nhất cũng phân cho hẳn một bộ phận binh quyền mới được.

Gần đây chính là cơ hội lớn nhất của hẳn.

Lam tộc nhận được một tổ tín hiệu kỳ quái phát ra từ hành tinh mẹ, tín hiệu này xuất hiện từ không trung trên tàu Lam tộc. Khi đó hạm đội Lam tộc đang trên đường về nơi tránh nạn. Trước đó Lam tộc và hai nền văn minh vũ trụ cấp 3 khác đã cướp đoạt được một nơi tị nạn nhỏ, Lam tộc có được hơn một triệu người ngoài hành tinh khỏe mạnh, chuẩn bị đưa về nơi tị nạn để bán cho những chủng tộc đang bị suy vong. Giá trị của đám người này thậm chí có thể khiến Lam tộc đạt được một hạng mục khoa học của nền văn minh cấp 3. Dù sao thì Lam tộc còn có năm kẻ thích ứng của vũ trụ, những nguồn sinh mạng này đối với Lam tộc thật ra cũng như món hàng hóa, cứ đổi ra thành tiền cho xong.

Trên đường đi về nơi tị nạn, Lam tộc nhận được luồng tín hiệu kỳ quái đó. Điểm quan trọng nhất chính là khi đó, nhiều hạm đội của Lam tộc đang di chuyển theo quỹ đạo đường cong...

Đây quả thực là một chuyện không thể xảy ra được, trong quỹ đạo đường cong làm sao có thể nhận được tín hiệu của thế giới bên ngoài? Trừ phi tín hiệu đó vượt qua được tốc độ ánh sáng, hoặc là nó thông qua sự dịch chuyển thời gian không gian mà được truyền đạt tới...

Bất luận là lý do nào, đối với Lam tộc mà nói đều là những kỹ thuật của nền văn minh vũ trụ cấp cao mà họ không thể nào tưởng tượng được. Vì thế mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi sắp tới, toàn bộ các nhà khoa học của Lam tộc đều bắt đầu hành động, nhanh chóng đã giải mã được luồng tín hiệu đơn giản, thậm chí có thể dùng kiểu tín hiệu điện tử nguyên thủy để giải mã. Những con số này thậm chí có thể chỉ thấy được trong thời

lịch sử cổ đại của Lam tộc, khoảng chừng hàng ngàn năm trước. Đó là loại tín hiệu điện tử mà Lam tộc sử dụng khi còn chưa rời khỏi hành tinh mẹ.

Nội dung của luồng tín hiệu này rất đơn giản, chính là tín hiệu thể hiện thân phận và vị trí, tuy có sự bất đồng ngôn ngữ nhưng nội dung đại khái vẫn có thể dịch ra được. Hơn nữa vị trí được thể hiện cách vị trí của Lam tộc hiện tại không xa, chỉ cần bay theo một đường sao là được.

Tín hiệu đã làm dậy lên làn sóng trong Lam tộc, có rất nhiều người cho rằng đó là một cái bẫy do nền văn minh vũ trụ cấp cao bày ra, có thể là sắp đặt cho những nền văn minh vũ trụ cấp thấp như Lam tộc. Có người thì cho rằng đó có thể là một di tích cổ đại được khai quật, cũng may có nền văn minh vũ trụ cấp hai vào nơi đó, một di tích cổ đại nổi tiếng nhưng khó xâm nhập như vậy, nhưng một khi đã vào được thì có thể có được nền khoa học kỹ thuật cấp cao của một nền văn minh thất lạc với sức mạnh to lớn khó có thể hình dung được.

Tóm lại, tín hiệu mang theo hai khả năng lớn, phái thực quyền của hạm đội Lam tộc cũng phân thành hai phe, cấp tiến và bảo thủ. Phe cấp tiến cho rằng nên lập tức đi về phía vị trí của nguồn tín hiệu kia, phải đoạt được di tích của nền văn minh thất lạc từ trong tay của nền văn minh cấp thấp. Còn phe bảo thủ thì lại cho rằng đây là một cái bẫy, nếu mạo hiểm đi về phía trước có thể sẽ khiến cho Lam tộc rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Trong lúc hai phe tranh cãi, người trẻ tuổi và cũng đang khát khao quyền lực như Lam 6 đã gia nhập vào phe cấp tiến. Hắn cho rằng đây là cơ hội của mình, chỉ cần trong lần hành động này biểu hiện được giá trị của hắn, bất luận là năng lực hay thân phận kẻ thích ứng vũ trụ cũng được, chỉ cần thể hiện được năng lực của mình thì hắn rất có thể sẽ có được binh quyền, đồng thời có được chức vụ và địa vị cao hơn về mặt chính trị. Chính vì thế hắn đã trở thành một thành viên của phe cấp tiến, hơn nữa còn là một thành viên cấp cao.

Cũng như thế, Lam 6 là kẻ thích ứng vũ trụ cấp độ S, kẻ quan sát thời gian, có khả năng quan sát được nguy hiểm, thậm chí là nhìn thấy được tương lai, cũng là kẻ thích ứng vũ trụ cấp S duy nhất của Lam tộc. Với thân phận như vậy, hẳn đã khiến cho hoàng đế và các quý tộc trong hội đồng hoàng gia đồng ý với hành động lần này... Dù sao thì một khi Lam 6 cảm nhận được nguy hiểm

Và như thế hành động đã được bắt đầu, hạm đội lớn của Lam tộc sau khi tính toán và định vị kỹ lưỡng đã khởi thành đường bay quỹ đạo cong tiến về mục tiêu. Vào lúc gần đến chỗ mục tiêu, do không muốn dừng lại trong ngân hà này nên điều chỉnh quỹ đạo bay, lúc đó đã phát hiện tín hiệu tàu Hi Vọng...

Đây là một phi thuyền vũ trụ kỳ quái đến nỗi không thể nào hình dung được.

Nhìn từ bên ngoài, trình độ kỹ thuật rất quý dị... Đầu tiên, phần kim loại bên ngoài thuộc loại hợp kim cấp thấp được nung trong môi trường trọng lực lớn, chứ không phải là kim loại được chế tạo từ trong môi trường chân không không trọng lực. Chỉ cần từ điểm này cũng có thể thấy trình độ khoa học kỹ thuật rất có khả năng thuộc vào loại văn minh vũ trụ cấp một, thậm chí là thấp hơn. Hoặc có lẽ là một nền văn minh nguyên thủy nào đó, căn bản là thứ kim loại được chế tạo bởi một chủng tộc còn chưa được gọi là văn minh vũ trụ.

Nhưng khi nhìn đến các loại vũ khí và thiết bị bên lớp vỏ ngoài của phi thuyền, có thể thấy rõ đây là kỹ thuật siêu điện từ của nền văn minh vũ trụ cấp hai. Là vũ khí hay lớp bảo vệ bằng siêu điện từ cũng vậy, rõ ràng đều là những thứ của nền văn minh vũ trụ cấp hai, nhưng sao lại có thể như thế? Dùng công nghệ kim loại thuộc hàng nguyên thủy để chế tạo, chẳng lẽ người chế tạo không biết vũ khí như vậy căn bản không thể sử dụng quá thời gian 100 năm ư? Tuổi thọ sử dụng thật ngắn ngủi không thể nào tưởng tượng được...

Được thôi, tạm thời không quan tâm đến những thứ đó, điều thật sự khiến Lam tộc cảm thấy không hiểu nổi đó chính là trong đường bay của phi thuyền này, họ phát hiện sự tồn tại của một kim loại chưa biết tên... Sự tồn tại của một hợp kim kim loại đến cả Lam tộc, một nền văn minh vũ trụ cấp ba cũng không biết.

Thứ mà một nền văn minh không thể nào che giấu hay giả tạo, đó chính là cơ sở công nghệ của mình, đặc biệt là cơ sở công nghệ kim loại. Có lẽ những nền văn minh cấp thấp có thể mượn kỹ thuật của nền văn minh cấp cao hơn để lại và sản xuất thêm. Nhưng vì những mắc khúc trong khoa học kỹ thuật, một nền văn minh vũ trụ cấp thấp tuyệt đối không thể nào phục chế được cơ sở công nghệ của nền văn minh vũ trụ cấp cao, việc này cần sự tích lũy của các nhà khoa học từ thế hệ này đến thế hệ khác. Trên con tàu này, Lam tộc lại phát hiện những thứ thật đã vượt quá cơ sở công nghệ thuộc phạm trù khoa học kỹ thuật của Lam tộc.

Vì thế mà Lam tộc đã dừng lại chứ không lập tức di chuyển về phía mục tiêu. Sau khi các thành viên chuyên môn bàn luận, kết luận đạt được là con tàu này rất có thể là một di tích văn minh thất lạc từ cổ đại, còn về phân cấp nền văn minh của nó thì không biết. Hoặc là cực thấp hoặc là cực cao, tóm lại là vẫn chưa biết.

Trong tình huống này, Lam 6 rất hăng hái đề nghị được đưa một tiểu đội tinh nhuệ do hắn dẫn đầu xâm nhập vào di tích kia, vì với năng lực của kẻ quan sát thời gian, hắn không cảm thấy bất kỳ nguy hiểm nào. Rất rõ ràng, di tích này không có gì là nguy hiểm cả.

Nhưng khi hắn sắp thuyết phục được hoàng đế và các quý tộc thì ở bên cạnh tàu xảy ra một vụ nổ nhỏ. Theo kết quả phân tích từ quan sát của Lam tộc... vụ nổ quy mô nhỏ này đã gây nên dao động trong không gian.

Vì vậy đề nghị của Lam 6 đã bị bác bỏ, và tranh cãi giữa hai phe cấp tiến và bảo thủ lại bắt đầu, nhưng không ai biết...

Lần này Lam tộc phát tài rồi! Là dao động không gian đấy! Đây là thứ mà một nền văn minh cao cấp nhất như văn minh vũ trụ cấp bốn mới có thể tiếp xúc được! Để có thể sản sinh ra được dao động không gian thì ít nhất cũng phải đạt được đến văn minh vũ trụ cấp năm!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 303: Địa Cầu Tộc

Lam 6 ngồi trong phòng của đội trưởng hạm đội xung kích số 7, xung quanh đều là những người có quyền cao chức trọng trong Lam tộc. Những người này đều là thành viên của phe cấp tiến, cũng xem là có mối quan hệ thân thuộc với nhau. Tuy rằng mỗi người đều có tập đoàn lợi ích khác nhau, nhưng nói một cách tương đối, tập đoàn lợi ích của họ và chuyện của phe cấp tiến có mối lợi ích giao nhau, cho nên trước mắt với tình hình này, họ đương nhiên trở thành liên minh.

Uống máu tươi có màu xanh ngọc bích của Mạch Động tộc, máu có nguồn khí “Linh” dồi dào khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy sung sướng... Trên thực tế, ngoại trừ Lam 6 có thể cảm giác rõ ràng được “Linh” thì những người còn lại cũng chỉ là học đòi văn vẻ. Đương nhiên, Lam 6 không thể nào vạch trần sự dung tục của họ được, dù sao hắn cũng không phải đứa trẻ của hơn trăm năm trước nữa. Chuyện đánh người không đánh mặt hắn cũng biết, chỉ là những người đang ngồi xung quanh này cứ liên tục nói chuyện ngoài lề, khiến hắn sốt ruột cả lên.

Chỉ là đám quan lại quyền quý xung quanh tuyệt không hề cảm nhận được sự sốt ruột của hắn, hoặc giả cảm nhận được nhưng không có ý định làm theo ý hắn. Dù sao là một thái tử cho ngôi vị hoàng đế cai trị Lam tộc trong ngàn năm sắp tới, thân phận này cũng đủ trấn áp rồi, lại thêm cả thân phận là kẻ thích ứng của vũ trụ, điều này có nghĩa hắn có kim bài miễn chết. Bất luận là chuyện gì đi nữa, cho dù hắn muốn giết toàn bộ quý tộc, thậm chí là dẫn dắt toàn tộc đi tới con đường thất bại, thậm chí cực đoan

hơn, tộc người ngoài hành tinh mạnh hơn đã hủy diệt Lam tộc, cho dù là vậy hãn cũng không thể chết được. Bất kể ai cũng không thể giết hãn, chỉ cần dựa vào thân phận là kẻ thích ứng của vũ trụ của hãn.

Chính bởi như thế, tiến hành một sự áp chế thích đáng lên người hãn, việc này gần như đã được tầng lớp cao của Lam tộc thống nhất. Cho hãn một ít thực quyền nhất định để phát huy thực lực và trí tuệ của hãn, nhưng phải áp chế một cách phù hợp, để hãn không cảm thấy quá hơn người. Chuyện này cho dù là trong thời bình cũng phải thực hiện, cũng như thái độ của những nhà quý tộc đối với hãn vậy, cung kính, tôn trọng nhưng cũng phải có phần không được tăng bốc quá.

Một người trong đám quý tộc uống một ngụm nhỏ máu Mạch Động tộc rồi nói:

- Nói đến đây, Mạch Động tộc thật là một dân tộc kỳ lạ nhất trong ngân hà, ‘Linh’ của họ đều tập trung trong máu. Có thể lấy ‘Linh’ của dân tộc khác thông qua việc uống máu cũng họ thật là một loại thiên phú không còn gì tốt hơn.

Một quý tộc khác bên cạnh có biểu hiện khinh thường:

- Như vậy thì có gì hay, chính vì thiên phú đó của họ, trong ngân hà của chúng ta rõ ràng là đã gần được cấp độ văn minh vũ trụ cấp ba hùng mạnh như vậy, nhưng cũng không thể không dựa vào việc bán đứng tộc người khác để cầu sinh tồn cầu phát triển. Chính sách chủng tộc như vậy, hoàng đế của Mạch Động tộc thật đáng đem đi phân giải Ion cho rồi!

Tên quý tộc khi này đang chậm rãi uống máu Mạch Động tộc, mỉm cười nói:

- Thật ra cũng không tệ, so với những nền văn minh vũ trụ cấp hai phải sống trong nước sôi lửa bỏng thì chúng ta cũng được xem là quá tốt rồi. Từ đẳng cấp mà nói, họ chỉ cần bán được một tộc người có một phần

‘Linh’ là đã có thể đạt được một vật phẩm tiêu hao có mười phần ‘Linh’. Cho dù tính luôn cả phần ‘Linh’ tiêu hao và mất đi, thậm chí cũng có thu hoạch được hơn bốn phần thuần túy. Có lẽ không cần đến một hai trăm năm, họ cũng sẽ có thể sản sinh ra được kẻ thích ứng vũ trụ của tộc mình. Đối với một chủng tộc đã từng phải đi đến bước đường suy thoái mà nói, bán đứng tộc khác chính là lựa chọn duy nhất của họ.

Tuy là nói như vậy nhưng đám quý tộc còn lại dù ít dù nhiều cũng thể hiện thái độ khinh thường. Dù sao đối với văn hóa của Lam tộc mà nói, bảo vệ người trong tộc, cho dù là một người có dòng máu Lam tộc cấp thấp bình thường cũng là nghĩa vụ của các quý tộc. Bán đứng tộc khác... cho dù là hoàng đế Lam tộc cũng tuyệt đối không dám nói ra.

Lam 6 tuy trong lòng đã bắt đầu nóng ruột nhưng biểu hiện ngoài mặt vẫn vô cùng lễ độ, vẫn chậm rãi uống máu như những quý tộc khác. Mãi đến khi nói đến đoạn này, Lam 6 mới đột nhiên phát biểu:

- Trước đây ta có nghe đồn, hình như có một số nền văn minh vũ trụ cấp hai muốn trở thành tộc phụ thuộc của chúng ta có đúng vậy không? Không biết hoàng đế và hội đồng hoàng gia xem xét việc này như thế nào?

Đến rồi...

Tất cả các quý tộc đều biết Lam 6 đã không thể chờ đợi được nữa, trong lòng ai nấy đều thầm cười. Chỉ cần với hành động này thôi cũng có nghĩa là họ đã thắng, dù sao thì ai đề nghị thì người đó chịu trách nhiệm, đạo lý đơn giản này ai cũng hiểu. Đã là do Lam 6 đề nghị thì nếu xảy ra chuyện, đương nhiên hẳn phải là người chịu trách nhiệm. Nhưng nếu việc lấy được di tích của nền văn minh thất lạc được thành công, thì công lao không thể thiếu phần của tất cả những người ở đây...

Một trong số các quý tộc lên tiếng:

- Không có một quý tộc nào dám chấp nhận những chủng tộc phụ thuộc đó, nghe thì có vẻ hay ho lắm, bao gồm văn hóa, khoa học, quân sự và tất cả quyền chi phối đều thuộc về chúng ta, xem chúng ta như là chủ nhân để phụng sự. Nhưng ai mà không biết, những chủng tộc này đang bước vào giai đoạn suy thoái? Họ tại sao lại muốn trở thành chủng tộc phụ thuộc của chúng ta? Còn không phải là vì chúng ta có một vài kẻ thích ứng của vũ trụ đấy ư? Đặc biệt là kẻ thích ứng vũ trụ cấp độ S như điện hạ ngài đây... Chúng ta đều biết một chân lý, đó chính là “Linh” sẽ chảy về nơi thấp, trong quá trình thấp thụ và tiêu tán “Linh”, trong phạm vi đơn vị, những chủng tộc và sinh mạng càng thiếu “Linh” thì khả năng hấp thụ nó càng lớn. Có biết vì sao Lam tộc chúng ta đến giờ này vẫn không có chủng tộc phụ thuộc nào hay không? Đó là vì chính sách của chúng ta là phải bảo vệ “Linh” của tộc chúng ta, phải bảo vệ nồng độ dày đặc của nó. Chỉ với nồng độ dày đặc như vậy thì số lượng của kẻ thích ứng vũ trụ mới không bị giảm xuống còn dưới 3 người. Cũng vì vậy mới có sự ra đời của điện hạ, kẻ thích ứng vũ trụ cấp độ S. Kẻ thích ứng vũ trụ cấp độ S trước đây của tộc chúng ta đã là chuyện của chục ngàn năm trước, toan tính của những chủng tộc suy thoái đó có ai mà không biết? Hãy nhìn xem có ai chấp nhận chúng làm chủng tộc phụ thuộc đâu? Cho dù là nền văn minh vũ trụ cấp độ hai cũng không có.

Lam 6 đương nhiên biết những điều này, đó đều là những thứ được phổ cập giáo dục trong Lam tộc, hẳn chỉ là đang muốn dẫn dụ ra cuộc đối thoại tiếp theo mà thôi.

- Nhưng ghi chép lịch sử của những chủng tộc này là những thứ tốt mà.

Lam 6 cố ý thờ dài nói:

- Họ đều là những chủng tộc vũ trụ đã tồn tại hơn chục ngàn năm, đặc biệt là Địa Cầu tộc kia. Ngoài dung mạo, thể hình, thậm chí là thành phần cơ thể người và phương thức tư duy đều tương tự với Lam tộc chúng ta ra,

trong ghi chép lịch sử của họ có những thứ vô cùng tuyệt vời. Tuy ta biết không hết, nhưng nghe nói ghi chép lịch sử của họ còn có tồn tại sự vật ngoài ngân hà của chúng ta, ngoài ra còn có bản vẽ đường sao số lượng lớn.v.v. Huống hồ nghe nói tộc của họ trước khi bị suy thoái vào chục ngàn năm trước, trong tộc đã từng chế tạo được loại vũ khí trong truyền thuyết lịch sử của họ. Vũ khí đó có thể vượt qua không gian và thời gian, là nơi lánh nạn cuối cùng mà đáng sáng thế đã chế tạo ra cho tộc người bọn họ, hình như gọi là...

- Tàu Noah.

Một quý tộc bên cạnh cười nói:

- Điện hạ, đó gọi là tàu Noah, việc này đã từng rất nổi tiếng. Ta nhớ trong ghi chép lịch sử, khi Địa Cầu tộc công khai phần ghi chép lịch sử của họ, thậm chí đã làm dậy lên sự nhòm ngó của nền văn minh vũ trụ cấp bốn, thậm chí không thông qua trao đổi mà trực tiếp từ trong ghi chép lịch sử của họ đạt được một số điểm tọa độ. Tuy rằng đa số các điểm tọa độ đã mất hiệu ứng, nhưng nhờ một điểm tọa độ đã tìm thấy được di tích văn minh thất lạc thời viễn cổ, chuyện này vang dội một thời. Gần như mọi chủng tộc trong ngân hà của chúng ta đều biết, đặc biệt là liên quan đến truyền thuyết thuyền Noah. Nền văn minh cấp bốn thậm chí còn cho rằng đó là một tạo vật cường đại của nền văn minh thất lạc thời viễn cổ, vì thế đã dùng tọa độ trong ghi chép lịch sử của Địa Cầu tộc tìm kiếm vài trăm năm, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được gì. Ngoài việc may mắn tìm thấy di tích cổ xưa đó ra... Điện hạ, di tích không phải là rau cỏ, không phải gặp đất là sẽ mọc lên. Một biệt danh khác của Địa Cầu tộc điện hạ người không biết sao? Đó là tộc Nói Dối!

Trong lòng Lam 6 có chút khó chịu, nhưng hắn không bộc phát ra, dù sau thì tên quý tộc này đang giúp hắn nói ra những lời muốn nói, cho nên hắn lập tức đáp lại:

- Đúng thế, Địa Cầu tộc không đáng tin, nhưng điều này không nói lên sự đáng quý và hiếm có của di tích sao? Cho dù là di tích của nền văn minh vũ trụ cấp thấp, vì đường lối khoa học khác nhau, cũng có thể khiến cho nền khoa học kỹ thuật bị ngưng trệ đã lâu của chúng ta phát triển trở lại. Điều này ai có thể nói chắc được chứ? Các vị, trước mắt chúng ta đang có một di tích như vậy đấy.

Các quý tộc xung quanh đều buông máu của Mạch Động tộc trong tay ra, im lặng nhìn Lam 6. Đây là tư thái vô cùng cung kính trong Lam tộc, cũng biểu thị tư thái chăm chú lắng nghe và có khả năng chấp hành. Điều này khiến cho Lam 6 vô cùng hài lòng, hẳn đứng dậy cứ như đang diễn thuyết như những lần trước đây, lớn giọng nói:

- Các vị đều biết nguyện vọng của ta, nói thẳng hơn một chút thì chính là dã tâm của ta... Ta là một người thích ứng vũ trụ cấp độ S, hơn nữa còn là một kẻ thích ứng vũ trụ cấp độ S có huyết mạch của hoàng gia Lam tộc, một kẻ quan sát thời gian, chỉ cần cho ta thời gian mấy trăm năm nữa để từ từ tích lũy, ta thậm chí có thể đạt được đến mức độ của người tiếp xúc thời gian! Vì thế, xin hãy tin ta, ngày mai ta sẽ đề nghị tiến vào di tích một lần nữa, do ta đích thân dẫn đội...

- Đương nhiên, các vị không cần khẩn trương, ta không nói đùa với tính mạng của mình. Dù sao tính mạng của ta không thuộc về chính mình, nó thuộc về tương lai của toàn bộ Lam tộc. Nhưng với tư cách kẻ quan sát thời gian, ta cũng không cảm giác được bất cứ nguy hiểm nào đối với đề án này. Đúng vậy, không có bất kỳ nguy hiểm gì. Di tích này cứ như đã qua chín lúc nào cũng đang đợi chúng ta đến hái vậy. Cái ta cần chỉ là một ít ủng hộ, người của phe bảo thủ quá mạnh, một mình ta không thể địch với bọn họ. Vì thế ta ở đây tìm kiếm đồng minh, tìm kiếm những người bạn có thể ủng hộ ta. Ta sẽ dẫn mọi người đi đến thắng lợi và quang vinh. Ta biết những người bạn đang ở đây đều muốn thân phận thành viên hội đồng hoàng gia từ hơn trăm năm rồi, nếu như lần này thành công đoạt lấy di tích,

ta nghĩ hoàng đế sẽ không ngại cho thêm một vài thành viên phe cấp tiến làm thành viên hội đồng đâu, có đúng không?

Lam 6 càng nói càng kích động, hẳn dường như đã chứng kiến mình thuận lợi thăm dò hoàn tất di tích, hơn nữa đây không thể nào là một di tích văn minh vũ trụ vượt hơn sự tưởng tượng của Lam tộc. Lúc đó hẳn sẽ có thể lần đầu tiên nắm giữ binh quyền, đồng thời đạt được danh vọng đỉnh cao trong người dân Lam tộc. Mọi thứ đều đồng nghĩa với việc hẳn đang tiến gần đến với ngôi vị cao nhất.

Đúng vậy, ngày mai sẽ đề nghị đề án mới, tiếp theo...

Xâm nhập vào bên trong di tích!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 304: Dự Cảm Nguy Hiểm Và Sự Thu Hút

Chưa kể đến chuyện của Lam tộc, những người trên tàu tất nhiên không biết chuyện này, bây giờ tàu Hi Vọng thật sự là “trong tình ngoài cảnh”, thậm chí nhiều người dân nhảy cảm đã cảm nhận được bầu không khí căng thẳng này, nhưng sau khi quan sát cẩn trọng lại không phát hiện ra điều gì bất thường nên không sinh ra lời đồn đãi... Huống hồ về cơ bản, tin đồn hoàn toàn không có khả năng sinh ra, vì nói cho cùng người điều khiển tàu là Diêu Nguyên. Sau khi dẫn dắt hơn 120.000 con người bước vào vũ trụ đến bây giờ đã là mười mấy năm rồi, những câu chuyện và những việc Diêu Nguyên làm đã quá quen thuộc với người dân, thậm chí có rất nhiều người âm thầm gọi anh là “chúa cứu thế”. Miễn là anh ở đó, miễn là anh vẫn điều hành tàu Hi Vọng, anh lãnh đạo loài người, thì những người dân trên tàu đều có một cảm giác an toàn không lý giải được.

Tuy nhiên, bọn họ không hề biết những ngày này Diêu Nguyên đều ở suốt trong phòng hạm trưởng, mỗi ngày đều ở đó hơn hai mươi tiếng; anh đợi một khi người ngoài hành tinh xâm lược tàu, sẽ lập tức cho phát nổ tàu. Cho dù là chết... cũng tốt hơn việc trở thành một tù binh, một vật thí nghiệm hay thậm chí là trở thành một tài liệu cung cấp “sự sống”!

Tính đến hôm nay, đã tám ngày trôi qua kể từ khi người ngoài hành tinh xâm chiếm tàu trong lời tiên tri. Tám ngày này rất bình yên, nhưng những bình yên này trái lại khiến nhiều người lo được lo mất, sợ rằng chỉ một giây kế tiếp thôi người ngoài hành tinh sẽ xông vào tàu, hơn nữa cảm thấy cứ bình yên thế này lại càng kỳ dị hơn. Nói tóm lại đều là nghi thần

ngghi quỹ, thậm chí một người ổn trọng như Vương Quang Chính cũng bắt đầu mỗi ngày tuần tra tàu bốn năm lần, đây cũng là nguyên nhân khiến một số người cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ.

- Anh Vương à, đừng lo lắng quá, số lần anh tuần tra mỗi ngày hơi nhiều rồi đấy, nhiều người trên khắp tàu đều đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Mặc dù anh đã tránh giờ cao điểm lúc đi làm và tan tầm nhưng rõ ràng như vậy, họ có thể không biết sao? Bình tĩnh chút đi, bắt đầu từ ngày mai, ngoài những đợt tuần tra bình thường, tôi không cho phép anh tiếp tục thế này nữa. – Diêu Nguyên ngồi trong phòng hạm trưởng, anh vừa đọc tài liệu vừa nói với Vương Quang Chính.

Vương Quang Chính ngồi ngay ngắn trên ghế. Trên thực tế, với tư cách là một người quân nhân kỳ cựu, mỗi nhất cử nhất động của anh ta đều làm theo kiểu quân nhân, không phải do anh ta cố tình ra vẻ mà là nó đã trở thành một phần trong hành vi bình thường của anh ta, nó đã ăn sâu vào tận xương tủy. Lúc nghe Diêu Nguyên nói vậy, Vương Quang Chính cũng cười khổ rồi nói:

- Anh Diêu, tôi cũng biết những gì anh đang nói, nhưng trong lòng tôi rất lo lắng. Lần này khác hoàn toàn với cuộc chiến trước đây. Sau khi lên kế hoạch xong, mặc dù vẫn còn phải chờ đợi, nhưng nó không giống với việc chỉ ngồi đợi người khác đánh đến mà một chút cũng phản kháng cũng không có, làm thế nào tôi có thể không nóng lòng cơ chứ?

Diêu Nguyên thở dài không nói lời nào, bởi vì anh cũng hiểu ý Vương Quang Chính. Bây giờ những người biết được chân tướng có thể ăn ngon ngủ yên sao? Người vô tư, thậm chí là người thơ ơ cũng không thể vô tư lúc này, nên biết này đây không phải là vấn đề chết hay không chết nữa rồi, nói không chừng nếu thật sự xảy ra chuyện, ngay cả chết cũng không thể...

Loài người đã đủ tàn nhẫn chưa? Trước đây một số viện nghiên cứu được liệu bí mật trên Trái Đất, họ đã làm những việc đáng sợ với động vật, chẳng lẽ đại đa số mọi người thực sự không biết? Không hề, họ có biết, nhưng đây là việc có lợi cho loài người. Miễn là không đem bản thân loài người làm thí nghiệm, những việc như thế này hoàn toàn không có khả năng bị ngăn cấm. Đương nhiên, tàn nhẫn là tàn nhẫn, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Nhưng chính bởi vì điều này, làm sao con người có thể không hiểu được khi sự tàn ác này rơi xuống đầu nhân loại, một nỗi sợ hãi lớn lao? Đó thật sự là một nỗi kinh hoàng khủng khiếp gấp hàng nghìn lần hơn cả cái chết! Đừng nói những người khác, như Diêu Nguyên và Vương Quang Chính – những người kiên cường thấy chết không nhú mày – khi nghĩ đến điều khủng bố này trong lòng cũng phát sợ. Cũng chính vì vậy mà mỗi đêm Diêu Nguyên đều ngủ tại phòng hạm trưởng, một khi xảy ra chuyện không hay sẽ lập tức cho phát nổ tàu.

Hai người ngồi yên một lúc, Diêu Nguyên bỗng nhiên lên tiếng:

- Đúng rồi, sáng nay Nhâm Đào đưa ra một đề nghị mới...

- Nhâm Đào?

Vương Quang Chính có chút khinh thường hừ một tiếng, nhưng chính sự quan trọng, anh ta vẫn lập tức hỏi:

- Cậu ta là một Suy luận giả, đề xuất mới có nhằm vào tình hình này không?

Diêu Nguyên gật đầu nói:

- Đúng là cái này... Anh Vương, tôi biết anh không vừa mắt tính khí của Nhâm Đào nhưng cậu ta không phải là một người lính chính cống. Khi cậu ấy phải đối mặt với cuộc chiến tranh kỳ lạ ở hành tinh mới, cậu ta có

từng lùi bước không? Có thể nhìn một chút thì cứ nhìn đi vậy. Nói đến đề xuất của cậu ấy, thật ra tôi đã có khá nhiều suy nghĩ về chuyện này, đó chính là thông qua Truyền đạt giả để điều tra nền văn minh ngoài hành tinh bên ngoài tàu Hi Vọng.

Vương Quang Chính ngăn ra một chút, lập tức vui mừng nói:

- Ý kiến hay! Điều chúng ta sợ nhất bây giờ là không biết tình hình thế giới bên ngoài, đây mới là điều khiến mọi người lo lắng nhất, ngay cả khi đó là tin xấu... Ồ, tin xấu thì miễn đi, nhưng vẫn khiến mọi người biết chút tin tức gì đó nhỉ?

Diêu Nguyên trầm mặc một lúc, lắc đầu nói:

- Mặc dù là vậy, nhưng năng lực của Truyền đạt giả có điều kiêng kỵ, đặc biệt là những điều cấm kỵ với tình hình của chúng ta hiện giờ... Quan sát là tương đối, cho dù năng lực của Truyền đạt giả có thể không nhìn thẳng hạt Genesis, thậm chí cách trở của không gian, nhưng khi Truyền đạt giả quan sát nền văn minh ngoài hành tinh này, Tân nhân loại của nền văn minh này, hoặc là những kẻ thích ứng của vũ trụ tất nhiên cũng sẽ cảm thấy Truyền đạt giả đang dòm ngó bọn chúng. Chuyện này có lẽ lại là chuyện xấu.

- Chiến hạm của người ngoài hành tinh ngoài kia quá khổng lồ và khủng khiếp. Chỉ là chúng ta trước mắt chúng ta đang thảo luận về số lượng người ngoài hành tinh, cho dù là nói giảm đi, vậy thì cũng có 100 triệu người nhỉ? Nếu như chiến hạm này chở cả một nền văn minh của chúng, vậy vì dân số có lẽ phải một tỷ, làm sao có thể không có kẻ thích ứng của vũ trụ? E rằng cho dù chỉ có một người, một khi chúng ta dùng năng lực của Truyền đạt giả lập tức có thể khiến chúng cảnh giác, đến lúc đó... nguy to rồi!

Lúc đang nói, Diêu Nguyên bỗng đứng bật dậy, vẻ mặt anh đầy hoảng loạn. Biểu cảm này hiếm khi thấy trên mặt Diêu Nguyên. Nhưng một khi xuất hiện, thường sẽ đại diện cho sự việc đã đi vào bước đường cùng. Bây giờ ngay cả Vương Quang Chính cũng bắt đầu căng thẳng, anh ta cũng đứng bật dậy nhìn xung quanh, đồng thời hét to:

- Làm sao vậy? Diêu Nguyên, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Diêu Nguyên đứng đó, vẻ mặt thay đổi không ngừng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, mãi một lúc sau, anh chán nản ngồi xuống, trong giọng nói dường như mang theo sự tuyệt vọng:

- Tôi đã quên mất một chuyện rất quan trọng. Tiêu rồi, chỉ cần đối phương có Tân nhân loại, vậy thì chúng ta tiêu rồi...

- Ý anh là sao? – Vương Quang Chính ngờ vực hỏi.

- ... Tôi là Toàn năng giả, tôi sẽ thu hút những Tân nhân loại, có thể nói là những kẻ thích ứng vũ trụ khiến họ có cảm giác muốn tìm đến bên cạnh tôi. Đúng rồi, chỉ cần bọn chúng có Tân nhân loại, vậy thì chúng ta...

Đồng thời, chiến hạm ngoài hành tinh đã bắt đầu rời xa tàu Hi Vọng. Tất nhiên, phạm vi rời xa không phải sử dụng kỹ thuật điều hướng cong, mà là sử dụng một công nghệ phản lực năng lượng có cự ly. Nhưng lúc rời đi, một con tàu nhỏ dài khoảng vài trăm mét rời khỏi chiến hạm và đi ngược hướng với tàu Hi Vọng.

Trên chiếc chiến hạm nhỏ này, ngoài các nhân viên bảo trì tàu thông thường ra, còn có năm mươi người cải tạo cấp 2 tinh nhuệ nhất. Những người này là thành viên đội cận vệ của hoàng đế Lam tộc, bình thường muốn lãnh đạo một người rất khó, không ngờ rằng lần này hoàng đế Lam tộc lại hào phóng như vậy, đột nhiên đưa hơn năm mươi người đến Lam 6, hơn nữa còn nói với Lam 6, đây là những vệ binh của anh ấy trong tương lai. Một người không chết thì năm mươi người còn lại sẽ thuộc về Lam 6,

một người chết thì cũng tự anh ta chịu trách nhiệm, chẳng hạn như tiền lương hưu, tiền bảo hiểm, bên cạnh đó còn có một khoản đủ và sinh hoạt phí cho người nhà đều do anh ấy chi trả. Đây thật sự không phải một số tiền nhỏ. Lam tộc không phải là một tộc người nghiêm khắc, hơn nữa đối với các người trong tộc mà nói, ngay cả khi là vị vua tối cao hay quý tộc vô cùng tôn quý nhưng người dân vẫn là những vị thần thánh bất khả xâm phạm; đây là điều và bài học được viết vào lịch sử của Lam tộc. Nếu bạn muốn tấn công, muốn rời tộc, đối với nội bộ Lam tộc mà nói, cho dù là vua thì cũng chỉ an ủi. Có thể nói, đỉnh cao cấp 2 của cuộc cải tạo người như thấy, chi phí chết một người hoàn toàn có thể khiến Lam 6 đau lòng vô cùng... Như vậy thì Lam 6 chỉ có thể tuyên bố phá sản, cho dù là người kế vị hoàng đế thứ sáu cũng sẽ như vậy. Lam tộc – một chủng tộc mạnh nhất trong nền văn minh hà hệ (1) cấp 3 của tàu Hi Vọng

Đây quả thật là sự khôn ngoan của vị vua Lam tộc. Là một chính trị gia đã làm hoàng đế hàng trăm năm, ông nhận thức rõ ràng khát khao của Lam 6 về chính trị và quyền lực, hơn nữa không thể trừng phạt hay kết tội anh ta. Người thích ứng vũ trụ cấp S là một tấm kim bài miễn tử to lớn, Lam tộc căn bản không có khả năng làm bất kỳ điều gì bất lợi cho Lam 6, thậm chí ngay cả khi gặp nguy hiểm, Lam tộc còn phải bảo vệ anh ta bằng sức mạnh của toàn tộc... Kẻ thích ứng vũ trụ cấp S chỉ có Lam 6 còn sống, e rằng cũng chỉ còn lại mỗi anh ta. Chỉ cần có kho tinh trùng và trứng của Lam tộc, anh ta có thể khiến Lam tộc hưng thịnh trở lại, đây là giá trị của kẻ thích ứng vũ trụ cấp S!

Chính bởi vì như thế, hoàng đế Lam tộc đã phái năm mươi người cải tạo cấp 2 ưu tú nhất cho Lam 6. Ông ta biết Lam 6 chắc chắn sẽ giữ năm mươi người này bởi vì cả Lam tộc chỉ có hơn ba trăm người cải tạo cấp 2; hơn nữa năm mươi người này cũng đem lại lợi ích cho Lam 6, thỏa mãn vọng bành quyền của anh ta. Nhưng cũng có một điều hạn chế, ít nhất để anh ta không được chủ quan, lúc gặp phải nguy hiểm có đủ thời gian rút

binh, có thể cẩn thận đến đâu thì cẩn thận đến đó, đây cũng là lý do vua Lam tộc cử ra năm mươi người cải tạo.

Trong lòng Lam 6 cũng biết rõ tất cả những điều có lợi thì dĩ nhiên phải nhận. Lần hành động này anh ta không dự cảm được bất kỳ nguy hiểm nào, anh ta hoàn toàn tin tưởng dự cảm của bản thân, loại linh cảm này chưa bao giờ xảy ra sai sót. Không chỉ như thế, anh ta còn cảm thấy bản thân mình khao khát mãnh liệt đi vào di tích này. Trước đây anh ta cho rằng vì muốn lập công, nhưng càng đến gần di tích ấy, anh ta càng cảm thấy một sự kêu gọi không thể giải thích được, dường như bên trong di tích ấy có thứ gì đó vô cùng quan trọng với anh ta, nó thu hút anh ta đi về phía trước di tích. Tình huống này chưa từng xảy ra trước đây, vì vậy một người vẫn luôn ổn trọng như Lam 6 lần này cũng thấy lo lắng, thậm chí khiến anh ta cảm thấy rằng bản thân mình đang làm vì quyền lực...

Kỳ thực, điều khiến anh ta lo lắng là thứ bên trong di tích, có trời mới biết nó là thứ gì, nhưng anh ta tin tưởng dự cảm của bản thân!

Ánh mắt Lam 6 sáng quắc nhìn di tích càng lúc càng gần, lúc đang tưởng tượng thứ thu hút anh ta rốt cuộc là gì, đột nhiên Lam 6 cảm nhận được sự khiếp đảm, một sự nguy hiểm khó tả bủa vây khắp thân thể...

Nguy hiểm! Anh ta dự cảm được nguy hiểm!

(1) Hà hệ: hệ thống sông ngòi

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 305: Rút Lui Và Trùng Hợp

Ngay lúc dự cảm được nguy hiểm, toàn thân Lam 6 đều căng hết cả lên rồi!

Anh ta là một tên thích ứng giả vũ trụ cấp S, khả năng là quan vọng giả thời gian, cũng chính là dự tri giả trong tân nhân loại, mà loại năng lực này chính là dự cảm được nguy hiểm ngay trước khi nguy hiểm ập tới, đối với một chủng tộc mà nói, đây là một năng lực liên quan đến sinh tử tồn vong, mặc dù không thể sánh bằng suy luận giả hay nhĩ ngữ giả các thứ, nhưng quan vọng giả thời gian tuyệt đối là năng lực mà mỗi dân tộc đều mong muốn sở hữu, liên quan đến sinh tử tồn vong mà!

Lam 6 sau khi tự giác thức tỉnh trở thành thích ứng giả vũ trụ, liền bắt đầu tiến hành các loại huấn luyện dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của Lam tộc, thậm chí vì để có được biện pháp huấn luyện tiên tiến quan trọng nhất, Lam tộc còn vì thế mà trả một khoản lớn, nhưng kết quả đạt được cũng rất lớn, trong hơn trăm năm sau khi Lam 6 thức tỉnh, đã giúp Lam tộc thoát khỏi hai lần tai họa ngập đầu.

Một lần là tấn công một khu trú ẩn nhỏ, trước lúc tiến công Lam 6 đột nhiên dự cảm được mức độ nguy hiểm rất cao, hoảng đế và đại hội đồng hoàng gia của Lam tộc lúc đó lập tức quyết định di dời toàn thể Lam tộc, không một chút mảy may băn khoăn đến mấy thứ của văn minh vũ trụ cấp 3, mà kết quả sau đó là phát hiện ra một sự tồn tại mạnh mẽ của nền văn minh nhân loại cấp 4 trong khu trú ẩn nhỏ đó, ngoài Lam tộc ra, những nền văn minh nhân loại cấp 3 của các dân tộc còn lại đều bị tiêu diệt hết, chuyện

này cũng khiến cho việc huấn luyện của Lam 6 lúc đó bị tiêu hao rất lớn, vì nâng cao phương pháp huấn luyện mà trả giá quá lớn, những lời phàn nàn của quý tộc và hoàng tộc đối với chuyện này cũng yên ắng rồi, từ nay về sau, địa vị của Lam 6 mới chính thức được người trên kẻ dưới của Lam tộc thừa nhận.

Lần thứ hai là Lam tộc theo tuyến đường thường lệ phải đi qua một tinh hệ, nhưng Lam 6 cảm nhận được nguy hiểm ở trong đoạn hành trình này, lúc đó hạm đội Lam Tộc đã dừng ở trong khoảng không vũ trụ, nếu như thay đổi tuyến đường thêm một lần nữa là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nói không chừng sẽ bị lạc trong vũ trụ, nhưng bởi vì xảy ra tình huống này lần đầu tiên, lúc đó Lam tộc có chút mê tín đối với những dự cảm của Lam 6, vì vậy hết luận cuối cùng vẫn là lập tức thay đổi lộ trình, nhưng lần này sau khi thay đổi tuyến đường xong, hơn nữa lúc đến được điểm đích, Lam tộc mới biết từ lời của dân tộc khác, tinh hà kia xảy ra tai nạn cấp vũ trụ, hằng tinh kia bành trướng của sao khổng lồ đỏ, sự biến động bức xạ và các loại hạt sao hằng tinh, khiến nơi đó trở thành nơi cấm của văn minh vũ trụ cấp 4, Lam 6 lại một lần nữa cứu cả Lam tộc.

Bởi vì hai chuyện lần này, kỹ năng quan vọng giả thời gian của Lam 6, đến bản thân anh ta cũng bắt đầu mê tín rồi, nhưng Lam tộc dù sao cũng là đỉnh cao văn minh vũ trụ cấp 3, gặp nguy hiểm là chuyện thường ngày, dù số lượng của văn minh vũ trụ cấp 4 rất thưa thớt, hơn nữa phần lớn là không có tung tích gì, không biết đi theo hướng nào, mà trong hệ thống sông ngòi này, văn minh vũ trụ cấp 3 đã hầu như có thể đi ngang rồi, vì thế từ sau hai chuyện đó, ngoài việc huấn luyện ra, Lam 6 đã cơ bản không dự cảm được nguy hiểm gì.

Cho đến giờ phút này, anh ta lại một lần nữa cảm giác được dự cảm nguy hiểm mà lâu nay không gặp, hơn nữa dự cảm nguy hiểm lần này vẫn cách anh ta gần như thế, vì thế nên toàn thân anh ta toát mồ hôi lạnh, đồng thời từ ghế nhảy lên, ung dung không thêm quan tâm tới trước mặt, cứ vậy

mà hét lớn: “Dừng! Dừng tàu lại, tất cả dụng cụ máy móc toàn bộ đều dừng lại... không, các máy móc khác không cần, chỉ dừng tàu lại!”

Các nhân viên làm việc xung quanh đầu tiên ngây người ra, lúc bọn họ nhìn thấy dáng vẻ Lam 6 mặt mũi xanh lè, đồng thời đổ đầy mồ hôi, lại vừa nghĩ tới điểm đến của mình, tất cả mọi người đều lập tức hiểu ra, cũng đều toát mồ hôi lạnh và la hét, nhưng trong vòng hơn mười giây mà thôi, cả con tàu đã dừng lại trong không trung, mà lúc này cách dấu tích cũng không quá xa rồi.

Tất cả mọi người đều hết sức chăm chú nhìn Lam 6, ai mà không sợ chết chứ? Là dũng sĩ, có thể không chết hay không phải chết đâu, mọi người đã hiểu được Lam 6 dự cảm được nguy hiểm, nhưng nguy hiểm rốt cuộc có mãnh liệt và dữ dội thế nào, thì bây giờ con tàu đã ở vị trí an toàn rồi, tất cả đều nhìn Lam 6, vì thế mọi người đều nhìn anh ta không chớp mắt.

Lam 6 cũng cảm giác được điều nguy hiểm khi cả người bị nhìn chăm chăm, anh ta phát hiện một khi tàu đã dừng lại, dự cảm đó sẽ bắt đầu giảm đi, nhưng nguy hiểm vẫn mơ hồ tồn tại, chính là tồn tại trong nội bộ của dấu tích, chẳng lẽ chỗ dấu tích này là dấu tích an toàn? Nhưng là cái bẫy dấu tích như những lời phái bảo thủ kia sao? Nếu không thì tại sao một khi tiến lại gần lập tức cảm nhận được nguy hiểm?

Nhưng sự hấp dẫn của dấu tích kia là gì chứ? Người ngoài chắc chắn không thể cảm nhận được... Chẳng lẽ là văn minh vũ trụ cấp cao, phương thức huấn luyện cấp cao nhằm vào thích ứng giả vũ trụ sao?

Lam 6 đã nghĩ rất nhiều, nhưng đột nhiên một hồi âm thanh vang lên, cắt đứt suy nghĩ của anh ta, anh ta nhìn vào máy liên lạc, ra hiệu cho sĩ quan phụ tá bên cạnh mở máy liên lạc ra.

- Đúng vậy, cảm nhận được nguy hiểm, vì thế tôi đã bảo dừng tàu lại.

Người gọi tới là hoàng đế của Lam tộc, đương nhiên rồi, bên cạnh anh ta chắc chắn không biết có bao nhiêu quý tộc và các nhà khoa học, bọn họ vốn dĩ yên tâm để Lam 6 tự mình dẫn đội tới, cũng vì tin vào kỹ năng quan vọng giả thời gian của Lam 6, mà cho đến lúc Lam 6 dừng tàu lại, Lam tộc từ trên xuống dưới đều không lo lắng? Sợ Lam 6 xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoàng đế Lam tộc lập tức liên lạc đến chỗ tàu của Lam 6.

Lam 6 cũng không giấu diếm, thẳng thắn nói ra tình huống nguy hiểm mà anh ta cảm nhận được, nhưng gần cuối anh ta còn nói ra một câu: “Nhưng dòng cảm giác nguy hiểm này đang có sự giảm bớt, có lẽ càng đến gần nguy hiểm, hoặc là gần một trình độ nhất định mới khiến cho dấu tích biến động, nói tóm lại, vị trí đứng hiện tại của tôi cũng không có gì nguy hiểm.

Câu nói này từ máy liên lạc truyền đến liên tục một hơi, hiển nhiên người phía bên đó đều cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái, nhưng rất nhanh sau đó, hoàng đế Lam tộc lại lập tức hỏi: “Lam 6, trong tình huống này, anh định sẽ làm gì?”

Đây rõ ràng là một loại đối với khảo sát năng lực rồi, Lam 6 trong lòng biết rõ, anh ta lập tức trả lời: “Tôi quyết định đi tiếp về phía trước một đoạn nữa, để khảo sát phạm vi nguy hiểm của dấu tích này, còn khoảng cách ngắn nhất của phản ứng, như vậy chúng ta mới có được số liệu chuẩn xác nhất của di tích, dù sao thì tôi cũng là quan vọng giả thời gian, luôn là người thích hợp nhất để thăm dò dấu tích này, tôi không đi thì ai đi chứ?”

Hoàng đế Lam tộc khen ngợi: “Anh có thể hiểu như vậy thì tốt rồi, mặc dù có nguy hiểm một chút, nhưng hoàng gia chúng ta tôn quý như vậy, cũng bởi vì chúng ta có nghĩa vụ đem đến cho dân chúng cuộc sống phồn vinh, nghĩa vụ và quyền lợi như nhau, thời gian nguy hiểm này vừa hay là thời điểm hoàng tộc chúng ta cần gánh vác trách nhiệm, đây là truyền thống của Lam tộc chúng ta từ thời Thượng cổ kế thừa cho tới hôm nay rồi, anh có thể hiểu được điều này, cũng không hổ danh Lam 6 anh, được rồi, tất cả

giao cho anh, lần thăm dò này không cần vội, từ từ làm đi, trước hết tốt nhất là khảo sát kỹ càng số liệu của dấu tích đó.”

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, Lam 6 đã bình tâm lại, anh ta cũng là một thích ứng giả được đào tạo lâu năm, biết rất rõ sử dụng năng lực quan vọng giả thời gian của mình như thế nào, sau khi bình tâm lại, anh ta đã ung dung ngồi vị trí của tư lệnh ra hiệu nói: “Khởi động tàu, dùng tốc độ đồng đều tiến về phía trước, tiến gần với dấu tích.”

Cùng với sự trấn tĩnh lại của Lam 6, đã số nhân viên ở đây cũng trấn tĩnh trở lại, cả con tàu bắt đầu chậm chạp đi về phía dấu tích, mà càng tới gần di tích, dự cảm nguy hiểm của Lam 6 lại một lần nữa xuất hiện, nhưng bởi vì tốc độ của con tàu rất chậm, nên dự cảm nguy hiểm của anh ta chỉ từ từ tăng thêm, không tới đột ngột như lúc trước.

(Quả nhiên là càng tiến lại gần dấu vết, những dự cảm nguy hiểm đó càng mạnh, quả nhiên rất giống với cách thức sập bẫy dấu tích trong những tài liệu đó nhắc đến, có điều loại dấu tích này thường thu được rất nhiều, hơn nữa bình thường đều do ít nhất là năm cấp độ của nền văn minh bị thất lạc trở lên bố trí, thậm chí trong tài liệu có nhắc đến cấp cao nhất là văn minh vũ trụ cấp 7... Nói không chừng bên trong thực sự có thứ gì đó hấp dẫn ta.)

Trong lòng Lam 6 nghĩ tới những điều này, cũng dần dần cảm thấy nguy hiểm...

Anh ta là một quan vọng giả thời gian thâm niên trải qua thời gian huấn luyện lâu dài, đã có một bài nghiên cứu khoa học về dự cảm nguy hiểm, nguy hiểm gì đủ để chí mạng, nguy hiểm gì là cảnh cáo, nguồn gốc khoảng cách của nguy hiểm đó, vân vân... đều có thể thông qua sự phân biệt rất nhỏ để có được xác nhận, đây cũng là nguyên nhân anh ta để tàu tiến về phía trước với tốc độ như thế.

Trên đường chậm chạp tiến vào bên trong, tàu còn cách dấu tích càng ngày càng gần hơn, sắp tới đã không còn nhiều khoảng cách nữa rồi, đột nhiên ở phía cách xa dấu tích có một ánh lửa, mặc dù chỉ lóe lên tức thì, nhưng ngay lúc này dùng tất cả các dụng cụ quan sát dấu tích của tàu, còn lập tức tiến hành dò xét ánh lửa đó, đồng thời lấy hình ảnh lập thể phóng ra màn hình.

Kia là một trong số ba vật thể phụ thuộc xung quanh dấu tích, hiệu quả thật sự thì chưa biết được, những vệ tinh bất quy tắc bao quanh dấu tích, đây là Lam tộc đã sớm phát hiện ra vật thể, chỉ bởi vì chưa biết rõ nguyên nhân của dấu tích, vì vậy mới không thể đi bắt lại, đặc biệt là sau khi khoang đầu tiên nổ tung không lâu đã gây ra sự chấn động trong không gian, điều này cũng khiến Lam tộc càng thêm cảnh giác, không dám tới gần những vật thể này, lại không nghĩ rằng lúc này lại dẫn đến vụ nổ ở khoang thứ hai.

- Phát hiện không gian chấn động... biên độ chấn động 32 Celebi (*), vẫn còn tăng thêm... biên độ cao nhất là 47 Celebi, giá trị sóng trên dưới 12 Celebi, giá trị sóng bắt đầu yếu dần, dự tính hao tổn chất lượng... chất lượng tổn thất 42%...

Có điều là một lần nổ ở phía xa bên ngoài, nhưng phần lớn tin tức của vụ nổ lần này đã hiện ra ở màn hình bên cạnh, khoa học của Lam tộc đã có thể làm được điều này, cùng lúc đó, vừa hay là thời điểm Diêu Nguyên nghĩ đến lực hấp dẫn của anh ta trong tàu Hi Vọng, đúng lúc phái ra hai cỗ người máy rời khỏi tàu, trước sau chỉ cách vụ nổ chừng vài giây mà thôi, quả là một sự trùng hợp.

Nhưng sau khi hai cỗ người máy rời khỏi tàu, đi vào trong không gian vũ trụ, dự cảm nguy hiểm của Lam 6 đã đạt đến cực điểm, rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, anh ta đứng dậy hét lớn: “Toàn bộ tàu nhanh chóng lùi lại, tránh xa khỏi dấu tích! Tốc độ nhanh nhất lùi lại!”

- Đây là một cái bẫy dấu tích, tôi đã xác nhận rồi, đây là một cái bẫy dấu tích! Chí ít là có đầy đủ cái bẫy di tích của không gian khoa học, còn nghiên cứu tương đương với thích ứng giả vũ trụ, đó là một cái bẫy dấu tích giàu có rất đáng để bỏ ra bất cứ giá nào để thu về!

(*) Celebi: Là đơn vị đo lường độ chuyển động của một vật thể

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 306: Thời Gian Của Hai Bên

Tin tức Lam 6 mang về một lần nữa gây ra sự náo động của toàn Lam tộc.

Như các quý tộc trước đây của Lam tộc nói, di tích văn minh thất lạc thời cổ xưa không phải là cái trắng gì, mặc dù vũ trụ to lớn đến mức không thể tưởng tượng được, bất kỳ hệ thống sông nào cũng to lớn đến mức cả một nền văn minh hàng tỷ tỷ năm cũng không chắc đạt được trình độ đó, nhưng di tích văn minh thất lạc thời xưa vẫn không nhiều.

Để gọi là di tích văn minh thất lạc thời cổ xưa đầu tiên phải là văn minh vũ trụ của rất lâu về trước, sau khi toàn bộ tộc bị suy yếu, thậm chí sau khi toàn bộ tộc bị biến mất một cách triệt để, tạo vật hay hạm đội mà bọn họ để lại, những thứ này mới đủ được xem là di tích.

Thật ra như vậy mà nói, di tích trong vũ trụ thật ra nhiều đến mức không thể tưởng tượng được, nhưng thật ra thì không phải như vậy, các con tàu văn minh vũ trụ cấp thấp sau khi đến thời kỳ suy yếu rất có khả năng sẽ bắt đầu tiêu vong cùng với chủng tộc, vì tiêu chuẩn của khoa học kỹ thuật quá thấp, nếu không có người hợp cách tiến hành điều khiển và giữ gìn, rất có khả năng sẽ tự hủy diệt bằng cách đâm vào nhau hoặc tự nổ, hoặc có thể đâm vào các tinh thể khác.

Vì vậy, thông thường cái gọi là di tích văn minh thất lạc cổ xưa tối thiểu nhất là văn minh vũ trụ cấp bốn mới đủ để bảo lưu lại. Mặc dù cũng có số ít di tích của văn minh vũ trụ cấp một hai ba được bảo lưu nhưng

những di tích này hoặc nói cách khác là phi thuyền thật ra hoàn toàn không đủ tư cách để gọi là di tích.

Nhưng văn minh vũ trụ cấp bốn trở lên, số lượng chắc chắn ít hơn di tích văn minh vũ trụ cấp một hai ba, hơn nữa còn ít hơn rất nhiều, hơn nữa văn minh vũ trụ cấp bốn tương đối mà nói là nền văn minh được phát triển tốt nhất, di tích văn minh vũ trụ cấp ba sau khi mất một khoảng thời gian nhất định cũng có thể bị phá vỡ, tổn thất cơ bản sẽ không quá lớn, vì vậy di tích văn minh vũ trụ cấp bốn thường bị phát hiện ngay khi chúng vừa hình thành, hầu như không có ngoại lệ.

Vì vậy, cái gọi là di tích văn minh thất lạc cổ xưa thường chỉ những tạo vật được giữ lại từ các nền văn minh vũ trụ cao cấp. Những di tích này thường cất giấu những bí mật to lớn, còn có một nền khoa học kỹ thuật khó có thể tưởng tượng được, nhưng đồng thời cũng tồn tại những nguy hiểm to lớn không cách nào hình dung được, loại di tích này được gọi là “Di tích của cái bẫy giàu có”.

Tin tức Lam 6 mang về cho Lam tộc lại kích thích tham vọng của mọi người trong Lam tộc.

“Di tích của cái bẫy giàu có” thật sự cần dựa vào vận may mới có thể tồn tại được, mặc dù nó cực kỳ nguy, không cẩn thận là có thể làm một thiên hà biến mất, tiện thể cũng làm nền văn minh được phát hiện biến mất. Đây có thể nói là sự tồn tại nguy hiểm nhất, nhưng đồng thời một khi di tích như thế được phá giải, lợi ích đạt được là vô cùng to lớn, Lam tộc đi đến văn minh vũ trụ cấp bốn quả thật là việc trong tầm tay, đồng thời còn có đầy đủ nội tình và tiềm lực đạt đến văn minh vũ trụ cao tầng, cấp năm, cấp sáu, thậm chí còn có thể đạt đến cấp bảy hoặc các cấp cao hơn.

Tình huống đó là gì? Sự tồn tại của Lam tộc không dùng năm để tính, rất có thể sẽ dùng kỷ nguyên của vòng quay của hệ thống sông để tính! Nếu

có nhiều cơ duyên, nói không chừng.... Nói không chừng Lam tộc cũng có thể trở thành văn minh cao cấp của vũ trụ!

Đương nhiên rồi, nội bộ của Lam tộc không phải không nghi ngờ, nhưng người nói ra kết luận này là Lam 6, người thích ứng vũ trụ cấp S duy nhất của Lam tộc, còn là một người quan sát thời gian từng hai lần cứu Lam tộc. Lời của hắn hầu như là kết luận có quyền lực nhất, đặc biệt trong việc phát hiện một số tàn tích, các vụ nổ không gian biến động được tìm thấy trong những di tích..., tất cả những thứ này đều nói rõ một việc, hàm lượng khoa học kỹ thuật của di tích này quả thật cao đến mức không thể tưởng tượng được, đây dường như cũng chứng nhận kết luận của Lam 6, vì vậy giọng nói nhỏ bé này nhanh chóng được chôn cất trong bài diễn thuyết cuồng tín.

Đương nhiên, Lam tộc là văn minh vũ trụ cấp ba thành thực, đương nhiên không thể vội vàng vào bên trong của các tàn tích như văn minh văn minh vũ trụ cấp hai, càng biết nhiều ngược lại sẽ càng sợ hãi, loại “bầy di tích giàu có” này rất có thể gây ra một thảm họa ngoài sức tưởng tượng, thậm chí còn nghe nói một số văn minh vũ trụ cấp cao cũng có một loại tấn công siêu tầm xa, thông qua không gian trực tiếp đối với mục tiêu, tạo thành một vũ khí hủy diệt đối với mục tiêu văn minh, đây chính là thảm họa ngoài sức tưởng tượng.

Chính vì như thế, trong tình huống hiện tại, đây chính là cách an toàn nhất để mở khóa đồng hồ hỗn độn này, các hành động xâm nhập trực tiếp giống như Lam 6 trước kia không còn khả thi nữa.

Lam 6 cũng hiểu tất cả, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút cam tâm, vì hắn càng lại gần di tích đó càng phát hiện bên trong di tích ấy có thứ gì như đang hấp dẫn hắn vậy, đó là một sức hút vượt qua cả thời gian, không gian, thậm chí tất cả các chương ngại vật đều đạt đến chiều sâu “tinh thần” của mình. Loại sức hút này thậm chí khiến hắn không cách nào kiềm chế được hoặc không muốn khống chế, hắn biết bên trong di tích đó chắc chắn có thứ

gì đó rất quan trọng với hắn, hắn cực kỳ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để tiến vào bên trong di tích ấy.

“Cái gì? Muốn tạo ra một rào cản năng lượng hoàn mỹ?”

Ngày thứ sáu Lam 6 trở về Lam tộc, cũng là buổi sáng sớm ngày thứ mười bốn phát hiện di tích, lúc hắn đang xem tờ báo hoàng gia hôm nay thì đột nhiên hắn thấy trước mặt mình xuất hiện một từ ngữ quan trọng, lúc này hắn ngồi không vững ngồi không vững nữa. Sau khi ăn sáng, hắn vội vàng chạy đến đại nghị viện hoàng gia, hắn nhanh chóng biết được tin tức chân thực từ các quý tộc. Đúng vậy, Lam tộc dự định tạo ra một rào cản năng lượng hoàn mỹ, phạm vi là trong phạm vi các thành phố lớn nhỏ của hạm đội Lam tộc.

Cái gọi là rào cản năng lượng hoàn mỹ là chế tạo một loại máy có công suất lớn, đồng thời cũng có thiết bị tạo khiên năng lượng với một loạt các chức năng phòng thủ. Đây không phải là loại năng lượng phòng hộ thông thường, tuy nguyên lý giống nhau nhưng hiệu ứng thay đổi định tính do sự thay đổi định lượng làm cho lá chắn có khả năng bảo vệ không thể tưởng tượng được, đây là cách phòng thủ mạnh nhất của văn minh vũ trụ cấp ba. Trên thực tế, xét về khả năng phòng thủ, văn minh vũ trụ cấp bốn không cao hơn văn minh vũ trụ cấp ba là bao nhiêu, vì vậy, khoa học kỹ thuật này thực ra là phương thức phòng thủ mạnh nhất của văn minh vũ trụ cấp ba, thậm chí đủ để bảo vệ chống lại các vụ nổ hăng tinh trong thời gian ngắn.

Thế hoàn mỹ đề cập đến trạng thái kỹ thuật số hoàn hảo như dòng vàng, các hình thái và vật thể cấu tạo của thế hoàn mỹ có năng lực phòng ngự mạnh nhất, tiêu hao ít năng lượng nhất, lực công kích mạnh nhất. Muốn đạt đến năng lượng bảo hộ cấp cao này thì tối thiểu nhất phải có khoa học kỹ thuật của văn minh vũ trụ cấp ba mới được, nhưng Lam tộc mới chỉ có khoa học kỹ thuật chủng tộc thôi.

Bất luận như thế nào, muốn phát giác chỗ của di tích cũng phải đảm bảo tuyệt đối sự an toàn của cả bộ tộc, vì vậy, dùng lượng lớn sức người sức của làm ra loại máy móc phòng hộ này quả thật tương đương với tất yếu.... Nói cách khác, Lam tộc không có hệ thống trí tuệ nhân tạo!

Chính vì như thế, muốn chế tạo ra loại vũ khí như thế cần phải dựa vào sức của dân chúng Lam tộc, hơn nữa về mặt thời gian mà nói, tuyệt đối không có khả năng tạo ra một người máy Nano tốt. Theo tin tức được đại hội nghị hoàng gia, thời gian bước đầu tiên của công trình này ước tính khoảng ba ngày.

Lam 6 biết những điều này rất là bình thường, đây mới là thái độ của một nhà lãnh đạo có trách nhiệm, cũng không để người của mình gặp nguy hiểm hoặc ít nhất là ngăn chặn tình trạng này đến mức tối thiểu nhất. Nhưng trong lòng hắn vẫn có cảm giác nôn nao đến khó tả.

“...Công tước Lam Quang, có nên cần một phi thuyền không người lái tiếp cận di tích này hay không?”

Lúc ăn trưa, Lam 6 mời một quý tộc họ Lam Quang, mặc dù họ của hắn không phải chỉ là một chữ Lam nhưng tổ tiên của hắn cũng mang dòng máu quý tộc, cũng là một trong những thủ lĩnh trong đại hội nghị hoàng gia ở thời điểm hiện tại.

Công tước Lam Quang liếc nhìn Lam 6 đang ăn một cách từ tốn rồi nói: “Chúng tôi không dám mạo hiểm. không ai biết cơ chế nổ của di tích này là như thế nào, có lẽ tính mạng hoặc vật chất đến gần, không ai trong chúng ta dám khẳng định, xét cho cùng chỉ còn một phụ kiện cuối cùng trong di tích này, đây có lẽ chính là lời nhắc nhở cuối cùng. Trước khi chế tạo xong thiết bị bảo hộ, tôi tuyệt đối không đồng ý để bất kỳ một phi thuyền nào đến gần di tích đó...Đương nhiên, tàu vũ trụ khinh sát không người lái cũng sẽ không được sử dụng, anh nên biết rằng Lam tộc chúng ta không có hệ thống trí tuệ nhân tạo.”

Sau khi Lam 6 nghe công tước Lam Quang nói, sự nôn nóng trong lòng hẳn càng được thể hiện rõ hơn, cuối cùng hẳn không nhịn được nữa nói: “Rất xin lỗi ngài, Công tước, mặc dù không biết tại sao nhưng tôi luôn có một dự cảm...nếu chúng ta không nhanh lên, rất có khả năng chúng ta sẽ mất đi cơ hội tiến và bên trong di tích.”

Công tước Lam Quang kinh ngạc một lúc rồi nhìn chăm chăm vào Lam 6, một lúc lâu sau mới nói: “Theo như tôi nghe nói, Lam 6 điện hạ, người còn chưa đạt được Quang vọng giả thời gian cấp 2 phải không?”

Lam 6 có chút xấu hổ, hẳn gật đầu nói: “Đúng vậy, là tôi đã lãng phí tiền thuế của Lam tộc bỏ ra...”

“Không, không, không, Tôi không có ý đó.” Công tước Lam Quang vội vàng nói: “Sự tiến bộ của bộ điều hợp của vũ trụ không liên quan gì đến sự đóng góp của chúng ta, không ai trong chúng ta buộc ngài phải tiến lên, thậm chí bản thân ngài cũng không thể ép bản thân mình, tôi chỉ nói, trước khi đạt được Quang Vọng giả thời gian cấp 3, điện hạ người không phải có năng lực dự đoán hay sao? Ngoài việc cảm thấy nguy hiểm, ngài có lẽ không có cách nào dự đoán quỹ tích của tương lai, có phải như vậy không?”

Lam 6 im lặng thờ dài và nói: “Không sai, đúng là như vậy...”

“Vậy tôi xin được nói thẳng.” Công tước Lam Quang gật đầu nói: “Điện hạ người trong việc lần này đã, đạt được đủ công huân, hoàng đế và đại nghị hội đã chỉ định lấy tên ngài làm tên của hạm đội thứ bốn mươi sáu, vì vậy, đừng nên quan tâm công huân và binh quyền quá, tương lai còn dài lắm, ngài còn là người phải lãnh đạo Lam tộc chúng ta cả ngàn năm, sao ngài có thể vội vàng như vậy chứ? Cứ lặng lẽ chờ đợi đi, chúng ta tất yếu sẽ...”

Lam 6 không nghe tiếp, mặc dù hăn cũng nghi ngờ cảm giác trong lòng là sai nhưng những kinh nghiệm trong quá khứ khiến hăn càng tin vào khả năng dự đoán của mình, vì vậy...”

Hăn quyết định ngày mai hoặc ngày mốt sẽ dẫn đầu một đội quân trung thành nhất thăm dò di tích đó lần thứ ba, lần này...”

Nhất định phải vào bên trong di tích đó!

Cùng lúc đó, trong tàu đã qua mười mấy ngày chờ đợi, đội thám hiểm người ngoài hành tinh thứ hai đã đến gần, nhưng lúc này, có thể chuyển đổi kiểm soát từ ZERO...

Còn một ngày nữa!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 307: Một Ngày

Lam 6 là người nắm trong tay binh quyền.

Trong Lam tộc, nói bạn có quyền thì tức là bạn có quyền, “thần hạ chi thần, phi vương chi thần”, đây là đạo lý được Lam tộc vững tin từ trước đến nay, bởi vì trong lịch sử Lam tộc, đây là biện pháp đã nhiều lần giúp Lam tộc hưng thịnh trở lại, thậm chí có lần đối mặt với nguy hiểm tột độ, chính nó đã làm cho Lam tộc vốn sụp đổ lần nữa vực dậy trở lại, có thể nói đây là “tổ tông chi pháp”, ở trên có hoàng đế, ở dưới có nhân dân, tất cả đều một lòng vững tin và bảo vệ đạo lý này, nói một cách đơn giản cho dễ hình dung, nhà của tôi, chỉ cần tôi không cho phép thì hoàng đế cũng đừng hòng vào được.

Đương nhiên, quyền lực cũng đi đôi với trách nhiệm, bốn mươi sáu hạm đội mà Lam 6 đã chia, cấp dưỡng, tiền lương nhân viên, bao gồm các loại linh kiện thay thế, sửa chữa vũ khí cùng công tác bảo vệ, tất cả số tiền này đều do lam 6 tự chi trả, có điều với số tài sản của Lam 6 thôi cũng đủ để chèo chống mọi thứ rồi, cho nên ông ta không hề lo lắng việc mấy hạm đội ăn đến tàn mạt tiền của mình.

Điều Lam 6 lo lắng bây giờ là nên tìm phi thuyền như thế nào để đi đến chỗ di tích, tìm từ chỗ các chi hạm đội hay tìm ở những chỗ có liên quan?

Thật ra, bốn mươi sáu hạm đội hiện đang là cấp dưới của ông ta, theo tiêu chuẩn đạo đức mà Lam tộc đặt ra thì tuyệt đối không thể phản bội ông

ta được, nhưng không phản bội thì chẳng phải là một lòng kiên định đi theo ông ta sao, điều này cần phải tương tác và chịu sự khống chế lẫn nhau thì mới được, mỗi một ngày qua đi, không, một tiếng, nó sẽ khiến ông ta cảm thấy di tích như dần biến mất, cho nên ông ta không thể đợi cho khoảng thời gian này trôi qua được.

Cho nên...

- Khởi hành tàu du lịch?

Đơn xin khởi hành của Lam 6 được trình lên, ở trạm giám sát không gian Lam tộc có đăng rõ nội dung lá đơn là ông ta dự định dùng tàu du lịch để rời khỏi tàu mẹ Lam tộc, nhưng không lâu sau, tin tức này truyền tới tai giới quý tộc Lam tộc, ngay cả hoàng đế cũng biết.

Lúc này hoàng đế Lam tộc đang dùng bữa tối, sau khi biết được tin này, ông ta chỉ khẽ nhíu mày rồi hỏi một vị quý tộc ở kế bên:

- Lam 6 định làm gì? Dùng tàu du lịch để tiếp cận di tích sao?

Trong số mấy vị quý tộc dùng bữa cùng hoàng đế lúc đó, có một người cười và nói rằng:

- Lúc chiều công tước Lam Quang đã hỏi Lam 6 điện hạ, Lam 6 điện hạ nói là định tiếp tục thăm dò di tích, thu được càng nhiều số liệu và tin tức của di tích thì sẽ càng giúp ích được cho công tác sau này.

Hoàng đế im lặng một lúc rồi mới lặng lẽ gật đầu nói:

- Chắc là đạo lí này, tàu du lịch khá nhỏ nên sẽ linh hoạt hơn tàu quân dụng, nếu không có ý định khai phá di tích mà chỉ đơn giản là thăm dò thôi thì tàu du lịch chắc chắn phù hợp hơn tàu quân dụng... Thế ông ấy định dẫn theo bao nhiêu người?

Một quý tộc khác liền trả lời:

- Trong báo cáo của ông ấy chỉ ghi có mười người, cộng thêm điện hạ cũng chỉ có mười một người, ngoài năm sinh vật cơ khí hóa cấp hai ra thì còn có năm điều khiển viên.

Hoàng đế “Ồ” một tiếng, uống một ngụm máu của tộc Mạch Động rồi nói:

- Ngay cả năm mươi sinh vật cơ khí hóa của đội cận vệ cũng không có động tĩnh gì à? Thế thì yên tâm đi, người ít như vậy chắc chắn không dùng để thăm dò vết tích, Lam 6 cũng biết tính toán đó chứ, dù gì cũng là thời gian quan vọng giả, khả năng dự đoán trước nguy hiểm mạnh hơn chúng ta rất nhiều... Tuổi trẻ mà, cuồng danh lợi và muốn giành nhiều công trạng cũng là điều dễ hiểu thôi, đáng được tha thứ.

Và như vậy, sau bữa tối ngày hôm đó không lâu, Lam 6 đã có được quyền làm chủ về việc khởi hành tàu du lịch, sáng ngày mai, tàu du lịch của ông sẽ có thể rời khỏi khu vực của tàu mẹ Lam tộc.

Cùng lúc này, bên trong tàu Hi Vọng, Diêu Nguyên, Nhâm Đào, Waal, Vương Quang Chính, Ba Lệ, cùng các thành viên của tiểu đội Hắc Tinh, còn có đa số các tri tình giả, tất cả đều đang tập hợp trong phòng hội nghị bí mật, mặt ai nấy cũng đều lộ rõ sự khẩn trương gấp gáp, họ đang đợi Thích Hiểu Điều đem tới thông tin mà họ cần.

Qua một ngày nữa là tới thời hẹn giao ước với ZERO, nhưng ai biết được là ZERO có thực hiện trước thời hạn hay không hay là tiếp tục kéo dài thời gian, trong mấy lần thực hiện bước nhảy trước đây, chỉ có một lần ZERO xuất hiện trước thời gian giao hẹn một tiếng, những lần còn lại đều trễ mấy tiếng, có khi tận mười mấy tiếng mới xuất hiện, không ai biết nó sẽ xuất hiện sớm hay muộn, nhưng tóm lại, bây giờ thời gian chính là tất cả,

Thích Hiếu Điều đang ở nhà và ngồi trước máy tính, một khi liên lạc được ZERO, anh ta sẽ lập tức báo cho phòng hội nghị bí mật thông tin này.

Diêu Nguyên lại hút thêm một điếu thuốc, anh có chút sốt ruột nên đập tàn thuốc, ngược mặt lên nhìn đồng hồ, lúc này mới nói với những người xung quanh:

- Đã hơn tám giờ rồi, hay chúng ta đi ăn cơm đi, người là sắt, cơm là thép, lát nữa có thể là phải tiếp tục thức thâu đêm, không ai trong chúng ta dám đi nghỉ ngơi, nhưng không ăn cơm thì sao được chứ?

Nghe theo mệnh lệnh của Diêu Nguyên, không bao lâu thì bữa tối đơn giản đã được chuẩn bị tươm tất, mỗi người một phần, đủ no, đương nhiên, mấy món này không giống những món trong nhà hàng đình đám làm ra, đây chỉ là món do bộ phận chế tác làm ra thôi.

Nhưng bây giờ làm gì có tâm trạng nào để ăn chứ, chỉ có mấy người có thể ăn nổi thôi, ngoài thành viên tiểu đội Hắc Tinh ra thì chỉ có Trương Hằng - người đã từng được tiểu đội Hắc Tinh huấn luyện mới có thể ăn nổi... Hoặc tự ép bản thân ăn thôi, lúc này trong lòng những người còn lại xoắn cả lên, làm sao có thể nuốt nổi cơm cơ chứ?

Diêu Nguyên vừa ăn vừa lặng lẽ quan sát tâm trạng và cử chỉ của tất cả mọi người, anh thở dài, nhưng không hề trách móc những con người yếu ớt trước mặt mình, cái chết đến trong nháy mắt nhưng chỉ cần có dũng khí là được, chờ đợi và chịu đựng sự giày vò lâu như vậy nhưng không ai biết được giây tiếp theo có xảy ra tình huống đột nhập của người ngoài hành tinh hay không, tất cả những điều cần làm lúc này không đơn thuần là dũng khí, mà còn là một trái tim cứng rắn và một tinh thần thép, đó là tinh thần mà chỉ một chiến sĩ thực thụ mới có chứ không phải những là con người bình thường này, cho nên cũng không cần trách bọn họ làm gì.

- Còn một ngày, một ngày cuối cùng, van xin đó, ZERO, mày nhất định phải đến kịp lúc!

Diêu Nguyên nói thầm trong bụng, lúc này đột nhiên nhớ đến cảnh tượng điều động robot quan sát mấy ngày trước, đúng lúc đó anh nhớ đến khoảnh khắc mà mình hoàn toàn bị thu hút bởi tân nhân loại, trong tình huống đó, cuối cùng anh đã không thể kiên nhẫn mà điều động robot quan sát, sau này, khi robot quan sát quay về, Diêu Nguyên và mọi người nhìn thấy hình ảnh mà robot chụp được thì trong lòng mới thật sự nhẹ nhõm.

Trong một không gian vũ trụ cách tàu không xa, một chiếc tàu dài tầm mấy trăm mét đang dừng lại ở đó, đây rõ ràng là đội thăm dò của người ngoài hành tinh đang dự định tiến vào bên trong tàu!

Tuy lúc nhìn thấy hình ảnh này, phi thuyền đã cách tàu rất xa, nhưng mọi người đều cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi này thật sự rất khó để miêu tả, lẽ như lúc đó không điều động robot quan sát thì chiếc phi thuyền này chẳng phải là lập tức tiến vào bên trong tàu rồi sao? Lúc đó nhân loại có còn đường sống không? Có lẽ là Diêu Nguyên sẽ khởi động cơ chế tự nổ, khiến cho nhân loại hoàn toàn bị biến mất trong vũ trụ chẳng? Nỗi sợ hãi này thậm chí còn khiến cho mấy nhà khoa học lớn tuổi ngất xu tại chỗ, bây giờ vẫn còn hai nhà khoa học đang nằm trong bệnh viện.

Cho đến hôm nay, dù người ngoài hành tinh vẫn chưa đột nhập vào bên trong tàu, nhưng ai biết được rằng lúc nào thì bọn chúng phái đội thăm dò thứ ba chứ? Đặc biệt là trong lúc Waal đã mất đi khả năng dự đoán.

Diêu Nguyên nghĩ tới đây lại nhìn về phía Waal, cô gái nhỏ đang mặc một cái áo lông dày, bao lấy toàn thân, thật ra, nhiệt độ trên tàu luôn được giữ ở mức hai mươi độ hơn, không nóng cũng không lạnh, Waal mặc dày như vậy chắc là do cô bé suy yếu lắm rồi.

Sắc mặt của cô gái nhỏ trắng bệch, ngồi ở đó ngáp mãi không thôi, đừng nói chi là ăn, ngay cả ngồi thôi cũng dường như tiêu hao hết sức lực của cô bé rồi, cả người cô ốm yếu, nhưng lúc ở bệnh viện lại không kiểm tra được tình trạng bất thường nào, thật ra Diêu Nguyên và những người khác đều biết, chỉ cần không để cô sử dụng năng lực dự đoán nữa thì những triệu chứng này sẽ nhanh chóng biến mất, nhưng trong tình thế cấp bách trước mắt, cho dù mất đi năng lực dự đoán nhưng Waal vẫn có thể là sợi dây cứu sống nhân loại, đó là lí do mà không ai dám lên tiếng bảo Waal đi nghỉ ngơi, ngay cả Waal cũng tự cắn răng chịu đựng, chính vì lí do này nên lúc nào bộ dạng của cô cũng trông mệt mỏi thiếu sức sống.

Haiz, còn một ngày nữa thôi, nếu như có một lời dự đoán chính xác thì tốt biết mấy...

Diêu Nguyên cứ ôm ấp ý nghĩ như vậy mà ăn hết phần thức ăn cuối cùng, đang định đưa đĩa ra thì Waal bất ngờ khẽ kêu lên, cô đứng lên, sắc mặt hoảng hốt.

- Đến rồi, cháu nhìn thấy rồi, ngày mai có một chiếc phi thuyền nhỏ tiến vào tàu, có sáu người ngoài hành tinh bước xuống... Bọn chúng vào rồi! Người ngoài hành tinh lần nữa vào được bên trong tàu! Chúng ta xong rồi... Khoan đã, Thích Hiểu Điều đưa tin tới, ZERO đã xuất hiện, nó xuất hiện rồi!

Sau khi câu này cất lên, tất cả mọi người đều im lặng, bọn họ nhìn chăm chăm về phía Waal, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô gái nhỏ, mọi người liền chuyển tầm nhìn về phía Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, xanh xao của Waal, cả người cô bé còn đứng không vững, trong lòng anh có chút đau xót, nhưng nhân loại hai mươi vạn người kia thì sao, anh cắn chặt môi và nói:

- Sử dụng pháo quỹ tích siêu từ! Dùng pháo quỹ tích siêu từ làm nổ tung chiếc phi thuyền nhỏ này! Sau đó chúng ta lập tức thực hiện bước nhảy!

Sắc mặt của Waal liền trở nên trắng, rồi từ trắng chuyển sang xanh, đây chắc chắn là phản ứng mà năng lực dự đoán sinh ra, cô nôn ra máu, sau đó cả người loạng choạng như sắp ngã, bên cạnh không có gì để bầu vút, cô liền nói:

- Phi thuyền bị đánh tan rồi, không có người ngoài hành tinh tiến vào bên trong tàu... Không, tiêu rồi, tàu Hi Vọng bị huỷ diệt, hạm đội của người ngoài hành tinh từ xa bắn rất nhiều mũi tên năng lượng, tàu bị chôn vùi trong đồng mũi tên đó rồi...

Nói xong câu này, Waal liền ngất xỉu, gương mặt của cô không còn trắng bệch nữa mà chuyển sang một màu đỏ như máu, trông rất giống... Hồi quang phản chiếu!

Lời tiên đoán thứ hai cất lên, cả phòng hội nghị lại trở nên im lặng, ánh mắt của mọi người lần nữa dồn về phía Diêu Nguyên, sắc mặt của Diêu Nguyên cũng bắt đầu trở nên lúc trắng lúc xanh.

-... Vậy thì bắt những tên người ngoài hành tinh này làm tù binh! Phải để cho hạm đội người ngoài hành tinh này trong tình thế “ném chuột sợ ỡ bình”, nhân lúc này, chúng ta lập tức thực hiện bước nhảy và trốn thoát!

- Lão Vương, tập hợp tất cả chiến sĩ liên sao nghe lệnh, phân những con Hắc Long sáu chân trưởng thành cho đội chiến sĩ liên sao... Chúng ta phải chế ngự những tên người ngoài hành tinh xâm lược này trong thời gian ngắn nhất!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 308: Đến Rồi

Waal đã trở thành người thực vật...

Cái gọi là nửa đời sống thực vật chính là đã xác nhận chết não, nhưng rất kỳ lạ là trong não vẫn có một loại sóng không giống với sóng điện não lắm, vô cùng yếu ớt. Đây chính là tình trạng trước mắt của Morrison, một loại ngủ sâu đặc biệt chỉ có ở loài người. Nhưng không ai biết họ sẽ ngủ bao lâu, trước mắt khoa học kỹ thuật của loài người cũng chưa đủ tiêu chuẩn để cứu sống bọn họ...

Diêu Nguyên đứng trong phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn Waal đang nằm trong phòng vô trùng siêu điện từ, gương mặt nhỏ nhắn yên tĩnh như đang ngủ, lòng anh thật sự vô cùng đau đớn.

Trong sự kiện gặp gỡ với nền văn minh vũ trụ cấp ba này, Waal là người có công lao to lớn nhất. Nếu không phải nhờ năng lực tiên đoán của cô bé, tàu Hi Vọng rất có thể bị giam lỏng vào lúc nào không hay, thậm chí rất có thể đến cả việc tự phát nổ cũng không thể làm được, để cho nền văn minh vũ trụ cấp ba giam lỏng toàn thể. Từ điểm này, Waal có thể nói là xứng với danh xưng đáng cứu thế của loài người, thậm chí còn xứng hơn cả anh, người cũng được tôn xưng là đáng cứu thế, gấp nhiều lần.

Nhưng cô chỉ là một cô bé!

Diêu Nguyên vẫn nhớ rõ, lúc vừa lên tàu Hi Vọng, Waal chỉ là một cô bé mới có mấy tuổi. Vì lý do loạn thế ở địa cầu, khi đó cô đói đến mức chỉ

còn da bọc xương, chỉ còn đôi mắt là vẫn sáng. Đặc biệt khi Diêu Nguyên tiếp đãi cả nhà Waal, nhìn bộ dạng của đám người văn hóa và đứa bé như đã bị bỏ đói mấy chục năm rồi vậy, liên tục nhét thức ăn vào miệng mình. Hơn nữa Waal bé nhỏ còn bẽn lẽn hỏi anh có thể mang thức ăn về nhà không, vì buổi tối sẽ còn đói nữa. Khi có Diêu Nguyên cảm thấy vô cùng thương xót.

Ai cũng không ngờ được một cô bé lúc lên tàu Hi Vọng mới có mấy tuổi đó, đến ngày hôm nay lại có thể cứu vớt toàn bộ nền văn minh loài người. Cái giá phải trả là kỹ năng tân nhân loại của cô bé bị quá tải, cũng như Morrison của năm đó, biến thành trạng thái người thực vật như bây giờ, không biết mấy năm, hay mấy mươi năm nữa, thậm chí có thể cả đời cũng không bao giờ tỉnh lại... Cái giá này... thật là quá lớn.

Diêu Nguyên im lặng ngồi bên giường bệnh của Waal, anh ngược nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ đã là hơn bốn giờ sáng. Bận rộn sắp xếp cả một ngày, đội chiến sĩ liên sao, Hắc Long sáu chân, những lực lượng vũ trang hùng mạnh nhất của tàu Hi Vọng đã được bố trí sẵn sàng. Đồng thời cần phải khuếch trương bộ phận cấp quản lý, đặc biệt là nhân viên thao tác bước nhảy không gian, không được để họ xảy ra khủng hoảng trong lúc thực hiện, tránh việc thực hiện bước nhảy không gian thất bại. Việc này thật khiến cho người ta phiền muộn, vậy nên cho đến tận lúc này Diêu Nguyên mới có thời gian rảnh. Việc làm đầu tiên của anh chính là đến phòng bệnh của Waal.

“Sự hi sinh của chúng ta...”

Không biết vì sao, Diêu Nguyên nhìn Waal đang ngủ say thì trong lòng đột nhiên xuất hiện những chữ này, sự hi sinh của chúng ta...

Vì sự tiếp diễn của loài người, vì sự tiếp diễn của văn minh, vì sinh tồn, thậm chí là vì ước mơ to lớn trong lòng, một hành tinh màu xanh, hành tinh mẹ trong tương lai của loài người, vì tất cả những thứ này, trong mười

mấy năm từ khi rời khỏi địa cầu, con người thật sự là đã hi sinh rất nhiều, rất nhiều. Sự hi sinh của dân chúng, của quân nhân, của tân nhân loại... Morrison đến giờ vẫn đang ngủ, Waal cũng vẫn sẽ tiếp tục ngủ, còn những anh em trong tiểu đội Hắc Tinh nữa, còn có Ủng...

Tất cả thật quá trầm trọng!

Diêu Nguyên ngồi bên giường bệnh cúi đầu, hai tay che lấy gương mặt. Sự hi sinh trầm trọng này lặp lại lần này đến lần khác, trầm trọng đến mức anh cảm giác mình không gánh nổi nữa. Cho dù anh là lãnh tụ của tàu Hi Vọng, cho dù rất nhiều người cho rằng anh sẽ dẫn dắt loài người đi tiếp, tất cả đều là công lao của anh, vì thế anh là đấng cứu thế của loài người, nhưng chỉ có bản thân anh mới hiểu rõ, tàu Hi Vọng có thể đi đến ngày hôm nay toàn bộ đều nhờ xương máu của những người anh hùng, không quản ngại hi sinh, dùng máu thịt của mình để đánh đổi!

Nhưng tất cả thật sự đã quá trầm trọng...

Nếu loài người chúng ta có khoa học kỹ thuật cao hơn, nếu bây giờ chúng ta là nền văn minh vũ trụ cấp ba, nắm giữ được khoa học kỹ thuật của nền cách mạng công nghiệp lần thứ năm, nếu như... Nếu như tất cả đều là thật, vậy không phải sẽ không còn có những sự hi sinh như vậy nữa hay sao?

Không có sức mạnh thì không cách nào bảo vệ được những thứ mà mình yêu quý, không bảo vệ được người trong tộc mình, không cách nào duy trì được nòi giống loài người, vì thế...

Sức mạnh!

6 giờ 30 sáng, Diêu Nguyên ngồi trong nhà ăn của quân doanh, cùng các chiến sĩ liên sao dùng bữa sáng, người vừa mới ngủ dậy, người thì cả đêm không ngủ. Tiếp theo đây họ sẽ phải luôn mặc chiến giáp liên sao, cho đến khi tín hiệu của Thích Hiểu Điều được truyền tới, khi đó cũng chính

thời điểm chiến hạm của người ngoài hành tinh xâm nhập vào bên trong tàu Hi Vọng!

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, lúc Waal đưa ra lời tiên tri thì đã ở trong trạng thái gần hôn mê rồi, cô bé còn chưa kịp nói ra thời gian và địa điểm xâm nhập của chiến hạm ngoài hành tinh. Thời gian duy nhất có thể xác định được đó chính là vào lúc Thích Hiểu Điều phát thông tin tới, khi đó cũng trùng hợp chính là thời điểm mà tàu của người ngoài hành tinh đi vào.

Cũng như vậy, tuy địa điểm chưa được nói ra một cách xác định, nhưng trong lần tiên tri thứ hai của Waal có nhắc đến việc chiến hạm của người ngoài hành tinh bị quỹ tích siêu từ đánh thủng, việc này đã cung cấp cho hai vị Tư Khảo giả (người Suy Nghĩ) một đầu mối vô cùng lớn. Những vị trí an toàn để phát ra pháo quỹ tích siêu từ của cả tàu Hi Vọng cũng chỉ có một vài chỗ, ngoài những vũ khí cố định ra thì chỉ còn một vài cảng ra vào vũ trụ mới đủ an toàn để phóng pháo quỹ tích siêu từ, nếu không uy lực của vũ khí này trước nhất đã đánh thủng tàu Hi Vọng.

Vì thế mà vị trí xâm nhập của tàu người ngoài hành tinh cũng cơ bản được xác định. Những cửa cảng vũ trụ trong cùng một hướng đó, về căn bản ngoài những vị trí phòng ngự chỉ có một số lượng ít chiến sĩ liên sao làm nhân viên tuần tra có thể bị chọc thủng ra, thì tám trên mười phần nhân số của binh sĩ liên sao đều đã tập trung ở những cửa cảng vũ trụ, dẫn theo tất cả những con Hắc Long sáu chân, chỉ đợi tàu của người ngoài hành tinh vào là được.

Giờ phút này Diêu Nguyên đã mặc chiến giáp liên sao màu đỏ thẫm lên người, nói với Vương Quang Chính người cũng đang mặc chiến giáp liên sao:

- Lão Vương, anh không cần sang đây nữa, anh đến trung tâm điều khiển của tàu Hi Vọng đi. Khi tín hiệu của Thích Hiểu Điều đến thì lập tức

thao tác bước nhảy không gian cho tàu Hi Vọng. Thời gian đương nhiên là càng nhanh càng tốt, theo tôi tính toán, chúng ta muốn tiêu diệt đám người ngoài hành tinh này trước khi thực hiện bước nhảy là chuyện không thể, nên đành phải cùng chúng nhảy vọt thôi. Sau đó khi đến không gian vũ trụ mới, chúng sẽ trở thành như cây không rễ, chúng ta sớm muộn gì cũng diệt được bọn chúng!

Vương Quang Chính chần chờ một chút rồi nhìn về phía Diêu Nguyên nói:

- Anh cẩn thận một chút... Nền văn minh ngoài hành tinh này có vũ khí năng lượng đầy, không biết khả năng phòng hộ của chiến giáp liên sao đối với loại vũ khí năng lượng này được bao nhiêu. Tóm lại là phải nên cẩn thận một chút, tôi đến trung tâm điều khiển đây, có bất cứ chuyện gì thì liên lạc ngay với tôi.

Nói xong, Vương Quang Chính kính cẩn chào rồi đi về hướng hành lang, không chút do dự.

Tiếp theo chính là thời gian chờ đợi dài đằng dặc, tất cả mọi người đều chờ đợi trong sốt ruột. Thời gian chờ đợi trôi qua thật chậm rãi. Ở trong phòng của mình, Thích Hiểu Điều chính là người sốt ruột nhất trong toàn bộ mọi người, vì lúc hắn truyền đi tin tức chính là bắt đầu của cả một chiến dịch. Từ sau khi biết được mọi chuyện vào ngày hôm qua, hắn không thể nào chớp mắt, hai mắt cứ chăm chăm nhìn vào màn hình, những sợi gân máu nổi lên khiến mắt hắn trông thật dữ tợn.

- Làm ơn, tuyệt đối không thể để xảy ra sự cố gì.

Thích Hiểu Điều cứ nhắm đi nhắm lại câu nói đó đến mức sắp biến thành người thần kinh. Nhìn thời gian trôi đi từ sáng đến trưa, Thích Hiểu Điều cảm thấy Zero chắc là sắp xuất hiện rồi. Bữa trưa để một bên, hắn không thèm động đến. Tuy rằng cơ thể đã rất lao lực nhưng trạng thái tinh

thần thì cực kỳ phấn khích, trong đầu không ngừng nghĩ đến vô số tình huống ngoài ý muốn, còn có cả tình huống Zero bị trì hoãn. Việc này khiến cho đầu óc của hắn có chút choáng váng, dần dần hắn cảm giác được tình trạng phản tác dụng khi sử dụng quá lỗi kỹ năng tân nhân loại...

“Anh vẫn đang đợi tôi đó sao?”

Đột nhiên vào lúc Thích Hiểu Điều cảm thấy đau đầu đến không chịu nổi, trên màn hình vi tính của hắn đã xuất hiện một dòng chữ. Dòng chữ này như một tín hiệu khiến cho Thích Hiểu Điều nhảy dựng lên. Vì động tác của hắn quá mạnh khiến cho ghế bàn máy tính bật ngửa, hắn cũng ngã lăn ra đất.

Nhưng khi hắn còn đang nằm trên mặt đất đã ngay lập tức cầm lấy máy liên lạc của mình, đồng thời gấp rút nhấn phím gọi. Đầu dây bên kia còn chưa kịp lên tiếng, hắn đã hét lớn:

- Zero liên lạc với tôi rồi!

Cùng lúc đó, tại cửa cảng vũ trụ lớn nhất của tàu Hi Vọng, một chiếc tàu ánh bạc dài khoảng 60 mét đang bay vào, Lam 6 cùng năm Cải Tạo giả cấp hai của Lam tộc, những người đã đi theo hắn hơn trăm năm từ lúc hắn có được thân phận người thích ứng vũ trụ, đối với hắn nhất mực trung thành, cộng thêm vào đó là một vài nhân viên điều khiển tàu, họ đều đã mặc vào những bộ quần áo vũ trụ tròn trùng trục. Đây chính là trang phục dùng để chiến đấu trong vũ trụ của Lam tộc.

- Di tích này thật kỳ quá, rõ ràng là rất bé, hơn nữa còn không có lực li tâm tự xoay chuyển, tại sao lại tồn tại trọng lực ở đây nhỉ?

Một gã Cải Tạo giả của Lam tộc rất hiếu kỳ nên đã nhảy lên một cái, rồi nhanh chóng rơi xuống, việc này đã nghiệm chứng cho lời nói của hắn. Trong di tích này thật sự tồn tại trọng lực.

Lam 6 lúc này không có tâm trạng để trả lời, hắn đang suy nghĩ về 10 lời cảnh báo nhận được lúc trước, từ phòng quản lý không gian vũ trụ, đến chỗ đội chiến hạm bên quân đội, thậm chí đến cả cảnh cáo nghiêm túc nhất của đại hội đồng và hoàng đế Lam tộc cũng không thể nào ngăn cản được quyết tâm của hắn lần này. Mãi cho đến lúc này khi đã xâm nhập vào bên trong di tích, hắn mới có thể coi là yên tâm được một chút, cảm giác sắp đánh mất di tích đã biến mất, thay vào đó là một cảm giác nguy hiểm như có như không, cảm giác này đã giảm đi rất nhiều so với trước khi tiến gần đến di tích.

- Thật kỳ lạ, trừ phi là chỉ có một mình ta có thể đi vào? Dẫn theo càng nhiều người thường thì mức độ nguy hiểm của di tích này sẽ càng cao sao? Chưa từng nghe nói đến loại di tích nào lại chỉ mở cửa cho người thích ứng vũ trụ.

Sự hiếu kỳ trong lòng Lam 6 càng lúc càng tăng, hắn nhìn những nhân viên xung quanh rồi nói:

- Mọi người ở trên tàu đợi lệnh, sáu người chúng ta vào trong di tích... Không được tùy ý tấn công bất kỳ thứ nào xung quanh đây. Ta cảm nhận được nguy hiểm rất yếu, có thể là di tích này có liên hệ đến thân phận người thích ứng vũ trụ của ta.

Các thành viên trên tàu lập tức nghe lệnh. Tiếp theo đó, Lam 6 dẫn đầu nhóm năm Cải Tạo giả rời khỏi thuyền, đi về hướng có khả năng chính là cổng vào của di tích. Dùng dao ánh sáng năng lượng cắt ngang, phần kim loại trên cửa di tích đã mở ra một cách dễ dàng, dường như chưa từng tồn tại vậy. Vào dễ như vậy khiến cho mọi người đều có cảm giác khó tả.

Nhưng mọi người còn chưa kịp đặt ra nghi vấn gì đối với di tích, trong nháy mắt, vòng bảo hộ bằng năng lượng phía ngoài quần áo vũ trụ của sáu người đã sáng lên. Đằng sau ánh sáng chói chang đó là hơn trăm “người” mặc quần áo vũ trụ nguyên thủy đang dùng vũ khí bắn phá về phía họ...

Vũ khí điện từ? Là vũ khí điện từ của nền văn minh vũ trụ cấp hai sao?

Đợi đã, cảm giác này là...

Trong khoảnh khắc đám người của Lam 6 đang bị tấn công đó, Lam 6 đột nhiên cảm giác được một nhịp tim bất thường, không phải nguy hiểm, thậm chí không phải là dự cảm gì cả, cảm giác này...

Người thích ứng vũ trụ phải cùng cộng hưởng linh cảm chẳng?

Những sinh vật phía trước đều là người thích ứng vũ trụ sao?

Làm sao có thể?

Lam 6 còn chưa kịp có phản ứng gì thì năm Cải Tạo giả bên cạnh hắn đã giơ tay lên nã súng về phía trước...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 309: Bước Nhảy Không Gian Và Đầu Hàng

Sóng xung hạt cường độ cao mới thực sự là vũ khí năng lượng đúng nghĩa, thứ vũ khí mà Địa Cầu gọi là vũ khí laser chỉ đủ để đốt nóng mặt ngoài của kim loại đen, hoặc là xuyên qua những tấm kim loại yếu. Ngược lại, sóng xung hạt cường độ cao này là một loại sóng xung năng lượng cực cao có thể sử dụng để phát hủy trực tiếp cấu trúc nguyên tử của vật liệu. Những thứ bị nó công kích sẽ hóa thành cát bụi, bất kể là kim loại, sỏi đá, chất lỏng, hay là... Sinh vật.

Đây là loại vũ khí mà chỉ có nền văn minh vũ trụ cấp độ ba trung kỳ mới có được. Vũ khí sóng xung hạt cường độ cao là loại vũ khí có kích cỡ nhỏ nhất trong hệ thống vũ khí năng lượng. Miễn là đối tượng bị công kích không có vòng bảo hộ bằng năng lượng, chỉ dựa vào lá chắn siêu từ tính có năng lực chống lại các công kích vật lý từ kim loại thì có thể nói là hoàn toàn bị xuyên qua, chỉ cần bị bắn trúng thì chắc chắn phải chết! Đó cũng là lý do tại sao nền văn minh vũ trụ cấp độ ba có một lợi thế gần như áp đảo so với các nền văn minh cấp thấp hơn. Ta có thể đánh bại người trong khi người hoàn toàn không có khả năng phòng ngự, cuộc chiến như vậy chẳng khác nào là đồ sát!

Khi nhóm sáu người đầu tiên của Lam 6 xông vào tàu, đội chiến sĩ liên sao đã lập tức tấn công họ, nhưng đứng trước hàng loạt công kích của súng Gauss, bộ đồ vũ trụ của nhóm người này lại phát ra một vòng ánh sáng bảo hộ. Tất cả những viên đạn từ súng Gauss khi chạm vào vòng bảo hộ này thì

lập tức biến mất, đúng vậy, mọi người có mặt ở đây đều thấy rất rõ, những viên đạn kia không phải bị chặn lại, mà chúng đã hoàn toàn biến mất.

- Vòng bảo hộ năng lượng! Chính là vòng bảo hộ năng lượng!

Những chữ này vừa vang lên, cùng lúc đó, có mấy tia ánh sáng lóe lên, năm chiến sĩ trong đội chiến sĩ liên sao lập tức hóa thành mây khói. Đến lúc này, các đoàn trưởng trong từng đội chiến sĩ liên sao mới rống lên:

- Tản ra, chạy mau, ẩn nấp! Chúng ta chỉ cần tiêu hao năng lượng của bọn chúng là được! Các cậu quên kế hoạch đã thảo luận trước đó rồi sao?

Ngay khi thấy năm chiến sĩ liên sao cùng lúc hóa thành mây khói, những chiến sĩ còn lại đã nhanh chóng ẩn nấp trong các công trình phòng ngự. Nhất là ở khu vực cảng xuất nhập vũ trụ, nơi đây, vào thời điểm tàu vẫn còn ở Địa Cầu thì đã có đầy đủ các công trình phòng ngự. Sau này, khi tàu đến được tinh cầu mới và trải qua một cuộc đại cải tạo thì các công trình phòng ngự ở đây càng được xây dựng nhiều hơn. Lúc này đây, các chiến sĩ liên sao đã tiến vào bên trong những công trình này, bắt đầu giao tranh với người ngoài hành tinh xâm nhập tại khu vực lân cận cảng vũ trụ.

Nhưng... Những người ngoài hành tinh này có nền khoa học kỹ thuật thật sự quá cao. Hơn

một trăm chiến sĩ liên sao trang bị súng trường Gauss và một lượng lớn súng ngắm Gauss, thậm chí, khu vực phụ cận còn có các công trình quân sự trang bị vũ khí Gauss, thế nhưng tất cả những thứ này lại trở nên vô dụng khi đứng trước vòng bảo hộ năng lượng. Ngay cả một chút dao động nhỏ cũng không tạo ra được. Nếu như là vòng bảo hộ siêu điện từ thông thường, thì giờ phút này, đối mặt với sự công kích như vậy, có lẽ đối phương đã bị bắn thành thịt vụn.

Trên thực tế, lúc này đây, nhóm người của chủng tộc Lam 6 đã bị bắn đến phát ngốc rồi. Trước đó, công kích của bọn họ chỉ đơn giản là phản xạ

phòng ngự trong vô thức mà thôi. Kể đó, theo bản năng, năm người cải tạo đã bước đến chắn phía trước người Lam 6, bởi vì sinh mạng của những người Lam 6 này mới là thứ quan trọng nhất, quan trọng hơn nghìn vạn lần so với những người cải tạo, thế nhưng, những đợt công kích kế tiếp lại khiến cho bọn họ càng cảm thấy mờ mịt hơn... Bởi vì tất cả những công kích này thật sự quá yếu? Quả nhiên đều là công kích từ vũ khí điện từ cấp thấp nhất, ngay cả một nửa sức mạnh phòng thủ mà vòng bảo hộ năng lượng của bọn họ cũng không có.

Nghĩ đến đây, năm tên người cải tạo không thêm khách khí nữa, bọn họ trực tiếp dùng vũ khí sóng xung hạt cường độ cao trên tay nhắm vào những khu vực có đạn bắn ra. Những tia sáng liên tục lóe lên, nhưng điều khiến cho năm tên người cải tạo ngạc nhiên chính là những công trình quân sự kim loại kia đáng lẽ phải hoàn toàn nát bầy, tan thành mây khói, nhưng không, chúng rõ ràng chỉ bị xuyên thành những cái hố nhỏ. Lực phòng ngự như vậy quả thực vượt qua khỏi tưởng tượng của bọn họ.

- Sao lại như vậy? Đây là kim loại gì? Chẳng lẽ là kim loại có cấu trúc nguyên tử của nên văn minh vũ trụ bậc bốn sao? Nhưng mà đã có được thứ kim loại đắt đỏ như vậy, thì tại sao lại không có nổi vòng bảo hộ năng lượng chứ? - Người Lam 6 ngạc nhiên kêu lên.

Tuy nhiên, sau khi nói xong, hắn lập tức tỉnh táo lại, đồng thời, hắn quay sang nói với năm người cải tạo:

- Lui lại, lập tức lui lại! Chúng ta bị lừa rồi, đây không phải là một di tích mà là một con tàu văn minh... Tuy nhiên, cũng không hẳn là bị lừa, ở đây có kho báu khó mà tưởng tượng được. Lập tức quay về thông báo cho tàu mẹ, để bọn họ phái ra quân đội đến chiếm toàn bộ con tàu này. Đừng giết người, những người này đều là tài phú của Lam tộc chúng ta đấy!” Vừa nói chuyện, hắn vừa vội vã lui về phía sau, hòng rút khỏi cảng vũ trụ.

Năm tên người cải tạo cũng lập tức nhận lệnh, bọn chúng không ngừng dùng vũ khí sóng xung hạt cường độ cao công kích nhằm áp chế đạn dược và sự truy kích của địch nhân, che chở Lam 6 rút lui khỏi cảng vũ trụ. Bên ngoài, chiếc phi thuyền lữ hành của bọn họ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề có bất kỳ một biến cố nào xảy ra, thậm chí, vòng bảo hộ năng lượng cũng không xuất hiện, hiển nhiên là nó không hề bị công kích. Thấy vậy, Lam 6 vô cùng vui mừng, hăn bắt chấp tất cả, dẫn đầu năm tên thủ hạ nhanh chóng leo lên phi thuyền. Tiếp đó, hăn quát những nhân viên điều khiển: “Lập tức xuất phát, rời khỏi di tích... Không đúng, rời khỏi con tàu này, chúng ta quay về tàu mẹ!”

Nhân viên điều khiển trong phi thuyền hầu như đều là những tinh anh của Lam tộc. Đồng thời, bọn họ cũng là những người trung thành mà Lam 6 cố ý lựa chọn. Nhận được mệnh lệnh của hăn, chiếc phi thuyền lữ hành lập tức rời khỏi tàu với tốc độ cực nhanh, đi về phía tàu mẹ của bọn họ... Quay về tàu mẹ... Đúng vậy, quay về tàu mẹ...

Tàu mẹ?!

Tàu mẹ đâu rồi? Hạm đội khổng lồ cùng với tàu mẹ của Lam tộc đã biến mất rồi! Trước mặt phi thuyền du lịch là một tinh hệ xa lạ, thậm chí nó còn không được xem là một tinh hệ, bởi vì chiếc phi thuyền du lịch này ở cách Hằng Tinh gần nhất cỡ khoảng hai năm ánh sáng. Nơi đây vốn dĩ không phải là tinh hệ mà Lam tộc tồn tại trước đó... Đây là một vũ trụ chưa được biết đến!

- Không có! Tất cả các thiết bị do thám đều không phát hiện được hạm đội của tộc chúng ta, cũng không có bất kỳ tín hiệu nào, chỗ này... Chỗ này không phải là vũ trụ mà chúng ta sống!

Khoảng một phút trước, Vương Quang đã nhận được tín hiệu của Zero, hơn nữa, cũng đã được xác nhận là có thể thực hiện bước nhảy không gian kế tiếp bất kỳ lúc nào. Trong trường hợp này, đương nhiên mọi người

không dám sơ suất, toàn bộ nhân viên của trung tâm điều khiển đã dùng tốc độ nhanh nhất để khởi động động cơ thực hiện bước nhảy không gian trên tàu. Cả quá trình vô cùng thuận lợi, thậm chí còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng của mọi người. Không có bất kỳ một sự công kích hay tác động nào, lúc này, bước nhảy không gian có kiểm soát lần thứ tư đã hoàn thành. Tàu Hi Vọng cách Noah số hiệu 1 chỉ còn một lần thực hiện bước nhảy không gian có kiểm soát cuối cùng mà thôi!

Trong quá trình chuyển đổi không gian, phi thuyền của Lam 6 đang ở bên trong tàu cũng bị kéo theo. Chính bởi vì thế mà bọn người Lam 6 mới nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Chỉ trong một cái chớp mắt, bọn họ đã rời xa tàu mẹ và hạm đội, trở thành một chiếc phi thuyền lẻ loi trong vũ trụ mênh mông vô tận.

Bọn người Lam 6 sợ ngây người, những thứ trước mắt quả thật vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ. Đây là loại chuyện không có khả năng xảy ra. Chỉ trong thời gian ngắn, vũ trụ mà họ sống đã hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vũ trụ mà bọn họ chưa từng biết đến. Chuyện như vậy vốn dĩ không có khả năng xảy ra. Dù cho là di chuyển dựa trên kỹ thuật điều hướng cong, hay là sử dụng Wormhole, thậm chí là Cánh cửa liên sao trong truyền thuyết có tồn tại thì cũng không thể nào làm được. Căn cứ vào bốn định luật lớn về chuyển đổi nguyên tố, vượt qua khoảng cách không gian càng lớn, thì khối lượng vật chất phải vượt qua càng nhiều, theo đó, năng lượng tiêu hao càng cao, đồng thời, thời gian tiêu hao cũng càng nhiều hơn. Đây chính là chân lý của vũ trụ. Chính những định luật về khối lượng và năng lượng được phát hiện trong những ngày đầu của nền văn minh đã phát triển thành bốn định luật lớn về chuyển đổi nguyên tố. Và... không có bất cứ thứ gì có thể thoát khỏi chân lý cơ bản nhất của vũ trụ.

Hiện tại con tàu vũ trụ của Lam 6 đã vi phạm chân lý một cách kỳ lạ. Trong vũ trụ, không có cách nào xác định được thời gian chắc chắn, bởi lẽ

thời gian trong vũ trụ là tương đối. Có đôi khi bạn cảm giác đã trôi qua một giây, thế nhưng những khu vực và những chủng tộc khác có khi đã trải qua ngàn năm, vạn năm. Tuy nhiên, ít nhất vẫn có thể biết rõ không gian. Không nói đâu xa, hiện tại, vị trí của phi thuyền ít nhất đã vượt qua hai năm ánh sáng. Với khoảng cách từ hai năm ánh sáng trở lên, đừng nói là tàu mẹ của họ có đang ở cùng tinh hệ hay không, chỉ riêng khoảng cách như vậy, muốn vượt qua nó thì nguồn năng lượng cần phải tiêu hao cũng đã là một con số thiên văn.

Nền văn minh vũ trụ bậc 2 phải sử dụng lò phản ứng tổng hợp khí hydro mới có đủ năng lượng để phi thuyền và hạm đội hoạt động trong hơn một ngàn năm. Nền văn minh bậc ba thì lại sử dụng lò phản ứng ngưng tụ khí hydro, bởi vì chỉ khi kỹ thuật ngưng tụ phản ứng nhiệt hạch ra đời, thì mới có thể cung cấp đủ năng lượng để chịu được gánh nặng tiêu hao do di chuyển dựa trên kỹ thuật điều hướng cong. Còn nền văn minh vũ trụ bậc bốn thì phải sử dụng lò phản ứng phân hạch. Lam tộc đã phải trả một cái giá rất lớn để có được tin tức về kỹ thuật năng lượng của nền văn minh vũ trụ bậc bốn. Và chỉ có loại năng lượng khổng lồ này mới có thể phá vỡ không gian, làm xuất hiện Wormhole, từ đó đạt đến trình độ vượt qua không gian.

Hơn nữa, kỹ thuật Wormhole giống với kỹ thuật điều hướng cong, cả hai cùng đòi hỏi một lượng lớn năng lượng và thời gian tiêu hao. Chỉ như vậy mới có thể đi xuyên qua không gian để hình thành các Wormhole. Thế nhưng cũng không thể đi xuyên qua hai năm ánh sáng chỉ trong thời gian ngắn được, điều đó căn bản là trái với chân lý cơ bản nhất của vũ trụ. Tựa như một cộng một không phải bằng hai mà bằng một số X nào đó vậy. Quả thật là không thể tưởng tượng nổi!

Lam tộc được phổ cập tri thức vô cùng tốt, những định luật, chân lý của vũ trụ đều là những kiến thức nằm trong phạm vi phổ cập giáo dục. Hơn nữa, những thuyền viên trong phi thuyền lữ hành đều là tinh anh của

Lam tộc, cho nên khi nhìn thấy không gian vũ trụ trước mắt, hiển nhiên, tất cả họ đều nghĩ đến vấn đề này, đồng thời, mỗi người đều bất giác cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi. Bên cạnh đó, họ còn có cảm giác sợ hãi đến mức sồn gai óc. Thứ cảm giác sợ hãi này đến từ những điều mà họ lý giải được, và trước mắt, điều họ không lý giải được quả thật quá lớn...

Lam 6 là người phản ứng nhanh nhất, sau khi phân tích sơ lược tình huống trước mắt, hắn lập tức nói với những người xung quanh. Đồng thời, hắn cũng dần dần thoát khỏi trạng thái sợ hãi.

- Chúng ta đầu hàng chủng tộc này.

Mọi người sửng sờ, trong số đó có một người cải tạo lập tức lớn tiếng nói:

- Không được! Điện hạ! Chúng tôi có thể đầu hàng, nhưng nếu như ngài đầu hàng thì... Nói thế nào đi nữa thì ngài cũng là người thích ứng với vũ trụ, mà còn là người thích ứng với vũ trụ cấp S! Điện hạ, chuyện này không thể đâu!

Ngay sau đó, những người còn lại cũng lên tiếng khuyên giải. Nhưng bây giờ, Lam 6 lại có vẻ bình tĩnh khác thường, hắn thản nhiên nói:

- Ngoại trừ đầu hàng, mọi người cho rằng chúng ta còn có con đường khác để đi sao? Nếu như tôi đoán đúng, hiện tại, hắn là phi thuyền của chúng đang bị vô số vũ khí từ con tàu mẹ kia ngắm vào?

Nhân viên điều khiển lập tức mở thiết bị trinh sát trên phi thuyền lên xem. Quả nhiên, có phản ứng năng lượng cao xuất hiện ở chiếc tàu đang xa. Hơn nữa, thông qua hệ thống ra-đa quét hình, những vũ khí này nhanh chóng hiện ra.

- Pháo điện từ xuyên quỹ đạo, pháo siêu điện từ diệt tinh xuyên quỹ đạo, pháo siêu từ tính xuyên quỹ đạo... Đều là những vũ khí có hỏa lực lớn

sử dụng cho tàu mẹ. Tuy số vũ khí kia lạc hậu hơn của Lam tộc cả một nửa cấp, nhưng phi thuyền lữ hành của chúng ta căn bản không thể cản nổi hỏa lực của những vũ khí này. Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn...

Nhìn vào hình ảnh cùng những dòng chữ trên màn ảnh, Lam 6 thì thào nói:

- Huống hồ chúng ta chỉ là một chiếc phi thuyền lữ hành. Giả sử trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta có thể thoát khỏi được chiếc tàu kia, nhưng mọi người có nghĩ đến vấn đề lương thực chưa? Hiện tại, lương thực của chúng ta chỉ chịu được trong vòng ba tháng, hơn nữa chúng ta có đến sáu người. Thêm vào đó, phi thuyền lữ hành của chúng ta không có hệ thống di chuyển dựa trên kỹ thuật điều hướng cong, càng không có khả năng nhận được sự cứu viện từ tàu mẹ...

Lam 6 chỉ vào một hằng tinh ở gần nhất, nói:

- Mặc dù tàu mẹ ở trong cùng một tinh hệ này, nhưng đã cách chúng ta hai năm ánh sáng. Đợi đến lúc tín hiệu của chúng ta truyền đến đó, thì thời gian đã qua hai năm. Lúc đó, tất cả chúng ta đều sẽ chết đói. Được thôi, nếu như không chết đói, thì mọi người nghĩ thử xem, tàu mẹ sẽ ở ngay vị trí cũ đợi chúng ta hai năm hay sao? Cho nên việc duy nhất chúng ta có thể làm chính là đầu hàng... Mọi người đã từng nói, tôi là người thích ứng với vũ trụ, không phải sao? Trong trường hợp này, thì tôi càng phải đầu hàng. Bởi vì sinh vật thích ứng với vũ trụ là cá thể không thể nào bị giết chết. Với tư cách là người hầu của tôi, mọi người cũng có được quyền sinh tồn cơ bản. Trừ phi tôi chết, bằng không mọi người không thể chết.

Những người xung quanh phút chốc im lặng, bất quá, chỉ trong chớp lát, sau đó, tất cả đồng loạt gật đầu. Trưởng bộ phận điều khiển liên tục gật đầu, nói:

- Đúng vậy, điện hạ Lam 6 nói rất đúng. Ngài ấy là người thích ứng với vũ trụ, trong bất kỳ trường hợp nào, sự sinh tồn của ngài ấy vẫn được ưu tiên hàng đầu. Chỉ cần ngài ấy còn sống, Lam tộc của chúng ta sẽ có thể cứu được ngài ấy. Cho nên, trong trường hợp này, đầu hàng có lẽ là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, con tàu kia đã đạt đến nền văn minh vũ trụ cấp hai trung kỳ, thậm chí có thể là đỉnh cao, chắc chắn là bọn họ biết rất rõ về công ước vũ trụ. Mạng của chúng ta không đáng giá, nhưng điện hạ Lam 6 nhất định phải sống sót... Đã hiểu rõ, vậy thì chúng ta đầu hàng bọn họ.

Kế đó, lúc phi thuyền lữ hành định gửi thông điệp đầu hàng, thì không ngờ là chỉ trong phút chốc, toàn bộ không gian vũ trụ trước mặt đã bắt đầu tràn đầy hạt Genesis. Tất cả các tín hiệu bên ngoài đều bị ngăn lại. Con tàu ở phía xa cũng bắt đầu biến mất, hệ thống Esc trên phi thuyền đã được kích hoạt, đây là... Đây là dấu hiệu cho thấy phi thuyền đã bước vào trạng thái chiến đấu.

Trường bộ phận điều khiển đổ mồ hôi hột. Từng giọt mồ hôi thấm đẫm toàn cơ thể màu xanh da trời của hân. Lúc này, hân đã quay đầu nhìn về phía Lam 6:

- Tiêu rồi! Bọn họ có ý định công kích chúng ta, muốn hủy diệt chúng ta. Điện hạ Lam 6, sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ bọn họ không biết ngài là người thích ứng với vũ trụ hay sao?

Lam 6 vốn đang sững sờ, bỗng chốc, như nghĩ ra điều gì đó, hân chán nản ngã người ra ghế, hơn nửa ngày sau mới lên tiếng:

- Xong rồi! Tôi hiểu rồi, bọn họ bị tổn thất quá lớn, nên không thèm quan tâm đến người thích ứng với vũ trụ như tôi nữa. Thật sự hết rồi... Lúc trước, khi tiến vào tàu của bọn họ, chúng ta đã giết năm người thích ứng với vũ trụ, xem như xong rồi...

- Cái gì?

Những người xung quanh hoảng hốt rống lên, đặc biệt là người cải tạo, thái độ của bọn họ còn kinh khủng hơn. Thậm chí có hai người đã ngã lăn ra đất, nằm co quắp. Quả thật bọn họ không thể tin được bản thân chỉ tùy tiện giết năm người, thế nhưng năm người kia lại là người thích ứng với vũ trụ.

Công ước vũ trụ điều thứ tám có nói, trừ phi là trong tình trạng chiến tranh giữa hai thế lực ngang nhau, có thể ngoài ý muốn hạ sát người thích ứng với vũ trụ ở phe đối phương. Còn lại, đối với tất cả các trường hợp cố ý giết người thích ứng với vũ trụ, kẻ thực hiện hành vi giết người, đồng bọn và người lên kế hoạch đều sẽ bị phán tử hình, không đặc xá...

Đúng, lịch sử luôn được viết bởi kẻ chiến thắng. Cho nên có rất ít nền văn minh chấp hành công ước. Nhưng chung quy, hầu như không có nền văn minh nào lại đi dồn hết tâm trí để giết người thích ứng với vũ trụ cả. Bất luận là nền văn minh cấp độ nào cũng sẽ khó có khả năng làm như vậy.

Năm người cải tạo hiểu rõ, dù cho Lam tộc có bao che khuyết điểm như thế nào đi nữa, nhưng một khi hoàng đế Lam tộc, đại nghị viện, tầng lớp quý tộc, thậm chí là dân thường biết được hành vi của bọn họ, thì đợi bọn họ chắc chắn chỉ có án tử. Ngoài ra, tuyệt đối không còn một con đường nào khác.

Đây là loại hành vi gì vậy chứ, rõ ràng là đối mặt với một nền văn minh không biết, vậy mà lại phái ra người thích ứng với vũ trụ. Chẳng lẽ cái nền văn minh vũ trụ cấp hai trước mắt sở hữu được một lượng người thích ứng với vũ trụ đủ để tạo thành quân đoàn ư?

Mặc kệ năm người cải tạo có suy nghĩ thế nào đi chăng nữa, thì hiện tại bọn họ cũng chết chắc rồi. Chính thức chết. Không có bất kỳ một nền văn minh nào có thể chấp nhận được việc mất đi năm người thích ứng với vũ trụ được. Tổn thất này quá lớn, và cũng quá mức nghiêm trọng, đủ để sánh ngang với tổn thất diệt tộc. Đây quả thực là mối hận diệt tộc, mà đã là

thù diệt tộc, thì trừ khi tiêu diệt bọn họ, ngoài ra, không còn con đường nào khác...

Tại thời điểm này, Lam 6 cảm thấy rất mâu thuẫn. Hắn không nỡ bỏ năm tên thuộc hạ trung thành, thế nhưng hắn cũng không muốn cứ thế mà chết đi. Không phải hắn sợ chết, mà bởi vì mạng của hắn không chỉ thuộc về một mình hắn, mà nó thuộc về Lam tộc... Không, hắn không thể chết!

Nghĩ đến đây, Lam 6 quay sang nói với năm người cải tạo:

“Năm vị dũng sĩ, tôi cho phép các vị dùng phương thức tự sát để đền tội cho hành vi giết năm người thích ứng với vũ trụ. Hơn nữa, tại đây tôi xin cam đoan với các vị. Chỉ cần tôi không chết, trên bia mộ của các vị chắc chắn sẽ được khắc là Hy sinh vì bảo vệ người thích ứng với vũ trụ.”

Năm người cải tạo im lặng trong chốc lát, sau đó, bọn họ đồng loạt quỳ xuống trước mặt Lam 6, không ai nói gì cả, bọn họ chỉ quỳ một lúc, rồi đứng dậy, đi về phía cửa phi thuyền. Tiếp đó, bọn họ mặc đồ vũ trụ đi ra khỏi phi thuyền. Khi đã ở bên ngoài phi thuyền, trung tâm bộ đồ vũ trụ của năm người này bỗng chốc biến đổi nhanh chóng, cùng lúc đó, bọn họ cũng giơ cánh tay đang cầm vũ khí sóng xung hạt cường độ cao nhắm vào chính mình...

Cùng lúc đó, trong khoang điều khiển của tàu, Diêu Nguyên, Vương Quang Chính và các lãnh đạo cấp cao của tàu đều đang yên lặng nhìn vào màn hình. Bọn họ đang tranh luận xem nên xử trí đám người ngoài hành tinh này như thế nào. Ngoại trừ Diêu Nguyên, Vương Quang Chính, Nhậm Đào, Thích Hiểu Điều và đội viên của Hắc Tinh, hầu hết những người còn lại đều muốn bắt sống nhóm người ngoài hành tinh này, cùng với chiếc phi thuyền trước mắt... Nói đùa, phi thuyền được chế tạo bởi nền văn minh vũ trụ bậc ba quả thực là một nguồn tài phú khó có thể tưởng tượng nổi đối với tàu Hi Vọng lúc này.

Thế nhưng, nhóm người của Diêu Nguyên cũng có những bản khoăn. Nền văn minh vũ trụ bậc ba quá mạnh mẽ, bọn họ có được vòng bảo hộ năng lượng, có được vũ khí năng lượng, chỉ riêng hai thứ này, đã gần như khó có thể chống cự được với bọn họ. Vũ khí Gauss cùng với dây xích, gươm giáo từ tính thông thường không cách nào làm tổn thương được họ. Một khi để họ lên tàu, đừng nói chỉ nói một hai người, chỉ cần bọn họ muốn phá hoại, thì không ai có thể không chế được. Muốn bắt những người này làm tù binh? Quả thật độ khó quá lớn!

Nhưng không ngờ là trong lúc bọn họ còn đang tranh luận, thì trong chiếc phi thuyền kia bỗng nhiên bay ra năm người ngoài hành tinh, bộ đồ vũ trụ của họ phồng lên. Nhìn thấy cảnh tượng như thế, tất cả những người ở đây bắt đầu cảm thấy hồi hộp. Vũ khí trên tàu Hi Vọng đồng loạt nhắm vào chiếc phi thuyền nhỏ kia, một khi nó có xuất hiện bất kỳ hiện tượng ngừng tụ năng lượng nào, thì những vũ khí trên tàu sẽ khai hỏa, bắn nó thành mảnh vụn mới thôi.

Thế nhưng, diễn biến kế tiếp lại khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc. Năm tên người ngoài hành tinh đang tháo bộ đồ vũ trụ của mình ra, hơn nữa, họ còn dùng vũ khí năng lượng nhắm vào chính mình... Đúng vậy, hình ảnh được phát lại một lần nữa, bên trong bộ đồ vũ trụ, những người ngoài hành tinh này có hình thể gần như hoàn toàn giống với con người. Bọn họ đã dùng vũ khí năng lượng bắn chết mình.

Tiếp đó, bên ngoài chiếc phi thuyền kia xuất hiện sóng năng lượng rất nhỏ, chưa đủ để hình thành vũ khí năng lượng có công kích cao, nhưng lại khiến cho cả chiếc phi thuyền đổi màu, dần dần biến thành màu xanh da trời...

“Tôi nghĩ...”

Diêu Nguyên quay đầu nhìn sang những người còn lại, nói:

- Lúc trước, khi sáu tên người ngoài hành tinh tiến vào tàu của chúng ta, bọn chúng đã giết năm chiến sĩ của quân đoàn Liên sao, hiện tại, tôi nghĩ là bọn họ muốn xin đầu hàng... Trước hết là xử lý những tên tội phạm chiến tranh, sau đó là đổi màu thuyền... Ý của bọn họ là muốn đầu hàng.

-... Phái người máy có trí thông minh nhân tạo sử dụng hệ thống ngôn ngữ của thương nhân vũ trụ ra đối thoại với bọn họ. Hỏi bọn họ hô hấp bằng khí gì, sống trong điều kiện nhiệt độ như thế nào, áp suất không khí là bao nhiêu,... Hỏi rõ rất cả. Tiếp đó, Ba lệ, cố chỉ huy các kỹ sư lập tức cải tạo một khoang thuyền có số liệu tương thích, kế tiếp...

- Chúng ta đi thu hoạch chiến lợi phẩm!

Cứ như thế, mười phút sau, người máy có trí thông minh nhân tạo đã tiến vào phi thuyền của Lam 6. Người máy này có vẻ ngoài vô cùng lạc hậu, thế nhưng lại khiến cho những người trong phi thuyền cảm thấy thật sợ hãi. Bởi vì người máy này đích thực

là người máy sở hữu trí tuệ nhân tạo.

Sau khi trả lời hết các vấn đề, mọi người ở đây, kể cả Lam 6 đều cảm thấy tim đập mạnh. Trưởng bộ phận điều khiển trực tiếp hỏi:

- Điện hạ Lam 6, không đúng, sao lại là hệ thống trí tuệ nhân tạo... Chẳng lẽ chiếc tàu kia được điều khiển bằng hệ thống trí tuệ nhân tạo?

Lam 6 cũng âm thầm cảm thấy sợ hãi, thế nhưng, hắn chỉ nghĩ một lát, rồi nói:

- Có lẽ không phải, bằng không thì rất khó giải thích được cảm giác của tôi về những người thích ứng với vũ trụ kia. Tóm lại, hiện tại chúng ta đã không có đường lùi, cứ đi một bước, tính một bước vậy.

Cứ như vậy, khoảng tám, chín tiếng sau, nhóm người của Lam 6 đã cởi bỏ bộ đồ vũ trụ, tiến vào khoang thuyền do nền văn minh này bố trí cho bọn họ. Hai mươi lăm phần trăm khí oxy, áp suất không khí, trọng lực... Tất cả những số liệu này đều phù hợp với điều kiện sinh tồn của Lam tộc. Theo đó, nhóm người của Blue đã trở thành tù binh của nền văn minh vũ trụ bậc hai này.

Lúc tiến vào con tàu này một lần nữa, nhóm người của Lam 6 đã thấy được vua của nền văn minh trên tàu. Đó là một người mặc bộ đồ vũ trụ sinh mệnh màu đỏ. Dựa vào thái độ của những người xung quanh đối với hắn, cùng với tư thế chỉ huy của hắn... Lam 6 lập tức biết được thân phận của người kia. Nhưng so với sự sợ hãi của những thuyền viên khác, thì giờ phút này, Lam 6 đã thật sự cảm thấy hoảng sợ và chết lặng.

-... Chúa ơi, hắn lại là, lại là...

- Vĩnh hằng giả! Người thích ứng với vũ trụ cấp S trong truyền thuyết. Tất cả những người thích ứng với vũ trụ đều phải thuần phục hắn... Vĩnh hằng giả!

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 311: Tình Cảnh Khó Khăn

Tôi đã nói rồi, tôi không tiếc bất cứ thứ gì, tôi muốn có được một cỗ sinh vật bóng đêm, bất kể là sống hay chết, lớn hay nhỏ, hoàn chỉnh hay cũ nát, tôi muốn có được nó bằng mọi giá!

Một quân nhân mang quân hàm thượng tá đang ở chỗ cách doanh trại không xa hét to, có hơn trăm binh sĩ “Mũ nồi xanh” đang đứng trước mặt ông ta, những người binh sĩ này cứ mặc cho thượng tá gào thét, biểu cảm và ánh mắt của bọn họ tỏ ra vô cùng lạnh nhạt, sự lạnh nhạt này thậm chí còn thấu vào trong xương tuỷ, cho dù là cái chết thì cũng không thể nào làm bầu không khí tĩnh mịch này lay động, những binh sĩ này đã không còn giống những binh sĩ bình thường nữa rồi, nếu như phân biệt, thì bọn họ lại giống những thành viên của tiểu đội Hắc Tinh, giống về cả ba mặt “tinh - khí - thần”.

Sau khi hét lên mấy câu đó, thượng tá hít một hơi thật sâu rồi mới nghiêm túc nói:

- Trong số mười tám người chết có sáu quân nhân và mười hai nhà khoa học... Mười hai nhà khoa học đã chết! Quân nhân của chúng ta lại chỉ có sáu người chết thôi à? Lẽ nào là quân nhân của chúng ta đều là những kẻ nhu nhược, tham sống sợ chết sao? Chỉ biết ba chân bốn cẳng chạy trốn thôi sao? Đây chính là một sự sỉ nhục!

Thượng tá vừa nói, vừa đi tới đi lui trước mặt đám binh sĩ, chốc lát lại nói tiếp:

- “Mũ nồi xanh” (Green Beret) tập hợp những binh sĩ tinh nhuệ được chọn lựa kỹ lưỡng từ khắp nơi trên thế giới, mọi người là niềm tự hào của quân đội nhân dân, cũng là những siêu anh hùng trong chiến trận, dù Sinh vật bóng đêm là những sinh vật ngoài hành tinh, hoặc có thể nó giống như những con quái vật không gian trong phim điện ảnh, cũng có thể là những kiểu dễ dàng bị nghiền nát giống như Rambo, Terminator... Bây giờ, các bạn đang mang trên người loại vũ khí tối tân nhất, các tổ chiến đấu do các bạn tự mình kết hợp, một khi nhìn thấy và phát hiện những Sinh vật bóng đêm xung quanh Noah số 1 thì phải lập tức tiêu diệt toàn bộ, sau đó đem một cỗ Sinh vật bóng đêm về đây, không phân biệt chủng loại, tôi chỉ cần một cỗ thôi... Bây giờ các bạn xuất phát đi.

Hàng trăm binh sĩ “Mũ nồi xanh” cùng một trạng thái biểu cảm là điềm nhiên, nhưng không tới nỗi lạnh lùng như lúc này, không phải là những công cụ giết người hay robot như trong phim điện ảnh, tiểu thuyết, mà nó là một sự tự tin và bình tĩnh với cuộc chiến, dù sao thì những thành viên “Mũ nồi xanh” có thể tham gia kế hoạch “Return to paradise” tuyệt đối không thể là những người vô tư vô lo, không có tinh thần gánh vác trách nhiệm được, họ phải là những kiểu người mà một khi nổi điên lên thì sẽ khiến mọi người cảm thấy khiếp sợ và không một ai có thể ngăn cản.

Cho nên hàng trăm thành viên của tổ chức “Mũ nồi xanh” này đều là những chiến sĩ đặc biệt được lựa chọn từ trong bộ đội đặc chủng ở khắp các nước, ngoài sự kiệt xuất ra thì còn phải chịu một sự ràng buộc nhất định, bất kể là tình chiến hữu, tình cảm gia đình, tình cảm trai gái hay là tình cha con thì những binh sĩ đặc chủng tinh nhuệ này đều phải chịu sự ràng buộc, hơn nữa người nhà của bọn họ cũng phải chịu sự áp đặt.

Nghĩ lại xem, trong số mấy chục triệu con người trên Trái đất thì có hơn mấy ngàn vạn quân nhân, trong số quân nhân đó chỉ chọn ra được mấy trăm thành viên đưa vào tổ chức “Mũ nồi xanh”, ngoài thực lực ra thì mối quan hệ như thế này mới là nhân tố quan trọng nhất, mấy trăm người này...

nói cách khác chính là tất cả nhân viên của Noah số 1, bọn họ đều chỉ còn lại một vài người thân thôi, hoặc là để người thân của họ làm nhân viên Noah số 1, hoặc là cứu mang người thân của bọn họ, hoặc là cứu giúp người thân bị mắc bệnh nan y mà chính phủ khước từ của bọn họ, nói tóm lại, những người này ít nhiều đều chịu sự ràng buộc.

Chính vì như vậy, trên Noah số 1, ngoài quân nhân, nhân viên công tác cùng các nhà khoa học ra thì thật ra còn có hơn hai vạn dân thường, cùng hơn hai ngàn người mắc bệnh nan y “tàn hình”, có điều bởi vì họ không phải là nhân viên, cũng không phải là quân nhân hay nhà khoa học, nên ngay từ lúc bắt đầu, chính phủ Trái Đất đã không công bố về sự tồn tại của bọn họ, Noah số 1 vốn không chỉ có hơn ba vạn người, đúng hơn là nó có tận hơn năm vạn người cùng thực hiện bước nhảy... Đương nhiên, sau khi trải qua biến cố thực hiện thất bại bước nhảy lần này, hiện tại Noah số 1 chỉ còn có hơn bốn vạn đến gần năm vạn người mà thôi.

Không bàn nhiều về những chuyện này nữa, nói sang chuyện mấy trăm thành viên “Mũ nồi xanh”, sau khi nhận được mệnh lệnh, họ không hề tỏ ra sợ hãi, từ video về Sinh vật bóng đêm thu thập được, có thể thấy rằng tốc độ của những Sinh vật bóng đêm này thật sự rất nhanh, gần như bằng với tốc độ nhanh nhất lúc báo săn chạy trốn, hơn nữa loài sinh vật này còn có khả năng nhìn thấu mọi vật trong bóng tối, không những như vậy, bên ngoài nó còn được bao bọc bởi một lớp sừng cứng, bắn đạn vào bề mặt đó sẽ rất dễ bị văng ngược trở lại, dù là bị bắn trúng mặt chính diện, nếu là loại có uy lực nhỏ như súng Tiểu liên thì ít nhất cũng phải cần đến hơn mười cây mới có thể bắn nát nó.

Nhưng những binh sĩ “Mũ nồi xanh” lại không hề run sợ, thông qua sự tính toán lúc cấp bách của một số nhà khoa học, vũ khí uy lực lớn cơ bản đã có thể dễ dàng xuyên qua những Sinh vật bóng đêm này, trong số đó phải kể đến súng ống dùng để tấn công loại mạnh, súng ngắn bán tự động Desert

Eagle, với những loại vũ khí này, chúng ta có thể dễ dàng tiêu diệt Sinh vật bóng đêm.

Tổn thất trước đây lớn như vậy, nguyên nhân thật sự nằm ở chỗ công tác ứng chiến quá nóng vội, khiến cho chúng ta rơi vào tình cảnh bị mai phục và đánh lén, thế nên mới gặp phải những sinh vật ngoài hành tinh này, chỉ cần có kế hoạch tác chiến, kèm theo đó là thực lực của bộ đội “Mũ nồi xanh” thì chúng ta có thể nắm chắc phần thắng.

Không những là binh sĩ “Mũ nồi xanh” nắm chắc điểm này, mà ngay cả người hạ lệnh là thượng tá cũng cực kì hiểu rõ, nhưng lúc bộ đội “Mũ nồi xanh” định xuất binh, cả doanh trại bắt đầu tiến lên kho chứa vũ khí, thì đột nhiên có hai mươi người không nói không rằng mà ngã phịch xuống đất, hết người này tới người kia té xuống, hơn nữa còn không bò dậy nổi.

Sau khi hai mươi thành viên “Mũ nồi xanh” té xuống, những nhân viên đang đứng ở xung quanh lập tức tản ra, chỉ có bác sĩ quân y ở lại để kiểm tra tình trạng của các thành viên “Mũ nồi xanh”...

- Tim còn đập, toàn thân nóng lên, từ trong máu, dịch thể và mọi thứ đã qua kiểm tra đều không phát hiện ra bất kỳ loại virus nào, nhưng trong số hai mươi người này, nội tạng của một vài người đã bắt đầu suy yếu rồi, quy luật của nó là người càng lớn tuổi thì tốc độ suy yếu càng nhanh, lúc tôi đến gặp ngài thì đã có hai người chết...

Norton Marshall nhìn mấy người trước mặt mình với vẻ mặt đầy mệt mỏi, mấy người này đều mặc đồng phục phi hành gia... Đúng, mặc đồng phục phi hành gia trên Noah số 1, cách ăn mặc như thế trông có phần kỳ lạ, nhưng Norton Marshall không quan tâm, ông ấy liền hỏi người dẫn đầu:

- Tiến sĩ Peter, điều tôi cần biết ngay bây giờ là những triệu chứng này có lây lan hay không, nếu có, thì lây lan qua con đường nào, thời kỳ ủ bệnh là bao lâu? Làm thế nào để kéo dài sự sống?

Ngài tiến sĩ cầm đầu tên Peter kia cũng đang mặc đồng phục phi hành gia, ông ấy cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, lúc này ông nhìn Norton Marshall và nói:

- Hạm trưởng, hiện tại tôi không thể tìm ra đáp án chính xác để trả lời câu hỏi của ông... Thật đáng tiếc, thậm chí chúng tôi còn không biết những triệu chứng này rốt cuộc là do đâu mà ra, trước đây tôi đã từng đề cập đến, chúng tôi không phát hiện ra bất kì loại virus nào bên trong cơ thể người bệnh, tất cả những loại virus, vi khuẩn, vi sinh vật mà chúng tôi kiểm tra được đều là những loại nguyên sinh ở hành tinh chúng tôi, từ điểm này có thể thấy, chắc chắn không phải là do sự xâm nhập của virus ngoài hành tinh gây ra, có điều...

- Có điều...

Norton Marshall nghe thấy hai chữ “có điều” liền trở nên kích động, điều ông ấy sợ nghe nhất lúc này chính là hai chữ đó, bởi vì hai chữ này có thể mang hàm ý là gần năm vạn người trên Noah số 1 sẽ bị huỷ diệt toàn bộ...

- Có điều chúng ta không ai biết được virus của người ngoài hành tinh rốt cuộc là tồn tại dưới dạng như thế nào.

Peter thở dài nhẹ nhõm, ông nói:

- Có lẽ là không khác gì mấy so với các sinh vật virus ở hành tinh của chúng ta, cũng có lẽ là tồn tại ở một dạng hoàn toàn khác biệt, tôi sẽ nói một cách dễ hiểu... Theo sự suy đoán của chúng tôi, có lẽ nó không phải là kim loại hay bụi đá của sinh vật, có thể nó chính là một loại virus hoặc vi khuẩn của người ngoài hành tinh cũng không chừng, ai dám đảm bảo rằng sự sống ngoài trái đất không có thứ này tồn tại, cho nên trước khi nhận mệnh lệnh của ông, chúng tôi chỉ có thể tiến hành bước xử lí đầu tiên là cách li.

Noah số 1 là quyền lực cấp cao thuộc sở hữu của hạm trưởng Norton Marshall, nằm trong chế độ quân sự hóa công tác quản lý, bước xây dựng đầu tiên trên Noah số 1 hoàn tất, lập nên một vùng thuộc địa của người ngoài hành tinh, trước khi dân số vùng thuộc địa cán mốc năm mươi vạn thì chế độ quân sự hoá công tác quản lý này vẫn tiếp tục tồn tại.

Lúc đầu là một tốp binh sĩ “Mũ nồi xanh” gồm hơn hai mươi người hôn mê bất tỉnh, sau đó là gần hai trăm người lần lượt ngất theo, tương đương với hơn bốn vạn đến gần năm vạn trên Noah số 1, hơn hai trăm người cùng ngất xỉu một lúc, hơn nữa lại không có bất kỳ triệu chứng gì, phát bệnh cũng cực kì nhanh, tình trạng này khiến cho một số người chuyển từ cơ bản nhận thức được sang kích động, bởi vì tình trạng này đã báo cho mọi người biết rằng... Đã xuất hiện bệnh siêu truyền nhiễm!

Người đầu tiên tiếp xúc với những nhân viên bị hôn mê này chính là chuyên gia y học Peter, bởi vì bọn họ không biết có nhiều người hôn mê như vậy, tưởng rằng chỉ có hơn hai mươi nhân viên “Mũ nồi xanh” mà thôi, nhưng không ngờ số lượng ngày một tăng lên, bọn họ đã hiểu ra sự việc diễn biến bất thường, hơn nữa trước khi Norton Marshall hạ lệnh phong tỏa cách li thì những người có liên quan trực tiếp phải đợi mệnh lệnh được công bố, ngoài việc cách li hoàn toàn hơn hai trăm nhân viên hôn mê ra, tất cả những nhân viên đã từng tiếp xúc với họ cũng phải bị đưa vào danh sách phong tỏa.

Nhưng nếu như vậy thì sẽ có quá nhiều người bị liên lụy, đặc biệt là những binh sĩ ở bãi tập kia, bởi vì lúc đó đang là thời điểm sắp xuất phát để đối phó Sinh vật bóng đêm, nhân viên tập trung ở bãi tập và quân doanh vô cùng đông, tổng số nhân viên nằm trong phạm vi cách li đã cán mốc năm ngàn người, trong đó có ít nhất ba ngàn binh sĩ...

Mà đây cũng chính là nguyên nhân mà dù Peter đang ở trong khu vực cách li và mặc đồng phục phi hành gia cũng phải đến gặp Norton Marshall,

lúc bọn họ nói chuyện, ít nhất có hơn hai ngàn binh sĩ từ chối vào khoang cách li.

Norton Marshall lặng lẽ nhìn Peter cùng mấy chuyên gia ở phía sau ông ấy, thấy họ kiên trì miệt mài cả buổi trời, Norton Marshall mới nhấn bộ đàm trên bàn và nói:

- Lệnh cho đại đội 1 đại đội 2 mặc đồng phục phi hành gia, tiến vào bãi tập... mang theo vũ khí và tấm chắn, đồng thời mang theo bộ đàm, báo cho đám nhãi ranh đang lẫn trốn ở bên ngoài rằng, lẽ nào bọn chúng muốn để người thân của mình bị truyền nhiễm sao? Hãy hỏi câu này...

Nói xong, Norton Marshall liền cúp máy, ông ấy nhìn chăm chăm về phía mấy người trước mặt, rồi đột nhiên hỏi:

- Tiến sĩ Peter, ông nói rõ ràng cho tôi biết đi, nếu như căn bệnh siêu truyền nhiễm này thật sự do virus của người ngoài hành tinh gây ra... Chúng ta có thể chống lại nó không?

Peter sững người một lúc, sau đó sắc mặt ông ấy trở nên tái nhợt, một hồi lâu mới thì thào nói:

-... Cầu mong cho thượng đế phù hộ chúng ta.

- Đây là điều duy nhất mà chúng ta có thể cầu nguyện.

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 312: Các Khó Khăn

Lúc hai trăm người hôn mê ngã xuống, cách hiện tại đã hơn một tháng, nhưng tai nạn lớn nhất đủ để tiêu diệt Noah số 1 bây giờ xem lại lại khuyên người ta không hiểu được như vậy.

Đúng vậy, vốn nghĩ rằng đây là một căn bệnh truyền nhiễm, đến và phát bệnh nhanh chóng, tỉ lệ tử vong cũng cao...Ngày thứ hai phát bệnh đã có hơn ba mươi người trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi đã tử vong. Căn bệnh truyền nhiễm này quả thật có thể từ “Khủng bố” để hình dung. Virus Ebola trên Trái Đất cũng không đáng sợ như vậy, ít nhất thời kỳ ủ bệnh của Virus Ebola là trên một tuần, tình hình mới bệnh hai ngày đã tử vong như thế này thì hầu như không có.

Tất cả những người trong cuộc đều đã chuẩn bị tâm lý, tất cả mọi người đều có khả năng chết cùng nhau trong vụ việc này. Những ngày này số người đến nhà thờ để cầu nguyện đã tăng lên, vì mọi người chỉ có thể đứng cầu nguyện, ngoài ra, có ít nhất 70% người đã viết sẵn di thư, có người còn phát điên lên, nhưng cũng có người bình tĩnh tiếp nhận vận mệnh của mình, nhưng nếu muốn số người bình tĩnh này được nhiều hơn, dù sao lúc đầu khi họ chọn vào Noah số một này, họ đã có sự chuẩn bị trước.

Nhưng tình hình tiếp theo đây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, trận bệnh truyền nhiễm này lại hoàn toàn không truyền ra ngoài. Ngoài hơn hai trăm người bị lây nhiễm ra, những người khác trên Noah số một đều không có bất kỳ triệu chứng tương tự nào. Ngay cả trong số hàng

ngàn người bị cách li cũng không có ai có triệu chứng như vậy, điều này quả là một kỳ tích không thể tưởng tượng được.

Trước giờ chưa có loại bệnh truyền nhiễm nào có tỉ lệ tử vong cao đến vậy. Đương nhiên, các vũ khí virus được nhân công chế tạo và nuôi dưỡng không được tính. Theo tự nhiên mà nói thì loại bệnh truyền nhiễm như vậy không thể tồn tại được...

Được rồi, nơi này là ngoài hành tinh, việc gì cũng có thể xảy ra, không thể dùng con mắt khi ở Trái Đất để nhìn nhận mọi thứ. Nhưng nếu tỉ lệ tử vong của căn bệnh truyền nhiễm này đã cao như vậy thì... tại sao nó không truyền cho người khác chứ?

Ngoài hơn hai trăm người đó ra, những người tiếp xúc với bọn họ sẽ không nhiễm siêu virus này nữa. Đừng nói đường hô hấp bị nhiễm, chính là vài người lính beret xanh. Sau khi những người bạn đồng hành bị ngắt xiu, những người lính này đã làm hô hấp nhân tạo, đã xác định được những người bị nhiễm nước bọt nhưng bọn họ không có bất kỳ triệu chứng nào của bệnh.

Các nhà y học đã nhanh chóng nghĩ ra một khả năng. Siêu virus này chỉ lây nhiễm qua một số nhóm máu nhất định, hoặc những người có chứa một số gene nhất định hoặc thiếu một số gene nhất định. Nhưng sau khi kiểm tra gene và nhóm máu cũng như giới tính, tuổi tác, công việc, thói quen hằng ngày của hơn hai trăm người đó, các nhà y học phát hiện họ hoàn toàn không có bất kỳ điểm tương đồng nào... Số ít người quả thật có thói quen sinh hoạt giống nhau như hai mươi mấy người lính beret xanh vì bọn họ là người của cùng một đội nên thói quen sinh hoạt có thể sẽ giống nhau, nhưng những người khác thì sao? Hầu như hoàn toàn không giống.

Manh mối đến đây thì hoàn toàn bị đứt, một trận bệnh truyền nhiễm khủng khiếp đến cực điểm. Sau khi bị nhiễm hơn hai trăm người, nó đột ngột biến mất. Các nhà virus học, các nhà khoa học y học, các nhà vi sinh

học của Trái Đất trên Noah số một học biết virus thậm chí còn không biết virus gây bệnh là gì, virus này như chưa từng tồn tại, bất luận là ở đâu trên Noah số một hay trong cơ thể của những người còn đang hôn mê đều không thể tìm ra tung tích của vi-rut.

Kết quả đến cuối cùng, tổng cộng có một trăm chín mươi lăm người chết, có hai mươi sáu người sống lại, tỉ lệ tử vong chiếm đến khoảng chín mươi phần trăm!

Được rồi, bất kể như thế nào đi nữa, một trận virus lớn đến như vật “chỉ” chết có một trăm chín mươi mấy người, cho dù thế nào thì cũng nên chúc mừng. Và cuộc tấn công của virus này cũng làm cho người ngoài hành tinh đến. Ngay cả khi Noah số một mất gần hai phần năm số tàu vũ trụ, hầu hết mọi người đã sống sót để tiếp cận người ngoài hành tinh, và sự lạc quan mù quáng đó đã bị phá vỡ bởi loại virus này.

Sau khi đợi hơn một tháng, tuyên cáo phong tỏa được gỡ bỏ và nỗi sợ hãi cũng đã được dỡ bỏ. Mọi người hầu như dồn năng lượng cho virus và tầng cao nhất bị khóa của Noah số một, mãi cho đến lúc này, bọn họ mới phát hiện ra khó khăn hiện tại...

“Đồ ăn...Đồ ăn?”

Thuyền trưởng Norton.Marshall đang cùng vài nhà y học, nhà virus học, vi sinh vật học thảo luận các vấn đề liên quan đến vi sinh vật ngoài hành tinh. Lúc này một vị phó quan mang một chồng tài liệu đến bên cạnh ông ấy, đồng thời nói nhỏ bên tai ông mấy câu. Norton.Marshall lập tức mở văn kiện ra xem, sau đó ông kinh ngạc đọc ra mấy chữ.

Vị phó quan kia nhanh chóng ho nhẹ vài tiếng, Norton.Marshall lập tức tỉnh ngộ, nhìn các nhà khoa học khác cười và nói: “Vấn đề vi sinh vật ngoài hành tinh nhờ các vị rồi, tốt nhất là nên làm thêm một số thí nghiệm sinh vật Trái Đất, sau khi viết báo cáo tôi sẽ xem cẩn thận.”

Các nhà khoa học cũng biết Norton.Marshall đang đuối khéo, bọn họ đều đứng dậy lịch sự nói vài câu rồi rời khỏi phòng thuyền trưởng.

Sau khi đợi mấy nhà khoa học rời khỏi phòng, Norton.Marshall lập tức nói với phó quan: “Làm sao có thể không có thức ăn chứ?” thức ăn trong Noah số một của chúng ta phần lớn đều biến mất sao?”

Phó quan cười khổ đáp: “Đúng vậy, phần bị mất chính là vị trí của loại vật liệu hiếm, có khả năng là do đó là phần quan trọng nhất nên mới bị mất, cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa...Thuyền trưởng, theo như thống kê, đồ ăn trong Noah số một chỉ còn đủ cho mọi người dùng trong hai tháng, nếu tiết kiệm một chút có thể kiên trì được đến tháng thứ ba, nhưng điều này không phải là điều quan trọng nhất, thuyền trưởng, mời ngài xem số liệu thống kê thực tế...”

Norton.Marshall lật đến trang cuối phần thống kê, những chữ hiện lên trước mắt ông ta làm ông ta kinh ngạc, một lúc sau ông ta mới cay đắng nói rằng: “Có bao nhiêu người đã xem văn kiện này, nói cách khác đã có bao nhiêu người biết chuyện này rồi?”

Tên phó quan suy nghĩ rồi đáp: “Xem qua văn bản hoàn chỉnh chỉ có tôi và ngài, tuy nhiên người biết thông tin không đầy đủ thì còn có nhân viên bảo trì, nhân viên phòng kho và một số nhân viên tuần tra...”

Norton.Marshall thì thầm nói: “Vậy sao? Vậy có nghĩa là căn bản không có cách gì giấu được sao... Thức ăn còn dùng được cho ba tháng, nhưng nước uống...Nguồn nước chỉ còn đủ dùng cho một tuần.”

“Nếu lấy tiêu chuẩn tiêu dùng của hiện tại thì nói một cách chính xác là chỉ còn đủ dùng trong sáu ngày.” Phó quan chỉnh lại lời thuyền trưởng, hẳn nói một cách rất tinh tế.

Norton.Marshall đau khổ dùng tay vuốt mặt nói: “Phải sớm nghĩ đến nó, nửa sau của Noah số một đã biến mất, mặc dù có một cabin tách biệt

nhưng đường đi ở trong đó đã bị hỏng. đặc biệt là đường quản lý nước, thời gian sửa chữa ban đầu quá muộn, một lượng nước lớn chảy ra từ Noah số một, hơn nữa đa phần nước đều nằm ở nửa sau và hệ thống tuần hoàn nguồn nước cũng... Toàn bộ Noah số một ngoài hệ thống tuần hoàn không khí là toàn bộ phân phối tàu ra, hệ thống tuần hoàn nguồn nước đã biến mất, dùng một chút thiếu một chút. Ài, một tuần sao?”

“Là sáu ngày.” Phó quan chỉnh lại một lần nữa.

Norton.Marshall lập tức nổi giận, hăn tháo chiếc mũ quân đội ra, tức giận nhìn phó quan. Tên phó quan này mang dòng máu Tây Âu thuần túy, mái tóc ngắn vàng cùng chiếc mũi cao và thẳng, là một người thanh niên vô cùng dũng cảm. Nếu không phải do đôi mắt sắc bén của hăn thì hăn đã giống một người mẫu hay một diễn viên nam rồi chứ không phải là một người lính.

Hai người nhìn nhau một lúc, cuối cùng Norton.Marshall cũng ngồi xuống và nói: “Odysseus tư, được rồi, ta cũng không giấu người. Tuy người vừa hôn mê tỉnh dậy, nhưng đã làm bản thống kê này rất tốt, có nghĩa người đã nắm chắc tình hình của Noah số một... Người có biết vì sao khi này mấy nhà khoa học đó đến tìm ta không?”

Tên phó quan Odysseus Tư ngẩng người một lúc, hăn suy nghĩ một hồi rồi đáp: “...Mấy nhà khoa học vừa rồi tôi đều quen, là các chuyên gia của các lĩnh vực y học, vi-rut, vi sinh vật, có phải thuyền trưởng cùng với những nhà khoa học đó thảo luận trận dịch bệnh thần bí đó không?”

“Có nói vài câu nhưng không hoàn toàn là như vậy.” Norton.Marshall không giấu diếm nói tiếp: “Mặc dù bệnh truyền nhiễm đã qua, người và những người hôn mê khác đã rời khỏi phòng cách ly gần mười ngày, cùng không có ai có triệu chứng bất thường, việc này xem như đã qua được... Chúng tôi thảo luận chuyện khác, công việc bị dừng do virusthần bí đó bây giờ đã bắt đầu triển khai lại, nhưng mấy nhà khoa học đó đang thử nghiệm

chất lượng không khí của Trái Đất, và các vấn đề khác. Họ sử dụng không khí của Trái Đất mang đến cho chúng ta hơi thở của các động vật trên Trái Đất, kết quả...”

“Tình hình rất tệ sao ạ?” Odysseus Tư lập tức tỉnh ngộ, hẩn hỏi.

“Không phải rất tệ, mà là rất khủng khiếp...” Norton.Marshall tiếp tục nói: “Tổng cộng có hai mươi sinh vật Trái Đất hít thở không khí của hành tinh này, bao gồm cả chuột bạch ZH nhỏ nhất đến con ngựa TTTY lớn nhất, tất cả các động vật thí nghiệm đều chết không thiếu một con từ lúc bắt đầu hô hấp. Toàn bộ đường hô hấp bị nóng và đỏ lên trong thời gian ngắn, sau đó thì thối rữa ra, tiếp đó là máu và nội tạng, cuối cùng đến xương cũng bị thối rữa. Đó không phải là virus bí ẩn, đó là một loại siêu vi khuẩn trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng hay phim kinh dị. Nếu không phải ta tận mắt chứng kiến, ta còn nghĩ không khí bọn động vật đó hít phải là axit sunfuric.”

Odysseus Tư suy nghĩ, trong đầu hẩn cũng hiện lên một số suy luận, ví dụ trong các nhà khoa học virus và vi sinh vật vừa rời đi, hẩn lập tức nói: “Là virus và vi sinh vật trong không khí?”

Norton.Marshall gật đầu đau khổ nói: “Đúng vậy, cũng không phải thành phần không khí có vấn đề, sau thí nghiệm sau, không khí của hành tinh này được làm nóng bằng nhiệt độ cao bằng laser. Các sinh vật sau khi hít thở đều không có phản ứng gì nhưng thông qua bản đồ di truyền, các sinh vật địa cầu chúng ta bất luận là con người hay động vật đối với virus ở tinh cầu này đều không đủ sức miễn dịch. Có một số vi sinh vật, virus không có hiệu quả với chúng ta, có một số virus bị giết trực tiếp bởi các vi sinh vật trong cơ thể chúng ta, số còn lại... chúng có thể lây nhiễm cho chúng ta trước khi đi vào cơ thể chúng ta, chúng hoàn toàn vượt xa khả năng miễn dịch của chúng ta và không có bất kỳ loại thuốc kháng sinh nào có tác dụng với chúng. Nói cách khác...”

“Chúng ta đang ở trên một hành tinh tràn đầy kẻ thù của chúng ta, từ vi sinh vật nhỏ nhất cũng đã đầy thù địch với chúng ta rồi!”

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 313: Kế Hoạch Cấp Nước

Người ngoài không biết cuộc trò chuyện của Norton Marshall và Odysseus, nhưng hai người đều biết rõ chuyện này vốn dĩ không thể dấu tất cả mọi người trên Noah số 1 được, lúc trước vì chuyện virus bí ẩn, cả Noah số 1 gần như hoàn toàn dừng lại, thời gian một tháng này căn bản không có ai rời khỏi Noah số 1 một bước, tất cả các hệ thống tình báo, hệ thống quản chế, cùng với nội bộ hệ thống phòng vệ hầu như tê liệt hoàn toàn, mọi người đều cảm thấy bất an, làm gì còn chú ý được tới chuyện khác chứ?

Cũng chính là chuyện sau khi virus thần bí tan thành mây khói gần đây, tình hình mới được cải thiện, nhưng lại nghĩ đến muốn che dấu sự thật có lẽ đã nhiều người biết, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Mấu chốt vẫn là năng lượng.” Norton Marshall đưa ra lời kết thúc cho cuộc trò chuyện, ông ta quả quyết nói: “Đã là không khí thì bản thân chúng ta có thể hô hấp, chỉ lo các loại virus hay vi sinh vật, vậy thì mỗi lần cần dẫn không khí, nguồn nước, đồ ăn từ bên ngoài vào, đều phải dùng nhiệt độ cao tiến hành khử độc là được, chuyện như vậy cũng không coi là quá khó, dù sao chúng ta cũng chỉ là nhóm bộ đội đầu tiên, muốn cải tạo cả hành tinh này cần đợi đến lúc cổng giữa các hành tinh được xây dựng xong mới được, những điều này đã không phải chuyện chúng ta phải lo rồi, mấu chốt là năng lượng, cần năng lượng để tạo ra nhiệt độ cao, cần năng lượng để khai thác khoáng sản từ thế giới bên ngoài, thậm chí bổ sung khí oxy cho trang phục của các nhà du hành vũ trụ cũng cần có năng lượng, mà năng lượng của Noah số 1 đã không còn nhiều nữa rồi, chúng ta bị mất hầu

hết các khoáng chất phóng xạ, số khoáng chất phóng xạ còn lại cũng không dùng được bao lâu nữa, cần phải tìm thấy các khoáng chất phóng xạ trước khi năng lượng trên Noah số 1 bị cạn kiệt!”

Đương nhiên, đó là mục tiêu trung hạn, mục tiêu ngắn hạn trước tiên vẫn là bổ sung nguồn nước và thức ăn cho Noah số 1, đặc biệt là nguồn nước, đó là thứ mà Noah số 1 cần nhất bây giờ.

- Từ việc dò xét tiếng vang chấn động có thể thấy được, cách Noah số 1 hơn 200 mét về phía dưới, vị trí 300 km về phía đông, có một mạch nước ngầm, hơn nữa là một mạch nước ngầm lớn, trên cơ bản lượng nước đó đủ cho Noah số 1 sử dụng, nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, chúng ta làm cách nào để đưa nước từ chỗ đó đến đây?

Trong hội nghị tác chiến cấp nước, Norton Marshall cùng với các quan chức cấp cao của Noah số 1 ngồi trên một hàng, khác với tàu Hi Vọng, trong phòng hội nghị này không nhìn thấy có bất cứ nhà khoa học nào, mà chỉ có mấy nhân viên, cũng là những người làm việc liên quan đến kỹ thuật.

Norton Marshall mấy sĩ quan đứng bên cạnh: “Vậy thì mời Thượng tá Tengjing nói một chút về kế hoạch tác chiến lần này.”

Một nam sĩ quan trung niên da vàng trong số đó kính cẩn chào, ông ta đi tới giữa bục nói: “Như các vị ở đây đã biết, lượng nước ngọt mà Noah số 1 còn lại đủ để chèo chống Noah số 1 trong ba ngày nữa, trong ba ngày này chúng ta nhất định phải có được lượng nước ngọt đầy đủ, kế hoạch tác chiến lần này đã được các đồng nghiệp của bộ Tham mưu cùng đưa ra, chỗ khó đầu tiên là nguồn nước ngọt cách Noah số 1 tương đối xa, mặc dù đơn vị khoảng cách 300 km không đáng là bao, nhưng nơi này là dưới mặt đất, chưa nói đến địa hình phức tạp, hơn nữa khoảng cách thẳng đứng còn cách phi thuyền của chúng ta cao hơn hai trăm mét, vì thế muốn có được nguồn nước tuyệt đối không phải chỉ đơn giản 300 km là có thể được.”

- Tiếp theo là những sinh vật bóng đêm, từ lúc bộ Tham mưu chúng tôi bắt đầu kế hoạch tác chiến, trong ba ngày này, chúng tôi đã có được khoảng 10 thi thể của các sinh vật bóng đêm, cùng với hai sinh vật bóng đêm còn sống, sau khi các nhà khoa học giải phẫu và thí nghiệm, đã đại khái có được tình hình của các sinh vật bóng đêm này, mời các vị xem...

Rất nhanh, các bóng đèn trong phòng họp được tắt đi, sau đó màn ảnh trên bức tường trước mắt xuất hiện một bức ảnh.

Thượng tá Tengjing tiếp tục nói: “Đây là loại động vật ôn huyết có lớp vỏ giáp xác bên ngoài, đúng vậy, nhìn mặc dù có vẻ giống với con côn trùng khổng lồ, nhưng trên thực tế bọn chúng thuộc động vật ôn huyết có vú, hơn nữa lại rất thông minh, đã có khả năng sáng tạo cơ bản, chúng tôi thậm chí vào trong sào huyết của bọn chúng và phát hiện được đồ trang sức được đánh bóng cùng với dao nhọn làm bằng đá, sơ bộ đoán được loại sinh vật này đã có trí tuệ của người vượn nguyên thủy.”

- Điểm khó thứ hai mà chúng ta phải đối mặt chính là loài động vật có trí tuệ sơ cấp như thế này, trước tiên muốn nhắc nhở mọi người một điều, số lượng của loại động vật này không ít, với số lượng thống kê trước mắt, chỉ là loại động vật gần với Noah số 1 có ít nhất một ngàn... Ngoài ra, lớp vỏ giáp xác bên ngoài của chúng có cấu trúc chống bọt biển, theo học thuyết của các chuyên gia thì tạo hóa rất kì diệu, chính loại giáp xác này sẽ ngăn cản súng đạn của chúng ta, cần đứng ở một nơi liên tục bắn ít nhất 7 8 phát đạn, như vậy mới có thể phá hoại được kết cấu phòng vệ trống rỗng của lớp giáp xác ấy, sau đó mới có thể tiêu diệt được chúng, mà trước đây, loại sinh vật này có thể dùng tốc độ và số lượng của mình tiến vào trong đội ngũ của chúng tôi, vì vậy, sự đánh giá của bộ Tham mưu chúng tôi với loại sinh vật này là... trong tình huống nhỏ hẹp phức tạp, thì chúng nguy hiểm cực độ!

Những người hiện diện ở đây đều là quan chức trung cấp cao cấp của quân đội Noah số 1, nhưng bởi vì sự kiện virus khẩn cấp lúc trước, đại bộ

phận lãnh đạo trong đó đều chưa từng đối đầu với loại sinh vật bóng đêm này, giờ phút này sau khi nghe kĩ những điều mà Thượng tá Tengjing thuật lại, đặc biệt là về tốc độ chạy bộ của loại sinh vật bóng đêm này, sức mạnh cơ thể, sức xé rách của cánh tay, cùng với độ cứng của lớp vỏ ngoài, vân vân, mỗi người ở đây đều cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Loại sinh vật bóng đêm hiện ra trước mắt mọi người bây giờ là loại bằng tốc độ có thể tránh được đạn, hai tay có thể xé rách vỏ bọc thép của xe Jeep, số lượng ít nhất có hơn một ngàn quái vật siêu cấp, trên thực tế, loại sinh vật này so với những tạo hình kinh điển trong phim khoa học viễn tưởng còn mạnh hơn nhiều, ngoại trừ các chất dịch cơ thể của chúng không có độ ăn mòn cao ra, sức mạnh của loại sinh vật này hoàn toàn có thể địch nổi, thậm chí vượt xa các dị hình trong phim kinh dị!

“... Vì thế, kế hoạch cấp nước của chúng ta cũng không nhẹ nhàng như các vị tưởng tượng, thậm chí có thể nói là khó khăn trùng điệp, nếu không cẩn thận đừng nói là có đủ lượng nước để dùng, e rằng đến các vị ngồi đây có thể quay lại hay không lại là chuyện khác, vì vậy hãy thu hồi sự thoải mái của các vị lại, ở đây đã không phải là trái đất rồi, mặc dù là đối mặt với động vật hoang dã, loài người chúng ta cũng không thể nói là chiếm ưu thế tuyệt đối!” Thượng tá Tengjing càng nói càng nghiêm trọng, nói đến cuối cùng, thậm chí giọng nói cũng đã hạ thấp xuống rồi.

- Được rồi, tất cả khó khăn cùng những chi tiết cũng đã nói hết với quý vị, bây giờ bắt đầu nói đến trình tự các bước kế hoạch cấp nước.

Toàn bộ kế hoạch chia làm 3 bộ phận, bộ phận đầu tiên là Noah số 1 dùng ưu thế binh lực và ưu thế hỏa lực tiêu diệt toàn bộ những dị tộc ở trong vòng 300 km cách Noah số 1, dùng thuyết pháp của bộ Tham mưu, cho dù chỉ là một con ruồi cũng phải tiêu diệt, đương nhiên, nếu như tình cầu này có loại sinh vật như ruồi nhặng.

Bộ phận thứ hai liên quan đến một đường ống cao su dài khoảng năm ngàn mét, nối Noah số 1 với nơi có nguồn nước, đương nhiên, cũng không có đường ống cao su nào dài như thế, hơn nữa đường ống cao su dài như vậy cũng không thể nối thông với Noah số 1 được, cũng không thể có áp lực nước lớn như vậy để khiến nước chảy từ dưới đất cách mấy trăm mét chảy lên Noah số 1 được.

Vì thế bộ phận thứ hai vô cùng phức tạp, phải xây dựng ba đến năm khoang tạo áp lực nước giữa Noah 6 và mạch nước ngầm, dùng máy móc để tăng áp lực nước, hút đủ nước lên Noah số 1, mà quá trình này cần huy động số lượng lớn các nhân viên kỹ thuật, bọn họ không thể so sánh với quân nhân, đối mặt với sinh vật ngoài hành tinh không có năng lực chiến đấu, hơn nữa những người này đều là những người giỏi được chọn lựa tỉ mỉ từ trái đất, bất kì ai chết đi cũng đều là một tổn thất lớn khó có thể tưởng tượng, chính vì thế, vì vậy trước khi thực hiện bộ phận thứ hai, mới có hành động tiêu diệt toàn bộ.

Bộ phận thứ nhất dự tính hoàn thành trong hai đến ba ngày, bộ phận thứ hai dự tính công trình mất khoảng nửa tháng, trong lúc này lượng nước Noah số 1 dùng mỗi ngày do quân nhân dùng xe cải tạo vận chuyển, vậy thì càng cần một môi trường hòa bình, tuyệt đối không thể lưu lại các nơi hẻo lánh nguy hiểm.

Về bộ phận thứ ba là kế hoạch dài hạn, đường ống cao su dù sao cũng không đáng tin cậy, trước mắt có thể thấy, Noah số 1 trên cơ bản đã không thể cất cánh rồi, hoặc ít nhất trong mười năm nữa không thể khắc phục, vì thế lòng đất này chỉ ít là chỗ nhân loại ở lại trong mười năm tới, đường ống nước này cần dùng ống sắt mới được, nhưng công trình này tương đối lớn, đoán chừng cần một hai năm tới mới có thể hoàn tất.

- Như thế, bước đầu tiên của kế hoạch cấp nước sẽ được chính thức triển khai vào ba giờ chiều ngày hôm nay, tổng cộng sáu đại đội, hơn chín ngàn người đồng bộ triển khai, tiểu đội “mũ nồi xanh” sắp trở thành đội

quân chủ chốt, dẫn dắt đại bộ đội tìm kiếm tất cả các sinh vật kích cỡ lớn, còn những bộ đội còn lại phụ trách mảng tìm kiếm để bắt giết.

Sau khi Thượng tá Tengjing nói xong, hạm trưởng Norton Marshall cũng nói ra mấy câu động viên, tiếp đó các thành viên của bộ tham mưu bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ cụ thể, đại đội này khống chế khu vực này, đại đội kia phụ trách chi viện hỏa lực hay cố thủ ở các khu vực quan trọng, đại đội khác mang theo vũ khí như thế nào,... tuyệt đối không được sai sót.

Lúc đang triển khai kế hoạch tác chiến cấp nước trên Noah số 1, gần mười ngàn binh sĩ mặc trang phục du hành vũ trụ, cầm vũ khí đi ra khỏi phi thuyền, tiến về khu vực trong phạm vi 300 km quanh phi thuyền, trong Noah số 1, một nhóm mấy nhà địa chất học đang khẩn trương thảo luận gì đó.

“Bản đồ thăm dò địa chất đã có... Nhưng tôi xem bản đồ này thế nào cũng cảm thấy có chút kì lạ nhỉ? Không biết có phải cảm giác của tôi sai rồi không... Các vị có phát hiện ra vị trí của tầng lòng đất không?” – Một nhà khoa học nhìn bức ảnh trong máy tính cảm thấy kì lạ nói.

Các nhà khoa học xung quanh cũng đều có biểu cảm như vậy, dù sao thì bản đồ địa chất trước mắt cũng rất kì lạ. Theo lý mà nói, một tinh cầu tính từ ngoài vào trong, thì bao gồm lớp vỏ, lòng đất và tâm, vỏ bên ngoài giống như một cái vỏ trứng, mà lòng đất thì do nham thạch nóng chảy tạo thành, tâm tạm thời không nhắc tới, nhưng lớp vỏ và lớp lòng đất chắc chắn là như thế.

Lớp vỏ tạo thành thềm lục địa và phần lục địa, giống như một khối tự động trôi nổi trên nham thạch nóng chảy, mà đây cũng là nguyên nhân gây ra động đất.

Nhưng tinh cầu này ngược lại rất kì quái...

Trên bản đồ địa chất, rõ ràng không phát hiện sự tồn tại của lòng đất, như vậy thì, cũng không thể có cái gọi là thềm lục địa và phần lục địa, cả lớp vỏ bên ngoài của tinh cầu dường như luôn cố định.

Nói cách khác, không gian dưới lòng đất của tinh cầu này cố định và an toàn, không tồn tại các nhân tố địa chấn phá hoại, nếu căn cứ vào manh mối này, trong không gian dưới lòng đất của tinh cầu này, rất có thể tồn tại rất nhiều loại sinh vật, giống như loài người sinh sống trên mặt đất vậy...

ĐẠI VŨ TRỤ THỜI ĐẠI

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 315: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi Và Bóng Tối

Ba gã binh sĩ đội mũ beret màu xanh da trời biến mất. Ngoại trừ những chiến hữu cực kỳ thân thiết với họ và một số ít lãnh đạo cấp cao biết rõ mọi chuyện, những người còn lại hầu như không biết gì cả. Bọn họ cũng không hề biết rằng trong bóng tối rồi cuộc đang che dấu thứ kinh khủng gì...

Thế nhưng, tất cả mọi người vẫn lơ mờ cảm thấy được có gì đó rất cấp bách. Xét cho cùng thì Noah số hiệu 1 quá lớn nhưng lại chỉ chứa một số lượng người ít ỏi, cho nên bất kỳ một động thái nào cũng không thể qua được mắt của mọi người. Chỉ có mấy vạn nhân khẩu mà thôi, mọi người vẫn có thể nhận ra những động thái rất nhỏ của các lãnh đạo cấp cao.

Norton Marshall nhìn Odysseus đang đứng trước mặt mình, lạnh lùng nói:

- Odysseus, tại sao trước kia tôi lại không phát hiện ra là cậu thông minh như vậy? Không, không thể nói là thông minh, mà phải nói là sắc sảo, có sự quan sát tỉ mỉ đối với từng chi tiết của vấn đề.

Lúc này, hai người đang đứng bên ngoài Noah số hiệu 1. Vừa nãy, Norton Marshall đã hạ lệnh cho ba đại đội đổ bộ xuống mặt đất. Những người này là đội quân tiên phong, làm nhiệm vụ trinh sát mặt đất lần thứ nhất.

Odysseus có hơi sững sốt, cậu suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói:

- Chính xác, trước đây tôi không hề sắc sảo như vậy. Nói thật, tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Sợ là có nói ngài cũng không tin. Từ lần sau lần suýt chết vì bị nhiễm virus, tôi có cảm giác như mỗi khi suy nghĩ về một vấn đề nào đó, dường như loáng thoáng có một giọng nói nói cho tôi biết những chi tiết mà tôi đã bỏ sót. Rất tỉ mỉ, và cũng rất kỳ diệu, nhưng rất khó để có thể mô tả được... Nói tóm lại là trong đầu tôi có một giọng nói.

Norton Marshall vốn cho rằng sẽ nghe được một đáp án khác, thế nhưng, đáp án mà ông nhận được lại quá mức kỳ quái. Vậy nên ông cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể trừng mắt mà nhìn Odysseus đang trưng ra khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

- Đừng nói là cậu đang nghiêm túc đấy nhé?

Norton Marshall tức giận nói:

- Gì mà có giọng nói trong đầu chứ, cậu cho rằng đang đóng phim à? Trả lời nghiêm túc cho tôi.

- Tôi đang rất nghiêm túc! - Odysseus vẫn giữ nguyên thái độ lúc này.

Norton Marshall không biết nên nói gì nữa, ông cũng lười phải nói thêm. Hơn nửa ngày sau, ông mới lên tiếng:

- Cậu nghĩ tình huống dưới mặt đất sẽ như thế nào?

Odysseus ngẫm nghĩ trong chốc lát, rồi nói:

- Có lẽ là... Không khác với dự đoán của các nhà khoa học bao nhiêu đâu. Tình trạng nước của tinh cầu này ít hơn rất nhiều so với Địa Cầu. Tuy nhiên, bởi vì hiệu ứng nhà kính, băng ở Bắc Cực và Nam Cực của tinh cầu này đã bị tan chảy tương đối nhiều, cho nên, nó vẫn có biển... Tôi đoán tinh cầu này là một hành tinh tương đối khô ráo, hơn nữa, nhiệt độ trung bình

cũng khá cao. Thảm thực vật ở đây không nhiều lắm, tuy nhiên, bởi vì không bị ô nhiễm và khai phá, cho nên so với Địa Cầu, thảm thực vật của nó có vẻ dày hơn...

Norton Marshall gật đầu nói:

- Đúng vậy, có lẽ là đúng như lời cậu nói. Đây là một thế giới không hạn, rộng lớn, sạch sẽ và không bị ô nhiễm, thế nhưng... Nó thật sự là thiên đường cho con người sao?

Odysseus ngẩn người, cậu kinh ngạc hỏi:

- Hạm trưởng, sao ngài lại nói như vậy?

- Bởi vì tôi cảm thấy có một cái gì đó bị thương...

Norton Marshall khẽ lắc đầu, nói:

- Hành động của chúng ta có thật sự đúng không? Mặc dù chúng ta đã sớm chuẩn bị tâm lý đối mặt với cái chết từ trước khi khởi hành, thế nhưng, chúng ta hiện tại thực sự đã thỏa mãn với môi trường sống trong không gian chưa?

Odysseus há miệng muốn nói gì đó, nhưng Norton Marshall đã lập tức ngắt lời cậu, ông ta thẳng thắn nói:

- Đừng nói gì cả, hãy để tôi nói hết... Nhiệm vụ của Noah số hiệu 1 là tạo ra một tọa độ ở đây, sau đó chờ đợi phía Địa Cầu xây dựng Cánh cổng liên sao. Rồi dựa vào Cánh cổng liên sao nối hai hành tinh lại với nhau... Từ đó, tạo thành hành tinh thuộc địa. Cậu không biết rõ nội tình, tôi cũng chỉ biết được vài phần mà thôi, tuy nhiên, một số ít thông tin mà tôi biết được cũng đủ để khiến tôi phải “tự sát”.

- Tự sát? Odysseus nghi hoặc lắm lắm.

Norton Marshall cười khố:

- Ở đây nên tôi mới dám nói, chứ nếu như trên Địa Cầu, tôi tuyệt sẽ không đề cập đến vấn đề này. Vì nó, số người phải “tự sát” không hề ít... Cậu có biết Noah số hiệu 1 có được khoa học kỹ thuật từ đâu không?

Odysseus vừa định nói gì đó, bất chợt, cậu ngậm miệng lại, cau mày nhìn về phía Norton Marshall, nói:

- Là từ đĩa bay của người ngoài hành tinh. Chuyện này tôi tin là chính phủ không lừa gạt chúng ta? Nói tóm lại... Những phát minh khoa học kỹ thuật này không thể do con người tự nghiên cứu ra được. Nhưng trong lời nói của Hạm trưởng, dường như có nội tình gì đó... Đừng nói với tôi những phát minh này là do chúng ta đoạt được từ các nền văn minh cổ trên Trái đất đấy!

Norton Marshall bật cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, những phát minh này quả thực là có được từ đĩa bay của người ngoài hành tinh. Chuyện này chính phủ không dối gạt chúng ta... Tuy nhiên, cậu có biết là thứ mà chúng ta dễ dàng lấy được từ đĩa bay thật ra chỉ có động cơ Bước nhảy không gian và hệ thống phản trọng lực mà thôi không? Chúng đều là những công nghệ đã hoàn thiện, các nhà khoa học của chúng ta không cách nào phân tích được tất cả thông tin về hai loại công nghệ này. Nhưng chúng ta lại có thể chế tạo và sử dụng chúng. Đó mới chính là những phát minh khoa học kỹ thuật mà con người có thể thật sự sử dụng trong tương lai!

Odysseus vẫn luôn chăm chú nghe Norton Marshal nói, cậu vừa nghe vừa gật đầu, tuy nhiên, khi nghe đến đây, cậu lại cảm thấy có gì đó không đúng. Dường như có một chuyện rất quan trọng mà cậu đã bỏ qua...

Odysseus lập tức hỏi một cách sợ hãi:

- Đợi đã, đợi một chút, Hạm trưởng, ý của ông là Cánh cửa liên sao không phải là khoa học kỹ thuật do con người nắm giữ sao?

Norton Marshal cười lạnh, giọng ông đầy vẻ châm chọc:

- Đúng vậy! Rốt cuộc thì cậu cũng đã hiểu! Khoa học kỹ thuật mà chúng ta có được cũng chỉ đủ để chế tạo Noah số hiệu 1, bên cạnh đó, còn có hệ thống phản trọng lực để chúng ta có thể thoát khỏi trái đất, bay vào vũ trụ. Hơn nữa cũng chỉ có động cơ bước nhảy không gian không thể kiểm soát mà thôi. Ngoài ra, con người vốn không có được bất kỳ phát minh công nghệ cao hoàn chỉnh nào từ đĩa bay!

Odysseus cũng từ từ bình tĩnh lại, cậu cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, sau đó, cậu bỗng nhiên lặp lại mấy chữ:

-... Phát minh công nghệ cao hoàn chỉnh sao?

Mà lúc này, Norton Marshal lại cảm thấy rất ngạc nhiên, một lúc lâu sau, ông mới cười nói:

- Đúng vậy, chúng ta chỉ lấy được hai phát minh công nghệ cao hoàn chỉnh từ đĩa bay. Nhưng các chuyên gia đã phát hiện ra một thứ khác trong đĩa bay... Bên trong đĩa bay có một “thế giới” tồn tại. Tôi không biết nó có nghĩa là gì, thế nhưng theo lời bọn họ, bên trong đó xuất hiện những phát minh công nghệ cao không hoàn chỉnh. Có một thứ gọi là Thiết bị liên lạc tập hợp lượng tử, nghe nói là nó có thể truyền tải thông tin một cách đồng bộ vượt qua vô số năm ánh sáng. Còn có một vài phát minh công nghệ cao không hoàn chỉnh khác nữa, một trong số đó chính là công nghệ Cánh cổng liên sao không hoàn chỉnh.

- Cậu có hiểu ý tôi không? Chúng ta không có được công nghệ Cánh cổng liên sao, chính bởi vì như thế, mới có Noah số hiệu 1. Bởi vì Cánh cổng liên sao có liên quan đến một số ít bí ẩn của không gian, thứ công nghệ cao chưa hoàn chỉnh này đã vượt xa nền văn minh của nhân loại... Tôi sợ rằng thứ chúng ta có được chỉ là một phần không trọn vẹn, muốn tu bổ toàn bộ? E là trong vài thập niên không thể hoàn thành được. Hơn nữa, loại

khoa học kỹ thuật này không chỉ cần một lượng lớn thời gian, mà còn cần một tọa độ không gian cố định dùng để gửi tín hiệu phản hồi, giúp các nhà khoa học tại Địa Cầu có được đầy đủ số liệu để nghiên cứu về Cánh cửa liên sao. Và đây cũng chính là nhiệm vụ của Noah số hiệu 1. Hẳn là mọi người cũng đã biết rõ về nhiệm vụ phát tín hiệu từ tọa độ này, cho nên tôi cũng không nói gì thêm, điều mà tôi thật sự muốn nói chính là... Ít nhất trong vòng một trăm năm, không, ít nhất là trong vòng năm trăm năm, mọi người đừng kỳ vọng sẽ có phi thuyền xuất hiện trên đỉnh đầu chúng ta. Đã hiểu chưa? Chúng ta chỉ là đứa trẻ bị bỏ rơi mà thôi!

Odysseus thật sự không nói được gì nữa, những tin tức mà cậu biết được từ chính phủ lại hoàn toàn khác. Bọn họ nói rằng chính phủ đã có được một lượng lớn công nghệ cao từ đĩa bay, chẳng hạn như động cơ Bức nhảy không gian, hệ thống phản trọng lực, các loại năng lượng trong tương lai, trong đó còn có cả công nghệ Cánh cửa liên sao. Nhiệm vụ của Noah số hiệu một quả thực là nguy hiểm cấp độ 1, nhưng chính phủ đã nắm giữ được công nghệ Cánh cửa liên sao, hiện tại chỉ cần một tọa độ không gian cố định cùng với thời gian xây dựng Cánh cửa liên sao mà thôi. Vốn không giống như Norton Marshall đã nói, theo như lời ông ấy, căn bản là không có hi vọng...

Odysseus suy nghĩ cẩn thận tất cả, sau đó âm thầm thở dài, bình tĩnh hỏi:

- Vậy nên... Hiện tại Hạm trưởng phái người đi thăm dò mặt đất chính là vì hy vọng xây dựng được đài liên lạc tập hợp lượng tử, đúng không?

Thế nhưng Norton Marshall lại lắc đầu, nói:

- Không, đó chỉ là một phần. Dù sao việc này cũng là nhiệm vụ của chúng ta. Tuy có cảm thấy bi thương với số phận đứa trẻ bị bỏ rơi của bản thân, nhưng để con cháu chúng ta có thể quay về Địa Cầu, thì trạm liên lạc này cần phải được xây dựng. Thế nhưng không phải bây giờ. Trước đó tôi

có từng nói, thiết bị liên lạc tập hợp lượng tử là một công nghệ không hoàn chỉnh. Trước hết, không có cách nào để kiểm soát nó, cũng tức là chúng ta không thể khống chế được tín hiệu sẽ gửi đi đâu. Tuy nhiên, tín hiệu được phát ra từ đây chỉ có thể đủ để truyền đến đĩa bay, mà đĩa bay lại đang ở trên Địa Cầu. Cho nên vấn đề này cũng không cần phải lo lắng. Kế tiếp phải nói đến năng lượng tiêu hao. Một trạm liên lạc mỗi ngày chỉ gửi một tin tức đã tiêu hao gần như toàn bộ năng lượng từ nhà máy năng lượng nguyên tử trên Noah số hiệu 1. Hiện tại, chúng ta không có đủ khả năng xây dựng được trạm liên lạc. Đó là kế hoạch của mười năm sau... Lần này, sở dĩ tôi phải người đi thăm dò mặt đất chính là vì những phân tích trước đó của cậu đã khiến cho chúng tôi cảm thấy lo lắng.

-... Ngày hôm qua, tôi nhận được báo cáo của tiểu đội trinh sát mũ beret xanh, theo như báo cáo được gửi về từ hai tiểu đội trinh sát, bọn họ đã kiểm tra vết máu được phát hiện trên mặt đất và hoàn cảnh xung quanh, đồng thời còn kiểm tra xem có vết đạn và dấu hiệu chiến đấu hay không. Đáp án dĩ nhiên là... Không có, toàn bộ đều không có, tại hiện trường, ngoại trừ dấu chân của ba binh sĩ mũ beret xanh, không hề có dấu chân của bất kỳ sinh vật cỡ lớn nào. Những vết máu kia... Cậu có biết những vết máu đó từ đâu mà có không? - Nói đến đây, đột nhiên, Norton Marshall quay sang hỏi Odysseus.

Odysseus suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lắc đầu nói:

- Không biết, không có manh mối, tôi đoán không ta.

- Đó là máu chảy ra từ vết rách do sừng nhọn từ tiêu bản của một loại côn trùng gây nên.

Norton Marshall rất nghiêm túc nói:

- Trong báo cáo, binh sĩ trinh sát đã đưa ra phỏng đoán sơ bộ. Theo như lời bọn họ, lúc đó, con côn trùng kia đã chết và trở thành tiêu bản cần

được bảo tồn... Đúng lúc này, ba người kia bị tập kích. Tuy nhiên, không hiểu vì sao bọn họ lại bị khống chế, hơn nữa, bọn họ còn tự mình đi về phía bóng tối. Lúc này, một người trong số đó đang cầm túi tiêu bản, đột nhiên, hấn dùng sừng nhọn của con côn trùng kia đâm rách bộ đồ du hành vũ trụ của mình... Ngạc nhiên lắm sao? Bộ đồ vũ trụ được chế tạo từ sợi cường hóa sao lại có thể dễ dàng bị đâm xuyên qua như vậy? Được rồi, từ thí nghiệm của các nhà khoa học đã đưa ra kết luận, sừng của loại côn trùng này quả thực rất sắc bén và cứng cáp, thậm chí nó còn cứng hơn cả kim loại. Hơn nữa, nó có hình răng cưa. Nếu dùng đủ lực, nó thật sự có thể đâm thủng bộ đồ du hành vũ trụ. Cứ như là thấy quỷ ấy... Muốn đâm thủng được bộ đồ cần phải có một lực khoảng vài tấn, cậu cảm thấy sức lực của con người có thể đạt đến mức đó không?

- Nhưng đó quả thực là tất cả những gì đã xảy ra. Các binh sĩ mũ beret xanh tinh nhuệ nhất lại biến mất trong bóng tối mà không hề có tiếng súng, cũng không có dấu vết chiến đấu. Ngoại trừ dấu chân của họ, không có bất kỳ một dấu hiệu tồn tại nào của những sinh vật khác tại đó. Kể đó, một binh sĩ lại có thể dùng tay cầm sừng của côn trùng đâm thủng bộ đồ du hành vũ trụ làm bằng sợi cường hóa với một lực khoảng vài tấn. Tất cả những điều không thể xảy ra vậy mà đã xảy ra.

Norton Marshall xoay người nhìn về một hướng khác, nơi đó là một khoảng không đen kịt, vô cùng u ám. Đó chính là một nơi ở sâu dưới mặt đất.

- Tôi không biết rốt cuộc là trong bóng tối có thứ gì, thế nhưng tôi biết là... Nơi đó có thứ vô cùng khủng bố mà con người không thể tưởng tượng nổi! Tôi chỉ hi vọng là trước khi chúng ta tìm được vùng đất thích hợp, thì thứ khủng bố này đừng ập đến, nếu không...

Norton Marshall đột nhiên nhìn về phía Odysseus, ông bật cười nói:

- Tôi đã nghĩ là tôi có thể sẽ khởi động chương trình tự hủy của Noah số hiệu 1 đấy!

- Hãy để tất cả biến đi cho xong!

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Đại Loạn!

Chương 2: Hi Vọng!

Chương 3: Mục Tiêu!

Chương 4: Gấp Rút Sửa Chữa

Chương 5: Đột Nhập!

Chương 6: Danh Hiệu: Noah!

Chương 7: Hi Vọng!

Chương 8: Quyết Định

Chương 9: Cứu Vớt!

Chương 10: Chính Phủ Cuối Cùng

Chương 11: Sách Lược Của Điều Nguyên.Và Những Sự Chuẩn Bị Cuối Cùng

Chương 12: Ngày Cuối Cùng!

Chương 13: Vốn Là Đồng Đội!

Chương 14: Tân Nhân Loại!

Chương 15: Màu Lam Thân Thương,Tạm Biệt, Cổ Hương!

Quyển 2

Chương 1: Lần Đầu Thực Hiện Bước Nhảy

Chương 2: Hành Tinh!

Chương 3: Kế Hoạch Đồ Bộ Cùng,Ngụy Cơ!

Chương 4: Thức Tỉnh!

Chương 5: Ổn Định.Cùng Tiểu Đội Lên Đất Liền!

Chương 6: Rơi Xuống

Chương 7: Bên Ngoài Tàu Con Thoi

Chương 8: Cứu Vớt!

Chương 9: Chạm Trán!

Chương 10: Phi Thuyền Hi Vọng Đồ Bộ!

[Chương 11: Sưu Tầm!](#)
[Chương 12: Không Thể Làm Gì](#)
[Chương 13: Giải Cứu](#)
[Chương 14: Kinh Hoàng](#)
[Chương 15: Cứu Hồi](#)
[Chương 16: Màu Xanh Khủng Bố](#)
[Chương 17: Lừa Dối](#)
[Chương 18: Giải Phẫu](#)
[Chương 19: Nhãn Hiệu](#)
[Chương 20: Chiến Dịch Giải Cứu "Bình Ấc-Quy"](#)
[Chương 21: Phản Lừa Gạt](#)
[Chương 22: Giải Cứu Cùng Kế Hoạch \(Thượng\)](#)
[Chương 23: Được Ăn Cả, Ngã Về Không!](#)
[Chương 24: Bay Lên Đi! Hi Vọng!](#)
[Chương 25: Buộc Phải Khởi Hành](#)

[Quyển 3](#)

[Chương 1: Tinh Vân](#)
[Chương 2: Tái Sử Dụng](#)
[Chương 3: Chuyện Đời Thường \(1\)](#)
[Chương 4: Chuyện Đời Thường \(2\)](#)
[Chương 5: Chuyện Đời Thường \(3\)](#)
[Chương 6: Tân Nhân Loại](#)
[Chương 7: Nổ Tung](#)
[Chương 8: Sự Cố Cùng Nguy Cơ!](#)
[Chương 9: Năng Lượng.Năng Lượng.](#)
[Chương 10: Bảo Vệ](#)
[Chương 11: Giây Phút Cuối Cùng](#)
[Chương 12: Anh Hùng](#)
[Chương 13: Hi Vọng Nơi Bóng Đêm](#)
[Chương 14: Cải Cách Cùng Hi Vọng](#)

[Quyển 4](#)

[Chương 1: Mục Tiêu! Vành Đai Thiên Thạch!](#)

[Chương 2: Tiền, Báo Chí Đã Tới](#)
[Chương 3: Khai Thác Thiên Thạch Trong Vũ Trụ](#)
[Chương 4: Thiết Kế](#)
[Chương 5: Thử Nghiệm Mô Hình](#)
[Chương 6: Cải Tạo!](#)
[Chương 7: Chính Phủ Và Đại Cải Cách.](#)
[Chương 8: Khởi Hành.](#)
[Chương 9: Thành Lập Quốc Hội.](#)
[Chương 10: Phương Pháp Vận Dụng Thực Vật Ngoài Hành Tinh](#)
[Chương 11: Mùa Thu Hoạch](#)
[Chương 12: Phát Triển Vượt Bậc](#)
[Chương 13: Niềm Hạnh Phúc Trong Cơn Bận Bịu](#)
[Chương 14: Tiến Vào Nơi Ở Dưới Lòng Đất](#)
[Chương 15: Tiệc Mừng Năm Mới](#)
[Chương 16: Hằng Tinh Ba Động](#)
[Chương 17: Sup Ồ](#)
[Chương 18+24 Tiếng Ngụy Cấp \(1\)](#)
[Chương 19+24 Tiếng Ngụy Cấp \(2\)](#)
[Chương 20+24 Tiếng Ngụy Cấp \(3\)](#)
[Chương 21+24 Tiếng Ngụy Cấp \(4\)](#)
[Chương 22+24 Tiếng Ngụy Cấp \(5\)](#)
[Chương 23+24 Tiếng Ngụy Cấp \(6\)](#)
[Chương 24+24 Tiếng Ngụy Cấp \(7\)](#)
[Chương 25+24 Tiếng Ngụy Cấp \(8\)](#)
[Chương 26+24 Tiếng Ngụy Cấp \(9\)](#)
[Chương 27+24 Tiếng Ngụy Cấp \(10\)](#)
[Chương 28: Linh Hồn Chi Ca](#)
[Chương 29: Chưa Bao Giờ Từ Bỏ Hi Vọng](#)
[Chương 30: Tại Sao Lại Tin Tưởng Ta?](#)
[Chương 31: Xin Hãy Tin Ta](#)
[Chương 32: Lần Đánh Cuộc Cuối Cùng](#)
[Chương 33: Bước Nhảy Không Gian Trong Cơn Ngụy Cấp](#)

Quyển 5

Chương 1: Xác Phi Thuyền Ngoài Hành Tinh

Chương 2: Chênh Lếch!

Chương 3: Tiến Tới Cùng Xét Xử!

Chương 4: Thẩm Phán Cùng Thử Nghiệm!

Chương 5: Cơ Quan Tân Nhân Loại

Chương 6: Chuyện Đời Thường, Cơn Lũ Trẻ Sơ Sinh

Chương 7: Cơn Lũ Phát Minh

Chương 8: Khoa Học Tuyển Đầu Và Tắm Sàn Thép Hai Tầng

Chương 9: Đĩa Bay

Chương 10: Không Thể Phá Giải

Chương 11: Trí Tuệ Nhân Tạo

Chương 12: Mười Ngày Đếm Ngược

Chương 13: Đoàn Đội

Chương 14: Sự Chuẩn Bị Trước Khi Xuất Phát

Chương 15: Trang Phục Chiến Đấu Vũ Trụ - Bản Thử Nghiệm Số 1!

Chương 16: Tối!

Chương 17: Cất Cánh!

Chương 18: Hộp Nhạc

Chương 19: Lời Nhắc Lại Của Người Con

Chương 20: Tầng Thứ Khoa Học Kỹ Thuật

Chương 21: Lên Đường!

Chương 22: Trống Không

Chương 23: Mảnh Vỡ Chiến Hạm!

Chương 24: Người Máy!

Chương 25: Mồi Nhử! Bom!

Chương 26: Giây Phút Đó, Sống Hay Là Chết!

Chương 27: Cách Thám Hiểm Quần Thể Chiến Hạm

Chương 29: Những Người Có Thể Hi Sinh

Chương 30: Quân Đoàn Vũ Trụ

Chương 31: Nửa Năm Sau

[Chương 32: Âm Mưu](#)
[Chương 33: Tiến Lên](#)
[Chương 34: Tiếng Hát Vang Dội Cả Vũ Trụ!](#)
[Chương 35: Tìm Ra! Đột Nhập!](#)
[Chương 36: Tân Nhân Loại Phát Uy](#)
[Chương 37: Kế Hoạch Giải Cứu!](#)
[Chương 38: Vòng Bảo Hộ Điện Từ!](#)
[Chương 39: Anh Hùng Vô Danh!](#)
[Chương 40: Dũng Khí!](#)
[Chương 41: Thắng Lợi!](#)
[Chương 42: Đau Đớn!](#)
[Chương 43: Chữ Viết](#)
[Chương 44: Khởi Đầu Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp Lần Bốn!](#)
[Chương 45: Phi Thuyền Chiến Đấu Số 3](#)
[Chương 46: Nụ Cười](#)
[Chương 47: Sáu Năm](#)
[Chương 48: Đây Chính Là Vũ Trụ!](#)
[Chương 49: Nền Văn Minh Siêu Cấp.Bước Nhảy Không Gian!](#)

[Quyển 6](#)

[Chương 1: Trên Đường Thực Hiện Bước Nhảy Không Gian](#)
[Chương 2: Lòng Đất](#)
[Chương 3: Đợt Sốt Cao Thứ Hai](#)
[Chương 4: Mộ Binh Và Đào Bới](#)
[Chương 5: Cảm Giác Nguy Hiểm](#)
[Chương 6: Tiểu Đội Tiền Trám!](#)
[Chương 7: Phi Thuyền Sinh Mệnh](#)
[Chương 8: Chiến Tranh!](#)
[Chương 9: Lá Bài Tẩy!](#)
[Chương 10: Dối Lừa!](#)
[Chương 11: Sức Mạnh Vượt Quá Sự Tưởng Tượng! Quân Đoàn Vũ Trụ!](#)
[Chương 12: Xuất Chiến](#)

[Chương 13: Giết!](#)
[Chương 14: Chiến Trường Và Truyền Đạt Giả](#)
[Chương 15: Giết Sạch](#)
[Chương 16: Ra Đòi!](#)
[Chương 17: Tiến Hóa](#)
[Chương 18: Siêu Tế Bào!](#)
[Chương 19: Đột Kích!](#)
[Chương 20: Phi Thuyền Quái Vật Hành Động!](#)
[Chương 21: Hệ Thống Ecs!](#)
[Chương 22: Làn Tác Chiến Trong Vụ Tru Đầu Tiên Của Loài Người!](#)
[Chương 23: Nảy Mầm!](#)
[Chương 24: Thắng Lợi!](#)
[Chương 25: Cái Tắt](#)
[Chương 26: Xạ Thiên Lang!](#)
[Chương 27: Bắt Đầu Tác Chiến!](#)
[Chương 28: Hệ Thống Ecs Bị Phá Giải!](#)
[Chương 29: Bay Lên! Tia Chớp Chân Hồng!](#)
[Chương 30: Lên Không Trung! Phi Thuyền Hi Vọng!](#)
[Chương 31: Phi Thuyền Hi Vọng Tấn Công](#)
[Chương 32: Tuyệt Vọng!](#)
[Chương 33: Tiếng Ca Và Thắng Lợi!](#)
[Chương 34: Tiếng Hát Linh Hồn!](#)
[Chương 35: Sự Thật](#)
[Chương 36: Sinh Vật Kinh Khủng Và Hạ Màn!](#)

[Quyển 7](#)

[Chương 1: Virus](#)
[Chương 2: Trong Lúc Thí Nghiệm](#)
[Chương 3: Quá Khứ Của Hai Bên](#)
[Chương 4: Ngày Cuối Cùng](#)
[Chương 5: Thành Công](#)
[Chương 6: Cường Hóa Con Người](#)

[Chương 7: Lệnh Cấm Bế Và Lệnh Chặt Cây](#)
[Chương 8: Cuộc Thảo Luận Bí Mật](#)
[Chương 9: Dạng Sơ Khai Của Con Quái Vật Mẹ](#)
[Chương 10: Hoàn Toàn Diệt Vong](#)
[Chương 11: Bước Đầu Trong Kế Hoạch](#)
[Chương 12: Toàn Năng Giả Cấp Hai](#)
[Chương 13: Chế Độ Chính Trị](#)
[Chương 14: Tham Quan](#)
[Chương 15: Huấn Luyện](#)
[Chương 16: Phong Tiểu Chanh](#)
[Chương 17: Tình Cảm Qua Lớp Thủy Tinh](#)
[Chương 18: Khi Phiến Giả!](#)
[Chương 19: Tân Nhân Loại Và Lữ Trình Thăm Dò!](#)
[Chương 20: Hành Trình Huấn Luyện](#)
[Chương 21: Siêu Quái Thú!](#)
[Chương 22: Trang Phục Chiến Đấu Màu Ngọn Lửa!](#)
[Chương 23: Toàn Năng Giả!](#)
[Chương 24: Cho Ăn](#)
[Chương 25: Thành Công Và Lây Nhiễm](#)
[Chương 26: Hợp Nhất Hai Nền Sinh Thái](#)
[Chương 27: Cứu Trị](#)
[Chương 28: Trao Đổi](#)
[Chương 29: Toàn Dân Miễn Dịch](#)
[Chương 30: Quy Tắc Đồ Bộ Chính Thức](#)
[Chương 31: Sáng Sớm](#)
[Chương 32: Chuyện Thú Vị Trên Diễn Đàn](#)
[Chương 33: Ôn Thuần](#)
[Chương 34: Tàu Hi Vong Hạ Cánh](#)
[Chương 35: Mười Bảy Con Hắc Long](#)
[Chương 36: Thần Phục](#)
[Chương 37: Kỳ Nghỉ Và Lời Mời](#)
[Chương 38: Mặc Sức Tưởng Tượng Về Tương Lai](#)

[Chương 39: Một Năm Rưỡi Và Đại Lễ Khai Quốc](#)
[Chương 40: Chính Trị](#)
[Chương 41: Chuyện Cũ](#)
[Chương 42: Không Phải Vật Thay Thế](#)
[Chương 43: Tuyệt Vọng](#)
[Chương 44: Kế Hoạch Của Người Quan Sát](#)
[Chương 45: Tàu Quan Sát](#)
[Chương 46: Đến Nơi](#)
[Chương 47: Vĩ Lực! Mảnh Vỡ Sao Nơtron!](#)
[Chương 48: Năm Cuối Cùng](#)
[Chương 49: Ly Biệt. Trốn Chạy Lần Nữa!](#)
[Chương 50: Tín Hiệu](#)
[Chương 51: Thương Nhân](#)
[Chương 52: Suy Luận](#)
[Chương 53: Gặp Gỡ](#)
[Chương 54: Bảng Giá](#)
[Chương 55: Mặt Mũi Gian Thương](#)
[Chương 56: Đàm Phán](#)
[Chương 57: Lời Mời](#)
[Chương 58: Tín Hiệu!](#)
[Chương 59: Sự Bắt Đầu!](#)
[Chương 60: Sự Xâm Lược Toàn Diện!](#)
[Chương 61: Lùi Một Bước Là Địa Ngục!](#)
[Chương 62: Hắc Long Ra Trận](#)
[Chương 63: Cuộc Chiến Thật Sự Bắt Đầu!](#)
[Chương 64: Tệ Hại](#)
[Chương 65: Sự Lựa Chọn](#)
[Chương 66: Cuộc Tấn Công Và Công Kích Tinh Thần](#)
[Chương 67: Tuyệt Vọng Và Điên Cuồng](#)
[Chương 68: Vũ Khí Của Cuộc Cách Mạng Công Nghiệp Lần Thứ Năm Và. Đầu Hàng?](#)
[Chương 69: Pháo Quỹ Tích Siêu Từ!](#)

[Chương 70: Bỏ Rơi.](#)
[Chương 71: Thời Gian. Thời Gian!](#)
[Chương 72: Ứng](#)
[Chương 73: Người Máy Phục Hồi Nanomet](#)
[Chương 74: Kẻ Hi Sinh Cuối Cùng](#)
[Chương 75: Trong Tia Sáng Chói Lọi Đó](#)
[Chương 76: Cuộc Xâm Nhập Tàu Mẹ Thương Nhân Ngoài Hành Tinh!](#)
[Chương 77: Tấn Công](#)
[Chương 78: Lời Tiên Tri](#)
[Chương 79: Đàm Phán Và Thời Gian!](#)
[Chương 80: Cân Bằng Sự Sống](#)
[Chương 81: Sự Sống Ở Nơi Đâu?](#)
[Chương 82: Bắt Đầu Đàm Phán](#)
[Chương 83: Thắng Lợi Áp Đảo!](#)
[Chương 84: Thu Hoạch Và Thời Gian Rời Khỏi](#)
[Chương 263: Cúng Tế Và Rời Khỏi](#)
[Chương 264: Sự Phân Chia Nền Văn Minh Vũ Trụ](#)
[Chương 265: Kẻ Thích Ứng Vũ Trụ](#)
[Chương 266: Giả Định Dừng Lại](#)
[Chương 267: Sắp Xếp](#)
[Chương 268: Di Tích](#)
[Chương 269: Kẻ Tiên Ngôn Val](#)
[Chương 270: Phát Triển Và Hạn Chế](#)
[Chương 271: Quy Tắc Và Chiêu Sinh Đại Học](#)
[Chương 272: Kế Hoạch Cải Tạo Tàu Hi Vọng Làn Thứ Tư \(Phần Đầu\)](#)
[Chương 273: Chế Độ Nghĩa Vụ Quân Sự Và Cuộc Càn Quét](#)
[Chương 274: Càn Quét](#)
[Chương 275: Tương Dục Đoạt Chi, Tất Cố Dữ Chi](#)
[Chương 276: Cán Cân Quyền Lực](#)
[Chương 277: Chiến Cơ Loại Mới](#)

[Chương 278: Trí Tuệ Nhân Tạo Và Sự Ban Cho](#)
[Chương 279: Trí Tuệ Nhân Tạo](#)
[Chương 280: Trí Tuệ Nhân Tạo Và Sinh Vật Sống Trí Tuệ](#)
[Chương 281: Sinh Mạng Và Ký Ước. Giao Dịch](#)
[Chương 282: Hợp Thể!](#)
[Chương 283: Năm 13](#)
[Chương 291: Im Lặng](#)
[Chương 292: Tâm Lý Phức Tạp](#)
[Chương 293: Binh Pháp Hắc Âm \(Tiểu Z Cầu Vé Thàng\)](#)
[Chương 294: Côn Luân Và Lời Tiên Đoán](#)
[Chương 295: Không Thể Nhảy.](#)
[Chương 296: Điểm Đến](#)
[Chương 297: Dấu Vết Đánh Lừa Tác Chiến](#)
[Chương 298: Bối Cục Tác Chiến](#)
[Chương 299: Bắt Đầu Tác Chiến](#)
[Chương 300: Rung Động](#)
[Chương 301: Tình Lộ](#)
[Chương 302: Lam Tộc](#)
[Chương 303: Địa Cầu Tộc](#)
[Chương 304: Dự Cảm Nguy Hiểm Và Sự Thu Hút](#)
[Chương 305: Rút Lui Và Trùng Hợp](#)
[Chương 306: Thời Gian Của Hai Bên](#)
[Chương 307: Một Ngày.](#)
[Chương 308: Đến Rồi](#)
[Chương 309: Bước Nhảy Không Gian Và Đầu Hàng](#)
[Chương 311: Tình Cảnh Khó Khăn](#)
[Chương 312: Các Khó Khăn](#)
[Chương 313: Kế Hoạch Cấp Nước](#)
[Chương 315: Đứa Trẻ Bị Bỏ Rơi Và Bóng Tối](#)